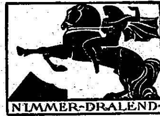
MEHLER
WOORDENBOEK
OP DE GEDICHTEN VAN
HOMÈROS

ZESDE DRUK

BEWERKT DOOR

DR. J. MEHLER

CONRECTOR VAN HET BAARNS LYCEUM

1937

NIJGH EN VAN DITMAR N.V. ROTTERDAM

BIJ DE ZESDE DRUK.

Hoewel ik er niet op gerekend had dat betrekkelijk zo spoedig een nieuwe druk van dit woordenboek nodig zou zijn, heb ik mij met vreugde aan de taak der herziening gezet. Aan die opgewektheid was niet vreemd de gedachte dat mijn werk, zoals mij gebleken is uit mondelinge zowel als schriftelijke betuigingen en belangstellende vragen, gewaardeerd wordt door vele van onze jeugdige gymnasiasten en dat het er toe bijdraagt hun belangstelling voor Homèros te wekken en levendig te houden. De griekse dichter verdient deze aandacht zeer zeker, om verschillende redenen, niet het minst in onze tijd. Terecht schreef Meillet *): „Quand ils discourent, les héros d'Homère ne procèdent pas par sentences traditionnelles, par proverbes; ils énoncent, chacun à leur manière, des idées qui leur sont propres, comme chacun a son caractère propre. Par là, la poésie homérique a déjà ce caractère de pensée individuelle et libre qui est le trait original du monde hellénique, et par quoi il a servi de point de départ à la civilisation européenne." En treffend sluit zich hierbij aan wat Ramsay †) in meer algemene zin opmerkt: „That fine product which we call Hellenism, with its freedom of view in politics and society, its delicate perception of symmetry in art and literature, its bold confidence in the individual man as the governor of his own life, was evolved amid the strife of nations in the Levant and the Aegean from the amalgamation of many diverse tribes. Hellenism was a product so many-sided that it could not arise amid a homogeneous race, so delicate that the proper balance of the various racial characteristics which produced it could not last very long, so important in the development of modern society that it cannot lose its value for us, so unique in type that is can never cease to interest educated men."

Van hetgeen sinds de vorige druk verschenen is over Homèros heb ik zoveel mogelijk kennis genomen, waarbij mijn voorkeur zich hoe langer hoe meer afwendde van de tot in het overdrevene doorgevoerde theorieën der Duitsers en getrokken werd tot de rustige zakelijkheid der Engelsen.

Met dankbaarheid maakte ik gebruik van aantekeningen, die Dr. C. C. v(an) E(ssen) te Zwolle zo vriendelijk was mij toe te zenden. Daar ik ze eerst tijdens het afdrukken der laatste vellen ontving, kon ik er bijna alleen rekening mee houden bij de helaas weer noodzakelijk gebleken corrigenda en addenda.

Een in veel opzichten voortreffelijk woordenboek leerde ik kennen in R. J. Cunliffe's Lexicon of the homeric dialect (Lond. 1924, Suppl. 1931).

Baarn, 31.12.1936. J. MEHLER.

*) Aperçu p. 177 (z. lijst van geraadpl. werken).

†) William M. Ramsay, Asianic elements in Greek civilisation (Lond. 1927).

LIJST VAN GERAADPLEEGDE WERKEN.

F. W. Allen, Homer, Catalogue of ships (Oxf. 1921); The origins and the transmissions (Oxf. 1924); W. Amelung, Die Gewandung der alten Griechen und Römer (Leipz. 1903); E. Assmann, Das Floss der Odyssee (Berl. 1904); (E.) Be(chtel), Die Vocalcontraction bei Homer (Halle 1908); Lexilogus zu Homer (Halle 1914); (E.) Belzn(er), Homerische Probleme I (Leipz. 1911); (V.) Bé-r(ard), Introduction à l'Odyssée (Paris 1924—25); Les navigations d'Ulysse (Paris 1927—29); H. Berger, Mythische Kosmographie (Leipz. 1904); E. Bethe, Homer (Berl. 1914—27); E. Bickel, Homerischer Seelenglaube (Berl. 1926); F. Blass, Die Interpolationen in der Odyssee (Halle 1904); E. Boisacq, Dictionnaire étymol. de la langue grecque (Heidelb. 1916); (C. M.) Bow(ra), Tradition and design in the Iliad (Oxf. 1930); M. Bréal, Pour mieux connaître Homère (Par. 1906); (K.) Brugm(ann—A. Thumb), Griech. Grammatik, 4e Aufl. (Münch. 1913); C. Capelle, Vollständ. Wörterbuch über die Gedichte des Homer und der Homeriden (Leipz. 1889); P. Cauer, Grundfragen der Homerkritik, 3e Aufl. (Leipz. 1923); B. Coglievina, Die hom. Medizin (Graz 1922); W. Dörpfeld, Troja und Ilion (Athen 1902); Alt-Ithaka (1927); E. Drerup, Homer (Mainz 1915); H. Ebeling, Lexicon homericum (Leipz. 1885); E. Ehnmark, The idea of god in Homer (Uppsala 1935); (H.) Ehrl(ich), Untersuchungen über die Natur der griech. Betonung (Berl. 1912); (S.) Felln(er), Die hom. Flora (Wien 1897); Fick—Bechtel, Die griech. Personennamen (Gött. 1894); G. Finsler, Homer, 3e Aufl. (Leipz. 1924); H. Fischl, Ergebnisse und Aussichten der Homeranalyse (Wien 1918); H. Fraenkel, Die hom. Gleichnisse (Gött. 1921); A. Gehring, Index homericus (Leipz. 1891); C. Ghislain, Beschouwingen over de Athenafiguur bij Hom. (diss. Leid. 1929); H. Güntert, Von der Sprache der Götter und Geister (Halle 1921); Labyrinth, eine sprachwissensch. Untersuchung (Heidelb. 1932); H. R. Hall, The oldest civilisation of Greece (Lond. 1901); E. Hedén, Hom. Götterstudien (Uppsala 1912); (W.) Helb(ig), Das hom. Epos aus den Denkmälern erläutert, 2e Aufl. (Leipz. 1887); (R.) Henn(ig), Von rätselhaften Ländern (Münch. 1925); Die Geographie des hom. Epos (Leipz. 1934); E. Hermann, Probe einer sprachwissensch. Kommentar zu Homer (Hamb. 1908); Sprachwissensch. Kommentar zu ausgew. Stücken aus Homer (Heidelb. 1914); J. Hundt, der Traumglaube bei Homer (Greifsw. 1935); D. Joseph, die Paläste des hom. Epos, 2e Aufl. (Berl. 1894); O. Körner, Die ärztlichen Kentnisse in Ilias and Odyssee (Münch. 1929); die hom. Tierwelt (Münch. 1930); A. Köster, Das antike Seewesen (Berl. 1923); (P.) Kretschm(er), Einl. in die Geschichte der griech. Sprache (Gött. 1896); A. Lang, Homer and his age (Lond. 1906); The world of Homer (Lond. 1910); W. Leaf, The Iliad, sec. ed. (Lond. 1900—02); Hom(er) and Hist(ory) (Lond. 1910); Troy (Lond. 1912); (J.) v. L(eeuwen), Enchiridion dictionis epicae (Lugd. Bat. 1894); Commenta-

tiones homericae (Lugd. Bat. 1911); in samenwerking met M. B. Mendes da Costa bewerkte Homèros-uitgaven; K. Lehrs, De Aristarchi studiis homericis, ed. tert. (Leipz. 1882); H. Lewy, Die semit. Fremdwörter im Griech. (Berl. 1895); K. Meister, Die hom. Kunstsprache (Leipz. 1921); A. Meillet, Aperçu d'une histoire de la langue grecque (Paris 1930); R. Menge, Troia und die Troas; Ithaka (Gütersl. 1891); (J.) Menr(ad), Hilfsbuch zu Homer (Bamb. 1927); D. B. Monro, A grammar of the hom. dialect, sec. ed. (Oxf. 1891); E. Murray, The rise of the greek epic (Oxf. 1907); M. P. Nilsson, (The) min(oan-Mycenaean) Rel(igion) (Lund 1927); Das hom. Königtum (Leipz. 1927); H(omer) and M(ycenae) (Lond. 1933); A. Pallis, 22nd book of the Iliad (Lond. 1924); Milman Parry, L'épithète traditionnelle dans Hom. (Paris 1928); (W.) Prellw(itz), Etym. Wörterb. der griech. Sprache, 2e Aufl. (Gött. 1905); N. Prins, De oorspronkel. bet. van de aegis (diss. Amst. 1931); (W.) Reich(el), Ueber hom. Waffen (Wien 1894, 2e Aufl. 1901); C. Robert, Studien zur Ilias (Berl. 1901); R. Rodd, Homer's Ithaca (Lond. 1927); E. Samter, Volkskunde im altsprachl. Unterr., 1. Teil, Homer (Berl. 1923); A. Scheindler, Tekstkrit. Erläuterungen zur Ausgabe der hom. Gedichte (Wien 1925); (A.) She(wan), The lay of Dolon (Lond. 1911); Hom. essays (Oxf. 1935); Guil. Schulze, Quaestiones epicae (Gütersl. 1892); John A. Scott, The unity of Homer (Calif. 1921); Th. D. Seymour, Life in the hom. age (New York 1907, sec. ed. 1914); (F.) So(lmsen), Untersuchungen zur griech. Laut- und Verslehre (Strassb. 1901); Beitr(äge zur griech. Wortforschung), 1. Teil (Strassb. 1909); P. Stengel, Opferbräuche der Griechen (Leipz. 1910); (F.) Studn(iczka), Beitr. zur Gesch. der altgriech. Tracht (Wien 1885); H. Usener, Der Stoff des griech. Epos (Wien 1897); M. H. A. L. H. v. d. Valk, Beitr. zur Nekyia (diss. Leid. 1935); H. Veckenstedt, Gesch. der Griech. Farbenlehre (Paderb. 1888); A. Vellay, Les nouveaux aspects de la question de Troie (Paris 1930); J. Vürtheim, De Aiacis origine etc. (Lugd. Bat. 1907); Teukros und die Teukrer (Rotterd. 1913); J. Wackern(agel), Vermischte Beitr. zur Griech. Sprachkunde (Basel 1897); Sprachl. Untersuchungen zu Homer (Gött. 1916); Vorlesungen über Syntax (Basel 1920—24); N. Weckl(ein), Tekstkrit. Studien zur Odyssee (Münch. 1915), zur Ilias (Münch. 1917); G. Weicker, Der Seelenvogel in der alt. Litt. und Kunst (Leipz. 1902); (U.) v. Wilam(owitz—Moellendorff), Hom. Untersuchungen (Berl. 1884); Die Ilias und Homer (Berl. 1916).

CORRIGENDA EN ADDENDA.

Kol. 15 **ἄ-δμητος,** Ψ 266, 655, lees: Ψ 266, van een muilezel Ψ 655

„ 18 **ἀζαλέος,** hiervóór invoegen: **ἄζα,** dat kol. 19 vóór **ἀζηχής** staat.

„ 41 **ἀκριτό-μῦθος,** ὄνειρον, lees: ὄνειρος

„ 54 **ἀλυκτέω,** hiervóór invoegen: **ἀλυίω,** z. ἀλύω (eind).

„ 57 **ἀμάω,** verg. ἀπαμάω, lees: verg. ἀπαμάω en, over ἀμησάμενος, ἀμάομαι.

„ 66 **ἀμπί-κομος,** lees: **ἀμφί-κομος**

„ 114 **ἄ-πρηκτος,** μ 233, lees: μ 223

„ 121 **ἀρετάω,** gedijen, lees daarna: λαοί τ 114, κακὰ ἔργα θ 329. †.

„ 129 **Ἄρτεμις,** Z 428, lees: Z 428; σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν Φ 483

„ 136 **ἀσχαλάω,** ongeduldig, lees: eig. zich niet inhouden, vand. ongeduldig

„ 166 **βόειος,** verg. E 452, lees: verg. E 452, wschl. ook X 159 (verg. Ψ 560, 799 sq.)

„ 184 **†γνάμπτω,** hij boog de knie (v. E.: hij boog door in de knie, als acc. relationis)

„ 283 **ἐμπάζομαι,** met negat., lees: met negat. (zonder α 271, 305)

„ 290 ****ἐνεύναιον,** bed (dat waarop men ligt), lees: dek (waarmee men zich in bed toedekt)

„ 293 ***ἐνι-σκίμπτω,** hiervóór invoegen: **ἐνίπτω,** z. ἐνίσσω.

„ 303 **ἐλήλατος,** lees: **ἐξήλατος**

„ 345 **ἐρήομεν, ἔρηον,** z. ἐρέω, lees: **ἐρήομεν, ἔρηο,** zo W. Schulze i.p.v. ἐρείομεν, ἔρειο, z. ἐρέω.

„ 363 **εὐνάζω,** hiervóór invoegen: **†εὔ-μορφος** (μορφή), schoon (van gestalte) (a. l. voor πολυμνήστην) ξ 63

„ 363 **εὐνή,** als anker neerliet, lees: als anker neerliet (hetgeen nòg gebeurt, zoals v. E. mij meedeelt)

„ 386 **ζῶμα,** worstelaar, lees: bokser

„ 498 **†κηώδης** (*κῆϝος, καίω), lees: (*κῆϝος, καίω, + ὀδ-, verg. θυώδης)

„ 498 **κηώεις,** = het vor., lees: **κηώεις** (metri causa i.p.v. κηόεις, verg. het vor., vol van geur van reukwerk), welriekend,

„ 541 **λέων,** leeuw, leeuwin P 133, Φ 483, lees: leeuw P 133 (Φ 483 van Artemis)

„ 599 **†Μυκάλη,** hiervóór invoegen: **μυιών,** z. μυών

„ 693 **παρα-βαίνω,** Λ 522, N 708 (verg. παραβάσκω en παραιβάτης), lees: Λ 522 (verg. παραβαίνω en παραιβάτης); N 708 van naast elkaar te voet strijdenden

„ 708 **πειράω,** ook met ὥς κε, lees: ook met ὡς I 181, met ὥς κε

„ 710 **πέλαγος,** zeevlakte, lees: zeevlak

„ 804 **σκοπιή,** bergtop Θ 557, lees: bergtop Θ 557, plur. I 181

TEKENS EN ENIGE AFKORTINGEN.

Met A, B enz. wordt bedoeld het eerste, tweede enz. boek der Ilias.
„ α, β „ „ „ „ „ „ „ „ „ Odussee.

† vóór een woord betekent dat dit woord maar éénmaal voorkomt; op het eind van een artikel, dat dit woord alleen op de aangehaalde plaatsen voorkomt.

* vóór een woord betekent dat dit woord alleen in de Ilias voorkomt; in het etymol. gedeelte, dat het woord of de woordvorm gereconstrueerd is.

** vóór een woord betekent dat dit woord alleen in de Odussee voorkomt.

( ) kleine afwijkingen van de overgeleverde tekst, deels een gevolg van het herstellen der Ϝ, deels van het vervangen der „uitgerekte" door niet-samengetrokken vormen, deels van andere oorzaken, zijn tussen haakjes geplaatst, door geen tusschenruimte van het voorafgaande gescheiden.

abl.	= ablativus.
abs.	= absoluut.
abstr.	= abstractum; abstract.
acc.	= accusativus.; part. = partis.
act.	= activum; actief.
adi.	= adiectivum; verb. = verbale.
adv.	= adverbium; num. = numerale.
afl.	= afleiding.
Ahr.	= H. L. Ahrens.
aiol.	= aiolisch.
a. l.	= andere lezing.
aor.	= aoristus.
appellat.	= appellativum.
asundet.	= asundeton of -detisch.
att.	= attisch.
augm.	= augment.
Bekk.	= I. Bekker.
Bentl.	= R. Bentley.
bet.	= betekenis.
Brandr.	= T. S. Brandreth.
Buttm.	= Ph. Buttmann.
bijz.	= bijzonder.
causat.	= causativum; causatief.
Cob.	= C. G. Cobet.
coll.	= collectivum.
comp.	= comparativus.
concr.	= concretum; concreet.
coni.	= coniunctivus; dubit. = dubitativus; hortat. = hortativus.
coniunct.	= conjunctie.
conson.	= consonant.
contam.	= contaminatie.

dat.	= dativus; comm. = commodi; eth. = ethicus; loc. = loci.
def.	= defectief.
demin.	= deminutivum.
Döderl.	= L. Döderlein.
du.	= duits.
dual.	= dualis.
Duentz.	= H. Duentzer.
ed.	= editio.
egypt.	= egyptisch.
eig.	= eigenlijk.
eng.	= engels.
epith.	= epitheton.
Eusthath.	= Eustathios.
Etym. M.	= Etymologicum Magnum.
fem.	= femininum.
fr.	= frans.
frequent.	= frequentativum.
gen.	= genitivus; abs. = absolutus; caus. = causae; compar. = comparationis; loc. = loci; mater. = materiae; partit. = partitivus.
Gl.	= Glotta.
got.	= gotisch.
gr.	= grieks.
Hartm.	= J. J. Hartman.
hebr.	= hebreeuws.
Hèr.	= Hèrodotos.
v. Herw.	= H. van Herwerden.
Hès.	= Hèsiodos; Opp. = Opera et Dies; = Erg. = Ἔργα καὶ ἡμέραι; Theog. = Theogonia.
Hèsuch.	= Hèsuchios.

iem. = iemand.
Il. = Ilias.
impf. = imperfectum; con. = de conatu.
inf. = infinitivus.
instrum. = instrumentalis.
ion. = ionisch.
i. p. v. = in plaats van.
iron. = ironisch.
iter. = iterativum; iteratief.
i. v. = in voce.

lat. = latijns.
locat. = locativus.

med. = medium.
meton. = metonymie.
mhd. = middelhoogduits.
miss. = misschien.
Mnemos. = Mnemosyne.
Mw. = J. D. Meerwaldt.

N. = noord(en).
Nab. = S. A. Naber.
Nck = A. Nauck.
ned. = nederlands.
n. en neutr. = neutrum.
nl. = namelijk.
nom. = nominativus.
nom. propr. = nomen proprium.

O. = oost(en).
obj. = object.
Od. = Odussee.
ohd. = oudhoogduits.
ongebr. = ongebruikelijk.
onz. = onzeker.
oorsprkl. = oorspronkelijk.
opt. = optativus; potent. = potentialis.
orat. obl. = oratio obliqua.
osc. = oscisch.
overdr. = overdrachtelijk.

part. = participium.
pass. = passivum; passief.
patron. = patronumikon.
Pauly-Wiss. = Pauly-Wissowa.
pers. = persoon.
plur. = pluralis.
plusqpf. = plusquamperfectum.
pos. = positivus.
praedicat. = praedicatief.
praegn. = praegnant.
praepos. = praepositie.
praes. = praesens.
praeterit. = praeteritum.
prolept. = proleptisch.
pron. = pronomen; demonstr. = demonstrativum; indefin. = indefinitum; interrog. = interrogativum; reflex. = reflexivum; relat. = relativum.

relat. = relatief.

sab. = sabijns.
Schol. = scholiast.
semit. = semitisch.
skt = sanskriet.
sociat. = sociativus.
spir. = spiritus; asp. = asper; len. = lenis.
sq., sqq. = en volgend vers, en volgende verzen.
subj. = subject.
subst. = substantivum.
sup. = superlativus.

tegenst. = tegenstelling.
tm. = tmesis.
tr. = transitivum; transitief.
troj. = trojaans.
tw. = tegenwoordig.

umbr. = umbrisch.

vand. = vandaar.
verb. fin. = verbum finitum.
verg. = vergelijk.
verw. = verwant.
voc. = vocativus.
voegw. = voegwoord.
volg. = volgend.

W. = west(en).
w. = wortel.
wschl. = waarschijnlijk.
ww. = werkwoord(en).

z. = zie.
Z. = zuid(en).

A.

ἀ- 1) *privativum* (< *n-, lat. *in-*, ned. *on-*), vóór een vocaal ἀν-, o n-, -l o o s, b.v. ἄ-γνωστος, ἄν-αλκις, ἀ-έκων (< ἀ-Ϝέκων). — **2)** *copulativum* (< ἐν-), b ij-, b.v. ἀ-λέγω; ook = ἁ-. — **3)** *protheticum*, voorslag, in 't bijz. vóór σ + conson. (verg. lat. *status*, fr. *état*), b.v. ἄ-σταχυς.

ἁ-, *copulativum* (< *sm̥-*, ned. *sam-en*, verg. εἷς), b ij e e n-, b.v. ἅ-πλοος; ook ἀ-, b.v. ἀ-κοίτης; versterkend, z e e r, v e e l, b.v. ἀ-σπερχές.

ἆ, tusschenwerpsel, a c h, o, alleen ἆ δειλέ enz. Π 837, φ 86, Λ 816.

****ἀ-άατος** (ἀ-*priv*. + ἄτη), zonder misleiding, o n f e i l b a a r, ἄεθλος φ 91, χ 5, v. L. ἀν-άατος). †.

†**ἀ-ᾱ́ᾰτος,** -ον (ἀάω), niet te misleiden, o n m i s l e i d b a a r, Στυγὸς ὕδωρ Ξ 271 (v. L. ἀνάαστος).

† **ἀ-ᾱγής,** -ές (ἀϜ.; Ϝάγνυμι), o n b r e e k b a a r, ῥόπαλον λ 575.

ἄ-απτος (ἀ-*priv*. + ἅπτομαι), o n g e n a a k b a a r, ἀπροσπέλαστος, van de handen van goden en helden Α 567, λ 502 (z. a. l. ἄεπτος).

ἄασαν, ἄασσε, z. ἀάω.

***ἀάσχετος,** -ον (miss. door diektasis uit ἄ-σχετος, verg. Π 549; v. Herw. ἀνάνσχετος = οὐκ ἀνσχετός β 63), o n w e e r h o u d b a a r, μένος Ε 892; o n u i t h o u d b a a r, πένθος Ω 708. †.

ἀ(Ϝ)άτη, z. ἄτη; **ἄατος,** z. ἆτος.

ἀάω (ἀϜ.), aor. ἄασας, ᾶ̆ασε, ἆσε λ 61 (v. L. δαίμονος ἄασε μ' i. p. v. ἆσέ με δαίμονος), ᾶ̆ασαν (v. L. ᾶ̆ασσαν), med. ἀᾶται Τ 91, 129 (met act. bet.; Brandr. ἄϜασσεν), aor. ἀασάμην, ἀάσατο Λ 340 (v. L. ἀάσσατο), ἀάσατο Ι 537, ᾶ̆σατο Τ 95 (met act. bet.; Aristarch. Ζεύς i. p. v. Ζῆν; Brandr. ᾶ̆Ϝασε), pass. aor. ἀάσθην, -η, part. ἀασθείς **1)** act., b e n e v e l e n, m i s l e i d e n, v e r b ij s t e r e n, τινά Θ 237; φρένας οἴνῳ φ 297; οἶνος καὶ Κένταυρον ἄασ' φ 296; ἄασάν μ' ἕταροι κ 68 (bedriegen); ἆσέ με δαίμονος αἶσα λ 61; pass., μέγα Π 685, πολλόν Τ 113; ook φρεσί φ 301. — **2)** med., z i c h l a t e n v e r b ij s t e r e n, b e n e v e l e n, m i s l e i d e n, ἀασάμην Ι 116; μέγα θυμῷ Λ 340.

†**ἀβακέω** (ἀ-βακής, rustig, verw. met βάκτρον, lat. *baculus*, volg. anderen met βάζειν), eig. rustig zijn, vand. n i e t s m e r k e n δ 249.

***''Ἄβαντες,** -ων, bewoners van Euboia, onder Elefènōr tegen Ilios opgetrokken Β 536, Δ 464. Epitheta: μεγάθυμοι, ὄπιθεν κομόωντες.

†**'Αβαρβαρέη** (wschl. ἀ-*priv*. en βόρβορος, slijk), troj. bronnimf Ζ 22.

†**''Ἄβᾱς,** acc. -αντα, Trojaan, zoon van Eurudamās, door Diomèdès gedood Ε 141.

†**''Ἄβιοι,** (skuthisch) nomadenvolk in het noorden van Europa Ν 6 (verg. Strab. VII 3. 9).

†**''Ἄβληρος,** Trojaan, door Antilochos gedood *Ζ* 32.

†**ἀ-βλής** (βάλλω), acc. -βλῆτα, n i e t a f g e s c h o t e n, d. i. n i e u w, ἰόν Δ 117.

†**ἄ-βλητος** (βάλλω), (door pijlen of speren) n i e t g e r a a k t Δ 540.

ἀ-βληχρός 3. (ἀ-*prothet*. en βληχρός, wschl. verw. met μαλάχη, μαλακός), steeds in 't begin van een vers **1)** t e e r, χείρ Ε 337; zwak, τεῖχος Θ 178. — **2)** overdr., z a c h t, θάνατος λ 135, ψ 282. †.

†**ἄ-βρομος** (ἀ-*copul*. of ἀ-*priv*. en βρέμω), m e t v e e l r u m o e r (of: z o n d e r r.) Ν 41 (verg. αὐίαχος).

†**ἀβροτάζω** (< *ἀμροτάζω, verg. ἤμβροτον bij ἁμαρτάνω), aor. coni. ἀβροτάξομεν, m i s l o p e n, ἀλλήλοιιν (gen.) Κ65. (α metri causa).

†**ἄ-βροτος,** = 3. (ἄμβροτος), onsterfelijk, g o d d e l ij k, νύξ Ξ 78 (verg. ἀμβροσίη νύξ). (α metri causa).

***''Ἄβῡδος,** stad aan de Hellespont (tegenover Sèstos, tw. A v i d o) Β 836; hierbij adv. **'Αβυδό-θεν,** v a n A. Δ 500 en **'Αβυδό-θι,** t e A. Ρ 584. †.

ἀγα- (verw. met μέγας), z e e r.

ἀγάασθαι(-εσθαι), -ασθε(-εσθε), z. ἄγαμαι.

ἀγαθός, 3. (ἀγα-), g o e d **1)** van perss., g o e d, v o o r z ij n t a a k b e r e k e n d, b e k w a a m, u i t m u n t e n d, βασιλεύς Γ 179; ἰητῆρε Β 732; met acc. part., βοήν *Β* 408, βίην Ζ 478; ook πύξ Γ 237; b e h o o r l ij k (die weet wat behoort), ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων Ι 341; d a p p e r (tegenst. κακός) Ν 284 enz.; e d e l, v o o r n a a m Φ 109, ο 324 (tegenst. χέρηες). — **2)** van zaken en toestanden, g o e d, u i t m u n t e n d, κουροτρόφος ι 27; b e h o o r l ij k (z. boven), φρένες γ 266, ω 194; οὐκ ἀ., onbehoorlijk Θ 360; αἰδὼς οὐκ ἀ. κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρ-

εἶναι, ... behoort geen beschroomdheid te hebben ρ 347, verg. 352, 578; ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, men behoort Η 282; e d e l, αἷμα δ 611, ὄψις Ω 632; — als subst., ἀγαθά, goede stukken ξ 441; οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη Β 204 (is een verkeerd iets); σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον χ 209; ἀγαθόν τε κακόν τε (of omgekeerd), goed en kwaad, geluk en ongeluk δ 237, verg. β 34; ἀγαθὰ φρονέειν, behoorlijk denken (weten wat behoort) Ζ 162 (maar α 43 en Ω 173 het goed menen); εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, ten goede spreken of raden Ι 102, verg. Ψ 305, εἰς ἀγαθὸν πείθεσθαι, tot zijn voordeel Λ 789.

†**'Αγάθων,** -ωνος (ἀγαθός), zoon van Priamos Ω 249.

ἀγαίομαι, z. ἄγαμαι.

***ἀγα-κλεής,** 2. (κλέος), gen. -κλῆος (Nck -κλεέος), zeer beroemd, doorlucht (van mensen en goden) Π 738, Φ 379.

†**'Αγα-κλέης** (z. het vor.), gen. -κλῆος (Nck -κλέεος), Murmidoniër, vader van Epeigeus Π 571.

ἀγα-κλειτός, 3. (κλείω; anderen -κλεϊτός), hoog geprezen, vermaard, van helden Β 564 enz.; van Pènelopeia ρ 370 en Galatheia; ook ἐπίκουροι Μ 101; van zaken, alleen ἑκατόμβη, heerlijk γ 59.

ἀγα-κλυτός, -όν (ἔκλυον; verg. lat. *in-clutus*), zeer beroemd, vermaard, van helden Ζ 436 enz.; van zaken, alleen als epith. van δώματα γ 388 enz.

ἀγάλλομαι (ἀγα-), alleen praes., zich groot maken, prijken, pronken met, b.v. ἵπποισι Μ 114; τεύχεα ἔχων Ρ 473; van vogels, πτερύγεσσι *Β* 462 (verg. Verg. A. I 397: *ludunt stridentibus alis*); van schepen, Διὸς οὔρῳ ε 176.

ἄγαλμα (ἀγάλλομαι), pronk-, prachtstuk, van wijgeschenken en sieraden Δ 144, θ 509; van een offerstier γ 438, van paarden δ 602.

ἄγαμαι (ἀγα-), †**ἀγαίομαι** (< ἀγάσjομαι) υ 16, fut. ἀγάσσεσθαι, aor. ἠγάσσατο, ἀγάσσατο, ἀγασσάμεθ', ἀγάσαντο; bovendien van ****ἀγάομαι** praes. ἀγάασθε ε 119, ἀγᾶσθε ε 129, ἀγάασθαι π 203, impf. ἠγάασθε ε 122 (v. L. de overeenkomstige vormen van ἄγαμαι en ἀγαίομαι), eig. (te) groot vinden **1)** bewonderen, μῦθον Η 404; τινά Γ 181; naast θαυμάζειν, verbaasd (ongelovig) aanstaren π 203; abs., verbaasd zijn, μνηστῆρες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο σ 71, verg. ψ 175. — **2)** in ongunstige zin *a*) jaloers zijn, misgunnen, met dat. van de pers., gewoonl. van de nijd der goden (verg. ζηλήμων), b.v. εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος 'Απόλλων Ρ 71, verg. ε 122, θ 565; met inf. ε 119, ψ 211; met acc. van de zaak δ 181, of acc. c. inf. ε 129; περὶ νίκης Ψ 639. — *b*) zich ergeren, vertoornd zijn, met acc. van de zaak, κακὰ ἔργα β 67, verg. υ 16; abs., τοῖσιν ἀγάσσατο θυμός δ 658; (κότῳ) ἀγάσησθε (οὕνεκα) Ξ 111.

'Αγαμεμνόνεος, 3., van Agamemnōn Κ 326, γ 264.

†**'Αγαμεμνονίδης,** zoon van Agamemnōn, d. i. Orestès α 30.

'Αγα-μέμνων,-ονος (ἀγα- en μέδομαι, verg. θρασυ-μέμνων), zoon van Atreus, kleinzoon van Pelops (verg. Β 104 sq.), vader van Chrūsothemis, Laodikè, Īfianassa en Orestès Ι 145, a 30; koning van Mukènè Λ 46 (Η 180), Δ 376, Β 569, γ 304 (maar δ 514 lijkt Spartè zijn stad, verg. γ 287); πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν Β 108, πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην Δ 171, ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ Α 30, Ἄργος 'Αχαιικὸν οὖθαρ ἀρούρης Ι 283 (= 141); opperbevelhebber der Grieken voor Īlios Β 284 sqq.; bezitter van veel schepen Β 576, 610—614; zijn gestalte Γ 166, 178, Β 477—483; ἀριστεία Λ 91—661; schepter Β 101; terugkeer van Ilios γ 143 sqq.; door Aigisthos en Klutaimnèstrè vermoord λ 409 sqq., α 300, γ 193 sqq., 234 sq., δ 91, 513—537, ω 20—97. Epitheta: εὐρὺ κρείων, ἄναξ ἀνδρῶν, κρείων, ποιμὴν λαῶν, δῖος.

†**'Αγα-μήδη** (verg. μήδομαι, Μήδεια), dochter van Augeiās Λ 740.

†**ἄ-γαμος,** ongehuwd Γ 40.

***ἀγά-ννιφος** (ἀγά- en νίφω), dik besneeuwd, Ὄλυμπος Α 420, Σ 186. †.

ἀ-γανός, 3. (verw. met γάνυμαι), verkwikkend, vriendelijk, ἔπεα Β 180; vriendelijk aangeboden enz., δῶρα Ι 113, εὐχωλαί Ι 499, ν 357; zacht, βέλεα (van de pijlen van Apollōn en Artemis) Ω 759, γ 280; van een pers., vriendelijk, βασιλεύς β 230 (tegenst. χαλεπός).

ἀγανοφροσύνη, vriendelijkheid, zachtheid Ω 772, λ 203. †. Van

†**ἀγανό-φρων** (φρήν), vriendelijk, zacht Υ 467.

ἀγάομαι, z. ἄγαμαι.

ἀγαπάω, alleen praes. ἀγαπᾷς, aor. ἀγάπησα; bovendien **ἀγαπάζω,** alleen act. praes. en impf., inf. ἀγαπαζέμεν, med. praes. part. **1)** door bepaalde handelingen (kussen, omhelzen enz.) verwelkomen π 17, ψ 214, ρ 35; οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ, ook niet nemen zij als welkome gasten op... η 33; θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην (v. L.: «*a mortalibus,* i. e. *ab Achille, deum hospitio palam sic accipi*») Ω 464. — **2)** tevreden zijn, οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος . . . δαίνυσαι φ 289.

ἀγαπ-ήνωρ, -ορος (ἀγαπάω en ἀνήρ), mannen verwelkomend (verg. η 33), gul Θ 114, η 170.

†**'Αγαπήνωρ** (z. het vor.), zoon van Ankaios, den aanvoerder der Arkadiërs B 609.

ἀγαπητός (ἀγαπάω), b e m i n d (steeds van een enigen zoon), παῖς δ 727, verg. Z 401; μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός β 365.

***ἀγά-ρροος** (ἀγα- en ῥέω), s t e r k s t r o m e n d, 'Ελλήσποντος B 845, M 30. †.

†**'Αγα-σθένης,** -εος (σθένος), zoon van Augeiās, koning van Èlis, vader van Poluxeinos B 624.

†**ἀγά-στονος,** 2. (στένω), h e v i g s t e n e n d, l u i d k r e u n e n d, 'Αμφιτρίτη μ 97 (verg. Ψ 230).

*'**Αγά-στροφος** (στρέφω), Trojaan, zoon van Paiōn, gedood door Diomèdès Λ 338, 373. †.

†**'Αγαυή,** dochter van Nèreus en Dōris Σ 42. Fem. van

ἀγαυός, 3. (ἄγαμαι), sup. †**-ότατος** ο 229, f i e r, epith. van helden en volken E 277enz.; van Tīthōnos ε 1 en Persefoneia λ 213; van de Faièkes ν 71; van de vrijers B 209 enz.; ook κήρυκες Γ 268, ϑ 418, ϑεράποντες Τ 281.

ἀγγελίη (ἄγγελος), b o o d s c h a p, t i j d i n g, ἀλεγεινή B 787; πατρός, over zijn vader α 408; ἐμή, over mij Τ 337; οὕνεκα ο 41; τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης π 334; ἤλυθε σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, voor een boodschap betreffende u Γ 206 (anderen hier, evenals Λ 140, ἀγγελίην, als acc. van de inhoud: hij kwam een boodschap, d.w.z. als gezant, zoals Zènod. N 252 en O 640, verg. ἐξεσίην ἐλθόντι Ω 235, terwijl Aristarch. een subst. **ἀγγελίης**, bode, aannam); over Δ 384 z. τέλλω; b o o d s c h a p, b e v e l, Ζηνός η 263 (plur. ε 150), verg. O 174.

ἀγγελίης, z. ἀγγελίη.

ἀγγέλλω, behalve praes. alleen fut. 3. plur. ἀγγελέουσι, part. -έων enz., aor. ἤγγειλε enz., d e (e e n) b o o d s c h a p (b e v e l) o v e r b r e n g e n, m e l d e n, b e r i c h t e n, abs. Θ 398 enz., en met dat. van de pers. δ 24 enz.; ἐσθλά K 448, ἔπος τινί P 701; met ὅττι X 439; met inf., οἰκόνδε νέεσθαι π 350, verg. Ω 145; met acc. c. inf., παῖδας λέξασθαι, dat zij zich legeren Θ 517; τινά, tijding van iem. brengen ξ 120. Van

ἄγγελος, ὁ, ἡ, b o d e, g e z a n t, κήρυκες Διὸς ἄγγελοι A 334, "Οσσα Διὸς ἄγγελος B 94, verg. ω 413; ἄμμι δ' ἄγγελος ἦλθε ϑωρήσσεσθαι Λ 715, 'Ηελίῳ ἄ. ἦλθε ὅ (dat) μ 374; van voorspellende vogels Ω 292 sqq., verg. ο 526; z. ook 'Ερμείας *a*, ῏Ιρις **2**.

ἄγγος, -εος, v a t, n a p voor wijn, melk enz. B 471, π 13; voor levensmiddelen op reis, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα (pak alles goed in) β 289.

ἄγε, ἄγετε (ἄγω), k o m(a a n), v o o r u i t (verg. lat. *age;* ἄγε ook bij een plur., b.v. ἀλλ' ἄγε δή μοι πάντες ὀμόσσατε μ 298 enz.); bijna altijd volgt een imper. of coni. hortat. α 169, A 62; 3. plur. imper. B 437; ἀλλ' ἄγετε zonder werkw. φ 73, verg. B 72; ἄγε δή tot inleiding van een nazin Ω 407; bij een vraag, z e g e e n s H 36, τ 24; over **εἰ δ' ἄγε** z. εἰ **C**.

ἀγείρω (ἀ-*copul.* en γέργερα = πολλά Hèsuch., verw. met lat. *grex*), praes. imper. ἀγειρόντων, part. ἀγείρων enz., opt. ἀγείροι, aor. ἤγειρα, ἄγειρα enz., coni. ἀγείρω, -ομεν, part. -ας, med. praes. part. ἀγειρόμενοι, impf. ἀγείρετο, ἠγείροντο, aor. II ἔγρετο(ἤγρετο) H 434, Ω 789, part. ἀγρόμενοι enz., bovendien ind. ἀγέροντο (v. L. ἤγροντο), inf. ἀγέρεσθαι (Bekk. -έσθαι, v. L. ἀγρέσθαι), plusqpf. 3. plur. ἀγηγέρατο, pass. aor. ἀγέρθη, 3. plur. ἤγερθεν en ἄγερθεν Ψ 287 (a. l. ἔγερθεν) **1)** act., b i j e e n b r e n g e n, v e r z a m e l e n, λαόν B 438; λαὸν ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον P 222; van zaken, πολλὰ κτήματα ξ 285, δημόθεν ἄλφιτα καὶ οἶνον τ 197; bedelen, πύρνα ρ 362. — **2)** med. en pass., z i c h v e r z a m e l e n, v e r g a d e r e n, s a m e n k o m e n, περὶ αὐτὸν Δ 211; ἐς ἀγορήν Σ 245; vaak ἀγρόμενοι H 134, υ 123; overdr. pass., ἐς φρένα ϑυμὸς ἀγέρθη, de bezinning keerde terug X 475, z. ϑυμός **1**. — **3)** med., v o o r z i c h e e n i n z a m e l i n g h o u d e n, alleen κατὰ δῆμον ν 14.

ἀγελαῖος, 3. (ἀγέλη), t o t d e k u d d e b e h o r e n d, alleen fem. en verbonden met βοῦς als versslot Λ 729, κ 410 (tegenst. stalvee).

'Αγέ-λᾱος (ἄγω, λαός) **1)** †Trojaan, zoon van Fradmōn, door Diomèdès gedood Θ 257. — **2)** †Griek, door Hektōr gedood Λ 302. — **3)** **een der vrijers van Pènelopeia, zoon van Damastōr υ 321 (verg. 'Αγέλεως).

†**ἀ-γέλαστος,** -ον (γελάω), niet om te lachen, b e d r o e v e n d ϑ 307 (verg. γελαστός).

ἀγε-λείη (ἄγω, ληίς), b u i t w e g d r i j v e n d (volg. anderen: l e i d s t e r v a n h e t k r i j g s v o l k, verg. λαὸν ἄγων K 79 en Λειώδης), alleen van Athènè, Διὸς ϑυγάτηρ ἀ. Δ 128, ν 359 (als versslot; verg. ληῖτις).

'Αγέ-λεως,** = 'Αγέλαος **3**. χ 131, 247 (*'A.* μετέειπε, anderen 'Αγέλαος ἔειπε). †.

ἀγέλη (ἄγω), d r i f t, k u d d e van runderen, met en zonder βοῶν Λ 678, ξ 100; van paarden alleen Τ 281; instrum. ***ἀγέλη-φι** B 480 (= dat. loc.), verg. Π 487.

†**ἀγέλη-δόν,** adv., bij k u d d e n Π 160.

ἀγελήη, z. ἀγελείη; **ἀγέμεν,** z. ἄγω.

(Ϝ)άγεν, z. ἄγνυμι.

†**ἀ-γέραστος** (γέρας), z o n d e r e e r g e s c h e n k A 119.

ἀγέρεσθαι(-έσθαι), ἄγερθεν, ἀγέρθη, z. ἀγείρω.

ἀγέρωχος (ἀ-*copul.* en γεραόχος, van γέρας en ἔχω), z e e r g e v i e r d, van volken Γ 36 enz.; van Periklumenos λ 286 (Od. alleen hier).

ἄγη (ἄγαμαι), v e r b a z i n g, o n t z e t t i n g, alleen ἄγη μ' ἔχει γ 227, π 243, Φ 221. †.

(ϝ)ἄγη, z. ἄγνυμι; **ἀγηγέραθ',** z. ἀγείρω.

***ἀγηνορίη,** m a n h a f t i g h e i d, m o e d X 457; van een leeuw M 46; h o o g m o e d I 700 (plur. dat. -ῃσιν, Nck instrum. -ηφιν). Van

ἀγ-ήνωρ, -ορος (ἀγα-, ἀνήρ), **1)** m a n h a f t i g, m o e d i g, θυμός K 244, β 103; van de Trojanen K 299; van de vrijers α 106 enz. (verg. σ 43); van Thersītēs B 276; van een leeuw M. 300. — **2)** h o o g m o e d i g I 699.

***'Αγήνωρ,** -ορος (z. het vor.), Trojaan, zoon van Antēnōr en Theānō Λ 59, *Z* 298 Φ 545.

ἀ-γήραος, ἀ-γήρως, 2. (γῆρας), vrij van ouderdom, van perss., e e u w i g j o n g Θ 539, ε 218; o n v e r g a n k e l ij k, van de αἰγίς B 447 (steeds verbonden met ἀθάνατος).

ἀγητός (ἄγαμαι), b e w o n d e r e n s w a a r d i g, alleen met acc. part. εἶδος, b.v. E 787, ξ 177 (X 371 is wschl. onecht of met G. Hermann moet ''Εκτορα gelezen worden i. p. v. ''Εκτορος).

ἀγῑνέω en **ἀγίνω** (ion. = ἄγω), praes. ἀγινεῖς, εῖ- (anderen ἀγίνεις, -ει), inf. ἀγινέμεναι, impf. ἠγίνεον (Fick ἤγινον), iter. ἀγίνεσκον, geregeld v o e r e n, b r e n g e n, αἶγας μνηστήρεσσι χ 198, μῆλον ξ 105; νύμφας Σ 493; h a l e n, ὕλην Ω 784 (alleen hier van zaken).

†ἀγκάζομαι (ἀγκάς), alleen impf., i n d e a r m e n n e m e n, νεκρὸν ἀπὸ χθονός P 722.

***'Αγκαῖος** (ἀγκάς) **1)** vader van Agapēnōr, vorst der Arkadiërs B 609. — **2)** Aitoliër uit Pleurōn, worstelaar door Nestōr overwonnen Ψ 635. †.

***ἀγκαλίς,** -ίδος (verg. ἄγκος), (gebogen) a r m, alleen ἐν ἀγκαλίδεσσι Σ 555, X 503 (verg. ἀγκοίνη). †.

ἀγκάς (volg. Ehrl. locat. van ἀγκών), adv., i n of o p d e a r m e n, ἔχε δ' ἀ. ἄκοιτιν Ξ 353, verg. 346, E 371; ἀ. ἀλλήλων λαβέτην (van worstelaars) Ψ 711; τρόπιν ἀ. ἑλών η 252 (Od. alleen hier).

****ἄγκιστρον** (ἄγκος), h a a k, γναμπτοῖς δ 369, μ 332. †.

ἀγκλίνας, z. ἀνακλίνω.

ἀγκοίνη (ἀγκών), (gebogen) a r m (verg. ἀγκαλίς, ἀγκάς), alleen ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις Ξ 213, verg. λ 261, μιγεῖσα λ 268. †.

ἄγκος, -εος (lat. *uncus*, verg. ned. *angel*), d a l, k l o o f, alleen acc. plur. ἄγκεα δ 337; βαθέα Y 490.

ἀγκρεμάσασα, z. ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκυλο-μήτης, -εω (μῆτις), met kromme (slinkse) plannen, s l u w, steeds van Kronos, nom. alleen Δ 59; verder alleen Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω B 205, φ 415 (Od. alleen hier; Nck ἀγκυλόμητις). Van

ἀγκύλος, -ον (verg. ἄγκος), g e k r o m d, g e b o g e n, τόξα E 209, Z 322, φ 264 (synon. καμπύλος); ἅρμα, (m e t) g e b o g e n (b a k) Z 39 (z. Helb.[2] p. 142). †.

***ἀγκυλό-τοξος** (ἀγκύλος en τόξον), m e t g e k r o m d e b o o g, Παίονες B 848, K 428. †.

ἀγκυλο-χείλης (ἀγκύλος en χεῖλος), m e t k r o m m e s n a v e l, van roofvogels Π 428, τ 538, χ 302. †.

ἀγκών, -ῶνος, ὁ (verg. ἄγκος), e l l e b o o g *E* 582, ξ 485; τείχεος, de stompe hoek, die door de loodrechte muur met zijn glooiend fundament gevormd wordt Π 702.

†ἀγλαΐζομαι (ἀγλαός), fut. inf. ἀγλαϊεῖσθαι (v. L. ἀγλαΐσεσθαι), p r o n k e n K 331.

ἀγλαΐη (ἀγλαός), instrum. (= dat.) ἀγλαΐηφι, g l a n s, l u i s t e r, s c h o o n h e i d σ 180 enz.; van een paard, ἀγλαΐηφι πεποιθώς Z 510, O 267 (Il. alleen hier); κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη (als één begrip) ο 78; ἀγλαΐης ἕνεκεν, voor de pronk ρ 310; in ongunst. zin, h o o g m o e d, ἀγλαΐας φορέεις ρ 244.

†'Αγλαΐη (z. het vor.), moeder van Nīreus, echtgenote van Charopos B 672.

****ἀγλαό-καρπος,** 2., m e t h e e r l ij k e v r u c h t e n p r ij k e n d, μηλέαι η 115, λ 589. †.

ἀ-γλαός, 3. (verw. met γλαυκός, γαλ-ηνή), s c h i t t e r e n d, h e l d e r, ὕδωρ *B* 307, γ 429; s c h i t t e r e n d, p r a c h t i g, ἄποινα *A* 23, δῶρα δ 598, ἄεθλα Ψ 262; ἄλσος ζ 291; γυῖα T 385; ἱστός β 109; ook εὖχος H 203; van perss., vooral ἀγλαὸς υἱός (steeds als versslot) B 736, δ 188; ἀγλαὰ τέκνα *B* 871; over κέραι ἀγλαέ z. κέρας **2** *b.*

†ἀ-γνοέω (ἀ-*priv.* en *γνο-ϝός, verg. γιγνώσκω), iter. aor. ἀγνώσασκε, n i e t (h e r) k e n n e n ψ 95. =

ἀγνοιέω (= ἀγνοέω), alleen praes. coni. ἀγνοιῇσι, aor. ἠγνοίησεν, part. ἀγνοιήσασα, n i e t (h e r) k e n n e n, τινά υ 15; οὐκ ἀγνοιέω, *non ignoro*, ik herken duidelijk, bemerk best ε 78, N 28. (-οι- volg. So. «metrische Dehnung» van ο vóór klinker).

****ἁγνός,** 3. (verg. ἅζομαι), h e i l i g, r e i n, epith. van Artemis en Persefoneia ε 123, λ 386; ook ἑορτή φ 259.

ἄγνῡμι (ϝ., verw. met ned. *wak*), act. praes. 3 dual. ἄγνυτον, fut. ἄξω, -ειν, aor.

ἔαξε, -αν, ἦξε (anderen ἔαξε), coni. ἄξῃς, -ῃ, imper. ἆξον (beter ἄξον), inf. ἆξαι (ἄξαι), part. ἄξαντε Π 371 (slaand op ἵπποι, verschillende tweespannen; Eusthath. ἄξαντες i. p. v. ἄξαντ' ἐν), pass. praes. part. ἀγνυμενάων, aor. ἐάγη, ἐάγη (ᾱ metri causa) Λ 559 (Ahr. ἀμφιϝεϝάγη, perf., i. p. v. ἀμφὶς ἐάγη), 3. plur. ἄγεν **1)** act., (ver)breken, verbrijzelen, ἅρμα Ζ 40, ἔγχος Ζ 306, ἱστόν ε 316, νῆας κύματα γ 298, ὕλην σύες Μ 148; πρὸ (adv.) δὲ κύματ' ἔαξεν (nl. Ἀθηναίη) ε 385; λέων ἐξ αὐχένα πόρτιος Ε 161; z. ook κατ-, συνάγνυμι. — **2)** pass., breken, verbrijzeld worden Γ 367, Π 769; νηῶν ἀγνυμενάων κ 123; πάλιν ἄγεν ὄγκοι Δ 214.

†**ἀ-γνώς,** -ῶτος (ἔ-γνων, verg. lat. *i-gnōtus*), onbekend ε 79.

ἀγνώσασκε, z. ἀγνοέω.

****ἄ-γνωστος** (ἔγνωσμαι; Nck ἄγνωτος), onkenbaar β 175, ν 191, 397. †.

ἀγξηράνῃ, z. ἀναξηραίνω.

†**ἄ-γονος** (*ἀ-priv.* en γόνος), ongeboren Γ 40 (Augustus vatte het op als zonder nakomelingen, z. Suet. Octav. 65).

ἀγοράομαι (ἀγορή), praes. ἀγοράασθε (-εσθε; ᾱ metri causa), impf. ἠγοράασθε (-εσθε), -όωντο (-άοντο), aor. ἀγορήσατο, vergadering houden Β 337, Δ 1; (tot een vergaderde menigte) spreken, altijd ἀγορήσατο καὶ μετέειπε Α 73, β 24; (in de vergadering) uiten, laten horen, εὐχωλάς, met inf. Θ 230.

ἀγορεύω (ἀγορή), praes. ἀγορεύω enz., inf. ἀγορευέμεν(αι), -εύειν, impf. ἀγόρευες enz., fut. ἀγορεύσω, aor. ἀγόρευσε(ν), imper. ἀγόρευσον, ἀγορεύσατε, inf. ἀγορεῦσαι, (in een vergadering, in het openbaar) spreken, vaak met nadere bepaling als ἐν Δαναοῖσι Α 109, μετὰ Τρώεσσιν Η 361; τοῖσιν (dat. loc.) Α 571; ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους κ 34; met acc. van de inhoud, ἀγορὰς ἀγόρευον, waren aan het beraadslagen Β 788; met part., b.v. κερτομέων Β 256, verg. σ 380; spreken, zeggen, meestal met een pron. of adi. als obj., b.v. ταῦτα ξ 192, ἐσθλά ρ 66, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους Ε 274; ook ἔπεα πτερόεντα ρ 349, τοῦτον (nl. μῦθον) Η 359; πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα Γ 155, οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα Φ 121; spreken van of over iets, iets vertellen, b.v. ὁδὸς ἣν ἀγορεύω β 318, verg. γ 82, π 263; μή μοι συνημοσύνας ἀγόρευε Χ 261; διηνεκέως κήδεα η 241; ἄμμι θεοπροπίας Α 385; ook φόβονδε Ε 252; met persoonl. obj., οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, ζώει ὅ γ' ἦ τέθνηκε δ 836; met twee acc., οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, noch spreek ik (kwaad) van u σ 15.

ἀγορή (ἀγείρω) **1)** vergadering (van de manschappen of van het volk, terwijl βουλή de vergadering der edelen is, die ook in de ἀγορή feitelijk alleen het woord voeren, verg. Ι 11 volgg.), εἰς ἀγορὴν καλέσας α 272 (verg. ἀγορήνδε καλέσσατο Α 54); ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει β 69; ἀγορὴν ποιήσατο Θ 2; ἀγορὴν θέμενος ι 171; εἰς ἀγορὴν ἀγείρεσθαι Σ 245; μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ ἧμαι θ 156; ἀγορῆσι, in de vergaderingen Μ 211; ἀγορῇ, in de vergadering (tegenst. ἐν πολέμῳ) Σ 160, verg. Β 370, Δ 400, Ο 283; hierbij adv. **ἀγορῆ-θεν,** uit de vergadering, alleen Β 264 en als tijdsbepaling, ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον (v. L. δεῖπνον) ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη μ 439; **ἀγορήν-δε,** ter vergadering *Α* 54, β 7. Epitheta: βουληφόρος, κυδιάνειρα, πολύφημος. — **2)** het spreken (in de vergadering), beraadslaging, alleen plur., λωβητῆρα ἔσχ' ἀγοράων Β 275, εἰδὼς ἀγοράων (tegenst. πόνων) δ 818; ἀγορὰς ἀγόρευον Β 788. — **3)** vergaderplaats ζ 266; plur. θ 16.

ἀγορητής (ἀγοράομαι), spreker, redenaar (in de ἀγορή, verg. Η 126: βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής), λιγύς Α 248, υ 274 (Od. alleen hier), ἐσθλός Γ 150.

†**ἀγορητύς** (ἀγοράομαι), acc. -ύν, welsprekendheid θ 168.

***ἀγός** (verg. ἄγω), aanvoerder Δ 265 enz.

***ἀγοστός** (volg. So. < *ἀγορ-στός, bij ἀγείρω), greep, vingers, alleen in de uitdrukking ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ Λ 425 enz.

ἄγρ-αυλος, 2. (ἀγρός, αὐλή), op het veld levend, ποιμένες Σ 162; βόες Κ 155; πόριες, kalveren in de omheinde veehof κ 410.

ἀγρετός, z. παλινάγρετος.

ἀγρέω (aiol. = αἱρέω, verg. π 148 sq.), alleen praes. imper. ἄγρει en †ἀγρεῖτε υ 149 (Wackern. ἄγρειτε met een deel van de overlev., als plur. van het versteende ἄγρει, zoals δεῦτε bij δεῦρο), eig. pak aan (verg. lat. *em < eme*), kom aan, op, asundet. of met μήν, δή, νῦν met volg. imper. of inf. hortat. Ε 765, φ 176, Η 459. Verg.

****ἄγρη** (ἄγω), vangst, jacht (op vissen en vogels) μ 330, χ 306. †.

ἄγριος, 2. (ἀγρός), afzonderlijk fem. alleen ι 119, gen. -ίου Χ 313 (Ahr. -ίοο) **1)** op het veld, in 't wild levend, wild (van dieren), σῦς Θ 338, αἴξ ι 119; ἄγρια, wild Ε 52; ook ἄγρια φῦλα, μυῖαι Τ 30. — **2)** overdr., wild, woest *a*) van een pers., αἰχμητής Ζ 97, Κύκλωψ β 19, ἀνήρ Φ 314, ι 215. — *b*) van zaken, μῶλος Ρ 398; ἄτη Τ 88, χόλος θ 304; θυμός Ι 629 (of ἄγριος i. p. v. ἄγριον?); λέων ὣς ἄγρια οἶδεν Ω 41.

†''**Αγριος** (z. het vor.), zoon van Portheus uit Kaludōn Ξ 117.

†**ἀγριό-φωνος** (ἄγριος en φωνή), als wilden (d.i. onverstaanbaar) sprekend (verg. βαρβαρόφωνος), Σίντιες ϑ 294.

ἀγρόθεν, z. ἀγρός.

ἀγροιώτης (ἀγρός), alleen plur. ἀγροιῶται, boer φ 85; ook als adj., op het land levend, βουκόλοι λ 293; ἀνέρες Λ 549, Ο 272, λαοί Λ 676. †.

ἀγρόμενος, z. ἀγείρω; **ἀγρόνδε**, z. ἀγρός.

†**ἀγρο-νόμος**, 2. (ἀγρός en νέμομαι), plur. -οι, op het land wonend, νύμφαι ζ 106.

ἀγρός (ἄγω; lat. *ager*, skt *ájra-*, ned. *akker*), akker, land (tegenst. stad), ἐπ' ἀγροῦ α 185 = ἀγρῷ Ε 137, λ 188, verg. ook δ 640; κατ' ἀγρούς π 150; akker, landgoed ψ 139, verg. ω 205; plur. ook = landerijen, πίονες Ψ 832, δ 757, περικαλλέας ξ 263; hierbij adv. **ἀγρόθεν**, van het land enz. ν 268; **ἀγρόνδε**, naar het land enz. ο 379.

ἀγρό-τερος, 3. (ἀγρός; tegenst. ὀρέστερος, verg. ἀριστερός — δεξιτερός, ἡμέτερος — ὑμέτερος, lat. *noster—vester* enz.), op het land levend, ''Αρτεμις Φ 471; vand. wild (tegenst. tam), σύες Μ 146, ἔλαφοι ζ 133, ἡμίονοι Β 852, αἶγες ρ 295.

†**ἀγρότης** (ἀγρός), plur. ἀγρόται, landman π 218.

†**ἀγρώσσω** (ἄγρη), jacht maken op, ἰχθῦς ε 53.

†**ἄγρωστις**, acc. -ιν, gras (miss. hondstand, *cynodon dactylon*), μελιηδής ζ 90.

ἀγυιά, ἡ (fem. van *ἀγεύς; ἄγω), weg, straat, σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί β 388 enz.; ook van de wegen der zee λ 12, en de straten van een stad, ἐϋ κτιμένας Ζ 391.

ἄγυρις (ἀγείρω), dat. ἀγύρει (v. L. -ῑ) Π 661, Ω 141, verzameling, menigte, Πυλίων ἀνδρῶν γ 31, νηῶν Ω 141, νεκύων Π 661 (ἄγυρις *coetus*, ἀγορή *contio*). †.

†**ἀγυρτάζω** (ἀγύρτης, ἄγυρις, bij ἀγείρω), bij elkaar bedelen, χρήματα τ 284.

ἀγχέ-μαχος, z. ἀγχίμαχος.

ἄγχι (verw. met ἄγχω, lat. *angustus*, ned. *eng*), adv., dicht bij Ψ 520, α 157; als praepos. met gen., ἀ. θαλάσσης Ι 43, ''Εκτορος ἄ. γένοντο Θ 117 (v. L. ''Εκτορι); met dat. Υ 283, Ψ 447; van tijd, spoedig, alleen τ 301 (verg. ἀγχίμολον eind); z. verder comp. **ἆσσον, ἀσσοτέρω**, sup. **ἄγχιστον, ἄγχιστα.**

*__ἀγχί-αλος__, 2. (ἅλς), dicht bij zee gelegen, Χαλκίς Β 640, 'Αντρών Β 697. †.

'**Αγχί-αλος** (z. het vor.) **1)** **vader van Mentès, den koning der Tafiërs α 180, 418. — **2)** †een van de Faiëkes ϑ 112. — **3)** †Griek, door Hektōr gedood Ε 609. †.

†**ἀγχι-βαθής**, 2. (βαθύς), dicht bij (de kust) diep, θάλασσα ε 413.

**__ἀγχί-θεος__, aan de goden verwant, Φαίηκες ε 35, τ 279 (verg. ἐγγύθεν 3). †.

*__ἀγχί-μαχητής__ = het volg., alleen plur. -αί, ἀνέρες Β 604, Δάρδανοι Θ 173.

*__ἀγχί-μαχος__ (ἄγχι, μάχομαι), alleen plur., vannabij strijdend Ν 5.

ἀγχί-μολος, -ον (ἄγχι en ἔ-μολον, z. βλώσκω), eig., nabij komend, alleen ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδών, van nabij Ω 352, en acc. neutr. **ἀγχίμολον** als adv., dicht bij, ἀγχίμολόν οἱ ἦλθε, hij kwam dicht bij hem Δ 529, χ 205; ἀ. ἐρχομένω ρ 260; van tijd, spoedig (verg. ἄγχι eind), alleen ρ 336 (verg. 278).

†**ἀγχί-νοος**, gevat ν 332.

*'__Αγχίσης__, -ᾱο (oorspr. figuur als Attis) **1)** zoon van Kapus, vader van Aineiās bij Afrodītè Β 820, koning van Dardanos aan de Idè; zijn oudste dochter is Hippodameia Ν 429. — **2)** vader van Echepōlos uit Sikuōn Ψ 296.

*'__Αγχῑσιάδης__, zoon van Anchīsès = **1)** Aineiās Ρ 754, Υ 160. — **2)** = Echepōlos Ψ 296. †.

ἄγχιστα, z. ἄγχιστος.

ἀγχιστῖνος, **3**. (-ῖνος, verg. προμνηστῖνος), vlak bij elkaar, b.v. ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροί Ρ 361, χ 118; van schapen Ε 141. Verg.

ἄγχιστος, 3. (sup. bij ἄγχι), dichtstbij zijnd, alleen neutr. **-ον** en **-α** als adv., ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ ε 280; overdr. plur., ἄγχιστα αὐτῷ ἐῴκει, hij geleek sprekend op hem Β 58, verg. ζ 152; τῶν ἄγχιστα μάχη δέδηεν, brandt vlak bij, d.w.z. staat te ontbranden Υ 18.

ἀγχό-θι (ἄγχι), adv., dichtbij, met gen., αὐτῆς ν 103, δειρῆς Ξ 412. Verg.

ἀγχοῦ (ἄγχι), adv., dichtbij, b.v. ἱσταμένη Β 172; als praepos. met gen., b.v. πυλάων Ω 709, Κυκλώπων ζ 5 (Nck ἀγχόθι).

†**ἄγχω** (verg. ἄγχι), knellen Γ 371.

ἄγω (lat. *ago*, skt *ájati*), praes. ἄγω enz., coni. 3. sing. ἄγῃ(σι), inf. ἀγέμεν, ἄγειν, impf. ἦγον, ἄγον enz., fut. ἄξω enz., inf. ἀξέμεν(αι), ἄξειν, aor. imper. ἄξετε, inf. ἀξέμεν(αι), aor. II ἤγαγον, ἄγαγον enz., coni. ἀγάγω(μι), ἀγάγῃ(σι) enz., med. praes. ἄγεται enz., impf. ἤγετο, ἀγόμην, ἄγετο, fut. ἄξομαι, -εσθαι, aor. I ἄξοντο (v. L. ἤξ.), imper. ἄξεσθε, aor. II ἠγαγόμην enz. **I)** act. **A)** eig. **1)** levende wezens voeren, brengen, leiden, b.v. βοῦν κεράων (bij de horens) γ 439; τινὰ ἐς κλισίην Λ 842, Αἴαντ' εἰς 'Αγαμέμνονα Η 213, δι' ἀγῶνος Ψ 696, πρὸς δώματα τ 104, ἀγορήνδε διὰ πτόλιν

ρ 72; σὺν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ξ 27; ἵππους of βοῦν ὑπὸ ζυγόν *E* 731, γ 383, verg. 476; vooral van een aanvoerder, λαόν K 79, νῆας B 557; λόχον ξ 469; ook τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα σ 37; τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε N 602, verg. B 834, E 614; met zakelijk subj., τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε δ 312; in 't bijz. *a*) (m e e)b r e n g e n, h a l e n, b.v. ἑτάρους γ 424, κύνα Θ 368. — *b*) w e g v o e r e n, Βρισηΐδα A 184, verg. 139, ληιάδας γυναῖκας Y 194; (op schepen) Ἑλένην καὶ κτήματα H 351, ἀλόχους καὶ τέκνα Δ 239; φέρειν καὶ ἀ., z. φέρω **1 2** *b*. — **2)** v e r v o e r e n (personen en zaken), τινὰ ἐκ πολέμοιο (op een wagen) Λ 598, verg. θεὸν ἄξων E 839; ὀνείατα Ω 367; m e e n e m e n, m e e b r e n g e n, τινά δ 434, δέπας Λ 632, πολλὰ κτήματα γ 312; t e r u g b r e n g e n, τινά κ 268; οἶνον νῆες ἄγουσι, aanvoeren I 72; in 't bijz., b r e n g e n, h a l e n (op een wagen), Πριάμοιο βίην Γ 105; ὕλην Ω 663. — **3)** l e i d e n, het water leiden, van iem. die een sloot graaft, φθάνει (nl. ὕδωρ) τὸν ἄγοντα Φ 262. — **4)** d r ij v e n, νῆα ἐς ἤπειρον ι 495. — **5)** t r e k k e n, μὶν δόλιον περὶ κύκλον (van jagers die een leeuw omsingelen) δ 792. — **6)** a a n-, m e e-b r e n g e n, νέφος ἄγει λαίλαπα πολλήν Δ 278. — **B)** overdr., l e i d e n, ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη Δ 721; v e r b r e i d e n, κλέος ε 311. — **NB. !** het part. ἄγων staat dikwijls veraanschouwelijkend, b.v. Τηλέμαχον εἶσαν ἄγοντες γ 416. — **II)** med. **A)** eig., (h e t z ij n e of a l s h e t z ij n e) (m e e) v o e r e n, m e e n e m e n, (w e g)-b r e n g e n, h a l e n, ἵππους εἰς Ἰθάκην δ 601; κτήματα γυναῖκά τε οἴκαδ' Γ 93; κτήματα ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ H 363, εἵματα εἰς ποταμόν ζ 58; ἐκ πόλιος βόας Θ 505; Σαρπηδόνα Ἴλιον εἴσω P 163; in 't bijz. οἴκαδε of πρὸς δώματα γυναῖκα, een vrouw naar zijn huis voeren, d.i. h u w e n I 146, ζ 159; ook alleen ἄγεσθαι, b.v. ξ 211; ook van den vader, υἱέι κούρην δ 10; van den broeder ο 238; van den meester φ 214; οἵ κέ σ' ἄγωνται, van den bruidegom en hen, die op de avond van de bruiloft de bruid naar het huis van den man brengen ζ 28. — **B)** overdr., μῦθον διὰ στόμα, over de lippen l a t e n k o m e n Ξ 91.

ἀγών, -ῶνος (ἄγω), v e r g a d e r i n g, v e r g a d e r p l a a t s, θεῖος, der goden Σ 376 (op de Olumpos), H 298 (ἐν πόλι' ἄκρῃ van Ilios); νεῶν, scheepskamp O 428 (verg. ἐν νηῶν ἀγύρι Ω 141); in 't bijz. v e r g a d e r i n g van toeschouwers bij een wedstrijd, (k r i n g v a n) t o e s c h o u w e r s, b.v. λῦτο δ' ἀγών Ω 1, verg. θ 200; ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα Ψ 258, verg. καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα θ 260; vand. ook k a m p-p l a a t s Ψ 273 enz.; κατ' ἀγῶνας θ 259.

†**ἀδαημονίη,** o n k u n d e ω 244. Van

ἀ-δαήμων, o n b e k e n d m e t (geen verstand hebbend van), μάχης E 634; (geen ervaring hebbend van), κακῶν μ 208, πληγῶν ρ 283.

ἀ-δάκρῡτος, -ον (δακρύω), z o n d e r t r a n e n t e s t o r t e n A 415, ω 61; ook ὄσσε δ 186. †.

*'**Α-δάμᾱς,** -αντος, zoon van den Trojaan Asios, gedood door Mèrionès M 140, N 560 sqq. Verg.

†**ἀ-δάμαστος** (δάμνημι), o n b e d w i n g-b a a r, o n v e r b i d d e l ij k, Ἀΐδης I 158.

ἀδδεές, z. ἀδεής.

ἀδδηκώς, ἀδδήσειε, z. ἀδέω.

ἄδδην, z. ἄδην; **(Ϝ)άδε,** z. ἁνδάνω.

ἀ-δεής (ἀδϜ.; δϜέος) en (metri causa)

†**ἀδειής,** o n b e v r e e s d, εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί H 117; o n b e s c h a a m d, κύον ἀδεές (ᾰ metri causa; anderen ἀδδεές) Θ 423, Φ 481, τ 91. †.

ἀ-δελφεός en **ἀδελφειός** (eig. adi.; *ἀ-copul.* en δελφύς; = ὁμο-γάστριος, lat. *co-uterinus*), (v o l l e) b r o e d e r B 586, δ 21; maar N 695 wordt de natuurlijke zoon van Oïleus ἀδ. van Aiās genoemd (van ἀδελφειός, metri causa, alleen gen. -ειοῦ E 21, Z 61, H 120 en N 788; Ahr. ἀδελφεόο). Verg. κασίγνητος.

ἀ-δευκής, 2. (verw. met ἐν-δυκέως), n i e t s o n t z i e n d, h a r d, φῆμις ζ 273, ὄλεθρος δ 489, πότμος κ 245. †.

ἀ-δέψητος, 2. (δέψω), o n g e l o o i d, βοέη υ 2, 142. †.

ἀδέω (samengetr. uit ἀϜᾱδέω, ἀηδέω, van ἀ-ηδής, *ἀ-priv.* en ἦδος), alleen aor. ἀδήσειε (a. l. ἀηδήσειε) en perf. part. ἀδηκότες, e e n t e g e n z i n h e b b e n, δείπνῳ α 134; καμάτῳ ἀδηκότες, o v e r m a n d K 98, μ 281 (verg. ἀρημένος).

ἄδην (ἄω; Aristarch. ἄδ.), t o t v e r z a-d i g i n g t o e, n a a r h a r t e l u s t, ἔδμεναι E 203; overdr. en met gen. (loc.?), ἄδην ἐλαύνειν τινὰ πολέμοιο, iem. tot verzadiging toe in de oorlog voortjagen, d.i. maken dat iem. genoeg krijgt van de oorlog N 315, T 423, verg. ε 290. (α, maar ᾱ metri causa E 203, a. l. ἄδδην). †.

†**ἀ-δήρῑτος** (δηρίομαι), o n g e s t r e-d e n, o n b e s l i s t, πόνος P 42.

ἀδινός (afl. onzeker; Aristarch. ἄδινός), d r u k, vand. κῆρ, het kloppende hart Π 481, τ 516; gonzend (of dooreenkrielend), μελισσάων B 87, μυιάων B 469; μῆλα, blatend (of dicht opéèndringend) α 92; Σειρῆνες, luid zingend (verg. μ 44) ψ 326; γόος Σ 326; neutr. sing. en plur. **ἀδινόν, -ά** als adv., γοόωσα δ 721; ἀδινὸν στοναχῆσαι Σ 124, κλαίειν Ω 510; μυκώμεναι κ 413; zo ook sup. †**ἀδινώτερον,** κλαῖον δὲ λ ι γ έ ω ς,

ἀ δ ι ν ώ τ ε ρ ο ν ἤ τ' οἰωνοί π 216; hierbij adv. †**ἀδινῶς,** ἀνενείκατο Τ 314.

****ἀ-δμής,**-ῆτος (δάμνημι), o n g e t e m d, ἡμίονοι, die nog geen juk droegen δ 637; overdr., παρθένος, o n g e h u w d ζ 109, 228. †. Verg.

ἄ-δμητος, 3. (= ἀδμής), βοῦν ... ἀδμήτην, ἣν οὔ πω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ Κ 293 en γ 383; van een paard Ψ 266, 655 (Nab. ἐξετέα δμητήν i. p. v. ἐξετέ' ἀδμήτην). †.

*'**Ἄ-δμητος** (z. het vor.), vader van Eumèlos, echtgenoot van Alkèstis, koning van Fèrai in Thessalië Β 714, Ψ 289 sqq. †.

(**Ϝ**)**άδοι,** z. ἀνδάνω.

†**ἄδος** (ἄδην), v e r z a d i g i n g Λ 88.

†'**Αδρήστεια** ('Άδρηστος), stad (in het latere Musië aan de Propontis) Β 828.

†'**Αδρήστη** ('Άδρηστος), dienares van Helenè δ 123.

†'**Αδρηστίνη** ('Άδρηστος), dochter van Adrèstos = A i g i a l e i a Ε 412.

*'**Ἄ-δρηστος** (ἀ-*priv.* en -διδρήσκω), die niet kan ontkomen, verg. Ζ 37 sqq.) **1)** uit Argos, van waar hij naar Sikuōn vlucht; hier koning geworden Β 572, herwint hij zijn vroegere heerschappij; in Argos geeft hij Tūdeus een dochter tot vrouw Ξ 121; zijn snelle paard Ar(e)ion Ψ 346. — **2)** zoon van den ziener Merops, aanvoerder der bondgenoten van Troje uit Adrèsteia Β 830; door Diomèdès gedood Λ 328. — **3)** naam van een door Agamemnōn Ζ 37 sqq en **4)** † van een door Patroklos gedoden Trojaan Π 694.

***ἄ-δυτον** (δύομαι), het (voor de leek) ontoegankelijke, d. i. gewijde plaats, h e i l i g d o m, μέγα Ε 448, πῖον Ε 512 (v. L.: «*antrum in rupe arcis quale Apollinis fuit in rupe Delphica vel in rupe arcis Athenarum*»). †. Verg. 1. νηός.

ἀϜϜεϜαχυῖα, z. ἀμφιαχυῖα.

***ἀεθλεύω** (ἄεθλος; verg. ἀθλεύω), e e n w e d s t r i j d h o u d e n Δ 389, Ψ 737; ἐπί ἄλλῳ, ter ere van Ψ 274 (of τεῳ ἄλλῳ ?). †.

ἀέθλιον (adi. bij ἀέθλον), alleen plur. (behalve Ψ 748, Bekk. ἀέθλια Ϝοῖ' i. p. v. ἀέθλιον οὗ, en 537, Bothe ἀέθλια) **1)** b e n o d i g d h e d e n t o t d e w e d s t r i j d φ 4, 62, 117. — **2)** k a m p p r i j s, ἀέθλια ποσσὶν ἀρέσθαι Ι 124, ἀνελέσθαι Ψ 823 (act. Ψ 736); φέρεσθαί τινι, voor iem. opleveren, winnen Ι 127; οὗ ἑτάροιο, prijs in de wedstrijd ter ere van Ψ 748. — **3)** = ἄεθλος, w e d s t r i j d, k a m p s p e l θ 108.

ἄεθλον (verg. ook ἄεθλος en ἆθλον) **1)** k a m p p r i j s Χ 163, φ 73; ἔρχεσθαι μετ' ἄεθλα, op kampprijzen uitgaan, d. i. naar de wedstrijd gezonden worden Λ 700; τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, om, ter wille van λ 548. — **2)** b e n o d i g d h e d e n t o t d e w e d s t r i j d τ 572 (volg. anderen praedicat. appos.: tot de w e d s t r i j d). — **3)** w e d s t r i j d, ἐπεντύνεσθαι ἄεθλα, zich toerusten tot de wedstrijd ω 89.

ἄεθλος (verw. met ned. wed-strijd) **1)** *w e d s t r i j d* (tegenst. πόλεμος) Π 590, θ 131; ἐκτελέωμεν ἄεθλον φ 135. — **2)** m o e i t e, i n s p a n n i n g, πάσχειν Γ 126; ἐμόγησαν ἀέθλους δ 170; τελέοντες γ 262; Εὐρυσθῆος, de door E. opgelegde zware werken Θ 363, verg. λ 622.

***ἀεθλο-φόρος** en (Ι 124, 266, Λ 699) **ἀθλοφόρος** (ἄεθλον, φέρεσθαι), d e p r i j s w i n n e n d, alleen van paarden Χ 22, 162; τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν Λ 699. †.

ἀεί, z. αἰέν.

ἀ-είδω (miss. < †ἀ-Ϝεύδω, verw. met αὐδή), praes. ἀείδω enz., coni. 3. sing. ἀείδῃ(σιν), ἀείδῃ ρ 519 (metri causa), inf. ἀειδέμεναι en ἀείδειν, impf. ἄειδε, -ον, ἤειδε, fut. part. ἀεισόμενος, aor. ἄεισε **1)** intr., z i n g e n Β 598, ξ 464; ὀπὶ καλῇ Α 604, καλόν α 155; παρὰ μνηστῆρσιν α 154 (ook τοῖσι α 325); van vogels τ 519; overdr. van de pees van de boog φ 411 (verg. Δ 125). — **2)** tr., z i n g e n, παιήονα Α 473 (verg. Σ 570); z i n g e n v a n, b e z i n g e n, μῆνιν Α 1, οἶτον θ 489, νόστον α 326; met ὡς θ 514; met acc. c. inf. θ 516.

ἀεικείη (ἀεικής; anderen ἀϜεικείῃ), o n b e t a m e l i j k g e d r a g, ἀεικείας φαινέτω υ 308; b e d e r f Ω 19. †.

ἀ-εικέλιος, 3. (verg. het volg.), o n b e t a m e l i j k, s m a d e l i j k, ἀλαωτύς ι 503, πληγή δ 244; ook στρατός Ξ 84 (Il. alleen hier); a f z i c h t e l i j k, s c h a m e l, πήρη ρ 357, δίφρος υ 259, χιτών ω 228; ἀεικελίῳ κοίτῃ τ 341 (v. L. κοίτῳ); ook van perss., a f z i c h t e l i j k, v i e s ζ 242; hierbij adv. ****ἀεικελίως,** s m a d e l i j k, s c h a n d e l i j k, alleen θ 231, π 109 en υ 319.

ἀ-εικής, -ές (ἀϜ.; ϜέϜοικα; wschl. metri causa i. p. v. ἀικής), o n b e t a m e l i j k; νόος οὐδὲν ἀ., onberispelijk υ 306; s c h a n d e l i j k, s m a d e l i j k, ἔργον Χ 395, γ 265, ἔπος ρ 216, πότμος Δ 396, τ 550, λοιγός Α 97; ook ἀεικέα μερμηρίζων δ 533; οὐ οἱ ἀεικὲς τεθνάμεν Ο 496; a f s c h u w e l i j k, στόνος Κ 483; a f z i c h t e l i j k, s c h a m e l, πήρη ν 437; ἀεικέα ἕσσο π 199; ook μισθός Μ 435 (verg. Ω 594).

ἀ(Ϝ)είμων, z. ἀνείμων.

ἀεικίζω (ἀϜ.; ἀϜεικής), praes. -ει, impf. ἀείκιζεν, fut ἀεικιῶ Χ 256 (v. L. ἀϜεικίσω), aor. coni. ἀεικίσσωσι, med. opt. ἀεικισσαίμεθα, inf. -ασθαι, pass. ἀεικισθήμεναι, act. en med., s c h e n d e n, νεκρόν Π 545, verg. Χ 404; κωφὴν γαῖαν Ω 54; van maden Τ 26; m i s h a n d e l e n, pass. σ 222.

1. **ἀείρω** (verw. met αἱρέω en ἀπουράς, ook met lat. *verruca*), praes. ἄειρε, -ων, impf. ἄειρε, aor. ἄειρε, -αν, ἤειραν, opt. ἀείραι Η 130, inf. ἀεῖραι, part. ἀείρας, -αντες, ἀειράσας, med. aor. part. ἀειράμενος, -η, pass. part. ἀειρόμενος enz., impf. ἀείρετο enz., aor. ἀέρθη, 3. plur. ἄερθεν, part. ἀερθείς, **1)** act., o p h e f f e n, o p b e u r e n, o p n e m e n, o m h o o g h e f f e n, τινά Ψ 730, νέκυν Ω 583; λᾶαν *Η* 268; Ὀδυσσῆα ἐκ νηὸς ἄειραν ν 117; τινὰ ἐκ βελέων Π 678; οἶνόν τινι, reiken Ζ 264; ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας, zwaaien Ψ 362; οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν Υ 373; μῆλα ἐξ Ἰθάκης, wegvoeren φ 18; van schepen, ἄχθος, konden dragen γ 312; van Achilleus' door Hèfaistos gemaakte wapenrusting, ποιμένα λαῶν Τ 386; aor. part. vaak veraanschouwelijkend, b.v. ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας θήκατο Κ 30; ἱστὸν στῆσαν ἀείραντες β 425, verg. γ 11. — **2)** med., (van het zijne) n e m e n, h a l e n, πέπλον Ζ 293, ο 106; πελέκεας, voor zich opnemen Ψ 856. — **3)** pass., z i c h v e r h e f f e n, ἐς αἰθέρα (van een arend) τ 540, verg. Ν 63, ὑψόσ' ἀερθείς (van een balspeler) θ 375 (verg ι 383 a. l.); ὑψόσ' ἀειρέσθην (van paarden) Ψ 501, verg. ν 83 sq.; κῆρες ἄερθεν, gingen omhoog (in de weegschaal) Θ 74 (onecht vers).

†2. **ἀείρω** (w. *ver-*, waarvan ook ἄορ, ἀορτήρ, ἀρτάω, τετράορος enz.), pass. plusqpf. ἄορτο (a. l. ἄωρτο), k o p p e l e n, pass. perf. h a n g e n, μάχαιρα πὰρ ξίφεος κουλεὸν ἄορτο Γ 272 (= Τ 253), verg. 2. συναείρω.

ἀεκαζόμενος, 3. (ἀϝ.; ἀϝέκων), o n g a a r n e, m e t t e g e n z i n σ 135; ook versterkt door πολλά, b. v. Ζ 458, ν 277.

†**ἀ-εκήλιος,** -ον (wschl. = ἀεικέλιος; verg. ἀπερείσιος en ἀπειρέσιος), o n b e t a m e l i j k, s m a d e l i j k, ἔργα Σ 77.

ἀ-έκητι (ἀϝ.; ϝέκητι), adv., t e g e n d e z i n, steeds met volg. gen. (over δ 665 z. v. L.), Ἀργείων Λ 667; θεῶν γ 28, ἐμεῦ ρ 43, σέθεν ε 177.

ἀ-έκων, -ουσα, -ον (ἀϝ.; ϝέκων; att. ἄκων), o n v r i j w i l l i g, d. i. **1)** t e g e n d e z i n, t o t m i j n (enz.) s p i j t, g e d w o n g e n, τὼ δ' ἀέκοντε βάτην Α 327; ἀέκοντος ἐμεῖο, tegen mijn zin (*me invito*) Α 301; ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα, met geweld tegen uw zin δ 646 (maar beter met Nck en La Roche -τα; i. p. v. de saamgetrokken vorm ἄκων, alleen τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, b. v. Ε 366, γ 484, lezen velen ἀέκοντε of ἀϝέκοντε; daartegen Wackern. Gl. VII p. 167). — **2)** z o n d e r o p z e t Π 264.

ἄελλα, ἡ (verw. met ἄημι) **1)** s t o r m, w i n d v l a a g, χειμέριαι ἄελλαι Β 293; ἀργαλέων ἀνέμων ἄελλαι Ν 795, ἄελλαι παντοίων ἀνέμων ε 292; ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι γ 283; (van Hektōr) ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ ὑπεραέι ἶσος ἀέλλῃ Λ 297. — **2)** s t o f w o l k Ν 334, Π 374.

†**ἀ-ελλής** (ἀ-*copul.* en ϝέλλω, verg. ἀολλής, dat v. L. ook hier herstelt), d i c h t, κονίσαλος Γ 13.

***ἀελλό-πος,** 2. (ἄελλα en πούς), s t o r m v o e t i g, w i n d s n e l, Ἶρις Θ 409 (verg. ποδήνεμος).

†**ἀ-έλπτης,** 2. (ἀϝ.; ϝέλπω), o n v e r h o o p t (praedicat.) ε 408.

†**ἀελπτέω** (ἀϝ.; ἄϝελπτος), part. ἀελπτέοντες, n i e t v e r w a c h t e n *Η* 310.

ἀενάων, z. αἰενάων.

ἀέξω (ἀϝ., later αὔξω, verg. lat. *augeo*, ned. *wassen*), alleen praes. en impf. zonder augm. **1)** act., d o e n (o p)g r o e i e n, d o e n t o e n e m e n, v e r m e e r d e r e n, τά (nl. πυρούς enz.) ι 111, υἱόν ν 360; ook μένος Ζ 261, κράτος Μ 214, θυμόν Ρ 226; πένθος, voeden Ρ 139, λ 195 (verg. lat. *alere morbum* enz.); ἔργον, doet gedijen ξ 65. — **2)** pass., (o p)g r o e i e n, t o e n e m e n, g e d i j e n, Τηλέμαχος χ 426; κῦμα κ 93 (zich verheffen); ἱερὸν ἦμαρ Θ 66, ι 56; ἔργον ξ 66; ook χόλος Σ 110, θυμός β 315.

ἄ-επτος (ἄϝ.; ἀ-*priv.* en ϝεπ-, verg. ϝέπος, dus = ἄ-σπετος), onzegbaar, vand. o n t z a g l i j k, g e w e l d i g, χεῖρες Α 567, λ 502 (volg. anderen ἀ-*priv.* en ἕπω, onhandelbaar, o n w e e r s t a a n b a a r; a. l. ἄαπτος, z. daar).

†**ἀεργίη** (ἀϝ.), het werkeloos zijn, h e t n i e t s d o e n ω 251. (-ῑ-metri causa). Van

ἀ-εργός (ἀϝ.; ϝέργον), w e r k e l o o s, n i e t s d o e n d Ι 320, τ 27. †.

***ἀερσί-πους** (1. ἀείρω, πούσ), alleen plur. -ποδες enz., de b e n e n o p h e f f e n d, d r a v e n d, ἵπποι Γ 327.

ἀϝϝέρυσαν, z. αὐερύω.

****ἄεσα** (ἄϝ.; volg. L. Meyer verw. met skt *vásati*, ned. *wezen* enz.), aor., alleen ἄεσα, -σαμεν, -σαν, inf. -σαι, bovendien ἄσαμεν π 367, v e r t o e v e n, d o o r b r e n g e n, alleen νύκτα of -ας γ 151, τ 342. (α, maar metri causa ἄεσα en ἀέσαμεν). Z. ook ἰαύω.

†**ἀεσιφροσύνη,** o n n o z e l h e i d, ἀεσιφροσύνῃσι (Nck instrum. -ηφι) ο 470. Van

ἀεσί-φρων (wschl. ἀϝάω en φρένες, verg. δ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς ἤιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ φ 310), v e r b i j s t e r d, v e r w a r d Υ 183 (tegenst. ἔμπεδος), Ψ 603; θυμός φ 302. †.

ἀζαλέος, 3. (verg. ἄζομαι), d o r, d r o o g, δρῦς Λ 494, ὕλη ι 234; βοῦς, uit gedroogde huiden vervaardigd schild Η 239 (verg. αὖος); ὄρος, met dor hout begroeid Υ 491. †.

†**'Αζεΐδης,** -ᾱο, zoon van Azeus = A k t ō r B 513.

†**ἄζα** (verg. ἄζομαι), eig. dorheid, s t o f, σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ χ 184.

ἀζηχής, 2. (ἀ-ζα-εχής, < *ἀ-διασεχής, ἀ-*priv.* en δι-έχω), o n o p h o u d e l i j k, v o o r t d u r e n d, ὀδύνη *O* 25, ὀρυμαγδός P 741; neutr. **ἀζηχές** als adv., μεμαυῖαι Δ 435, ὁμόκλεον O 658, φαγέμεν σ 3. †.

†**ἄζομαι** (verw. met lat. *ārēre*), v e r d o r r e n, v e r d r o g e n, αἴγειρος ἀζομένη Δ 487.

ἅζομαι (skt *yájati*, vereert door offers; verw. met ἁγνός), alleen praes. en impf., imper. ἅζευ ρ 401, impf. ἅζετο (v. L. ἥζ.), v o o r iem. (eig. een god of iem. die onder de bescherming van een god staat) e e r b i e d, s c h r o o m, o n t z a g h e b b e n, abs. ι 200; τινά A 21, ρ 401; ἅζετο φωτός, weerhield (hem) schroom tegenover (eig. weg van) den man Π 736 (verg. χάζομαι **2**); met inf., z i c h o n t z i e n, s c h r o m e n, ξείνους ἐσθέμεναι ι 478, verg. Z 267; ook v r e z e n, met μή, b.v. ἅζετο μὴ Νυκτὶ ἀποθύμια ἕρδοι Ξ 261.

†**ἀηδέω** (ἀ-ηδής, ἀ-*priv.* en ἦδος), e e n t e g e n z i n h e b b e n, δείπνῳ α 134 (a. l. ἀδήσειε, z. ἀδέω).

†**ἀηδών** ἡ (ἀϝηδών, zangster, verw. met ἀείδω), n a c h t e g a a l τ 518 (dochter van Pandareos, moeder van Itulos, in de att. sage Pandīōn en Itus).

†**ἀηθέσσω** (ἀϝ.; ἀ-ηθής; ϝῆθος), impf. ἀήθεσσον (a. l. -εσκον, iter. impf. van ἀηθέω?), n i e t g e w o o n z i j n, met gen. K 493.

ἄημι (ἄϝ.; skt *vāti*, ned. *waaien*, verg. ook lat. *ventus*), coni. 3. dual. ἄητον, inf. ἀήμεναι en ἀῆναι, part. ἀέντες, ἀέντων, impf. ἄη (a. l. ἄει), pass. part. ἀήμενος, impf. ἄητο, w a a i e n, b l a z e n (van de wind) I 5, μ 325; pass., λέων ἀήμενος, bewaaid ζ 131; overdr., δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, werd in twee richtingen aangewakkerd Φ 386.

ἀήρ, ἡ of ὁ, gen. ἠέρος, dat. ἠέρι, acc. ἠέρα (de α van de nom. door dissimil.), n e v e l, w o l k, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ Γ 381, verg. θ 562; κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε E 776; ἠέρι κατέχοντο P 368; ἐλάτη δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανε Ξ 288. Epitheta: βαθεῖα, ἐρεβεννή, θέσφατος, πολλή („ἀήρ *prohibet, ne quis videatur,* ἀχλύς *prohibet ne quis videat;* ἀήρ *est nubes, qua dii celant heroes, ut aliorum eos oculis eripiant,* ἀχλύς *est caecitas, quam hominum oculis incutiunt, ne cernant id quod latere eos volunt*" v. L., die daarom η 41 ἠέρα δέ ϝοι leest i. p. v. ἦ ῥά οἱ ἀχλύν).

†**ἀήσυλος,** -ον (afl. en bet. onzeker; volg. Be verw. met αἴσυλος), m i s d a d i g E 876.

ἀήτη (a. l. **-ης;** ἄϝ.; ἄϝημι), w i n d ι 139; h e t w a a i e n, ἀνέμοιο O 626, Ζεφύροιο δ 567; plur., v l a g e n, ἀργαλέων ἀνέμων Ξ 254.

†**ἄητος** (miss. verw. met ἄημι), snuivend, o n s t u i m i g, θάρσος Φ 395 (verg. αἴητος).

ἀ-θάνατος, 3., o n s t e r f e l i j k A 530, α 420; vaak als subst., ἀθάνατοι A 503, α 201, tegenst. βροτοί Λ 2, θνητοὶ ἄνθρωποι Ξ 199 (verg. π 265); ook van lichaamsdelen, b.v. A 530, en eigendom, b.v. δ 79, der goden; ἀθάνατον κακόν heet Skullè μ 118. (ᾰ metri causa).

ἄ-θαπτος (θάπτω), o n b e g r a v e n X 386, λ 54, 72. †.

†**ἀ-θεεί** (θεός), adv., z o n d e r g o d, οὐκ ἀ., niet zonder goddelijke beschikking σ 353 (v. Herw. ἀθεΐ).

****ἀ-θεμίστιος,** -ον (θέμις), z i c h a a n g e e n g e m e e n r e c h t s t o r e n d, e u v e l m o e d i g σ 141; ἀθεμίστια ἴδμεναι ι 189, z. ΕΙΔ- **II 3**.

ἀ-θέμιστος (θέμις), = het vorige I 63, ι 106; tegenst. ἐναίσιμος ρ 363. †.

ἀθερίζω (volg. Brugm. verw. met skt *ádhara-*, ned. *onder*), g e r i n g s c h a t t e n (alleen met negatie) A 261, θ 212; o n v e r s c h i l l i g z i j n ψ 174. †.

ἀ-θέσ-φατος, 2. (ἀ-*priv.*, θεός, φημί), eig. wat (zelfs) een god niet kan uitspreken, o n t z a g l i j k, o n u i t s p r e k e l i j k g r o o t, v e e l of l a n g, θάλασσα η 273, ὄμβρος Γ 4, σῖτος ν 244, νύξ λ 373, verg. ο 392.

'Αθῆναι, -άων (genoemd naar de godin 'Αθήνη), gen. ook -έων γ 278 (met suniz., v. L. 'Αθήνης), ook sing. **'Αθήνη** η 80, A t h e n e (hoofdstad van Attikè) B 546; ἄκρον 'Αθηνέων, het voorgebergte van Attikè, d. i. Soenion γ 278. Epitheta: ἐυκτίμενον πτολίεθρον, εὐρυάγυια, ἱεραί.

'Αθηναίη, z. 'Αθήνη **1**.

***'Αθηναῖος** ('Αθήνη **2**), alleen plur., A t h e n e r B 551 enz.

'Αθήνη (wschl. vóór-gr.) **1)** hierbij langere vorm **'Αθηναίη,** A t h è n è (volg. M. P. Nilsson, The Min. Rel. p. 431 oorsprkl. «*Minoan house goddess, the forms of whose epiphany were the snake and the bird, which were always sacred to Athena also*»), lievelingsdochter van Zeus *E* 877 sqq., Διὸς ἐκγεγαυῖα, ὀβριμοπάτρη κούρη Διός (αἰγιόχοιο), krijgsgodin, μεγάθυμος, λαοσσόος, ἀγελείη, ληῖτις, Παλλάς; Athènè is het type van dapperheid verbonden met beleid, πολύβουλος, terwijl Arès het woest oorlogsgeweld vertegenwoordigt; verder de beschermster van steden (ῥυσίπτολις) en van alle kunsten en ambachten, waardoor de steden bloeien O 412, ζ 233, β 116, verg. I 390, E 733 sqq., Ξ 178, υ 72; zij is schoon en statig, ἐυπλό-

καμος, ἠύκομος, δεινή, en heeft fonkelende ogen, γλαυκῶπις (z. daar); enkele malen vertoont zij zich in de gedaante van een vogel γ 371 sq., χ 239 sq., Η 58 sq.; Β 549 (η 80, z. Ἐρεχθεύς) wordt een heiligdom der godin in Athene, Ζ 297 in Troje genoemd; in de Od. is zij de beschermster van Odusseus en de zijnen (Od. passim., ook Κ 245, Λ 437, Ψ 782), in de Il. de vijandin van Troje en de beschermster van de Achaiërs, in 't bijz. van Diomèdès Ε 256 (verg. Δ 390), Κ 366, Ψ 388; een zittend beeld in de tempel op de burcht van Troje Ζ 273 (verg. over zulk een beeld ζ 309: θρόνος . . . τῷ . . . ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς, en Ξ 238 sqq.); z. verder ook ἀτρυτώνη, Τριτογένεια, Ἀλαλκομενηίς — 2) = Ἀθῆναι.

****ἀθηρη-λοιγός** (ἀθήρ, verg. ἀνθέριξ, en λοιγός), verderver van de baard der korenaren, d. i. s c h o p waarmee het graan gewand wordt λ 128, ψ 275. †.

†**ἀθλεύω** (ἆθλος), z i c h a f t o b b e n Ω 734 (verg. ἀεθλεύω).

***ἀθλέω** (ἆθλον), alleen aor. part., z w a r e a r b e i d v e r r i c h t e n, z w o e g e n Η 453, Ο 30. †.

†**ἀθλητήρ** (ἀθλέω), = att. ἀθλητής, dat. -ῆρι, k a m p v e c h t e r (sportsman) θ 164.

†**ἆθλον** of **ἆθλος,** w e d s t r ij d θ 160 (verg. ἄεθλον).

ἀθλοφόρος, z. ἀεθλοφόρος.

†**Ἀθόως,** -όω (Menrad -όῳ', v. L. -όον), A t h o s (berg op het maked. schiereiland Aktè) Ξ 229.

ἀθρέω, alleen aor. opt. en inf. ἀθρήσειε en ἀθρῆσαι, kij k e n, ἐς πεδίον Κ 11, ἀντίον τ 478; z i e n (aor. o n t w a r e n) μ 232; ook τινά met part. Ξ 334, verg. Μ 391.

ἀθρόος, 3. (La Roche ἀθρόος), alleen plur., g e z a m e n l i j k, b ij e e n, λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι Σ 497; ἔμειναν ἀθρόοι οὐδ' ἐκέδασθεν Ο 657; ἀθρόοι ἠγερέθοντο ω 468: ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες γ 34; ἀθρόοι ἴομεν Β 439; ἀθρόοι δαίνυντο Ψ 200; vaak ἀθρόα πάντα, alles in eens Χ 271, alles bij elkaar β 356 (praedicat. β 411).

†**ἄ-θῡμος,** m o e d e l o o s κ 463.

ἄθυρμα, alleen plur. -ατα, s n u i s t e r ij e n ο 416, σ 323; ἀθύρματα ποιεῖν, spelletjes (d. i. zandhoopjes maken) Ο 363. †. Van

†**ἀθύρω** s p e l e n Ο 364.

αἴ (aiol. = εἰ), steeds verbonden met κέ, γάρ of -θε (z. αἴθε) **1) αἴ κεν** (= att. ἐάν), i n g e v a l, i n d i e n *a*) met coni. α) in de hoofdzin ind. fut., b. v. Η 173, θ 496. — β) in de hoofdz. opt. met κέ Ω 268. — γ) in de hoofdz. inf. (= imper.) Ε 260. — δ) vaak ellipt., αἴ κ' ἐθέλῃσθα Θ 471, μ 49. — *b*) met opt., αἴ κέ περ — γένοιτο (oratio obl.) Η 387 (Nab. γένηται); eveneens opt. in de hoofdz. ν 389 (v. L. αἴ μοι τῶς i. p. v. αἴ κέ μοι ὥς). — *c*) met ind. fut. Ο 213 (Thiersch εἰ μέν), in de hoofdzin imper. — **2) αἴ κεν** in afhank. vragen, met coni., o f (vooral na werkwoorden van z i e n en t r a c h t e n), b.v. Δ 249, Ε 279; ook kan meermalen een uitdrukking als: o m t e z i e n, t e o n d e r z o e k e n enz. aangevuld worden, b. v. Α 66, Ζ 94; dikwijls αἴ κέ ποθι, of soms, b. v. ξ 118, μ 215; (ἀλλ' ἄγετ') αἴ κέν πως, wellicht dat Β 72. — **3) αἲ γάρ** (att. εἰ γάρ), *utinam*, a l s n u t o c h e e n s, o d a t t o c h, bij opt. α) bij mogelijk gedachte vervulling van de wens Β 371, θ 339, αἲ γὰρ δή Δ 189, αἲ γάρ πως Χ 346; met inf. η 311 (naar analog. van ὤφελον). — β) bij onmogelijk gedachte vervulling Η 132; αἲ γὰρ δή δ 697; met inf. ω 376 sqq.

αἶα (afl. onzeker), alleen sing., steeds als versslot, a a r d e, l a n d, φυσίζοος Γ 243, πᾶσαν ἐπ' αἶαν Θ 1; πατρίδος αἴης, vaderland Β 162, δ 521 (verg. α 41); Ἀχαιΐδος αἴης ν 249, Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν Ν 4.

****Αἰαίη** (αἶα) **1)** bewoonster van Aia, d. i. Kirkè ι 32, μ 268, 273. — **2)** νῆσος Αἰαίη, het aiaiïsche eiland, d. i. het e i l a n d A i a, de woonplaats van Kirkè, oorsprkl. een fabelachtig eiland ver in 't oosten (volg. de Romeinen het voorgebergte Circeii aan de westkust van Italië, bij Tarracīna, dat vroeger een eiland was; verg. ook Bér. II p. 306 sqq.) κ 135, λ 70, μ 3. †.

Αἰακίδης, -ᾱο **1)** *zoon van Aiakos = P è l e u s Π 15, Σ 433, Φ 189. †. — **2)** kleinzoon van Aiakos = A c h i l l e u s Ι 191, λ 471, 538 (Od. alleen hier).

†**Αἰακός,** zoon van Zeus, vader van Pèleus Φ 189.

Αἴᾱς, -αντος, A i ā s, *Aiax* **1)** Τελαμώνιος, Τελαμωνιάδης, zoon van Telamōn Ρ 284, λ 553, koning van Salamis, alleen Β 557 en Η 199 (volg. Zenod. zijn Η 195—199, volg. v. Wilam. Β 557 en Η 196—199 geïnterpoleerd; anders Bethe II 349: *„um 600, zur Zeit, als unsere Ilias ihre Form in Athen erhielt, war den Athenern Aias selbstverständlich Salaminier"*), dapperste der Grieken na Achilleus Β 768, Ν 321—325, λ 550, ω 17, μέγας Ι 169, Ξ 409, πελώριος Γ 229, ἕρκος Ἀχαιῶν Ζ 5; hij houdt een tweegevecht met Hektōr Η 182 sqq., verg. Ξ 405 sqq., verdedigt het scheepskamp Ο 415 sqq. en Patroklos' lijk Ρ 114 sqq.; door Odusseus in de strijd om de wapenen van Achilleus overwonnen, doodt hij zich in razernij en wil zich zelfs niet in de onderwereld met Odusseus verzoenen λ 543 sqq. — **2)** Ὀιλῆος ταχὺς Αἴας

(verg. ʼΟιλεύς **1**), aanvoerder der Lokriërs B 527, N 712, kleiner dan de Telamoniër, maar een goed lanszwaaier B 528—530 en vlug ter been Ψ 759; voor zijn honende woorden straft Poseidāōn hem op de terugtocht van Troje met de dood δ 499 sqq. — **3)** dual. en plur., d e z o o n v a n T e l a m ō n e n d e z o o n v a n O ī l e u s, Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω M 335, Αἴαντε κορυστά N 201 (volg. Wackern. hier Telamōns zoons Aiās en Teukros); Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν H 164 (volg. Vürtheim is A., de zoon van Telamōn, dubbelganger van Aiās, den zoon van Oīleus; v. Wilam. vermoedt dat de zoon van Oīleus oorsprkl. een Iliër was en zich gedifferentiëerd heeft in een Lokriër en den zoon van Hèsionè, d. i. de Aziatische, nl. Teukros).

ἀϜίϜαχος, z. αὐίαχος.

Αἰγαί (αἶγες, golven), A i g a i (kleine stad op de noordkust van Achaia), een van de hoofdzetels der verering van Poseidāōn Θ 203, tevens woonplaats van den god N 21, ε 381 (anderen denken op de laatste twee plaatsen aan het kleine eiland tussen Tènos en Chios). †.

†**Αἰγαίων,** -ωνος (αἶγες, golven), in de zee wonende reus met honderd armen (zoon van Poseidāōn; prototype een reuzenpoliep?); Αἰγαίων heette hij bij de mensen, bij de goden Βριάρεως A 404.

αἰγανέη (miss. verw. met ned. *eik*, verg. μελίη), l i c h t e s p e e r, vooral voor de jacht, j a c h t s p r i e t, δολίχαυλος ι 156, maar ook voor spelen en de oorlog, ταναός Π 589, verg. δ 626.

†**Αἰγείδης** (anderen Αἰγεΐδ; αἶγες, golven), zoon van Aigeus = T h è s e u s A 265 (later ingevoegd vers).

αἴγειος, 3. (αἴξ), g e i t e n-, τυρός Λ 639; v a n g e i t e v e l, ἀσκός Γ 247, ζ 78, κυνέη ω 231.

αἴγειρος, ἡ, z w a r t e p o p u l i e r, *populus nigra*, verg. η 106. Epitheta: λειή, μακρή, μακεδνή, ὑδατοτρεφής ρ 208 (hij groeit op vochtige plaatsen, verg. ι 141, Δ 483). Verg. ἀχερωίς.

†**αἴγεος,** = αἴγειος, v a n g e i t e l e e r ι 196.

†**Αἰγιάλεια,** dochter van Adrèstos, gemalin van Diomèdès E 412. Verg.

αἰγι-αλός (< *αἰγι-σαλός, van αἶγες, golven, en ἅλλομαι, verg. ἀμφί-αλος), k u s t B 210, κοῖλος χ 385, πολυηχής Δ 422, εὐρύς Ξ 34. †.

***Αἰγιαλός** (z. het vor.) **1)** oude naam voor Achaia B 575. — **2)** stad der Heneters in Paflagonië B 855. †.

****αἰγί-βοτος,** 2. (αἶγας βόσκων, verg. ἱππόβοτος), g e i t e n v o e d e n d δ 606 (anderen: d o o r g e i t e n b e w e i d); als subst., αἰγίβοτος ἀγαθή ν 246. †.

***αἰγίλιψ,** -ιπος, s t e i l I 15, N 63, Π 4. †.

†**Αἰγίλιψ,** acc. -ιπα, plaats op Ithakè of (volg. Shewan) = Αἰγιάλεια, eilandje tussen Ithakè en Leukas B 633.

†**Αἴγῑνα** (Αἰγαί), eiland (in de Saronische Golf) B 562.

†**Αἴγιον** (Αἰγαί), stad (in Achaia) B 574.

αἰγί-οχος (verg. γαιή-οχος), d e a i g i s z w a a i e n d, epith. van Zeus B 375, γ 42. Van

αἰγίς, -ίδος (αἴξ), a i g i s (eig. g e i t e v e l), een van de attributen van Zeus (Z. αἰγίοχος), miss. oorsprkl. als λαισήιον gedacht, verg. Φ 400 en E 738, waar Athènè zich wapent, eerst met de chitōn van Zeus, dan met de aigis, vervolgens met haar helm en lans (verg. b. v. Π 136 sqq.); de oppergod maakt er maar éénmaal gebruik van P 593 sqq. om er donderend en bliksemend mee te zwaaien en de Achaiërs op de vlucht te jagen (verg. Δ 166—168); Athènè gebruikt ze om de strijdlust bij de Ach. te doen ontbranden B 447 en om de vrijers schrik aan te jagen χ 297; Apollōn om, door er mee te zwaaien, de Ach. op de vlucht te drijven O 229 sqq., 308 sqq. en om het lijk van Hektōr te beschermen Ω 20; de αἰγίς is door Hèfaistos vervaardigd en met honderd kwasten versierd B 447 sqq., O 308 sqq.; de geweldige macht ervan is symbolisch voorgesteld *E* 738 sqq. (volg. N. Prins, Utr. diss. 1931 p. 121, is ze „een legendarisch v e l d t e e k e n, bestaande uit een geitevel"); Epitheta: ἀμφιδάσεια, θυσανόεσσα, χρυσείη, ἀριπρεπής, μαρμαρέη, ἐρίτιμος, ἀγήρως ἀθανάτη τε; δεινή, ἐρεμνή; θοῦρις, σμερδαλέη, φθισίμβροτος.

****Αἴγισθος,** A i g i s t h o s, zoon van Thuestès, verleidt (in weerwil van de waarschuwing der goden α 35 sqq.) Klutaimnèstrè tijdens de afwezigheid van haar echtgenoot Agamemnōn, en vermoordt dezen bij zijn terugkomst uit Troje δ 512, λ 409, γ 196; zelf door Orestès gedood α 40, γ 196. Hij resideerde volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 219, verg. 355 sqq., wschl. te Tīruns. Epitheta: ἀμύμων, ἄναλκις, δολόμητις.

αἴγλη (w. *aig-*, flikkeren, verg. ἐπαιγίζω, αἰγιαλός), g l a n s van de hemel, λευκή ζ 45; van zon en maan δ 45; van wapenen B 458.

αἰγλήεις, -εντος (αἴγλη), s t r a l e n d, Ὄλυμπος A 539, N 243, υ 103. †.

αἰ-γυπιός (van αἰ-, verg. αἰ-ετός, en γύψ; volg. Prellwitz door haplologie uit αἰγο-γύπιος «*Ziegengeier*»), (volg. Ramsay) v a l k, h a v i k of s p e r w e r (anderen: l a m m e r g i e r), γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι Π

428, X 302; verbonden met ὄρνιθες H 59.

Αἰγύπτιος, 3. (met suniz. der laatste twee lettergrepen, wanneer de laatste lang wordt; volg. v. L. met metri causa verkorte antepaenultima; vierlettergrepig δ 385), egyptisch I 382 (Il. alleen hier), ξ 263; als subst., Egyptenaar δ 83; als eigennaam, Aiguptios, grijsaard op Ithakè, vader van Antifos en Eurunomos, alleen β 15 (z. v. L². ρ 68). Van

****Αἴγυπτος 1)** de Aiguptos (Nijl) δ 477 enz. Epitheta: ἐυρρείτης ξ 257, διιπετὴς ποταμός δ 477. — **2)** ἡ Αἴγυπτος, Egypte ρ 448 enz.; hierbij adv. **Αἴγυπτόν-δε,** naar E. δ 483 enz.

αἰδέομαι, z. αἴδομαι.

ἀίδηλος, 2. (volg. Buttm. *ἀ-priv.*. en Ϝιδ-, onzichtbaarmakend; volg. Ehrl. *αἰι, verg. αἰεί, en δηλέομαι, «*immer schadend*»), verdelgend, πῦρ I 436; verderfelijk, afschuwelijk, van Arès ϑ 309, Athènè E 880, de vrijers (ἀ. ὅμιλον π 29), Melanthios (ἀ. ἀνήρ χ 165); hierbij adv. †**ἀιδήλως** Φ 220.

αἰδήμων, z. δειδήμων.

'Α-ίδης ('ΑϜ.; gewoonl., verg. reeds Plat. Gorg. p. 493 B, verklaard als ἀ-Ϝίδης, *ἀ-priv.* + Ϝιδ-, = onzichtbaar, waarbij att. ῞Αιδης moeilijkheid oplevert; Smyth denkt aan samenhang met αἶα), gen. 'Αίδᾱο, 'Αίδεω (λ 635, ψ 322) en (van *''Αϊς) ''Αϊδος, dat. ''Αϊδι, acc. 'Αΐδην, Aïdès (Hades), zoon van Kronos en Rheiè O 187 sq., beheerser der onderwereld, ἐνέροισιν ἀνάσσων O 188, ἄναξ ἐνέρων Y 61, Ζεὺς καταχθόνιος I 457, βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων I 159; beschrijving van zijn rijk (ζόφος ἠερόεις O 191) κ 508 sqq. (aan de overzijde van de Okeanos; in de Il. onder de aarde, verg. I 568 sq., O 188, Y 61 sqq., X 482); zijn hond Θ 368, λ 623; zijn onzichtbaarmakende helm *E* 845 (volg. Roeger, ''Αιδος κυνέη, Graz 1924, «de kap van den onzichtbare», niet van Aïdès, motief ontleend aan de sympathetische magie); hij wordt door Hèraklès gewond E 395; δῶμ' ''Αϊδαο (O 251), δόμον ''Αϊδος εἴσω (ι 524), εἰν 'Αίδαο δόμοισιν (*X* 52), 'Αίδαο δόμους . . . ἔρχεαι (X 482), δόμου ἐξ 'Αίδαο (λ 69) enz., maar ook εἰς 'Αίδαο (μ 383), εἰς ''Αϊδος (N 415), ''Αϊδος εἴσω (*Z* 284), εἰν 'Αίδαο X 389, ἐξ 'Αίδαο Ψ 76 (met ellips van δόμον enz.); ''Αϊδι, in de onderwereld Y 244; hierbij adv. **''Αϊδόσ-δε** = εἰς 'Αίδαο H 330 enz. Epitheta: ἴφθιμος, κρατερός, κλυτόπωλος, πελώριος, πυλάρτης, στυγερός; ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος I 158. (α, maar metri causa ᾰ in ''Αϊδος en ''Αϊδι). Verg. 'Αϊδωνεύς.

†**αἰδοῖα,** -ων, schaamdelen *N* 568. Eig. neutr. plur. van

αἰδοῖος, 3. (αἰδώς; anderen αἰδόιος), comp. †**-ότερος** λ 360 **1)** beschroomd ρ 578, verg. 347. — **2)** eer(bied)waardig, geëerd, vooral van verwanten ϑ 420, X 451, dan ook van koningen, goden, vrienden, gastvrienden, smekelingen Δ 402, η 165; ταμίη α 139; ook met δεινός Γ 172, Σ 394 en φίλος Ξ 210, τ 254 verbonden; αἰδοῖος νεμεσητός Λ 649 (verg. N 122); αἰδοίοισιν ἔδωκα, aan lieden die eerbied verdienden (nl. ξεῖνοι, ἱκέται enz.) ο 373; αἰδοιότερος καὶ φίλτερος λ 360; hierbij adv. †**αἰδοίως,** eerbiedig τ 243.

αἴδομαι en **αἰδέομαι** (verw. met lat. *aestimare*, ned. *eer*), van st. αἰδ-, praes. imper. αἴδεο, part. αἰδόμενος, impf. αἴδετο (ἤδετο.), van st. αἰδεσ-, praes. αἰδεῖται (-έεται), imper. αἰδεῖο Ω 503, ι 269, αἰδεισθε (v. L. -εσθε), inf. αἰδεῖσθαι (v. L. -εσθαι), fut. αἰδέσσομαι ξ 388, αἰδέσεται, aor. ἠδέσατο, coni. αἰδέ(σ)σεται, imper. αἴδεσσαι I 640, pass. aor. αἴδεσθεν(ἤδ-) H 93, imper. αἰδέσθητε, part. αἰδεσθείς, ontzien, eerbied hebben voor, ἱερῆα A 23, θεούς ι 269; μέλαθρον I 640, ἡλικίην X 419; zich ontzien, zich schamen voor, schromen, Τρῶας X 105, verg. O 562; Φαίηκας δάκρυα λείβων ϑ 86; abs. O 563, P 95; met inf. H 93, ζ 221, Ω 90, ξ 146, περὶ κῆρι Ω 435.

''Αϊδος, ''Αϊδόσδε, z. 'Αίδης.

****ἀιδρείη** (ἄϜιδρις; andere -είη, v. L. ἀϜιδρίη, z. echter Solms., Beitr. I p. 250), onwetendheid, onnozelheid μ 41; plur. dat. -ῃσι (Nck instrum. -ηφι) κ 231, 257, νόοιο λ 272. †.

ἄ-ιδρις (ἄϜ.; Ϝίδμεναι), dat. ἀίδρεϊ (v. L. ἀϜίδρι), onbekend met, χώρου κ 282; onwetend, onnozel Γ 219. †.

ἀϜιδρωτί, z. ἀνιδρωτί.

*'**Αϊδωνεύς** ('ΑϜιδ-), dat -ῆι = 'Αίδης E 190, Y 61. †.

αἰδώς, ἡ (verg. αἴδομαι), gen. αἰδοῦς, dat. -οῖ, acc. -ῶ (de meeste uitgevers -όος, -όι, -όα) **1)** ontzag, schaamte, αἰδὼς καὶ δέος O 657 (verg. Ω 435); αἰδὼς καὶ νέμεσις (verg. Murray p. 81: «*Aidôs is what you feel about an act of your own: Nemesis is what you feel for the act of another or, most often, it is what you imagine that others will feel about you*») N 122; αἰδόα θέσθ' ἐνὶ θυμῷ ἄλλων ἀνθρώπων (gen. obi.) O 661; αἰδόι, uit s. ϑ 324; οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν (Ahr. οὐδ' αἴδοος αἶσαν ἔχ.) υ 171; achting, eerbied Ω 44 (verg. 207 sq.); αἰδοῖ μειλιχίῃ (te verbinden met λεύσσουσι) ϑ 172; verbonden met φιλότης Ω 111, met τιμή ϑ 480; beschroomdheid, bescheidenheid γ 14, ρ 347; αἰδώς (nl. ἐστι) met acc. c. inf., *est quod pudeat* γ 24, verg. P 336;

αἰδώς, Ἀργέιοι, schaamt u, A. E 787 enz. — **2)** s c h a a m d e l e n, alleen *B* 262 en X 75.

αἰεί, z. αἰέν.

αἰει-γενέτης (γενέσθαι), alleen plur. gen. en dat. -τάων en -ῃσιν als versslot, e e u w i g, θεῶν αἰειγενετάων en θεοῖσ' αἰειγενέτῃσιν B 400, ψ 81, Γ 296, ξ 446.

αἰέν (verw. met αἰϝών), ook **αἰεί** (locat. van w. *aiv*.-) en **ἀεί** (v. L. αἰεί met vóór tweeklank verkorte lettergreep αἰ-), s t e e d s, s t e e d s w e e r, t e l k e n s A 290, ο 379, Λ 827, ζ 156; vaak versterkt door διαμπερές, ἐμμενές, μάλα, νωλεμές, συνεχές enz.; ook αἰεὶ ἤματα πάντα ε 210.

†**αἰε-νάων** (νάω), s t e e d s v l o e i e n d, ὕδατ' αἰενάοντα ν 109.

αἰετός (< *αἰϝετός, *ἀϝjετός, verg. lat. *avis*), a d e l a a r O 690, τ 538; zijn scherpe blik P 674 sqq.; als voorteken door Zeus gezonden Ω 315, β 146. Epitheta: αἴθων, ἀγκυλοχείλης, μέγας, μέλας (z. Φ 252 sq.), τελειότατος πετεηνῶν (z. Ω 315 sq.), ὀξύτατος δέρκεσθαι, (Διός) ταχὺς ἄγγελος, ὑψιπέτης, ὑψιπετήεις.

αἰζήιος, z. αἰζηός.

†**ἀίζηλος** (volg. Ehrl., die χαμαί-ζηλος vergelijkt, van *αἰι, verg. αἰεί, en -ζηλος bij ζῆν), a l t i j d l e v e n d, τὸν μὲν ἀίζηλον θῆκεν θεός, ὅς περ ἔφηνεν B 318 (verg. Ov. M. XII. 23: *servat serpentis imagine formam;* a. l. ἀρίζηλον).

αἰζηός (anderen αἰζηός) en *P* 520 en μ 83 **αἰζήιος,** v o l w a s s e n, k r a c h t i g, ἀνέρι αἰζηῷ τε κρατερῷ τε Π 716, αἰζήιος ἀνήρ μ 83; als subst., (krachtige, jonge) m a n Σ 581, μ 440. Epitheta: θαλεροί, ἀρηίθοοι, θαλέθοντες, διοτρεφέες Δ 280.

****Αἰήτης,** -āo (αἶα), zoon van Hèlios en Persè, broeder van Kirkè (tot wien Ièsōn voer om het gulden vlies te halen) κ 137, μ 70. †.

†**αἴητος** (verg. ἄητος), s n u i v e n d(?), πέλωρ Σ 410.

αἰθαλόεις, 3. (αἴθαλος, roet, verg. αἴθω), v o l r o e t, b e r o o k t, μέλαθρον B 415 (z. Helb.² p. 47); μέγαρον χ 239 (Weckl. αἰθαλόεντι . . . μελάθρῳ i. p. v. -τος μέλαθρον); ook κόνις, z w a r t e stof ω 316, in tegenst. met κεφαλῆς πολιῆς, evenals Σ 23 (= μέλαινα τέφρη 25) met χαρίεν πρόσωπον. †.

αἴ-θε (att. εἴθε), wenspartikel, o c h o f, o d a t t o c h, *utinam* **1)** bij opt., bij mogelijk gedachte vervulling van de wens X 41, ξ 440. — **2)** bij impf. ὤφειλον of aor. ὤφελον, bij onmogelijk gedachte vervulling Σ 84, σ 401, A 415 enz.

***Αἴθη** (αἴθω), naam van een merrie van Agamemnōn Ψ 295, 409, 525. †.

αἰθήρ, -έρος, ἡ (verw. met αἴθω), h e l d e r e l u c h t, in 't bijz. de hogere lucht, e t h e r, b. v. αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε B 458; ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης Π 365; Ζεὺς αἰθέρι ναίων B 412, ο 523. Epitheta: ἄσπετος, ἀτρύγετος, δῖα, νήνεμος.

†**Αἴθῖκες,** dat. plur. Αἰθίκεσσι, volk (in Thessalië aan de Pindos) B 744.

Αἰθίοπες, -ων (miss. αἴθω en ὀπ-, verg. ὤψ), dat -εσσι, acc. -ας en A 423 -ῆας, A i t h i o p i ë r s, twee stammen, de enen δυσομένου Ὑπερίονος, de anderen ἀνιόντος α 24; zij zijn ἔσχατοι ἀνδρῶν, τηλόθ' ἐόντες α 22 sq., verg. Ψ 206, en worden door de goden bezocht, ἀμύμονες A 423.

αἴθουσα, ἡ (αἴθω), door de zon verlichte en verwarmde z u i l e n h a l, miss. om de gehele hof, in elk geval aan twee zijden, vand. plur. θ 57, Z 243, aan de voorkant van het huis (αἴθουσα δώματος) vóór de ingang van het megaron (deze diende o. a. tot slaapkamer voor gasten γ 399, δ 297, η 336), en tegenover deze naast de ingang van de αὐλή (αἴθουσα αὐλῆς σ 102, υ 176, χ 449); ook Zeus' paleis en Achilleus' tent hebben een αἴθουσα Y 11, Ω 644. Epitheta: ξεστή *Z* 243, ἐρίδουπος γ 399.

αἰθ-οψ (αἴθω en ὀπ-, verg. ὤψ), acc. αἴθοπα, dat. αἴθοπι, v u r i g, l a a i, καπνός κ 152; v o n k e l e n d, χαλκός Δ 495; οἶνος Δ 259, β 57.

αἴθρη (verg. αἰθήρ), h e l d e r e l u c h t, ἀνέφελος ζ 44, verg. μ 75 en P 646. †.

†**Αἴθρη** (z. het vor.), dochter van Pittheus (echtgenote van Aigeus, moeder van Thèseus), slavin van Helenè Γ 144 (volg. Aristarch. onecht, daartegen Bethe II 362, verg. Αἴας **1**).

†**αἰθρη-γενέτης** ε 296, en ***αἰθρη-γενής,** -έος (αἰθήρ en γεν-), i n d e h e l d e r e l u c h t g e b o r e n, epith. van Boreès O 171, T 358. †.

†**αἶθρος** (verg. αἴθρη), k o u d e ξ 318.

****αἴθυια,** ἡ, w a t e r h o e n (volg. anderen m e e u w) ε (337), 353. †.

αἴθω (verw. met lat. *aestus*, ned. *eest*), act. alleen praes. part. als adi. (z. αἴθων), pass. alleen part. αἰθόμενος, b r a n d e n, πῦρ Π 293, δαΐδες α 428, δαλός N 320, ἄστυ Φ 523, ἱερά Λ 775.

αἴθων, -ωνος (αἴθω), b r a n d e n d, vand. **1)** b l i n k e n d, v o n k e l e n d, van een bijl Δ 485; τρίποδας Ω 233, λέβητες I 123. — **2)** r o o d b r u i n (*fulvus*), b. v. λέων K 24, βόες σ 372, αἰετός O 690; verg. Αἴθων **2**.

Αἴθων (z. het vor.) **1)** zo noemt zich Odusseus, als hij door Pènelopeia nog niet herkend is τ 183. — **2)** naam van een paard (v o s) van Hektōr Θ 185 †.

αἰίσσω, = ἀίσσω.

†ἀΐκή (ἀίσσω), het komen aanvliegen, τόξων ἀικάς Ο 709.

†ἀ-ικής (z. ἀεικής), alleen adv. ἀικῶς, smadelijk Χ 336.

αἷμα (verw. met ned. *zeem*) **1)** bloed, zowel in het lichaam als vergoten *Α* 303, γ 455; ook bloed van goden Ε 339, 870 (verg. ἰχώρ); door het drinken van bloed kunnen de schimmen het bewustzijn terugkrijgen λ 153. Epitheta: δαφοινόν, κελαινόν, κελαινεφές, λιαρόν, μέλαν, παχύ, πορφύρεον, φοίνιον. — **2)** bloedvergieten, bloedbad, verbonden met ἀνδροκτασίη en κυδοιμός Λ 164, met φόνος Τ 214. — **3)** bloed, afkomst, ἔμμεναι αἵματος ἀγαθοῖο δ 611, verg. π 300; verbonden met γενεή Ζ 211, verg. Τ 105, 111; met γένος ϑ 583.

**αἱμασιή, alleen acc. plur., doornstruik voor een omheining (verg. Hèr. VI 134) σ 359, ω 244. †.

αἱματόεις, 3. (αἷμα), bloedig (met bloed gevuld), σμῶδιξ Β 267; ψιάδες Π 459, βρότος Η 425; bebloed, bloedend, στῆϑός τε παρῄιά τε χ 405, χείρ Ε 82; ἤματα, bloedig, d. i. waarop bloed wordt vergoten Ι 326, verg. πόλεμος αἱματόεις Ι 650.

*Αἱμονίδης (Αἵμων), zoon van Haimōn **1)** = Maiōn Δ 394. — **2)** = Laërkès Ρ 467. †.

†αἱμο-φόρυκτος, -ον (αἷμα en φορύσσω), van bloed druipend, κρέα υ 348.

†αἱμύλιος (miss. verw. met αἷμα), vleiend (anderen sluw, dan verw. met αἵμων), λόγοισι α 56.

†αἵμων, -ονος, bedreven, ϑήρης Ε 49.

†Αἵμων, -ονος (z. het vor.) **1)** held uit Pulos Δ 296. — **2)** z. Αἱμονίδης.

†αἰν-αρέτης (αἰνός en ἀρετή), voc. αἰναρέτη of -ᾱ, dapper tot onheil, ongeluksheld, volg. Aristarch. ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων Π 31 (a. l. αἰν'! ἀρετῆς, waarbij αἰν' voc. is en ἀρ. van ὀνήσεται afhangt).

*Αἰνείᾱς, -ᾱο (anderen Αἰνεῖας), Αἰνέας Ν 541 (a.l. Αἰνείας δ' i. p. v. ἔνϑ' Αἰνέας), gen. -είω of -είεω Ε 534 (v. L. Αἰνεία'), zoon van Anchīsès en Afrodītè Β 819 sqq., nakomeling van Trōs Υ 230 sqq., aanvoerder van de Dardanoi, verg. Υ 75 sqq. en Μ 88 sqq.; hoewel na Hektōr de dapperste held der Trojanen en door dezen zeer geacht Ε 467, Λ 58, heeft zijn optreden geen invloed op de gang van de oorlog Ε 166 sqq., Υ 158 sqq., Ν 458 sqq.; Afrodītè en Apollōn redden hem in de strijd tegen Diomèdès Ε 311 sqq., Poseidāōn in die met Achilleus Υ 288 sqq. Verg. over de ongewone plaats, die A. inneemt, v. Wilam., die Ilias und Homer p. 83 sq.: «*Es ist gar nicht anders denkbar, als dass ein halbhellenisiertes Herrscherhaus von Aeneaden in der Troas ... diese Personen, ihre Ahnen in die Reihen der Troer eingeführt hat, deren Reich sie in gewissem Sinne fortführten*», ook Bethe, Homer III p. 40, en daarbij Jacoby, Hermes 68 Band p. 43, die aannemelijk tracht te maken dat „*der Iliasdichter zu diesem Geschlecht in persönlichen Beziehungen gestanden, dasz er an seinem Hofe vielleicht nicht nur vorgetragen, sondern gelebt hat*".

αἰνέω (αἶνος), praes. dual. αἰνεῖτον(-έετον), imper. αἴνεε, αἰνεῖτ' (-έετ'), impf. ᾔνεον, fut. αἰνήσουσι, aor. ᾔνησε, coni. αἰνήσωσι (v. L. met enkele handschriften αἰνέσσουσι enz.), prijzen, goedkeuren, τινά Κ 249, π 403; οὐκ αἰνήσουσι (afkeuren) κακὰ ἔργα π 380; verg. ook ἐπαινέω.

αἰνίζομαι (αἶνος), prijzen, τινά Ν 374, ϑ 487. †.

†Αἰνιῆνες (met suniz., a. l. voor Ἐνιῆνες, z. daar) Β 749.

†Αἴνιος (verg. Αἰνόϑεν), Paioniër, door Achilleus gedood Φ 210.

†αἰνόϑεν, adv. bij αἰνός, vergeleken bij het verschrikkelijke(?), αἰνόϑεν αἰνῶς, allerverschrikkelijkst Η 97.

†Αἰνό-ϑεν, uit Ainos, stad in Thracië Δ 520.

αἰνό-μορος (αἰνός), met een verschrikkelijk lot, rampzalig Χ 481, ι 53, ω 169. †.

†αἰνο-παϑής (αἰνός, πάϑος), acc. -ϑῆ, verschrikkelijke dingen duldend, rampzalig σ 201 (v. L. gist αἰνόμορον), verg. Χ 431.

αἶνος (verw. met ned. *eed;* verg. att. ἔπαινος), vertelling ξ 508; vand. lof(spraak) Ψ 735, φ 110. †.

αἰνός, 3. (verw. met lat. *saevus*), comp. †αἰνότερος λ 427, sup. αἰνότατος, verschrikkelijk, vreselijk, van perss., αἰνότατε Κρονίδη Α 552; van toestanden, φύλοπις Δ 15, κάματος ε 457, κακόν μ 275, ὄνειρος τ 508 enz.; van zaken, νεκάδες Ε 886; αἰνὰ παϑοῦσα Χ 431; neutr. plur. **αἰνά** als adv. (eig. acc. van de inhoud), b.v. ὀλοφύρεσϑαι χ 447, ἀποτίνεσϑαι π 255; verg. sup., αἰνότατον περιδείδια, ik ben vreselijk bang Ν 52; αἰνὰ τεκοῦσα, ik ongeluksmoeder Α 414; hierbij adv. **αἰνῶς,** b.v. τείρεσϑαι Ε 352; δείδοικα Α 555, ἔοικας α 208, ἵεται β 327, χώσατο Θ 397; αἰνῶς κακὰ εἵματα ρ 24; ἄγχι γὰρ αἰνῶς χ 136.

αἴνυμαι, alleen praes. αἴνυται, part. αἰνύμενος enz., en impf. αἴνυτο(ᾐν.), nemen, grijpen, ἀπὸ πασσάλου τόξον φ 53 (verg. Ε 209 sq.), τεύχε' ἀπ' ὤμων Λ 580, ὀιστὸν ἐφ' Ἕκτορι Ο 459, χεῖρας χ 500; met gen. partit., τυρῶν ι 225; overdr. aangrij-

p e n, μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται ξ 144.

αἰνῶς, z. αἰνός.

αἴξ, αἰγός, ὁ en ἡ **1)** w i l d e of verwilderde g e i t, ἄγριαι ι 118, ἀγρότεραι ρ 205, ὀρεσκῷοι ι 155, μηκάδες Λ 383, πίονες ρ 180; ἰονθάς ξ 50. — **2)** s t e e n b o k, *capra aegagrus caucasica* Δ 105.

ἀΐξασκε, z. ἀίσσω.

Αἰολίδης, -ᾱο, zoon van Aiolos **1)** K r è t h e u s λ 237. — **2)** S i s u f o s Z 154. †.

****Αἰόλιος,** 3., v a n A i o l o s, den zoon van Hippotès, den ταμίης ἀνέμων, alleen νῆσος κ 1, 55 [volg. de ouden een van de Liparische Eilanden, S t r o m b o l i (zo Bérard), of V o l c a n o (zo Hennig)]. †.

†**αἰόλλω** (αἰόλος), r o n d d r a a i e n, γαστέρα υ 27.

***αἰολο-θώρηξ** (αἰόλος), m e t f l i k k e r e n d k u r a s Δ 489, Π 173 (z. θώρηξ). †.

†**αἰολο-μίτρης** (αἰόλος en μίτρη), m e t f l i k k e r e n d e b u i k g o r d e l (z. μίτρη) E 707.

†**αἰολό-πωλος,** m e t v l u g g e p a a r d e n, Φρύγες ἀνέρες Γ 185.

αἰόλος 3. (< αἰϝελός, w. *vel-*, verw. met ἑλίσσω) **1)** b e w e e g l i j k, v l u g, πόδας αἰόλος ἵππος T 404; ὄφις, kronkelend (anderen: flikkerend) M 208; σφῆκες μέσον αἰόλοι, met een in het midden beweeglijk lichaam (volg. een Schol. τὸ μέσον εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομήν) M 167; αἰόλαι εὐλαι, wriemelende X 509; οἶστρος, rusteloos χ 300. — **2)** f l i k k e r e n d (voor de bet. verg. 2. ἀργός), τεύχεα E 295, σάκος H 222; over κόρυθ' (acc. part.) αἰόλος z. κορυθαίολος.

Αἴολος, 1) **A i o l o s, zoon van Hippotès, ταμίης ἀνέμων κ 2 (κ 36 en 60 gen. Αἰόλου, Ahr. Αἰόλοο). — **2)** vader van Sisufos en Krètheus, z. Αἰολίδης.

ἄιον, z. ἀΐω.

***Αἴπεια** (αἰπύς), A i p e i a, stad van Agamemnōn (in Messènè), καλή I 152, 294. †.

αἰπεινός, 3. (αἶπος, hoogte, verg. αἰπύς), h o o g, s t e i l, van steden I 419 enz.; ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα ζ 123 (Od. alleen hier).

†**αἰπήεις,** 3. (αἰπός, verg. αἰπεινός), h o o g g e l e g e n, Πήδασος Φ 87 (verg. Z 35).

αἰπόλιον (αἰπόλος), k u d d e g e i t e n ρ 213; αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν B 474.

αἰπόλος (αἴξ en πελ-, verg. πέλω, ἱπποπόλος), m e t g e i t e n o m g a a n d, g e i t e n h e r d e r, αἰπόλος ἀνήρ Δ 275, verg. B 474; αἰγῶν ρ 247.

αἰπός, 3. (bijvorm van αἰπύς), s t e i l, πόλιν N 625, γ 130 (Nck αἰπύν); ῥέεθρα, steil naar beneden stortend Θ 369 en Φ 9 (Nck αἰνά).

†**Αἰπύ,** A i p u, stad in 't gebied van Nestōr B 592. Eig. neutr. van

αἰπύς, 3., s t e i l, zich steil verhefffend, h o o g, van gebergten en op bergen gelegen of door hoge muren omgeven steden, ὄρος γ 287, πτολίεθρον B 538, κολώνη B 811, Ὄλυμπος E 367, Ἴλιον O 71; s t e i l a f l o p e n d, αἰπεῖα εἰς ἅλα πέτρη γ 293; recht neerhangend (verg. κρεμαστός Sof. O. T. 1266), βρόχος λ 278; v r e s e l i j k (verg. bij de tragici ἀπότομος), αἰπὺς ὄλεθρος Z 57, ε 305; φόνος P 365, χόλος O 223; πόνος Λ 601; αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, m o e i l i j k (verg. *arduum*) N 317.

†**Αἰπύτιος,** v a n A i p u t o s (stamvader der arkadische koningen), τύμβος B 604.

αἱρέω (verw. met αἴρω), praes. -εῖ, imper. -είτω(-εέτω), impf. ᾕρει, -εε, -εον, fut. αἱρήσει, -ομεν, inf. αἱρήσειν, -έμεν, aor. II εἷλον, ἕλον enz., coni. ἕλῃ(σι), inf. ἑλέειν(-έμεν) en ἑλεῖν, iter. ἕλεσκον, -ε, med. praes. part. αἱρεύμενοι, impf. ᾑρεῖτο(-έετο), fut. αἱρήσομαι, -εαι, aor. II ἑλόμην, εἵλευ(-ε'), εἵλετο, ἑλόμεσθα enz., opt. 3. plur. ἑλοίατο, imper. ἕλευ(ἕλε'), adi. verb. ἑλετός (z. daar) **1)** act. *a*) g r i j p e n, v a t t e n, n e m e n, τινὰ κόμης, bij het haar A 197, γούνων Φ 71, χειρός A 323; μέσσου δουρός Γ 78; ook χεῖρα H 108, χεῖρά τινος Ω 361, ἐπὶ καρπῷ χεῖρά τινος Ω 671; verder met acc. van de zaak, ἡνία Θ 319 enz., χερσὶ κόνιν Σ 23; γαῖαν ἀγοστῷ Λ 425, γαῖαν ὀδάξ X 17, ὀδὰξ οὖδας Λ 749 (verg. E. 75); χροῒ εἵματα, kleren aandoen ρ 58 (ook εἵματα ἑλέσθαι ψ 132); οἶνον ,drinken φ. 294; χερσὶν ἐπὶ μάστακα, met de handen op de mond d. i. de mond met de handen dichthouden ψ 76 (verg. δ 287); τινὰ (ποτί οἱ), omhelzen λ 205 (ω 348); δελφῖνας, vangen μ 96; διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους, doorboren Y 280; ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν, namen weg onder B 154. — *b*) a c h t e r-, i n h a l e n, τινά θ 330, Λ 328. — *c*) g e v a n g e n n e m e n, ζωόν τινα Z 38. — *d*) d o d e n Δ 457 enz., ook met toevoeging van ἔγχεϊ E 50. — *e*) nemen, a f n e m e n A 139, 356; v e r o v e r e n, πόλιν B 12, νῆας N 42. — *f*) overdr. α) v e r w e r v e n, κῦδος P 321. — β) (a a n) g r i j p e n, b e v a n g e n, χόλος μιν ᾕρει Δ 23, zo ook θάμβος γ 372, λήθη B 34, ὕπνος τ 511 enz. (verg. ὑφαιρέω); τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε Π 805. — γ) b e g i n n e n, ἔνθεν ἑλών θ 500. — **2)** med. *a*) (voor zich of het zijne) n e m e n, g r i j p e n, δόρυ χειρί enz. K 31 enz.; σφαῖραν μετὰ χερσίν θ 372; ἀπὸ πασσάλου τόξα E 210 (verg. φ 53); τινὸς ἀπ' ὤμων τεύχεα H 122 (van de θεράποντες), Π 782 (van den overwinnaar); πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, hij was niet in staat het te grijpen om . . . λ 584; m e e n e m e n φ 40, K 501; overdr., ἄλκιμον ἦτορ, vatten E 529. — *b*) (a f)n e m e n, γέρας A 137, τινὶ γέρας I 368, verg. Π 58 (en act. = I *e*); τινὸς ἀπ' ὤμων τεύχεα, z. boven **2** α;

over ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι z. ἀφαιρέομαι. — c) tot zich n e m e n, n u t t i g e n, δεῖπνον B 399, δόρπον δ 786; ὕπνου δῶρον, genieten H 482. — d) o n t v a n g e n, ὦνον ξ 297; μηδέν, aannemen (anderen: ontvangen) Σ 500; πεῖραρ, krijgen Σ 501. — e) (u i t)k i e z e n, τέμενος I 478; γυναῖκας ἐείκοσιν I 139; τὸν ἕταρον K 235; (tot geliefde) ε 121; τινὰ οἰνοχοεύειν B 127. — f) a f n e m e n, ὅρκον τινός of τινί X 119, δ 746.

†''Α-ῑρος (''ΑϜ.; ἀ-*priv.* en ῏Ιρος), N i e t-I r o s, Iros die weldra niet meer Iros zal zijn σ 73.

αἴρω = ἀείρω, o p h e f f e n, alleen act. part. αἴροντας P 724 (v. L. vermoedt Ϝερύοντας), pass. aor. part. ἀρθείς N 63 (Hartm. πτερύγεσσιν ἀερθείς, Menr. περίμηκες ἀ. i. p. v. περιμήκεος ἀρθείς), ε 393 (v. L. μεγάλῳ ἐπὶ κύματ' ἀερθείς i. p. v. μεγάλου ἐπὶ κύματος ἀρθείς); verg. ἀείρω. †.

''Αϊς, z. 'Αίδης.

αἶσα, ἡ (wschl. verw. met osc. *aeteis* = lat. *partis*) **I)** appellat. **1)** deel, vand. a) a a n d e e l, ληΐδος Σ 327; overdr., ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα (want nog is alle hoop niet vervlogen) τ 84; ἐν καρὸς αἴσῃ, z. 3. κάρ. — b) (n o o d) l o t, τινὶ αἶσά (ἐστιν), het is iem. beschikt, beschoren Ω 224, ε 206 (verg. αἴσιμος **1**); ὑπὲρ αἶσαν, tegen het noodlot Z 487, verg. Π 780, P 321 (en μόρος); κακῇ αἴσῃ, met (tot) een ongelukkig lot A 418, verg. E 209, τ 259; ἰῇ αἴσῃ X 477; αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ X 61; τοι αἶσα μίνυνθά περ, levensdeel, -duur A 416; θανάτοιο αἶσα, (verg. τέλος θανάτοιο) Ω 428, verg. Π 441; Διὸς αἶσα, beschikking van Zeus P 321, I 608, ι 52, verg. δαίμονος αἶσα κακή λ 61. — **2)** het iem. t o e k o m e n d e, b e h o o r-l i j k e, κατ' αἶσαν οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν Γ 59; κατ' αἶσαν ἔειπον, naar behoren (d. i. de waarheid) K 445 (verg. αἴσιμος **2**). — **II)** een hoger wezen, dat de mens bij zijn geboorte zijn lot bepaalt, het L o t, alleen Υ 127, η 197, te vergelijken met Μοῖρα.

***Αἴσηπος 2)** rivier die op de Ídè ontspringt B 825, Δ 91, M 21. — **2)** Trojaan, zoon van Boekoliōn en Abarbareè, gedood door Eurualos Z 21. †.

***ἀΐσθω** (ἄϜημι), part. ἀΐσθων, impf. ἄισθε, u i t b l a z e n, θυμόν Π 468, Υ 403 (verg. καπύω). †.

αἴσ-ιμος, 3. (αἶσα) **1)** d o o r h e t n o o d-l o t voor iem. b e p a a l d, ἦμαρ Θ 72, X 212; αἴσιμόν ἐστί τινι met volg. inf., het is iem. beschoren I 245, ο 239 (verg. αἶσα **1**) — **2)** g e p a s t, b e h o o r l i j k, b e-t a m e l i j k, ἔργα ξ 84; εἶπας χ 46; αἴσιμα τίνειν θ 348; ἴδμεναι O 207; παρειπών Z 62; μυθήσασθαι, z. αἴσυλος; μηδ' αἴσιμα πίνῃ, behoorlijk, met mate φ 294; ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα (maat is in alles het beste) η 310; φρένας αἰσίμη ἦσθα, goed bij uw verstand ψ 14.

†**αἴσιος** (αἶσα), d o o r e e n g u n s t i g e l o t s b e s c h i k k i n g g e z o n d e n, ὁδοιπόρος Ω 376 (of adv. = ἐναίσιμον Z 519).

ἀΐσσω (anderen αἰΐσσω; < *ϜαιϜίγjω), praes. ἀΐσσουσι enz., impf. ἤισσον, aor. ἤιξε enz., iter. ἀΐξασκε(ἠΐξ.), med. praes. ἀΐσσονται, aor. inf. ἀΐξασθαι, pass. aor. ἠΐχθη, ἀιχθήτην(ἠιχθ.) enz. **1)** act., s n e l l e n, ij l e n, v l i e g e n a) van levende wezens, ἀπὸ τῶν ἦιξε Ποσειδάων N 65; καθ' ἵππων Z 232; ἐπὶ χθόνα 'Αθήνη Δ 78, ἐφ' ἅμαξαν Ω 711, πρὸς ῥόον ἀν' ἰθὺν Φ 303, φόβονδε P 579; ἀντίος ἀΐξας, tegemoet snellend χ 90, πρόσσω P 734; φασγάνῳ ἀΐξας, met het zwaard toesnellend Θ 88, verg. Λ 484, ἵπποις P 460; τοῖσιν ἤισσον, daarmee snelden zij toe (nl. naar het midden) Σ 506; βῆ ἀΐξασα B 167 (= α 102), ἀΐξαντε πετέσθην O 150, ἤιξεν πέτεσθαι Φ 247; van schimmen, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι κ 495 (verg. Cic. de Div. I 40, 88); van dieren, ἤιξε (ἔλαφος) διὰ δρυμὰ Λ 118, ἵπποι ἤιξαν πεδίονδε ο 183; van vogels, δεξιὸς διὰ ἄστεος Ω 320, verg. β 154, α 164; πρὸς οὐρανόν Ψ 868. — b) van levenloze voorwerpen, δούρατα ἐκ χειρῶν ἤιξαν E 657, ἄκοντες ἀντίον Λ 553; ἅρματα μετήορα Ψ 369; ὑψόσε δ' αὐγή Σ 212; καπνὸς ἀπὸ χθονός κ 99; νόος ἀνέρος O 80. — **2)** med. en pass. met dezelfde bet. als act., πυλάων ἀντίον X 195; van een speer Γ 368; ἀμφὶ δέ τ' (Ϝ' Brandr.) ἀΐσσονται (κύνες) Λ 417; ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοισ' ἀΐσσονται Z 510; ἐς οὐρανὸν ἀιχθήτην Ω 97; ἡνία ἐκ χειρῶν ἠΐχθησαν Π 403.

ἄ-ιστος (ἄϜ.; ἀ-*priv.* en Ϝιδ-), o n z i c h t-b a a r, o n v i n d b a a r α 242; ἄιστον ποιεῖν = ἀιστοῦν α 235, verg. καί κέ μ' ἄιστον ἔμβαλε πόντῳ = ὥστε ἄ. γενέσθαι Ξ 258. †.

****ἀιστόω** (ἀϜ.; ἄϜιστος), o n z i c h t-b a a r m a k e n, d o e n v e r d w ij-n e n, ἀιστώσειαν υ 79; pass., v e r d w ij-n e n, ἀιστώθησαν κ 259. †.

αἰσυητήρ, a. l. voor αἰσυμνήτηρ.

***Αἰσῠήτης,** gen. -ᾱο (So., Beitr. I 37. 1, vermoedt Αἰσυμνήτης) **1)** Trojaan, vader van Antènōr B 793. — **2)** vader van Alkathoos N 427. †.

†**αἰσυλο-εργός** (Ϝέργον), m i s d a d i g E 403 (zo Aristarch. i. p. v. ὀβριμοεργός).

αἴσυλος, -ον (z. ἀήσυλος), m i s d a d i g, αἴσυλα ῥέζειν Φ 214, β 232; μυθήσασθαι Υ 202 en 433 (Ruhnken αἴσιμα).

†**Αἰσύμη-θεν,** u i t A i s ū m è (stad in Thracië) Θ 304.

αἰσυμνητήρ (αἰσυμνᾶν, ion. voor αἰσιμνᾶν, *αἴσιμνος, αἴσιμος), v o r s t Ω 347 (volg. Aristarch., die het door βασιλικός verklaart;

volg. So., verg. Αἰσυήτης, = αἰσυμνήτης).

†**αἰσυμνήτης** (= het vor.), alleen plur. nom. αἰσυμνῆται, kampregelaar θ 258.

†**Αἴσυμνος** (z. αἰσυμνητήρ), Griek, door Hektōr gedood Λ 303.

αἶσχος, -εος, schande (die men zelf lijdt), αἶσχος λώβη τε σ 225; (die men iem. aandoet) Ν 622, λ 433; αἴσχεα πολλά, schandelijke daden α 229; plur., scheldwoorden, verwijten, met νέμεσις Ζ 351, met ὀνείδεα Γ 242, met λώβη τ 373; ὑπὲρ σέθεν Ζ 524.

αἰσχρός, 3 (αἶσχος), comp. **αἰσχίων** Φ 437, sup. †**αἴσχιστος** Β 216 **1)** schandelijk, onterend, lelijk, αἰσχρόν (ἐστι) met inf. Β 298, verg. 119; τὸ μὲν αἴσχιον αἴ κε Φ 437; αἰσχροῖς ἐπέεσσι Γ 38 = adv. **αἰσχρῶς,** alleen Ψ 473 en σ 321. — **2)** lelijk (fysiek) Β 216.

αἰσχύνω (αἶσχος), praes. -ει enz., inf. αἰσχυνέμεν, impf. ᾔσχυνε, aor. ᾔσχυνας, med. αἰσχύνομαι, -όμενος, -οι, pass. perf. ᾐσχυμμένος **1)** lelijk maken, schenden, νέκυν Σ 180 (pass.), πρόσωπον Σ 24, κόμην Σ 27. — **2)** onteren, schenden, γένος Ζ 209, λέχος θ 269; te schande maken, ἀρετήν Ψ 371; τινά, een blaam op iem. werpen β 86. — **3)** med., zich ontzien, schromen, abs. η 305; ook met acc., φάτιν ἀνδρῶν φ 323.

†**Αἴσων,** -ονος (αἶσα), zoon van Krètheus en Tūrō (vader van Ièsōn, koning te Iaōlkos) λ 259.

αἰτέω (verw. met got. *aihtrōn*), imper. αἴτει, impf. ᾔτεον enz., fut. αἰτήσων enz., aor. αἰτήσασα, verlangen, vragen, τι Ε 358 enz., ὁδὸν κ 17; τινά, van iem. vragen ρ 365; τινά τι, iem. om iets Χ 295, β 387; τινί τι, iets voor iem. υ 74; τινά, iem. (tot vrouw) Ν 365; met (acc. c.) inf. Ζ 176 (γ 173); abs., bedelen σ 49.

αἰτιάομαι (αἰτία), praes. 3. plur. αἰτιόωνται (-άονται), -άασθαι (-άεσθαι), impf. ᾐτιάασθε (-άεσθε), -όωντο (-άοντο), opt. αἰτιόῳο (-άοιο), -το, beschuldigen, τινά Κ 120, υ 135; οἷον δή α 32, οὕνεκα Λ 78.

****αἰτίζω** (αἰτέω), alleen praes., dringend verzoeken δ 651; bedelen τ 273; τι, om iets ρ 222; τινά, bij iem. ρ 502.

αἴτιος, 3., schuldig Ο 137 enz.; ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι (het is mijn schuld niet) Τ 86; οὔ τί μοι αἴτιοί εἰσι (zij hebben niets tegen mij misdreven) Α 153; σοὶ δ' οὔ τι μνηστῆρες αἴτιοί εἰσιν β 87.

***Αἰτώλιος** (verg. Βοιώτιος), aitolisch Δ 399, Ε 706. †.

Αἰτωλός, Aitoliër (bewoner van Aitolië) Δ 527, Β 638 enz., Αἰτωλὸς ἀνήρ ξ 379 (Od. alleen hier).

†**αἰχμάζω,** fut. αἰχμάσουσι, (de lans) zwaaien, αἰχμάς Δ 325. Van

***αἰχμή,** lanspunt Γ 348; (δουρὸς) αἰχμὴ χαλκείη Δ 461, Ζ 320, ἔγχεος Π 315; lans, speer Μ 45 enz. (verg. ἔγχος). Epitheta: ἄκρη, ἀλεγεινή, εὐήκης, χαλκείη.

αἰχμητής en Ε 197 **αἰχμητά** (αἰχμή), dual. -τά Η 281, lanszwaaier Γ 179, β 19 enz. (π 242 χεῖρας tegenover βουλήν); ἄνδρες Γ 49 enz. Epitheta: ἄγριος, κρατερός, μαλθακός.

αἶψα (αἶπος), adv., snel, spoedig, αἶψα δ' ἔπειτα Γ 145 enz.; αἶψα μάλα Δ 70, ε 320; α' ψα καὶ ὀτραλέως Τ 317; αἶψά τε, in algemene gezegden Τ 221, α 392.

αἰψηρός, 3. (αἶψα), snel, αἰψηρὸς κόρος γόοιο δ 103; λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν, hij sloot de vergadering, (die) snel (uiteen ging) Τ 276, β 257. †.

1. **ἀΐω** (< *ἀϝίσω, verg. att. αἰσθάνομαι < *ἀϝισθάνομαι, lat. *audio*), alleen praes. en impf. (volg. anderen aor. II) zonder augm. **1)** horen, κτύπον Κ 532, ὄπα Σ 222; meestal met gen., φθογγῆς Π 508, βοῆς ι 401; ἀγγελίης ω 48; ook Τρώων ἰόντων Κ 189. — **2)** voelen, πληγῆς Λ 532. — **3)** evenals ἀκούω met bet. van perf., οὐκ ἀΐεις, hebt gij niet vernomen, gemerkt Κ 160, α 298.

2. †**ἀΐω** (verg. ἀΐσθω), uitblazen, ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ Ο 252 (volg. Be. is ἄιον aor.).

αἰών, -ῶνος, ὁ en Χ 58 ἡ (verg. lat. *aevum*, ned. *eeuw*), levensduur Δ 478, Ι 415; gewoonl. leven, φίλη Χ 58; met ψυχή verbonden Π 453, ι 523.

ἀκάκητα (volg. de ouden verw. met ἄκος of = ἄ-κακος; volg. O. Hoffmann met ἀκωκή), òf redder òf slim, Ἑρμείας Π 185, ω 10. †.

ἀκαλα-ρρείτης, -āο (ἀκαλός, verw. met ἦκα, en ῥέω), kalm stromend, Ὠκεανός Η 422, τ 434. †.

***ἀ-κάμᾱς,** -αντος (ἀ-*priv.* en κάμνω), onvermoeibaar, σῦς Π 823, ἠέλιος Σ 239, 484, Σπερχεῖος Π 176. †.

***Ἀ-κάμᾱς,** -αντος (z. het vor.) **1)** zoon van Antènōr en Theānō, aanvoerder der Dardaners, gedood door Mèrionès Β 823, Π 342. — **2)** zoon van Eüssōros, aanvoerder der Thraciërs, gedood door Aiās, Telamōns zoon Β 844, Ζ 8.

ἀ-κάματος, -ον(ἀ-*priv.* en κάματος), = ἀκάμας, alleen πῦρ Ε 4, υ 123. (ᾱ metri causa).

†**ἄκανθα,** ἡ (ἀκ-, verg. ἄκρος), distel (volg. Kanngieszer *Eryngium campestre Fr.*) ε 328.

†**Ἄ-καστος** (καίνυμαι), koning (βασιλεύς) van Doelichion ξ 336.

ἀκαχίζω (verg. ἄχος), praes. -εις, aor. I

ἀκάχησε, II ἤκαχε, med. imper. ἀκαχίζεο en -ευ(-ε'); aor. II ἀκάχοντο, ἀκαχοίμην enz., perf. ἀκάχημαι, -ται, 3. plur. ἀκηχέδαται P 637 (Buttm. ἀκηχέαται, z. ook v. L.), inf. ἀκάχησθαι, part. ἀκαχήμενος (anderen -ῆσθαι -ημένος; volg. Monro vormen van een niet-thematische ε-stam ἀκαχε-, verg. aor. ἀκάχησε) enz., ἀκηχεμένη, -αι Ε 364 en Σ 29, pluspf. 3. plur. ἀκαχείατο Μ 179 (a. l. ἀκαχήατο) **1)** act., b e d r o e f d m a k e n, τινά Π 822, π 432; met part., θανών Ψ 223, verg. ο 357. — **2)** med., z i c h b e d r o e v e n, perf. b e d r o e f d z i j n. t r e u r e n, θυμῷ, in 't hart Ζ 486, ook θυμόν, ἦτορ Μ 179, Ε 364, ι 62; ἵππων, om de paarden Λ 702, τῶν τεθνηώτων Π 16; θανόντι, over den gestorvene, om zijn dood α 236; met part., θανών λ 486, verg. Θ 207; versterkt door λίην, μάλα, πυκινῶς υ 84.

ἀκαχμένος (ἀκ-, verg. ἄκρος), g e p u n t, s c h e r p, δούρατα Μ 444; πέλεκυς, φάσγανον ἀμφοτέρωθεν ἀκ. ε 235, χ 80; vaak ἀκ. ὀξέϊ χαλκῷ Κ 135, α 99.

ἀκαχοίμην, ἀκάχοντο, z. ἀκαχίζω.

ἀκέομαι (ἄκος), coni. ἀκεώμεθα, impf. ἀκέοντο, aor. ἠκέσατο, imper. ἄκεσσαι, ἀκέσασθε, bovendien van **ἀκείομαι** (metri causa) part. ἀκειόμενον, -οι, adi. verb. ἀκεστός (z. daar), h e l e n, ἕλκεα Π 29; τινά Ε 448; μοὶ (Bentl. μὲ) ἕλκος Π 523; h e r s t e l l e n, νῆας ξ 383; l e s s e n, δίψαν Χ 2; w e e r g o e d m a k e n κ 69; ἀκεώμεθα θᾶσσον, laten wij snel weer goed maken (wat wij door onze lafheid bedorven hebben), laten wij ons beteren Ν 115.

†**ἀ-κερσε-κόμης** (κείρω en κόμη), met ongeknipt haar, l a n g g e l o k t, Φοῖβος Υ 39 (verg. Tibull. IV 4. 2: *intonsā Phoebe superbe comā*).

†**ἄκεσμα** (ἀκέομαι), plur., g e n e e s m i d d e l Ο 394 (praedicat.).

†**'Ακεσσαμενός,** -οῖο (ἀκέομαι), koning in Thracië, vader van Periboia Φ 142.

†**ἀκεστός,** 3. (adi. verb. van ἀκέομαι), h e e l b a a r, v o o r v e r b e t e r i n g v a t b a a r, φρένες ἐσθλῶν Ν 115.

ἀκέων (verg. ἀκήν), adv. Δ 22, Ο 459 en φ 89, maar ook adi., masc. acc. ἀκέοντα β 311, dual. ἀκέοντε ξ 195, fem. ἀκέουσα, b.v. Α 565, z w ij g e n d, s t i l (verg. ook ἄνεῳ).

***ἀκήδεστος** (κῆδος), pass., onverzorgd, o n b e g r a v e n Ζ 60; hierbij adv. **ἀκηδέστως,** act., m e e d o g e n l o o s Χ 465, Ω 417. †.

***ἀκηδέω** (ἀ-κηδής), impf. ἀκήδεις(-εες), aor. I ἀκήδεσεν, v e r w a a r l o z e n, z i c h n i e t b e k o m m e r e n o m, τινός Ξ 427 (Nck ἀκήδεεν i. p. v. -έσεν), Ψ 70. †.

ἀ-κηδής, -ές (κῆδος), z o n d e r z o r g **1)** pass., o n v e r z o r g d, v e r w a a r l o o s d, εἵματα ζ 26, ἔντεα τ 18; ξεῖνος υ 130; o n b e g r a v e n Ω 554, σώματα ω 187. — **2)** act., z o n d e r z o r g e n, θεοί Ω 526; o n v e r s c h i l l i g ρ 319; m e e d o g e n l o o s Φ 123 (Nck ἀκηδέα i. p. v. -έες). †.

†**ἀ-κήλητος** (κηλέω), n i e t v o o r b e t o v e r i n g v a t b a a r, νόος κ 329.

ἀκήν (verw. met ἧκα; verg. ἀκέων), adv., z w ij g e n d, s t i l, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, zij werden stil met zwijgen, d. i. werden stil en zwegen Γ 95, π 393 (verg. Verg. Aen. XI 120: *obstipuere silentes*); ook ἀ. ἴσαν en ἔσαν Δ 429, β 82; ἀ. ἔμεναι παρὰ ἔργῳ φ 239.

†**ἀκηράσιος,** o n v e r m e n g d, οἶνος ι 205. Verg.

ἀ-κήρατος, -ον (κηραίνω, verg. κήρ), o n g e s c h o n d e n, o n a a n g e r a a k t, κλῆρος Ο 498, κτήματα ρ 532; (beïnvloed door ἄκρητος?) z u i v e r, ὕδωρ Ω 303.

1. ****ἀκήριος** (κήρ), h e e l h u i d s μ 98, φ 328. †.

2. ***ἀ-κήριος,** -ον (κῆρ), zonder hart, d. i. z o n d e r l e v e n, d o o d Λ 392, Φ 466; overdr., zonder moed, l a f Η 100; δέος Ε 812.

ἀκηχέαται, ἀκηχέδαται, ἀκηχεμένη, z. ἀκαχίζω.

****ἀκιδνότερος** (comp. van ἄκιδνος), z w a k, n i e t i g σ 130; εἶδος (acc. part.) θ 169, verg. ε 217. †.

****ἄ-κῖκυς** (κῖκυς), alleen sing. nom., k r a c h t e l o o s ι 515, φ 131. †.

†**ἀ-κίχητος,** -ον (κιχάνω), o n b e r e i k b a a r Ρ 75.

ἄ-κλαυτος (κλαίω) **1)** pass., o n b e w e e n d Χ 386, λ 54, 72. — **2)** act., z o n d e r t e w e n e n δ 494. †.

ἀ-κλεής, -ές (κλέϝος), sing. acc. ἀκλέα δ 728 (Knight ἀκλεέ'), plur. nom. ἀκληεῖς Μ 318 (Knight ἀκλεέες), z o n d e r r o e m, r o e m l o o s; neutr. **ἀκλεές** als adv., ἀ. αὔτως Η 100; hierbij adv. **ἀκλειῶς** (Knight ἀκλεέως) Χ 304, α 241, ξ 371. †.

†**ἄ-κληρος** (κλῆρος), eig. zonder κλῆρος (z. daar), zonder grondbezit, a r m λ 490 (tegenst. πολύκληρος).

†**ἀκμή** (ἀκ-, verg. ἄκρος), s n e d e, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, het komt te staan op de snede van het scheermes (d. i. het wordt onvermijdelijk van tweeën één) Κ 173.

***ἄκμηνος,** -ον, n u c h t e r, h o n g e r i g Τ 207, 346; τινός, n i e t g e s t e r k t d o o r, σίτοιο Τ 163, πόσιος καὶ ἐδητύος Τ 320. †.

†**ἀκμηνός** (ἀκμή), volwassen, k r a c h t i g, θάμνος ψ 191.

***ἀ-κμής** -ῆτος (ἀ-*priv*. en κάμνω), o n v e r m o e i d Λ 802, Ο 697, Π 44. †.

ἀκμό-θετον (ἄκμων en θετόν, voetstuk, bij

τίθημι), aanbeeldsblok Σ 410, 476, ϑ 274. †.

ἄκμων, -ονος, ὁ (skt *áśman-*, steen), aanbeeld Ο 19, γ 434.

†**ἄκνηστις** (ἀκ-, verg. ἄκανθα), acc. -ιν, ruggegraat κ 161 (Wackern. vermoedt κατὰ κνῆστιν i. p. v. κατ' ἄκνηστιν).

ἀ-κοίτης (ἀ- *copul.* en κοίτη, verg. ἄ-λοχος), bedgenoot, echtgenoot Ο 91, ε 120, ψ 88. †.

ἄ-κοιτις (fem. bij ἀκοίτης), plur. acc. ἀκοίτῑς κ 7, echtgenote Γ 138, α 39; ook Helenè wordt ἄκοιτις van Paris genoemd Γ 447.

†**ἄκολος** (κλάω), bete, brok ρ 222.

†**ἀκομιστίη** (ἀ-κόμιστος, κομίζω), gebrek aan verzorging φ 284 (verg. ω 251; ῑ metri causa).

ἀκοντίζω (ἄκων), praes. -ίζω, -ουσι, impf. ἀκόντιζον, aor. ἀκόντισε, ἀκόντισαν, ἠκόντισαν, imper. ἀκοντίσατε, inf. ἀκοντί(σ)σαι, part. ἀκοντίσσαντος, (de werpspiets) slingeren, werpen, δουρί Δ 496; δοῦρα χ 265; ook ὁ μὲν ἔγχεϊ . . . ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ Ν 584 sq.; δουρί τινος, op of naar iem. Δ 490; ἐπί τινι, alleen Π 359; εἰς ὅμιλον χ 263.

ἀκοντιστής (ἀκοντίζω), bedreven in het slingeren van de spiets σ 262, Π 328. †.

†**ἀκοντιστῦς,** ἡ (ἀκοντίζω), acc. -ύν, het slingeren van de werpspiets Ψ 622.

***ἀ-κόρητος** (κορέννυμι), onverzadelijk, met gen. μάχης enz. Υ 2 enz.

ἄκος (ἀκ-, verg. ἀκρός), geneesmiddel, ῥεχθέντος κακοῦ, tegen Ι 250; reinigingsmiddel χ 481. †.

†**ἄ-κοσμος,** onbehoorlijk, ἔπεα Β 213.

***ἀκοστάω** (van kupr. ἀκοστή = κριθή, verw. met lat. *acus, -eris*), alleen aor. ἀκοστήσας, zich te goed doen aan gerst, als gevolg daarvan weelderig worden (verg. κριθάω en κριθιάω), ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ Ζ 506, Ο 263. †.

ἀκουάζομαι (ἀκούω), alleen praes., horen, luisteren, τινός, naar ι 7, ν 9; πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο Δ 343 (volg. Aristarch. = π. μου ἀκούετε περὶ δαιτός; Nck καλέοντος ἐμεῖο i. p. v. καὶ δαιτὸς ἐμεῖο). †.

ἀκουή (ἀκούω) **1)** †het horen, ἕκαθεν γίγνετ' ἀκουή (= ἕ. ἀκούεται), men hoort het uit de verte Π 634. — **2)** **tijding, μετὰ πατρὸς ἀκουήν β 308.

†**ἄ-κουρος,** zonder zoons η 64 (verg. ἄπαις Hèr. V 48).

ἀκούω (wschl. < ἀκ-ούσ-ϳω, een scherp oor hebben, verw. met got. *hausjan*, ned. *horen*), praes. -ω enz., inf. -έμεν(αι) en -ειν, impf. ἄκουον [met augm. alleen Σειρήνων, ἠκούομεν μ 198 (Nck -οιιν ἀκ.) en ἐν μεγάροις ἠκούομεν (v. L. -οισιν ἀκ.)], aor. ἤκουσα, ἄκουσα enz., opt. ἀκούσαι Η 129 en Τ 81, med. alleen impf. ἀκούετο Δ 331 en fut. ἀκούσεαι, -ονται Ο96, 199 **I)** act. **1)** horen, οὔασι Μ 442; ὀξύ Ρ 256; met gen. van de pers., naar iem. luisteren, ἑσταότος Τ 79; βασιλῆων Β 98, ἀοιδοῦ α 370; de zaak *a*) meestal in acc., b.v. ὄπα Δ 435, φθόγγον μ 41, δοῦπον π 10; ἔκ τινος ἔπος ο 374; ook σεῦ τὸν μῦθον Τ 185. — *b*) minder vaak met gen., b. v. κλαυθμοῦ ω 323, μυκηθμοῦ μ 265, στοναχῆς φ 237; ook met gen. van part., στενάχοντος ϑ 95, verg. Κ 276, σέο εὐχομένης Α 396. — **2)** horen, vernemen, b.v. κλέος Β 486, οἶτον ϑ 578; met acc. c. inf. Z386; met gen. c. part., σέθεν ζώοντος Ω 490; zelden zonder attribuut, πατρὸς ἀκούσας, toen hij van zijn vader hoorde vertellen δ 114; τεθνηῶτος β 220; ook περὶ νόστου τ 270; met acc. c. part., alleen τοὺς εἰ πτώσσοντας ἀκούσαι Η 129; τί τινος μ 380 (iets van iem. vernemen); ook met twee genitivi, over iem. van iem. ρ 115; met een afhank. zin met οἷος, b.v. δ 688, ὡς, b.v. γ 193, ὅσος Σ 53; praes. dikwijls met bet. van perf., gehoord hebben, weten γ 193 enz. — **3)** verhoren, met gen. Α 381, ζ 325; met dat., πάντοσε ἀνέρι κηδομένῳ Π 515 (verg. Ω 335); verbinding van twee constructies: γήθησεν ὅττι οἱ ἤκουσε θεὸς εὐξαμένοιο (Duentz. εὐ i. p. v. οἱ = v. L. ϝέ') Π 531. — **4)** gehoorzamen, τινός η 11; (τινὸς) ὀτρύνοντος Ο 199, β 423. — **II)** med. = act.

ἀ-κράαντος, 2. (κραιαίνω), onvoltooid, ἔργον Β 138; onvervuld, niet in vervulling gaand, θεοπροπίη β 202, ἔπεα τ 565. †.

****ἀκρ-αής** (ἄκρος, ἄημι; verg. ἀλι-αής, δυσαής, ζαής en ὑπερ-αής), alleen dat. -αέϊ (ᾱ metri causa) en acc. -αῆ β 421 (v. L. -αέα), hevig blazend, βορέης ξ 253, 299, ζέφυρος β 421. †.

ἄκρη (eig. fem. van ἄκρος), spits, uitloper, kaap Δ 425, ι 285; ἄκραι Ξ 36 (nl. Sigeion en Rhoiteion); = ἀκρόπολις ϑ 508; κατ' ἄκρης, van de top af, van boven (naar beneden) ε 313 (verg. Verg. A I 114: *a vertice*), geheel en al, ὤλετο πᾶσα Ἴλιος Ν 772 (verg. Verg. A. II 290: *ruit alta a culmine Troia*); hierbij adv. **ἄκρη-θεν,** alleen κατ' ἄκρηθεν (anderen κατὰ κρῆθεν, van κάρη), van boven neer λ 588, en overdr., door en door, Τρῶας κατ' ἄκρηθεν λάβε πένθος Π 548.

ἄ-κρητος, 2. (ἀ-*priv.* en κεραίω), onvermengd, zuiver, οἶνος ω 73; ποτόν β

341, γάλα ι 297; σπονδαί (verg. ὅρκιον b) B 341, Δ 159. †.

†**ἀκρίς** (ἄκρος), plur. -ίδες, sprinkhaan Φ 12.

****ἄκρις** (ἀκ-, verg. ἄκρος), bergtop, hoogte, alleen plur. acc. ἄκριας ι 400.

†**'Ακρισιώνη,** dochter van Akrisios, Danaè Ξ 319.

ἀκριτό-μυθος, -ον (ἄκριτος en μῦθος, verg. B 796), met ongeschifte, verwarde woorden, vand. wartaal sprekend B 246 (verg. ϑ 505); duister van inhoud, ὄνειρον τ 560. †.

ἄ-κριτος, -ον (κρίνω), niet beslecht, eindeloos, νείκεα Ξ 205, 304 (verg. σ 264); ἄχεα Γ 412, Ω 91; μῦθοι ἄ. B 796 (eindeloos gedebatteer), verg. ϑ 505; neutr. ****ἄκριτον** als adv., zonder te schiften, ruwweg(?), τύμβον ἐξαγαγόντες ἐκ πεδίου H 337; zonder ophouden, πενθήμεναι σ 174, τ 120. †.

†**ἀκριτό-φυλλος,** -ον (ἄ-κριτος en φύλλον), met verwarde bladeren, met dichte wouden bedekt, ὄρος B 868.

†**ἀκρο-κελαινιάω** (ἄκρος en κελαινός), part. -ιόων(-ιάων), aan de oppervlakte zwart zijn Φ 249 (verg. μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς δ 402).

†**ἀκρό-κομος,** met een haarbos op de kruin, Θρήϊκες Δ 533 (verg. κομάω).

ἄκρον (eig. neutr. van ἄκρος), spits, ἐπ' ἄκρῳ ι 382; uitloper, kaap, ἄκρον Ἴδης Ξ 292; ἄ. 'Αθηνέων γ 278; het bovenste, νύσσης Ψ 339; ἄκρον ἔπι ῥηγμῖνος Y 229 (Ahr. ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνα; dan is ἄκρον adi.). †.

†**'Ακρό-νεως** (ἄκρος en νηῦς), een van de Faièkes ϑ 111.

****ἀκρό-πολις,** bovenstad, burcht ϑ 494, 504 (= πόλις ἄκρη Z 88). †.

ἀκρο-πόλος, -ον (πέλω, verg. οἰοπόλος), zich in de hoogte bevindend, hoog, ὄρεσσι E 523, τ 250. †.

†**ἀκρο-πόρος** (πείρω), met de spits doorborend, puntig γ 463.

ἄκρος (ἀκ-, verg. ἄκων, lat. *acer, acuere* enz.), sup. **ἀκρότατος,** uiterst, bovenst, hoogst, partitief, b.v. ἄ. Ὄλυμπος, de top van de O. N 523, verg. Ξ 352, λ 597; ἄ. (φάλος), de punt N 615, verg. ι 328; (ὕδωρ) ἄ., het bovenste deel Π 162; ἄ. ἐπὶ (καρπόν), boven over Υ 227 (verg. 229); ἄ. κορυφή Θ 83; ἐπ' ἄκρῳ (χείλεϊ), boven op M 51; (οἰήϊον) ἄ., de punt ι 540; ῥυμός E 729, αἰχμή P 309; χείρ ἄ., het eind van de hand (bij de pols) E 336; (ὦμος) ἄ., de rand P 509; ἄ. πόλις Z 88 (= ἀκρόπολις); sup. ἀκρότατος, (aller)-uiterst enz., b.v. ἄ. (χαλκός), de bovenste laag H 246; ἄ. (κόρυς), de top Z 470; κορυφή A 499, τύμβος μ 15, ἀκτή (praedicat.) μ 11, πόλις Y 52.

ἀκταίνομαι, z. ὑπο-ακταίνομαι.

†**'Ακταίη** (l. ἀκτή), een van Nèreus' dochters Σ 41.

1. **ἀκτή** (ἀκ-, verg. ἄκρος), plur. dat. ἀκταῖς M 284 (Christ -ῇ), (rotsachtige) kust, kaap Y 50, μ 11. Epitheta: ὑψηλή, προέχουσα, προβλής, ἀπορρώξ, τρηχεῖα ἐρίδουπος, ἐλαχεῖα.

2. **ἀκτή,** meel, μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς β 355; (meel)spijs, ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν Λ 631, Δημήτερος N 322, Φ 76.

***ἀ-κτήμων** (κτῆμα), zonder bezit, arm, χρυσοῖο, aan goud I 126, 268. †.

ἀκτίς, -ῖνος, ἡ (ἀκ-, verg. ἄκρος), alleen plur. dat. ἀκτῖσι en ἀκτίνεσσι, (licht)-straal ε 479; 'Ηελίοιο K 547 (Il. alleen hier).

†**'Ακτορίδης,** -ᾱο, zoon van Aktōr, Echeklès Π 189.

†**'Ακτορίς,** dochter van Aktōr, dienares van Pènelopeia ψ 228.

***'Ακτορίων,** -ωνος, dual. 'Ακτορίωνε **1)** de zonen van Aktōr, Eurutos en Kteatos Λ 750, Ψ 638 en (sing.) N 185. — **2)** de kleinzonen van Aktōr, Amfimachos en Thalpios B 621. †.

***'Ακτωρ,** -ορος (ἄγω) **1)** vader van Menoitios Λ 785, Π 14. —**2)** vader van Eurutos en Kteatos (verg. 'Ακτορίων **1**). — **3)** zoon van Azeus, vader van Astuochè B 513. — **4)** vader van Echeklès (verg. 'Ακτορίδης). †.

†**ἄκυλος,** eikel κ 242 (volg. anderen kastanje). Verg. βάλανος.

ἀκωκή (ἀκ-, verg. ἄκρος), punt, ἔγχεος, βέλεος, δουρός E 16, N 251, K 373, τ 453.

ἄκων, -οντος, ὁ (ἀκ-, verg. ἄκρος), werpspiets, speer K 335, ν 225; als stootwapen Y 455. Epitheta: ὀξύς, ἐύξεστος.

ἄκων, z. ἀέκων; **ἅλαδε** z. ἅλς.

ἀλάευ, ἀλάλημαι, z. ἀλάομαι.

ἀλαλητός (van klanknab. ἀλαλά), geschreeuw B 149, μεγάλῳ ω 463 (Od. alleen hier); vooral krijgsgeschreeuw Δ 436 enz.; (angst)geschreeuw Φ 10, θεσπέσιος Σ 149.

ἄλαλκε enz., z. ἀλέξω.

***'Αλαλκομενηΐς,** bijnaam van Athènè, (naar de boiot. stad Alalkomenai, ten Z. van het meer Kōpāis), volg. Aristarch. met toespeling op ἀλαλκεῖν (de beschermende) Δ 8, E 908. †.

ἀλαλύκτημαι, z. ἀλυκτέω.

ἀλάομαι (ἄλη; verw. met lat. *amb-ulare*), praes. ἀλᾶσθε K 141, -όωνται(-όονται), imper. ἀλόω ε 377 (Cauer -άευ, v. L. vermoedt ἀλάεσθ' ἀνά of ἐπὶ i. p. v. ἀλόω κατά), part. ἀλώμενος enz., impf. ἠλώμην, -ᾶτο(-αόμην,

-άετο), ἀλᾶτο Z 201, aor. ἀλήθην, -ης, part. -είς, perf. met bet. van praes. ἀλάλημαι enz., inf. ἀλάλησθαι (a. l. -ῆσθαι), part. ἀλαλήμενος (a. l. -ημένος), r o n d z w e r v e n, d w a l e n, vaak abs., b.v. ε 448, B 667, Θ 482; κὰπ πεδίον Z 201, ἀν' ῎Αϊδος δῶ Ψ 74, περὶ κεῖνα δ 90; ἐπὶ γαῖαν ξ 380, verg. η 239, ὑπεὶρ ἅλα γ 73, δόμων ἄπο τῆλε ο 19 (Il. alleen op de aangehaalde plaatsen).

ἀλαός, b l i n d, μάντηος ἀλαοῦ (Ahr. μάντιος ᾱλάοο met ᾱ metri causa) κ 493, μ 267; als subst. ϑ 195; οὐδ' ἀλαὸς σκοπιὴν εἶχε, hij keek niet als een blinde uit K 515, N 10, Ξ 135 en ϑ 285. †. A. l. voor

ἀλαο-σκοπιή, b l i n d e m a n s u i t k ij k, οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε, z. ἀλαός.

**ἀλαόω (ἀλαός), alleen aor. I ἀλάωσεν, b l i n d m a k e n, τινά τινος (geconstrueerd als een werkwoord van beroven) α 69, ι 516. †.

ἀλαπαδνός, 3. (wschl. verw. met ned. *laf*), comp. †**ἀλαπαδνότεροι** Δ 305, z w a k, σθένος E 783, σ 373 (Od. alleen hier); στίχες Δ 330.

ἀλαπάζω (verg. ἀλαπαδνός), praes. -ει, -οντα, impf. ἀλάπαζε, fut. ἀλαπάξεις, -ειν, aor. ἀλάπαξα enz., v e r n i e t i g e n, v e r d e l g e n, πόλιν B 367; στίχας ἀνδρῶν E 166; φάλαγγας Λ 503; Μολίονε Λ 750; Ζεὺς ἀλάπαξε, deed (ze mij) verliezen σ 424, τ 80.

*ἀλαστέω (ἄλαστος), impf. ἠλάστεον (anderen -ευν), aor. ἀλαστήσας, r a z e n d, w o e d e n d z ij n M 163, O 21. †.

†'**Αλαστορίδης,** zoon van Alastōr, T r ō s Y 463.

ἀλαστός (verw. met ἄλη), r a z e n d, ἀλαστέ X 261; ook πένθος Ω 105; ἄχος α 342; neutr. **ἀλαστόν** als adv., ἀ. ὀδύρομαι, ik ben r a z e n d van smart ξ 174 (volg. Be. e. a. beteekent **ἄ-λαστος,** verw. met λαθέσθαι, o n v e r g e t e l ij k en n i e t v e r g e t e n d; verg. ook Keck, Aisch. Agam. p. 18 noot 5).

*'**Αλάστωρ,** -ορος (ἀλαστός) **1)** Lukiër, door Odusseus gedood E 677. — **2)** Griek, aanvoerder der Puliërs Δ 295, Θ 333, N 422. — **3)** vader van Trōs, z. 'Αλαστορίδης. †.

†**ἀλαωτύς,** ἡ (ἀλαόω), h e t b l i n d m a k e n ι 503.

ἀλγέω (ἄλγος), alleen aor. coni. ἀλγήσετε, part. ἀλγήσας, p ij n h e b b e n B 269, Θ 85, ὀδύνῃσι M 206; overdr., l e e d h e b b e n μ 27. †.

ἀλγίων (verg. ἄλγος), alleen neutr. ἄλγιον, in uitroepen, (d e s t e) s m a r t e l ij k e r, (d e s t e) e r g e r δ 292 enz.; ook τῷ δ' ἄ., b.v. Σ 278; hierbij sup. †**ἄλγιστος,** z e e r l a s t i g, ἀλγίστη δαμάσασθαι Ψ 655; verg. ook ἀλεγεινός.

ἄλγος, -εος (ἀλέγω), plur. ἄλγεα (Ω 7 met suniz., a. l. ἔργα), p ij n, ἀνήκεστον E 394, κρατερά ε 395; meestal s m a r t, l e e d, vooral plur., μυρί' 'Αχαιοῖσ' ἄλγε' ἔθηκε A 2, verg. B 39; ἄλγε' ἔδωκε A 96, ἄ. τεύχει A 110, φέρων ἄ. θυμῷ μ 427, (κρατέρ') ἄ. πάσχων B 721; ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς δ 164; ἄ. ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν Ω 522; κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός φ 88. Epitheta: ἀεικέλιον, ἀνήκεστον, κρατερά, λευγαλέα, λυγρά, χαλεπά.

**ἀλδαίνω (verw. met lat. *alo*), alleen aor. 3. sing. ἤλδανε, d o e n g r o e i e n, k r a c h t i g m a k e n, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν σ 70, ω 368. †.

†**ἀλδήσκω** (incohat. van ἀλδαίνω), intr., g r o e i e n, van het veldgewas Ψ 599 (Capelle λήιον ἀλδῆσκον, ὅτε τε φρίσσωσιν i. p. v. λήιου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν).

ἀλέαιτο, ἀλέασθαι, -σθε, z. ἀλέομαι.

ἀλεγεινός, 3. (ἄλγος, ἄλεγος, verg. δυσηλεγής; att. ἀλγεινός), s m a r t e l ij k, l e e d v e r o o r z a k e n d, p ij n l ij k, l a s t i g, b.v. πυρή Δ 99, αἰχμή E 658, ὀδύνη Λ 398, μάχη T 46, πυγμαχίη Ψ 653, εἰρεσίη κ 78, ἀγγελίη B 787, ἐφημοσύνη μ 226; ook κύματα Ω 8, πνοιή Ξ 395; μαχλοσύνη Ω 30; ὑπερβασίη γ 206; met inf., ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμήμεναι K 402, verg. P 76 en Ψ 655.

†'**Αλεγηνορίδης,** -ᾱο (ἀλέγω en ἀνήρ), zoon van Alegènōr, P r o m a c h o s Ξ 503.

*ἀλεγίζω (ἀλέγω), alleen praes. en impf. zonder augm., steeds met negat., z i c h b e k o m m e r e n, τινός, om iem. Θ 477; abs. O 106.

**ἀλεγύνω (ἀλέγω), alleen praes. en impf. zonder augm., z i c h om iets b e k o m m e r e n, w e r k m a k e n v a n, steeds δαῖτα of δαῖτας β 139, ν 23.

ἀλέγω (ἀ-*copul.* en λέγω, verg. lat. *neglego*), alleen praes., zich b e k o m m e r e n o m, g e v e n o m, οὐκ ἀλέγω Λ 389; κύνες οὐκ ἀλέγουσαι (van slavinnen) τ 154; met gen., οὐκ ἀλέγειν τινός ι 275; σεῦ σκυζομένης Θ 483; met acc. van de zaak, ὄπιν θεῶν Π 388; zonder negat. alleen νηῶν ὅπλα, zorgen voor ζ 268, en (met part.) ἀλέγουσι κιοῦσαι, maken er hun werk van te gaan I 504.

ἀλεείνω (verw. met ἀλέομαι), alleen praes. en impf. zonder augm., v e r m ij d e n, o n t w ij k e n, o n t v l u c h t e n, κῆρα Γ 32, verg. ε 326, βέλεα P 374, βίας Π 213, χόλον α 433, λώβην τ 373; τινά, alleen π 477; met inf., κτεῖναι Z 167; ἀλεξέμεναι N 356; abs., κερδοσύνῃ ἀλέεινεν δ 251.

1. †**ἀλέη** (verg. ἀλέομαι), het o n t k o m e n X 301.

2. †**ἀλέη** (verw. met ned. *zwoel*), z o n n e h i t t e ρ 23.

†**ἄλειαρ** (anderen ἄληαρ; ἀλέω), plur. ἀλείατα (att. ἄλευρα), tarwemeel υ 108.

(F)**αλείς** enz., z. ἔλλω.

'Αλείσιον, z. 'Αλήσιον.

ἄλεισον, bokaal, ἄμφωτον χ 9, καλόν δ 591, περικαλλές θ 430, χρύσειον Λ 774, γ 50.

ἀλείτης (ἀλιταίνω), zondaar, van Paris Γ 28, en de vrijers van Pènelopeia υ 121. †.

ἄλειφαρ, -ατος, τό (ἀλείφω), zalf, olie, om de wonden van een lijk mee te zalven Σ 351; om de beenderen van een verbrande in te bewaren ω 73 (verg. δημός); met honig op de brandstapel verbrand Ψ 170, ω 68 (verg. μέλι); om stenen mee te polijsten γ 408 (verg. ἀποστίλβω).

ἀλείφω (verw. met λεῖος, lat. *linere*, z. ook λίπα), alleen aor. ἄλειψα, ἤλειψεν, -αν, inf. ἀλεῖψαι, med. ἀλείψατο en part., zalven, meestal λίπ' ἐλαίῳ Σ 350; ook alleen λίπ' ζ 227, in 't bijz. na het bad τ 505; κηρόν τινι ἐπ' οὔατα, iem. de oren met was besmeren μ 177, verg. 47; ook τινὶ ἐπ' ὠσίν, iem. was op de oren smeren μ 200; med., zich zalven, λίπ' ἐλαίῳ Ξ 171; χρόα Ξ 175.

†**'Αλεκτρυών,** -όνος (ἀλέξω), Argonaut, vader van Lèitos Ρ 602.

†**'Αλέκτωρ,** -ορος (ἀλέξω), schoonvader van Megapenthès δ 10.

(F)**άλεν,** z. ἔλλω.

***'Αλέξ-ανδρος** (ἀλέξω), andere (in het Grieks vertaalde?) naam van Paris Γ 16 enz. Epitheta: δῖος, θεοειδής.

†**ἀλεξ-άνεμος,** 2. (ἀλέξω), tegen de wind beschuttend, χλαῖνα ξ 529.

†**ἀλεξητήρ** (ἀλέξω), acc. -ῆρα, afweerder, μάχης Υ 396 (verg. ἀλκτήρ; πόλεμον ἀλαλκών Ι 605).

†**ἀλεξί-κακος,** 2., onheil afwendend, μῆτις Κ 20. Van

ἀλέξω (skt *rákṣati*, beschermt), inf. ἀλεξέμεν(αι), fut. ἀλεξήσεις enz., aor. opt. ἀλεξήσειε, aor. II ἄλαλκε, coni. 3. sing. ἀλάλκῃσι, opt. ἀλάλκοι, -οιεν, inf. ἀλαλκέμεν(αι), ἀλαλκεῖν, med. coni. praes. ἀλεξώμεσθα, part. -όμενοι, aor. inf. ἀλέξασθαι **1)** (af)weren (met uit de samenh. aan te vullen obj.) Α 590; τινί (dat. comm.), iem. beschermen Γ 9; τί, verhoeden γ 346; τινί τι, iets van (eig. voor) iem. of iets afweren, iem. tegen iets beschermen, νήεσσι πῦρ Ι 347, τινὶ ἄγρια φῦλα Τ 30, Δαναοῖσιν κακὸν ἦμαρ Ι 251, θάνατον ἀνδρί γ 237; μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ (ἐπὶ behoort bij ἀλεξήσειν, evenals in ἐπαμύνω, ἐπαρωγός) Υ 315 en Φ 374; ook τί τινος Φ 539, κ 288. — **2)** med., van zich afweren, zich tegen iem. verweren (met uit de samenh. aan te vullen obj.) Λ 348 enz.; τινά Ν 475, σ 62.

ἀλέομαι (ἀλεϝ., verw. met ἀλάομαι), impf. ἀλέοντο Σ 586, aor. ἠλεύατο, ἀλεύατο, -αντο, coni. ἀλέηται, ἀλεώμεθα (of praes. coni.), ook ἀλεύεται ξ 400 en wschl. ω 29 (verg. εἴπησι Ζ 459; Thiersch ἀλεύατο), opt. ἀλέαιτο, imper. ἄλευαι, ἀλέασθε, inf. ἀλέασθαι en ἀλεύασθαι, part. ἀλευάμενος enz., vermijden, ontwijken, zich hoeden voor, abs., b.v. Ε 28 (verg. Σ 586), en met acc., ἔγχος Ν 184, δόρυ Υ 281, κῆρα Γ 360, μῆνιν Ε 34, νοῦσον ι 411, φθόγγον Σειρήνων μ 159, μοῖραν ω 29; ὅμιλον ρ 57; θεούς ι 274; met inf., het vermijden te, zich wachten te Ψ 340, 605, ξ 400.

ἄλεται, ἄλεται, z. ἄλλομαι.

†**ἀλετρεύω** (ἀλέω), malen, καρπόν η 104.

†**ἀλετρίς** (ἀλέω), maalster, γυνή υ 105.

ἀλεύατο enz., z. ἀλέομαι.

ἀλέω, z. κατ-αλέω.

***ἀλεωρή** (ἀλέομαι) **1)** het ontwijken Ω 216. — **2)** middel om te ontwijken, bescherming tegen, δηίων ἀνδρῶν Μ 57; (van een pantser) Ο 533 (verg. a. l. Π 134).

****ἄλη** (verg. ἀλάομαι), het omdolen κ 464.

ἄληαρ, z. ἄλειαρ.

ἀληθείη (ἀληθής; anderen -θεΐη), waarheid, πᾶσαν ἀλ. κατάλεξον Ω 407 (verg. Ψ 361; Il. alleen hier); ταῦτά τοι ἀληθείην κατέλεξα η 297, verg. Ι 115 (ψεῦδος); παιδός, aangaande λ 507.

ἀ-ληθής (λήθω), nauwgezet, alleen γυνή Μ 433; waar, ἀληθὲς ἐνίσπε γ 247; anders alleen neutr. plur., ἀληθέα μυθήσασθαι Ζ 382; ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω γ 254; ἀληθέα εἶπε ν 254 (Il. alleen op de aangehaalde plaatsen).

†**'Αλήιον** πέδιον, vlakte (in Kilikië) Ζ 201 (verg. Hèr. VI 95).

***ἀ-λήιος** (ἀ-*priv.* en λήϊον), zonder te veld staand graan, vand. zonder grondbezit (anderen: zonder buitgemaakt goed, verg. Ι 125 sq. met Ι 406 sq.), ἀνήρ Ι 125, 267 (verg. ook πολυλήϊος). †.

ἄληκτος, z. ἄλληκτος.

ἀλήμεναι, ἀλῆναι, z. ἔλλω.

****ἀλήμων** (ἀλάομαι), plur. -ονες, rondzwervend, ἄνδρες, zwervers τ 74 (verg. ἀλήτης); als subst. ρ 376. †.

***'Αλήσιον,** plaats in Èlis Β 617, ook 'Αλησίου κολώνη Λ 757 (a. l. 'Αλείσιον en 'Αλίσιον). †.

ἄληται, z. ἄλλομαι.

****ἀλητεύω** (ἀλήτης), alleen praes., rondzwerven, in 't bijz. (bedelend) om

dolen ξ 126, π 101; κατὰ δῶμα ρ 501; verg. χ 291, ἐν δήμῳ σ 114; van jagers μ 330. †.

**ἀλήτης (ἀλάομαι), zwerver ρ 420; ἄνδρες ἀλῆται ξ 124 (verg. ἀλήμων).

†'Ἀλθαίη (ἀλδαίνω), echtgenote van Oineus in Kaludōn, moeder van Meleagros I 555.

†ἄλθομαι (verw. met ἀλδαίνω), impf. ἄλθετο(ἤλθετο), genezen, χείρ E 417 (of χεῖρ', acc. part.?).

†ἁλι-αής (ἄημι), plur. -ᾱέες, op zee waaiend, οὖροι δ 361. (ᾱ metri causa, verg. ἀκραής).

†'Ἁλίαρτος, Haliartos, stad in Boiotië (aan het meer Kōpāis, inheemse benaming 'Αρίαρτος) B 503.

*ἀ-λίαστος, 2. (λιάζομαι), niet ter zijde buigend, hardnekkig, hevig, πόλεμος B 797, Y 31, μάχη Ξ 57, ὅμαδος M 471, Π 296; πόνος B 420 (a. l. ἀμέγαρτον), γόος Ω 760; neutr. †ἀλίαστον als adv., μηδ' ἀ. ὀδύρεο Ω 549 (Weckl. μηδὲ ἄλαστον, verg. ξ 174 enz.). †.

ἀ-λίγκιος, gelijk, gelijkend op, ἀστέρι Z 401; εἶδος (acc. part.) ἀθανάτοισι ϑ 174 (verg. ἐναλίγκιος). †.

**ἁλιεύς, -ῆος (ἅλς), zeeman, vand. schipper, visser π 349, ω 419; μ 251, χ 384. †.

*'Ἁλιζῶνες, volk (miss. aan de Pontos in Bithunië) B 856, E 39. †.

†'Ἁλίη, een van Nèreus' dochters Σ 40.

**'Ἁλι-θέρσης (ἅλς en θέρσος, aiol. = θάρσος, verg. Θερσίτης), zoon van Mastōr, trouwe vriend van Odusseus op Ithakè β 157, 253, ρ 68, ω 451. †.

ἁλι-μυρήεις (ἅλς, μύρομαι), in zee (d.i. de zee in) stromend, ποταμῶν Φ 190, verg. ε 460 (en Π 391). †.

1. ἅλιος, 3. (ἅλς), zee-, in de zee wonend, γέρων, van Nèreus, Forkus en Prōteus A 556, ν 96, 345, δ 349; ἅλιαι θεαί (de dochters van Nèreus) Ω 84, verg. Σ 139; als subst., ἀθάναται ἅλιαι Σ 86, ω 47, verg. Σ 432; ψάμαθοι, het strand der zee γ 38.

2. ἅλιος, 3. (miss. verw. met ἠλεός), vergeefs, zonder uitwerking, πόνος Δ 26, βέλος Δ 498, μῦθος E 715, στρατός Δ 179; ὁδός β 273, 318 (Od. alleen hier); οὐχ ἅλιος (Leaf vermoedt ἀλαὸς) σκοπὸς ἔσσομαι K 324; neutr. *ἅλιον als adv., vergeefs, alleen N 505 en Π 615 (wat ook op andere plaatsen mogelijk is).

''Ἅλιος (ἅλς) 1) *Lukiër, door Odusseus gedood E 678. — 2) **zoon van Alkinoos ϑ 119, 370. †.

†ἁλιο-τρεφής (wschl. naar anal. van διοτρεφής), door de zee gevoed, φωκάων δ 442.

ἀλιόω (2. ἅλιος), aor. I ἀλίωσε, -ῶσαι, verijdelen, Διὸς νόον ε 104, 138; βέλος, vergeefs werpen Π 737. †.

†ἁλί-πλοος, -ον (ἅλς en πλέω), in zee drijvend, (τείχεα) ἁλίπλοα θέμεναι, maken dat in zee drijven, in zee storten M 26.

**ἁλι-πόρφυρος, -ον (verg. ἅλς πορφυρέη Π 391), met een kleurschakering als de bewogen zee, vand. (met Veckenstedt) roodbruin met violette weerschijn, ἠλάκατα ζ 53, 306, φάρεα ν 108. †.

ἅλις (Ϝάλ., verw. met Ϝέλλω), adv. 1) opeengedrongen, in menigte, bij hopen, in overvloed, ἅ. πεποτήαται B 90, νεκροὶ οἳ ἔσαν ἅ. Φ 236, μή οἱ χρήματα ἅ. ἔδωμεν π 389, χαλκόν τε χρυσόν τε ἅ. ν 136. — 2) genoeg, ἅλις δέ οἱ (nl. ἔστι), genoeg door hem misdreven, d. i. de maat is vol I 376; ἦ οὐχ ἅλις ὅττι of ὡς, is het niet genoeg E 349, β 312.

'Ἀλίσιον, z. 'Ἀλήσιον.

ἁλίσκομαι [verw. met ἀνα(Ϝα)λίσκω, eig. opnemen], alleen aor. ἥλω(ἑϜάλω) χ 230, coni. ἁλώω, -ῃ(Ϝαλ.), opt. ἁλοίην(Ϝαλ.), inf. ἁλώμεναι(Ϝαλ.) en ἁλῶναι(Ϝαλ.), part. ἁλόντε (Ϝαλ.) E 487 (Bentl. πανάγροιο Ϝαλόντες i. p. v. ἁ. πανάγρου), ἁλοῦσα(Ϝαλ.), pass. bij αἱρέω, gevangen, b.v. Λ 405, veroverd, b.v. B 374, χ 230, weggerukt, b.v. θανάτῳ Φ 281, ε 312, gedood worden, b.v. P 506, σ 265; (in de mazen van een net) gevangen worden E 487.

ἀλιταίνω (verw. met ned. *leed*), alleen aor. ἤλιτε, med. met act. bet. ἀλίτοντο, coni. ἀλίτωμαι, -ηται, inf. ἀλιτέσθαι, zondigen, zich bezondigen tegen, ἀθανάτους δ 378, Διὸς ἐφετμάς Ω 570, ὅτις σφ' (= σφι, afhangend van ὀμόσσας) ἀλίτηται ὀμόσσας T 265; Κρονίων' ἀλιτοίμην ξ 406 (a. l. Κρονίωνα λιτοίμην); hierbij part. †ἀλιτήμενος, zondigend, θεοῖς, zondaar tegen δ 807.

*ἀλιτήμων (ἀλιταίνω), alleen sing. nom., zondig Ω 157, 186. †.

ἀλιτρός (ἀλιταίνω), zondaar, δαίμοσιν, tegen Ψ 595; plaaggeest Θ 361, (scherts.) ε 182. †.

*'Ἀλκά-θοος (ἀλκή), Alkathoos, zoon van Aisūètès, schoonzoon van Anchīsès, door Īdomeneus gedood M 93, N 428 enz.

†'Ἀλκ-άνδρη, echtgenote van Polubos in het egyptische Thèbai δ 126. Verg.

†''Ἀλκ-ανδρος (ἀλκή, ἀνήρ), Lukiër, door Odusseus gedood E 678.

*ἄλκαρ, τό (verg. ἄλ-αλκε, ἀλέξω), alleen sing. nom. en acc., afweer, beschutting, Τρώεσσι E 644, 'Αχαιῶν Λ 823. †.

ἀλκή (verg. ἄλκαρ), dat. ook ἀλκί, verweer, beschutting O 490, verg.

Θ 140; k r a c h t (t o t v e r d e d i g i n g), w e e r s t a n d s(v e r m o g e n), d a p p e r h e i d, verbonden met βίη Γ 45, μένος Ζ 265, σθένος χ 237; ἀλκήν . . . ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ι 39; vaak θούριδος ἀλκῆς Δ 234, δ 527; ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο Ρ 42; ἐπιειμένος ἀλκήν Η 164; ἀλκὶ πεποιθώς Ε 299, ζ 130; gepersonifiëerd Ε 740.

†''**Αλκηστις** (ἀλκή), dochter van Peliès, echtgenote van Admètos, koning van Fèrai (in Thessalië) Β 715.

ἀλκί, z. ἀλκή.

*'**Αλκι-μέδων,** -οντος (ἀλκή), zoon van Laërkès, na Patroklos' dood wagenmenner van Achilleus Π 197, Ρ 467 enz. (verg. ''Αλκιμος **2**).

†'**Αλκιμίδης,** zoon van Alkimos, M e n t ō r χ 235. Van

ἄλκιμος (ἀλκή) **1)** w e e r b a a r, d a p p e r, van krijgslieden, b.v. Ν 278 (= ἀγαθός 284), κ 553; ἄ. μάχεσθαι Ο 570; ἄντα μνηστήρων χ 232; ἦτορ Ε 529; van een leeuw Υ 169. — **2)** k r a c h t i g, ἔγχος Γ 338, α 99, δοῦρε Λ 43.

''**Αλκιμος** (ἀλκή) **1)** vader van Mentōr, z. 'Αλκιμίδης. — **2)** *wagenmenner van Achilleus Τ 392, Ω 474, 574 (volg. Fick «*Kosename*» van 'Αλκιμέδων). †.

'Αλκί-νοος**(ἀλκή; verg. 'Ιφίνοος; „*There is satire in his name* — t h e s t r o n g o f I n t e l l e c t (Mure) . . ." She.), zoon van Nausithoos, koning der Faiëkes, echtgenoot van Ārètè, vader van Nausikaā en vijf zoons ζ 12 sqq., η 84 sqq., θ 118 enz. Epitheta: ἀμύμων, βασιλεύς, δαΐφρων, ἥρως, θεοειδής, κρείων, πάντων ἀριδείκετος λαῶν, μεγαλήτωρ, (ἱερὸν) μένος 'Αλκινόοιο.

†'**Αλκ-ίππη** (ἀλκή, ἵππος), slavin van Helenè in Spartè δ 124.

†'**Αλκμαίων** (ἀλκή), zoon van Amfiarāos (en Erifūlè), broeder van Amfilochos ο 248.

'**Αλκμάων,** -ονος (ἀλκή) **1)** †Griek, zoon van Thestōr Μ 394. — **2)** a. l. voor 'Αλκμαίων (z. daar).

'**Αλκμήνη** (ἀλκή), echtgenote van den thebaansen koning Amfitruōn, moeder van Hèraklès bij Zeus β 120, λ 266, Ξ 323, Τ 99, 119. †.

ἀλκτήρ, -ῆρος (verg. ἄλκαρ), a f w e n d e r, ἀρῆς Ξ 485, Σ 100, 213; a f w e e r d e r, van een lans ξ 531, φ 340 (verg. σ 105). Verg. ἀλεξητήρ. †.

†'**Αλκυόνη,** verklarende bijnaam van Kleopatrè (verg. Τηλέμαχος), dochter van Idès en Marpèssa, echtgenote van Meleagros Ι 562. Van

†**ἀλκυών,** -όνος, (volg. de ouden) i j s v o g e l, *alcēdo* Ι 563.

ἀλλά (eig. neutr. plur. van ἄλλος, verg. lat. *ceterum*, maar), conjunctie **1)** om zindelen tegenover elkander te plaatsen, m a a r, e c h t e r Α 25 enz.; de tegenst. wordt vaak in de eerste zin, als deze affirmatief is, door het concessieve μέν voorbereid, b.v. Α 24, maar niet altijd, b.v. Α 287, α 42; soms staat ἀλλά τε achter een negat. uitdr., b.v. Β 754, μ 64; ἀλλά met voorafgaand ἀλλά Λ 25, 211, α 264, ξ 378, αὐτάρ ν 339, ρ 68, ἀτάρ Ψ 524; in 't bijz. *a*) in een hypothet. nazindeel, t o c h, d a n . . . t o c h (lat. *at, at certe*), b.v. Α 281; ook εἴ περ—ἀλλά, b.v. Θ 154, εἴ πέρ τε—ἀλλά τε, b.v. Α 82, zo ook na ἐπεὶ δή ξ 151; verg. bij een wens Ρ 645. — *b*) na ἄλλος met een negatie kan het vertaald worden door d a n, b e h a l v e, b.v. Φ 276, γ 378; ook anders vervangt de zin met ἀλλά een voorwaardelijke bijzin met εἰ μή, b.v. Ε 23, ι 80, ξ 33 enz. — **2)** om gehele of zelfstandige zinnen tegenover elkaar te plaatsen, vooral *a*) bij het overgaan tot een nieuwe, van de vroeger uitgesproken verschillende gedachte, m a a r, b.v. Α 135, 140 enz.; ἀλλὰ καὶ ὥς, maar ook zó, toch, ἀλλ' οὐδ' ὥς, maar toch niet (verg. 1. ὥς **4**). — *b*) om van het onderwerp af te stappen, b.v. Α 140, α 267. — *c*) bij uitnodigingen, aanmoedigingen, uitroepen, bij de imper. en coni. hortat., m a a r, d a n, d u s, ἀλλ' ἴομεν Κ 126, β 404; dikwijls verbonden met ἄγε, ἄγετε, ἴθι Α 62, φ 73, Α 32 enz. — **3)** wanneer het met andere partikels verbonden wordt, behoudt het zijn adversatieve bet.; over **ἀλλὰ γάρ** en **ἀλλ' οὐ γάρ** z. γάρ **1** *c*.

*****ἀλ-λέγω** (= ἀναλέγω), impf. ἄλλεγον en aor. ἀλλέξαι, v e r z a m e l e n, ὀστέα Φ 321, Ψ 253 (verg. Λ 755). †.

ἄλλῃ, adv. (eig. fem. dat. sing. van ἄλλος) **1)** e l d e r s Ν 49, θ 516. — **2)** e r g e n s a n d e r s h e e n, μοὶ γέρας ἔρχεται ἄλλῃ Α 120; ἄ. πῃ β 127; βέλος ἔτραπεν ἄλλῃ (dan bedoeld was, verg. ἄλλος **1** eind) Ε 187; ἄλλυδις ἄλλῃ, naar alle kanten, κέ οἱ ἐγκέφαλος ῥαί(ν)οιτο ι 458, τρέπεται χρώς, hij verschiet telkens van kleur Ν 279 (op sommige plaatsen, b.v. ε 369, λ 385, een vorm van ἄλλος i. p. v. ἄλλῃ als a. l.). — **3)** a n d e r s, βούλεσθαι Ο 51.

ἄ-λληκτος,-ον (anderen **ἄ-ληκτος;** λήγω), n i e t o p h o u d e n d, o n b e d a a r l i j k, νότος μ 325 (Od. alleen hier), θυμός Ι 636; neutr. **ἄλληκτον** als adv., z o n d e r o p h o u d e n Β 452.

ἀλλήλων (door verdubbeling van ἄλλος, verg. lat. *alius alium* enz.), dual. dat. ἀλλήλοιιν (éénmaal gen. Κ 65), e l k a n d e r; fem. ἀλλήλων ε 71.

†**ἀλλό-γνωτος** (verg. γνωτός2), v r e e m d, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ β 366.

ἀλλοδ-απός, 3. (ἄλλοδ = * ἄλjοδ = lat.

aliud + -απο- = lat. *-inquo-*, in *propinquus*), vreemd T 324, ξ 231, ι 36; plur. subst., vreemden Γ 48.

†**ἀλλο-ειδής,**-ές (εἶδος), neutr. plur. ἀλλοειδέα, anders uitziend, vreemd, φαινέσκετο ν 194 (Knös met Porson ἀλλō-Ϝειδέ' ἐφαίνετο met ō metri causa; daarnaar Grashoff ἀλλοιειδέ' ἐφαίνετο, voor -οι- verg. ἀγνοιέω).

ἄλλο-θεν (ἄλλος), adv., van elders, uit den vreemde γ 318 enz.; ἄλλοθεν ἄλλος, van verschillende kanten (de een van hier, de ander van daar) B 75, ι 401.

****ἄλλο-θι** (ἄλλος), adv., op een andere plaats φ 83; in den vreemde ξ 130; ook met gen. loc., γαίης β 131; πάτρης, ver van het vaderland ρ 318 (contam. van ἄ. γαίης en τηλόθι πάτρης).

****ἀλλό-θροος** (ἄλλος), een vreemde taal sprekend, ἄνδρες ξ 43, ἄνθρωποι α 183, ο 453, γ 302. †.

ἀλλοιειδής, z. ἀλλοειδής.

ἀλλοῖος, -ον (ἄλλος), van andere aard, ἔργον Δ 258; ἀνήρ, van ander, d. i. minder slag τ 265, van beter slag E 638 (a. l. voor ἀλλ' οἷον); anders van uiterlijk, ἀλλοῖός μοι ἐφάνης π 181. †.

ἄλλομαι (*σάλjομαι, verw. met lat. *salire*), aor. ἆλσο, ἆλτο (Bekk. ἄλσο, ἄλτο), coni. ἄληται(ἅλ.) Φ 536 en ἄλεται(ἅλ.) Λ 192, 207, springen, ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε Ω 469, ἀφ' ἵππων Π 733, κατ' Οὐλύμπου Σ 616; ἐπ' οὐδόν χ 2; εἰς ἵππους Λ 192; ἐκ θρόνου Υ 62, ἐπὶ στίχας Υ 353; ἐπί τινι N 611, χ 80; (van een pijl) Δ 125.

***ἀλλο-πρόσ-αλλος,** onbetrouwbaar, draaier (volg. Stolz = ὁ ἄλλοτε πρὸς ἄλλον; volg. Bréal uit ἄλλο πρὸς ἄλλον λέγων), epith. van Arès E 831, 889 (verg. Φ 413 sq.). †.

ἄλλος, -η, -ο (*ἄλjος, lat. *alius*), neutr. ἄλλο geëlid. X 293 **1)** (een) ander, zowel subst. als adi., ἄλλος 'Αχαιῶν B 80, ἄλλος 'Αχαιός Γ 226; τὶς ἄλλος, iemand anders λ 558; τίς ἄ. εἰ μή, wie anders dan P 475, verg. μ 326, ρ 383; ook οὐδέ τις ἄλλος ἀλλά Σ 403; ἄλλος ἤ K 404, ἄλλο—πρίν δ 179; ἄ. μέν—ἄ. δέ X 493, ὁ μέν—ἄ. δέ Z 147; ἕτερος μέν—ἄλλος δέ I 313; ἄλλος—ἄλλος—ἄλλος Σ 536; μέν τ' ἄλλα—αὐτὰρ ἄ. N 799; ἄλλο, iets anders A 297 enz.; ἄλλοι, de anderen A 22 enz. (sing. alleen E 517); οἱ ἄλλοι ἡμεῖς Ξ 368; zonder pron. pers., οἳ δ' ἄλλοι ναίοιτε Γ 73, verg. ἄλλοι μίμνετε ι 172; τἄλλα (anderen τἆλλα, v. L. τ' ἄλλα), het overige A 465; ook als acc. part. of adverbiaal, wat het overige betreft, in het overige, overigens Ψ 438, ε 29 enz.; over τὸ μὲν ἄλλο τόσον z. τόσος *a*; dikwijls verbonden met een andere casus van ἄλλος of met een van ἄλλος afgeleid adv. (ἄλλοθεν, ἄλλυδις), b.v. ἄλλος ἄλλοισιν ἐπιτέρπεται ἔργοις, de een verheugt zich in dit, de ander in dat werk ξ 228; τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ζ 138; vaak wordt het ook schijnbaar pleonast. (appositief) met een subst. verbonden (evenals in 't fr. *autre*) en blijft dan òf onvertaald òf wordt weergegeven door bovendien, verder, overigens, b.v. ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, de (andere) vrijers α 132; πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐσέρχεται οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος, noch verder enige ziekte ο 407; soms om de tegenst. te doen uitkomen bij een comp., μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο X 106; als gen. comparat. bij een sup., ὠκυμορώτατος ἄλλων, vergeleken bij de anderen A 505, verg. ε 105, Z 295 (volg. M. Niedermann contam. uit ὠ. πάντων en ὠκυμορώτερος ἄλλων); ἄλλην ὁδόν, een andere weg (dan wij wilden), d. i. een verkeerde ι 261 (verg. ἄλλῃ **2** en ἄλλως **4**). — **2)** van andere aard, vreemd, ἄλλοι (*alieni*) υ 213.

****ἄλλο-σε** (ἄλλος), adv., naar elders ψ 184, 204. †.

ἄλλο-τε (ἄλλος), adv., een andere keer, ἤδη καὶ ἄ. A 590; op de toekomst slaat het T 200; ἄ. μέν—ἄ. δέ Φ 464, ὅτε μέν—ἄ. δέ Λ 65, ἄ. μέν—ὅτε δέ Λ 566; ἄ. μέν —ἄ. δ' αὖτε, nu eens en dan weer, d. i. telkens Σ 472; ἄ. ἄλλῳ, nu dezen dan genen δ 236; ἄ. ἐπ' ἄλλον, nu op het ene dan op het andere (paard) O 684.

ἀλλό-τρ-ιος, 3. (ἄλλος) **1)** een ander toebehorend, van een ander, lat. *alienus*, βίοτος α 160, νηῦς ι 535, γαῖα ξ 86, οἶκος τ 119; ἀλλότρια, andermans goed ρ 452; γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι, met verwrongen kaken (met een wezenloze grijns) υ 347 (hiernaar Hor. Sat. II 3. 72: *malis ridentem alienis*); ook ἄχεα Υ 298. — **2)** vreemd (d. i. uit den vreemde), φώς E 214, π 102, σ 219.

†**ἄ-λλοφος,** 2. (λόφος), zonder helmbos K 258.

ἀλλο-φρονέω (volg. Fick aiol. ἄλλος = ion. ἠλεός), alleen part. -έων, -έοντα, versuft, bewusteloos zijn Ψ 698 (verg. O 245, a. l. ὀλιγηπελέων), κ 374 (hier miss. bedoeld als ἄλλα φρονέων, aan andere dingen denkend, in gedachten verzonken). †.

ἄλλ-υδις (ἄλλος; aiol. = ἄλλοσε), adv., naar elders, alleen ἄλλυδις ἄλλος, de een hierheen, de ander daarheen, uiteen ζ 138 enz., en ἄλλυδις ἄλλῃ, verg. ἄλλῃ **2**.

ἀλλύων, z. ἀναλύω.

ἄλλως (adv. van ἄλλος), anders, d. i. **1)** op andere wijze, b.v. φ 429; anders (d. w. z. beter), b.v. υ 211, Λ 391. — **2)** onder andere omstandigheden ο 513. — **3)** καὶ ἄλλως, toch

al, b.v. φ 87, I 699. — **4)** met andere bedoeling (verg. ἄλλος **1** eind) ξ 124 (volg. anderen = lat. *temere*); vergeefs Ψ 144 (hier volg. Fick van ἄλλος, verg. ἀλλοφρονέω).

****ἅλμα** (ἅλλομαι), het springen (als onderdeel van een wedstrijd) ϑ 103, 128. †.

****ἅλμη** (ἅλς), zilt water, zeewater ε 53, πικρὴ ε 322; bezinksel van zeewater, zilte aanslag ζ 219.

****ἁλμυρός,** -όν (ἅλμη), zilt, alleen verbonden met ὕδωρ ε 100.

***ἀλογέω** (ἀ-λογος), alleen fut., niet tellen, in de wind slaan O 162, 178 (Nck. ἀπιϑήσει en -σεις i. p. v. ἀλογήσει, -εις, verg. λόγος). †.

ἁλόϑεν, z. ἅλς.

†**ἀλοιάω** (verw. met ἀλωή; verg. ἀγνοιέω), dorsen, slaan, γαῖαν χερσίν (om de aandacht te trekken van de goden der onderwereld) I 568 (verg. Plaut. Most. 468).

ἀλοιφή (ἀλείφω), vet, om in te wrijven φ 179; olie ζ 220, σ 179 (verg. χρίω en ἐπιχρίω); in 't bijz. varkensvet I 208, ϑαλερή ϑ 476, τεϑαλυῖα ν 410.

†**Ἀλόπη,** stad in 't gebied van Achilleus (aan de N.kust van de Malische Golf) B 682.

†**Ἄλος,** stad in 't gebied van Achilleus (aan de W.kust van de Golf van Pagasai) B 682.

ἁλοσ-ύδνη (miss. (ἅλς en ὕδνη = ἔγγονος Hèsuch.), uit de zee gesproten, dochter der zee, epith. van Thetis Y 207 en Amfitrītè δ 404 (verg. ε 422). †.

ἄλοφος, z. ἄλλοφος.

ἄ-λοχος (ἀ-*copul.* en λεχ-, verg. λέχω; = ἄκοιτις), bedgenote, echtgenote A 546, γ 403; ἄλοχοι καὶ τέκνα, παῖδες καὶ ἄ. B 136, Φ 460. Epitheta: κουριδίη, μνηστή, ϑυμαρής, πολύδωρος, αἰδοίη, κεδνή, καλλικρήδεμνοι.

ἅλς, ἁλός (*sal*), plur. dat. ἅλεσσι **1)** ὁ, zoutkorrel, οὐδ' ἅλα δοίης, geen zoutkorrel, d. i. niet het allerminste ρ 455; zout, ϑεῖος I 214; vooral plur. λ 123 enz. — **2)** ἡ, ὁ, zee A 141, β 261; hierbij adv. **ἅλα-δε,** zeewaarts, in zee A 308 enz.; ook εἰς ἅλαδε κ 351; †**ἅλο-ϑεν,** alleen ἐξ ἁ., uit zee Φ 335. Epitheta: δῖα, ἀτρύγετος, πορφυρέη, μαρμαρέη, βαϑεῖα, πολυβενϑής, πολιός.

ἄλσο, z. ἅλλομαι.

ἄλσος, -εος (verw. met du. *Wald*, ned. *woud*), gen. plur. ἀλσέων (met suniz.), heilig bos, Ἀϑήνης ζ 291, Ποσιδήιον B 506; met een altaar ρ 208. Epitheta: ἱρόν, κλυτόν, καλόν, ἀγλαόν, δενδρῆεν, σκιερόν, κυκλοτερές.

***Ἄλτης** (ἅλλομαι), gen. -ᾱο Φ 85 en -εω (met suniz.) Φ 86 (anderen Ἄλτᾶ'), Altès, koning der Lelegers in Pèdasos, vader van Laothoè X 51. †.

ἅλτο, z. ἅλλομαι.

†**Ἀλύβᾱς,** -αντος, Zilverstad (verzonnen naam, volg. Wackern. gevormd naar B 857; z. Ἀλύβη) ω 304.

†**Ἀλύβη** (volg. Hehn verw. met got. *silubar*), stad in het land der Halizōnen, van waar men zilver haalde B 857.

†**ἀλυκτέω** (ἀλύω), alleen med. perf. ἀλαλύκτημαι, onrustig zijn K 94.

ἀλυσκάζω (ἀλύσκω), alleen praes., vermijden, zich hoeden E 253; ook νόσφιν πολέμοιο Z 443; met acc., ὕβριν ρ 581. †.

†**ἀλυσκάνω,** = het vor., ἀλύσκανε (impf. con.), κῆρα χ 330.

ἀλύσκω (verw. met ἀλέομαι), part. -ων, fut. ἀλύξει ρ 547 (a. l. ἀλύξοι, ἀλύξαι, v. L. -ῃ), inf. -ειν, aor. ἤλυξα, ἄλυξεν enz., vermijden, ontkomen, abs. X 201; ὅϑεν χ 460; προτὶ ἄστυ K 348; met acc., κῆρα(ς) β 532, ὄλεϑρον K 371, λ 113; ἑταίρους μ 335.

†**ἀλύσσω** (ἀλύω), buiten zichzelf zijn, ἀλύσσοντες, bedwelmd (van honden die zich aan bloed verzadigd hebben) X 70.

ἄ-λυτος, 2. (λύω), niet los te maken, πέδαι N 37, πεῖραρ N 360, δεσμοί ϑ 275. †.

ἀλύω (verw. met ἄλη en λύσσα), alleen praes., buiten zichzelf, dol, verbijsterd zijn *a*) van smart of pijn Ω 12, E 352; χερσὶν ἀλύων, met de handen dol om zich heen slaand ι 398. — *b*) van vreugde σ 333, 393. (ῠ, maar ι 398 metri causa ἀλύων, anderen ἀλυίων). †.

ἀλφάνω, alleen aor. ἦλφον, opt. ἄλφοι ρ 250 (G. Hermann coni. ἄλφῃ), opbrengen (volg. Cob. het geijkte woord, «*quando non venditor certum pretium postulat, sed emtor offert*»), τινὶ μυρίον ὦνον ο 453, βίοτον ρ 250, ἑκατόμβοιον Φ 79, ἄξιον υ 383. †.

Ἀλφειός (anderen -εϊός), rivier in Èlis B 592 (tw. Rufias); ook de god van die rivier, de vader van Orsilochos E 545, γ 489.

†**ἀλφεσί-βοιος,** 3. (ἀλφάνω, βοῦς), runderen opbrengend, van meisjes, voor wie de bruidegom den vader runderen als huwelijksgeschenk (verg. ἔδνα) aanbiedt Σ 593.

ἀλφεστής, z. ἀλφηστής.

ἄλφῃ,-οι, z. ἀλφάνω.

****ἀλφ-ηστής** (ἄλφι, = ἄλφιτον, en ἔδω), plur. gen. -ᾱ́ων, brood etend, ἄνδρες ἀ. (= σιτοφάγοι ι 191; verg. σῖτον ἔδοντες ι 89) α 349, ζ 8, ν 261. †.

ἄλφιτον (miss. verw. met lat. *albus*), gerst, sing. alleen ἀλφίτου ἀκτή ξ 429

(Λ 631, β 355); plur., gerstemeel, λευκά Λ 640, ξ 77 (z. ook παλύνω), μυελὸν ἀνδρῶν β 290.

'Αλωεύς (ἀλοιάω), Alōeus, zoon van Poseidāon, vader van Ōtos en Efialtès, echtgenoot van Īfimedeia Ε 386, λ 305. †.

ἀλωή (anderen ἀλῳή, att. ἅλως) **1)** dorsveld, -vloer, ἱερή Ε 499, ἐυκτιμένη, μεγάλη. — **2)** (moes) tuin, boom-, wijngaard, ἐριθηλέων Ε 90, πατρός Φ 36, γουνῷ ἀλωῆς Ι 534; τεθαλυῖα ζ 293, πολύκαρπος η 122, ω 221; ἀ. οἰνόπεδος, wijngaard α 193.

ἁλώῃ, -ώμεναι, -ώω, z. ἁλίσκομαι.

ἄμ, = ἄν = ἀνά vóór π, β, φ.

ἅμα (ned. *samen*, verg. εἷς) **1)** adv., samen, tegelijk, ἅμα πάντες en π. ἅ., z. πᾶς **1**; ἅμ' ἄμφω Η 255, φ 188; ἅμα τροχόωντα θύραζε, meelopend ο 451; ἅμ' ἕπεσθαι Α 424, β 287; ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Α 343; ἅμα τέ--καί (zowel—als) Α 417, ξ 403; ook ἅμα—τε καί Θ 64, θ' ἅμα—καί Ω 773, ἅ. τε—τέ Ν 669, ἅ. τε—δέ Ι 519; tegelijk, d. i. bovendien Χ 117; van tijd Ν 613, μ 247 enz.; ἅμα—δέ (Passow τέ) Τ 242, ἅ. τε σ 356. — **2)** als praepos. met dat., vaak na het geregeerde woord, samen of tegelijk met, tot aanwijzing van het gaan tegelijk met anderen; vooral ἕπεσθαι ἅμα τινί Κ 285 enz., verg. λ 371 (hier tweemaal ἅμα, Bentl. οἵ τέ τοι αὐτῷ i. p. v. οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ); ook θωρηχθῆναι Α 226, παίζουσι ζ 105, ἦρχον ξ 471 enz. ἅμα τινί; ἅ. πνοιῇ Ζεφύροιο (even snel als) Τ 415, verg. α 98 enz.; het wijst ook de gelijktijdigheid ener handeling met enig deel van de dag aan, ἅμ' ἠοῖ Η 331, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν Ι 682, ἅ. δ' ἠελίῳ ἀνιόντι μ 429, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Α 592.

***'Αμαζόνες** [de gewone afl. (b.v. bij Apollod. II 5. 9, verg. Plaut. Curc. 445: *Unimammia*) van *ἀ-priv.* en μαζός kent de vroege oudheid niet, zoals uit de antieke afbeeldingen der Amazonen blijkt; volg. Prellw. skuthisch], Amazonen, krijgshaftig volk van vrouwen, ἀντιάνειραι, doen invallen in Frugië Γ 189, en in Lukië, waar zij door Bellerofontès overwonnen worden Ζ 186. †.

†ἄμαθος, ἡ (<*ἄμαθος, *σάμαθος, verg. ned. *zand*), zand, βαθεῖα Ε 587 (a. l. ψαμάθοιο).

†'Αμάθυια, a. l. **'Αμάθεια** (ἄμαθος), een van Nèreus' dochters Σ 48.

†ἀμαθύνω (ἄμαθος), tot puin maken, πόλιν Ι 593.

ἀμαιμάκετος, 3. (volg. Monro en anderen *ἀ-prothet.* en geredupl. vorm bij μακ-, verg. περιμήκετος, μακεδνός), geweldig groot of lang, Χίμαιρα Ζ 179, Π 329, ἱστός ξ 311 (volg anderen van μαιμάσσειν, slachten, doden: niet te doden, onbedwingbaar, en ξ 311 door den dichter misverstaan). †.

***ἀμαλδύνω** (ἀμαλός), alleen aor. inf. ἀμαλδῦναι, part. -δύνας, pass. praes. coni. 3. sing. ἀμαλδύνηται, eig. week maken, slopen, τεῖχος Μ 18, 32, Η 463. †.

***ἀμαλλο-δετήρ,** -ῆρος (ἄμαλλα, verw. met ἀμάομαι, en δέω), schovenbinder Σ 553, 554. †.

ἀμαλός, 3. (verg. μαλακός, lat. *mollis*, ned. *mild*), zwak, teer (van jonge dieren) Χ 310, υ 14. †.

ἅμαξα [anderen ἄμ.; volg. Meringer (ἁμ-, verg. εἷς, en ἀξ-, verg. ἄξων) oorsprkl. één-asser] **1)** wagen met vier wielen, door muilezels of runderen getrokken (z. Helb.[2] p. 145) Η 426, Ω 782, τεσσαράκυκλος ι 241, ἐύτροχος ἡμιονείη ζ 72; verg. ἅρμα 1., ὄχος, ἀπήνη. — **2)** als sterrenbeeld = "Αρκτος Σ 487, ε 273.

†ἁμαξ-ιτός, ἡ (ἅμαξα, εἶμι; anderen ἀμ.), nl. ὁδός, rijweg Χ 146.

†ἀμάομαι (verg. ἅμα), alleen aor. ἀμησάμενος, verzamelen, γάλα ι 247 (verg. ἐπ-, καταμάομαι).

†ἀμάρῃ, greppel Φ 259.

ἁμαρτάνω (w. *smer-*, verg. ἀμέρδω), impf. ἡμάρτανε, fut. ἁμαρτήσεσθαι, aor. ἅμαρτε enz. en ἤμβροτον enz. **1)** missen (het doel), abs. Ε 287 en τινός Κ 372 (tegenst. τυγχάνω), verg. ζ 116; σκοποῦ φ 425; overdr., οὐχ ἡμάρτανε μύθων (hij vond altijd het juiste woord) λ 511; οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ (zij gaf blijk van) η 292; οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, hij liet het niet ontbreken aan Ω 68 (Christ ἤμερδέ με δώρων). — **2)** falen, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον χ 154; in mor. zin, zondigen, abs. Ι 501, ν 214. — **3)** beroofd worden, verliezen, ὀπωπῆς ι 512, verg. φ 155; φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτών Χ 505 (verg. ἀφαμαρτάνω **2**).

ἁμαρτέω, z. ὁμαρτέω.

ἁμ-αρτῇ (ἅμα en ἀρ-, verg. ὁμαρτέω; Aristarch. ἁμαρτή, tot adv. geworden instrum. van een adi. verb. †ἁμαρτός; a. l. ὁμαρτή of -ῇ), adv., tegelijk, gelijktijdig Ε 656, Σ 571, Φ 162, χ 81. †.

†ἁμαρτο-επής (ἁμαρτάνω en Ϝέπος; Barnes vermoedt ἀμετροεπής; v. L. ἀναρτοϜεπής), zich onjuist uitdrukkend, kletser Ν 824 (verg. ἀφαμαρτοεπής en οὐχ ἡμάρτανε μύθων λ 511).

***'Αμαρυγκείδης** (anderen -εΐδης), zoon van Amarunkeus, Diōrès Β 622, Δ 517. †.

†'Αμαρυγκεύς (ἀμαρύσσω, vonkelen), acc. -εα, zoon van Alektōr Ψ 630.

ἁματροχάων, z. τροχάω.

†ἀμα-τροχιή (τρέχω), botsing (der wagens) Ψ 422.

ἀματροχόων, z. τροχάω.

**ἀμαυρός, -ον (later μαυρός), vaag, εἴδωλον δ 824, 835. †.

†ἀ-μαχητί (μάχη), adv., zonder strijd (d. i. zonder gestreden te hebben) Φ 437.

ἀμάω (verw. met lat. *meto*, ned. *maaien*), opt. ἀμῷεν (a. l. ἀμόωεν = ἀμάοιεν), impf. ἤμων(-αον), aor. part. ἀμήσαντες (ᾱ metri causa), maaien, abs. Σ 551; met acc., b.v. ὄροφον Ω 451, verg. ι 135; ἀπ' οὔατα ἀμήσαντες, afsnijden φ 301 (verg. ἀπαμάω). †.

ἀμβαίνω, ἀμβάλλω, z. ἀναβαίνω, -βάλλω.

ἄμ-βατος, 2. (ἀνα-βαίνω), beklimbaar, πόλις Z 434, οὐρανός λ 316. †.

†ἀμ-βλήδην (ἀνα-βάλλω), adv., uitbarstend, γοόωσα X 476. Verg.

†ἀμ-βολάδην (ἀνα-βάλλω), adv., opborrelend Φ 364.

ἀμβροσίη (eig. adi.; oorsprkl. ἀμβροσίη ἐδωδή?), ambrozijn, godenspijs ε 93, verg. T 353; voedsel voor de godenpaarden E 777; Eidotheè gebruikt ze als parfum δ 445, Hèrè als reinigingsmiddel Ξ 170, Apollōn als zalfolie Π 670 en Thetis om er mee te balsemen T 38. Verg. νέκταρ.

ἀμβρόσιος, 3. (ἄμβροτος), onsterfelijk, goddelijk, d. i. **1)** wat aan de goden behoort, b.v. χαῖται A 529, πέπλος E 338, κάλλος σ 193, πέδιλα α 97; ook εἶδαρ, van het voedsel der godenpaarden E 369, en κάπαι, van de kribben waaruit zij vreten Θ 434. — **2)** wat van de goden komt, goddelijk, heilig, νύξ B 57, δ 429, ὕπνος B 19. Verg.

ἄ-μβροτος, 2. (ἀ-*priv.* en *μροτός, verg. βροτός), onsterfelijk, θεός Y 358, ω 445; verder = ἀμβρόσιος, goddelijk, heilig, b.v. αἷμα θεοῖο E 339, ἔλαιον θ 365, εἵματα Π 670; δῶρα σ 191, νύξ λ 330 (verg. ἄβροτος).

ἀ-μέγαρτος, 2. (μεγαίρω), niet te benijden, vand. geweldig, πόνος B 420 (a. l. ἀλίαστον), ἀυτμή λ 400; van personen, ellendig ρ 219, φ 362 (volg. Cauer **1)** wat niet misgund, maar rijkelijk gegeven wordt, steeds in malam partem. — **2)** die niet misgunt, maar rijkelijk geeft, dus al te vrijgevig).

ἀμείβω (wschl. verw. met lat. *migro*), praes. part. -ων, impf. ἄμειβε, -ον, med. praes. -εται, imper. -εο, -εσθον, part. -όμενος enz., impf. ἠμείβετο, ἀμείβετο, -όμεθα, aor. ἠμείψατο, ἀμείψατο, coni. -εται, inf. -ασθαι, part. -άμενος **I)** act., verwisselen, ruilen, ἔντεα P 192; τί τινος, iets tegen iets Z 236, πρός τινα, met iem. Z 235; ὀλίγον γόνυ γουνός, de ene knie (telkens) een weinig met de andere verwisselend, d. i. voetje voor voetje Λ 547; doen ruilen, τεύχεα Ξ 381; part. als subst. ἀμείβοντες, de afwisselenden, d.i. daksparren Ψ 712. — **II)** med. **1)** elkaar afwisselen, ἀμειβόμενος, afwisselend I 471; A 604 en ω 60 (van zang), θ 379 (van dans); κατὰ οἴκους (nu eens in dit dan in dat huis) α 375; θρώσκων ἀμείβεται, om beurten springt hij (van het ene paard op het andere) O 684. — **2)** antwoorden δ 382 enz.; ook τινά A 121, α 44; μύθῳ, ἐπέεσσι Ω 424, κ 71, φ 206; τινὰ μύθοισι Γ 171, τινὰ ἔπεσσι ι 258; μ' οὐδέν ι 287, τοῦτον πόλλ' ἐπέεσσι ρ 393; vaak ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον en dergelijke wendingen, waar de acc. van het werkw. van toespreken afhangt δ 375, verg. A 215 enz.; ook τινὰ δώροισιν, iem. een tegengeschenk geven ω 285. — **3)** overschrijden, over iets naar buiten of naar binnen gaan, ψυχὴ ἀμείβεται ἕρκος ὀδόντων I 409, (φάρμακα) ἕρκος ὀδόντων ἀμείψεται κ 328.

*ἀ-μείλικτος, 2. (μειλίσσω), onvermurwbaar, ὄψ Λ 137, Φ 98. †.

*ἀ-μείλιχος, -ον, onzacht, hardvochtig, 'Αΐδης I 158, ἄναξ Ω 734, ἦτορ I 572. †.

ἀμείνων, -ον (verw. met ἀμείβω), acc. sing. en neutr. plur. ἀμείνονα(ἀμείνω Γ 11, Δ 400 en I 423 op het eind van het vers; η 310 = ο 71 wordt door sommigen ἀμείνονα gelezen), comp. bij ἀγαθός, beter, behoorlijker, dapperder, voortreffelijker Π 709, ο 156 enz.; tegenst. χέρηα Δ 400; μέγ' ἀμ. Δ 405; ἀγορῇ Δ 400, βίῃ Λ 787; ook met acc. part., βίην καὶ χεῖρας O 139, verg. ω 374 (waar er nog ἰδέσθαι bij staat); met inf., μαντεύεσθαι β 180, verg. O 641; ἄμεινον (n.l. ἐστι) met inf., b.v. πείθεσθαι ἄμεινον A 274, verg. A 116, ξ 466; λωίτερον καὶ ἀμ. α 376; οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδὲ τ' ἄμεινον Ω 52 (verg. κακός **3** *c* β).

ἀ-μέλγω (ἀ-*prothet.* en μελγ-, verg. lat. *mulgere*, ned. *melken*), alleen act. impf. en pass. praes. part., melken, μῆλα ι 238; ὄιες ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν, wanneer hun de witte melk ontmolken wordt Δ 434 (Il. alleen hier).

*ἀμελέω (ἀ-μελής, μέλει), alleen aor. ἀμέλησε, veronachtzamen, vergeten, steeds met negatie, κασιγνήτοιο Θ 330, ἐφημοσύνης P 697.

ἄμεναι, z. ἄω.

ἀμενηνός, -όν (verw. met μένος, < *ἀ-μενεσηνός, verg. πετεηνός, lat. *veter-ānus;* Aristof. spreekt er van als van een woord, waarvan men de bet. niet nauwkeurig kent, verg. Daital fr. 1), wezenloos, krachteloos, ijl, van schimmen κ

521 enz., van droombeelden τ 562, van gewonden E 887 (Il. alleen hier).

†**ἀμενηνόω** (ἀμενηνός), aor. ἀμενήνωσεν, maken dat iets geen uitwerking heeft, αἰχμήν N 562.

1. **ἀ-μέρδω** (Weckl. ἀμείρω, *ἀ-priv.* en σμερ-, verg. ἀπ-αμείρομαι), aor. ἄμερσε, ἀμέρσαι, pass. praes. ἀμέρδεαι (Weckl. ἀμείρεαι), aor. coni. ἀμερθῇς, beroven, τὸν ὁμοῖον Π 53, (τινὰ) ὀφθαλμῶν ϑ 64 (a. l. -ώ, verg. 2. ἀμέρδω); pass., berooofd worden, verliezen, αἰῶνος X 58, δαιτός φ 290. †. Verg.

2. **ἀμέρδω** (μαρ-, verg. μαρμαίρω; volg. anderen = het vor.), dof maken, ἔντεα καπνὸς ἀμέρδει τ 18; verblinden, ὄσσε δ' ἄμερδε αὐγή N 340; ὀφθαλμώ (a. l. -ῶν, verg. 1. ἀμέρδω) ϑ 64. †.

****ἀ-μέτρητος,** -ον (μετρέω), onmetelijk, πένθος τ 512, πόνος ψ 249. †.

†**ἀ-μετρο-επής** (μέτρον, ϝέπος), mateloos pratend, doordraver, van Thersîtès B 212.

†**ἀμητήρ,** -ῆρος (ἀμάω), maaier Λ 67.

†**ἄμητος** (ἀμάω), hèt maaien, oogst T 223.

†**ἀμηχανίη** radeloosheid ι 295. Van

ἀ-μήχανος, 2. (μηχανή), eig. zonder middel, d. i. **1)** act., hulpeloos τ 363. — **2)** pass., waartegen geen middel bestaat, waarmee niets te beginnen is *a*) van zaken ὄνειροι, duister τ 560; ἔργα, heilloos Θ 130; neutr., τοῦτο ἀμήχανον ἄλλο, karwei Ξ 262. — *b*) van perss., onhandelbaar, halsstarrig Π 29, O 14, T 273; iron. K 167; ἀμήχανός ἐσσι met volg. inf., het is voor u onmogelijk N 726.

†**'Αμισώδαρος** (verg. de latere karische naam Πιξώδαρος), Lukiër, vader van Atumnios Π 328.

†**ἀ-μῑτρο-χίτωνες** (μίτρη, χιτών), epith. der Lukiërs, met lijfkleed zonder buikgordel Π 419 (z. μίτρη).

†**ἀμιχθαλόεις,** 3. (verw. met ὀμίχλη), vol rook, dampend, epith. van Lèmnos, waar zich de werkplaatsen van Hèfaistos bevinden Ω 753 (verg. ϑ 283).

ἄμμε, ἄμμες, ἄμμι(ν), z. ἡμεῖς.

ἀμμίξας, z. ἀναμίσγω.

†**ἀ-μμορίη,** alleen μοῖράν τ' ἀμμορίην τε, wat beschoren is en niet beschoren is υ 76. Van

ἄ-μμορος, 2. (*ἀ-priv.* en σμερ-, verg. μείρομαι) **1)** verstoken van, λοετρῶν 'Ωκεανοῖο Σ 498, ε 275. — **2)** rampzalig Z 408, Ω 773. †.

†**ἄμνιον** (verw. met lat. *hama*), schaal tot het opvangen van het bloed bij het offeren γ 444.

†**'Αμνῑσός,** haven van Knōsos op Krètè τ 188.

†**ἀ-μογητί** (μογέω), adv., zonder moeite Λ 637.

†**ἀμό-θεν** (ἀμός = εἷς, z. daar), adv., van enig punt af α 10.

†**ἀμοιβάς,** -άδος (ἀμείβω), wissel-, χλαῖνα ξ 521 (verg. ἐξημοιβός, ἐπημοιβός).

****ἀμοιβή** (ἀμείβω), vergelding, vergoeding, βοῶν, voor de runderen μ 382, verg. γ 58; σοὶ δ' ἄξιον ἔσσετ' ἀμοιβῆς α 318. †.

ἀμοιβηδίς (ἀμοιβή), adv., afwisselend, beurtelings Σ 506, σ 310. †.

†**ἀμοιβός** (ἀμείβω), wisselend, plaatsvervanger, οἳ ἦλθον ἀμοιβοί N 793 (Nck vermoedt ἀμορβοί = ἀκόλουθοι).

ἀμολγός (miss. verw. met ἀμέλγω, verg. βουλυτός), melktijd(?), alleen, altijd op het eind van het vers, (ἐν) νυκτὸς ἀμολγῷ, schemering(?) δ 841 (Od. alleen hier), Λ 173.

†**'Αμ-οπάων,** -ονος, zoon van Poluaimōn, gedood door Teukros Θ 276.

ἀμός of **ἁμός** (juister ἄμμος, aiol., verg. ἄμμι), ons (mijn) Z 414 (verg. Leaf); λ 166.

ἄμοτον (*ἀ-copul.* en μεν-, verg. μέμονα), adv., vurig, hevig, ijverig, μεμαυῖα Δ 440, verg. N 40, ρ 520; κεχολωμένος Ψ 567; κλαίω T 300; τανύοντο ζ 83.

ἀμπ-, z. ἀναπ-.

***ἀμπελόεις,** 3. (maar ἀμπελόεντ' 'Επίδαυρον B 561), rijk aan wijngaarden Γ 184. Van

****ἄμπελος,** ἡ, wijnstok ι 110, ω 246. †.

ἀμπεπαλών, z. ἀναπάλλω.

ἀμπερές, adv., alleen met tm., διὰ δ' ἀμπερές = διαμπερὲς δέ, z. διαμπερές.

†**ἀμπ-έχω** (door dissimil. < ἀμφ-έχω), impf. ἄμπεχε, rondom bedekken ζ 225.

ἀμπήδησε, z. ἀναπηδάω.

ἀμπνεῦσαι, ἄμπνυε, ἀμπνύ(ν)θη, ἄμπνυτο, z. ἀναπνέω.

†**ἄμπυξ** -υκος (ἀνα- en πυκ-, πυκάζω), voorhoofdband, diadeem van edel metaal of daarmee versierd X 469 (verg. χρυσάμπυξ).

ἄμυ-δις (ἅμα, verg. ἄλλυδις), aiol. adv., tegelijk *a*) tezamen, bij elkaar, μνηστῆρας δ' ἄμ. κάθισαν δ 659; ἄμ. στήσασα θεούς Y 114; Τρώων θυνόντων ἄμ. K 524; ἄμ. κικλήσκετο πάντας K 300; ἄμυδις κονίης ἱστᾶσιν ὀμίχλην, een stofwolk samenstellen, d. i. opjagen N 336 (verg. Hor. Carm. I 1. 4: *pulverem collegisse*); πάντ' ἄμ. μ 413. — *b*) van tijd, tegelijk I 6; ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον, troffen tegelijk de vlam Ψ 217; Ζεὺς δ' ἄμ. βρόντησε μ 415; tezamen,

μή μ' ἄμυδις στίβη τε καὶ ἐέρση δαμάση ε 467.

*'**Αμυδών,** -ῶνος, stad in Paionië aan de Axios B 849, Π 288. †.

†'**Αμυθάων,** -ονος, zoon van Krètheus en Tūrō λ 259.

†'**Αμύκλαι,** A m u k l a i, stad van Menelāos in de buurt van Spartè B 584.

ἀ-μύμων, 2. (*ἀ-priv.* en μῶμος; verg. ἀμώμητος), o n b e r i s p e l i j k, epith. van door geboorte, rang, dapperheid of schoonheid uitmuntende mannen (zelden door zedelijke hoedanigheden) Z 155, β 225; ἄκοιτις Z 374, νύμφη Ξ 444; Πήδασος Π 152; ook θυμός, b.v. Π 119, κ 50; van volken, b.v. de Faiêkes θ 428 en de Aithiopes A 423; van zaken, v o o r t r e f f e l i j k, h e e r l i j k, p r a c h t i g, b.v. οἶκος α 232, ἔργα I 128, νῆσος μ 261, αἶνος ξ 508; ἀμύμονα (n. pl.) τ 332 (tegenst. ἀπηνέα).

ἀμύντωρ, -ορος (ἀμύνω), h e l p e r, b e s c h e r m e r N 384, β 326 (verg. ἐπαμύντωρ).

*'**Αμύντωρ,** -ορος (z. het vor.), zoon van Ormenos, vader van Foinix I 448 (in Hellas), K 266 (in Eleōn). †.

ἀμύνω (verw. met lat. *moveo*), praes. -ω enz., inf. ἀμυνέμεν(αι) en -ειν, impf. ἄμυνε, aor. ἤμυνε en ἄμυνε, opt. ἀμύναι M 334 en O 736, med. praes. -ονται enz., impf. ἀμύνετο, ἠμύνοντο, aor. opt. ἀμυναίμην **1)** act., a f w e n d e n, a f w e r e n, a f h o u d e n, τί τινι (dat. comm.) A 456, I 435 enz.; ook zonder dat. van de pers., als die van zelf blijkt N 783, χ 208 enz.; τινά alleen X 84, ω 380; ook enkel τινί, iem. b e s c h e r m e n, b i j s t a a n E 486 enz.; τί τινος, iets afhouden van M 402; τινά τινος O 731; ook Δαναῶν ἀπὸ λοιγόν Π 75, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου β 59 (verg. Π 80 en ἀπαμύνω); ook met enkele gen., b e s c h e r m e n, οὗ παιδός (a. l. ᾧ παιδί) Π 522; νηῶν (maar als obj. moet uit vers 105 Τρῶας aangevuld worden) N 109; περί τινος, z. περί B I 2 *a* α. — **2)** med., van of v o o r z i c h a f w e r e n, νηλεὲς ἦμαρ Λ 484; z i c h v e r w e r e n, s t r i j d e n, abs. Π 556; iem. of iets b e s c h e r m e n, voor iem. of iets s t r i j d e n, αὐτοῦ Π 561, σφῶν αὐτῶν M 155, νηῶν M 179, Καλυδῶνος I 531, ναῦφι N 700; περὶ πάτρης M 243, περὶ τέκνων M 170.

ἀμύσσω (verw. met lat. *muc-ro*), impf. ἄμυσσε, fut. ἀμύξεις, o p e n r i j t e n, στήθεα χερσίν T 284; overdr., θυμόν A 243. †.

ἀμφ-αγαπάζω en **-ομαι,** l i e f d e r i j k (beschermend, verg. ἀμφί **C 2** *a* eind) v e r z o r g e n ξ 381, Π 192. †.

†**ἀμφ-αγείρομαι,** aor. ἀμφαγέροντο (v. L. -ήγροντο), z i c h v e r z a m e l e n o m, τινά Σ 37.

ἀμφαδά, z. ἀμφαδόν.

ἀμφάδιος, 3. (ἀνα-φαίνω), o p e n l i j k, γάμος ζ 288; fem. acc. sing. **ἀμφαδίην** als adv., o p e n l i j k, o n v e r h o l e n, εὔχεσθαι H 196, εὐνάζεσθαι ε 120; tegenst. λάθρῃ N 356. †. Verg.

ἀμφαδόν (ἀνα-φαίνω), adv., o p e n l i j k, ἀγορεύειν, in 't openbaar I 370; tegenst. κρυφηδόν ξ 330; o p e n l i j k, i n e e r l i j k e s t r i j d, βαλέειν, tegenst. λάθρῃ H 243; κτείνῃς, tegenst. δόλῳ α 296; ook †**ἀμφαδά,** ἀ. γενέσθαι, aan het licht komen τ 391.

†**ἀμφ-αραβέω,** aor. ἀμφαράβησε (v. L. ἀμφ' ἀρ.), o m iems lijf k l e t t e r e n Φ 408 (verg. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα M 396).

ἀμφασίη, z. ἀφασίη.

ἀμφ-αφάω, part. ἀμφαφόων(-άων), med. inf. ἀμφαφάασθαι(-άεσθαι), impf. ἀμφαφόωντο(-άοντο), act. en med. zonder verschil in bet., b e t a s t e n, b e v o e l e n, λόχον δ 277, χερσὶν ὅρμον ο 462; h a n t e r e n, τόξον θ 215; πάντα (praedicat.) ἄνακτα τ 475.

ἄμφεπε, z. ἀμφιέπω.

ἀμφ-έρχομαι, aor. -ήλυθε, om iem. h e e n k o m e n, alleen overdr., ἀμφήλυθε θῆλυς ἀυτή ζ 122, μὲ κνίσης ἀμφήλυθε ἀυτμή μ 369 (verg. K 139, ρ 261, ι 362). †.

ἀμφέχανε, z. ἀμφιχαίνω.

ἀμφέχυτ', z. ἀμφιχέομαι.

ἀμφ-ήκης, -ες (ἀκ-, verg. ἄκρος), aan beide kanten scherp, t w e e s n i j d e n d, φάσγανον K 256, ξίφος φ 341.

†**ἀμφ-ηρεφής,** 2. (ἐρέφω), a a n b e i d e k a n t e n g e d e k t of g e s l o t e n, φαρέτρη (volg. M. B. Mendes da Costa: van boven m e t t w e e k l a p d e k s e l s, aan weerszijden één) A 45.

*__ἀμφ-ήριστος,__ -ον (ἐρίζω), b e t w i s t b a a r, ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, hij zou het betwistbaar gemaakt hebben, n.l. wie het eerst was aangekomen (verg. Verg. A. V 325 sq.) Ψ 382, verg. 527. †.

ἀμφί (verw. met ἄμφω, lat. *amb-*, ned. *om*), a a n w e e r s k a n t e n, als adv., b.v. ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ Σ 414, verg. τ 173; ἀ. δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα (boven en beneden) Z 117; ὡς ἴει λόφον ἀμφί T 383; in samenst. als ἀμφιφορεύς, ἀμφήκης; gewoonl. o m, echter niet ter aanduiding van een volkomen, maar van een gedeeltelijke insluiting, (hier en daar) o m h e e n, a a n, b i j, n a b i j, o v e r enz., soms van een gehele insluiting, afwisselend met περί, b.v. ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου Σ 564, verg. κ 262; ook met

περί verbonden, in welk geval ze elkaar versterken, rondom, omheen, overal in de rondte enz., ἀμφὶ περὶ κρήνην B 305 (sommigen **ἀμφιπερί**), ὄχθαι δ' ἀ. π. μεγάλ' ἴαχον Φ 10, verg. λ 609; in περί τ' ἀμφί τε τάφρον hebben beide wellicht haar eigen bet., z. **3 C;** dikwijls is 't onzeker of ἀμφί adv. of praepos. is, dan wel of tm. moet aangenomen worden. — **A)** als adv., z. boven; overdr., ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, bekijkt de zaak goed van beide zijden Σ 254 (verg. α 76). — **B)** bij het als adv. gebruikte ἀμφί kan (en dat is de overgang tot het gebruik van ἀμφί als praepos.) de casus van een subst. komen, gewoonl. een dat. loc., b.v. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοισ' ἀίσσονται Z 509, ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι ψ 207; over ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα z. boven. — **C)** als praepos. **1)** met gen., alleen overdr., om, over, μάχεσθον πίδακος ἀ. ὀλίγης Π 825, ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος θ 277 (verg. B 384; Nck twijfelt aan de juistheid van ἀμφί met gen.; z. echter Brugm.-Thumb[4] p. 497). — **2)** met dat. *a*) locaal, (aan weerszijden of rond) om, aan, naast, over, zowel met het begrip van rust, ἱδρώσει τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν B 388, ἀμφ' Ἀλκαθόῳ N 496, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα M 396, ἀμφὶ (op) πυρὶ χαλκὸν ἵηνατε θ 426, τὴν κτεῖνε ἀμφ' ἐμοί, op mij λ 423, verg. Δ 493, θ 527 (anderen: om mij, z. *b*), als van beweging, ἀμφί οἱ θάνατος χύτο, goot zich over hem uit N 544, ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι, (rondom) in κ 518, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα Σ 344, θ 434 (verg. E 722, N 36, ξ 23); ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν A 465, λ 462 [deze dat. te verklaren door casusprol., hij doorboorde (het vlees zodat het) om de speten (zat), verg. περί **B II 1**]; ὄλοντο ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσι, onder hun eigen karren en gewond door hun eigen speren (? zeugma) Σ 231; ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε (beschermend) P 4, verg. βαίνω **I 1** *a* en P 369. — *b*) tot aanwijzing van de oorzaak, om, ter wille van, ἀμφί τινι μάχεσθαι Γ 70, δικαζόμενος λ 546, ἐμόγησε ἀμφ' ἐμοί δ 153, ἀ. τινι ἄλγεα πάσχειν Γ 157, μοὶ ἀμφ' Ὀδυσῆι δαίεται ἦτορ α 48. — *c*) aangaande, over, μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆι δ 151, verg. ξ 364; μεταλλῆσαί τινα ἀμφί τινι ρ 555; ἀ. φόνῳ μερμηρίζων Π 647; συνώμεθα ἀ. γάμῳ N 382; ἀ. βοηλασίῃ Λ 672; ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν —κατακαιέμεν οὔ τι μεγαίρω, wat de doden betreft H 408 (Ed. Goebel: de doden aan beide kanten misgun ik de begrafenis niet). — **3)** met acc., aan beide kanten van(?), περί τ' ἀμφί τε (verg. begin) τάφρον, rond en aan beide kanten van de gracht P 760; om, aan, bij, ἀμφί μιν φᾶρος βάλον Ω 588, ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς, om de zee samendringen (*«circa maris sinum»* v. L.) A 409, ἀμφὶ δὲ ἄστυ ἔρδομεν ἱρά, (rondom) in de stad Λ 706, verg. περί **B III 1** *c*; ἀ. καυλόν Π 338; van perss., μάρνασθαι ἀ. τινα Π 775; οἱ ἀμφ' Ἀτρεΐωνα βασιλῆες, de zoon van A. met de andere koningen B 445, οἱ ἀμφὶ Πρίαμον Γ 146, verg. γ 163; κλαίειν ἀμφί τινα Σ 339 (verg. κ 486); ἀμφὶ Τροίην φράζεσθαι βουλάς λ 510. — Soms staat ἀμφί achter het geregeerde woord, zonder terugtrekking van het accent, b.v. ψ 46.

†**ἀμφι-άγνυμαι,** pass., perf. coni., -εάγῃ (ϝεϝ.), links en rechts breken Λ 559 (zoo Ahr. i. p. v. ἀμφὶς ἐάγῃ).

****ἀμφί-αλος,** 2. (verg. αἰγι-αλός), rondom (door de zee) besprongen, Ἰθάκη α 386 enz. (of van ἅλς, door de zee omgeven).

****Ἀμφί-αλος** (z. het vor.), een van de Faiêkes λ 114, 128. †.

****Ἀμφιάρᾱος,** zoon van Oïkleès, achterkleinzoon van Melampoes, sneuvelt in de thebaanse oorlog, waaraan hij deelneemt ten gevolge van het verraad zijner echtgenote Erifûlè ο 224, 253 (verg. λ 326). †.

†**ἀμφ-ιαχυῖα,** perf. part. zonder redupl. van ἀμφιάχω, omschreeuwend B 316 (v. L. ἀϝϝεϝαχ. = ἀμϝεϝαχ. = ἀναϝεϝαχ., perf. van ἀνα-ϝιϝάχω, op-, d.i. luid schreeuwend; a. l. ἀμφιαχοῦσαν, aor. II part.).

ἀμφι-βαίνω, alleen perf. -βέβηκε, coni. -βεβήκῃ δ 400, plusqpf. -βεβήκει, zijn voeten aan weerszijden van iem. of iets neerzetten, Ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, eig. wijdbeens op het midden van de hemel stond Θ 68; νεφέλη μιν ἀμφιβέβηκεν, omgeeft hem μ 74; met dat. loc., νηυσίν Π 66 (v. L. vermoedt νῆας); σὲ πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν, houdt uw geest in beslag Z 355, verg. θ 541; overdr., beschermen (eig. wijdbeens staan over), Χρύσην A 37, verg. ι 198 (en ἀμφίβασις, βαίνω **I 1** *a*, περιβαίνω; K. Meister denkt aan het beschermend of in bezit nemend omschrijden van een gebied door een god).

ἀμφι-βάλλω, aor. part. ἀμφιβαλών enz., med. aor. inf. ἀμφιβαλέσθαι, fut. ἀμφιβαλεῦμαι χ 103 **I)** act. *a*) omwerpen, aandoen (alleen met tm.; ook is het mogelijk ἀμφί op deze plaatsen als praepos., soms als adv., te beschouwen), χλαίνας δ 50, ὤμοισ' αἰγίδα Σ 204; μὶν φᾶρος γ 467, ook μοὶ ῥάκος ξ 342 (v. L. μέ); overdr. (reflex.), zich toerusten met, κρατερὸν μένος P 742 (verg. ἐπιέννυμι). — *b*) om iets werpen, omvatten, gedeeltelijk met tm., ἀμφί τινος γούνασι

χεῖρας η 142; ἀμφὶ χεῖρας δειρῇ τινι ψ 208; ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, zo(veel) zijn handen bij het omspannen konden bevatten, hij in zijn handen kon houden ρ 344; ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, hand leggen aan δ 454, ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, elkaar omarmend Ψ 97 (verg. λ 211, Weckl. ἀμφιχυθέντε). — *c*) iets ergens o m h e e n m a k e n, τῷ δ' ἀμφιβαλὼν, het (slaapvertrek) daaromheen makend ψ 192 (verg. Σ 479). — **II)** med., o m d o e n, ῥάκος ζ 178; ook abs. χ 103 (verg. B 45, ρ 197).

†**ἀμφίβασις** (ἀμφι-βαίνω), omschrijding, b e s c h e r m i n g E 623 (verg. ἀμφιβαίνω eind).

***ἀμφί-βροτος,** 3., d e n m a n a a n w e e r s z i j d e n d e k k e n d (van het grote ronde schild), ἀσπίς Λ 32, Υ 281.

†**'Αμφιγένεια,** stad van Nestōr in Èlis B 593.

ἀμφι-γυήεις, òf (verw. met γυῖον) aan beide zijden met (krachtige) ledematen, m e t s t e r k e a r m e n (p o t i g), òf (volg. Be., verw. met γύης, een krom stuk hout aan de ploeg) met aan beide kanten een krom hout , spottend voor k r o m b e n i g, "Ηφαιστος A 607, Ξ 239; als subst. verbonden met κλυτός, περικλυτός Σ 614, 383, ϑ 300 (alleen als versslot).

ἀμφί-γυος, -ον (wschl. verw. met γυῖον), met aan beide zijden leden, d. i. a a n b e i d e k a n t e n p u n t i g, omdat behalve de eigenlijke punt, αἰχμή, ook het benedeneinde, de σαυρωτήρ, spits en met metaal beslagen was N 147, π 474 (behalve O 386 alleen als versslot en steeds ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν).

†**ἀμφι-δαίω,** r o n d o m i n b r a n d s t e k e n, alleen intr. perf. ἀμφιδέδηε, brandt rondom, overdr., πόλεμος ἄστυ ἀμφιδέδηε Z 329 (verg. M 35).

***'Αμφι-δάμᾱς,**-αντος (δάμνημι) **1)** strijder uit Skandeia op Kuthèra K 268, 269. — **2)** strijder uit Opoeis Ψ 87. †.

†**ἀμφί-δασυς,** 3., r o n d o m r u i g, van de aigis O 309 (= ϑυσανόεις).

ἀμφι-δῑνέω, alleen pass. perf. -δεδίνηται (Weckl. -ωται, van -δινόω, verg. δινωτός), e r o m h e e n d r a a i e n, χεῦμα κασσιτεροῖο, een laag tin is er omheen gedraaid, d. w. z. is er als rand omheen Ψ 562; κολεὸν ἐλέφαντος, een schede van ivoor is er omheen gedraaid, d. i. zit er omheen ϑ 405. †.

†**ἀμφι-δρυφής,** 2. en †**ἀμφί-δρυφος,** 2. (δρύπτω), a a n w e e r s k a n t e n o p e n g e k r a b d, alleen ἀμφίδρυφοι παρειαί Λ 393 en ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, die zich beide wangen heeft opengekrabd B 700. †.

†**ἀμφί-δυμος** (δύο), d u b b e l (verg. δίδυμοι), λιμένες δ 847.

ἀμφι-(ϝ)ε(ϝ)άγη, z. ἀμφιάγνυμι.

ἀμφι-έλισσα (ἀμφιϝ.; ϝελίσσω), alleen fem., epith. van schepen, wschl. a a n b e i d e k a n t e n (van voren en van achteren) g e k r u l d B 165, γ 162 (z. Helb.[2] p. 159 sq.).

ἀμφι-έννυμι (ἀμφιϝ.), fut. -έσω, aor. opt. -έσαιμι, part. -έσασα, med. aor. -έσαντο, imper. -έσασϑε **1)** act., (iem. iets) a a n d o e n, εἵματα ε 167; τινά τι ο 369 (verg. Ξ 178, ζ 228). — **2)** med., (z i c h) a a n d o e n, χιτῶνας ψ 131 (verg. K 177).

ἀμφι-έπω en **ἀμφ-έπω,** alleen part. ἀμφιέποντες, impf. ἄμφεπε, ἀμφιέπον, ἄμφεπον, o m of m e t iets of iem. b e z i g o f i n d e w e e r z i j n, met acc., τάφον "Εκτορος Ω 804, κρέα, βοῦν Σ 559, ϑ 61; ἵππους ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν T 392, verg. γ 118, ἔχον πόνον ἀμφιέποντες E 667; met zakelijk subj., πρύμνην πῦρ ἄμφεπε Π 124, verg. Σ 348, ϑ 437; met tm., z. ἕπω **I 1**.

†**ἀμφ-ιζάνω,** zich o m iets heen z e t t e n, τέφρη χιτῶνι Σ 25.

†**ἀμφι-ϑαλής** (ϑάλλω), aan beide kanten bloeiend, n o g i n h e t b e z i t v a n b e i d e o u d e r s X 496.

†**'Αμφι-ϑέη** (verg. Λευκο-ϑέη), moeder van Antikleia, grootmoeder van Odusseus, vrouw van Autolukos τ 416.

***ἀμφί-ϑετος,** 2. (verg. ἀκμό-ϑετον), aan weerszijden neerzetbaar, φιάλη, m e t t w e e o r e n of h a n d v a t t e n Ψ 270, 616 (verg. Helb.[2] p. 365). †.

†**ἀμφι-ϑέω,** o m iem. h e e n l o p e n, μητέρα κ 413.

†**'Αμφι-ϑόη,** een van Nèreus' dochters Σ 42.

ἀμφι-καλύπτω, opt. -καλύπτοι, fut. -καλύψω, inf. -καλύψειν, aor. ἀμφεκάλυψε enz. **1)** o m h u l l e n, van kleren B 262; van een urn, ὀστέα Ψ 91; δόμος ἀμφεκάλυψέ με, herbergde δ 618, verg. ϑ 511 (en κεύϑω **1**); overdr., ἔρος με φρένας ἀ., beving mijn zinnen Γ 442; ook ϑάνατος E 68, ϑανάτου μέλαν νέφος Π 350, verg. Υ 417, μοῖρα M 116; ὕπνος βλέφαρα ε 493. — **2)** τινί τι, *circumdare alicui aliquid*, κεφαλῇ κατὰ (adv., of κακὸν?) ῥάκος, over het hoofd hullen ξ 349; τινὶ νέφος Ξ 343 (verg. E 506 sq.); σάκος τινί (om hem te dekken) Θ 331; ὄρος πόλει, om de stad zetten ϑ 569.

†**ἀμφι-καρής,** neutr. plur. ἀμφικαρῆ ρ 231, corrupt i. p. v. ἀμφὶ κάρη.

†**ἀμφι-κεάζω,** aor. part. ἀμφικεάσσας, r o n d o m a f h o u w e n ξ 12 (z. μέλας **1**).

†**''Αμφι-κλος** (verg. Πάτρο-κλος), Trojaan, door Achilleus gedood Π 313.

†**ἀμφί-κομος** (κόμη), o m l o o f d, m e t d i c h t l o o f, ϑάμνος P 677.

ἀμφι-κύπελλος, -ον, m e t t w e e o r e n of h a n d v a t t e n, δέπας A 584, γ 63

(z. Helb.[2] p. 385 sqq., die het woord met κώπη en lat. *capulus* in verband brengt; Boisacq naar Aristot. «*vase à double coupe*»).

†**ἀμφι-λαχαίνω,** r o n d o m iets d e a a r d e u i t g r a v e n, φυτὸν ω 242.

†**'Αμφί-λοχος,** zoon van Amfiarāos o 248.

†**ἀμφι-λύκη** (verg. lat. *di-luc-ulum*), s c h e m e r-, -νύξ, m o r g e n s c h e m e r i n g H 433.

†**ἀμφι-μαίομαι,** aor. imper. -μάσσασθε, in de rondte betasten, g o e d a f v e g e n, σπόγγοισι τραπέζας υ 152.

***ἀμφι-μάχομαι 1)** alleen praes. en impf., o m . . . s t r i j d e n, πόλιν Z 461, verg. Π 73; νῆσον, rondom op . . . strijden Σ 208 (verg. Λ 706). — **2)** met gen. (anderen ἀμφὶ μάχομαι; verg. ook ἀμφί **C 1**), s t r i j d e n o m, d. i. o m h e t b e z i t v a n of t e r b e s c h e r m i n g v a n, τείχεος O 391, Σαρπηδόνος Π 496, νέκυος Ξ 20.

***'Αμφίμαχος** (ἀμφι-μάχομαι) **1)** zoon van Nomiōn, aanvoerder der Kariërs door Achilleus gedood B 870, 874. — **2)** zoon van Kteatos, aanvoerder der Epeiërs, door Hektōr gedood B 620, N 185.

****'Αμφι-μέδων,** -οντος, zoon van Melaneus, een der vrijers van Pènelopeia, door Tèlemachos gedood χ 242, ω 103.

ἀμφι-μέλᾱς, alleen fem. -μέλαιναι en -μελαίνας, eig., a a n b e i d e k a n t e n of r o n d o m d o n k e r, steeds overdr., s o m b e r, h e v i g b e w o g e n, φρένες (van ogenblikkelijke opwellingen; Aristarch. ἀμφὶ μ., zodat ἀμφί met πίμπλαντο wordt verbonden; volg. Cauer: het hart i n d e d u i s t e r n i s v a n h e t l i c h a a m, i n h e t d u i s t e r e l i c h a a m) A 103, δ 661 (Od. alleen hier).

†**ἀμφι-μῡκάομαι,** perf. ἀμφιμέμῡκε, r o n d o m l o e i e n, w e e r g a l m e n, δάπεδον κ 227.

ἀμφι-νέμομαι, alleen praes. en impf., (r o n d o m) b e w o n e n, Ὑάμπολιν B 521, Ἰθάκην τ 132.

†**'Αμφι-νόμη** (νέμομαι), een van Nèreus' dochters Σ 44.

****'Αμφί-νομος,** zoon van Nīsos uit Doelichion, een van de minst brutale vrijers van Pènelopeia π 351 sqq., 394 sqq., σ 119 sqq., υ 244 sqq., door Tèlemachos gedood χ 89 sqq.

†**ἀμφι-ξέω,** aor. ἀμφέξεσα, r o n d o m g l a d m a k e n ψ 196.

***''Αμφῖος** (< *'Αμφίιος, kortere vorm van 'Αμφιάραος) **1)** zoon van Merops uit Apaisos (z. daar), broeder van Adrèstos, troj. aanvoerder, door Diomèdès gedood B 830 (verg. Λ 328 sqq.). — **2)** zoon van Selagos uit Paisos, door Aiās, Telamōns zoon, gedood E 612. †.

†**ἀμφι-πέλομαι,** o m iem. v e r k e r e n, iem. in de oren klinken, ἀοιδὴ ἀκουόντεσσι α 352.

ἀμφι-πένομαι, alleen praes. -ονται en impf. -επένοντο, o m iem. w e r k z a a m z i j n, οἵ μευ (v. L. μοι) πατέρ' ἀμφεπένοντο, die (als raadslieden) mijn vader plachten bij te staan o 467; v e r p l e g e n, Μενέλαον Δ 220; van geneesheren Π 28; v o o r iets z o r g e n, δῶρα T 278, verg. τ 455; ook van honden Ψ 184, en van vissen, die met een lijk bezig zijn Φ 203.

ἀμφι-περί, z. ἀμφί.

†**ἀμφι-περι-στέφομαι,** praes. -εται θ 175 (beter ἀμφὶ περιστέφεται), z. περιστέφω.

ἀμφι-περι-στροφάω, z. het volg.

†**ἀμφι-περι-στρωφάω** (στρέφω), impf. ἀμφιπεριστρώφᾱ (Nck -στρόφαεν), n a a r a l l e k a n t e n w e n d e n, ἵππους Θ 348.

†**ἀμφι-πίπτω,** aor. part. ἀμφιπεσοῦσα, v a l l e n o m, πόσιν, zich over haar echtgenoot werpend θ 523 (verg. 527 en ἀμφί **C 2** *a*).

****ἀμφιπολεύω,** alleen praes. -εις, -ειν, opt. -οι, g o e d v e r z o r g e n, ὄρχατον ω 244; ook βίον σ 254; καί ῥ' ἔδοσαν ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν, eufemist.: zij gaven ze aan de Erinuen om ze te bedienen, d. i. om ze te straffen υ 78. Van

ἀμφί-πολος (= lat. *an-culus*; πέλω), eig. o m iemand b e z i g, alleen fem. en als subst., d i e n a r e s Γ 143, α 136, ἀ. γυναῖκες χ 483 (verg. δμωή); ook ἀ. ταμίη Ω 302, π 152, γρηῦς α 191. Epitheta: κεδνή, ἐύπεπλος, ἐυπλόκαμοι, λευκώλενοι.

ἀμφι-πονέομαι, alleen impf. ἀμφεπονεῖτο en fut. -πονησόμεθ' (anderen ἀμφὶ πονησ.) Ψ 159, b e z i g z i j n om iem., τὸν θαρσύνων Ψ 681; z o r g e n v o o r iets, τάφον υ 307 (verg. Ψ 159.). †.

†**ἀμφι-ποτάομαι,** impf. ἀμφεποτᾶτο, o m f l a d d e r e n, τέκνα B 315.

****ἀμφί-ρυτος,** 3. (ῥέω), (door de zee) o m s t r o o m d, νῆσος α 50.

ἀμφίς (ἀμφί) **I)** adv. **A)** om twee zaken, perss. of toestanden tegenover elkaar te stellen **1)** a a n b e i d e k a n t e n, ἀ. ἀρωγοί Σ 502; θαλερὴ δ' ἦν ἀ. ἀλοιφή θ 476; in beide handen Φ 162. — **2)** g e s c h e i d e n, a f z o n d e r l i j k, τόξων ἀικὰς ἀ. μένον (tegenst. ἐγγύθεν ἱστάμενοι) O 709; ἀ. ἔχειν, gescheiden houden α 54 (ook a. l. H 342); τιμὴν ἀ. ἄγοντες ἕκαστος, *singuli*, ieder afzonderlijk χ 57; πολὺν χρόνον ἀ. ἐόντα ω 218, verg. τ 221; τὼ ζυγὸν ἀ. ἐέργει, houdt van elkaar gescheiden N 706, verg. γ 486; ἀ. ἔχοντες, gescheiden dragend o 184; z. verder Σ 519, X 117; overdr., ἀ. φράζεσθαι (verdeeld zijn) B 13, verg. N 345. — **3)** t u s s e n, ὀλίγη δ' ἦν ἀ. ἄρουρα

Γ 115 (verg. Η 342, Θ 481). — **B)** geheel als ἀμφί, om, rondom, ἀ. ἐόντες Ι 464, verg. Ω 488; ἀ. ἔχειν, omsluiten θ 340. — **II)** als praepos. staat ἀμφίς meestal achter het geregeerde woord **1)** met gen. *a)* rondom, ἅρματος ἀμφίς ἰδών, de wagen van alle kanten, nauwkeurig bekijken Β 384 (Bentl. ἀμφὶ ϝιδών, verg. ἀμφί **C 1**). — *b)* afgezonderd, verwijderd, ver van, φυλόπιδος π 267, Διὸς ἀμφίς Θ 444, verg. Ψ 393, ξ 352. — **2)** met dat., alleen ἄξονι ἀμφίς, (aan beide kanten) aan de as Ε 723 (v. L. ἀμφί). — **3)** met acc., om, Κρόνον ἀμφίς Ο 225; ἀ. ἕκαστον Λ 634, 748 (Bentl. ἀμφὶ ϝέκ.); verder Φ 442, ζ 256 enz. op het eind van het vers, waar v. L. ἀμφί leest.

***ἀμφ-ίσταμαι,** alleen aor. II 3. plur. -έσταν (= -έστησαν) en impf., zich aan beide kanten van of om iem. of iets plaatsen Σ 233, Ψ 695, Ω 712 (verg. η 4); ἄστυ, belegeren Λ 733. †.

†**ἀμφι-στρατάομαι** (στρατός), impf. -εστρατόωντο (-άοντο; anderen -εστρατόοντο, van **-στρατόομαι),** belegeren, πόλιν Λ 713.

†**ἀμφι-στρεφής,** 2. (στρέφω), κεφαλαί τρεῖς, naar twee kanten gedraaid (van de buitenste koppen) Λ 40.

ἀμφι-τίθημι, alleen med. aor. II en pass. aor., opzetten, κυνέη ἀμφιτεθεῖσα Κ 271; med., omdoen, ἀμφέθετο ξίφος φ 431 (vaak met tm., verg. Κ 257, 261, ν 431 sq.). †.

****'Αμφι-τρίτη** (verg. Τρίτων), zeegodin, κυανῶπις, ἀγάστονος, κλυτός μ 60, 97, ε 422; μετὰ κύμασιν 'Αμφιτρίτης γ 91; zij voedt de dieren in de zee ε 422, μ 97.

†**ἀμφι-τρομέω** (τρέμω), voor iem. sidderen, om iem. in angst zijn, τινός δ 820.

'Αμφιτρύων, -ωνος, echtgenoot van Alkmènè, vader van Hèraklès, 'Αμφιτρύωνος ἄκοιτις λ 266, υἱός λ 270, πάις Ε 392. †.

***ἀμφί-φαλος,** 2., aan beide kanten van een φάλος (z. daar) voorzien, κυνέην Ε 473, Λ 41 (volg. Be.: aan beide zijden schitterend, verw. met φαλακρός). †.

†**ἀμφι-φοβέομαι,** aor. 3. plur. ἀμφεφόβηθεν, om iem. (locaal) de vlucht nemen Π 290 (anderen ἀμφὶ φόβ.).

ἀμφι-φορεύς (φέρω; later ἀμφορεύς), grote aarden of metalen kruik met twee oren, voor wijn β 290, honig Ψ 170; lijkurn ω 74, (Ψ 92). Epitheta: λάινος, χρύσεος.

†**ἀμφι-χαίνω,** aor. II -έχανε, eig. gapen om iem., aor. iem. in de muil nemen Ψ 79.

ἀμφι-χέομαι, impf. -εχέοντο, aor. II -έχυτο, pass. aor. -εχύθη, inf. -χυθῆναι, part. -χυθείς, zich aan weerszijden storten, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, aan weerskanten in (Aiās' voetsporen) rolde Ψ 764; vand. omgeven (*circumfundi*), ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' 'Οδυσῆα χ 498; overdr. met acc., (θείη δέ) μιν ἀμφέχυτ' (ὀμφή), klonk om hem Β 41; τὴν (ἄχος) ἀμφεχύθη, goot zich over haar uit δ 716; "Υπνος ἀμφιχυθείς Ξ 253, verg. Ψ 63 (en Β 19); van perss., omhelzen π 214 (verg. χέω **II** *c* en **III**). †.

†**ἀμφίχυτος,** -ον (ἀμφι-χέω), rondom van aarde opgeworpen, τεῖχος 'Ηρακλῆος Υ 145.

'Αμφίων, -ονος (verg. "Αμφιος) **1)**** zoon van Iasos, vader van Chlōris, koning te Orchomenos (in Boiotië) λ 283. — **2)**** zoon van Zeus en Antiopè, die met zijn broeder Zèthos Thèbè ommuurde λ 262. — **3)*** aanvoerder der Epeiërs Ν 692. †.

ἀμφότερος (ἄμφω), dual. -τέρω, gen. en dat. -τέροιιν Ε 207 en υ 327, plur. -τεροι enz., beide (*uterque* en *utrique*) Ε 163, δ 339 enz.; neutr. sing. **ἀμφότερον** alleen als adv., beide, ten opzichte van beide (te gelijk... en), gewoonl. met volg. τὲ καί, b.v. χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος Ν 166, verg. ο 78, of τὲ—τέ, b.v. ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής Γ 179, ook τὲ—δέ Η 418 en alleen καί ξ 505; vaak dual. en plur. Ε 156, Ρ 395 enz.; fem. plur. als subst., ἀμφοτέρῃσιν, met beide handen Ε 416, κ 264; plur. bij dual. van het nomen, χεῖρε ἀμφοτέρας (v. L. -ρω) Φ 115 (verg. ω 398); hierbij adv. **ἀμφοτέρωθεν** (v. L. -θε, waar het metrum het toelaat), van (aan) beide kanten Ε 726, ε 235; ἐυστρεφὲς ἀ. κ 167; ***ἀμφοτέρω-σε,** naar beide kanten, alleen Θ 223, Λ 6 en Μ 287.

†**'Αμφοτερός,** Lukiër Π 415.

ἀμφουας, z. ἄμφωτος.

†**ἀμφ-ουδίς** (volg. Fick < *ἀμφ-ωϝαδίς, bij οὖς), adv., aan beide oren ρ 237.

ἄμφω (lat. *ambo*), alleen nom. en acc., beide (*uterque* en *utrique*) γ 344, Β 124; met een nomen in plur., ἀ. χεῖρας θ 135; met het praedicaat in plur. Η 255; in τῷ δ' ἄμφω συνέεργον slaat ἄμφω op τρόπιν en ἱστόν μ 424.

†**ἄμφ-ωτος** (οὖς; Fick ἄμφουας), met twee oren of handvatten, ἄλεισον χ 10.

†**ἀ-μώμητος** (μωμάομαι, verg. ἀμύμων), onberispelijk Μ 109.

1\. **ἄν,** ion. = aiol. κε (dat sommigen, zo mogelijk, ervoor in de plaats stellen); soms ἄν en κέ in éénzelfde zin (Λ 187, Ν 127, Ω 437, ε 361, ζ 259, ι 334, λ 187, verg. σ 318), wat volg. Cauer dialektmenging en

minder fijn gevoel voor de aiol. vormen bewijst (Brandr. e. a. houden ἄν . . . κέ voor corrupt). — Ἄν (κέ) duidt aan dat iets als van zekere omstandigheden, veronderstellingen of voorwaarden afhankelijk wordt gedacht en voorgesteld, en betekent in het alg. o n d e r o m s t a n d i g h e d e n, w e l(l i c h t).

I) bij ind. **1)** van histor. tempora in het nazindeel van een hupothetische periode ter uitdr. van niet-werkelijkheid (modus irrealis), b.v. ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, εἴ περ ἀπήμων ἦλθε (zoveel als Od. nooit zou verworven hebben, al was hij ook) ε 39; soms ontbreekt het voorzindeel, b.v. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν (n.l. εἰ πιθόμην) E 201. — **2)** zelden bij fut. ind., ter uitdr. van verwachting, αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες ἐρύουσιν, ten laatste zullen de honden mij zelf wel verscheuren X 66 (v. L., die ἄν en κέν met fut. ind. voor ongrieks houdt, leest hier δ' ἄρ, I 167 μέν).

II) bij coni. **1)** in zelfstandige zinnen ter uitdr. van verwachting, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, dan zal de citer u wel niet baten Γ 54; τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, hij zal wel spoedig zijn leven verliezen A 205. — **2)** in afhank. zinnen, wanneer het verbum van de hoofdzin in een hoofdtijd staat (uitgezonderd O 23, ὄφρ' ἂν ἵκηται, Nab. ἵκοιτο, v. L. ἧος ἵκοιτο), ter uitdr. van verwachting of herhaling (modus generalis-iterativus), b.v. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν νοήσω, alwien ik aantref O 348; ὅς δ' ἂν ἀμύμων ἔῃ τ 332 (Σ 192 is bedorven); ὄφρ' ἂν τίσωσιν, tot ze (hem) zullen eren A 510 (over ρ 10 en σ 364 z. ὄφρα **II 1** *a*).

III) bij opt. drukt ἄν de verwachte mogelijkheid uit (potentialis voor het heden en het verleden) **1)** in het nazindeel van een hupothetische periode, ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, voorzeker, ik zou mij op u wreken, gesteld ik had de macht daartoe X 20; soms zonder voorzindeel, b.v. ἦ γὰρ ἂν ὕστατα λωβήσαιο, zou je honend gesproken hebben A 232; maar ook in zelfstandige zinnen *a*) waar wij z a l w e l, z o u (m i s s c h i e n) w e l enz. gebruiken, κείνοισι δ' ἂν οὔ τις μαχέσαιτο (zo Platt i. p. v. μαχέοιτο) A 271; in een relat. zin E 362. — *b*) ter uitdrukking van een verzoek of bevel met οὐ in een vraag, οὐκ ἂν ἐρύσαιο, zoudt gij hem niet kunnen wegtrekken, d. i. trek hem toch weg E 456; οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε Ω 263, verg. ζ 57. — *c*) in vragende zinnen, τίς ἂν τάδε γηθήσειεν, wie zou zich hierover verheugen I 77. — **2)** in finale zinnen, wanneer het verbum van de hoofdzin in een histor. tijd staat, alleen ω 334 (ὄφρ' ἂν ἑλοίμην, a. l. ὄφρ' ἀνελοίμην), ρ 298 (ὄφρ' ἂν ἄγοιεν, a. l. ὅ. ἀνάγοιεν), T 331 (ὡς ἂν . . . ἐξαγάγοις, v. Herw. ὄφρα σύ). — **3)** in de orat. obl., alleen B 597, in het hupothetisch voorzindeel, στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν (v. L. vermoedt εἴ τέ περ) αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν.

IV) bij inf. éénmaal in de indir. rede, καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι, οἴκαδ' ἀποπλείειν I 684 (dir. rede: καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην 417).

2. **ἄν,** aiol. = ἀνά, vóór labialen ἄμ; bij samenst. vóór labialen ἀμ-, vóór gutturalen ἀγ- en vóór λ (en Ϝ) ἀλ- en (ἀϜ-).

ἀν-, z. ἀ- **1.**

ἀνά (lat. *an-*, verg. *an-helare*, ned. *aan*) **A)** adv. of tm., o m h o o g, o p, ἀνὰ χεῖρας ἀείραι H 130, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηίδα βήσομεν A 143; ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο Ψ 812; pleonast., ἂν (Duentz. τῷ) δ' Ὀδυσεὺς ἀνίστατο Ψ 709; na ὤρνυτο enz., b.v. ὤρνυτο . . . Ἀγαμέμνων, ἂν δ' Ὀδυσεὺς Γ 268, verg. H 168, θ 115; tot opwekking en aanmoediging, ἀλλ' ἄνα (in dit geval met teruggetrokken accent), o p, s t a o p Z 331, σ 13; verder geeft het aan een verbreid zijn over iets, d a a r a a n, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν Σ 562, verg. ω 343; een menging, d o o r h e e n, in, o n d e r, b.v. γ 390, δ 41; t e r u g, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω E 599; overdr., ἀνὰ δ' ἴσχεο H 110, z. ἴσχω **II** *a*. — **B)** bij het als adv. gebruikte ἀνά sluit zich een nader bepalende casus aan, en wel gen., ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' β 416; acc., ἂν δ' ἄρα Τ. περικαλλέα βήσετο δίφρον γ 481; dat. met ἐν, ἂν δ' ἐν δίφροισι Ψ 132; acc. met εἰς, ἂν δ' ἔβαν εἰς δίφρους Ψ 352 — **C)** praepos., o p, tegenst. κατά **1)** met gen., alleen ἀνὰ νηὸς ἔβην ι 177, verg. β 416. — **2)** met dat., o p, b o v e n a a n, ἀνὰ σκήπτρῳ A 15, verg. λ 128; ἀνὰ Γαργάρῳ Ξ 352; ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται, zij houden zich boven op elkaar, d. i. zij klemmen zich aan elkaar vast ω 8 (verg. ε 329); ἂμ βωμοῖσιν τίθει, *in basibus collocare* Θ 441 (met acc., ἀνὰ μυρίκην K 466). — **3)** met acc. *a*) van een opwaartse richting of beweging, o p, (o m h o o g) in, θῆκεν ἀνὰ μυρίκην K 466 (verg. **C 2**), κίον' ἀν' ἐρύσαι, tegen . . . op χ 176; πρῆσε τὸ (nl. αἷμα) ἀνὰ στόμα (van het bloed, dat uit de keel in de mond komt) Π 349, verg. ε 456, χ 18, X 452; πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰθύν, recht in de hoogte Φ 303, verg. θ 377; ἀ. πρόθυρον τετραμμένος, op naar, d. i. in de richting van T 212; in 't bijz. van een zich bewegen, uitstrekken, v e r s p r e i d zijn o v e r, o v e r h e e n, door, l a n g s, b.v. ἀνὰ νῶτα, eig. tegen de rug op, d. i. langs de rug N 547, ἀνὰ ἄστυ, door de stad υ 276, ἀνὰ δῶμα A 470 (z. ook κατά **III 2** *a* β); ἀν' Ἄϊδος δῶ Ψ 74 (verg. ν 326); ἀνὰ

στρατόν, ἀν' ὅμιλον, ἀνὰ δῆμον β 291, ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας, eig. door . . . heen(trekkend), d. i. onder, bij ξ 286; Αἰγιαλὸν ἀνὰ πάντα, verspreid over geheel A. B 575; ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ι 209, verg. γ 390 (κεραίω **1**); schijnbaar als ἐν gebruikt, μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι N 270, verg. π 461; overdr., ἀνὰ στόμα ἔχειν, in de mond hebben, βασιλῆας, hekelen B 250; ook τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν B 36, ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμόν β 156, ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον δ 638. — *b*) van tijd, alleen ἀνὰ νύκτα, door de nacht heen, bij nacht Ξ 80.

Achter de geregeerde casus staat het E 824, μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα, en ν 32, νειὸν ἀν' ἕλκητον βόε ἄροτρον; z. ook 2. ἄν.

1. **ἄνα,** z. ἀνά **A**; 2. **ἄνα,** z. ἄναξ.

ἀνάατος en **ἀνάαστος,** z. ἀάατος.

ἀνα-βαίνω en **ἀμ-βαίνω,** inf. ἀναβαίνειν en ἀμβαίνειν, part. ἀμβαίνοντες, impf. ἀνέβαινε, aor. II ἀνέβη, coni. ἀναβῇ β 358, opt. ἀναβαίη en ἀμβαίη, inf. ἀναβήμεναι, med. aor. ἀναβησάμενοι, aor. mixt. ἀνεβήσετο, adi. verb. ἀμβατός (z. daar) **1)** intr., opgaan, opstijgen, ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς A 611; met acc., οὐρανόν A 497, ὑπερώια σ 302; ook ἐς δίφρον, εἰς ὑπερῷα X 399, β 358 (verg. εἰσαναβαίνω); ἀνὰ ῥῶγας χ 142; met dat. alleen νεκροῖς, over lijken heengaan K 493 (a. l. ἐμβαίνοντες); (met tm.) ἐν δίφροισι Ψ 132, verg. ἀνά **B**; overdr., φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει, verbreidt zich onder de mensen ζ 29 (a. l. ἀνθρώπων, ontstaat); scheep gaan A 312, γ 157; ook ἐς Τροίην α 210, ἀπὸ Κρήτης ξ 252; (met tm.) ἀνά . . . νηὸς βαῖνε β 416; aan land gaan, ἔνθα ξ 353, — **2)** tr., alleen νῶ' ἀναβησάμενοι, nadat zij ons beiden op hun schip gezet hadden ο 475; verg. ook βαίνω **II 2.**

ἀνα-βάλλω en **ἀμ-βάλλω,** alleen imper. ἀνάβαλλε, med. praes. coni. ἀμβαλλώμεθα, impf. ἀνεβάλλετο **1)** act., uitstellen, ἄεθλον τ 584. — **2)** med. *a*) beginnen, ἀείδειν α 155, θ 266 (verg. ρ 262). — *b*) uitstellen (eigen bezigheid), μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον B 436. †.

†**Ἀναβησί-νεως** (ἀνα-βαίνειν en νηῦς), een van de Faiëkes θ 113.

***ἀνάβλησις** (ἀνά-βαλλω), uitstel, κακοῦ B 380, Ω 655. †.

ἀνα-ΒΡΑΧ-, alleen aor. II 3 sing. ἀνέβραχε, luid kletteren, van wapenen T 13; luid kraken, van een deur φ 48. †.

****ἀνά-ΒΡΟΧ-** (verg. βρόχθος, keel, ned. *kraag*), alleen aor. opt. ἀναβρόξειε en pass. aor. II part. ἀναβροχέν, inslurpen, van Charubdis, ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ὕδωρ μ 240 (verg. ook κατα-ΒΡΟΧ-) en ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν, teruggeslurpt λ 586 (ook P 54 las Zènod. ὅ θ' ἅλις ἀναβέβροχεν ὕδωρ, inslurpt, wschl. met χῶρος als subj.; volg. anderen besproeit, als perf. van ἀναβρέχω, met ἔρνος als obj.). †.

†**ἀνα-ΒΡΥΧ-** (verg. ὑπό-βρυχα), perf., opborrelen, ὅθ' ἀναβέβρυχεν ὕδωρ P 54 (verg. ἀναΒΡΟΧ-).

ἀνα-γιγνώσκω (anderen -γιγῴσκω), alleen aor. ἀνέγνων, -έγνω, opt. -γνοίη, part. -γνόντος, -γνούσῃ, herkennen, τινά δ 250, σήματα, juist bevinden τ 250; πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα, hoe zou ze mij als die zijnde (d. i. als haar zoon) herkennen λ 144; γόνον, te weten komen α 216; μάλιστα δέ τ' αὐτὸς ἀνέγνω, maar zelf merkt hij dit, nl. het voordeel dat verstand verschaft, het meest N 734.

ἀναγκαίη, nood(zakelijkheid), dwang Z 85, τ 73; dat. -ῃ, gedwongen Δ 300; instrum. -ηφι Y 143. †. Eig. fem. van

ἀναγκαῖος, 3. (ἀνάγκη) **1)** act., dwingend, dringend, hard, μῦθος ρ 399, υ 344, χρειώ Θ 57; ἦμαρ, de dag des dwangs, d. i. der slavernij Π 836. — **2)** pass., gedwongen, δμῶες, slaven uit nood, tegen wil en dank ω 210, ἀναγκαῖοι πολεμισταί ω 499 (verg. Δ 300) †.

ἀνάγκη, nood(zakelijkheid), dwang, κρατερή Z 458; ἀ. τινί, nl. ἐστι (met inf.) E 633, verg. K 418; vaak dat. ἀνάγκῃ, door dwang, gedwongen, ἤειδε α 154, φεύγοντας Λ 150; met dwang, met geweld, tegen (zijn enz.) zin, ἀ. δ' οὔ τί μιν ἄξω I 429, verg. δ 557, σ 76; καὶ ἀνάγκῃ, zelfs tegen (zijn) zin κ 434; ὑπ' ἀνάγκης, gedwongen τ 156.

ἀνα-γνάμπτω, alleen aor. ἀνέγναμψαν, pass. -εγνάμφθη, ombuigen, δεσμόν, slaken ξ 348 (Od. alleen hier), αἰχμὴ ἀνεγνάμφθη, boog om Γ 348.

ἀν-άγω, impf. ἀνῆγες, ἄναγον, med. ἀνάγοντο **1)** act., (op)brengen (naar huis, naar de stad, naar het binnenland enz.), τὴν ὅνδε δόμονδε γ 272, verg. δ 534; εἰς Ἑλίκην δῶρα Θ 203; τοὺς ζωούς ξ 272 (verg. ook εἰσανάγω); op en over zee ergens heen brengen, b.v. λαὸν ἐνθάδ' I 338, γυναῖκα ἐξ ἀπίης γαίης Γ 48; τινὰ ἐς μέσσον, iem. (van de deur) naar het midden (der zaal) brengen σ 89; τινὰ ὁδὸν (acc. van de inhoud) Z 292. — **2)** med., in zee steken, τοὶ δ' ἀνάγοντο τ 202, A 478.

ἀναδέδρομε, z. ἀνατρέχω.

†**ἀνα-δέρκομαι,** aor. II -έδρακεν, opzien, ὀφθαλμοῖσιν Ξ 436.

†**ἀνα-δέσμη** (δέω), hoofdband, πλεκτή X 469 [volg. Helb.^{2} p. 219 sqq. een band die de muts (κεκρύφαλος, z. ook daar)

ongeveer in het midden omgaf, volg. Studn. p. 128 sqq. een band om de hoofddoek (κεκρύφαλος) vast te binden].

ἀνα-δέχομαι, aor. I ἀνεδέξατο, opvangen, δούρατα Ε 619; aor. II -εδέγμεθα, op zich nemen, verdragen, ὀιζύν ρ 563. †.

ἀνα-δύω, alleen intr. aor. II ἀνέδῡ, opt. -δύη (Bekk. -δυίη), inf. -δῦναι, med. praes. ἀνδύεται Ν 225, aor. mixt. ἀνεδύσετο, opduiken, te voorschijn komen, met gen., ἁλός Α 359, λίμνης ε 337; abs. ε 322; ook met acc., κῦμα, naar de (golvende) oppervlakte van de zee Α 496; zich terugtrekken, abs. ι 377; ἐς ὅμιλον Η 217; zich onttrekken aan, πόλεμον Ν 225. †.

***ἀνάεδνος** (Ϝέδνα; Bentl. ἀν-έϜεδνος), zonder (voor de bruid betaalde) koopprijs Ι 146, 288, Ν 366. †.

ἀν-αείρω, aor. -άειρε, inf. -αεῖραι, opheffen θ 298 (Od. alleen hier; verg. Η 130, Χ 399); ook van worstelaars, die elkaar trachten op te tillen Ψ 724; (een prijs) opbeuren, d. i. nemen (verg. ἀναιρέω 1 en 2), δύω τάλαντα Ψ 614, κρητῆρα Ψ 778.

ἀναερχομένῳ, z. ἀνέρχομαι.

†ἀνα-θηλέω (θάλλω) opnieuw bloeien Α 236.

****ἀνάθημα** (ἀνα-τίθημι), alleen plur., opluistering, ἀναθήματα δαιτός (van muziek en dans) α 152, φ 430 (anderen: aanhangsel, toegift). †.

†ἀνα-θρώσκω (anderen -θρῴσκω), opspringen Ν 140.

ἀναιδείη (anderen -εΐη; ἀν-αιδής), onbeschaamdheid, ἀναιδείης ἐπιβῆναι, z. ἐπιβαίνω 1 *c*; ἀναιδείην ἐπιειμένος, z. ἐπιέννυμι.

ἀν-αιδής, 2. (αἴδομαι), zonder ontzag, schaamteloos Α 158, α 254; onbarmhartig, κυδοιμός Ε 593, πέτρη Ν 139, λᾶας Δ 521, λ 598.

†ἀν-αίμων, -ονος (αἷμα), bloedloos Ε 342.

ἀν-αιμωτί (αἷμα), adv., zonder bloedvergieten of bloedverlies Ρ 363, ω 532.

ἀν-αίνομαι (αἶνος), praes. -ομαι, -εαι, -εται, impf. ἠναίνετο, ἀναίνετο, aor. ἀνήνατο enz., weigeren, afslaan, δόσιν, weigeren (aan te nemen) σ 287, (te geven) δ 651; ἔργον ἀεικές, wilde niets weten van γ 265; σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα Ι 679; abs., tegenst. ὑποδέχθαι Η 93; met inf., λοιγὸν ἀμῦναι Σ 450; ontkennen Ι 116, ξ 149; met inf., μηδὲν ἑλέσθαι, ontkende iets gekregen te hebben (z. Leaf[2] II p. 611) Σ 500.

ἀν-αιρέω, aor. part. -ελών enz., med. fut. -αιρήσεσθαι, aor. ἀνείλετο, -έλοντο, opt. -έλοιο, inf. -ελέσθαι 1) act., opnemen, βοῦν ἀπὸ χθονός γ 453 [bedoeld is het opbeuren van het offerdier om het te kelen, als het door de verdovende of dodelijke slag (verg. κόπτω 1 *a*) op de grond ligt (z. ook αὐερύω)]; (op)nemen Α 301, Ψ 551, σ 16; ook ἄεθλα (verg. ἀναείρω) Ψ 736. — 2) med., tot zich opheffen, opnemen, κούρην, op de arm nemen Π 8; ἄλεισον χ 9; ἔγχος Ν 296 (verg. Λ 32, ξ 530); οὐλοχύτας, (uit de mand) nemen Α 449; ἀέθλα Ψ 823 (= act.); δῶρα, in ontvangst nemen, halen ω 334; πελέκεας, wegnemen φ 261; κούρας, ontvoeren υ 66 (verg. ἀνηρέψαντο υ 77); τινά, (bij zich) opnemen σ 357; overdr., ἐπιφροσύνας, verstandig worden τ 22.

ἀν-ᾱίσσω, aor. ἀνήιξαν enz., opspringen, opvliegen Α 584, α 410; ἀνὰ μέλαθρον χ 240; ἅρμα, op de wagen springen Ω 440; ook πηγαὶ ἀν., ontspringen Χ 148.

ἀν-αίτιος (αἰτία), zonder schuld, onschuldig Υ 297, χ 356; ἀναίτιον αἰτιάασθαι Λ 654, υ 135.

****ἀνα-καίω,** ontsteken, πῦρ η 13.

***ἀνα-κηκίω,** praes. -κηκίει, impf. -κήκιε, opwellen Η 262, Ν 705, Ψ 507. †.

ἀνα-κλίνω, aor. inf. -κλῖναι, part. ἀνακλίνας en ἀγκλίνας, pass. ἀνακλινθείς enz. 1) doen leunen, τινὰ πρός τι σ 103; τί τινι φ 137; τόξον εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας Δ 113 (volg. Reich.[2] p. 118—120 behoort π. γ. bij κατέθηκε; ἀνακλ. is hier naar boven buigen; men stak nl. de boog zó onder het linkerbeen door, dat het eind, waaraan de pees vastzat, op de rechterknie rustte, terwijl men het andere eind met de linkerhand vasthield; dan drukte men met de rechterknie het ene eind naar boven en hing met de rechterhand de pees in de κορώνη; verg. ἀνέλκω); pass., achterover leunen, van roeiers ν 78; ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος ι 371, εὗδεν ἀνακλινθεῖσα δ 794 (verg. ook προπίπτω). — 2) terugduwen, νέφος Ε 751 (tegenst. ἐπικλίνειν, ἐπιθεῖναι); vand. openen, θύρην χ 156, verg. λ 525.

†ἀν-ακοντίζω, impf. -ηκόντιζε, intr., omhoog schieten, αἷμα Ε 113.

†ἀνα-κόπτω, terugstoten, ὀχῆας φ 47.

†ἀνα-κράζω, aor. ἀνέκραγον, eig. opschreeuwen, zich een woord laten ontvallen ξ 467.

†ἀνα-κρεμάννῡμι, aor. part. fem. ἀγκρεμάσασα, ophangen, πασσάλῳ, over α 440.

†**ἀνακτόριος,** 3. (Ϝαν.; ἀνάκτωρ), van den meester ο 397.

†**ἀνα-κυμβαλιάζω** (κύμβαλον), rammelend omslaan, van wagens Π 379 (Heyne en Valckenaer vermoeden -χίαζον, van κύμβαχος, omduikelen).

ἀναλέγω, z. ἀλλέγω.

***ἀναλκείη** (anderen -είη; ἄν-αλκις), weerloosheid, lafheid, alleen ἀναλκείῃσι (Nck instrum. ἀναλκίηφι) δαμέντες Ζ 74, Ρ 320, 337. †.

ἄν-αλκις, -ιδος (ἀλκή), acc. -ιδα en -ιν γ 375 (v. L. -ιδ'), weerloos, laf Ε 331, γ 310; verbonden met ἀπτόλεμος Β 201, met οὐτιδανός Λ 390; θυμός Π 355; φύζα Ο 62.

ἀν-άλλομαι, z. ἀναπάλλω.

****ἄν-αλτος,** 2. (ἀλδαίνω), onverzadelijk σ 114; γαστήρ ρ 228, σ 364. †.

ἀνα-λύω, alleen praes. part. ἀλλύουσαν, iter. impf. ἀλλύεσκον, -εν (-ῡ- metri causa) en aor. ἀνέλῡσαν, losmaken, lostornen, ἱστόν τ 150 (verg. ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι, losmaken ι 178); verlossen, ἐκ δεσμῶν μ 200.

†**ἀνα-μαιμάω,** woeden door, ἄγκεα Υ 490.

†**ἀνα-μάσσω,** opsmeren, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, dat ge op uw eigen hoofd zult smeren (naar het gebruik om het bloedige zwaard op het hoofd van de vermoorde af te vegen, in het naieve geloof dat de dode de bloedschuld zo op zichzelf laadde), waarvoor gij met uw hoofd zult boeten τ 92 (verg. Sof. Èl. 446); anderen denken aan verwantschap met ἅμαξα, en vertalen: die gij op uw eigen hoofd zult laden, verg. Stein, Hèr. I 155).

†**ἀνα-μένω,** afwachten, Ἠόα τ 342.

†**ἀνα-μετρέω** (verg. voor de bet. lat. *metiri*), opnieuw meten, weer langs varen, Χαρύβδιν μ 428.

†**ἀνα-μιμνήσκω** (anderen -μιμνῄσκω), herinneren, ταῦτά μ' (acc.) ἀνέμνησας γ 211.

***ἀνα-μίμνω,** alleen impf. -έμιμνε, -ον, afwachten, ἀλλήλους Λ 171; abs., stand houden Π 363. †.

ἀνα-μίσγω, alleen impf. -έμισγε en aor. part. ἀμμίξας, onder iets mengen, σίτῳ φάρμακα κ 235 (verg. δ 41); abs., dooreenmengen Ω 529. †.

†**ἀνα-μορμύρω,** iter. impf. ἀναμορμύρεσκε, opbruisen, van Charubdis μ 238.

†**ἀνα-νέομαι,** weer opkomen, ἀννεῖται ἠέλιος κ 192.

ἀνα-νεύω, achterover knikken (het hoofd in de nek werpen; tegenst. κατανεύειν), als teken van ontkenning en weigering, weigeren Ζ 311; τινί τι (tegenst. ἔδωκε) Π 250; met acc. c. inf. Π 252; door een wenk verbieden φ 129; ook καρήατι Χ 205 (verg. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦεν ἑκάστῳ ι 468).

ἀνάνσχετος, z. ἀάσχετος.

†**ἄν-αντα,** adv., bergop Ψ 116.

ἄναξ, -ακτος (Ϝάν.), dat. plur. ἀνάκτεσι ο 557 (Ahr. Ϝανάκτεσσ'), voc. ἄνα (in de uitdr. Ζεῦ ἄνα, als versbegin, b.v. Γ 351) **1)** eig., wschl. beschermer (verg. Ζ 403), dan in 't alg. heer, heerser, van goden, b.v. Ἀπόλλωνι ἄνακτι Α 36; met gen., ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς Υ 61; verbonden met θεῶν, alleen θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων μ 290; van mensen, b.v. Ἀχιλῆι ἄνακτι Ι 164; ἄναξ ἀνδρῶν, vooral van Agamemnōn, als opperbevelhebber Α 172 enz.; πολέεσσ' ἄνδρεσσιν (dat. loc.) Ε 546; met gen., πολλῶν λαῶν Ι 98; ook met gen. van het land, b.v. Λυκίης Ζ 173; verbonden met βασιλεύς υ 194; ἀνάκτων (παῖδες), van grote heren ν 223. — **2)** heer, meester κ 216, Ω 734; οἴκοιο καὶ δμώων α 397; ἅρματ' ἀνάκτων (ἅρμα Ϝαν.), van de bezitters, nl. den strijder en den menner Π 371, verg. 507, φ 395.

†**ἀνα-ξηραίνω,** aor. coni. ἀγξηράνῃ, opdrogen, ἀλωήν Φ 347.

ἀναοίγεσκον, z. ἀνοίγω.

ἀνα-πάλλω, alleen aor. II part. ἀμπεπαλών en med. praes. ἀναπάλλεται, aor. II ἀνέπαλτο **1)** act., omhoogzwaaien, ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος Γ 355, ω 519. — **2)** med., opspringen Ψ 424; van een vis Ψ 692; van een gewonde Ψ 694; van een gewond paard Θ 85 (v. L. vermoedt ἀναάλλεται i. p. v. -πάλλεται en met v. Gent ἀνέαλτο i. p. v. ἀνέπαλτο; anderen ἀν-επ-ᾶλτο van ἀν-εφ-άλλομαι).

†**ἀνα-παύω,** maken dat (iem. met iets) ophoudt, ἀνθρώπους ἔργων Ρ 550.

†**ἀνα-πείρω,** aor. ἀμπείραντες, aan ('t spit) steken Β 426.

ἀναπεπταμένος, z. ἀναπίτνημι.

†**ἀνα-πηδάω,** aor. ἀμπήδησε, opspringen, ἐκ λόχου Λ 379.

ἀνα-πίμπλημι, alleen fut. ἀναπλήσειν en aor. I coni. -πλήσῃς, inf. -πλῆσαι, part. -πλήσας, -αντες, vervullen, πότμον Δ 170, οἶτον Θ 34; κακὰ πολλά, volmaken, doorstaan Ο 132, ἄλγεα ε 302, κήδεα ε 207.

†**ἀνα-πίτνημι,** pass. perf. part. -πεπταμένος, uitbreiden, openen, ἀναπεπταμένας σανίδας ἔχον Μ 122 (verg. Α 480 en πετάννυμι *a*).

ἀνα-πλέω, alleen impf. -επλέομεν en fut. ἀναπλεύσεσθαι, opvaren, στεινωπόν μ 234; ἐς Τροίην νήεσσιν Λ 22. †.

***ἀνά-πνευσις,** gelegenheid tot verademing, πολέμοιο (om te bekomen van) Λ 801, Π 43, Σ 210. †. Van

ἀνα-πνέω 1) act. impf. ἀνέπνεον, aor. ἀνέπνευσαν enz., inf. ἀμπνεῦσαι, aor. II imper. ἄμπνυε Χ 222 (W. Schulze vergelijkt ἔκλυον; Cob. med. aor. imper. ἄμπνυο; volg. Wackern. is «*die Imperativendung -ε von Haus aus gegen den Unterschied der Diathesen indifferent*»), h e r a d e m e n, b e k o m e n Π 302; met part., b.v. Λ 800; met gen., κακότητος Λ 382, πόνοιο Ο 235. — **2)** med., alleen aor. ἄμπνῦτο, en pass., alleen aor. ἀμπνύνθη (a. l. -πνύθη), t o t b e z i n n i n g k o m e n ε 458, Ε 697 (verg. πνέω; volg. W. Schulze act. van πνέϝω, med. van πνῦ-, waarbij ook πεπνῦμένος, πεπνῦσθαι en ποιπνύω behoren; act. en pass. alleen Il., med. Od. alleen ε 458 en ω 349).

†**ἀν-άποινος,** 2. (ἄποινα), z o n d e r l o s g e l d Α 99 (volg. Aristarch. -ον neutr. als adv.).

ἀνα-πρήθω, aor. part. ἀναπρήσας, d o e n o p w e l l e n, δάκρυ' Ι 433, β 81 (verg. Π 350). †.

****ἀν-άπτω,** impf. -ῆπτον, aor. -ῆψεν, inf. -άψαι, pass. perf. imper. -ήφθω, v a s t m a k e n, πρυμνήσια ι 137; ἐκ δ' αὐτοῦ (n.l. ἱστοῦ, aan te vullen uit ἱστοπέδῃ) πείρατ' ἀνήφθω μ 51; o p h a n g e n, ἀγάλματα γ 274; a a n w r i j v e n, μῶμον β 86.

†**ἀνάπυστος** (ἀνα-πυθέσθαι), uitgevorst, r u c h t b a a r λ 274.

ἀν-αρέπτομαι (῞Αρπυια), alleen aor. -ηρέψαντο (zo Doederl. i. p. v. -ηρείψαντο), o m h o o g-, w e g r u k k e n, van de Harpūjen, τινά α 241, ξ 371, υ 77, van de stormwinden δ 727, van de goden Υ 234 (verg. ἀναρπάζω). †.

ἀναροιβδέω, z. ἀναρρυβδέω.

ἀν-αρπάζω, aor. ἀνήρπασε,-ήρπαξαν, part. ἀναρπάξας enz., o m h o o g r u k k e n (verg. met tm. Χ 276, u i t d e g r o n d r u k k e n), w e g r u k k e n, τινά Ι 564, ο 427; τινὰ ἀπὸ μάχης Π 437; van stormen θ 409, υ 63; t e r u g r u k k e n δ 515, ε 419, ψ 316. †

***ἀνα-ρρήγνυμι,** alleen aor. opt. ἀναρρήξειε, part. ἀναρρήξας, o p e n s c h e u r e n, βοὸς βοείην Σ 582; γαῖαν Υ 63; ook τεῖχος Η 461. †.

****ἀνα-ρριπτέω,** alleen impf. ἀνερρίπτουν ν 78 (Knight -έρριπτον), en **ἀνα-ρρίπτω,** inf. -ρρίπτειν, aor. ἀνέρριψαν, i n d e h o o g t e w e r p e n, ἅλα πηδῷ η 328, ν 78 en (zonder πηδῷ) κ 130.

****ἀνα-ρρυβδέω,** praes. -ρρυβδεῖ en -ρυβδεῖ, aor. ἀνερρύβδησε, w e e r i n s l u r p e n, ὕδωρ, van Charubdis μ 104 (zó Blass en één handschr. i. p. v. **-ροιβδ-**).

ἀν-άρσιος (ἀραρίσκω; verg. ἄρθμιος), niet aaneensluitend, v i j a n d i g κ 459 enz., Ω 365 (Il. alleen hier).

***ἄν-αρχος,** z o n d e r a a n v o e r d e r Β 703, 726. †.

†**ἀνα-σεύομαι,** med., aor. ἀνέσσυτο, opsnellen, o p s p u i t e n, αἷμα Λ 458.

†**ἀνα-σπάομαι,** med. aor. -εσπάσατο, iets ergens u i t t r e k k e n, ἐκ χροὸς ἔγχος Ν 574 (verg. χ 97).

ἄνασσα (ϝάν.; ϝάναξ), b e s c h e r m s t e r, g e b i e d s t e r, van Athènè γ 380, Dèmètèr Ξ 326 en de voor een godin gehouden Nausikaā ζ 149, 175. †.

ἀνάσσω (ϝαν.; ϝάναξ), praes. -ω enz., inf. ἀνασσέμεν en -ειν, impf. ἤνασσε(ἐϝάνασσε), ἄνασσες, -ε, fut. ἀνάξει, inf. -ειν, med. aor. inf. ἀνάξασθαι **1)** act., b e s c h e r m e r, h e e r, g e b i e d e r z i j n, h e e r s e n, g e b i e d e n *a*) over personen, meestal met dat. loc., b.v. Μυρμιδόνεσσιν Α 180; ook ἐν ἀνδράσιν τ 110, ἐν Φαίηξιν η 62; μετ' ἀθανάτοισιν Δ 61, verg. Α 252; met gen., 'Αργείων Κ 33, verg. λ 276. — *b*) over landen en steden, met gen., b.v. Τενέδοιο Α 38; met dat. loc., ῎Αργεϊ Β 108; met ἐν Π 572. — *c*) h e e r z i j n, h e e r s e n, als eigenaar over goederen, κτήμασιν α 137, κτεάτεσσιν δ 93; Τρώεσσι ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμοιο, onder de T. in 't bezit te zullen zijn van de waardigheid van Priamos Υ 180, verg. τιμῆς, ἧσπερ ἄνασσες ω 30 (v. L. ὥς περ ἄνασσες of ὡς ἐϝάνασσες). — **2)** pass., ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, zij worden door mij zelf beheerst δ 177. — **3)** med., τρὶς ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, driemaal gedurende mensengeslachten geheerst hebben γ 245 (d. i. gedurende drie mensengeslachten?).

***ἀνασταδόν** (ἀν-έστην), adv., o p r i j z e n d Ι 671, Ψ 469. †.

†**ἀνα-στεναχίζω** (anderen **-στον-**), impf. ἀνεστενάχιζε, z u c h t e n s l a k e n Κ 9.

***ἀνα-στενάχω,** alleen praes.-ουσι en med. impf. -εστενάχοντο, act., z u c h t e n s l a k e n, τινά, o m Ψ 211; = med. Σ 315, 355. †.

ἀνα-στρέφω, aor. ἀνστρέψειαν, o m d r a a i e n, δίφρους Ψ 436 (beter a. l. ἀντρέψειαν, verg. ἀνατρέπω); pass., i n- of d o o r z w e r v e n, γαῖαν ἀναστρέφομαι ν 326 (verg. Ψ 74). †.

†**ἀνα-στρωφάω,** alleen part. -στρωφῶν (anderen -στροφάων), frequent. van ἀναστρέφω, h e r h a a l d e l i j k o m d r a a i e n, τόξον πάντῃ φ 394.

ἀνασχέμεν, -σχεο enz., z. ἀνέχω.

†**ἀνα-τέλλω,** aor. ἀνέτειλε, d o e n o p k o m e n, ἀμβροσίην ἵπποις Ε 777.

†**ἀνα-τίθημι,** fut. ἀναθήσει, o p l e g g e n, ἐλεγχείην τινί (verwijten doen) Χ 100.

****ἀνα-τλῆναι,** aor. II, alleen -έτλης, -έτλη, -έτλημεν, op zich nemen, v e r d r a g e n, ὀιζύν γ 104, κήδεα ξ 47; φάρμακα (bestand zijn tegen) κ 327. †.

***ἀνα-τρέπω,** alleen act. aor. opt. ἀντρέψειαν en med. aor. II -ετράπετο, act., ondersteboven keren of werpen Ψ 436 (verg. ἀναστρέφω); med., achterover vallen Z 64, Ξ 447. †.

ἀνα-τρέχω, alleen aor. II ἀνέδραμε(ν), -ον, perf. ἀναδέδρομε **1)** naar boven lopen, ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, kwamen uit de wond omhoog P 297; πυκναὶ σμώδιγγες ἀνέδραμον, opkomen Ψ 717 (verg. B 267); λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ (zich verheffen) ε 412, κ 4; ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, hij schoot op Σ 56, 437. — **2)** teruglopen, ὦκ' ἀπέλεθρον Λ 354, αὖτις Π 813 (verg. E 599). †.

****ἄν-αυδος** (αὐδή), sprakeloos ε 456, κ 378. †.

ἀνα-φαίνω, praes., -φαίνεις enz., impf. -έφαινον, aor. inf. -φῆναι, pass. praes. -φαίνεται, impf. -εφαίνετο **I)** act. **1)** doen opvlammen, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμῳαί (nl. het vuur in de luchters) σ 310. — **2)** overdr., openbaren, θεοπροπίας A 87; tonen, ποδῶν ἀρετήν Y 411; ἐπεσβολίας (laten horen) δ 159; 'Οδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι, hem als Od... bekend te maken δ 254. — **II)** pass., zich vertonen, te voorschijn komen, πατρὶς ἄρουρα κ 29, ἀστὴρ ἐκ νεφέων Λ 62; overdr., ὄλεθροσ Λ 174, P 244. †.

****ἀναφανδά** (ἀνα-φαίνομαι), adv., openlijk γ 221, 222; tegenst. κρύβδην λ 455. †.

†ἀναφανδόν, = het vor. Π 178.

ἀνα-φέρω 1) act., aor. ἀνένεικα, naar boven dragen, κύνα λ 625. — **2)** med. aor. ἀνενείκατο, een zucht slaken, ἀδινῶς T 314 †.

ἀνα-φλύω, alleen met tm., z. φλύω.

†ἀνα-φράζομαι, med., aor. opt. ἀμφράσσαιτο, herkennen, οὐλήν τ 391.

ἀνα-χάζομαι, praes., impf. en aor. part. ἀναχασσάμενος, terugwijken H 264, ἄψ Π 819; τυτθὸν ὀπίσσω E 443, πολλὸν ὀπίσσω Π 710; van den zwemmenden Odusseus η 280.

ἀνα-χωρέω, imper. -χωρείτω(-εέτω) Δ 305, fut. -χωρήσουσι, aor. -εχώρησεν enz., terugwijken, -gaan ρ 453, πόλινδε K 210, διὲκ μεγάροιο ρ 461, μεγάροιο μυχόνδε χ 270; ἄψ Γ 35.

ἀνα-ψύχω, act. praes. en impf., verkoelen, verfrissen, ἀνθρώπους δ 568; ἕλκος E 795; φίλον ἦτορ N 84; pass. alleen aor. 3. plur. -έψυχθεν, zich verfrissen, φίλον ἦτορ K 575.

ἀνδάνω (Ϝανδ.; verw. met lat. *suadeo;* z. ook ἡδύς), praes. -ει, impf. ἥνδανε(Ϝάνδ.) en ἑήνδανε(ἐϜάνδ.), aor. εὔαδε(ἔϜϜαδε) en ἅδε(Ϝάδε), opt. ἅδοι(Ϝάδοι), inf. ἁδεῖν Γ 173 (Monro ὥς μ' ὄφελεν θάνατος Ϝαδέειν i. p. v. ὡς ὄ. θ. μοι ἁδεῖν), perf. part. ἑαδότα(ϜεϜ.), behagen, bevallen, aangenaam zijn, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος M 80; τινὶ θυμῷ A 24, π 28, τινὶ κραδίῃ υ 327; τινὶ φρεσίν ξ 337; ἐμῷ θυμῷ κ 373 (of ἐμοὶ θ.?); τινὶ ἐνὶ φρεσίν ω 465; μύθοισιν, door woorden π 398; τινί met volg. inf. O 674; ἑαδότα μῦθον, dat bevalt, aangenaam I 173, verg. σ 422.

***ἄν-διχα** (ἀνὰ en δίχα), adv., in tweeen, κεάσθη Π 412, δάσασθαι Σ 511. †.

†ἀνδρ-άγρια, τά (ἀνήρ, ἀγρέω, verg. βοάγρια), de een (gevallen) held afgenomen (wapen)buit Ξ 509.

†'Ανδραιμονίδης, zoon van Andraimōn, Thoās H 168.

'Ανδραίμων,-ονος (ἀνήρ en αἵμων), koning der Aitoliërs in Kaludōn, vader van Thoās B 638, N 216, O 281, ξ 499. †.

†ἀνδρακάς (= κατ' ἄνδρα, verg. ἑκάς), adv., ieder ν 14.

†ἀνδρά-ποδα, plur. (ἀνήρ en πούς; gevormd naar τετρά-ποδα, beide als delen van de buit), dat. ἀνδραπόδεσσιν (Aristarch. -οισι; evenals deze beschouwt Wackern. ἀ. als een jong woord; hij ziet in de passage een atheense toevoeging uit de zesde eeuw), slaaf H 475.

†ἀνδρ-αχθής, -ές (ἄχθος), waaraan een man een last heeft, -έσι χερμαδίοισι κ 121.

***ἀνδρεϊ-φόντης** (ἀνήρ en ΦΕΝ-; volg. v. Wilam. naar analog. van ἀργεϊφόντης; v. L. ἀνδροφ., met metri causa kort te lezen eerste lettergreep; verg. ἀνδροτής), mannen dodend, 'Ενυάλιος B 651.

ἄνδρεσσι, z. ἀνήρ.

†ἀνδρό-κμητος (κάμνω), door mensen vervaardigd, τύμβος Λ 371.

ἀνδρο-κτασίη (κτείνω), het doden van mannen, slachting E 909, λ 612 (Od. alleen hier); moord Ψ 86.

***'Ανδρο-μάχη** (ἀνήρ en μάχομαι, zo genoemd als vrouw van een dapper held, verg. Τηλέμαχος), dochter van Èëtiōn, den koning van het kilikische Thèbè, echtgenote van Hektōr Θ 187, Z 371 sqq., X 437 sqq., Ω 723 enz.; πολύδωρος Z 395, λευκώλενος Z 377.

ἀνδρόμεος (ἀνήρ), mannen-, mensen-, κρέα ι 297, αἷμα χ 19; χρώς P 571; ψωμοί, stukken mensenvlees ι 374; ὅμιλος, gewoel der mannen Λ 538.

ἀνδροτής, alleen acc. sing. -ῆτα, mannelijke kracht, verbonden met ἥβην of μένος Π 857, X 363, Ω 6 (volg. v. L. met metri causa kort te lezen eerste lettergreep, verg. ἀνδρεϊφόντης). †.

†ἀνδρο-φάγος (ΦΑΓ-), mensenetend, Κύκλωψ κ 200.

ἀνδρο-φόνος, 2. (ΦΕΝ-), mannen

m o o r d e n d, Ἄρης Δ 441, Ἕκτωρ Α 242, χεῖρες Σ 317, φάρμακον α 261 (Od. alleen hier).

ἀνδροφόντης, z. ἀνδρεϊφόντης.

ἀνδύεται, z. ἀναδύω.

ἀν-εγείρω, praes. -εις, aor. -έγειρα enz., (o p) w e k k e n, τινὰ ἐξ ὕπνου Κ 138, ψ 16, 22, ἐκ λεχέων δ 730; τινά Κ 157; overdr., μειλιχίοις ἐπέεσσιν κ 172. †.

ἀνεδέγμεθα, z. ἀναδέχομαι.

***ἀν-έεδνος,** z. ἀνάεδνος.

***ἀν-εέργω** (-εϝέργω), impf. ἀνέ(ϝ)εργε, -ον, t e r u g d r i n g e n, φάλαγγας Γ 77, Η 55; ook μάχην ὀπίσσω Ρ 752. †.

ἀνέῃ, z. ἀνίημι.

ἄν-ειμι, praes. ind. -εισι, part. -ιών enz., impf. 1. sing. en 3. plur. ἀνήιον (Nck ἀνήια en -ήισαν) **1)** n a a r b o v e n g a a n, het land in, b.v. παρὰ νηός κ 274; ἐς πατρὸς ἑταίρους, gaat van den een naar den ander . . . Χ 492; van de zon, o p g a a n, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι Σ 136, verg. μ 429. — **2)** t e r u g k e r e n, ἐκ πολέμου Ζ 480; ἐς μητέρα Χ 499; ἐξ Αἰθιόπων ε 282; ἄψ Τ 290; over zee κ 332.

†ἀν-είμων, -ονος (εἷμα; anderen ἀϝείμων), z o n d e r k l e r e n, b e r o o i d γ 348.

ἀν-είρομαι, alleen praes. en impf. -είρετο, v r a g e n Φ 508; τινά, u i t v r a g e n δ 420; γαῖαν, n a a r de n a a m v a n iets v r a g e n ν 238; met dubb. acc., ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς Γ 177, verg. α 231.

†ἀν-ειρωτάω, impf. -ειρώτων, u i t v r a g e n, τινά δ 251.

ἀνεῖσα, z. ἀνίζω.

ἀνεκτός, -όν (ἀν-έχομαι), t e v e r d r a g e n, u i t t e h o u d e n, ἔργα οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά Α 573; οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται υ 233; zonder negatie, κακὸν ἀνεκτόν υ 83; hierbij adv. οὐκέτ' **ἀνεκτῶς,** op een manier, die niet meer uit te houden is, alleen Θ 355 en ι 350.

ἀν-έλκω, praes. -ει, part. -ων, impf. ἄνελκε(-εῖλκε), med. praes. part. -ελκόμενον, o m h o o g t r e k k e n, τάλαντα Μ 434; τόξον φ 128, 150 (verg. ἀνακλίνω **1**); τόξου πῆχυν Λ 375, Ν 583; med., alleen ἔγχος, u i t het lichaam t r e k k e n χ 97 [verg. Χ 77 (ἕλκω **II**) en ἀνασπάομαι]. †.

ἄνεμος (lat. *animus*), w i n d, dikwijls met een synoniem verbonden, ἀνέμοιο (of -ων) θύελλα Μ 253, ἄελλα Ν 795, ἀήτη(ς) Ξ 254, ἀυτμή λ 400, ἀυτμήν γ 289, πνοιαί α 98; ἀνέμων κέλευθα κ 20; ἲς ἀνέμοιο ι 71, ἀνέμοιο ἰωή Λ 308; βίας ἀνέμων ἀλεείνων Π 213. Epitheta: ζαής, ζαχραής, ἀκραής, δυσαής, ὀλοός, χαλεπός, ἀργαλέος, πολύπλαγκτος, μέγας, βύκτης, λιγύς. Hom. kent vier winden: εὖρος, νότος, βορέης en ζέφυρος; z. ook Αἴολος **1**.

†ἀνεμο-σκεπής 2. (σκέπω, verg. σκέπας), t e g e n d e w i n d b e s c h u t t e n d, χλαῖνα Π 224.

***ἀνεμο-τρεφής** (τρέφω), d o o r d e w i n d g e v o e d, gezwollen, κῦμα Ο 625; ἔγχος, door de wind gehard Λ 256 (verg. Ρ 55 sq. en Sen. de prov. IV 16: *non est arbor solida nec fortis, nisi in quam frequens ventus incursat . . .*). †.

ἀνεμώλιος (ἄνεμος; door dissimil. < *ἀνεμώνιος, verg. μεταμώνιος), w i n d e r i g, ij d e l, ἀνεμώλια βάζειν Δ 355, δ 837; praedicat. Ε 216 en Φ 474 (of adv.), v e r g e e f s; van perss., n i e t s v e r m o g e n d Υ 123;

†Ἀνεμ-ώρεια (ἄνεμος en ὄρος), stad in Fōkis Β 521.

ἀνέπαλτο, z. ἀναπάλλω.

ἀν-ερείπομαι, alleen aor. ἀνηρείψαντο, onjuiste lezing i.p.v. ἀνηρέψαντο, z. ἀναρέπτομαι.

ἀνερέπτομαι, z. ἀναρέπτομαι.

ἀνέρες, -ος, z. ἀνήρ.

ἀν-έρχομαι, praes. part. ἀνερχομένῳ, -όμενον en ἀναερχομένῳ Δ 392 (z. v. L.), aor. ἀνήλυθεν, part. ἀνελθών **1)** n a a r b o v e n g a a n, o p k l i m m e n, ἐς σκοπιήν κ 97; het land in, ἄστυδε τ 190; o p r ij z e n, ἔρνος ἀνερχόμενον ζ 163, verg. 167. — **2)** t e r u g k e r e n Ζ 187, ook met αὖτις α 317 en ἄψ Δ 392.

ἀνέσαιμι, z. ἀνίζω; **ἄνεσαν, ἀνέσει,** z. ἀνίημι; **ἀνέσσυτο,** z. ἀνασεύομαι; **ἀνέσταν,** z. ἀνίστημι.

†ἀν-έστιος (ἑστία), z o n d e r (e i g e n) h a a r d Ι 63 (verg. ἐφ-έστιος).

ἀνέτλην, z. ἀνατλῆναι.

ἄνευ (wschl. verw. met *ἀ-priv.*, z. ἀ- **1**), praepos. met gen., z o n d e r Ψ 389, ν 100; οὐκ ἄνευ θεοῦ, niet zonder (de wil van) een god β 372; ἄνευ ἐμέθεν, buiten mij om (Nck ἄνευθ') Ο 213, ἄνευ δηίων, ver van de vijanden Ν 556.

ἄνευθε(ν) (ἄνευ) **1)** adv., o p e e n a f s t a n d, v e r a f (tegenst. ἐγγύθι) Χ 300 enz.; τόσσον ἄν., zover verwijderd δ 356; ἄν. ἐών, ver af Δ 277; πολλὸν ἄν. τ 575; ook g e s c h e i d e n, a f g e z o n d e r d Ψ 241; ἔγχος ἄν. ἔθηκε, t e r z ij d e Χ 368. — **2)** praepos. met gen., v e r w ij d e r d v a n, a f g e z o n d e r d v a n, v e r v a n κ 554; gescheiden van de casus, ἄν. ἄγων πατρός τε φίλων τε Φ 78; z o n d e r, οἷος ἄνευθ' ἄλλων Χ 39; ἄν. ἐμεῖο Π 89; ἄν. θεοῦ = ἄνευ θ. Ε 185.

†ἀν-εφ-άλλομαι, aor. ἀνεπᾶλτο, o p i e m. a f s p r i n g e n Υ 424 (z. ἀναπάλλω **2**).

†ἀ-νέφελος, 2. (νεφέλη), w o l k e n l o o s, αἴθρη ζ 45. (ᾱ metri causa, verg. ἀθάνατος).

ἀν-έχω, praes. coni. ἀνέχῃσι, imper. -εχε, aor. II ἀνέσχε enz. en ἀνέσχεθε, -ομεν, inf. ἀνασχεῖν, ἀνασχέμεν en ἀνσχεθέειν(-σχεθέ-

μεν), part. ἀνασχών, med. praes. -έχονται, fut. ἀνέξομαι, inf. ἀνσχήσεσθαι, aor. II ἀνέσχετο, zonder augm. ἄνσχεο Ω 518, opt. ἀνασχοίμην, imper. ἀνάσχεο en ἄνσχεο, inf. ἀνασχέσθαι, part. -σχόμενος enz. **A)** act. **1)** o m h o o g h o u d e n, o p h e f f e n, αἰγίδα χ 927 (verg. ρ 291), χλαῖναν ἀντ' ὀφθαλμοῖιν δ 115, ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδα Υ 278, χεῖρας (voor het vuistgevecht) σ 89; Διὶ χεῖρας Ε 174 (om te bidden), θεοῖσι Γ 318 (zonder dat. Α 450, ν 355); σκῆπτρον θεοῖσι (om te zweren) Η 412; τὶ θεῷ (om het te wijden) Κ 461; overdr. h o o g h o u d e n, i n s t a n d h o u d e n, εὐδικίας τ 111. — **2)** t e g e n h o u d e n, ἵππους Ψ 426. — **3)** intr., t e v o o r s c h i j n k o m e n, αἰχμή Ρ 310; z i c h n a a r b o v e n w e r k e n, ὑπὸ κύματος ὁρμῆς ε 320. — **B)** med. **1)** z i c h v e r h e f f e n, z i c h o p r i c h t e n (sommigen vullen hierbij χεῖρα of -ας als obj. aan, verg. σ 95 met 89), om de lans te slingeren of met het zwaard te slaan Γ 362, ξ 425; ook bij het vuistgevecht Ψ 660, σ 95; z i c h s t a a n d e h o u d e n, van gewonden Ε 285 (anderen: het uithouden); (iets van zich) i n d e h o o g t e h o u d e n, o m h o o g h o u d e n, σκῆπτρον Κ 321, δούρατα Λ 594, χεῖρας (van vreugde) σ 100. — **2)** overdr., u i t h o u d e n, v e r d r a g e n, d u l d e n, βέλος Ε 104, κακά Ω 518, δουλοσύνην χ 423; ξείνους, onder zich dulden η 32; πάντας ἀνθρώπους, onderhouden ρ 13; ἥμενος, het uithouden te . . . δ 595, π 277, verg. οὐκ ἀνέξομαί σε ἄλγε' ἔχοντα Ε 895; ook τινὰ ἀεργόν τ 27; abs. λ 375; τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο Α 586, ἄνσχεο Ψ 587 (verg. 591).

***ἀνεψιός** (verw. met lat. *nepos*, ned. *neef* enz.), z o o n v a n e e n b r o e r o f z u s t e r, n e e f, in 't alg. b l o e d v e r w a n t Ι 464 enz. (Ο 554 -ῖοῦ, Ahr. -ιόο).

ἄνεῳ (anderen ἄνεῳ, als plur. nom., wat ψ 93 onmogelijk is), adv., s t i l, ἐγένεσθε Β 323, ἧσθε β 240.

ἀνήῃ, z. ἀνίημι.

ἀνήια, -ήιον, -ήισαν, z. ἄνειμι.

***ἀν-ήκεστος** (ἀκέομαι), o n h e e l b a a r, n i e t t e s t i l l e n, χόλος Ο 217, ἄλγος Ε 394. †.

***ἀνηκουστέω** (ἀν-ήκουστος, ἀκούω), alleen aor. ἀνηκούστησεν, o n g e h o o r z a a m z i j n, πατρός Ο 236, Π 676 (v. H. ἐνηκούστησε, z. νηκουστέω). †.

ἀνηλεγής, -έως, z. τανηλεγής, ἀπηλεγέως.

ἀνήλυθεν, z. ἀνέρχομαι.

†**ἀν-ήμελκτος,** 2. (ἀμέλγω), o n g e m o l k e n ι 439.

ἀν-ήνοθε (ἄνθος, verg. λ 320), perf. II met bet. van praes., o p s t i j g e n, κνίση ρ 270; bovendien geredupl. aor. II, o p k o m e n, αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς Λ 266 (verg. ἐνήνοθε en ἐπενήνοθε). †.

†**ἀν-ήνυστος** (ἀνύω), o n v o l t o o i d, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ π 111.

****ἀν-ήνωρ,** -ορος (ἀνήρ, verg. ἀγ-ήνωρ), o n m a n n e l i j k κ 301, 341. †.

ἀνήρ (skt *nár-*, sab. *nero* = sterk), gen. ἀνδρός en ἀνέρος enz., plur. gen. ἀνδρῶν, dat. ἀνδράσι en ἄνδρεσσι **1)** m a n *a*) als tegenst. van vrouw, b.v. Ω 707, φ 323. — *b*) e c h t g e n o o t Τ 291, ζ 184, πρότερος Γ 140. — *c*) volwassen, rijpe man, als tegenst. van kind en jongeling of grijsaard, b.v. λ 449, β 29. — *d*) met betr. tot de den man kenmerkende eigenschappen, ἀνέρες ἔστε φίλοι Ε 529, verg. Ι 189. — *e*) met betr. tot stand, ambacht enz., met subst. tot nadere bepaling, b.v. δήμου ἀ. Β 198; βασιλεύς Γ 170, θηρητῆρες Μ 170, χαλκῆες Δ 187, μνηστῆρες ν 396; ἄνδρες ἥρωες Ν 346, ἡμίθεοι Μ 23; ἀ. ἱκέτης Ω 158; ook Δάρδανος ἀ. Π 807, Σίντιες ἄνδρες Α 594, verg. ζ 3; Βιήνορα Λ 92; κεῖνος ἀ. α 233, οὗτός τις ἀ. Κ 341; vand. in 't alg. = i e m a n d Ε 770 enz., οὔ τις ἀνήρ, niemand Ε 172; ἀ. ἄλλος Τρώων Κ 330; ἀ. ἕκαστος β 91; ἑταῖρος ἀ. θ 584, Ρ 466. — **2)** m e n s, in 't alg. en als tegenst. van goden, gewoonl. plur., b.v. Α 403, ε 194; ἀλφησταί α 349, δύστηνοι Ρ 445; πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Α 544; ἐν ἀνδράσι ρ 354 = ἐν ἀνθρώποισι; zelden sing., b.v. Σ 432 sq., ἀνδρὶ εἰκυῖα θ 194; vaak verbonden met βροτός of θνητός Σ 85, μ 77, Ω 259, π 196; ἐπιχθόνιοι Α 266; ook als tegenst. van dieren, b.v. Β 554, Χ 262, van Kentauren φ 303, Giganten κ 120. (ᾱ in arsi, α in thesi).

ἀνηρέψαντο(-ηρείψαντο), z. ἀναρέπτομαι.

****ἀν-ήροτος,** 2. (ἀρόω), o n g e p l o e g d ι 109, 123. †.

*'**Ανθεια** (ἄνθος), stad in Messènè Ι 151, 293. †.

†'**Ανθεμίδης** (gevormd als Δευκαλίδης), zoon van †'**Ανθεμίων** (ἄνθεμον) Δ 473, S i m o e i s i o s Δ 488.

ἀνθεμόεις, 3. (ἄνθεμον = ἄνθος), b l o e m r i j k, λειμών Β 467, μ 159; Πύρασος ἀνθεμόεις Β 695; m e t (gestyliseerde) b l o e m e n (en wel in rosetvorm) v e r s i e r d, κρητήρ ω 275, λέβης γ 440, Ψ 885. †.

***ἀνθερεών,** -ῶνος (volg. Krogmann van *ἄνθερος, uitstekend, waarvan ook ἄνθρωπος), k i n Ε 293; δεξιτερῇ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα (van een smekende) Α 501.

†**ἀνθέριξ,** -ικος (verw. met ἀθήρ, lat. *ador*), a a r Υ 227.

†**ἀνθέω** (ἄνθος), aor. inf. -ῆσαι, o n t k i e m e n λ 320.

†'**Ανθηδών,** -όνος (ἀνθέω), stad in Boiotëi Β 508.

†**ἄνθινος,** -ον (ἄνθος) van bloemen, εἶδαρ, bloemenspijs (vrucht van de lotos) ι 84.

***ἀνθ-ίσταμαι,** alleen aor. II ἀντέστην en impf. ἀνθίσταντο, zich tegenover iem. plaatsen, τινί Υ 70, 72; abs., weerstand bieden Π 305.

ἄνθος, -εος (skt *ándhas*), bloem, bloesem Β 89, Ι 542, ζ 231; overdr., bloei, ἥβης Ν 484.

†**ἀνθρακιή** (ἄνθραξ), (gloeiende) houtskool Ι 213.

ἄνθρωπος (z. ἀνθερεών), mens Ρ 572, σ 130, gewoonl. plur. als tegenst. van goden Ε 442, α 391; ook van de gestorvenen en de bewoners van de eilanden der zaligen δ 565, 568; met een ander subst., ἄνθρωπος ὁδίτης Π 263, verg. ν 123; ook ἠοίων . . . ἑσπερίων ἀ. ϑ 29; = ἀνήρ, iemand ν 400; πάντας ἐπ' ἀνθ., ἐν ἀ. enz., de mensen (de wereld) Ω 535, α 95 enz.; κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων Ξ 361, verg. γ 282. Epitheta: ἀλλόθροοι, αὐδήεντες, δικαιότατοι, διοτρεφέες, ἐπιχθόνιοι, ἐσθλοί, ἐσσόμενοι, θνητοί, κακοί, καμόντες (? Γ 279), καταθνητοί, μέροπες, μινυνθάδιοι, ὀψίγονοι, παλαιότεροι, περικτίονες, πολύκληροι, πολύπλαγκτοι, πολυσπερέες, πρότεροι, χαμαὶ ἐρχόμενοι.

ἀνῑάζω (ἀνίη), alleen praes. en impf. ἀνίαζε, -ον **1)** tr., ergeren, ontstemmen Ψ 721; lastig vallen τ 323. — **2)** intr., zich ergeren δ 460, 598; θυμῷ ἀνιάζων, zich ergerend in zijn hart, spijtig Φ 270, χ 87; κτεάτεσσιν, last hebben van (iron.) Σ 300. †. (ῑ, maar ι metri causa).

ἀνῑάω (ἀνίη), alleen fut. ἀνιήσεις, -σει, pass. ἀνιᾶται (-άεται), aor. part. ἀνιηθείς, -θέντα, ergeren, grieven, τινά β 115; abs., lastig zijn τ 66, υ 178; pass., last hebben van, τοὶ παρεόντι ο 335, ὀρυμάγδῳ α 133; abs., ἀνιηθείς, geërgerd, er genoeg van gekregen hebbend γ 117, verg. Β 291. †.

†**ἀν-ῑδρωτί** (ἱδρώς; anderen ἀ-Ϝιδρωτί), adv., zonder zweet Ο 228.

***ἀν-ίζω,** alleen aor. opt. ἀνέσαιμι, part. ἀνέσαντες, iem. ergens op zetten, ἐς δίφρον Ν 657 (verg. ξ 280), εἰς εὐνήν Ξ 209. †.

ἀνῑή (miss. verw. met lat. *onus*), last, plaag, verbonden met πόνος η 192 (ook Β 291 bij v. L.; Il alleen hier); ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος ο 394, verg. υ 52; ook van mensen, δαιτὸς ἀνίη ρ 446, ἄπρηκτος ἀνίη μ 223.

ἀνιηθείς, z. ἀνιάω.

ἀν-ίημι, praes. 2. sing. ἀνιεῖς, 3. -ίησιν, part. -ιεῖσα, impf. ἀνίει, opt. ἀνιείης, fut. ἀνήσει en σ 265 ἀνέσει (Thiersch aor. coni. ἀνέῃ), aor. ἀνῆκας, -ε, ἀνέηκεν, ἄνεσαν, coni. ἀνήῃ, opt. -είη, part. -έντες, med. praes. part. -ιεμένους, -η **1)** (uit zee) landwaarts zenden, ἀήτας δ 568; omhoog zenden, d.i. doen opstijgen, καπνόν Φ 523; opgeven, uitspuwen, ὕδωρ μ 105. — **2)** gewoonl. *a*) loslaten, losmaken, δεσμόν ϑ 359; πύλας, openen, Φ 537 (verg. ἀνακλίνω **2**); τινὰ ὕπνος ἀνῆκεν, liet los, verliet Β 71, verg. 34, η 289; zo ook ἐμὲ θυμὸν ἀνίει ὀδύνη Ο 24; ἤ κέν μ' ἀνέῃ θεός, laten terugkeren σ 265. — *b*) laten begaan Ε 880. — *c*) loslaten op, aanzetten, aanhitsen tegen, ἐπί τινι Ε 405, 882, τινά β 185, Υ 118; met inf. Ξ 362; aansporen, aandrijven, θυμόν (a. l. ἐνῆκε, v. L. ἐνέηκε) Π 691; τοῖσιν (om hun hulp te brengen) Θρασυμήδεα Ρ 705; θυμὸς ἀνήσεί τινα Η 25, gewoonl. met inf., νεικέειν enz. Β 276 enz. — **3)** med., iets van of voor zich openmaken, κόλπον Χ 80; αἶγας, opensnijden en de ingewanden er uitnemen β 300. (ι, maar ῑ, metri causa, in ἀνῑέμενος).

****ἀνῑηρός,** -ον (ἀνίη), compar. †**ἀνιηρέστερος** β 190 (volg. Wackern. naar anal. van -ήρης; v. L. ἀνιηρότερος, metri causa), lastig ρ 220, 377. †.

ἀνιήσεις, z. ἀνιάω.

†**ἀνιπτό-πους,** -ποδος (ἄ-νιπτος en πούς), met ongewassen voeten, Σελλοί Π 235.

†**ἄ-νιπτος,** 2. (νίζω), ongewassen, χεῖρες Ζ 266.

ἀν-ίστημι, impf. ἀνίστη, fut. part. ἀνστήσων, aor. ἀνέστησεν enz., imper. ἄνστησον, part. ἀνστήσασα, aor. II ἀνέστη, dual. ἀνστήτην, 3. plur. ἀνέσταν, coni. ἀναστῇ σ 334, inf. ἀνστήμεναι, part. ἀναστάς, ἀνστάς enz., med. part. ἀνιστάμενος, impf. ἀνίστατο, fut. ἀναστήσονται, inf. ἀνστήσεσθαι **1)** tr., doen opstaan η 170; γέροντα χειρός, bij de hand (nemen en) doen opstaan Ω 515, verg. ξ 319; in 't bijz. *a*) uit de slaap Κ 32; doden Ω 756. — *b*) doen verhuizen ζ 7. — *c*) doen opstaan (om te strijden) Ο 64; τινί, tegen iem. Η 116. — **II)** intr., aor. II, perf. en med., opstaan, ἐξ ἑδέων Α 533; ἐξ εὐνῆς ο 58, verg. υ 124, Κ 55; ἀπ' ἀκμοθέτοιο Σ 410; om enig werk te verrichten, ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἵστια μηρύσαντο μ 170, met inf. υ 380; om te spreken, τοῖσι (dat. loc.) δ' ἀνέστη enz. Α 68, verg. Α 58 enz. (Ι 13 enz.); tot de strijd Β 694 (verg. ϑ 110); met ἄν (adv.), ἂν δ' Ὀδυσεὺς ἀνίστατο (z. ἀνά **A**); τινί, tegen iem. Ψ 635, σ 334; van gewonden Ο 287; uit de dood Φ 56.

***ἀν-ίσχω,** alleen part. -ίσχοντες, in de hoogte houden, opheffen, χεῖρας θεοῖσι Θ 347, verg. Ο 369 (en ἀνέχω, ἴσχω). †.

†**ἀν-ιχνεύω,** part. -ων, speuren X 192.
ἀννεῖται, z. ἀνανέομαι.
****ἀ-νοήμων** onverstandig β 270, 278, ρ 273. †.
ἀν-οίγω, impf. ἀνέῳγε(ν) (Brandr. ἀνοῖγε) en ἀνῷγεν (a. l. ἄνοιγε), iter. ἀναοίγεσκον Ω 455 (Brandr. ἀνοΐγεσκον), aor. ἀνέῳξε (Brandr. ἀνόϊγε, v. L. ἀνόιξε), openen, θύρας κ 389; κληῖδα, wegschuiven Ξ 168; ἐπιθήματα Ω 228; χηλοῦ ἀπὸ πῶμα, het deksel van de kist nemen Π 221. †.
†**ἀν-όλεθρος,** in leven N 761.
†**ἄ-νοος,** 2., onverstandig, κραδίη Φ 441.
ἀνόπαια, z. ὄπαιον.
ἀν-όρνῦμι, alleen met tm., z. ἀνά **A,** ὄρνυμι **II 2.**
ἀν-ορούω, alleen aor. -όρουσε enz., opspringen, abs. I 193, γ 149; ἐκ θρόνων χ 23, ἐξ ὕπνου K 162, ἐς δίφρον Λ 263; ἐφ' ἵπποιιν T 396; τοῖσι (dat. loc.) A 247; oprijzen, ἐς οὐρανόν γ 1.
†**ἀ-νόστιμος** (νόστος), die niet kan terugkeren, κεῖνον ἀνόστιμον ἔθηκε, de terugkeer belette δ 182.
†**ἄ-νοστος** (νόστος), zonder terugkeer, ἔθηκαν ἀνόστους, de terugkeer ontnomen hebben ω 528.
†**ἄ-νουσος** (νοῦσος), zonder (zee)-ziekte ξ 255.
†**ἀν-ούτατος** (οὐτάμενος), niet (door een houw of steek) gewond Δ 540. Verg.
†**ἀν-ουτητί,** adv., zonder hem een stoot te geven X 371 (verg. Ov. M. VIII 422 sqq.).
ἀνστάς enz., z. ἀνίστημι.
ἀνστρέψειαν, z. ἀναστρέφω.
ἀνσχεθέειν(-θέμεν), ἄνσχεο enz., z. ἀνέχω.
†**ἀν-σχετός** (ἀνέχομαι), uit te houden β 63.
ἄντα, geëlid. ἄντ' (eig. instrum. van ἀντ-, waarvan ἀντί locat. is; verw. met ned. *ant-*) **A)** adv. *a*) te gemoet, naar toe (verg. εἴσαντα), ἄντα ἰδών enz., recht voor zich uitzien (naar iets dat zich tegenover iem. bevindt), scherp kijkend N 184 enz.; ἄ. τιτύσκεσθαι, recht voor zich uit, d. i. nauwkeurig mikken φ 48; στῆ δ' ἄντα, zij bleef tegenover (hem) staan ζ 141 (zo vaker met aan te vullen persoon, b.v. ἄ. μάχεσθαι T 163). — *b*) in uiterlijk, θεοῖσι γὰρ ἄ. ἐῴκει Ω 630 (verg. ἄντην *b*). — **B)** praepos. met gen., tegenover, voor, ναίουσι Ἤλιδος ἄ. B 626; ἄ. παρειάων σχομένη κρήδεμνον α 334 (verg. δ 115); ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄ. (*coram*) σέθεν δ 160, verg. ἄ. μνηστήρων ἄλκιμος εἶναι γ 232; in vijandel. zin, θεοὶ ἄ. θεῶν ἴσαν Y 75; Διὸς ἄ. πολεμίζειν Θ 428, verg. 233, Φ 331 enz.

***ἀντ-άξιος,** opwegend tegen, evenveel waard, γέρας A 136; met gen., ψυχῆς, als het leven I 401, verg. Λ 514. †.
ἀντάω (ἄντα), impf. ἤντεον (anderen ἤντaον), fut. ἀντήσω, aor. ἤντησα enz., coni. ἀντήσομεν, tegemoet gaan, ontmoeten Δ 375; met dat., οἵ Z 399; met gen., τινός (een vijand) Π 423; δαίτης, aantreffen, vinden γ 44, τῶν ἔνδον ἐόντων π 254; ook μάχης H 158; ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, z. ὀπωπή.
†**Ἄντεια,** Anteia (dochter van Iobatès), gemalin van Proitos Z 160.
†**ἀντ-έχομαι,** med., aor. II imper. ἀντίσχεσθε, voor zich houden, τραπέζας ἰῶν, (tot bescherming) tegen de pijlen χ 74.
ἄντην (verg. ἄντα en ἀντί, eig. acc.), adv., *a*) *coram,* in 't gezicht, openlijk, onverholen, ἐσέδρακον enz., vlak in 't gezicht zien Ω 223, verg. T 15, ε 77; ἄ. ἀποκτείναντα (in een tweegevecht) X 109; ἀγαπαζέμεν Ω 464; ὁμοιωθήμεναι ἄ. A 187, ὤτρυνε τέ νείκεσέ τ' ἄντην K 158; λούεσθαι ζ 221. — *b*) in uiterlijk, θεῷ ἐναλίγκιος ἄ. β 5 enz., verg. χ 240 (en εἰς ὦπα ἔοικε Γ 158). — *c*) tegenover, ἵστασθε, standhouden, tegenst. φεύγειν Λ 590; ἔρχεσθαι, voor mijn ogen komen Θ 399 (verg. 428); ἄ. βαλλόμενος, van voren, *ex adverso* M 152.
***Ἀντηνορίδης,** gen. -ᾱο, zoon van Antènōr, d. i. Helikāōn Γ 123, Lāodokos Δ 87, Īfidamās Δ 221, Koōn Λ 249; τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Polubos, Agènōr, Akamās Λ 59.
***Ἀντ-ήνωρ,** -ορος (ἀνήρ), zoon van Aisūètès, echtgenoot der priesteres Theānō, vader van Agènōr, Akamās e. a., een der voornaamste en wijste Trojanen Γ 148, 262, die Odusseus en Menelāos, toen zij Helenè kwamen opeisen, gastvrij ontving Γ 203 sqq. en aanraadde haar terug te geven H 347.
†**ἄντη-στις** (ἀντη-, verg. ἄντην, en -στις, verg. ἵστημι, πα-στάς), eig. het zich tegenover (het megaron) bevindende, de ruimte achter de deur, die zich bevond tussen het megaron en het vrouwenvertrek(?), κατ' ἄντηστιν υ 387.
ἀντί (locat., lat. *ante,* verg. ἄντα), praepos. met gen. (niet van plaats; waar het die bet. moest hebben, leest men ἄντ' = ἄντα of ἀντί' = ἀντία), in plaats van, Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ πεφάσθαι Ω 254; gelijkstaand met, opwegend tegen, in ruil voor, ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος τέτυκται enz. θ 546 enz.; τῶνδ' ἀντὶ Ψ 650.
ἀντί', ἀντία, neutr. plur. van ἀντίος, als

adv., tegen, tegenover, z. ἀντίος.

***ἀντι-άνειρα** (ἀνήρ), alleen plur., tegen mannen opwegend, manhaftig Ἀμάζονες Γ 189, Ζ 186. †.

ἀντιάω (ἀντίος), 3. plur. ἀντιόωσι(-άουσι) enz., inf. -άαν(-άειν), fut. ἀντιόω(-άω) enz. (ook χ 28 Cob. -άεις i. p. v. -άσεις), aor. coni. ἀντιάσητον, opt. ἀντιάσειας enz., med. alleen impf. 2. plur. ἀντιάασθε(-άεσθε) en aor. inf. ἀντιάσασθαι ζ 193 (a. l. -άσαντα) **I)** act., te gemoet (naar . . . toe) komen of gaan **1)** met gen. *a*) van persoonl. obj., iem. in de strijd te gemoet gaan, σέθεν Η 231; iem. die dood is, οὗ παιδὸς τεθνηότος (om aan de begrafenis . . . deel te nemen) ω 56. — *b*) van zakel. obj., deelnemen aan, πολέμου Ν 215, μάχης Υ 125; τοιούτων ἔργων Ψ 643; deelachtig worden, ὀνήσιος φ 402; van goden, in ontvangst nemen, κνίσης Α 67, ἑκατόμβης α 25, ἱρῶν γ 436. — *c*) met zakel. subj., raken, βέλος στέρνων ἀντιάσειε Ν 290. — *d*) met acc., alleen ἐμὸν λέχος ἀντιάουσα, eig. naar mijn leger komend, d. i. mijn leger delend Α 31 (verg. Sof. Ai. 491: τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον). — **2)** in de weg komen, τινί σ 147; ἐμῷ μένει Ζ 127; ook abs., ἀντιάσας, die (iem.) toevallig ontmoet ζ 193, ν 312 enz. — **II)** med., deelnemen aan, γάμου Ω 62.

ἀντί-βιος, 3. (βίη), geweld er tegeninzettend, aanvallend, vijandig, alleen ἀντιβίοισι ἐπέεσσι Α 304, σ 415; acc. fem. **ἀντιβίην** en neutr. **ἀντίβιον** als adv., bij werkwoorden van strijden, *comminus*, ἀντίβιον μάχεσθαί τινι, -ην πειρηθῆναί τινι, zich met iem. in de strijd (een tweegevecht) meten Γ 20, Λ 386, Φ 226; ook ἐριζέμεναί τινι ἀντιβίην Α 278; verg. ook ἐναντίβιον.

ἀντιβολέω (*ἀντί-βολος; βάλλω), fut. -βολήσεις, -ει, aor. -εβόλησας enz., opt. ἀντιβολήσαις, te gemoet gaan of komen *a*) opzettelijk te gemoet gaan, ontmoeten, abs. Κ 546, τινί η 19, κ 277 (van goden die mensen hulp brengen); in de strijd, abs. Λ 365, τινί Π 847, ν 229; deelnemen aan, μάχης Δ 342. — *b*) toevallig, abs. η 16; γάμος ἀντιβολήσει ἐμέθεν, mij zal aantreffen, voor mij zal aanbreken σ 272; τάφου, (toevallig) komen bij δ 547; ἐδητύος, vinden φ 306; τινί, in de strijd ontmoeten Η 114. — *c*) bij wonen, φόνῳ λ 416, τάφῳ ω 87.

ἀντί-θεος, 3., opwegend tegen een god, goddelijk, van helden Ι 623 enz., Odusseus' makkers τ 216, volken Μ 408, de vrijers ξ 18, Polufèmos α 70, Pènelopeia λ 117.

†**ἀντί-θυρος** (θύρα), tegenover de deur zich bevindend, alleen neutr. **-θυρον** als subst., κατ' ἀντίθυρον κλισίης, (op de plaats) tegenover de deur der hut π 159.

†**Ἀντί-κλεια** (κλέος; anderen -κλέεια), dochter van Autolukos, echtgenote van Läërtès, moeder van Odusseus en Ktimenè λ 85 (verg. ο 356 sqq.).

†**''Αντι-κλος** (verg. Πάτρο-κλος), een der in het trojaanse paard verborgen Grieken δ 286.

ἀντικρύ (κρούω; ῠ alleen Ε 130 en 819, op de andere plaatsen Bentl. e. a. **ἄντικρυς**), adv. *a*) (vlak) tegen(over), μάχεσθαι Ε 130; vand. rechtuit rechtaan, ἀ. μεμαώς Ν 137 (verg. ἰθὺς μ. Λ 95); τινός, recht op iem. af Θ 301; κατ' ἀ. τέγεος, recht neer van κ 559; overdr., in 't gezicht, ronduit, ἀπόφημι Η 362. — *b*) door en door, geheel en al, ἀ. δὲ διῆλθε βέλος Ψ 876; ἀ. δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος Γ 359, verg. Δ 481; ἀ. χρόα ῥήξω Ψ 673; ἀ. δόρυ ἐξεπέρησε Π 346, κ 162; ἀ. δ' ἀπάραξε Π 116; ἀ. ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός Ε 74; διαπρὸ ἀ. Ε 66.

Ἀντί-λοχος (λέχω), zoon van Nestōr Ε 565, γ 452, vriend van Achilleus Ψ 556, ω 78 sq.; dapper krijgsman Δ 457, Ε 565 enz.; uitstekend wagenmenner Ψ 301—613 en snelvoetig Θ 569, Ψ 756; hij wordt voor Troje door Memnōn, den zoon van Èōs, gedood δ 188; Odusseus ziet zijn schim in de onderwereld ω 16. Epitheta: μεγαθύμου Νέστορος υἱός, Νεστορίδης, Νηλήιος; διοτρεφής; ἀμύμων, θοὸς πολεμιστής, μενεχάρμης, μήστωρ ἀυτῆς, πεπνυμένος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής.

***Ἀντί-μαχος** (μάχομαι), vader van Hippolochos, Peisandros en Hippomachos, verzet zich hevig tegen het teruggeven van Helenè Λ 123 sqq.; zijn zoons sneuvelen Λ 123 sqq., Μ 188 sq.

****Ἀντί-νοος** (ὁ ἀντία νοῶν, Dwarskop), zoon van Eupeithès, uit Ithakè (? verg. π 418 sqq.), onbeschaamdste der vrijers β 84 sqq., ρ 374 sqq.; hij en Eurumachos ἀρχοὶ μνηστήρων δ 628; hij stelt voor Tèlemachos, als deze van Pulos terugkeert, onschadelijk te maken δ 660 sqq., π 363 sqq.; werpt met een voetbank naar Odusseus ρ 462; wordt door Odusseus het eerst gedood χ 8 sqq.

†**Ἀντι-όπη** (ὄψ), dochter van Asōpos, moeder van Amfīōn en Zèthos λ 260.

ἀντίος, 3. (ἀντί) **1)** adi., tegemoet, tegenover, *adversus* (verg. ἐναντίος) *a*) in vriendel. zin, abs. Ζ 54 enz.; met gen., Ἀγαμέμνονος ἀ. ἐλθών Β 185; ook γούνων Υ 463, verg. Ο 694, Χ 195; οὐκ ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, zij kon (haar) niet aankijken τ 478. — *b*) in vijandel. zin, abs. Ν 146 enz.; met dat., οἱ ἀ. ἦλθε Ο 584;

met gen., ὅς τις τοῦ (Menr. ἕο) γ' ἀ. ἔλθοι P 8. — **2)** neutr. sing. **ἀντίον** en plur. **ἀντία** dikwijls als adv. *a*) tegenover, ἵζεν ξ 79, met gen. I 218; δίφρον ἀντί' Ἀλεξάνδροιο κατέθηκε Γ 425; ἀντία τινὸς φάσθαι ο 377 (*coram*, verg. α 78, ρ 529, verg. att. ἐναντίον); τὴν (τὸν) ἀντίον ηὔδα, antwoorden Γ 203, β 208; spreken tot E 170, ε 28; ἴδεν ἀντίον, zag naar (haar) π 160. — *b*) tegenover, met vijandel. bet., met gen., στήμεναι X 253, μάχεσθαι Y 88, verg. α 78; ook ὅς τις σέθεν ἀ. εἴπῃ, zich met woorden tegen u verzet A 230.

ἀντιόω, z. ἀντιάω.

†**ἀντιπέραιος** (ἀντι-πέρας), tegenovergelegen, alleen neutr. plur. als subst., ἀντιπέραια, de tegenovergelegen kusten B 635 (volg. She. de N.kust van Èlis).

†**ἀντ-ίσχομαι,** med., alleen praes., imper. ἀντίσχεσθε X 74 (juister aor. van ἀντέχομαι).

***ἀντι-τορέω,** alleen aor. ἀντετόρησεν, doorboren, δόρυ χρόος (v. L. χρόα) E 337; binnendringen, δόμον ἀντιτορήσας K 267 (Doederl. ἀν-τετορήσας, geredupl. aor. van ἀν-τορέω). †.

ἄν-τιτος (haplol. voor ἀντίτιτος), terugbetaald, alleen ἄντιτα ἔργα, (daden van) vergelding, wraak ρ 51, 60, Ω 213 (verg. παλίν-τιτος). †.

'Αντι-φάτης, -ᾱο (ΦΕΝ-), acc. ook Ἀντιφατῆα κ 114 (volg. Kretschm. gevormd naar de gen. Ἀντιφάταο, uit neiging tot «*Isosyllabismus*» **1)** †Trojaan M 191 (verg. Λ 101 en 109 Ἄντιφος, waar volg. v. Wilam oorsprkl. miss. ook Ἀντιφάτης stond). — **2)** **zoon van Melampoes, vader van Oikleès ο 242 sq. — **3)** **koning der Laistrugoniërs κ 106, 114, 119. †.

***ἀντι-φερίζω** (verg. ἰσο-φαρίζω), zich met iem. in iets meten, τινί Φ 357 en τὶ Φ 488. †. Verg.

ἀντι-φέρομαι, weerstand bieden, zich met iem. meten π 238; μάχῃ, in de strijd E 701; μένος (acc. part.) Φ 482; ἀργαλέος Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι A 589 (verg. ἀργαλέος).

†**'Αντί-φονος,** zoon van Priamos Ω 250.

***Ἄντι-φος** (ΦΕΝ-), verg. Ἀντιφάτης **1)** *zoon van Priamos, door Achilleus weggevoerd en tegen losgeld vrijgelaten, sneuvelt later door de hand van Agamemnōn Δ 489, Λ 101 sqq. — **2)** †Maioniër, zoon van Talaimenès en de nimf Gugaiè, bondgenoot der Trojanen B 864. — **3)** †zoon van Thessalos, aanvoerder der Grieken uit Nīsūros enz. B 678. — **4)** †een der makkers van Odusseus, zoon van Aiguptos, laatste slachtoffer van Polufèmos β 19. — **5)** †vriend van Odusseus en Tèlemachos δ 68.

****ἄντλος** (verw. met ἀμάομαι), kielwater, vand. ook ruim μ 411, ο 479. †.

†**ἀντολή** (ἀνα-τέλλω), alleen plur. nom., (oorden der) opkomst μ 4.

***ἄντομαι** (ἀντ-, verg. ἄντα), alleen praes. en impf., ontmoeten, in de weg komen *a*) toevallig Θ 412; ὅθι διπλόος ἤντετο θώρηξ (nl. ὀϊστῷ) Δ 133 = Y 415; stoten, stuiten op (van de lanspunt), ἀργύρῳ Λ 237. — *b*) opzettelijk X 203; in de strijd, ἀλλήλοισιν ἐν πολέμῳ O 698.

ἀν-τορέω, z. ἀντιτορέω.

ἀντρέψειαν, z. ἀνατρέπω.

****ἄντρον,** hol, grot ι 216, θεσπέσιον ν 363, ἐπήρατον, ἠεροειδές, ἱρὸν νυμφάων ν 103.

†**'Αντρών** -ῶνος (ἄντρον), zeestad (in het Z. O. van het thessalische Fthīōtis) B 697.

***ἄντυξ,** -υγος, ἡ (verg. καταῖ-τυξ), rand **1)** metalen schildrand Ξ 412, O 645, Y 275, aan de binnenkant met leer overtrokken Z 118; aan het schild van Achilleus, φαεινήν, τρίπλακα, μαρμαρέην Σ 479. — **2)** met de bovenkant van de wagenbak evenwijdig en aan de open achterkant van de wagen aan beide zijden (vand. δοιαί . . . περίδρομοι E 728) naar beneden lopende gebogen houten wagenrand Φ 38, die tot leuning diende, tevens gelegenheid gaf de teugels vast te binden E 262.

ἄνυσις, voltooiing, ἄ. δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν, ze zullen (daarmee) niets bereiken B 347, οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, we zullen (daarmee) niets bereiken δ 544. †. Van

ἀνύω (skt *sanōti*, wint), praes. of fut. ἀνύω Δ 56, aor. ἤνυσε, opt. ἀνύσειε, pass. fut. ἀνύσσεσθαι, bovendien van **ἄνῡμι** med. impf. ἤνυτο ε 243 (Cob. ἤνετο, z. ἄνω), opt. ἄνῡτο Σ 473 (= ἄνυιτο, a. l. ἄνοιτο) *a*) tr., doen opschieten, verteren, σὲ φλὸξ ἤνυσεν ω 71. — *b*) intr., opschieten, vorderen, met part., οὐκ ἀνύω φθονέουσα Δ 56; ὅσσον (acc. van de inhoud) νηῦς ἤνυσεν δ 357, verg. ο 294; med. intr. = act., θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον ε 243, verg. Σ 473; οὐκ ὀίω ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα π 373. †.

ἄνω (< ἀνϜω, verg. ἀνύω), alleen impf. ἦνον, doen vorderen, ὁδόν, snel afleggen γ 496, en med. ἄνεται νύξ, vorderen K 251, en ἔργον ἄνοιτο Σ 473 (verg. ἀνύω). †.

ἄνω (ἀνά), adv., naar boven, omhoog, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε λ 596; ὅσσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς ἐέργει, de zee op Ω 544 (volg. anderen: naar het noorden toe, verg. Hèr. I 142). †.

ἀν-ώγω (verw. met lat. *aio*, *ad-agium*), praes. (van perf. gevormd) ἀνώγει, coni. ἀνώγῃ, imper. ἀνωγέτω, ἀνώγετον, inf. ἀνωγέμεν, impf. (met kracht van aor.)

ἄνωγον, -ε, ἤνωγον, ἠνώγεον H 394 (van praes. ἀνωγέω; Bentl. ἤνωγον), opt. ἀνώγοιμι, -οι, -οιτ', fut. ἀνώξω π 404, aor. coni. ἀνώξομεν O 295 (Wackern. ἀνώγομεν als perf. coni.), inf. ἀνῶξαι κ 531, perf. (met bet. van praes.) ἄνωγα, ἄνωγας, -γε(ν), imper. ἄνωχθι, ἀνώχθω, ἄνωχθε, plusqpf. ἠνώγεα (met suniz., v. L. ἤνωγον), ἠνώγει(ν) [v. L. ἤνωγε(ν)], ἀνώγειν E 899 (Barnes ἄνωγέ μιν), b e v e l e n, a a n s p o r e n, gewoonl. met (acc. c.) inf. Z 170, Δ 301, E 509; met dat. van pers. alleen υ 139 (Weckl. ἐκέκλεθ'); vaak θυμὸς ἀνώγει of ἄνωγε Θ 322, ε 89; ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει O 43, ε 139, κέλομαι καὶ ἄνωγα γ 317; met dubb. acc., τά με θυμὸς ἀνώγει T 102.

†**ἀν-ωθέω,** aor. -ώσαντες, i n z e e s t o t e n (het schip) ο 553.

†**ἀν-ωιστί** (οἴομαι), adv., o n v e r w a c h t δ 92. Verg.

†**ἀν-ώιστος** (οἴομαι), o n v e r w a c h t Φ 39.

†**ἀν-ώνυμος** (ὄνομα), z o n d e r n a a m θ 552.

ἄνωχθε, ἄνωχθι, ἀνώχθω, z. ἀνώγω.

ἀξέμεν(αι), ἄξετε, z. ἄγω.

***ἀξίνη** (verw. met lat. *ascia*, ned. *aks*), s t r i j d b i j l, alleen door de Trojanen gebruikt wapen N 612, O 711. †.

ἄξιος, 3. (ἄγω), o p w e g e n d (tegen), (e v e n v e e l) w a a r d, met gen., λέβης βοὸς ἄξιος Ψ 885; πολέος θ 405; σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς (nl. δῶρον), het zal voor u opwegen tegen een vergoeding, d. i. het zal u een goed tegengeschenk bezorgen α 318; οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν, *pares* Θ 234; οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος, weegt de dood van dien man niet op tegen die van P. Ξ 472, verg. N 446; πάντων ἄξιον ἦμαρ (de dag die voor alles vergoeding brengt) O 719; v o l d o e n d e, b e h o o r l i j k, ἄποινα Z 46; δῶρα I 261; ὦνος ο 429; ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι, een behoorlijke prijs υ 383.

***'Αξιός,** rivier in Paionië (tw. V a r d a r) B 849 enz.; de riviergod Φ 141, 157.

†**ἄ-ξυλος,** 2. (ἀ-*copul.* en ξύλον), h o u t r i j k, d i c h t, ὕλη Λ 155.

†**'Αξῦλος** (ἄγω, verg. Usener, der Stoff des griech. Epos, p. 25 sqq.), zoon van Teuthrās uit Arisbè, gedood door Diomèdès Z 12.

***ἄξων,** -ονος, ὁ (skt *áksha-*, lat. *axis*, ned. *as*; van ἄγω), a s, σιδήρεος E 723, χάλκεος N 30, φήγινος E 838.

ἀοιδή (att. ᾠδή; ἀείδω), h e t z i n g e n, zowel de k u n s t v a n z i n g e n B 595, θ 498, als het g e z a n g α 328; verder l i e d Ω 721, α 351; o n d e r w e r p v a n e e n l i e d, s t o f v o o r e e n l i e d γ 204, θ 580, ω 197(?), 200 (verg. ἀοίδιμος). Epitheta: θέσπις, θεσπεσίη, ἡδεῖα, ἱμερόεσσα, χαρίεσσα, λιγυρή, στονόεσσα; νεωτάτη.

****ἀοιδιάω** (ἀοιδή), z i n g e n, καλὸν κ 227, ὀπὶ καλῇ ε 61. †.

†**ἀοίδιμος** (ἀοιδή), s t o f o p l e v e r e n d v o o r e e n l i e d Z 358 (verg. ἀοιδή).

ἀοιδός (ἀείδω), z a n g e r, Il. alleen Ω 720, ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, van zangers bij het lijk van Hektōr, en Σ 604 (wschl. later ingevoegd); zangers als Fèmios en Dèmodokos in de Od., πολύφημος χ 376, zijn niemands leerlingen, αὐτοδίδακτος χ 347; Apollōn θ 488, maar vooral de Muze(n) θ 44, 63, 73, 481, 488, ρ 518, χ 347, schenken hun de gave van het lied (z. over Thamuris B 594 sqq.); daarom heet de zanger θεῖος, θέσπις, θεοῖσ' ἐναλίγκιος αὐδήν α 371, en wat hij zingt is betrouwbaar; zangers zijn dikwijls de begeleiders en vrienden der vorsten, die zich ook zelf met het snarenspel bezig houden I 186; Agamemnōn laat een zanger achter tot bescherming van zijn echtgenote γ 267; gewoonl. hebben zij hun vast verblijf in de woning van een vorst, maar dikwijls trekken zij rond, overal hooggeëerd en hartelijk ontvangen, περικλυτός, λαοῖσι τετιμένος ν 28 (z. vooral θ 479), ἐρίηρος α 346.

ἀ-ολλής, -ές (ἀϝ; ἀ-*copul.* en ϝέλλω), alleen plur., d i c h t o p e l k a a r g e d r o n g e n, g e s l o t e n E 498 enz.; i n d r o m m e n, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασιν υ 40, ἀολλέες ἠγερέθοντο enz. λ 228 enz.; dicht b i j e l k a a r, v e r z a m e l d, g e z a m e n l i j k, μίμνειν γ 427, πάντες ἀολλέες T 190, verg. θ 394; ᾤμωξαν Ψ 12; van zaken, (νῆες) ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο κ 132; βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα ξ 431.

***ἀολλίζω** (ἀϝ.; ἀϝολλής), aor. ἀόλλισσαν, -σασα, pass. ἀολλίσθησαν, inf. ἀολλισθήμεναι, bijeenbrengen, v e r z a m e l e n Z 270, 287; pass., zich verzamelen O 588, T 54. †.

ἄορ, ἄορος, τό (z. ἀείρω), acc. plur. ἄορας ρ 222 (a. l. ἄορα), z w a a r d (van brons), δεινόν, μέγα, ὀξύ, τανυηκές, χάλκειον, παγχάλκεον θ 403. (ᾱ in arsi metri causa).

ἀορτήρ, -ῆρος, ὁ (2. ἀείρω), d r a a g b a n d van een ransel ν 438; b a n d e l i e r van een zwaard (over de rechter schouder) λ 609; plur. Λ 31 (waar de twee einden bedoeld worden; volgens anderen haken of ringen, waarmee de bandelier aan de schede was vastgemaakt; Il. alleen hier).

ἄορτο, z. 2. ἀείρω.

ἀοσσητήρ, -ῆρος (ἀοσσέω; van *ἄ-οσσος, ἀ-*copul.* en lat. *socius*, ἕπομαι), m e t g e z e l, h e l p e r O 254, δ 165.

†**ἄ-ουτος** (οὐτάω, οὐτάζω), n i e t (door een houw of steek) g e w o n d Σ 536 (= ἀνούτατος).

ἀπ-αγγέλλω, praes. part. -ων, impf. iter. ἀπαγγέλλεσκε, aor. opt. -αγγείλειε enz., iem. een boodschap overbrengen, iem. iets (over) tellen, berichten, τινί (τι) I 626, π 459, P 409, 640; abs. σ 7; πάλιν ι 95; εἴσω δ 775 (a. l. ἐπαγγείλῃσιν).

†**ἀπ-άγχω,** part. -ων, worgen τ 230.

ἀπ-άγω, praes. -άγουσι, fut. inf. -άξειν, aor. II -ήγαγεν, -ον, wegvoeren, wegbrengen, terugbrengen, τινὰ οἴκαδε π 370, verg. O 706 enz.; εἰς ἄλλην γαῖαν ν 211, verg. Σ 326; ook uit huis meebrengen, βόας (Ernesti ἀνάγ.) σ 278.

†**ἀπ-αείρομαι,** med., part. -αειρόμενον, zich verwijderen, πόλιος, van de stad Φ 563.

ἀπαίνυμαι, z. ἀποαίνυμαι.

†**'Απαισός,** stad in Musië aan de Hellespont B 828 (= Παισός E 612, waar Heyne 'A. leest).

†**ἀπ-ᾱΐσσω,** aor. ἀπᾱΐξας, afspringen, κρημνοῦ Φ 134.

†**ἀπ-αιτίζω** = ἀπαιτέω, part. -αιτίζοντες, herhaaldelijk terugvorderen β 78.

ἀπάλαλκε, ἀπαλάλκοι, z. ἀπαλέξω.

†**ἀ-πάλαμνος,** 2. (παλάμη = μηχανή), onhandig, radeloos E 597 (verg. b.v. Hiller-Crus., Anthol. lyr., Skol. 14. 2: εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι).

ἀπ-αλέξω, fut. inf. -αλεξήσειν, aor. opt. -αλεξήσαιμι, aor. II opt. -αλάλκοι, imper. -άλαλκε, afweren, afhouden, τινά δ 766; τινά τινος Ω 371; κύνας κεφαλῆς X 348; τινὰ κακότητος, beschermen tegen ρ 364 (beter a. l. τιν' = τινί, κακότητα). †.

*__ἀπ-άλθομαι,__ fut. dual. ἀπαλθήσεσθον, geheel genezen, ἕλκεα (acc. part.) Θ 405, 419. †.

†**ἀπ-αλοιάω,** aor. ἀπηλοίησε, verbrijzelen, ὀστέα Δ 522.

ἁπαλός, 3. (verw. met πάλη, fijn meel), mollig, zacht, παρειαί Σ 123, χεῖρες φ 151, δείρη Γ 371, πόδες (van Ātè) T 92; ἦτορ, het tedere, jonge leven Λ 115; neutr. acc. **ἁπαλὸν** als adv., γελάσαι, wekelijk(?) ξ 465.

†**ἁπαλο-τρεφής** (τρέφω), vetgemest, σίαλος Φ 363.

†**ἀπ-αμάω,** aor. opt. ἀπᾱμήσειε, afsnijden, λαιμὸν σιδήρῳ (ᾱ metri causa) Σ 34 (a. l. ἀποτμήξειε; met tm. φ 301).

ἀπ-αμείβομαι, alleen praes. part. en impf. ind. -αμείβετο, antwoorden, zowel abs., τὸν (τὴν) δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη A 84 enz. of προσεφώνεε Θ 292 enz., als met acc., τὸν δ' αὖτ' ἀπαμείβετο φώνησέν τε ϑ 400 enz., verg. ϑ 158.

†**ἀπ-αμείρομαι** (μείρομαι), alleen praes. -εται, roven, ἥμισυ ἀρετῆς ρ 322 (a. l. ἀποαίνυται).

ἀπ-αμύνω **1)** act., alleen aor. -ήμυνεν, afweren, afwenden, τινί τι I 597 (verg. A 67, Π 75, β 59). — **2)** med., alleen impf. -αμύνετο, aor. opt. -αμυναίμεσθα, inf. -αμύνασθαι *a*) zich verweren O 738; χερσί λ 579. — *b*) van zich afweren, zich verweren tegen, ἄνδρα Ω 369, π 72, φ 133. †.

ἀπ-αναίνομαι, alleen aor. ind. ἀπηνήναντο, inf. ἀπανήνασθαι, afwijzen, weigeren H 185, εὐνήν κ 297. †.

ἀπ-άνευθε(ν) *a*) adv., verweg, φεῦγον I 478; κιὼν zich afzonderend A 35; afgezonderd van anderen K 425; afzonderlijk, ἱερευσέμεν κ 524. — *b*) praepos. met gen., verwijderd van, afgezonderd van, ver van, νεῶν A 48, τοκήων ι 36; θεῶν, buiten de goden om A 549; na de gen., μάχης ἀπ. Λ 283.

ἁπάντῃ (of -η; ἅπας), adv., overalheen, naar alle kanten H 183, 186; κύκλῳ ἁ. ϑ 278. †.

†**ἀπ-ανύω,** aor. ἀπήνυσαν, de weg geheel afleggen, οἴκαδε η 326.

**__ἅ-παξ__ (ἁ-*copul.* en παγ-, πήγνυμι, verg. du. *ein-fach*), adv., eenmaal μ 22; ineens μ 350 (verg. O 511, ἕνα χρόνον). †.

*__ἀπ-αράσσω,__ aor. ἀπήραξε en -άραξε, afslaan, κάρη χαμᾶζε Ξ 497, αἰχμὴν ἄντικρυ Π 116 (verg. N 577, Π 324). †.

†**ἀπ-αρέσκομαι,** med., aor. inf. -αρέσσασθαι, geheel bevredigen, ἄνδρα T 183.

**__ἀπ-άρχομαι,__ med., alleen part. -αρχόμενος, met rituele bet. (verg. ἐπ-, κατάρχομαι), het offer beginnen door (het offerdier de haren van het voorhoofd) af te snijden (volg. P. Stengel p. 44: «*als Erstlingsgabe abschneiden*»), τρίχας ξ 422, verg. γ 446 (en T 254, ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, ook Γ 273). †.

ἅ-πᾶς, ἅπᾱσα, ἅπαν (ἁ-*copul.* en πᾶς), gezamenlijk, geheel, ἐγκέφαλος Λ 98, "Ιλιος X 410, οἶκος β 48; ἅπ. φιλότης, louter vriendschap ο 158; ἐνιαυτός, vol ξ 196; plur. als subst., allen gezamenlijk X 241 enz. (= ἅμα πάντες Ω 253); met adi., ἀργύρεος ἅπας, geheel van zilver δ 616 (plur. fem. gen. met suniz. ἁπασέων ϑ 284).

ἄ-παστος (πατέομαι), die niets genuttigd heeft, nuchter T 346; met gen., ἐδητύος ζ 250, ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος δ 778. †.

ἀπατάω (ἀπάτη), fut. ἀπατήσω, aor. ἀπάτησας enz., bedriegen, misleiden, τινά I 344, δ 348.

*__ἀπ-άτερθε(ν)__ **1)** adv., afgezon-

derd, afgescheiden B 587, Σ 217. — 2) als praepos. met gen., ver van E 445. †.

ἀπάτη, bedrog, misleiding Δ 168, κακή B 114, I 21; plur. O 31, ν 294. †.

****ἀπατήλιος** (ἀπάτη), bedrieglijk, misleidend, ἀπατήλια βάζειν ξ 127, 157; ἀπ. εἰδώς, bedrieger ξ 288. †.

†ἀπατηλός (ἀπάτη), bedrieglijk, misleidend A 526.

†ἀπ-ατῑμάω, aor. ἀπητίμησε, smadelijk behandelen, τινά N 113 (Nck ἀπητίμασσε; Brandr. ἄρ' ἠτίμησε).

ἀπαυράω, z. ἀπηύρων.

****ἀπαφίσκω** (miss. verw. met ἅπτομαι; Brugm. vergelijkt *tangere*, beetnemen, bij Plaut.), praes. -ει, aor. II ἤπαφε, med. opt. ἀπάφοιτο **1)** act., foppen, misleiden, τινά λ 217, ξ 488 (z. ook παραπαφίσκω). — **2)** med. = act. ψ 216. †.

ἀπέειπε, z. ἀπεῖπον; **ἀπέ(Ϝ)έργαθε,** z. ἀποέργω; **ἀπέῃσι,** z. 1. ἄπειμι.

ἀπ-ειλέω, praes. ἀπειλεῖς, impf. ἠπείλει en ἀπείλει(-εε) enz., dual. ἀπειλήτην(-εέτην), fut. ἀπειλήσω, -ει, aor. met en zonder augm., wegdringen, vand. **1)** dreigen, met nadruk of dreigend verklaren, met acc. van de inhoud, μῦθον A 388 (Nck μῦθον ἐπηπείλησεν, verg. ν 127); τινὶ ἀπειλάς N 220; τό γε O 212; ὧδε A 181; ἀπειλήσας ἐβεβήκει, met een uitdagende houding Y 161; met fut. inf. A 161, λ 313, praes. I 683 (beter a. l. ἑλξέμεν). — **2)** met trots beweren, snoeven Θ 150; met acc. c. inf. ϑ 383. — **3)** plechtig beloven Ψ 863, 872.

ἀπειλή (ἀπειλέω), alleen plur., dreigement, grootspraak I 244, Ξ 479, ν 126 (Od. alleen hier).

†ἀπειλητήρ, -ῆρος (ἀπειλέω), snoever H 96.

1. **ἄπ-ειμι,** coni. ἀπέῃσιν, part. -εών enz., impf. ἀπέην en ἀπῆν ε 400 = μ 181 (v. L. ἀπῆεν ὅσον), ι 473 (Nck ἀπῆμεν, verg. 491, ὅσον), 3. plur. -εσαν, fut. ἀπέσσομαι enz., 3. sing. ἀπεσσεῖται τ 302, afwezig zijn, verwijderd zijn, τόσσον K 351; met gen., τοῦ P 278, φίλων καὶ πατρίδος αἴης σ 145, πάτρης τ 169 (verg. ζ 40); σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται β 285; wegblijven Y 7.

2. **ἄπ-ειμι,** imper. ἄπιθι, part. -ιών enz., weggaan, heengaan ρ 478 enz.; ἂψ ἀπιών K 289.

ἀπ-εῖπον, aor., 3. sing. ἀπέ(Ϝ)ειπε enz., inf. -(Ϝ)ειπεῖν, part. ἀποειπών T 35, zonder Ϝ alleen ἀπειπόντος T 75 (volg. Bentl. onecht vers) en ἀπειπέμεν α 91 (v. L. μνηστήρεσσ' ἀποϜ.) **1)** zich uiten, flink zijn mening zeggen, abs., κρατερῶς I 431; πᾶσι μνηστήρεσσιν, tegenover α 91, verg. 373; met acc., uitspreken, bekend maken, τὸν μῦθον I 309, verg. α 373; in 't bijz. op verzoek bekend maken, ἀγγελίην H 416, ἀληθείην Ψ 361 (verg. ἀπόφημι). — **2)** weigeren A 515, I 510. — **3)** afzweren, vaarwel zeggen, μῆνίν (τινι) T 75 (35); θεῶν κελεύθους Γ 406 (verg. ἀποείκω).

†'Απειραῖος, uit Apeirè (ἀ-*priv.* en πεῖρα, πεῖραρ, het land zonder grenzen) η 8 (verg. 'Απείρηθεν).

ἀ-πειρέσιος, 3. en **ἀ-περείσιος** (metri causa i. p. v. *ἀπερέσιος; πείρω), niet over te komen, onmetelijk, γαῖα Y 58; eindeloos, ὀϊζύς λ 621; ontelbaar, αἶγες ι 118; ook naast πολλοί τ 174; ontzaglijk, ἕδνα Π 178, ἄποινα A 13.

†'Απείρη-θεν, adv., uit Apeirè (verg. 'Απειραῖος) η 9.

ἀ-πείρητος (πειράω), act., zonder ervaring β 170; οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονεν δίεσθαι, niet zonder een poging gewaagd te hebben M 304; pass., οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, onbeproefd P 41. †.

ἀ-πείριτος, = ἀπειρέσιος, onmetelijk, πόντος κ 195.

ἀ-πείρων, -ονος (πεῖραρ), grenzenloos, onmetelijk, γαῖα H 446, πόντος δ 510, verg. Ω 545; eindeloos, ὕπνος η 286; ontelbaar veel, δεσμοί ϑ 340, verg. Ω 776.

†ἀπ-εκλήθομαι, med., aor. II -λελάθεσθε, geheel vergeten, θάμβευς ω 394.

ἀπέκτανε, -κταν, z. ἀποκτείνω.

ἀ-πέλεθρος, 2. (ἀ-*copul.* en πέλεθρον), onmetelijk, ἴς E 245, H 269, ι 538; neutr. **ἀπέλεθρον** als adv., een onmetelijk eind Λ 354. †.

†ἀπ-εμέω, aor. ἀπέμεσσα, uitbraken, αἷμα Ξ 437.

ἀπένεικα, z. ἀποφέρω; **-έπλω,** z. ἀποπλώω; **-έϜραν** enz., z. ἀπηύρων; **ἀπερείσιος,** z. ἀπειρέσιος; **ἀπερρίγασι,** z. ἀπορριγέω.

ἀπ-ερύκω, praes. -ει enz., opt. -ερύκοι, afweren, tegenhouden ι 119; κύνας σ 105, ἐρωήν Δ 542, P 562 (verg. Ω 156). †.

ἀπ-έρχομαι, part. -ερχομένη, aor. II -ῆλθε, perf. -ελήλυθα, -ε, weggaan, vertrekken, πάτρης Ω 766, τ 223, ω 310, οἴκου β 136; ἔνθεν P 703.

†ἀπ-ερωεύς (2. ἐρωή), verijdelaar, μενέων Θ 361.

†ἀπ-ερωέω, opt. ἀπερωήσειας, rusten van, opgeven, πολέμοιο Π 753.

****ἄπεσαν, -εσσεῖται,** z. 1. ἄπειμι; **-εσσύμεθα, -συμένον,** z. ἀποσεύομαι; **-έστιχε,** z. ἀποστείχω.

****ἀ-πευθής** (πεύθομαι) **1)** pass., onuitgevorst, onbekend, κείνου δ'

ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων γ 88. — **2)** act., o n k u n d i g, zonder iets vernomen te hebben γ 184. †.

ἀπεύραν enz., z. ἀπηύρων.

ἀπέφθιθεν, z. ἀποφθίνομαι.

ἀπ-εχθαίρω, praes. -ει, aor. coni. -εχθήρω **1)** h a t e n, σέ Γ 415. — **2)** g e h a a t m a k e n, v e r g a l l e n, μοὶ ὕπνον καὶ ἐδωδήν δ 105. †.

ἀπ-εχθάνομαι, praes. 2. sing. -εαι, aor. II ἀπήχθετο, coni. ἀπέχθηαι enz., inf. ἀπεχθέσθαι, part. ἀπεχθόμενος **1)** z i c h g e h a a t m a k e n, g e h a a t w o r d e n, praes. alleen β 202; aor., zich gehaat gemaakt hebben, g e h a a t z i j n σ 165; τινί Γ 454 enz. — **2)** t o t v i j a n d w o r d e n, μοὶ πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, vijandig geworden, hatend π 114, verg. 96.

ἀπ-έχω, praes. inf. -ειν, fut. ἀφέξω en ἀποσχήσει, aor. coni. ἀπόσχῃ, med. fut. ἀφέξομαι enz., aor. coni. ἀπόσχωνται **1)** act., a f h o u d e n, v e r h o u d e n, ἑκὰς νήσων νῆα ο 33, Τυδέος υἱὸν Ἰλίου Ζ 96; τί τινι (verg. ἀμύνειν τί τινι en ἀπωθεῖν Α 97) Ω 19, υ 263; overdr., λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Α 97 (Aristarch. Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει). — **2)** med., z i c h o n t h o u d e n, πολέμου Θ 35, verg. Μ 248; ἀλλήλων, nl. εὐνῆς καὶ φιλότητος Ξ 206; βοῶν, afblijven van μ 321, verg. ι 211; s p a r e n, τινός τ 489.

ἀπ-ηλεγέως (verg. ἀλεγεινός; Blass en Be. met Hèrodian. ἀν-ηλεγέως; verg. ταν-ηλεγής), adv., o n b e k o m m e r d, z o n d e r a a n z i e n d e s p e r s o o n s, μῦθον ἀποειπεῖν α 373, Ι 309. †.

†ἀ-πήμαντος (πημαίνω), o n g e d e e r d τ 282.

ἀπήμβροτε, z. ἀφαμαρτάνω.

ἀ-πήμων (πῆμα), z o n d e r l e e d o f l e t s e l **1)** pass. Α 415; πέμπετέ με ἀπήμονα, ongedeerd ν 39. — **2)** act., g u n s t i g, οὖρος ε 268; g e l u k k i g, νόστος δ 519; v e r k w i k k e n d, ὕπνος Ξ 164; h e i l z a a m, μῦθος Μ 80 (Barnes ἀμύμων); v o o r l e t s e l b e h o e d e n d, πομποί θ 566.

ἀπήνη, v r a c h t w a g e n, door muilezels getrokken, ἐυξέστη Ω 275, τετράκυκλος Ω 324, ὑψηλή, ἐύκυκλος, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖα ζ 69.

ἀπ-ηνής, -ές (verg. πρηνής, ὑπηνήτης), o n v r i e n d e l i j k, h a r d, βασιλεύς Α 340, θυμός ψ 97, νόος Π 35; neutr. plur. als subst. τ 329.

ἀπ-ηύρων, -ᾱς, -ᾱ, -ων (impf. van ἀπαυράω), aor. part. ἀπούρᾱς, fut. ἀπουρήσουσι [de vormen van het impf. zijn volg. K. Meister gevormd naar den aor. ἀπηύρα; Ahr. ἀπέϝρᾱν, -ᾱς, -ᾱ, -ασαν, ἀποϝρᾱ́ς (anderen ἀπεύρᾱν enz., W. Schulze ἀπ-ήϝρα enz.), alle vormen van een aor., ἀποϝρήσουσι, van een fut., van ϝρα-, verw. met ἀπόϝερσε, ϝερύω], o n t r u k k e n, r o v e n Α 356, ἐλεύθερον ἦμαρ Π 831, φίλον ἦτορ Φ 201; τινὰ θυμόν Ζ 17; τινί τι Ρ 236, γ 192.

†ἀπ-ήωρος (metri causa i. p. v. ἀπήορος, verg. 2. ἀείρω?), v e r i n d e h o o g t e h a n g e n d(?) μ 435.

ἀπιθέω (*ἀ-πιθής, πείθομαι), alleen fut. ἀπιθήσω, -ει, en aor. ἀπίθησε(ν), -αν, o n g e h o o r z a a m z i j n, steeds met negatie, abs., ὣς ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε Β 166, ε 43; met dat., b.v. Ἀγαμέμνονι Γ 120; μύθῳ Α 220; ook verbonden met ἀκούσας, b.v. ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας Θ 319, verg. Δ 198.

ἀ-πινύσσω (πινυτός), alleen praes. **1)** b e w u s t e l o o s z i j n, κῆρ Ο 10. — **2)** o n v e r s t a n d i g z i j n ε 342, ζ 258. †.

ἄπιος, 3. (ἀπό), v e r w i j d e r d, a f g e l e g e n, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης Α 270, η 25.

***Ἀπισάων,** -ονος **1)** Trojaan, zoon van Fausios, gedood door Eurupulos Λ 578, 582. — **2)** Paioniër, zoon van Hippasos, door Lukomèdès gedood Ρ 348. †.

†ἀπιστέω (ἄ-πιστος), n i e t g e l o v e n, b e t w i j f e l e n, met acc. ν 339.

ἄ-πιστος (πείθομαι) *a*) n i e t t e v e r t r o u w e n Γ 106. — *b*) w a n t r o u w e n d ξ 150.

†ἀπ-ίσχω (= ἀπέχω), w e g h o u d e n λ 95.

ἀπλοΐς, -ίδος (van ἁπλόος, *sm̥-, z. ἀ-, + *-πλόος, z. δίπλοος), e n k e l, χλαῖνα, tegenst. δίπλαξ (z. daar) Ω 230, ω 276. †.

†ἄ-πνευστος (πνέω), z o n d e r t e a d e m e n ε 456.

ἀπό (skt *ápa*, lat. *ab*, ned. *af*), met teruggetr. accent ἄπο, b.v. θεῶν ἄ. ζ 12, λούσῃ ἄ. Ξ 7 **A)** adv. of tm., a f, w e g, ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι Α 67; ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα Ε 81, ἀπὸ χλαῖναν βάλε Β 183; t e r u g, ἀπὸ πατρὶ δόμεναι Α 98; soms met nader bepalende gen., b.v. ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων ι 416, ἀπὸ ξίφος θέτ' ὤμων φ 119. — **B)** praepos. met gen., v a n—a f, v a n— w e g, v a n **1)** *a*) bij verba van beweging, b.v. ἆλτο ἀπ' Οὐλύμπου Α 532, ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος θ 121; πέμπειν τινὰ ἀπὸ ὑσμίνης, uit de slag Π 447; ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι β 59; ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, gij gingt jong uit het leven weg Ω 725; ἀπὸ δ' αὐτοῦ (nl. δείπνου) θωρήσσοντο, (komend) van (de maaltijd) zelf, onmiddellijk na de maaltijd Θ 54; van boven naar beneden, ἀφ' ἵππων Π 733, maar ook ἀπὸ χθονὸς ἀίσσοντα κ 99; soms pleonast., b.v. ἀπ' οὐρανόθεν Φ 199, ἀπὸ στρατόφι Κ 347; tot aanwijzing van s c h e i d i n g, b.v. ἀπ'

ἐμεῖο κάρη τάμοι Ε 214, verg. Ψ 53. — *b*) bij verba van rust, (ver) van, b.v. μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο Β 292, verg. ξ 525; κεκρυμμέν' ἀπ' ἄλλων Ψ 110; δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή ζ 220; zo ook ἀπ' οὔατος εἶναι, ver van het oor zijn Χ 454 (verg. Σ 272); ἀπὸ δόξης, tegen verwachting Κ 324, verg. λ 344; ἀπὸ θυμοῦ, ver van, d. i. uit het hart Α 562; τῆλ' ἀ. Ρ 301, νόσφιν ἀ. Ε 322, ἐκτὸς ἀ. Κ 151, οἷος ἀ. φ 364. — **2)** tot aanwijzing van oorsprong, afstamming, in 't alg. punt van uitgang, van, uit, γίγνονται ἔκ τε κρηνέων ἀπό τ' ἀλσέων κ 350; προΐδωνται ἀπὸ πτόλιος ν 156; κωκυτοῦ δ' ἤκουσε ἀπὸ πύργου Χ 447; τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα Ψ 385, verg. δ 522; ἀφ' ἵππων . . . ἀπὸ νηῶν μάχεσθαι Ο 386; ἅψασθαι βρόχον ἀπὸ μέλαθρου, aan λ 278; πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ, hij dronk er uit Π 226; ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν Μ 431; in 't bijz. *a*) afkomstig van, gekregen van, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων ἔχουσαι ζ 18, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς ζ 12. — *b*) gekomen van, ἔβλητ' ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι (geslingerd door) Λ 675, ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὄλεθρος (veroorzaakt door) Κ 371; ἀπὸ βιοῖο πέφνεν (met de pijlen van) Ω 605, verg. τετρίγει νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν (door de druk van) Ψ 714; ἀπὸ σπουδῆς, in ernst Μ 233.

ἄπο, z. ἀπό (begin).

ἀπο-αίνυμαι, alleen praes. en impf. ἀποαίνυτο(-ήνυτο), bovendien van **ἀπ-αίνυμαι** impf. ἀπαίνυτο(-ήνυτο), afnemen, ontnemen, roven, τεύχεα (τινός) Ρ 85 (Λ 582); δούρατα κταμένων Ν 262; ἥμισυ ἀρετῆς ρ 322 (a. l. ἀπαμείρεται i. p. v. ἀποαίνυται); κῦδος Ο 595; νόστον μ 419, ξ 309. †.

ἀποαιρεῖσθαι, z. ἀφαιρεῖσθαι.

ἀπο-βαίνω, impf. -έβαινεν, fut. ἀποβήσομαι, aor. ἀπέβη enz., med. (met dezelfde bet.) aor. mixt. ἀπεβήσετο (soms a. l. -σατο), weggaan, vertrekken, ἐκ πολέμοιο Ρ 188, μετ' ἀθανάτους Φ 228, πρὸς Ὄλυμπον Ω 468, κατὰ δῶμα δ 715; abs. Α 428, α 319; afstijgen, (ἐξ) ἵππων Γ 265 (Ρ 480); ἐπὶ χθόνα Λ 619; ook νηός ν 281; abs. ξ 346.

ἀπο-βάλλω, afwerpen, laten vallen, alleen met tm., z. βάλλω **Α II 1.**

***ἀπόβλητος** (ἀπο-βάλλω), verwerpelijk, ἔπος Β 361, δῶρα Γ 65. †.

†ἀπο-βλύζω, part. -ων, uitspuwen, οἶνον Ι 491.

****ἀπο-βρίζω,** aor. ἀποβρίξαντες, inslapen ι 151, μ 7. †.

†ἀπο-γυιόω, aor. coni. ἀπογυιώσῃς, geheel verlammen, τινά Ζ 265.

†ἀπο-γυμνόομαι, pass., aor. ἀπογυμνωθέντα, geheel ontbloot worden κ 301.

***ἀπο-δαίομαι,** med., alleen fut. -δάσσομαι, inf. ἀποδάσσεσθαι, een deel afstaan, toedelen, meegeven van, τινί τι Ρ 231, Χ 118 (Weckl. ἄνδιχα λαούς i. p. v. ἀμφὶς Ἀχαιοῖς) en τινί τινος, van iets Ω 595 (z. ook ἀποναίω). †.

ἀπο-δειροτομέω, alleen fut. en aor., de hals afsnijden, τέκνα Σ 336, Ψ 22, μῆλα ἐς βόθρον λ 35. †.

†ἀπο-δέχομαι, aor. ἀπεδέξατο, aannemen, ἄποινα Α 95.

****ἀπο-διδρήσκω,** alleen aor II part. ἀποδράς, zich uit de voeten maken, (ἐκ, a. l. παρά) νηός π 65, ρ 516. †.

ἀπο-δίδωμι, fut. ἀποδώσω enz., aor. II ἀπέδωκε, coni. ἀποδῷσι θ 318 (v. L. -δώῃ), opt. ἀποδοῖτε, inf. ἀποδοῦναι, teruggeven, geven (ter voldoening ener belofte), κτήματα Γ 285, ἵππους Ε 651, νέκυν ἐπὶ νῆας Η 84 (met tm., κούρην πατρί Α 98); vergoeden, θρέπτρα τοκεῦσι Δ 478 (met tm., voldoening schenken voor, λώβην Ι 387).

†ἀπο-δίομαι (verg. 2. δίω **2**), coni. ἀποδίωνται, wegjagen, μάχης ἔξ Ε 763. (ᾱ metri causa).

†ἀπο-δοχμόω (δόχμιος), aor. ἀποδοχμώσας, op zijde buigen, αὐχένα ι 372.

ἀπο-δρύπτω, act. aor. coni. -δρύψωσι, aor. II opt. -δρύφοι, pass. -έδρυφθεν (= -θησαν), afkrabben, (de huid) af- of openschuren, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων Ψ 187, Ω 21, verg. ρ 480; ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν ε 435 (verg. ε 426). †.

†ἀπο-δύνω, = ἀποδύομαι, alleen impf. ἀπέδυνε, zich ontdoen van, βοείην χ 364.

ἀπο-δύω, aor. ἀπέδῡσε, aor. II ἀποδύς **1)** aor. I, uitdoen, iem. iets, τεύχεα, *spoliare* Σ 83, Δ 532 (verg. Β 261, ook 2. δύω **2** *a*). — **2)** aor. II, (zich zelf iets) uitdoen, εἵματα, zijn kleren ε 343 (verg. Χ 125). †.

ἀποδῷσι(-δώῃ), z. ἀποδίδωμι.

†ἀπο-είκω (ἀποϝ.), imper. -εικε, wijken van, verlaten, θεῶν ἀπόεικε κελεύθου Γ 406 (zó Aristarch.; a. l. θ. ἀπόειπε κελεύθους).

ἀπό(ϝ)ειπε, -ών, z. ἀπεῖπον

ἀποέργαθε, z. ἀποέργω.

ἀπο-έργω (ἀποϝ.), praes. -έργει, impf. ἀπέεργεν, aor. II ἀποέργαθε(ἀπεϝέργαθε), scheiden, αὐχένα τε στῆθός τε Θ 325; Πηλείωνα λαοῦ Φ 599; verwijderen, ῥάκεα οὐλῆς φ 221; wegjagen, Τρῶας αἰθούσης Ω 238; gescheiden houden, tegenhouden, κῦμα γ 296; z. ook ἔργω **2.** †.

***ἀπο-έρρω** (ἀποϝ.; verg. ἀπ-ηύρων), al-

leen aor. ἀπόερσε(ἀπέϝερσε), coni. ἀποέρσῃ (v. L. ἀποϝϝ.), opt. ἀποέρσειε (v. L. ἀποϝϝ.), wegrukken, τινά (van de golven) Z 348, Φ 283, 329. †.

†**ἀπο-θαυμάζω,** aor. -εθαύμασε, zich verbazen over, τί ζ 49.

†**ἀπό-θεστος** (θεθ-, verg. Θέσ-τωρ < Θέθτωρ, θέσσασθαι, wensen, πόθος < *φόθος), verwenst, verwaarloosd ρ 296.

ἀπο-θνήσκω (anderen -θνῄσκω), alleen praes. -θνῄσκων λ 424, φ 33, perf. -τεθνηῶτος en plusqpf. ἀποτέθνασαν(ἀπετέθν.) μ 393, sterven; σεῦ ἀποτεθνηῶτος [«*da du ab und tot bist*» v. Wilam.; σεῖ' ἄπο (*procul a*) τεθνηῶτος v. L.] X 432 †.

ἀπο-θρώσκω (anderen -θρῴσκω), alleen praes. part., afspringen, νηός B 702, Π 748; (van rook) oprijzen, γαίης α 58. †.

†**ἀπο-θύμιος** (verg. ἀπὸ θυμοῦ, z. ἀπό B I 1 *b*), onaangenaam, ἀποθύμια ἔρδειν τινί, grieven Ξ 261.

†**ἀπ-οικίζω,** alleen aor. -ῴκισε, wegbrengen om te wonen, εἰς νῆσον μ 135.

***ἄ-ποινα,** τά (haplol. < *ἀπό-ποινα, verg. ποινή), schadevergoeding I 120, T 138; in 't bijz. losgeld A 13 enz.; τινός, voor iem. A 111 enz. Epitheta: ἄξια, ἀπερείσια, εἰκοσινήριτα, ἀεικέα Ω 594.

ἀπ-οίχομαι, alleen praes. en impf. π 142 (Barnes σύ γ' ἀπῴχεο i. p. v. σύ γε ᾤχεο), weg(gegaan), afwezig zijn α 135, δ 109; met gen., weg of ver zijn van, πολέμοιο Λ 408, verg. T 342.

****ἀπο-καίνυμαι,** alleen impf. -εκαίνυτο, overtreffen, τινά τινι θ 127, 219. †.

***ἀπο-κείρω,** afsnijden, act. alleen met tmesis K 456 enz., z. κείρω **I 1**; med. aor. ἀπεκείρατο, zich afsnijden, χαίτην Ψ 141.

†**ἀποκηδέω** (ἀπο-κηδής, verg. κῆδος), nalatig zijn, aor. part. ἀποκηδήσαντε Ψ 413.

ἀπο-κῑνέω, alleen aor. coni. -κινήσωσι en iter. ἀποκινήσασκε, verwijderen, δέπας τραπέζης, optillen Λ 636; τινὰ θυράων, wegdringen χ 107. †.

†**ἀπο-κλίνω,** aor. part. -κλίναντα, wegbuigen, ὑποκρίνεσθαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίναντα (aan de droom een afwijkende uitlegging geven) τ 556.

ἀπο-κόπτω, fut. -κόψειν, aor. -έκοψα enz., afslaan, afhouwen, κάρη Λ 261, κόμην ἐλαίης ψ 195; παρήορον, het bijpaard losslaan, d. w. z. losmaken door de riemen stuk te slaan Π 474; τένοντας, doorslaan γ 449 (verg. Λ 146).

†**ἀπο-κοσμέω,** impf. ἀπεκόσμεον, wegruimen, ἔντεα δαιτός η 232 (verg. ook κοσμέω **1** eind).

†**ἀπο-κρεμάννῡμι,** aor. ἀπεκρέμασε, laten hangen, αὐχέν' Ψ 879.

†**ἀπο-κρίνομαι,** pass., aor. part. ἀποκρινθέντε, zich afzonderen (nl. van de overigen) E 12.

ἀπο-κρύπτω, aor. -έκρυψεν, -κρύψαι, verbergen, τινὶ ἵππους Λ 718; τινὰ νόσφι θανάτοιο Σ 465; γαστέρα ρ 286. †.

ἀπο-κτείνω, praes., aor. I ἀκέκτεινε, ἀποκτεῖναι, II ἀπέκτανε, ἀποκτάνῃ, en (van **ἀπέκταν**) 1. plur. ἀπέκταμεν, inf. ἀποκτάμεν(αι), med. aor. II met pass. bet. ἀπέκτατο O 437, P 472, part. ἀποκτάμενος Δ 494 enz., doden, τινά Θ 342, π 432; ook βοῦν ἠὲ μῆλον μ 301, verg. Ψ 775; abs. Λ 154.

ἀπο-λάμπω, alleen act. en med. impf. -έλαμπε, -ελάμπετο, glans verspreiden, stralen, τρυφάλεια ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν T 381, verg. ο 108; αἰχμῆς, glans straalde van X 319, verg. med. met gelijke bet., χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή Ξ 183, σ 298 (verg. κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων ζ 237). †.

†**ἀπο-λείβομαι,** med., afdruppelen, ὀθονέων ἀπολείβεται ἔλαιον η 107.

ἀπο-λείπω, alleen praes. en impf. **1)** overlaten ι 292. — **2)** in de steek laten, δόμον M 169. — **3)** intr., ontbreken η 117. †.

†**ἀπο-λέπω,** fut. inf. ἀπολεψέμεν, eig. afschillen, afsnijden, οὔατα Φ 455.

ἀπολέσκετο, z. ἀπόλλυμι.

ἀπο-λήγω, praes. -λήγει, impf. ἀπέληγε, fut. ἀπο(λ)λήξεις, aor. coni. ἀπο(λ)λήξῃς, -ωσι, opt. ἀπο(λ)λήξειαν, ophouden met, staken, μάχης H 263, εἰρεσίης μ 224, ἀπατάων O 31; met part., δηιόων P 565, ἐξερέουσα τ 166; abs. N 230; ophouden (te bestaan) Z 149.

†**ἀπο-λιχμάομαι**(verw. met lat. *ligurrire*), med., fut. ἀπολιχμήσονται, aflikken, σ(οι) ὠτειλὴν (a. l. -ῆς) αἷμ', het bloed (van) de wond Φ 123.

ἀπολλήξεις enz., z. ἀπολήγω.

ἀπ-όλλῡμι, aor. ἀπώλεσα enz., ἀπόλεσσαν, med. praes. ἀπόλλυται, part. -ολλυμένους, fut. inf. ἀπολεῖσθαι Θ 246 (Aristarch. i. p. v. -ολέσθαι), aor. II ἀπώλεο enz., -όλοντο, iter. ἀπολέσκετο, opt. 3. plur. ἀπολοίατο, perf. ἀπόλωλε **I)** act. **1)** vernietigen, doden, verwoesten, τινά E 758 enz.; Ἴλιον E 648. — **2)** verliezen, πατέρα β 46, οἶκον δ 95 (met tm. θυμόν K 452 enz.); νόστιμον ἦμαρ, z. **II 1**; ook ἔλεον Ω 44. — **II)** med. en act. perf. **1)** te gronde of verloren gaan, omkomen E 311, β 333; οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ . . . πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο α 154; met dat., ὀλέθρῳ γ 87; met acc. van de inhoud, ὄλεθρον ι 303, κακὸν μόρον α 166;

in 't ongeluk geraken κ 27, ρ 426; als verwensing, ὧς ἀπόλοιτο α 47. — 2) van zaken, verdwijnen, verloren gaan, νῆες I 230; ἔρις Σ 107; καρπὸς ἀπόλλυται, sterft η 117; van water, verdwijnen λ 587; perf., verloren zijn, νόος καὶ αἰδώς O 129; οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων, het is niet gedaan met het geslacht van uw beider ouders δ 62 (verg. α 222); met tm., ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν K 186.

'Απόλλων, gen. -ωνος (oorsprk. Kl. Aziatische god), voc. ''Απολλον, zoon van Zeus en Lètō A 9 (Διὶ φίλος; ἄναξ; ἑκάεργος, ἑκηβόλος, ἑκατηβόλος, ἑκατηβελέτης, ἕκατος; θεῶν ἄριστος; ἤιος; χρυσάωρ; ἀκερσεκόμης), dikwijls in nauwe verbinding genoemd met Zeus en Athènè B 371, δ 341 (verg. Ζεύς Opm. **1**); hij is de god van het licht (Φοῖβος; λυκηγενής?), uitgerust met pijl en boog (ἀφήτωρ, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος), patroon der boogschutters (verg. τοξότης); aan de mannen zendt hij een snelle dood γ 279, Ω 605; verder is hij beschermer der kudden, verg. B 766, Φ 448 sqq., en hoeder der jeugd τ 86; als de verkondiger van Zeus' wil een voorspellende god, wiens orakel te Pūthōn is gevestigd ϑ 79, I 404 sq. (om zijn rijkdom geprezen), en in 't alg. de patroon der zieners ο 245, 252, A 72, 86; ϑ 488 wordt hij voorgesteld als de god die den dichter inspireert en A 306 bespeelt hij zelf bij het godenmaal de forminx. — De oudste plaatsen van zijn verering zijn de west- en zuidkust van Kl.-Azië en de daarbij liggende eilanden A 37 (verg. Σμινθεύς, λυκηγενής); daarom beschermt hij in de Il. ook de Trojanen, op wier burcht een heiligdom van hem staat E 446, H 83 [in 't bijz. Aineiās Ψ 79 sqq. (λασσόος) en den Lukiër Glaukos Π 513 sqq.] en zendt hij aan de Achaiërs de pest A 43 sqq.; men offert hem geiten A 41, 66, 316, φ 266, ook stieren A 41, 316; de κίρκος is hem heilig ο 526; eindelijk wordt nog melding gemaakt van een priester van Apollōn te Ismaros ι 198, een altaar op Dèlos ζ 162 en een aan Apollōn gewijd heiligdom en feest op Ithakè υ 278, φ 258 (verg. 156). (ᾱ in arsi, α in thesi).

†**ἀπο-λοῦμαι,** med., aor. coni. of fut. ind. ἀπολούσομαι, iets van zich afwassen, ἅλμην ὤμοιιν ζ 219 (verder met tm., z. λοέω).

†**ἀπο-λῡμαίνομαι,** praes. en impf., zich grondig van een besmetting zuiveren A 313, 314. †.

****ἀπολῡμαντήρ,** -ῆρος (ἀπο-λυμαίνομαι, verg. λῦμα), die grondig zuivert, δαιτῶν, die al de restjes van de maaltijd schoon opeet ρ 220, 377 (zo heet bij Plaut. in de Menaechmi een parasiet *Peniculus*). †.

ἀπο-λύω, aor. -έλῦσας enz., coni. -λύσομεν, med. fut. -λυσόμεθ', aor. part. -λυσάμενος **1)** act., losmaken, ἱμάντα κορώνης φ 46 (verg. γ 392, μ 421); tegen losgeld vrij laten A 95 enz. — **2)** med., losmaken, afdoen, κρήδεμνον ε 349; loskopen, χρυσοῦ, voor goud X 50.

ἀπο-μηνίω, alleen fut. -μηνίσει en aor. -μηνίσας, -σαντος, zich geheel aan zijn wrok overgeven π 378 (Od. alleen hier); τινί, tegen iem. B 772.

†**ἀπο-μιμνήσκομαι** (anderen -μιμνήσκομαι), aor. ἀπεμνήσαντο, iem. (iets) gedenken, τινί Ω 428 (zij hebben hem daarvoor beloond).

****ἀπ-όμνῡμι,** impf. ἀπώμνυ, ἀπώμνυε, -ον, aor. -ώμοσα, zweren (dat men iets niet wil doen) κ 345 enz.; met toevoeging van ὅρκον β 377, κ 381 (v. L. overal ἐπ-).

ἀπ-ομόργνῡμι, impf. ἀπομόργνυ, med. aor. ἀπομόρξατο, part. -ομορξαμένω **1)** act. *a*) (door) afwissen (verwijderen), αἷμα E 798 (verg. E 416). — *b*) (door) afwissen (reinigen), afvegen, πρόσωπα καὶ χεῖρε Σ 414. — **2)** med., (zich) afwissen, afvegen, δάκρυ ρ 304, B 269, κονίην Ψ 739; ook παρειὰς χερσί σ 200. †.

†**ἀπο-μῡθέομαι,** impf. -εμυθεόμην, ontraden I 109.

ἀπόναιο, z. ἀπονίναμαι.

ἀπο-ναίω, alleen aor. coni. ἀπονάσσωσι en med. aor. -ενάσσατο **1)** act., doen verhuizen, κούρην ἂψ ἀπ., terugzenden Π 86 (Bekk. -δάσσωσι, toewijzen, maar van δαίομαι komt geen act. voor). — **2)** med., verhuizen, Δουλίχιόνδε B 629, ο 254. †.

ἀπο-νέομαι, alleen praes. en impf. ἀπονέοντο(ἀπεν.), terugkeren, προτὶ ''Ιλιον Γ 313, ἐπὶ νῆας O 305, εἰς πατρός β 195, σταθμόνδε ι 451, δεῦρο π 467; versterkt met παλιμπετές ε 27, ὀπίσσω O 305, ἄψορροι (-ον) Γ 313 (M 74); weg gaan ο 308. (ᾱ metri causa, verg. ἀθάνατος).

ἀπόνηθ', -όνητο, z. ἀπονίναμαι.

ἀπο-νίζω, part. -νίζουσα, aor. -νίψατε, -νίψαντες, med. imp. -ενίζοντο K 572 (Thiersch -εννίζοντο), aor. -νιψάμενοι, -νιψαμένη, bovendien, van **ἀπο-νίπτομαι,** inf. -νίπτεσθαι σ 179 (a. l. -νίψασθαι) **1)** act. *a*) afwassen, door wassen verwijderen, βρότον ἐξ ὠτειλέων ω 189 (verg. H 425). — *b*) iemand wassen, door afwassen reinigen τ 317, verg. ψ 75. — **2)** med. *a*) zich afwassen, ἱδρόα θαλάσσῃ K

572. — *b*) zich door afwassen reinigen, χρῶτα σ 172, χεῖρας χ 478. †.

ἀπ-ονίναμαι, fut. -ονήσεται, aor. II -όνητο, opt. -όναιο, part. -ονήμενος, genot, zegen, voordeel van iets hebben, met gen., ἀρετῆς Λ 763, ἧς ἥβης Ρ 25, τῶνδε Ω 556; abs., οὐδ' ἀπόνητο λ 324 enz.

ἀπονίπτεσθαι, z. ἀπονίζω.

ἀπο-νοστέω, alleen fut. inf. -νοστήσειν, terugkeren, altijd met ἄψ Α 60, ν 6.

ἀπό-νοσφι(ν) [La Roche ἀπὸ νόσφι (of ἄπο νόσφι), zodat ἀπό òf bij het ww. òf bij de voorgaande gen. behoort] **1)** adv., ver verwijderd, weg, ἔβη Λ 555; ἐόντων Ο 548, verg. σ 268; τραπέσθαι ε 350 (omzien bij gewichtige bezigheden is gevaarlijk: demonen liggen op de loer); κατίσχεσθαι, voor zich alleen houden Β 233. — **3)** praepos. met gen., steeds achter het geregeerde woord, ver van, ἐμεῦ Α 541, φίλων ε 113, ἑτάρων ο 529; verg. νόσφιν ἀπό Κ 416.

ἀπο-ξέω, z. ξέω.

†ἀπ-οξύνω (ὀξύς), praes. -οξύνουσιν, (aan de kanten) scherp maken, ἐρετμά ζ 269 (Buttm. ἀποξύουσιν, verg. ξεστῇσ' ἐλάτῃσι μ 172).

ἀπο-ξύω, praes. ἀποξύουσιν, aor. inf. ἀποξῦσαι, part. -σας, afschaven, ῥόπαλον ι 326 (z. ook ἀποξύνω); γῆρας, afstropen, een aan vervellende slangen ontleend beeld Ι 446. †.

†ἀπο-παπταίνω, fut. -παπτανέουσι, omkijken (naar de schepen, om te vluchten) Ξ 101.

ἀπο-παύω, imper. -παυε, fut. -παύσει, aor. -έπαυσε, med. praes. 2. sing. -παύεαι, imper. -παύεο, fut. -παύσομαι, -εται **1)** act., geheel doen ophouden, τινά Σ 267; (τινὰ) πολέμου (met) Λ 323; met inf., τοῦτον ἀλητεύειν σ 114; τόκον, tegenhouden Τ 119; μένος, beteugelen Φ 340. — **2)** med., ophouden met, ἀοιδῆς α 340; zich onthouden van, πολέμου Α 442; abs. Φ 372.

ἀπο-πέμπω, inf. -πεμπέμεν en -πέμπειν, impf. -έπεμπον enz., fut. -πέμψω, ἀππέμψει ο 83, aor. -έπεμψα enz., wegzenden, τινά Φ 452, β 113 (verg. 133), met νέεσθαι ψ 23; (als iets verschuldigds) zenden, δῶρα ρ 76, συῶν τὸν ἄριστον ξ 108; laten gaan, τινά ε 113 enz.; een geleide geven, τινά κ 73, τ 316.

ἀποπέσῃσι, z. ἀποπίπτω.

ἀπο-πέτομαι, alleen aor. part. ἀποπτάμενος, wegvliegen, (Ὄνειρος) ᾤχετ' ἀποπτάμενος Β 71, van de ziel λ 222 (verg. Ν 587, Π 469, κ 163). †.

ἀπο-πίπτω, impf. -έπιπτον, aor. coni. ἀποπέσῃσι (ᾱ metri causa, verg. ἀθάνατος), neervallen, ἐέρσαι Ξ 351, ἐκ πέτρης ω 7. †.

ἀπο-πλάζομαι, alleen aor. ἀπεπλάγχθης, -θη, part. ἀποπλαγχθείς enz., weggeslagen worden, uit de koers geraken, afdwalen, ὅππῃ θ 573, πατρίδος ο 382, Τροίηθεν ι 259, νήσου μ 285; van een wapen, teruggekaatst worden, afstuiten Ν 592, Χ 291; van een helm, afrollen Ν 578.

ἀπο-πλείω (metri causa i. p. v. -πλέω), alleen inf. -πλείειν en impf. -έπλειον, wegvaren, οἴκαδε Ι 418; ἄστυδε π 331. †.

†ἀπο-πλήσσω, aor. part. ἀποπλήξας, afhouwen κ 440 (a. l. ἀποτμήξας, verg. Λ 146).

†ἀπο-πλύνω, iter. impf. -πλύνεσκε, afspoelen, λαίγγας ποτὶ χέρσον ζ 95 (a. l. ἀποπτύεσκε, z. ἀποπτύω).

†ἀπο-πλώω, aor. II -έπλω, wegvaren, γαίης πολλόν ξ 339.

ἀπο-πνείω (metri causa i. p. v. -πνέω), alleen praes. part., uitblazen, πυρὸς μένος, van de Chimaira Ζ 182; ὀδμήν, om zich verbreiden δ 406; θυμόν, *animam efflare* Δ 524, Ν 654. †.

***ἀπο-πρό** (anderen ἀπὸ πρό) **1)** adv., πολλὸν ἀ., ver weg Π 669, 679. — **2)** praepos. met gen., verwijderd van, τυτθὸν ἀ. νεῶν Η 334. †.

†ἀπο-προ-αιρέω, aor. II part. ἀποπροελών, (van voren) een stuk van iets afnemen, σίτου ρ 457 (anderen σίτου ἄπο πρ.).

ἀποπροέηκε, z. ἀποπροίημι.

ἀπό-προθεν, adv., uit de verte, ἰύζειν Ρ 66; in de verte, στῆτε ζ 218, μένειν Κ 209 (ver van de stad).

ἀπό-προθι, adv., ver af, ver weg Ψ 832 (Il. alleen hier), δ 757.

****ἀπο-προ-ίημι,** alleen impf. -ίει, aor. II ἀποπροέηκε *a*) wegzenden, τινὰ πόλινδε ξ 26; afschieten, ἰόν χ 82. — *b*) laten vallen, ξίφος χαμᾶζε χ 327. †.

†ἀπο-προ-τάμνω, aor. II part. ἀποπροταμών, (van voren) afsnijden, met gen., νώτου θ 475 (anderen νώτου ἄπο προτ.).

ἀποπτάμενος, z. ἀποπέτομαι.

ἀπο-πτύω, alleen praes. en iter. impf. -πτύεσκε, uitspuwen, τί Ψ 781; ἁλὸς ἄχνην, op de kust spoelen Δ 426; λάιγγας ποτὶ χέρσον ζ 95 (verg. ἀποπλύνω). (ῡ metri causa). †.

ἀποϝράς, -ϝρήσουσι, z. ἀπηύρων.

†ἀ-πόρθητος, 2. (πορθέω), niet verwoest, πόλις Μ 11.

†ἀπ-όρνυμαι, med., praes. part. -ορνύμενον, opbreken uit, Λυκίηθεν Ε 105.

ἀπ-ορούω, alleen aor. ἀπόρουσε(ν), af-

springen Ε 20 (verg. Μ 83); wegspringen χ 95 (Od. alleen hier), Φ 251(verg. 593).

**ἀπο-ρραίω, alleen fut. -ρραίσει (Bentl. -ρραίσει', aor. opt.) en aor. inf. -ρραῖσαι (Weckl. ἀπουραίη en ἀπουρᾶναι, verg. ἀπηύρων), ontrukken, σὲ κτήματα α 404; (τινὰ) ἦτορ π 428. †.

ἀπο-ρρήγνῡμι, alleen aor. part. ἀπορρήξας, afscheuren, losrukken, δεσμόν Ζ 507, Ο 264, κορυφὴν ὄρεος ι 481 (verg. Μ 459, Ο 537, Π 587.) †.

†**ἀπο-ρρῑγέω,** perf. II 3. plur. ἀπερρίγασι met bet. van praes., huiverig zijn, met inf., νέεσθαι β 52.

*__ἀπο-ρρίπτω,__ aor. -ρῖψαι, -ρίψαντα, afwerpen, overdr., μῆνιν, μηνιθμόν, laten varen Ι 517, Π 282 (verg. Χ 406). †.

ἀπο-ρρώξ (ῥήγνυμι) **1)** adi., afgebroken, steil (verg. lat. *abruptus*), ἀκταὶ ἀπορρῶγες ν 98. — **2)** als subst., tak, arm, Στυρὸς ὕδατος ἀπορρώξ Β 755, κ 514; proefje, ἀμβροσίης καὶ νέκταρος (smaakt naar) ι 359.

ἀπο-σεύομαι, alleen aor. II ind. ἀπέσσυτο, ἀπεσσύμεθα, part. ἀπεσσύμενος, wegsnellen, δώματος Ζ 390; εἰς μυχόν ι 236; abs. Δ 527 (Aristarch. ἐπεσσυμένος of ἀπεσσυμένον).

ἀπο-σκίδνημι, alleen aor. I ἀπεσκέδασε, verstrooien, doen uiteengaan ψυχὰς ἄλλυδις ἄλλη λ 385 (verg. ϑ 149); βασιλῆας Τ 309; med. praes. inf. -σκίδνασθαι, zich verstrooien Ψ 4. †.

†**ἀπο-σκυδμαίνω,** voortdurend gebeten zijn op iem., τινί Ω 65 (verg. ἀπομηνίω).

**__ἀπο-σπένδω,__ alleen praes. part., geheel uitgieten of plengen γ 394, ξ 331, τ 288. †.

__ἀποσταδά__ (ἀφ-ίστασθαι) ζ 143, 146 en †ἀποσταδόν** Ο 556, adv., op een afstand. †.

ἀπο-στείχω, alleen inf. -στείχειν en aor. II ἀπέστιχον, -ε, weggaan, heengaan Α 522, ἀνὰ νῆσον μ 143; οἴκαδε, terugkeren λ 132.

†**ἀπο-στίλβω,** glimmen, ἀλείφατος γ 408 (omdat de stenen met vet werden ingesmeerd; Helb.[2] p. 98 sq. denkt aan een fijne laag kalk).

ἀπο-στρέφω, alleen fut. -στρέψοντας, aor. coni. -στρέψησι, opt. -στρέψειαν, part. -στρέψαντε, iter. ἀποστρέψασκε, afwenden, doen omkeren, νέας, de steven wenden γ 162; τινὰ πρὸς πεδίον Χ 197, verg. Ο 62, Κ 355; achterwaarts draaien of buigen, πόδας καὶ χεῖρας χ 173; doen terugvallen, λίθον λ 597.

*__ἀπο-στυφελίζω,__ alleen aor. ἀπεστυφέλιξεν, -αν, weg-, terugstoten, τινά Π 703; (τινά) τινος, van iets Σ 158. †.

ἀπο-σφάλλω, aor. coni. 3. plur. ἀποσφήλωσι, opt. ἀποσφήλειε, doen afdwalen, alleen τινὰ ἐς πέλαγος γ 320; τινὰ πόνοιο (iems. werk vruchteloos maken) Ε 567.

*__ἀπο-τάμνω,__ impf. -έταμνε, med. praes. part. -ταμνόμενον, act., af-, doorsnijden, ἵπποιο παρηορίας Θ 87 (verg. Ε 292, σ 86); med., voor zich afsnijden, κρέα Χ 347. †.

†**ἀπο-τηλοῦ** (v. L. ἀπὸ τῆλε), adv., veraf ι 117.

*__ἀπο-τίθημι,__ aor. -έθηκε, med. aor. coni. ἀποθείομαι(-θήομαι), inf. -θέσθαι **1)** act., wegbergen, δέπας ἐνὶ χηλῷ Π 254. — **2)** med., iets van zich wegbergen, ὅπλα Σ 409; neerleggen, τεύχεα ἐπὶ χθονί Γ 89 (verg. φ 119); ἐνιπήν, van zich afzetten, doen verstommen Ε 492 (verg. Hèsiod. Opp. 761 sq.: φήμη κακὴ χαλεπὴ ἀποθέσθαι; tegenst. προστίθεσθαι, zich op de hals halen, verg. Plat. Prōtag. p. 346 B).

ἀπο-τίνυμαι, alleen praes. en impf., zich doen betalen, ποινὴν πολέων, boete voor velen (de dood van vele makkers wreken) Π 398; iem. voor iets doen boeten, τῶν μ' ἀποτινύμενοι β 73. †.

ἀπο-τίνω, praes. dual. -τίνετον, inf. -τινέμεν en -τίνειν, part. -τίνων, fut. -τίσεις (-τείσεις), inf. -τισέμεν(-τεισέμεν), aor. -έτισε(-έτεισε) enz., med. fut. en aor., coni. -τίσεαι, -εται(-τείσεαι, -εται) **1)** act., eig., betalen wat men schuldig is, πολλά (τινι) Ι 634 (β 132), τιμήν τινι Γ 286; ook van wie een weddenschap verliest Ψ 417; vand. vergoeden, τριπλῇ Α 128; voor iets betalen, boeten, πᾶσαν ὑπερβασίην ν 193, ἀθρόα πάντα Χ 271, σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν (met betr. op de toekomst, verg. Ι 413) Δ 161; abs. Ι 512; een bewezen dienst of weldaad vergelden, κομιδήν Θ 186, εὐεργεσίας χ 235. — **2)** med., zich doen betalen, ποινὴν ἑτάρων, boete voor ψ 312; βίας τινί, betaald zetten γ 216; in 't alg. *ulcisci* (*aliquid*) λ 118, (*aliquem*) ν 386 enz.

*__ἀπο-τμήγω,__ alleen praes. -τμήγουσι en aor. part. -τμήξας enz., afsnijden, λαιμόν Σ 34 (volg. Bentl. onecht vers; a. l. ἀπᾱμήσειε; verg. ook ἀποπλήσσω); afscheuren, κλιτῦς Π 390; afsnijden van, τινὰ λαοῦ Κ 364, πόλιος Χ 456; abs. Λ 468. †.

ἄ-ποτμος, sup. **ἀποτμότατος** α 219, ongelukkig Ω 388, υ 140. †.

*__ἀπο-τρέπω,__ alleen praes. -τρεπέτω, fut.

-τρέψεις, aor. II -έτραπε, med. -τράπετο **1)** act., w e g- of t e r u g d r i j v e n, τινά Ο 276, λαόν Λ 758 (ook a. l. Χ 197, i. p. v. -στρέψασκε); iem. van iets a f b r e n g e n, τινὰ πολέμοιο Μ 249; ἀλκῆς Υ 256; abs., a f s c h r i k k e n (door woorden enz.) Υ 109, Φ 339. — **2)** med., z i c h a f w e n d e n, o m k e r e n Μ 329, Κ 200. †.

†**ἀπο-τρῖβω,** fut. -τρίψουσι, s t u k w r i j v e n, o p e n s c h u r e n ρ 232.

ἀπο-τροπάω, z. ἀποτρωπάω.

†**ἀπότροπος** (ἀπο-τρέπω), afgewend, a f g e z o n d e r d ξ 372.

ἀπο-τρωπάω (Menr. -τροπάω), alleen praes. -τρωπῶμεν, -ῶσι(τροπάωμεν, -ωσι), med. praes. -τρωπᾶσθε(-τροπάεσθε) en impf. -ετρωπῶντο(-τροπάοντο) **1)** act., afwenden, w e g d r i j v e n, τινά Υ 119; v e r b i e d e n π 405. — **2)** med., z i c h a f w e n d e n v a n, τανυστύος (wachten met) φ 112; δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων (ze waagden het niet de leeuwen te bijten) Σ 585. †.

ἀπούρας, -ουρήσουσι, z. ἀπηύρων.

†**ἀπ-ουρίζω** (οὖρος), fut. -ουρίσσουσι, afbakenen, vand. i n b e z i t n e m e n, ἀρούρας Χ 489 (a. l. ἀπουρήσουσι, ἀποϝρήσ., fut. bij ἀπηύρων).

ἀπο-φέρω, alleen fut. ἀποίσετον, aor. ἀπένεικας, -αν, w e g b r e n g e n, τούτω ἀφ' ἡμείων Ε 257; n a a r h u i s b r e n g e n, τεύχεα π 360; u i t d e k o e r s d r i j v e n, Κόωνδε Ξ 255; t e r u g b r e n g e n, Ἕκτορι μῦθον Κ 337.

ἀπό-φημι, alleen praes. 1. sing. en med. imper. ἀπόφασθε, (op verzoek) o v e r b r e n g e n, ἀγγελίην Ι 422 en 649 (verg. ἀπεῖπον **1** eind); abs., v e r k l a r e n Η 362 (anderen: w e i g e r e n, verg. ἀπεῖπον **2**).

ἀπο-φθίνομαι, aor. ἀπέφθιτο, opt. ἀποφθίμην κ 51, imper. ἀποφθίσθω, part. ἀποφθιμένοιο enz., pass. aor. 3. plur. ἀπέφθιθεν ε 110 [v.L. vermoedt ἀπεφθίατ(ο), med. aor.], o m k o m e n, s t e r v e n Γ 322 enz.; λευγαλέῳ θανάτῳ ο 358, λυγρὸν ὄλεθρον ο 268.

***ἀπο-φθινύθω,** alleen praes. -φθινύθουσι **1)** intr., o m k o m e n Ε 643. — **2)** tr., v e r l i e z e n, θυμόν Π 540 (volg. anderen ook hier intr. en θυμόν acc. part., verg. Α 491). †.

****ἀποφώλιος,** 2. (miss. contam. van ὄφελος en ἀπαφίσκω), o n d e u g d e l i j k, vand. o n v r u c h t b a a r, εὐναί λ 249; οὐκ ἀποφώλιος, geen d e u g n i e t ξ 212; b o t, νόον ἀποφώλιος θ 177, verg. οὐκ ἀποφώλια εἰδώς (slim) ε 182. †.

†**ἀπο-χάζομαι,** imper. ἀποχάζεο, t e r u g w i j k e n, βόθρου λ 95.

ἀπο-ψύχω, alleen part. -ψύχοντα, pass. impf. -εψύχοντο, aor. -ψυχθείς **1)** act., i n z w i j m v a l l e n ω 348. — **2)** pass., z i c h a f k o e l e n, ἱδρῶ, zich het zweet a., d. i. het zweet laten opdrogen Φ 561, Χ 2; ook ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων Λ 621. †.

ἀππέμψει, z. ἀποπέμπω.

ἄ-πρηκτος, 2. (πρήσσω) **1)** act., z o n d e r t e n u i t v o e r g e b r a c h t t e h e b b e n, ἄπρηκτον νέεσθαι Ξ 221. — **2)** pass., w a a r m e e n i e t s b e r e i k t w o r d t, v r u c h t e l o o s, πόλεμος Β 121; o n n u t, n o d e l o o s, ἔριδες Β 376; ὀδύναι β 79; ἀνίη μ 233. †.

ἀ-πριάτην (πρίαμαι), adv., z o n d e r b e t a l i n g, o m n i e t, ἀπὸ πατρὶ δόμεναι κούρην ἀπρ. Α 99, ἐκομίσσατό με ἀπρ. ξ 317. †.

†**ἀ-προτίμαστος,** 2. (προτι-μαίομαι), o n g e r e p t Τ 263.

****ἄ-πτερος** (πτερόν), o n g e v l e u g e l d, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, haar woord kreeg geen vleugels (zij antwoordde niets) ρ 57 (verg. πτερόεις).

†**ἀ-πτής, -ῆτος** (πέτομαι), d i e n o g n i e t k a n v l i e g e n, ἀπτῆσι νεοσσοῖσι Ι 323.

†**ἀπτο-επής** (ἀπτοϝ.; volg. Wackern. < ἀϝεπτο-ϝεπής, *non dicenda dicens*, verg. ξ 466), voc. -ές, onbeheerst in het spreken („je gaat te ver") Θ 209 (volg. anderen van ἰάπτω en ἔπος).

***ἀ-πτόλεμος,** o n k r i j g s h a f t i g, l a f Β 201, Ι 35, 41. †.

ἅπτω, act. alleen aor. part. ἅψας, med. praes., fut., impf. en aor. met en zonder augm. **I)** act., v a s t m a k e n, ἐυστρεφὲς ἔντερον οἰός φ 408. — **II)** med. **1)** v o o r z i c h v a s t m a k e n, βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου λ 278; z i c h v a s t h e c h t e n, r a k e n, βέλε' ἥπτετο Θ 67; z i c h v a s t h o u d e n a a n, τινός Π 9; b e e t p a k k e n, a a n r a k e n, met gen., χειρῶν Κ 377, γούνων Α 512, ζ 169, νηῶν Β 152, γενείου χειρί Κ 454, verg. τ 473; bij een eed, ἵππων ψ 584; ook σίτου δ 60, βρώμης ἠδὲ ποτῆτος κ 379; met dubb. gen., ποδῶν ἐμεῖο τ 348, verg. Ο 76; met gen. en acc., κύων λέοντος ἰσχία Θ 339. — **2)** i n b r a n d r a k e n, ὅτε ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι ι 379.

†**ἀ-πύργωτος,** 2. (πυργόω), o n o m m u u r d, Θήβη λ 264.

***ἄ-πυρος** (πῦρ), z o n d e r v u u r, waaronder nog geen vuur heeft gebrand, n i e u w, τρίποδες Ι 122, λέβης Ψ 267.

†**ἀ-πύρωτος,** 2. (πυρόω; volg. Lawson als tegenst. van πυρίκμητος Kallim. Dèl. 145), niet gegoten, u i t d e h a n d g e s m e e d, φιάλη Ψ 270 (volg. anderen = ἄπυρος).

****ἄ-πυστος,** 2. (πυνθάνομαι) **1)** pass., v a n w i e n m e n n i e t s h o o r t,

ᾤχετ' ἄιστος, ἄπυστος (hij is spoorloos verdwenen) α 242. — **2)** act., die niets gehoord heeft, onkundig ε 127; met gen., μύθων δ 675. †.

ἀπ-ωθέω, fut. ἀπώσω, inf. ἀπωσέμεν, aor. ἀπέωσε ι 81 en ἀπῶσεν, -αν, coni. ἀπώσομεν, inf. -ῶσαι, med. aor. ἀπώσατο, -σάμεθ', coni. ἀπώσεαι, -ώσεται **1)** act., wegstoten, ὀχῆας Φ 537; ὁμίχλην Ρ 649, πῦρ Σ 13; με βορέης (uit de koers) ι 81; iem. ergens vandaan verjagen, verdrijven, τινά τινος, b.v. δόμων β 130, οὐδοῦ χ 76; ἄνδρα γέροντος Θ 96; ook ἐκ Τροίης Ν 367; λοιγὸν Δαναοῖσιν Α 97 (verg. ἀπέχω **1**); met tm., ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος, scheurde af Ε 308. — **2)** med., voor zich wegstoten, θυράων λίθον ι 305; van zich afstoten, terugstoten, -jagen, wegjagen, γέροντα Ω 508, Τρῶας Θ 206, μνηστῆρας ἐκ μεγάροιο α 270; τινὰ πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος Θ 533; van de wind, σφέας κεῖθεν ν 276; overdr., πόλεμον νηῶν Π 251, κακὰ νηῶν Ο 503; νεῖκος (nl. νηῶν) Μ 276.

ἄρα, geëlid. **ἄρ',** bovendien **ἄρ** en (enklit.) **ῥα,** geëlid. **ῥ'** (wschl. verw. met ἀραρίσκω), partikel ter aanduiding van aaneensluiting in tijd (plaats, wijze, grootte), vervolgens, dan, nu voorts, waaruit zich ontwikkeld heeft die van logische samenhang en gevolg [vaak ten onrechte ingevoegd om hiaten te vullen, verg. γέ (eind) en Weckl. Tekstkrit. Stud. zur Od. p. 61 sqq.] **I)** aaneensluiting in tijd (z. boven), in het nazindeel, meestal na een tempor. voorzindeel, b.v. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ἠώς, τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν ἤγρετο λαός Ω 788; zo ook na een zin met ἐπεί, b.v. Κ 273, na het tempor. ὡς, b.v. Γ 398, na ὅτε, b.v. Θ 61, na een voorwaardel. relat. zin, b.v. ὅς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπῃ, λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Ι 511; na een part. praeterit., b.v. ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Α 68; zonder een zodanige betrekking tot een voorzindeel of een part., b.v. καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς ἠύτ' ὁμίχλη, καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο Α 360, verg. Β 18 enz.; ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Θ 28, verg. α 381, Β 16 enz.; vand. **1)** aaneensluiting ten opzichte van plaats, wijze, grootte, juist *a*) van plaats, b.v. ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, τῇ ῥ' ἐνόρουσ' Λ 149. — *b*) van hoedanigheid, b.v. τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' ηὔχεο Σ 75. — *c*) van grootte, b.v. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι ποταμοῖο βεβρύχῃ μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, τόσσῃ ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν Ρ 266. — **2)** rang- en volgorde (vaak met zwakke kracht), bij opsommingen, voorts, b.v. οἳ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον Β 546, verg. 522; om een bijzondere opmerking aan een algemene mededeling toe te voegen, b.v. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις· ἐν τῇ μέν ῥα(nu)γάμοι τ' ἔσαν Σ 491; vooral in wrevelige vragen, dan toch, b.v. πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον Σ 188; πῶς τ' ἄρ τοι δώσουσι γέρας Α 123, verg. Μ 409, ν 417. — **II)** logische samenhang en gevolg **1)** logische samenhang met het voorgaande bij de recapitulatie (zoals ik gezegd heb), dan, dus, ὣς ἄρ' ἔφη, ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, ὣς ἄρα φωνήσασα enz. Α 428 enz.; ook na een opsomming b.v. πάντες ἄρ' οἵ ἔθελον Η 169, na de beschrijving van een schild, τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος Μ 298, na een persoonsbeschrijving, τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε Π 577, verg. 597. — **2)** logische overeenstemming *a*) van een gevolgtrekking met de veronderstelling, natuurlijk, klaarblijkelijk, dus, εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν Η 360; ook wanneer men in tegenst. met een vroegere dwaling door de omstandigheden tot een juiste gevolgtrekking wordt geleid, b.v. ὢ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες, waren dus (zoals ik nu inzie) ν 209, verg. Υ 347, Ρ 142, 147 enz.; z. ook boven **2** *a*. — *b*) van voorstelling en werkelijkheid, beweegreden en handeling, dan ook α) ἠμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, ἠδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο θ 384. — β) ἐπιμέμφεται ἕνεκ' ἀρητῆρος· τούνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Α 96. — *c*) van oorzaak en gevolg, b.v. κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο (zoals natuurlijk was omdat) Α 56; zo ook οὕνεκ' ἄρ' (omdat namelijk), ἐπεί ῥα (daar immers); Νηληίῳ υἷι ἐοικώς, Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖ' Ἀγαμέμνων Β 21, οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε δ 161 (de oorzaak volgt in vers 187), οὔ τ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται ι 122 enz. — **III)** corresponderend vindt men o. a. οὔτ' ἄρ— οὔτ' ἄρα, b.v. Ε 89, verg. ἂν μὲν—ἂν δ' ἄρα Ψ 887 sq.; op één plaats staat ἄρα tweemaal in één zin, ὣς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἕζετο, zo dus gesproken hebbend zette hij zich dan (zoals nu te verwachten was) neer π 213 (maar z. vóór **I**).

Opmerking: Ἄρα staat nooit in 't begin van een zin, soms tussen praepos. en subst., ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο δ 51, μετ' ἄρα δμωῇσι ἧστο Ζ 323; men vindt wel οἵ τ' ἄρα en ὅς τ' ἄρα, maar nooit ὅς τέ ῥα, altijd ὅς ῥά τε.

ἀραβέω, alleen aor. ἀράβησε, kletteren, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ Δ 504, ω 525 (Od. alleen hier; verg. ἀμφ-αραβέω).

†ἄραβος, geklapper, ὀδόντων K 375.

†'Αραιθυρέη (Ϝαρ.; ἀραιός en θύρη), stad en landstreek in Argos B 571 (volg. Strab. VIII 6. 24 = het latere Fleioes).

ἀραιός, 3. (wschl. Ϝαρ.; miss. verw. met lat. *varus*), dun, zwak, κνῆμαι Σ 411, Υ 37; smal, γλῶσσαι Π 161; nauw, εἴσοδος κ 90; tenger, χείρ E 425. †.

ἀράομαι (ἀρή), praes. ἀρᾶται(-άεται), inf. ἀρήμεναι χ 322 (volg. Buttm. aor. II), part. ἀρώμενος, impf. ἠρώμην(-αόμην) enz., fut. ἀρήσεται, aor. ἠρήσατο, coni. ἀρήσῃ N 818, -όμεθα I 172, opt. 3. plur. ἀρησαίατο, inf. -σασθαι, (tot een god) bidden, abs., b.v. η 1; met dat., 'Απόλλωνι enz. A 35 enz.; πολλά I 567; ook met τινί en inf., b.v. σ 176, of met acc. c. inf. N 818, Ψ 209; Διὶ αἴ κε I 172; ἀρώμενος ἦος τ 367; biddend beloven, met acc. c. inf. Ψ 144 (verg. εὔχομαι **1** *b*); aanroepen (om te komen), 'Ερινῦς β 135; bidden = begeren (hetzij luid hetzij in stilte), met inf. Δ 143, N 286 enz.; met acc. c. inf. δ 827.

ἀραρίσκω (w. ἀρ-, verw. met lat. *arma*, *artus*, ned. *arm*), impf. ἀράρισκε, aor. ἄρσε (v. L. ἦρσε) enz., aor. II ἤραρε, 3. plur. ἄραρον enz., perf. ἄρηρε ε 248 (a. l. ἄρασσε), coni. ἀρήρῃ ε 361, part. ἀρηρώς, -ότος enz., fem. ἀραρυῖα, neutr. ἀρηρός, plusqpf. ἀρήρει en ἠρήρει M 56, pass. aor. I alleen 3. plur. ἄρθεν(ἤρθεν) Π 211, med. aor. II alleen part. ἄρμενος Σ 600, ε 234, 254 **I)** tr., act. impf., aor. I en II, samenvoegen, in elkaar zetten, ἀμείβοντας Ψ 712, κέρα Δ 110; τοῖχον λίθοισιν Π 212; ἴκρια σταμίνεσσιν ε 252; πέδιλα ἀμφὶ πόδεσσιν (passend maken) ξ 23; ἄγγεσιν ἅπαντα (goed inpakken) β 289; ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον, zich aaneensluiten M 105; zo ook pass., μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν (reflexief) Π 211; goed voorzien van, πώμασιν ἀμφορέας β 353, νῆα ἐρέτῃσιν α 280; overdr., sterken, θυμὸν ἐδωδῇ ε 95; gereedmaken, bereiden, γέρας ἄρσαντες κατὰ θυμόν A 136 (verg. θυμήρης); μνηστῆρσιν θάνατον π 169. — **II)** intr., act. perf., plusqpf. en aor. II Π 214 en δ 777, med. aor. II part., vast in elkaar zitten, goed sluiten, ζωστὴρ ἀρηρώς Δ 134; πύλαι στιβαρῶς ἀραρυῖαι M 454, θύραι πυκινῶς ἀρ. I 475, verg. β 344; σανίδες ἐπὶ τῇσ' ἀραρυῖαι Σ 275; ἐν ἁρμονίῃσιν ε 361; (Τρῶες) ἀρηρότες, aaneengesloten O 618, verg. N 800, Π 214; πίθοι ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, tegen de muur geleund β 342; τάφρος σκολόπεσσι ἠρήρει, was versterkt met M 56, θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς O 530; ἀγορὴ λάεσσι ἀραρυῖα, geplaveid ζ 267; φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς, stevig in zijn verstand, bezonnen κ 553 (verg. het adi. φρενήρης); bevestigd zijn, κουλεὸν χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός Λ 31, κνημῖδας ἐπισφυρίοισ' ἀραρυίας Γ 331, ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ (nl. ἱστῷ) ε 254; voorzien zijn van, ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν Ξ 181, ἀπήνην ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν ζ 70; passen, ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει Γ 338, ρ 4, τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι Σ 600, verg. ε 234, κυνέῃ ἐπὶ κροτάφοισ' ἀραρυῖα σ 378; overdr., behagen; μῦθος ὃ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν δ 777.

ἀράσσω (ῥήσσω), impf. ἄρασσεν, fut. ἀράξω, aor. ἄραξε(ν), pass. aor. ἀράχθη, slaan, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξε N 577; ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε, uit (de ἱστοπέδη) μ 422; σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε, verbrijzelde M 384, verg. ε 426, ι 498; γόμφοισιν τήν γε (nl. σχεδίην) καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσε, sloeg in elkaar ε 248 (v. Herw. ἁρμονίῃσ' ἀράρισκε, verg. ε 361).

**ἀράχνιον (ἀράχνη, lat. *aranea*), spinneweb, alleen plur. θ 280, π 35. †.

ἀργαλέος, 3. (door dissimil. < *ἀλγαλέος, van ἄλγος), comp. **ἀργαλεώτερος,** alleen O 121 en δ 698, smartelijk, pijnlijk, vand. ook lastig, moeilijk, zwaar, ἕλκος Λ 812, ἔργον Δ 471, ἄνεμοι λ 400, δεσμοί λ 293, μνηστύς β 199, φύλοπις Λ 278, αἶσα X 61, στόνος T 214, ἔρις P 385, χόλος K 107, ὁδός δ 393, ἐνιπή Ξ 104; ἀργαλέον στόμα λαύρης, gevaarlijk χ 137; ἀργαλέον met acc. c. inf. M 176; dikwijls met dat. van de pers. en inf., ἀργαλέον μοί ἐστι πᾶσι μάχεσθαι Y 356; zonder dat. β 244; persoonl., ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι A 589, verg. δ 397; βόες ἀργαλέαι, nl. ἐλάσαι λ 291.

†'Αργεάδης, Lukiër, Polumèlos Π 417.

'Αργεῖος (1. "Αργος; Nck 'Αργέιος; < 'ΑργέϜιος) **1)** adi., argivisch, "Ηρη 'Α., de beschermgodin van de stad Argos Δ 8, E 908 (verg. Δ 52); 'Ελένη B 161 enz. (bijnaam, die deze, als vreemde griekse vrouw, in Troje had gekregen, altijd 'Αργ. 'Ελ., nooit 'Ελ. 'Αργ.). — **2)** plur. als subst., eig. Argeiërs, inwoners van Argos Ψ 471, T 122, 124; in 't bijz. = 'Αχαιοί (z. daar) B 352, α 61 (verg. 1. "Αργος **2** *a* en **3**); 'Αργείων Δανάων(?) θ 578 (Bekk. ἡρώων Δ., v. Herw. 'Α. τε δόλον).

ἀργεϊφόντης (st. φεν- en "Αργος, verg. Kretschm. Gl. X p. 45 sqq., die de vorm ἀργεϊ- i. p. v. ἀργο- door metrische dwang verklaart en op ἀνδρεϊφόντης wijst), Argosdoder, epith. van Hermès B 103, ε 43.

ἀργεννός, 3. (aiol.; < *ἀργεσνός, verg.

ἀργής), fem. plur. gen. ἀργεννῶν Σ 529, schitterend wit, blank, ὀθόναι Γ 141, ὄιες ρ 472 (Od. alleen hier), Γ 198.

***ἀργεστής,** -ᾶο (verg. ἀργής, ἀργεννός), helder makend, Νότοιο (omdat de zuidenwind wolken voor zich uitjaagt, die geen regen laten vallen) Λ 306, Φ 334 (verg. λευκόνοτος; ook Hor. Carm. I 7. 15: *albus Notus*). †.

ἀργής, -ῆτος (verg. ἀργεννός, 2. ἀργός **1**, lat. *argentum*), dat. ἀργῆτι en ἀργέτι, acc. ἀργῆτα en ἀργέτα, flikkerend, wit, blank, κεραυνός ε 128, ἑανός Γ 419, δημός Λ 818.

***ἀργι-κέραυνος** (2. ἀργός **1** en κεραυνός), alleen voc. -ε, met flikkerende bliksem, epith. van Zeus Τ 121, Χ 178; als subst. Υ 16. †.

***ἀργι(ν)όεις,** 3. (verg. 2. ἀργός **1**), schitterend wit, epith. der steden Lukastos en Kameiros (naar de krijtrotsen) Β 647, 656. †.

ἀργιόδων, -οντος (2. ἀργός **1** en ὀδών), met glimmende, witte tanden, σῦς Ι 539, λ 413, θ 60, κύνας Λ 292.

†**ἀργί-πους** (2. ἀργός **2** en πούς), acc. plur. ἀργίποδας, snelvoetig, κύνας Ω 211.

†**'Αργισσα** (2. ἀργός), stad (in Thessalië) Β 738.

†**ἄργματα,** τά (ἄρχομαι), eerste, voor Hermès en de Nimfen onder gebed (ξ 435 sq.) apart gelegde portie, gewijd gedeelte ξ 446.

1. **'Αργος,** -εος (volg. Strab. p. 372 bij de Makedoniërs en Thessaliërs = vlakte) **1)** Πελασγικόν, het rijk van Achilleus, alleen Β 681 [volg. sommigen wordt ook Ζ 456, Τ 329 (ἱππόβοτον), Ω 437 (κλυτόν) en ω 37 dit gebied bedoeld, volg. anderen N. en Z. Griekenland, verg. **3**]. — **2)** in de Peloponnèsos *a*) de stad Argos, alleen Δ 52 en φ 108 (over Β 559 sqq. z. Διομήδης). — *b*) de gehele vlakte van Argolis, in 't bijz. het door Agamemnōn, die te Mukènè resideert, beheerste gebied, b.v. Α 30, Β 115, Δ 171 (?πολυδίψιον), Ι 22, Ν 379; Diomèdès woont 'Αργεϊ μέσσῳ Ζ 224, Ξ 119, γ 180, Sisufos μύχῳ 'Αργεος Ζ 152; in dit Argos behoort Hèraklès thuis Ο 30 en Aigisthos γ 263 (μύχῳ 'Αργεος); uit dit Argos vlucht Melampoes naar Pulos ο 224 sqq.; dit Argos wordt bedoeld met 'Αργος 'Αχαιικόν Ι 141, 283, Τ 115, γ 251. — *c*) de gehele Peloponnèsos, tegenover N. Griekenland, ἀν' (καθ') 'Ελλάδα καὶ μέσον 'Αργος α 344, δ 726, 816, ο 80; ook bedoeld δ 174, 562 en wschl. ook 'Ιασον 'Αργος σ 246. — **3)** N. en Z. Griekenland, b.v. Η 363, Μ 70, Ν 227, Ξ 70, Ω 437 (verg. **1**); hierbij adv. **'Αργος-δε,** naar Argos Β 348.

2. **ἀργός,** 3. (skt *ṛjrá*,- schitterend; verg. ἀργής) **1)** wit, blank, alleen βόες Ψ 30 en χῆνο 161. — **2)** vlug, snel, κύνες ἀργοί Λ 50, Σ 283; κύνες πόδας ἀργοί Σ 578 (verg. Πόδαργος, Ποδάργη, ἀργίπους; de bet. van flikkering gaat over in die van snelheid, verg. αἰόλος).

3. ****'Αργος** (verg. 2. ἀργός **2**), naam van Odusseus' trouwe hond ρ 292 sqq.

'Αργοσδε, z. 1. 'Αργος eind.

ἀργύρεος, 3. (ἄργυρος), zilveren, b.v. κρητήρ δ 615; met zilver ingelegd of versierd, b.v. κώπη Α 219, τελαμών Λ 38.

***ἀργυρο-δῖνης** (δῖνος), met zilveren (d. i. schuimende) draaikolken, epith. van rivieren Β 753, Φ 8, 130. †.

ἀργυρό-ηλος, -ον, met zilveren knoppen, ξίφος, φάσγανον (de knoppen bevonden zich aan het gevest en dienden om het materiaal, waarmee dit bekleed was, aan het brons te bevestigen, verg. Helb.[2] p. 333) Β 45 (verg. Λ 29 sq.), θ 406, Ξ 405 enz.; ook θρόνος η 162.

ἀργυρό-πεζα (< *-πεδjα, verg. ἑκατόμπεδος), alleen nom. en acc., met zilverwitte voeten, Θέτις Α 538 enz., Π 574, ω 92 (Od. alleen hier).

ἄργυρος (verg. 2. ἀργός **1**, lat. *argentum, arguo*), zilver (ten tijde van Hom. kostbaar metaal) Ε 726, δ 73, Β 857 (z. ook 'Αλύβη).

ἀργυρό-τοξος (τόξον), alleen nom. en voc., met zilveren boog, epith. van Apollōn Β 766, η 64; als subst. Α 37.

ἀργύφεος (verg. ἄργυρος, 2. ἀργός **1** en φα-, φάος), wit schitterend, blank, φᾶρος ε 230, κ 543; σπέος Σ 50. †.

ἄργυφος = het vor., epith. van schapen Ω 621, κ 85. †.

†**'Αργώ,** ἡ (volg. sommigen verw. met 2. ἀργός **2**, volg. anderen met semit. *'arkā*, lang), het schip der Argonauten, πᾶσι μέλουσα μ 70.

ἀρδμός (Ϝαρδμ., verg. νεο-αρδής), drenkplaats voor het vee, wed Σ 521, ν 247. †.

†**'Αρέθουσα,** bron op Ithakè ν 408 (volg. Menge, Ithaka p. 15, en anderen, die Ithakè voor het tw. Thiaki houden, aan de Z. O. kant, ± 80 M. boven de Baai van Liá, tw. Peripigadhi).

***ἀρειή** (verg. ἐπ-ήρεια), beschimping Ρ 431, Υ 109, Φ 339. †.

ἄρειος, z. ἀρήιος.

ἀρείων, ἄρειον (ἀρι-), sing. acc. ἀρείονα en ἀρείω γ 250, Κ 237, plur. nom. ἀρείονες en ἀρείους Π 557 (v. L. ἄρειον als adv.), β 277, ι 48, comp. bij ἀγαθός, beter, meestal van mensen, zowel van lichamelijke eigenschappen, als ook ten opzichte van geboorte, macht enz., voortref-

felijker, dapperder, machtiger, voornamer (tegenst. χείρων K 237, υ 133, κακίων β 277), ἅμα πρότερος καὶ ἀρ. B 707; ook τεῖχος Δ 407, χρώς T 33, γῆρας ψ 286; κρεῖσσον καὶ ἄρ. (ἐστι) ζ 182, verg. T 56; neutr. **ἄρειον** als adv. ψ 114.

†**'Ἀρείων,** -ονος (a. l. -ίων), het paard van Adrèstos (dat hem behouden uit Thèbè bracht) Ψ 346.

†**ἄ-ρεκτος** (ῥέζω), ongedaan, ἔργον T 150.

ἀρέσαι enz., z. ἀρέσκω; **ἀρέσθαι,** z. ἄρνυμαι.

ἀρέσκω (verg. ἀραρίσκω), act. alleen aor. inf. ἀρέσαι, med. fut. ἀρέσσομαι, ἀρεσσόμεθ', aor. imper. ἀρεσ(σ)άσθω, part. ἀρεσσάμενος, -οι **1)** act., abs., voldoening geven I 120, T 138. — **2)** med., voldoening geven voor, weer goed maken, ταῦτα ἀρεσσόμεθα Δ 362; ὅσσα τοι ἐκπέποται χ 55 [maar Weckl. ἀγειρόμενοι ... τε ἀρεσσόμεθ' (of τ' ἀπαρεσσ.?) i. p. v. ἀρεσσάμενοι ... τ' ἀποδώσομεν]; iem. voldoening schenken, bevredigen, τινά ϑ 402, τινὰ δώροισιν, ἐπέεσσιν I 112, verg. ϑ 396, σὲ δαιτί T 179.

****ἀρετάω** (ἀρετή), gedijen, λαοί ϑ 329, κακὰ ἔργα τ 114. †.

***'Ἀρετάων,** -ονος (ἀρετή), Trojaan, door Teukros gedood Z 31. †.

ἀρετή (w. ἀρ, verw. met ἀρέσκω, ἀρείων), voortreffelijkheid, vooral van mensen en wel *a*) zowel ten opzichte van kracht, schoonheid, flinkheid en behendigheid van het lichaam, b.v. O 642 (verklaard door ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι), τ 124 (verklaard door εἶδός τε δέμας τε), X 268, Ψ 571, ϑ 237 enz. (Ψ 276 van paarden), als ook van eigenschappen van de geest, b.v. μ 211 (verklaard door βουλῇ τε νόῳ τε); van beide δ 725, σ 205; plur. O 642. — *b*) zegen, voorspoed, ϑεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν ν 45, verg. ϑ 244, σ 133; waardigheid, rang I 498 (verklaard door τιμή τε βίη τε), verg. Ψ 578 (Christ γενεῇ). — *c*) in zedel. zin, deugd (plichtbesef), alleen ξ 402, ρ 322(?), ω 193, 197.

ἀρή (verw. met lat. *ōrare*, skt *ắryati*, prijst), gen. plur. ἀρέων met suniz. I 566, gebed, smeekbede δ 767, O 598.

ἀρή (verw. met "Ἀρης), verderf, onheil, ἀρῆς ἀλκτῆρα Ξ 485; ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι Ω 489, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμ. β. 59.

ἄρηαι, z. ἄρνυμαι.

***ἀρήγω,** praes. ἀρήγεις enz., inf. ἀρηγέμεν en -ειν, fut. inf. ἀρηξέμεν en -ειν, aor. inf. ἀρῆξαι, helpen, bijstaan, τινί B 363 enz., ook met dat. instrum., ἔπεσιν καὶ χερσίν A 77.

***ἀρηγών,** -όνος, helpster Δ 7, E 511. †.

***ἀρηί-θοος** (anderen **"Ἀρηι θοός,** verg. "Ἀρης **2**), snel in de strijd Θ 298 enz.

***'Ἀρηί-θοος** (z. het vor.) **1)** echtgenoot van Fūlomedoesa, vader van Menesthios, koning te Arnè in Boiotië, κορυνήτης, door Lukoorgos met list overvallen en gedood H 8, 10, 137 sq. (verg. v. L. H 136—156). — **2)** Thraciër, wagenmenner van Rhigmos, door Achilleus gedood Y 487. †.

†**ἀρηι-κτάμενος** ("Ἀρης en κτείνω, verg. ἀρηί-φατος; anderen **"Ἀρηι κτάμενος**), in de strijd gedood X 72.

***'Ἀρηί-λυκος 1)** vader van Prothoènōr Ξ 451. — **2)** Trojaan, door Patroklos gedood Π 308. †.

ἀρήιος, -ον, Arès, d.i. de oorlog, betreffend, vand. *a*) van mensen, dapper, strijdbaar, Μενέλαος Γ 339, Αἴας γ 109; υἷες 'Ἀχαιῶν Δ 114. — *b*) van zaken, krijgs-, τεύχεα Z 340, ἔντεα K 407.

ἀρηί-φατος ("Ἀρης en πέ-φα-μαι, verg. ἀρηικτάμενος; anderen **"Ἀρηι φατός**), in de strijd gedood T 31, Ω 415, λ 41. †.

ἀρηί-φιλος (anderen **"Ἀρηι φίλος**), door Arès bemind, Μενέλαος Γ 21, ο 169 (Od. alleen hier); 'Ἀχαιοί Z 73.

ἄρηκτος, z. ἄρρηκτος; **ἀρήμεναι,** z. ἀράομαι.

ἀρημένος (volg. Be. geredupl. perf. van aiol. *ἄρημι bij ἀρή), volg. de scholl. = βεβλαμμένος, gebroken (*confectus*), γήραϊ λυγρῷ Σ 435 (Il. alleen hier), ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ζ 2, δύῃ σ 53, 81; τόσον, gekweld ι 403; verzwakt, γήραι ὑπὸ λιπαρῷ λ 136, φ 283. †.

ἀρήν (Ϝαρήν, verg. εἶρος), sing. alleen acc. ἄρνα, dual. -ε, plur. -ες enz., dat. -εσσι, schaap, lam (zowel ooi als ram) δ 85, Γ 103.

***'Ἀρήνη,** stad in Èlis bij de rivier de Minuèïos B 591, Λ 723. †.

ἄρηρε, z. ἀραρίσκω; **ἀρηρομένη,** z. ἀρόω.

"Ἀρης (ἀρή), voc. "Ἀρες en "Ἄρες, acc. "Ἀρηα, gen. "Ἀρηος en "Ἀρεος (volg. Aristarch. ook "Ἀρεως), dat. "Ἀρηι en "Ἀρεϊ, bovendien "Ἀρη of "Ἀρει E 757, ϑ 276 (volg. v. L. corrupt; Be. denkt aan een ē-stam, waartoe ook "Ἀρην E 909, a. l. "Ἀρη', zou behoren) **1)** Arès, zoon van Zeus en Hèrè, god van het woeste oorlogsgeweld (daarom tegenstander van Athènè, z. 'Ἀθήνη **1**, tegen wie hij het aflegt, verg. E 853 sqq., Φ 400 sqq.), broeder van Eris Δ 440, vader van Deimos en

Fobos N 299, verg. O 119; de oorlog alleen met al zijn wreedheden trekt hem aan (ῥινοτόρος, ταλαύρινος πολεμιστής, ἐγχεσπάλος, λαοσσόος, πτολίπορθος, τειχεσιπλήτης, χρυσήνιος, ἆτος πολέμοιο, ἀνδρειφόντης, ἀνδροφόνος, οὖλος, Ἐνυάλιος, μιαιφόνος, βροτολοιγός) en in zijn dapperheid kent hij maat noch perk (θοός, θοῦρος, ἀίδηλος, ὄβριμος); hij verkeert vooral onder woeste, krijgszuchtige volken, de Thraciërs, Fleguers en Efurers N 301 sqq., θ 361, en is in de Il. nu aan de zijde der Grieken, dan aan die der Trojanen (ἀλλοπρόσαλλος). — Arès is groot (πελώριος) en krachtig (κρατερός) en in brons geharnast (χάλκεος, κορυθαίολος); zijn lichaam beslaat zeven plethra Φ 407; door Diomèdès gewond, schreeuwt hij zo hard als 10000 man E 860 (verg. βριήπυος N 521); in snelheid overtreft hij alle andere goden θ 331, maar hij is bij hen weinig in tel (verg. E 890). — Van zijn vroegere lotgevallen vermeldt Hom. zijn gevangenschap bij Ōtos en Efialtès, waaruit Hermès hem bevrijdde E 385 sqq., en zijn minnehandel met Afrodītè θ 267 sqq. — **2)** als appellat. of veeleer als symbolische uitdrukking, oorlogswoede, strijdlust P 210, ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα B 440 enz.; oorlog, strijd, ξυνάγωμεν Ἄρηα B 381, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος E 861, στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηι B 385; ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα Γ 132; z. ook nog ἀρηικτάμενος en ἀρηίφατος; ἔνθα ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, daar verloor Arès (d. i. de door krijgsvuur gedreven lans) zijn kracht N 444, verg. P 529; ἔνθα μάλιστα γίγνετ' Ἄρης ἀλεγεινός, Arès, d. i. een in de strijd toegebrachte wond N 569. (ᾱ in arsi, α in thesi).

ἄρησθε, z. ἄρνυμαι.

**Ἀρήτη (ἀρητός), dochter van Rhèxènōr, echtgenote van Alkinoos, den koning der Faièkes η 54 enz. (ᾱ).

***ἀρητήρ,** -ῆρος (ἀράομαι), eig. bidder, priester A 11 (verg. 23), 94, E 78. †.

****Ἀρητιάδης,** -ᾱο, zoon van Arètès = Nīsos π 395, σ 413. †.

***ἀρητός** (ἀράομαι), vurig gesmeekt, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας P 37, Ω 741 (a. l. ἄρρητον). †.

Ἄρητος (z. het vor.) **1)**** zoon van Nestōr γ 414, 440. †. — **2)*** zoon van Priamos, door Automedōn gedood P 494. (ᾱ).

ἄρθεν, z. ἀραρίσκω.

†**ἀρθμέω** (ἀρθμός, vriendschap, verg. ἀραρίσκω), in vriendschap zijn, aor. ἀρθμήσαντε (na zich verzoend te hebben) H 302.

†**ἄρθμιος** (ἀρθμός, verg. ἀρθμέω, ἀνάρσιος), bevriend π 427.

ἀρι- (verg. ἀραρίσκω, verw. met ἄριστος enz.), zeer (verg. ἐρι-).

Ἀρι-άδνη (= ἀρι-άγνη, verg. ἅζομαι; volg. Nilsson oorsprkl. kretensische vegetatiegodin), dochter van Mīnōs, den koning van Krètè, door Thèseus naar Athene gevoerd, maar onderweg op Diè door Artemis gedood λ 321, Σ 592. †.

ἀρί-γνωτος, fem. -η ζ 108, -ος O 490, zeer kenbaar, gemakkelijk te herkennen, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί N 72, ῥεῖα δ' ἀρ. O 490 enz.; iron., ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα ρ 375. (ῑ metri causa).

ἀρι-δείκετος (δείκνυμι), op wien zeer gewezen wordt, uitblinkend λ 540; met gen., onder, ἀνδρῶν Λ 248, πάντων ἀρ. λαῶν θ 382.

***ἀρί-ζηλος,** 2. (< *ἀρίδjηλος, verg. δέελος), fem. ἀριζήλη Σ 219 en 221, zeer duidelijk, zeer schitterend, αὐγαί N 244, Σ 519, X 27; hierbij adv. ****ἀριζήλως,** zeer duidelijk, εἰρημένα μ 453 (z. ook ἀίζηλος). †.

ἀριθμέω, fut. ἀριθμήσει, impf. ἠρίθμεον, -ει, aor. coni. ἀριθμήσω, part. -σας, pass. aor. inf. ἀριθμηθήμεναι, tellen B 124, δ 411; optellen π 235; δίχα, in tweeën verdelen κ 204. Van

****ἀριθμός** (verw. met lat. *ritus*, ned. *rijm*), getal δ 451, π 246; μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, onder (*in numero*) λ 449. †.

†**Ἄριμοι,** volk in Kilikië (volg. Dornseiff = Aramaeërs) B 783 (verg. Verg. A. IX 716).

ἀρι-πρεπής, 2. (πρέπω), hoog uitstekend, Νήριτον ι 22; overdr., zich onderscheidend, *insignis*, ἄνδρες I 441, ἵππος Ψ 453; prachtig, εἶδος θ 176, χηλός θ 424; schitterend, ἄστρα Θ 556, αἰγίς O 309; met dat. loc., Τρώεσσιν Z 477.

†**Ἀρίσβᾱς,** -αντος (Ἀρίσβη), vader van Leiōkritos P 345.

***Ἀρίσβη,** stad in Trōas (niet ver van Abūdos) B 836, Z 13, Φ 43; hierbij adv. **Ἀρίσβη-θεν,** van, uit A. B 838, M 96. †.

ἀριστερός, -όν (ἄριστος, verg. ἀγρότερος), linker, ὦμος Π 106, μηρός E 660; ἐπ' ἀριστερά, naar links (tegenst. ἐπὶ δεξιά) H 238, M 240, aan de linkerzijde B 526, γ 171; vaak met gen., naar, aan de linkerzijde van, νηῶν M 118, μάχης E 355 (van Troje uit gezien, verg. v. L.), χειρός (a. l. νηός; of αἰέν?) ε 277; ἐπ' ἀριστερόφιν, aan de l., alleen N 309; overdr. = onheilspellend, ὄρνις υ 242 (verg. M 240; ook δεξιός en δεξιτερός).

ἀριστερόφιν, z. ἀριστερός.

ἀριστεύς, -ῆος (ἄριστος), sing. alleen gen. en acc., aanzienlijkste, dapperste, vorst Γ 44 ἀνδρὸς ἀριστῆος O

489, φ 333; gewoonl. plur. ἀριστῆες, dat. -ήεσσι ζ 34, ο 28, λ 227; ἄνδρες ξ 218, γέροντες, ἀρ. Παναχαιῶν Η 159 (verg. 162 sqq.); ook κούρητες Τ 193 (verg. Ο 302 sq.).

ἀριστεύω (ἀριστεύς), alleen praes. ἀριστεύουσι, coni. 3. sing. -ησι, inf. -ειν, part. -οντα, iter. impf. ἀριστεύεσκε, zich onderscheiden, de eerste zijn, Ζ 208, βουλῇ ἁπάντων, boven Λ 627, μάχῃ ἔνι Λ 409; μεθ' ἡμέας δ 652; ook met inf., μάχεσθαι Λ 746, μάχεσθαι Τρώων Ζ 460; zich in de strijd onderscheiden, dapper strijden Λ 506.

ἄρι-στον (*ἀερι-, verg. ἠέριος, en *δτον, adi. verb. van ἔδμεναι; verg. νῆ-στις), in de vroegte gegeten, ontbijt, alleen ἐντύνοντ' ἄριστον Ω 124, π 2 (verg. 49 sqq.).

ἄριστος, 3. (sup. bij ἀγαθός, verg. ἀρι-), uitstekendst, voortreffelijkst, best, οἰωνοπόλων Α 69, σκυτοτόμων Η 221; met inf., μάχεσθαι, in het strijden Ζ 78, η 327; met dat., τοξοσύνῃ Ν 313, of acc., εἶδος ἀρίστη Β 715; dapperst, 'Αχαιῶν Α 244, ἐνὶ Θρήκεσσι Ζ 7; voornaamst, machtigst, Ζεύς Ξ 213, κάρτεϊ τε σθένεϊ τε Ο 108, θεῶν Τ 258; plur. ook = ἀριστῆες, b.v. Τρώων Γ 250; ἄρ. ἐν 'Εφύρῃ Ζ 209, ἀνὰ στρατόν Ν 117; geschiktst, φῶτας δ 778, χῶρος ε 442; van dieren, βόες σ 371, ἵπποι Β 762, verg. υ 163; van zaken, handelingen enz., ἀσπίδες Ξ 371, νῆες η 327, μῆτις Ρ 634; δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον, het schijnt mij het beste te zijn ε 360; ὅπως (ὄχ') ἄριστα (gesubstantiveerd neutr.) γένηται, hoe geschiede wat het best is Γ 110, verg. γ 129; over Ζ 56 z. ποιέω **I 1**; neutr. plur. **ἄριστα** als adv., ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα Ι 103. — Vaak wordt ἄρ. versterkt door μέγ', ὄχ', ἔξοχ', πολλόν, διακριδόν; op enkele plaatsen staat ὤριστος (anderen ὥριστος) i. p. v. ὁ ἄριστος, zoals b.v. Platt schrijft, terwijl Knight ὄχ' ἄριστος, Brandr. ὅς ἄριστος leest.

ἀρι-σφαλής (σφάλλω, verg. περι-σφαλής), zeer oneffen (geaccidenteerd), οὐδός ρ 196.

ἀρι-φραδής (φράζομαι), alleen neutr. -ές en -έα, gemakkelijk te kennen, ὀστέα Πατρόκλοιο Ψ 240; zeer duidelijk, σῆμα Ψ 326, λ 126.

'Αρίων, a. l. 'Αρείων, z. daar.

***'Αρκάδες** (ἄρκος = ἄρκτος), Arkadiërs Β 611, Η 134. †.

†'Αρκαδίη, Arkadiē (landschap in 't midden van de Peloponnēsos) Β 603.

'Αρκεισιάδης, z. 'Αρκεσσιάδης; **'Αρκείσιος,** z. 'Αρκέσσιος.

***'Αρκεσί-λαος** (ἀρκέω), aanvoerder van de Boiōtoi, door Hektōr gedood Β 495, Ο 329. †.

****'Αρκεσσιάδης,** -ᾱο, zoon van Arkessios = Lāertēs δ 755, ω 270, 517. †.

****'Αρκέσσιος** (ἀρκέω; zo Fick i. p. v. 'Αρκείσιος, verg. 'Αρκεσσιάδης), vader van Lāertēs ξ 182, π 118. †.

ἀρκέω (lat. *arceo*), impf. ἤρκει(ἤρκε'), fut. ἀρκέσει, aor. ἤρκεσε, afweren, afhouden, ὄλεθρόν τινι Ζ 16, ἀπὸ χροὸς ὄλεθρον Ν 440; beschermen, helpen, τινί Ο 529, π 261; ook abs., οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ Ν 371.

ἄρκιος, -ον (ἀρκέω), waarop men kan rekenen, verzekerd, zeker, alleen οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται Β 393; νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι Ο 502; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται Κ 304, verg. σ 358. †.

ἄρκτος, ὁ, ἡ (skt *ṛkṣa-*, lat. *ursus*), beer, berin λ 611; als sterrenbeeld, Grote Beer ε 273—275, Σ 487—490 (voor bewoners van Noord-Griekenland raakte de G. B. in zijn noordelijkste of laagste punt de horizont, hetgeen juist dan gebeurt als Ōrīōn in het Oosten opkomt; z. echter ook στρέφω **2**). †.

ἅρμα (ἀραρίσκω), wagen *a*) strijdwagen Β 384 enz.; dikwijls plur. = sing. Δ 366 enz. [de strijdwagen, die bij de Aziaten werkelijk strijdwagen was, diende volg. Reich.[2] p. 38—40 bij de Grieken gewoonl. om de strijders naar het slagveld te rijden, waar zij dan afstapten en te voet streden. Het zware mukeense schild, dat de mannen te torsen hadden, is volgens hem de enige verklaring voor deze gewoonte. Bij Aiās, die als bewoner van een bergachtig eiland geen strijdwagen heeft, doen schildknapen dienst om het schild te dragen (Ν 709 sqq.); z. echter Λ 47 sqq. en v. L., Comm. Homm. p. 148 sqq., volg. wien de strijdwagen uit de thebaanse sage in de Il. is gekomen; volg. Ed. Meyer is hij een «*Antiquität des traditionellen epischen Stiles*»; in de mukeense kunst ontbreekt de wagenstrijder met schild]. — *b*) reiswagen Ω 440, γ 478. — Epitheta: ἀγκύλον, εὔξοον, εὔτροχον, θοόν, καμπύλον, δαιδάλεα, ποικίλα χαλκῷ, κολλητά.

†"Αρμα, plaats in Boiotië Β 499.

†ἁρματο-πηγός (ἅρμα en πήγνυμι), ἀνήρ, wagenmaker Δ 485.

†ἁρμα-τροχιή (haplol. < ἁρματοτροχιή; ἅρμα en τροχός), wagenspoor Ψ 505.

ἄρμενος, z. ἀραρίσκω.

ἁρμόζω (ἀραρίσκω), alleen aor. ἥρμοσε en med. imper. ἁρμόζεο **1)** act., in elkaar voegen of timmeren, πάντα ἀλλήλοισι ε 247; passend maken, θώρηκα αὐτῷ Γ 333, "Εκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ (nl. Zeus), maakte dat de wapenrusting hem om het lijf sloot Ρ 210

(volg. anderen intr. = p a s s e n; verg. ἐφαρμόζω). — **2)** med., voor zich i n el-k a a r t i m m e r e n, σχεδίην ε 162. †.

†**ʽΑρμονίδης,** ε͡ω- of -ᾱο, zoon van Harmōn (Voeger) = T e k t ō n E 60. Verg.

ἁρμονίη (*ἅρμων, verg. ἀραρίσκω), verbinding, z w a l u w s t a a r t (volg. Assmann l a t ter verbinding der balken van een vlot), ε 248, 361 (verg. σχεδίη); plur. overdr., verbintenis, a f s p r a a k X 255. †.

ἄρνα enz., z. ἀρήν.

†**ʼΑρναῖος,** eigenlijke naam van Īros σ 5.

ἀρνειός (anderen ἀρνηός, ἀρνηϝός, van ἀρσήν), r a m B 550, α 25; ἀρν. ὄις κ 527, 572.

ἀρνέομαι, alleen praes. -εῖται(-έεται), imper. -είσθω, impf. ἠρνεῖτο(-έετο), aor. opt. ἀρνήσαιο, inf. -ασθαι, w e i g e r e n (tegenst. inwilligen), ἔπος Ξ 212, γάμον α 249; (tegenst. geven) τόξον φ 345; abs., n e e n z e g g e n, w e i g e r e n Ξ 191, ϑ 43.

ἀρνευτήρ, -ῆρος (*ἀρνεύομαι, verg. ἀρνειός), eig. iem. die springt als een ram, d. i. met het hoofd vooruit, vand. d u i k e r (volg. anderen = κυβιστητήρ) M 385, Π 742, μ 413. †.

*ʼ**Ἄρνη,** stad in Boiotië (oorsprkl. in Thessalië) B 507, H 9. †.

ἄρνυμαι (verw. met αἴρω en miss. eng. *to earn*), alleen praes. part., impf. ἀρνύσθην(ἠρν.), aor. I ἤραο, -ατο, -άμεθα (Cob. aor. II ἤρεο, -ετο, -όμεθα), aor. II ἀρόμην, -ετο, -οντο, coni. ἄρηαι, -ηται, -ησθε, opt. ἀροίμην enz., inf. ἀρέσθ(αι) **1)** durat. de conatu, t r a c h t e n t e v e r w e r v e n, z i c h i n s p a n n e n voor, τιμήν A 159, verg. E 553, ἱερήιον X 160; πατρὸς κλέος Z 446, ψυχήν (lijfsbehoud) . . . νόστον α 5. — **2)** aor., v e r w e r v e n, φόρμιγγα I 188, τοῦτο α 390; prijzen w i n n e n, ἀέθλια ποσσίν I 124, verg. Ψ 592; dikwijls κῦδος χ 253, κλέος E 3, εὖχος Λ 290, νίκην H 203; met dat. comm., οἱ αὐτῷ K 307 (Nck ἄρηται i. p. v. ἄροιτο), ᾧ παιδί α 240; ook met dat. loc., bij iem. verwerven, σφί I 303; met πρός en dat. comm., μοί πρὸς Δαναῶν Π 84; ἕλκος ἐφ' ἕλκεϊ, krijgen Ξ 130. — **3)** o p z i c h n e m e n, d r a g e n, ἄχθος Υ 247; overdr., ὅσσ' ʼΟδυσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο δ 107 (verg. γ 312).

ἀροίμην enz., **ἀρόμην,** z. ἄρνυμαι.

ἄροσις (ἀρόω), b o u w l a n d, ψιλή I 580, λείη ι 134. †.

***ἀροτήρ,** -ῆρος (ἀρόω), p l o e g e r Σ 542, Ψ 835. †.

†**ἄροτος** (ἀρόω), het p l o e g e n, plur. werkzaamheden met de ploeg, a k k e r b o u w ι 122 (verg. κατίσχω **1** *a*).

ἄροτρον (ἀρόω), p l o e g, πηκτόν K 353, ν 32.

ἄρουρα (ἀρόω), *a*) p l o e g-, b o u w l a n d, v e l d, πυροφόρος Z 195; ook plur. Ψ 599. — *b*) g r o n d, l a n d Γ 115, πατρὶς ἄρ. α 407. — *c*) a a r d e, ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν Θ 486, verg. λ 309.

ἀρόω (verg. lat. *arare*, got. *arjan*), praes. 3. plur. ἀρόωσι(-όουσι) en pass. perf. part. ἀρηρομένη, p l o e g e n ι 108, νειὸς ἀρηρομένη Σ 548. †.

ἁρπάζω (verg. ἀναρέπτομαι, ἐρέπτομαι en lat. *rapere*), praes. part. ἁρπάζοντε, fut. -άξων, aor. ἥρπαξε enz. en ἥρπασε enz. **1)** g r i j p e n, w e g r u k k e n, r o v e n, dikwijls van roofdieren, βόας P 62, χῆνα ο 174; van een jager, ᾧ ὑπὸ (heimelijk) σκύμνους Σ 319; s c h a k e n Γ 444; πήληκα ἀπό τινος, afrukken N 528; δόρυ ἐκ χροός, rukken Π 814 (verg. X 276); ook van de wind en de golven, m e e s l e u r e n κ 48, ε 416. — **2)** s n e l g r i j p e n, λᾶαν M 445.

†**ἁρπακτήρ,** -ῆρος (ἁρπάζω), r o v e r Ω 262.

†**ἁρπαλέος** (gewoonl. in verband gebracht met ἁρπάζω; volg. Be. met Debrunner door dissimil. < *ἀλπαλέος, verg. ἄλπιστος en het adi. ἐπ-αλπνος, verw. met ϝέλπομαι, lat. *volupe*), pass., b e g e e r l i j k, l o k k e n d, κέρδεα ϑ 164; act., g r e t i g, g u l z i g, alleen adv. ****ἁρπαλέως,** κρέα τ' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον ξ 109, verg. ζ 250. †.

†**ʽΑρπαλίων,** -ωνος (z. het vor.), zoon van Pulaimenès, door Mèrionès gedood N 644.

†**ἅρπη** (verw. met ʽΆρπυια), v a l k (? volg. G Schmid *gypsaëtos barbatus*), τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ T 350.

ʽ**Ἅρπυια** (volg. Fick < ἀρέπυια, verg. ἀναρέπτομαι), d e w e g r u k k e n d e, sing. alleen ʽΆ. Ποδάργη (die bij Zefuros de paarden van Achilleus voortbracht, βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ʼΩκεανοῖο) Π 150 (Il. alleen hier); in de Od. zijn er meer Harpūjen, verpersoonlijkte rukwinden, tevens demonen van een snelle dood (te vergelijken met de κῆρες), want van spoorloos verdwenenen zei men dat de Harpūjen hen hadden weggerukt, ʽΆρπυιαι ἀνηρέψαντο *a* 241.

ἄ-ρρηκτος of **ἄ-ρηκτος,** 2. (ἀ-*priv.* en ῥήγνυμι), o n(v e r)b r e e k b a a r, πέδαι N 37, δεσμοί (naast ἄλυτος) ϑ 275; ook νεφέλη Y 150; o n v e r w o e s t b a a r, τεῖχος κ 4, πόλις Φ 447, εἶλαρ Ξ 56; overdr., πεῖραρ πολέμοιο N 360, φωνή B 490 (*infragilis* Ov. T. I 5, 53).

†**ἄ-ρρητος,** -ον (2. εἴρω), o n u i t g e s p r o k e n, ἔπος ξ 466; o n u i t s p r e k e l i j k, z. ἀρητός.

ἄρσαντες, ἄρσον enz., z. ἀραρίσκω.

ἄρσην (ŝkt ṛṣa-bha-, stier), m a n n e l i j k, θεός Θ 7, βοῦς Η 315, ἵπποι ν 81, ὄϊες ι 425.

†**'Αρσί-νοος** (ἀραρίσκω), vader van Hekamèdè, bewoner van Tenedos Λ 626.

†**'Αρτακίη,** bron bij de Laistrugoniërs κ 108.

ἀρτεμής (verg. ἐπ-αρ-τής), plur. dat. -έεσσι, o n g e d e e r d, g e z o n d Ε 515, Η 308, ν 43. †.

''Αρτεμις, -ιδος (vóór-griekse godin, die vruchtbaarheid verleent aan mens en dier; verw. met ἄρταμος slachter, ἀρταμεῖν, slachten enz.), A r t e m i s, maagdelijke dochter van Zeus en Lètō ζ 151, υ 61, verg. ζ 106, zuster van Apollōn (z. daar). Zij is *a*) m e e s t e r e s d e r w i l d e d i e r e n, πότνια θηρῶν Φ 470, g o d i n d e r j a c h t Ε 51 (ἀγροτέρη, εὔσκοπος, ἰοχέαιρα, κελαδεινή, χρυσηλάκατος, χρυσήνιος, τοξοφόρος), zwerft als schone jageres door de bossen en bergen van Arkadië en Lakōnikè ζ 102 sqq.; type van maagdelijke schoonheid δ 112, ζ 151, ρ 37, τ 54 (verg. ook υ 71). — *b*) d o o d s g o d i n, die met haar pijlen aan de vrouwen een snelle, zachte dood zendt λ 173, 324, π 202, Ζ 428. Verdere epitheta: ἁγνή, εὐπλόκαμος, χρυσόθρονος.

†**ἀρτι-επής** (ἀρτιϝ.; ἀραρίσκω en ϝέπος), h a n d i g i n h e t s p r e k e n Χ 281.

ἄρτιος (ἀραρίσκω), alleen plur. neutr., p a s s e n d, vand. v e r s t a n d i g, ἄρτια βάζειν Ξ 92, θ 240; v r i e n d e l i j k (tegenst. ἀνάρσιος), οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδει (hem een warm hart toedroeg) Ε 326, τ 248 (verg. οἶδα **3** *b* onder ΕΙΔ- **II**). †.

ἀρτί-πους (verg. ἀρτι-επής), m e t s t e v i g e b e n e n, van Arès, in tegenst. met den manken Hèfaistos θ 310; ook van Atè Ι 505. †.

†**ἀρτί-φρων** (verg. ἀρτι-επής), met passende gedachten, v r i e n d e l i j k ω 261 (verg. ἄρτιος eind).

****ἄρτος,** (t a r w e)b r o o d ρ 343, σ 120. †.

ἀρτύνω- en **-ύω** (ἀραρίσκω; verg. Μ 43 met υ 618), van ἀρτύω alleen praes. ἀρτύει, impf. ἤρτυε, -ον, van ἀρτύνω part. ἀρτύνοντας, impf. ἤρτυνον, fut. ἀρτυνέουσιν, aor. part. ἀρτύναντε, -ες, pass. aor. ἀρτύνθη(ἠρτ.), med. impf. ἠρτύνετο, aor. ἠρτύναντο **1)** act. *a*) a a n é é n s l u i t e n, σφέας αὐτούς Μ 43, ook ὑσμίνην Ο 303, verg. ἀρτύνθη δὲ μάχη, de gelederen der strijdenden sloten zich (aan beide kanten) dicht aaneén Λ 216. — *b*) ergens aan v a s t m a k e n, οὔατα Σ 379; g e r e e d m a k e n, λόχον ξ 469, ἔεδνα α 277, γάμον δ 771; b e r a m e n, δόλον λ 439, ψεύδεα λ 366; θάνατον υ 242, ὄλεθρόν τινι π 448 (verg. γ 152). — **2)** med., voor zich b e v e s t i g e n, ἐρετμὰ τροποῖσ' ἐν δερματίνοισι δ 782; voor zich g e r e e d m a k e n, βουλήν, ontwerpen Κ 302.

****'Αρύβᾱς,** -αντος, Foinikiër uit Sīdōn ο 426. †.

†**ἀρχέ-κακος,** 2., o n h e i l s t i c h t e n d νῆες Ε 63 (verg. Hèr. V 97).

***'Αρχέ-λοχος,** zoon van Antènōr, door Aiās gedood Β 823, Μ 100, Ξ 464. †.

***'Αρχε-πτόλεμος,** zoon van Īfitos, wagenmenner van Hektōr Θ 128, 312. †.

***ἀρχεύω** (ἀρχός), alleen praes., voorgaan, a a n v o e r e n, 'Αργείοισι Β 345, Ε 200. †.

ἀρχή, b e g i n θ 81; ἐξ ἀρχῆς, van ouds α 188; ἀ. φόνου φ 4, κακοῦ Λ 604, νείκεος Χ 116; 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, wegens Al. die begon (wegens het onrecht waarmee A. begon) Γ 100 (verg. Hèr. VII, 11: εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων).

ἀρχός, a a n v o e r d e r Β 234, κ 204; ἀρχοὶ μνηστήρων, *principes* δ 629; gezagvoerder Α 144; νηῶν Β 493, ναυτάων θ 162.

ἄρχω, praes. ἄρχει enz., coni. 3. sing. ἄρχῃσι Υ 138 (a. l. ἄρχωσι), inf. ἀρχέμεναι, impf. ἦρχον enz., fut. ἄρξει, aor. ἦρξα enz., med. praes. ἀρχόμενος, opt. ἄρχοιτο, fut. ἄρξομαι, impf. ἤρχετο, aor. ἤρξατο, ἀρξάμενος **A)** act., de e e r s t e z i j n **I)** ten opzichte van plaats of tijd **1)** v o o r g a a n, v o o r a a n g a a n, a a n v o e r e n, abs. Α 495 enz.; ἐν τοῖσι Ν 690; met dat. van de pers. Ε 592, Π 552; τινὶ μάχεσθαι Π 65; ἀνδράσιν ἄνδρας ἐς ξ 230; σφὶν κατὰ κέλευθα ω 9; τινὶ ὁδόν θ 107; ὁδοῖο ε 237 (gen. loc.); overdr., σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, van u zal toch afhangen (nl. te κρηῆναι) waarmee hij vóórgaat (wat hij voorstelt) Ι 102; ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἐμμέναι, hij zal ook verder vóórgaan . . . te zijn δ 667. — **2)** iets vroeger dan anderen, iets het eerst doen, b e g i n n e n, met gen., μάχης ἠδὲ πολέμοιο Η 232, μύθοιο Λ 781, φόβοιο Ρ 597; met dat. loc., τοῖσ' ἄρα μύθων ἦρχε Β 433, verg. α 28; ook ἄρχε θεοῖσι δαιτός Ο 95; met inf., ἦρχ' ἴμεν Ν 329, ἀγορεύειν Σ 249, ἄρχετε νέκυας φορέειν χ 437; met part. Β 378, Γ 447. — **II)** ten opzichte van rang, macht enz., a a n v o e r d e r z i j n van, h e e r s e n over, met gen. Β 494 enz., ook met dat. (loc.). Β 805; abs. ζ 12. — **B)** med **1)** iets of met iets (dat men zelf voortzet of wil voortzetten) b e g i n n e n, met gen., τοῖσιν (dat. loc.) μύθων η 233, μόλπης ζ 101; met inf. Η 324 (τοῖσ' dat. loc.); ἤρξατο δ' ὡς, hij begon (te vertellen) hoe ψ 310; ἔκ τινος, bij iets ψ 199; ook met enkele gen., τοῦ χώρου φ 142, σέο δ' ἄρξομαι Ι 97; abs. θ 90, ψ 310. — **2)** in 't bijz. met rituele bet., πάντων ἀρχόμενος μελέων, van

alle ledematen eerst een stuk (voor de goden) nemend ξ 428 (verg. ἀπ-, ἐπ-, κατάρχομαι).

*__ἀρωγή__ (ἀρήγω), h u l p, b ij s t a n d Δ 408, Φ 360; ἐπ' ἀρωγῇ, met de bedoeling om (een van ons beiden) te helpen Ψ 574. †.

__ἀρωγός__ (ἀρήγω), h e l p e r, τινί Θ 205, σ 232 (Od. alleen hier); ἐπὶ ψεύδεσσι, bij bedrog Δ 235; voor het gerecht Σ 502.

__ἆσαι, ἄσαιμι,__ z. ἄω.

†__'Ασαῖος__ (ἄση, ἄω), Griek, door Hektōr gedood Λ 301. (ᾱ).

__ἄσαμεν,__ z. ἄεσα.

__ἀσάμινθος,__ ἡ (vóór-gr.), b a d k u i p, ἐύξεσται δ 48, ἀργύρεαι δ 128, Κ 576 (Il. alleen hier).

__ἄσασθαι,__ z. ἄω; __ἄσατο,__ z. ἀάω.

__ἄ-σβεστος,__ 2. (σβέννυμι), o n b l u s b a a r φλόξ Π 123 (hier alleen fem. ἀσβέστη, verg. Ρ 89); gewoonl. overdr., = o n b e d a a r l ij k, o n b e d w i n g b a a r, γέλος Α 599, ϑ 326, βοή Π 267, μένος Χ 96; = o n v e r g a n k e l ij k, κλέος η 333.

__ἆσε,__ z. ἀάω.

__ἄσειν(-έμεν), ἄσεσθε, ἄσῃ,__ z. ἄω.

†__ἀ-σήμαντος,__ -ον (σημαίνω), o n b e w a a k t, μῆλα Κ 485 (verg. Ο 325).

*__ἆσθμα__ (verw. met ἀίσθω), het h ij g e n, Ο 241, ἀργαλέον Ο 10, Π 109. †.

*__ἀσθμαίνω__ (ἆσθμα), alleen praes. part., h ij g e n, s n u i v e n, van lopenden Κ 376, van een vechtend everzwijn Π 826, van dromenden Κ 496; van stervenden Φ 182.

*__'Ασιάδης,__ -ᾱο, zoon van Asios **1)** A d a m ā s Μ 140. — **2)** F a i n o p s Ρ 583. (ᾱ).

†__'Ασίνη,__ stad in Argos Β 560.

**__ἀ-σινής,__ 2. (σίνομαι), o n g e d e e r d, τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας (met suniz.) ἐάᾳς [v. L. τὰς εἴ κ' ἀσινέας (ᾱ metri causa, verg. ἀθάνατος) ἐάῃς] λ 110, μ 137. †.

1. *__''Ασιος__ **1)** Frugiër, zoon van Dumās, broeder van Hekabè Π 717. — **2)** bondgenoot der Trojanen, zoon van Hurtakos uit Arisbè, door Īdomeneus gedood Β 837, Μ 95, Ν 384. (ᾱ).

2. †__''Ασιος,__ alleen 'Ασίῳ ἐν λειμῶνι, op de asische weide (*Asia prata* Verg. G. I. 383), vruchtbare landstreek in Ludië aan de Kaüstrios Β 461 (hiervandaan stamt de naam Azië, verg. Wackern. Gl. VII p. 246; Aristarch. 'Ασίω als ion. gen. van 'Ασίης, een ludisch koning, verg. Hèr. IV 45). (ᾱ).

†__ἄσις,__ acc. -ιν, s l i b Φ 321.

†__ἄ-σῖτος,__ 2. (σῖτος), z o n d e r e t e n δ 788.

*__'Ασκάλαφος__ (eig. een soort van uil), zoon van Arès en Astuochè, broeder van Ialmenos, koning der Minuers in Orchomenos, gedood door Dèifobos Β 512, Ν 520.

*__'Ασκανίη,__ landschap in Kl.-Azië (volg. Strab. XIV 680 sqq.) *a)* in Bithunië of Musië aan het meer van dezelfde naam bij het latere Nikaia Ν 793. — *b)* in Phrugië Β 863 .†.

*__'Ασκάνιος__ ('Ασκανίη) **1)** zoon van Hippotiōn, bondgenoot der Trojanen uit (*a*) Askaniè Ν 792. — **2)** bondgenoot der Trojanen uit (*b*) Askaniè Β 862. †.

__ἀσκεθής,__ z. ἀσκηθής.

**__ἀ-σκελής__ (ἀ-*copul.* en σκέλλω), verdroogd, verhard, vand. *a)* u i t g e p u t κ 463. — *b)* o n b e d a a r l ij k, alleen neutr. __ἀσκελές__ als adv., κεχόλωται α 68, κλαῖε δ 543; hierbij adv. *__ἀσκελέως__ μενεαινέμεν Τ 68. †.

__ἀσκέω,__ impf. 3. sing. ἤσκειν(ἤσκεεν) Γ 388, aor. ἤσκησεν, -σαν, part. ἀσκήσας, -σασα, pass. perf. ἤσκηται, z o r g v u l d i g b e w e r k e n, εἴρια Γ 388; k u n s t i g b e w e r k e n, m e t z o r g v e r v a a r d i g e n, κρητῆρα Ψ 743, ἑανόν Ξ 179, ἑρμῖνα ψ 198; χορόν Σ 592; πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, opvouwen en g l a d s t r ij k e n (vóór het ophangen) α 439; ἅρμα χρυσῷ ἤσκηται, is kunstig met goud versierd Κ 438; θρόνον τεύξει ἀσκήσας, kunstig vervaardigen Ξ 240, verg. γ 438.

__ἀ-σκηθής__ (*σκῆθος, verw. met ned. *schade*), o n b e s c h a d i g d, o n g e d e e r d, b e h o u d e n, steeds, behalve ζ 255, van terugkerenden, ἀσκηθέες (met suniz.; a. l. ἀσκεθέες) καὶ ἄνουσοι Κ 212, ε 26.

**__ἀσκητός,__ -όν (ἀσκέω), k u n s t i g v e r v a a r d i g d, λέχος ψ 189, νῆμα δ 134. †.

*__'Ασκληπιάδης__ -ᾱο, zoon van Asklèpios = M a c h ā ō n Δ 204, Λ 614, Ξ 2. †.

*__'Ασκληπιός,__ (volg. Fick verw. met σκαλαπάζειν = ῥέμβεσθαι, kronkelen), gen. -ῖοῦ (Knight -ιόο) Β 731, geneesheer, vader van Podaleirios en Machāōn, vorst van Trikkè enz. in W. Thessalië Β 731, Δ 194, Λ 518. †.

*__ἄ-σκοπος__ (σκοπέω), o n v o o r z i c h t i g, o n b e r a d e n Ω 157, 186. †.

__ἀσκός,__ afgetrokken h u i d, en daarvan gemaakte l e d e r e n z a k κ 19, meestal voor wijn, αἴγειος Γ 247, ε 265.

__ἄσμενος__ (ϝάσμ.; volg. Buttm. med. aor. II part. bij ϝάδομαι, ἥδομαι, volg. Be. nietgeredupl. perf.), v e r h e u g d, ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, verheugd de dood ontkomen te zijn Υ 350 (verg. ι 63 = 566); ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, mij zou het aangenaam zijn Ξ 108. †.

__ἀσπάζομαι__ (volg. W. Schulze verw. met ἐννέπω), alleen impf. ἠσπάζοντο, v e r w e l k o m e n (= ἀγαπάζω **1**), τινά χ 498, τινὰ χερσίν γ 35, verg. τ 415, δεξιῇ ἔπεσσί τε Κ 542. †.

ἀ-σπαίρω (ἀ-*prothet.* en σπαίρω, verw. met lat. *sperno*, ned. *spoor*, *spartelen*), alleen praes. part. en impf. ἤσπαιρε, -ον, s p a r t e l e n, s t u i p t r e k k e n, van stervende mensen K 521, en dieren Γ 293; πόδεσσι τ 231, χ 473; o n s t u i m i g k l o p p e n, van het gewonde hart N 443.

****ἄ-σπαρτος,** 2. (σπείρω), o n g e z a a i d ι 109; o n b e z a a i d ι 123. †.

ἀσπάσιος, 3 en (ψ 233) 2. (ἀσπάζομαι) **1)** w e l k o m, a a n g e n a a m, l i e f, τῷ δ' ἀ. γένετ' ἐλθών K 35; ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, tot (hun, nl. παίδεσσι) vreugde ε 397; νύξ Θ 488, βίοτος ε 394. – **2)** v e r h e u g d, b l i j Φ 607, ψ 238; hierbij adv. **ἀσπασίως** (door Cob. meermalen vervangen door het adi.), w e l k o m, t o t z i j n (enz.) v r e u g d e, ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο ν 33; ἀσπασίως φύγε κ 131; ἀ. γόνυ κάμπτειν H 118.

***ἀσπαστός,** -όν (adi. verb. van ἀσπάζομαι), altijd vóór de vrouwel. hoofdcaesuur, w e l k o m ψ 60, 'Οδυσῆ' ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο ν 35; ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ γένοιτο τ 569; ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα ε 398 (eig. als iets welkoms).

†ἄ-σπερμος, 2. (σπέρμα), z o n d e r n a k o m e l i n g e n Y 303.

ἀ-σπερχές (ἀ-*copul.* en σπέρχω), adv., eig. adi. neutr. van ἀσπερχής, i j v e r i g, z o n d e r o p h o u d e n, ἀ. πάρεχον Σ 556; ἀ. ἔφεπε X 188; μενέαινε α 20 (verg. Π 61); μενεαίνεις Δ 32, X 10. †.

ἄ-σπετος, 2. (ἀ-*priv.* en σεπ-, σπ-, verg. ἐνί-σπ-ον, bij ἐννέπω), o n u i t s p r e k e l i j k, o n t z a g l i j k, ἄσπετα πολλά Λ 704, δ 75; meestal o n t z a g l i j k v e e l, g r o o t enz., ὕλη B 455, ὕδωρ ε 101, αἰθήρ Θ 558; κρέα κ 184, δῶρα υ 342, ζωή ξ 96; ἀλκή Π 157; ὄδαξ ἕλον ἄσπετον οὖδας T 61 (ook van de vrijers in het megaron χ 269, verg. ν 395); ἀλκή Π 157, κῦδος Γ 373, κλαγγὴ συῶν ξ 412; praedicat., τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο Λ 245; als subst., παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται ν 424; neutr. **ἄσπετον** als adv., τρεῖτ' ἄσπετον, een geweldig eind P 332.

ἀ-σπιδής, z. σπιδής.

***ἀσπιδιώτης,** alleen plur. acc. -ας, s c h i l d d r a g e n d, ἀνέρας B 554, Π 167. †. Van

ἀσπίς, s c h i l d, (volg. G. Lippold) eig. het cirkelronde griekse schild, opgekomen in de laat-mykeense periode, een dunne laag brons gevoerd met één of meer lagen leer, aan de binnenkant voorzien van een armgreep, een combinatie van het oosterse ronde metalen schild en het moeilijk te hanteren oudere griekse van runderhuid (z. σάκος), ἀσπίδας εὐκύκλους E 453, ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην Γ 347; ook vaak = σάκος, b.v. ποδηνεκής, ἕρκος ἀκόντων (van Perifètès uit Mukènè) O 646, ἀμφιβρότη B 389; Od. alleen α 256, τ 32, χ 25; het schild van Agamemnōn Λ 32 sqq., van Aineiās Y 274 sqq., van Hektōr Z 117 sq., van Īdomeneus N 405 sqq., van Nestōr Θ 192 sq., van Sarpèdōn M 294 sqq. Verdere epitheta: ... ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτή, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖα, θοῦρις, κρατερή, ὀμφαλόεσσα, πανταίολος, πολυδαίδαλος, ῥινοῖσι πυκινή, ταυρείη, τερμιόεσσα, χαλκείη, ἐξήλατος. Z. ook λαισήιον.

***ἀσπιστής** (ἀσπίς), s c h i l d d r a g e n d alleen plur. gen. en steeds als versslot, ἀσπιστάων Δ 90.

†'Ἀσπληδών, -όνος, stad in Boiotië B 511.

***ἀ-σπουδί** of **-εί** (σπουδή), adv., z o n d e r i n s p a n n i n g Θ 512, O 476, X 304. †.

ἄσσα, z. ὅστις; **ἄσσα,** z. τὶς.

***'Ἀσσάρακος,** zoon van Trōs, kleinzoon van Erichthonios, vader van Kapus, grootvader van Anchīsès Y 232, 239. †.

ἆσσον (< *ἄγχjον), adv., comp. bij ἄγχι, n a d e r, d i c h t e r b i j, ἆ. ἴτ' enz. A 335 enz.; ἆ. φέρον ι 380; ook met gen., b.v. αἵματος λ 89; τείχεος ἆ. ἴσαν X 4; Κρονίονος Ξ 247; ἔθεν ἆ. ἐρύσσατο τ 481; μοὶ ἆ. στῆθι Ψ 97; hierbij een nieuwe comp. ****ἀσσοτέρω,** d i c h t e r b i j, alleen πυρός τ 506 en ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ ρ 572.

†ἄ-σταχυς, -υος (ἀ-*prothet.* en σταχύς, verw. met ned. *steng*, *stang*), k o r e n a a r B 148.

†ἀ-στεμφής, 2. (ἀ-*copul.* en *στέμφος, verg. στέμβω, ned. *stampen*), s t e v i g, o n w r i k b a a r, βουλή B 344; neutr. **†ἀστεμφές** als adv., σκῆπτρον ἀ. ἔχεσκεν Γ 219; hierbij adv. ****ἀστεμφέως** (met suniz.; v. L. -ές) δ 419, 459. †.

†'Ἀστέριον (ἀστήρ), stad in Thessaliōtis (volg. Stef. Buz. het latere Peiresiai) B 735.

†'Ἀστερίς, eilandje (volg. Menge, Ithaka p. 26, en anderen, die Ithakè voor het tw. Thiaki houden, het tw. D a s k a l i o, aan de N. ingang van de straat tussen Kephallènia en Ithakè; volg. Dörpfeld A r k u d i tussen Ithakè en Leukas) δ 846.

ἀστερόεις, -εντος (ἀστήρ) **1)** s t e r r e n r i j k, οὐρανός Δ 44, ι 527. – **2)** v o n k e l e n d (anderen: m e t s t e r r e n v e r s i e r d), θώρηξ Π 134, δόμος Σ 370.

***'Ἀστεροπαῖος** (ἀστεροπή), zoon van Pèlegōn, kleinzoon van den riviergod Axios, aanvoerder der Paioniërs, door Achilleus gedood M 102, P 351, Φ 137.

***ἀ-στεροπή** (verw. met ἀστήρ; verg. στεροπή), b l i k s e m Λ 184.

***ἀστεροπητής** (ἀστεροπή), b l i k s e m-s l i n g e r a a r, epith. van Zeus A 580.

ἀστήρ, -έρος (skt *stár-*, lat. *stella* < **sterla*, ned. *ster*), plur. dat. ἀστράσι, s t e r Λ 62, ο 108 (vaak in vergelijkingen); ἀστήρ ὀπωρινός, hondsster E 5; ἀ. ἕσπερος X 317 (morgenster ν 93); m e t e o o r Δ 75.

ἀστός (Ϝαστ.; Ϝάστυ), alleen plur., s t e-d e l i n g, b u r g e r Λ 242, ν 192. †.

ἀστράγαλος (verw. met ὄστρακον, lat. *os*) **1)** h a l s w e r v e l Ξ 466; plur., ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη κ 560, verg. λ 65. — **2)** k o o t, vand. b i k k e l, plur. b i k k e l s p e l Ψ 88 (a. l. ἀστραγάλῃσιν i. p. v. ἀστραγάλοισι, volg. v. Wilam. ion. vorm). †.

***ἀστράπτω** (ἀστεροπή), alleen praes. en aor. part. ἀστράψας, b l i k s e m e n B 353.

ἄστρον (ἀστήρ), s t e r, alleen plur. Θ 555, μ 312.

ἄστυ, τό (Ϝάστυ; skt *vắstu*, verblijfplaats, *vásati*, vertoeft, verg. ook ἄεσα, ned. *wezen*), gen. ἄστεος, dat. ἄστεϊ, plur. acc. ἄστεα, w o o n p l a a t s, s t a d B 322, δ 9 (als verblijfplaats, πόλις als vesting, vand. πόλις καὶ ἄστυ, vesting en stad P 144, z. echter v. L. X 203; ook zonder verschil, verg. ζ 177 sq., ϑ 524 sq., ξ 472 sq.); ook met gen., b.v. ἄστυ Ζελείης Λ 103; hierbij adv. **ἄστυ-δε**, s t a d w a a r t s Σ 255, κ 104.

†**'Αστύ-αλος** (ϜαστύϜ.), Trojaan, door Polupoitès gedood Z 29.

***'Αστυ-άναξ,** -κτος (ϜαστυϜάν.), bijnaam van Skamandrios, den zoon van Hektōr, hem door de Trojanen gegeven, omdat zijn vader de beschermer van de stad is (verg. Τηλέμαχος) Z 403, X 500, 506. †.

ἀστυ-βοήτης (Ϝαστ.), juistere vorm voor †**ἀστυ-βοώτης** (Ϝαστ.; ἄστυ en βοάω, dus gerekt voor het ion. ἀστυβώτης, verg. βώσαντι enz.), d o o r d e s t a d r o e-p e n d Ω 701.

***'Αστύ-νοος** (Ϝαστ.) **1)** aanvoerder der Trojanen, door Diomèdès gedood E 144. — **2)** Trojaan, zoon van Protiāōn O 455. †.

†**'Αστύ-οχεια** (Ϝαστ.; ἄστυ en ἔχειν), bij Hèraklès moeder van Tlèpolemos B 658.

†**'Αστυ-όχη** (Ϝαστ.; verg. het vor.), dochter van Aktōr, bij Arès moeder van Askalafos en Ialmenos B 513.

†**'Αστύ-πυλος** (Ϝαστ.; ἄστυ en πύλη), Paioniër, door Achilleus gedood Φ 209.

***ἀ-σύφηλος,** -ον (miss. verw. met σοφός), k r e n k e n d, μ' ἀσύφηλον (neutr.) ἔρεξεν, mij krenkend behandelde I 647; ἔπος ἀ. Ω 767. †.

ἀ-σφαλής, -ές (σφάλλω), o n w r i k-b a a r, r u s t i g, alleen neutr., ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ (verg. Lucret. III 18: *sedes quietae*) ἔμμεναι ζ 42; als adv., z o n d e r t e m i s s e n, ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων O 683; hierbij adv. **ἀσφαλέως,** o n w r i k b a a r, v a s t, μένειν P 436; ἔχει Ψ 325; ἀ. θέει ἔμπεδον, zonder af te wijken N 141, verg. ν 86; ἀ. ἀγορεύει, met overtuiging ϑ 171.

†**'Ασφαλίων** (ἀσφαλής), dienaar van Menelāos δ 216.

†**ἀσφάραγος** (verw. met φάρυγξ?), l u c h t p i j p (= βρόγχος, Ploetarch. Quaestt. convv. VII 1) X 328.

****ἀσφοδελός** (wschl. verw. met σφεδανός), m e t a s f o d i l (ἀσφόδελος) b e-g r o e i d, alleen λειμών, asfodillenweide (in de Onderwereld) λ 539, 573, ω 13 (de asfodelos, een lelieachtige plant, met grote bladloze stengel, die zich uit een krans van grasachtige bladen verheft; aan die stengel een tros grote, witte, lelievormige bloemen, verg. Felln. p. 51; hij werd en wordt in Griekenland veel op graven geplant.). †.

ἀσχαλάω (*ἄσχαλος, ongeduldig, verw. met ἔχειν en σχολή), 3. sing. ἀσχαλάᾳ(-άει), 3. plur. -όωσι(-άουσι), inf. -άαν(-άειν), part. -όων(-άων), bovendien van praes. †**ἀσχάλλω** coni. ἀσχάλλῃς β 193, o n g e-d u l d i g, w r e v e l i g, o n t e v r e d e n z i j n, abs. B 297, en met gen., over of wegens iets, κτήσιος τ 534 (verg. 159); ook met part., καθήμενοι Ω 403, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες, die zeker met groot ongeduld op mij wachten α 304; b u i t e n z i c h z e l f z i j n van verdriet X 412.

ἄ-σχετος, -ον (ἴσχω), o n w e e r h o u d-b a a r, μένος ἄσχετε β 85; o n u i t h o u d-b a a r, πένθος Π 549 (verg. ἀάσχετος).

'Ασωπός 1)*rivier in Boiotië Δ 383, K 287. — **2)** **de riviergoed Asōpos, vader van Antiopè λ 260. †. (*ā*).

ἀ-τάλαντος (ἀ-*copul.* en τάλαντον), eig. gelijk in gewicht, vand. o p w e g e n d tegen, g e l i j k, ῎Αρηι B 627, 'Ενυαλίῳ B 651, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος γ 110, Διὶ μῆτιν (acc. part.) ἀτάλαντος (als versslot) B 169; νυκτί M 463.

†**ἀταλά-φρων,** -ονος (ἀταλός en φρήν, verg. ἀταλὰ φρονέοντες Σ 567), k i n d e r-l i j k v a n z i n, o n s c h u l d i g Z 400 (verg. Σ 567).

†**ἀτάλλω,** impf. ἄταλλε, d a r t e l e n (van zeedieren), d a r t e l t e v o o r-s c h i j n k o m e n, ἐκ κευθμῶν N 27.

ἀ-ταλός, 3. (verw. met lesb. τᾶλις, jong meisje), eig. kinderlijk, vand. d a r t e l e n d, πῶλοι Y 222; o n s c h u l d i g, ἀταλὰ φρονέοντες Σ 567 (verg. ἀταλάφρων), παρθενικαί λ 39.

ἀτάρ (verw. met lat. *at*, + ἄρα, verg. αὐτάρ), voegw., altijd in 't begin van de zin **1)** tot toevoeging van zinnen, waarin iets nieuws vermeld wordt, waartoe de aanleiding dikwijls in 't voorgaande is te vinden, en vervolgens, en, b.v. Θ 62, Ψ 869; om verwante uitdrukkingen tegenover elkaar te plaatsen, zó dat de tweede een verklaring bevat van de eerste in negat. vorm, b.v. μάψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον Β 214 enz., verg. Κ 99 (en οὐδέ **1** *a* eind); achter de voc. kan het door toch vertaald worden, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατήρ, H., jij bent toch ... Ζ 429, verg. Χ 331, δ 236 (anders Ζ 86, waar ἀτὰρ σύ de tegenst. vormt met ἡμεῖς μέν in vers 84). — **2)** tot inleiding van een tegenst., maar, toch, intussen, b.v. Ε 483, Ι 58, ξ 512 enz.; beantwoordend aan een voorafgaand μέν, evenals δέ, b.v. Α 166, γ 454; soms de tegenst. nog versterkt door toevoeging van γέ, b.v. ξ 81, of αὖτε Κ 420 of μέν β 122, verg. Ζ 125; ἀτάρ τε Δ 484.

†**ἀ-ταρβής** (τάρβος), onverschrokken Ν 299 (ook a. l. γ 111).

†**ἀ-τάρβητος** (ταρβέω), = het vor., νόος Γ 63.

ἀταρπ-ιτός, ἡ (verg. ἀταρπός; ook ἀμαξιτός), = ἀτραπιτός, voetpad Σ 565, ρ 234. †.

ἀ-ταρπός, ἡ (τραπέω), = het vorige Ρ 743, ξ 1. †.

ἀταρτηρός, -όν (verw. met τείρω; verg. Hèsuch. ἀταρτᾶται· λυπεῖ, βλάπτει), krenkend, sarrend(?), Μέντορ ἀταρτηρέ β 243, ἔπεα Α 223. †.

ἀτασθαλίη (ἀτάσθαλος), onbeheerste, roekeloze daad (verg. κ 436 sq.), altijd plur. Δ 409, α 7.

****ἀτασθάλλω,** alleen praes. part., onbeheerst, roekeloos handelen σ 57, τ 88. †. Verg.

ἀτάσθαλος, 2., onbeheerst, roekeloos, niets ontziend, ἀνήρ Χ 418, λαός η 60, μένος Ν 634, ὕβρις π 86 (verg. γ 207); τι ἀτάσθαλον χ 314; vaak ἀτάσθαλα μηχανάασθαι γ 207.

ἀ-τειρής, 2. (τείρω), onslijtbaar, hard, χαλκός Ε 292 enz., ν 368 (verg. het latere ἀ-δάμας, staal); vand. onvermoeibaar, τοὶ κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀ. Γ 60, μένος (acc. part.) ἀ. λ 270; φωνή Ν 45; onvermoeid, fris Ο 697.

ἀ-τέλεστος, 2. (τελέω), onvolbracht, onvervuld θ 571; οὐκ ἀτέλεστ' ἐγένοντο σ 345, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα Δ 168; verbonden met ἅλιος, zonder resultaat β 273, Δ 26, verg. 57; neutr. **ἀτέλεστον** als adv., zonder dat er een eind aan komt, ἔδοντας π 111. †.

***ἀ-τελεύτητος,** -ον (τελευτάω), onvervuld, onvoltooid Α 527, Δ 175. †.

†**ἀ-τελής** (τέλος), zonder verwezenlijking ρ 546 (zal wel zeker komen).

ἀτέμβω, aleen praes., te kort doen, ξείνους υ 294; θυμόν, teleurstelt β 90; pass., te kort komen, gebrek hebben, missen, met gen., ἴσης ι 42, σιδήρου Ψ 834; ἀτέμβονται νεότητος (zij zijn over hun jeugd heen) Ψ 445.

ἄτερ (verw. met ned. *zonder*), praepos. met gen., zonder Ε 473 enz.; afgescheiden van, ἄλλων Α 498; Ζηνός, zonder de wil van Zeus Ο 292 (verg. ἄνευ).

†**ἀ-τέραμνος,** -ον (τείρω), onslijtbaar, overdr., hard, κῆρ ψ 167.

ἀ-τερπής, 2. (*τέρπος, verg. τέρπω), onverkwikkelijk, gruwelijk, λιμός Τ 354, χῶρος η 279, δαίς κ 124.

†**ἄ-τερπος,** 2., = het vor., φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι Ζ 285 (Zènod. φαίην κεν φίλον ἦτορ).

†**ἀτέω** (ἄτη), alleen part. ἀτέοντα (met suniz.), verblind zijn Ψ 332 (a. l. χατέοντα).

ἄτη (ἀϝάτη, ἀάω; Dawes ἀάτη, wat alleen Τ 88 niet mogelijk is) **1)** appellat., verblinding, verbijstering [die de mens misleidt of tot slechte daden drijft; alleen Π 805 van een fysieke verbijstering, als gevolg van schrik; volg. W. Havers, die met Fick verwantschap aanneemt met got. *wunds*, gewond, oorsprkl. (demons)slag, vand. verdoving] Β 111, Θ 237; Α 412, δ 261; φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην Τ 88 (de ἄτη wordt in de regel aan een god, vooral Zeus en Erīnus, geweten, verg. Τ 87, Β 111, ο 234 enz.); plur., in verblinding bedreven daden Ι 115, Τ 270; πολλῇσιν ἄτῃσι, door vele zinsverbijsterende voorspiegelingen Κ 391; ἣν ἄτην ὀχέων, de gevolgen van zijn verblinding φ 302; onheilvolle daad ψ 223; vand. onheil, εἰς ἄτην, tot (mijn) o. μ 372. — **2)** als persoon, **Ἄτη,** dochter van Zeus, die de zinnen der mensen verbijstert en hen tot verkeerde daden verleidt; zij nadert met onhoorbare schreden (ἁπαλοὶ πόδες) boven de hoofden der mensen; de Λιταί verhelpen het door haar gestichte onheil Ι 504 sqq., Τ 91 sqq.

†**ἀτίζω** (miss. verw. met τίω), alleen praes. part. ἀτίζων, onbekommerd Υ 166 (z. ook ἀτιμάζω).

ἀτῑμάζω (ἄ-τιμος), alleen praes., iter. impf. ἀτιμάζεσκε Ι 450, aor. ἠτίμασεν Α 11, bovendien van **ἀτιμάω** praes. ἀτιμᾷ π 307 (Nck ἀτίζει), impf. ἀτίμα φ 99 (Nck ἄτιζε), ἀτίμων ψ 28 (a. l. -εον, Nck -ασαν), fut. ἀτιμήσει (Nck -άσσει', v. L. -άσσῃ) Ι 62, ἀτιμήσουσι (Nck -άσσουσι) π 274, aor.

ἠτίμησας enz. (Nck -ασσας enz.), minachten, smadelijk bejegenen, beledigen, τινά A 11, 356, ξ 57; soms ook van zaken, geringschatten, μῦθον I 62, ἔργον μάχης Z 522.

ἀτιμάω, z. ἀτιμάζω.

***ἀ-τίμητος** (τιμάω), veracht I 648, Π 59 (volg. Ridgeway ongeprijsd, d. i. voor wiens leven geen weergeld betaald behoeft te worden, die straffeloos gedood mag worden). †.

†**ἀτῑμίη,** smaad, plur. ν 142. (ῑ metri causa). Van

ἄ-τῑμος (τιμή), comp. †**ἀτιμότερον** Π 90, sup. †**ἀτιμοτάτη** A 516, ongeëerd, veracht A 171; οἶκον ἄτιμον ἔδεις π 431 (verg. φ 332: οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν; volg. anderen **ἄτιμον** als adv., zonder schadevergoeding, verg. νήποινον α 160). †.

ἀτιτάλλω (verw. met ἀτάλλω), inf. ἀτιταλλέμεναι, impf. ἀτίταλλε enz., aor. ἀτίτηλα, pass. part. ἀτιταλλομένη, met liefderijke zorg grootbrengen, opfokken, zowel van mensen als van dieren Ω 60, E 271, ο 174.

***ἄ-τῑτος,** 2. (τίω), ongewroken N 414; onbetaald, δηρὸν ἄτιτος ἔῃ Ξ 484 (a. l. ἄτιμος, volg. Leaf = ἀτίμητος, ongeprijsd, z. daar; Clarke δ' ἔῃ ἄτιτος). †.

'Α-τλᾱς,** -αντος (ἀ-*prothet.* en ἔτλην), vader van Kalupsō (volg. Ideler is A. de Pic van Teneriffe, volg. Bér. de *Mont aux Singes*, ten W. van het schiereiland Ceuta) α 52 (ὀλοόφρων), η 245. †.

***ἄ-τλητος,** -ον (ἔτλην), ondraaglijk I 3, T 367. †.

ἆτος, 2. (< ἄατος, door Nck in de tekst opgenomen, d.i. †ἄσατος, verg. ἄω), onverzadelijk, met gen., steeds overdr., πολέμοιο E 388, μάχης X 218, δόλων ν 293.

†**ἀτραπιτός,** ἡ, = ἀταρπιτός, voetpad ν 195.

'**Ατρείδης,** -ᾱο (anderen 'Ατρεΐδης), gen. ook met suniz. -εω (anderen -ᾱ'), zoon van Atreus, Agamemnōn of Menelāos A 7, γ 248, Γ 347, δ 185; ook dual., b.v. A 16, en plur., b.v. A 17.

*'**Ατρείων,** -ωνος (anderen 'Ατρεΐων), zoon van Atreus, Agamemnōn A 387 enz.

ἀ-τρεκής, -ές (verw. met ἄτρακτος, klos, en lat. *torquere*), alleen neutr. **ἀτρεκές** als adv., onverdraaid, werkelijk, alleen ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα E 208 en δεκὰς ἀτρεκές, juist tien π 245; hierbij adv. **ἀτρεκέως,** onomwonden, eerlijk, ἀγορευέμεν B 10, κατάλεξον α 169 (verg. Verg. A II 149: *mihique haec edissere vera roganti*), μαντεύσομαι ρ 154.

†**ἀ-τρέμα** O 318, vóór klinkers **ἀτρέμας** (τρέμω), adv., onbeweeglijk, rustig, ἀτρέμας ἧσο B 200, ἕστασαν ὀφθαλμοί τ 212; αἰγίδα χερσὶν ἔχ' O 318; εὗδε ν 92.

'**Α-τρεύς,** -έος (τρέω), zoon van Pelops, broeder van Thuestès, koning van Mukènè, vader van Agamemnōn en Menelāos B 23, δ 462; zijn schepter B 106.

†**ἄ-τριπτος,** 2. (τρίβω), eig. niet stuk gewreven, χεῖρες, niet gehard φ 151.

***ἄ-τρομος,** 2. (τρέμω), onverschrokken, μένος E 126, P 157, θυμός Π 163. †.

ἀτρύγετος, 2. (verg. δια-τρύγ-ιος en τρύγ-η, oorsprkl. het successievelijk afbreken van de vruchten, ook lat. *carpere*, eig. stukje voor stukje weg, tot zich nemen), niet af te oogsten, oneindig (reeds door sommige ouden zo verklaard), epith. van de zee A 316, Ξ 204, β 370; van de ether, alleen P 425.

ἀτρῡτώνη (ἄ-τρυτος, τρύω; verg. 'Ακρισιώνη), dochter van de onvermoeibare, d. i. Athènè, steeds Διὸς τέκος ἀτρ. B 157, δ 762.

ἄττα (got. *atta*), verg. πάππα, vadertje I 607, π 31.

ἀτύζομαι, alleen praes. part. en aor. ἀτυχθείς *a*) ontsteld, angstig zijn, ἀτυζόμενοι φοβέοντο Z 41; ἥμεθ' ἀτυζόμεναι ψ 42; ἀτυζομένη δὲ ἔοικας O 90; ook met inf., ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, ten dode, d. i. dodelijk ontsteld(?) X 474 [of ἀτυζόμεναι ἀπολέσθαι, ontsteld <denkend> dat ze doodgegaan was?]; met acc. alleen πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς Z 468. — *b*) angstig vluchten, πάντοσε λ 606; πεδίοιο, door de vlakte Σ 7; ook van paarden Z 38.

†'**Ατυμνιάδης,** zoon van Atumnios = Mudōn E 581.

***'Ατύμνιος** (Τύμνος, stad in Karië) **1)** Paflagoniër, vader van Mudōn, verg. E 581. — **2)** zoon van Amisōdaros uit Lukië, door Antilochos gedood Π 317. †.

αὖ (verw. met lat. *aut, autem*), aan de andere kant, vand. *a*) op mijn (enz.) beurt, daarentegen, οὓς μὲν ... οὕς τινας αὖ Δ 240; gewoonl. met δέ verbonden Δ 417, ρ 326; τὴν (τὸν) δ' αὖ ἀντίον ηὔδα α 213, 230; ὕστερον ... νῦν αὖ Λ 367; ook corresponderend met μέν Δ 240, δ 211; bij opsommingen, weer B 671, 678, 681, γ 425; δεύτερον αὖ Γ 332. — *b*) wederom, opnieuw A 540, υ 88.

†**αὐαίνω** (αὖος), alleen pass. aor. part. αὐανθέν, drogen ι 321.

†**αὐγάζομαι** (αὐγή), duidelijk zien, ἵππους Ψ 458.

***Αὐγειαί** (αὐγή) **1)** stad in Lakedaimōn B 583. — **2)** stad der Lokriërs B 532. †.

***Αὐγείας** -ᾱο (αὐγή; oorsprkl. lichtgod, bij Theokrit. XXV 54 en anderen zoon van Hèlios), vorst der Epeiërs, vader van

Agasthenès en Agamèdè, schoonvader van Mōlios Λ 701, 739 (verg. Β 624). †.

αὐγή, glans, schijnsel, straal, vooral van de zon Χ 134, ζ 98; ὑπ' αὐγὰς Ἠελίοιο φοιτῶσ(ι) β 181, ζώουσιν ο 349; Διός Ν 837; van het vuur en de bliksem ζ 305, Ν 244.

†**Αὐγηϊάδης,** -ᾱο, zoon van Augeias = Agasthenès Β 624.

αὐδάω (αὐδή), imper. αὔδα(-α'), impf. ηὔδα, aor. part. αὐδήσαντος, -σάσης, iter. αὐδήσασκε, spreken, abs. Ρ 420; schreeuwen Ε 786 (v. Herw. ἠύσασχ'), Π 76; μεγάλα, pochen δ 505; met objectszin, αὔδα ὅ τι φρονέεις ε 89, ἔκλυον αὐδήσαντος (zeggen, vertellen), ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μητίσασθαι Κ 47; met obj. alleen impf. 3. sing. (als versslot) *a*) met zakel. obj., alleen ἔπος met voorafgaand part., b.v. εὐχόμενος Κ 461, ὀλοφυρόμενος Ο 114 (Aristarch.; a. l. δὲ προσηύδα). — *b*) met persoonl. obj., verbonden met ἀντίον, b.v. θεὸν ἀ. ηὔδα Θ 200; τόν δ 648. — *c*) met persoonl. en zakel. obj., ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα Ε 170.

αὐδή (verw. met skt *vádati*, spreekt), stem Α 249, β 268; θεοῦ ξ 89; ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν Δ 430; van het getjilp der zwaluwen, waarmee het snorren van de boogpees wordt vergeleken φ 411 (verg. ἀείδω 1).

αὐδήεις, -εσσα (αὐδή), met stem begiftigd, sprekend, in tegenst. tot de dieren, ἄνθρωποι ζ 125, βροτός ε 334; van een sprekend paard Τ 407 (Il. alleen hier); met welluidende stem begiftigd (*vocalis*), θεός, van Kirkè en Kalupsō (volg. anderen: met menselijke stem) κ 136, μ 449.

***αὐερύω** (< *ἀν-Ϝερύω, ἀϜϜερύω, van ἀν = ἀνά en Ϝερύω), part. -ύοντα, impf. αὐέρυον(ἀϜϜέρυον), aor. αὐέρυσαν(ἀϜϜέρυσαν), terugtrekken, naar zich toe trekken, nl. νευρήν, om te schieten Θ 325; de kop van het offerdier, dat gekeeld moet worden, omhoog en achterwaarts trekken Α 459, Β 422 (verg. Sof. Ai. 298); στήλας, uit de grond trekken Μ 261. †.

αὖθ' **1)** = αὖτε, vóór spir. asp. Β 540, δ 130. — **2)** = αὖθι, vóór klinker Λ 48, β 369.

αὖ-θι (verw. met αὐτός), adv. **1)** ter plaatse Λ 492, vand. al naar de samenhang daar of hier, dikwijls met een nadere bepaling, ἐπί τινι β 369, παρά τινι Ι 427, μετά τισι Κ 62, Σ 86, ποδῶν προπάροιθεν ρ 357, ἐν Λακεδαίμονι Γ 244; ἐνθάδε . . . αὖθι, hier ter plaatse Ψ 674, ε 208; κατ' αὖθι, b.v. Ν 653, Ρ 535. κ 567, (Bekk. καταῦθι, eveneens Ψ 163 παραῦθι, anderen nemen tm. aan, verg. αὐτόθι). — **2)** terstond (*ilico*) Ε 296, σ 339.

†**αὐίαχος** (ἀ-*copul.* of ἀν = ἀνά en ϜιϜαχή, dus eig. ἀϜίϜαχος met ᾱ metri causa of ἀνϜ., ἀϜϜ.), luid schreeuwend (volg. anderen ἀ-*priv.* en ϜιϜαχή, zonder geschreeuw) Ν 41.

****αὔλειος,** 3. (αὐλή), tot de hof behorend, αὔλειαι θύραι, hofpoort, waardoor men van buiten in de hof kwam σ 239, ψ 49 (ook θύραι δικλίδες ρ 268); οὐδὸς αὔλειος, drempel van de hofpoort α 104. †.

αὐλή (verw. met ἄεσα) **1)** hof, en wel *a*) veehof, voor schapen Δ 433 enz., voor de zwijnen van Eumaios ο 555 (volg. Menge, Ithaka p. 16 en anderen, die Ithakè voor het tw. Thiaki houden, op de tw. Marathiá genoemde hoogvlakte); vóór de grot van Polufèmos ι 239; ook omheining van de (vee)hof, λέων αὐλῆς ὑπεράλμενος Ε 138; αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν ι 184, καλή τε μεγάλη τε περίδρομος ξ 5. — *b*) hof vóór het eigenlijke woonhuis Ζ 316, ρ 266; περικαλλής α 425, βαθεῖα ι 239, ἐυερκής Ι 472; ook bij de tent van Achilleus Ω 452; αὐλῆς θύραι = αὔλειαι θύραι φ 389 (volg. anderen = αὐλῆς καλὰ θύρετρα, die van het megaron naar de αὐλή leidt χ 137). — **2)** hof met het daar zichtbare huis, woning, alleen δ 74, van het paleis van Zeus (z. v. L.).

****αὐλίζομαι** (αὖλις), alleen part. αὐλιζομενάων, in de veehof zijn, van runderen en zwijnen μ 265, ξ 412. †.

αὖλις (αὐλή), alleen acc. αὖλιν (v. L. -ιδα), rustplaats, αὖλιν ἐσιέμεναι χ 470; αὖλιν ἔθεντο, bivak Ι 232. †.

***Αὐλίς** -ίδος, havenstad in Boiotië, tw. Vathi; daar verzamelt zich de vloot der Grieken vóór het vertrek naar Troje Β 303, πετρήεσσα 496 [Β 303 behoort volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 75 sqq. (bestreden door Allen, She. en anderen), evenals 360—368 tot hetzelfde gedicht als de katalogos, dat gebaseerd is op de samenkomst der schepen te Aulis, en niet tot Homèros; verg. ook Λῆμνος]. †.

αὐλός (miss. verw. met lat. *alvus*), pijp, vand. **1)** blaasinstrument van riet, hout, been of metaal, dat men zich deels wegens het daarvoor nodige mondstuk, deels om de vrij sterke toon als enigszins overeenkomend met onze klarinet of hobo moet voorstellen, fluit Κ 13, Σ 495. — **2)** pijp, waarmede de punt aan de lans steekt, ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς Ρ 297 (z. Helb.[2] p. 340); ook de twee pijpjes, waarin de punten van een (dubbele) speld gestoken worden τ 227 (z. Helb.[2] p. 277); overdr., αἵματος, bloedstraal χ 18. †.

***αὐλ-ῶπις,** -ιδος (ὤψ), alleen τρυφάλεια, volg. de ouden v a n e e n p i j p (om er de helmbos in te steken) v o o r z i e n, volg. Helb.² p. 296, 3 (met Hèsuch.) m e t v i z i e r g a t e n, volg. Reich.² p. 96 sq. «p ij p o g i g» (waarmee gedoeld zou worden op de φάλοι, z. daar; verg. Be. Lexil. p. 76: «*die dichterische Phantasie macht die* φάλοι, *die hornartigen Vorsprünge des Helms, zu seinen Augen; sie vergleicht sie mit den Fühlhörnern der Schnecke, auf denen die Augen liegen*») E 182.

αὖος, 3. (verw. met ned. *zoor*), d r o o g, d o r, ξύλον Ψ 327, verg. σ 309, δένδρεα ε 240, βοέη P 493, verg. M 137 (en ἀζαλέος); neutr. sing. αὖον als adv., d o f (verg. Lucret. VI 118: *aridus sonus*) M 160, N 441. †.

ἄ-υπνος, 2. (*ἀ-priv.* en ὕπνος), s l a p e l o o s, ἀύπνους ἦμε τίθησθα ι 404; ἀνήρ κ. 84, verg. τ 591; ook νύξ I 325, τ 340. †.

†**αὔρη** (ἄημι, verg. lat. *aura*), k o e l t e, k o e l e l u c h t, αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό ε 469.

αὔριον (verw. met ἠώς), adv., m o r g e n I 429, α 272; ἐς αὔριον, tot morgen λ 351; morgen Θ 538 (Nck ἐς οὐρανόν); αὔριον ἔς, op morgen η 318.

†**ἀυσταλέος** (wschl. verw. met αὖος), eig. droog, vand. v u i l τ 327.

†**αὐτ-άγρετος,** -ον (ἀγρέω, verg. ἄγρει), z e l f t e g r i j p e n, εἰ εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, wanneer de mensen alles maar voor het kiezen hadden π 148.

αὐτ-άρ (< αὖτ' ἄρ, verg. ἀτάρ), voegw., a a n d e a n d e r e k a n t d a n, meestal m a a r d a n, e n d a n, m a a r, e n *a*) om de overgang tot iets nieuws of de voortzetting van het begonnene aan te duiden b.v. A 118, H 286, A 488, ζ 132; verb. met ἄρα B 103, αὖτε B 105, ἔπειτα A 51, ἐπεί A 458, α 150. — *b*) tegenstellend A 118, α 57; met voorafgaand μέν A 127, μέν τε Δ 424; εἰ—αὐτάρ, i n d i e n —d a n, d a n t o c h (lat. *si—at*) Γ 290, X 390. (de eerste lettergreep staat steeds in arsi, behalve Δ 542).

αὖ-τε, geëlid. αὖτ', voor spir. asp. αὖθ', voegw. **1)** a a n d e a n d e r e k a n t, o p m ij n enz. b e u r t, d a a r e n t e g e n, w e e r A 404, B 105; νῦν αὖτε, nu daarentegen Δ 321, ὕστερον αὖτε H 30; ἔνθ' αὖτε, toen echter Z 234; na μέν Γ 241, χ 6; δ' αὖτ' ἐξαῦτις O 287 (Weckl. δὴ ἐξαῦτις); ἄλλοτε μέν—ἄλλοτε δ' αὖτε (met aan te vullen inf.) Σ 472; vaak verbonden met δέ, b.v. Γ 76, verg. ook de formule τὸν (τὴν) δ' αὖτε προσέειπε Γ 58, σ 177; dikwijls bij opsommingen B 407, verg. τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε B 540 enz., waar het staat tot aanwijzing der tegenst. met den aanvoerder der vorige afdeling. — **2)** w e d e r o m, o p n i e u w, l a t e r A 578, ὁππότ' ἂν αὖτε ϑ 444, εἰ δέ κεν αὖτε I 135; ook in wrevelige vragen met τίπτ' αὖτ', wat is er nu weer aan de hand, dat . . ., waarom nu weer A 202, verg. ζ 119, λ 93 enz.

***ἀΰτέω** (ἀυτή), alleen impf. 3. sing. en plur. ἀύτει(-εε), ἀύτευν M 160 (Fick ἄϋον), r o e p e n, s c h r e e u w e n, μακρόν Y 50, μέγα Φ 582; iem. r o e p e n, πάντας ἀρίστους Λ 258; k l i n k e n, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀύτευν M 160.

ἀϋτή (ἀύω, verg. 2. αὔω), alleen sing. *a*) g e s c h r e e u w B 97, ζ 122. — *b*) k r ij g s g e s c h r e e u w, s t r i j d, ὦρτο δ' ἀυτή M 377; ook verbonden met ἔρις E 732, κέλαδος I 567, πόλεμος A 492; δηίων ἐν ἀυτῇ P 167; ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀυτήν λ 383, κεκμηότας ἄνδρας ἀυτῇ Π 44, ἀκόρητοι ἀυτῆς N 621.

αὐτ-ῆμαρ, adv., o p d e z e l f d e d a g A 81, Σ 454, γ 311. †.

αὐτίκα (αὐτός), geëlid. αὐτίκ', vóór een spir. asp. αὐτίχ', o g e n b l i k k e l ij k, t e r s t o n d, tegenst. ὄπισθεν I 519, ὀψέ Δ 160; αὐτίκα νῦν ε 205, μάλ' αὐτίκα κ 111, ἄφαρ αὐτίκα Ψ 593; αὐτίκ' ἔπειτα, terstond daarna B 322 enz.; αὐτ. καὶ μετέπειτα, terstond en in de toekomst ξ 403; αὐτίκ' ἐπεί, zodra M 393; bij part., Ἄργον μοῖρα λάβεν θανάτοιο αὐτίκ ἰδόντ' Ὀδυσῆα, terstond nadat hij gezien had ρ 327, verg. β 367, I 453.

αὖτις (ion. = att. αὖθις; αὖ, αὖτε), adv. **1)** o p m ij n (enz.) b e u r t, τοῖσ' αὖτις μετέειφ' σ 60; αὖτις δέ, in weerwil daarvan ξ 405 — **2)** w e d e r o m, o p n i e u w Δ 15 enz.; met πάλιν E 257, ἂψ φ 139; δεύτερον αὖτις A 513; soms kan het ook door t e r u g vertaald worden, αὖτις Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο Δ 19, αὖτις ἰέναι A 347 enz. — **3)** e e n a n d e r e k e e r, l a t e r, μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις A 140, Γ 440, α 317, ξ 405.

ἀϋτμή (ἄημι) **1)** h e t w a a i e n *a*) van de wind λ 400, 407; van de wind der blaasbalgen Σ 471. — *b*) a d e m van mensen I 609, K 89. — **2)** d a m p, g e u r van ambrozijn Ξ 174, van vet μ 369; r o o k τ 9; g l o e d Φ 366, ι 389.

ἀϋτμήν, -ένος (ἄημι), a d e m van een mens Ψ 765; b l a z e n van de wind γ 289. †.

†**αὐτο-δίδακτος** (διδάσκω), d o o r z i c h z e l f o n d e r w e z e n (van een zanger onder de Kara-Kirgisen heet het bij Radloff: „*I can sing all songs, for God has implanted the gift of singing in my heart . . . I have not learnt from anybody . . .*") χ 347.

†**αὐτό-διον** (Wackern. vergelijkt αὐτὴν

ὁδόν π 138; volg. W. Schulze = *eodem die*, αὐτόδιϝον), terstond ϑ 449.

†**αὐτό-ετες** (αὐτόϝ.; ἔτος), adv., in het-zelfde jaar γ 322.

αὐτό-ϑεν (αὐτός), adv., van de plaats zelve (waar iem. is) Υ 120 (anderen: terstond); verder alleen met ἐξ, αὐτόϑεν ἐξ ἕδρης Τ 77; αὐτ. ἐκ δίφρου φ 420, verg. ν 56. †.

αὐτό-ϑι (αὐτός), geëlid. αὐτόϑ', adv., op de plaats zelve, daar (ter plaatse), hier Γ 428, ζ 245; met nadere bepaling, ἐν Ι 617, ook αὐτόϑι ἀγρῷ λ 187; κατ' αὐτόϑι Κ 273, παρ' αὐτόϑι Ψ 147 (Bekk. καταυτόϑι en παραυτόϑι, anderen nemen tm. aan, verg. αὖϑι **1**).

†**αὐτο-κασι-γνήτη,** volle zuster κ 137. Verg.

*__αὐτο-κασί-γνητος__ (verg. αὐτάδελφος), volle broeder Β 706.

Αὐτό-λυκος (αὐτός en λύκος), echtgenoot van Amfitheè, vader van Antikleia, grootvader en naamgever van Odusseus λ 85, τ 409, woont aan de Parnèsos; als geschenk van Hermès (verg. Ov. M. XI 303 sqq.) bezit hij de kunst om op slimme wijze te liegen en te bedriegen τ 394 sqq.; hij rooft de beroemde helm van Amuntōr uit Eleōn Κ 267 (Il. alleen hier).

*__αὐτό-ματος,__ 3. (αὐτός en μέμονα, μεμάασι), uit eigen beweging, van zelf Β 408, Ε 749, Θ 393, Σ 376. †.

*__Αὐτο-μέδων,__ -οντος (αὐτός en μέδων), zoon van Diōrès, wagenmenner van Achilleus Ι 209, Π 145, Τ 392.

†**Αὐτο-νόη** (αὐτός en νόος), dienares van Pènelopeia σ 182.

*__Αὐτό-νοος__ (αὐτός en νόος) **1)** Griek, door Hektōr gedood Λ 301. — **2)** Trojaan, door Patroklos gedood Π 694. †.

†**αὐτο-νυχί** (νύξ), adv., nog van nacht Θ 197.

αὐτός, -ό, -ή (αὖ), fem. plur. gen. αὐτέων met suniz. of αὐτῶν Μ 424, Τ 302, masc. sing. gen. αὐτοῖο en αὐτοῦ (χ 175 en 192 sommigen αὐτόο), instrum. αὐτόφι (z. daar) **I)** zelf, ik (enz.) zelf **1)** om een vroeger genoemde zaak of pers. duidelijk in tegenst. tot andere te doen uitkomen, zowel nom., b.v. Η 332, als casus obliqui, b.v. Ξ 47 (ons zelf), Ω 430 (mijzelf), α 130 (haarzelf); dikwijls van de 3de pers., b.v. van den meester in tegenst. met den dienaar Ζ 18, van den heerser met de onderdanen Θ 4, van de inwoners met de stad ι 40, verg. Ω 499 (a. l. αὐτός, verg. **2** *e*), van de strijders met de paarden Β 762, van de eigenlijke mens met de ziel Α 4 of met de wapenrusting Ρ 163; ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ (*ipsius*, van den meester), vreemde en eigen ξ 102. — **2)** al naar de aard van de tegenst. tot aanwijzing van begrippen, die wij door andere woorden uitdrukken, b.v. door *a*) zelfs, οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης Ζ 451. — *b*) vlak, juist, ὑπὸ λόφον αὐτόν Ν 615, verg. κ 158. — *c*) tegelijk met, met.... en al, b.v. αὐτῇ γαίῃ Θ 24, verg. 290, Ψ 8 (oorsprkl. stond αὐτός in de nom.); ook met σύν, αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ι 194, verg. Ξ 498, ν 118. — *d*) van zelf, uit eigen beweging, vrijwillig, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω Ρ 254 enz.; eigenmachtig, αὐτὸς ἀπούρας Α 356. — *e*) op zich zelf, alleen, αὐτός περ ἐών Θ 99, verg. Ν 729, ι 520 enz.; αὐτοὶ (φραζώμεϑα), met ons beiden ν 365. — **3)** in de casus obliqui ook met reflex. bet., b.v. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεϑ' ἀφραδίῃσιν, door onze eigen κ 27, περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων φ 249, verg. β 125, Η 338; τὴν (ἣν Monro) αὐτοῦ φιλέει, zijn eigen vrouw Ι 342; τὰ σ' αὐτῆς (Knight τέ' αὐτῆς) Ζ 490. — **4)** met het pron. pers. verbonden dient het om dit sterker te doen uitkomen, ἐγὼ αὐτὸς of αὐτὸς ἐγώ, ik zelf Α 137, ω 321, μοὶ αὐτῷ ε 179 of αὐτῷ μοι Ε 459; ἤ σ' αὐτὸν ϑυμὸς ἀνῆκε Κ 389 (of αὐτοῦ?); zo ook met het pron. reflex., en dan gewoonl. achter het pron., ὅς τίς κε τλαίῃ, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο Κ 307. — **5)** bij het pron. possess. staat soms ter versterking αὐτός in de gen., ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, mijn eigen β 45; met plur., νωίτερον λέχος αὐτῶν Ο 39; met veranderde woordschikking, αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασϑαλίῃσιν ὄλοντο α 7, verg. β 138, ο 262. — **II)** enkele malen tot aanwijzing van de identiteit, dezelfde = ὁμός (later ὁ αὐτός), b.v. ἐλευσόμεϑ' αὐτὰ κέλευϑα Μ 225, ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ Ψ 480; ook met lidw. (of pron. demonstr.), b.v. τὴν αὐτὴν ὁδὸν Ζ 391, verg. η 55; z. ook ὡυτός. — **III)** als pron. pers. (in de casus obliqui), hij, zij, het Ε 92, γ 22 enz. (wschl. enkele malen bedorven, b.v. Κ 345 Ast αὐτοί i. p. v. αὐτόν, δ 670 Bentl. αὖτις i. p. v. αὐτόν; ook ι 205 ἄλλος i. p. v. αὐτόν?).

†**αὐτο-στάδιος,** 3. (αὐτός, στάδιος), op de plaats zelf staand, alleen ἐν αὐτοσταδίῃ (nl. ὑσμίνῃ), in de strijd van man tegen man Ν 325 (verg. στάδιος).

αὐτοσχεδά, z. αὐτοσχεδός.

αὐτοσχέδιος, 3., vlak bij, alleen -σχεδίῃ (nl. ὑσμίνῃ), in de strijd van man tegen man Ο 510; -σχεδίην (nl. πληγήν of ὠτειλήν), slag of wond van nabij toegebracht, πλῆξε Μ 192, Ρ 294, οὐτασμένος λ 536 (volg. anderen -ῃ en -ην adv., = αὐτοσχεδόν; verg. ook σχέδιος). †. Van

αὐτο-σχεδός (αὐτός, ἕ-σχον), alleen neutr.

-όν en †**-ά** als adv., vlak bij, *comminus*, ἐμάχοντο Ο 386, οὖτα χ 293 (Od. alleen hier), οὐτάζοντο Η 273; αὐτοσχεδὰ ἐπόρουσε Π 319.

αὐτοῦ (αὐτός; v. L. waar het mogelijk is αὐτόθι of αὖθι) **1)** op de plaats zelve, hier of daar (ter plaatse) Α 428, β 250; vaak volgt een nadere bepaling met ἐνί Β 237, κ 271, παρά Ο 656, ι 194, ἐπί κ 96, 511, ὑπέρ ϑ 68; πρόσθε ποδῶν χ 4, προπάροιθε θυράων π 344; αὐτοῦ ἔνθα Θ 207; ποὺ αὐτοῦ ἀγρῶν δ 639. — **2)** terstond, *ilico* Φ 114, δ 703 (anderen nemen ook hier de eerste bet. aan).

***αὐτό-φι(ν),** instrum. van αὐτός, gebruikt als gen. (= abl.) en dat. sing. en plur. (= loc.) van αὐτός, altijd in de vierde voet met praepos., b.v. ἀπ' αὐτόφι Λ 44, ἐπ' αὐτ. Τ 255, παρ' αὐτ. Μ 302 (behalve op de eerste plaats Bekk. met a. l. αὐτόθι).

†**Αὐτό-φονος** (αὐτός en ΦΕΝ-), Thebaan, vader van Polufontès Δ 395.

†**αὐτο-χόωνος** (αὐτός en χόανος, W. Schulze -χόᾱνος met ᾱ metri causa), pas uit de smeltoven, σόλος Ψ 826.

αὔτως (αὐτός), adv. **1)** juist, ὣς δ' αὔτως (att. ὡσαύτως), juist zo, steeds in het begin van een vers Γ 339, γ 64; αὔτ. οἷοι, juist, zoals ρ 309, αὔτ. ὥς τε Χ 125; vand. geheel, b.v. λέβητα λευκὸν ἔτ' αὔτ., nog geheel blank Ψ 268, νήπιος αὔτ. Ζ 400, ἀκλεὲς αὔτ. Η 100, ἄφρονά τ' αὔτ. Γ 220; αὔτ. ἄχθος ἀρούρης υ 379; αὔτ. ἀκράαντον Β 138. — **2)** zó, d.i. in de toestand, waarin iem. of iets zich juist bevindt of geruime tijd bevonden heeft, vooral καὶ αὔτως, b.v. ἀντίος εἶμι, ook zó (als ik ben), toch Ε 255, verg. Ι 599 (zonder καί δ 665); toch al Α 520; κείσεαι αὔτ. Σ 338 (zó als ge zijt, d.i. zonder κτέρεα, verg. 334), μ 284 (zó als we zijn), Κ 50 (zó als hij is, d.i. zelfstandig); ἦ τέ τοι αὔτ. ἦσται (zó als altijd? altijd nog?) ν 336, verg. Ψ 74, Ω 413; αὔτ. κεύθω, zoals tot nu toe, ook verder φ 194 (a. l. αὐτός); δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον αὔτ., zó (zonder meer), d.i. zonder dat gij er om behoeft te strijden Ψ 621; vand. zó maar (volg. Döderl. en anderen niet verw. met αὐτός, verg. Be. Lexil. p. 77 sq.), ἔμ' αὔτ' (d.i. zonder γέρας) ἧσθαι δευόμενον Α 133; οὐκ αὔτ. ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ ξ 151; ook verbonden met een adv., b.v. μάψ Υ 348; vand. in den blinde, ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν Β 342; zonder reden Ρ 143, Λ 388; vergeefs Σ 584, verg. Ξ 18.

†**αὐχένιος** (αὐχήν), nek-, τένοντες γ 450.

αὐχήν, -ένος, ὁ, nek, hals, van dieren en mensen Ε 147, 161, ι 372.

†**αὐχμέω** (αὐχμός), praes. αὐχμεῖς, droog zijn, vuil zijn ω 250.

1. †**αὔω** of **αὔω** (verw. met lat. *haurio*, ned. *hozen*), aansteken, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι (nl. πῦρ) ε 490.

2. **αὔω** (klanknab.), alleen impf. αὖε, en **ἀΰω**, alleen aor. ἤϋσε en ἄϋσε enz. **1)** intr., roepen, schreeuwen, μακρόν Γ 81, μέγα τε δεινόν τε Λ 10, διαπρύσιον Θ 227; ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα Ο 321; τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Ε 101; ἤϋσεν φωνῇ, zij riep met luide stem (verg. ἴδον ὀφθαλμοῖσι enz.) ω 530; van een schild, καρφαλέον ἀσπὶς ἄϋσε Ν 409, verg. 441. — **2)** tr., iem. (met luide stem) roepen, alleen Λ 461, Ν 477; τρίς ι 65 (de in den vreemde gevallenen, opdat hun schimmen naar het vaderland volgen).

ἀφ-αιρέω, alleen aor. -εῖλε, -ελών, med. praes. -αιρεῖται(-έεται), fut. inf. αἱρήσεσθαι, aor. -είλεο, -έλεσθε enz., bovendien van **ἀποαιρέω** med. praes. inf. -αιρεῖσθαι Α 230 (Nab. ἀποαίνυσθαι) en imper. ἀποαίρεο Α 275 (= ἀποαιρέεο, Nck ἀποαίνυσο) **1)** act., wegnemen, θυρέον ι 313 (verg. 416), ook σῖτόν σφιν ξ 455 (verg. Ε 127, τ 61). — **2)** med., (voor zich) wegnemen, ontnemen, roven Β 600, vooral met geweld of wederrechtelijk, τί Ψ 544, σὴν ψυχήν Χ 257 (vaak met tm. τινὰ en τινὸς ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι Υ 436, Ε 673); τεύχεα ὤμοιιν Ν 511, νίκην Π 689, γέρας ἄψ Π 54; τινός τι χ 219; vaker τινά τι Α 182 enz.; τινὰ κῦδος Χ 18; ook τινὶ νόστιμον ἦμαρ α 9 (verg. ἀπὸ νόστον ἕλωνται Π 82); ὑμέων βίας (onschadelijk maken) χ 219.

†**ἄ-φαλος** (φάλος), zonder φάλος (verg. φάλος en ἀμφίφαλος), κυνέη Κ 258.

***ἀφ-αμαρτάνω,** alleen aor. II ἀφάμαρτε en ἀπήμβροτε **1)** missen, niet raken, abs. Λ 350 enz.; τινός, iem. Θ 119 enz. (verg. Ρ 609). — **2)** verliezen, σεῦ Ζ 411 (verg. Χ 505).

†**ἀφαμαρτο-επής** (ἀφαμαρτοϝ.; ἀφ-αμαρτάνω en ϝέπος), het juiste woord missend Γ 215 (verg. ἁμαρτοεπής en οὐχ ἡμάρτανε μύθων λ 511).

†**ἀφ-ανδάνω,** praes. -ει, mishagen π 387.

***ἄ-φαντος,** 2. (φαίνω), onzichtbaar, spoorloos Ζ 60, Υ 303. †.

ἄφαρ (verw. met ἄφνω), adv. (ook in 't begin van de zin met δέ), gauw, terstond Τ 405, ϑ 409, zonder te aarzelen Λ 418; zeker, ongetwijfeld, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἡμῖν Ν 814, καὶ γάρ σφιν ἄ. τόδε λώιόν ἐστιν β 169. Ζ. ook ἀφάρτερος.

***Ἀφαρεύς,** -ῆος, zoon van Kalètōr, door Aineiās gedood Ι 83, Ν 478, 541. †.

†**ἀφ-αρπάζω,** aor. ἀφαρπάξαι, afrukken, κόρυθα κρατός N 189.

†**ἀφάρτερος** (comp. bij ἄφαρ), vlugger, ἵπποι Ψ 311.

ἄ-φασίη (ἀ-*priv.* en φημί; a. l. ἀμφασίη), sprakeloosheid, δήν δέ μιν ἀφασίη ἐπέων λάβε P 695, δ 704. (ᾱ metri causa, verg. ἀθάνατος). †.

ἀφαυρός, comp. **-ότερος,** sup. **-ότατος,** zwak, παῖς H 235 (pos. alleen hier); γυνή υ 110 (Od. alleen hier); βέλος M 458 (σ 183 v. Herw. οὕνεκ' ἀφαυροτέροισι i. p. v. οὕνεκα παυροτέροισι). †.

†**ἀφάω** (ἀφή, ἅπτω), part. ἀφόωντα (-άοντα), betasten, τόξα Z 322 (verg. ἀμφαφάω).

†**Ἀ-φείδᾱς,** -αντος (verzonnen naam, van φείδομαι), zoon van Polupāmōn uit Alubās, vader van Epèritos, voor wien Odusseus zich bij Lāertès uitgeeft ω 305.

ἄφενος, τό (verw. met εὐθενής), rijke voorraad, overvloed Ψ 299, ξ 99; verbonden met πλοῦτος A 171. †.

†**ἄφ-ημαι,** part. -ήμενος, afgezonderd zitten O 106.

†**ἀφήτωρ,** -ορος (ἀφ-ίημι), (boog)-schutter (epith. van Apollōn) I 404.

ἄ-φθιτος, 2. (φθίνω), onvernietigbaar, onvergankelijk, ἴτυς E 724, ἄμπελοι ι 133; κλέος I 413, μήδεα Ω 88; met αἰεί verbonden, ἄφθιτον αἰεί B 46.

ἀφ-ίημι, praes. imper. ἀφίετε, part. fem. ἀφῑεῖσαι, impf. 3. sing. ἀφίει, fut. ἀφήσω, aor. ἀφέηκε, ἀφῆκε, 3. dual. ἀφέτην, coni. ἀφήῃ P 631, ἀφέῃ Π 590, opt. ἀφείη, part. ἀφέντες, med. impf. ἀφίετο **1)** act., laten gaan, ζωόν τινα Y 464; vand. *a*) wegzenden, τινά A 25; τινὰ ἐπὶ νῆας ἀγορῆθεν, wegjagen B 263. — *b*) slingeren, afschieten, b.v. βέλεα P 631, ἔγχος K 372; ook ἄκοντα χειρός Φ 590; κεραυνόν Θ 133, δίσκον Ψ 432; laten vallen, δράκοντα M 221; ἄνθος, van druiven, als de vrucht zich vormt η 126; ἔγχος, weggooien Φ 115; overdr., δίψαν, lessen Λ 642; μένος, verliezen N 444. — *c*) laten zakken, ἱστὸν προτόνοισι ἀφέντες (a. l. ὑφέντες) A 434. — **2)** med., van iets loslaten, δειρῆς πήχεε λευκώ ψ 240. (ι, metri causa soms ῑ).

ἀφ-ικάνω, alleen praes. -ω, -εις, -ει, ergens (aan)komen, met acc., ἱστίη ἣν ἀφικάνω ξ 159; δεῦρο Ξ 43; ook met πρός en acc. Z 388 (met bet. van perf.).

ἀφ-ικνέομαι, fut. ἀφίξεαι, -ίξεται, aor. ἀφίκεο enz., coni. 2. sing. ἀφίκηαι, perf. inf. ἀφῖχθαι, ergens (aan)komen, meestal met acc., μνηστῆρας α 332, Σειρῆνας μ 39, νῆας Λ 193 (νῆας αὐτή Π 63), κλισίην Λ 618; τοῦτον (nl. δίσκον, a. l. τούτου ἐφίκ.), (trachten te) bereiken θ 202; met praepos., εἰς κλισίην Ω 431, ἐπὶ νῆας K 281, κατὰ στρατόν N 329, ποτὶ δώματα ζ 297; γαῖαν ὕπο, onder de aarde υ 81; ook terugkomen, ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν κ 420; overdr., ἄλγος ἀφίκετό με, treffen Σ 395.

ἀφίσταμαι, praes. -ίσταται, aor. II ἀπέστη, perf. II ἀφέστατε, ἀφεστᾶσι, part. -εσταότες, plusqpf. ἀφεστήκει(ἀφειστ.), ἀφέστασαν, opt. ἀφεσταίη, aor. coni. ἀποστήσωνται (alle vormen intr. behalve de laatste) **1)** intr., zich op een afstand plaatsen, ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, zover... zich plaatst van, verwijderd is van Ψ 517; παλίνορσος ἀπέστη, terugdeinst Γ 33; perf., verwijderd, op een afstand, gescheiden staan, τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε Δ 340, νόσφιν λ 544; οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν Φ 391. — **2)** tr., terugbetalen, alleen δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος N 745.

†**ἄφλαστον** (aiol. = ἄθλαστον «*das nicht zertrümmert werden darf*»; het ἄ. is «*ein Symbol der Unzerstörbarkeit des Schiffes*», verg. H. Diels, Zeitschr. d. Vereins für Volksk. 1915, p. 61 sqq.), omhoogstekende versiering aan de achtersteven, *aplustria* O 717 (wschl. = ἄκρα κόρυμβα I 241, z. κόρυμβος).

†**ἀφλοισμός** (φλύω), schuim O 607.

ἀφνειος, 2. (ἄφενος), comp. †**-ότερος** α 165, sup. †**-ότατος** Y 220, vermogend, gegoed, vooral van perss., ἀφνειοῦ πατρός Z 47, ῥυδὸν ἀφνειοῖο ο 426; ook Κόρινθος B 570; οἶκος α 232 (λ 414 v. L. οἴκῳ ἐν ἀφνειῷ i. p. v. οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνείου), δῶ α 393; met gen., βιότοιο, rijk aan E 544, χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε α 165.

†**ἀφ-οπλίζομαι,** impf. -ωπλίζοντο, zich van de wapenen ontdoen, ἔντεα Ψ 26.

ἀφορμάομαι, alleen aor. opt. 3 plur. en part. -ορμηθεῖεν, -θέντες, opbreken, ναῦφιν, van de schepen B 794; abs., vertrekken β 375, δ 748. †.

ἀφόωντα z. ἀφάω.

ἀφραδέω, praes. ind. -έουσι, part. -έοντι, onbezonnen handelen I 32, η 294 (verg. ἀφρονέω.). †. Van.

****ἀ-φραδής** (φράζομαι), onbezonnen, μνηστῆρες β 282; zonder bewustzijn, νεκροί λ 476; hierbij adv. ***ἀφραδέως,** onbezonnen Γ 436 (verg. ξ 481, a. l. ἀφραδίῃσ').

ἀ-φραδίη (ἀφραδής), onbezonnenheid, onbedachtzaamheid, gewoonl. plur. en meestal dat. ἀφραδίῃσι (Bekk. instrum. -ῃφι), b.v. νόοιο K 122, Λαομέδοντος E 649, ποιμένος Π 354; ook abs. K 350, ι 361; δι' ἀφραδίας τ 523; on-

b e k e n d h e i d, ἀφραδίῃ πολέμοιο B 368.

ἀφραίνω (ἄ-φρων, φρήν), alleen praes. ind. en part., k r a n k z i n n i g z ij n υ 360; overdr. B 258, H 109. †.

†**ἀφρέω** (ἀφρός), impf. ἄφρεον, s c h u i m e n, ἄφρεον δὲ στήθεα Λ 282 (v. L. στήθεα δ' ἤφριζον).

†**ἀ-φρήτωρ** (φρήτηρ, φρήτρη), u i t h e t g e s l a c h t s v e r b a n d g e s t o t e n I 63 (I 63 en 64 volg. Friedländer onecht, verg. ook φρήτρη).

'Αφροδίτη (bij Hès. Theog. 195 sqq. afgeleid van ἀφρός, schuim; volg. Murray een vóórhelleense Korè, verg. The Rise of the Greek Epic p. 73 sq.) **1)** dochter van Zeus E 348 en Diōnè E 370, δῖα ϑ 267 sqq., echtgenote van Hèfaistos, wien zij door haar minnehandel met Arès ontrouw wordt; als g o d i n d e r s c h o o n h e i d en b e v a l l i g h e i d Γ 396 sq., T 282 (φιλομμειδής, ἐυστέφανος, χρυσέη), als ook van de z i n n e l i j k e l i e f d e en het m i n g e n o t (ἔργα γάμοιο E 429, verg. υ 74), verleent zij schoonheid en liefde, δῶρ' 'Αφροδίτης Γ 54, 64, maar ook het leed en de smarten daardoor veroorzaakt δ 261; zij wordt vergezeld door de Charites σ 194, verg. E 338, ϑ 364; haar g o r d e l (κεστὸς ἱμάς) Ξ 214 sqq.; in de troj. oorlog is zij o p d e h a n d d e r T r o j a n e n Y 40 (B 820 is zij bij Anchīsès moeder van Aineiās; Ω 29 sq. wordt het oordeel van Paris vermeld), maar zij is buitengewoon onkrijgshaftig en zwak, ἄναλκις E 331 sqq.; daarom drijft Athènè de spot met haar E 422 sqq., terwijl zij door Diomèdès gewond E 330 en door Athènè zelfs feitelijk mishandeld wordt Φ 424 sq.; vooral v e r e e r d op Kuthèra (vand. Κυθέρεια ϑ 288) en Kupros (Κύπρις E 330, verg. ϑ 362 sq.). — **2)** als appellat., m i n g e n o t, alleen χ 444.

†**ἀφρονέω** (ἄφρων), part. -οντες, o n v e r s t a n d i g z ij n O 104 (a. l. ἐριδαίνομεν ἀφραδέοντι).

***ἀφρός** (verw. met ὄμβρος), s c h u i m van het water E 599; van den leeuw Y 168.

ἀφροσύνη, o n v e r s t a n d H 110; plur., d o l z i n n i g e d a d e n π 278, ω 457. †. Van

ἄ-φρων, 2. (φρήν), o n v e r s t a n d i g, van perss. Δ 104, ζ 187; ook ϑυμός φ 105; tegenst. ἐπίφρων ψ 12; d o l z i n n i g, van Arès en Athènè E 761, 875.

†**ἄ-φυλλος,** 2. (φύλλον), b l a d e r l o o s B 425.

†**ἀφυσγετός,** s l i b(?) Λ 495.

ἀφύσσω (< ἀπό en 1. αὔω of αὔω), part. ἀφύσσων, inf. fut. ἀφύξειν, aor. ἤφυσε, ἄφυσσε enz., med. ἀφυσσόμενος, -οι, aor. ἠφυσάμην, ἀφύσσατο enz. **1)** act. *a*) s c h e p p e n, vooral uit een groter vat in een kleiner, τὶ ἀπὸ en ἐκ κρητῆρος A 598, ι 9; ook met enkele gen., πίϑων ψ 305 (pass.); ἐν ἀμφιφορεῦσιν β 349; overdr., σοὶ πλοῦτον ἀφύξειν, voor u rijkdommen te scheppen, d. i. op te hopen A 171. — *b*) d o o r b o r e n (verg. Verg. A. X 314: *huic gladio latus haurit*), διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ' N 508 (verg. διαφύσσω **2**). — **2)** med., (vo o r z i c h) s c h e p p e n, p u t t e n, ὕδωρ ι 85, οἶνον Π 230, οἶνον ἐκ κρητῆρος Γ 295, ἀπὸ κρητῆρος K 579; oprapen en o v e r z i c h h e e n s t r o o i e n, φύλλα η 286.

****'Αχαιαί,** a c h a i ï s c h e v r o u w e n, fem. van 'Αχαιός β 119, τ 542 (ἐυπλοκάμιδες). †.

'Αχαιϊάς, -άδος, alleen plur., a c h a i i s c h, als subst. = het vorige β 101 enz., ἐύπεπλοι E 424.

'Αχαιϊκός, -ον, a c h a i ï s c h, λαός O 218; "Αργος γ 251, z. l. "Αργος **2** *b* (Od. alleen hier).

'Αχαιΐς, -ίδος **1)** a c h a i ï s c h, γαῖα, der Achaioi, d. i. N. en Z. Griekenland A 254, φ 107, verg. ν 249; als subst., h e t a c h a i ï s c h e l a n d Λ 770 (volg. Mülder hier = Thessalië), λ 166; = N. Griekenland, "Αργος ἐς ἱππόβοτον καὶ 'Αχαιίδα καλλιγύναικα Γ 75, 251 (volg. Leaf., Hom. and Hist. p. 196, pleonast. uitdr., elk van beide betekent «*Greece as a whole*»). — **2)** 'Αχαιΐδες, a c h a i ï s c h e v r o u w e n I 395; met verachting 'Αχαιΐδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί B 235.

'Αχαιός, sing. alleen verbonden met ἀνήρ Γ 167 en 226; verder plur., A c h a i e r s Δ 384, A 2, γ 79, δ 106 enz., naam van de Grieken die Troje belegerden, naast en meer gebruikt dan die van Argeioi en Danaoi; de A. waren een van de indogerm. stammen, die sinds het eind van het derde millennium v. Chr. het door niet-Ariërs (Kariërs, Lelegers) bewoonde Balkan-Schiereiland binnentrokken, voorafgegaan wschl. door de Ioniërs, en vanuit Èpeiros naar Thessalië en vandaar naar het Z. doordrongen; vermenging met de oorspronkelijke bewoners vond na de onderwerping van deze plaats, zoals op taalhistorische gronden bewezen is, en sinds ± het begin van de 16e eeuw v. Chr. aanraking met Krètè, zoals archeologische vondsten aan het licht brachten; de verwoesting ± 1400 v. Chr. van de kret. paleizen van Knōssos, Faistos, Hagia Triada worden aan tochten van deze Achaioi toegeschreven; na Krètè kwamen o.a. Kupros en Pamfūlia aan de beurt; eindelijk maakt de trek van de laatste indogerm. stam (de zg. Doriërs) naar het Z. van het Balkan-Schiereiland een eind

aan de macht van de Achaioi (de Achaioi zijn de Aqaiwaša, die in 1227 v. Chr., volg. een inscriptie te Karnak, met andere volken door den egypt. koning Merneptah overwonnen worden, en de bewoners van het land, dat Aḫḫijawā en Aḫḫijā in de hethitische oorkonden uit de 14e en 13e eeuw v. Chr. genoemd wordt); Achaiërs naast Murmidoniërs en Hellenen als onderdanen van Pèleus B 684, Ach. op Ithakè α 90, Ach. als naam van de vrijers β 90 enz., als volk van Nèleus en Nestōr Λ 759, Ach. op Krètè τ 175. Epitheta: ἀρηίφιλοι, φιλοπτόλεμοι, ἀρήιοι, μένος ἄσχετοι, μεγάθυμοι, μένεα πνείοντες, χαλκοχίτωνες, ἐυκνήμιδες, χαλκοκνήμιδες, κάρη κομάοντες, ἑλίκωπες, ἥρωες, δῖοι.

†**ἄ-χαρις,** alleen comp. **ἀχαρίστερος,** onaangenaam, δόρπον υ 392.

†**ἀ-χάριστος,** -ον (χαρίζεσθαι), onaangenaam, οὐκ ἀχάριστα ταῦτ' ἀγορεύεις θ 236.

*'**Αχελώιος,** rivier(god) **1)** (tussen Aitolië en Akarnanië), stort zich uit in de Ionische Zee) Φ 194. — **2)** (in Frugië, ontspringt op de Sipulos; a. l. -λήιον) Ω 616. †.

†**ἄχερδος,** wilde pereboom (volg. anderen een soort doornstruik) ξ 10.

***ἀχερωίς,** witte populier, abeel (verg. αἴγειρος) N 389, Π 482. †.

†'**Αχέρων** -οντος, ὁ, rivier in de onderwereld, waarin zich de Puriflegethōn en de Kōkūtos storten κ 513 (door de ouden in verband gebracht met ἄχος; H. Lewy vergelijkt hebr. *'ăchărōn*, de westelijke, nl. rivier).

ἀχεύω, z. het volg.

ἀχέω (ἄχος), alleen praes. part. ἀχέων en ἀχέουσα en metri causa **ἀχεύων,** treuren, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων I 612; θυμόν (acc. part.) E 869, κῆρ E 399; ἄνακτος (gen. caus.) ξ 40, verg. B 694, I 567; τοῦ γ' εἵνεκα φ 318.

ἄχθομαι (ἄχθος), alleen praes. -ομαι en part. -ομένην, impf. ἤχθετο *a*) beladen zijn, νηῦς ἤχθετο ο 457. — *b*) overdr., gekweld zijn, ὀδύνῃσι E 354; ook ἄχθομαι ἕλκος, de wond doet mij pijn E 361 verg. ἤχθετο γὰρ κῆρ Λ 274, 400; zich ergeren, met part., ἤχθετο Τρωσὶν δαμναμένους, dat zij . . . N 352. †.

ἄχθος τό (ἄγω), last, lading Υ 247, γ 312; overdr., ἄχθος ἀρούρης Σ 104, υ 379.

'**Αχιλεύς** of '**Αχιλλεύς,**-ῆος (volg. v. L., Comm. Homm. p. 213 sqq., verw. met ἔγχελυς = δράκων, verg. Mannhardt, Ant. Wald- und Feldk. p. 72), dat. -ῆι (Ψ 792 'Αχιλλεῖ, z. v. L.), vorst der Murmidoniërs A 180, zoon van Pèleus (z. daar) en Thetis A 1, 413 enz., naar zijn grootvader Aiakos Αἰακίδης genoemd I 184, opgevoed door Foinix I 438 sqq. en door Ch(e)irōn in de heelkunde onderwezen Λ 832; vader van Neoptolemos, alleen T 327, verg. Ω 467; het noodlot heeft hem de keus gelaten tussen een lang maar roemloos, en een kort maar roemrijk leven; hij kiest het laatste I 410, en voert, door Foinix en Patroklos vergezeld, zijn volk in 50 schepen naar Troje B 685, Π 168; hier is hij de dapperste B 769 en schoonste B 673 sq. der Grieken; hij verwoest tijdens (verg. Leaf, Troy p. 242 sqq.), of miss. oorsprkl. vóór (verg. v. L., Comm. Homm. p. 17 sqq.) het beleg 12 steden op de eilanden en 11 in het troj. land I 328, verg. 129, 664 sqq., onder andere Lurnèssos, waar hij Brīsèis buit maakt A 392, B 690; daar Agamemnōn hem deze wederrechtelijk afneemt, onthoudt hij zich van alle deelneming aan de strijd, totdat Patroklos door Hektōr gedood wordt Π 827; nu verzoent hij zich met Agamemnōn T 56, trekt met de op verzoek van Thetis door Hèfaistos voor hem vervaardigde wapenen opnieuw ten strijde en velt Hektōr X 326 sqq.; het verminkte lijk geeft hij aan Priamos terug Ω 143 sqq.; nog voordat Troje valt wordt hij zelf door Paris en Apollōn gedood T 417, X 359, verg. ε 310, ω 37, λ 467 sqq.; zijn beenderen rusten onder een hoge grafheuvel op het strand van de Hellespont ω 80 sqq., verg. Ψ 126. „*The Achilles myth is probably of Mycenaean origin. It was grafted on the tale of the Trojan war, and by this grafting the true Trojan cycle was first created*" Nilsson. H. and M. p. 255). Epitheta: ἀγαυός, ἀμύμων, ἄναξ, ἀρήιος, δαΐφρων, διίφιλος, διογενής, δῖος, δουρικλυτός, θεῖος, θεοῖσ' ἐπιείκελος, θεοείκελος, κλυτός, κυδάλιμος, κρατερός, ὄβριμος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, ποδάρκης δῖος, ποδώκης, (πόδας) ταχύς, (πόδας) ὠκύς, ποιμὴν λαῶν, πτολίπορθος, ῥηξήνωρ, ὑπέρθυμος, φαίδιμος.

ἀχλύς, -ύος, ἡ, nevel, duisternis (verg. ἀήρ) E 127, η 41; νέφος ἀχλύος, nevelwolk O 668; van de nevel die de hemel bedekt υ 357; nevel, nacht van de dood, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς Π 344; van een flauwte E 696 en van hevige droefheid Υ 421 (hier met ῡ).

****ἀχλύω** (ἀχλύς), alleen aor. ἤχλῡσε, donker zijn μ 406, ξ 304. †.

ἄχνη (verw. met lat. *acus, -eris*), kaf (plur.) E 499, 501; schuim van de zee, met en zonder ἁλός Δ 426, ε 403, Λ 307, O 626, μ 238. †.

ἄχνυμαι (verw. met ἄχος), alleen praes. ind. en part. en impf. ἄχνυτο (ἤχν.), treuren, bedroefd zijn, gegriefd

zijn, vooral ἀχνυμένῳ enz. κῆρ (acc. part.) Τ 57, κ 67; θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι Ξ 38; ook alleen ἀχνύμενος, -οι Α 103, δ 104; ἀχνυμένῃ κραδίῃ Ω 584; τινός, om iem. Θ 125, λ 558; τὸ (acc.) δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ὅτε Ζ 524.

†**ἄ-χολος,** -ον, de toorn bannend, φάρμακον δ 221.

****ἄχομαι,** = ἄχνυμαι σ 256, τ 129. †.

ἄχος, -εος (verw. met got. *agis*, vrees), smart, verdriet Ν 581, χ 345; ook plur. Γ 412, τ 167; ἐμοί δ' ἄχος, mij tot smart Ε 759; met gen., ἐμοί ἄχος σέθεν ἔσσεται, om u Δ 169; περί τινος φ 249; ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων (Bentl. ἀτέων) Υ 298.

ἀχρεῖον (χρή; Bally ἀχρῆον), adv. (eig. adi. neutr.), onbeholpen, verlegen, ἀχρεῖον ἰδών Β 269; gedwongen, ἀχρ. ἐγέλασσεν σ 163. †.

†**ἀχρημοσύνη** (ἀ-χρήμων, χρήματα), gebrek aan middelen, behoeftigheid ρ 502.

ἄχρι(ς) (verg. μέχρις), adv. **1)** geheel en al Δ 522, Π 324, Ρ 599. — **2)** als praepos., van tijd, tot, tot aan, met gen., ἄχρι μάλα κνέφαος σ 370. †.

†**ἀχυρμιή** (ἄχυρον, verg. ἄχνη), plur. -αί, hopen kaf (volg. anderen plaats op de dorsvloer, waar het kaf neervalt) Ε 502.

ἄψ (verw. met ἀπό; = lat. *abs.*), adv. **1)** van plaats, weg, terug, vooral met verba van beweging, εἶμι Γ 306, ἀπιών Κ 289, ἀπονοστήσειν Θ 499, ἀνεχώρησεν Γ 35 enz.; ἂψ ἐκλίνθη Ζ 467; τείχεος ἂψ ὤσασθαι Μ 420, verg. 330; ook ἂψ ἐδίδου Χ 277, ἂψ ἀφελέσθαι Π 54; ἂ ψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα . . . α ἶ ψ α δ' ἄρ' Ἰνώ . . . ε 461; achterom, ὀρόων Γ 325. — **2)** wederom Ι 120, ι 314; ook ἂψ πάλιν Σ 280, ἂψ αὖτις Ο 364.

†**Ἀψευδής** (ψεῦδος), een van Nèreus' dochters Σ 46.

†**ἁψίς** (ἅπτω), plur. dat. ἁψῖσι, mazen, λίνου Ε 487.

ἀψό-ρροος (ἄψ en ῥέω), epith. van de Ôkeanos, terugstromend, *refluus*, d. i. (rondom de aarde en) in zichzelf terugstromend (volg. Henn. p. 38 moet die *„in sich selbst zurückkehrende Strömung"* in de Straat van Gibraltar gezocht worden: *„An beiden Ufern .. im Norden und Süden geht unausgesetzt ein ziemlich kräftiger Strom von Ost nach West, in der Mitte dagegen umgekehrt von West nach Ost"*) Σ 399, υ 65. †. Verg.

ἄψορρος, -ον (gewoonl. in verband gebracht met παλίν-ορσος; Be. ἀψό-ροος, verg. χειμά-ροος, terugstromend), zich terug bewegend (als adi. alleen Il.), terug, ἄψορροι κίομεν Φ 456 (verg. Γ 313); gewoonl. neutr. **ἄψορρον** als adv., terug, ἄψορρον ἔβη Η 413, ἀπονέεσθαι Μ 74; τανύοντο ἵπποι ἄψ. προτὶ ἄστυ Π 376; wederom, μὶν ἄψ. προσέφην ι 282.

****ἄψος** (ἅπτω), alleen plur. -εα, gewrichten, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα δ 794, σ 189. †.

***ἄω** (verg. lat. *satur*, *satiare*, ned. *zat*), fut. inf. ἄσειν(ἀσέμεν), aor. coni. ἄσῃ, opt. ἄσαιμι, inf. ἆσαι, aor. II coni. ἕωμεν(<ἄομεν) Τ 402, inf. ἄμεναι, med. fut. ind. ἄσεσθε, aor. inf. ἄσασθαι **1)** act. *a*) tr., verzadigen, τινά τινος, b.v. Ἄρηα αἵματος Ε 289; met dat. alleen κύνας δημῷ Λ 818; overdr., ἵππους δρόμου Σ 281 — *b*) intr., zich verzadigen, overdr., van de lans, δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι Λ 574, verg. Φ 70 en 168; zo ook πολέμοιο Τ 402, γόοιο Ψ 157. — **2)** med. = intr. act., ἦτορ (acc. part.) σίτοιο Τ 307; κλαυθμοῖο Ω 717.

†**ἄωρος** (verg. ἀπ-ήωρος), zwevend (van de πόδες van Skullè) μ 89.

ἄωρτο, z. 2. ἀείρω.

ἀωτέω, alleen praes. ἀωτεῖς en -εῖτε (-έετε), slapen, πάννυχον ὕπνον Κ 159, γλυκὺν ὕπνον κ 548. †.

ἄωτος of **ἄωτον** (ἄημι), vlok, vand. wol, κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ α 443; ἐυστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, stevig gevlochten schaapswol, van een slinger Ν 599, verg. 716; ook de wol nog aan het schaap ι 434; vlas, λίνοιο λεπτὸν ἄωτον, het fijne vlas van het linnen Ι 661. †.

B.

†**βάδην** (βαίνω), adv., stapvoets, langzaam Ν 516.

βάζω, alleen act. praes. ind., inf. -ειν en impf. ind., pass. perf. βέβακται θ 408, spreken, praten, meestal met acc., ἀνεμώλια Δ 355, μεταμώνια σ 332, νήπια δ 32, ἀπατήλια ξ 127, πεπνυμένα Ι 58; ook ὀνείδεα ρ 461; met acc., βάζειν τινά τι, tot iem. iets zeggen Π 207 (anderen μ' = μοι), verg. Ι 58 (maar 59 wordt door Bekk. e. a. als onecht beschouwd), Ε 170, Μ 60, Ρ 237; met adv., δίχα γ 127; εὖ, mooi praten σ 168; pass., ἔπος βέβακται, er is een woord gesproken θ 408.

βάθιστος, z. βαθύς.

***βαθυ-δινήεις,** -εντος (δίνη), met diepe draaikolken Φ 15, 603. †.

βαθυ-δίνης (δίνη), dat. -ῃ, met diepe draaikolken, ποταμός Υ 73, Ὠκεανός κ 511 (Od. alleen hier).

βαθύ-ζωνος, 2. (ζώνη), laag, d. i. niet onder de borst, maar vlak boven de heupen gegord, epith. van vrouwen Ι 594, γ 154 (volg. Studn. p. 120: diep, d. i.

sterk gegord, met slanke leest). †.

†**Βαθυ-κλῆς** (κλέος), gen. -κλῆος (Nck -κλέεος), een der Murmidoniërs, zoon van Chalkōn, gedood door Glaukos Π 594.

***βαθύ-κολπος,** 2., met volle boezem [volg. Studn. (met J. H. Voss) p. 104, verg. Amelung p. 14: «*mit tiefer Einsenkung*, κόλπος, *zwischen den Brüsten*»; volg. anderen: met over de gordel neerhangend (boezem)kleed], epith. der troj. en dardaanse vrouwen Σ 122, 339, Ω 215. †.

***βαθύ-λειμος,** 2. (λειμών), met hoog begroeide (of zich diep uitstrekkende) weiden, epith. van steden Ι 151, 293. †.

†**βαθυ-λήιος,** -ον (λήιον), met hoog gewas, τέμενος (a. l. βασιλήιον) Σ 550.

†**βαθύνω** (βαθύς), impf. βάθυνε, diep maken, uithollen, χῶρον Ψ 421.

†**βαθυ-ρρείτης,** -āο (*βαθυ-σρ.; ῥέω; anderen βαθυρρεῖτ.), diep(stromend) Φ 195.

βαθύ-ρροος (*βαθύ-σρ.; ῥέω), diep-(stromend), epith. van de Ōkeanos en de Xanthos Η 422, λ 13, Φ 8.

βαθύς, -εῖα, -ύ (< βy̥θ-, verg. βένθος), fem. gen. en acc. behalve -είης en -εῖαν ook -έης (b.v. Ε 142) en -έην Π 766 (v. L. βαθέαν), sup. †**βάθιστος** Θ 14 **1)** diep of hoog, al naar het standpunt van waar iets bekeken wordt, ἅλς Α 532, τάφρος Η 341, Τάρταρος Θ 481, ἄγκεα Υ 490, ἄμαθος Ε 587, λήιον Β 147, αὐλή (diepliggend ten opzichte van de hoge omheining) ι 239; κατὰ φρένα βαθεῖαν, diep in de ziel Τ 125. — **2)** diep, zich in de lengte of naar binnen (landwaarts) uitstrekkend, uitgestrekt, ὕλη ρ 316, ξύλοχος Λ 415, νειός Κ 353; ἠιών Β 92 (volg. anderen: diep of laag gelegen), κόλπος β 560; λαῖλαψ, geweldig Λ 306; dicht, ἀήρ Φ 7.

†**βαθύ-σχοινος** (σχοῖνος), diep of hoog met biezen begroeid Δ 383.

βαίνω (< *βάμjω, verg. skt *gámati*, gaat, lat. *venire*, ned. *komen*), praes. βαίνει, imper. -έτω, part. -ων, -ουσα, impf. ἔβαινον, βαῖνε enz., fut. βήσεται, aor. I (causat.) βῆσε, (ἐ)βήσαμεν, βῆσαν, coni. βήσομεν, aor. II. ἔβην en βῆν enz., 3. plur. ἔβησαν, βῆσαν, ἔβαν, βάν, dual. βάτην en (ἐ)βήτην, coni. βείω(βήω), βῶσιν ξ 86 (v. L. βήωσ' ἀλλοτρίης), opt. βαίην, inf. βήμεναι en βῆναι, part. βάς enz., perf. βέβηκας, -κε, βεβάᾱσι, inf. βεβάμεν, part. βεβαώς, -ῶτα, fem. βεβῶσα υ 14 (Fick βιβᾶσα), plusqpf. (ἐ)βεβήκει, βέβασαν, bovendien med. aor. mixt. (ἐ)βήσετο = ἔβη **I)** intr. **1)** eig., stappen, vand. *a*) ἀμφί τινι, περί τινος, schrijlings op iets gaan zitten (perf. zitten) ε 371, 130; ἀμφί τινι, schrijlings voor iem. treden (perf. staan) om hem te beschermen (eig. van dieren) Ρ 4, 359 (verg. ἀμφιβαίνω, eind); περί τινι υ 14. — *b*) een stap doen, zich in beweging zetten, vooral met een finale inf., βῆ δ' ἴμεν enz., hij begaf zich op weg α 441 enz.; ook βῆ δὲ θέειν Β 183, δ' ἐλάειν Ν 27; ook met part. fut., ἐξεναρίξων Λ 101 enz.; vand. βεβήκει, ging (eig. had zich in beweging gezet) Α 221, α 360. — **2)** zich bewegen, gaan, van mensen en dieren *a*) abs., b.v. Υ 161, ἐν πρώτοισι Λ 296, διὰ προμάχων Δ 495, ἐπὶ χθονί Δ 443; κατὰ κράατα Τ 93, μετ' ἴχνια β 406. — *b*) (heen)-gaan, (weg)gaan, νόσφι ν 164, ἀπὸ πύργου χαμᾶζε Φ 529; zo ook κατά of ἔκ τινος Α 44, Ο 79; ἐν νηυσίν Β 351, ἐν νήεσσιν γ 131 (in de schepen wegvaren); τινί, van iem. weggaan χ 249; ook overdr., ἐννέα βεβάασιν ἐνιαυτοί, zijn voorbijgegaan Β 134; ἰκμὰς ἔβη, verdwijnt Ρ 392 (v. Herw. δ' ἐξ . . . ἔβη i. p. v. δέ τε . . . ἔβη). — *c*) ergens (heen)gaan, komen, ἐς κλισίην Ι 712; ἐς δίφρον Ε 837; δόμον Ἄϊδος εἴσω Ω 246; ook Ἀιδόσδε βεβήκει Π 856, οἰκόνδε α 360, Λυκίηνδε Ζ 171; προτὶ ἄστυ Χ 21; ἐπί τινος, op iets treden, iets bestijgen, ἐπὶ νηός Ν 665, ἐφ' ἵππων Σ 532; ἐν νηί Β 510, 611, ook ἀνὰ νηός ι 177 (verg. ἀνά **C 1**); ἐπί τινα, naar iem. gaan Β 18, ook εἰς Ὀδυσῆα χ 202; ἐπί τινι, iem. naderen Ρ 574; in vijandige zin, op iem. losgaan Λ 460 (verg. πόλις δ' ἐπὶ πᾶσα βέβηκε Π 69), ook μετά τινα (z. μετά **C III 1** *a*); overdr., πῇ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, wat zal er van onze eden worden Β 339, verg. Θ 229. — *d*) met andere uitdrukkingen ter nadere bepaling, deels met praepos., μετὰ πατρὸς ἀκουήν, om tijding van zijn vader δ 701, κατὰ δαῖτα, naar de maaltijd Α 424, deels met participia, en wel α) praes., ἔβαν φέρουσαι, heendroegen Β 302, βῆ φεύγων Β 665. — β) aor., βῆ ἀίξασα α 102. — **II) 1)** tr., betreden, stappen op, πὰρ δέ οἱ βήσετο (beter ook hier intr. = ἐς δίφρον, verg. Ε 837) Γ 262. — **2)** causat., aor. I, doen gaan, φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων, wierp hij (door ze te doden) van de wagen Π 810, evenzo ἐξ ἵππων Ε 164; ἐπὶ Βουπρασίου ἵππους, naar Β. brengen Λ 756; verg. ook ἂν δ' αὐτὴν βήσομεν, er op doen gaan Α 143, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε Α 309.

βαιός, z. ἠβαιός.

****βάλανος** (lat. *glans*), eikel κ 242, ν 409 (verg. ἄκυλος). †.

***Βάλιος** (gevlekt), naam van een paard van Achilleus Π 149, Τ. 400. †.

βάλλω (verw. met skt *galāmi*, neerdruppelen, duitsch *quellen*), praes. βάλλει enz., inf. βάλλειν(-έμεν), impf. βάλλον, ἔβαλλε enz., fut. βαλέω enz. en βαλῶ Ρ 451 (a. l.

βάλω), aor. II ἔβαλον en βάλον enz., coni. βάλω enz., 2. sing. βάλησθα, 3. sing. βάλῃ(σι), opt. 2. sing. βάλοισθα, inf. βαλέειν(βαλέμεν) en βαλεῖν, plusqpf. βεβλήκει(ν), opt. βεβλήκοι Θ 270, pass. en med. praes. βάλλεαι enz., imper. βάλλεο en βάλλευ(βάλλε') μ 218, impf. (ἐ)βάλλετο, aor. II βαλόμην, βάλετο, ἐβάλοντο, coni. βάληται, perf. βέβληαι Ε 284 (v. L. -ησαι en Λ 380 βέβλησ' i. p. v. βέβληαι met korte η), βέβληται, 3. plur. βεβλήαται, part. βεβλημένος, plusqpf. βέβλητο, 3. plur. βεβλήατο, bovendien (alleen met overdr. bet.) **βεβολήατο,** part. **βεβολημένος,** med. aor. (met pass. bet.) 3. sing. ἔβλητο en βλῆτο, coni. 3. sing. βλήεται ρ 472, opt. 2. sing. βλεῖο Ν 288 (Bekk. βλῆο), inf. βλῆσθαι, part. βλήμενος enz. **A)** act. **I)** intr., vallen, εἰς ἅλα βάλλων Λ 722, περὶ τέρμα βαλούσας, zwenken Ψ 462. — **II)** tr. **1)** laten vallen, storten, δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις δ 114, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν ϑ 198; ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων βάλλον, de handen opheffend (om Kassandrè te beschermen), liet ik ze ter aarde zinken λ 424; ἑτέρωσε κάρη Θ 306; vand. werpen, λύματα εἰς ἅλα Α 314; τὰ ἐν πυρί ξ 429; ἐν κονίῃσι παρακοίτας Θ 156; ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ β 80; νῆα πρὸς πέτρας μ 71, τινὰ πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι η 279; τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ Χ 64; κλῆρον κυνέῃ Η 187; εὐνάς, uitwerpen ι 137; φύλλων βεβλήαται εὐναί, zijn gespreid λ 194; van kleren en wapens, ἀμφὶ ὤμοισ' αἰγίδα Σ 204, ἀμφὶ δέ με ῥάκος ξ 342; ἀπὸ μὲν χλαῖναν βάλε Β 183; van pijl en speer, χαλκὸν of ἰὸν ἐν στήθεσσι Ε 346, υ 62; ook πόντονδε βέλος ι 495; vand. abs., schieten, werpen Γ 82 enz.; λάεσσι Γ 80; overdr., storten, brengen, drijven, richten, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι α 364; εἰς κακὸν ἄμμε μ 221, τινὰ μετ' ἔριδας Β 376; φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι Δ 16; ἑτέρωσε ὄμματα π 179; τοὺς ἵππους πρόσθε, vóór (die van een ander uit) drijven Ψ 572 (verg. 639), μετὰ νῶτα βαλών, *terga vertens* Θ 94; ὅθεν νῆας ἐς πόντον, met de s. in zee steken δ 359; μῆλα ἐν νηί, inschepen ι 470, τὼ ἐν χερσὶν ἑταίρων Ε 574 (verg. ἐμβάλλω **I 1**); τινὶ ἐνὶ θυμῷ, ingeven α 201; πήχεε of χεῖρε ἀμφί of περί τινι, slaan om, ἀμφὶ παιδὶ πήχεε ρ 38, ἀμφ' Ὀδυσῆι χεῖρε φ 223, ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ ἔβαλλ' Ὀδυσῆι ψ 208; ἀμφὶ χεῖρας βάλλομεν δ 455, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε λ 211; ἀμφ' ὀχέεσσι βάλε κύκλα, bevestigde (aan weerszijden) aan de wagen Ε 722; ἐπ' αὐτῷ (nl. ἱστῷ) βέβλητο ἐπίτονος, zat daaraan vast(?) μ 423. — **2)** treffen, met speer of pijl of steen raken, τινά (vaak moet het persoonl. obj. uit de samenhang er bij gedacht worden, b.v. Μ 380 enz.), b.v. μή πώς σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ Υ 378, βεβλημένοι οὐτάμενοί τε Λ 659, μή τίς σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ ρ 279 (verg. Hèr. VI, 117: πληγέντα ... βληθέντα); ook τινὰ δουρί Λ 742, σάκος λίθῳ Η 266; τινὰ στῆθος Δ 480, βεβλημένος ἦτορ Π 660 (z. ook βλάπτω eind); τινὰ μηρὸν ὀιστῷ Λ 583; τινὰ κατά τι (δουρί) Ε 66 (73); Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα Γ 347, verg. Ε 305, Η 250; τινὰ ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος δουρί Λ 108; (τινὰ) δουρὶ πρὸς στῆθος Λ 144; τινὰ ὑπὸ κληῖδα Ρ 309; ἕλκος τό μιν βάλε ἰῷ Ε 795 (verg. Ε 361, Θ 405, Ω 421, φ 219; een wond slaan); overdr., ἄντυγας ῥαθάμιγγες ἔβαλλον Λ 536, verg. Ψ 502; φλόγ' ἔβαλλον (van Boreès en Zefuros) Ψ 217; ἀμφί (adv.) κτύπος οὔατα βάλλει Κ 535; τοὺς ἠέλιος ἀκτῖσιν ἔβαλλε ε 479; ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ Ι 9, verg. κ 247. — **B)** med. **1)** voor zich werpen, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας τ 58, ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, lootten er om ξ 209, verg. Ψ 352 (ἐμβάλλω **II**). — **2)** elkaar werpen, βαλλομένων (Brandr. -όντων) Μ 289 (verg. Η 273, Ξ 26). — **3)** zich omwerpen, omdoen, ἀμφ' ὤμοισι πήρην σ 108, ξίφος Β 45, αἰγίδα Ε 738. — **4)** overdr., ἐν θυμῷ τινι χόλον, toorn koesteren Ξ 50; νόστον μετὰ φρεσί, aan terugkeer denken Ι 435; vaak σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, ter harte nemen, overwegen Α 297, λ 454; ook ἐν θυμῷ ἐβάλοντο ἔπος Ο 566; ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, menen, hopen Υ 196; over ἀνά ... βάλλετ' ρ 262 z. ἀναβάλλω **2** α.

†**βαμβαίνω** (geredupl. vorm bij βαίνω), waggelen Κ 375.

βάν, z. βαίνω.

†**βάπτω,** coni. βάπτῃ, dopen, πέλεκυν εἰν ὕδατι ι 392.

†**βαρβαρό-φωνος** (βάρβαρος en φωνή), onverstaanbaar sprekend, epith. der Kariërs Β 867 (verg. ἀγριόφωνος).

βάρδιστος, z. βραδύς.

†**βαρύθω** (βαρύς), praes. -ει, zwaar zijn, ὦμος ὑπ' αὐτοῦ (nl. ἕλκεος) Π 519.

βαρύνω (βαρύς), aor. I of impf. (ἐ)βάρυνε, pass. praes. βαρύνεται, aor. part. βαρυνθείς, -έν, bezwaren, hinderen, τινά ε 321 (Od. alleen hier), Ε 664; pass. met acc. part., γυῖα Τ 165, χεῖρα Υ 480; κάρη πήληκι βαρυνθέν, bezwaard Θ 308; hierbij perf. ****βεβαρηότα, -ότες,** bezwaard, alleen οἴνῳ γ 139 en τ 122.

βαρύς, -εῖα, -ύ (skt *gurú-*, lat. *gravis*), zwaar, drukkend, χείρ Α 219, σ 56; de overgang tot het overdr. gebruik vindt men in βαρείας χεῖρας ἐποίσει Α 89; overdr., zwaar, ὀδύναι Ε 417, ἄτη Β 111, ἔρις Ε 417; drukkend, boos, κῆρες Φ 548, κλῶθες η 197; ook van geluid, φθόγγος ι 257; vooral neutr. sing. en plur. **βαρύ** en

βαρέα als adv., b.v. στενάχων Α 364, ε 420.

****βασίλεια,** fem. van βασιλεύς, k o n i n g i n δ 770; ook p r i n s e s ζ 115; β. γυναικῶν (verg. δῖα γυναικῶν) λ 258.

βασιλεύς, -ῆος [afl. onzeker; volg. Curtius van βα-, βαίνω, en ion. λευ- = λαο- (λαός), verg. du. «*Herzog*»] **1)** k o n i n g, in eig. zin Α 9, δ 44 enz.; de koning stamt van Zeus (διογενής, θεῖος, verg. ook Β 100 sqq., α 386 sqq.) en staat onder diens bijzondere hoede (διοτρεφής); een spoor van zijn oude mystieke macht nog τ 109, verg. Nils. H. and M. p. 220: „*at the bottom there is the old primitive conception of the power of the king to influence the course of Nature and the luck of his people*"; het koningschap is erfelijk, maar die erfelijkheid wordt niet steeds geëerbiedigd. Nils. p. 225 sq. vermoedt dat, als de troon leeg was, het koningschap gegeven werd aan wie de weduwe van den koning trouwde, zoals Oidipoes in Thèbè koning werd en zoals op Ithakè de vrijers naar Pènelopeia's hand dingen en daarom Tèlemachos, voordat hij oud genoeg is om zijn rechten te doen gelden, willen van kant maken. Een eigen plaats onder de koningen in de Il. neemt Agamemnōn in, verg. Bow. p. 178: „*The picture is of a king who is commander-in-chief of the Greeks drawn from all parts of Greece . . . He even seems to have the right to demand military service of the other Greek kings . . . The position of Agamemnon has been thought to be drawn by the poet from the Ionian aristocracy of his own day. This may be true of the conditions described in the Odyssey, but the condition of the Iliad smack not of aristocracy but of a confederacy of kings. The council consists only of* βασιλῆες (Β 98, 188), *who are real rulers on their own homes and subordinate to Agamemnon only in military matters.*" Over de oudere toestand, waarop de voorstelling van Hom. teruggaat, z. een theorie bij Nils. t.a.p. p. 230 sqq. De koning is *a*) aanvoerder van het volk in de oorlog, gelijk uit de Il. blijkt. — *b*) hij zorgt voor het instandhouden van de overgeleverde gebruiken (verg. Α 238 sq., Π 542, τ 109), maar «*the king does not seem to be a judge by virtue of his office. As representative of the government, he had to take account of but few offenses. Formal laws did not exist and j u s t i c e . . . was c u s t o m and precedent. Most crimes and misdemeanors which are offenses against a modern state, were private matters and details of private quarrels in the Homeric age. Even a murder was not yet a public crime; it was a private wrong against the murdered man and his family*» Seymour p. 88. — *c*) opperpriester Β 402, γ 5 sqq. — *d*) hij laat de volksvergadering bijeenroepen α 90 en leidt die, evenals de βουλὴ γερόντων Β 53. — Voor deze verschillende bezigheden staan hem κήρυκες ten dienste Α 320, 334. — Zijn inkomsten en voorrechten, γέρας, τιμή, bestaan in α) het voorzitterschap bij alle beraadslagingen en een ereplaats en een bijzondere portie bij de gemeenschappelijke maaltijden Μ 310 sqq.— β) een afgepaald stuk land bij wijze van domein, τέμενος Ζ 194, ρ 299. — γ) een uitgezocht stuk (buiten loting) van de buit Α 118, η 10 enz. — δ) een soort van tienden, bestaande vooral in verplichte leverantie van naturaliën, de zg. θέμιστες Ι 156 (alleen hier). — ε) vrijwillige geschenken, δωτῖναι Ι 155 (alleen hier). — **2)** v o r s t, e d e l m a n, v o o r n a m e Σ 556; op Ithakè α 394; bij de Faièkes θ 390; ook Τρώων βασιλεῦσιν Υ 94. — **3)** comp. en sup. **βασιλεύτερος,** m a c h t i g e r k o n i n g, v o o r n a m e r Ι 160, ο 533, **βασιλεύτατος** Ι 69.

βασιλεύω (βασιλεύς), coni. βασιλεύῃ, imper. βασίλευε, -έτω, inf. -έμεν, opt. -οι, impf. βασίλευε, fut. βασιλεύσει, -σομεν, k o n i n g z i j n, h e e r s e n, abs. Β 203; ἐν Ἰθάκῃ α 401, κατὰ δῆμον χ 52, ἐν ὑμῖν β 47, van een koningin, ὑπὸ Πλάκῳ Ζ 425; met dat. loc., van het volk waarover iem. heerst, Γιγάντεσσιν η 59; ook met gen., van het land, Πύλου λ 285; οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν α 392 (Nab. βασιλῆ' ἔμεν).

†**βασιλήιος,** -ου (βασιλεύς), k o n i n k l i j k, k o n i n g s-, γένος π 401 (ook a. l. Σ 550).

†**βασιληίς,** -ίδος (fem. bij βασιλεύς), k o n i n k l i j k, τιμή Ζ 193.

***βάσκω** (βαίνω, verg. φάσκω bij φημί), alleen imper. βάσκ' ἴθι, komaan g a Β 8 (verg. Verg. A. IV 223: *vade age*).

****βαστάζω,** part. -οντα, aor. ἐβάστασε, i n d e h a n d e n n e m e n, τόξον φ 405; λᾶαν, v o o r t d u w e n λ 594. †.

βάτην, z. βαίνω.

†**Βατίεια** (βάτος), geïsoleerde heuvel in de vlakte voor Troje Β 813.

†**βάτος,** d o o r n s t r u i k, b r a a m s t r u i k (verg. Felln. p. 29) ω 230.

βεβάασι, z. βαίνω; **βέβακται,** z. βάζω; **βεβάμεν,** z. βαίνω; **βεβαρηότα, -ότες,** z. βαρύνω; **βέβασαν, βεβαώς, βεβήκει,** z. βαίνω; **βεβίηκε,** z. βιάζω; **βεβλήαται, -το, βεβλήκει, βεβολήατο, βεβολημένος,** z. βάλλω.

†**βεβρώθω** (βιβρώσκω, verg. πλή-θω bij πίμπλημι), alleen opt. 2. sing. -οις, v e r s l i n d e n Δ 35.

βέῃ, βείομαι, z. βέομαι; **βείω,** z. βαίνω.

***βέλεμνον** (βάλλω), = βέλος, alleen plur.

acc., werptuig O 484, 489, X 206. †.

***Βελλεροφόντης,** dat.-η, acc. -ην, lukisch held, zoon van Glaukos, kleinzoon van Sisufos Z 152—202 (episode volg. Murray *p. 161 sq. aan korinth. bron ontleend).*

βέλος, -εος (βάλλω), plur. nom. en acc. βέλεα en O 444 βέλη (Christ βέλος), dat. βελέεσσι, βέλεσσι en π 277 βέλεσι, *telum,* werptuig, zowel werpspies of pijl Δ 498, φ 148, als alles, dat men als werptuig gebruikt, een rotsblok ι 495, een steen Ξ 439, een voetbank ρ 464, een ossepoot υ 305; in 't bijz. de zachte pijlen van Apollōn en Artemis Ω 759, λ 173, de pestbrengende pijlen van Apollōn A 51, de schicht (weeën) der Eileithūjai Λ 269; over Λ 439 z. καταкαίριος; het wapen dat de wond veroorzaakte, vand. wond Θ 513; ἐκ βελέων, buiten schot, uit de strijd Ξ 130, Π 678, verg. Δ 465, Σ 232. Epitheta: ἀγαυόν, ἐχεπευκές, δριμύ, περιπευκές, στονόεν, ὀξύ, θοόν, λαιψηρόν, ὠκύ.

βέλτερος, -ον (wschl. verw. met lat. *de-bilis*), comp. bij ἀγαθός, beter, verkieslijker, alleen neutr. met inf. O 511, ρ 18, met acc. c. inf. Σ 302, met εἰ ζ 282.

βένθος, -εος (verg. βάθος), plur. dat. -ε(σ)σι, diepte, vooral van de zee, ἁλός A 358, λίμνης N 21, θαλάσσης α 53; ook van een bos, βαθείης βένθεσι ὕλης ρ 316; hierbij adv. **βένθοσ-δε,** naar de diepte δ 780.

***βέομαι** (verg. βίος), 2. sing. βέῃ(βέε'), aor. coni. (dubitat.) βείομαι (P. Knight en Fick βίομαι, βίε', βίομαι), ik zal leven Π 852, Ω 131, X 431; οὔτε Διὸς βέομαι φρεσίν, naar de zin van Z. O 194. †.

βέρεθρον (verw. met βορά, βιβρώσκω), afgrond, alleen van de Tartaros Θ 14 en van het hol van Skullè μ 94. †.

βῆ, z. βαίνω.

***βηλός** (βαίνω), drempel, λίθεος Ψ 202; θεσπέσιος, van de Olumpos A 591, verg. O 23. †.

βῆμεν, βήμεναι, βήσαμεν, z. βαίνω.

βῆσσα (verw. met skt *gādha-*, inzinking), plur. dat. ησ(ι), bergkloof, (begroeid) dal Γ 34, κ 210.

†**Βῆσσα,** stad der Lokriërs B 532.

****βητ-άρμων** (*βήτης, βαίνω, en ἅρμα, ἀραρίσκω), danser θ 250, 383. †.

βήω, z. βαίνω.

βιάζω (βίη), act. alleen βιάζετε μ 297 (v. L. met Zènod. βιάζεσθ'), med. en pass. praes. βιάζεται, βιαζόμενον, impf. βιάζετο, bovendien van **βιάω** act. perf. βεβίηκε, pass. praes. βιόωνται(βιάονται), opt. 3. plur. βιῴατο, impf. βιόωντο(βιάοντο), fut. βιήσεται, aor. (ἐ)βιήσατο, part. βιησάμενος **1)** act., overweldigen, τινά μ 297; overdr., ἄχος βεβίηκεν 'Αχαιούς K 145, verg. 172; pass., βιάζεσθαι βελέεσσιν Λ 576. — **2)** med., overweldigen, τινά η 278, Λ 467; geweld plegen tegen iem., *τινά λ 503, ψ 9; dwingen φ 348; trotseren* Λ 558; τινὰ ψεύδεσιν, iem. door list de baas worden Ψ 576; met dubbele acc., τινὰ μισθόν, iem. het loon onthouden Φ 451.

****βίαιος, -ον** (βίη), gewelddadig, alleen ἔργα, gewelddadigheden β 236; hierbij adv. **βιαίως** β 237, χ 37. †.

Βιάνωρ, z. Βιήνωρ.

***Βίᾱς,** -αντος (βίη) **1)** onderbevelhebber van Nestōr Δ 296. — **2)** Athener N 691. — **3)** Trojaan Y 460. †.

βιάω, z. βιάζω.

***βιβάσθων** (< *βιβάδθων), part.,= βιβάς, alleen μακρὰ βιβάσθων, grote stappen nemend N 809, O 676, Π 534. †.

βιβάω (βαίνω) alleen part. βιβῶν, -ῶντα, -ῶσα (Bekk. βιβάς, -άντα, -ᾶσα), bovendien van **βίβημι** part. βιβάς, βιβάντα, stappen, vooral van de trotse gang van helden in de strijd, μακρὰ β. H 213, Γ 22, λ 539; ook van den ram van Polufèmos ι 450; ὕψι βιβάς, met hoge stappen, trots voortstappend N 371.

βιβρώσκω (verw. met lat. *vorare*), alleen perf. part. βεβρωκώς en pass. fut. βεβρώσεται, vreten van, eten, met gen. χ 403, en acc. X 94; overdr., χρήματα βεβρώσεται β 203 (verg. ἔδω, κατέδω); hierbij volg. sommigen perf. opt. **βεβρώθοις,** z. βεβρώθω.

βίη (miss. verw. met βίος), instrum. βίηφι **1)** kracht, vooral lichaamskracht, van dieren en mensen O 165 enz.; verbonden met χεῖρες Γ 431, ἴς σ 4; van de krachten van de geest, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσί Γ 45; macht, ἀρετῇ τε βίη τε Ψ 578, verg. κάρτος τε βίη τε ζ 197. — **2)** geweld, βίῃ, met geweld M 341; tegenst. ἔπει O 106; over βίῃ ἀέκοντος z. ἀέκων; βίηφι α 403; overdr., gewel-d(enarij), gewelddadigheid, meestal plur. γ 216, κ 200, ο 329; βίας ἀνέμων Π 213. — **3)** dikwijls omschrijvend, van door lichaamskracht en dapperheid uitmuntende mannen (verg. ἴς 3), b.v. β. Διομήδεος, Πατρόκλοιο, Τεύκροιο E 781; ook met adi., 'Ετεοκληείη Δ 386, verg. λ 290.

†**Βιήνωρ,** -ορος (βίη; Aristarch. Βιάνωρ), Trojaan, door Agamemnōn gedood Λ 92.

βίομαι, z. βέομαι.

****βίος** (skt *jīvati*, leeft, lat. *vivo*), leven ο 491, σ 254, τ 127. †.

βιός (skt. *jyā*, pees van de boog), boog A 49, ζ 270.

†**βιοτή,** = βίοτος, leven δ 565.

βίοτος (βίος) **1)** leven H 104, α 287;

πότμος βιότοιο, levenslot Δ 170. — **2)** have, bezittingen E 544, ξ 3; ἀλλότριος α 160; βίοτος καὶ κτήματα β 123; ook van de lading van een schip, goederen ο 446.

ΒΙΩ- (βίος), alleen aor. inf. βιῶναι, imper. βιώτω en med. aor. ἐβιώσαο **1)** leven, van mensen en dieren O 511, ξ 359. — **2)** in leven houden, σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, hebt mij het leven gered ϑ 468 (verg. ἀναβιώσασϑαι Plat. Faid. p. 89 B).

βλάβομαι, z. βλάπτω.

βλάπτω (wschl. verw. met lat. *mulcare*), praes. βλάπτει enz., impf. βλάπτε(ἔβλ.), aor. (ἔ)βλαψας, -ε, -αν, pass. praes. **βλάβεται,** perf. part. βεβλαμμένον, aor. I ἐβλάφϑησαν Ψ 387, part. βλαφϑείς enz., aor. II 3. plur. ἔβλαβεν en βλάβεν **1)** hinderen, belemmeren, tegenhouden *a*) eig., τινά ν 22, τινὶ ἵππους Ψ 571, τινὶ γούνατα H 271; pass., βλάβεται γούνατά τινι T 166, ν 34; βλαφϑέντα κατὰ κλόνον Π 331; οἳ βλάβεν ἅρματα καὶ ἵππω αὐτός τε Ψ 545, verg. 461; ἀσπίδ' ἐνὶ βλαφϑείς O 647, verg. Z 39; βέλεμνα Διόϑεν βλαφϑέντα, onbruikbaar gemaakt O 489, verg. 484; τινὰ κελεύϑου, iem. belemmeren zodat hij niet kan terugkeren (eig. abl.) α 195 (verg. 1. δέω 1 *b*, διατρίβω 2 *a*; Theogn. 705: τινὰ νόοιο). — *b*) overdr., verwarren, verbijsteren, φρένας Ζεύς O 724; τὸν δέ τις ἀϑανάτων βλάψε φρένας ξ 178; ἄτη ἀνϑρώπους I 507; Αἴαντα 'Αϑήνη Ψ 774; οἶνος ἄλλους φ 294; misleiden X 15; pass., βλάβεται, raakt in de war T 82. — **2)** beschadigen, alleen βεβλαμμένον (a. l. βεβλημένον of δεδαϊγμένον) ἦτορ, van het leven beroofd Π 660 (verg. Sof. Ai. 941: ἀποβλαφϑεῖσαν φίλου).

βλεῖο, z. βάλλω.

***βλεμεαίνω** (verg. ἀ-βλεμής, krachteloos), alleen praes. -ει, -ων, snoeven(?), σϑένεϊ βλεμεαίνων Θ 337; περὶ (adv.) σϑένεϊ βλεμεαίνει P 222.

βλέφαρον (verw. met βλέπω), alleen plur. K 26, α 364 en dual. gen. -οιιν, ooglid K 187, ρ 490.

βλήεται, βλήμενος, βλῆο, z. βάλλω

†**βλῆτρον** (βάλλω), bout of spijker, ξυστὸν κολλητὸν βλήτροισι O 678.

†**βληχή** (verw. met ned. *blaten*), geblaat, οἰῶν μ 266.

***βλοσυρός,** 3., schrikwekkend (volg. J. Adam *horridus*, borstelig), ὄφρυες O 608, προσώπασι H 212. †.

†**βλοσυρ-ῶπις** (βλοσυρός en ὤψ), met vreselijke blik, epith. van Gorgō Λ 36 (volg. J. Adam met borstelig gelaat). (ῑ, verg. ἀχλύς Y 421).

βλωϑρός, 3. (βλαστάνω), opgeschoten, rank, van bomen N 390, Π 483, ω 234. †.

βλώσκω (< *μλώσκω; verg. βλωϑρός), alleen aor. II coni. μόλῃ en part. μολών, -οῦσα enz., perf. μέμβλωκε, gaan, komen Z 286, γ 44; van schepen O 720; overdr., van tijd Ω 781, ρ 190.

βοάγρια, τά (verg. ἀνδράγρια), huiden en de daarvan gemaakte lederen schilden M 22, π 296. †.

†**Βο-άγριος** (βοῦς en ἀγρέω), rivier in (het oosten van) Lokris B 533.

βοάω (βοή), praes. inf. βοᾶν, ind. 3. sing. βοάᾳ(βοάει), 3. plur. βοόωσιν(βοάουσιν), part. βοόων, -τα, -τε, -τες(βοάων enz.), aor. (ἐ)βόησα enz., part. βοήσας, βώσαντι M 337 (verg. ἐπιβοάω), roepen, schreeuwen B 198, I 12; vaak met acc. van de inhoud, μέγα P 334, ὀξύ P 89, μακρά B 224, σμερδνόν O 687, σμερδαλέον Θ 92; ook κῦμα βοάει ποτὶ χέρσον Ξ 394; ἠιόνες βοάουσιν P 265.

βόειος en **βόεος** 3. (βοῦς), runder-, ὄνϑος Ψ 777, δέρμα ξ 24; lederen, ἱμάντες X 397, νεῦρα Δ 122, κνημῖδες ω 288; fem. **βοείη** en **βοέη** als subst., runderhuid Λ 843, enz.; βοὸς μεγάλοιο βοείη P 389, ἀδέψητος υ 2; lederen schild P 492, verg. E 452.

****βοεύς** (βοῦς), alleen plur. dat.-εῦσι, (runds)lederen riem, waarmee de zeilen gehesen worden β 426, ο 291. †.

βοή (wschl. klanknab.), geroep, (krijgs)geschreeuw, (hulp)geroep, ἄσβεστος Λ 500, βοῆς ἀίοντες ι 401, verg. χ 77; ook gejammer Z 465, ω 48; vaak βοὴν (acc. relat.) ἀγαϑός, geducht in het krijgsgeschreeuw (verg. βριήπυος, μήστωρ ἀυτῆς; volg. Mw. in de krijg, verg. ἀυτή), vooral van Diomèdès en Menelāos E 347, Θ 91(sq.), B 408; ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι β. ἀ. Μενέλαος δ 307; overdr., van het geluid van fluit en lier Σ 495.

****Βοηϑοΐδης,** zoon van Boèthoos, d.i. Eteōneus δ 31, ο 95, 140. †. Verg.

***βοη-ϑόος,** -ον (βοή, ϑέω), naar het krijgsgeschreeuw zich spoedend, epith. van helden, krijgshaftig N 477; ἅρμα, strijdwagen P 481 (Peppmüller βοηϑόος i. p. v. -όον). †.

†**βο-ηλασίη** (βοῦς, ἐλαύνω), het wegdrijven, roven van runderen Λ 672.

†**βοητύς,** -ύος (βοάω), geschreeuw α 369.

βόϑρος, kuil, waar een boom in staat P 58 (Il. alleen hier), om goed in te wassen ζ 92, voor offerbloed κ 517.

***Βοίβη,** stad in Thessalië B 712; hiervan adi. **Βοιβηίς,** -ίδος, λίμνη, meer bij die stad B 711. †.

[**Βοιωτία** heet dat deel van het tweede

boek der Il., dat gewijd is aan de opsomming van de griekse strijdkrachten en dat met de Boiotiërs begint B 484—785; hiervan heeft o.a. Leaf, Hom. and Hist. p. 75 sqq., de onechtheid trachten aan te tonen (verg. Αὖλις en 'Ιωνία), terwijl volg. M. S. Thompson (1911) *„it seems to be in the first instance a national list of the Mycenaean dominions, and only incidentally a list of those who fought against Troy"*].

***Βοιώτιος** (metri causa i. p. v. Βοιωτός), boiotisch, als subst. Boiotiër Ξ 476, P 597. †.

***Βοιωτός,** Boiotiër, bewoner van Boiotië B 494 (de Boiotiërs kwamen uit Thessalië en onderwierpen de Kadmeioi, verg. Hèr. V 61, ook Θήβη **1**).

βόλεται enz., z. βούλομαι.

††**βολή** (βάλλω), alleen plur., worp, het werpen ρ 283, ω 161; overdr., ὀφθαλμῶν βολαί, (oog)opslag, blik δ 150. †.

βομβέω (klanknab.), alleen aor. βόμβησε(ν), -αν, bonzen, βόμβησε πέσουσα, neerploffen, neerbonzen N 530; ἐρετμὰ βόμβησαν κατὰ ῥόον, ploften neer in μ 204; snorren, van de geworpen diskos θ 190.

βοόων enz., z. βοάω.

βορέης, -έᾱο en -έω [anderen ook hier -έᾱ'; in 't begin van een vers leest men òf Βορέης met suniz. òf (volg. W. Schulze e. a. in strijd met het episch dialekt) **Βορρῆς** I 5, Ψ 195] **1)** noordenwind, αἰθρηγενής O 171, αἰθρηγενέτης ε 296, ἀκραής ξ 253, κραιπνός ε 385; noorden, πρὸς βορέαο ν 110. — **2)** gepersonifieerd, Boreès, windgod, hij woont in Thracië I 5, vader van Erichthonios' merries Y 223 sqq.

†**βόσις,** acc. -ιν, voedsel T 268. Van

βόσκω (wschl. verw. met βοῦς), praes. βόσκει enz., impf. βόσκε, fut. βοσκήσεις, med. praes. βόσκονται, part. -όμενος enz., iter. impf. βοσκέσκοντο **1)** act. *a*) weiden, van den herder, βοῦς O 548. — *b*) voeden, zowel dieren, b.v. αἶγας ι 124, κήτεα μ 97, als mensen, b.v. ἀνθρώπους λ 365; γαστέρα, vullen ρ 228. — **2)** med., weiden (op de weide zijn), grazen, voedsel zoeken, van paarden, runderen enz. Y 223 enz.; λειμῶνι, op de weide φ 49, ξύλοχον κάτα E 162; van vogels O 691.

βοτάνη (βόσκω), weide N 493; gras op de weide κ 411. †.

†**βοτήρ** (βόσκω; verg. βώτωρ), plur. acc. -ῆρας, herder ο 504.

βοτιάνειρα, z. βωτιάνειρα.

†**βοτόν** (βόσκω), plur. βοτά, weidend vee Σ 521.

†**βοτρῡδόν,** adv., trosgewijze, β. πέτονται, van bijèn B 89. Van

†**βότρυς,** ὁ, plur. nom. -υες, druif Σ 562.

†**βού-βοτος,** 2. (βοῦς, βόσκω, verg. αἰγίβοτος), runderen voedend (anderen door runderen beweid), als subst. ν 246 (Bér. σύβοτος met ῡ metri causa).

†**βού-βρωστις** (βοῦς en βιβρώσκω), rundervlieg, vand. razernij (verg. οἶστρος) Ω 532 (volg. anderen geeuwhonger, pijnigende nood, verg. βουλιμία, ook βουγάϊος).

†**βουβών,** acc. -ῶνα, lies Δ 492.

βου-γάϊος (βου-, versterkend, en γαίω, γαῦρος, trots), pocher, snoever N 824, σ 79. †.

†**Βούδειον,** stad van Epeigeus (van onbekende ligging) Π 572.

βουκολέω (βουκόλος), alleen act. part. βουκολέων, -έοντι en iter. impf. βουκολέεσκες, med. impf. βουκολέοντο **1)** act., runderen hoeden E 313, Ξ 445, κ 85; ook βοῦς Φ 448. — **2)** med., grazen, ἵπποι βουκολέοντο Y 221. †.

†**Βουκολίδης,** -ᾱο (βουκόλος), zoon van Boekolos = Sfèlos O 338.

***Βουκολίων,** -ωνος (βουκόλος, verg. Z 25), oudste zoon van Lāomedōn Z 22, 23. †.

βου-κόλος (βοῦς en πέλω, verg. αἰ-πόλος), (koe)herder O 587, φ 83; β. ἄνδρες N 571; β. ἀγροιῶται λ 293.

†**βουλευτής,** plur. dat. -ῆσι, raadsheer, γέροντες Z 114. Van

βουλεύω, praes. βουλεύει enz., coni. 2. sing. -ησθα, inf. -ειν en -έμεν, impf. βούλευον, -ε, fut. βουλεύσομεν, inf. -έμεν, aor. βούλευσα, ἐβούλευσας enz., med. aor. βουλεύσατο **1)** act. *a*) beraadslagen, overleggen, met elkaar spreken over, abs. B 347, A 531; εἰς μίαν B 379; περί τινος π 234; βουλὴν (-άς) β., z. βουλή; ἵνα σφίσι βουλεύησθα, voor hen besluiten neemt, raad schaft I 99. — *b*) bedenken, νόον ε 23; overdenken, ὁδὸν φρεσίν α 444, verg. μ 58; ὅπως ι 420; beramen, φύξιν μετὰ σφίσιν K 311; τινὶ (dat. incomm.) ὄλεθρον Ξ 464, πῆμα ε 179; met inf. B 347, ι 299. — **2)** med., met zich zelf beraadslagen, beramen, besluiten, ἀπάτην B 114. Van

βουλή (βούλομαι), plur. gen. βουλέων (met suniz.) A 273 M 236 **1)** *a*) raad(geving), b.v. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθάς B 273, εἴ τινα βουλὴν εἴποι λ 479. — *b*) beraadslaging, βουλὰς βουλεύειν K 147, ζ 61. — *c*) plan, βουλὰς συμφράσσομαι I 374, verg. λ 510; ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, plan beraamt, raad geeft I 75, μητιάοντες βουλάς Y 154; boos plan, βουλήν τε νόον τε β 281; γυναικείας διὰ βουλὰς λ 437. — *d*) het (goed) raadgeven A 258;

vand. overleg, beleid N 728; ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε μ 211, βουλῇ καὶ μύθοισι ν 298. — **2)** (raads)besluit, vooral van goden, b.v. A 5, ook plur. N 524, ϑ 82. — **3)** raads(vergadering) der vorsten K 195; ook raad der vorsten, die aan de ἀγορή voorafgaat β. γερόντων B 53; tegenst. ἀγορή γ 127.

βουλη-φόρος, 2. (φέρω), raadgevend, epith. der vorsten die aan de βουλή deel nemen, ἀνήρ A 144, ἄναξ M 414; als subst., raadsheer E 180; ἀγορή, raadsvergadering ι 112.

βούλομαι, alleen praes. en impf., coni. βούλεται A 67 (Knight βούλητ'), impf. (ἐ)βούλετο, bovendien van praes. **βόλομαι** de vormen βόλεται, βόλεσθε en ἐβόλοντο, verkiezen, de voorkeur geven, (liever) willen τί Γ 41, λ 358; Τρώεσσι νίκην H 21, verg. Θ 204, ἡμῖν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην P 331; met inf. A 67; Ἕκτορι κῦδος ὀρέξαι M 174, verg. ι 96, πολὺ βούλομαι αὐτὴν ἔχειν A 112, βουλοίμην κ' ἐγὼ ἰδέσθαι ἢ ἀπολέσθαι γ 232, ook met ἠέ περ Λ 319; met acc. c. inf. π 387 [verg. δ 353: οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων (of βούλονται ἑῶν?)], bovendien ἤ A 117; ἄλλῃ O 51, ἑτέρως α 234; abs., εἴ μοι αἶσα τεθνάμεναι . . . βούλομαι Ω 226.

βου-λῡτός (βοῦς en λύω), tijd, waarop de stieren uitgespannen worden, d. i. het begin van de namiddag, alleen adv. **βουλυτόν-δε** in de uitdr. ἦμος δ' Ἠέλιος μετενίσσετο β. Π 779, ι 58. †.

†**βου-πλήξ** (πλήσσω), dat. -ῆγι, runderprikkel Z 135.

†**Βου-πράσιον** (βοῦς en πράσον, look), stad in Èlis (wschl. in het gebied van de Epeioi) B 615.

βοῦς, βο(ϝ)ός, ὁ, ἡ (skt *gāu-*, lat. *bōs*, ned. *koe*), acc. βοῦν en βῶν (z. **2**), dual. nom. βόε, plur. nom. βόες, gen. βοῶν, dat. βόεσσι en βουσί, acc. βόας en βοῦς **1)** rund, masc., stier B 402 enz., wilde stier N 571; fem., koe μ 379 enz.; ook βοῦς ἄρσην H 314 enz., ταῦρος βοῦς P 389. Epitheta: ὀρθοκραιράων, εὐρυμέτωπον, ἕλικας, εἰλίποδας, οἴνοπε, αἴθωνες, ἀργοί, πίονα, ἐριμύκων, ἐννεώροιο, ἠκέστας, ἀγελαίην, ἀγραύλοιο, στεῖρα. De runderen worden gebruikt om een kar te trekken H 333, te ploegen N 703 (verg. βοῶν ἔργα κ 98), te dorsen Y 495, als kampprijs Ψ 260, als offerdieren B 402, κ 522, ν 24, als ruilmiddel H 474 (verg. Z 235 sq., Ψ 703, 885, α 431 enz., ook Ψ 705, Λ 244 en ἀλφεσίβοιος); het vlees wordt gegeten A 468 enz., van de huiden worden o. a. schilden gemaakt Y 276, riemen Γ 375, leren zakken κ 19, ook gebruikt men ze om op te liggen of te zitten K 155 α 108. — **2)** fem., acc. βῶν (= skt *gām*, verg. Wackern, Sprachl. Unterss. zu Homer p. 12 en 252), schild, steeds met attribuut, ἀζαλέην H 238, αὔας M 137, τυκτῇσι M 105, ἐῢ ποιητάων Π 636.

†**βουφονέω** (βου-φόνος; βοῦς en ΦΕΝ-), impf. βουφόνεον, runderen slachten H 466.

***βο-ῶπις** (βοῦς en ὤψ; verg. γλαυκῶπις), alleen nom. en voc., oorsprkl. met de ogen van een koe, epith. van Hèrè, bij Hom. (die ook hier, volg. Reich., «*wie so oft*. . . *im Banne der kretisch-mykenischen Kunst gestanden ist*»), met grote ogen, βοῶπις πότνια Ἥρη A 551 (Θ 471, O 49, Σ 357 nom. i. p. v. voc., a. l. -ῶπι met ῐ, verg. ἀχλύς Y 421); verder alleen Ἁλίη Σ 40 en van vrouwen Κλυμένη Γ 144 en Φυλομέδουσα H 10.

†**Βοώτης** (βοῦς), later Arktoeros genaamd, sterrenbeeld vóór Arktos ε 272.

βραδύς (verw. met lat. *gurdus*, dom), sup. ***βάρδιστος,** langzaam, tegenst. ὠκύς ϑ 329; met inf., θείειν Ψ 310.

†**βραδυτής** (βραδύς), dat., -ῆτι, langzaamheid T 411.

βράσσων (< *βραχίων, comp. van βραχύς, verw. met lat. *brevis*), korter, minder ver reikend, zwakker, νόος K 226.

ΒΡΑΧ- (klanknab.), alleen aor. II (ἔ)βραχε(ν), kraken, kletteren, dreunen, vooral van zaken, van het gekletter der wapenrusting, δεινόν Δ 420, van het kraken van de wagenas, μέγα E 838, van het dreunen van de grond Φ 387, van het bruisen van een rivier Φ 9, van het kraken van een deur, τόσα φ 49; ook van het brullen van den gewonden Arès E 859, τόσον E 863, en van het gillen van een zwaar gewond paard Π 468.

βραχίων (volg. G. Curtius eig. comp. van βραχύς; lat. *brachium*), bovenarm M 389; πρυμνός N 532; στιβαροί σ 69 (Od. alleen hier).

***βρέμω** (lat. *fremo*), alleen βρέμει en med. βρέμεται, brommen, bruisen, van de zee, μεγάλα Δ 425; med., met dezelfde bet. B 210; van de storm, loeien Ξ 399.

†**βρέφος,** τό (skt *gárbha-*, embryo), jong Ψ 266.

†**βρεχμός** (wschl. verw. met ned. *brein*), kruin E 586.

†**Βριάρεως** (βριαρός), honderdarmige reus A 403 (met suniz.; v. L. Βριάρην), = Αἰγαίων.

***βριαρός** 3. (verw. met βρίθω), alleen fem., zwaar, κόρυς Λ 375, τρυφάλεια T 381.

†**βρίζω** (verw. met βρίθω), l o o m, s l a p e r i g z i j n Δ 223.

†**βρι-ήπυος** (βριαρός en ἠπύω), g e d u c h t s c h r e e u w e n d, Ἄρης Ν 521 (verg. ἠπύτα).

***βρῑθοσύνη** (βρίθω), g e w i c h t, z w a a r t e Ε 839, Μ 460. †.

βρῑθύς (verg. βρίθω), alleen neutr. -ύ, d r u k k e n d, z w a a r, ἔγχος Ε 746, α 100 (Od. alleen hier).

βρίθω, praes. coni. 3. sing. βρίθῃσι, part. -ουσαν, impf. βρῖθον, aor. ἔβρισαν enz., perf. βέβρῑθε, -ασι, -υῖα en plusqpf. βεβρίθει met intensieve praesensbet., pass. alleen praes. part. βριθομένη Θ 307 (Weckl. βεβρίθῃ) **1)** z w a a r z i j n, b e l a d e n z i j n, σταφυλῇσι μέγα βρίθουσα ἀλωή Σ 561; βρίθῃσι δένδρεα καρπῷ τ 112; βεβρίθει (νηῦς) σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν π 474; ook met gen., ταρσοὶ τυρῶν βρῖθον ι 219, τράπεζαι σίτου βεβρίθασι ο 334; pass. met dezelfde bet., μήκων καρπῷ βριθομένη Θ 307; overdr., ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθών, zwaar gedrukt ligt onder Π 384; ἔρις βεβριθυῖα = βαρεῖα Φ 385. — **2)** overdr., aor. *a*) m e t a l l e m a c h t a a n d r i n g e n Μ 346, verg. Ρ 233. — *b*) ἐέδνοισι βρίσας, druk geoefend hebbend door, door zwaar gewicht van, d. i. door rijke ἔδνα ζ 159.

***Βρῑσεύς,** -ῆος (Fick Βρήσσης, dus oorsprkl. uit Βρῆσσα op Lesbos), vader van Brīsèis uit Lurnèssos Α 392, Ι 132, 274, verg. Β 690, Τ 60.

Βρῑσηΐς, -ΐδος (Fick Βρησσηΐς, eig. adi. fem., u i t B r ī s a of Brèssa op L e s b o s), d o c h t e r v a n B r ī s e u s Α 184 enz. (κούρην Βρισῆος), Α 392; beminde slavin van Achilleus, nadat hij bij de verovering van Lurnèssos haar echtgenoot Munès en haar broeders gedood heeft Τ 291 sqq.; zij wordt hem door Agamemnōn afgenomen Α 184 (aanleiding tot de μῆνις), maar na hun verzoening teruggezonden Τ 246.

†**βρομέω** (βρόμος), coni. -έωσι, b r o m m e n, van vliegen Π 642.

†**βρόμος** (βρέμω), g e s n o r van 't vuur Ξ 396.

βροντάω, alleen aor. (ἐ)βρόντησε, -ησας, part. -ήσας, d o n d e r e n, steeds van Zeus, ἄμυδις μ 415, δεινόν Θ 133, μεγάλα υ 113. Van

βροντή (βρέμω), d o n d e r, Διός Ν 796, Ζηνός υ 121, δεινή Φ 199. †.

†**βρότεος,** 3. (βροτός), m e n s e l i j k, φωνή τ 545,

***βροτόεις** (βρότος), alleen plur. neutr. -εντα, b e b l o e d, m e t b l o e d b e s p a t, ἔναρα Ζ 480, ἀνδράγρια Ξ 509.

βροτο-λοιγός (βροτός), alleen masc., m e n s e n v e r d e r v e n d, epith. van Arès Ε 31, θ 115 (Od. alleen hier).

βροτός, 2. (< *μροτός, verw. met lat. *mors*, ned. *moord*), s t e r f e l i j k, ἀνήρ Ε 604; ἄνδρες, alleen ε 197; als subst., s t e r v e l i n g, m e n s Τ 2; ook verbonden met θνητοῖσι η 210, μερόπεσσι Β 285, ἐπιχθόνιος Ω 505, δειλῶν Φ 463, ὀιζυροῖσι Ν 569, ζωός ψ 187, κατατεθνηῶτος Ψ 331; als fem. ε 218, 334, ζ 149.

βρότος (wschl. verw. met skt *mūrta-*, geronnen), g e r o n n e n b l o e d, αἱματόεις Η 425, μέλας ω 189 (Od. alleen hier).

†**βροτόω** (βρότος), m e t b l o e d b e z o e d e l e n, βεβροτωμένα τεύχεα λ 41.

** **βρόχος,** s t r o p λ 278, χ 472. †.

†**Βρῡσειαί,** stad in Lakedaimōn (ten Z.W. van Spartè) Β 583.

βρῡχάομαι (klanknab.), alleen perf. met intens. praesensbet. βέβρῡχε, part. βεβρῡχώς, plusqpf. βεβρύχει μ 242, b r u l l e n, l o e i e n, van het gehuil van een gewonde Ν 393, Π 486, en het geloei van de golven der zee Ρ 264 (a. l. βεβρύχῃ, coni.), ε 412, verg. μ 242.

†**βρύω** (miss. verw. met ned. *kruid*), v o l z i j n, ἔρνος ἄνθεϊ βρύει Ρ 56.

****βρώμη** (βιβρώσκω), e t e n κ 177.

βρῶσις (βιβρώσκω), acc. -ιν, e t e n, steeds naast πόσις α 191, Τ 210 (Il. alleen hier).

βρωτύς (βιβρώσκω), acc. -τῦν, e t e n, βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα σ 407, verg. Τ 205. †.

†**βύβλινος,** -ον, v a n b u b l o s, van de bast van p a p y r u s gemaakt, ὅπλον νέος φ 391 (wschl. door Foinikiërs uit de stad Bublos in Griekenland ingevoerd).

†**βύκτης** (verw. met lat. *bucca*), gen. plur. -άων, h u i l e n d κ 20.

****βυσσοδομεύω** (βυσσο-δόμος, van βυσσός en δέμω), eig. in de diepte bouwen, overdr., b r o e d e n o p, (i n s t i l t e) z i n n e n o p, κακά (φρεσί) ι 316 (ρ 66), μύθους ἐνὶ φρεσί δ 676.

†**βυσσός** (ion. = βυθός, verw. met πυθμήν), d i e p t e Ω 80.

† **βύω,** pass. perf. part. βεβυσμένος, v o l s t o p p e n, τάλαρος νήματος, een korf vol(gestopt met) draden δ 134.

†**βῶλος** (verw. met βάλανος), a a r d k l u i t σ 374.

βωμός (verw. met βῆ-μα, βαίνω), o n d e r s t u k, v o e t s t u k van een beeld η 100; ook om de wagenbak op te zetten, als de wagen niet gebruikt wordt Θ 441; vooral a l t a a r, ἱεροί Β 305, θεῶν βωμοί Λ 808, θυήεις Θ 48, θ 363, ἐύδμητον Α 448.

βῶν, z. βοῦς **2.**

†**Βῶρος 1)** zoon van Perièrès, echtgenoot van Poludōrè, de dochter van Pèleus

Π 177. — **2)** vader van Faistos uit Tarnè Ε 44. †.

βώσαντι, z. βοάω.

†**βωστρέω** (βοάω, *βοάζω, verg. ἐλαστρέω), inf. βωστρεῖν, om hulp a a n r o e p e n, τινά μ 124.

†**βωτι-άνειρα** (βόσκω), alleen fem., m a n n e n v o e d e n d, epith. van Fthīè Α 155 (v. L. βοτιάν., metri causa, verg. ἀθάνατος).

βώτωρ, -ορος (βόσκω, verg. βοτήρ), h e r d e r, alleen plur. nom. en acc., ἄνδρες ξ 102, ρ 200, ἄνδρας Μ 302. †.

Γ.

γαῖα, gen. γαίης, dat. γαίῃ, acc. γαῖαν, plur. gen. γαιάων **I)** appellat. **1)** a a r d e, als wereldlichaam, πείρατα γαίης Θ 479, ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, in tegenst. tot de hemel Ξ 174 en de zee ε 46. — **2)** deel der aarde, l a n d, in geografische zin, γαιάων φιλτάτη ϑ 284, 'Αχαιίς Α 254, Φαιήκων ε 280; dikwijls verbonden met πατρίς Γ 244, α 290, verg. γαίη πατρωίη ν 188; met het oog op uitgestrektheid, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν Ο 81, δ 268. — **3)** a a r d e, b o d e m, g r o n d, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Α 245, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ Λ 425, ῥέε δ' αἵματι γαῖα Δ 451; ὑπὸ γαῖαν Τ 259; τινὰ γαῖα καθέξει ν 427; φυσίζοος Φ 63; als stof, χυτὴ γαῖα, van een grafheuvel Ζ 464; ὑμεῖς πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, tot aarde en water worden, d. i. verrotten Η 99; κωφὴ γαῖα, van het lijk van Hektōr Ω 54 (verg. γῆ Sof. El. 244, ook κωφός **3**). — **II)** nom. propr. **Γαῖα,** T e l l u s Ο 36, λ 576, Γ 278 (en ἀλοιάω).

†**Γαιήιος,** van G a i a, υἱός = T i t u o s η 324.

γαιή-οχος (verg. γαιαϝόχου op een lakon. inscriptie, γαῖα en -ϝοχος, ὀχέω), d e a a r d e b e w e g e n d, a a r d s c h o k k e r, epith. van Poseidāōn Ν 83, α 68; volg. anderen d e a a r d e o m v a t t e n d (van γαῖα en ἔχω, verg. Ov. M. VIII 732: *complexi terram maris incola*, en met deze bet. zeker, wanneer het verbonden is met ἐννοσίγαιος) Ι 183, λ 241; als subst. Ν 125.

***γαίω** (*γάϝjω, verg. γηθέω, lat. *gavisus*), alleen praes. part., z i c h v e r m e i ë n in, κύδεϊ γαίων, van Briareōs, Zeus, Arès Α 405 enz.

γάλα, -ακτος, τό (lat. *lac*), m e l k, vooral van schapen en geiten, λευκόν Δ 434, γλυκερόν δ 88.

****γαλα-θηνός** (van γάλα en θη-, verg. 2. θάομαι), (nog) melk z u i g e n d, νεβροί δ 336, ρ 127. †.

†**Γαλάτεια** (verg. γαλήνη), een van Nèreus' dochters Σ 45.

****γαλήνη** (γαλ-, schitteren, verw. met γελάω), schitterende, d. i. e f f e n z e e, kalme z e e s p i e g e l, λευκή κ 94; ἐλαύνειν γαλήνην η 319; over γ. νηνεμίη, z. νηνεμίη.

***γαλόως** (lat. *glos*), alleen dat. -όῳ, plur. nom. -όῳ (v. L. -οι), gen. -όων, m a n s z u s t e r, s c h o o n z u s t e r Γ 122 enz.

γαμβρός (γάμ-ος, lat. *gener*), die door huwelijk verwant is, *affinis*, vand. **1)** s c h o o n z o o n Ζ 249, γ 387. — **2)** zusters man, z w a g e r Ε 474.

γαμέω, praes. part. -έοντι, fut. γαμέω ο 522, inf. γαμέειν, aor. ἔγημε, γῆμε enz., med. praes. inf. γαμέεσθαι, fut. γαμέσσεται, aor. opt. γήμαιτο, inf. γήμασθ(αι), part. γημαμένη **1)** huwen, t o t v r o u w n e m e n, τινά Ι 388, λ 179; ἄλοχον Ι 399; met gen. partit., 'Αδρήστοιο θυγατρῶν, een van de dochters van A. Ξ 121; abs. δ 208. — **2)** med. *a*) van de vrouw, eig. zich laten huwen, t r o u w e n, abs. α 275 en τινί β 113. — *b*) van de ouders, e e n v r o u w g e v e n, τινί Ι 394 (Aristarch. γὲ μάσσεται i. p. v. γαμέσσεται).

γάμος (γέμω, γέντο) *a*) h u w e l ij k σ 272. — *b*) h u w e l ij k s f e e s t, b r u i l o f t, γάμον ἄμμι ἀρτύει δ 770; b r u i l o f t s m a a l α 277, γάμοι τ' εἰλαπίναι τε Σ 491, verg. Τ 299, δ 3 (ook 1. τάφος *b*).

***γαμφηλαί** (verg. γόμφος), k a k e n, alleen van dieren en plur. Ν 200, Π 489, Τ 394. †.

γαμψ-ῶνυξ, -υχος (γαμψός, krom, en ὄνυξ), m e t k r o m m e n a g e l s Π 428, π 217, χ 302. †.

γανάω (verw. met γάνος, glans, en γαίω), alleen praes. part. γανόωντες(-άοντες), γανόωσαι(-άουσαι), s c h i t t e r e n, p r ij k e n, eig. van gepolijst metaal, λαμπρόν (acc. van de inhoud) Ν 265, Τ 359; dan ook πρασιαὶ ἐπηέτανον γανάουσαι η 128. †.

γάνυμαι (verg. γανάω), alleen praes. -υται, -νυνται, en fut. γανύσσεται, eig. schitteren, z i c h v e r b l ij d e n, met dat. Υ 405, en part. Ξ 504, verg. μ 43; ook φρένα Ν 493. †.

***Γανυ-μήδης,** -εος (γάνυμαι en μῆδος, verg. Xen. Conv. VIII 30), zoon van koning Trōs, achterkleinzoon van Dardanos, naar de Olumpos ontvoerd, om daar schenker te worden van Zeus Ε 266, Υ 232. †.

γάρ (γέ, ἄρα), i m m e r s, dient ter verklaring van iets dat volgt of voorafgaat **A)** van iets dat volgt, i m m e r s, n a m e l ij k, (d a a r) **1)** een aansporing of een bevel, i m m e r s, n a m e l ij k, b.v. 'Ερμεία· σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός

ἐσσι· νύμφῃ ἐυπλοκάμῳ εἰπεῖν . . . ε 29, verg. Β 803 enz.; in 't begin van de volgende zin staat dan dikwijls τῷ (daarom), b.v. πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν 'Αχαιοί· τῷ σε χρὴ παῦσαι Η 328, verg. τ 407. — **2)** een bewering, b.v. σφῶι μὲν οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν, οὔ τι κελεύω Δ 286, verg. ξ 355; zo ook ἀλλὰ-γάρ, *sed enim*, m a a r i m m e r s, b.v. ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ . . . ἥμεθα . . . τῷ ἐν χερσὶ φόως . . . Δ 739. — **B)** van iets dat voorafgaat, i m m e r s, w a n t, (d a a r) **1)** een aansporing of een bevel, b.v. αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατε . . . λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες . . . Α 120, verg. Μ 344. — **2)** een bewering, b.v. 'Αγαμέμνων (μ') ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας Α 356; in een relat. zin Κ 127; zo ook ἀλλ' οὐ γάρ, b.v. ἀ. οὐ γ. σ' ἐθέλω βαλέειν, maar ik wil u immers niet (maar laten wij beginnen, want . . .) Η 242, verg. κ 202. — **C)** in antwoorden, i m m e r s, t o c h, d a n **1)** na een aansporing of bevel *a*) in vragende vorm, b.v. ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλεαι σοὶ ἤπιον εἶναι κ 337. — *b*) in bewerende vorm, b.v. Τηλέμαχ', εἰ γὰρ καί . . . μίμνοις, τόνδε γ' ἐγὼ κομιῶ (hoe kun je dat vragen, want . . .) ο 545. — **2)** na een mededeling, bewering enz. *a*) in vragende vorm, b.v. ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο ξ 115. — *b*) in bewerende vorm, b.v. ἦ γάρ κεν δειλός . . . καλεοίμην Α 293, verg. ook ϑ 159 (ik dacht het wel, want . . .). — Γάρ staat nooit in 't begin van een zin, in de regel op de tweede, maar bij nauw met elkaar verbonden woorden ook op de derde plaats, b.v. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλεν θεύσεσθαι Λ 700, verg. 883, ρ 317 enz.; over de verwarring van γὰρ en τ' ἄρ (τάρ) z. P. Cauer, Il. ed. maior, 1890, p. XLV: «γὰρ *et* τ' ἄρ (*vel* τάρ) *non raro in codicibus inter se mutantur. Itaque* τ' ἄρ *pro* γάρ *ab initio orationis posito paucis locis Bekker scripsit, pluribus Dindorf; nonnulla in eandem sententiam disputavit Cobet* (*M. Cr. 330, 299*). *Equidem* γάρ *non ferendum esse putavi, ubi nihil antecedebat nisi pronomen vel adverbium interrogativum aut demonstrativum*». — **D)** wordt γάρ met andere partikels verbonden, b.v. **ἀλλὰ γάρ** (z. **A 2**), **γὰρ δή, δὴ γάρ γάρ τε** (*namque A* 81 enz.), **τὲ γάρ** (Ψ 277, Nck γὰρ ἔασι i. p. v. τε γάρ εἰσι), **γάρ τοι, ἦ τοι γάρ, μὲν γάρ, οὐ μὲν γάρ, γὰρ οὖν, γάρ ῥα, ἦ γάρ, ἦ γάρ ῥα** enz., dan behoudt elke partikel haar eigen bet., z. dus ook δή, τοί enz.; over **αἲ γάρ** z. αἴ 3. (ᾰ, maar ᾱ in arsi, b.v. Α 342).

***Γάργαρον,** een der (beide hoogste) toppen van de Īdē Θ 48, Ξ 292.

γαστήρ, ἡ (volg. Prellw. van γράω, ik verslind, eet, skt *grásati*, dus eig. *γραστήρ), gen. γαστέρος en -τρός, dat. γαστέρι en -τρί **1)** b u i k, d. i. *a*) m a a g, βόσκειν ρ 228, γαστέρι νέκυν πενθῆσαι, door vasten Τ 225; overdr., m a a g, h o n g e r, κέλεται δέ ἑ γαστήρ ζ 133. — *b*) o n d e r l i j f, *venter* Ν 372; m o e d e r s c h o o t Ζ 58. — **2)** p e n s, γαστέρα ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος σ 118, verg. 44.

γάστρη (γαστήρ), b u i k van een ketel Σ 348, ϑ 437. †.

†**γαυλός** (verw. met γύαλον), m e l k e m m e r ι 223.

γδουπέω, z. δουπέω.

γέ, enklit. partikel = lat. *quidem*, dienende om het begrip van het woord, waarbij het staat, te doen uitkomen, door het tegenover andere te stellen, die òf uitgedrukt worden, òf uit de samenhang blijken; het staat achter het bepaalde woord en drukt gewoonl. een beperking uit, a l t a n s, t e n m i n s t e, d a n t o c h Τ 94, β 62; in veel gevallen moeten wij ons echter tevreden stellen met de klemtoon te geven aan het woord dat door γέ nadruk krijgt, b.v. Α 81, terwijl dikwijls de kracht van γέ voor ons niet meer te voelen is, b.v. (ἥ σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε) ἢ σέ γ' 'Απόλλων ϑ 488; het staat vooral dikwijls bij een pron. pers. en demonstr. (verg. ὅγε), meestal zonder het begrip daarvan te wijzigen, soms ook om een genoemde zaak of pers. met nadruk weer in herinnering te brengen, waar voor ons nadruk overbodig schijnt, b.v. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδε ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα α 4 (verg. Verg. A I 3: *multum ille et terris iactatus et alto*), verg. β 132, γ 214 enz. — Als γέ met andere partikels verbonden is, maakt het verschil of het daarvóór of daarachter staat; in 't eerste geval behoort het bij 't voorgaande woord, b.v. μετάλλησάν γε μὲν οὔ τι Ε 516, in 't tweede doet het de kracht van de partikel, waarachter het staat, scherper uitkomen, als ἄρα γε, εἴ γε, πρίν γε, πάρος γε, ὅτε γε, ἐπεί γε enz. Met de negatie geeft het aan het tussengeplaatste woord meer nadruk, b.v. οὐδέ σέ φημι ἄπρηκτόν γε νέεσθαι Ξ 221, verg. δ 293. Enkele malen, b.v. Π 30, verg. Ε 258, Χ 266, vindt men in een zin meer dan eens γέ (z. P. Cauer, Il. ed. maior, 1890, p. VIII: «*Aliud simile genus est, in quo viri docti, ut aut hiatum explerent aut aliquod vitium grammaticum tollerent,* γέ, κέ, τέ, ἄρα *particulas aut inseruerunt aut aliam alia mutarunt. Id ipsum librariis et grammaticis quibusdam veteribus crimini dari solet, quod nonnumquam vitium vitio expulerunt, cum voculis illis*

sarturae ubique paratis liberaliter usi nihil cogitarent, num id, quod addebant, sententiae aptum esset»).

γεγάασι, γεγαῶτα(σ), z. γίγνομαι.

γέγηθε, z. γηθέω.

γέγωνα (intr. perf. bij γιγνώσκω), alleen ind. γέγωνε, part. γεγωνώς, hierbij aor. II (ἐ)γέγωνε(ν), inf. γεγωνέμεν en -εῖν M 337, bovendien van **γεγωνέω** impf. 1. sing. en 3. plur. (ἐ)γεγώνευν, 3. sing. ἐγεγώνει (Nck -ον en -ε), zich (door roepen) verneembaar maken, alleen van de menselijke stem, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, zo ver als iem die zijn stem doet klinken zich verneembaar maakt ε 400 (Nck, ter vermijding van de caesuur na de vierde trochaeus, ὅσσον τ' ἐγέγωνε); οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν (hij kon hen niet beschreeuwen) M 337; vand. luid en verneembaar roepen, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ Ω 703; τινί Ξ 469, verg. ϑ 305; zeggen ρ 161 (volg. Wackern. atticisme).

γείναο enz., z. γίγνομαι **II**.

****γείτων,** -ονος, buurman δ 16, ε 489, ι 48. †.

†**γελαστός,** -ον, belachelijk, ἔργα ϑ 307 (beter ἀγέλαστα, z. daar). Adi. verb. van

γελάω (stam γελασ-, verw. met γαλήνη, γλήνη), praes. ind. γελόω(-άω), part. γελόωντες(-άοντες) σ 40, υ 374, aor. (ἐ)γέλασσε, γέλασαν, inf. γελάσαι, part. γελά(σ)σας, bovendien praes. part. **γελώοντες** σ 111, υ 390 (a. l. γελώωντες, Buttm. γελοιῶντες) en impf. **γελώων** υ 347 (a. l. γελοίων, z. γελοιάω) **1)** stralen, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς Τ 362. — **2)** lachen, abs. Φ 408; γέλασαν δ' ἐπὶ (adv.) πάντες 'Αχαιοί Ψ 840; ἐπί τινι υ 374; ook met acc. van de inhoud, ἡδύ Β 270, υ 358, ἁπαλόν ξ 465; met dat., χείλεσιν, alleen met de lippen Ο 101; overdr., ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ ι 413. Verg.

†**γελοιάω** (γέλος; verg. γελάω), impf. γελοίων(γελοίαον), lachen, alleen γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι υ 347 (z. ἀλλότριος; ook γελάω).

†**γελοίιος** (γέλος), neutr. sing. -ιον, lachwekkend, τινί Β 215. (volg. So. -οιmetri causa o. p. v. -ο-, verg. ὄιες ι 425).

γέλος, z. γέλως.

γελόω, γελόωντες, γελώοντες, z. γελάω.

γέλως (verg. γελάω), acc. γέλω(ν) σ 350 (Bentl. overal het aiol. γέλος en γέλον), gelach, μνηστῆρσι ἄσβεστον γ. ὦρσε υ 346, verg. Α 599 (Il. alleen hier); ἀλλήλῃσι γ. παρέχουσαι υ 8, γ. δ' ἑτάροισιν ἔτευχε σ 350; οὐδὲ Ποσειδάωνα γ. ἔχε ϑ 344; γέλῳ ἔκθανον σ 100 (z. ἐκθνήσκω).

γενεή (verg. γενέ-θλη), instrum. γενεῆφι, afstamming, afkomst, b.v. γενεὴν (acc. part.) Διὸς εὔχομαι εἶναι Φ 187, verg. γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν ο 225; γενεῇ ὑπέρτερος Λ 786; ἐμοὶ γενεὴ ἐξ 'Αξίου Φ 157; Αἰτωλὸς γενεήν Ψ 471; ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας Υ 203; vand. *a*) geboorte, leeftijd, b.v. ὁπλότερος γενεῇ Β 707, ὁπλότατος γενεῇ Ι 58, πρότερος Ο 166, νεώτερος Η 153; geboorteplaats Υ 390, verg. α 407. — *b*) geslacht waaruit iem. stamt, b.v. ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι Ζ 211, verg. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν Τ 105 (contam. van οἳ αἵματος ἐμεῦ εἰσίν en οἳ ἐξ ἐμεῦ εἰσίν); van paarden, ras, τῆς γενεῆς εἰσι Ε 265; geslacht, kroost, afstammelingen Φ 191, δ 27; γενεή τε τόκος τε Η 128, Ο 141, ο 175 (verg. κραδίη θυμός τε en v. L. Χ 203); geslacht, generatie Α 250, ξ 325, verg. οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Ζ 146; geslachtstype Ξ 474 (maar beter met Aristof. Buz. ῥα φυήν i. p. v. γενεήν).

γενέθλη (γίγνομαι) **1)** geslacht, stam, Παιήονός εἰσι γενέθλης, zij behoren tot het geslacht van, stammen af van δ 232, ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης ν 130, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης (contam. van οἳ σοῦ αἵματός εἰσιν en οἳ σῆς ἔξ εἰσι γενέθλης) Τ 111 (verg. 105, waar ἐξ ἐμεῦ εἰσί beantwoordt aan σῆς ἔξ εἰσι γενέθλης); van paarden, τῶν οἳ ἐξ ἐγένοντο γενέθλη, zes als kroost, d. i. zes veulens Ε 270. — **2)** geboorteplaats, ἀργύρου, vaderland Β 857.

†**γενειάς** (γένειον), plur. γενειάδες, baard(haren) π 176 (a. l. ἐθειράδες).

****γενειάω** (γένειον), alleen aor. part. γενειήσαντα, een baard hebben, aor. krijgen (volwassen worden) σ 176, 269. †.

γένειον (verw. met γένυς), kin Χ 74, π 176; van smekenden, ἔλλαβε χειρὶ γενείου Φ 371, γενείου χειρὶ ἀψάμενος Κ 454, verg. τ 473.

***γένεσις** (verg. γενέ-θλη), alleen sing. nom., oorsprong, θεῶν, πάντεσσι γ., van Okeanos, als den stamvader der goden Ξ 201, 246, 302. †.

γενετή (verg. γενέ-θλη), geboorte, ἐκ γενετῆς Ω 535, σ 6. †.

†**γενναῖος,** -ον (γένος), aangeboren, οὔ μοι γενναῖον, het ligt niet in mijn aard Ε 253.

γένος, -εος (lat. *genus*, skt *jánas*; verw. met ned. *kunne*, *kind*), ο 533 gen. γένεος (met suniz.) of γένευς (a. l. γένος) **1)** geslacht, familie, πατέρων Ζ 209;

ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ ζ 35.— b) g e s l a c h t, als geheel van gelijksoortige individuën, ἡμιθέων γ. ἀνδρῶν Μ 23, βοῶν υ 212, ἡμιόνων γένος Β 852. — c) g e s l a c h t, g e n e r a t i e, ἀνδρῶν γένος γ 245. — d) van individuën, t e l g π 401; σὸν γένος, van een kleinzoon Τ 124; θεῖον γένος, van de Chimaira Ζ 180; δῖον γένος ἰοχέαιρα, van Artemis Ι 538 (volg. anderen slaat het op het everzwijn). — **2)** a f s t a m m i n g, a f k o m s t, g e b o o r t e Ν 354; vaak als acc. part., γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο Ε 544; ook τοῦ ἐγὼ γ. εὔχομαι εἶναι ξ 204, ἐξ 'Ιθάκης γ. εἰμί ο 267; γένει (i. p. v. het gewone γενεῇ) ὕστερος, later van geboorte, jonger, alleen Γ 215.

***γέντο** (< *γέμ-το, van een in onbruik geraakt γέμω, ik vat), def. aor. 3. sing., hij v a t t e, ἱμάσθλην Θ 43.

γένυς, ἡ (skt *hánu-*, lat. *gena*, ned. *kin*), alleen plur. gen. γενύων, dat. γένυσσιν en acc. γένῡς λ 320, k a a k Ψ 688; van dieren Λ 416. †.

γεραιός, 3. (verg. γερα-ρός), comp. **γεραίτερος** Ι 60, γ 362, o u d; pos. alleen als subst., eerwaarde b e j a a r d e m a n, eerwaarde g r ij s a a r d Α 35, β 201; δῖε Ω 618, διοτρεφές Λ 648, παλαιγενές Ρ 561; γεραιαί, eerwaarde bejaarde vrouwen, in 't alg. v o o r n a m e v r o u w e n [a. l. **γέραιραι** (fem. bij γεραρός), miss., volg. W. Schulze, als eretitel, omdat zij werkzaam waren bij de dienst van Athènè] Ζ 87, 270, 287, 296 (verg. 379 sq.).

γεραίρω (γεραρός), alleen praes. -εις en impf. γέραιρε, iem. iets v e r e r e n, τινὰ ἀγαθοῖσι ξ 441, νώτοισι Η 321, ξ 437. †.

†**Γεραιστός,** (voorgebergte en havenstad) op (de Z.W.punt van) Euboia, tw. G e r e s t o γ 177.

***γέρανος** (miss. verw. met γηρύω; verg. lat. *grus*, ned. *kraan*), k r a a n v o g e l Β 460.

***γεραρός** (γέρας), comp. **-ώτερος** Γ 211, e e r w a a r d, s t a t i g Γ 170. †.

γέρας, τό (verw. met γέρων; vand. volg. Osthoff = het de ouderdom eershalve toekomende deel, alg. e r e d e e l), acc. plur. γέρα **1)** e e r g e s c h e n k, òf een kostbaar stuk van de buit, vooral wapens of slavinnen η 10, verg. Α 118, Ι 334, Α 356, òf bij de maaltijd een uitgezocht stuk vlees δ 66, verg. υ 297 (iron.) en γεραίρω; ook offergave voor de goden Δ 49; handeling ter ere van iemand, e e r b e w ij s, τὸ (δ) γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων Π 457, verg. Ψ 9, δ 197, Verg. A. XI 23. — **2)** e e r a m b t, w a a r d i g h e i d (vooral koninklijke) Υ 182, λ 175; v o o r r e c h t, b ij z o n d e r e t a a k, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων Δ 323, Ι 422.

Γερήνιος, epith. van Nestōr, alleen nom., uit G e r è n i a (van onbekende ligging), waarheen Nestōr gevlucht zou zijn, toen Hèraklès Pulos verwoestte; meestal Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ Β 336, γ 68; ook γ. οὖρος 'Αχαιῶν Θ 80.

γερούσιος, d e o u d e n b e t r e f f e n d, ὅρκος, die de ouden in naam van het volk zweren Χ 119; οἶνος, gerontenwijn Δ 259, ν 8 (verg. Ρ 250). †. Van

γέρων, -οντος (skt *járan*, zwak, oud), voc. γέρον **1)** subst., o u d e m a n, g r ij s a a r d Α 26, γ 226; παλαιοῦ γέροντος ν 432; als appos., παρὰ πατρὶ γέροντι Α 358; plur., γέροντες, de δημογέροντες, oorsprkl. oudsten en aanzienlijksten van het volk, die de raad van den koning vormden, in de Il. v o o r n a a m s t e n, v o r s t e n (zonder onderscheid van leeftijd, verg. *senatores*) Β 404, Ζ 113 enz., ook η 189; ook van rechters Σ 503. — **2)** adi., b e j a a r d, πολεμιστής Κ 549; van zaken, alleen σάκος εὐρὺ γέρον χ 184 (Weckl. εὐρῶεν).

γεύομαι (lat. *gustus*, ned. te *kust* en te *keur*), alleen fut. inf. γεύσεσθαι, aor. coni. γεύσεται, -σόμεθα, inf. -σασθαι, p r o e v e n, overdr., met gen., p r o e v e n v a n, k e n n i s m a k e n m e t, προικὸς 'Αχαιῶν ρ 413; χειρῶν υ 181, δουρὸς ἀκωκῆς Φ 61, ὀιστοῦ φ 98; ook ἀλλήλων ἐγχείῃσιν Υ 258. †.

***γέφῡρα** (verw. met du. *Gabel*), alleen plur. a) d a m m e n, om water te keren, τὸν δ' οὔτ' ἄρ τι γέφυραι ἐερμέναι ἰσχανάουσι Ε 89. — b) overdr., tussenruimten, r u i m t e n t u s s e n d e b e i d e l e g e r s [volg. anderen w e g e n t u s s e n d e v e r s c h i l l e n d e l e g e r a f d e l i n g e n (διέξοδοι τῶν φαλάγγων, Schol.), volg. Godley d a m m e n v a n d e o o r l o g, d. w. z. de perken of de omlijsting van het eigenlijke slagveld] Δ 371.

***γεφῡρόω** (γέφυρα), alleen aor. γεφύρωσε, t o t e e n d a m m a k e n, d a m m e n, πτελέη ποταμόν, afdammen Φ 245; κέλευθον, een pad maken dat een dam vormt Ο 357. †.

γῆ, = γαῖα Ο 24, λ 302; als godin Γ 104, Τ 259.

γηθέω (verg. γαίω), praes. γηθεῖ(-έει), impf. ἐγήθεε, -ον, fut. γηθήσει, -ειν, aor. γήθησε enz., opt. -ήσαι Α 255, perf. met intens. praesensbet. 3. sing. γέγηθε, plusqpf. γεγήθει(-έε), z i c h v e r h e u g e n, abs. Ζ 212 en φρένα Θ 559, κατὰ θυμόν Ν 416, θυμῷ Η 189; ook γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ η 269, Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει Ν 494, 'Αχιλλῆος (Weckl. -ι) κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι Ξ 140; gewoonl. met part., om de oorzaak der vreugde uit te

drukken, ἰδὼν γήθησεν Α 330 enz.; ook met ὅτι Ρ 567, οὕνεκα σ 281; met acc. van de inhoud, τάδε Ι 77; met acc. c. part. (met genoegen zien) Θ 378.

†**γηθοσύνη**, vreugde Φ 390. Verg.

γηθόσυνος, 3. (γηθέω), blij, verheugd Ν 29, λ 540 (anderen γηθοσύνῃ); met dat., over iets, om iets, χάρμῃ Ν 82, οὔρῳ ε 269; ook κῆρ, in het hart Δ 272.

γηράς, z. γηράσκω.

γῆρας, -αος, τό (γέρων), dat. γήραϊ en γήραι(γήρᾳ'), hoge leeftijd, ouderdom, ἐκ νεότητος εἰς γ. Ξ 86. Epitheta: λυγρῷ, λιπαρόν, στυγερῷ, χαλεπόν, ὠμῷ (verg. ook οὐδός).

γηράσκω (γῆρας), praes. -ει, coni. -ωσι, inf. -έμεν, part. -οντα, impf. γήρασκε, aor. II ἐγήρα, part. γηράς, oud worden Η 148, δ 210; van vruchten, rijpen η 120.

†**γῆρυς**, ἡ (verw. met lat. *garrire*; verg. ook γέρανος), klank Δ 437.

****Γίγαντες**, -ων, dat. Γίγᾱσι en Γιγάντεσσι, Giganten, volk van reuzen κ 120, ἄγρια φῦλα Γιγάντων η 206, ὑπέρθυμοι η 59. †.

γίγνομαι (verg. γένος; op enkele plaatsen a.l. vormen van ion. **γίνομαι**), praes., impf. (ἐ)γίγνετο, γίγνοντο, aor. γενόμην, γένευ(-ε'), γένετο, γενέσθην, γενόμεσθα, ἐγένεσθε, (ἐ)γένοντο, coni. γένωμαι, -ηαι enz., opt. γενοίμην enz., 3. plur. γενοίατο, imper. γενέσθω, inf. γενέσθαι, bovendien γεινόμεθ' Χ 477, -όμενος, -ου, -ῳ (δ 208) (-ει- metri causa), iter. γενέσκετο λ 208, perf. γέγονε, 3. plur. γεγάᾱσι, part. γεγαυῖα, plusqpf. γεγόνει Ν 355 **I)** intr. **1)** ontstaan, worden *a*) van mensen en dieren, geboren worden, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ γένηται ζ 201 (verg. Α 262), τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων Ο 641, ὅς οἱ γένετο ἐκ δούλης δ 11, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται δ 418; μήτ' εἴης . . . μήτε γένοιο, leven noch geboren zijn σ 79; perf., eig., geboren zijn, b.v. ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα Ι 456, τοῦ γεγάασι, uit dezen zijn gesproten κ 5; vand. alg. zijn, ὁπλότεροι γεγάασι Δ 325, οἳ νῦν γεγάασι, die thans leven ω 84. — *b*) van planten, ontstaan, groeien Β 468, ν 245. — *c*) van zaken en begrippen, ontstaan, b.v. γίγνεται ὀδμὴ ἐξ αὐτῆς Ξ 415, ἄραβος γίγνετ' ὀδόντων Κ 375 (verg. Ν 283), verg. Ο 607, μ 326, Ψ 505 enz., ἔκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή Π 634; ἀγορή, kwam tot stand, had plaats β 26; gebeuren, b.v. ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο, Γ 176, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται Γ 110; met dat., iem. geworden, ten deel vallen, ἐμοί γε τάδε γ 228, verg. Ν 659; van gemoedstoestanden, bevangen, treffen, Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ' Α 188, verg. Λ 471; τί νύ μοι μήκιστα γένηται, mij overkomen ε 299. — **2)** in een toestand geraken, (tot iets) worden, praeterit. geworden zijn, d. i. zijn (ook praes., b.v. β 320, ξ 157); de nadere aanwijzing van het praedikaat geschiedt *a*) door een subst., b.v. ὕδωρ καὶ γαῖα Η 99; χάρμα τινί Ζ 82, κυσὶν μέλπηθρα Σ 179; πάντα γίγνεσθαι, alles worden, d. i. alle gedaanten aannemen δ 418, verg. 458. — *b*) door een adi., τοῖσι πόλεμος γλυκίων γένετο Β 453. — *c*) vaak door een praepos. of adv., b.v. ἐπὶ νηυσίν, komen Θ 180, δύης ἐπὶ πῆμα, geraken ξ 338; περὶ ἄλλων Δ 375; ἐν πυρί Β 340; ἀπ' οὔατος, z. ἀπὸ **B 1** *b*; ἀκήν Γ 95; πρὸ ὁδοῦ, vorderen (πρό is adv., ὁδοῦ gen. loc.)Δ 382. — **II)** tr., alleen aor. 2. sing. ἐγείναο, 3. sing. (ἐ)γείνατο, coni. 2. sing. γείνεαι υ 202, inf. γείνασθαι (over γεινόμεθ', -όμενος, -ου, dat Bekk. door de overeenkomstige vormen van γίγνομαι wilde vervangen, z. boven vóór **I**), verwekken, het leven schenken aan, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ Α 280, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ Ε 896, ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ γείνατο παῖδε λ 299; ook van den vader Ε 800 (δ 208 vermoedt A. Platt γειναμένῳ i. p. v. γεινομένῳ); van de ouders, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον θ 312 (verg. Χ 481); van Zeus als den schepper der mensen υ 202.

γιγνώσκω (lat. *nosco*, ned. *kunnen, kennen*), praes. -ω, -εις enz., impf. γίγνωσκον, -ε, -ον, fut. γνώσεαι (met suniz. Β 367) en γνώσῃ(-ε') enz., aor. ἔγνων, γνῶ enz., coni. γνώω enz., plur. γνώομεν π 304, γνώωσι, maar ook γνῷς χ 373, γνῷ Α 411 en Π 273, γνῶτον φ 218, γνῶμεν Χ 382, γνῶσιν Ζ 231, opt. γνοίην enz., imper. 2. plur. γνῶτε Τ 84, inf. γνῶναι (b.v. ν 312) en γνώμεναι, te weten komen, leren kennen, νόον Χ 382, μῦθον εὖ (kennis nemen van) Τ 84; αὐτόν (kennis maken met, iron.) Σ 270; met afh. zin, εἰ Β 367, ὅς τε . . . ὅς τε Β 365, verg. Ψ 497, οἵη υ 237 (ondervinden, zo ook φιλότητα ο 537), ὅτι Ζ 231; in 't bijz. *a*) inzien, begrijpen, ἣν ἄτην Α 412, Διὸς ἱρὰ τάλαντα Π 658, ῥεχθέν Ρ 32, ὄρνιθας β 159, ἐμὴν βουλήν Υ 20; ὅσσον ἔγωγε γιγνώσκω Ν 223; met afh. zin, ὅ τε Ε 331, ὡς Ψ 610, χ 373, ὅτι (prolept.) Ω 563, acc. c. part. ο 532; met aan te vullen gedachte ξ 215. — *b*) bemerken, met afh. zin, ὅτι Θ 175, ὅ Θ 140, acc. c. part. Ε 824, Ζ 191. — *c*) bemerken dat iem. iets is, herkennen, ἄνδρας δηίους Κ 358, ἀθανάτην θεόν α 420; μέ φ 218, σέ Ε 815, ν 312, ἑτάρους Ο 241, τινὰ ἀσπίδι Ε 182; κλῆρον Η 185; γνῶναι τὸν ἐόντα ω 159, verg. σ' εὖ

γιγνώσκων Ω 356, αἴ κε γνώω τοιοῦτον ἐόντα (mij te binnen kan brengen, thuis kan brengen) ξ 118. — *d*) nader leren kennen (= πειρηθῆναι) α 411, met gen. ἀλλήλων φ 36. ψ 109; onderzoeken, ἰθύν π 304; met afh. zin, εἰ Φ 266, ὅς τε . . . ὅς τε ρ 363. — *e*) onderscheiden, ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα Ε 128; uitmaken, met afh. zin en prolept., Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη Ε 85; erkennen Ψ 661.

***γλάγος** (verw. met γάλα), melk Β 471, Π 643. †.

†γλακτο-φάγος (γάλα en ἔφαγον), zich met melk voedend, epith. der Hippèmolgoi Ν 6.

†Γλαύκη (γλαυκός), een van Nèreus' dochters Σ 39.

†γλαυκιάω (γλαυκός), part. -όων(-άων), met vonkelende ogen, λέων Υ 172 (volg. E. Veckenstedt met grijsblauw stralende ogen).

†γλαυκός, 3. (verg. γαλήνη). vonkelend, θάλασσα Π 34 (volg. E. Veckenstedt: grijsblauw).

***Γλαῦκος** (z. het vor.) **1)** †zoon van Sisufos, vader van Bellerofontès Ζ 154. — **2)** zoon van Hippolochos Ζ 119, Η 12, kleinzoon van Bellerofontès Ζ 206, aanvoerder der Lukiërs Β 876, Η 13, vriend van Sarpèdōn Μ 102, Π 492; zijn ontmoeting met Diomèdès Ζ 119 sqq.

γλαυκ-ῶπις, -ιδος (γλαῦξ en ὤψ, verg. βοῶπις), acc. -ώπιδα en -ῶπιν (alleen α 156, v. L. γλαυκώπιδ'), voc. -ῶπι, oorsprkl. met de ogen van een uil, epith. van Athènè; bij Hom. (bij wien van enig verband tussen de godin en de uil niets blijkt; daarom volg. sommigen van γλαυκός en ὤψ) met vonkelende blik [volg E. Veckenstedt: met grijsblauwe ogen (lat. *caesius*), tegenst. κυανῶπις], gewoonl. (θεὰ) γλ. Ἀθήνη Α 206, α 156; ook γλ. κούρη Ω 26 of Διὸς γλ. κ. β 433; als subst., de godin met de vonkelende blik Θ 373, γ 135.

†Γλαφύραι, stad (in Thessalië) Β 712. Verg.

γλαφυρός, 3. (verg. δια-γλάφω), hol, gewelfd, van holen of grotten in de rotsen Β 88, Σ 402, maar vooral van schepen Β 454, δ 513; ook φόρμιγξ θ 257; λιμήν, door hoogten omgeven μ 305 (= κοῖλος κ 92, verg. δ 1).

γλήνη (verw. met γαλήνη, verg. eng. *clean*, ned. *klein*-ood) **1)** pupil, oogappel ι 390, Ξ 494. — **2)** pop, meisje, met verachting, ἔρρε, κακὴ γλήνη Θ 164 (volg. T. C. Snow: «*be off, evil eye*»). †.

†γλῆνος, -εος (verg. γλήνη), kleinood Ω 192.

†Γλίσᾱς, -αντος, stad in Boiotië Β 504.

***γλουτός** (verw. met ned. *kluit, kloot*), bil Ε 66, Θ 340, Ν 651. †.

γλυκερός, 3., = γλυκύς, comp. **†γλυκερώτερος** ι 28, zoet, b.v. συκέαι η 116, μέλι υ 69; ὕδωρ μ 306; overdr., ὕπνος Κ 4, νόστος χ 323, μολπή Ν 637, φάος π 23.

†γλυκύ-θῡμος, zachtaardig Υ 467.

γλυκύς, -ύ (verw. met lat. *dulcis*,), comp. **γλυκίων,** -ον Α 249, ι 34, zoet, νέκταρ Α 589; overdr., ὕπνος Α 610, ἵμερος Γ 139, αἰών ε 152.

γλυφίς, -ίδος (verw. met γλύφω, lat. *glubere*, ned. *klieven* enz.), keep, plur., kepen aan het achtereind van de pijlschacht, om te voorkomen dat de vingers afglijden Δ 122, φ 419. †.

γλῶσσα **1)** tong, van mensen en dieren Α 249; τάμνετε μὲν γλώσσας γ 332, verg. 341. — **2)** taal Β 804, τ 175. Verw. met

†γλωχίς, -ῖνος, ἡ (γλῶσσα), tong, d.i. haak vóór aan de wagenbak, waaraan de jukriem, ζυγόδεσμον, bevestigd werd (volg. anderen van een weerhaak voorziene punt van de door de disselboom gaande spijker, ἕστωρ, volg. Reich.² p. 129 eind van de jukriem) Ω 274.

γναθμός (verw. met γένυς), kaak, van mensen en dieren Ν 671, π 175; z. ook ἀλλότριος.

γναμπτός, 3. (z. ook ἐύγν.) **1)** gebogen, krom, ἕλικας (spiraalvormig) Σ 401, ἀγκίστροισιν δ 369, γένυσσι Λ 416. — **2)** buigzaam, lenig, ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι Λ 669, λ 394; overdr., vermurwbaar, νόημα Ω 41 (verg. ἐπιγνάμπτω). Van

†γνάμπτω (verg. κάμπτω), aor. γνάμψε, buigen Ψ 731 (hij boog de knie, d. w. z. hij kon zich niet op de been houden onder de last van Aiās).

γνήσιος (γενέσθαι), echt, υἱός, tegenst. νόθος Λ 102, ξ 202. †.

***γνύξ** (γόνυ), adv., met (gebogen) knie, altoos in de uitdr. γνὺξ ἔριπε, -ών, -οῦσα, op de knieën neerzijgen Ε 68, 309, 357.

γνῶ, γνώομεν enz., z. γιγνώσκω.

†γνώριμος (verg. γνωρ-ίζω, lat. *gnārus*), eig. kenbaar, vand. bekende π 9.

γνωτός, 3. **1)** (adi. verb. van γιγνώσκω), gekend, bekend(e) ω 182 (Od. alleen hier); γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν Η 401. — **2)** *(volg. Fick = γνητός, lat. *gnātus*, evenals ἀλλόγνωτος uit ἄλλος en γνητός), verwant, als subst. van alle graden van verwantschap, γνωτοί τε γνωταί τε Ο 350, vand. ook broeder Ρ 35 (verg. κασίγνητος).

γοάω (γοή; z. γόος), praes. inf. γοήμεναι, part. γοόωντα, -τες, -τας, γοόωσα, -αν(γο-

άοντα enz., γοάουσα, -αν), γοῶντες Σ 315 enz., ι 467, impf. γόων(γόαον), iter. γοάασκε(γοάεσκε) ϑ 92, opt. γοάοιμεν, -εν, fut. γοήσεται, aor. II 3. plur. γόον Z 500 (volg. Be. impf. i. p. v. γόεον = γόαον), weeklagen, jammeren, vaak part., b.v. E 413, ἀδινόν δ 721; met acc., bejammeren, beklagen (vooral een dode), τινά Φ 124, τ 264; πότμον τινός Π 857.

†**γόμφος** (verg. γαμφηλαί), houten pen ε 248.

γονή (verg. γένος), nakomelingschap Ω 539, δ 755. †.

†**Γονόεσσα** (γουνός), stad in de buurt van Sikuōn B 573.

γόνος (verg. γένος) **1)** wording, afkomst α 216, λ 234. — **2)** het gewordene, kroost, νεώτατος γόνοιο Y 409, verg. δ 12, van dieren μ 130; kind, zoon E 635, σ 218.

γόνυ, τό (skt *jánu*, lat. *genu*, ned. *knie*), gen. γούνατος Φ 591 en γουνός (< γονϝός), plur. nom. γούνατα en γοῦνα, gen. γούνων, dat. γούνασι, γούνεσσι, knie, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι T 166; κάματος δ' ὑπὸ γ. ἐδάμνα Φ 52; γόνυ κάμπτειν, de knie buigen, uitrusten H 118; ἐπὶ γούνεσσι καθίσσας, op de schoot zetten I 488, verg. 455, τ 401, E 370, maar ἐπὶ γοῦνα ἕζεσθαι, met de knieën op de grond overeind gaan zitten (van iem. die op de grond gelegen heeft) Ξ 437; ϑεῶν ἐν γούνασι κεῖται, het ligt in de schoot der goden (de schoot gedacht als de bewaarplaats, waar de goden goede en kwade gaven bewaren, zoals de priesteres te Delfoi, de plaatsvervangster van de godheid, loten opneemt en uitdeelt uit haar schoot, verg. L. Weniger, Sokrates 2 Jahrg. p. 1 sqq.) P 514, α 267 (anders Verg. A. IX 261: *in vestris pono gremiis*, waar de knieën van het godenbeeld gedacht zijn als ontvangplaats van de gaven der mensen, verg. Z 92); over γούνατα enz. λύειν z. λύω **I 1 3**; smekenden omvatten de knieën of raakten de knieën aan van hen, tot wie zij smeekten, vand. λάβε, ἥψατο γούνων (γοῦνα λαβόντι ζ 147), ἑλὼν Φ 71, ἀντίον ἤλυθε Y 463; τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι γ 92 (verg. ι 267); ἀμφὶ 'Αρήτης βάλε γούνασι χεῖρας η 142, verg. ζ 310; περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι 'Αχαιοὺς λισσομένους Λ 609; 'Αμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο σ 395; ἔμ' ἐλλισσέσκετο γούνων I 451, γούνων λίσσοιτο χ 337, γούνων ἐλλιτάνευσα κ 481; λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων X 338; οἱ γούνατ' ἔκυσσε Θ 371. Z. ook γυῖον (eind.).

γόον, z. ook γοάω.

γόος (verw. met βοή), gen. -οιο en -ου, weeklacht, gejammer E 156, δ 758; τινός, om iem. Ω 507, δ 113; ἵμερος γόοιο Ψ 14, δ 113; verbonden met στοναχή π 144, κλαυθμός φ 228, ἐνοπή Ω 160 enz.; vooral klacht om een gestorvene Σ 316, Ψ 14. Epitheta: ἀδινός, ἄρρητος, δακρυόεις, ϑαλερός, ἱμερόεις, κρυερός, ὀιζυρός, ὀλοός, πολυδάκρυτος, στυγερός.

γοόωντα, -όωσα, z. γοάω.

Γόργειος, 3., tot Gorgō behorend, Γοργείη κεφαλή, Gorgonenhoofd E 741, λ 634. †.

†**Γοργυθίων,** -ωνος (Γέργιθες), zoon van Priamos en Kastianeira uit Aisūmè, door Teukros gedood Θ 302.

***Γοργώ,** -οῦς(-όος), ἡ (γοργός), monster, waarvan vooral het hoofd verschrikkelijk was Θ 349, Λ 36 (verg. Γόργειος). †.

Γόρτῡς of **-ῡν,** -ῡνος, stad midden op de Z.kust van Krètè B 646, γ 294. †.

γοῦν, beter γ' οὖν.

γουνάζομαι (γόνυ), alleen praes. ind. 1. sing., imper. 2. sing. γουνάζεο, impf. 3. dual. γουναζέσθην, fut. γουνάσομαι, iems knieën aanraken, van smekenden, vand. smeken (ook zonder iems knieën aan te raken), τινά A 427, abs. Λ 130; ὑπέρ τινος, ter wille van iem. O 665, τινά τινος en πρός τινος, iem. bezweren bij λ 66 sq., ν 324; ook μή με γούνων μηδὲ τοκήων X 345.

γουνάομαι, z. γουνόομαι.

γούνατα, -ασι, -εσσι, z. γόνυ.

†**Γουνεύς** (Γόννοι, stad in Thessalië), aanvoerder der Eniènes en Peraiboi B 748.

γουνόομαι (γόνυ; v. L. γουνάζομαι of γουνάομαι), = γουνάζομαι, alleen praes. en impf. -ούμην, smeken, τινά I 583, ζ 149 (NB.! verg. 168 sq.); πολλὰ (dringend) ϑεοὺς γουνούμενος δ 433; abs. O 660; πολλὰ νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα (met inf.), smekend beloven κ 521 (verg. εὔχομαι Δ 119).

γουνός (γόνυ), alleen sing. nom. en acc., kromming, heuvel, glooiing, γουνὸς 'Αθηνάων λ 323; γουνὸς ἀλωῆς I 534; ἀνὰ en κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο α 193, λ 193.

†**γραῖα,** -ης (γρῆυς), oude vrouw α 438.

†**Γραῖα,** stad in Boiotië B 498.

†**γραπτῦς** (γράφω), plur. acc. γραπτῦς, schram ω 229.

***γράφω** (verw. met ned. *kerven*), alleen aor. γράψεν, γράψας, krassen, schrammen, ὀστέον, van de punt der lans P 599; vand. ingriffen, schrijven, γράψας ἐν πίνακι ϑυμοφϑόρα πολλά Z 169 (z. σῆμα *c*).

†**Γρήνῑκος,** rivier (die op de Īdè ontspringt) M 21.

γρηῦς of **γρῆυς** (verw. met γέρων), dat. γρηί, voc. γρηῦ en γρῆυ, oude vrouw

τ 383, παλαιή τ 346, παλαιγενεί Γ 386 (Il. alleen hier); γυνὴ Σικελὴ γρῆυς ω 211, verg. γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ α 191.

***γύαλον** (verw. met lat. *vola*), holte, welving, θώρηκος γ., gewelfde bronzen plaat van het uit een borst- en een rugplaat bestaande pantser, die wschl. aan de zijden aan elkaar gegespt werden E 99 (z. Helb.[2] p. 287, Reich.[2] p. 64—66); θώρηξ . . . γυάλοισιν ἀρηρώς O 530 (verg. ook κραται-γύαλος).

***Γῡγαίη 1)** λίμνη Γ., het Gugaiische Meer (in Ludië) Y 391. — **2)** de nimf van dit meer B 865. †.

γυῖον (verw. met γύαλον), gewricht, alleen plur., γυῖα ποδῶν N 512 (ook Ψ 627 Duentz. i. p. v. πόδες); vand. ledematen, γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε E 122; εἰ ἐντρέχοι γυῖα T 385; τρόμος ἔλλαβε γυῖα Θ 452, ἐκ κάματον εἵλετο γυίων κ 363; ἀπὸ πραπίδων ἠδ' ἀπὸ γυίων Ω 514; z. ook λύω **I 3** en ὑπολύω **1** *b*. Epitheta: ἀγλαά, ἔμπεδα, φαίδιμα. (NB.! meermalen is in de overlevering γυῖα met γοῦνα verward).

***γυιόω** (γυῖον), fut. -ώσω, -ώσειν, eig. in de γυῖα, ledematen, treffen (verg. αὐχενίζειν, ῥαχίζειν enz., ook ned. nekken enz.), vand. verlammen, ἵππους Θ 402, 416. †.

γυμνόομαι (γυμνός), alleen praes. inf. γυμνοῦσθαι ζ 222, aor. 3. sing. (ἐ)γυμνώθη, opt. γυμνωθείη, part. -θέντα, zich ontbloten, zich ontkleden ζ 222, κ 341; met gen., ῥακέων ἐγυμνώθη, hij ontdeed zich van de lompen χ 1; βραχίονα γυμνωθέντα, niet (door het schild) gedekt M 389, verg. 428, Π 312; τεῖχος ἐγυμνώθη, de muur werd ontbloot (door het wegrukken der ἔπαλξις) M 399.

γυμνός, -όν (verw. met lat. *nudus*, ned. *naakt*), naakt X 510; gewoonl. zonder wapens, ongewapend, weerloos P 711 enz.; van zaken, τόξον, uit de koker (γωρυτός φ 54) genomen λ 607, ook ὀιστός φ 417.

†**γυναικεῖος,** 3. (γυνή), vrouwen-, βουλαί λ 437.

***γυναι-μανής** (μαίνομαι), alleen voc. -ές, vrouwengek, van Paris Γ 39, N 769. †.

****γύναιος,** -ον (γυνή), alleen δῶρα, geschenken aan een vrouw λ 521, ο 247. †.

γυνή, -αικός (verg. got. *qinō*, ned. *kween*), vrouw en wel *a*) in tegenst. tot man, dus van elke leeftijd en stand O 683, υ 6; θηλύτεραι Θ 520; ook met verachting, γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο Θ 163, en als type van weerloosheid X 125; δῖα γυναικῶν, z. δῖος *b*. — *b*) vrouw, echtgenote Z 160, θ 523; ook van bijvrouwen Ω 497. — *c*) meesteres ξ 123 enz.; γ. δέσποινα η 347. — *d*) sterfelijke vrouw, in tegenst. tot godin Π 176, Ω 58, κ 228. — *e*) dienende vrouw X 511, ο 76; σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί ζ 52 enz.; δμῳαί γυναῖκες θ 103; met ταμίη Z 390, ἀλετρίς υ 105; met Σικελή ω 211.

****Γῡραί** (nl. πέτραι) en **Γυραίη** πέτρη (verg. γυρός), de Guraiïsche klippen (in de nabijheid van Geraistos?), waar Aiās, Oïleus' zoon, schipbreuk lijdt δ 500, 507. †.

†**γῡρός** (verw. met γύαλον), gebogen, γυρὸς ἐν ὤμοισιν τ 246.

†**Γυρτιάδης,** zoon van Gurtios, Hurtakos Ξ 512.

†**Γυρτώνη,** stad (in Thessalië) B 738.

γύψ, γυπός, ὁ, alleen plur. γῦπες, γύπεσσι en λ 578 dual. γῦπε, gier Δ 237 enz. (als roofvogel die op lijken aast, behalve λ 578).

†**γωρῡτός,** koker van de boog φ 54.

Δ.

δ', = δέ, z. daar; z. ook δή eind.

δα-, = ζα-, = διά-, zeer, b.v. δάσκιος.

ΔΑ-, aor. II δέδαε, perf. δεδάηκας, -ε, part. δεδαώς, -ηκότες, med. aor. II inf. δεδάασθαι(-έσθαι), aor. II ἐδάην, coni. δαείω(-ήω), δαῶμεν B 299, inf. δαήμεναι en δαῆναι(-ήμεν') δ 493, fut. 2. sing. δαήσεαι **1)** alle vormen behalve act. aor. II, te weten komen, vernemen, met acc., b.v. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι Z 150; ὅσσα πεύθομαι δαήσεαι γ 187; γυναῖκας π 316; τὶ πρός τινος Λ 831 (a. l. δεδιδάχθαι); naast πυθέσθαι ν 335; naast ἴδωμαι met tweeled. afhank. vraag Φ 61; met gen., verstand krijgen van, πολέμοιο δαήμεναι Φ 487; τινός met afhank. vraag, van iem. te weten komen τ 325; perf., geleerd hebben kennen, verstand hebben van, οὐ δεδαηκότες ἀλκήν β 61; δεδάηκε ἄεθλον θ 134; θεῶν ἔξ ρ 519. — **2)** **act. aor. II, onderwijzen, τινά ζ 233; τινά τι θ 448; met inf. υ 72.

δαήμων, -ονος (ΔΑ-), kundig, ervaren, τέκτων O 411; met gen., ἀέθλων enz. θ 159 enz.; met ἐν Ψ 671.

δαῆναι, z. ΔΑ-.

***δᾱήρ,** -έρος (< *δαιϜήρ; skt *dēvár-*, lat. *lēvir*), voc. δᾶερ, zwager, mansbroeder Γ 180 (Ω 762 en 769 δαέρων met suniz., J. Schmidt δαιϜρῶν).

δάηται, z. δαίω.

δαί (δή), in vragen, dan, toch (met

meer nadruk dan δέ) K 408, α 225, ω 299 (volg. Aristarch.; anderen δ' αὖ, δή of τοί). †.

δαιδάλεος, 3. (van δαίδαλος, verg. δαιδάλλω), kunstig bewerkt, kunstig versierd, ζωστήρ, Δ 135, ἔντεα Z 418, θρόνος α 131, φόρμιγξ I 187, ἅρματα P 448.

δαιδάλλω (verw. met lat. *dolare*, ned. *tol*), alleen praes. part., kunstig bewerken, versieren, λέχος χρυσῷ ψ 200, σάκος Σ 479. †.

δαίδαλον (eig. neutr. van δαίδαλος, verg. δαιδάλλω), kunstwerk, sing. alleen τ 227 (Od. alleen hier); plur. E 60; van Achilleus' wapenrusting T 13; versieringen (geborduurde figuren) Ξ 179; sieraden Σ 400.

†**Δαίδαλος** (verg. δαιδάλλω), de beroemde «kunstenaar» uit Krètè Σ 592.

δαΐζω (verg. δαίομαι), praes. inf. δαϊζέμεναι, part. δαΐζων, impf. ἐδάϊζε, aor. inf. δαΐξαι, pass. part. δαϊζόμενος, perf. δεδαϊγμένος enz. *a*) verscheuren, χιτῶνα B 416; κόμην, uitrukken Σ 27; doorboren (van de speer H 247), doden Λ 497; abs. Φ 33; vaak δεδαϊγμένος ὀξέι χαλκῷ Σ 236 enz.; zonder χαλκῷ T 203; ἦτορ (acc. part.) P 535 (Heyne δεδαϊγμένοι i. p. v. -ον, verg. *b*); in stukken snijden τά ξ 434 (verg. 433 en o 140). — *b*) overdr., pass., door angst, zorg of twijfel verscheurd, gefolterd worden (verg. δαίομαι **2**), ἐδαΐζετο θυμός I 8, O 629, verg. ν 320; δαϊζόμενος κατὰ θυμόν Ξ 20. (α, maar Λ 497 metri causa ᾱ).

***δαϊ-κτάμενος** (2. δαΐς en κτείνω; anderen δαῒ κτάμενος), in de strijd gedood Φ 146, 301. †.

δαιμόνιος 3. (δαίμων), alleen voc., eig. in de macht van een godheid, vand. met blindheid geslagen, bezeten, verdwaasd, rampzalig, zowel verwijtend als beklagend B 200, δ 774, Ω 194, ξ 443 enz.

δαίμων, -ονος (verw. met δαίομαι, verg. μοῖρα, νέμεσις, αἶσα), eig. toedeler, vand. **1)** een godheid (zonder bijbegrip van goed of kwaad), ἐπεί σε μοι ἤγαγε δ. ξ 386, verg. Λ 480, δαίμονι ἶσος E 438 enz.; (een goede) ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων φ 201 (= τὶς θεός 196); (een vijandige) κακός ω 149, στυγερός ε 396, χαλεπός τ 201, δαίμονος αἶσα κακή λ 61; μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων ἡμετέρης O 468 (= θεός 473). — **2)** de godheid (algemeen) β 134, π 64; σὺν δαίμονι, met de hulp van de godheid Λ 792; πρὸς δαίμονα, tegen de (iem. beschermende) godheid P 98, 104; (de bepaalde uit het verband blijkende godheid), ἦρχε δὲ δ. 420 (Afrodītè), ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δ. O 418 (Apollōn, verg. 236 sqq.), T 188 (Zeus, verg. 258), γ 166 (Zeus, verg. 160), o 261 (Athènè, verg. 222); τοὶ δαίμονα δώσω Θ 166 (verg. παιδὶ δόμεν θάνατον I 571; Zènod. πότμον ἐφήσω); plur., de goden Z 115, Ψ 595; de goden van de Olumpos A 222.

δαίνῡμι (δαίομαι), praes. imper. 2. sing. δαίνῡ I 70 (v. Herw. δαίνυθι), part. -νύντα, impf. δαίνῡ, fut. inf. δαίσειν, med. praes. 2 sing. δαίνῠσαι, 3. -υται, 3. plur. -υνται, coni. 2. sing. δαινῡ́η τ 328 en δαινῡ́ῃ θ 243 (ῡ metri causa), imper. 3. sing. δαινύσθω, 2. plur. -ύσθε, inf. -υσθαι, part. -ύμενον enz., impf. (steeds zonder augm.) 2. sing. δαίνυ' Ω 63 (a. l. δαίνυσ'), 3. plur. -υντο, opt. 3. sing. δαινῦτο Ω 665 (Bekk. δαινυῖτο), plur. δαινῦατο σ 248 (Thiersch -υίατο), aor. part. δαισάμενοι **1)** act., een maaltijd geven, met acc. v. d. inhoud, δαῖτά τινι I 70; ook τάφον 'Αργείοισι γ 309, verg. Ψ 29; γάμον ἔτησι δ 3, verg. T 299. — **2)** med., een maaltijd houden of gebruiken A 468, α 228; δαῖτα Ω 802, δαίτην η 50, εἰλαπίνην Ψ 201; vand. zich te goed doen aan, κρέα καὶ μέθυ ι 162; van goden, ἑκατόμβας I 535.

δαίομαι (verw. met skt *dáyatē*, verdeelt), med. en pass., praes. δαίεται, part. -όμενος, impf. δαίετο, fut. δάσονται (< δάτσονται, verg. δατέομαι en πασάμην bij πατέομαι), aor. ἐδάσσατο, ἐδάσαντο, zonder augment δασσάμεθα, δάσαντο, coni. δάσωνται, opt. δασαίμεθα, inf. δάσασθαι en δάσσασθαι, part. δασσάμενοι, iter. δασάσκετο, perf. δέδασται, 3. plur. δεδαίαται α 23, bovendien van **δατέομαι** praes. en impf. δατέονται, -εόμεθα, -έοντο en -εῦντο Ψ 121, α 112 **1)** (ver)delen, πάντα ἄνδιχα, alles in tweeën Σ 511; κρέα μνηστῆρσι ρ 332; μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα γ 66; διά ... παῦρα I 333; in 't bijz., onder elkaar verdelen, κτήματα πάντα β 335, verg. 368 enz., ληίδα I 138, διὰ κτῆσιν E 158; overdr., μένος "Αρηος, het vuur van A. onder elkaar verdelen, d.i. met gelijk vuur strijden Σ 264; zich toedelen, genieten, met gen. partit., κνίσης Θ 550 (onecht vers); pass., ge- of verdeeld worden, μήλων δαιομένων ι 551; τοὶ διχθὰ δεδαίαται, die in twee delen gedeeld zijn α 23; δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται o 412, verg. O 189. — **2)** aan stukken snijden, κρέα o 140, verg. ξ 434; ook τινὰ ἐπισσώτροις Y 394; χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, stukstampen Ψ 121; onder elkaar de buit verdelen, verscheuren, van roofvogels of honden, κατὰ πάντα δάσονται X 354; (ὠμὰ) δάσασθαι, verslinden Ψ 21, σ 87; overdr.,

μοὶ ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐεται ἦτορ, mijn hart wordt gefolterd α 48 (verg. δαΐζω *b*).

1. **δαΐς,** -ίδος, ἡ (att. δᾴς; δαίω), f a k-k e l, alleen plur. α 428, Σ 492 (Il. alleen hier).

2. ***δαΐς,** ἡ (δαίω), hitte van de s t r ij d, v e l d s l a g, alleen dat., ἐν δαΐ λυγρῇ N 286, Ω 739, of λευγαλέῃ Ξ 387 (verg. δαϊ-κτάμενος). †.

δαίς, -τός, ἡ (δαίνυμι), p o r t i e, m a a l, ἐίσῃ Δ 48, π 479; m a a l t ij d, van goden en mensen A 424, plur. υ 182; o f f e r-m a a l, θεῶν ἐν δαιτί γ 336; l ij k m a a l Ω 802 (verg. 1. τάφος *b*); m a a l voor wilde dieren A 5 (anderen met Aristarch., alsof δ. alleen van voedsel voor mensen gebruikt kan worden, πᾶσι), verg. Ω 43. Epitheta: ἐπήρατος, ἐρατεινή, ἐρικυδής, θάλεια, πίειρα, μενοεικής, ἐίση.

δαίτη, = het vorige K 217 (Il. alleen hier), η 50; o f f e r m a a l γ 44; hierbij adv. †**δαίτηθεν,** v a n d e m a a l t ij d κ 216.

δαιτρεύω (δαιτρός), inf. δαιτρεύειν, impf. δαίτρευον, fut. part. δαιτρεύσων, aor. inf. δαιτρεῦσαι, het vlees v e r d e l e n, v o o r-s n ij d e n ξ 433 (verg. 434); de buit v e r d e l e n Λ 688.

†**δαιτρόν** (δαίνυμι), a a n d e e l, πίνειν Δ 262.

****δαιτρός** (δαίνυμι), v o o r s n ij d e r α 141.

†**δαιτροσύνη** (δαιτρός), k u n s t v a n v o o r s n ij d e n, plur. gen. -άων π 253.

****δαιτυμών,** -όνος, plur. dat. -εσσι, d i s-g e n o o t, g a s t η 102, in 't bijz. de gerontes bij den koning ο 467, verg. δ 621. Van

†**δαιτύς,** -ύος, = δαίς, m a a l t ij d X 496.

†**Δαίτωρ,** -ορος (δαίνυμι), Trojaan, door Teukros gedood Θ 275.

δαΐ-φρων, -ονος (*δασι- van ΔΑ- en φρήν, verg. ἀεσί-φρων, χαλί-φρων enz.; voor de bet.-ontwikkeling verg. ned. *kloek*, dat in het oudgerm. «fijn», in 't bijz. van geest betekent, in het du. «verstandig», in het ned. «flink», «wakker», «dapper») **1)** k l o e k-z i n i g, w a k k e r, Ὀδυσῆα δαΐφρονα π ο ι κ ι λ ο μ ή τ η ν Λ 482, η 168, Τηλε-μάχοιο δ 687; πατρὸς (Ἀλκινόοιο) ζ 256, Πόλυβος θ 373, ἀλόχοιο ο 356. — **2)** k l o e k-m o e d i g, w a k k e r, Ἀτρέος δαΐφρονος ἱ π π ο δ ά μ ο ι ο B 23, verg. Λ 450, Ἀχιλῆι δ. P 654, Αἰνείαο Y 267.

δαίω, altijd zonder augm., act. alleen praes. coni. δαίωσι en impf. δαῖε en δαῖον, perf. δέδηε en plusqpf. δεδήει (alleen overdr.), med. praes. δαίεται, part. -όμενον enz., impf. δαίετο, aor. Il. coni. δάηται met pas. bet. Y 316 = Φ 375 (volg. W. Schulze van een praes. δάομαι, skt *dáyatē*, verwoest; Brandr. θέρηται, Nck πᾶσ' ἀπόληται i. p. v. πᾶσα δαήται) **1)** act. *a*) tr., = καίω, (d o e n) b r a n d e n, o n t s t e k e n, πῦρ I 211, η 7, φλόγα Σ 206, ὑπό . . . ξύλα Σ 347, θ 436. — *b*) intr., verg. **2** *a*. — **2)** med. *a*) praes. en impf., bovendien act. perf., intr., b r a n d e n, g l o e i e n α) eig., δαιόμενον πῦρ Σ 227, σέλας Θ 75, ὀδμὴ κέδρου θύου τε δαιομένων ε 61. — β) overdr., ὄσσε δαίεται ζ 132, πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει M 466; πόλεμος δέδηε Y 18, verg. P 253; ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει τεῖχος M 35; verg. ὄσσα δεδήει B 93, οἰμωγὴ δέδηε υ 353. — *b*) aor. coni., v e r b r a n d w o r d e n Y 316 (z. boven vóór **1**).

***δάκνω** (verw. met skt *dáśati*, hij bijt, en ned. *tang*), alleen aor. II δάκε en inf. δακέειν(δακέμεν), b ij t e n, van honden Σ 585; s t e k e n, van muggen P 572; ook overdr., δάκε φρένας Ἕκτορι μῦθος, griefde E 493. †.

δάκρυ, τό (wschl. door dissimil. < *δράκρυ, verw. met lat. *dacruma*, ned. *traan*), dat. plur. δάκρυσι en δάκρυσσι(?) σ 173 (zo Spitzner i. p. v. δακρύοισι), t r a a n I 570, ρ 490; sing. collectief, δ. δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις χέε δ 114, verg. 198; vaak δάκρυ χέων enz. A 357, λ 183 enz.; τοῦ (gen. caus.) ὅ γε δ. χέων β 24; θαλερόν Z 496 δ 556. Verg. δάκρυον.

δακρυόεις, 3. (δάκρυον), t r a n e n r ij k **1)** (verg. πολυδάκρυτος *a*) waarbij veel tranen vergoten worden, d r o e v i g, γόος δ 801; δακρυόεν (γελάσασα), met tranen in de ogen Z 484; van perss., t r a n e n s t o r t e n d Z 455, κ 415. — **2)** (verg. πολύδακρυς) tranen verwekkend, d r o e-v i g, πόλεμος E 737, μάχη N 765, ἰῶκα Λ 601. (Voor beide bett. verg. στονόεις).

δάκρυον, = δάκρυ, instrum. δακρυόφι(ν) P 696, ε 152 enz., t r a a n, δάκρυά τ' ὠμόργνυντο λ 527, verg. 530; δάκρυα λείβων θ 93, δάκρυα ῥέεν P 437; collectief, κατὰ δ. εἶβειν Π 11, δ. ἧκε π 191, ἔκπεσε π 16 enz. Epitheta: ἐλεεινόν, θαλερόν, θερμά, πικρόν, τέρεν.

†**δακρυ-πλώω,** i n t r a n e n z w e m-m e n τ 122.

δακρυ-χέων, -ουσα enz. (beter δάκρυ χ.), t r a n e n s t o r t e n d, z. δάκρυ.

δακρύω (δάκρυ), aor. zonder augm. δά-κρῦσα, part. -ύσας, -ύσαντας, -ύσασα, med. perf. δεδάκρῦσαι en δεδάκρυνται X 491, υ 204, 353 (v. L. δεδακρύαται), intr., t r a-n e n s t o r t e n, w e n e n, δακρύσας, in tranen uitbarstend A 349, α 336, verg. λ 55; pass. perf., i n t r a n e n z ij n, tranen in de ogen hebben Π 7; ὄσσε δε-δάκρυνται, staan vol tranen υ 204, verg. 353, X 491.

δᾱλός (< *δαϝελός, verw. met δαίω), b r a n d e n d s t u k h o u t N 320, ε 488.

δάμᾳ, δαμάᾳ(δαμάει), z. δάμνημι.

δάμαρ, -αρτος (wschl. uit δόμος en ἀρτύω, volg. W. Schulze aiol. *δόμ-ορ-τις, «*des Hauses waltend*»), h u i s v r o u w, e c h t g e n o t e, steeds met de naam van den echtgenoot Γ 122, υ 290. (-αρ in arsi lang Ξ 503, δ 126).

†**Δάμασος** (δάμνημι), Trojaan M 183.

δαμάσσατο, δάμα(σ)σε enz., z. δάμνημι.

Δαμαστορίδης (Δαμάστωρ, δάμνημι), zoon van Damastōr **1)** †de Lukiër T l è p o l e m o s Π 416. — **2)** **de vrijer A g e l ā o s υ 321.

δάμεν, -είω(-ήω) enz., **-ήμεναι,** z. δάμνημι.

δάμνημι (verw. met lat. *domare*, ned., *tam, temmen*), 3. sing. δάμνησι en δαμνᾷ λ 221 (als van **δαμνάω,** maar a. l. δάμνατ' = δάμναται, van med. praes.), impf. (ἐ)δάμνᾱ (Nck -νη), fut. δαμάᾳ(δαμάει) en δαμᾷ A 61, δαμόωσι(δαμάουσι), aor. ἐδάμασσα, δάμα(σ)σε enz., coni. δαμάσσω, -(σ)σῃ, -σσομεν, imper. δάμα(σ)σον, part. δαμάσσας, δαμάσαντες, pass. en med. praes. δαμνᾷ Ξ 199, δάμναται, inf. δάμνασθαι, part. δαμναμένους, impf. δάμνατο, perf. δεδμήμεσθα, part. δεδμημένος enz., plusqpf. δεδμήμην, δέδμητο, 3. plur. δεδμήατο, med. aor. (ἐ)δαμάσσατο, δαμάσαντο, coni. δαμάσσεται, opt. δαμασαίμην, -σαίμεθα, 3. plur. -σαίατο, inf. -σασθαι, part. δαμασσάμενος, -οι, pass. aor. (ἐ)δαμάσθην enz. en (van ἐδμήθην) δμηθήτω, δμηθέντα, aor. II ἐδάμην enz., 3. plur. δάμεν, coni. δαμείω(-ήω), δαμήῃς, δαμήετε, opt. δαμείη, inf. δαμήμεναι, δαμῆναι(-ήμεν'), part. δαμείς enz., t e m m e n, b e d w i n g e n, o v e r w e l d i g e n **I)** act. *a*) met persoonl. subj. α) van goden, h e t o n d e r s p i t d o e n d e l v e n (in de oorlog), d o e n b e z w i j k e n, d o d e n, v e r d e l g e n, λαὸν 'Αχαιῶν I 118, ἔγχεϊ στίχας ἀνδρῶν E 746, σὲ ἔγχεϊ ἐμῷ X 271, μὶν χερσὶν 'Αχιλλῆος X 446, τινά τινι X 176, τινὰ ὑπό τινι (ἔγχεϊ), N 434 (Π 543), ook τινὰ ὑπὸ χερσί τινος Z 368; in 't bijz. iem. (a l s o n d e r d a a n) aan een ander o n d e r w e r p e n, Ζεὺς γάρ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν (nl. 'Αργείους) Z 159, zo ook γυναῖκα ἀνδρί Σ 432. — β) van mensen, o v e r w e l d i g e n (in de oorlog), d o d e n, 'Αχαιούς ι 59, τόν Φ 90, ook τινά τινι, maken dat iem. voor een ander het onderspit delft (in een tweegevecht) σ 57; λέοντα E 138 (van een leeuw, σῦν Π 826); αὐτόν μιν πληγῇσιν, toetakelen δ 244 (verg. Hèr. III 154); overdr., θυμόν, bedwingen, onderdrukken I 496, Σ 113, verg. λ 562. — *b*) met zakel. subj., b e d w i n g e n, χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα E 391; o v e r w e l d i g e n, d o d e n, τὸν δ' οὐ βέλος δάμασσε E 106 (βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, bedwelmde nog Ξ 439); τινὰ κὴρ (μοῖρα) ἐδάμασσε λ 171 (Σ 119, verg. χ 413), πόλεμος δαμᾷ 'Αχαιούς A 61; ook αἰγίδα ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός Φ 401 (verg. Y 266); v e r l a m m e n, o v e r m a n n e n, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα Φ 52, μή με δαμάσσῃ στίβη ρ 24, μὲ ἔρος θυμὸν ἐδάμασσε Ξ 316. — **II)** pass. *a*) van dieren, g e t e m d w o r d e n P 77, verg. δ 637. — *b*) van mensen, (in de oorlog enz.) b e d w o n g e n, o v e r w e l d i g d w o r d e n, h e t o n d e r s p i t d e l v e n, g e d o o d w o r d e n, abs. O 522; ἀνδρὶ κρατερῷ Γ 429, Τρώεσσι σῷ βέλεϊ Δ 99, σῷ δουρὶ X 246, πληγῇσι (in een tweegevecht) σ 54, χερσί τινος Π 854, ὑπὸ χερσί τινος B 874, ὑπό τινος δουρί Γ 436, ὑπό τινος Π 434, ὑπό τινι Λ 309; ook Διὸς μάστιγι M 37, κηρί γ 410; ἀναλκείῃσι Z 74; overdr., o v e r m a n d, g e h a v e n d, u i t g e p u t w o r d e n, b.v. αἴθρῳ καὶ καμάτῳ ξ 318, verg. ε 454, ὕπνῳ καὶ φιλότητι Ξ 353, κύμασιν ἔν θ 231. — *c*) in 't bijz., i n iems m a c h t k o m e n, meestal perf. iems o n d e r d a a n z i j n, aan iem. o n d e r w o r p e n z i j n, τοὶ πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι 'Αχαιῶν Γ 183, verg. E 878, γ 304, λ 622, ook ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν (n.l. als slavin) Γ 301; z w i c h t e n, b e z w i j k e n, ὅτε μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι (van Klutaimnèstrè) γ 269; z i c h l a t e n v e r m u r w e n, δμηθήτω I 158. — **III)** med., = act. (maar steeds met betrekking tot het subj.), t e m m e n, ἡμίονον Ψ 655, verg. δ 637; o v e r w e l d i g e n (in de strijd), b e d w i n g e n, h e t o n d e r s p i t d o e n d e l v e n, d o d e n, 'Αχαιούς K 210, μὲ πληθυῖ π 105, οὔ σε βέλος δαμάσσατο E 278, ἐπεὶ ἔλαφον δαμάσσεται ὀιστός Λ 478; ook μὲ χεῖμα δάμναται ξ 488, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ ι 516, verg. 454.

δαμόωσι, z. δάμνημι.

†**Δανάη,** dochter van Akrisios, moeder van Perseus Ξ 319.

Δαναοί, D a n a ë r s, naam voor de helden, die Troje belegeren, naast Achaioi en Argeioi, zonder bewijsbare samenhang met Argos en Inachos (verg. Cauer, Gr.[3] p. 283; wschl. dezelfden als de eilandbewonende Dānauna, die onder Rameses III, ± 1190 v. Chr., een inval in Egypte deden) A 42, λ 559.

†**δᾱνός,** -όν (< *δαϝεσνός; verg. δάος), d o r, d r o o g, ξύλα ο 322.

δάος, τό (δαίω), b r a n d e n d s t u k

h o u t, f a k k e l, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι δ 300, Ω 647 (Il. alleen hier).

δά-πεδον (δμ-, verg. δόμος, en πέδον), (h u i s)v l o e r van het μέγαρον λ 420, χ 455; ook van de αὐλή (van vastgestampt leem), τυκτόν δ 627; χρύσεον (in Zeus' paleis) Δ 2 (Il. alleen hier); g r o n d λ 577.

***δάπτω** (verw. met δατέομαι en lat. *daps*), praes. -ει, -ουσι, inf. -έμεν, fut. δάψει, aor. ἔδαψας, -εν, v e r s l i n d e n, van wilde dieren Π 159; overdr., van het vuur Ψ 183; van de speer, d o o r v r e t e n N 831, verg. δια-δάπτω en (δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι Λ 574).

***Δαρδανίδης,** zoon of afstammeling van Dardanos *a*) P r i a m o s Γ 303 enz. — *b*) Ī l o s, alleen Λ 166 en 372.

†**Δαρδανίη,** stad aan de voet van de Īdè, gesticht door Dardanos Υ 216.

***Δαρδάνιος,** 3. (metri causa = Δάρδανος), d a r d a a n s, πύλαι Ε 789, Χ 194, 413 (z. Σκαιαί); plur. als subst., D a r d a n i ë r s = Δάρδανοι Β 819. †.

***Δαρδανίς,** -ίδος, alleen plur., d a r d a a n s e v r o u w e n Σ 122, 339. †.

†**Δαρδανίωνες,** nakomelingen van Dardanos, D a r d a n i ë r s = Δάρδανοι Η 414, Θ 154. †.

***Δάρδανος 1)** adi., u i t D a r d a n i è Β 701, Π 807; anders alleen plur. voc. als subst., bewoners van Dardaniè, D a r d a n i ë r s, onderdanen van Aineiās (z. Αἰνείας; het kunnen de Dardenui zijn, die ± 1300 v. Chr. als bondgenoten van koning Rameses II genoemd worden, verg. Hall p. 172) Γ 456. — **2)** nom. propr. *a*) *zoon van Zeus, vader van Erichthonios, stamvader der Trojanen, stichter van Dardaniè Υ 215 sqq., 304. — *b*) †Trojaan, zoon van Biās, door Achilleus gedood Υ 460.

δαρδάπτω (wsch. redupl. < *δαρ-δράπ-τ-ω en verw. met δρέπω), v e r s c h e u r e n, v e r s l i n d e n, alleen Λ 479; overdr., κτήματα ξ 92, χρήματα π 315. †.

***Δάρης,** -ητος (δέρω), priester van Hèfaistos in Troje, vader van Fègeus en Īdaios *E* 9, 27. †.

†**δαρθάνω** (verw. met lat. *dor-m-ire;* verg. κατα-δαρθάνω), aor. ἔδραθε, s l a p e n υ 143.

δάσασθαι, δασάσκετο, z. δαίομαι.

δά-σκιος, 2. (δα- en σκιά), s c h a d u w r i j k, ὕλη Ο 273, ε 470. †.

†**δασμός** (δαίομαι), v e r d e l i n g Α 166.

δάσονται, z. δαίομαι.

†**δασπλῆτις** (volg. Fick δασ-, verg. δεσπότης, en πλη-, verg. πελάζω), d e h u i z e n (d r e i g e n d) n a d e r e n d, epith. van Erīnus ο 234 (verg. Verg. A VII 336 sq.).

δασσάμεθα, -αντο, z. δαίομαι.

†**δασύ-μαλλος** (δασύς en μάλλος), m e t d i k k e v a c h t ι 425.

****δασύς,** 3. (lat. *densus*), d i c h t (met bladeren of haar) b e g r o e i d, ῥῶπες ξ 49, δέρμα ξ 51. †.

δατέομαι, z. δαίομαι.

†**Δαυλίς,** -ίδος, stad in Fōkis Β 520.

δαῦτε, = δὴ αὖτε Α 340 enz. (anderen δ' αὖτε = δὲ αὖτε, verg. δή eind).

†**δάφνη,** l a u r i e r, *laurus nobilis* ι 183.

***δα-φοινός** (φοινός) en †**-νεός,** zeer rood, b l o e d r o o d, εἷμα δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν Σ 538; b r u i n r o o d, r o o d g e e l, van een leeuw Κ 23, een jakhals Λ 474, een slang Β 308. †.

δέ (< δή, verg. δέ in de dir. vraag, b.v. Ζ 123, Ο 244, ζ 276, in een antwoord, b.v. Γ 229, Ν 260, ook δή eind) **1)** verbindend, voortzettend, verklarend, e n n u, e n Α 3, 43—49, γ 1—12, ν 53; vand. i m m e r s, w a n t Α 259, γ 48; e n z o Α 5, 10 (soms kunnen zulke zinnen ook vertaald worden door d a a r, z o d a t; Ζ 148 door w a n n e e r); versterkend, om de hoofdzin na voorafgaande comparatieve, relatieve, temporele of condicionele voorzin met nadruk in te leiden (δὲ ἀποδοτικόν), b.v. na οἵη Ζ 146, ὅν τινα Β 189, ἐπεί Α 58, εἴ ποτε Α 41. — **2)** tegenstellend, m a a r, met of zonder voorafgaand μέν Α 183, 108; e n t o c h ρ 457; versterkend, om een vraag of aansporing met nadruk in te leiden, b.v. Ζ 123, β 363, Β 344, μ 321; evenzo in de nazin (δὲ ἀποδοτικόν), b.v. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι Α 137, verg. π 274 enz. [Soms is δέ ten onrechte ingevoegd om een hiaat te vullen (verg. γέ eind)]. — Over **καὶ δὲ** z. καί **IV 2**, over **δέ τε** z. τὲ **B II**. — Δέ staat nooit in 't begin van een zin, gewoonl. is het het tweede, soms ook, als de eerste twee woorden nauw met elkaar verbonden zijn, het derde woord van de zin, b.v. α 212, Α 54.

-δε onafscheidbare, enklit. partikel *a*) (= δέ), bij adverbia en pronomina, b.v. ἐνθάδε, ὅδε enz. — *b*) (verw. met ned. *te*), achter de acc. van nomina (achter de gen., "Αϊδόσδε), -w a a r t s, n a a r, vooral bij namen van landen en plaatsen, b.v. "Αργοσδε, ἅλαδε, οἶκόνδε, φόωσδε enz.; θάλαμόνδε . . . ἔσχατον φ 8; doel aanwijzend, b.v. θάνατόνδε, λόχονδε, πόλεμόνδε, φόβονδε; met betrekking tot de tijd, b.v. βουλυτόνδε, θανάτοιο τέλοσδε; éénmaal bij een eigennaam, Πηλειώναδε Ω 338 (Povelsen Πηλείων' ἀφικέσθαι i. p. v. -αδ' ἱκέσθαι); bovendien met εἰς, in εἰς ἅλαδε κ 351; bij subst. en daarbij behorend pron. possess., ὅνδε δόμονδε Π 445; bij het als

subst. gebruikte pron. possess., ἡμέτερόνδε ϑ 39, ὑμέτερόνδε Ψ 86.

†**δέατ'**, d.i. δέατο (verw. met δέελος, δῆλος, lat. *dies*), impf., s c h e e n, πρόσϑεν μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι ζ 242 (verg. δοάσσατο).

δέγμενος, z. δέχομαι; **δέδαε, δεδάηκα** enz., z. ΔΑ-; **δεδαίαται, δέδασται,** z. δαίομαι; **δέδϜεκτο, δεδϜέχαται,** z. δειδίσκομαι; **δέδηε, δεδήει,** z. δαίω; **δεδϜήμων,** z. δειδήμων; **δέδϜιε,** z. δείδω; **δεδ(Ϝ)ισκόμενος,** z. δειδίσκομαι; **δεδμήατο,** z. δάμνημι; **δεδμημένος, δέδμητο,** z. δάμνημι en δέμω; **δεδμήμεσϑα,** z. δάμνημι; **δεδοκημένος,** z. δοκεύω; **δέδορκε, -κώς,** z. δέρκομαι.

†**δέελος** (verw. met δέατο), = δῆλος, g o e d z i c h t b a a r K 466 (verg. ἔκδηλος, ἐυ-δείελος).

†**δεῖ** (z. δεύω), h e t i s n o d i g I 337 (Bentley τί δ' ἔδει, Menrad τί δέει).

δείδεκτο, δειδέχατο, z. δειδίσκομαι.

†**δειδήμων,** -ονος (δεδϜήμων; volg. W. Schulze < *δε-δϜεȷ-ήμων, verg. δείδω), l a f Γ 56.

δείδια enz., z. δείδω.

δειδίσκομαι, praes. δειδισκόμενος, impf. δειδίσκετο, hierbij perf. 3. plur. δειδέχαται, plusqpf. δείδεκτο, 3. plur. δειδέχατο, bovendien van †**δεδίσκομαι** praes. part. δεδισκόμενος ο 150, van **δείκνυμαι** δεικύμενος, alleen I 196, δ 59 (Weckl. τῷ δειδισκόμενος i. p. v. τῷ καὶ δ.), van **δεικανάομαι** (-ει- metri causa) impf. 3. plur. δεικανόωντο (-άοντο), alleen O 86, σ 111, ω 410 (verw. met skt *dâśati*, hij huldigt; de griekse vormen < δεικ-, δικ-, δεκ-; daarom Wackern. δηδίσκομαι, < *δη-δίκ-σκομαι, enz. en δηδέχαται enz. i. p. v. δειδ.; v. L. δεδϜίσκομαι, δεδϜέχαται enz.), zijn hand uitsteken, (b e)g r o e t e n, w e l k o m h e t e n, τινά I 196; δέπασσιν O 86, verg. σ 121; δεπάεσσιν ἀλλήλους Δ 4, verg. I 671; τινὰ δεξιτερῇ χειρί υ 197; μὶν μύϑοισι η 72, verg. σ 111; abs. γ 41.

†**δειδίσσομαι** (< *δε-δϜίκ-ȷομαι, verg. δέδοικα, δείδω), praes. ind. δειδίσσεαι(δεδϜ.), imper. -σσεο, -σσέσϑω, inf. -σσεσϑαι, impf. δειδίσσετο(δεδϜ.), fut. inf. δειδίξεσϑαι (δεδϜ.), aor. inf. δειδίξασϑαι(δεδϜ.), d o e n t e r u g d e i n z e n, τινὰ ἀπὸ νεκροῦ Σ 164, verg. ἀπό ... δειδίσσετο M 52; gewoonl. b a n g m a k e n B 190 (σε is obj., verg. O 196), N 810 enz.

δείδω [volg. Mahlow perf. < *δέδϜοȷα, *δείδο(ι)*a*, w. *dvei-*, verg. lat. *dirus;* Cob. overal de overeenkomstige vormen van δείδια of δέδϜια], fut. δείσεται, -εσϑαι(δϜείσ.), aor. ἔδεισας(ἔδϜεισας; Cauer ἔδδεισας) enz. en δεῖσε, -αν(δϜεῖσ.), aor. II δίε(δϜίε), perf. δείδοικα, -ας, -ε(δέδϜοικα enz.) en δείδια, -ας, -ε(δέδϜια enz.), 1. plur. δείδιμεν(δέδϜιμεν), 3. plur. δεδίασι Ω 663, imper. δείδιϑι, -τε(δέδϜ.), inf. δειδίμεν (δεδϜ.), part. δειδιότα(δεδϜ.) enz., plusqpf. δείδιε Σ 34, Ω 358 (Brandr. ἔδδιε, v. L. ἔδϜιε als aor. II, z. boven), ἐδείδιμεν, (ἐ)δείδισαν(ἐδέδϜ.) **1)** intr., b e v r e e s d, b a n g z i j n, b e z o r g d z i j n, abs. A 33, ξ 60; περί τινι K 240, περὶ γὰρ δίε νηῦσιν I 433, verg. Λ 557, P 666; μάλα Ω 663; (ἐν) ϑυμῷ Θ 138 (Ω 779); αἰνῶς κατὰ φρένα K 538; μετὰ φρεσί δ 825; met μή en coni. of opt. Λ 470, ε 419; περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν μή τι πάϑοι E 566, verg. χ 96; δείδω μὴ δὴ πάντα ϑεὰ νημερτέα εἶπε ε 300 (ind., daar de vrees op iets dat gebeurd i s betrekking heeft, eig. ik ben bang: de godin heeft toch niet ...; ook A 555 Nab. παρέειπε); met acc. c. inf., μήτε ϑεῶν τό γε δείδιϑι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσϑαι Ξ 342; s c h r o m e n, met inf. H 93, verg. ζ 168. — **2)** tr., b e v r e e s d, b a n g z i j n v o o r, s c h u w e n, τινά of τί Γ 37, ι 257 enz.; ταῦτα δέδοικα μή ... ἐκτελέσωσι I 244; Ἄρηα τό γε (wat dat betreft) E 827 (verg. ρ 401); e e r b i e d h e b b e n v o o r, Δία ξένιον ξ 389, verg. χ 39.

†**δειελιάω** (δείελος), aor. part. -ήσας, d e a v o n d m a a l t i j d g e b r u i k e n (andere verklaring, die v. L. volgt, «*postquam tempus pomeridianum nobiscum transegeris*») ρ 599.

δείελος, -ον (δείλη), t o t d e a v o n d b e h o r e n d, ἦμαρ, avond ρ 606; als subst., a v o n d, δείελος ὀψὲ δύων Φ 232 (over Φ 111 z. δείλη). †.

δεικανάομαι, z. δειδίσκομαι.

δείκνυμαι, z. δείκνυμι 2 en δειδίσκομαι.

δείκνῡμι (verw. met δειδίσκομαι, ook met lat. *dico*, ned. *teken*), part. δεικνῡ́ς, fut. δείξω, aor. (ἔ)δειξε enz., med. praes. part. -ύμενος **1)** act., t o n e n, w i j z e n, σῆμα βροτοῖσιν N 244, Ἀλέξανδρον Μενελάῳ Γ 452, ὁδόν μ 25; w i j z e n, u i t l e g g e n, φύσιν κ 303; met ὅϑι ε 241. — **2)** med., t e n t o o n s t e l l e n, (ἄεϑλα) Δαναοῖσι Ψ 701.

†**δείλετο,** = εἰς δείλην ἐκλίνετο, n e i g d e t e n a v o n d η 289 (Aristarch. i. p. v. δύσετο). Verg.

†**δείλη,** late n a m i d d a g, invallende a v o n d Φ 111 (verg. δείελος, dat Brandr. herstelt; Nck δείελον, nl. ἦμαρ; Wackern. δειέλη).

δειλός, 3. (δϜειλός; verg. δέος) *a*) v r e e s a c h t i g, l a f, alleen N 278 (zonder Ϝ). — *b*) e l l e n d i g, e l l e n d e l i n g A 293, ϑ 351; ἆ δειλέ σ 389. — *c*) gewoonl. o n g e l u k k i g, r a m p z a l i g P 670, ὤ μοι ἐγὼ δειλός ξ 299, ἆ δειλέ of -οί Λ 441, 816, κ 431; met gen., ἆ δειλὲ ξείνων ξ 361;

δειλοῖσι βροτοῖσι, van de Kimmeriërs λ 19, ook als alg. epith. der mensen, in tegenst. tot de goden Φ 464.

†**δεῖμα** (δϜεῖμ.; verw. met δείδω), s c h r i k E 682.

δείματο, δείμομεν, z. δέμω.

***Δεῖμος** (ΔϜεῖμ.; verw. met δείδω), v e r s c h r i k k i n g, verpersoonlijkt, dienaar van Arès (verg. φόβος **II**) Δ 440, Λ 37, Ο 119. †.

δεινός, 3. (δϜειν.; verw. met δείδω), sup. **δεινότατος** Ο 38, ε 186, g e d u c h t, d. i. *a*) v e r s c h r i k k e l i j k, πέλωρα Β 321, Χάρυβδις μ 260; ἔπος ϑ 409 (Bruhn **δεννόν,** krenkend, volg. Hèscuh. = κακολόγος); δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσϑαι χ 405, verg. π 401; neutr. als adv. (acc. van de inhoud), ἤυσε μέγα τε δεινόν τε Λ 10, δ. δερκόμενοι Γ 342, δεινὰ δ' ὁμοκλήσας Π 706, verg. Ο 13, Τ 17, λ 608. — *b*) g e w e l d i g (g r o o t enz.), σάκος Η 245, ἄορ Ξ 385, μελίη Χ 134, ὅπλα Κ 254; ook ὅρκος Ο 38; ἀγορὴ δεινὴ (Nck -όν) τετρηχυῖα Η 346. — *c*) o n t z a g- w e k k e n d, verbonden met αἰδοῖος Σ 394, ϑ 22.

δεῖος, z. δέος.

δειπνέω (δεῖπνον), impf. ἐδείπνεε, aor. δείπνησε enz., plusqpf. δεδειπνήκει(ν), d e m a a l t i j d (δεῖπνον) g e b r u i k e n, e t e n ξ 111, Τ 304 (Il. alleen hier).

†**δείπν-ηστος** (δεῖπνον en ἔδω; verg. δόρπηστος Xen. Anab. I 10. 17), e t e n s t i j d ρ 170.

****δειπνίζω** (δεῖπνον), alleen aor. part. δειπνίσσας, een maaltijd (δεῖπνον) geven, o n t h a l e n δ 535, λ 411. †.

δεῖπνον, (h o o f d)m a a l t i j d, gewoonl. het kort na twaalf uur gebruikte m i d- d a g m a a l Λ 86, in tegenst. tot ἄριστον en δόρπον υ 390 sqq.; in de oorlog en op het land ook vroeger gebruikt Β 381, Θ 53, Τ 171, ι 311 (verg. *ο* 397); praedicat. Σ 560, ρ 214; v o e r voor paarden Β 383.

δειρή, h a l s, n e k Γ 396, μ 90.

δειρο-τομέω (δειρή en τάμνω), alleen fut. -τομήσεις enz. en aor. -τομῆσαι, -τομήσας, d e h a l s a f s n i j d e n Φ 89, χ 349.

†**Δεισήνωρ,** -ορος (ΔϜεισ.; δείδω en ἀνήρ), Lukiër Ρ 217.

δέκα (skt *dáśa*, lat. *decem*, got. *taíhun*, ned. *tien*), onverbuigb. telw., t i e n Ι 122, ι 160; οὐδ' εἴ μοι δ. μὲν γλῶσσαι . . . εἶεν Β 489 (verg. ξ 325 en Verg. G. II 43: *ora centum*).

***δεκάκις,** adv. num., t i e n m a a l Ι 379, Χ 349. †.

δεκάς, -άδος, t i e n t a l Β 126, 128, π 245. †.

δέκατος, 3., t i e n d e Β 329, ι 83; als rond getal ξ 325 (verg. Β 489); οὐδ' ἐς δεκάτους ἐνιαυτούς (contam. van ἐς δέκα ἐ. en ἐς δέκατον ἐνιαυτόν; of εἰς ἑκατόν?) Θ 404.

***δεκά-χῑλοι,** t i e n d u i z e n d Ε 860 (= Ξ 148). †.

†**δέκτης** (δέχομαι), b e d e l a a r δ 248.

δέκτο, z. δέχομαι.

δελφίς, -ῖνος (verw. met δελφύς, buik), d o l f i j n Φ 22, μ 96. †.

δέμας, τό (verw. met δέμω) **1)** l i- c h a a m s b o u w, g e s t a l t e, gewoonl. van mensen en als acc. part., μικρός Ε 801, ἄριστος ϑ 116, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐίκτην Φ 285; naast φυήν Α 115, εἶδος Ω 376, αὐδήν β 268; van dieren κ 240, ρ 307, 313. — **2)** *als adv., in de gestalte van, g e l i j k, alleen δέμας πυρὸς αἰϑομένοιο Λ 596 enz.

δέμνια, τά (verw. met δέω, verg. κρήδεμνον en ψ 201), gemakkelijk verplaatsbaar l e d i k a n t δ 297, τ 599, Ω 644 (Il. alleen hier).

δέμω (verw. met lat. *domus*, ned. *timmeren*), impf. δέμον, aor. ἔδειμα enz., coni. δείμομεν, med. aor. (ἐ)δείματο, pass. perf. part. δεδμημένοι, plusqpf. (ἐ)δέδμητο, b o u- w e n, πύργους Η 337, τεῖχος Η 436, ϑάλαμοι δεδμημένοι Ζ 245; med., (v o o r z i c h) b o u w e n, οἴκους ζ 9, αὐλὴν ὕεσσιν ξ 8.

†**δενδίλλω,** praes. part. -ων, a f w i s s e- l e n d k i j k e n(?), k n i p o o g e n(?), εἴς τινα Ι 180.

δένδρεον (wschl. < *δέρ-δρεϜο-ν, verw. met δρῦς), = att. δένδρον, b o o m, μακρόν Ι 541, ὑψιπέτηλον Ν 437, τηλεϑόωντα η 114; sing. dat. δενδρέῳ met suniz. (a. l. δένδρει, vand. sommigen δένδρε', d. i. δένδρεϊ. van nom. δένδρος) Γ 152, ook plur. gen. δενδρέων τ 520.

****δενδρήεις,** 3. (δένδρος; v. L. δενδρεόεις), b o o m r i j k, νῆσος α 51, ἄλσος ι 200. †.

δένδρος, z. δένδρεον.

δεννός, z. δεινός *a*.

†**Δεξαμένη** (δέχομαι), een van Nèreus' dochters Σ 44.

†**Δεξιάδης** (δέχομαι), zoon van Dexios = Ī f i n o o s Η 15.

***δεξιή** (nl. χείρ, verg. lat. *dextra*), r e c h- t e r h a n d Κ 542; h a n d s l a g (verg. Ζ 233), b e l o f t e Β 341 (= Δ 159). †.

δεξιός, 3. (skt *dákṣina-*, lat. *dexter*, verw. met δέκομαι), instrum. δεξιόφιν **1)** r e c h- t e r-, μαζός Δ 481, ὦμος ρ 462, ἵππος Ψ 336; ἐπὶ δεξιά, naar rechts (tegenst. ἐπ' ἀριστερά) Η 238; ἐπὶ δεξιόφιν στρατοῦ, aan de rechterkant Ν 308. — **2)** van de vlucht der vogels, ἐπὶ δεξιά (tegenst. ἐπ' ἀριστερά), naar rechts (nl. voor iem. die met het gelaat naar het noorden gekeerd stond), wat voor g u n s t i g gehouden werd (volg. W. Ca-

land: met de zon om) M 239; vand. δεξιὸς ὄρνις = αἴσιος N 821, β 154. Verg.

δεξι-τερός, 3. (verg. ἀγρό-τερος), fem. instrum. -ῆφι τ 480 (maar Ω 284 en ο 148 als locat.), r e c h t e r-, κνήμη Δ 519, χείρ H 108, α 121; als subst., δεξιτερή, r e c h t e r h a n d A 501, υ 197.

δέξο, z. δέχομαι; **δέοντο,** z. 1. δέω.

δέος, τό (δϜέος; verw. met δείδω), gen. δείους (Nck δέεος; v. L. δϜέεος), v r e e s, χλωρόν Θ 77, ἀκήριον E 812; χλωρὸς ὑπὸ δείους K 376; r e d e n t o t v r e e s, οὔ τοι ἔπι δέος A 515; met inf. M 246, ε 347.

δέπας, τό, dat. δέπαϊ en δέπαι κ 316 (anderen δέπα'), plur. δέπα (v. L. δέπα'), gen. δεπάων, dat. δεπάεσσι en δέπασσι O 86, b e k e r, δ. οἴνου, met Σ 545, χρύσεον λ 472; τετυγμένον Π 225; δ. ἀμφικύπελλον (z. daar); over de monsterbokaal van Nestōr Λ 632 sqq. z. Helb.[2] p. 371 sqq.

δέρκομαι (verg. skt *darś-*, zien, perf. *dadárśa*), praes. δέρκεται enz., iter. impf. δερκέσκετο, aor. II ἔδρακον, perf. met intens. praesensbet. δέδορκε, part. -κώς **1)** intr., k ij k e n, z i e n, πόντον ἐπ' ἀτρύγετον ε 84; ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο π 439, verg. A 88 (en Lucret. III 1046: *vivo atque videnti*); met acc. van de inhoud, δεινόν Γ 342, ὀξύτατον Ψ 477, σμερδαλέον X 95, verg. πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς τ 446. — **2)** tr., z i e n, alleen N 86, Ξ 141, κ 197.

δέρμα, -ατος (δέρω), h u i d, v e l I 548, ν 436; ook de het lichaam van de mens nog bekledende huid Π 341; bewerkte huid, l e e r, aan de schildrand Z 117; l e d e r e n z a k β 291.

****δερμάτινος** (δέρμα), l e d e r e n, τροποί δ 782, ϑ 53. †.

δέρον, z. δέρω.

†δέρτρον (δέρω), v l i e s dat de ingewanden omgeeft, b u i k v l i e s, δέρτρον ἔσω δύνειν λ 579.

δέρω (skt *dṛṇâti*, doet barsten, ned. *teren*), impf. ἔδερον en δέρον, aor. ἔδειραν, d e h u i d a f t r e k k e n, v i l l e n A 459, μ 359; ook met acc., βοῦς Ψ 167, μῆλα κ 533.

δέσμα, -ατος (δέω), alleen plur. δέσματα, bijvorm van δεσμοί **1)** b o e i e n α 204, ϑ 278. — **2)** h a a r b a n d e n (de gehele hoofdbedekking samenvattend) X 468. †.

δεσμός (δέω), b o e i, k e t e n, ἀργαλέος μ 160, θυμαλγέι χ 189, κρατερός E 386, νηλέι K 443, ὀλοῷ χ 200, χαλεπός E 391; h a l s t e r Z 507; k a b e l waaraan het schip vast ligt ν 100; d e u r r i e m φ 241; k n o o p ϑ 443, 447; s t i f t Σ 379.

****δέσποινα** (fem. bij δεσπότης, uit δεμ-, verg. δόμος, en πόσις, heer des huizes), v r o u w d e s h u i z e s, m e e s t e r e s, van Arètè en Pènelopeia η 53, ξ 9; ook ἄλοχος of γυνὴ δέσποινα γ 403, η 347.

***δετή** (eig. als subst. gebruikt fem. van δετός, adi. verb. van δέω), t a k k e n b o s, f a k k e l, alleen plur. Λ 554, P 663. †.

***Δευκαλίδης,** -ᾱο, zoon van Deukaliōn (gevormd als 'Ανθεμίδης), = Ῑ d o m e n e u s M 117, N 307, P 608. †. Verg.

Δευκαλίων, -ωνος (volg. W. Schulze door dissimil. < Λευκαλίων), **1)** zoon van Mīnōs, vader van Īdomeneus, koning van Krètè N 451 sq., τ 180 sq. — **2)** Trojaan, door Achilleus gedood Y 478. †.

δεῦρο, adv., h i e r h e e n, gewoonl. bij verba van beweging A 153, δ 351; vaak bij imper., δεῦρ' ἴθι Γ 130, δεῦρο ἴτω H 75, δ. παρ' ἔμ' ἵστασο Λ 314, δ. κάλεσσον Δ 193; δεῦρ' ὁρόωντες P 637; ook als partikel om aan te sporen enz., k o m, δεῦρ ἄγε πείρησαι ἀέθλων ϑ 145, verg. 205, δ. δή, ὄρσο χ 395; ἀλλ' ἄγε δ., θεοὺς ἐπιδώμεθα (ἐπιβωσόμεθ') X 254, verg. Ψ 485; zonder verbum, b.v. δεῦρο φίλη λέκτρονδε ϑ 292, verg. K 97 enz.

δεύτατος, sup. bij δεύτερος, alleen masc. en neutr., l a a t s t e T 51, α 286, ψ 342. †.

δεῦτε (gepluraliseerd δεῦρο), adv., h i e r h e e n, k o m, gewoonl. met plur. en zelden zonder verbum, δεῦτε φίλοι N 481; meestal met coni. of imper., δεῦτ' ἴομεν Ξ 128, δ. ἄγετε δώομεν H 350, δ. ἄγε ἰέναι ϑ 11.

δεύτερος, -ον (verw. met 2. δεύω), t w e e d e, ten opzichte van tijd en rangorde, πρώτῳ, δευτέρῳ, τριτάτῳ Ψ 265; δ. ἔλθοι, als tweede, d. i. later, te laat K 368, X 207, verg. Γ 349; δεύτ. ἐμεῖο, later dan ik, d. i. na mijn dood Ψ 248; ἀέθλια (zo Bothe i. p. v. ἀέθλιον) δεύτερα Ψ 538; neutr. **δεύτερον** dikwijls als adv., t e n t w e e d e, v e r v o l g e n s, πρῶτα (μέν) —δ. αὖ Γ 332, verg. Z 184; n o g e e n s, v o o r d e t w e e d e m a a l Π 402 enz., gewoonl. verbonden met αὖτ' of αὖτις Γ 191, A 513, γ 161; e e n a n d e r m a a l Ψ 605.

1. **δεύω** (verw. met διαίνω), praes. -ει, impf. δεῦε en ἔδευεν, iter. 3. plur. δεύεσκον, pass. praes. δεύεται, impf. δεύετο, δεύοντο, b e v o c h t i g e n, γαῖαν N 655, δάκρυ ἔδευεν παρειάς ϑ 522; εἵματα δάκρυσι η 260, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει B 471; pass., δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι I 570; λαρὸς πτέρα (acc. part.) δεύεται ἅλμῃ ε 53.

2. **δεύω** (verg. δεύτερος; aiol. = att. δέω) **1)** act., alleen aor. ἐδεύησε, e r v a n v e r w ij d e r d z ij n, ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι, het gelukte hem niet te raken ι 483 en 540 (verg. τυτθός; z. ook 2. δέω). — **2)** med. praes. δεύεαι, δεύῃ (δεύε') α 254, δεύεται, imper. δευέσθω, inf. -εσθαι, part. -όμενος, impf. ἐδεύεο P 142 (met

suniz.; Fick δεύεο πολλόν), ἐδεύετο, δευέσθην, δεύοντο, opt. 3. plur. δευοίατο, fut. -ήσεαι, inf. -ήσεσθαι *a*) iets of iem. missen, gebrek hebben aan, τινός Β 128, ζ 192 (verg. ἐπέοικε); θυμοῦ Γ 294; part. δευόμενος, behoeftig Χ 492, verg. Α 134, ook θυμῷ δευέσθω Υ 122 (Köppen θυμοῦ). — *b*) in iets te kort schieten, met gen., μάχης πολλὸν ἐδεύεο Ρ 142, verg. Ν 310; met persoonsgen., voor iem. onderdoen, πάντα δεύεαι Ἀργείων (eig. vergeleken bij) Ψ 484, verg. δ 264.

δέχομαι (ion. δέκομαι, verw. met δοκέω en διδάσκω en lat. *decet*), praes. δέχομαι, -εται, coni. -ώμεθα enz., bovendien van een niet-thematisch praes. 3. plur. δέχαται Μ 147 en part. δέγμενος Β 794, fut. δέξομαι, -εαι, -εται, aor. (ἐ)δέξατο enz., perf. imper. δέδεξο, part. δεδεγμένος, fut. perf. δεδέξομαι Ε 228, aor. II. ἐδέγμην, ἔδεκτο en δέκτο, imper. δέξο, inf. δέχθαι, part. δέγμενος (z. echter boven) **1)** (aan)nemen, μὶν δέξατο κόλπῳ, zij nam het (kind) aan haar boezem Ζ 483; κεῖνον δεξαμένη χείρεσσ᾽ ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ τ 355; vooral aannemen, in ontvangst nemen wat iem. wordt aangeboden, ἄποινα Α 20; iets van iem., τὶ παρά τινος Τ 10; τί τινος Η 400; χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, goud van A. ontvangen hebbend (perf. part. met deze bet. alleen hier) Λ 124; maar χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο, zij nam goud aan voor haar man, d. i. verkocht hem voor goud λ 327; δέχεσθαι τί τινι, iem. iets uit de handen nemen, iets van iem. aannemen (om hem te ontlasten of om het zelf te gebruiken) Β 186, ο 282; in 't bijz. *a*) aannemen, ἱρά, van de goden Β 420. — *b*) ontvangen, onthalen, (τινὰ) εὖ ξ 128, ἐμὲ νοστήσαντα ἐν μεγάροισι Σ 331, τινὰ ἐν δόμοισιν ρ 110. — *c*) verdragen, χαλεπὸν μῦθον υ 271, Κῆρα Σ 115. — **2)** zich gereed maken om te ontvangen, afwachten, en wel *a*) in de strijd, afwachten, stand houden (hiervoor de vormen δέδεγμαι met praesensbet., ἐδέγμην en δεδέξομαι, bovendien δέχαται), τόνδε δέδεξο, wacht dezen af Ε 228; τόνδε δεδέξομαι δουρί Ε 238; ook van den jager, die op het wild loert Δ 107, en den soldaat, die op de uitkijk staat Ο 745; eveneens van everzwijnen, ἀνδρῶν καὶ κυνῶν δέχαται κολοσυρτόν Μ 147. — *b*) in 't alg., afwachten, (ver)wachten, met ὁ(π)πότε Ι 191 enz. (Β 794 en Κ 189 Nab. εἴ ποτε), εἰς ὅ κεν Κ 62; met acc. c. inf., φῶτα ἐλεύσεσθαι ι 513; met zakelijk subj., ἱππῆας τάδ᾽ ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ᾽ ἐν ἀγῶνι Ψ 273. — **3)** intr., volgen op, *excipere*, ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί Τ 290 (volg. Hildebrand contam. van κακὸν δέχεται κακόν en κακὸν ἐκ κακοῦ γίγνεται).

†**δέψω** (δέφω, verw. met du. *zappeln*), aor. part. δεψήσας, kneden, κηρόν μ 48.

1. **δέω** (verw. met skt *dyati*, hij bindt), opt. δέοιμι, impf. δέον, fut. inf. δήσειν, aor. δῆσα, ἔδησε enz., med. impf. δέοντο, aor. ἐδήσατο enz., iter. δησάσκετο, plusqpf. δέδετο, δέδεντο, bovendien van **δίδημι** praes. imper. 3. plur. διδέντων μ 54 en impf. 3. sing. δίδη (Nab. δίδει) Λ 105 (Cob. vermoedt ook δίδεν, δίδεντο als oorspronkelijke vormen, die door δέον, δέοντο verdrongen werden) **1)** act. *a*) eig., binden, boeien, ἐπ᾽ ἄκρῳ ζυγόν Ε 730, τινὰ δεσμῷ Κ 443 of ἐν δεσμῷ Ε 386; χεῖρας ἱμᾶσιν Φ 30, τινὰ χεῖράς τε πόδας τε μ 50, verg. χ 189; χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο Ε 387; νῆες δέδεντο, lagen vastgebonden κ 92 (v. L. ἐδίδεντο); ἔκ τινος, aan iets Κ 475, κ 96, πέλειαν ποδός, aan de poot Ψ 854; παρ᾽ ἅρμασι Θ 544; ὠτειλήν, verbinden τ 457. — *b*) overdr. α) boeien, belemmeren, μένος καὶ χεῖρας Ξ 73; vand. met gen. (= abl.), van iets afhouden, τινὰ κελεύθου δ 380 (verg. βλάπτω **1** *a* eind). — β) τινά, iem. binden, d. i. aan zijn woord houden θ 352. — **2)** med., iets (van of voor zich) binden, aanbinden, ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα Β 44, α 96; σειρὴν περί τι Θ 26; περὶ κνήμησι κνημῖδας ω 229; τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε Ρ 290; ὅπλα ἀνὰ νῆα β 430; ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά θ 37; δράγματα ἐν ἐλλεδανοῖσι Σ 553.

2. †**δέω,** missen, ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, hij miste mij om het verderf van hem af te wenden Σ 100 (δῆσεν = ἐδέησεν is onverklaard; Leaf ἐμεῖο δ᾽ ἔδευσεν, Duentz. ἐμεῖο δ᾽ ἐδεύετ᾽).

δή, partikel, deels met tempor. bet., reeds, nu, deels met constaterende en affectieve, werkelijk, zeker, namelijk, dan, toch (soms is de bet. moeilijk vast te stellen); nooit beginwoord van een zin, behalve in de verbinding δὴ τότε en δὴ γάρ, bovendien na een voc. in δὴ νῶιν Ο 437 en δὴ πάμπαν Τ 342 **I)** in hoofdzinnen **1)** van tijd, reeds, ἴδμεν δή δ 138, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε Θ 356, καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, nu is het reeds zover gekomen dat, nu . . . reeds Α 161, ἠμὲν δή ποτ᾽ ἐμὸν ἔπος ἔκλυες ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν πείθε᾽ Ξ 234, verg. Α 453, πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ἐνθάδ᾽ ἵκοντο τ 379, ὀκτὼ δὴ προέηκα ὀιστούς Θ 297; nu, ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι τ 571, ῥηίτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν Ω 243; ὀψὲ δὲ δή, laat eerst δ 706 enz. — **2)** constaterend, φεύγεις δή, zowaar Φ 472, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, dan nu Β 330,

τοῦ περ δὴ θυγατήρ, n u (recapitulerend) Z 398, verg. Ψ 522, X 76, ὠκύμορος δὴ ἔσσεαι, g e w i s Σ 95, verg. A 266; affectief, in 't bijz. *a*) bij een verzoek, een bevel, een verbod, d a n, t o c h, m a a r, φέρε δὴ δίφρον τ 97, ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο A 295, κέκλυτε δὴ νῦν β 25, μαῖ' ἄγε δή μοι οἶνον ἄφυσσον β 349, verg. Γ 441, δεῦρο δὴ ὄρσο χ 395; μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε δ 594, verg. A 545, E 684, P 501; οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε Ω 263, verg. ζ 57, σ 414, Γ 52, E 32; ook in uitdrukkingen als μὴ δὴ νῆας ἕλωσιν Π 128, verg. Σ 8. — *b*) in wensen en verwensingen, t o c h, αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη Δ 189, ὡς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον α 217, εἰ δὴ γένοιο ι 456, μὴ μὲν δή—ἐλοίμην χ 462. — *c*) bij vraagwoorden en in 't alg. in levendige vragen, d u s, t o c h, n u, πῶς δὴ Σ 364, τίς δὴ υ 191, τίς γὰρ δή ρ 382, πῇ δή τοι φρένες οἴχοντ' Ω 201, οὕτω δή, dan zo O 553. — *d*) in wrevelige uitroepen en beweringen, t o c h, οἷον δή, α 32, verg. N 633 enz.; δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται Λ 314. — **3)** bij tempor. partikels, om het vertelde, beweerde enz. tot een bepaald tijdstip te beperken, vooral in correlatie met een voegw. van tijd en in tegenst. met een voorafgaande tijdsbepaling, n u d a n, j u i s t, καὶ τότε δή, en toen dan A 92, δὴ τότε α 424, ἐκ τοῦ δή α 74; πρὶν μέν—δὴ τότε (γε), toen dan (althans), toen echter Y 411 (ν 92) enz.; i. p. v. πρὶν μέν ook πάροιθεν ρ 296, πρόσθεν N 441, πολλάκι P 410, een iterat. werkwoordsvorm χ 186; αὐτὰρ ἐπεὶ (δή) —δὴ ἔπειτα, dan vervolgens Y 338 (θ 378), αὐτὰρ ἐπεί—καὶ τότε δή γ 132, αὐτὰρ ἐπεί (ῥ') —δὴ τότ' δ 69 (430), ἀλλ' ὅτε—καὶ τότε δή τ 154, ἀλλ' ὅτε δή—δὴ τότε (τότε δή) γ 270 (288), ἀλλ' ὅτε δή (ῥ') — καὶ τότε δή δ 256 (461), ἀλλ' ὅτε δή — τότε δή ῥα Λ 182, ἦμος δέ — καὶ τότε δή (ῥ') Θ 69 (Π 780), ἦμος δέ — δὴ τότε A 476; zo ook ἀλλ' ἐξ οὗ — ἐκ τοῦ δή Θ 296, verg. εἴ χ' ὑπό σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας — δὴ τότε τοι καταλέξω τ 497, verg. ρ 83, ἀλλ' ὅτε δή — ἔνθ' ἄρα δὴ Λ 171, ἀλλ' ὅτε δή — τοῦτο δή X 76. — **II)** in bijzinnen, deels tempor., deels constaterend en affectief, μῦθον ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί, n u o o k w e r k e l i j k A 388, κακὸν ὃ δὴ τάχα διαρραίσει, b l i j k b a a r β 48, verg. δ 777, ἤ τις δὴ τέτληκε, r e e d s (n a m e l i j k?) τ 347, ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, reeds(?) β 16 (of alleen door de nadruk op κυφός en μυρία); in 't bijz. **1)** in tempor. zinnen, n u, d a n, n a m e l i j k, r e e d s, ὅτε δή, toen dan A 432, H 313, ὁππότε κεν δή, wanneer het ogenblik dan daar is dat γ 237, ἐπεὶ δή, toen dan, toen eens, wanneer eens, zodra (dan) Π 187, 453 enz.; ook ἐπεὶ δὴ πρῶτα A 235 δ, 414 enz., εἰς ὅ κε δή Π 455; ἐξ οὗ δή, sinds namelijk eens ξ 379, verg. A 6; vooral in correlatie, met een tempor. adv. (verg. **I 2** *e*), ἀλλ' ὅτε δή — οὐδ' ἔνθα α 16, ὅτε δή ῥ' —ῥ' α 126, ὅτε δή — ῥα α 332, ἕως μέν ῥ' — ἀλλ' ὅτε δή β 150, νῦν δέ — ὅτε δή β 314, οὐ πρίν — ἀλλ' ὅτε κεν δή Π 62, verg. τρὶς δέ — ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον Π 705, τόδε — ὁππότε δή Π 53. — **2)** in voorwaardel. zinnen, εἰ (μὲν) δή, wanneer d a n (w e r k e l i j k) ν 238, N 111 (Λ 138, α 82), verg. εἰ δ' ἐτεὸν δή H 359, ook = *siquidem* γ 376 enz., εἰ δή ποτε, indien werkelijk (ooit) voorheen A 40, εἴ ποτε δή A 394 (verg. A 453). — **3)** in voorwerpszinnen, ὡς δή, dat n a m e l i j k A 110, dat r e e d s β 284 (Nck ὡς i. p. v. ὅς), verg. χ 33, ὃ δή, dat reeds γ 166. — **4)** in afhankel. vragen, εἰ δή, of w e r k e l i j k α 207, ἔσπετε ὅς τις δή, wie dan Λ 219, verg. Ξ 509, ἔσπετε ὅππως δή Π 113, verg. ook δ 739. — **5)** in causale zinnen, ἐπεὶ δή, *quoniam* (d. i. *quom iam*) γ 211 enz., ἐπεὶ ἄρ δή ρ 185, οὕνεκα δή — τούνεκα δή Γ 403, verg. ὅτι δή τ 72, ὡς δή P 328, δ 373, ὅτε δή ρ 461. — **6)** in finale zinnen, z o w a a r, ἵνα δή Ψ 207, ὡς δή E 24, μὴ δή Π 81, zo ook μὴ δή na verba van vrezen Ξ 44 enz. — **III)** met partikels verbonden (vaak behoort δή echter niet bij de partikel), **γὰρ δή,** w a n t r e e d s, w a n t t o c h, w a n t n a m e l i j k, πολλὰς γὰρ δή, want reeds vele τ 341, καὶ γὰρ δὴ τότε, immers ook toen reeds Π 810, εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν, want we weten dit toch goed B 301, ἐκ γὰρ δὴ τοῦ, want namelijk van dat ogenblik O 601; **ἦ δή,** z. 1. ἦ **1**; **οὐ θην δή,** w a a r a c h t i g n u n i e t γ 352; **καὶ δή,** ja zelfs A 161, zelfs τ 533, **καί νύ κε δή,** e n n u (z o u) v o o r w a a r H 273, Ψ 490, φ 128; **μὲν δή** (= μὲν οὖν), d a n χ 5, verg. δ 485, bij imper. A 514, Θ 650; **ναὶ δή,** j a w a a r l i j k A 286, verg. γ 357; **νῦν δή,** n u d a n, n u z e k e r, n u (is het) r e e d s (zover gekomen dat) γ 69, τ 253, Π 538, B 284 enz.; **τῇ δή,** d a a r n u θ 477 (verg. τῇ νῦν Ψ 618).

NB! δή wordt niet geëlid., δὴ αὖ A 540, δὴ αὖτε A 340, δὴ ἄγρην μ 330, δὴ ἀντίβιον Λ 386, δὴ 'Αντιμάχοιο Λ 138 enz. moeten dus met suniz. gelezen worden, tenzij men aanneemt dat op deze plaatsen oorsprkl. δέ (= verzwakt δή) gestaan heeft.

δηδίσκομαι, z. δειδίσκομαι.

δηθά (δϜηθά; verw. met δήν), geëlid. δήθ' B 435, adv., l a n g, l a n g e t i j d E 104, α 49; δ. μάλα, zeer lang E 587.

δηθύνω (δϜηθύνω; verg. δϜηθά), praes. coni. 2. sing. δηθύνησθα μ 121, inf. -ειν, part. -ων, -οντα, impf. δήθυνεν, het lang

maken, talmen A 27, Z 503, 519 (ρ 278 zonder ϝ). †.

†**Δηι-κόων,** -ωντος (2. δαΐς en κοέω, verg. θυοσ-κόος), Trojaan, zoon van Pergasos, door Agamemnōn gedood E 534.

†**Δηι-οπίτης** (2. δαΐς en ὄπις, verg. 'Οπίτης Λ 301), zoon van Priamos, door Odusseus gedood Λ 420.

***δήιος,** -ον (< *δάϝιος, verg. δαίω) **1)** brandend, vlammend, πῦρ B 415 enz. — **2)** overdr., vernielend, moorddadig, πόλεμος H 119 enz. — **3)** vand. vijandig, ἀνήρ Z 481; dikwijls als subst., vijand B 544 enz. (δηίοιο, δηίων, δηίους en δηίοισι lezen sommigen, wanneer de eerste lettergreep in thesi staat, met suniz., anderen als δῄοιο, δῄοισι enz., Nck met verkorte beginlettergreep, Be. die **2** en **3** van **1** scheidt en met δαΐ in verband brengt, δαϝίοιο, δαΐων enz.).

δηιοτής, -ῆτος (δήιος), alleen sing. casus obliqui en gewoonl. als versslot, vernieling, slachting, strijd, ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι H 40, μ 257; verbonden met πόλεμος E 348, μάχῃ H 290; κυδοιμὸς en ὑσμίνη δηιοτῆτος E 593, Y 245.

†**Δηί-οχος** (2. δαΐς en ἔχω, verg. Ἕκτωρ), Griek, door Paris gedood O 341.

δηιόω (δήιος) en **δηόω** (Be. δαιόω; Wackern. vermoedt op sommige plaatsen vormen van een praes. δηΐω), van het eerste opt. 3. plur. δηιόῳεν, part. δηιόων, plur. -όωντες, pass. impf. 3. plur. δηιόωντο (Nck δηιόοιεν, δηιόοντες en δηιόοντο), van het tweede part. δηῶν P 65 (a. l. δῄων; Christ δηιόων· τὸν δ' ἀμφὶ i. p. v. δηῶν, ἀμφὶ δὲ τόν γε), impf. δῄουν E 452 enz. (Nck δῄοον, Wackern. δήϊον), fut. δηώσειν, aor. coni. δηώσῃ, -σωσι, part. -σας enz., pass. aor. part. δηωθέντες, -ων, vernielen, doden, met acc. en dat instrum., τινὰ χαλκῷ Θ 534, δ 226 (verg. ι 66; Od. alleen hier); ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας E 452; abs., een slachting aanrichten, ἔγχεϊ δηιόων περὶ Πατρόκλοιο Σ 195, verg. Λ 71, P 566; verscheuren, doden, van wolven, ἔλαφον Π 158, verg. P 65; van een lans, χαλκὸς δηώσας Ξ 518.

†**Δηί-πυλος** (2. δαΐς en πύλη), makker van Sthenelos E 325.

***Δηί-πυρος** (2. δαΐς en πῦρ), Griek, door Helenos gedood I 83, N 92, 478, 576.

Δηί-φοβος (2. δαΐς en φέβω), zoon van Priamos en Hekabè, een der eerste helden onder de Trojanen M 94, N 156 sqq., θ 517; hij vergezelt Helenè naar het houten paard δ 276.

δηλέομαι (verw. met δέλτος en lat. *dolare*, verg. δαιδάλλω), alleen aor. met of zonder augm., coni. 2. sing. δηλήσεαι Ψ 428, 3. sing. δηλήσηται en -εται Ξ 102, θ 444 **1)** letsel berokkenen, ἀμφοτέρους Ψ 428; ook doden, τινά λ 401, χαλκῷ χ 368, 'Αχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια Δ 67 (verg. 236). — **2)** met zakelijk obj., wonden, ῥινόν χ 278; beschadigen, vernielen, καρπόν A 156; stelen, (δῶρα) θ 444, (χρήματα) ν 124; overdr., schenden, ὅρκια ὑπερβασίῃ Γ 107; abs., schaden, nadeel berokkenen, σὴ βουλὴ δηλήσεται Ξ 102.

†**δήλημα** (δηλέομαι), beschadiging, δηλήματα νηῶν (beschadigers) μ 286.

δηλήμων, -ονος (δηλέομαι), schade veroorzakend, boosaardig, θεός Ω 33; subst., verdelger, βροτῶν σ 85, 116, φ 308. †.

†**δῆλος,** -ον (< *δέjηλος, verw. met δέατο, verg. δέελος, ἀρίζηλος), duidelijk υ 333.

†**Δῆλος** (verg. het vor.), het bekende eiland, met een altaar voor Apollōn ζ 162.

Δη-μήτηρ, -τερος en -τρος (= Γῆ μήτηρ, verg. Ποσειδάων begin, ook Cic. de nat. deor. II 67), moeder van Persefoneia bij Zeus (verg. Ξ 326, λ 217), aardgodin, beschermster van landbouw E 500 (verg. Δημήτερος ἀκτή N 322), vereerd o. a. te Purasos B 696; haar liefde tot Īasiōn ε 125. Epitheta: καλλιπλόκαμος ἄνασσα, ἐυπλόκαμος, ξανθή.

****δημιο-εργός** (δημιοϝ.; ϝέργον), die een voor 't algemeen nuttig beroep of bedrijf uitoefent, zonder vast in iems dienst te staan, vand. werkzaam voor 't algemeen, van zieners, artsen, bouwmeesters, zangers, herauten en handwerkslieden ρ 383, τ 135. †.

δήμιος, 2. (δῆμος), het volk, de gemeente betreffend of toebehorend, οἶκος υ 264; πρῆξις, tegenst. ἰδίη γ 82, verg. δ 314, β 44; αἰσυμνῆται, *publici* θ 259; δήμιόν τι ἀγορεύειν, in 't belang van de gemeente β 32; δήμια πίνειν, de wijn der gemeente, op kosten der gemeente drinken P 250 (verg. γερούσιος οἶνος Δ 259; Il. alleen hier).

†**δημο-βόρος** (verg. θυμο-βόρος; δῆμος en βιβρώσκω), zich aan de bezittingen der gemeente vergrijpend, βασιλεύς A 231.

***δημο-γέρων,** -οντος, (in Troje) een van de ouden van het volk, die om zijn waardigheid zitting heeft in de raad van den koning (verg. γέρων), raadsheer Γ 149; Ἶλος Λ 372.

****Δημό-δοκος** (δῆμος en δέκομαι), blinde zanger op Scheriè θ 44 sqq., ν 28.

δημόθεν, z. δῆμος **2.**

†**Δημο-κόων,** -ωντος (verg. Δηι-κόων),

onechte zoon van Priamos, door Odusseus gedood Δ 499.

†**Δημο-λέων,** -οντος (δῆμος en λέων), zoon van Antènōr en Theānō, door Achilleus gedood Υ 395.

****Δημο-πτόλεμος** (δῆμος en πτόλεμος), een der vrijers van Pènelopeia χ 242, 266. †.

δῆμος (wschl. verw. met δαίομαι) **1)** meent, land, ἐκ δήμου ἔλασσεν Ζ 158, Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες Ε 710; dikwijls met gen., b.v. 'Ιθάκης εἰς πίονα δ. ξ 329; δ. 'Ερεχθῆος Β 547; ook verbonden met πόλιν ζ 3; κατὰ δῆμον, ἀνὰ δῆμον, in het land δ 167, β 291 (maar hier is de tweede bet. ook mogelijk); overdr., δ. 'Ονείρων, het rijk der dromen ω 12. — **2)** gemeente, volk, *populus* Σ 500, ϑ 555; = λαός, krijgsvolk, alleen Ο 738; het volk in tegenst. tot den heerser of tot de voornamen of aanvoerders Ρ 577, η 11. zo ook δήμου ἀνήρ Β 198, δήμου φῆμις ξ 239; de menigte, alleen Ω 776; de bezittingen, kas der gemeente, τὰ δ' ἄλλ' εἰς δῆμον ἔδωκεν Λ 704; hierbij adv. †**δημοθεν,** uit de middelen van het volk (ἀγείρας is abs. gebruikt, na een inzameling te hebben gehouden) τ 197. — **3)** man uit het volk, οὐδὲ ἔοικε δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν Μ 213 (verg. Sof. Ai. 1071: ὄντα δημότην; Bentl. δήμου ἐόντα, verg. Β 198).

δημός, vet (verg. κνίση en δίπτυχος), van dieren en van mensen, ἀργέτι Λ 818, πίονα Χ 501, ξ 428; een dubbele laag vet, om beenderen gewikkeld, wschl. om het gehele uitdrogen te verhinderen Ψ 243, 253; inhulling van het lijk met vet, miss. om de verbranding te bevorderen Ψ 168 (tenzij beide sacraal gebruik).

†**Δημοῦχος** (anderen Δημο-όχος; δῆμος en ἔχειν, verg. Ἕκτωρ), Trojaan, zoon van Filètōr, gedood door Achilleus Υ 457.

δήν (δϝήν; verw. met lat. *du-dum*), adv., lang, lange tijd geleden Ρ 695, β 215; μίνυνθά περ οὔ τι μάλα δήν Α 416; οὐδὲ δὴν ἦν, leefde ook niet lang Ζ 131.

†**δηναιός** (δϝηναιός; verg. δϝήν), lang levend Ε 407.

δήνεα, τά (verg. Hèsuch. ἀδᾱνές· ἀπρονόητον), plannen, gedachten, bedoelingen, θεῶν ψ 82, ἤπια Δ 361, ὀλοφώια κ 289. †.

δηόω, z. δηιόω.

δηριάομαι (δῆρις), praes. 3. dual. -άασθον (-άεσθον), imper. 3. plur. δηριαάσθων(-αέσθων), inf. -άασθαι (-άεσθαι), impf. 3. plur. δηριόωντο(-άοντο), bovendien van **δηρίομαι** med. aor. δηρίσαντο en, van een versterkte stam δηριν-, pass. aor. (met dezelfde bet. als med.) δηρινθήτην Π 756 (a. l. δηρῑθήτην, Nck, verg. Ρ 158, δῆριν ἐθέσθην), strijden (met wapenen) Π 96, Φ 467; περὶ νεκροῦ Ρ 734; twisten ϑ 78, ἐπέεσσι ϑ 76, ἀμφί τινι Μ 421. †.

δῆρις, alleen acc. δῆριν, strijd, δῆριν ἔθεντο (verg. θήσονται μάχην Ω 402, φυλόπιδα στήσειν λ 314) Ρ 158 (verg. Π 756); wedstrijd ω 515. †.

δηρός, -όν (δϝηρός; verw. met δϝήν), lang, δηρὸν χρόνον Ξ 206 = 305; verder alleen neutr. **δηρόν** als adv., lang Β 298, α 203, bovendien ἐπὶ δηρόν Ι 415.

δησάσκετο, z. 1. δέω; **δῆσεν,** z. 2. δέω.

δήω praes. met bet. van fut., alleen δήεις, δήομεν, δήετε, ik zal vinden, met acc., ἄλσος ζ 291, πήματα λ 115, ἄνυσιν δ 544, 'Ιλίου τέκμωρ Ι 418.

διά (verw. met δι-, δίς, lat. *dis-*, *bis*), tussen, tussen door **I)** adv. **1)** door, doorheen, door en door *a*) bij een verbum α) zonder casus, διὰ δ' ἔπτατο Ε 99, διὰ μελεϊστὶ ταμών ι 291, διὰ τάφρον ὀρύξας enz. — β) met een nader bepalende gen., διὰ δ' ἧκε σιδήρου φ 328, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων Π 405. — *b*) bij een adv., alleen διὰ δ' ἀμπερές Λ 377 enz. — **2)** uit elkaar, uiteen, διὰ δ' ἔτρεσαν Ρ 729; κλέος διὰ ξεῖνοι φορέουσιν, verbreiden τ 333; ἐπὴν σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ ε 363; διὰ κτῆσιν δατέοντο Ε 158; διὰ τρίχα κοσμηθέντες Β 655. — **II)** praepos. met gen. en acc., door **1)** met gen., van plaats, tot aanwijzing *a*) van een beweging of van een zich uitstrekken met het bijkomend begrip van door een voorwerp heen en er weer uit, διὰ ἀσπίδος ἦλθε ἔγχος Γ 357; ἴθυσεν διὰ προμάχων Π 582; αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν Β 458; zo ook in de uitdr. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, uitmunten door allen heen, d. i. boven allen Μ 104. — *b*) zonder de bijkomende bet. van het er weer uitkomen, door... heen, διὰ νηὸς (νήσου) ἰών μ 206 (μ 335), βῆ δὲ διὰ προμάχων Δ 495, verg. ἔγχεα ἀλεώμεθα δι' ὁμίλου Ζ 226; δι' ὄρεσφι Κ 185. — **2)** met acc. *a*) van plaats, om de beweging door de ruimte of door enig voorwerp van het ene einde tot het andere aan te wijzen, δι' ἄκριας ξ 2, διὰ δώματα ποιπνύοντα Α 600, verg. ο 109 enz., ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας η 40 (verg. κ 391, waar de gen. staat); διὰ ὑσμίνας, door de veldslagen heen, d. i. in de veldslagen Β 40; διὰ σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν (door de poortweg over...) Θ 343, Ο 1; overdr., μῦθον διὰ στόμα ἄγοιτο, over de lippen laten komen, eig. door de mond brengen Ξ 91 (Nck ἀνά, verg. Β 250). — *b*) van tijd, om het voortduren ener handeling gedurende een tijdsbestek aan te wijzen, tijdens, in

(d e l o o p v a n), διὰ νύκτα K 83, B 57 enz. — c) met causale bet. (zelden Il., dikwijls Od.) α) tot aanwijzing van reden of oorzaak, o m, d o o r, t e n g e v o l g e v a n, διὰ κάλλος λ 282, δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν ψ 67, κτεῖνε δι' ἀφραδίας τ 523. — β) tot aanwijzing van de bemiddelende handeling, d o o r, d o o r m i d d e l of d o o r d e h u l p v a n, ἣν διὰ μαντοσύνην A 72, Διὸς διὰ βουλάς ϑ 82; νικῆσαι δι' Ἀϑήνην ϑ 520. — **III)** verbonden met andere praeposities vindt men het in διέκ, διαπρό, die men verg. (◡ ◡, maar ī metri causa Γ 357, Δ 135, H 251, Λ 435).

δια-βαίνω, inf. -έμεν, aor. II inf. -βήμεναι, part. -βάς **1)** intr., m e t d e b e n e n u i t e e n g a a n s t a a n, εὖ διαβάς M 458; o v e r s t e k e n, εἰς Ἤλιδα δ 635. — **2)** tr., d o o r h e e n g a a n, τάφρον M 50 (verg. διά **II 2** *a*). †.

***δια-γιγνώσκω,** alleen praes. en aor. inf. διαγνῶναι, o n d e r s c h e i d e n H 424, verg. Ψ 470; εὖ διαγιγνώσκοντες Ψ 240. †.

†**δια-γλάφω** (verg. γλαφυρός), aor. part. -γλάψασα, u i t h o l l e n, εὐνὰς ἐν ψαμάϑοισιν δ 438.

†**δι-άγω,** aor. II διήγαγον, o v e r v a r e n, τινά υ 187.

***δια-δάπτω,** alleen met tm., aor. -έδαψεν, -ας, doorvreten, d o o r b o r e n, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν E 858, verg. Φ 398 (ook δάπτω). †.

δια-δατέομαι, alleen met tm., (o n d e r e l k a a r) v e r d e l e n E 158 (verg. δαίομαι **1**).

†**δια-δέρκομαι,** aor. II opt. διαδράκοι, iem. ergens d o o r h e e n z i e n, νῶϊ Ξ 344.

†**δια-δηλέομαι,** aor. -εδηλήσαντο, a a n s t u k k e n s c h e u r e n ξ 37.

διάει, z. διάημι.

†**δια-είδομαι** (διαϝ.), fut. -είσεται **1)** intr., z i c h d u i d e l i j k t o n e n, ἀρετὴ διαείδεται N 277. — **2)** causat., d u i d e l i j k t o n e n, b e w i j z e n, ἀρετήν Θ 535 (volg. anderen van διάϝοιδα, grondig leren kennen). †.

διαειπέμεν, z. διεῖπον.

****δι-άημι,** alleen impf. 3. sing. διάη (a. l. διάει), ergens d o o r h e e n w a a i e n, met acc. ε 478, τ 440. †.

†**δια-ϑειόω,** aor. διεϑείωσε, m e t z w a v e l z u i v e r e n, δῶμα χ 494 (Knight ἐϑεείωσεν).

†**δια-ϑρύπτομαι** (verw. met ϑραύω, lat. *frustum*, ned. *druppel*), aor. II part. -τρυφέν, s t u k b r e k e n Γ 363.

***διαίνω** (verw. met 1. δεύω), impf. δίαινε, aor. 3. sing. ἐδίηνε, pass. impf. διαίνετο, b e v o c h t i g e n, τινά Φ 202, χείλεα X 495; διαίνετο ἄξων N 30. †.

†**δι-αιρέω,** d o o r b o r e n, alleen met tm. Υ 280, z. αἱρέω **1** *a* (eind).

†**δια-κεάζω,** met tm. ο 322, z. κεάζω.

†**δια-κείρω,** aor. inf. διακέρσαι, v e r i j d e l e n, ἔπος Θ 8 (verg. O 467).

†**δια-κλάω,** aor. part. διακλάσσας, s t u k b r e k e n, τόξον E 216.

δια-κοσμέω, impf. -εκόσμεον, med. aor. διεκοσμήσαντο, pass. aor. opt. διακοσμηϑεῖμεν (Knight inf. -κοσμηϑήμεν') **1)** a f z o n d e r l i j k o r d e n e n, i n a f d e l i n g e n o p s t e l l e n, τούς (de krijgslieden) B 476; pass., ἐς δεκάδας, zich in afdelingen van 10 man scharen B 126 (verg. B 655, ι 157). — **2)** med., g e h e e l i n o r d e b r e n g e n, o p r u i m e n, μέγαρον χ 757. †.

***διακριδόν** (δια-κρίνω), adv., b ij **u i t**s t e k, v e r r e w e g, ἄριστος M 103, O 108. †.

δια-κρίνω, coni. -κρίνωσιν, fut. 3. sing. -κρινέει B 387, aor. -έκρῖνε enz., med. fut. -κρινέεσϑαι, pass. aor. 3. plur. διέκριϑεν B 815, coni. -κρινϑῆτε ω 532, opt. -κρινϑεῖτε Γ 102 (a. l. imper. -κρίνϑητε), inf. -κρινϑήμεναι, part. -κρινϑέντε, -ϑέντας, perf. part. fem. -κεκριμέναι **1)** act. *a*) van elkaar s c h e i d e n, schiften, αἰπόλια B 475. — *b*) u i t e l k a a r b r e n g e n, s c h e i d e n, ἡμέας δ 179; van strijdenden H 397; ook μένος ἀνδρῶν B 387; overdr., o n d e r s c h e i d e n, σῆμα ϑ 195. — **2)** pass., met med. fut. *a*) g e s c h e i d e n, a f g e z o n d e r d w o r d e n ι 220; i n a f d e l i n g e n g e s c h a a r d w o r d e n B 815. — *b*) van strijdenden of twistenden, u i t e l k a a r g a a n, ook (in vrede) s c h e i d e n, z i c h v e r z o e n e n, διακρινϑέντας ὀΐω ἄψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε Υ 141, φρονέω δὲ διακρινϑήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας Γ 98, οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσϑαι ὀΐω μνηστῆρας καὶ κεῖνον σ 149, verg. ook H 306, Υ 212.

διάκτορος (volg. Fick van w. κτερ-, verg. κτέρας en Πολύ-κτωρ), u i t d e l e r v a n g e s c h e n k e n, r i j k d o m s c h e n k e r, δ. Ἀργεϊφόντης B 103, α 84; zonder Ἀ. ϑ 335 enz.

***δια-λέγομαι,** alleen aor. διελέξατο, met of voor zichzelf schiften, o v e r l e g g e n, o v e r w e g e n, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο ϑυμός Λ 407 enz.

***δι-αμάω,** alleen aor. διάμησε, d o o r s n i j d e n, χιτῶνα Γ 359, H 253. †.

†**δια-μετρέω,** impf. -εμέτρεον, a f m e t e n, χῶρον Γ 315.

†**διαμετρητός** (adi. verb. van διαμετρέω), a f g e m e t e n, χῶρος Γ 344.

†**δια-μοιράομαι** (μοῖρα), impf. -εμοιρᾶτο (anderen -εμμ.), v e r d e l e n ξ 434 (verg. ο 140).

δι-αμπερές (διά en ἀμ-πείρω), ook gescheiden, διὰ δ' ἀμπερές Λ 377, Ρ 309 en φ 422, adv. **1)** van plaats, er geheel doorheenborend, door en door, geheel ergens doorheen ε 480; doorlopend, onafgebroken κ 88, θρόνοι ἐρηρέδαται εἰς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο δ. η 96; in zijn gehele lengte Μ 398, βέλος δ. ἐξέρυσ' ὤμου (in de richting van de punt) Ε 112; tot het eind ρ 194; ook met gen., doorheen Μ 429, Υ 362; overdr., κλήρῳ νῦν πεπάλεσθε διαμπερές, van de eerste tot de laatste Η 171; geheel en al, volkomen, εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε δ. χ 190, verg. Τ 272. — **2)** van tijd, aldoor, onafgebroken Κ 331 enz.; met volg. εἰσόκε (εἰς ὅ κε) Κ 89, of εἷος ψ 151; ook αἰὲν δ. Ο 70, δ. ἤματα πάντα Π 499, δ 209; voor goed Π 618.

***δι-άνδιχα** (διά en ἄνδιχα), adv., eig. in tweeën, in tweeërlei richting, alleen δ. μερμήριξε (gingen zijn gedachten), met tweeledige afhank. vraag Α 189, Ν 455 (verg. δίχα **2**, διχθά); met inf., ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι (hij was half en half van plan) Θ 167; σοὶ διάνδιχα δῶκε (hij gaf u maar één van beide) Ι 37. †.

†**δι-ανύω,** aor. διήνυσε, geheel klaar komen, ἀγορεύων, met ρ 517.

διά-(Ϝ)οιδα, z. διαείδομαι.

δια-πέρθω, aor. I διέπερσε enz., coni. διαπέρσομεν Ι 46, aor. II διεπράθομεν, -ον, inf. διαπραθέειν(-θέμεν), med. -επράθετο **1)** act., geheel verwoesten, πόλιν Α 367, ἄστυ γ 130. — **2)** med. met pass. bet., verwoest worden, διεπράθετο πόλις ο 384.

δια-πέτομαι, alleen aor. II 3. sing. -διέπτατο, over vliegen (van het ene punt naar het andere, verg. att. διαπλεῖν) Ο 83, 172, α 320 (met tm., doorheenvliegen Ε 99). †.

δια-πλήσσω, part. -πλήσσοντες, aor. inf. -πλῆξαι, in stukken slaan, δρῦς Ψ 120, δόρυ χαλκῷ θ 507 (zo Aristarch., a. l. διατμῆξαι, Nck διαρρῆξαι). †.

†**δια-πορθέω,** aor. part. -πορθήσας, geheel verwoesten Β 691.

διαπραθέειν(-θέμεν), z. διαπέρθω.

δια-πρήσσω, praes. en impf. en aor. opt. διαπρήξαιμι, ten einde brengen, volbrengen, (νηῦς) κέλευθον Α 483; met gen. loc., διέπρησσον πεδίοιο, zij legden de weg af door Β 785 enz.; ook met part., ἤματα πάντα διέπρησσον πολεμίζων, bracht ik strijdend door Ι 326; κεν . . . οὔτι διαπρήξαιμι λέγων, ik zou niet aan een eind komen met ξ 197.

δια-πρό (anderen διὰ πρό), ergens doorheen Ε 538, χ 295; met gen. Δ 138; door en door Ρ 393.

***δια-πρύσιον** (verg. δια-πείρω), adv. *a)* van geluid, doordringend, ἤυσεν Θ 227. — *b)* van ruimte, πρὼν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, zich door en door, d.i. dwars uitstrekkend Ρ 748.

†**δια-πτοιέω,** aor. -επτοίησε, van schrik doen uiteenstuiven, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας σ 340.

†**δι-αρπάζω,** praes. -αρπάζουσι, verscheuren, μῆλα, van wolven Π 355.

δια-(ρ)ραίω, praes. -ραίουσι, fut. -(ρ)ραίσει, -ραίσουσι, aor. inf. -ρραῖσαι, med. fut. inf. -ρραίσεσθαι, stukbeuken, verwoesten, verdelgen, πόλιν Λ 713, ἄστυ Λ 733, οἶκον β 49; νῆα μ 290; στρατόν (tegenst. σαώσει) Ι 78; abs. Β 473; verscheuren, διαρραῖσαι μεμαῶτε Ρ 727, verg. α 251; fut. med. met pass. bet., τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω Ω 355.

†**δια-ρριπτάζω,** iter. impf. διαρρίπτασκεν (verg. ῥιπτάζω), ergens doorheen schieten, ὀιστόν τ 575.

δια-σεύω, alleen med. aor. II διέσσυτο, ergens doorheen snellen, vliegen, λαόν, door het volk Β 450; met gen., μεγάροιο δ 37; τάφροιο, over de gracht Κ 194, verg. Θ 343 (διά **II 2** *a*); van werptuigen, αἰχμὴ διέσσυτο Ε 661; met gen., στέρνοιο, door de borst Ο 542.

δια-σκίδνημι, alleen 3. plur. -σκιδνᾶσιν Ε 526 en (Od.) aor. διεσκέδασε, opt. διασκεδάσειε, verstrooien, uiteendrijven, νέφεα Ε 526; uiteenslaan, δούρατα ε 370, νῆα η 275; overdr., ἀγλαΐας τινί, verdrijven ρ 244.

***δια-σκοπιάομαι,** alleen inf. -σκοπιᾶσθαι, nauwkeurig opnemen of nagaan, ἕκαστα Κ 388; ἕκαστον Ρ 252. †.

δια-σχίζω, alleen act. aor. -έσχισεν en pass. aor. -εσχίσθη, verscheuren, ἱστία ι 71; νεῦρα διεσχίσθη Π 316. †.

†**δια-τελευτάω,** met tm., in vervulling doen gaan, doorzetten, θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ Τ 90.

δια-τμήγω, alleen aor. I inf. διατμῆξαι (z. διαπλήσσω), part. -τμήξας, aor. II διέτμαγον, pass. aor. II 3. plur. διέτμαγεν **1)** act. *a)* iets doorsnijden of aan stukken snijden, κηροῖο τροχὸν τυτθά, in kleine stukken snijden μ 174; doorklieven, νηχόμενος λαῖτμα διέτμαγον η 276. — *b)* scheiden, verstrooien, Τρῶας Φ 3, νῆας γ 291. — **2)** pass., uiteen-, opengaan, σανίδες διέτμαγεν Μ 461; ook uiteenraken Π 354, scheiden Α 531, ν 439.

****δια-τρέχω,** aor. II 3. plur. διέδραμον, opt. διαδράμοι, snellen over, κέλευθα γ 177, ὕδωρ ε 100. †.

*__δια-τρέω,__ aor. διέτρεσαν, uiteenstuiven Λ 481, 486 (verg. ζ 138). †.

__δια-τρίβω,__ alleen praes. ind., coni. -τρίβησιν, -ωμεν, inf. -ειν, aor. part. -τρίψας **1)** eig., stukwrijven, χερσὶ ῥίζαν Λ 847. — **2)** overdr. *a*) tegenhouden, dwarsbomen, τὰ πάντα β 265, μητρὸς γάμον υ 341; χόλον Δ 42; met dubb. acc., διατρίβει 'Αχαιοὺς γάμον β 204; met gen. (eig. abl., verg. βλάπτω **1** *a* eind), μὴ δηϑὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο (nl. ἑταίρους), van het vertrek terughouden β 404 . — *b*) abs., de tijd doorbrengen (nl. χρόνον, verg. lat. *tempus terere*), talmen Τ 150.

†__δια-τρύγιος__ (τρύγη), eig.. doorlopend plukbaar, ὄρχος (waarvan de druiven op verschillende tijden rijp worden, zodat de wijnstokken voortdurend vruchten dragen) ω 342.

__διατρυφέν,__ z. διαϑρύπτομαι.

__δια-φαίνω,__ alleen pass. impf. διεφαίνετο, zichtbaar zijn tussen door, met gen., νεκύων Θ 491, Κ 199; (dóór)gloeien, διεφαίνετο δ' αἰνῶς ι 379. †.

*__δια-φϑείρω,__ alleen fut. διαφϑέρσει en perf. -έφϑορας **1)** tr., geheel vernielen, πόλιν Ν 625. — **2)** intr., perf., verloren zijn, διέφϑορας Ο 128. †.

†__δια-φορέω,__ met tm., τ 333, z. φορέω (eind).

__δια-φράζω,__ alleen gerecupliceerde aor. II διεπέφραδε, nauwkeurig mededelen, inlichten, πάντα Υ 340, ρ 590; κούρῃ ζ 47, μοι Σ 9. †.

__δι-αφύσσω,__ aor. διήφυσε en pass. part. -αφυσσόμενον **1) eig., geheel uitscheppen, vand. opmaken, οἶνον π 110. — **2)** doorboren, πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι τ 450 (met tm., verg. ἀφύσσω **1** *b*). †.

__δια-χέω,__ alleen aor. 3. plur. διέχευαν, alleen van offerdieren, openleggen, in grote stukken verdelen (tegenst. μιστύλλω), βοῦν, ὗν Η 316, ξ 427.

__διδάσκω__ (*δι-δάκ-σκω, verw. met δέχομαι, verg. lat. *disco* <**di-dc-sco*, *doceo*), alleen praes., inf. διδασκέμεν(αι), aor. (ἐ)δίδαξε enz., pass. praes. part. διδασκόμενος, perf. inf. δεδιδάχϑαι, leren, onderwijzen, τί Ι 442, τινά Λ 832, τινά τι ϑ 481; met acc. van de pers. en inf., δμῳὰς ἔργα ἐργάζεσϑαι χ 422, verg. α 384; pass., leren, τὶ πρὸς τινός, iets van iem. Λ 831 (verg. Δ Α- **1**); part. met gen., διδασκόμενος πολέμοιο, (nog) een leerling in de oorlog Π 811.

__δίδημι,__ z. 1. δέω.

*__διδυμάων__ (δίδυμος), alleen dual. -ονε en plur. dat. -οσιν, tweelingbroeders Π 672, 682; ook verbonden met παῖδε Ε 548, Ζ 26. †.

__δίδυμος__ (wschl. verw. met δύο), alleen plur. masc., dubbel, αὐλοί τ 227; tweelingen Ψ 641 (volg. Aristarch. δύο ἔχοντες σώματα, συμπεφυκότες ἀλλήλοις).

__δί-δωμι__ (lat. *dō*, *dăre*, skt *dádāti*, geeft), 2. sing. διδοῖς Τ 270, 3. διδοῖ en δίδωσι, 1. plur. δίδομεν, 3. διδοῦσι, imper. δίδωϑι γ 380 en δίδου γ 58, inf. διδοῦναι Ω 425, part. διδούς enz., impf. ἐδίδους τ 367, (ἐ)δίδου enz., opt. διδοῖτε λ 357, διδοῖεν σ 142, fut. διδώσομεν ν 358, inf. διδώσειν ω 314 en gewoonl. δώσω enz., inf. δωσέμεν(αι), δώσειν, aor. ἔδωκα enz. en δῶκα enz., 1. plur. ἔδομεν en δόμεν Ρ 443, 3. plur. ἔδωκαν, δῶκαν ζ 215, ἔδοσαν en δόσαν, iter. δόσκον, -ε, coni. δώῃ(δώῃσι), δώομεν, δώωσι, bovendien de samengetrokken vormen δῷ ι 356, υ 296, δῷς Η 27, δῷσι Α 129, α 379, β 144, δῶμεν Ψ 537, ϑ 389, ν 13, δῶσι Γ 66, opt. δοίην enz., inf. δόμεν(αι) en δοῦναι, part. δοῦσα, δόντες, pass. aor. δοϑείη β 78, perf. δέδοται Ε 428 **1)** geven, schenken, τινί τι Α 123, δ 125, τινὶ γέρας Α 162; σῶμα οἴκαδε πάλιν Η 79; τοὶ ὅρκια τ 302; ook γαστὴρ πολλὰ κάκ' ἀνϑρώποισι ρ 287; (iets om te gebruiken) μοὶ νῆα καὶ ἑταίρους β 212, Τυδείδῃ φάσγανον Κ 255; met verklarende inf. act., b.v. τεύχεα δῶκεν 'Ερευϑαλίωνι φορῆναι Η 149, ϑώρηκα τόν οἱ δῶκε ξεινήιον εἶναι Λ 20, verg. 704; in 't bijz. *a*) iets aan de goden geven, aanbieden, ϑεοῖσι ἑκατόμβας Η 450, verg. α 67. — *b*) van de goden, geven, verlenen (een gebed) inwilligen, Ζεὺς ἀγαϑόν τε κακόν τε δ 237; τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε Π 250, ϑεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει ξ 444; (τινὶ) εὖχος Η 81, νίκην χ 236, κῦδος Α 279, κάρτος Ρ 562, μέγεϑός τε βίην τε Η 288; ἐμοὶ εὖχος, ψυχὴν ''Αϊδι Α 123; ὁδόν δ 480, οὖρον Η 4; ἅ οἱ πέρι δῶκεν 'Αϑήνη, ἔργα τ' ἐπίστασϑαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσϑλάς β 116; pass., οὔ τοι δέδοται πολεμήια ἔργα Ε 428; met een objectsinf., αἴ κεν ἐμοὶ δώῃ Ζεὺς 'Ιλίου ἐξαλαπάξαι πτολίεϑρον Θ 287 (ook zonder dat., b.v. Α 129, verg. χ 253); vaak δός in gebeden, met (acc. c.) inf., b.v. δὸς τίσασϑαι 'Αλέξανδρον Γ 351, τὸν δὸς δῦναι δόμον ''Αϊδος εἴσω Γ 322 (ook de acc. c. inf. zonder δός, b.v. ρ 354); in ongunst. zin, (τινὶ) ἄλγεα Α 96, ἄτην δ 262. — *c*) overgeven, prijsgeven, ten prooi geven, τινὰ πυρί ω 65, ὀδύνῃσι Ε 397, ἀχέεσσι τ 167; met verklarende inf., οὔ τι δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσι Ψ 183, verg. 21 enz. — *d*) (tot vrouw) geven, uithuwen, ϑυγατέρα ἀνδρί Τ 291; zonder dat. Ζ 192 enz.; ἀνέρι μητέρα δώσω β 223; Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήν ο 367. — **2)** willen ge-

v e n, a a n b i e d e n, ἔδνα ν 378, verg. I 261, 519; b e t a l e n Φ 42, α 431.

δίε, aor. II, z. δείδω.

†**δι-εέργω** (διεϝ.), impf. διέ(ϝ)εργον, s c h e i d e n, met acc. M 424.

διείπομεν, z. διέπω.

δι-εῖπον, aor. II, alleen imper. δίειπε en inf. διαειπέμεν(διαϝειπ.), grondig b e s p r e k e n, διαειπέμεν (nl. μύθους) ἀλλήλοισιν δ 215; n a u w k e u r i g z e g g e n, τινί K 425. †.

δι-είρομαι, alleen praes. 2. sing. -είρεαι en imper. -είρεο, u i t v o r s e n, v r a g e n, τί A 550; τινά τι δ 492 enz.

δι-έκ, praepos. met gen., d o o r . . . n a a r b u i t e n, προθύρου O 124, μεγάροιο ρ 61 (anderen δι' ἐκ).

***δι-ελαύνω,** alleen aor. I διήλασε, ergens o v e r d r i j v e n of j a g e n, τῇ ἵππους καὶ ἅρμα M 120; ἵππους τάφροιο K 564 (verg. Θ 343, διά **II 2** *a*); ergens d o o r d r i j v e n, δόρυ ἀσπίδος N 161, verg. Π 318. †.

διελεύσεσθαι, z. διέρχομαι.

***δίεμαι** (wschl. verw. met skt *dīyate*, snelt, vliegt; verg. δίω en ἐνδίημι), alleen praes. 3. plur. διένται, inf. δίεσθαι, zich laten verdrijven, v o o r t j a g e n, van paarden, δίενται πεδίοιο Ψ 475; van een leeuw, z i c h l a t e n w e g j a g e n, σταθμοῖο διέσθαι M 304. †.

†**δι-έξ-ειμι,** inf. -ίμεναι, d o o r iets n a a r b u i t e n g a a n Z 393.

†**δι-εξ-ερέομαι,** 2. plur. -ερέεσθε, n a u w k e u r i g naar iets v r a g e n, τινά τι K 432.

διεπέφραδε, z. διαφράζω; **διέπραθον,** z. διαπέρθω; **διέπτατο,** z. διαπέτομαι.

δι-έπω, alleen praes. διέπουσι en impf. διέπε, διείπομεν, δίεπον, i n d e w e e r z i j n m e t, v e r r i c h t e n, ἕκαστα μ 16, τὸ πλεῖον πολέμοιο A 165; ergens d o o r h e e n g a a n d i n d e w e e r z i j n, στρατόν B 207, verg. ἀνέρας σκηπανίῳ Ω 247.

****δι-ερέσσω,** alleen aor. διήρεσα, e r d o o r r o e i e n, χερσί μ 444, ξ 351. †.

****διερός 1)** (wschl. δϝιερός, verw. met δέδϝοικα), t e v r e z e n, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός ζ 201. — **2)** (wschl. verw. met δίω), v l u g, διερῷ ποδὶ φευγέμεν ι 43 (volg. Lehrs[3] p. 50, die o.a. φοβερός vergelijkt, beide bij δίω, en wel **1** = *fugator* **2** = *fugax*). †.

δι-έρχομαι, alleen praes. -έρχεται, -όμενος, fut. inf. -ελεύσεσθαι, aor. -ῆλθε, inf. -ελθέμεν, ergens d o o r h e e n g a a n, met acc., πῶυ Γ 198, ἄστυ Z 392, κλισίας N 144; met gen., μεγάροιο ζ 304; abs. Ω 716; ook van werptuigen, met gen., χροός Y 100, abs. Y 263.

διεσκέδασε, z. διασκίδνημι; **διέσσυτο,** z. διασεύω; **διέτμαγεν,** z. διατμήγω.

***δι-έχω,** alleen aor. II διέσχε, ergens d o o r h e e n g a a n, ἀντικρὺ(ς) δὲ διέσχε E 100, Λ 253, Y 416 (verg. N 519 sq., Ξ 451 sq.). †.

δίζημαι (< *δί-δjᾱ-μαι, verw. met ζητέω), alleen 2. sing. δίζηαι, part. διζήμενος, aor. coni. διζησόμεθα **1)** z o e k e n, τινά ο 90, ook met εἴ που Δ 88. — **2)** z o e k e n, t r a c h t e n t e w i n n e n of t e v e r w e r v e n, s t r e v e n n a a r, abs., ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος π 391; met acc., φάρμακον α 261, νόστον λ 100, νόστον τινί ψ 253, πληθύν P 221.

***δί-ζυξ** (ζεύγνυμι), alleen δίζυγες ἵπποι, t w e e s p a n E 195, K 473 [verg. lat. *bi(iu)gae*]. †.

†**δίζω** (δϝίζω; verw. met δίς), impf. δίζε, i n t w i j f e l z i j n, ἠέ—ἦ Π 713.

†**Δίη,** eiland (wschl. bij Knōsos) λ 325.

***διη-κόσιοι** (verg. ἑ-κατόν), t w e e h o n d e r d Θ 233, I 383. †.

δι-ηνεκής, -ές (διά + ἐνεκ- in ἐνεγκεῖν; verg. ποδ-ηνεκής), d o o r l o p e n d, *continuus*, z i c h v e r u i t s t r e k k e n d, l a n g, ὦλκα σ 375; ῥάβδοι M 297; νῶτα H 321, ξ 437 (verg. Verg. A. VIII 183); ῥίζαι M 134, ἀταρπιτοί ν 195; hierbij adv. ****διηνεκέως,** i n d e n b r e d e, ἀγορεύειν η 241, verg. δ 836, μ 56. †.

διθανής, z. δισθανής.

***δι-ικνέομαι,** fut. διίξομαι, aor. II 2. sing. διίκεο, d o o r g a a n, alleen overdr., n a u w k e u r i g v e r h a l e n, πάντα I 61, T 186. †.

διῑ-πετής, -έος (Ζεύς, πίπτω; naar analog. van διΐ-φιλος), u i t d e h e m e l g e v a l l e n, d o o r r e g e n g e v o e d, ποταμός Π 174, δ 477.

***δι-ίστημι,** alleen aor. II διαστήτην, -έστησαν, -στάντες, perf. διέσταμεν en med. impf. -ίστατο, eig., v a n e l k a a r g a a n s t a a n M 86 enz.; θάλασσα διίστατο, scheidde zich N 29; perf., van elkaar staan, τίη δὴ νῶι διέσταμεν, waarom staan wij van elkaar (en strijden wij niet) Φ 436; overdr., m e t e l k a a r b r e k e n, διεστήτην A 6.

***δ︎ι̇ί-φιλος** (Διί dat., ῑ metri causa; anderen Διὶ φίλος), a a n Z e u s l i e f, d o o r Z e u s b e m i n d, epith. van helden, vooral van Achilleus en Hektōr A 74, Z 318; van Apollōn A 86; ook κήρυκες Θ 517.

δικάζω (δίκη), praes. imper. δικαζέτω, inf. -έμεν, impf. en aor. zonder augm. δίκαζον, δίκασαν, aor. coni. δικάσω, imper. δικάσσατε, med. alleen δικαζόμενος, -ων **1)** act., e e n u i t s p r a a k d o e n, r e c h t s p r e k e n, abs. λ 547, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον Σ 506; τινί, voor iem. Ψ 574; b e s l i s s e n, τοὶ φίλον ἐστὶν κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέ-

μεν Α 542; Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, voor de Trojanen en de Danaërs d.i. over het lot van Θ 431. — **2)** med., voor zich recht laten spreken, een rechterlijke beslissing of uitspraak vragen of zoeken, abs. μ 440; ἀμφί τινι λ 545.

δίκαιος (δίκη), comp. †-ότερος** Τ 181, sup. ***ότατος** alleen Λ 832 en Ν 6, alleen masc. en neutr. *a*) van perss., die zich aan de overgeleverde gebruiken houdt, die weet hoe 't behoort, beschaafd γ 52; ζ 120, ϑ 575; οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι β 282, ν 209; van Ch(e)irōn Λ 832; rechtvaardig, van de Abioi Ν 6; ἐπ' ἄλλῳ Τ 181. — *b*) van handelingen, behoorlijk, billijk, ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ σ 414; οὐ δίκαιον, met inf. υ 294; hierbij adv. †**δικαίως,** op behoorlijke wijze, μνᾶσθαι ξ 90.

δικασ-πόλος (< *δικανσ-, verg. μογοστόκος, en *-πολος, verg. αἰ-πόλος), rechter Α 238, ook δ. ἀνήρ λ 186. †.

δίκη (δείκνυμι) **1)** gebruik, gewoonte, het door de gewoonte tot recht gewordene, δίκη βασιλήων δ 691, ϑεῶν τ 43; plur. ι 215; μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιϑε τέτυκτο σ 275; ook van hetgeen met de natuur, met de gewone loop der dingen overeenkomt, αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, lot λ 218; γερόντων, voorrecht ω 255; ἣ γὰρ δίκη ὁππότε, zo pleegt het te gaan wanneer τ 168, verg. ξ 59; δίκῃ, op grond van het gebruik of recht Ψ 542. — **2)** dat waarop men volgens gebruik recht heeft, voldoening Τ 180. — **3)** het eerbiedigen van de overgeleverde gebruiken, vand. recht, gerechtigheid, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι Π 388; τίουσι, eeren ξ 84; ook plur. Π 542; uitspraak, vonnis, ὃς δίκην ἰϑύντατα εἴποι Σ 508 (= δικάζειν 506); δίκας εἴροντο (ἄνακτα), vroegen een vonnis, wachtten de uitspraak af van λ 570.

δι-κλίς (κλίνω, verg. ἀνακλίνω **2**), alleen plur. nom. -κλίδες, met twee vleugels, πύλαι Μ 455, ϑύραι ρ 268, σανίδες β 345. †.

†**δίκτυον** (verw. met δικεῖν, werpen), net χ 386.

δῑνεύω en **δῑνέω** (δῖνος, δίνη), van het eerste alleen praes. en impf., bovendien iter. δινεύεσκε, van δινέω impf. (ἐ)δίνεον, δινέομεν, aor. part. δινήσας, med. en pass. impf. 1. plur. ἐδινεόμεσθα, 3. dual. δινείσϑην, aor. 3. dual. δινηϑήτην, inf. -ϑῆναι π 63 **1)** tr. (δινέω en δινεύω Σ 543), aan iets een draaiende beweging geven, iets ronddraaien, σόλον Ψ 840, μόχλον ι 388; ζεύγεα, wenden (bij het begin en het eind van het ploegland) Σ 543. — **2)** intr. (δινεύω en δινέω Σ 494), ronddraaien, van dansenden Σ 494; *versari*, rondlopen, ronddolen, κατὰ μέσσον Δ 541, παρὰ ϑῖνα Ω 12, κατὰ οἶκον τ 67; van een vogel in de lucht Ψ 875; med. en pass., ὅσσε ἐδινείσϑην, ronddraaien, in 't rond kijken Ρ 680; πόλιν πέρι, rondom de stad lopen Χ 165; κατὰ νῆσον ι 153, ἐπὶ ἄστεα π 63.

δίνη (wschl. verw. met δίω), draaikolk Φ 213, ζ 116 (Od. alleen hier); ook plur. Φ 11.

δῑνήεις (δίνη), met veel draaikolken, Ξάνϑος Β 877, ποταμός ζ 89.

δῑνωτός, 3. (δινόω), rond gemaakt, gedraaid, van een stoel en een bed, eig. van de poten en stijlen, λέχεα Γ 391, κλισίη τ 56; ἀσπὶς ῥινοῖσι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτή, uit runderhuiden en erts rond gemaakt Ν 407. †.

διο-γενής, voc. -ές (Ζεύς en γενέσϑαι), uit Zeus gesproten, van Zeus afstammend, epith. van koningen en heroën, als door Zeus met hun waardigheid bekleed en door hem beschermd Α 337, β 352 (verg. δ 27); zonder subst. Ι 106, Φ 17. (ῑ, verg. ἀϑάνατος).

***Διό-ϑεν,** adv., eig. abl., van Zeus, door Zeus Ω 194, 561, Ο 489. †.

****δι-οϊστεύω,** alleen fut. -οϊστεύσειν, aor. coni. -σω, -σῃ, opt. -σειας, inf. -σαι, met een pijl door iets heen schieten, τινός τ 578; abs., καί κεν διοϊστεύσειας, er over schieten μ 102.

Διο-κλέης, -ῆος (Ζεύς en κλέος; Nck -έεος), zoon van Orsilochos, kleinzoon van Alfeios, vader van Orsilochos en Krèthōn, koning van het messeense Fèrai Ε 543, 547, 548; bij hem overnacht Tèlemachos γ 488, ο 186. †.

†**δι-όλλῡμι,** perf. II -όλωλε, geheel te gronde richten (perf. gericht zijn), οἶκος ἐμός β 64.

†**Διο-μήδη** (Ζεύς en μήδομαι), dochter van Forbās, slavin van Achilleus Ι 665.

Διο-μήδης, -εος (Ζεύς en μήδομαι), acc -εα (met suniz. Δ 365, Ε 881), Aitoliër Ψ 470 sqq., zoon van Tūdeus, kleinzoon van Oineus, gehuwd met Aigialeia Ε 412, koning van Argos Ξ 113 sqq., Β 559 sqq. [hier heerst hij over bijna geheel Argolis met Aigīna (behalve Mukènè), terwijl Agamemnōn in het N. W. van Argolis en het latere Achaia zetelt); neemt deel aan de tweede oorlog tegen Thèbè Δ 406; volgt Agamemnōn met 80 schepen naar Troje Β 567 (zie boven); het vijfde boek der Il. verhaalt zijn ἀριστεία; zijn ontmoeting met Glaukos Ζ 119 sqq.; zijn nachtelijke

tocht met Odusseus naar het kamp der Trojanen K 219 sqq.; hij wondt Hektōr Λ 349 sqq. en wordt zelf door Paris gewond Λ 369 sqq.; zijn daden zijn even groot als die van Achilleus en lopen daarmee parallel (verg. Nils. H. and M. p. 260: *«The great poet who composed our Iliad made a masterly use of this parallelism, contrasting the selfassertion and abstinacy of Achilles with the loyalty of Diomedes . .. There was an Argive stage of the Trojan cycle before the Achilles myth was incorporated into it, and in this form of the cycle Diomedes was the foremost hero. He and Achilles could not be associated, and Diomedes was too important to be relegated to the second plan; they had to be separated as they are in our Iliad»*); zijn overwinning bij de wedrennen Ψ 290 sqq. (over zijn betrekking tot paarden z. Bethe III 64); volgens γ 181 (Od. alleen hier) keert hij behouden naar Argos terug. Epitheta: ἀγαθός, ἄριστος Ἀχαιῶν, βοὴν ἀγαθός, δαΐφρων, δῖος, δουρὶ κλειτός, καρτερόθυμος, κρατερός, ἱππόδαμος, μεγάθυμος, ὑπέρθυμος, ὑπερφίαλος, μενεπτόλεμος.

†**Δῖον,** stad op Euboia B 538.

Διόνῡσος (att.; alleen λ 325) en **Διώνῡσος** (volg. Kretschm. thrak. <*διόσνυσος, zoon van Zeus), zoon van Zeus en Semelè, χάρμα βροτοῖσι Ξ 325, opgevoed door de nimfen van het bronrijke gebergte Nusèion Z 132, orgiastisch vereerd in Thracië Z 130 sqq. (verg. I 72, ω 74); een toespeling op zijn liefde tot Ariadnè λ 325 (D. behoort niet tot de olumpische goden). †.

†**δι-οπτεύω** (ὄπωπα), fut. part. -οπτεύσων, nauwkeurig kijken, v e r s p i e d e n K 451.

†**δι-οπτήρ,** acc. -ῆρα, v e r s p i e d e r K 562.

†**Δῖος,** zoon van Priamos Ω 251.

δῖος, δῖα, δῖον (*διϝjος = lat. *dīus*, verg. δέατο, Ζεύς), eig., s c h i t t e r e n d, gewoonl. overdr., d o o r l u c h t, h e e r l i j k, e d e l, en met geheel verzwakte bet. v o o r t r e f f e l i j k (miss. nog met de oorspr. bet. b.v. bij Ἠώς, αἰθήρ, ἅλς) *a*) als epith. van goden, alleen fem., δῖα θεά K 290 en δῖα θεάων α 14 enz., δῖ' Ἀφροδίτη Γ 389, Ἠώς ι 151, ook δῖα Χάρυβδις μ 104; δῖον γένος I 538 (volg. Eust. = Δίιον γ., d.i. Διὸς κούρη; verg. γένος **I** *d*). — *b*) van mensen, δῖος ὑφορβός π 56, verg. 461; van Helenè Γ 171, van Eurukleia, δῖα γυναικῶν υ 147; ook van gehele volken, δῖοι Ἀχαιοί γ 116, Πελασγοί τ 177; δῖοι ἑταῖροι E 692. — *c*) van dieren, ἵππος Ψ 346. — *d*) van de zee A 141, γ 153, de aarde Ξ 347, de aether Π 365, van rivieren B 522; eveneens van oude steden en landen, als Arisbè B 836, Èlis B 615, Lakedaimōn γ 326.

διο-τρεφής, -έος (τρέφω), d o o r Z e u s g r o o t g e b r a c h t, d o o r Z. b e s c h e r m d, epith. van koningen en heroën B 196, δ 44; zo ook αἰζηοί B 660, ἄνθρωποι (van de Faiëkes) ε 378, Σκάμανδρος Φ 223.

δί-πλαξ, -ακος (δίς en πλάξ, vlak; verg. lat. *bi-plex*), d u b b e l, δημός, dubbele vetlaag Ψ 243, 253; als subst. (nl. χλαῖνα), d u b b e l e m a n t e l (hiernaar Verg. A. V 421: *duplicem amictum*), die in zijn gehele lengte gedragen of door samenvouwen tot de omvang van een ἁπλοΐς kon teruggebracht worden Γ 126, X 441, τ 241, verg. 226 (z. Helb.[2] p. 190, Studn. p. 74 sq.). †.

δι-πλόος, 3. (δίς en w. *pel-*, vouwen, verg. πέπλος en lat. *du-plus*), d u b b e l, χλαῖναν διπλῆν = δίπλακα K 134, τ 226.

δί-πτυχος, 2. (δίς en πτύσσω), d u b b e l g e v o u w e n, λώπη = δίπλαξ ν 224; verder alleen δίπτυχα (acc. sing. van **δίπτυξ**) ποιήσαντες (nl. κνίσην), het (vet) dubbel doend, d.i. (ze) in een dubbele laag vet wikkelend A 461, γ 458 (volg. anderen is δίπτυχα neutr. plur.).

†**δίς** (oorsprkl. δϝίς, verg. lat. *bis* uit *duis*, ned. *twist*), t w e e m a a l ι 491.

-δις, aiol. = -δε, b.v. ἄλλυ-δις.

†**δισ-θανής** (ἔθανον), plur. masc. nom. -νέες (v. L. διθ., verg. ἀθάνατος), t w e e m a a l s t e r v e n d μ 22.

†**δισκέω,** impf. ἐδίσκεον, m e t d e w e r p s c h i j f w e r p e n, οἴῳ (nl. δίσκῳ) θ 188. Van

δίσκος (< *δίκ-σκος, bij δικεῖν, werpen), w e r p s c h i j f, ronde of langwerpige platte stenen (λίθος, λᾶας), ijzeren (σόλος), ook wel houten schijf B 774, θ 186 sqq.

†**δίσκ-ουρα,** τά (οὖρον), = δίσκου οὖρα Ψ 431, d i s k o s w o r p, als afstandsmaat, ἐς δίσκουρα λέλειπτο, hij was (tot zover als) een diskosworp achter Ψ 523.

†**δῖφάω,** part. -ῶν, z o e k e n, τήθεα Π 747.

δίφρος (δίς en φέρω, de twee, ἡνίοχος en παραιβάτης, dragende) **1)** oorsprkl. wschl. de op de as rustende planken vloer, later w a g e n b a k met ἐπιδιφριάς en ἄντυξ E 160, δ 590, rond en gewoonl. (verg. ἄντυξ **2**) naar achteren open, soms ook s t r i j d w a g e n K 350 (met de paarden, alleen Λ 748); r e i s w a g e n voor twee personen γ 324. Epitheta: ἐύξεστος, ἐύξοος, ἐυπλεκής, ἐύπλεκτος, ἱερός, κολλητός, ποικίλος. — **2)** s t o e l (zonder leuning) Γ 424, δ 717; ἐύξεστος ρ 602. Verg. ook θρόνος, κλισμός.

δίχα (δίς; verg. ἄνδιχα, διάνδιχα, διχθά), adv. **1)** in t w e e ë n, i n t w e e d e l e n,

δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται ο 412, verg. κ 203. — **2)** vand. o n e e n s, v e r d e e l d, v e r s c h i l l e n d, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή Σ 510 (tweeërlei besluit behaagde hun, òf ... òf), γ 150 (de enen behaagde dit, de anderen dat besluit); τινὶ δίχα θυμὸς μερμηρίζει π 73, verg. τ 524, δ. θυμὸν ἔχοντες Υ 32, ἐβάζομεν γ 127.

διχθά, adv., = δίχα, i n t w e e ë n, i n t w e e d e l e n, τοὶ διχθὰ δεδαίαται α 23; overdr., διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι ἤ ... ἤ, mijn hart is in tweestrijd terwijl ik overweeg of ... of Π 435. †.

διχθάδιος, 3., t w e e ë r l e i, Κῆρες Ι 411; ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδι' ἤ ... ἠέ Ξ 21 (verg. Π 435 διχθά). †.

†**δίψα,** d o r s t Λ 642.

†**διψάω** (δίψα), part. -άων, d o r s t h e b b e n λ 584.

δίω (verg. δίεμαι, waartoe Weckl. alle vormen van het med. terugbrengt), act. alleen impf. of aor. II δίον Χ 251 (v. L. vermoedt δίε' = ἐδίεο van δίεμαι; over δίε z. δείδω), med. praes. inf. δίεσθαι Μ 276 enz., υ 343, coni. δίωμαι, -ηται, -ωνται (Π 246 is δίηται aor. coni.), opt. δίοιτο ρ 317 (Weckl. διεῖτο) **1)** act., z i c h l a t e n v e r d r i j v e n, v l u c h t e n, τρὶς περὶ ἄστυ Χ 251. — **2)** med., (w e g)j a g e n, (v e r)d r i j v e n, τινά Η 197; δηίους προτὶ ἄστυ Μ 276, τινὰ ἀγρόνδε φ 370, ἵππους προτὶ ἄστυ Ο 681; ἀπὸ σώματος λέοντα Σ 162, verg. Ρ 110, τὸν ξεῖνον ἀπὸ μεγάροιο ρ 398, μητέρα ἀπὸ μεγάροιο υ 343; ἀπὸ ναῦφι μάχην Π 246; v e r v o l g e n (van een hond), κνώδαλον ὅττι δίοιτο ρ 317.

†**δι-ωθέω,** aor. διῶσεν, o p e n s t o t e n, κρημνόν Φ 244.

διώκω (verw. met δίεμαι), alleen act. praes. διώκω enz., inf. διωκέμεν(αι), διώκειν, impf. (ἐ)δίωκε(ν), 3. dual. διώκετον Κ 364 (i. p. v. -την; Nab. διώκαθον), med. impf. διώκετο, pass. praes. part., v o o r t j a g e n **I)** tr. **1)** v o o r t d r i j v e n, ἅρμα καὶ ἵππους Θ 439, (σχεδίην) ε 332; pass., ἡ δὲ σχεδὸν ἤλυθε νηῦς ῥίμφα διωκομένη ν 162. — **2)** w e g d r i j v e n, w e g j a g e n, διώκω δ' οὔ τιν' ἔγωγε σ 409; med., 'Οδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο σ 8. — **3)** v e r v o l g e n, d.i. *a*) a c h t e r n a z i t t e n, τινά Ε 672, Χ 199 sq.; πεδίοιο Ε 223; med. Φ 602; pass. Χ 168. — *b*) overdr., n a j a g e n, ἀκίχητα Ρ 75. — **II)** intr. (met weglating van ἵππους of νῆα, verg. ἐλαύνω), v o o r t j a g e n, van den wagenmenner Ψ 344, 424, 547; van varenden μ 182.

†**Διώνη** (volg. Kretschm. < *διϜ-ώνᾱ, vrouw van Zeus, moeder aarde tegenover vader hemel), moeder van Afrodītè bij Zeus Ε 370.

Διώνυσος, z. Διόνυσος.

***Διώρης,** -εος (W. Schulze Διο-Ϝήρης; Ζεύς en ἦρ, verg. ἐρι-ήρης) **1)** zoon van Amarunkeus, aanvoerder der Epeiërs, gedood door Peiroos Β 622, Δ 517. — **2)** vader van Automedōn, den wagenmenner van Achilleus Ρ 429, 474. †.

δμηθέντα, δμηθήτω, z. δάμνημι.

†**δμῆσις** (δάμνημι), acc. -ιν, b e t e u g e l i n g, ἵππων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε Ρ 476.

†**δμήτειρα** (δάμνημι; fem. bij δμητήρ), b e d w i n g s t e r, Νύξ Ξ 259.

δμητός, 3. **1)** (adi. verb. van δάμνημι), g e t e m d, z. ἄδμητος. — **2)** verg. εὔδμητος.

†**Δμήτωρ,** -ορος (δάμνημι), zoon van Īasos, koning op Kupros (een door Odusseus verzonnen naam) ρ 443.

δμῳή (δμώς; δμῳή Cob. en anderen met de overlevering, gewoonl. δμωή), plur. gen. δμῳάων en τ 121 δμῳῶν (a. l. δμώων) alleen plur., s l a v i n Σ 28; Ζ 323 (naast ἀμφίπολοι); ζ 99 (verg. 84 ἀμφίπολοι); χ 422 (haar toestand heet δουλοσύνη 423); ook δμῳαὶ γυναῖκες Ι 477, χ 427. Epitheta: ἐυπλόκαμοι, λευκώλενοι.

δμώς, -ωός (verw. met δόμος, lat. *domus*, verg. voor de bet. οἰκεύς), gewoonl. plur., dat. δμώεσσι en ρ 389 δμωσί, s l a a f Τ 333 (Il. alleen hier), π 140; δμῶες ἀναγκαῖοι, z. ἀναγκαῖος; ook δμώων ἀνδρῶν π 305.

δνοπαλίζω (miss. δον-, verg. δονέω, en παλ-, verg. πάλλω, en voor de samenst. στρεφεδινέομαι, ψηλ-αφάω), alleen impf. ἐδνοπάλιζεν en fut. δνοπαλίξεις, h e e n e n w e e r s c h u d d e n, t e l i j f g a a n(?), ἀνὴρ ἄνδρα Δ 472; ῥάκεα, s c h u d d e n (d.i. dragen?) ξ 512. †.

δνοφερός, 3. (δνόφος, wschl. verw. met κνέφας), d o n k e r, z w a r t, νύξ ν 269, ὕδωρ Π 4.

δοάσσατο (verw. met δέατο), aor., coni. 3. sing. δοάσσεται, s c h i j n e n, ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Ν 458, κ 153 (steeds met volg. inf. behalve ο 204, z. ook Π 652); ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι Ψ 339.

†**δοιή** (verw. met δοιοί), t w i j f e l, ἐν δοιῇ, *in dubio* (*est*) Ι 230.

δοιοί, 3. (verw. met δύο), t w e e, ook e e n p a a r, ἀριστῆες Ε 206, πηγαί Χ 148, βοάγρια π 296, λέχεα Ω 648; ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ δοιά β 46 (volg. Aristarch. δοιά = διχῶς; a. l. κακά i. p. v. κακόν); dual. δοιώ vooral van een paar, 'Ατρεΐδα Τ 313; κοσμήτορε λαῶν (de Dioskoeren) Γ 236; κυβιστητῆρε Σ 605.

δοκεύω (verw. met δέκομαι, δέχομαι en att. προσδοκᾶν), alleen praes. -εύει en aor.

part. -εύσας, hierbij med. perf. part. †**δεδοκημένος** O 730, iem. beloeren, goed in 't oog houden, τινὰ μεταστρεφθέντα N 545, verg. Π 313; δεδοκημένος, in afwachtende houding; 'Ωρίωνα Σ 488, ε 274 (Od. alleen hier), verg. κύων (λέοντα) ἑλισσόμενον δοκεύει Θ 340.

δοκέω (verw. met δέκομαι, δέχομαι), alleen praes. ind. δοκέω enz., 3. sing. δοκέει en -εῖ, aor. I δόκησε **1)** (verg. lat. *videri* of *sibi videri*) menen, δοκέω νικήσειν "Εκτορα H 192; zich verbeelden, τὶς μέγας ἔμμεναι σ 382. — **2)** gewoonl. schijnen, met dat. van de pers. en praes. inf., δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν ε 342; δόκησε σφίσι θυμὸς ὥς ἔμεν, het scheen hun zó te moede te zijn κ 415 (T. L. Agar θυμῷ, verg. υ 93); ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα I 103, verg. ν 154; δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν παρεστάμεναι υ 93; δοκέει μοι λώιον ἔσσεσθαι Z 338.

δοκός, ἡ (verw. met δέχομαι), balk, plur. dwarsbalken waarop het dak rust P 744, χ 176, 193, εἰλάτιναι τ 38 (verg. μεσόδμαι). †.

****δόλιος,** 3. (δόλος), listig, slim, ἔπεα ι 282, τέχνη δ 455, 529; κύκλος, van de jagers, die het wild omsingelen δ 792. †.

****Δολίος** (δόλος), slaaf en trouwe knecht van Lāertès, vader van Melanthios en Melanthō δ 735, ρ 212, σ 322, ω 222, 387 sqq.

†**δολίχ-αυλος,** 2. (δολιχός, αὐλός), met lange pijp (z. αὐλός **2**), αἰγανέη ι 156.

†**δολιχ-εγχής** (ἔγχος), plur. acc. -έας, met lange speren, Παίονες Φ 155 (verg. Δ 533).

****δολιχ-ήρετμος,** 2. (ἐρετμός), met lange riemen, νῆες δ 499; ook Φαίηκες θ 191.

Δολιχιεύς, Δολίχιον, z. Δουλιχιεύς, Δουλίχιον.

δολιχόδειρος, z. δουλιχόδειρος.

δολιχός, 3. (skt *dīrghá-*, ned. *lang*) *a*) lang, ἔγχεα Δ 533, δόρυ N 162. — *b*) lang(durig), νοῦσος λ 172, νύξ (prolept.) ψ 243 (verg. T 276); van ruimte en tijd, ὁδός δ 393, πλόος γ 169; neutr. †**δολιχόν** als adv. K 52.

δολιχό-σκιος, -ον (σκιή), een lange schaduw werpend, alleen ἔγχος Γ 346, τ 438 [volg. Prellw. δολιχ-όσκιος, verw. met oud-hoogd. *asc*, ned. *es*, met lange (essenhouten) schacht].

****δολόεις,** -εσσα, -εν (δόλος), listig, Κίρκη η 245, ι 32; overdr., δέσματα θ 281 †.

†**δολο-μήτης,** voc. δολομῆτα A 540 (Nck δολόμητι). =

****δολό-μητις** (μῆτις), alleen nom. en acc. -ιν, arglistig, slim, van Aigisthos α 300 en Klutaimnèstrè λ 422.

†**Δολοπίων,** -ίονος (Δόλοψ; ῑ metri causa), Trojaan, vader van Hupsènōr, priester van Skamandros E 77.

δόλος (lat. *dolus*, verw. met ned. *tal*), list Z 187, ω 141; δόλῳ, met, door list, tegenst. βίηφι ι 406, ἀμφαδόν α 296, κράτεϊ H 142; δ. κακότεχνος O 14, verg. Δ 339; als obj. bij ὑφαίνειν Z 187, τεύχειν θ 276, ἀρτύειν λ 439, τολυπεύειν τ 137, μερμηρίζειν β 93, ἐπιμήδεσθαι δ 437; van het net, waarin Hèfaistos Arès en Afrodītè verstrikt θ 276 (a. l. λόχον); van het paard van Epeios θ 494 (δόλον, beter a.l. δόλῳ); lokaas μ 252; dikwijls plur., listen, listige handelingen ν 293, παντοῖοι Γ 202, πάντες ι 19.

δολο-φρονέων, fem. -έουσα, list(en) in de zin hebbend Γ 405, σ 51.

***δολο-φροσύνη** (δολόφρων), listige opzet, list T 97, 112. †.

***Δόλοψ,** -οπος (δόλοπα = κατάσκοπον Hèsuch.) **1)** plur., dat. -εσσιν, Dolopiërs, volksstam in Thessalië I 484 (volg. Leaf bij Thaumakoi, tw. Domoko, de sleutel van de Spercheios-vallei). — **2)** als mannennaam *a*) Trojaan, zoon van Lampōn, kleinzoon van Lāomedōn, door Menelāos gedood O 525, 555. — *b*) Griek, zoon van Klutios Λ 302. †.

***Δόλων,** -ωνος (δόλος), Trojaan, zoon van Eumèdès, die als verspieder het legerkamp der Grieken wil binnensluipen, maar door Diomèdès en Odusseus gevangen en gedood wordt K 314 sqq.

δόμεν(αι), z. δίδωμι; **δόμονδε,** z. δόμος.

δόμος (δέμω; = lat. *domus*, skt *dáma-*), gebouw, vand. **1)** woning, huis B 513, δ 43; δ. χαλκήιος σ 328; hierbij adv. **δόμονδε,** huiswaarts, naar h. Ω 717, in het huis χ 479; ὅνδε δόμονδε γ 272; ook van Achilleus' tent Ω 673; vaak plur., daar de woningen der gegoeden uit meer dan één gebouw bestonden E 198, ρ 85 (verg. δῶμα); ook van de woning van Athènè Z 89, verg. η 81; δόμον "Αϊδος εἴσω enz., z. 'Αΐδης; van de stallen der schapen M 301, ζ 134, de cellen der wespen M 169. — **2)** (mannen)zaal α 126, χ 381; (vrouwen)verblijf α 330 (= ὑπερώιον 328). — **3)** huis, vaderland, ὅνδε **δόμον-δε** Π 445, α 83. Epitheta: ἐυκτίμενος, εὖ ναιετάων, πύκα ποιητός, πυκινός, ὑψηλός.

δονακεύς, acc. -ῆα, rietbos Σ 576. Van

δόναξ, -ακος, ὁ (verw. met δονέω), riet, *arundo donax* (wordt ± 4 M. hoog), plur., bos riet, rietbos K 467, ξ 474;

van riet vervaardigde pijlschacht Λ 584. †.

δονέω, praes. -έουσι, aor. ἐδόνησε, δονήσας, schudden, met acc. P 55; ook van de wind, die de wolken voortjaagt M 157 en van de brems, die de runderen opjaagt χ 300. †.

δόξα (verg. δοκέω), verwachting, alleen ἀπὸ δόξης K 324, λ 344. †.

****δορός** (δέρω), lederen zak, alleen dat. plur. ἐυρραφέεσσι -οῖσι β 354, 380. †.

δορπέω, praes. δορπέομεν, impf. ἐδόρπεον, δορπείτην(-εέτην; Bekk. -ήτην), fut. δορπήσομεν, aor. δορπῆσαι, het avondeten gebruiken Ψ 11, η 215. Van

δόρπον (miss. verw. met δρέπω), avondeten, δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ δ 429, verg. Θ 503 (waar plur. staat), ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξασθαι μέγα δόρπον T 208, δόρπον ἑλόμεσθα Λ 730, δόρπου μνησώμεθα δ 213; ἐπὶ δόρπον (v. L. δεῖπνον) μ 439.

δόρυ, τό (verw. met δρῦς), gen. δουρός (< *δορϝός) en δούρατος, dat. δουρί en δούρατι, dual. δοῦρε, plur. δοῦρα en δούρατα, gen. δούρων, dat. δούρεσσι en δούρασιν **1)** stam, ἀνήλυθεν ἐκ δ. γαίης ζ 167; gewoonl. stam (als timmerhout), ἐλάτης Ω 450, ταμών ε 162, τάμνετο ε 243; balk, δούρατα (πύργων) M 36; νήια ϝοῦρα ι 498, verg. P 744, B 135, ook alleen δοῦρα μ 441 (= ἱστός καὶ τρόπις 438). — **2)** van houten voorwerpen, κοῖλον δ. θ 507 (verg. δουράτεος); vooral schacht van de lans Θ 494 en vand. gewoonl. lans B 382, α 256; tot een volledige uitrusting behoren twee lansen, vd. δοῦρε N 241 en πάλλων ὀξέα δοῦρε, in ieder hand één, waarbij het attribuut steeds in plur. staat (verg. Leaf E 495). Epitheta: μακρόν, δολιχόν, μέγα, μείλινον, φαεινόν, παμφανάον, ἄλκιμον, ἐύξοον, ὀξύ, ὀξυόεν, ἀκαχμένον, χάλκεον, χαλκιβαρές, χαλκῆρες, κεκορυθμένον χαλκῷ (verg. ἔγχος).

†Δόρυ-κλος (δόρυ en κλέος, verg. Πάτροκλος), zoon van Priamos, door Aiās, den zoon van Telamōn, gedood Λ 489.

δόσαν, z. δίδωμι.

δόσις (δίδωμι), gave, geschenk K 213 (Il. alleen hier), ζ 208.

δόσκον, z. δίδωμι.

†δοτήρ (δίδωμι), plur. nom. -ῆρες, gever, uitdeler T 44.

†δούλειος, alleen neutr., slaafs ω 252.

δούλη (fem. van δοῦλος, waarmee Assmann vergelijkt babyl.-assyr. *dullu*, dienst, arbeid), slavin (verg. δμωή) Γ 409, δ 12. †.

δούλιος, -ον (δοῦλος), slaafs, alleen δούλιον ἦμαρ, dag der slavernij Z 463, ξ 340.

****Δουλιχιεύς,** Doelichiër σ 127. Van

Δουλίχιον (δολιχός), eiland in de Ionische Zee, en wel (volg. Bunbury en W. Vollgraff) Leukas (volg. Dörpf. en Leaf Kephalonia, volg. Bér. Meganisi, ten oosten van Santa Maura, volg. Rennell Rodd Petala, drie mijl ten N. van de tw. mond van de Achelōos); uit D. voerde Megès een contingent van veertig schepen aan tegen Troje B 625; Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος ι 24, verg. α 246, π 247 sqq.; hierbij adv. **Δουλίχιόν-δε,** naar D. B 629. Epitheta: πολύπυρον, ποιῆεν.

***δουλιχό-δειρος** (δολιχός, δειρή), met lange hals, alleen κύκνων B 460, O 692 (v. L. δο̄λιχοδείρων, verg. ἀθάνατος). †.

†δουλοσύνη (δοῦλος), slavenwerk χ 423 (verg. δρηστοσύνη).

δουπέω, aor. δούπησεν, δουπῆσαι, hierbij ἐγδούπησαν Λ 45, perf. part. gen. δεδουπότος Ψ 679, dreunen, ploffen, vooral van in de strijd vallenden, δούπησεν δὲ πεσών E 42, χ 94; zonder πεσών, neerploffen, sneuvelen N 426, verg. Ψ 679; donderen, ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Λ 45 (verg. ἐρίγδουπος *a*). Van

δοῦπος (voor γδοῦπος, klanknab., wschl. verw. met κτύπος), gedreun, gedruis, geraas, b.v. van neervallende of treffende slingerstenen M 289, van speren Λ 364; van de veldslag Π 635; van voetstappen π 10, verg. K 354; van het bruisen van de zee ε 401, verg. μ 202, Δ 455.

δοῦρα, δούρατος enz., z. δόρυ.

****δουράτεος** (δόρυ), houten, ἵππος θ 493, 512 (volg. v. L. «het balkenpaard», verg. κοῖλον δόρυ θ 507 en ἵππος 1). †.

†δουρ-ηνεκής, -ές (δόρυ- en ἐνεκ-, ἐνεγκεῖν; verg. κεντρ-ηνεκής), zover als een speer draagt, neutr. als adv., een speerworp ver K 357 (verg. O 358 sq.).

δουρι-κλειτός (anderen δουρὶ κλειτός), door de speer beroemd, epith. van helden E 55, ρ 116.

δουρι-κλυτός (anderen δουρὶ κλυτός), = het vorige B 645, ο 544.

†δουρι-κτητός, 3. (anderen δουρὶ κτητός; κτάομαι; verg. δορι-άλωτος, αἰχμ-άλωτος), door de speer in de oorlog verworven I 343 (verg. Π 57).

†δουρο-δόκη (δέχομαι), speerstanderd (tegen een zuil in de mannenzaal dicht bij de uitgang; anders ρ 29), ἐύξοος α 128.

δουρός, δούρων, z. δόρυ.

†δόχμιος, alleen plur. neutr. nom., en

δοχμός, alleen dual. nom., d w a r s, t e r z ij d e, δοχμώ τ' ἀΐσσοντε M 148 (verg. λικριφίς); neutr. plur. **δόχμια** als adv., πάραντά τε δ. τε, schots en scheef, links en rechts Ψ 116. †.

***δράγμα** (δράσσομαι), alleen plur. δράγματα (v. Hartel metri causa δάργματα), h a n d v o l aren (zoveel als de maaiër, die met de sikkel werkt, met de linkerhand kan vatten), g a r v e, δράγματα ταρφέα πίπτει Λ 69, Σ 552. †.

†**δραγμεύω,** g a r v e n m a k e n Σ 555.

†**δραίνω** (δράω), w i l l e n d o e n, τί K 96.

†**Δράκιος** (δέρκομαι), aanvoerder der Epeiërs N 692.

δράκων, -οντος (δέρκομαι), s l a n g δ 457 (Od. alleen hier); κυάνεος Λ 26, δαφοινός B 308, φοινήεις M 202, ὀρέστερος X 93, σμερδαλέος B 308.

δράμεν, z. τρέχω.

***δράσσομαι,** alleen perf. part. met intens. praesensbet. δεδραγμένος, g r ij p e n, met gen., κόνιος N 393, Π 486.

†**δρατός,** -όν (δέρω), g e v i l d, σώματα Ψ 169.

†**δράω,** opt. δρώοιμι(δράοιμι), w e r k v e r r i c h t e n (verg. δρηστήρ) ο 317.

†**δρεπάνη** Σ 551 en †**δρέπανον** σ 368 (δρέπω), s i k k e l, ὀξεῖα, εὐκαμπές. Van

†**δρέπω,** alleen med. aor. δρεψάμενοι, a f p l u k k e n, φύλλα μ 357.

†**Δρῆσος** (δράω), Trojaan, gedood door Eurualos Z 20.

****δρήστειρα,** w e r k s t e r, m e i d κ 349, τ 345. †. Fem. van

****δρηστήρ,** -ῆρος (δράω), k n e c h t π 248, σ 76, υ 160. †.

†**δρηστοσύνη** (δράω), handigheid in k n e c h t e n w e r k ο 321 (sqq.) .

δρῑμύς, -εῖα, -ύ (wschl. verw. met lat. *tristis*, ned. *driest*), s c h e r p, s t e k e n d, βέλος, van de Eileithūjen Λ 270; p r i k k e l e n d, μένος ω 319; f e l, χόλος Σ 322, μάχη O 696. †.

†**δρίος** (verw. met δρῦς), k r e u p e l h o u t, δρίος ὕλης ξ 353.

δρόμος (ἔδραμον, δέδρομα) **1)** het r e n n e n van paarden, l o o p Ψ 300, 373; Ψ 526; (w e d)l o o p van mannen Ψ 758, ϑ 121. — **2)** p l a a t s o m t e r ij d e n, εὐρέες ϑ 605 (verg. πεδίοιο εὐρέος 602 sq.).

***Δρύᾱς,** -αντος (δρῦς) **1)** Lapieth A 263. — **2)** vader van koning Lukoorgos Z 130. †.

†**δρύινος** (δρῦς), e i k e n- φ 43.

δρυμός (δρῦς), alleen plur. **δρυμά,** (k r e u p e l)h o u t Δ 118, κ 150, 197, 251. †.

†**δρύ-οχος** (δρῦς en ἔχω), alleen plur., s c h e e p s r i b b e n τ 574 (volg. Haack k i e l h o u d e r s, houten vorken, die op een rij in de grond bestigd worden en waarop men de kiel bouwt).

†**Δρύοψ,** -οπος (eig. soort van specht; δρῦς), zoon van Priamos, door Achilleus gedood Y 455.

δρύπτω (verg. ἀπο-δρύπτω), alleen aor. δρύψε, med. aor. part. δρυψαμένω, pass. aor. δρύφϑη **1)** act., s c h e u r e n, πρυμνὸν βραχίονα ἀπὸ μυώνων Π 324; s c h u r e n, ἔνϑα κ' ἀπὸ ῥινοὺς δρύφϑη ε 426 (verg. ἀποδρύπτω). — **2)** med., e l k a n d e r (de wangen) o p e n k r a b b e n, παρειάς β 153 (verg. ἀμφι-δρυφής). †.

δρῦς, -υός, ἡ (verg. skt *dru-*, hout, got. *triu*, eng. *tree*, ook ned. *teer*), plur. acc. δρῦς, boom, maar vooral e i k M 132, ι 186; aan Zeus gewijd ξ 328; spreekw., οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, van de eik noch van de rots afkomstig (met betrekking tot de sage van het ontstaan der mensen uit bomen en rotsen), dus: gij zijt toch zeker uit ouders van vlees en bloed gesproten τ 163 (verg. Plat. Apol. p. 34 D); οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι, uitgaand van de eik of de rots, d.i. òf beginnend bij de schepping van de mens, b r e e d u i t, òf „o v e r k o e t j e s e n k a l f j e s" (geheel anders v. L. Mnemos. 1906, p. 250) X 126. Epitheta: ὑψικάρηνος, ὑψίκομος.

***δρυ-τόμος** (τάμνω), h o u t v e l l e n d, ἀνήρ Λ 86, Π 633; als subst., h o u t h a k k e r Ψ 315. †.

δρώοιμι, z. δράω.

δῦ, δύη, δυίη, z. δύω; **δύ',** z. δύο.

†**δυάω** (Lobeck **δυόω**), 3. plur. δυόωσι(δυάουσι, δυόουσι), m e t e l l e n d e b e z o e k e n υ 195. Van

****δύη** (verw. met δαίω), o n g e l u k, e l l e n d e, r a m p ξ 215, σ 53, 81; δύης ἐπὶ πῆμα γενέσθαι, in het leed der ellende geraken ξ 338. †.

Δύ-μᾱς, -αντος (2. δύω, verg. 'Ερύ-μᾱς) **1)** Frugiër, vader van Hekabè en Asios Π 718. — **2)** een van de Faiëkes ζ 22. †.

δύμεναι, z. 2. δύω.

δύναμαι (verw. met lat. *duenos* = *bonus*), praes. 1. plur. δυνάμεσθα, coni. 2. sing. δύνηαι, impf. met en zonder augm., fut. δυνήσομαι, -σεαι, -σεται, aor. (ἐ)δυνήσατο, coni. δυνησόμεϑα π 238, bovendien ἐδυνάσϑη, k u n n e n, v e r m o g e n, i n s t a a t z ij n, ὅσσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε Y 360; δύναται γὰρ (Ζεύς) ἅπαντα δ 237; met praes. of aor. inf., δυνήσεται ἐριδαινέμεν α 78; οὐδ' ὣς ἐντανύσαι (τόξον) δύνατο φ 247; verg. τοίγαρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γὰρ δ 612, ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑοῖο A 393; οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν X 199 (over de weglating van τις verg. N 287); van zaken,

οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται Π 519 (verg. Ξ 33); μέγα δυναμένοιο (ῠ, verg. ἀθάνατος), machtig, vermogend α 276; van zich kunnen verkrijgen ν 331, verg. α 250.

†**Δῠναμένη** (δύναμαι), een van Nèreus' dochters Σ 43. (ῠ, verg. ἀθάνατος).

δύναμις, ἡ (δύναμαι), dat. δυνάμει Ψ 891 (Nck δυνάμῑ), vermogen, macht, δ. γὰρ ἐν ὑμῖν κ 69, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη β 62; lichaamskracht, δ. καὶ χεῖρες υ 237; πὰρ δύναμιν, boven vermogen N 787.

δῡνω (bijvorm van 2. δύω), = δύομαι, alleen δύνεις P 202, δύνει P 392, part. δύνοντες (Weckl. -τε) λ 579, impf. ἔδυνε Γ 232 enz. en δῦνε O 219, η 81 enz., ἔδυνον Ψ 131, ω 498 en δῦνον Λ 268, 272.

δύο en **δύω** (het metrum bepaalt de keuze; skt *dvā*, got. *twai*, lat. *duo*), twee, onverbogen, met dual. en plur., δύω ποταμῶν κ 515, δύω κανόνεσσ' N 407, δύω νύκτας δύο τ' ἤματα ε 388; δύ' οἴω, δύ' οἴους, verg. εἷς; σύν τε δύο, twee te zamen K 224; δύω καὶ εἴκοσι B 748.

δυο-καί-δεκα (anderen δύο καὶ δέκα), = δώδεκα, twaalf B 557, ϑ 59 («*prisco Odysseae poëtae numerus sollemnis*» v. L.).

δυόω, z. δυάω.

δυσ- (skt. *dus-*), slecht, kwalijk, bij woorden met een gunstige, erg, zeer bij woorden met een ongunstige bet. (verg. lat. *male*).

δυσ-ᾱής, -έος (ἄημι, verg. ἀκραής), alleen sing. gen. en plur. δυσαήων ν 99, ongunstig of hevig waaiend, ἄνεμος E 865, Ζέφυρος ε 295. (ᾱ metri causa).

***δυσ-άμμορος,** 2. (ἄμμορος), zeer ongelukkig T 315 (volg. M. Niedermann contam. van δύσμορος en ἄμμορος).

†**δυσ-αριστο-τόκεια** (= ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα Schol.), die den voortreffelijksten zoon tot ongeluk heeft gebaard, rampzalige heldenmoeder Σ 54.

δύσεο, δύσετο, z. 2. δύω.

†**δύσ-ζηλος,** lichtgeraakt η 307.

δυσ-ηλεγής, -έος (ἄλγος, verg. ἀλεγεινός), zeer smartelijk, epith. van de oorlog Y 154 en de dood χ 325. †. =

***δυσ-ηχής,** -έος (ἄχος) = het vor., πόλεμος B 686, θάνατος Π 442 (anderen δυσ- + Ϝῆχος = *horrisonus*).

†**δυσ-θαλπής,** -έος (θάλπος), slecht van warmte, guur, χειμών P 549.

δύσκε, z. 2. δύω.

†**δυσ-κέλαδος,** rumoerig, φόβος Π 357.

†**δυσ-κηδής,** 2. (κῆδος), vol zorgen, bang, νύξ ε 406.

***δυσ-κλεής** (κλέος), alleen sing. acc. δυσκλέα (Nck δυσκλεέ'), slecht van naam, roemloos B 115, I 22. †.

****δυσ-μενέων** (μένος), alleen masc. -ων en -οντες, kwaadgezind β 72, 73, υ 314. †.

δυσ-μενής (μένος; skt *durmanās*), kwaadgezind, alleen plur. -έες, -έων, -έ(εσ)σι, -έας, vijandig, ἄνδρες K 100, ϑ 217; als subst., vijand T 62, ζ 184.

†**δυσ-μήτηρ,** ongeluksmoeder ψ 97.

δύσ-μορος, rampzalig X 60, α 49.

***Δύσ-παρις,** alleen voc. -ι, Ongeluksparis Γ 39, N 769. †.

†**δυσ-πέμφελος** (φελ-, verg. πομφόλυξ, παφλάζω), sterk gezwollen, onstuimig, πόντος Π 748.

†**δυσ-πονής,** gen. -εος (volg. W. Schulze contam. < δυσπόνου en *δυσπενέος), zeer inspannend, zwaar, κάματος ε 493.

δύστηνος, 2. (< δύσ-στηνος, verw. met ἔστην), in slechte toestand verkerend, ongelukkig X 477, ε 436; ὦ δύστηνε κ 281; δυστήνων παῖδες Z 127.

***δυσ-χείμερος,** 2. (χεῖμα), bar winters, guur, epith. van Dōdōnè B 750, Π 234. †.

δυσ-ώνυμος, 2. (ὄνομα, ὄνυμα), met een liever niet uit te spreken naam, onzalig, vervloekt, μοῖρα M 116, υἷες 'Αχαιῶν Z 255, ἠώς τ 571. †.

†**δυσ-ωρέω** (ὥρη, hoede, zorg, ὅρομαι, verg. θυρα-ωρός), met moeite, onrustig waken, περὶ μῆλα K 183.

1. **δύω,** z. δύο.

2. **δύω** (att. δῡω), praes. alleen part. δύων, -οντα (z. **3**), fut. δύσω, aor. I ἔδῡσαν, δῦσαι, aor. II ἔδῡ, δῦ, dual. ἐδύτην, plur. ἔδῡτε, ἔδῡσαν en ἔδυν, iter. δύσκε Θ 271, coni. δύω -ῃς, -ῃ, opt. δύῃ (Bekk. δυίη), imper. δῦθι, δύτω, δῦτε, inf. δύμεναι, δῦναι, part. δύντα, -τε, perf. II δέδῡκε, med. δύεται, impf. δυέσθην, δύοντο, fut. δύσομαι, -εαι enz., aor. δύσαντο Ψ 739 (Cob. δύσοντο, aor. mixt.), opt. 3. plur. δυσαίατο Σ 376 (Bekk. δυσοίατο), aor. mixt. (ἐ)δύσετο, imper. δύσεο, part. δυσομένου (Weckl. δῡομένου metri causa) α 24 (al deze vormen, benevens die van δύνω, hebben, met uitzondering van act. fut. en aor. I, intr. bet., ingaan) **1)** van plaats *a*) eig., binnengaan, zich ergens in (ook onder een menigte) begeven, in iets duiken, πόλιν η 18, τεῖχος O 345, σπέος ν 366, δόμον η 81; πόντον O 219, γαῖαν Z 19, ω 106; νέφεα δῦναι Λ 63; πόλεμον Ξ 63, μάχην Z 185, ὅμιλον Y 76, οὐλαμόν Y 379; μνηστῆρας ρ 276; ook met praeposs., ἐς πόντον ε 352, κατὰ σταθμούς E 140, ὑπὸ (κατὰ) κῦμα Σ 145 (Z 136), ὑπὸ θάμνους ε 482, εἰς 'Αΐδαο μ 383; εἰς Αἴαντα, onder

Aiās' schild Θ 271; βέλος εἰς ἐγκέφαλον δῦ Θ 85; δέδυκε κατὰ σπείους, zit weggedoken μ 93; δύνει ἀλοιφή, dringt in P 392; δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω Γ 322, δέρτρον ἔσω δύνοντες λ 579, πᾶν εἴσω ἔδυ ξίφος Π 340. — *b*) overdr., van toestanden en aandoeningen, in iets of iem. dringen, κάματος γυῖα δέδυκεν E 811; δῦ μιν Ἄρης, Arès voer in hem, bezielde hem P 210; τινὰ ἔδυ χόλος I 553, λύσσα δέδυκεν I 239; ook met dubbele acc., ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα σ 348 (anderen Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος); ook ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος T 367. — **2)** van kleren en wapenen *a*) act. aor. I en fut., alleen met tmesis, ἀπὸ τεύχεα δῦσαι, (iem.) ontdoen van de wapenrusting (om hem daarvan te beroven) E 435, verg. σὲ ἀπὸ εἵματα δύσω B 261, ἐκ μέν με χλαῖναν ἔδυσαν ξ 341. —*b*) act. (δύνω) en med. praes., act. aor. II en med. aor. I (aor. mixt.), zelf iets aandoen, χιτῶνας Ψ 397, ἔντεα Γ 339, τεύχεα χ 114; δῶρα θεοῦ T 368; κυνέην, de helm opzetten E 845; ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο χαλκόν B 578; ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω, afdoen X 125; bovendien met dat. loc., τεύχεα ὤμοιιν Π 64, ἔντεα χροΐ I 596, en met praepos., περὶ χροΐ Θ 43, ἀμφ' ὤμοισι Γ 328; soms ἐν of εἰς i. p. v. acc., ὅπλοισιν ἔνι ἐδύτην K 254, ἐν ἀσπίδι δύτω Ξ 377, ἐν τεύχεσσι ω 496, ἐς τεύχεα χ 201 (verg. ω 498); overdr., δύεσθαι ἀλκήν I 231 (verg. ἐπιέννυμι). — **3)** van de zon en de sterren, ondergaan, ἠέλιος μὲν ἔδυ Σ 241, δύσετό τ' ἠέλιος β 388 enz., ὀψὲ δύοντα Βοώτην ε 272, δυσομένου Ὑπερίονος α 24; ook δείελος ὀψὲ δύων, de laat neerdalende avond Φ 232.

δυώδεκα, z. δώδεκα.

†**δυω-δεκά-βοιος** (βοῦς), twaalf runderen waard Ψ 703.

δυω-δέκατος en **δω-δέκατος,** alleen fem. δυωδεκάτη en δωδεκάτη, alleen ἠώς A 493, Ω 781; als subst., de twaalfde dag Φ 46, A 425, β 374, δ 747.

†**δυω-και-(ϝ)εικοσί-μετρος** (μέτρον), tweeëntwintig maat houdend, τρίπος Ψ 264.

†**δυω-και-(ϝ)εικοσί-πηχυς,** -υ, tweeëntwintig el lang, ξυστόν O 678.

δῶ (< δῶμ, verg. δόμος), = δῶμα, nom. alleen α 392, anders acc. (steeds op het eind van een vers) A 426, α 176; van één vertrek σ 314, φ 234.

δώδεκα, twaalf Z 248, τ 574; oudere vorm **δυώδεκα** B 637, μ 89; z. ook δυοκαίδεκα.

δωδέκατος, z. δυω-δέκατος.

†**Δωδωναῖος,** dōdōnaiïsch, Ζεύς, door Achilleus in een plechtig gebed aangeroepen Π 233. Van

Δωδώνη, stad in het latere Èpeiros, eens zetel van Achaioi (verg. Πηλεύς), met een oud Zeusorakel B 750, Π 234, ξ 327, τ 296 (z. Jebb, Sof. Trach. 1166). †.

δώῃ, δώῃσι, z. δίδωμι.

δῶμα, -ατος (δέμω), gebouw, vand. **1)** huis, woning, dikwijls plur., daar de woning uit verschillende vertrekken of gebouwen bestaat, verg. δόμος **1**, van goden en van mensen δ 44, κ 308, ο 109, Z 313; Ὀλύμπια δώματα Λ 218 enz.; ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν (alsof er δῶμα en niet δώματα voorafging) κ 212, verg. ρ 266 sqq.; δῶμ' Ἀίδαο O 251, μ 21. — **2)** = μέγαρον, vertrek, mannenzaal ο 133, φ 234 (plur.); θάλαμος καὶ δ. καὶ αὐλή Z 316 [slaapkamer, zaal, hof; volg. v. L., die χ 494 vergelijkt, schatkamer, huis (waartoe ook schatkamer behoort), hof; volg. Noack p. 51, die ook χ 494 vergelijkt, is δ. hier «*die Gesammtheit der Nebenräume, Korridore, Gesinde- und Vorratskammern*»]; vrouwenvertrek σ 314 (plur.). Epitheta: ἀγακλυτά, κλυτά, καλά, ἀφνειὸν βιότοιο, κνισῆεν, ἱερά, τετυγμένα ξεστοῖσιν λάεσσι, ὑψηλόν, ὑψερεφὲς μέγα (z. ook θάλαμος, μέγαρον).

†**δωρέομαι** (δῶρον), aor. opt. δωρήσαιτο, schenken, ἵππους K 557; adi. verb. †**δωρητός,** beschenkbaar, door geschenken te verzoenen I 526.

†**Δωριέες,** Doriërs, op Krètè τ 177 (volg. Bér. zijn τ 175—177 geïnterpol.).

†**Δώριον,** stad in 't gebied van Nestōr B 594.

†**Δωρίς** (δίδωμι), een van Nèreus' dochters Σ 45.

δῶρον (δίδωμι), gift, geschenk P 225, α 311 (ook van de geschenken, die de vrijer voor de bruid aanbiedt ο 18, verg. ἔδνα); soms plur. van één geschenk Ξ 238, Υ 268; Ψ 297 (als geschenk, ten geschenke); gastgeschenk δ 589; geschenk aan een god Z 293, ν 358; δῶρα θεῶν, geschenken, gaven der goden Υ 265, σ 142; δῶρ' Ἀφροδίτης, gaven van Afrodītè, d.i. schoonheid Γ 54; ὕπνου δῶρον H 482, π 481; plur., giften (verplichte) P 225.

δῷσι, z. δίδωμι.

†**δωτήρ** (δίδωμι), gever, δωτῆρες ἐάων θ 325.

δωτίνη (δίδωμι), geschenk, gift I 155, 297, ι 268; als collectivum, πᾶσαν δ. λ 352. †.

†**Δωτώ** (δίδωμι), een van Nèreus' dochters Σ 43.

†**δώτωρ** (δίδωμι), voc. δῶτορ, gever, δῶτορ ἐάων, van Hermès θ 335.

δώωσι z. δίδωμι.

Ε.

''Ε, ϝέ, z. οὗ.

†**ἕ'**, geëlideerd voor ἕα, = ἦα, z. εἰμί.

ἐάᾳ(ς), z. ἐάω; **ἔϝϝαδε, (ϝ)ε(ϝ)αδότα,** z. ἁνδάνω; **ἑ(ϝ)άλη,** z. ἕλλω.

***ἑᾱνός,** (miss. < *ϝεσανϝός; ϝέννυμι), o m h u l l e n d, s o e p e l, πέπλος Ε 734, λιτί Σ 352; b u i g z a a m, κνημῖδες ἑανοῦ κασσιτέροιο (v. L. -ῖδε ϝεανοῦ κ.) Σ 613.

***ἑανός** (< *ϝεσανός; ϝέννυμι) en Π 9 (metri causa) **εἱανός** (Ahr. ϝεανοῦ), k l e e d (= πέπλος) Γ 419, Ξ 178, Π 9, Φ 507.

ἔαρ, τό (ϝέαρ, < *ϝέσαρ, lat. *ver*), alleen gen. ἔαρος, l e n t e Ζ 148, τ 519. †.

(ϝ)εαρινός, z. εἰαρινός; **ἔασιν,** z. εἰμί; **ἕαται, -ο,** z. ἧμαι.

ἑάφθη (**ἐάφθη**), z. ἰάπτω.

ἐάω (verw. met lat. *de-sivare, sinere*), praes. ind. ἐῶ en **εἰῶ**, ἐάᾳς(-εις), ἐάᾳ(-ει) en ἐᾷ, ἐῶσι en εἰῶσι, coni. ἐᾷς en ἐάᾳς(-ῃς), ἐᾷ, εἰῶμεν en ἐῶμεν, εἰῶσι, imper. ἔᾱ, inf. ἐάαν(-ειν) en ἐᾶν, impf. εἴων enz., 3. sing. ook ἔᾱ, opt. ἐῷμι, ἐῷ, εἰῷ ϑ 571 (zo Barnes i. p. v. εἴη), iter. impf. εἴασκον, -κε en ἔασκες, -κε, fut. ἐάσω enz., aor. εἴᾱσα enz. en ἔασας, -σε, εἴασεν Κ 299 (a. l. εἴᾱσ', Knight εἴαεν), coni. ἐάσω, -σῃς, ἐᾱσομεν, opt. ἐάσειε, -σαιμεν, imper. ἔᾱσον, -σατε, inf. ἐᾶσαι (de samengetr. vormen en die, welke in praes. met εἰ- beginnen, worden door velen voor bedorven gehouden en veranderd in ἐάω, ἐάουσι, ἐάῃς enz.; Ε 256 staat ἐᾷ, Κ 344 ἐῶμεν en φ 233 ἐάσουσιν met suniz.), (t o e)l a t e n, abs. Ρ 449; τὰς ἀσινέας λ 110; met acc. c. inf., μὲ κλέος ἀρέσθαι Ρ 16 enz.; τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, laat hen omkomen Β 346, κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν Χ 398; τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν Τηλεμάχῳ μελέμεν, laten wij den vreemdeling ter harte laten gaan aan T., d.i. laat T. maar voor den vr. zorgen σ 420; τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, z. προτεύχω; (σὺ μὲν ἄρ) με (κατάκτανε ἤ) ἔα (ἐν μεγάρῳ), laat mij, duld mij δ 744, verg. Ω 569; μ' ἐᾶσαι laten begaan Δ 42; vaak met een negatie, n i e t (t o e)l a t e n, v e r h i n d e r e n, v e r b i e d e n Β 132, δ 805 enz., abs. υ 273 enz.; iem. of iets l a t e n r u s t e n, a a n z i j n l o t o v e r l a t e n, z i c h n i e t b e k o m m e r e n o m, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι ἤ κεν ἐάσῃς Υ 311, verg. Ο 87, π 147; κεῖνον ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν ἤ κε μένῃ Ι 701, verg. ξ 183; μνηστήρων βουλήν β 281; een gevallene aan zijn lot overlaten, l a t e n l i g g e n, d.i. òf zijn lijk niet meenemen, τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε Θ 317 (verg. τὸν εἴασε κεῖσθαι Θ 125), òf zijn lijk niet van de wapenrusting beroven, τὸν μὲν ἔασε Υ 456, verg. Π 731; van zaken, δόρυ κ 166, ἔναρα Ρ 13; ἵππους, laten staan Δ 226; vand. l a t e n, l a t e n v a r e n, a c h t e r w e g e l a t e n, o p h o u d e n m e t, χόλον Ι 260, κλαυθμόν δ 212, ὅρκον ξ 171; τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει ξ 444; met inf., κλέψαι Ω 71; abs. Φ 221.

ἑάων, ἐάων, z. ἐύς; **ἔβαν,** z. βαίνω.

ἑβδόματος, 3., = ἕβδομος Η 248; ἑβδομάτῃ, als subst., op de zevende dag κ 81, ξ 252. †.

ἕβδομος, -ον (ἑπτά), z e v e n d e Τ 117, μ 399.

ἔβλητο, z. βάλλω; **ἐγγεγάασι,** z. ἐγγίγνομαι.

ἐγγείνωνται, z. ἐγγίγνομαι 2.

ἐγ-γίγνομαι 1) intr., alleen perf. 3. plur. ἐγγεγάᾱσιν, ergens in (g e b o r e n) z i j n, τοὶ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασιν Ζ 493, verg. Ρ 145, Δ 41; abs. ν 233. — **2)** tr. (verg. γίγνομαι **II**), alleen aor. coni. 3. plur. ἐγγείνωνται, ergens i n v o o r t b r e n g e n, εὐλάς Τ 26. †.

†**ἐγ-γνάμπτω,** (i n)b u i g e n, Ψ 731 met tm. (z. γνάμπτω).

ἐγ-γυαλίζω (γύαλον), praes. ἐγγυαλίζει, fut. -ίξω, aor. ἐγγυάλιξα enz., in de holte van de hand geven, vand. (o v e r)g e v e n, t o e d e l e n, v e r l e n e n, σκῆπτρόν τινι Ι 98, ἵππους Ψ 278, ἔεδνα ϑ 319; vooral τιμήν Α 353, κῦδος Ο 491, κράτος Λ 192; κέρδος, aan de hand doen ψ 140; τινά τινι, iem. aan iem. overgeven π 66.

†**ἐγγυάομαι** (ἐγγύη), inf. ἐγγυάασθαι (-άεσθαι), z i c h e e n b o r g t o c h t l a t e n g e v e n, e e n b o r g t o c h t a a n n e m e n, δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάεσθαι, ellendig zijn ook borgtochten om die voor ellendigen ten minste aan te nemen ϑ 351.

†**ἐγ-γύη** (verw. met γύαλον), b o r g t o c h t ϑ 351 (z. het vorige).

ἐγγύ-θεν (ἐγγύς), adv. **1)** van plaats, (v a n) n a b i j, ἐλθών Ε 72, ἱσταμένῃ Κ 508; ἐγγ. εἰσίν, in de nabijheid zijn ζ 279; ook met gen. Λ 723 en dat. Ρ 554; 'Οδυσῆι ἐγγ. εἰστήκει ω 446. — **2)** van tijd, n a b i j, φόνος ἐγγ. αὐτῷ Σ 133, verg. Τ 409. — **3)** overdr., ἐπεί σφισιν ἐγγ. εἰμέν η 205 (= ἀγχίθεοι ε 35).

ἐγγύ-θι (ἐγγύς), adv. **1)** van plaats, n a b i j, in de nabijheid Η 341, α 120; met gen. Ζ 317; πατρὸς ἐγγ. η 29. — **2)** van tijd, n a b i j Κ 251, ἐγγ. μοι θάνατος Χ 300.

ἐγ-γύς (verw. met γείτων), adv. **1)** van plaats, n a b i j, abs. Γ 344 enz., of met gen., ἐγγ. ἁλός Ι 153, ὁδοῖο ν 268; ''Εκτορος ἐγγ. Η 225; versterkt μάλ' ἐγγύς, tegenst. ἑκαστάτω Κ 113. — **2)** van tijd, n a b i j, ἐγγ. κακὸν Πριάμοιο τέκεσσι Χ 453.

ἐγείναο enz., z. γίγνομαι II.

ἐγείρω (verw. met skt *járate*, ontwaakt, lat. *expergisor* < **-grī-scor*), praes. ἐγείρει, imper. -ε, impf. ἔγειρε, aor. ἤγειρα, -ας, ἔγειρε enz., coni. ἐγείρ(ῃσιν), -ομεν, perf. ἐγρηγόρθασι, imper. ἐγρήγορθε, inf. -όρθαι, med. part. ἐγειρομένων, aor. II ἔγρετο (ἤγρ.) enz., imper. ἔγρεο, inf. ἔγρεσθαι (-έσθαι), pass. aor. 3. plur. ἔγερθεν Ψ 287 (a. l. ἄγερθεν) **I)** act. **1)** w e k k e n, τινὰ (ἐξ ὕπνου) K 146 (E 413), verg. ε 48; overdr. O 242. — **2)** vand. overdr., (o p)w e k k e n, a a n m o e d i g e n, a a n v u r e n, (τινά) E 208; τινὶ μένος O 594; ook Ἄρηα Θ 531, μάχην N 778, φύλοπιν E 496, πόνον E 517; μελεδήματα πατρός, liet niet rusten ο 8; pass., i n b e w e g i n g k o m e n, ἵπ-πῆες ἔγερθεν Ψ 287. — **II)** med. met perf. act., o n t w a k e n O 4, ζ 113; ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου B 41, = ἔγρετο εὕδων ν 187; perf., w a k k e r z i j n, w a k e n K 419 enz.

ἔγκατα, τά, dat. ἔγκασι, i n g e w a n d e n Λ 438, ι 293 (tegenst. κρέ' ὑπέρτερα, Plutarch. Quaestt. convv. p. 684 A).

†**ἐγ-κατα-πήγνῡμι,** aor. -έπηξα, iets ergens i n s t o t e n, ξίφος κουλεῷ λ 98 (verg. H 441).

ἐγ-κατα-τίθεμαι, alleen aor. II 3. sing. ἐγκάτθετο en imper. -θεο, (v o o r z i c h) ergens i n l e g g e n, (v e r)b e r g e n, ἱμάντα κόλπῳ Ξ 219, verg. 223; overdr., τὴν ἄτην θυμῷ, had in zich opgenomen, d.i. beraamd ψ 223; ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, aan zijn kunstvaardigheid toevertrouwde, d.i. aan die τ. zijn kunstv. beproefde(?) λ 614. †.

ἐγκάτθε(το), z. het vorige.

†**ἔγ-κειμαι,** in iets l i g g e n, εἵμασι, van een dode X 513 (verg. ξ 501 sq.).

†**ἐγ-κεραίω,** aor. part. ἐγκεράσασα, i n (een mengvat) m e n g e n, οἶνον Θ 189 (verg. υ 252 sq.).

ἐγ-κέφαλος (nl. μυελός; κεφαλή), h e r s e n e n Γ 300, ι 290.

†**ἐγ-κλίνω,** pass. perf. -κέκλιται, o p iem. d o e n l e u n e n, πόνος ὔμμι, op u rust Z 78.

ἐγ-κονέω (verg. διάκονος), ij v e r i g z ij n, alleen part. fem., στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι Ω 648, verg. η 340, ψ 291. †.

†**ἐγ-κοσμέω,** imper. -εῖτε, i n o r d e b r e n g e n i n, τεύχεα νηί ο 218.

†**ἐγ-κρύπτω,** aor. ἐνέκρυψε (G. Hermann ἔκρυψε), v e r b e r g e n i n, δαλὸν σποδιῇ ε 488.

†**ἐγ-κύρω,** aor. ἐνέκυρσε, s t u i t e n o p, φάλαγξι N 145.

ἔγρεο enz., **ἐγρήγορθε** enz., z. ἐγείρω.

†**ἐγρηγορόων** (ἐγρήγορα; anderen **-άων,** v. L. met Galen. **-έων,**), w a k e n d, w a k k e r υ 6.

†**ἐγρηγορτί** (ἐγρήγορα), adv., w a k k e r K 182.

ἐγρήσσω (ἐγείρω, ἐγρήγορα), alleen praes., w a k k e r z ij n Λ 551, P 660, υ 33, 53. †.

ἐγχείη (anderen ἐγχεΐη), s p e e r, l a n s = ἔγχος Γ 345, ι 55.

ἐγχείῃ, z. ἐγχέω.

***ἔγχελυς** (demin. bij ἔχις, verg. lat. *anguis*, *anguilla*), plur. ἐγχέλυες, a a l Φ 203, 353. †.

ἐγχεσί-μωρος (verw. met got. *-mērs*, groot, beroemd, ned. *mare;* verg. ἰό-μωρος ὑλακό-μωρος), a l s s p e e r w e r p e r v e r-m a a r d, epith. van de Pelasgen B 840, Murmidoniërs γ 188, Arkadiërs H 134 en twee helden uit Lurnèssos B 692. †.

***ἐγχέσ-παλος** (πάλλω), l a n s z w a a i-e n d, epith. van krijgslieden B 131, Ξ 449, O 605. †.

ἐγ-χέω, alleen act. coni. ἐγχείῃ, aor. (ind. 3. sing. ἐνέχευε), med. aor. 3. sing. ἐνεχεύατο, i n s c h e n k e n, δεπάεσσι ι 10; met tm., ἐν δ' οἶνον ἔχευε γ 40, verg. Σ 347; med., v o o r z i c h i n s c h e n-k e n, ὕδωρ τ 387. †.

ἔγχος, -εος, l a n s, s p e e r, zowel werp- als stootwapen, gewoonl. bestaande uit een essenhouten schacht (μελίη, μείλινον ἔγχος), aan beide kanten van een metalen punt voorzien (de bovenste αἰχμή, de onderste σαυρωτήρ geheten, verg. ἀμφίγυος) Γ 338, κ 145. Epitheta: ἄλκιμον, βριθὺ μέγα στιβαρόν, δολιχόν, δολιχόσκιον, μακρόν, ὄβριμον, πελώριον, ἀμφίγυον, ὀξυόεν, μείλινον, χάλκεον.

***ἐγ-χρίμπτω,** act. alleen aor. ἐγχρίμψας, pass. impf. ἐγχρίμπτοντο, aor. imper. ἐγχριμφθήτω, part. ἐγχριμφθείς, -θεῖσα en ἐνιχριμφθέντα, eig., iets t e g e n iets a a n-s t r ij k e n, τῷ (nl. τέρματι) μάλ' ἐγχρίμψας, terwijl gij (de wagen) er vlak langs doet strijken Ψ 334; ἐν νύσσῃ ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, er langs strijken Ψ 338; αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, het been schampend E 662; ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς, tegen het schild aangedrukt H 272; abs., μάλ' ἐγχριμφθείς, heel dicht genaderd N 146, verg. ἐγχριμφθέντα πύλῃσιν P 405; νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, zij drongen op elkaar aan P 413. †.

ἐγών en **ἐγώ** (skt *ahám*, lat. *ego*, ned. *ik*), gen. ἐμεῖο, ἐμεῦ, μευ, ἐμέο K 124 en ἐμέθεν (eig. abl.), dat. ἐμοί, μοι en geëlid. μ', acc. ἐμέ, με en geëlid. μ', pron. pers. van de 1e pers., i k A 76, α 88; reflex. K 378, verg. Θ 289; in plaats van **ἔγωγε** en ἔμοιγε lezen tw. de meeste uitgevers ἐγώ γε en ἐμοί γε; dual. en plur., z. νῶι en ἡμεῖς.

ἐδάην, z. ΔΑ-; **ἐδάμασσα** enz., **ἐδαμάσθην, ἐδάμην,** z. δάμνημι.

†**ἑδανός** (verw. met ἄϜημι. ned. *waaien,*

waas), g e u r i g, ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ ἑδανῷ Ξ 172.

ἐδάσαντο, ἐδάσσατο, z. δαίομαι.

†**ἔδαφος,** τό (verw. met ἕδος), b o d e m, νηός ε 249.

ἔδδεισας enz., z. δείδω; **ἐδέδϝιμεν, ἐδέδϝισαν,** z. δείδω; **ἐδέδμητο,** z. δέμω; **ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν, ἔδ(ϝ)εισας** enz., z. δείδω; **ἔδεκτο,** z. δέχομαι; **ἐδεύησεν,** z. 2. δεύω; **ἐδήδοται, ἐδηδώς,** z. ἔδω.

ἐδητύς, -ύος (ἔδω), e t e n, v o e d s e l, alleen gen., behalve ζ 250 steeds verbonden met πόσιος of ποτῆτος Α 469, α 150.

ἔδϝιε, z. δείδω; **ἔδμεναι,** z. ἔδω.

ἔδνα en **ἔεδνα,** τά (ἐϝ.;ags. *weotuma*, koopprijs der bruid, vand. eng. *to wed*), k o o p p r ij s, waarvoor de man de bruid van den vader koopt Π 178, ζ 159; Hèfaistos eist ze terug van Zeus θ 318; b r u i d s c h a t, b r u i d s g e s c h e n k e n α 277, β 196 (volg. Cob. slaat οἳ δέ op de vrijers, heeft ἔεδνα zijn eig. bet. en zijn α 278 en β 197 geïnterpol.), verg. Χ 51, Ι 147, υ 342 (z. Seymour p. 132: «*very probably the father often gave to his daughter the cattle or gold which he received from her husband, as is customary at present in some countries of the East*», ook Belz. p. 66, 3). Z. ook ἕπομαι 1 *b*, ἀλφεσίβοιαι, ἀνάεδνος.

ἔδομαι, z. ἔδω.

ἕδος, -εος (skt *sádas*, verg. lat. *sedes*) **1)** z i t p l a a t s Α 534. — **2)** v e r b l ij f-, w o o n p l a a t s, ἀθανάτων ἕδος Ε 360, θεῶν ζ 42, Μάκαρος Ω 544; ook omschrijvend van steden enz., Θήβης ἕδος Δ 406, Ἰθάκης ν 344. — **3)** tijd om te z i t t e n, οὐχ ἕδος ἐστί Λ 648.

ἔδραθον, z. δαρθάνω; **ἔδραμον,** z. τρέχω.

ἕδρη (ἵζω), z i t p l a a t s Β 99, verg. θ 16; t r i b u n e (voor vijfhonderd) γ 7; (e r e) p l a a t s, σε τίον ἕδρῃ Θ 162.

ἑδριάομαι (ἕδρη), alleen inf. -άασθαι (-άεσθαι), impf. 3. plur. -όωντο(-άοντο), z i c h n e d e r z e t t e n Λ 646, η 98.

ἔδυν, ἐδύσετο, z. δύω.

ἔδω (skt *ádmi*, got. *itan*, lat. *edo*, ned. *eten*), praes. ἔδεις enz., inf. ἔδμεναι, impf. ἔδον, iter. ἔδεσκε, fut. ἔδομαι enz. (eig. coni. met korte vocaal van praes. *ἔδμι), perf. part. ἐδηδώς, pass. perf. 3. sing. ἐδήδοται χ 56 (volg. Osthoff naar anal. van ἐκπέποται; a. l. ἐδήδεται), e t e n, met acc., b.v. Δημήτερος ἀκτήν Ν 322, σῖτον Ε 341; abs. π 50; van dieren, v r e t e n, b.v. πυρόν Κ 569, ἄκυλον κ 243; abs. Ε 203; o p - e t e n, v e r s l i n d e n, λέων βοῦν Ο 636, σὲ γῦπες χ 30; a a n iets v r e t e n, κέρα ἶπες φ 395; overdr., v e r t e r e n, o p m a k e n (verg. ἐσθίω eind), οἶκον ν 419, κτήματα β 140; ἡμέτερον κάματον, (de vruchten van) ons zwoegen ξ 417; καμάτῳ καὶ ἄλγεσι θυμόν, zijn hart verteren (d.i. moedeloos, in zich zelf gekeerd zijn) ι 75, verg. κ 379, Ω 129.

ἐδωδή (ἔδω), alleen sing., e t e n, s p ij s Τ 167, γ 70, μενοεικής ζ 76; k o s t, v o e d i n g Ρ 225; v o e r voor dieren Θ 504.

ἑ(ϝ)έ, z. οὗ; **ἔ(ϝ)εδνα,** z. ἔδνα.

†**ἐεδνόομαι** (ἐϝ.; ἔδνα), aor. ἐεδνώσαιτο, de koopprijs voor een dochter bepalen, u i t h u w e n, θύγατρα β 53.

†**ἐεδνωτής** (ἐϝ.; ἐεδνόομαι), plur. nom. -αί, die de koopprijs voor de bruid bepaalt, h u w e l ij k s m a k e l a a r (ἐεδνωταὶ δὲ κηδεσταί, πενθεροί. οὗτοι γὰρ τὰ ἔδνα παρὰ τῶν μνηστευομένων ἐδέχοντο Schol.) Ν 382.

ἐϝείδεα, -ε, ἐϝείδει, z. ΕΙΔ- **II**.

****ἐεικοσά-βοιος,** 2. (ἐϝεικ.; εἴκοσι, βοῦς), t w i n t i g r u n d e r e n w a a r d, τιμή χ 57; neutr. plur. ἐεικοσάβοια, p r ij s v a n t w i n t i g r u n d e r e n α 431.

ἐ(ϝ)εικοσάκις, ἐ(ϝ)είκοσι, z. εἰκοσάκις, εἴκοσι.

ἐεικόσ-ορος (ἐϝεικ.; εἴκοσι en ἐρέσσω), m e t t w i n t i g r o e i e r s, νηός . . . φορτίδος ι 322, verg. α 280.

ἐ(ϝ)εικοστός, z. εἰκοστός; **ἐϝεϝίκτην, ἐϝέϝικτο,** z. ἔοικα; **ἔ(ϝ)ειπον** enz., z. εἶπον; **ἐεισάμενος, ἐείσατο,** z. ΕΙΔ- **I**; **ἐεισάσθην, ἐείσατο,** z. εἶμι en ϝίεμαι; **ἐ(ϝ)έλδομαι,** z. ἔλδομαι.

ἐέλδωρ, τό (ἐϝ.; verg. ἔλδομαι), w e n s, v e r l a n g e n, alleen sing. acc., τὸ δέ μοι κρήηνον ἐ. Α 41 enz., τὸ δέ πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐ. Θ 242, πρὶν τελευτηθῆναι ἐ. Ο 74; nom. alleen ἐ. ἐκτετέλεσται ψ 54.

ἐ(ϝ)έλμεθα, -μένος, -σαι, z. ἔλλω; **ἐ(ϝ)έλπομαι,** z. ἔλπω; **ἐϝεϝοίκει,** z. ἔοικα; **ἐϝεϝόλπει,** z. ἔλπω; **ἐ(ϝ)έργαθον, ἔ(ϝ)εργε, ἐ(ϝ)εργμέναι, ἐ(ϝ)έργνυ, ἐϝέργω,** z. ἔργω; **ἐερμένος,** z. 1. εἴρω.

ἐ(ϝ)έρση (skt *varṣa-*, regen), d a u w, τεθαλυῖα ν 245, θῆλυς ε 467; ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, bloedige droppels Λ 53, verg. Π 459 (verg. o. a. Cic. de Div. II 27, 58, Vondel Maeghden 1684).

ἐ(ϝ)ερσήεις, z. ἑρσήεις; **ἔερτο,** z. 1. εἴρω; **ἐέρχατο,** z. ἔργω; **ἐϝέσαντο, ἐ(ϝ)έσσα(το), ἔ(ϝ)εστο,** z. ἕννυμι; **ἐέσσατο,** z. ἵζω; **ἔζεαι, ἔζετο** enz., z. ἵζω; **ἔῃ,** z. εἰμί; **ἕηκε,** z. ἵημι; **ἔην,** z. εἰμί; **ἑήνδανε,** z. ἁνδάνω; **ἑῆος, ἐῆος,** z. ἐύς; **ἑῆς,** z. 1. ὅς; **ἑ(ϝ)ῆς,** z. ἑός; **ἔησθα, ἔησι(ἔῃσι),** z. εἰμί.

***ἔθειραι,** haren, d.i. m a n e n e n s t a a r t der paarden Θ 42; paardenharen van de h e l m b o s Π 795; χρύσεαι Χ 315.

†**ἐθειράς** (ϝεθ.), plur. nom. -άδες, b a a r d h a r e n π 176 (contam. van ἔθειραι en γενειάδες; a. l. γενειάδες).

†**ἐθείρω,** v e r z o r g e n, b e b o u w e n, ἀλωήν Φ 347 (volg. F. Kuiper b e-

s p r o e i e n, verw. met skt *jígharti*, besprenkelen).

†**ἐθελοντήρ,** -ῆρος, = att. ἐθελοντής, v r i j w i l l i g e r β 292.

ἐθέλω (verg. θέλω), praes. ἐθέλω enz., coni. ἐθέλωμι, -ῃσ(θα), -ῃ(σι), impf. ἤθελον, ἔθελον enz., 2. dual. ἠθέλετον Λ 782, iter. ἐθέλεσκες enz., fut. ἐθελήσω enz., aor. ἐθέλησα, -ε, w i l l e n, w e n s e n, b e g e r e n, vaak met inf. λ 566, K 227, die dikwijls uit de samenhang moet aangevuld worden, b.v. I 397, β 128; met acc. c. inf., ἐθέλεις ἔμ' ἧσθαι A 133, verg. Θ 210, ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί (nl. ἐκθορέμεν) H 182, verg. ν 40 (ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός), σ 113; b e r e i d z i j n, ἐθέλω ὀμόσαι T 187; met een negatie, w e i g e r e n, οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι Δ 224, verg. Γ 289; ook z i c h n i e t v e r s t o u t e n, n i e t w a g e n, οὐκ ἐθελήσω Θ 223; μηδ' ἔθελε B 247; μιμνέμεν οὐκ ἐθέλεσκον N 106, verg. P 66 (en 68); part. schijnbaar abs. (hoewel ook hier uit de samenhang een inf., soms pass., moet aangevuld worden), h e t g a a r n e w i l l e n d, g e w i l l i g, b.v. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγε γ 272 (verg. χαίρω **1** eind); οὐκ ἐθέλων wordt dan ongeveer aan ἀέκων gelijk, b.v. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσι ἴδοιτ' κ 573, verg. Σ 434 enz.; van zaken, alleen οὐδ' ἔθελε προρέειν (ὕδωρ), wilde maar niet, kon niet Φ 366.

ἔθεν, z. οὗ; **ἐθηεύμεσθα,** z. θηέομαι.

ἔθνος, -εος (ϝεθν.; verg. ἔθω), iedere menigte van met en bij elkaar levenden, s c h a r e, van mensen, ἑταίρων H 115, Λυκίων μέγα M 330, λαῶν N 495; ook νεκρῶν ἔθνεα κ 526; z w e r m, k u d d e, van bijen, vogels en varkens B 87, 459, ξ 73.

ἔθορε, z. θρώσκω.

ἔθω (< *σϝέθω, verw. met ἦθος, ἔθος, lat. *suesco*, ned. *zede*), alleen praes. part. ἔθων, -οντες, perf. II εἴωθε, ἔωθεν Θ 408, 422, part. εἰωθώς enz., h a a r z i j n a a r d h a n d e l e n, κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε ἔθων I 540, verg. Π 260 (anderen met Hèsuch. ἔθω = φθείρω); perf., g e w o o n z i j n, met inf. E 203, ρ 394; abs., ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι (den gewonen) E 231.

εἰ (volg. Brugm. locat. sing. van een stam o-, oorsprkl. bet.: i n d a t g e v a l, o n d e r d i e o m s t a n d i g h e d e n, z o; verg. het gebruik in wenszinnen; z. ook αἴ); in voorwaardel. zinnen i n d i e n, a l s, in afh. vragen o f, o f n i e t (z. **A.III 3** eind) **A)** bij opt., meestal zonder ἄν of κέν **I)** in zelfstandige wenszinnen, εἴ τινά που Τρώων βάλοισθα, mocht gij toch (eig. als ge toch eens) O 571, verg. K 111; ook εἰ γάρ = lat. *utinam* (verg. αἲ γάρ, αἴθε), b.v. εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος . . . ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει 'Αργείοισι Θ 538. — **II)** in vóór de hoofdzin geplaatste bijzinnen **1)** in paratakt. wenszinnen, εἰ γὰρ 'Αθήνη δοίη κάρτος ἐμοί—τῷ κεν ἐθέλοιμι παρεστάμεναι Πατρόκλῳ, gaf toch A. mij kracht — dan zou ik enz. P 561; met εἰ δή ι 456; in 't nazindeel, dat gewoonl. met τῷ (τό) κεν begint, opt. potent. met κέν, ρ 497 met ἄν. — **2)** in hupotakt. zinnen *a*) veronderstellende wenszinnen, εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ῎Αϊδος εἴσω, φαίην κεν enz., als ik hem maar zag afdalen, dan zou ik enz. Z 284; in 't nazindeel gewoonl. opt. potent. met κέν, soms aor. inf. (= imper.) δ 388, aor. coni. met κέν ρ 539, met οὐκ ἄν Λ 386, fut. ind. K 222. — *b*) veronderstellende voorwaardel. zinnen, vooral α) eig. veronderstellende zinnen, εἰ μὲν νῦν ἐπ' ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν —ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην, gesteld we hielden thans een wedstrijd ter ere van een ander, dan zou enz. Ψ 274; zonder opt. met ἄν (κέν) in 't nazindeel alleen Δ 17. — β) iterat., telkens w a n n e e r het geval zich voordeed dat, alleen Ω 768. — γ) concessieve zinnen met εἴ περ, a l . . . o o k, εἴ περ πεντήκοντα λόχοι νῶϊ περισταῖεν, καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας υ 49, ook met οὐδ' εἰ, b.v. οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε—οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, al gaaft gij mij ook . . . dan zou ik nog niet χ 61. — **III)** in achter de hoofdzin geplaatste bijzinnen **1)** die een wens uitdrukken, b.v. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν 'Αγαμέμνονι . . . εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι, om aan A. te zeggen dat hij toch meer mensen moest aansporen ξ 490; ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, in de hoop dat gij mij δ 317, λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων, εἴ πως τισαίμην, vervuld met de wens dat ik mij op enige wijze mocht wreken ι 317, ἐλθεῖν εἰ . . . ἕλοι, om te zien of hij K 206. — **2)** de handeling van de bijzin valt, wat tijd betreft, met die van de hoofdzin samen, veronderstellende zinnen *a*) met de waarde van een afhank. vraag (wij kunnen vertalen door o f, o m t e z i e n o f), πάπτηνεν δ' 'Οδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, eig. (met de gedachte) als zich nog eens . . . schuil hield χ 381. — *b*) vergelijkende zinnen met ὡς εἰ, z. 4. ὡς **C 1** *a*. — **3)** de handeling van de bijzin is vereiste voor het in werking treden van die van de hoofdzin *a*) veronderstellende wenszinnen, b.v. ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, gesteld ik had de macht daartoe X 20. — *b*) veronderstellende voorwaardel. zinnen, en wel α) zonder κέν, óf zuiver veronderstellend, b.v. οὔτ' οὖν ἀγγελίης (a. l. -ιῃ) ἔτι

πείθομαι εἴ ποθεν ἔλθοι, gesteld dat er een ergens vandaan kwam α 414, ποῖοί κ' εἶτ' 'Οδυσῆι ἀμυνέμεν εἴ ποθεν ἔλθοι φ 195; zo ook met εἰ μή, b.v. ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, εἰ μή . . . γενοίμην π 103; òf concessief met εἰ καί, a l . . . o o k, b.v. μ 88, μηδ' εἰ ω 174. — β) met κέν (εἰ ἄν alleen B 597), òf in eig. veronderstellende zinnen, b.v. εἰ τούτω κε (J. H. Voss γε) λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος E 273, τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατήρ, εἴ κεν (v. L. περ) ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' Z 50, verg. η 315 en τ 589 (waar Weckl. κε schrapt); òf in concessieve zinnen, εἴ περ γάρ κ' (v. L. τ') ἐθέλοιμεν, αὐτόθι κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο Θ 205, οὔ κ' ἐθέλοιμι λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν (Nck πέρ) μοι ὑποσταίη θεός I 445; òf in veronderstellende zinnen, die de waarde van afhank. vraagzinnen krijgen, ò f, b.v. ἐνίσπες εἰ . . . ὑπεκπροφύγοιμι . . . τὴν δέ κ' ἀμυναίμην μ 113; o f n i e t, Ζεὺς γάρ που τό γε οἶδε εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών ξ 120, τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ θυμὸν ὀρίναις Λ 792, verg. O 403 en lat. *nescio an* (ook **D 4**, **E III**).

B) in zinnen zonder verb. fin. **I)** in vóór de hoofdzin geplaatste bijzinnen **1)** voorwaardel., b.v. εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν T 264. — **2)** concessieve, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο, al is het ook enz. P 421. — **II)** in achter de hoofdzin geplaatste bijzinnen **1)** afhank. vragen, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γνώμεναι εἴ τε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴ τε καὶ οὐκί, of de belofte van Z. een leugen is of niet B 349. — **2)** zinnen met ὡς εἰ, z. 4. ὡς **C 2**. — **3)** voorwaardel. zinnen *a*) eig. voorwaardel. zinnen, b.v. τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν εἴ περ ἀνάγκη Ω 667; εἰ μή, *nisi*, b e h a l v e, d a n P 477. — *b*) concessieve zinnen, alleen met εἴ περ O 117.

C) bij imper. of coni. hortat. in de uitdrukkingen **εἰ δ' ἄγε, εἰ δ' ἄγετε, εἰ δέ** (volg. L. Lange εἶ δ' ἄγε enz., welk εἶ niet verschilt van de conjunctie εἰ, die eerst ook interjectie was; volg. Brugm. heeft εἰ hier zijn oorspronkelijke bet., z. begin, en dient het om de aansporing aan de situatie, waaruit ze voorkomt, vast te knopen), w e l a a n (d a n), bij coni. Ψ 579; bij imper. T 108 (δεῦρο i. p. v. imper. P 685); gewoonl. aan 't begin van de hoofdzin, maar X 381 en δ 832 wordt de nazin er mee ingeleid; εἰ δ' ἄγετε, alleen X 381; εἰ δέ, alleen I 46 (anderen nemen hier een ellips aan) en 262.

D) bij coni. in zinnen die een veronderstelling uitdrukken, van welke men aanneemt dat ze verwezenlijkt zal worden (vorm der verwachting, eventualis) **1)** eig. voorwaardel. zinnen, i n g e v a l, i n d i e n *a*) die vóór de hoofdzin staan, b.v. εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν—τλήσομαι, in geval mij echter een der goden nog eens doet schipbreuk lijden, dan zal ik enz. ε 221; gewoonl. met κέν, b.v. εἰ μέν κεν Μενέλαον 'Αλέξανδρος καταπέφνῃ—ἐχέτω Γ 281 (εἰ δέ κε μή A 137); ook zonder volg. hoofdzin (met aansporende bet.), εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι . . . X 111; ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴ κ' εἰῶμεν ἅπαντας . . . φ 260 (T. L. Agar καταῦθ' ἐάωμεν, v. Herw. καὶ αὖθ' ἐάωμεν); εἰ δ' ἄν Γ 288, Σ 273, Φ 556. — *b*) die na de hoofdzin staan, b.v. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων—εἴ ποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, in geval men mij eens weer nodig heeft A 340 (εἰ μή ξ 373); εἴ τε—εἴ τε, h e t z i j—h e t z i j M 239; εἴ κεν Ξ 368. — **2)** concessieve zinnen *a*) die vóór de hoofdzin staan, b.v. εἴ περ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, want al bedwingt hij zijn toorn ook voor het ogenblik A 81; soms met κέν, b.v. Δ 391 (οὐδ' εἴ κεν X 349). — *b*) die na de hoofdzin staan, οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρή, εἴ πέρ τις φῇσιν ἐλεύσεσθαι, al zegt ook de een of ander α 167; zo ook καὶ εἰ π 98, οὐδ' εἴ πέρ τε (Cob. ἑ) α 204; soms staat ook hierbij κέν, b.v. οὐδ' εἴ κεν ξ 140, καὶ εἴ κε E 351, εἴ περ ἄν . . . Ζεὺς ὀρέξῃ E 224. — **3)** zinnen, die een verwachting uitdrukken, om te zien of, o f w e l l i c h t Ξ 163 (maar de coni. χεύῃ na de opt. ἱμείραιτο is zeker corrupt; v. Herw. χεῦαι, afhank. van vers 161); met κέν χ 76. — **4)** afhank. vragen, o f π 138 (hier coni. deliberantis), O 16 (waar wschl. met Burney εἴ κ' αὖτε moet gelezen worden); met κέν, achter τίς δ' οἶδ' O 403, β 332 (verg. **A III** eind).

E) bij ind. **I)** in voorwaardel. zinnen, om het gevolg voor te stellen als met stelligheid uit de voorwaarde voortvloeiend (vorm der werkelijkheid; soms komt κέν bij fut. ind., waar volgens sommigen, o.a. v. L., alleen aor. coni. juist is, die òf dezelfde vorm heeft als fut. ind. òf gemakkelijk in de plaats gesteld kan worden) **1)** eig. voorwaardel. zinnen *a*) vóór de hoofdzin geplaatst, b.v. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι A 564; over εἰ δέ I 46 z. **C**; εἰ μέν—εἰ δέ, *si—sin autem* ζ 150 sqq. (na εἰ μέν is A 136 het nazindeel weggelaten en kan het in gedachte met εὖ ἔχει of iets dergelijks aangevuld worden; achter het voorzindeel εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι volgt, i. p. v. ἄκουσον, terstond de mededeling zelve Z 150, Y 213; zo kan men Φ 487 na δαήμεναι aanvullen ἄγε πειρήθητι, ο 80 ἐπίμεινον, verg. T 142); over εἰ δή z. δή **II 2**; εἴ γε, *siquidem* A 393

enz. — *b*) achter de hoofdzin, b.v. φεῦγε μάλ' εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Α 173; βέλτερον εἰ ... πόσιν εὗρεν, als zij (± = dat zij) gevonden heeft ζ 282; εἰ μή, zo niet Ι 231 (met fut. ind.), verg. Η 98; ook = *nisi forte* Ε 177 (praes.), β 71 (aor.). — Verder staat impf. en aor. (plusqpf.) ind. α) van tot het verleden behorende feiten, indien werkelijk, b.v. εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε ὀλέσσαι, μέρμερα ῥέζε Φ 216; versterkt, εἰ ἐτεόν Ε 104; εἴ τε—εἴ τε, *sive—sive* Λ 410 (a. l. ἤ τ'—ἤ τ'); dikwijls ook staat εἰ met ind. van een praeterit. in verzoeken en gebeden, bij feiten van welker juistheid men overtuigd is, εἴ μ' ἐθέλοντες ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, φήμην τίς μοι φάσθω υ 98; zo vooral εἴ ποτε, als ooit, indien werkelijk eens, b.v. εἴ ποτέ τοι ἐπὶ νηὸν ἔρεψα—τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ Α 39; vand. εἴ ποτ' ἔην γε Γ 180 enz. (ο 268 zonder γε), zo waar als hij het eens altans was, d.i. ja eens altans was hij het; verg. ook **E II**. — β) in irreële voorwaardel. zinnen, die betrekking hebben op het verleden (vorm der niet-werkelijkheid), b.v. εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἄκουσε, σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς, als hij iemand geluid had horen geven, zou hij . . . hebben ι 497; in 't nazindeel staat gewoonl. ind. van een histor. tijd met κέν of ἄν Ε 897, Θ 366 (Ψ 526 staat ook in het voorzindeel κέν; Burney εἰ δέ γ'), Β 80 opt. met κέν (met betrekking tot de tegenwoordige tijd); ook kan de voorwaardel. zin na de hoofdzin staan, b.v. Β 156; in het nazindeel dan ook gewoonl. ind. van een histor. tijd met κέν of ἄν, b.v. Λ 750, zelden zonder, b.v. φθίσεσθαι ἔμελλον—εἰ μὴ ἔειπες ν 384, soms opt. met κέν, b.v. α 237 (met betrekking tot de tegenwoordige tijd), Ρ 71 (met betrekking tot het verleden; over deze opt. met κέν z. v. L. Δ 223). — **2)** concessieve zinnen α) vóór de hoofdzin geplaatst, met εἴ περ (met praes. ind.) Η 117, καὶ εἰ Ο 51. — β) achter de hoofdzin, τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε Υ 371, οὐδ' εἰ Ε 645, μηδ' εἰ Κ 239 (a. l. εἴη i. p. v. ἐστιν). — **II)** in gelijkstellende zinnen, εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ὀπάζει Δ 321, verg. Α 280 (en **E I 1** *b* α eind). — **III)** in afhank. vragen εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος εἴ τι πέπυσσαι λ 494; ook met praes. ind. Φ 266; οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν Ε 183 (verg. **A III** eind), fut. Α 83, Μ 59; εἴ τε—εἴ τε, of—of, hetzij—hetzij Α 65 (met praes. ind.), Μ 239 (met praes. coni.).

F) wordt εἰ verbonden met andere partikels, dan behouden beide hun bet.; men lette intussen op **1) εἰ γάρ** in wenszinnen, z. **A I** en **A II 1**. — **2) εἴ—γε,** *siquidem*, zo altans, aangezien Α 393 enz. (zonder tussengeplaatst woord ε 206, waar Knight εἰ μὲν Ϝειδείης, Ε 258, waar Heyne κ' οὖν leest). — **3) εἰ δέ, εἰ δ' ἄγε(τε),** z. **C**. — **4) εἰ οὐ,** zo niet, *si non*, waarbij οὐ zich nauw aansluit bij het verbum of enig ander woord in de zin, dat ontkend moet worden, b.v. β 274 (verg. v. L. Γ 289).

***εἰαμενή,** laag land, beemd Δ 483, Ο 631. †.

†**εἰανός,** z. ἑανός.

εἰαρινός, 3. (< *Ϝεσαρινός, van Ϝέσαρ = ἔαρ), = ἐαρινός, lente-, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Β 471, σ 367 (Bentl. ὥ. Ϝειαρ.); ἄνθεα εἰαρινά Β 89, νοτίαι εἰαρ. Θ 307 (v. L. overal Ϝεαρινός enz., verg. ἀθάνατος).

εἴασκε, z. ἐάω; **εἴαται, εἴατο,** z. ἧμαι; **(Ϝ)εἵατο,** z. ἕννυμι; **εἴατο,** z. εἰμί.

εἰάω, z. ἐάω.

εἴβω (verw. met ned. *zeiken*, *sijpelen*), praes. εἴβεις enz., impf. εἶβε, -ον, doen druppelen (steeds op het eind van een vers), alleen δάκρυον, tranen storten, κατὰ δάκρυον Π 11 (verg. κατείβω), ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον δ 153.

ΕΙΔ- (ϜΕΙΔ-, hiermee afwisselend ϜΙΔ-, ϜΟΙΔ-; verw. met skt *véda*, ik weet, lat. *videre*, ned. *weten*), hiervan **I)** med. praes. **εἴδεται**(Ϝείδ.) enz., aor. ind. 2. sing. ἐείσω(ἐϜείσαο), ἐ(Ϝ)είσατο, (Ϝ)είσατο enz., part. (Ϝ)εισάμενος en (volg. Brandr. corrupt) ἐ(Ϝ)εισάμενος Β 795 (a. l. εἰσαμένη) **1)** eig., zich laten zien, vand. zich vertonen, verschijnen, aanbreken, εἴδεται ἄστρα Θ 559, εἴσατο (nl. αἰετός) δέ σφι δεξιὸς ἀΐξας Ω 319, οὔ πῃ χρὼς εἴσατο Ν 191; νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ . . . δαμῆναι Ν 98; εἴσατο (nl. γαῖα) ὡς ὅτε ῥινόν ε 281. — **2)** schijnen, *videri*, τό τοι κῆρ εἴδεται εἶναι Α 228, τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶ εἴδεται εἶναι ι 11, οἵ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ τ 283, οἵ γάρ οἱ εἴσαντο εἶναι ἄριστοι Μ 103; τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι η 343; εἴσατ' ἴμεν εἰς Λῆμνον, doen alsof θ 283 (*fingit iter Lemnum* Ov. A. A. II 579; Ahr. Ϝίσατ', van Ϝίεμαι). — **3)** gelijken op, εἰδομένη ξείνῳ α 105; εἴσατο φθογγὴν (acc. part.) Πολίτῃ Β 791, τῷ μιν ἐεισάμενος (Knight Ϝεισάμενος) προσεφώνεε Β 22, verg. ζ 24 enz.

II) act. perf. **οἶδα**(Ϝοῖδα), (Ϝ)οἶδας α 337 (anderen Ϝοῖσθα) en (Ϝ)οἶσθα, (Ϝ)οἶδ(ε)(ν), (Ϝ)ἴδμεν, (Ϝ)ἴστε, (Ϝ)ἴσασ(ι)(ν) (ι en ῑ; i. p. v. ἴσασι a. l. ἴσσασι, < Ϝίδσασι), coni. εἰδέω, εἰδῶ en Ξ 235, π 236 (hier a. l. εἰδέω) ἰδέω (volg. F. Kuiper „ein altes *es*-Präsens von der Wurzel **veid*"), (Ϝ)ειδῇς (Ϝείδῃς), Ϝειδῇ[Ϝείδῃ; Θ 406 en 420 Bentl. ὄφρα Ϝίδῃ(ς) i. p. v. ὄφρ' εἰδῇ(ς)], (Ϝ)είδομεν, (Ϝ)είδετ(ε), (Ϝ)ειδῶσι(Ϝείδωσι), imper. (Ϝ)ἴσθι, (Ϝ)ἴστω, inf. (Ϝ)ἴδμεν(αι), part.

(ϝ)ειδώς, -ότος enz., fem. (ϝ)ιδυῖα enz. en (ϝ)ειδυῖα P 5, plusqpf. ᾔδε(α)(ϝείδεα, ἐϝείδεα), ᾐ(ϝ)είδης of -εις X 280 en ᾔδησθ' τ 93, ᾔδη of -ει(ϝείδει, ἐϝείδει), ᾔδεεν(ϝείδεε, ἐϝείδεε) en ᾐ(ϝ)είδει ι 206, 3. plur. (ϝ)ἴσαν, opt. (ϝ)ειδείης, -η, fut. (ϝ)είσομαι, (ϝ)είσεαι en (ϝ)είσῃ π 313 (Bekk. εἶσθα van εἶμι), (ϝ)είσεται, ook (ϝ)ειδήσεις η 327, inf. (ϝ)ειδησέμεν en -ήσειν, oorsprkl. «gewaar zijn geworden», geheel met praesens-functie **1)** (voorstellingsgebied) weten, kennen; veelal met toevoegingen als εὖ ο 211, σάφα ρ 307, θυμῷ β 111, φρεσί ε 206, ἐνὶ φρ. δ 632, κατὰ φρένα E 406, κατὰ θυμόν B 409 (beide verbonden ο 211); object πολλά β 188, verg. ι 281, τόδε ρ 307, μόρον X 280; βένθεα δ 386, νοήματα ἀνδρῶν θ 559, νέας λ 124, οὔ τινα ζ 176; afhank. zin o.a. met ὡς O 204, ὅτι Y 434, ὅττι Λ 408, ὅ T 421, ὅ τε ξ 365, ὅτε Ξ 72, οἷος ψ 175, ὅσσα μ 191, ὅπως ρ 78, πόθεν ρ 373, εἴ κε ξ 119; τίς οἶδ' εἰ, wie weet of niet (z. εἰ **A III** eind) O 403; ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅς τις, deze, mij niet nader bekende θ 28; zelden met part., Πάτροκλον τεθνηότα P 402; abs., εὖ περὶ κείνου, ben goed op de hoogte van alles wat hem betreft ρ 563; te onderscheiden zijn objectsellipsen als A 363, ἵνα εἴδομεν ἄμφω (verg. beneden β 40); met prolepsis, ᾔδεε ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο B 409, verg. ρ 373 en oudlat. *quem scis, quali in te siet fide* (Acc. fr. 19 R); οὐδέ τι οἶδα κείνων, οἵ τ' . . . οἵ τ' . . ., en weet niets af van de overigen, nl. wie er . . ., d.i. en is het mij volkomen onbekend, wie er van de overige enz. γ 184, verg. πένθεος ὅσσον ὄρωρε, van de smart hoe groot die . . ., d.i. hoe grote smart er enz. Λ 657; ingressief σὲ εἰδησέμεν, dat gij zult leren kennen ζ 257, εἴσεαι, zult < het > gewaarworden β 40; ὄφρα εἴσεται, opdat hij ervaren moge Θ 111; met speciale bet. in de eedformule, ἴστω νῦν Ζεύς, eig. Z. neme en drage kennis (van mijn toezegging) dat . . ., d.i. Z. zij getuige dat K 329, ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, van de waarborgseed zij Z. getuige H 411, verg. 412 en ὅρκιον (z. daar); synoniem is Ζεὺς ἐπιμάρτυρος ἔστω H 76 (z. verder ἴστωρ). — **2)** = ἐπίσταμαι (intellect. en technisch gebied), tot zijn beschikking hebben, practisch bekend zijn met, vaardig, bedreven zijn in *a*) met acc., παντοίους δόλους καὶ μήδεα πυκνά Γ 202, πεπνυμένα μήδεα β 38, κέρδεα een handige taktiek Ψ 322, verg. β 88 (τοί dat. eth.); εὖ φρεσὶ μήδεα λ 445, verg. ζ 12; πολεμήια ἔργα H 236, ἄεθλον θ 134, ἀμύμονα ἔργα I 270, θεῶν ἄπο (verg. ζ 12) ἔργα Σ 420. — *b*) met gen. (οἶδα gevoeld als πεπείρημαι, verg. gen. bij δαήμεναι Φ 487, δαήμων θ 159, διδασκόμενος Π 811, ἐπιστάμενος φ 496), εἰδότε χάρμης E 608, θήρης K 360, verg. E 634; met εὖ (ἐύ), πάσης σοφίης die beschikt over volledige vakkennis O 412; τόξων, < het hanteren van > B 178, μάχης B 823, πολέμων Δ 310, σάφα τεράων, < het verklaren van > M 229. — *c*) met dat., alleen καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη ρ 317, verg. πεπείρημαι + dat. γ 23. — *d*) met inf., het verstaan, weten te, νωμῆσαι βῶν H 238, νοῆσαι A 243, verg. θ 215. — *e*) abs., ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, met kundige geest, d.w.z. met vernuftige vinding en wijs overleg A 608, Σ 482, verg. ἀνὴρ ἴδρις, vakman, kunstenaar ζ 233. — **3)** = φρονέω (affectief en moreel gebied) *a*) zich storen aan, οὔ τινα θέμιστα (sing.) E 761 (verg. ons «weten van»), νέμεσιν καὶ αἴσχεα ἀνθρώπων Z 351 (verg. ons «weet hebben van» = pijnlijk voelen). — *b*) steeds vervuld zijn van, koesteren, zinnen op, (met persoonsbetrekk.) gezind zijn, (abs.) van zin zijn, meest met neutr. plur. van adi., τοι χάριν, dank „weten" (= gevoelen) Ξ 235, φίλα ἀλλήλοισι γ 277, φίλα (nl. οἱ) μήδεα (gezindheid) P 325, κεχαρισμένα (nl. σοι) θ 584, μοι ἤπια Π 73, οἱ ἄρτια τ 428, ἤπια (nl. μοι) δήνεα (bedoelingen) Δ 361; φρεσὶν αἴσιμα ε 9, ἀμύμονα τ 332, tegenst. ἀπηνέα τ 329, κεδνά, vol goede zorgen α 428, ἀθεμίστια, vol euvele moed ι 189, verg. E 761 (**3** *a*), ὀλοφώια δ 460, ἔξοχα λυγρά λ 432, λέων ὣς ἄγρια Ω 41.

III) act. en med. aor. II **εἶδον** enz. en **ἴδον** (ἔϝιδον, ϝίδον; Λ 112 Brandr. ἔσϝιδ', i. p. v. εἶδεν) enz., iter. (ϝ)ἴδεσκε Γ 217, coni. (ϝ)ἴδω(μι) enz., opt. (ϝ)ἴδοιμι enz., imper. (ϝ)ἴδε, inf. (ϝ)ιδέειν(-έμεν) en (ϝ)ιδεῖν, part. (ϝ)ιδών enz., med. εἴδοντο(ἐϝίδοντο), (ϝ)ιδόμην enz., coni. 2. sing. (ϝ)ἴδηαι en (ϝ)ἴδῃ, opt. 3. plur. (ϝ)ιδοίατο, zien, z. voor het gebruik ὁράω.

†**εἰδάλιμος,** 3. (verg. πευκ-άλιμος; verw. met εἴδωλον), schoon ω 279.

εἶδαρ, -ατος, τό (< *ἔδϝαρ; ἔδω), eten, spijs ι 84, λ 123; paardenvoer E 369; voer, als lokaas voor vissen μ 252; meestal plur., εἴδατα, spijzen α 140 enz.

ἔϝϝιδε, z. ΕΙΔ- **III**; **(ϝ)ειδείης, (ϝ)ειδέω, (ϝ)ειδήσεις,** z. ΕΙΔ- **II**; **ϝείδεται** enz., z. ΕΙΔ- **I**.

†**Εἰδο-θέη** (ϝειδ.), dochter van Prōteus, zeegodin δ 366.

(ϝ)είδομεν, εἶδον, z. ΕΙΔ- **II** en **III**.

εἶδος (ϝεῖδ.; ϝΕΙΔ-), alleen nom., dat. εἴδεϊ en acc., uiterlijk, voorkomen (verg. lat. *species*), steeds van mensen δ 14, Γ 124 (alleen ρ 308 van een hond); dikwijls acc. part., εἶδος ἄριστος Γ 39, ἀγητοί Θ 228, κακός K 316, ἀλίγκιος ἀθανά-

τοισι ϑ 174; verbonden met μέγεϑος, φυή of δέμας ε 217, Β 58, Ω 376.

(Ϝ)ειδῶ, Ϝείδω, z. ΕΙΔ- **II.**

εἴδωλον (Ϝείδ.; verg. εἶδος), (d r o g)-b e e l d Ε 449, verg. δ 796, λ 213; plur., b e e l d e n of s c h i m m e n van de gestorvenen λ 476 (als appos. bij νεκροί), Ψ 72 (als appos. bij ψυχαί); zo ook sing., εἴδ. ἑταίρου λ 83; abs., ψυχὴ καὶ εἴδ. Ψ 104, βίην 'Ηρακληείην, εἴδ. (tegenst. H. op de Olumpos) λ 602; εἰδώλων δὲ πλέον πρόϑυρον υ 355 (waar Theoklumenos de schimmen van de aanwezige vrijers naar de onderwereld ziet ijlen).

***εἶϑαρ** (ἰϑύς), adv., t e r s t o n d Ε 337.

εἴϑε, adv., d a t t o c h, o c h o f, met opt. β 33, Δ 313; verg. αἴϑε.

(Ϝ)εἶκε, z. ἔοικα en εἴκω.

εἴκελος, 3. (Ϝείκ., ἔοικα), g e l ij k e n d o p, φλογὶ Ϝείκ. ἀλκήν (acc. part.) Ν 330, verg. κ 304 enz.; εἴκελον, adverbiaal, g e-l ij k λ 207 (verg. ἴκελος).

†**εἰκοσάκις** (εἴκοσι), adv., t w i n t i g-m a a l Ι 379.

εἴκοσι, ἐείκοσι (Ϝείκοσι, ἐϜείκοσι, So. ἐϜίκοσι, verg. lat. *viginti*), t w i n t i g β 355, Ζ 217.

†**εἰκοσιν-ήριτος,** -ον [miss. εἴκοσιν + -ήριτος, geteld, verw. met ἀρι(ϑμός), verg. 'Επ-ήριτος, arkad. ἐπάριτοι, uitgelezenen, μεγήριτος Hès. Theog. 240], t w i n t i g v u l-d i g, εἰκοσινήριτ' ἄποινα Χ 349 [anderen εἴκοσι νήριτ', samenst. van νη- en ἀρι(ϑμός); dan εἴκοσι onder invloed van het voorafgaande δεκάκις = εἰκοσάκις].

εἰκοστός, ἐεικοστός (Ϝεικ., ἐϜεικ.; εἴκοσι), t w i n t i g s t e ε 34, Ω 765; ἤλυϑον εἰκοστῷ ἔτεϊ π 206 enz.

ἔικτο, z. ἐίσκω **1.**

εἴκω (Ϝείκ., verw. met lat. *vicem*, ned. *wijken*), praes. -ουσι enz., impf. εἶκε, aor. εἶξε enz., iter. εἴξασκε **1)** intr., w ij k e n *a*) eig., abs. en met ὀπίσσω Ε 606; τινί, voor iem. Ρ 230; met gen. van de plaats, πολέμου, uit Ε 348, προϑύρου, zich verwijderen van σ 10; ook χάρμης 'Αργείοις, voor de A. uit Δ 509, verg. χ 91; voor iem. of iets p l a a t s m a-k e n Ω 100, β 14; verg. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελϑέμεν Ω 716, verg. 718; overdr., ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ σ 374. — *b*) overdr. α) o n-d e r d o e n, τινί τι (acc. part.), voor iem. in iets Χ 459; ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσι, in snelheid voor mij onderdeed (d.i. wien ik maar kon inhalen) ξ 221. — β) van het lichaam, z i c h b l o o t g e v e n, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα Χ 321 (volg. anderen onpersoonl., verg. *c*). — γ) t o e g e v e n, g e h o o r g e v e n a a n, met dat. ὄκνῳ καὶ ἀφραδίῃσι Κ 122, βίῃ καὶ κάρτεϊ ν 143, σῷ ϑυμῷ Ι 110. — *c*) onpersoonl., = att. ἐγχωρεῖ (verg. ook att. παρείκει), e r i s g e l e-g e n h e i d Σ 520, verg. Χ 321 (ook Η 217 en Ρ 354, waar Brandr. Ϝεῖκεν i. p. v. εἶχεν vermoedt). — **2)** tr., alleen εἶξαι ἡνία ἵππῳ, het paard de teugels v i e r e n Ψ 337, en Νότος Ζεφύρῳ εἴξασκε (nl. νῆα) διώκειν, liet over ε 332.

εἰλαπινάζω (εἰλαπίνη), alleen praes. ind. en part., e e n f e e s t m a a l h o u d e n β 57, Ξ 241.

†**εἰλαπιναστής** (εἰλαπινάζω), feest-, d i s g e n o o t Ρ 577.

εἰλαπίνη (verw. met lat. *volup*,), f e e s t-m a a l Κ 217, α 226.

εἶλαρ, τό (*ϜέλϜαρ, verg. ἔλλω), alleen sing. nom. en acc., b e s c h u t t i n g, van een muur, νηῶν τε καὶ αὐτῶν Η 338, ἄρρηκτον Ξ 68; κύματος, tegen de golven ε 257.

εἰλάτινος, 3. (ἐλάτη), v a n d e n n e n-h o u t Ξ 289, β 424 (v. L. ἐλάτινος, verg. ἀϑάνατος).

Εἰλείϑυια [anderen 'Ιλ.; volg. W. Schulze verw. met ἐλεύϑειν, (doen) komen, volg. Wackern. vóórgrieks], g e b o o r t e g o-d i n Π 187, Τ 103, τ 188, plur. Λ 270 (waar zij dochters van Hèrè heten) en Τ 119; τ 188 is de grot van Eil. te Amnīsos. †.

†**Εἰλέσιον,** plaats in Boiotië (bij Tanagra) Β 499.

(Ϝ)ειλέω, z. (Ϝ)έλλω; **εἴληϑι,** z. ἱλάσκομαι; **εἰλήλουϑα, εἰλήλ(ο)υϑμεν,** z. ἔρχομαι; **εἰλήκησι,** z. ἱλάσκομαι.

εἰλί-πος (ἔλλω en πούς), alleen plur. acc. εἰλίποδας en dat. εἰλιπόδεσσι, epith. der runderen, die onder het lopen telkens een achterpoot in een gebogen lijn vooruitbewegen tot dicht bij de voorpoot van de andere kant, hetgeen een slepende gang veroorzaakt, s l e e p v o e t e n d Ζ 424, α 92 (tegenst. ἵπποι ἀερσίποδες).

†**εἰλό-πεδον** (εἴλη, πέδον), zonnige grond, waarop de fijnste druifsoorten gedroogd worden, d r o o g p l a a t s η 123 (ϑ' εἰλόπεδον, zo Toup i. p. v. **ϑειλόπεδον**).

εἰλύαται, z. εἰλύω.

†**εἴλῡμα** (εἰλύω), o m h u l s e l ζ 179.

†**εἰλῡφάζω** (verg. ἐλύομαι; v. L. Ϝειλυφ.), v o o r t r o l l e n, φλόγα Υ 492.

†**εἰλυφάω,** = het vorige, part. εἰλυφόων (-άων) Λ 156.

εἰλύω (Ϝειλ., verg. ἐλύομαι), act. alleen fut. εἰλύσω, pass. alleen perf. 3. plur. εἰλύαται(ϜεϜλύαται), part. εἰλῡμένος(ϜεϜλυμένος), plusqpf. εἴλῡτο(ϜέϜλ.), winden, vand. w i k k e l e n, b e d e k k e n, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάϑοισιν Φ 319; ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται Μ 286; νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαί υ 352; αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο εἰς πόδας Π 640; vooral part., εἰλυμένοι χαλκῷ Σ 522, ὀστέα ψαμάϑῳ εἰλυμένα ξ 136; ook met acc. part., b.v. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους Ε 186.

εἴλω, z. (ϝ)έλλω.

εἷμα, -ατος (ϝεῖμα, < *ϝέσμα, verg. ἕννυμι), kleed, gewaad Σ 538; vaak plur. Χ 154, β 3; εἵματα, soms praedicat., φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ', tot, als kleren (kleding) ζ 124, verg. ξ 132.

(ϝ)εἷμαι enz., z. (ϝ)έννυμι; **εἵμαρτο,** z. μείρομαι; **εἰμέν,** z. εἰμί.

εἰμί (< *ἐσμι, verg. skt *ásmi*, lat. *esse*, ned. *is*), praes. ind. εἰμί, ἐσσί (geëlideerd ρ 273) en εἶς (of εἷς, Knight ἔσσ', wat alleen ρ 388 onmogelijk is), ἐστί(ν) (geëlid. ἐστ'), ἐστόν, εἰμέν, ἐστέ, ἔᾱσι(ν) en εἰσί(ν) (geëlid. ἔασ' ω 495 en εἰσ'), coni. ἔω enz., bovendien 3. sing. εἴῃ (metri causa = ἔῃ) Η 340 en Ι 245 (G. Hermann i. p. v. εἴῃ), ἔῃσι ϑ 147 en ᾖσι ϑ 163 (Weckl. ἔῃ metri causa), 580 (Bentl. ἔῃσι), Τ 202 (Weckl. ἔῃ metri causa), 3. plur. ὦσι Ξ 274 (a. l. ὅσσοι i. p. v. ὦσ' οἱ; volg. Nck 272—274 onecht) en ω 491 (Kirchhoff εἰσί), imper. ἔσσο α 302, γ 200, ἔστω, ἔστε, ἔστων, inf. ἔμ(μ)εναι, ἔμεν(αι) en εἶναι, part. ἐών enz., bovendien ὄντες τ 230 (Heyne ἐόντες), ὄντας η 94 (onecht vers), οὔσης τ 489 (Nitzsch αὐτῆς), impf. ἦα, ἔα, ἔον Λ 762, Ψ 643 (v. L. ἔα), iter. ἔσκον (v. L. ἦσκον), 2. sing. ἦσϑα en ἔησϑα (L. Meyer ἔεσϑα), 3. sing. ἦεν, ἔην, ἦν (L. Meyer i. p. v. ἔην en ἦν, zo mogelijk, ἔεν), ἤην (metri causa) Λ 808 (a. l. ἦεν), τ 283, ψ 316, ω 343, bovendien (van versterkte stam) ἔσκε (verg. oud lat. *escit*; v. L. ἦσκε), dual. ἤστην Ε 10, plur. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν en ἔσαν (εἴατο volg. Aristarch Ο 18, Ω 84, υ 106, waar tw. algemeen εἴατο of ἥατο gelezen wordt), opt. εἴην enz., bovendien 2. sing. ἔοις Ι 284 (a. l. ἔῃς), 3. sing. ἔοι, fut. ἔ(σ)σομαι, ἔ(σ)σεαι (met suniz. ζ 33) en ἔσῃ(ἔσε') τ 254, ἔ(σ)σεται, ἔσται en ἐσσεῖται Β 393, Ν 317, ἔσεσϑον, ἐσόμεσϑα en ἐσσόμεϑα, ἔσεσϑε, ἔ(σ)σονται, inf. ἔ(σ)σεσϑαι, part. ἐσσόμενα, -ένοισι, -ένῃσι **1)** als zelfstandig werkw. *a*) zijn, bestaan, voorhanden zijn, τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα, het tegenwoordige, toekomstige en verledene Α 70; ook = παρεῖναι Β 131, ἔνδον ἐόντων (= παρεόντων) η 166; περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων Α 287, περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν η 69 (z. τιμάω); ἀλλά τίς εἴη, mocht er een zijn, met volg. inf. ξ 496; μῦϑοι ἔσονται διαειπέμεν δ 214; ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, (om) was κ 469; ἔστι δέ τις, ἦν δέ τις, ἔσκε τις, bij het begin van vertellingen Β 811, Ε 9, ι 508; bestaan, leven, μήτ' εἴης σ 79, οὐ δὴν ἦν, hij leefde niet lang Ζ 131; ἔτ' εἰσί, zij zijn nog in leven ο 433, ook ζώει τε καὶ ἔστι ω 263; van de goden, αἰὲν ἐόντες Α 290, α 263; ἐσσόμενοι (ἄνϑρωποι), de nakomelingen Γ 287 (γ 204); ergens zijn, zich bevinden, ἐνὶ Τροίῃ Π 515, Ἄργεος (gen. loc.), in A. γ 251; εἰν ἐνὶ δίφρῳ Ε 160; ἔνϑ' εἴην ἢ ἔνϑα Ο 82. — *b*) met gen. wijst het aan α) afkomst, πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαϑοῖο Φ 109, αἵματος ἀγαϑοῖο (z. αἷμα **3**); τοῦ γένος (acc. part.) ξ 204, verg. Φ 186 sq.; ook met ἐκ, b.v. πατρὸς ἐξ ἀγαϑοῦ Ξ 113; ἐκ Παιονίης, Μυρμιδόνων ἐξ εἰμι Ω 397. — β) bezit, δαὴρ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος Γ 180. — γ) stof, οἶμοι ἔσαν κυάνοιο Λ 24. — *c*) met dat. van de pers., hebben, bezitten, b.v. εἰσίν μοι παῖδες Κ 170, εἴ μοι δέκα γλῶσσαι εἶεν Β 489, Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε (nl. οἱ) σ 5; met volg. inf., ὄφρα οἱ εἴη πίνειν ι 248. — *d*) zijn, zich houden, gesteld zijn, ἀκήν, ἀκέων, stil zijn, zich stil houden Β 82, Δ 22; ἔστιν οὕτως, zo is 't (met de zaak gesteld) Ω 373; ἄριστα (adv.) ν 154; ὧδ' ἔστω, laat het zo zijn Η 34, verg. Ω 139; vand. plaats vinden, geschieden, ὡς ἔσεταί περ, zoals het werkelijk zal gaan τ 312, verg. Β 252; ὀνείδισον ὡς ἔσεταί περ, vaar tegen hem uit (en zeg hem) zoals het inderdaad zal geschieden, d.i. precies wat hem te wachten staat Α 211; εἴη κεν καὶ τοῦτο, ook dat zou kunnen gebeuren ο 435; ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, het zou mij tot vreugde plaats hebben, het zou mij genoegen doen Ξ 108. — *e*) ἔστι, het is, het heeft plaats, vand. het is mogelijk, het is geoorloofd, men kan, met volg. inf., b.v. γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι Ψ 157, verg. Η 424; met uit de samenhang aan te vullen inf., b.v. εἴ τί που ἔστιν, zo het op enige wijze mogelijk is δ 193, verg. χ 136; gewoonl. met acc. c. inf., b.v. οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι Χ 265, οὐ γάρ πως ἔστιν ἀύπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνϑρώπους τ 591; soms met dat., b.v. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσϑαι Χ 219, verg. Μ 65, ο 392. — **2)** als koppelwoord *a*) ter verbinding van subj. en praedicaat, gewoonl. subst. of adj., b.v. τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι Α 228, τὸ γὰρ μένος ἐστί Τ 161; λώϊόν ἐστι Α 229 enz., maar ook adv., vooral van tijd en plaats, ἐγγύς β 165, σχεδόν Γ 15, ἑκάς Κ 113 enz., ook ἅλις Φ 236, δήν Ζ 131 enz.; voorts τόφρα Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, ging het slecht Ι 551; διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν, het was moeilijk te onderscheiden Η 424; verg. **1** *d*. — *b*) tot omschrijving met part., en wel perf., b.v. τετληότες εἰμέν = τέτλαμεν Ε 873. — Als koppelwoord wordt εἰμί dikwijls uitgelaten, vooral praes. ind. 3. sing. en plur. Β 138, Ζ 227 enz., zelden in andere vormen, b.v. praes. 2. sing. Ω 376, 2. plur. κ 463, praes. coni. 3. sing. Ξ 376 (verg. 274).

εἶμι (verg. lat. *ire*), praes. εἶμ(ι), εἶσϑα, εἶσι(ν) (geëlideerd εἶσ'), ἴμεν, ἴᾱσιν (i. p. v. ouder *ἴεισι? Wackern.), coni. ἴω, ἴῃσ(ϑα), ἴῃ(σι), ἴομεν, ἴωσι, imper. ἴϑ(ι) enz., inf. ἴμεν(αι), ἰέναι (Knight ἴμεναι), part. ἰών enz., impf. ἤια, 3. sing. ἴε(ν), ἤιε(ν) (geëlideerd

ἤι'), ἦε(ν), ᾔει (Ahr. ἦε), dual. ἴτην, 1. plur. ᾔομεν (Nck ἤιμεν), 3. plur. ἴσαν, ἤισαν, ἤιον ψ 370, ω 501 (Nck ἤισαν), opt. 3. sing. ἰείη Τ 209 (Brandr. κέν . . . ἴῃσιν i. p. v. ἂν ἰείη) en ἴοι Ξ 21, fut. εἴσομαι, -ῃ π 313, -εται, aor. (ἐ)είσατο, 3. dual. ἐεισάσθην (Ω 462 v. L. ἔρχομαι, i. p. v. εἴσομαι, ο 213 a. l. ἴξεται; verder alle vormen van fut. en aor. met Ahr. vervangbaar door de overeenkomstige van Ϝίεμαι, z. daar), g a a n (praes. heeft de bet. van fut., b.v. ξ 526, maar ook die van praes., vooral in vergelijkingen, b.v. Β 87, of in gezegden van algemene strekking en dergg., b.v. κ 191) **1)** eig., g a a n, k o m e n (al naar de samenhang k o m e n of h e e n g a a n), vaak βῆ (βῆν, βὰν) δ' ἴμεναι, z. βαίνω **I 1** *b*; ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆι Λ 652; over ἴθι z. daar; met nadere bepalingen, als ἀκήν Δ 429, σιγῇ Γ 8; met adv. van plaats, b.v. κεῖσε Μ 356, θύραζε τ 69, οἴκαδε Α 170, ἄσσον Α 335; ἄψ Γ 305, πάλιν Λ 652, αὖτις Α 27, ἂψ πάλιν Σ 280, terugkeren, -gaan, -komen enz.; ἀντία Υ 113, ἀντίος Η 98, ἄντα τινός Υ 75; met praepos., b.v. πρὸ αὐτῶν τ 436, ἄγχι κυνῶν τ 438, εἰς θάλαμον θ 277 enz., εἰς Ἀίδαο μ 383; εἴσω δώματος θ 290; ἐπὶ δόρπον θ 395, ἐπί τινα Κ 55 (ook met vijandelijke bedoeling Ω 43, verg. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες Γ 15); ἰθὺς Μενελάου Ν 602; κατὰ στρατόν Β 163 of λαόν Β 179, κατ' οὔρεα ζ 102; μετὰ λαόν Η 307; μετά τι, om iets te halen Ν 247; μετὰ τοῖσι σ 253; ὑπὸ γαῖαν Σ 333; πρὸς δώματα η 82; παρά τινα, naar α 285, maar παρὰ ῥόον, langs λ 22, παρὰ θῖνα δ 433; ἅμ' ἄλλῳ φ 116; ἔκ τινος, uit iets te voorschijn komen Λ 415, διά τινος, door een plaats μ 335; διὰ νύκτα Κ 394; ἀνά τι Μ 49, κ 251; ook met gen. loc., ἰὼν πεδίοιο Ε 597; de richting waarheen wordt ook door -δε, b.v. ἤπειρόνδε ε 56, οἴκαδε Α 179, of door acc. zonder praepos. uitgedrukt, b.v. ἡμέτερον δῶ α 176 (maar ὁδόν acc. van de inhoud κ 103; ἀγρούς, door ζ 259); de richting waarvandaan, ook door -θεν, b.v. Οἰχαλίηθεν Β 596, κλισίηθεν Μ 336; met fut. part. tot aanwijzing van doel, b.v. εἶσι μαχησόμενος Ρ 147; part. ἰών dikwijls veraanschouwelijkend, b.v. Α 138, ι 88. — **2)** overdr. *a*) van vogels en insecten Χ 309, Β 87. — *b*) van varenden, ἐπὶ νηός β 332. — *c*) van zaken, van een schip Α 482, van een bijl, πέλεκυς εἶσι διὰ δουρὸς Γ 61; van eten dat door de keel gaat Τ 209; van wolken Δ 278, rook Φ 522, storm Ν 796, de zon κ 191, de sterren Χ 317; ook φάτις εἶσι, het gerucht zal zich verspreiden ψ 362; ἔτος εἶσι, zal komen β 89, verg. τ 571. [ι, maar ἴομεν metri causa; ἴμεναι Υ 365 is corrupt (στεῦτο δ' ἴμεν i. p. v. φάτο δ' ἴμεναι ?)].

εἰν, z. ἐν.

εἰνά-ετες (εἰνάϜ., < *ἐνϜάϜ.; ἐννέα en ἔτος), adv., eig. neutr. van εἰναέτης, n e g e n j a a r l a n g Σ 400, γ 118.

†**εἰνάκις** (< *ἐνϜάκις), adv., n e g e n m a a l ξ 230.

****εἰν-άλιος,** 3. (εἰν- metri causa, volg. anderen < *ἐν-σάλιος; ἅλς), z e e-, κῆτος δ 443, κορώνη ε 67, κήξ ο 479. †.

†**εἰνά-νυχες** (< *ἐνϜάν-; ἐννέα en νύξ, verg. ἐν-νύχιος), adv. (gevormd naar analog. van εἰνά-ετες), n e g e n n a c h t e n l a n g Ι 470.

***εἰνάτερες** (εἰν- metri causa; lat. *ianitrices*), vrouwen van de broeders van den man, s c h o o n z u s t e r s Ζ 378.

***εἴνατος** (< *ἔνϜατος), n e g e n d e Β 295 (verg. ἔνατος).

εἵνεκα, z. ἕνεκα; **εἰνί,** z. ἐν.

†**εἰν-όδιος** (εἰν- metri causa; ὁδός), o p d e w e g zich bevindend Π 260 (v. L. ἐνόδιος, verg. ἀθάνατος.)

εἰνοσί-γαιος, z. ἐννοσίγαιος.

εἰνοσί-φυλλος -ον (< *ἐν-Ϝοθσί-φυλλος, ὠθέω en φύλλον), m e t b e w e e g l i j k g e b l a d e r t e, epith. van bergen Β 632, λ 316 (v. L. ἐνοσίφ., verg. ἀθάνατος).

(Ϝ)είξασκε, z. (Ϝ)είκω; **(Ϝ)εἷο,** z. οὗ.

εἰοικυῖαι, z. ἔοικα; **εἷος,** z. ἕως.

(Ϝ)εἴπας, (Ϝ)είπατε, (Ϝ)ειπέμεν(αι), z. (Ϝ)εἶπον.

εἶπον, ἔειπον (Ϝεῖπ., ἔϜειπ., door dissimil. < *Ϝέ-Ϝπ-ον, *ἔϜε-Ϝπ-ον, verg. Ϝέπος), aor. II ind. ἔειπον, -ες, εἶπες(-ας), ἔειπε, εἶπε, εἴπομεν, ἔειπον, εἶπον, coni. εἴπω(μι), -ῃσ(θα), -πῃ(σι), opt. εἴποιμι, -οις, -οι, imper. εἰπέ, εἴπατε(-ετε), part. εἰπών enz., ind. iter. εἴπεσκε, z e g g e n, s p r e k e n, ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες Ι 26; καί ποτέ τις εἴπῃσι, en eens zal iem. wel zeggen Ζ 459 (verg. 479); περί τινος, over iem. of iets ο 347; ook ἀμφί τινι ξ 364 of met enkele gen., τῶν ἁμόθεν εἰπὲ καὶ ἡμῖν, vertel daarvan (anderen laten de gen. van ἁμ. afhangen, verg. Α 6, θ 500) α 10 (over λ 174 z. verder); gewoonl. met zakel. obj. en wel meestal met pron., b.v. τόσα δ 204, ταῦτα πάντα Α 286, τί Δ 22, ποῖον Ν 824; ὅττι κε εἴπω Ε 421; ook τὸ κρήγυον Α 106, ὑπέροπλον Ο 185, μέγα γ 227, νημερτέα γ 19; ook met subst., μῦθον Β 59 (verg. προσέειπον), ἔπος Α 543, θεοπρόπιον Α 85; ἀγγελίην, overbrengen π 467; τινί, aan iem. zeggen, tot iem. spreken Ε 600; τινί τι, b.v. νύμφῃ βουλήν ε 30, μοὶ τεὸν γένος τ 162, μοὶ τοῦτον μῦθον Τ 85; ἀγγελίην ἡμῖν σάφα β 31; met ὅττι Ρ 655; met afh. vraag Α 64, δ 379 enz.; met obj. en afh. vraag Λ 819, λ 370 enz.; εἰπὲ δέ μοι πατρός met tweeled. afh. vraag λ 174; τινί met volg. inf., οἱ φθίσθαι, hem dat hij zou omkomen (eig. hem zijn omkomen, verg. Θ 246) Ν 666; πρός τινα, tot iem. υ 128, πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν ε 298; ook met enkele acc. Μ

60, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι ψ 91, verg. οὔ τινά φημι εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον χ 314, verg. 690; μῦθον ἐν Ἀργείοισι, te midden van de A. Ψ 271, ook μετὰ δμῳῇσι π 336; εὖ τινα, goed van iem. spreken α 302, verg. καί ποτέ τις εἴποι—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, moge iem. zeggen van den uit de oorlog terugkerende Z 479; zeggen dat iem. iets moet doen, bevelen, met dat. van de pers. en inf., b.v. δμῳῇσι δαῖτα πένεσθαι γ 427, verg. καὶ Νέστορι εἰπεῖν (nl. χαίρειν) ο 152; εἰπὲ μητέρι (het bevel volgt in een zelfstandige zin) Z 86; εἰπὲ πατρὶ μή με δηλήσεται χ 367, verg. ξ 497; μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν στῆσαι τρίποδα ϑ 433; noemen, ὄνομα ϑ 150, met pers. obj., Ἀγαμέμνονα A 90; prolept., εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε ὅς τις ὅδ' ἐστί Γ 192; met praedicat. acc., τινὰ ἐσθλόν τ 334, verg. Θ 373; opnoemen ω 337.

εἴργω, z. (ϝ)έργω.

†**εἴρερος** of **-ον** (miss. verw. met 1. εἴρω en lat. *servus*), slavernij ϑ 529.

****εἰρεσίη** (εἰ- metri causa; ἐρέσσω), het roeien κ 78 (v. L. ἐρεσ., verg. ἀθάνατος).

†**Εἰρέτρια** (= Ἐρέτρια; verg. het vor.), stad op Euboia B 537 (v. L. Ἐρετρ., verg. ἀθάνατος).

†**εἴρη** (miss. verw. met 2. εἴρω), vergaderplaats, plur. Σ 531.

εἴρηαι, z. εἴρομαι.

εἰρήνη (verw. met 2. εἴρω?), vrede ω 486; ἐπ' εἰρήνης, in vredestijd B 797.

εἰρήσεται, z. 2. εἴρω; **εἰρήσομαι,** z. εἴρομαι.

εἴρηται, -το, z. 2. εἴρω.

εἴριον, †**ἔριον** δ 124 (demin. van εἶρος), wol M 434; plur. Γ 388, σ 316, χ 423. †.

†**εἰρο-κόμος** (κομέω), wol bewerkend, wol spinnend Γ 387.

εἴρομαι (< *ἔρϝ-ομαι, verg. ἐρέω), 2. sing. εἴρεαι, coni. εἴρωμαι, -ηαι enz., imper. εἴρεο, εἰρέσθω, inf. εἴρεσθ(αι), part. εἰρόμενος enz., impf. εἴρετο, εἴροντο, fut. εἰρήσομαι enz., aor. II coni. ἐρώμεθα, opt. ἔροιτο α 135, γ 77 (Bentl. ἀποιχομένοι' ἐρέοιτο i. p. v. -οιο ἔροιτο), inf. ἐρέσθαι α 405 (Bentl. ξείνοι' ἐρέεσθαι i. p. v. ξείνοιο ἐρέσθαι), vragen, τινά, iemand A 553 enz.; naar iem. Z. 239, K 416, Ω 390; θεῶν βουλάς, uitvorsen π 402; τί, naar iets, b.v. ἐμὰ κήδεα ι 13; τινά τι, iem. (naar) iets, b.v. τό σε η 237; ἀμφί τινι τ 95, τινὰ περί τινος α 135, 405, μὲ πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ ρ 571 (z. verder ἐρέω); δίκας τινά, z. δίκη **3**; met afh. vraag ι 402.

εἰρο-πόκος (πέκω), met wollen vacht, wollig E 137, ι 443. †.

****εἶρος,** τό (< *ϝέρϝος, verg. lat. *vervex*), wol δ 135, ι 426. †.

εἰρυ-, z. (ϝ)ερύω en ῥύομαι.

εἴρχαται, -το, z. (ϝ)έργω.

1. **εἴρω** (verw. met lat. *sero*), alleen pass. perf. part. ἐερμένον, plusqpf. ind. ἔερτο, aaneenrijgen, verbinden, ὅρμον χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, uit stukjes goud en barnsteen aaneengeregen σ 296, verg. χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, was doorregen met ο 460; γέφυραι ἐερμέναι, aan elkander geregen, d.i. doorlopende dijken E 89 (zo Aristarch. i. p. v. ἐεργμέναι, z. ἔργω **2**). †.

2. **εἴρω** (ϝείρ.; verw. met lat. *verbum*, ned. *woord*), praes. εἴρω, fut. ἐρέω(ϝερέω) enz., pass. perf. εἴρηται(ϝέϝρηται), plusqpf. εἴρητο(ϝέϝρητο), fut. exact. εἰρήσεται (ϝεϝρήσεται), aor. part. ῥηθέντι **1)** spreken, zeggen, verklaren, ἕκαστα κ 292, στεῦται ἔπος ἐρέειν Γ 83; ψεῦδος γ 328; οὔ πω πᾶν εἴρητο ἔπος K 540; εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται Δ 363; ἐπὶ ῥηθέντι (als subst.) δικαίῳ σ 414; τινί τι, iem. iets A 297, ζ 194 enz.; τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι η 243 (verg. τ 171); met praedicat. acc., τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω λ 137; πάλιν, tegenspreken I 56; παρέκ ψ 16; ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω met volg. zelfstandige zin A 204, verg. οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τ 167; σὺ δ' ἄκουσον ὥς τοι ἐγὼ ἐρέω μ 38; ook met volg. objectszin, ἐρέει οὕνεκα A 297, ὡς Ψ 787; met afh. vraag, τοῦ εἵνεκα Ω 106. — **2)** boodschappen, berichten, τινὶ ἔπος A 419; ἀγγελίην ἐρέων, bericht brengen κ 245; met acc. c. part., δεσποίνῃ πόσιν ἔνδον ἐόντα ψ 2; φάος ἐρέουσα, om het licht aan te kondigen B 49 (verg. ν 94: ἀγγελέων φάος).

****εἰρωτάω** (< *ἐρϝ-ωτ-άω, verg. εἴρομαι), = att. ἐρωτάω, alleen praes. εἰρωτᾷς en impf. εἰρώτα, vragen, τινά (τι), iem. (naar iets) δ 347, ε 97.

εἰς en **ἐς** (< *ἐνς, een vervorming van ἐν naar anal. van ἐξ; εἰς alleen vóór vocalen, behalve εἰς κῦμα Z 347 en εἰσ-βαίνω; ἐς vóór consonanten en vocalen; v. L. εἰς waar het metrum het toelaat) **I)** adv. *a*) zonder nader bepalende casus, er in, naar (binnen), ἐς δ' ἄγε A 646; ἐς δ' ἄλοχον ἐκαλέσσατο Ω 193; ἐς δ' ἦλθον α 144; ἐς (Aristarch. ἐν) δ' ἐρέτας ἔκρινον A 309 (verg. 142); ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε M 335, verg. εἰσνοέω. — *b*) met nader bepalende casus, b.v. ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς β 152, verg. Θ 115. — **II)** praepos. met acc., in, naar **1)** van plaats *a*) eig., in, naar, op, ἐς κουλεὸν ὦσε A 220, ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην A 366, εἰς ἐλάτην ἀναβάς Ξ 287; ἐς μέγαρον κατέθηκεν υ 96; ἐφάνη εἰς ὁδόν O 276; ook van perss., εἰς Ἀγαμέμνονα H 312, ἐς δέσποιναν ξ 127; σὲ ἐς πρώτην ζ 176; ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο Σ 215; bij de verba van zien, ἰδὼν εἰς οὐρανόν Γ 364, εἰς πλησίον ἄλλον B 271; εἰς ὦπα ἰδέσθαι, in 't gezicht zien I 373 (verg. ook

εἰσάντα), maar εἰς ὦπα ἔοικε, (als men naar 't gezicht kijkt, d.i.) wat het gezicht betreft Γ 158, α 411; t o t, t o t a a n, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἀκρούς Π 640 (verg. Χ 397, η 87); ἐς δίσκουρα, z. daar; overdr., ἐς γενεὴν ὁρόων, kijkend naar, rekening houdend met Κ 239; over ἐς μέσον z. μέσος **2**. — *b*) van het overgaan t o t een bepaalde bezigheid, b.v. εἰς ὀρχηστὺν τρεψάμενοι α 421, ἴμεν ἐς θήρην τ 429. — *c*) van een kwantitatief doel, i n, ἐς δεκάδας Β 126. — **2)** van tijd, t o t, ἐς ἠέλιον καταδύντα Α 601, ἐς ἠῶ λ 375; εἰς τί ἔτι, tot hoelang nog Ε 465, εἰς ὅ κεν, z. 1. ὅς **IV** *c*; ἐς αὔριον λ 351; tot het vol worden van een bepaalde tijd, vand. g e d u r e n d e, εἰς ἐνιαυτόν Φ 444, ξ 196, τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν δ 86; ἔς περ ὀπίσσω σ 122; — t e g e n het aanbreken van een bepaalde tijd, ἐς ἠέλιον καταδύντα γ 138, ἐς θέρος ξ 384, verg. ι 135, ἐς γάμου ὥρην ο 126; ἐς τόδε . . . αὔριον εἰς η 317 sq. (morgen, bij het aanbreken van de dag), verg. Θ 538; εἰς ὅ τέ κεν, z. ὅτε **II** *c*. — **3)** tot aanwijzing van doel, t o t, v o o r, ἐς πόλεμον θωρήσσετο Ε 737; εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, z. ἀγαθός (eind); ἐς φόβον Ο 310; μὲ εἰς ἄτην κοιμήσατε, z. ἄτη **1**; ἐς μίαν (nl. βουλήν) βουλεύειν, eendrachtig, eig. tot overeenstemming Β 379.

O p m e r k i n g e n **1)** εἰς staat soms bij verba, die een rust aanwijzen, wanneer het verbum mede het begrip van beweging in zich sluit, ἐφάνη λὶς εἰς Ο 276, ἐς πεδίον προφανέντε Ω 332. — **2)** εἰς staat schijnbaar met gen., ten gevolge van een ellips (δόμον etc.), vooral bij eigennamen, εἰς 'Αίδαο μ 383, ἐς Πριάμοιο Ω 160; minder dikwijls bij appellativa, ἐς γαλόων Ζ 378, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ Ω 482; εἰς Αἰγύπτοιο, διιπετέος ποταμοῖο (nl. ῥοάς) δ 581; εἰς ἡμετέρου (wsch. contam. van εἰς ἡμέτερον en εἰς ἡμῶν) β 55, verg. Hèrod. I 35 [anderen vatten deze gen. op als een echte gen., met de bet. van «i n h e t b e r e i k v a n»; bij deze gen. kwam, evenals bij de loc. en acc., ἐν en, wanneer een doel (richting ergens heen) werd aangeduid, *ἐνς(εἰς); dezelfde echte gen. vindt men bij andere praeposs., b.v. ἐξ σ 299, μετά e. a.; verg. Brugm.-Thumb.[4] p. 509 sq.]. — **3)** een enkele maal staat εἰς achter het geregeerde subst., μάχην ἔς Ο 59, δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Α 222. — **4)** pleonast., in de uitdrukking εἰς ἅλαδε, z. ἅλς **2**.

εἰς of **εἶς,** z. εἰμί.

εἷς, μία, ἕν (< *σέμ-ς, *σμ-ία, *σέμ; verw. met lat. *semel*, verg. ook ἁ-, ἅμα, ἀμός, ὁμός), gen. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, é é n Β 204, ι 209 enz.; versterkt ἕνα οἶον Δ 397, μία μούνη ψ 227; εἷς τις ἀνήρ Α 144; ὁ μέν . . . εἷς δέ . . . εἷς δ' αὖ . . . οἱ δ' ἄλλοι γ 421 sqq.; = d e z e l f d e Ο 710, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ, dezelfde moeder als mij Γ 238 (verg. Τ 293); ἕνα χρόνον Ο 511 (= ἅπαξ μ 350); ἐς μίαν βουλεύειν, z. εἰς **II 3**; ἕνα καὶ δύο (spreekwoordel. ter aanduiding van een gering aantal, verg. Plat. Euthufr. 6 D, Lus. XII 99) Β 346, οὐ . . . ἕνα οὐδὲ δύ' οἴους μ 154 (verg. ξ 94; οὔτ' ἄρ δεκὰς οὔτε δύ' οἶαι π 245).

εἶσα enz., z. ἵζω.

εἰσ-αγείρομαι, alleen impf. ἐσαγείρετο, z i c h ergens in v e r z a m e l e n ξ 248 (verg. act. met tm. Α 142, π 349); overdr., met acc., νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν (hij kwam juist weer tot bezinning) Ο 240, verg. Φ 417 (ook ἀγείρω **2** eind en θυμ-ηγερέω). †.

εἰσ-άγω, praes. part. ἐσάγουσα, impf. εἰσῆγον, aor. II εἰσήγαγε, -άγαγον, part. -αγαγόντες, n a a r b i n n e n b r e n g e n, b i n n e n l e i d e n, abs. κ 233 en met acc., Λαοδίκην ἐσάγουσα Ζ 252; βοῦν τ 420; met acc. van de plaats, δώματα Ω 719, δόμον δ 43 (verg. δ 36, Λ 778); met dubb. acc., ἑταίρους Κρήτην γ 191; ποταμῶν μένος, er in leiden Μ 18.

†**εἰσ-αθρέω,** aor. opt. ἐσαθρήσειε, o n t w a r e n, τινά Γ 450.

†**εἰς-ακούω,** aor. ἐσάκουσε, l u i s t e r e n naar iemand Θ 97.

***εἰσ-άλλομαι,** aor. I ἐσήλατο, aor. II 3. sing. ἐσᾶλτο, b i n n e n s p r i n g e n, πύλας Μ 466, verg. Ν 679; o p . . . a f s p r i n g e n, τεῖχος Μ 438, Π 558. †.

(ϝ)εισάμενος, z. ΕΙΔ- **I**.

εἰσ-ανα-βαίνω, opt. -βαίνοι, impf. -έβαινον, aor. inf. -βῆναι(-βήμεν'), part. -βᾶσα, z i c h n a a r of i n (e e n h o g e r g e l e g e n p l a a t s) b e g e v e n, b e s t i j g e n, "Ιλιον Ζ 74, ἀκτήν Σ 68 (verg. Ω 97, a. l. ἐξαναβᾶσαι), λέχος Θ 291, ὑπερῷον π 449 (verg. τ 602, Χ 399); naar een plaats z i c h i n s c h e p e n, "Ιλιον β 172 (anderen εἰς ἀνέβαινον; verg. ook ἀναβαίνω **1**).

†**εἰσ-αν-άγω,** praes. -άγουσι, w e g v o e r e n i n, τινὰ εἴρερον θ 529 (anderen εἴρερον εἰς ἀνάγουσι).

†**εἰσ-άν-ειμι** (εἶμι), part. -ιών, o p r i j z e n n a a r, van de zon, οὐρανόν Η 423.

***εἰσ-αν-οράω,** aor. II part. -ιδών (zonder ϝ), o p z i e n n a a r, οὐρανόν Π 232, Ω 307. †.

†**εἰσ-άντα** ε 217 en **ἐσ-άντα** (anderen εἰς en ἐς ἄντα), i n 't g e z i c h t, s c h e r p, ἐσάντα ἰδών Ρ 334 (Il. alleen hier), ο 532, ἰδέσθαι ε 217; φράζεσθαι ἐσάντα, van aangezicht tot aangezicht waarnemen, herkennen κ 453.

(ϝ)είσατο enz., z. ΕΙΔ- **I**; **εἴσατο,** z. εἶμι.

εἰς-αφ-ικάνω, impf. -ίκανε, b i j iem. of e r g e n s (a a n) k o m e n, met acc., πατέρα χ 99, 112, Λῆμνον Ξ 230. †.

εἰσ-αφ-ικνέομαι, alleen aor. II coni.

-ίκηαι, -ηται, opt. -ίκοιτο, inf. -ικέσθαι, ergens (aan) komen, met acc., Ἴλιον Χ 17; τινά, bij iem. (aan) komen μ 40, ψ 66; naar iem. gaan ν 404; ook een doel bereiken, σπέος μ 84.

εἰσ-βαίνω, impf. εἴσβαινον, aor. II opt. ἐσβαίη, part. ἐσβάντες, in iets treden of gaan, abs. Κ 573, Μ 59 (verg. Θ 115); vooral scheep gaan, οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον ι 103 enz. (met tm. aor. I ἐς . . . βῆσε, z. βαίνω **II 2**).

εἰσ-δέρκομαι, alleen aor. ἐσέδρακον, -εν, kijken naar, τινά τ 476; zien, τὴν νῆσον ι 146 (verg. Ω 223). †.

†**εἰσ-δύομαι,** fut. 2. sing. ἐσδύσεαι, zich begeven in, ἀκοντιστύν Ψ 622 (z. ook 2. δύω **1***a* en 2*b*).

εἴσ-ειμι (εἶμι), binnengaan, μετ' ἀνέρας, bij σ 184; komen voor, οὐκ Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι Ω 463 (abs. met tm. φ 244, 391). †.

εἰσ-ελάω, praes. part. -ελάων, aor. 3. plur. εἰσέλασαν, part. εἰσελάσαντες, naar binnen drijven, ἵππους Ο 385; met gemakkelijk aan te vullen obj., ποιμὴν εἰσελάων (nl. πώεα) κ 83; binnenroeien (nl. νῆα) ν 113. †.

†**εἰσ-ερύω** (ἐσ-Ϝερύω), aor. part. -ύσαντες, binnentrekken, νῆα σπέος μ 317 (anderen σπέος εἰς ἐρ.).

εἰσ-έρχομαι, praes. ἐσέρχεται, imper. εἰσέρχεο, fut. ἐσελεύσομαι α 88 (Ahr. Ἰθάκηνδε ἐλεύσομαι i. p. v. Ἰθάκην ἐσελεύσομαι, verg. Ζ 365, ρ 52), aor. II εἰσῆλθε, -ον, εἰσήλυθον, -εν, coni. -έλθῃσι, imper. ἔσελθε, -θετε, inf. ἐσελθεῖν, part. εἰσελθών, -οῦσα, binnengaan, binnenkomen, gaan of komen in Ζ 354, π 25; gewoonl. met acc., πόλιν Θ 522, δόμους ρ 275, Φρυγίην Γ 184, Μυκήνας Δ 376; ook ἐς θάλαμον δ 802; ἔνθα Ξ 169; μάχας, zich begeven in, deelnemen aan Β 798; overdr., πείνη δῆμον ο 407, πέλωρα ἑκατόμβας, storen Β 321; μένος ἄνδρας εἰσέρχεται, moed bezielt de mannen Ρ 157.

ἐΐση (ἐϜίση, eig. fem. bij *ϜίσϜος, op 't eind van een vers, = ἴσος), gelijk, alleen *a*) νηὸς (νῆες, -ας) ἐΐσης (-αι, -ας), weerzijds gelijk, d.i. symmetrisch gebouwd (of in evenwicht liggend) Α 306, γ 10. — *b*) ἀσπίδα (-ι) πάντοσ' ἐΐσην (-ῃ Ν 405), van het middelpunt naar alle kanten gelijk, d.i. geheel rond (verg. πάντοσε κυκλοτερές ρ 209) Γ 347. — *c*) ἵππους σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, over de ruggen gelijk (gemeten) met het paslood, d.i. met precies even hoge ruggen Β 765. — *d*) δαιτὸς (δαῖτας) ἐΐσης (-ας λ 185), gelijk verdeeld, d.w.z. waarvan ieder het hem toekomend deel krijgt, behoorlijk (verg. μοῖρα ἴση υ 293 sq.) Α 468, Δ 48, π 479, λ 185. — *e*) φρένας ἔνδον ἐΐσας, evenwichtig, gezond λ 337, ξ 178. — *f*) σανίδες ἔχον ἐντὸς (verg. η 88) ἐΐσαι (= a. l. εὖ ἀραρυῖαι) χ 128.

εἶσθα, z. εἶμι.

*εἰσ-θρώσκω (anderen -θρῴσκω), alleen aor. II ἔσθορε, naar binnenspringen, ergens in springen, abs. Μ 462, Φ 18. †.

†**εἰσ-ίεμαι,** praes. part. ἐσιέμεναι, zich spoeden naar, verlangen naar, αὖλιν χ 470.

†**εἰσ-ίζομαι,** praes. coni. ἐσίζηται, zich nederzetten in, λόχον Ν 285.

†**εἰσ-ίθμη** (εἶμι, verg. ἴθμα), toegang ζ 264.

†**εἰσ-κατα-βαίνω,** part. ἐσκαταβαίνων, afdalen naar, ὄρχατον ω 222 (anderen: ὄρχατον εἰς καταβαίνων).

ἐΐσκω en **ἴσκω** Λ 799, Π 41, δ 279 (uit ϜεϜίκ-σκω, Ϝίκ-σκω, verg. Ϝίκελος, ϜέϜοικα), alleen praes. (Ϝ)ε(Ϝ)ίσκω enz. en impf. ἤισκε, ἠΐσκομεν(ἐϜέϜισκε, -ομεν), bovendien med. pl. qu. perf. ἤικτο(ἐϜέϜικτο) en ἔικτο Ψ 107 (Hoffmann μ' ἐπέτελλε Ϝέκαστα, ϜέϜικτο i. p. v. μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν, ἔικτο) **1)** gelijk maken, ἄλλῳ αὐτὸν φωτί, δέκτῃ δ 247, verg. ν 313; φωνὴν ἀλόχοισιν (= ἀλόχων φωνῇσιν) ἴσκουσα (de stem der echtgenoten nabootsend) δ 279 (volg. Aristarch. geïnterpol.); med., zich gelijk maken, δέμας δ' ἤικτο γυναικί, geleek δ 796 enz. — **2)** gelijk achten, ἐμὲ σοί, mij voor u aanzien Π 41, verg. Λ 799; Τυδεΐδῃ αὐτὸν πάντα, ik vind dat hij gelijkt Ε 181; μιν ἤισκε, vond zij hem gelijk, d.i. dat hij op Odusseus geleek ψ 94; τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν ὅσσον θ' ἱστὸν νηός, wij schatten hem op de grootte van ι 321; vand. vergelijken, τινά τινι Γ 197, ζ 152. — **3)** vermoeden, denken, abs. δ 148; met acc. c. inf. Ν 446; ἄντα σέθεν Ξάνθον ἠΐσκομεν εἶναι Φ 332; τὸ μὲν οὔτι σ' ἐΐσκομεν . . . ἠπεροπῆα ἔμεν (v. L. ἠπέροπῆ' ἔμεναι), dat denken wij geenszins van u, dat gij λ 363.

*εἰσ-μαίομαι, alleen aor. ἐσεμάσσατο, aangrijpen, μάλα γάρ με θυμόν, heeft mij erg aangegrepen Ρ 564, verg. Υ 425 (a. l. ἐπεμάσσατο). †.

εἰσ-νοέω, alleen aor. -ενόησα, -εν, ontwaren, τινά λ 601 (verg. Μ 335, Φ 527); met part. Ω 700, λ 572. †.

†**εἴσ-οδος,** ἡ, ingang κ 90.

**εἰσ-οιχνέω, alleen praes. ind. 3. plur. -οιχνεῦσι, part. -εῦσαν, binnengaan, betreden, χορόν ζ 157, νῆσον ι 120. †.

εἰσόκε(ν), juister εἰς ὅ κε(ν), z. l. ὅς **IV** *c*.

εἴσομαι, z. εἶμι; **εἶσον,** z. ἵζω.

(Ϝ)είσομαι, z. ΕΙΔ- **II**.

εἰσ-οράω, praes. 3. plur. εἰσορόωσι

(-άουσι), opt. εἰσορόῳτε(-άοιτε), part. εἰσορόων(-άων), ἐσορῶν enz., aor. II εἰσεῖδον, -ε(-έϝιδον, -ε), εἴσ(ϝ)ιδον, -εν, -έτην enz., inf. -ιδέειν(-ϝιδέμεν), part. ἐσιδοῦσα X 407 (Bentl. παῖδα ϝιδοῦσα i. p. v. παῖδ' ἐσιδοῦσα), iter. ἐσίδεσκε ψ 94 (a. l. ἤισκε), med. (= act.) praes. εἰσοράασθε(-άεσθε), inf. -οράασθαι (-άεσθαι), impf. 3. plur. -ορόωντο(-άοντο), fut. ἐσόψεται (E 212 is ὄψομαι volg. sommigen aor. mixt. coni.), aor. II ἐσιδέσθην (anderen ἐϝιδέσθην), zien of kijken naar, aanzien, aanschouwen, met acc., πόλιν Θ 52, ἵππους Ψ 495; ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσοράων π 26, verg. Δ 9 enz.; ὀφθαλμοῖσι πατρίδα E 212; met tm., πάντων κεφαλάς, ze richten hun blikken naar β 152, abs. X 166; met part., τινὰ θνήσκοντα θ 526, verg. Σ 235; in 't bijz. afwachtend kijken naar, ἐμέ K 123; onderzoekend kijken naar, χρόα X 321; in 't oog houden, opletten O 456; met bewondering of achting naar iem. kijken, eren (tegenst. ἀτιμάζουσι) υ 166, τινὰ ὡς θεόν M 312, ἶσα θεῷ ο 520; ontwaren, 'Αθήνην α 118 enz. (verg. εἰσνοέω); inf. soms veraanschouwelijkend, b.v. ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράεσθαι, is het scherpst (om te zien) Ξ 345; μοὶ ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράεσθαι, hij schijnt mij om aan te zien (in uiterlijk) een onsterfelijke toe γ 246; μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα ζ 230.

εἴσος, z. εἴση.

†**εἰσ-πέτομαι,** aor. εἰσέπτατο, binnenvliegen, πέτρην Φ 494.

εἰσ-φέρω, impf. ἔσφερον, med. praes. ἐσφέρεται **1)** act., binnenbrengen, ἐσθῆτα εἴσω η 6. — **2)** med., in zich, d.i. in zijn stroom trekken, πεύκας Λ 495. †.

****εἰς-φορέω,** alleen impf. ἐσφόρεον, binnenbrengen, κόρυθας τ 32; dragen in, εἵματα ὕδωρ ζ 91. †.

***εἰσ-χέομαι,** alleen aor. II ἐσέχυντο, overdr., zich ergens in uitstorten, ἐσέχυντο κατὰ πύλας, zij stroomden door de poorten binnen M 470, ἐς πόλιν Φ 610. †.

εἴσω en **ἔσω** (εἰς), adv., naar binnen, binnenwaarts, ἔσω κίε η 50; εἴσω ἔχον νέας κ 91; εἴσω ἀσπίδ' ἔαξε H 270, verg. N 553, ὀστέα εἴσω ἔθλασεν σ 96; εἴπετε εἴσω γ 427, ἀπαγγείλῃσι εἴσω δ 775, verg. Ω 145, ο 40; over η 13 z. κοσμέω **1**; bij een acc. van richting, b.v. δῦναι δόμον "Αϊδος εἴσω Γ 322, verg. P 159, λ 150 enz.; vand. als praepos. met de acc., in, b.v. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον Φ 125, ἔσω κλισίην 'Αχιλῆος Ω 155, ἔσω μέγαρον ψ 24, en geheel als εἰς, b.v. ἡγήσατο "Ιλιον εἴσω A 71, verg. τ 182; met gen. (volg. K. Witte, Gl. III 105 sq., naar analog. van "Αϊδος εἴσω Z 284 enz.) alleen η 135 en θ 290.

†**εἰσ-ωπός,** in 't gezicht hebbend, met gen., εἰσωποὶ ἐγένοντο νεῶν, zij kregen de schepen vóór zich O 653 (Τρῶες subj. als vervolg van 592).

εἶται, z. ἕννυμι.

εἴ τε—εἴ τε, z. εἰ **D 1** *b*, **E I 1** *b α*, **E III**.

εἰῶ, εἴων, z. ἐάω; **εἴωθα,** z. ἔθω.

εἵως z. ἕως.

ἐκ, vóór consonanten ontstaan uit **ἐξ** (lat. *ex*) **I)** adv., ergens uit **1)** ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον A 436, ο 498, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός B 809, ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον Σ 29 enz.; zonder verbum, ἐκ (daaraan, verg. **II 1** *c*) δ' ἀργύρεον τελαμῶνα (nl. ποίει) Σ 480; overdr., uit = geheel, weg, ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν (verg. ned. uitdelgen) Z 415; = luid, ἐκ δ' ἐγέλασσε Z 471; duidelijk, ἔκ τοι ἐρέω A 204, β 187; z. verder de samenstt. met ἐκ. — **2)** bij het adverbiale ἐκ staat een nader bepalende gen., ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα A 346, ἐκ δ' ἦλθε μεγάροιο π 165. — **II)** praepos. met gen., uit **1)** van plaats *a*) uit, van, vooral bij verba van beweging b.v. ἐκ Πύλου ἐλθών A 269; κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης κ 159; ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι β 2; φύγῃσι ἐκ πολέμοιο H 118; ook ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο I 344, (ἔγχος) ἐκ χειρὸς σπάσσατο Λ 239; ἐξ 'Αίδαο (nl. δόμου) Ψ 76, verg. σ 299; hiertoe behoort ook ἀνέσταν ἐξ ἑδέων enz., opstaan van A 533 enz.; maar μετέειπε ἐξ ἕδρης, van de zetel af (d.i. zonder op te staan) T 77, verg. φ 420 (z. *c*); ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο ἔστη (hij kwam uit de rivier en plaatste zich tegenover . . .) Φ 144, verg. τ 445; ἐκ τόσσων, uit het midden van zovelen δ 665 (anderen ἐκ . . . οἴχεται; Hartm. εἰ); ἐκ Τρώων, van de kant der Trojanen M 288; ἐκ τῶν ἀνθρώπων, uit het land van γ 319; overdr., ἐκ θυμοῦ πεσέειν Ψ 595. — *b*) buiten, ἐκ πατρίδος ο 272, ἐξ ἁλός λ 134, verg. τ 537; buiten het bereik van, ἐκ βελέων Λ 163, Ξ 130, ἐκ καπνοῦ κατέθηκα π 288. — *c*) bij de verba van staan, zitten, hangen (verg. lat. *pendēre ex*) enz., op, aan enz., b.v. ἐκ δίφρου γουναζέσθην, eig. van uit Λ 130, αὐτόθεν ἐκ δίφροιο φ 420; ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα θ 67; zo ook ἔκ τινος (ἐ)δέδεντο K 475, ἀνήφθω μ 51, προσφυέ(α) τ 58; τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν, was bevestigd Λ 38, maar ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν, het ene gebouw grenst aan, volgt op het andere ρ 266; ἐκ πόντοιο, van uit de zee, d.i. op zee T 375; verder ἐκ τοῦ ἀρχόμενος, die (nl. κορμός) als uitgangspunt nemend ψ 199; ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο, uit de rivier, d.i. terwijl hij water uit de rivier schepte ζ 224; ἐκ θυμοῦ φιλέων, uit het hart, d.i. van harte I 486; τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος ζ 197. — *d*) tot aanwijzing van het verlaten van,

het zich verwijderen uit een toestand, εἴ κεν ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ Κ 107, Νεστορίδην ἐξ ὕπνου ἔγειρε enz. ο 44 enz.; νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, terugkerend van ϑ 568; μὶν ἐκ ϑανάτου σαώσομεν Χ 175. — *e*) van het schiften, kiezen uit een menigte, ἐκ πολέων πίσυρας Ο 680, ἐκ πάντων μάλιστα Δ 96; ἐξ ἄλλων = ἔξοχον ἄλλων Φ 370; tot opgave van het punt van uitgang, κάλυψαν . . . ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, van 't hoofd tot de voeten Σ 353 (verg. εἰς **II 1** *a*); ἐξ ἀγχιμόλοιο Ω 352. — **2)** van tijd, v a n (a f), ἐξ ἀρχῆς α 188, ἐκ νεότητος Ξ 86; ἐξ ἔτι πατρῶν ϑ 245; ἐξ οὗ, z. 1. ὅς **IV** *c*; n a, καύματος ἐξ Ε 865. — **3)** ter aanduiding van afkomst, en wel *a*) oorsprong en afstamming, εἶναι, γίγνεσθαι ἔκ τινος Ξ 113, κ 139 enz.; ook ποίης ἐκ γαίης α 406; ook van iem. afkomstig zijn, komen, ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν Α 63; δῶρα, κειμήλιον ἔκ τινος, van iem. ο 538, α 313; ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες τ 93; ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποὶ γίγνονται, uit de nachten komen, d.i. 's nachts steken op μ 286; ἐξ ὕδατος κρύσταλλος, uit water ontstaan ijs Χ 152. — *b*) de iets veroorzakende pers. bij pass. en intr. verba, evenals ὑπό, v a n d e k a n t v a n, d o o r, b.v. Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διός Β 33, τετίμηται ἐκ παίδων η 70, τλῆμεν ἐξ ἀνδρῶν Ε 384, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι β 134, ἐκ ϑεόφιν πολεμίζει, door een god bezield Ρ 101. — *c*) oorzaak, u i t, d o o r, t e n g e v o l g e v a n, ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος Ι 556; ἐξ ἔριδος, uit wedijver (d.i. om zijn enz. meerderheid te tonen) δ 343, Η 111; ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα ϑυμόν ε 468; μήνιος ἐξ ὀλοῆς γ 135; πατέρων ἐκ φιλότητος ο 197. — *d*) overeenkomstig, n a a r, ὀνομάζων ἐκ γενεῆς Κ 68. — O p m e r k i n g: 'Εκ wordt dikwijls door kleine woordjes, vooral door partikels, van de gen. gescheiden, b.v. η 54 enz., ook wel door twee, b.v. ἐκ γάρ δή τοῦ Ο 601; soms staat het achter de gen., b.v. οὐρανοῦ ἒκ κατέπαλτο Τ 351; pleonast., ἐξ ἁλόϑεν Φ 335, ἐξ οὐρανόϑεν Θ 21; verg. ook nog διέκ, παρέκ, ὑπέκ.

***῾Εκάβη** (Ϝεκ.; kortere vorm bij ἑκηβόλος; K. Meister vergelijkt Νιό-βη, ἑκατόμ-βη, Σϑενέβοια), lat. *Hecuba*, dochter van Dumās, zuster van Asios en echtgenote van Priamos Ζ 251 sqq., Π 718, Ω 193 sqq.

ἑκά-εργος (ϜεκάϜ.; Ϝέκα, verg. ἕκητι, ἑκών, en ἔρδω), n a a r e i g e n w e n s h a n d e l e n d, g r o o t m a c h t i g [of van ἑκάς en ἔρδω, van verre werkend, d.i. u i t d e v e r t e t r e f f e n d, of van ἑκάς en ἔργω, (het onheil) v e r h o u d e n d, vand. b e s c h e r m e n d, *averruncus*], epith. van Apollōn Α 479, ϑ 323 (Od. alleen hier); als subst. Α 147; verg. ook ἑκη-βόλος, ἑκατη-βόλος, ἕκατος.

ἕκαϑεν (Ϝέκ.; ἑκάς), adv. *a*) v a n v e r r e, u i t d e v e r t e Β 456. — *b*) v e r (= ἑκάς) ρ 25 (Od. alleen hier).

***῾Εκα-μήδη** (Ϝεκ; Ϝέκα, verg. ἑκάεργος, en μήδομαι), dochter van Arsinoos uit Tenedos, slavin van Nestōr Λ 624, Ξ 6. †.

ἑκάς (Ϝέκας, < σϜε-κάς, verg. ἀνδρα-κάς, eig. op zichzelf), comp. †**ἑκαστέρω** η 321, sup. †**-τάτω** Κ 113, adv., v e r(v e r w ij d e r d) Υ 422, ε 358; ἑκὰς ἀπὸ τείχεος Σ 256; v e r(w e g), ἑκὰς ἔπτατο Ν 592; dikwijls als praepos. met gen., ook achter het geregeerde woord, b.v. ἑκὰς πόλιος Ε 791, verg. ζ 8, νηῶν ἑκάς ξ 496, verg. Ν 263.

†**ἑκάστο-ϑι** (Ϝεκ.; ἕκαστος), adv., b ij e l k e (a f d e l i n g) γ 8.

ἕκαστος, 3. (Ϝέκ.; verg. ἑκάς), i e d e r o p z i c h z e l f, i e d e r a f z o n d e r l ij k Β 451; plur. masc. en fem. betrekkelijk zelden, i e d e r e a f d e l i n g (familie, soort) Γ 1, ι 220 enz.; distributief sing. bij plur., b.v. τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὄιν δώσουσι Κ 215; bij nomen of pron., b.v. οἳ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος Η 175, verg. α 424; zelfs πᾶσιν . . . ἑκάστῳ ζ 265, verg. γ 86 sq., Β 449; ook plur., b.v. τοὶ δὲ καϑῖζον ἐπὶ κλῃῖσι ἕκαστοι ν 76, verg. ι 220; τὰ ἕκαστα μ 165, ταῦτα ἕκαστα Α 550.

ἑκάτερ-ϑε(ν) (Ϝεκ.; ἑκάτερος), adv., v a n o f a a n e l k v a n b e i d e k a n t e n Λ 27, α 335; met gen., ὁμίλου Γ 340.

†**ἑκατη-βελέτης,** -ᾱο (Ϝεκ.) Α 75 en **ἑκατηβόλος** (Ϝεκ.; Ϝέκα, verg. ἑκάεργος, en βάλλω), n a a r e i g e n w e n s, d.i. z e k e r t r e f f e n d (volg. anderen van ἑκάς en βάλλω, v e r, d.i. u i t d e v e r t e t r e f f e n d), epith. van Apollōn Α 370, ϑ 339; als subst. Ο 231.

ἑκατόγ-χειρος (ἑκατόν, χείρ), h o n d e r d a r m i g (z. Αἰγαίων) Α 402 (a. l. ἑκατόγχειρα als acc. van ἑκατόγχειρ).

†**ἑκακτό(ν)-ζυγος,** 2. (ζυγόν), m e t h o n d e r d r o e i b a n k e n, νηῦς, als hyperbolische uitdr. voor een zeer groot schip Υ 247.

ἑκατόμ-βη (ἑκατόν en βοῦς), honderd (z. ἑκατόν) runderen hebbend, als subst. eig. offer van honderd runderen, dan in 't alg. h e t a l s o f f e r b e s t e m d e, p l e c h t i g o f f e r, h e k a t o m b e, want gewoonl. is het getal veel geringer dan honderd Α 65, υ 276; zo vindt men hekatomben van 12 koeien Ζ 93, 115, ook van 50 rammen Ψ 146, bovendien hekatomben van stieren en rammen door elkaar α 25, verg. Α 315.

***ἑκατόμ-βοιος,** -ον (ἑκατόμβη), eig. h o n d e r d r u n d e r e n w a a r d, ϑύσανος Β 449, τεύχεα Ζ 236; ἑκατόμβοιον, als subst., iets dat h o n d e r d r u n d e r e n w a a r d is Φ 79 (verg. Ψ 741 sqq.). †.

†**ἑκατόμ-πεδος,** 2. (ἑκατόν en πούς, verg. πεζός, ἀργυρό-πεζα), van honderd voet, πυρή Ψ 164.

†**ἑκατόμ-πολις,** met honderd (verg. ἑκατόν en ι 174) steden, Κρήτη Β 649.

†**ἑκατόμ-πυλος.** 2., met honderd (verg. ἑκατόν) poorten, epith. van Thèbai in Egypte I 383.

***ἑ-κατόν** (skt *śatám*, lat. *centum*, ned. *honderd*), honderd B 510, ook als (groot) rond getal, zo b.v. B 448 (ook in ἑκατόμ-βη, ἑκατόμ-πολις, ἑκατόμ-πυλος).

ἑκατόν-ζυγος, z. ἑκατόζυγος.

***ἕκατος** (Ϝεκ.), kortere vorm bij ἑκατηβόλος (z. daar) H 83; als subst. A 385.

ἐκ-βαίνω, praes. part. ἐκβαίνοντα, aor. I ἐκ-βήσαντες, aor. II imper. ἔκβητε, part. ἐκβάς enz. **1)** intr., ergens uit treden of gaan (vaak met tm., b.v. Γ 113), vooral uit het schip op het land, aan wal gaan ε 415 enz.; πέτρης, afdalen Δ 107. — **2)** tr., aor. I, ontschepen, aan wal zetten ω 301 (verg. A 438).

ἐκ-βάλλω, impf. ἔκβαλλε, aor. II ἔκβαλον enz. *a*) werpen uit, τινά, uit het schip ο 481, τινὰ ἐπὶ χέρσου, uit de zee τ 278, verg. Φ 237, δόρυ ἔκτοσε χειρός ξ 277, τινὰ δίφρου E 39. — *b*) vand. slaan uit, μοὶ βιὸν χειρός O 468, verg. β 396; δοῦρα, vellen ε 244. — *c*) laten vallen, χειρὸς ἔγχος Ξ 419; δάκρυα, storten τ 362; overdr., ἔπος, zich laten ontvallen Σ 324, verg. δ 503. †.

†**ἔκβασις** (ἐκ-βαίνω), uitgang, gelegenheid om aan wal te komen, ἁλός ε 410.

†**ἐκ-βλώσκω** (anderen -βλῴσκω), aor. II ἔκμολε, uit iets komen Λ 604.

ἐκγεγάμεν, -άτην, -αυῖα, -αῶτι, z. ἐκγίγνομαι.

****ἐκ-γελάω,** alleen aor. part. ἐκγελάσας, in lachen uitbarstend, ἡδύ π 354, σ 35 (verg. Z 471). †.

ἐκ-γίγνομαι, aor. II ἐξεγένοντο, plusqpf. 3. dual. ἐκγεγάτην, inf. ἐκγεγάμεν, part. ἐκγεγαῶτι, -υῖα, ontspruiten, geboren worden, τινός, uit iem. E 637; met toevoeging van pleonast. υἱός E 248 (verg. Φ 335); Διὸς ἐκγεγαυῖα, dochter van Zeus, d.i. Athènè ζ 229, Helenè Γ 199; met dat. comm. Ξ 115.

ἔκ-γονος, ὁ, ἡ, kind, zoon of dochter E 813, λ 236.

ἐκδέελος, z. ἔκδηλος.

†**ἐκ-δέρκομαι,** zien uit, κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε (anderen ἐκ δέρκεται) Ψ 477.

†**ἐκ-δέρω,** aor. part. -δείρας, het vel aftrekken, afstropen κ 19.

†**ἐκ-δέχομαι,** impf. ἐξεδέχοντο, aannemen, τί τινι, van iem. N 710.

ἐκ-δέω, impf. ἔκδεον (v. L. ἔκδιδεν), aor. inf. -δῆσαι, vastbinden, σανίδας, de deur dichtbinden χ 174 (Weckl. σανίδος, aan of op een plank); met gen., δρῦς, aan de muilezels (om ze te vervoeren) Ψ 121 (verg. 853 sq.). †.

†**ἔκ-δηλος** (anderen -δέελος), uitblinkend, μετὰ πᾶσιν E 2.

†**ἐκ-δια-βαίνω,** aor. part. II ἐκδιαβάντες, over iets heen gaan, τάφρον K 198.

ἐκ-δίδημι, impf. 3. plur. ἔκδιδεν, z. ἐκδέω.

†**ἐκ-δίδωμι** aor. II imper. ἔκδοτε, uitleveren, κτήματα Γ 459.

†**ἐκ-δύνω,** impf. ἔκδῡνε, (zich iets) uittrekken, χιτῶνα α 437. Verg.

ἐκ-δύω **1)** act., alleen met tm., aor. ἐκ . . . ἔδῡσαν, uittrekken, τινά τι ξ 341. — **2)** med., impf. ἐξεδύοντο, hierbij act. aor. II opt. ἐκδῦμεν (G. Hermann -δυῖμεν), part. -δύς *a*) (zich) iets uittrekken, zich ontdoen van, τεύχεα Γ 114, χλαῖναν ξ 460. — *b*) wegsluipen, met gen., μεγάροιο χ 334; overdr., ontkomen, ontsnappen, ὄλεθρον Π 99.

ἐκέδασσε, ἐκέδασθεν, z. σκίδνημι.

†**ἐκεῖθι,** adv., daar ρ 10 (z. κεῖθι).

ἐκεῖνος, -η, -ο en **κεῖνος,** -η, -ο (v. L. en anderen herstellen de laatste, oudere vorm overal waar het mogelijk is, ook in de afgeleide adverbia), gindse, die, *ille* π 386 enz.; wijzend op iets dat volgt I 646, λ 418; als adi., κεῖνος ἀνήρ δ 145 enz.; soms kunnen wij het vertalen door daar, καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης E 604, verg. Γ 391 (en ὅδε **1**); hierbij fem. dat. ****κείνῃ** als adv., daar(langs), alleen μ 69, ν 111.

ἐκέκαστο, z. καίνυμαι; **ἐκέκλετο,** z. κέλομαι.

ἐκϜερέω, z. ἐξείρω; **ἐκϜέρυσαν** enz., z. ἐξερύω.

ἐκεχόνδει, z. χανδάνω; **ἔκηα,** z. καίω.

†**ἐκηβολίη,** het naar eigen wens treffen, d.i. zeker schot (volg. anderen het treffen uit de verte), plur. E 54. Van

***ἑκη-βόλος** (Ϝέκα, verg. ἑκάεργος, met metri causa verlengde tweede syllabe, en βάλλω), = ἑκατηβόλος A 14 enz.; als subst. A 96.

ἕκηλος (Ϝέκ.; β 311, ρ 478 en Θ 512 zonder Ϝ) en **εὔκηλος** (verw. met het volg.), zich aan niets storend, rustig, onbekommerd, ἕκηλος πῖνε ξ 167, -οι κτήματα δαρδάπτουσι ξ 91; ἕκ. ἐρρέτω, hij ga rustig voort op de weg van het verderf I 376; ongestoord, ongehinderd, -οι πελασαίατο P 340.

****ἕκητι** (Ϝέκ.; verw. met ἑκών), praepos. met gen., door de wil, alleen van goden, door de gunst of genade

van, Ἑρμείαο, Ἀπόλλωνος, Διός ο 319, τ 86, υ 42.

†**ἐκ-θνήσκω** (anderen -θνήσκω), aor. ἔκθανον, het besterven, γέλῳ, van 't lachen σ 100.

***ἐκ-θρώσκω** (anderen -θρώσκω), praes. -θρώσκει, aor. II ἐξέθορε, ἔκθορε, ergens uit springen Φ 539; met gen., δίφρου Π 427 (met tm. Η 182, Ο 573 enz.); overdr., κραδίη μοι ἔξω στηθέων (v. Christ στήθεος) ἐκθρώσκει Κ 95. †.

ἔκϝιδεν, z. ἐξοράω; **ἔκιον** enz., z. κίνυμαι.

†**ἐκ-καθαίρω,** impf. ἐξεκάθαιρον, schoonmaken, οὐρούς Β 153.

***ἐκ-καθ-οράω,** alleen aor. part. -κατιδών (anderen ἐκ κατιδών), van iets neerzien, Περγάμου Δ 508, Η 21 (Knight ἐκκατιών, Nab. Δ 508 ἐκπροϝιδών). †.

†**ἐκκαιδεκά-δωρος** (ἑκ-καί-δεκα en δῶρον = σπιθαμή), zestien palm lang, κέρας Δ 109.

ἐκ-καλέω, aor. part. -καλέσας, -σαντες, med. impf. ἐξεκαλεῖτο, act., naar buiten roepen, τινά Ω 582, κ 571; med., uit een plaats tot zich roepen ω 1 (verg. τ 15). †.

†**ἐκ-καλύπτομαι,** med., de mantel van zijn hoofd trekken, het hoofd onthullen κ 179 met tm. (z. καλύπτω II).

†**ἐκ-κατα-πάλλομαι,** aor.II ἐκκατέπαλτο, uit iets neerschieten, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο Τ 351 (z. κατεφάλλομαι).

†**ἐκ-κλέπτω,** aor. ἐξέκλεψεν, heimelijk bevrijden, Ἄρηα Ε 390.

***ἐκ-κυλίνδομαι,** alleen aor. ἐξεκυλίσθη, rollen uit, ἐκ δίφροιο Ζ 42, Ψ 394. †.

ἔκλε(ο), z. κλείω.

ἐκ-λήθω, geredupl. aor. II ἐκλέλαθον, med. aor. II ἐξελάθοντο, ἐκλάθετο, met geredupl. coni. ἐκλελάθωνται, opt. ἐκλελάθοιτο, inf. ἐκλελαθέσθαι **1)** act., geheel of voor goed doen vergeten, Μοῦσαι (αὐτὸν) ἐκλέλαθον κιθαριστύν Β 600 (verg. η 220 sq.; χ 444 G. Hermann ἐκλελάθητ' i. p. v. -λελάθωντ'). — **2)** med., geheel of voor goed vergeten, ὀιζύος Ζ 285 (z. v. L.), ἀλκῆς Π 602, γάμοιο γ 224; ook met volg. inf. κ 557. †.

†**ἔκλησις** (ἐκ-λήθομαι), het voor goed vergeten, ἔκλησιν θέομεν, = ἐκλελαθώμεθα ω 485.

ἐκ-λύω, med. fut. ἐκλύσομαι, pass. aor. ἐξελύθη, losmaken, αἰχμὴ ἐξελύθη, werd losgemaakt, d.i. brak af Ε 293 (Zènod. ἐξεσύθη, Ahr. ἐξῆλθεν, Brandr. ἐξέλυθεν = ἐξῆλθεν); med., vrij waren tegen, τινὰ κακῶν κ 286 (verg. ὑπολύω **2,** ἐξαναλύω). †.

ἔκμολε, z. ἐκβλώσκω.

†**ἐκ-μυζάω,** aor. part. ἐκμυζήσας, uitzuigen, αἷμα Δ 218.

***ἐκ-νοστέω,** aor. part. -νοστήσαντι, terugkeren, μάχης Ε 157 (anderen μάχης ἐκ νοστήσαντε).

ἔκ-παγλος (< *ἔκ-πλαγλος, verg. ἐκπλαγῆναι), sup. ***ἐκπαγλότατος,** ontzettend, verschrikkelijk, χειμών ξ 522, ἔπεα Ο 198; ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν Α 146; neutr. ***ἔκπαγλον** en ***ἔκπαγλα** als adv., ἐπεύξατο Ν 413, ἐφίλησα Γ 415; hierbij adv. **ἐκπάγλως,** b.v. ὠδύσατ' ε 340, ἐθέλει, met alle geweld Β 357.

†**ἐκ-παιφάσσω,** inf. -ειν, uitblinken Ε 803.

†**ἐκ-πάλλομαι,** aor. II ἔκπαλτο, ergens uitslingeren, uitspatten, μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλτο Υ 483.

†**ἐκ-πατάσσω,** pass. perf. part. ἐκπεπαταγμένος, uitslaan, φρένας (acc. part.), wien het verstand (door een bozen demon) uit (het lijf) is geslagen, krankzinnig σ 327 (verg. ἐκπλήττω).

ἐκ-πέμπω, praes. -πέμπεις, impf. ἔκπεμπε, aor. ἔκπεμψαν, coni. -πέμψῃσι, opt. -πέμψειε, med. aor. imper. -πέμψασθε **1)** act., uit-, wegzenden, τινά π 3; δώματός τινα, iem. uit het huis jagen σ 336; τινὰ πολέμου, met volg. inf. fin., νέεσθαι Φ 598; ἐκ ... θεμείλια κύμασι πέμπε Μ 28 (z. πέμπω); wegbrengen, τινὰ νηῶν Ω 681, κειμήλια Ω 381. — **2)** med., van zich wegbrengen, τινὰ δόμου θύραζε υ 361. †.

ἐκ-περάω, praes. 3. sing. ἐκπεράᾳ(-άει), 3. plur. ἐκπερόωσι(-άουσι), aor. ἐξεπέρησε, doorheen naar buiten dringen, doorheen naar buiten gaan, abs., van pijl of speer, ἄντικρυς Ν 652, κ 162; overvaren, μέγα λαῖτμα of λ. ἁλός η 35, θ 561.

***ἐκ-πέρθω,** fut. ἐκπέρσει enz., aor. coni. ἐκπέρσῃς, -σωσι, inf. -σαι, part. -σαντα enz., aor. II ἐξεπράθομεν Α 125 (anderen ἐξ ἐπράθομεν), geheel verwoesten, πόλιν Α 19 (verg. Ζ 415), Ἴλιον Β 113; ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, wat wij bij het verwoesten der steden buitgemaakt hebben Α 125 (v. Herw. ἀλλ' ἃ μὲν ἐκ π.).

ἔκπεσε, ἐκπεσέειν(-έμεν), z. ἐκπίπτω.

ἐκπεφυυῖαι, z. ἐκφύω.

****ἐκ-πίνω,** aor. II ἔκπιον enz., pass. perf. ἐκπέποται, uit-, opdrinken ι 353, κ 237; pass. χ 56.

ἐκ-πίπτω, impf. ἔκπιπτον, aor. ἔκπεσε, -ον, inf. -πεσέειν(-έμεν), ergens uit-, afvallen Φ 492; met gen., δίφρου Ε 585, verg. Ψ 467, ἵππων Λ 179; τόξον οἱ ἔκπεσε χειρός, viel hem uit de hand Θ 329 (verg. Χ 448); οἱ ἔκπεσε δάκρυ π 16; met tm. η 283 (z. ook πίπτω).

†**ἐκ-πλήσσω,** pass. aor. 3. plur. ἔκπληγεν, eig., iem. buiten zinnen slaan, vand. pass., ontstellen Σ 225 (verg. Ν 394, Π 403, ook ἐκπατάσσω); act. met tm. σ 231, z. πλήσσω **I 1** *a*.

†**ἐκ-ποτέομαι,** praes. -ποτέονται, ergens uit fladderen, van sneeuwvlokken, Διός, uit de hemel Τ 357 (anderen ἐκ ποτ. of ἐκ **ποτάονται**).

†**ἐκπρεπής** (ἐκ-πρέπω), acc. -πρεπέα, uitstekend, ἐν πολλοῖσι Β 483.

†**ἐκ-προ-καλέομαι,** aor. part. ἐκπροκαλεσσαμένη, uit... naar buiten tot zich roepen, τινὰ μεγάρων β 400 (anderen ἐκ πρ.).

†**ἐκ-προ-λείπω,** aor. II part. ἐκπρολιπόντες, iets er uit naar buiten komend verlaten, λόχον θ 515.

†**ἐκ-πτύω,** aor. part. ἐξέπτυσε, uitspuwen, στόματος ἅλμην ε 322.

ἐκρέμω, z. κρεμάννυμι.

***ἐκ-ρήγνυμι,** aor. ἐξέρρηξε, stukscheuren, νευρήν Ο 469; met gen., ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, had een stuk uit de weg gescheurd Ψ 421. †.

ἐκ-σαόω, alleen aor. ἐξεσάωσε, uit iets redden, τινά Δ 12, τινὰ θαλάσσης δ 501. †

ἐκ-σεύομαι, med. aor. 3. sing. ἐξέσσυτο, pass. aor. ἐξεσύθη Ε 293 (z. ἐκλύω), ergens uitsnellen of storten, πυλέων, uit de poort Η 1 (verg. Β 809); νομόνδε ι 438; φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος ι 373; overdr., βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος μ 366. †.

***ἐκ-σπάω,** aor. ἐξέσπασε, med. aor. part. ἐκσπασσαμένω **1)** act., iets ergens uit trekken, ἔγχος Ζ 65 (verg. Ε 859). — **2)** med., iets (van zich zelf) ergens uit trekken, ἔγχεα, hun lansen Η 255 (verg. Δ 530). †.

†**ἐκ-στρέφω,** aor. ἐξέστρεψε, iets ergens uit draaien, ἔρνος βόθρου Ρ 58.

ἔκτα, ἔκταθεν, z. κτείνω.

†**ἐκτάδιος,** 3. (ἐκ-τείνω), uitspreidbaar (van de δίπλαξ, z. daar), χλαῖνα Κ 134.

ἐκ-τάμνω (= att. ἐκτέμνω), coni. 3. sing. -τάμνῃσι, inf. -ειν, part. -οντες, aor. II ἐξέταμε, -ον, en ἔκταμε **1)** iets ergens uit snijden, μηρούς Α 460, μ 360 (verg. γ 456); ἰούς Λ 515, ὀιστὸν μηροῦ, uit de heup Λ 829. — **2)** uithouwen, vellen, αἴγειρον Δ 486, νήιον Γ 52, ῥόπαλον ι 320; ook van een everzwijn, ὕλην, uit de grond rukken Μ 149.

ἐκ-τανύω, aor. I ἐξετάνυσσε, part. ἐκτανύσας, pass. aor. ἐξετανύσθη, uitstrekken, languit neerleggen of neerwerpen, τινά Λ 844; ἐν κόνι Ω 18; ἔρνος ἐλαίης ἐπὶ γαίῃ Ρ 58; pass., languit neervallen Η 271. †.

ἐκ-τελέω en **ἐκ-τελείω,** praes. -τελέουσι, coni. -τελέωμεν, impf. ἐξετέλειον, fut. -τελέω, -ει, inf. -ειν, aor. ἐξετέλεσσα enz., coni. -τελέσω, -σωσιν, part. -τελέσας, -σαντες, pass. impf. ἐξετελεῦντο, fut. inf. -τελέεσθαι, perf. ἐκτετέλεσται **1)** volbrengen, ten einde brengen, afmaken, ἔπος ... ἔργον δ 329, ἄεθλον φ 135, φᾶρος β 98; ὁδόν, een weg afleggen κ 41; pass. χ 5; ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, toen ... verliepen λ 294. — **2)** tot stand brengen, van de goden, γάμον δ 7; τινὶ γόνον, schenken Ι 493; in't alg., vervullen, ὑπόσχεσιν Β 286, ἀπειλάς Ι 245, νοήματα Κ 104, ἔπος γ 99 (verg. Δ 161); ἄλγεα, in vervulling doen gaan, brengen λ 280; pass., ὧδε Μ 217.

†**ἐκ-τίθημι,** aor. II part. fem. ἐκθεῖσαι, buiten zetten, λέχος (v. L. ἐνθεῖσαι) ψ 179 (verg. υ 96 sq.).

****ἔκτο-θεν** (ἐκτός), adv., = ἔκτοσθεν, (van) buiten ν 100; als praepos., met gen., αὐλῆς ι 239 (beter met Rumpf ἔντοθεν; volg. M. Niedermann, Gl. II 22 sq., is ἐκτ. αὐλῆς contam. van ἐκτ. ἄντρου en ἔντοθεν αὐλῆς); afgezonderd van, μνηστήρων α 132.

***ἔκτο-θι** (ἐκτός), adv., buiten, met gen. Ο 391, Χ 439. †.

***Ἑκτόρεος,** 3. (adi. possess.), aan Hektōr behorend, van Hektōr Ν 416, Ω 276.

Ἑκτορίδης, zoon van Hektōr = Astuanax Ζ 401.

ἐκτός (ἐκ), adv., buiten ζ 72, ἐόντας Δ 151; ἐκτός ἀπὸ κλισίης Κ 151; gewoonl. met gen. (zowel vóór als achter het geregeerde woord), buiten, τείχεος ἐ. Ι 67, ἧστο ἐκτὸς ἀγῶνος Ψ 451, Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός Ο 143, verg. δ 678; ter zijde van, ὁδοῦ ν 123, verg. Ψ 424; buiten het bereik van, καπνοῦ μ 219.

ἕκτος (Ϝέκτ.; ἕξ), zesde Β 407, γ 415. †.

†**ἔκτο-σε** (ἐκτός), adv., naar buiten, als praepos., met gen., uit, χειρός ξ 277.

ἔκτοσ-θε(ν) (ἐκτός; verg. ἔκτο-θεν), (van) buiten Η 341, tegenst. ἔντοσθε Κ 263; als praepos., met gen., buiten, τείχεος ἔ. Ι 552 (Nitzsch τ. ἐκτὸς ἐόντα μένειν i. p. v. τ. ἔκτοσθεν μίμνειν); ἔ. αὐλῆς η 112.

ἔκτυπε, z. κτυπέω.

***Ἕκτωρ,** -ορος (ἔχω, verg. Ε 473, Ω 730), zoon van Priamos en Hekabè, echtgenoot van Andromachè, vader van Astuanax, dapperste en edelste held der Trojanen Β 816 sqq., Ζ 369 sqq.; beschermeling van Zeus, verg. b.v. Η 200 sqq., Ο 596 sqq., Χ 169 sqq., zelfs zoon van Zeus genoemd Ν 54; hij strijdt met Aiās Η 225 sqq., bij het kamp der Achaiërs Θ 337 sqq., wordt door Diomèdès gewond Λ 347, sqq., dringt het

kamp binnen M 436 sqq., wordt door Aiās gewond Ξ 402 sqq., tast de schepen aan O 652 sqq., doodt Patroklos Π 818 sqq., sneuvelt door de hand van Achilleus X 5, 78 sqq.; zijn lijk wordt door Apollōn beschermd Ω 18 sqq., door Priamos losgekocht Ω 23 sqq., door de Trojanen begraven Ω 777 sqq. Epitheta: ἀνδροφόνος, διίφιλος, δῖος, μέγας, κορυθαίολος, ὄβριμος, φαίδιμος, χαλκοκορυστής.

***ἑκυρή** (*σϝεκυρή), s c h o o n m o e d e r X 451, Ω 770. †. Fem. van

***ἑκυρός** (*σϝεκυρός, skt *śvaśura-*, lat. *socer*, ned. *zwager*), s c h o o n v a d e r Γ 172, Ω 770. †.

ἔκυσσε, z. κυνέω.

ἐκ-φαίνω, fut. ἐκφανεῖ T 104 (Menrad ἐκφανέει ὃς πᾶσι i. p. v. -φανεῖ ὃς πάντεσσι), pass. aor. 3. sing. ἐξεφαάνθη, 3. plur. ἐξεφάανθεν (anderen -ένθη en -ενθεν, van φαεν-, praes. φαείνω), aor. II ἐξεφάνη **1)** act., t e v o o r s c h i j n b r e n g e n, ἄνδρα φάοσδε T 104. — **2)** pass., t e v o o r s c h i j n k o m e n, z i c h v e r t o n e n Δ 468, Σ 248, κ 260 (verg. Π 299); met gen., Χαρύβδιος, te voorschijn komen uit μ 441; a a n h e t l i c h t k o m e n N 278; (u i t) s c h i t t e r e n, ὄσσε δεινὸν ἐξεφάανθεν T 17.

ἐκφάσθαι, z. ἔκφημι.

ἐκ-φέρω, inf. -φερέμεν, opt. -φέροι, impf. ἐξέφερεν, ἔκφερεν enz., fut. ἐξοίσουσι Ψ 675 (anderen ἐξοίσωσι als aor. coni.) **1)** tr., ergens u i t d r a g e n of b r e n g e n K 505, τινά en τί τινος E 234, Ψ 259; in 't bijz. *a)* b e g r a v e n, *efferre*, τινά Ω 786 (verg. Ψ 675). — *b)* w e g d r a g e n, b e h a l e n, ἄεθλον Ψ 785. — *c)* w e g n e m e n, κτῆμα (ontvreemden) ο 470. — *d)* d o e n a a n b r e k e n, μισθοῖο τέλος Φ 451. — **2)** intr., v o o r u i t s c h i e t e n (bij de wedren en wedloop) Ψ 376 sq., 759 (verg. ὑπεκφέρειν **2**).

ἐκ-φεύγω, aor. ἔκφυγε, -φύγομεν, ἐξέφυγον, inf. -φυγέειν(-έμεν) **1)** o n t v l u c h t e n, o n t k o m e n, abs. τ 231 en met gen., ἁλός ψ 236, verg. ἔνθεν μ 212; vooral van werptuigen, o n t-, w e g v l i e g e n Λ 380, χειρός E 18. — **2)** met acc., o n t k o m e n a a n, ὁρμήν I 355, θάνατον καὶ κῆρα Φ 66 (verg. Λ 362), κακότητα ε 414, γάμον τ 157.

****ἔκ-φημι,** alleen med. praes. inf. ἐκφάσθαι, u i t b r e n g e n, ἔπος κ 246; met dat. van de pers. en οὕνεκα, b e k e n d m a k e n ν 308. †.

†**ἐκ-φθέγγομαι,** aor. ἐκφθέγξατο, s c h r e e u w e n u i t, βαθέης δίνης (anderen ἐκ φθ.) Φ 213.

****ἐκ-φθίνω,** alleen med. plusqpf. (of aor. II) 3. sing. -έφθιτο, o p r a k e n u i t, νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος, ᾖια (anderen ἐξ ἔφθ.) ι 163, μ 329. †.

ἐκ-φορέω, impf. ἐκφόρεον, pass. ἐκφορέοντο, naar b u i t e n d r ą g e n, νέκυας χ 451 (verg. ω 417); pass. met gen., νηῶν T 360 (anderen ἐκ φορ.). †.

ἔκφυγε, z. ἐκφεύγω.

†**ἐκ-φύω,** d o e n g r o e i e n u i t, alleen perf. part. fem. ἐκπεφυυῖαι, g e g r o e i d u i t, ἑνὸς αὐχένος Λ 40.

ἐκ-χέω, impf. ἔκχεον, med. impf. ἐξεχέοντο, aor. mixt. ἐκχεύατο, aor. II ἐξέχυτο en ἔκχυτο, part. ἐκχυμένοιο, -οι, pass. plusqpf. ἐξεκέχυντο **1)** act., u i t g i e t e n, ἔκχεον οἶνον (bij 't verdragsoffer) Γ 296. — **2)** med. aor. mixt., voor zich uitgieten, u i t s c h u d d e n, ὀιστούς χ 3, ω 178. — **3)** pass. met med. aor. II, ergens u i t s t r o m e n, z i c h u i t s t o r t e n τ 470, 504, ὕδατος ἐκχυμένοιο Ψ 300 (verg. Δ 526); van mensen en dieren Π 259 (verg. 267), υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι θ 515; δέσματα μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο, stroomden neer van θ 279. †.

ἑκών, ἑκοῦσα, ἑκόν (ϝεκ.; verw. met skt *vaś-mi*, ik wil; overal kan ϝεκ. gelezen worden, op 5 plaatsen na een kleine tekstverandering), v r i j w i l l i g, u i t e i g e n b e w e g i n g, v a n z e l f ε 100, οὔ τι ἑκών, geenszins vrijwillig Θ 81; ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, vrijwillig al is het ook ongaarne Δ 43; a l w i l h i j h e t Γ 66, H 197; o p z e t t e l i j k, m e t o p z e t Z 523, δ 372.

ἐλάαν(ἐλάειν), z. ἐλαύνω.

ἐλαίη, o l i j f b o o m, *olea europea*, met steeds groen loof, τηλεθόωσα η 116, τανύφυλλος ψ 190; ἱερή ν 372 (hij staat later onder bescherming van Athènè); in de θάλαμος van Odusseus ψ 190 (verg. v. L., Comm. Homm. p. 71 sqq.); ε 477 volg. S. Felln. p. 24 met Hehn een struikachtig ontwikkelde o l e a s t e r (verg. ἔλαιον).

****ἐλαΐνεος** en **ἐλάινος** (ἐλαίη), v a n o l i j f h o u t ι 320, ε 236; ἐλαΐνῳ πελέκκῳ N 612 (Il. alleen hier).

ἔλαιον (hieraan ontleend lat. *oleivom*, *oleum*), o l i j f o l i e, ὑγρόν η 107 (bij het vervaardigen van linnen stoffen gebruikt om er glans aan te geven); welriekende olie, εὐῶδες β 339, ῥοδόεν Ψ 186, waarmee men na het bad het lichaam zalft K 577, γ 466.

ἔλα(σ)σα, ἐλάσασκε, z. ἐλαύνω.

†**Ἔλασος** (ἐλαύνω), Trojaan, gedood door Patroklos Π 696.

†**ἐλάσσων,** z. ἐλαχύς.

†**ἐλαστρέω** (volg. Be. van *ἐλάζω, dat deel uitmaakt van de samenst. ἠγηλάζω en waarop de vorm ἐληλάδατο, verg. ἐλαύνω, berust), impf. ἐλάστρεον, v o o r t d r i j v e n, ζεύγεα Σ 543.

ἐλάτη (wschl. verw. met ned. *linde*), d e n, *abies pectinata*, bereikt een hoogte van 57 M. (z. S. Felln. p. 44), ὑψηλή E 560,

οὐρανομήκης ε 239, περιμήκετος Ξ 287; ook wat van dennenhout is gemaakt, r o e i- r i e m, ἐυξέστη, ξεστή Η 5, μ 172.

***ἐλατήρ,** -ῆρος (ἐλάω), v o e r m a n Δ 145.

ἐλάτινος, z. εἰλάτινος.

'Ελατος (ἐλαύνω) **1)** †bondgenoot der Trojanen, door Agamemnōn gedood Ζ 33. — **2)** †een der vrijers van Pènelopeia χ 267.

****'Ελατρεύς** (ἐλαύνω), een van de Faièkes, uitmuntend diskoswerper ϑ 111, 129. †.

ἐλαύνω en **ἐλάω** (miss. verw. met lat. *alacer*), praes. ἐλαύνει enz., inf. ἐλαυνέμεν, ἐλαύνειν, ἐλάαν(-άειν), impf. ἔλαυνες enz., 3. plur. ἔλων δ 2 (v. L. vermoedt δῶμ' ἔλαον i. p. v. δώματ' ἔλων), Ω 696 (εἰς ἄστυ ἔλων met hiaat), fut. 3. plur. ἐλόωσι(ἐλάουσι) η 319 en Ν 315, inf. ἐλάαν(-άειν), aor. I ἤλασα, ἔλασε en ἔλασσε enz., iter. ἐλάσασκε Β 199, med. en pass. praes. part. ἐλαυνόμενος, -μένην, aor. 1. plur. ἠλασάμεσθα, opt. ἐλάσαιο, 3. plur. ἐλασαίατο, part. ἐλασσάμενος, perf. 3. sing. ἐλήλαται, plusqpf. ἐλήλατο, ἠλήλατο Ε 400, 3. plur. ἐληλέδατο η 86 (a. l. ἐληλάδατο, z. ἐλαστρέω; v. L. ἐληλάατο, Buttm. ἐληλέατο) **A)** act. **I)** tr. **1)** (v o o r t)- d r i j v e n, van mensen, dieren en dingen, zowel van iets weg-, b.v. τινὰ ἐκ δήμου, uit het land Ζ 158, als ergens heen drijven, b.v. ἵππους εἰς ἀγέλην Τ 281, ἵππους μετὰ στρατόν Ε 589, τινὰ ἐς μέσσον Δ 299, μῆλα ὑπὸ σπέος (εἰς σπέος) Δ 279 (ι 337); βοῦς ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης ο 235; περὶ νεκρὸν ἵππους Ψ 13; ook ἓ ἐπὶ χθόνα, over Ω 532; in 't bijz. *a)* d o e n d r a v e n, r i j d e n, v o o r t- r o e i e n, ἵππους Λ 289, ἅρματα Ε 236 sq., νῆα η 109, ἡμιόνους enz. Ω 325 enz., νῆα ἐλαυνομένην (pass.) ν 155; ook met uit de samenh. aan te vullen obj. Ε 264 (ἵππους), γ 157 (νῆας); ἑταίρων ἐλαυνόντων ν 22; μάστιξεν δ' ἐλάαν Ε 366, γ 494 (z. μαστίζω). — *b)* w e g d r i j v e n, w e g v o e r e n, van geroofde kudden, βοῦς Α 154, ι 405, ἵππους Ε 236; overdr., ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, bannen Π 388. — *c)* ἄδην τινά τινος, z. ἄδην. — **2)** s l a a n, met zakel. obi., ἐλάτῃσιν πόντον Η 6, πέτρην δ 507, πρὸς γῆν κάρη ρ 237, χθόνα μετώπῳ χ 94, (νῆα) χειρί ν 164; σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, hij sloeg de tanden tegen elkaar σ 98; met acc. van de pers., iem. t r e f f e n, vooral *a)* met wapens (alleen door stoot of slag, niet door worp of schot, verg. ρ 279), τινὰ κὰκ κεφαλήν Υ 475; ook met dubb. acc., b.v. τινὰ ὦμον Ε 80, οὐλήν τινα φ 219 (verg. Ε 361, 795, Ω 421); overdr., χεὶρ ὀξείησ' ὀδύνῃσιν ἐλήλαται Π 518. — *b)* in 't alg., s l a a n, τινὰ σκήπτρῳ Β 199, ῥάβδῳ κ 293, μάστιγι ἵππους Ο 352; bij 't vuistgevecht σ 91 sqq.; βοῦν (πελέκει) γ 499; ook ἔλασέν μιν κῦμα κατ' ἄκρης ε 313. — **3)** d r i j v e n *a)* van wapenen, b.v. διὰ στήθεσφι δόρυ Θ 259; οἰστὸς διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο, was gedrongen Δ 135; ἔγχεα ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, waren in de grond gestoken Κ 153. — *b)* van de bewerking van metaal, s m e d e n, *cudere*, ἀσπίδα Μ 296, πτύχας Υ 270; ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν, als achtste laag had hij er brons over gesmeed Η 223. — *c)* evenals *ducere*, iets in een bepaalde richting, hetzij in een rechte lijn hetzij in een kring, aanbrengen, m a k e n, ὄγμον, een zwad, d.i. het koren in een regel afmaaien Λ 68; ἕρκος η 113, τάφρον Ι 349, τεῖχος ἀμφὶ πόλει ζ 9; σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε ξ 11; χάλκεοι τοῖχοι ἐληλέδατ' η 86; overdr., κολῳὸν ἐλαύνειν, veroorzaken Α 575. — **II)** intr., r ij d e n, b.v. Ψ 615, δ 2; v a r e n, r o e i e n μ 124, met acc., γαλήνην, varen over η 319 (verg. **I 1** *a*). — **B)** med., met betrekking tot het subj., (v o o r z i c h) paarden of vee (vooral als buit) w e g d r ij v e n, ἵππους δ 637, ἵππους ἐκ Τρώων Κ 537, τὰ Πύλον εἴσω Λ 682, ῥύσι(α) Λ 674.

†**ἐλαφη-βόλος** (ἔλαφος en βάλλω), h e r- t e n t r e f f e n d, ἀνήρ, jager Σ 319.

ἔλα-φος, ὁ, ἡ, (< ἐλν-, verg. ἐλλός, en -φος, verg. ἔρι-φος), h e r t, h i n d e, ὑψικέρως μέγας κ 158, ἀγροτέρη ζ 133, κεραός Γ 24, φυζανική Ν 102, ταχεῖα Θ 248, ὠκεῖα Φ 486 enz.; κραδίην ἐλάφοιο ἔχων Α 225.

ἐλαφρός, 3. (verw. met ἐλαχύς), comp. **-ότερος,** sup. **-ότατος 1)** v l u g, s n e l, van mensen en dieren Π 745, Χ 139; ook met acc. part., πόδας α 164, of inf., θείειν γ 370; met dat., ποσσὶ κραιπνοῖσι Ψ 749; verder γυῖα Ε 122, χεῖρες Ψ 628, πνοιὴ Ζεφύροιο Τ 416. — **2)** l i c h t, λᾶας Μ 450; overdr., πόλεμος Χ 287; hierbij adv. †**ἐλαφρῶς,** l i c h t, g e m a k k e l ij k, πλώοιεν ε 240.

ἔλαχον enz., z. λαγχάνω.

****ἐλαχύς** (verg. skt *lághus*, lat. *levis*, ned. *licht*), alleen fem. ἐλαχεῖα, k l e i n ι 116, κ 509 (zo Zènod. i. p. v. λάχεια, z. daar; volg. Bér. ι 116 het eilandje N i s i d a in de golf van Puteoli, verg. Κύκλωψ); hierbij comp. **ἐλάσσων,** neutr. -ον, m i n d e r Κ 357. †.

ἐλάω, z. ἐλαύνω.

ἔλδομαι (Ϝέλδ.; verw. met lat. *velle*, ned. *willen;* ook met ἔλπω), alleen 2. en 3. sing. ἔλδεαι en -εται ψ 6, Ε 481 (Knight τὰ Ϝέλδ. i. p. v. τά τ' ἔλδ.) en part. ἐλδόμεναι Ψ 122 (v. L. Ϝελλόμεναι), bovendien van **ἐέλδομαι** (ἐϜέλδ.) praes. -ομαι, -εαι, -εται enz., impf. ἐ(Ϝ)έλδετο δ 162, pass. praes. imper. ἐελδέσθω, b e g e r e n, v e r l a n g e n, naar, w e n s e n, τινός Ξ 276, ε 210; πεδίοιο Ψ 122; met acc., κτήματα Ε 481; ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος, z. χρέος; anders alleen neutr. van pron. als obj. Ε 481, ψ 6; ook met inf., b.v.

N 638 of acc. c. inf. υ 35; pass., alleen νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός Π 494; abs. (maar met uit de samenh. aan te vullen obj.), b.v. νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, voor ons die daar erg naar verlangden (nl. σὲ νοστῆσαι) ω 400, verg. Η 4, μ 438.

ἔλε, z. αἱρέω.

ἐλεαίρω (ἔλεος), alleen praes. en impf. ἐλέαιρε, -ον, bovendien iter. ἐλεαίρεσκον, m e d e l i j d e n h e b b e n, z i c h o n t f e r m e n, abs. Ζ 431, κ 399; met acc., b.v. παῖδα, over Ζ 407; verbonden met κήδεται Λ 665; met part., ἄλλους τειρομένους Ι 302; met inf., οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας μισγέμεναι κακότητι (zonder medelijden brengt gij mannen in) υ 202.

ἐλεγχέες, z. ἔλεγχος.

ἐλεγχείη (anderen **-είη**), s c h a n d e, ἀναθήσει Χ 100, καταχεύη Ψ 408, verg. ξ 38. Van

ἐλέγχιστος, z. ἔλεγχος.

ἔλεγχος, -εος (ἐλέγχω), s c h a n d e, sing. alleen Λ 314; ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, dat zou ons tot schande strekken φ 329, verg. 333; verder alleen abstr. pro concr. van perss., κάκ' ἐλέγχεα (ellendige lafaards) Β 235, zonder κακά Ω 260, verg. Δ 242 en Ω 239 (waar ἐλεγχέες volg. Ahr. veranderd is uit ἐλέγχεα om de hiaat te verwijderen, en waar anderen een adi. *ἐλεγχής of *ἐλεγχύς, s c h a n d e l i j k, l a f, aannemen); hierbij sup. **ἐλέγχιστος,** v e r a c h t e l i j k s t Β 285, κ 72.

ἐλέγχω, praes. -ει, aor. coni. ἐλέγξῃς, t e s c h a n d e m a k e n σέ φ 424, μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας, maak hun woorden en voeten niet te schande, d.i. laat hun woorden en hun gang niet vergeefs zijn Ι 522. †.

ἐλέειν, z. αἱρέω.

ἐλεεινός (ἔλεος), d e e r n i s w a a r d i g, νέκυς Ψ 110, με Φ 273; comp. †ἐλεεινότερος Ω 504; d e e r n i s w e k k e n d, van een pers. Ω 309, ζ 327, τ 253; r o e r e n d, δάκρυ θ 531, π 219; sup. †ἐλεεινότατος θ 530 (ἄχος); neutr. plur. ***ἐλεεινά** als adv., o p r o e r e n d e w i j z e, e r b a r m e l i j k Β 314, Χ 37, 408. †.

ἐλεέω (ἔλεος), alleen fut. ἐλεήσει en aor. zonder augm., m e d e l i j d e n, d e e r n i s h e b b e n, abs. ν 182; met acc., τινά, met iem., zich over iem. ontfermen Χ 123, ε 336; ook τινὰ πεσόντα Ρ 346; τί, b.v. ἄστυ, ὁμηλικίην, γῆρας Χ 419.

†**ἐλεήμων** (ἐλεέω), m e d e l i j d e n d ε 191.

****ἐλεητύς** (ἐλέεω), acc. -ύν, m e d e l i j d e n ξ 82, ρ 451. †.

ἔλεκτο, z. λέχω; **ἐλελίζω,** z. ἑλίσσω; **ἑλέμεν,** z. αἱρέω.

Ἑλένη (ἑλένη = λαμπάς, δετή Hèsuch., verg. Αἴγλη, Αἴθρη enz.; H. is volg. sommigen oorsprkl. een lichtgodin, volgens Nils., Min. Rel. p. 456 sqq. «*an old goddess closely associated with the tree cult*», verg. Bethe III 95 sqq.), dochter van Zeus Γ 199, zuster van Kastōr en Poludeukès Γ 237 sq., echtgenote van Menelāos, moeder van Hermionè δ 12 sqq., Ἀργείη Β 161 (verg. Η 363 en Verg. A. I 650); om haar schoonheid door Paris geschaakt en naar Troje gebracht, wordt zij de oorzaak van de troj. oorlog Β 161, Γ 91, 121 sqq.; haar verhouding tot Hektōr Ζ 343 sqq., Ω 761 sqq.; na de verwoesting van Troje keert zij met Menelāos naar Spartè terug δ 121 sqq. (verg. v. L., Comm. Homm. p. 97 sqq., volg. wien «*insontem Helenam celebravit priscum epos*»).

***Ἕλενος 1)** zoon van Priamos, ziener Ζ 76, Η 44 sqq., boogschutter Ν 576 sqq. — **2)** †Griek, zoon van Oinopiōn Ε 707.

†**ἑλεό-θρεπτος,** -ον (ἕλος, τρέφω), o p m o e r a s s i g e g r o n d g r o e i e n d Β 776.

†**ἔλεος** (volg. Bréal van ἐλελεῦ), m e d e l i j d e n Ω 44.

ἐλεός of **-όν,** alleen plur. dat. ἐλεοῖσι, a a n r e c h t Ι 215, ξ 432. †.

ἕλεσκον, z. αἱρέω.

†**ἑλετός,** 3. (adi. verb. bij αἱρέω), t e v a n g e n, ἀνδρὸς ψυχή Ι 409.

ἕλευ, z. αἱρέω.

***ἐλεύθερος** (verw. met lat. *liber*, ned. *lui, lieden*), v r i j, alleen ἐλεύθερον ἦμαρ (tegenst. δούλιον ἦμαρ), (dag der) vrijheid Ζ 455, en ἐλεύθερος κρητήρ, ter ere van de vrijheid Ζ 528.

ἐλεύσεσθαι, z. ἔρχομαι.

ἐλεφαίρομαι (verw. met ἐλέφας), praes. -ονται, aor. part. ἐλεφηράμενος, verblinden, b e d r i e g e n, van dromen τ 565 (verg. κραίνω); met acc. Ψ 388.

ἐλέφᾱς, -αντος, ὁ (verw. met lat. *albus* en ned. *elft*), i v o o r Δ 141, δ 73; λευκοτέρην ἐλέφαντος σ 196; πριστός σ 196, νεόπριστος θ 404.

***Ἐλεφ-ήνωρ** (ἐλεφαίρομαι en ἀνήρ), zoon van Chalkōdōn, aanvoerder der Abanten, door Agènōr gedood Β 540, Δ 463. †.

***Ἐλεών,** -ῶνος (ἕλος), stad in Boiotië (ten N. W. van Tanagra) Β 500, Κ 266. †.

ἐληλάδατο, ἐληλέδατο (ἐληλάατο, ἐληλέατο), z. ἐλαύνω.

ἐληλουθώς, ἐλθέμεν(αι), z. ἔρχομαι.

†**Ἑλικάων** (Fελ.), zoon van Antènōr, gehuwd met Lāodikè, dochter van Priamos Γ 123.

***Ἑλίκη** (Fελ.; verg. ἑλίκη, ned. *wilg*), stad in het rijk van Agamemnōn (op de kust van Achaia), εὐρεῖα Β 575, met een tempel van Poseidāōn Θ 203. †.

†**Ἑλικώνιος** [Fελ.; van de stad Ἑλικών

(wilgenbos), verg. Hom. Hymn. XXII 3., wschl. = Ϝελίκη, verg. So., Beitr. p. 83 sqq.], helikonisch, van Helikōn (of -è), ἄναξ (epith. van Poseidāōn) Y 404 (verg. ἕλκω I).

***ἑλίκ-ωψ,** -ωπος (Ϝελ.; van ἑλίσσω en ὀπ-, verg. ὤψ), met beweeglijke (of levendige) ogen, epith. der Achaiërs A 389; hierbij fem. †**ἑλικῶπις** (Ϝελ.), acc. -ιδα, epith. van Chrūsèis A 98.

1. **ἕλιξ,** -ικος (ἑλίσσω), met kromme horens (verg. κεράεσσι ἑλικτός Hymn. Merc. 192; Be. noemt dit een verkort compositum; verg. Murray p. 63: *«it is a name, almost a pet-name. When Hesiod's forty-year-old ploughman came down as usual rather before dawn and met his nine-year-old cow, I suppose he addressed her as «Helix»; he said in fact, «Good morning, Crumple»»*), epith. van runderen, meestal plur., gewoonl. acc. I 466, α 92, in elk der drie overige casus éénmaal μ 355 (verg. 348: ὀρθοκραιράων), χ 292, M 293; sing. alleen gen. ἕλικος O 633; gewoonl. verbonden met εἰλίποδας en εὐρυμέτωποι.

2. †**ἕλιξ,** ἡ (zonder Ϝ; ἑλίσσω), alleen γναμπτὰς ἕλικας, spiraalvormige broches Σ 401 (z. Helb.[2] p. 278 sqq.; volg. anderen spiraalvormige oorhangers, verg. Studn. p. 114, 66, of armbanden, verg. Amelung p. 30).

ἑλίσσω (Ϝελ.; w. *wel-*, verg. εἰλύω, ἐλύομαι, αἰόλος), inf. ἑλισσέμεν, aor. part. ἑλίξας, med. praes. ἑλίσσεται, part. -όμενος enz., impf. εἱλίσσετο (ἐϜελίσσετο) M 49, ἑλίσσετο υ 24 en 28, aor. coni. ἑλίξεται P 728, part. -άμενος, pass. aor. part. ἑλιχθέντων [overal waar in de overgeleverde tekst, als vormen van een werkw. **ἐλελίζω** (verw. met got. *laikan*, huppelen), voorkomen aor. ἐλέλιξε, med. aor. ἐλελιξάμενος, pass. plusqpf. ἐλέλικτο, aor. ἐλελίχθη, 3. plur. -θησαν, -θεν, part. -θέντες, hebben Dawes en Cob. de overeenkomstige vormen van Ϝελίσσω (nl. ἐϜέλιξε, Ϝελιξάμενος, ϜεϜέλικτο, ἐϜελίχθη enz.) in de plaats gesteld; terwijl anderen zoals A. Platt, op de onder **I 1** genoemde plaatsen, wschl. terecht, de vormen van ἐλελίζω behouden] **I)** act **1)** doen trillen, Ὄλυμπον A 530 (verg. Verg. A. IX 106: *totum nutu tremefecit Olympum*), Θ 199 (a. l. ἐν κλισμῷ, πελέμιξε i. p. v. εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε); pass., trillen, τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα X 448: ἡ (nl. νηῦς) δ' ἐλελίχθη πᾶσα μ 416 = ξ 306 (hier is de bet. ronddraaien ook mogelijk.) — **2)** doen draaien, σχεδίην ε 314; (op de vlucht) doen omkeren, σφέας P 278; schijnbaar intr., met aan te vullen obj. ἵππους of ἅρμα, draaien Ψ 309, verg. 466 (ook Ω 349 σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλιξαν i. p. v. σ. παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν?); pass., zich (van de vlucht) omkeren E 497, M 74. — **II)** med., (zich) draaien **1)** *a*) = act., draaiend slingeren, κεφαλήν N 204. — *b*) zich kronkelen, van een slang B 316, Λ 39, X 95; opdwarrelen, van vetdamp A 317; rondvliegen, van een herdersstaf Ψ 846 en een speer N 558; zich telkens omdraaien, van iem., die in bed ligt υ 24, 28. — **2)** vand. zich heen en weer bewegen, περὶ φύσας, van Hèfaistos Σ 372, verg. Φ 11; ἀν' ὅμιλον ἰών M 49 (verg. 467); van een everzwijn of leeuw, die een uitweg zoekt Θ 340. — **3)** zich omdraaien, zich omkeren M 408; ook van een everzwijn P 283, 728. — **4)** bij de wedren, een draai maken, ἐπὶ πολλόν, een grote draai maken Ψ 320 (verg. **1 2**).

***ἑλκεσί-πεπλος,** 2. (ἕλκω, πέπλος), met slepend gewaad, epith. der troj. vrouwen (verg. Helb.[2] p. 199, 204, Studn. p. 95) Z 442.

†**ἑλκε-χίτων** (ἕλκω), met slepende chitōn (lijfkleed), epith. der alleen hier voorkomende Ἰάονες N 685 (verg. Helb.[2] p. 176, 183, Studn. p. 58).

ἑλκέω (ἕλκω), impf. ἕλκεον (εἵλκεον), fut. ἑλκήσουσι, aor. ἕλκησε (εἵλκησε), coni. ἑλκήσωσι, pass. aor. part. fem. ἑλκηθείσας, trekken, νέκυν P 395; wegsleuren, als gevangene, ἑλκηθείσας θύγατρας X 62; van honden, die aan een lijk trekken en het verscheuren P 558; zich vergrijpen aan, Λητώ λ 580 (T. L. Agar Λητόα δ' ἠείκισσε i. p. v. Λητὼ γὰρ ἕλκησε).

†**ἑλκηθμός** (ἑλκέω), het wegsleuren van een gevangene Z 465.

***ἕλκος,** -εος (skt *dŕśas-*, lat. *ulcus*), wond Λ 267; plur. alleen nom. en acc. Ω 420, T 49; ἕλκος ὅ με οὔτασεν ἀνήρ, slaan, toebrengen E 361, ook ἕλκος τό μιν βάλε Πάνδαρος E 795 (verg. ook βάλλω **A II 2**); ἕλκος ὕδρου (gen. subiect.) B 723.

***ἑλκυσ-τάζω** (van *ἑλκύζω, verg. att. aor. εἵλκυσα), slepen Ψ 187, Ω 21. †.

ἕλκω (verw. met lat. *sulcus*), alleen act. en med. praes. en impf., coni. 3. sing. ἕλκησιν, inf. ἑλκέμεν(αι), impf. ἕλκε (εἷλκε), med. coni. 2. sing. ἕλκῃ (v. L. τις i. p. v. δή) σ 10, imper. ἕλκεο, impf. ἕλκετο (εἵλκ.) **I)** act., slepen, trekken, τινὰ ἐκ δίφροιο Π 409, ἐκ χροὸς δόρυ Π 504, ἔγχος ἔξω χροός Λ 457, δόρυ ἐπὶ οἵ Λ 239; τινὰ ποδός, bij N 383, π 276; νειοῖο (gen. loc.) ἄροτρον, de ploeg door K 353, verg. ν 32; νύκτα ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, nacht over de aarde trekken Θ 846 (of: de nacht achter zich aan over de aarde, verg. Ov. Met. I 219: *traherent cum sera crepuscula noctem*);

ταῦρος ἑλκόμενος (pass.) Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα (om het altaar van) Υ 403 (anders Brückner bij Dörpfeld, Troja und Ilion p. 565: «*der Stier ist der überwältigte und in den Schlingen gebändigte, der am Pfeiler des Gottes*, Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, *emporgezogen wird und im Schmerze mit seinem Brüllen die Luft erfüllt, dass der Got seine Freude daran hat*», verg. Plat. Kritias 119 D); in 't bijz. *a*) νῆας εἰς ἅλα of ἅλαδε B 152, 165. — *b*) Ἕκτορα περὶ σῆμα Ω 52; pass. X 401, verg. 398; wegsleuren, als gevangene X 65; achter zich aanslepen, (Εὔμηλος) ἅρματα Ψ 533, ἡμίονοι δοκὸν ἐξ ὄρεος P 743, (pass.) δόρυ ἑλκόμενον, achter hem aan slepend E 665; vand. trekken, van een paard dat zijn meester trekt Ψ 518. — *c*) aanhalen, νευρήν φ 419, verg. Δ 122. — *d*) omhoog trekken, τάλαντα, op-, omhooghouden X 212 (verg. ἐρύω **II 1** eind); ἱστία βοεῦσιν, hijsen β 426. — *e*) ergens aan trekken, ἔπαλξιν M 398; zo ook νῶτα ἑλκόμενα (pass.) στερεῶς Ψ 715. — **II)** med., trekken (iets van of voor zichzelf), ξίφος, uit de schede A 194, ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους χαίτας, zich uitrukken K 15 (verg. X 77: ἀνὰ τρίχας ἕλκετο); τόξον ἐπί τινι, spannen Λ 583; ἐπισκύνιον κάτω, van een woedenden leeuw P 136; ἀσσοτέρω πυρὸς δίφρον τ 506.

ἔλλαβε, z. λαμβάνω.

Ἑλλάς, -άδος, alleen in de casus obliqui, landschap (volg. Aristarch. in Thessalië; volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 114 sq., de Spercheiosvlakte) behorend tot het gebied van Pèleus B 683; ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε I 395, λ 496; in meer uitgebreide zin, tegenover de Peloponnèsos I 447; zo ook καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος α 344 (verg. 1. Ἄργος **2** *c*). Epitheta: εὐρυχόροιο, καλλιγύναικα.

†**ἑλλεδανός** (verw. met ἔλλω), uit stroo gevlochten band Σ 553.

†**Ἕλληνες** (Ἑλλάς), bewoners van Hellas, mannen van Achilleus voor Troje B 684 (z. Μυρμιδόνες en Πανέλληνες).

Ἑλλήσ-ποντος (Ἕλληνες en πόντος), Hellespont, soms met inbegrip van de aangrenzende gedeelten, ἀπείρων Ω 545, πλατύς H 86, ω 82 (Od. alleen hier), ἀγάρροος B 845, ἰχθυόεις I 360.

ἐλλισάμην, ἐλλίσσετο, z. λίσσομαι.

ἐλλιτάνευε, z. λιτανεύω; **Ἑλλοί,** z. Σελλοί.

1. †**ἐλλός** (< *ἐλν-ός, verw. met duits *Elen*, ned. *eland*; anderen ἔλλος), hinde τ 228.

[2. †**ἐλλός,** stom (volg. anderen een vissoort), ἰχθύες Φ 22 (zó v. L., die Hès. Scut. 212 vergelijkt, i. p. v. ἄλλοι)].

ἑλόμην, ἕλον, z. αἱρέω.

ἔλλω (Ϝέλλω; verw. met ἑλίσσω), aor. ἔλσαν, inf. ἔλσαι en Φ 295 ἐ(Ϝ)έλσαι, part. ἔλσας(Ϝέλσαν enz.), pass. perf. ἐέλμεθα, -μένος, -μένοι(ἐϜέλμεθα enz.), aor. ἐάλη, 3. plur. ἄλεν, inf. ἀλήμεναι, ἀλῆναι, part. ἀλείς enz. (ἐϜάλη enz.), bovendien van **εἰλέω** (Ϝειλ.) en **εἴλω** praes. coni. εἰλέωσιν (met suniz.), part. εἰλεῦντα, impf. εἴλει, (ἐ)είλεον, pass. εἰλεῦντο, part. εἰλόμενοι, -μένων (behalve ἐείλεον Σ 447 Cob. en anderen alleen vormen van εἴλω of Ϝέλλω), dringen **I)** act., in 'tnauw brengen, op(een)dringen, Ἀχαιοὺς κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα A 409, ἐπὶ πρύμνῃσιν Σ 447, Τρῶας κατὰ ἄστυ Φ 225; δμῳὰς ἐν στένει χ 460; θῆρας ὁμοῦ κατὰ λειμῶνα λ 573; ook met dat., θαλάσσῃ Ἀχαιούς, bij de zee (Heyne καὶ ἀμφ' ἅλα i. p. v. θαλάσσῃ τ') Σ 294; opsluiten, ἐνὶ σπῆι μ 210 (verg. ι 476); ἐν μέσσοισι, omsingelen Λ 413; tegenhouden, van de storm, τινά B 294, τ 200; ἐπεί οἱ νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε (Zènod. ἐλάσας i. p. v. ἔλσας) ε 132. — **II)** pass. *a*) op(een)gedrongen worden, zich samendringen, zich verzamelen, ἐς ποταμόν Φ 8, νηυσὶν ἔπι M 38 (a. l. ἐεργμένοι); abs. Θ 215 (ook Ψ 122 v. L. Ϝελλόμεναι i. p. v. ἐλδόμεναι); ἀμφὶ βίην Διομήδεος E 782, εἰς ἄστυ X 12; ἐνθάδε E 823; ἐπὶ πρύμνῃσι Σ 76, κατὰ ἄστυ Σ 286; ἀλὲν ὕδωρ, samengeperst Ψ 420; opgesloten worden, κατὰ ἄστυ Ω 662; abs. E 203; overdr., tegengehouden, bedwongen worden, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος N 524. — *b*) zijn lichaam samentrekken, ineenduiken, τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη N 408, ἧστο ἀλείς Π 403; van een leeuw of een krijgsman die zich tot een sprong of tot tegenweer gereed maakt Υ 168, Φ 571, verg. ω 538, X 308.

ἕλος, -εος (= skt *sáras-*, vijver), moeras, vochtige weide Υ 221, ξ 474 (Od. alleen hier); εἰαμενὴ ἕλεος, drassig weiland Δ 483.

*Ἕλος, τό **1)** zeestad in Menelāos' rijk B 584. — **2)** stad der Puliërs B 594. †.

ἐλόωσι, z. ἐλαύνω.

Ἐλπ-ήνωρ, -ορος (Ϝελπ.; ἔλπω en ἀνήρ), makker van Odusseus, die ten gevolge van een roes in 't huis van Kirkè de nek brak κ 552, λ 51, 57, μ 10. †.

ἐλπίς, -ίδος (Ϝελπ.), hoop, ἔτι ἐλπίδος αἶσα π 101, τ 84. †. Verg.

ἔλπω (Ϝέλπ.; verg. lat. *volup* en ἔλδομαι) **1)** act., alleen praes. -ει (en perf. ἔολπα), doen hopen, τινά, hoop geven β 91, ν 380; pass. εὔχομαι ἐλπόμενος Διί (volg. Aristarch. = ἐλπιδοποιούμενος ὑπὸ τοῦ Διός) . . . ἐξελάαν Θ 526 (a. l. ἔλπομαι εὐχόμενος);

over perf. z. 2. — 2) med., ἔλπομαι en **ἐέλπομαι** (Ϝέλπομαι, ἐϜέλπομαι) enz., coni. 2. sing. ἔλπῃ ζ 297 (v. L. ἐπεί κ' ἐμὲ Ϝέλπηαι i. p. v. ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ), impf. ἔλπετο, ἦλπετ' alleen ι 419 (Cob. τί μ' ἐϜέλπετ' i. p. v. πού μ' ἦλπετ'), ἔλποντο, opt. ἐελποίμην, ἔλποιο, -το, perf. met intens. praesensbet. ἔολπα(ϜέϜολπα) enz., plusqpf. 3. sing ἐώλπει(ἐϜεϜόλπει), h o p e n, v e r w a c h t e n, *in malam partem* b e z o r g d z ij n, v r e z e n, ook in 't alg. m e n e n, v e r m o e d e n, abs. γ 228, parenthetisch Σ 194; met acc., νίκην, hopen op Ν 609; soms met θυμῷ, κατὰ θυμόν, ἐνὶ φρεσί verbonden, b.v. γ 275, Κ 355, ι 419; ook wel θυμός τινι ἔλπεται, b.v. Ο 701; gewoonl. met inf. of acc. c. inf. en wel *a*) inf. fut., als het hopen enz. betrekking heeft op de toekomst Ω 491, γ 375. — *b*) inf. praes. of perf., als het betrekking heeft op iets, dat op het ogenblik gebeurt of gebeurd is Ι 40, ι 419, Ο 110, ζ 297. — *c*) inf. aor. α) gewoonl. van iets verledens, b.v. φάλαγγες ἐλπόμενοι Πηλείωνα μηνιθμὸν ἀπορρῖψαι Π 281 (κατὰ σύνεσιν, Weckl. ἐλπομένων, verg. Π 775). — β) van iets toekomstigs Μ 407 (a. l. ἐέλδετο), γ 319 (Nck ἔλποιτό κε i. p. v. ἔ. γε), verg. φ 157.

****ἐλπωρή** (Ϝελπ.; verg. θαλπωρή), = ἐλπίς, h o o p, alleen nom., ἐλπωρή τοι ἔπειτα, met volg. (acc. c.) inf. β 280, ψ 287.

ϜεϜλύαται, ϜεϜλυμένος, z. εἰλύω.

ἐλύομαι (verw. met ἔλλω en lat. *volvo*), alleen aor. ἐλύσθη en ἐλυσθείς, z i c h b u i g e n, ὑπὸ γαστέρα, zich krommen ι 433; προπάροιθε ποδῶν, zich bukkend Ω 510; ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, zakte neer Ψ 393. †.

ϜέϜλυτο, z. εἰλύω; **ἔλων,** z. ἐλαύνω.

ἔλωρ (verw. met ἑλεῖν), alleen sing. nom. en acc., r o o f, b u i t, van mensen die de buit van vijanden, b.v. Ε 488, van onbegraven lijken die de buit van wilde dieren en roofvogels, b.v. ω 292, van goederen die de buit van rovers worden ν 208; plur. acc. alleen Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα ἀποτίσῃ, voor de beroving van P. Σ 93.

†**ἐλώρια,** τά, = het vorige Α 4.

†**ἐμβαδόν** (ἐμ-βαίνω), adv., t e v o e t Ο 505.

ἐμ-βαίνω, part. -βαίνων, impf. 3. plur. ἔμ-βαινον, aor. II 3. sing. ἔμβη, coni. ἐμβήῃ, perf. part. ἐμβεβαῶτα, -υῖα, plusqpf. 3. plur. ἐμβέβασαν **1)** i n g a a n, ἐν ἑκάστῃ (nl. νηί), bestijgen Β 720 (Bekk. δὲ Ϝεκάστῃ i. p. v. δ' ἐν ἑκάστῃ), ἔμβη νηὶ Πύλονδε, hij ging scheep naar P. δ 656 (verg. 653); abs. Β 619; causat. aor. I met tm., ergens i n d o e n g a a n, ἐν τὰ μῆλα ἐβήσαμεν λ 4. — **2)** ergens o p t r e d e n, τινί κ 164 (verg. Ζ 65); perf., ergens o p s t a a n, ἵπποις καὶ ἅρμασι Ε 199; overdr., μολυβδαίνη κατὰ βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, vastzittend aan Ω 81. — **3)** i n d e w e g t r e d e n, t u s s e n b e i d e k o m e n Π 94. — **4)** ergens op los gaan, z i c h r e p p e n Ψ 403. †.

ἐμ-βάλλω, praes. ἐμβάλλετε, impf. ἐνέβαλλε, aor. ἔμβαλε enz., inf. ἐμβαλέειν(-έμεν), med. alleen praes. imper. ἐμβάλλεο **I)** act. **1)** iets of iem. ergens i n w e r p e n (slingeren, leggen, brengen, geven), τί τινι, b.v. πῦρ νηί Ο 598, τινὰ πόντῳ Ξ 258, ἵππους πυρῇ Ψ 172, τὶ χερσίν Ξ 218, verg. α 438, β 37, (Τ 393 s.q), Φ 47, τινὰ εὐνῇ Σ 85, (δεμνίοις) ῥήγεα δ 298 (verg. Η 176); overdr., σφιν νεῖκος Δ 444. — **2)** vand. overdr., i n b o e z e m e n, v e r l e n e n, w e k k e n, b e z i e l e n m e t, ἵμερον θυμῷ Γ 139, μένος τινί Κ 366, σθένος τινὶ κραδίῃ Ξ 151; τὶ ἐνὶ φρεσί τ 10 (v. L. vermoedt ἐμοὶ φρεσίν i. p. v. ἐνὶ φρ.), καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, gaf het u in τ 485, μοι ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ β 79. —**3)** intr., κώπῃς, z i c h o p de riemen w e r p e n ι 489. —**II)** med., overdr., τὶ θυμῷ, eig. zich iets in het hart bergen, μῆτιν, alle schranderheid te baat nemen Ψ 313, φύξιν, aan vlucht denken Κ 447; met tm., ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, wierpen hun loten in (de helm) Ψ 352.

ἐμ-βασιλεύω, impf. ἐμβασίλευε, ergens h e e r s e n, k o n i n g z ij n Β 572; met dat. ο 413. †.

ἐμβέβασαν, -βαώς, -βήῃ, -βη, z. ἐμβαίνω.

†**ἐμ-βρέμομαι,** praes. -βρέμεται, s u i z e n in, ἱστίῳ Ο 627.

****ἔμ-βρυον** (βρύω, zwellen), j o n g ι 245 enz.

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ, z. ἐγώ; **ἐμέμηκον,** z. μηκάομαι; **ἔμεν(αι),** z. εἰμί; **ἔμεν(αι),** z. ἵημι.

†**ἐμέω** (skt *vámati*, lat. *vomo*), b r a k e n Ο 11.

ἔμικτο, z. μίγνυμι; **ἔμμαθε,** z. μανθάνω.

ἐμ-μαπέως (μαπέειν, grijpen, μάψ), adv., ij l i n g s (verg. *raptim*), ἀπόρουσε Ε 836, ὑπάκουσε ξ 485 (v. L. vermoedt ἐμμαπέως Υ 284 en 442 i. p. v. ἐμμεμαώς). †.

***ἐμ-μεμαώς,** -ῶτε, -ῶτες, fem. -υῖα (eig. perf. part., verg. μέμονα), v o l v u u r, h e f t i g, h a r t s t o c h t e l ij k Ε 142, 838, Υ 468, ψ 127 (Od. alleen hier; z. ook het vor.).

ἔμμεν(αι), z. εἰμί.

ἐμ-μενές (μένω), neutr. van ἐμμενής, als adv., alleen (op 't eind van een vers) ἐμμενὲς αἰεί, a l t ij d d o o r, o n a f g e b r o k e n Κ 361, ι 386.

ἔμμορε, z. μείρομαι.

†**ἔμ-μορος** (μείρομαι), d e e l a c h t i g, τιμῆς θ 480.

ἐμός, 3. (verg. ἐμέ, lat. *meus*), pron. possess., m ij n (als voc. τ 406); σὺν νηὶ ἐμῇ, met een schip van mij Α 183; enkele malen

met artikel, b.v. Λ 608, δ 71, soms door krasis daarmee samengesmolten, οὑμός Θ 360 (Brandr. ἁμός, v. L. ἡμός), τῇμῇ (beter τῇ ἐμῇ) Ι 654; door gen. van αὐτός versterkt, ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος β 45; ἐμός, mijn zoon π 300; ἐμὴ ἀγγελίη, tijding aangaande mij Τ 336.

ἐμπάζομαι (ἔμπαιος), alleen praes. en impf. ἐμπάζετο, altijd met negat., zich om iets bekommeren, om iets geven, op iets acht slaan, gewoonl. met gen. der zaak, θεοποπίης Π 50 (Il. alleen hier), μύθων α 271, ἱρῶν ι 553; met gen. van pers. alleen τ 134; met acc., alleen ἱκέτας π 422.

****ἔμπαιος** (πάομαι), ervaren, bedreven, ἔργων υ 379 (αί kort), κακῶν φ 400. †.

†**ἐμ-πάλλομαι,** struikelen over Ο 645 met tm. (z. πάλλω **2** *a*).

ἐμ-πάσσω, impf. ἐνέπασσεν, instrooien, overdr., inweven, ἀέθλους Γ 126 (verg. Χ 441).

ἔμ-πεδος, 2. (ἐν + πέδον), eig. in de grond staand, stevig vaststaand, λέχος ψ 203; vand. in stand, onverzwakt, ongedeerd, onverminderd, τεῖχος Μ 9, 12; χρώς Τ 33, πάντα β 227, γέρα Ι 335; ook βίη Δ 314, ἴς Λ 393, νόος Λ 813, φρένες Ζ 352, σ 215; onwrikbaar, μένος τ 493; gerust, ἦτορ Κ 94; zeker, betrouwbaar, πομπή θ 30; σήματα τ 250; zorgvuldig, φυλακή Θ 521, κομιδή θ 453; van een pers., goed bij zijn verstand Υ 183; neutr. **ἔμπεδον** als adv., ter plaatse, vast, onbeweeglijk, stevig, μένει Ρ 434, στηρίξαι ποσίν μ 434; gestadig, θέει Ν 141, verg. Ο 683, ν 86; zo ook **ἔμπεδα,** gestadig, geregeld, τίκτει μῆλα τ 113.

ἔμπης (afl. onzeker; volg. de ouden uit ἐν πᾶσιν ontstaan), in elk geval, toch, niettemin, des ondanks, μάλα περ νόστοιο χατίζων ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι λ 351; ἄλγεα δ' ἔ. ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ Ω 522; οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ, ἔ. ἐνθάδε παρμενέμεν Ο 399; τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ ἔ. εἰς γαῖαν ἵκετ' ἀυτμή Ξ 174; de concess. zin moet dikwijls uit de samenhang worden aangevuld, b.v. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔ., en nu moet ik het mij toch (al is het nog zo hard) laten welgevallen γ 209; ἀλλὰ καὶ ἔ. αἰσχρόν, (al is het ook vergeeflijk) toch is het ook Β 297; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔ., toch (καίπερ ἐπιλλιζόντων αὐτῶν) σ 12; ἔ. μοι δοκέει, in elk geval schijnt het mij toe (het zij zoals het zij) σ 354, verg. τ 37; μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔ., want hij zal (wat gij ook ter verontschuldiging moogt aanvoeren) niettemin ο 214.

ἐμ-πίμπλημι, imper. ἐμπίμπληθι Φ 311, fut. inf. -πλησέμεν, aor. ἐνέπλησε enz., coni. ἐνιπλήσῃς, -σωσι, med. aor. I ἐμπλήσατο, ἐνιπλήσασθαι, ἐμπλησάμενος, aor. II met pass. bet. ἔμπλητο, -ηντο, pass. aor. 3. plur. ἐνέπλησθεν, inf. ἐνιπλησθῆναι(-θήμεν') **1)** act., vullen, τὶ Υ 471, β 353; τί τινος, iets met iets, πυρὴν ἐσθλῶν κ 523, ῥέεθρα ὕδατος Φ 311; overdr., θυμὸν ὀδυνάων τ 117; ἐνέπλησαν (nl. πήρην) ρ 503, verg. 411. — **2)** pass. en med. aor. II, zich vullen, πόλις ἀλέντων Φ 607, βροτῶν ἀγοραί (Hartman -ή) θ 16, αἵματος ὀφθαλμώ Π 348, verg. ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρύοφιν πίμπλαντο κ 247 sq. (verg. δ 704 sq.); overdr., υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖσιν, zich met de ogen verzadigen, d. i. genieten van de aanblik van λ 452. — **3)** med. aor. I, zich vullen, zich verzadigen η 221 (Aristarch. pass. inf.); iets van zich vullen, μεγάλην νηδύν, zijn buik vullen ι 296; overdr., met gen., θαλέων κῆρ Χ 504, μένεος θυμόν Χ 312.

ἐμ-πίπτω, alleen aor. ἔμπεσε, coni. -πέσῃ, imper. -πεσε **1)** in of op iets vallen, πόντῳ δ 508, πέτρῃ Δ 108; treffen, αὐχένι ἰός Ο 451, verg. Δ 217. — **2)** overdr. *a*) van personen, neerdalen op, πόντῳ ε 50; zich storten op Π 81 (verg. πίπτω *b*); van vuur, πῦρ ἔμπεσε νηυσίν Π 113, ἐν ὕλῃ Λ 155. — *b*) van toestanden, κακὸν ἔμπεσε οἴκῳ ο 395; van gemoedsaandoeningen, zich meester maken van, bevangen, χόλος, δέος ἔμπεσε θυμῷ Ι 436, Ρ 625; met dubb. dat., τοι θυμῷ Π 206. — *c*) van woorden, invallen, ἔπος μοι ἔμπεσε θυμῷ μ 266.

****ἔμ-πλειος,** 3., vol, met gen. σ 119; ook ****ἐνί-πλειος,** -ον ρ 300.

†**ἐμπλήγδην** (ἐμ-πλήσσω), eig. ergens invallend, onbekookt υ 132 (verg. het latere ἔμπληκτος).

†**ἔμ-πλην** (πλησίος, πελάζω), in de nabijheid van, met gen. Β 526.

ἐμπλήσατο, -πλη(ν)το, z. ἐμπίμπλημι.

ἐμ-πνέω, part. (metri causa) **-πνείοντε,** aor. I ἐνέπνευσε en ἔμπνευσε, coni. 3. sing. ἐμπνεύσῃσι, op iets ademen of blazen, van paarden, μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ Ρ 502; overdr., inblazen, ingeven, van de goden, μένος, θάρσος τινί Κ 482, ι 381 (verg. Τ 159); met volg. inf., φᾶρος ὑφαίνειν τ 138 (verg. verder ἀναπνέω **2**, waar sommigen met Aristarch. ἔμπνυτο en ἐμπνύνθη lezen).

†**ἐμ-ποιέω,** impf. ἐνεποίεον, iets ergens in maken, πύλας ἐν πύργοισιν Η 438 (verg. Σ 490).

†**ἐμπολάομαι** (ἐμ-πολή, πέλω), impf. 3. plur. ἐμπολόωντο(-άοντο), voor zich kopen, inslaan, βίοτον ο 456.

****ἔμ-πορος,** reiziger, passagier β 319, ω 300. †.

***ἐμ-πρήθω,** impf. ἐνέπρηθον, fut. ἐνιπρήσω, -ει, inf. ἐνιπρήσειν en ἐμπρ., aor. ἔμπρησεν en ἐνέπρ. enz., aansteken, in brand steken, meestal met toevoeging van πυρί, b.v. νῆας Θ 182; ook met gen. partit. πυρός Ι 242; zonder een dergelijke bepaling, ἄστυ Ι 589, νῆας Ο 702.

†**ἐμ-πυρι-βήτης** (πῦρ, βαίνω), acc. -ην, boven het vuur staand, τρίποδα (om op het vuur te zetten) Ψ 702.

****ἐμ-φορέομαι,** alleen impf. ἐμφορέοντο, op iets gedragen worden, κύμασιν μ 419, ξ 309. †.

†**ἔμ-φῦλος** (φῦλον), tot de stam behorend, stamgenoot, ἀνήρ ο 273.

ἐμ-φύω, aor. ἐνέφῦσε, perf. 3. plur. ἐμπεφύᾱσι, part. fem. ἐμπεφυυῖα **1)** tr., aor., doen groeien in, ingeven, θεός μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν χ 348. — **2)** intr., perf., op iets groeien, met dat., τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι Θ 84; overdr., zich vastklemmen, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, hield zij omklemd Α 513; over ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί enz. z. φύω **1.** †.

ἐν (lat. *in*, ned. *in*), ook **ἐνί** of **εἰν** [εἰν volg. Schulze metri causa; v. L. ἐν, als begin-syllabe van een volg. woord; εἰνὶ alleen in εἰνὶ θύρῃσι θ 325 enz. (volg. W. Schulze metri causa) en (zo ook in navolging hiervan) in εἰνὶ θρόνῳ Θ 199 (volg. v. L. εἰνί corrupt)] **I)** adv. **A)** abs., ergens in, aan, onder, op, b.v. ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες (nl. εἰσιν) ι 132, ἐν δ' Ἔρις (nl. ἐστίν) Ε 740; vooral in de vorm ἔνι, b.v. πολέες δ' ἔνι μῦθοι (nl. εἰσιν) Υ 248; ook met een daarbij gevoegde dat., b.v. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, daar hij geen verstand in (de borst) heeft Ξ 141, verg. σ 355. — **B)** bij een ww. in de zin **1)** zonder nadere bepaling *a*) ergens in, ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι Ι 154, ἐν δ' αἶγες γεγάασιν ι 118 enz.; ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται ζ 131, verg. Τ 16; ook bij ww. van beweging, b.v. τίθει δ' ἐνὶ δῶρα θ 439; ergens aan, ἐν δὲ λέπαδνα ἔβαλε Ε 730, verg. ν 438 (en Ο 463). — *b*) onder (hen enz.), b.v. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε Π 551. — **2)** het adv. wordt door een dat. nader bepaald *a*) ergens in, b.v. ἐν δέ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστιν, binnen in de borst Π 162; ook bij ww. van beweging, b.v. ἐν δ' ἄρα κῆρυξ χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε Ψ 567; op plaatsen daarentegen als ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε ε 265 is οἱ dat. comm.; een dubbele dat. (een comm. en een van plaats) vindt men b.v. β 354, ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον δοροῖσι β 354; over ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί z. φύω **1.** — *b*) onder (hen enz.), b.v. ἐν δὲ γέλος ὦρτο θεοῖσιν, onder hen, de goden θ 343. — **II)** praepos. oorsprkl. met acc. (verg. ἐνδέξια enz.), locat. en gen. (z. Brugm. — Thumb.[4] p. 500 sqq.), bij Hom. alleen met dat. van plaats, eigenlijke bet. in, aan, op **1)** van plaats, ter aanduiding van *a*) het zich bevinden in, binnen een plaats, ἐν πατρίδι γαίῃ θ 461, ἐν μεγάροισι η 12 enz.; ἐν Ἄργεϊ Α 30, Τροίῃ λ 499 enz.; ἐν ποταμῷ, aan de kant van de rivier (d.i. in het droge gedeelte van de bedding) ε 466, verg. Σ 521, Ω 351; ἐνὶ φρεσίν Α 333, ἐνὶ θυμῷ 218. — *b*) het omgeven zijn door iets, θανέειν ἐν χερσίν Χ 426; οὐρανὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι Ο 192; dikwijls van perss., te midden van, onder, ἐν Δαναοῖσι δ 725, ἐν ἀθανάτοισι Α 520, ἐν ἀγύρει Ω 141, ἐν πᾶσιν η 51 enz.; ook = *coram*, b.v. ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω Ι 528; verder van toestanden, waarin iem. of iets zich bevindt, ἐνὶ πτολέμῳ Δ 258, ἐν εὐφροσύνῃ κ 465; ἐν νόστῳ, op, bij de terugkeer ω 96; ἐν δοιῇ Ι 230; ἐν μοίρῃ = κατὰ μοῖραν χ 54; over ἐν καρὸς αἴσῃ z. 3. κάρ. — *c*) het aan iets zijn, νευρὴν ἐν τόξῳ Ο 463; anders γυρὸς ἐν ὤμοισι τ 246. — *d*) het op iets zijn, b.v. χιὼν κατατήκετ' ἐν ὄρεσσι τ 205; ἐν ἵπποισι Λ 198. — *e*) het berusten bij, *penes*, νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν θεοῖσι Η 102; δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν κ 69; het eindigen bij of met, ἐν σοὶ λήξω Ι 97. — *f*) het berusten op, ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου Π 630, verg. Ο 741. — **2)** temporaal, van de tijd waarbinnen iets geschiedt, in, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, in de lentetijd Β 471 enz.; ἐν ὥρῃ, te juister tijd ρ 176; ἐν ὀπώρῃ μ 76; ἐν φάει φ 429 (verg. Ρ 647). — **3)** schijnbaar instrumentaal of modaal, ἰδέσθαι enz. ἐν ὀφθαλμοῖσιν, z. ὀφθαλμός; ὅς σε παρέλθοι ἐν δόλοισι ν 292, verg. η 212; ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα, in de handen nemen Ο 229; ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν, door de handen der mannen (eig. in de macht, zodat geen ontkomen meer mogelijk is) Ε 558, verg. Ω 738, Η 105; ὃν Κρονίδης αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει Χ 61.

Opmerkingen **1)** dikwijls vindt men ἐν, waar wij εἰς zouden verwachten, bij verba van beweging, waarbij dan tevens aan de rust wordt gedacht, die op de beweging volgt, b.v. ἐν Τρώεσσι θόρε Υ 381, ἐν στήθεσι βάς Ζ 65, ἐν γούνασι πίπτε Ε 370, ἐν χειρὶ τίθει Α 585, ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο Α 297 enz.; zo ook ἕζετο Ο 150, δέον μ 196, ἐνέχευε ζ 77 enz. (verg. Brugm.—Thumb[4] p. 464). — **2)** schijnbaar met gen., ten gevolge van een ellips, vooral bij eigennamen, b.v. ἐνὶ Κίρκης, nl. οἴκῳ κ 282, ἐν ἀφνειοῦ πατρός Ζ 47, vooral εἰν Ἀΐδαο Χ 389, λ 211 (zie echter εἰς Opm. **2**). — **3)** vaak staat ἔν of ἔνι achter het geregeerde subst., b.v. δ

127, H 221. — **4)** pleonast., ἐν δ' ὑπέρας ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ ε 260.

ἐναίρω (ἔναρα), praes. ἐναίρω enz., inf. ἐναίρειν en -έμεν, med. praes. ἐναίρεο, -όμενος, aor. ἐνήρατο **1)** act., werk maken van de ἔναρα, vand. (in de slag) doden (verg. ἐναρίζω), τινά, ook met toevoeging van τόξοισι Θ 296, ἔγχει Υ 96, χαλκῷ N 338; πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν, er zijn voor u om te doden Z 229, verg. Ω 243; ook κατ' οὔρεα θῆρας Φ 485. — **2)** med., = act. E 43; τινὰ δουρί Z 32; overdr., bederven, μηκέτι χρόα καλὸν ἐναίρεο τ 263.

ἐν-αίσιμος, 2., behorend tot het toebedeelde of het (nood)lot, *fatalis*, vand. **1)** voorspellend, σήματα B 353, ὄρνιθες β 182; ἐναίσιμα μυθήσασθαι (voortekens) β 159. — **2)** in orde, gepast, behoorlijk, φρένες σ 220, Ω 40, νόος ε 190, ἀνήρ Z 521; ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, zijn plicht doen ρ 321 (verg. κ 383); τοῦτο δ' ἐναίσιμον (praedicat.) οὐκ ἐνόησεν β 122, η 299; neutr. **ἐναίσιμον** als adv., ἐ. ἦλθον, te rechter tijd, op tijd Z 519.

ἐν-αλίγκιος, -ον, gelijkend op, gelijk aan, τινί E 5, θεοῖσ' αὐδήν (acc. part.) α 371, θεῷ ἄντην β 5; θεοῖσ' ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα (= θεῶν μήδεσιν) ν 89.

†**ἐν-αμέλγω,** impf. -άμελγε, ergens in melken, met dat. ι 223.

†**ἔν-αντα** (eig. ἐν + acc., verg. ἐν II begin), adv., tegenover, met gen. Y 67 (M 41 Monro ἔναντα, i. p. v. ἂν ἔν τε).

ἐν-αντίβιον (verg. ἀντίβιος), adv., geweld er tegen in zettend, aanvallend, man tegen man, tegenweer biedend, μαχέσασθαι Θ 168, πολεμίξων K 451, στῆναι ρ 439; met gen. Y 85.

ἐν-αντίος, 3. (behalve ν 226 altijd vóór de bukol. diair.) **1)** tegenover (liggend, staand enz.) Z 247, κ 391; = *coram* ζ 329; met gen. ψ 89 (a. l. -ον, adv.); met dat. I 190; (als vijand) met gen., Ἀχαιῶν E 497; neutr. **ἐναντίον** als adv., ξεῖνον ἐ. κάλεσσον, vóór mij ρ 544; εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐ., recht, vlak in 't gezicht Ψ 107; (vijandig) μάχεσθαι ἐ. (= ἐναντίβιον) Γ 433, χ 65, verg. χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν ἐ. N 106; met gen., σφοῦ πατρὸς ἐ. A 534; (vijandig) ἐ. ἵστασ' ἐμεῖο (a. l. ἐναντίος) N 448, verg. I 559; met dat., ὑσμίνην ἤρτυνον Ἕκτορι ἐ. O 304, νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐ. Y 252. — **2)** tegemoet, op iem. of iets af, ἄλοχος ἐναντίη ἦλθε Z 394, verg. ν 226; met dat. (vijandig), τώ οἱ ἐναντίω ὁρμηθήτην E 12; neutr. **ἐναντίον** als adv., met gen., ἐ. ἤλυθον ἵππων ξ 278, verg. O 454; met vijandel. bedoeling, ἐ. ὦρτο Λ 129, met gen., πάρδαλις εἶσι ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐ. Φ 574.

ἔναξε, z. νάσσω.

***ἔναρα,** τά, de den gedoden vijand afgenomen wapenrusting, wapenbuit, *spolia* Z 68, βροτόεντα K 528; in 't alg. buit I 188.

†**ἐν-αραρίσκω,** alleen perf. part. -αρηρώς, -ός, bevestigd in ε 236.

ἐν-αργής 2. (verg. 2. ἀργός **1**), duidelijk, kenbaar, (in levenden lijve), van goden, ὄνειρον δ 841 (of ὄνειρος en ἐναργές als adv.?), verg. γ 420, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, gevaarlijk zijn de goden, wanneer zij zich in levenden lijve aan de mensen vertonen Y 131 (Fick ἐναργές, als adv.), verg. η 201, π 161.

†**ἐν-αρηρώς,** z. ἐναραρίσκω.

***ἐναρίζω** (ἔναρα; verg. ἐναίρω), praes. ἐναρίζων, opt. -οι, impf. ἐνάριζε, -ον, aor. ἐνάριξα enz., den gedoden vijand de wapenrusting afnemen, *spoliare*, τινὰ ἔντεα P 187; ὄφρ' οἱ τούς ἐνάριζον ἀπ' (adv.) ἔντεα M 195; gewoonl. (in de slag) doden, τινά E 155; in 't alg. doden A 191.

ἐν-αρίθμιος, 2. (ἀριθμός), daarbijgeteld, ἄλλην ἐνίῃσι ἐναρίθμιον εἶναι (om het getal vol te maken) μ 65; overdr., ἐν βουλῇ ἐν., in tel B 202. †.

ἔνασσαν, z. ναίω.

ἐνάτερες, L. Meyer i. p. v. εἰνάτερες, z. daar.

***ἔνατος,** = εἴνατος, negende B 313, 327 (Schulze ἔεν εἰνάτη i. p. v. ἐνάτη ἦν).

***ἔν-αυλος** (αὐλός), uitgedroogd stroombed, ravijn Π 71; bergbeek Φ 283, 312. †.

†**ἐν-δείκνυμαι,** fut. -δείξομαι, zich verklaren, Πηλείδῃ, tegenover P. T 83.

ἕν-δεκα (lat. *un-decim*), elf B 713, ξ 103; als rond getal E 193.

***ἐνδεκά-πηχυς,** alleen neutr. -υ, elf el lang, ἔγχος Z 319, Θ 494. †.

ἐνδέκατος, 3. (ἕν-δεκα), elfde, ἠώς Φ 156; ἐνδεκάτη, als subst., elfde dag β 374.

ἐν-δέξιος, alleen plur. neutr. -α (verg. ἐν **II** begin), (van links) naar rechts (gaand enz.), vand. σήματα, d.i. gelukspellend, gunstig I 236 (of adv., ἐνδέξια . . . ἀστράπτει, verg. B 353, φ 413?); verder alleen neutr. plur. **ἐν-δέξια** als adv., naar rechts, rechtsom A 597, H 184, ρ 365 (verg. δεξιός en ἐπιδέξιος). †.

ἐν-δέω, alleen aor. -έδησα, -ε(ν), iets ergens aan binden, νευρήν O 469, ἐν δ' ὑπέρας ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ (nl. σχεδίῃ) ε 260; overdr., Ζεύς με ἄτῃ ἐνέδησε, verstrikte mij B 111, I 18. †.

†**ἐν-δίημι** (verg. δίεμαι), impf. 3. plur. ἐνδίεσαν, ophitsen Σ 584 (of wegjagen, met λέοντε als obj.).

†**ἔνδῖνα,** τά (ἔνδον), ingewanden, *intestina* Ψ 806.

ἔν-δῖος (< *ἐν-δίϜιος, van ἐν διϜί, verg. lat. *sub divo*, bij heldere lucht, in de middag, ἔνδιος ἦλθε δ 350, ἔνδιοι ἱκόμεσθα Λ 726. †.

ἔνδο-θεν (ἔνδον), adv., (van) binnen, ὑπακοῦσαι δ 283, ἧεν δ 293; met gen., αὐλῆς Ζ 247.

ἔνδο-θι (ἔνδον), adv., binnen Ζ 498, tegenst. θύρηφι χ 220; in het binnenst, met θυμός Α 243; aan de binnenkant Υ 271; met gen., binnen Σ 287.

ἔνδον (ἐν + δομ, verg. δόμος), adv., in het (mijn enz.) huis, thuis Σ 394, ε 61; in 't alg., binnen (een bepaalde ruimte) Λ 98, Φ 362, υ 13, χ 179; ἔ. ἐόντα = *domi nostrae* Ο 438, = ἐπιδημοῦντα Ν 363 [v. L. vermoedt Καβησόθι Ϝοικί' ἔχοντα, Weckl. -θι ναιετέοντα (= -τάοντα), i. p. v. -θεν ἔνδον ἐόντα]; met gen. (verg. ἐν Opm. 2), Διὸς ἔνδον, in de woning van Z. Υ 13, verg. Ψ 200.

****ἐν-δουπέω,** aor. ἐνδούπησα, -ε, neerploffen in, ἄντλῳ ο 479, μέσσῳ μ 443. †.

ἐν-δυκέως (verw. met ἀ-δευκής; δεύκει = φροντίζει Hèsuch.), adv., met zorg, liefderijk, με ἔτρεφε Ψ 90, ὁμαρτέων Ω 438, μὲ ἐφίλει η 256; ἐνδ. κρέα ἤσθιε, met graagte ξ 109.

ἐν-δύνω, = ἐνδύομαι, alleen impf. ἐνέδυνε, in iets gaan, met tm., ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος, drong Τ 367; vand. zich in iets steken, aandoen, χιτῶνα Β 42, περὶ στήθεσσι χιτῶνα Κ 21, 131 (verg. ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον Ψ 131). †.

***ἐν-δύω,** alleen intr. aor. II part. ἐνδῦσα, zich in iets steken, iets aantrekken, ἡ δὲ χιτῶν ἐνδῦσα Ε 736, Θ 387 (verg. Β 578, Κ 254 en 2. δύω **2** *b*). †.

ἐνέηκα, z. ἐνίημι; **ἔνεικα** enz., z. φέρω.

ἔν-ειμι, praes. ἔνεστι, -ειμεν, impf. ἐνῆεν, -έην, -εσαν, opt. -είη, ergens in zijn, zich ergens in bevinden, abs. Ε 477, ι 164; met dat., ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν κ 45; ἐν αὐτῷ (δόμῳ) Ζ 244; met adv., οἴκοι ἔνεστι γόος Ω 240; in iem., εἴ χάλκεόν μοι ἦτορ ἐνείη Β 490 (verg. Σ 419); zo ook ὀλίγος ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, er was nog maar weinig leven in (mij) Α 593, verg. Ρ 156.

ἕνεκα of ****ἕνεκεν** (alleen ρ 288, 310) en **εἵνεκα** (verw. met Ϝέκα, verg. ἑκά-εργος, wschl. < *ἕν-Ϝεκα), geëlid. ἕνεκ' en εἵνεκ', vóór spir. asp. ἕνεχ' en εἵνεχ', praepos. met gen. (zowel er voor als er achter), om, ter zake van, wegens, voor, ἕνεκ' ἀρητῆρος Α 94, εἵνεκα σεῖο ζ 156, ἕνεχ' ἵππων Ε 640, εἵνεκα κούρης θ 319; ter wille van, om, εἵνεκ' ἐμεῖο Α 174, 170; wanneer van de door ἕνεκα geregeerde gen. nog een andere gen. afhangt, dan staat ἕνεκα soms tussen die beide genitivi, 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς Γ 100; εἵν. τῶνδε, voor zover het van deze (= ons) afhangt β 191 (volg. Wolf later ingevoegd).

ἐνενήκοντα, z. ἐννήκοντα.

ἐνένιπε, z. ἐνίσσω.

ἐνέπω en **ἐννέπω** (< *ἐν-σέπω, verg. lat. *insece*, *in(s)quam*, ned. *zeggen*), praes. imper. ἔννεπε, part. ἐνέποντα enz., impf. ἔννεπε Θ 412, fut. ἐνισπήσω (over ἐνίψω z. ἐνίσσω), aor. II ἔνισπες, -ε (v. L. ἐνίσπες, -ε), coni. ἐνίσπω, [ἕσπω Fick i. p. v. εἴπω zonder Ϝ], ἐνίσπῃ, opt. ἐνίσποι(ς), imper. ἔνισπε (v. L. ἐνίσπε), [ἑσπέ, Fick i. p. v. εἰπέ zonder Ϝ] en ἐνίσπες, plur. ἕσπετε, inf. ἐνισπεῖν **1)** zeggen, spreken (van), verhalen (van), τὸν ὄνειρον Β 80, τοῦτον μῦθον β 137, κείνου ὄλεθρον δ 323, νημερτές γ 327 (verg. ρ 556), ἀληθές γ 247; σφὶ μῦθον Θ 412, μοὶ τὸν οἶτον Ω 388; ἄνδρα α 1; ook zonder acc. (met uit de samenhang aan te vullen obj.) Ζ 438, ρ 529; met afhank. vraag Β 761, θ 101. — **2)** spreken, πρὸς ἀλλήλους Λ 643, ψ 301.

†**ἐν-ερείδω,** aor. -έρεισαν, iets ergens in drukken, μοχλὸν ὀφθαλμῷ ι 383.

ἔνερ-θε(ν), ook **νέρ-θε(ν),** adv. **1)** van onderen, beneden, tegenst. ὕπερθε Ν 75, verg. ι 385, υ 352, ὑψόθεν Υ 57; οἱ ἔνερθε θεοί, de onderaardse goden Ξ 274 (anderen οἳ ἔν. θεοί, hl. εἰσιν, verg. Ο 225). — **2)** met gen., onder Θ 16; ook achter het bepaalde woord, θώρηκος, ἀγκῶνος ἐν. Λ 234, 252, γαίης νέρθε Ξ 204. Verg.

***ἔνεροι** (ἐν), de onderaardsen, zowel goden als schimmen Ο 188, Υ 61. †. Verg.

***ἐνέρ-τερος,** comp. bij ἔνεροι, dieper, πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων Ε 898; οἵ περ ἐνέρτεροί (verg. ἀγρό-τερος) εἰσι θεοί, in tegenst. tot de goden in de hemel Ο 225 (a. l. νέρτεροι, van **νέρτερος**, verg. umbr. *nertro-*, linker, ned. *noord*, z. Be., Lexil. p. 233).

ἔνεσαν, z. ἔνειμι.

†**ἐνετή** (ἐν-ίημι), speld (v. L. haakje) Ξ 180 (z. Helb.[2] p. 200 en 276).

†**'Ενετοί,** *Heneti*, volk in Paflagonië (later daar niet meer vermeld) Β 852.

****ἐν-εύδω,** inf. -εύδειν, impf. -εῦδεν (-ηῦδ.), ergens in of op slapen γ 350, met dat. υ 95. †.

****ἐν-εύναιον** (εὐνή), eig. hetgeen zich in de legerstede bevindt, vand. bed (dat waarop men ligt), δέρμα αἰγός, αὐτοῦ ἐν. ξ 51; plur., beddegoed π 35 (of inliggenden, d.i. beslapers, dan van ἐνεύναιος). †.

†**ἐνηείη** (anderen **-εΐη**), vriendelijkheid P 670. Van

ἐν-ηής, -έος (miss. verw. met skt *ávas*, gunst, lat. *aveo*), vriendelijk P 204, ϑ 200 (Od. alleen hier).

†**ἔν-ημαι,** ergens in zitten, impf. -ήμεϑα δ 272.

†**ἐν-ήνοϑε,** perf. II, zich verheffen in, κνίση ἐνήνοϑεν, stijgt daarin op ρ 270 (zo Aristarch. i. p. v. ἀνήνοϑεν, z. daar).

ἐνήρατο, z. ἐναίρω.

ἔνϑα [ἐνο-, *ille*, + -ϑα = -ϑε(ν)], adv. **I)** demonstr. **1)** van plaats, hier, daar, dikwijls met nauwkeuriger bepaling, b.v. ἔνϑα καϑέζετ' ἐπὶ ϑρόνου A 536; αὐτοῦ ἔνϑα, daar (ter plaatse) Θ 207, ἔνϑα δ' ἔνι μ 85; daarin κ 20; οὐδ' ἔνϑα, zelfs daar niet α 18 (volg. anderen van tijd, z. **2)**; tot aanwijzing van een beweging, daar(heen) N 23, γ 297; vaak ἔνϑα καὶ ἔνϑα, hier en daar B 476, heen en weer B 462, verg. 90, heen en terug β 213, verg. Σ 543, in de lengt een in de breedte κ 517, aan beide kanten, rechts en links K 264, ξ 11; ἔνϑα ἢ ἔνϑα O 82; ϑεόν . . . ἢ ἔνϑ' ἢ ἔνϑα κιόντα, hier- of daarheen komend, d.i. komend of gaand κ 574; ἔνϑ' ἄρα, daar nu N 15, τ 50. — **2)** van tijd, toen, nu, dan β 104, ἔνϑ' αὖ E 471, ἔνϑ' αὖτ' β 382; vooral in het verhaal, om den hoorder op het ogenblik der beslissing midden in de handeling te brengen, b.v. B 155, α 11; ook versterkt door ἔπειτα, dat gewoonl. door een of twee woorden, meestal door δέ, van ἔνϑα gescheiden wordt, b.v. N 444, κ 297; ter inleiding van het nazindeel B 308, verg. β 151. — **II)** relat., waar A 610, ἐνϑ' ἄρα γ 32, ἔνϑ' ἄρα τε Π 481, ἔνϑα περ, waar juist Z 379, α 128, ἔνϑα τε B 594; waarheen α 210.

ἐνϑά-δε, adv. **1)** hier B 296, β 51; ἔνϑ. αὖϑι, hier ter plaatse ε 208. — **2)** hierheen Δ 179, π 8.

ἐνϑέμεναι, z. ἐντίϑημι.

ἔνϑεν (ἔνϑα), adv. **1)** van plaats *a)* demonstr., van hier, van daar K 179, β 329; ἔνϑεν—ἑτέρωϑι δέ, aan de ene kant — aan de andere μ 235 (verg. 59—73); overdr., ἔ. ἑλών, van dat punt af ϑ 500; van afstamming, γένος δέ μοι ἔνϑεν ὅϑεν σοι Δ 58. — *b)* relat., = ὅϑεν, vanwaar Ω 597; met voorafgaand ἔνϑα ε 195; οἶνον ἔνϑεν (= οὗ) ἔπινον, de wijn waarvan zij dronken δ 220, verg. τ 62; ἔνϑεν ἀπῆλϑε, daar, van waar P 703 (volg. anderen = ἀφ' ὧν, z. Leaf²). — **2)** van tijd, dan N 741 (Brandr. ἔνϑα δέ κεν i. p. v. ἔνϑεν δ' ἄν).

ἐνϑέν-δε, adv., van hier, van daar Θ 527, I 365, λ 69. †.

ἐν-ϑρώσκω (anderen -ϑρῴσκω), alleen aor. II ἔνϑορε, ergens in springen, zich ergens in of op storten, πόντῳ Ω 79, ὁμίλῳ O 623 (verg. E 161, Y 381); λὰξ ἔνϑορεν ἰσχίῳ, hij sprong hem met de hiel tegen de heup, d.i. hij gaf hem een schop tegen de heup ρ 233. †.

†**ἐν-ϑύμιος** (ϑυμός), ter harte gaand, μή τοι λίην ἐνϑύμιος ἔστω, wees niet al te bezorgd om hem ν 421 (verg. κατα-ϑύμιος).

ἐνί en **ἔνι,** z. ἐν.

†**ἐνιαύσιος** (ἐνιαυτός), één jaar oud, σῦς π 454.

ἐνιαυτός (afl. onzeker; volg. Prellw. uit ἐνὶ αὐτῷ «*nach Jahr und Tag, eigl. wenn es an demselben, wenn der Kreis der Erscheinungen in der Natur und am Himmel abgelaufen ist*»), eig. jaardag (dag waarop een jaar vol wordt) B 225, κ 496; εἰς ἐνιαυτόν Φ 444, ξ 196; τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν T 32, δ 86 (verg. εἰς **II 2** en τελεσφόρος); vand. in 't alg. jaar Ψ 833, ο 455; Διὸς ἐνιαυτοί, omdat Zeus de tijd regelt B 134; ἐνιαυτόν, een jaar lang α 288.

****ἐν-ιαύω,** alleen impf. ἐνίαυε, ergens in slapen ι 187; ᾗσι ἐνίαυε bij, onder welke ο 557 (verg. ω 209, v. L. ἠδ' ἐνίαυον i. p. v. ἠδὲ ἴαυον).

†**ἐν-ιζάνω,** impf. -ίζανον, zich neerzetten in, αἰϑούσῃσιν Y 11.

ἐν-ίημι, 3. sing. -ίησι, imper. -ίετε, fut. -ήσεις, -ει, -ομεν, aor. ἐνῆκας, -ῆκεν, -ήκαμεν, 3. sing. ook ἐνέηκε, part. fem. ἐνεῖσα **1)** ergens in zenden, τινά, iem. (in de strijd) Ξ 131, πέλειαν (onder de overigen) μ 65; overdr., τινὰ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν (iem. nog hoogmoediger maken) I 700; πόνοισι (met zorgen overstelpen) K 89; ὁμοφροσύνῃσιν, tot eensgezindheid brengen, eensgezind maken ο 198. — **2)** ergens in werpen, doen, leggen, abs. δ 233 (verg. κ 317); νηυσὶν πῦρ M 441 (verg. Ψ 177); πόντῳ (met voorafgaand νῆα), het schip in zee laten β 295, verg. μ 293; (zonder voorafgaand νῆα) in zee steken μ 401; overdr., τινὶ ἀναλκίδα ϑυμόν, iem. lafheid, vrees inboezemen (a. l. φύζαν ἐνῶρσε i. p. v. ϑυμὸν ἐνῆκε) Π 656, τινὶ ϑάρσος ἐνὶ στήϑεσσιν P 570, τινὶ κότον Π 449, μένος ν 387 (verg. ook ἵημι **I 1** *a* en *b*).

†**'Ενιῆνες** (wschl. de latere Αἰνιᾶνες; a. l. Αἰνιῆνες met suniz.), volksstam bij Dōdōnè B 749.

***ἐνι-κλάω,** inf. ἐνικλᾶν, doorbreken, overdr., verijdelen, ὅτι κεν εἴπω Θ 408 = 422 (Nck ἐνισσέμεν). †.

****'Ενīπεύς,** -ῆος (ἐνίσσω), rivier (in Thessalië) λ 238, 240. †.

ἐνīπή (miss. verw. met ἴπτομαι), berisping, terechtwijzing Δ 402; bedreiging ε 446; schelden υ

266; versterkt door een adi., b.v. ἀργαλέῃ Ξ 104, ἔκπαγλος κ 448, κρατερῇ (a. l. χαλεπῇ) Ε 492 (verg. ἀποτίθημι 2).

ἐνίπλειος, z. ἔμπλειος; ook ἐύπλειος.

ἐνιπλήσῃς, -πλήσασθαι, -πλήσωσι, z. ἐμπίμπλημι.

ἐνι-πλήσσω (= ἐμπλήσσω), alleen aor. I coni. -πλήξωμεν, -ωσι, part. -πλήξαντες, ergens in storten (intr.), met dat., τάφρῳ Μ 72, Ο 344, ἕρκει χ 469. †.

ἐνιπρήθω, z. ἐμπρήθω.

ἐνίπτω, z. ἐνίσσω.

***ἐνι-σκίμπτω** (verw. met σκήπτω), alleen aor. I part. -σκίμψαντε en pass. aor. I -σκίμφθη, iets ergens tegen drukken, οὔδει καρήατα Ρ 437; pass., ergens in varen, δόρυ οὔδει ἐνεσκίμφθη Π 612, Ρ 528 (verg. ἐνστηρίζομαι). †.

ἔνισπε, ἔνισπες(ἐνίσπε, -ες), z. ἐνέπω.

ἐνίσσω (ἐνιπή), inf. ἐνισσέμεν, part. -ων, impf. ἐνίσσομεν, pass. part. ἐνισσόμενος ω 163, fut. ἐνίψω, -ει (wschl. bedoeld als fut. van ἐνέπω) Η 447, β 137, λ 148, aor. II ἐνένῑπε en ἠνίπαπε, hiernaar gevormd praes. **ἐνίπτω,** imper. ἔνιπτε, opt. ἐνίπτοι, hard toespreken, berispen, uitschelden, gewoonl. door dat. nader bepaald, τινὰ ὀνειδείοις ἐπέεσσιν σ 326, χαλεπῷ μύθῳ Β 245; μὲ χαλεποῖσι ὀνείδεσι θυμόν Γ 438; ook τινὰ μύθῳ Γ 427, υ 303; τὸν αἰσχρῶς Ψ 473; τινά Ο 546, χ 212; ἐκπάγλοισ' ἐπέεσσιν Ο 198, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν Ω 238, ὀνειδείοισιν Χ 497; abs. σ 78 enz.; κραδίην ἠνίπαπε, vermanen υ 17; door een zeugma ook van lichamelijke mishandeling, ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἠδὲ βολῇσιν ω 161; pass. ω 163.

ἐνιχριμφθείς, z. ἐγχρίμπτω.

ἐνίψω, z. ἐνίσσω.

ἐννέα (grondvorm *ἐνϝα; lat. *novem*), negen, Β 134, λ 577, als rond getal Β 96, Ζ 174, γ 7 (z. ook v. L. Π 785 en ἐννέωρος).

†ἐννεά-βοιος, -ον (βοῦς), negen runderen waard Ζ 236.

†ἐννεα-καί-δεκα (anderen ἐννέα καὶ δέκα), negentien Ω 496.

ἐννεά-πηχυς, -υ, plur. nom. -πήχεες λ 311, negen el lang, ζυγόδεσμον Ω 270. †.

***ἐννεά-χῑλοι,** negen duizend Ε 860, Ξ 148. †.

ἔννεον, z. ἐννέω.

ἐννε-όργυιος (ὀργυιά), negen vaam lang λ 312 (met suniz. van de 2e en 3e lettergreep; Leaf² vermoedt ἐννόργ., Bentl. ἐννορόγ.).

ἐννέπω, z. ἐνέπω.

†ἐννεσίῃ (ἐν-ίημι; ἐνν- metri causa i. p. v. ἐν.), inblazing Ε 894 (v. L. ἐνεσίῃσι, verg. ἀθάνατος).

†ἐννέω, impf. ἔννεον, ergens in zwemmen Φ 11 (volg. anderen impf. van νέω).

ἐννέωρος, -ον (ἐννέα en ὥρη), steeds in verband met iets bovennatuurlijks en wonderlijks, negenjarig, d.i. negen jaar oud (van de reuzen Ōtos en Efialtès) λ 311; negen jaar lang, Μίνως . . . ἐννέωρος βασίλευε τ 179 (volg. Plat. Legg. p. 624 B = δι' ἐνάτου ἔτους, d.i. om de acht jaar, verg. J. G. Frazer, The Golden Bow³ III p. 58 sqq.); van dieren, negen jaar oud, βοῦς (waarvan Aiolos' zak gemaakt is) κ 19, σίαλοι (de door Kirkè betoverde gezellen van Odusseus) κ 390; ook van zaken, ἄλειφαρ (voor Patroklos' wonden) Σ 351 (steeds met suniz. van -εω; Leaf² vermoedt ἔννωρος; z. ook v. L.). †.

ἐννή-κοντα en **ἐνενήκοντα** (ἐννέα en δέκα), negentig τ 174, Β 602. †.

ἐνν-ῆμαρ (< *ἐνϝ-ημαρ, ἐννέα en ἦμαρ, verg. ἑξῆμαρ), adv., negen dagen lang Μ 25, gewoonl. met volg. (τῇ) δεκάτῃ Α 53, η 253.

***Ἔν-νομος 1)** Musiër, vogelwichelaar en bondgenoot der Trojanen, gedood door Achilleus Β 858, Ρ 218. — **2)** Trojaan, gedood door Odusseus Λ 422. †.

ἐννοσί-γαιος (van ἔνοσισ, verg. εἰνοσίφυλλος, en γαῖα; Bekk. εἰνοσ., Schulze ἐνοσ., verg. ἀθάνατος), aardschokker = ἐνοσίχθων, epith. van Poseidāōn, als verwekker van aardbevingen Ν 43 (verg. Υ 57 sq.); verbonden met κλυτός Θ 440, εὐρυσθενές Η 455, γαιήοχος Ι 183, λ 241.

ἕννυμι (ϝένν.; < *ϝέσν., ion. εἴνυμι, verw. met skt *vástē*, kleedt zich, got. *vas-jan*, kleden, lat. *ves-tis*), fut. ἕσσω, -ει(ϝέσσω, -ει), aor. ἕσσα(ἔϝεσσα) enz., med. praes. inf. (ϝ)έννυσθαι, impf. (ϝ)έννυτο, aor. (ϝ)έσατο, ἕσαντο(ἐϝέσαντο) Υ 150, (ϝ)έσσατο, ἕσσαντο (ἐϝέσαντο), ἐέσσατο(ἐϝέσσατο), inf. (ϝ)έσασθαι, part. (ϝ)εσσάμενος enz., perf. (ϝ)εἷμαι, (ϝ)έσσαι, εἷται(ϝέσται), part. (ϝ)ειμένος enz., plusqpf. (ϝ)έσσο(ἔϝεσσο), (ϝ)έστο en ἕεστο(ἔϝεστο), 3. dual. ἕσθην(ἐϝέσθην), 3. plur. (ϝ)είατ' (metri causa, Ahr. ϝέατ') **1)** act., iem. iets aantrekken, aandoen, εἵματα η 265, τὸν εἵματα Ε 905, σὲ χλαῖναν ρ 557; ook ἀμφί με χλαῖναν κ 542, Πάτροκλον περὶ τεύχεα Σ 451. — **2)** med., zich bekleden met, aantrekken, van kledingstukken en wapenen, ῥινὸν λύκοιο Κ 334, φᾶρος ε 230, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ε 229; χλαίνας καθύπερθεν ἕσασθαι (om zich mee te bedekken) δ 299 (verg. ξ 520 volgg.); ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἑσσάμενοι (het obj. is in de relat. zin getrokken) Ξ 372; met dat. loc., χροῒ χαλκόν Τ 233; ook περὶ χροῒ χαλκόν Ξ 383, τεύχεα Η 207; ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος Κ 177;

ἐπὶ (adv.) δὲ νεφέλην ἕσσαντο Ξ 350 (verg. 282); perf. en plusqpf. (volg. v. L. eig. een ander praes. en impf. met bet. van perf. en plusqpf., verg. κεῖμαι en κρέμαμαι), b e k l e e d, v o o r z i e n z ij n, τί, met, van iets, τεύχεα εἱμένοι Δ 432, χρύσεια εἵματα ἕσθην, zij hadden aan Σ 517; χλαίνας εὖ εἱμένοι ο 331; κακὰ εἱμένος, slecht gekleed τ 327, ἀεικέα ἕσσο π 199; dikwijls met dat. loc. naast acc., κακὰ χροῒ εἵματα εἷμαι ψ 115, εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην Ο 308; met περί, b.v. τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο Ψ 67; ἦ τέ κεν ἤδη λάινον ἕσσο χιτῶνα, hadt gij reeds een stenen ch. om, d.i. dan waart gij reeds gestenigd (volg. anderen is de stenen ch. de grafheuvel, gevormd door de stenen, waarmee iemand gestenigd is, verg. Studn. p. 62, 20 en χιτών) Γ 57; overdr., ξυστὰ κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, aan de punt met brons bekleed Ο 389; φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, in het hart toegerust met Υ 381 (verg. Π 157 en ἐπι-έννυμι).

ἐν-νύχιος, 3. (νύξ), i n d e n a c h t, προμολών Φ 37, verg. Λ 683, κατάγοντο γ 178. †.

†**ἔν-νυχος,** = het vorige Λ 716.

ἐνόδιος, z. εἰνόδιος.

†**ἐν-οινοχοέω,** part. ἐνοινοχοεῦντες, w ij n i n s c h e n k e n, οἶνον (anderen ϝοῖνον ϝοινοχοεῦντες) ἐνὶ δεπάεσσιν γ 472.

ἐνοπή (ἐνέπω) **1)** s t e m κ 147 (Od. alleen hier). — **2)** k l a n k, αὐλῶν συρίγγων τε Κ 13. — **3)** g e s c h r e e u w Ω 160, in 't bijz. k r ij g s g e s c h r e e u w, verbonden met κλαγγή Γ 2, μάχη Μ 35.

***Ἐνόπη,** stad van Agamemnōn in Messènè Ι 150, 292. †.

ἐν-όρνῡμι, aor. I ἐνῶρσας, -εν, part. -όρσας, med. aor. II ἐνῶρτο **1)** act., i n of b ij iem. w e k k e n, τῇσιν γόον Ζ 499, Ἕκτορι φύζαν Π 656, verg. Ο 62 (en ἐνίημι **2**; met tm. Β 451; z. ook ὄρνυμι **I 2**). — **2)** med., o n t s t a a n of z i c h v e r h e f f e n o n d e r, ἐνῶρτο γέλος θεοῖσιν Α 599 (verg. θ 343).

***ἐν-ορούω,** aor. I ἐνόρουσα enz., a a n s p r i n g e n op, z i c h w e r p e n o p, a a n v a l l e n, Τρωσί Π 783, τῇ Λ 149; abs. Λ 747 (verg. 91 sq.); van een leeuw, αἴγεσιν Κ 486. †.

†**ἔν-ορχος,** -ον (ὄρχις), o n g e s n e d e n Ψ 147.

ἐνοσίγαιος, z. ἐννοσίγαιος.

ἐνοσίφυλλος, z. εἰνοσίφυλλος.

ἐνοσί-χθων (verg. ἐννοσί-γαιος), alleen nom. en γ 6 dat. -χθονι, b o d e m s c h o k k e r, epith. van Poseidāōn, Ποσειδάων ἐνοσίχθων Η 445; meestal zonder Ποσ. Υ 13, η 35, κρείων ἐνοσίχθων Θ 208, εὐρὺ κρείων Λ 751, κυανοχαίτη γ 6.

†**ἐν-στάζω,** pass. perf. -έστακται, i n d r u p p e l e n, overdr., εἰ δή σοῦ τοι πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ β 271.

†**ἐν-στηρίζω,** v a s t i n d r u k k e n, alleen pass. plusqpf., ἐγχείη γαίῃ ἐνεστήρικτο (zat vast in) Φ 168 (verg. ἐνισκίμπτω).

†**ἐν-στρέφομαι,** ergens in d r a a i e n, μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται Ε 306.

ἐν-τανύω, = ἐντείνω, praes. ἐντανύουσιν, fut. ἐντανύειν (a. l. ἐντανύσειν), aor. ἐντάνυσε enz., med. aor. inf. ἐντανύσασθαι, pass. fut. ἐντανύεσθαι, ergens in s p a n n e n, νευρήν, de pees spannen en in de κορώνη hangen τ 487 enz. (verg. ψ 201); eveneens τόξον, βιόν, de boog spannen en zo goed gereed maken om er mee te schieten φ 150, τ 577 enz. (verg. Hèr. II 173), med. φ 403; pass., τόξον ἐντανύεσθαι φ 92.

†**ἐνταῦθα** (ἔνθα), adv., d a a r h e e n, τρέψειε Ι 601.

ἐνταυθοῖ (ἔνθα) adv., d a a r, κεῖσο Φ 122, ἧσο σ 105, υ 262. †.

ἔντεα, τα (ἀνύω), alleen plur., dat. ἔντεσι, g e r e e d s c h a p (*arma*) **1)** g e r e i, δαιτός η 232. — **2)** w a p e n e n, w a p e n r u s t i n g Ε 220, ἔντεα Ἀρήια Κ 407 (= ἀρήια τεύχεα Ζ 340); in 't bijz., s c h i l d Κ 34, Π 663; helm, schild en twee lansen (de voornaamste stukken van de mukeense uitrusting, verg. θώρηξ) Κ 75, verg. τ 17.

***ἐν-τείνω,** alleen pass., perf. en plusqpf. ἐντέταται en ἐντέτατο, b e s p a n n e n, δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται, de wagenbak is bespannen met repen leer (d.w.z. volg. Leaf: de bodem is gevormd door een soort vlechtwerk van riemen) Ε 728; κυνέη ἱμᾶσιν ἐντέτατο Κ 263. †.

ἔντερον (ἐντός, lat. *interus*) **1)** †sing., d a r m, οἰός, schapedarm, d.i. snaar φ 408. — **2)** *plur., *intestina*, i n g e w a n d e n (van de mens), d a r m e n Ν 507.

†**ἐντεσι-εργός** (ἐντεσι-ϝ.; ἔντεα en ἔργον), in h e t t u i g w e r k e n d, d.i. t r e k k e n d, ἡμίονοι Ω 277 (Nck ἠνυσιεργός, z. daar; W. Schulze ἐννεσιεργός, verg. aor. ἤνεσα naast ἤνυσα, ἐνν. metri causa i. p. v. ἐν.).

†**ἐν-τεῦθεν** (ἔνθα), adv., v a n d a a r τ 568.

ἐν-τίθημι, fut. ἐνθήσω, aor. II inf. -θέμεναι, med. impf. 1. plur. ἐντιθέμεσθα, aor. II 2. sing. ἔνθεο, 3. ἔνθετο, imper. ἔνθεο, part. -θεμένη **1)** act., ergens i n l e g g e n of z e t t e n, σῖτον ε 166; φιάλην ἐν κλισίῃ Ψ 254; χλαίνας Ω 646; z. ook τίθημι **A I 2** en **II 3***c*. — **2)** med. *a*) iets of iem. van zich ergens i n l e g g e n of z e t t e n, κτήματα γ 154, τινὰ λεχέεσσιν Φ 124; z. ook τίθημι **B 1** *c*; overdr., μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, schenk niet aan de vaderen dezelfde verering Δ 410. — *b*) overdr.,

in zich leggen, overdr., ἵλαον ἔνθεο θυμόν I 639; χόλον θυμῷ (toornig worden) ω 248, τοι κότον λ 102, verg. Z 326; μῦθον θυμῷ (het woord ter harte nemen) α 361; z. ook τίθημι **B 2** *a*.

ἔντοθε, z. ἔντοσθε.

ἐντός (ἐν) **1)** adv., binnen, ἐ. ἔχειν, binnen zich hebben, omsluiten, bevatten M 8, β 341; μὴ ἐ. πυκάζοιεν σφέας αὐτούς (in het ruim van het schip) μ 225; in zijn (enz.) binnenst K 10, β 341 (verg. ook P 211); z. ook ἔργω **1.** — **2)** praepos. met gen., binnen, τείχεος ἐντός M 374, λιμένος πολυβενθέος ἐντός κ 125.

ἔντοσ-θε(ν), geëlid. ἔντοσθ' ι 298, en **ἔντο-θε** ι 239, 338 (H. Rumpf. i. p. v. ἔκτοσθεν, z. daar), adv., (van) binnen, abs. K 262, μ 241; met gen. Z 364, α 126; achter de gen. M 416, α 128.

ἐν-τρέπω, alleen pass. praes. ἐντρέπεται ἦτορ, het hart wordt omgekeerd, geroerd in O 554, α 60. †.

†**ἐν-τρέχω,** ergens in lopen, εἰ γυῖα ἐντρέχοι, zich er (gemakkelijk) in bewogen T 385.

***ἐν-τροπαλίζομαι** (ἐντρέπομαι, verg. μετατροπαλίζομαι), alleen praes. part., zich telkens omkeren Z 496, Λ 547, P 109; zich telkens afwenden (om een klap te ontgaan) Φ 492. †.

ἐντύνω en **ἐντύω** (verw. met ἔντεα), impf. ἔντυνον(ἤντ.) μ 183 en ἔντυεν, -ον, aor. imper. ἔντυνον I 203 (Bentl. ἔντυνε), part. ἐντύνασαν, med. praes. coni. ἐντυνώμεθα, part. -τυνόμενοι, impf. ἐντύνοντο(ἠντ.), aor. (of praes.) coni. 2. sing. -τύνεαι ζ 33 (met suniz., v. L. -τύνῃ'), part. ἐντυναμένη **1)** act., gereed maken, εὐνήν ψ 289, δέπας ἑκάστῳ I 203, ἵππους, optuigen E 720; ἀοιδήν, aanheffen μ 183; ἑαυτήν, tooien Ξ 162. — **2)** med. *a*) zich gereed maken, zich tooien μ 18. — *b*) voor zich gereed maken, δαῖτα γ 33, ἄριστον Ω 124; ὄφρα τάχιστ' ἐντύνεαι, opdat gij (er) zo spoedig mogelijk (mee) gereed komt ζ 33.

†**ἐν-τυπάς** (miss. verw. met τύπτω), adv., er in geslagen, ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, stijf in de mantel gehuld Ω 163.

ἐντύω, z. ἐντύνω.

***Ἐνυάλιος** ('Ενυώ), epith. van Arès, als den god der veldslagen N 519, verg. 521, vooral 'Ενυαλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ, op 't eind van een vers, b.v. B 651 (verg. ἀνδρεϊφόντης); Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος P 211.

†**Ἐνυεύς,** -ῆος ('Ενύω), koning van Skūros, door Achilleus gedood I 668.

ἐν-ύπνιον (ὕπνος), neutr. van ἐνύπνιος als adv., in de slaap, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος B 56, ξ 495. †.

***Ἐνυώ,** godin van de oorlog, gezellin van Arès E 333, 592. †.

†**ἐν-ῶπα** (< ἐν ὦπα, z. ἐν **II** begin), in 't gelaat, κατ' ἐ. ἰδών Δαναῶν, recht in het gelaat O 320 (verg. κατ' ὄσσε ἰδών P 167).

†**ἐνωπαδίως** (ἐν-ῶπα), adv., in het gelaat kijkend (= κατ' ἐνῶπα ἰδοῦσα), ὄψει μιν ἐ. (als ze hem goed aankeek) ἤισκεν ψ 94.

***ἐν-ωπῇ** (ὤψ), adv., voor de ogen, in 't openbaar E 374, Φ 510. †.

ἐν-ώπια, τά (plur. neutr. van ἐνώπιος, wat voor de ogen is), de naar de binnentredenden toegekeerde wanden der αἴθουσα δώματος, d.i. dus van het μέγαρον in de πρόδομος δ 42, χ 121, Θ 345; in een tent N 261; zij worden παμφανάοντα genoemd, omdat zij gewit zijn of om de bronslaag over het houten beschot (z. Helb.² p. 100). †.

ἐξ, vóór consonanten ἐκ, z. daar.

ἕξ (< *σϝέξ, lat. *sex*, ned. *zes*), zes ι 60, E 270.

†**ἐξ-αγγέλλω,** aor. -ήγγειλεν, vertellen, *enuntiare*, τινί E 390 [Brandr. 'Ερμείᾳ ἤγγειλεν i. p. v. 'Ερμέᾳ (met suniz.) ἐξήγγειλεν].

†**ἐξ-αγορεύω,** impf. -αγόρευεν, mededelen, met acc. λ 234.

ἐξ-άγω, praes. imper. ἔξαγε, impf. ἐξῆγε, ἔξαγεν, aor. II ἐξήγαγε, -άγαγεν, opt. -αγάγοις, part. -αγαγόντες, ergens uit, naar buiten voeren, halen, brengen, τινά A 337 (verg. T 245, δ 301), τινὰ μάχης E 35, ὁμίλου E 353, δόμων θύραζε ο 465; σὲ μῆτις ἐξ ἄντροιο υ 21; ἐκ μεγάροιο θ 106, Σκυρόθεν T 332; (τύμβον χεύομεν) ἐξαγαγόντες ἐκ πεδίου, (aarde) halen uit de vlakte H 336 (volg. anderen: doen rijzen, n.l. τύμβον, uit de vl.); overdr., van de godin der geboorte, τινὰ πρὸ φόωσδε, iem. te voorschijn in het licht, d.i. ter wereld doen komen Π 188 (verg. T 118).

†**Ἐξάδιος,** Lapieth, makker van Peirithoos A 264.

†**ἑξά-ετες** (ϝεξάϝ.), neutr. van ἑξαέτης (= att. ἑξέτης), adv., zes jaar lang γ 115.

ἐξ-αίνυμαι, alleen impf. ἐξαίνυτο(ἐξήνυτο), uitnemen, νηὶ ἐνὶ πρυμνῇ ἐξαίνυτο δῶρα, hij nam de geschenken uit (de wagen en legde ze) op . . . (neer) ο 206; ontnemen, θυμόν E 848, Y 459 (verg. Δ 531); met dubbele acc. E 155.

ἐξ-αίρετος, 2., uitgelezen B 227; 'Ιθάκης, uit Ith. δ 643. †.

ἐξ-αιρέω, aor. II ἔξελε, -ον, med. impf. ἐξαιρεύμην(-αιρεόμην) ξ 232, aor. ἐξελόμην, ἐξείλετο enz. **1)** act., ergens uitnemen, πέπλους Ω 229; uitkiezen, ἔνθεν σάκεα χ 110, κούρην μοι Π 56, verg. ι 160

(en Λ 369). — 2) med., (voor zich) ergens uit nemen, φαρέτρης ὀιστόν Θ 323 (anderen φαρέτρης ἒξ εἵλετο; verg. μ 123); in 't bijz. *a*) uit de buit I 130 (verg. Λ 696); met gen., τῶν ξ 232, verg. I 331; τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ B 690. — *b*) τινὰ θυμόν, iem. het leven ontnemen P 678 (verg. M 150, υ 62), ook τινὸς φρένας T 137 (anderen μοι i. p. v. μευ, verg. Φ 112, Ω 754); μελέων θυμόν λ 201; met dat., alleen οἷσι τέκνα π 218, Γλαύκῳ φρένας Z 234 (verg. Λ 381).

ἐξ-αίσιος, 2. (αἶσα), onbehoorlijk, onredelijk, ἀρή O 598; τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, iem. onbehoorlijk behandelen, onrecht doen δ 590; neutr. ἐξαίσιον als adv., bovenmatig, ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον ρ 577. †.

ἔξαιτος (adi. verb. bij ἐξ-αίνυμαι), = ἐξαίρετος, uitgelezen, οἶνος M 320, ἐρέται β 307, ἑκατόμβαι ε 102, τ 366. †.

*ἐξ-αίφνης [< *ἐξ-αίπσνης (z. λύχνος), verg. αἶψα], adv., plotseling P 738, Φ 14. †.

ἐξ-ακέομαι, alleen praes. 3. plur. -έονται en aor. opt. -ακέσαιο, -το, alleen overdr., volkomen genezen, herstellen I 507; χόλον, doen bedaren γ 145, Δ 36. †.

**ἐξ-αλαόω, alleen aor. ἐξαλάωσας enz., geheel blind maken, τινά λ 103 enz.

ἐξ-αλαπάζω, fut. -αλαπάξειν, aor. -αλάπαξε enz., geheel zwak maken, vand. verwoesten, vernielen, Ἰλίου πτολίεθρον Δ 33, Τρώων πόλιν γ 85, πόλιν Τροίην A 129; νῆας N 813, τεῖχος Y 30; geheel leeg maken, doen ontruimen, μίαν πόλιν δ 176.

*ἐξ-άλλομαι, alleen praes. -άλλεται, aor. II part. -άλμενος, ergens uit springen, abs. O 571 en met gen., αὐλῆς E 142; vóór iem., προμάχων P 342, verg. Ψ 399 en (O 573). †.

†ἐξ-ανα-βαίνω, aor. II part. ἐξαναβᾶσαι, uit iets naar iets opgaan, iets betreden, ἀκτήν Ω 97 (anderen εἰσαναβ., verg. Σ 68).

**ἐξ-ανα-δύομαι, alleen aor. II part. -δύς en -δῦσαι, uit iets opduiken, ἁλός δ 405, κύματος ε 438. †.

*ἐξ-ανα-λύω, aor. inf. -λῦσαι, eig., losmaken uit, met tm. μ 200; onttrekken aan, ἄνδρα θανάτοιο Π 442 (= X 180; verg. ἐκλύω). †.

†ἐξ-αναφανδόν, adv., ronduit υ 48.

†ἐξ-ανίημι, praes. part. fem. ἐξανιεῖσαι, ergens uit naar boven zenden, van blaasbalgen, uitblazen, ἀυτμήν Σ 471.

*ἐξ-ανύω, alleen fut. -ανύω en aor. -ήνυσε 1) volbrengen, βουλάς Θ 370. — 2) iem. afmaken, doden Λ 365, Y 452. †.

ἐξ-απατάω, fut. inf. -απατήσειν, aor. -απάτησεν, -απατῆσαι, vreselijk bedriegen, misleiden, τινά I 371 (verg. 375); ook abs. ν 277.

ἐξ-απαφίσκω, aor. II ἐξήπαφε, coni. -απάφω, med. aor. II opt. ἐξαπάφοιτο 1) act., = het vor., τινὰ μύθῳ ξ 379, τινά ψ 79. — 2) med. = act., Διὸς νόον Ξ 160, ἐπέεσσιν I 376. †.

ἐξ-απίνης, adv., = ἐξαίφνης, plotseling I 6, κ 557.

†ἐξ-απο-βαίνω, aor. II ἐξαπέβην, uit het schip aan land treden, νηός μ 306.

†ἐξ-απο-δίομαι, coni. -δίωμαι, uit iets wegjagen, μάχης E 763. (ᾱ metri causa; anderen μάχης ἔξ).

†ἐξ-απο-δύνω, impf. -έδυνε, (zich iets) uittrekken, εἵματα ε 372.

ἐξ-απ-όλλῡμι, alleen intr. perf. -όλωλε en med. aor. II opt. 3. plur. -ολοίατο, ergens uit verdwijnen, verdelgd worden, met gen., Ἰλίου Z 60; -όλωλε δόμων κειμήλια, zijn verdwenen Σ 290; ἠέλιος οὐρανοῦ υ 357. †.

*ἐξ-απο-νέομαι, alleen inf. -νέεσθαι, ergens uit terugkeren, μάχης Π 252, Y 212. (ᾱ metri causa; anderen μάχης ἔξ). †.

†ἐξ-απο-νίζω, impf. ἐξαπένιζε, uit iets afwassen, τοῦ (nl. λέβητος) πόδας, waaruit (waarin) zij de voeten placht af te wassen τ 387.

†ἐξ-απο-τίνω, opt. -τίνοις, geheel boeten voor, μητρὸς Ἐρινύας Φ 412.

ἐξ-άπτω, part. -άπτων, impf. -ῆπτεν, aor. part. -άψας, med. imper. -άπτεσθε, ergens aan vastmaken, vastbinden, ἱμάντας X 397; πεῖσμα κίονος, aan χ 466, Ἕκτορα ἵππων Ω 51; med., zich ergens aan vasthouden, aan hangen Θ 20. †.

†ἐξ-αράσσω, er uitslaan μ 422 met tm. (z. ἀράσσω).

**ἐξ-άρνυμαι, alleen aor. ἐξήρατο (Cob. aor. II -ήρετο), voor zich (trachten te) verwerven (verg. ἄρνυμαι), μισθούς κ 84; Τροίης ε 39, ν 137. †.

ἐξ-αρπάζω, alleen aor. ἐξήρπαξε, part. -αρπάξασα, ergens uit rukken, τινὰ νεός μ 100; τινά, uit een gevaar wegrukken Γ 380, verg. Y 443. †.

†ἔξαρχος (ἐξ-άρχω), beginnend met, θρήνων (a. l. θρήνοι') ἔξαρχος, die de klaagzang aanheft, voorzanger bij de klaagliederen Ω 721.

ἐξ-άρχω, part. -άρχων, impf. -ῆρχε, med. -ήρχετο 1) act., beginnen met, μολπῆς Σ 606, γόοιο Σ 316; met acc., βουλάς

ἀγαθάς, voorgaan met B 273. — **2)** med., ἑτάροισι (dat. loc.) βουλῆς, het eerst een voorstel doen μ 339 (Od. alleen hier).

***ἐξ-αυδάω,** alleen imper. -αύδᾱ, uitspreken, ronduit zeggen, ἐξαύδα, μή κεῦθε νόῳ A 363, Π 19, Σ 74. †.

ἐξ-αῦτις, adv., wederom, opnieuw A 223, δ 213.

†**ἐξ-αφ-αιρέομαι,** alleen aor. II coni. -έλησθε, (voor zich) ergens uit (ont)nemen, πασέων ψυχάς (v. L. πάσας ψυχήν) χ 444.

†**ἐξ-αφύω,** part. -αφύοντες, geheel uitputten, opmaken, οἶνον ξ 95.

ἑξείης (ἔχω, verg. ἕξεια· τὰ ἐξῆς Hèsuch., en ἑξῆς; anderen ἑξεΐης), adv., na(ast) elkaar, op een rij, op de rij af ζ 94, A 448, Z 241; εὐνάσω σε ἑξείης, in de rij (der robben), tussen δ 608; van de jukriem, die enige malen om de disselboom gebonden werd(?) Ω 274.

1. **ἔξ-ειμι** (εἰμί), praes. -ειμι, -εσσι, -εισι, -έμμεναι, zijn uit, stammen uit, τοί πέρ τε ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης ν 130, θεᾶς, de zoon zijn van Z 100, verg. Ω 377, 387 (anderen ἐξ εἰμι enz.). †.

2. **ἔξ-ειμι** (εἶμι), praes. -ειμι, 2. sing. ἔξεισθα, imper. -ιτε, inf. -ιέναι(-ίμεναι), ergens uitgaan (ook met het. van fut.), θύραζε Σ 448, υ 179; met gen., μεγάρων β 139.

ἐξ-εῖπον, aor., coni. ἐξείπω, -ῃ(ἐκϝείπω, -ῃ), opt. ἐξείποι(ἐκϝ.), zijn mening zeggen, abs. I 61; vertellen, τινί Ω 654, ο 443. †.

ἐξ-είρομαι, alleen impf. ἐξείρετο, (uit)-vragen, τινά E 756, βουλήν τινος ν 127.

ἐξείρυσε, z. ἐξερύω.

ἐξ-είρω, alleen fut. ἐξερέω(ἐκϝερέω), duidelijk, zeggen, vertellen ι 365; verder alleen in de formule ὧδε γὰρ (σοὶ δ' ἐγώ Θ 286, νῦν αὖτ' M 125) ἐξερ. A 212 enz. (verg. δ 376 enz.).

ἔξεισθα, z. 2. ἔξειμι.

ἐξεκυλίσθη, z. ἐκκυλίνδομαι.

ἐξ-ελαύνω, alleen impf. -ήλαυνεν K 499, en **ἐξ-ελάω,** part. -ελάων, fut. inf. -ελάαν (-άειν), aor. -ήλασε, -έλασε, -ήλασσαν enz. **1)** ergens uit drijven, wegdrijven, (ὄνον) Λ 562, ἵππους E 25, ἵππους μετ' Ἀχαιούς E 324, ἐνθένδε κύνας Θ 527; gewoonl. met gen., ἄντρου μῆλα ι 312, ἵππους ὁμίλου K 499; ἵππους τάφρου, uit, d.i. over de gracht naar buiten rijden Θ 255; τὸν (νηῶν) O 417, Τρῶας ἄστεος Φ 360, τινὰ γαίης, iem. uit het land jagen π 381 (verg. Π 388, ἐλαύνω A **I 1** *b*); uitslaan, πάντας ὀδόντας γναθμῶν σ 29. — **2)** intr., (met de kudde) uittrekken κ 83; (met de wagen) wegrijden Λ 360.

ἐξελθέμεναι, z. ἐξέρχομαι.

ἐξ-έλκω, part. -έλκουσα, pass. part. -ελκομένοιο, iets ergens doorheen trekken, πηνίον παρὲκ μίτον Ψ 762; pass., ergens uit getrokken worden Δ 214, met gen., πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο ε 432. †.

ἐξέμεν(αι), z. ἐξίημι; **ἑξέμεν,** z. ἔχω.

****ἐξ-εμέω,** alleen aor. opt. -εμέσειε, uitspuwen, abs. μ 237, ἱστόν μ 437. †.

ἐξ-εναρίζω, praes., fut. -εναρίξει, -ξων, impf. -ενάριζε, aor. -ενάριξα enz., den gedoden vijand de wapenrusting afnemen, „onthar(re)nassen", met acc., τεύχεα H 146; ook alleen τινά Z 417; vand. (in de slag) doden Δ 488 (Od. alleen λ 273 en χ 264).

ἐξ-ερεείνω, act. alleen praes. en impf. zonder augment., med. impf. ἐξερεείνετο, uitvragen, uitvorsen, vragen, abs. I 672; met acc. van de pers. of de zaak, τινά ψ 86, ἕκαστα, naar κ 14, γένος καὶ πατρίδα γαῖαν τ 116; πόρους ἁλός, *lustrare* μ 259, verg. δ 337; med. = act., alleen μύθῳ K 81 (verg. ρ 305 en ἐξερέω).

***ἐξ-ερείπω,** alleen intr. aor. coni. ἐξερίπῃ en part. -εριποῦσα, uit iets storten, neervallen, van een eik Ξ 414; χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα P 440, T 406. †.

1. **ἐξερέω,** z. ἐξείρω.

2. ****ἐξ-ερέω,** act. praes. -ερέουσι enz., coni. 3. sing. -ερέῃσι, med. coni. -ερέηται, inf. -ερέεσθαι, opt. -ερέοιτο **1)** act., uitvragen, uitvorsen, met acc. van de pers. of van de zaak, Ζῆνα E 756, μίν κ 249, ἕκαστα, naar ξ 375, γόνον τ 166, ὅσα πάθον κακὰ Ἀχαιοί γ 116; doorzoeken, κνημούς δ 337 (verg. μ 259). — **2)** med. (impf. alleen met tm. ἔκ τ' ἐρέοντο κ 63, 109, I 671), uitvragen, abs. δ 119 of τινά γ 24; uitvorsen, πάντα ν 411; met dubb. acc., θεοπροπίην θεοπρόπον α 416; met afh. vraag η 17. Verg. ἐξερεείνω.

ἐξ-ερύω (ἐκ-ϝερύω), opt. -ερύοι, aor. ἐξείρυσε(ἐξέϝρυσε) Ψ 870, -έρυσε(ἐκϝέρ.), 3. plur. ἐξείρυσσαν(ἐξεϝέρυσσαν) N 194, -έρυσαν(ἐκϝ.), inf. -ερύσαι(ἐκϝ.), iter. aor. -ερύσασκε(ἐκϝερ.) K 490, ergens uit trekken, τοῖο ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος αἰχμήν Π 505; μήδεα σ 87; τούς (νεκρούς) N 194; iets uit iets, βέλος ὤμου E 112, μηροῦ δόρυ E 666; τόξον χειρός Ψ 870; ook ἰχθύας δικτύῳ ἔκτοσθε θαλάσσης χ 386; maar δίφρον ῥυμοῦ, bij de disselboom K 505.

ἐξ-έρχομαι, alleen aor. II -ῆλθον enz., inf. -ελθέμεναι, naar buiten of uit iets gaan, trekken (van troepen) of komen I 476, 576; πόληος, uit de stad X 417, μεγάροιο φ 229, πυλάων X 413; θύραζε τ 68; met tm. γ 406; ἐξελθών (nl. ἀγρόθεν) δ 740; αἰχμὴ δ' ἐξῆλθεν E 293 (zo Ahr. i. p. v. ἐξεσύθη, verg. ἐκλύω).

†**ἐξ-ερωέω** (1. ἐρωέω), aor. ἐξηρώησαν, vooruitschieten, op hol gaan Ψ 468.

ἐξεσίη (ἐξ-ίημι), het uitzenden, concr., gezantschap, alleen ἐξεσίην (acc. van de inhoud) ἦλθεν, ἐλθόντι, als gezant, bemiddelaar komen φ 20, Ω 235. †.

***ἐξ-ετής** (ϝεξϝ.; ἕξ en ἔτος), zes jaar oud, alleen fem., ἵππον ἐξετέα Ψ 266, 655. †.

ἐξ-έτι, praepos. met gen., nog sedert, van af, ἐξέτι τοῦ ὅτε, sinds die tijd dat I 106, ἐξέτι πατρῶν, sinds de tijd onzer vaderen θ 245 (beter ἐξ ἔτι).

†**ἐξ-ευρίσκω,** aor. opt. -εύροι, (uit)-vinden Σ 322.

ἐξεφαάνθη, -εφάανθεν(-ένθη, -ενθεν), z. ἐκφαίνω; **ἐξέχυτο,** z. ἐκχέω.

†**ἐξ-ηγέομαι,** imper. -ηγείσθω, ten strijde leiden, met gen. B 806.

ἐξή-κοντα (ϝεξήκ.; ἕξ en δέκα), zestig B 587, 610, ξ 20.

ἐξήλασσαν, z. ἐξελαύνω.

†**ἐξήλατος,** 2. (ἐξ-ελαύνω), uitgehamerd, goed gesmeed, ἀσπίς M 295.

****ἐξ-ῆμαρ** (ϝεξῆμ.; ἕξ en ἦμαρ, gevormd naar αὐτῆμαρ), adv., zes dagen lang κ 80.

†**ἐξ-ημοιβός** (ἐξ-αμείβω), om te wisselen, εἵματα ἐξημοιβά, wisselklederen θ 249 (verg. ἐπ-ημοιβός en ἀμοιβάς).

ἐξήπαφε z. ἐξαπαφίσκω.

ἐξήρατο(-ήρετο), z. ἐξάρνυμαι.

****ἐξῆς** (ἔχω; wschl. gen. loc. van een subst. ἕξα), op de rij δ 449; anders alleen in de formule ἑξ. δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς δ 580 (verg. ἑξείης).

ἔξιδεν, z. ἐξοράω.

ἐξ-ίημι, alleen aor. II inf. ἐξέμεν(αι), ergens uit laten, laten gaan, τινὰ ἐς Ἀχαιούς Λ 141, ἱππόθεν λ 531 (verg. ook ἵημι I 1 *a* en II). †.

†**ἐξ-ῑθύνω,** praes. -ιθύνει, recht maken, δόρυ νήιον O 410.

ἐξ-ικνέομαι, alleen aor. II -ικόμην, -ίκετο, ergens komen, iets bereiken, met acc. van de plaats, θώκους Θ 439, Φθίην I 479, δῆμον Ω 481; τινά, bij iem. komen ν 206.

ἐξίμεναι, z. 2. ἔξειμι.

†**ἐξ-ίσχω,** praes. -ει, ergens uit houden, κεφαλὰς βερέθρου μ 94.

ἐξοίσουσι, z. ἐκφέρω.

†**ἐξ-οιχνέω,** 3. plur. ἐξοιχνεῦσι, ergens uitgaan I 384 (volg. Heyne e.a. zijn 383 sq. geïnterpol.; z. echter Θῆβαι **2**).

***ἐξ-οίχομαι,** alleen praes. -οίχεται, (uit) gegaan zijn, ἐς Ἀθηναίης Z 379, 384 (verg. δ 665). †.

†**ἐξ-ολισθάνω,** naar buiten glijden Y 470 met tm. (z. ὀλισθάνω).

†**ἐξ-όλλῡμι,** aor. opt. ἐξολέσειε, geheel vernietigen, verdelgen, τινά ρ 597 (met tm., τινὶ φρένας, beroven van H 360).

ἐξ-ονομάζω, alleen met tm., z. ὀνομάζω *c*.

ἐξ-ονομαίνω, alleen aor. -ονομήνῃς, -ονομῆναι, (bij name) noemen, ἄνδρα Γ 166; γάμον, ronduit spreken van ζ 66. †.

ἐξ-ονομα-κλήδην (ὄνομα, καλέω), adv., luid of duidelijk bij de naam, ὀνομάζων X 415, καλεῦντες μ 250 (anderen ἐξ ὀνομ., verg. ἐκ δ' ὀνομ. δ 278). †.

***ἐξ-όπιθε(ν),** adv. **1)** van achteren, achteraan, achter (hem) Δ 298, Π 611, P 527. — **2)** als praepos. met gen., achter, κεράων P 521. †.

ἐξ-οπίσω, adv. **1)** *van plaats, achterwaarts Λ 461, P 357; als praepos. met gen., terug van, achter P 357. — **2)** **van tijd, later, in de toekomst δ 35, ν 144.

†**ἐξ-οράω,** alleen aor. ἔξιδεν(ἐξέϝιδ.), zien uit, μέγα ὀφθαλμοῖσι (zette grote ogen op) Y 342.

†**ἐξ-ορμάω,** intr. aor. part. ἐξορμήσασα, vooruitschieten, μή σε λάθῃσιν κεῖσ' ἐξορμήσασα (nl. νηῦς) μ 221.

†**ἐξ-οφέλλω,** impf. -ώφελλεν, zeer vermeerderen, ἔεδνα ο 18.

ἔξοχος, 2. (ἐξ-έχω), uitstekend, βοῦς μέγ' ἔξ. ἔπλετο πάντων, steekt ver boven allen uit B 480; met acc. part., Ἀργείων κεφαλήν τε καὶ ὤμους Γ 227; voornaam B 188; ook van zaken, τέμενος ἔξ. ἄλλων Z 194, μέγ' ἔξοχα δώματα ο 227; met dat., ἀρετῇ αὐτῶν, boven hen in Ξ 118; ἡρώεσσιν (dat. loc.) B 483, verg. αἶγες πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν φ 266; neutr. **ἔξοχον** en **ἔξοχα** als adv., bij uitstek, bijzonder, boven allen, ἐφίλατο E 61, ἐχθαίρῃσι (buitensporig) ο 71; ἐμοὶ δόσαν ἔξοχα, extra (behalve het aandeel dat ieder kreeg) ι 551; dikwijls met gen., ἔξοχον ἄλλων, meer dan, boven enz. I 641, ε 118; ook bij sup., ἔξοχ' ἄριστοι, verreweg I 638, δ 629.

†**ἐξ-υπ-αν-ίστημι,** intr. aor. II ἐξυπανέστη (metri causa i. p. v. ὑπεξανέστη), onder iets uit zich verheffen, oplopen, σμῶδιξ μεταφρένου σκήπτρου ὕπο B 267.

ἔξω (ἐξ), adv. **1)** buiten, daarbuiten, de nadere betrekking blijkt uit de samenhang, b.v. buiten in tegenst. tot de rivier of de haven P 265, κ 95; naar buiten, οἱ δ' ἴσαν ἔξω Ω 247, en met nadere bepaling, ἐς ἀγρόν ψ 138. — **2)** als praepos. met gen., uit, ἔξω χροὸς ἕλκε Λ 457, ἔξω βήτην μεγάροιο χ 378; ook pleonast. bij verba, met ἐκ samengesteld, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει K 94, verg. μ 94.

ἕο, ἑοῖ(ϝέο, ἑϝοί), z. οὗ; **ἔοι,** z. εἰμί.

ἔοικα (ϝέϝ.; ϝεικ-, ϝικ-, verg. εἴσκω), perf. met praesensbet. ἔοικας, -ε, dual. ἔικτον(ϝέϝικτον), part. ἐοικώς(ϝεϝοικώς) enz., εἰκώς(ϝεϝικώς) Φ 254, fem. ἐικυῖα (ϝεϝικυῖα), εἰκυῖα ε 337, Ψ 66 (Fick ἐϝέϝικτο, z. εἴσκω) en εἰοικυῖαι Σ 418 (Brandr. νεήνισσιν ϝεϝικυῖαι i. p. v. νεήνισιν εἰοικ.), plusqpf. ἐῴκει(ἐϝεϝοίκει), dual. ἐίκτην(ἐϝεϝίκτην), 3. plur. ἐοίκεσαν(ϝεϝ.), bovendien impf. †**εἶκε** Σ 520 (van praes. ϝείκω, waarvan ϝέϝοικα volg. sommigen het perf. is; verg. εἴκω 1 *c*) **1)** gelijken op, θεοῖσιν ζ 243, ἐλάτῃσι Ε 560; γενεῇ Διός δ 27; met acc. part., τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα, van achteren precies Λ 613; οὐ δέμας οὐδὲ φυήν η 210 enz.; versterkt door ἄντα, ἄγχιστα, εἰς ὦπα, z. daar; dikwijls part., b.v. νυκτὶ ἐοικώς Α 47; ook met part., ἐπιβησομένοισιν ἐίκτην Ψ 379; het punt van gelijkenis moet soms uit de samenhang er bij gedacht worden, b.v. ἴρηκι ἐοικώς (nl. in snelheid) Ο 237, verg. Γ 151 sq. — **2)** betamen, voegen, te pas komen, onpersoonl. (verg. ἐπέοικε), dikwijls abs., ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε Α 119, φ 319; in parenthesi, οὐδὲ ἔοικε φ 322; met dat. van de pers. Ι 70; ὥς σε ἔοικεν (nl. καταλέχθαι) χ 196, en zo met acc. c. inf., b.v. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, het betaamt niet dat gij Β 190; met dat. en inf. Κ 440; ook met enkele inf., b.v. οὐδὲ ἔοικε ὑββάλλειν Τ 79; over Μ 212 z. δῆμος **3**; persoonl., alleen ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥστε θεῷ (volg. anderen: het is mij alsof ik ...) χ 348; part. als adi., behoorlijk, betamelijk, verdiend, μῦθοι ἐοικότες γ 125, ἐοικότα καταλέξω δ 239; ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ (hij heeft zijn verdiende straf) α 46; maar εἰκυῖα ἄκοιτις, een mij passende Ι 399.

ἑοῖο (ἑϝοῖο, z. ἑός; **ἔοις,** z. εἰμί; **ἔολπα (ϝέϝ.),** z. ἔλπω; **ἔον,** z. εἰμί; **ἔοργας(ϝέϝ.),** z. ἔρδω.

****ἑορτή** (aiol. ἔροτις, miss. verw. met ἦρ, dus eig. dienstbetoon, nl. aan een godheid), feest(dag) υ 156, φ 258. †.

ἑός, ἑή, ἑόν (ἑϝ.; σεϝός, lat. *suus*), pron. possess. reflex., zijn, haar, masc. nom. alleen ἑὸς δόμος δ 618 (= ο 118), plur. ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες δ 643; fem. nom. Π 753, verg. ook Κ 256; overigens meer in de verbogen naamvallen sing. dan plur.; dikwijls υἱος ἑοῖο Ν 522, παιδὸς ἑοῦ Α 496 enz.; zelden met lidwoord (pron. demonstr.), τὸν ἑόν τε Πόδαργον Ψ 295; versterkt door αὐτοῦ, b.v. ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος, zijn eigen α 409 (verg. 2. ὅς).

†**ἐπ-αγάλλομαι,** part. -όμενος, eig., zich vermeien in, πολέμῳ (in het vuur van de oorlog) Π 91.

†**ἐπ-αγγέλλω,** aor. coni. 3. sing. ἐπαγγείλῃσι, ergens heen boodschappen, εἴσω δ 775 (anderen ἀπαγγείλῃσι).

†**ἐπ-αγείρω,** inf. -ειν, bijeenverzamelen, bijeenbrengen, ταῦτα Α 126 (med. impf. met tm. ἐπί ... ἀγείρετο, toestromen λ 632).

†**ἐπ-αγλαΐζομαι,** fut. -αγλαϊεῖσθαι(-ίσεσθαι), over of met iets pronken Σ 133.

****ἐπ-άγω,** part. -άγοντες, aor. II -ήγαγον, ergens bij brengen, heen voeren, met tm. Λ 480, Ψ 188, σ 137; ὡς ἐπάγοντες (nl. κύνας) ἐπῆσαν, toen zij (de honden) er bij brengend, d.i. met de honden, naderden τ 445 (anderen vergelijken ἐπακτήρ en vertalen: de honden aanhitsend, jagend); iem. er toe brengen (dat hij iets gelooft) ξ 392. †.

***ἐπ-αείρω** (= ἐπαίρω), alleen aor. ἐπάειραν, part. -αείρας, opheffen, κεφαλήν Κ 80; ergens op beuren, leggen, τινὰ ἁμαξάων Η 426, τὶ κρατευτάων Ι 214 (anderen ἀπαείρας). †.

ἐπ-αιγίζω (αἴγλη), alleen part. -ων, -οντα, komen aanstormen, van de wind Β 148, ο 293. †.

ἐπ-αινέω, praes. -αινέομεν, impf. -ήνεον, aor. ἐπήνησαν (a. l. ἐπήνεσσαν) enz., bijval betuigen, toestemmen, goedkeuren, meestal abs. Ψ 539, δ 673 (verg. Γ 461, μ 294), maar ook met acc., μῦθον Β 335; met dat. van de pers., b.v. Ἕκτορι Σ 312.

ἐπ-αινός, 3. (αἰνός), vreselijk, alleen fem. als epith. van Persefoneia Ι 457, κ 491.

ἐπ-ᾱΐσσω, praes., impf., aor. ἐπήιξα enz., iter. ἐπαΐξασκε, med. praes. -αΐσσονται, fut. -αΐξεσθαι **1)** act., ergens op toesnellen, aanstormen, bijna altijd met vijandel. bedoeling, dikwijls abs. Γ 369, χ 187; van de wind Β 146; van een roofvogel Χ 142; bovendien *a*) met gen., νεῶν Ν 687, Αἰνείαο ἵππων Ε 263 (volg. anderen hangt de gen. op de eerste plaats af van ἔχον, op de tweede van μεμνημένος). — *b*) met dat. van de pers., Ἕκτορ(ι) Ψ 64, Κίρκῃ κ 295 (verg. Ο 579 sq., Ρ 725 sq.); met dat. instrum., δουρί Λ 361, ook τινὶ μελίῃσιν ξ 281. — *c*) met acc., Αἰνείαο ἵππους Ε 323, νῶι Ε 235, μόθον ἵππων Η 240 (verg. Σ 159), τεῖχος Μ 308. — *d*) ἐπ. μεθ' ἑὸν βέλος, zijn speer achterna ijlen Ν 513. — **2)** med. *a*) zich snel bewegen, χεῖρες ὤμων, van de schouders Ψ 628 (a. l. ἀπ-). — *b*) met acc., ἄεθλον, op de kampprijs toesnellen Ψ 773.

†**ἐπ-αιτέω,** aor. opt. -αιτήσειας, iets ergens bij verlangen, ἄλλο μεῖζον Ψ 593.

†**ἐπ-αίτιος,** 3., schuldig aan iets, οὔ τι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι (gij hebt niets tegen mij misdreven) Α 335.

ἐπ-ακούω, praes., aor. -άκουσαν, opt. -ακούσαις Υ 250 (a. l. -σῃς), inf. -ακοῦσαι, (a a n)h o r e n, meestal met obj., ἔπος ρ 584; bovendien ἐμέθεν, van mij τ 98; Διὸς βουλὴν ἐκ δρυός ξ 328, πάντα Γ 277; ook met afhank. vraag Σ 63; met gen., βουλῆς Β 143.

ἐπακτήρ, -ῆρος (ἐπ-άγω), eig. = ὁ κύνας ἐπάγων (verg. ἐπάγω), d r i j v e r, j a g e r τ 435; ἄνδρες ἐπακτῆρες Ρ 135. †.

****ἐπ-αλάομαι,** alleen aor. coni. ἐπαληθῇ en part. -θείς, o p e e n d w a a l t o c h t ergens k o m e n, met acc. van de plaats waar, Κύπρον καὶ Αἰγυπτίους δ 83; πόλλ' ἐπαληθείς, na veel rondgezworven te hebben ο 81, 176, 401 (verg. ξ 120, 380). †.

†**ἐπ-αλαστέω,** aor. part. -αλαστήσασα, w o e d e n d z i j n b i j of o v e r iets α 252.

ἐπ-αλείφω, b e-, d i c h t s m e r e n, alleen met tm., z. ἀλείφω.

***ἐπ-αλέξω,** fut. -αλεξήσων, -σουσαν, iem. h e l p e n, b i j s t a a n (verg. ἀλέξω **1**), τινί Θ 365, Λ 248 (verg. Υ 315, Φ 374).

†**ἐπ-αλλάσσω,** alleen aor. part. -αλλάξαντες, a f w i s s e l e n, πτολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν ἄρρηκτον, zij spanden om beurten het touw van de oorlog onbreekbaar over beide legers(?), d.w.z. om beurten hadden ze de leiding van de oorlog(?) Ν 359.

ἐπάλμενος, z. ἐφάλλομαι.

***ἔπ-αλξις,** -ιος (ἀλέξω), b o r s t w e r i n g Μ 258.

†**'Επ-άλτης** (ἅλλομαι), Lukiër, door Patroklos gedood Π 415.

ἐπᾶλτο, z. ἐφάλλομαι.

†**ἐπ-αμάομαι** (2. ἀμάω), aor. ἐπαμήσατο, o v e r z i c h o p h o p e n, εὐνήν ε 482 (verg. 487 en καταμάομαι).

***ἐπ-αμείβω,** aor. coni. -αμείψομεν, med. praes. ἐπαμείβεται **1)** act., w i s s e l e n, r u i l e n, τεύχεα ἀλλήλοισι, de wapens met elkaar Ζ 230. — **2)** med., b e u r t e l i n g s van den een tot den ander g a a n, met acc., νίκη ἄνδρας Ζ 339 (verg. Γ 439 sq.). †.

†**ἐπαμοιβαδίς** (ἐπ-αμείβω), adv., o v e r e n w e e r, ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμ., (de struiken) groeiden over en weer in elkaar ε 481 (verg. ἀμοιβηδίς).

†**ἐπαμύντωρ,** -ορος, h e l p e r, b e s c h e r m e r (a. l. γε ἀμύντορε i. p. v. γ' ἐπαμύντορε) π 263 (ook a. l. Ν 384). Van

***ἐπ-αμύνω,** alleen praes. inf. -αμύνειν en -έμεν, aor. coni. -αμύνομεν Ν 465, t e h u l p k o m e n, b i j s t a a n, met dat. Ζ 361 enz.; abs. Φ 311.

†**ἐπ-ανα-τίθημι,** aor. II inf. ἐπανθέμεναι, w e d e r ergens o p l e g g e n, σανίδας, weer sluiten (a. l. ἐπ' ἂψ θέμεναι, Weckl. met Porfur. ἐπιθ. metri causa) Φ 535.

ἐπανήνοθε, z. ἐπενήνοθε.

†**ἐπ-αν-ίστημι,** alleen intr. aor. II 3. plur. -έστησαν, (na een ander) o p s t a a n Β 85 (Cob. οἳ δέ τ' ἀνέστησαν).

†**ἐπαοιδή** (ἐπ-αείδω), b e z w e r i n g τ 457.

ἐπ-απειλέω, alleen aor. -ηπείλησε, -απειλήσας, toedreigen, d r e i g e n, met inf. Ξ 45; b e d r e i g e n, τινί Ν 582; τινὶ ἔριδα, iem. dreigen met Α 319; ook τινὶ ἀπειλάς ν 127. †.

***ἐπ-αραρίσκω,** aor. ἐπῆρσε, plusqpf. (intr.) ἐπαρήρει **1)** tr., ergens a a n (passend) m a k e n, θύρας σταθμοῖσιν Ξ 167, 339. — **2)** intr., ergens (passend) a a n g e m a a k t z i j n, κληὶς ἐπαρήρει, paste er in, d.i. zat er stevig in Μ 456. †.

†**ἐπ-ᾱρή,** v e r w e n s i n g Ι 456.

ἐπ-αρήγω, alleen praes. -αρήγει, -ειν, opt. -οις, h e l p e n, b i j s t a a n, τινί Ψ 783, Ω 39, ν 391 (verg. Α 408). †.

ἐπαρήρει, z. ἐπαραρίσκω.

ἐπ-αρκέω, aor. -ήρκεσε, a f w e r e n, τί ρ 568, ὄλεθρόν τινι Β 873. †.

†**ἐπ-άρουρος** (ἄρουρα; verg. ἐπι-χθόνιος), o p h e t l a n d, ἐ. ἐών (als landarbeider) λ 489 (volg. anderen o p a a r d e, d.i. l e v e n d).

****ἐπ-αρτής** (ἀραρίσκω), alleen -έες en -έας, g e r e e d θ 151.

†**ἐπ-αρτύω,** impf. -ήρτυε, ergens o p v a s t m a k e n, πῶμα θ 447 (verg. γ 152, ἀρτύω **1** *b*).

ἐπ-άρχομαι, alleen aor. imper. -αρξάσθω en part. -αρξάμενος, -οι, ergens b i j b e g i n n e n, alleen met rituele bet. (verg. ἀπ-, κατ-άρχομαι), in verbinding met δεπάεσσι (dat. instrum.), wijn i n d e b e k e r s d o e n e n r o n d d e l e n (opdat de aanwezigen, voordat zij zelf beginnen te drinken, aan de goden plengen; volgens P. Stengel p. 44 «*die Weihegabe aus dem Mischkrug heraufheben*», verg. Ζ 264) Α 471, σ 418.

†**ἐπ-αρωγός** (verg. ἐπι-ποιμήν), h e l p e r λ 498.

†**ἐπ-ασκέω,** pass. perf. -ήσκηται, m e t k u n s t of z o r g ergens a a n m a k e n, met dat., ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι (οἱ slaat op δώματα) ρ 266.

ἐπ-ασσύτερος, 3. [volg. de gewone verklaring van ἆσσον met aiol. klankverwisseling van ο en υ; volg. W. Sonne en K. Brugmann van ἐπ-ανα-σεύω, < *ἐπ-αν-σ[σ[υ(ς), verg. μεσσηγύ(ς), bovendien het comparatief suffix als in ἀγρότερος, volg. Ehrlich door haplol. uit -τότερος], s n e l n a e l k a a r, κῦμα ἐπασσύτερον ὄρνυται (golf op golf verheft zich) Δ 423; verder plur. Δ 427, π 366 (Od. alleen hier).

†**ἔπ-αυλος,** s t a l ψ 358.

ἐπ-αυρίσκω, act. alleen aor. II coni. ἐπαύρῃ, opt. -αύροι N 649 (G. Hermann i. p. v. -ῃ), inf. -αυρέμεν en -εῖν, med. praes. ἐπαυρίσκονται, fut. -αυρήσεσθαι, aor. coni. 2. sing. ἐπαύρηαι en ἐπαύρῃ σ 107, 3. plur. ἐπαύρωνται **1)** act., aanraken, vand. *a*) van werptuigen, r a k e n, χρόα Λ 573, abs. Λ 391 (verg. 388: ἐπιγράψας); ook met gen., λίθου, op de steen stoten Ψ 340. — *b*) overdr., (v e r)k r i j g e n Σ 302, verg. ρ 81. — **2)** med. *a*) d e e l h e b b e n aan iets, in gunstige zin, g e n i e t e n, v o o r-d e e l h e b b e n, met gen., τοῦ N 733; in ongunstige (iron.) zin, e r v a n l u s-t e n, ergens p l e i z i e r v a n h e b-b e n, βασιλῆος A 410, verg. O 17; abs., τῷ (v. Herw. τοῦ) μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀίω Z 353. — *b*) met acc., verkrijgen, z i c h o p d e h a l s h a l e n, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ σ 107 (volg. anderen als act. op te vatten met κακόν als subj., jou krijgt, d.i. jou ten deel valt).

†**ἐπ-αφύ(σσ)ω,** aor. ἐπήφυσε, ergens b i j s c h e p p e n, ὕδωρ τ 388.

ἐπέβαν, -εβήσετο, z. ἐπιβαίνω.

ἐπ-εγείρω, impf. -έγειρε, med. aor. II -έγρετο(-ῆγρ.), part. -εγρόμενος **1)** act., w e k k e n, τινά χ 431 (verg. ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρε, vuurde tegen hen aan O 567). — **2)** med., o n t w a k e n K 124, Ξ 256, υ 57. †.

ἐπεγκεράσαι, z. ἐπικίρνημι; **ἐπέην,** z. 1. ἔπειμι.

ἐπεί (ἐπί en εἰ, verg. εἶτα, ἔπειτα), voegw. **A)** van tijd, n a d a t, t o e n **I)** met ind. steeds van iets verledens, dat als feitelijk wordt voorgesteld A 57, α 2; ἐπεὶ τὰ πρῶτα, toen eens M 420 (verg. ἐπειδή). — **II)** met coni., w a n n e e r **1)** iterat., met en zonder ἄν of κέν (in de hoofdzin praes. of gnom. aor.) A 168, λ 221, υ 86, Λ 478. — **2)** tot aanwijzing van iets, dat onder zekere voorwaarde of dat in de toekomst wschl. zal plaats hebben, met ἄν of κέν (in de hoofdzin imper. of fut.) Z 83, ξ 153; met ἄν alleen οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν (v. L. εἴ κεν) σύ γε πότμον ἐπίσπῃς Z 412. — **III)** met opt. zonder ἄν of κέν, om een in het verleden herhaalde handeling aan te wijzen Ω 14. — **IV)** αὐτίκ' ἐπεί, z o d r a M 393, ξ 153.

B) causaal, n u, d a a r, w a n t, *quoniam a*) met ind. A 231; ἐ. πρῶτον, nu eens Ω 557; ook met κέν (irrealis), ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη, want het zou niet O 288. — *b*) met opt. potent. en κέν of ἄν, b.v. νῦν γάρ χ' "Εκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ ἂν (v. L. ἔλοισθα, ἐπεί) μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι I 304; ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην α 236. — Vooral na een voc. moet de hoofdzin soms uit de samenhang aangevuld worden, b.v. Γ 59, γ 103 (verg. Σ 101 en 114).

C) met andere partikels verbonden *a*) **ἐπεὶ ἄρ** of **ἐπεί ῥα,** w a n n e e r d a n, d a a r i m m e r s, t o e n n u Θ 269, ρ 185, A 458. — *b*) **ἐπεί—γε,** d a a r i m-m e r s, *quandoquidem* A 352. — *c*) **ἐπεὶ οὖν,** w a n n e e r e e n s Γ 4, Δ 244, t o e n n u A 57, N 1; **ἐπεὶ οὖν δή,** d a a r n u e e n s ρ 226, σ 362; ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον, n u e e n s ξ 467. — *d*) **ἐπεί τε,** w a n-n e e r Λ 87, 562; n a d a t M 393 (verg. αὐτίκα). — *e*) **ἐπεὶ ἦ, ἐπεὶ δή, ἐπεί—περ,** z. ἐπειή, ἐπειδή, περ.

O p m e r k i n g: in de regel staat ἐπεί in 't begin van de zin; een enkele maal niet, b.v. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί ξ 175, verg. Z 474; ἐπεὶ οὐ moet soms door suniz. tweelettergrepig gelezen worden, b.v. τ 314; zonder suniz. met lange difthong vóór οὐ staat het ε 364, θ 585; over ἐπεὶ ἦ ⏑⏑— z. ἐπειή; over ἐπεὶ δή — — — z. ἐπειδή eind).

†**'Επειγεύς** (ἐπείγω), Murmidoniër, zoon van Agaklès, door Hektōr gedood Π 571.

ἐπ-είγω, alleen act. en med. (pass.) praes. en impf. zonder augm. **1)** act. *a*) d r u k k e n, ὀλίγον μιν ἄχθος ἐπείγει M 452, χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, drukt u neer Ψ 623; in 't n a u w b r e n g e n, v e r v o l g e n, κεμάδα K 361; d r i n-g e n, ἀναγκαίη ἐπείγει Z 85, πόνος ἄλλος ἔπειγε λ 54; vand. pass., i n 't n a u w g e b r a c h t w o r d e n, b e s t o o k t w o r d e n, ἐπεγείσθαι βελέεσσιν E 622, verg. Λ 157, ook λέβης ἐπειγόμενος πυρί Φ 362. — *b*) d r i j v e n, v o o r t d r i j v e n, b e w e g e n, vooral van de wind O 382, μ 167; pass. ν 115; ἐρετμά, de riemen bewegen μ 205; vand. b e s p o e d i g e n, ὦνον ο 445. — **2)** med., v o o r z i c h b e-s p o e d i g e n, v e r l a n g e n n a a r, γάμον β 97; z i c h h a a s t e n, met inf. B 354, of finaal ὡς Z 363; j a g e n, van de wind, ἐπειγομένων ἀνέμων E 501; vooral part. ἐπειγόμενος, als adi. *a*) h a a s t i g, s n e l E 902, λ 339. — *b*) zich ergens heen spoedend, naar iets h u n k e r e n d, ὁδοῖο α 309, "Αρηος T 142, περὶ νίκης Ψ 437; ook met acc. c. inf., δῦναι ἐπειγόμενος (nl. ἥλιον), dat (de zon) onderging ν 30.

†**ἐπειδάν** (ἐπεὶ δή + ἄν), voegw. met coni., ἐπ. πρῶτον, w a n n e e r e e n s, z o d r a N 285 (Bekk. ἐπεί κεν, Menr. ταρβέει αἴ κε i. p. v. ταρβεῖ ἐπειδάν).

ἐπειδή (in de meeste uitgaven ἐπεὶ δή, verg. ἐπεὶ ἂρ δή α 231, ἐπεὶ οὖν δή ρ 226), voegw. **1)** van tijd, t o e n (n a d a t) n u, t o e n d a n *a*) meestal met ind., vooral praeterit. Δ 124, ε 76; ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον, s i n d s e e n s δ 13, ook ἐπεὶ δὴ (τὰ) πρῶτα, sinds eens (van het ogenblik dat) A 235 (*cum semel* Verg. A XII 208); n u

eens T 9. — *b*) met coni., wanneer, ἐπεὶ δὴ ... δαμάσσεται (= δαμάσσηται) Λ 478, verg. ἐπεί **A II 1**; αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή Π 453, verg. ἐπεί **A II 2**. — **2)** minder dikwijls causaal, daar nu, aangezien, *quoniam* (= *quom iam*), met ind. Ξ 65; met verzwegen hoofdzin (verg. ἐπεί **B** eind) γ 211, ξ 149. (ἐπειδή metri causa in het begin van een vers, b.v. δ 13, Ψ 2).

ἐπειή (beter ἐπεὶ ἤ; steeds ⏑⏑–), daar voorwaar, daar toch A 169, ι 276.

1. **ἔπ-ειμι** (εἰμί), impf. 3. sing. ἐπέην en ἐπῆεν, 3. plur. -εσαν, opt. -είη, fut. 3. sing. -έσσεται, ergens aan, op of bij zijn E 127, β 344 (verg. I 187, ε 443); met dat. loc., μηκέτι κάρη ὤμοισιν ἐπείη, op de schouders B 259 (verg. Sof. Fil. 618 sq.); over zijn, over blijven, ἔτι πού τις ἐπέσσεται ὅς δ 756.

2. **ἔπ-ειμι** (εἶμι), praes. -ειμι, -εισι, part. -ιών enz., impf. 3. sing. -ήιε, 3. plur. -ήισαν en -ῆσαν τ 445, fut. ἐπιείσομαι (Ahr. -ϝίσομαι, z. ἐπιϝίεμαι; ο 504, a. l. ἐπελεύσομαι, fut. bij ἐπέρχομαι), aor. part. ἐπιεισαμένη (Ahr. -ϝισαμένη) **1)** ergens heengaan, naar toegaan, naderen (ook met bet. van fut.), abs. Σ 546, λ 233; met acc. van de plaats, ἀγρόν ψ 359 (a. l. ἄπειμι); ook μὶν γῆρας A 29; met dat., τοῖς ὀρυμαγδός (trof hun oren) P 741; door, langs gaan (verg. ἐπέρχομαι), met acc., φώκας δ 411. — **2)** in vijandige zin, op iem. losgaan, op iem. afkomen, abs. N 477, τ 445 en met dat. N 482.

Ἐπειοί, Epeiërs, volksstam in (het noorden van) Èlis N 686, ν 275.

Ἐπειός, zoon van Panopeus, maker van het troj. paard θ 493, λ 523; in de strijd onderscheidt hij zich niet ,maar bij de lijkspelen ter ere van Patroklos overwint hij Eurualos in het vuistgevecht Ψ 664 sqq.; in het slingeren met de ijzeren werpschijf overwonnen door Polupoitès Ψ 839. Epitheta: δῖος, μεγάθυμος, ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε εἰδὼς πυγμαχίης.

ἔπειτα (ἐπί, εἶτα), adv., geëlid. ἔπειτ', vóór spir. asp. ἔπειθ' **1)** vervolgens, daarna, hierop, dan α 44, A 387; bij toekomstige handelingen, ook in 't vervolg, later, tegenst. αὐτίκα Ψ 551, υ 63, ἢ καὶ ἔπειτα λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα β 60 (maar αὐτὰρ ἔπειτα δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, dan, vervolgens, later α 123, verg. δ 60; z. beneden het gebruik van ἔπ. na part.); καὶ τότ' ἔπ., en daarop dan A 426; πρῶτον—ἔπ. δέ Z 260; vaak αὐτὰρ ἔπ., b.v. Ω 792, πρώτιστα—αὐτὰρ ἔπ. δ 457, ι 225, πρῶτον—ἔπειτα δέ Λ 176, πρῶτα—ἔπ. δέ K 345; verbonden met αὐτίκα, αἶψα, ὦκα (z. daar); ἔνθα δ' ἔπ., daar verder, daar dan γ 108, 495, η 196 enz. (ἔνθα ... ἔπ., toen ... daarop Σ 450); soms in aansluiting met iets dat juist gezegd is, bij die gelegenheid, daar dan, b.v. εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας. οἳ μὲν ἔπ. πεσσοῖσι θυμὸν ἔτερπον α 106, verg. γ 62, T 113, na een plaatsbepaling δ 354, ι 116; pleonast. na een part., b.v. μειδήσασα δ' ἔπ. ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ Ξ 223, verg. θ 520 (ook in andere volgorde, b.v. Ψ 551; z. ook boven α 123); vaak in het nazindeel, om dit beter te doen uitkomen *a*) na een tijdspartikel, vervolgens, daarna, b.v. ἐπεὶ δὴ σφαίρῃ πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπ., θ 378; αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσῃς, δὸς καὶ τούτῳ ἔπ. δέπας γ 46; na ἦμος ι 438, ὅτε μ 201, ὁπότε δ 338. — *b*) na een voorwaardel. partikel, b.v. εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον θεοῖσιν, Ἑρμείαν μὲν ἔπ. ὀτρύνομεν, dan α 84; ook na een hupothet. relat. zin met ὅς κεν, b.v. A 547 (in 't vervolg). —*c*) na een causal. zin, nu, b.v. β 280. — *d*) na een imper., daarna, dan E 685. — **2)** dan (zoals blijkt, zoals gij zegt, zoals ik uit uw woorden moet opmaken, nu gij mij vraagt enz.), vooral in vragen, b.v. I 437, α 65, ι 14, maar ook in andere wendingen, b.v. Σ 357 (verg. καί **II**). — **3)** achter een alternatief, eig. daarna (d.w.z. wanneer het een niet kan), anders, b.v. ἔνθα κεν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν, αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα πὰρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες N 743, verg. Y 120, υ 63.

ἐπεκέκλετο, z. ἐπικέλομαι; **ἐπέκερσε,** z. ἐπικείρω.

***ἐπ-ελαύνω,** alleen pass. plusqpf. ἐπελήλατο, ergens over drijven of smeden, πολὺς χαλκός N 804, P 493 (verg. H. 223). †.

ἐπελεύσεσθαι, z. ἐπέρχομαι.

†**ἐπ-εμ-βαίνω,** perf. part. ἐπεμβεβαώς, ergens op treden, perf. ergens op staan, met gen., οὐδοῦ I 582.

ἐπενεῖκαι, z. ἐπιφέρω.

ἐπ-εν-ήνοθε (Brandr. ἐπανήν.; z. ἀνήνοθε en ἐνήνοθε), perf. II, zich verheffen over (de oppervlakte van iets), οἷα θεούς ἐπενήν., zich vertoont op de goden, d.i. de leden der goden bedekt θ 365; bovendien geredupl. aor. II, verhief zich over, ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη, bevond zich daarop B 219, verg. K 134. †.

†**ἐπ-εν-τανύω,** aor. part. -τανύσας, ergens strak aan bevestigen, πεῖσμα χ 467.

ἐπ-εντύνω en **-εντύω,** alleen act. imper. ἐπέντυε, gereed maken, aanspannen, ἵππους Θ 374, en med. praes. ἐπεντύνονται, zich tot iets toerusten, ἄεθλα ω 89, z. ἄεθλον **1.** †.

ἐπ-έοικε, onpersoonl. perf., alleen -έοικε

en plusqpf. -εῴκει ω 295, het betaamt, het behoort, met dat. van de pers. en inf., b.v. σφῶιν μέν τ' ἐπέοικε ἑστάμεν (daarbij part. in acc. ἐόντας) Δ 341; νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν, ἀρηικταμένῳ κεῖσθαι Χ 71; gewoonl. met acc. c. inf., b.v. Α 126; ook abs., ὡς ἐπ. υ 293, ω 295; ellipt. met acc., b.v. ὧν ἐπέοιχ' (nl. μὴ δεύεσθαι = τυγχάνειν) ἱκέτην ἀντιάσαντα (die zich tot iem. wendt) ζ 193 = ξ 511 (a. l. ἀντιάσασθαι = τυχεῖν, zodat ὧν daarvan afhangt); persoonl. alleen ὅς τις οἵ τ' ἐπέοικε, die hem bevalt Ι 392 (Knight e.a. overal de overeenkomstige vormen van het simplex, ϝέϝοικε en ἐϝεϝοίκει).

ἐπέπιθμεν, z. πείθω; **ἐπέπληγον,** z. πλήσσω; **ἐπέπλως,** z. ἐπιπλώω; **ἐπέπταρε,** z. ἐπιπταίρω; **ἐπέπτατο,** z. ἐπιπέτομαι.

ἐπ-ερείδω, alleen aor. ἐπέρεισε, ergens tegen aandrukken, ἐς κενεῶνα (nl. ἔγχος χάλκειον), zij drukte tegen de lans aan (zodat die drong) in Ε 856 (verg. Λ 235); overdr., ἶν' ἀπέλεθρον, hij drukte er geweldige kracht tegen aan, zette er ... achter Η 269, ι 538. †.

ἐπερρώσαντο, z. ἐπιρρώομαι.

†ἐπ-ερύω, aor. ἐπέρυσσε (zonder ϝ), dichttrekken, θύρην κορώνῃ α 441.

ἐπ-έρχομαι, 2. sing. -έρχεαι, part. -ερχόμενον enz., fut. -ελεύσεσθαι, aor. II -ῆλθον enz. en -ήλυθε, -ον, perf. -ελήλυθα **1)** ergens (heen, bij) komen, aankomen, naderen, μοὶ ὀίσσατο θυμὸς ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι ι 214 (verg. λ 84, Ψ 65); vooral praes. part. Α 535 en aor. Δ 334, ε 73; met nader bepalend part., ἐπῆλθε νέμων ι 233; ἐνθάδε Ω 651; ἐς ποταμόν η 280; met dat. van de pers., ὁμηγερέεσσι θεοῖσι, aantreffen Ο 84, ὄρνις σφιν, naderde hen, vloog op hen af Μ 200; van tijd en toestanden, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ κ 175 (verg. β 107, γ 329); met dat., Ἀχαιοῖς (v. L. -ούς) νὺξ ἐπῆλθεν Θ 488, verg. Ι 474 (en α 423); τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος ε 472; μοὶ νοῦσος λ 200; met acc., μὶν ἐπήλυθε ὕπνος δ 793. — **2)** naar iem. toegaan α 188; met vijandel. bedoeling, op iem. of iets aankomen, iem. naderen, aanvallen, abs. Ο 406 (verg. Δ 221), vaak part., b.v. Μ 136; met dat., βουσίν Υ 91, van een leeuw, μήλοισιν Κ 485; van de lans, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον Θ 536; τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε Η 262. — **3)** ergens naar toe gaan, doorheen gaan, bezoeken, *obire*, ἄγκεα Σ 321, πολλὴν γαῖαν δ 268 (verg. Ο 81), ἀγροὺς ἠδὲ βοτῆρας ο 504 (anderen ἐπιείσομαι); ὁππόσ' ἐπέλθω ξ 139; φώκας δ 411, verg. 451 (ἐποίχομαι **2** *b* eind).

ἔπεσαν, z. ἔπειμι.

†ἐπεσβολίη (ϝεπ.), overmoedige taal, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν δ 159. Van

†ἐπεσ-βόλος (ϝεπ.; ϝέπος, βάλλω), overmoedig pratend, driest Β 275.

ἐπέσπον, z. ἐφέπω; **ἐπέσσεται,** z. 1. ἔπειμι; **ἐπέσσυται,** z. ἐπισσεύω.

†ἐπ-ετήσιος (ἔτος), het (gehele) jaar door durend, καρπός η 118.

ἔπευ, z. ἕπομαι.

***ἐπ-ευφημέω,** alleen aor. -ευφήμησαν (-ηυφ.), goedkeurend bij iets roepen Α 22, 376. †.

ἐπ-εύχομαι, praes. -εύχεται, imper. -εύχεο, part. -ευχόμενος, -μένη, fut. 2. sing. -εύξεαι, aor. -εύξατο(-ηύξ.), inf. -εύξασθαι, part. -ευξάμενος, ergens bij verklaren, d.i. **1)** plechtig, vand. ergens bij bidden, smeken, abs. ξ 436; met dat., Διί Γ 350, θεοῖσι κ 533; met inf., bidden dat υ 238. — **2)** roemend, vand. zich bij of op iets beroemen, gewoonl. abs. Ε 119, χ 286; met inf. Κ 368; τινί, op iem., d.i. op de op iem. behaalde overwinning Λ 431, Π 829.

ἔπεφνον, z. ΦΕΝ-; **ἐπέφραδον,** z. φράζω; **ἐπεχεύατο, -έχευε,** z. ἐπιχέω.

ἐπ-έχραον, aor. II, te lijf gaan, alleen ἄρνεσσι, Τρώεσσιν Π 352, 356 en overdr., μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, bestormden (met hun aanzoeken) β 50. †.

ἐπ-έχω, praes. -έχεις, impf. -εῖχε, -εχεν, aor. II -έσχον, -ε, opt. -σχοίης Ξ 241 (anderen ἐπὶ σχοίης; Wackern., Gl. VII p. 174 «*die richtige Schreibung liegt in dem* ἐπίσχοιας *des Syriacus vor*», verg. ἐξελαύνοια in een arkad. oorkonde bij A. v. Premerstein, Mitt. d. kais. deutsch. archäol. Instit. 1909 p. 259), part. -σχών, med. -σχόμενος, pass. plusqpf. 3. plur. -ώχατο(?) **I)** act. **1)** ergens aan, bij of op hebben of houden, πόδας θρήνυι ρ 410; iets toehouden, reiken, οἶνον Ι 489, κοτύλην Χ 494; ook μαζόν τοι Χ 83. — **2)** ergens op aanhouden, naar toe sturen, ἵππους Ρ 465, τινί, tegen iem., op iem. af Π 724 (verg. ἐφέπω **1** *b*); overdr., τί μοι ὧδ' ἐπέχεις, waarom vaart gij zo tegen mij uit τ 71 (verg. ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν, op hem aandringen χ 75). — **3)** tegenhouden, stuiten, ῥέεθρα Φ 244; overdr., θυμὸν ἐνιπῆς, zich onthouden van υ 266; vand. abs., zich inhouden, Ἀντίλοχος δ' ἔτ' ἐπεῖχε, hield zich nog in, wachtte nog φ 186 (anderen: hield nog vol). — **4)** beslaan, zich uitstrekken over, ἑπτὰ πέλεθρα Ψ 407; ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος Ψ 238; pass., πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο, was dicht, gesloten Μ 340 [a. l. -ῴχατο, z. ἐποίγνυμι, of (πάσας) ἐπῴχετο, z. ἐποίχομαι, Weckl. ἐέρχατο van ἔργω]. — **II)** med., aanleggen, mikken, bij het schieten met de boog χ 15.

†ἐπήβολος (wschl. van *ἄβολος, verg.

ἀβολέω, ontmoeten), deelachtig, de beschikking hebbend over, νηός, ἐρετάων β 319.

†**ἐπ-ηγκενίδες,** αἱ (wschl. verw. met ἀγκών), relings (een soort van veiligheidsleuning op het stormdek) ε 253.

ἐπῆεν, z. 1. ἔπειμι.

****ἐπ-ηε-τανός,** 2. (αἰεί, verg. αἰε-νάων), altoos durend, ἀρδμοί, altoos van water voorzien ν 247, πλυνοί ζ 86; overvloedig, γάλα δ 89, σῖτος σ 360, κομιδή ϑ 233; ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσι κ 427; neutr. **ἐπηετανόν** als adv., altijd door η 128.

ἐπήιεν, z. 2. ἔπειμι; **ἐπήλυϑον,** z. ἐπέρχομαι.

ἐπ-ημοιβός, wisselend, ὀχῆες, twee elkaar ontmoetende grendels, op elke vleugeldeur één, die toegeschoven en dan door een nagel (κληΐς) verbonden en vastgehouden worden M 456; χιτῶνες, wissel-, om te verwisselen ξ 513 (verg. ἀμοιβάς en ἐξ-ημοιβός). †.

ἐπήν (uit ἐπεί en ἄν), wanneer **1)** met coni. *a*) tot aanwijzing van iets, dat onder zekere voorwaarde of dat in de toekomst wschl. zal plaats hebben Δ 239; ἐπ. δή μ 55; ἐ. δὴ πρῶτα (*ubi primum*) δ 414. — *b*) iterat. of in zinnen van algemene strekking λ 192, T 223; ἐπ. τὰ πρῶτα, wanneer eens, zodra eens Z 489, ϑ 553. — **2)** met opt., geassimileerd aan een andere opt., b.v. Ω 227 (Brandr. overal ἐπεί of ἐπεί κε i. p. v. ἐπήν).

†**ἐπ-ημύω,** ergens bij neigen B 148 met tm. (z. ἠμύω **1**).

†**ἐπ-ηπύω,** impf. -ήπυον, toeroepen, τινί Σ 502.

ἐπ-ήρατος, 2. (ἔραμαι), liefelijk, bevallig, bekoorlijk, alleen van zaken, δαιτὸς ἐπηρατοῦ (Bentl. -τα) ἔργα I 228, εἵματα ϑ 366, πτολίεϑρον δ 606, ἄντρον ν 103.

****ἐπ-ήρετμος,** 2. (verg. ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι μ 171) *a*) aan de riemen β 403. †. — *b*) van riemen voorzien, νῆες δ 559.

ἐπ-ηρεφής, 2. (ἐρέφω), overhangend, πέτραι -έες μ 59, κρημνοί M 54.

Ἐπ-ήριτος (verg. εἰκοσινήριτος), zoon van Afeidās uit Alubās, voor wien Odusseus zich uitgeeft ω 306.

ἐπῆρσα, z. ἐπαραρίσκω.

****ἐπητής,** vriendelijk ν 332, σ 128. †.

***ἐπ-ήτριμος,** -ον (van ἤτριον, schering), wschl. dicht naast elkaar, πυρσοί Σ 211; δράγματα ἐπήτριμα πῖπτον Σ 552, πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι T 226. †.

†**ἐπητύς,** -ύος (ἐπητής), vriendelijkheid φ 306.

ἐπί (skt *ápi*, lat *ob*), geëlid. ἐπ', vóór spir. asp. ἐφ', met teruggetr. accent ἔπι (z. daar), op, aan **A)** adv., ergens op, over, ἐπὶ δὲ λόφον ἧκεν Σ 612; ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν Λ 639; ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν, verg. ἐλαύνω **A I 3** *b*; ergens aan, b.v. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχϑη Π 612, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο δ 132; ergens bij, b.v. ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο ε 443; κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας, er bij (bij de kudden) Σ 529; ergens heen, naar toe, b.v. ἦλϑε δ' ἐπί, naderde λ 84; ergens op af, tegen, ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν, nl. tegen de Achaiërs O 567; ergens bij (vergezellend), ἐπὶ δ' ἕψονται ϑεοὶ ἄλλοι Δ 63; bij, onderwijl, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι A 413 (Duentz. μὴ πρὶν ἠέλ. δῦν.); ergens bij (als antwoord), ἐπὶ δὲ στενάχοντο T 338; bij, over, γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ψ 840; ergens bij, daarenboven, ἐπὶ δὲ Ὀρέστην (ἐξενάριξαν) E 705, verg. ι 297; daarna (tegenst. πρό) N 800; ergens om, verg. βάλλω **B 1**.

B) bij het als adv. gebruikte ἐπί sluit zich een nader bepalende casus aan **1)** dat., b.v. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους ϑέμενος στήϑεσσιν ἑταίρου Σ 317, ἐπὶ νύκτα τάνυσεν ὑσμίνῃ Π 567, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ δ 440. — **2)** acc., b.v. ἐπὶ κνέφας ἤλυϑε γαῖαν Ω 351; τό (nl. λαῖτμα) δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες περάουσιν ε 175, verg. B 613.

C) praepos. met gen., dat. en acc. **I)** met gen. **1)** tot aanwijzing van rust, op, ook in *a*) καϑῆσϑαι, στήμεναι, κεῖσϑαι, ἐρείδεσϑαι enz. ἐπί τινος, op iets zitten, gaan staan, liggen, steunen enz. (z. bij de genoemde ww.); ἐφ' ἵππων Ω 356; ἐπ' ἀγροῦ, op het land α 185, ἐπὶ νηῶν, op de schepen E 550, ἐπὶ χέρσου κ 459, ἐπὶ σχεδίης ε 33, ἧς ἐπὶ γαίης, in φ 41, ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο K 153; ὀρϑωϑεὶς ἐπ' ἀγκῶνος K 80; ἢ ἁλὸς (òf gen. loc. òf afh. van het volg. ἐπί) ἢ ἐπὶ γῆς μ 27. — *b*) van onmiddellijke nabijheid, bij, ἐπὶ κρατὸς λιμένος ἐλαίη ν 102; ἐπὶ χέρσου ο 495; overdr., ἐφ' ὑμείων, op, bij u zelf H 195; ἐπ' αὐτόφι (a. l. αὐτόϑι) T 255; over ἐπὶ ἕπεσϑαι z. ἕπομαι **1** *b*. — **2)** ter aanwijzing van een beweging, eig. met het oog op de daarop volgende rust, op, naar, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε N 665, χαζώμεϑ' ἐφ' ἵππων, laten wij ons naar de wagen terugtrekken (en die bestijgen) E 249 (volg. anderen: op de wagen); verg. νῆας ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν Ξ 77, ἐπὶ ϑρόνου ἷζε Σ 422, κατέϑηκεν ἐπὶ χϑονός Γ 293, νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν A 485 e. a. m.; tot aanwijzing van de richting waarheen, b.v. ἢ καϑύπερϑε Χίοιο νεοίμεϑα νήσου ἔπι Ψυρίης γ 171; προτρέποντο ἐπὶ νηῶν E 700, verg. Γ 5, Λ 546. — **3)** van tijd, ten tijde van, ἐπὶ προτέρων ἀνϑρώπων E 637, ἐπ' εἰρήνης B 797; ἐπὶ δώρων, tijdens geschenken (d.w.z.

zolang nog geschenken aangeboden worden) I 602 (a. l. δώροις, verg. **C II 3** *b*).

II) met dat., tot aanwijzing **1)** van rust, en wel *a*) o p, ἵζε ἐπὶ τύμβῳ B 793, ἧντ' ἐπὶ πύργῳ Γ 153, ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην ν 284; ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο enz. A 88 enz.; ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖσιν) ἔκηα Θ 240; τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι (τοῦ δ' ἐπὶ Ϝιφιδ. Bentl.) κάρη ἀπέκοψε, hij sloeg hem het hoofd af op Īfidamās (op wien hij gevallen was) Λ 261; ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο ὑσμίνη, op, d.i. over, om P. P 543, verg. Δ 470, P 236. — *b*) van onmiddellijke nabijheid, a a n, b ij, νέμονται ἐπὶ κρήνῃ ν 408, ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ η 160, ἔσαν ἐπὶ κληῖσιν Π 170, πάις οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, aan de borst λ 448, βοῦν ἐπὶ φάτνῃ δ 535; zo ook ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα, bij σ 258. — *c*) b ij (d.i. om toezicht te houden op), κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ο 89, verg. E 154, ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι Λ 106, σημαίνειν ἐπὶ δμῴῃσιν, gebieden over χ 427; βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον, namelijk als herder υ 221, verg. 209. — *d*) tot aanwijzing van een toestand, waarin men zich bevindt, van enige werkzaamheid, waarmee men zich bezig houdt, περὶ μέν σε τίω ἠμὲν ἐπὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, bij enig ander werk Δ 258, verg. 175, π 111; οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός, z. ἀρωγός; γῆρας καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, die bij de mensen zijn, d.i. waaraan zij blootstaan ν 60, verg. ο 408; τῷδ ἐπὶ θυμῷ, bij deze (mijn) stemming, bij deze moed N 485, π 99. — *e*) tot aanwijzing van de betrekking van een handeling tot een obj., b.v. δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι, bij, d.i. ten opzichte van T 181; εἰ ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν, ter ere van Ψ 274, (βοῦς) ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς Ψ 776. — *f*) tot aanwijzing van ophoping, van bijkomen, o p, b ij, b e h a l v e, b.v. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ peer op peer η 120, μή τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται Ξ 130; ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ (behalve dat hij mooi is) ρ 308; ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι χ 264; οὐ γάρ τι ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο, (vergeleken) bij, d.i. dan de maag η 216. — *g*) tot aanwijzing ener opvolging, n a, b.v. τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο H 163. — **2)** vaker van een beweging, en wel meestal met het oog op de daarop volgende rust *a*) o p, b.v. ἐπὶ γαίῃ κάππεσ', hij viel op de grond (en bleef er liggen) Π 310, κατέθηκεν ἐπὶ χθονί Z 473, ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί Γ 89, πῆξαι ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν λ 77, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλλε α 364, ἐπὶ γούνεσσι καθίσσας I 488 enz.; met gen. en dat., νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοισ' A 485; tot aanwijzing der richting, n a a r, b.v. νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα X 392, ἐπὶ οἷ καλέσας, tot zich ρ 330, ἕλκ' ἐπὶ οἷ Λ 239, ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα κ 375; vooral in vijandige zin, t e g e n, o p . . . a f, o p, b.v. ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ἵππους E 240, ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο ὀιστόν χ 8, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι βέλος A 382, ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν κ 214; zo ook bij μάχεσθαι E 124. — *b*) vand. van onmiddellijke nabijheid, b ij, a a n, b.v. ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι Δ 251, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ η 153, ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γένωμαι Θ 180. — **3)** overdr. *a*) tot aanwijzing van beweegreden of aanleiding, o v e r, o m, b.v. γελᾶν ἐπί τινι υ 374; ἐπὶ σοὶ πολλὰ πάθον I 492, ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ σ 414; τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε E 101 enz. — *b*) ter opgave van de prijs, v o o r, τίς κεν ἔργον τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ K 304, verg. I 602, λ 548. — *c*) tot aanwijzing van een doel, v o o r, ἐπὶ χάρμῃ (om strijd te voeren) N 104 (a. l. ἔπι χάρμη); ἐπ' ἀρωγῇ, z. ἀρωγή; (γαστέρας) ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, voor de avondmaaltijd σ 44. — **4)** van tijd, g e d u r e n d e, o p, ἐπ' ἤματι, gedurende een dag, d.i. een dag lang T 229 (verg. ἦμαρ), ἐπὶ νυκτί, gedurende de nacht, zolang het nacht is Θ 529.

III) met acc. **1)** van plaats, tot aanwijzing *a*) van een beweging naar een rustpunt, o p, b.v. ἐπὶ θρόνον ἕζετο Θ 442, ἤειραν ἐπ' ἀπήνην Ω 590, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευε δ 216 enz.; ook ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν, aan het eind ψ 248; in 't alg. naar een doel, n a a r, b ij, bij ww. van beweging, b.v. ἐπὶ νῆας ἱκέσθην A 328, ἐπὶ βωμὸν ἄγων A 440 enz.; ook γίγνεσθαι, verg. γίγνομαι **2** *c*; ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, bij μ 171; ook van perss., b.v. βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην B 18, verg. ε 149; afwisselend met μετά Π 535; overdr., ἐπὶ ἔργα τράποντο Γ 422. — *b*) tot aanwijzing van een richting, ὁράων ἐπ' ἀπείρονα πόντον A 350; ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά z. daar. — *c*) met vijandel. bedoeling, t e g e n, o p . . . a f, b.v. ἐπὶ νέας ἰέναι N 101, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς E 590. — *d*) over een uitgestrektheid heen α) van plaats, o v e r, b.v. πλέων, περάαν, φεύξονται ἐπὶ πόντον H 88, B 613, 159, verg. Ξ 226 sqq.; σεύατ' ἐπὶ κῦμα ε 51; ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνα Y 229 (zo Ahr. i. p. v. -νος); πόντον ἐπ' ἀτρύγετον ἀλαλῆσθαι β 370; ook tot opgave van de maat der uitgestrektheid, b.v. ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, hij lag over een uitgestrektheid van λ 577; ook waar wij door- o p of door een andere wending vertalen, b.v. ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, op aarde P 447; ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθώς O 81 (verg. ἐπέρχομαι **3**); μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν (nl. ἀλωήν), liep er over, er door (volg. Siebourg: er heen) Σ 565; δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός B 308, verg. 765; ἐπ' οὖδας (zo v. L. i. p. v. οὔδεος of οὔδει) T 92; minder dikwijls bij perss., πάντας ἐπ'

ἀνθρώπους ἐκέκαστο, onder Ω 535, verg. ω 94 enz.; zo ook met enige adii. neutr., b.v. ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην ξ 120, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή, over zulk een uitgestrektheid als, zover als Φ 251, verg. Γ 12, ὅσον τ' ἐπὶ (= ἐπὶ τόσον ὅσον) ἥμισυ πάσης, eig. over zo'n groot eind als de helft (zich uitstrekt), d.i. tot de helft υ 114; ὅσσον ἔφ', over zoveel land als Β 616; van een verspreiding of verdeling over een ruimte, ἵζον ἐπ' ἄκριας π 365, verg. δασσάμενοι ἐφ' ἡμᾶς, over, onder ons π 385. — β) van tijd, gedurende, ἐπὶ χρόνον, enige tijd Β 299 enz.; εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠόα καὶ μέσον ἦμαρ η 288, verg. ἐπὶ δηρόν Ι 415. — **2)** overdr. *a*) tot aanwijzing van doel, πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, z. ἰθύς; ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀνέστη, om de avondmaaltijd te nuttigen μ 439 (maar ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον enz. Β 381 enz. is zuiver plaatsel. op te vatten); ἐπὶ βοῦν ἴτω, om een stier (te halen) γ 421, verg. Β 808. — *b*) volgens, naar, ἐπὶ στάθμην ε 245; ἐπὶ στίχας, in rijen Γ 113; ἐπὶ ἶσα, gelijkelijk Μ 436 (verg. κατὰ ἶσα Λ 336).

ἔπι, met teruggetr. accent **1)** i. p. v. ἐπί, als het na het geregeerde woord staat, δώρῳ ἔπι Κ 304, γαῖαν ἔπι enz., of van zijn werkw. gescheiden en daarachter geplaatst is, b.v. ἦλυθ' ἔπι ω 20; dit gebeurt niet, als ἐπί van de geregeerde casus door een tussengeplaatst woord gescheiden is, b.v. τῷ δ' ἐπί Η 163. — **2)** wanneer het zonder werkw. staat, = ἔπεστι, is daaraan, daarop, is voorhanden, aanwezig, οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ β 58; οὐδ' ἔπι φειδὼ π 315; καλὸν εἶδος ἔπ' Γ 45, verg. ξ 92 enz.; χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, want zwaar drukt Ε 178; ook met dat., οὔ τοι ἔπι δέος, reden tot vrees bestaat voor u niet Α 515; ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος, staat te wachten Φ 110 (verg. **C II 1** *c* tegen het eind, ν 60).

†**ἐπ-ιάλλω,** aor. ἐπίηλε, toezenden, de bewerker van iets zijn, met acc. χ 49 (verder alleen met tm., verg. ἰάλλω).

ἐπιάλμενος, z. ἐφάλλομαι; **Ἐπιάλτης,** z. Ἐφιάλτης; **ἐπιανδάνει,** z. ἐφανδάνω.

***ἐπ-ιάχω,** alleen impf. ἐπίαχον (volg. W. Schulze aor. II ἐπί-Ϝαχον; Bentl. ἐϜίϜαχον met ῑ metri causa), daarbij schreeuwen Ε 860, toejuichen Η 403 (met tm. Ψ 766, Ν 822, 834).

†**ἐπί-βαθρον,** vrachtgeld ο 449.

ἐπι-βαίνω, inf. -βαινέμεν, impf. -έβαινον, fut. causat. inf. -βησέμεν Θ 197, aor. I causat. -έβησε, -αν, coni. -βήσετε, aor. II -έβην enz., 3. plur. -έβησαν en -έβαν, coni. 2. dual. -βῆτον ψ 52, 1. plur. -βείομεν(-βήομεν), opt. -βαίη, inf. -βήμεναι, part. -βάς enz., med. fut. -βήσεαι, part. -βησόμενον, -μένοισι, aor. mixt. -εβήσετο, imper. -βήσεο **1)** abs., ergens de voet op zetten, op treden μ 77, 434 (verg. Ο 387); gewoonl. betreden, op iets stappen *a*) met gen., b.v. ἵππων Ε 255 (de wagen), Κ 513 (de paarden), ὀχέων Ε 221, δίφρου (van paarden) Ψ 379; πύργων Θ 165, νεῶν Θ 512; γαίης, aan land gaan μ 282, ἠπείρου ε 399, εὐνῆς Ι 133; overdr., πυρῆς Δ 99; πόληος, betreden, binnengaan Π 396, verg. ζ 262, Τροίης ξ 229; abs., op zijn voeten gaan (tegenst. gedragen worden) Ε 666; met tm., πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, z. βαίνω **I 2** *c*. — *b*) met acc., Πιερίην ἐπιβᾶσα, over P. heen gegaan zijnde Ξ 226, ε 50. — *c*) overdr., van toestanden, ἀναιδείης ἐπέβησαν, (de weg der) schaamteloosheid betreden, zich onbeschaamd gaan gedragen χ 424, verg. ψ 52 en **2** eind. — **2)** causat., alleen, fut. en aor. I, doen klimmen op, doen bestijgen, τινὰ ἵππων, de wagen Θ 129; doen betreden, τινὰ πάτρης η 223 (verg. Λ 756); vand. overdr., πολλοὺς πυρῆς Ι 456; τινὰ εὐκλείης, σαοφροσύνης, roem verschaffen, tot verstand brengen, verstandig maken Θ 285, ψ 13 (verg. **1** eind en ἐπιβάσκω).

ἐπι-βάλλω, alleen impf. -έβαλλε(ν), med. part. -βαλλόμενος **1)** act. *a*) ergens op leggen, τρίχας Ψ 135 (verg. Λ 846); ἱμάσθλην (nl. ἵπποις) ζ 320. — *b*) intr., stevenen naar, ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλε ο 297. — **2)** med., zich werpen op, ἐνάρων, belust op Ζ 68; met tm., iets (voor zich) ergens op werpen τ 58 (z. ook βάλλω **B 1**). †.

†**ἐπι-βάσκω** (om de causat. bet. volg. Wackern., Gl. VII p. 178. 2, dissimil. uit ἐπιβιβάσκω), inf. -βασκέμεν, doen treden op, alleen overdr., brengen in, τινὰ κακῶν Β 234 (verg. ἐπιβαίνω **1** eind en **2** eind).

ἐπι-βείομεν, ἐπιβήμεναι, -βήομεν, βησέμεν, z. ἐπιβαίνω.

****ἐπιβήτωρ,** -ορος (ἐπι-βαίνω) *a*) bestijger, ἵππων, van den wagenstrijder σ 263 (verg. Θ 128 sq.). — **2)** bespringer λ 131, ψ 278. †.

†**ἐπιβλής,** ὁ (ἐπι-βάλλω), eig. het er voor geschovene, grendel Ω 453 (= κληΐς Ω 455).

ἐπι-βοάω, alleen fut. ἐπιβώσομαι, -μεθα, ergens bij te hulp roepen, θεούς, aanroepen α 378, β 143, verg. Κ 463 (z. ook ἐπιδίδωμι). †.

****ἐπι-βουκόλος,** koeherder χ 292, verder alleen βοῶν ἐπιβ. ἀνήρ γ 422. Verg. ἐπιποιμήν.

ἐπι-βρέμω, praes. -βρέμει, bulderend aanwakkeren, πῦρ Ρ 739 (? Knight βρέμεται δ' ἐπὶ Ϝίς).

ἐπι-βρίθω, alleen aor. -έβρῑσαν, coni. -βρίσῃ, opt. -βρίσειαν, zwaar ergens op

drukken, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, wanneer de regen van Zeus zwaar neervalt Ε 91, verg. Μ 286 (en Π 384); overdr., zich zwaar op iets storten, met geweld aandringen, μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Η 343, verg. Μ 414; in gunstige zin, ὁππότε Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, er zwaar op drukten, d.i. haar (goede) invloed deden gelden ω 344. †.

ἐπιβώσομαι, z. ἐπιβοάω.

†**ἐπι-βώτωρ,** -ορος, herder, μήλων, schaapherder ν 222. Verg. ἐπι-βουκόλος.

†**ἐπι-γίγνομαι,** praes. -γίγνεται, naderen, komen, van de tijd Ζ 148 (a. l. ὥρῃ, dan is φύλλα subj.); met tm. ρ 496 (verg. τέλος *b*).

****ἐπι-γιγνώσκω,** aor. II coni. 3. sing. -γνώῃ, 3. plur. -γνώωσι, leren kennen τινάς σ 30; herkennen, τινά ω 217. †.

***ἐπι-γνάμπτω,** praes. -γνάμπτει, aor. -έγναμψεν enz., ombuigen, δόρυ Φ 178; overdr., tot andere gedachten brengen, *flectere*, νόον ἐσθλῶν Ι 514 (v. Christ αἴ τ' ... ἐπέγναμψαν i. p. v. ἥ τ' ἐπιγνάμπτει), πάντας Β 14 (= 31, 68); κῆρ, bedwingen Α 569. †.

****ἐπι-γουνίς,** -ίδος (γόνυ), wat boven de knie is, schenkel, κὲν μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, dan kon hij zich sterke schenkels verschaffen, d.i. sterke (boven)benen krijgen ρ 225, σ 74. †.

†**ἐπιγράβδην,** adv., schrammend Φ 166. Van

ἐπι-γράφω, alleen aor. ἐπέγραψε *a*) schrammen, χρόα Δ 139; met dubbele acc., τινὰ ταρσόν Λ 388, verg. χ 280. — *b*) κλῆρον, merken Η 187 (= σημαίνεσθαι 175).

†**Ἐπίδαυρος,** stad (in Argolis, aan de Saronische Golf), ἀμπελόεις Β 561.

ἐπιδέδρομε, z. ἐπιτρέχω.

ἐπι-δέξιος, (van links) naar rechts (gaand enz.), alleen plur. neutr. **ἐπιδέξια** (anderen ἐπὶ δεξιά) als adv., naar rechts, ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια φ 141; aan de rechterkant, ἀστράπτων ἐπιδέξια Β 353 (verg. δεξιός en ἐνδέξιος).

ἐπιδευής, -ές (= att. ἐπιδεής), plur. nom. -έες en -εῖς, gebrek hebbend aan, missend, met gen., κρειῶν Μ 299; ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς (als subst.) ἔχῃσθα, gemis hebben aan, derven Τ 180; δαιτὸς ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς (nl. εἰμέν, anderen εἰσίν) Ι 225 (Nab. ἐπίδευσις); te kort schietend, βίης, in kracht φ 185, βίης ἐπιδευέες εἰμὲν 'Οδυσσῆος (gen. compar.), vergeleken bij φ 253; ἄλλης λώβης οὐκ ἐπιδευεῖς, die het ook aan andere smaad niet hebt laten ontbreken Ν 622; abs., behoeftig, arm Ε 481. Van

ἐπι-δεύομαι, alleen praes. en impf., praes. 2. sing. -δεύεαι *a*) missen, gebrek hebben, χρυσοῦ Β 229, τούτων ο 371; σεῦ ἐπιδευομένους, omdat zij u missen Σ 77. — *b*) te kort schieten, μάχης, in de strijd, d.i. het afleggen in Ψ 670; met gen. (compar.) van de pers., πολλὸν κείνων, vergeleken bij, d.i. achterstaan bij Ε 636; οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' 'Αχαιῶν, hij schoot niet te kort in de strijd tegen de Ach., d.i. hij liet zich niet onbetuigd in Ω 385.

[†**ἐπίδευσις** (ἐπι-δεύομαι), gebrek Ι 225 (zo Nab. i. p. v. ἐπιδευεῖς)].

†**ἐπι-δέω,** aor. -έδησε, dichtbinden, ὅπλῳ θύρας φ 391.

†**ἐπι-δημεύω** (= att. ἐπιδημέω), praes. -εις, in de stad vertoeven of blijven (tegenst. op het land zijn) π 28.

ἐπι-δήμιος, -ον (δῆμος), in het land zijnd α 194, 233; ἁρπακτῆρες (van jullie eigen landgenoten) Ω 262; πόλεμος, burgeroorlog Ι 64. †.

ἐπι-δίδωμι, act. alleen aor. II ἐπέδωκε, ἐπιδοῦναι, med. fut. ἐπιδωσόμεθα en aor. II coni. ἐπιδώμεθα(?) **1)** act., er bij, daarenboven geven, τί τινι Ψ 559, verg. Ι 148 = 290 (en ἐπὶ μείλια δώσω Ι 147). — **2)** med. *a*) elkaar er bij geven, ἐπιδώμεθα θεούς, laten wij de goden als getuigen er bijnemen Χ 254 (a. l. ἐπιβωσόμεθ', z. ἐπιβοάω). — *b*) begiftigen, door geschenken eren σὲ γὰρ πρώτην ἐπιδωσόμεθ' Κ 463 (a. l. ἐπιβωσόμεθ'). †.

ἐπι-δινέω, aor. -δινήσας, med. praes. -δινεῖται(-έεται), pass. aor. part. -δινηθέντε **1)** act., aan iets een draaiende beweging geven, slingeren, ronddraaien, ῥῖψ' of ἧκ' ἐπιδινήσας Γ 378, Η 269, Τ 268, ι 538; pass., in een kring rondvliegen, van adelaars β 151. — **2)** med., bij zich rondwentelen, overdr., *secum volvere*, overwegen, ἐμοὶ τόδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται υ 218. †.

†**ἐπι-διφριάς,** -άδος (δίφρος), vóórwand van de wagenbak Κ 475.

****ἐπι-δίφριος,** -ον (δίφρος), zich op de wagen(bak) bevindend, δῶρα ἐπιδίφρια θήῃ, de geschenken op de wagen(bak) leggen, prolept. ο 51, 75. †.

ἐπιδραμεῖν, -δραμέτην, z. ἐπιτρέχω.

†**ἐπίδρομος,** -ον (ἐπι-δραμεῖν), bestormbaar, τεῖχος Ζ 434.

ἐπιδώμεθα, z. ἐπιδίδωμι.

ἐπι-είκελος (ἐπιϝ.), gelijkend, τινί, op iem., alleen ἐπιείκελος ἀθανάτοισι Α 265, ο 414 en θεοῖσ' ἐπιείκελ' 'Αχιλλεῦ Ι 485, ω 36 (beide als verseind).

ἐπι-εικής, 2. (ἐπιϝ.; ἔοικα), gepast, voegzaam, ἀμοιβή μ 382; τύμβος ἐπ. τοῖος, juist zoals die behoort te zijn Ψ 246; dikwijls neutr., òf abs., ὡς ἐπιεικές, zo als

het behoort Θ 431, ϑ 389, òf met inf. β 207, òf met acc. c. inf. Τ 21.

ἐπι-εικτός, -όν (ἐπιϝ.; εἴκω), alleen neutr. οὐκ -όν en -ά **1)** act., niet w ij k e n d, niet t o e g e v e n d, μένος οὐκ ἐπιεικτόν, onverzettelijke Ε 892, τ 493; σϑένος (v. Herw. μένος), onbedwingbare kracht Θ 32; πένϑος, overweldigend Π 549. — **2)** pass., waaraan men niet mag toegeven, o n v e r g e e f l i j k, ἔργα οὐκ ἐπιεικτά ϑ 307 (omdat ἐπι-ϝείκω bij Hom. niet voorkomt, brengt W. Schulze ἐπιεικτός in verband met lat. *vincere;* οὐκ ἐ. is dan = *invictus,* maar ϑ 307 als synoniem van οὐκ ἐπιεικής gebruikt). †

ἐπι(ϝ)ειμένος, z. ἐπιέννυμι.

ἐπιεισαμένη, -είσομαι, z. 2. ἔπειμι en ἐπιϝίεμαι.

ἐπι-έλπομαι (ἐπιϝέλπ.), alleen praes. imper -έλπεο en part. -ελπόμενος, ergens o p h o p e n, met fut. inf. Α 545; ἐπιελπόμενος τό γε ϑυμῷ νευρὴν ἐντανύειν φ 126 (verg. Ω 491). †.

ἐπι-έννυμι (ἐπιϝ.), alleen act. aor. I 1. plur ἐπι(ϝ)έσσαμεν en pass. perf. part. ἐπι(ϝ)ειμένος enz., act., bekleden, o v e r iem. iets h e e n w e r p e n, χλαῖναν υ 143 (verg. 4); pass., overdr., ἐπιειμένος ἀναιδείην, ἀλκήν, bekleed, d.i. t o e g e r u s t m e t Α 149, ι 214 (verg. δύεσϑαι ἄλκην Ι 231).

ἐπι-ζά-φελος (ἐπί + ζα- + φελ-, verg. δυσπέμφελος), hevig gezwollen, z i e d e n d, alleen χόλος Ι 525; hierbij adv. **ἐπιζαφελῶς** (verg. ζαφελής; Bekk. **-φέλως**), z i e d e n d, h e v i g, χαλεπαίνοι Ι 516, verg. ζ 330. †.

ἐπιήνδανε, z. ἐφανδάνω; **ἐπίηρα,** z. ἦρ.

†**ἐπι-ήρανος,** -ον (ἐπιϝήρ.; verg. ἐπὶ ἦρα φέρων Α 572), a a n g e n a a m τ 343.

†**ἐπι-ϑαρσύνω,** part. -ϑαρσύνων, g e r u s t s t e l l e n, met acc. Δ 183.

†**ἐπίϑημα** (ἐπι-τίϑημι), het er op gelegde, d e k s e l, φωριαμῶν Ω 228.

ἐπιϑρέξαντος, z. ἐπιτρέχω.

***ἐπι-ϑρώσκω** (anderen -ϑρῴσκω), praes. -ϑρώσκουσι, part. -ϑρώσκων, ergens o p s p r i n g e n, met gen., νηός Θ 515; met dat. loc., τύμβῳ, (uit hoon) op het graf heen en weer springen Δ 177; abs., τόσσον ἐπιϑρώσκουσι, zo ver springen (anderen τόσσον ἔπι ϑρ.) Ε 772. †.

ἐπ-ῑϑύω, praes. -ιϑύουσι (ῡ metri causa), aor. part. -ιϑύσαντες, ergens op l o s g a a n, a a n r u k k e n Σ 175; met inf. π 297. †.

[***ἐπι-ϝίεμαι,** alleen fut. -ϝίσομαι, aor. part. -ϝῑσαμένη (zo Ahr. i. p. v. -είσομαι, -εισαμένη, z. 2. ἔπειμι), op iem. l o s g a a n, τινά Λ 367 (= Υ 454), Φ 424 (verg. v. L. Ν 90, Ρ 285). †].

ἐπι-ίστωρ, -ορος (-ϝίστωρ; ϝοῖδα), m e d e w e t e n d, met gen., m e d e p l i c h t i g a a n, μεγάλων ἔργων φ 26.

†**ἐπι-καίνυμαι,** u i t m u n t e n Υ 35, met tm. (z. καίνυμαι).

ἐπίκαρ, z. 2. κάρ.

†**ἐπι-κάρσιος,** 3. (verg. ἐπὶ κάρ Π 392), m e t d e v o o r s t e v e n n a a r b e n e d e n ι 70 (volgens een Schol. = πλάγιος, dwars).

†**Ἐπικάστη** (ἐπι-καίνυμαι; bij de tragische dichters Ἰοκάστη), huwt haar zoon Oidipodès (Oidipoes), nadat deze zijn vader gedood heeft; dadelijk na het huwelijk tot het besef van hetgeen zij gedaan heeft gekomen, hangt zij zich op, terwijl Oid. tot zijn dood over de Thebanen blijft heersen λ 271 sqq.

ἐπί-κειμαι, impf. ἐπέκειντο (volg. Wackern. atticisme), fut. ἐπικείσετ(αι), ergens o p l i g g e n, d i c h t o f g e s l o t e n z i j n, ϑύραι ζ 19; overdr., ἐπικείσετ' ἀνάγκη, zal (op u) liggen of gelegd zijn, d.w.z. zal (u) dwingen Ζ 458. †.

†**ἐπι-κείρω,** aor. ἐπέκερσε, eig. een snee in iets maken, φάλαγγας, d o o r b r e k e n Π 394 (verder alleen met tm., z. κείρω).

****ἐπι-κέλλω,** alleen aor. ἐπέκελσε enz., op het land lopen, l a n d e n, van varenden ι 138; van schepen, ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, liep op het strand ν 114, πρὶν νῆας (subjects-acc.) ἐπικέλσαι ι 148 (verg. ook κέλλω).

†**ἐπι-κέλομαι,** aor. II ἐπεκέκλετο, ergens b i j a a n r o e p e n, Ἐρινῦς Ι 454.

ἐπι-κερτομέω, alleen praes. part. -έων, m e t b i t t e r e s p o t, verbonden met προσέφης Π 744, χ 194; ook Ω 649 (Achilles' wrok tegen den oppermachtigen Agamemnōn is nog niet geheel bekoeld; de nadruk valt in 650 niet op ἐκτός, maar op μὲν δή). †.

ἐπι-κεύϑω, imper. -κευϑε, fut. -κεύσω, aor. coni. -κεύσῃς ο 263, v e r b e r g e n, v e r h e l e n, altijd met negatie, μῦϑον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω δ 744; anders alleeen in wendingen als ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω Ε 816, νεικέσω οὐδ' ἐπικεύσω Κ 115, εἰπέ μοι μηδ' ἐπικεύσῃς ο 263, ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευϑε π 168, σ 171.

***ἐπι-κίδναμαι,** alleen praes. -κίδναται, z i c h ergens o v e r v e r b r e i d e n, met acc., ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, stroomt over Β 850, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς (anderen ὅσον τ' ἐπὶ κίδν.), zover als de dageraad haar stralen verbreidt Η 451, 458. †.

†**ἐπι-κίρνημι** (= att. -κεράννυμι), aor. inf. ἐπικρῆσαι, ergens b i j m e n g e n, οἶνον, bij het water η 164 (in strijd met de latere gewoonte om eerst de wijn in het mengvat te gieten en dan het water; v. L. vermoedt ἐπεγκεράσαι «*denuo replere crateram*» en houdt ook ι 210 voor bedorven).

†**ἐπι-κλείω,** praes. -κλείουσι(-κλεϝέουσι), r o e m e n, p r i j z e n, met acc., τὴν γὰρ

ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλ. ἄνθρωποι α 351.

†'**Επι-κλῆς** (κλέος), acc. -κλῆα (Nck -κλέεα), strijdmakker van Sarpèdōn uit Lukië M 379.

ἐπίκλησις (ἐπι-καλέω), naar iem. of iets gegeven benaming, alleen acc. -ιν (acc. part.), met de (bij) naam, b.v. τὸν ἐπίκλ. κορυνήτην ἐκίκλησκον, de bijnaam gaven van H 138, verg. ε 273; 'Αστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν, zoals de Trojanen hem noemen X 506, verg. Z 402 sq.; in naam Π 177 (Menestios is in waarheid de zoon van Spercheios).

†**ἐπι-κλίνω,** pass. perf. part. -κεκλιμένας, doen leunen tegen, ἐπικεκλ. σανίδας, gesloten M 121.

ἐπί-κλοπος (κλέπτω), doortrapt ν 291; als subst., sluwe leugenaar λ 364, ν 291; μύθων, slim in (het gebruik van) woorden X 281; τόξων, die de geheimen van de τόξα kent (? volg. Mülder: «*der mit Bogen schwindelt*») φ 397. †.

ἐπι-κλύω, alleen impf. -έκλυε(ν), aanhoren, vernemen, τί Ψ 652, τινός ε 150. †.

ἐπι-κλώθω, aor. ἐπέκλωσε enz., med. aor. ἐπεκλώσαντο, coni. -κλώσωνται **1)** act., iem. iets toespinnen, eig. van de Moira, dan in 't alg. van de goden, beschikken, verlenen, τά λ 139, τινὶ ὄλβον γ 208, verg. π 64; ᾧ τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γιγνομένῳ τε, bij zijn huwelijk en bij zijn geboorte δ 208. — **2)** med., met dezelfde bet., beschikken, ὄλεθρον ἀνθρώποισι ϑ 579, ὀιζύν υ 196; ook τινί met inf. οἶκόνδε νέεσθαι α 17, ζώειν Ω 525. †.

†**ἐπι-κόπτω,** fut. part. -κόψων, ergens op slaan, vellen (door een slag in de nek, verg. κόπτω **1** *a* eind en σφάζω), nekken, βοῦν γ 443 (verg. 449 sq.).

†**ἐπικουρέω,** fut. part. -κουρήσοντα, helper, bondgenoot zijn, abs. E 614. Van

***ἐπί-κουρος** (ἐπί + *κορσός, lopend, verw. met lat. *currere*, eng. *horse*, ned. *ros*), helper Γ 188 (Φ 431 helpster); plur. dikwijls van de bondgenoten der Trojanen, τηλεκλειτῶν E 491, ἀγακλειτῶν M 101, κλειτῶν Γ 451, πολύκλητοι K 420, ὑπερμενέων P 362.

***ἐπι-κραιαίνω** (a. l. **-κρᾱαίνω**) en †**ἐπι-κραίνω,** alleen impf. -εκραίαινε, aor. opt. -κρήνειε O 599, imper. -κρήηνον, volbrengen, vervullen, ἐέλδωρ A 455, ἀρήν O 599; ook abs. Γ 302, verg. B 419 (met aan te vullen obj. ἀρήν).

ἐπι-κρατέω, alleen praes. -κρατέουσιν, coni. -έωσιν, part. -έουσι **1)** heersen, gebieden, νήεσσι K 214, νήσοισι α 245 (anderen ἔπι κρ.); ook abs., het commando voeren ξ 60 (verg. ρ 320). — **2)** de overhand hebben, alleen Ξ 98.

***ἐπι-κρατέως** (κράτος), adv., met overweldigende kracht Π 67, 81, Ψ 863. †.

ἐπικρήηνον, -κρήνειε, z. ἐπικραιαίνω.

ἐπικρῆσαι, z. ἐπικίρνημι.

****ἐπίκριον,** ra ε 254, 318. †.

†**ἐπι-λάμπω,** aor. -έλαμψε, ergens over (anderen: wederom) schijnen P 650.

†**ἐπι-λείβω,** impf. -έλειβον, ergens op plengen, abs., het plengoffer op de in het vuur verbrandende offerstukken γ 341 (verg. A 462).

†**ἐπι-λείπω,** praes. -λείπει, te kort schieten, ontbreken (a. l. ἀπολείπει) η 117.

†**ἐπι-λεύσσω,** praes., over (een bepaalde afstand) zien, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, zover ziet iem. voor zich uit Γ 12 (beter ἐπὶ λ., zodat ἐπὶ bij τόσσον behoort).

†**ἐπί-ληθος,** -ον, doende vergeten, met gen., κακῶν δ 221 (beter a. l. ἐπιλῆθον, part. van het volg.).

ἐπι-λήθω, aor. -έλησε, med. impf. -ελήθετο, fut. -λήσομαι enz. **1)** act., doen vergeten, met gen., ὕπνος ἁπάντων υ 85 (verg. δ 221). — **2)** med., vergeten, 'Ιθάκης α 57, τοῦ (nl. τείχεος) H 452, (nl. Πατρόκλου) X 387, σχεδίης ε 324 (verg. K 99), τέχνης δ 455. †.

†**ἐπι-ληκέω,** impf., ergens bij geraas maken, ἐπελήκεον ἄλλοι, begeleidden (de dans) met geroep (volg. anderen: met handgeklap) ϑ 379.

†**ἐπῑ-λίγδην,** adv., schampend, βλῆτο ὦμον P 599 (a. l. ἐπιλλ.).

†**ἐπ-ιλλίζω** (ἰλλός, scheel, verw. met εἰλύω), praes. -ουσιν, iem. een oogje geven σ 11.

†**ἐπι-λωβεύω,** impf. -ελώβευον, ergens bij spotten β 323.

†**ἐπι-μαίνομαι,** aor. -εμήνατο, razend verlangen, met inf. τῷ φιλότητι μιγήμεναι Z 160.

ἐπι-μαίομαι, imper. -μαίεο, impf. -εμαίετο, fut. ἐπιμάσσεται, aor. ἐπεμάσσατο en part. **1)** betasten, abs. τ 468 en met acc., οἰῶν νῶτα ι 441, ξίφεος κώπην λ 531; van een geneesheer, ἕλκος Δ 190; met dat. instrum., μάστιγι ἵππους E 748 (verg. μάστιξ); χείρ' ἐπιμασσάμενος ι 302, verg. τ 480; overdr. P 564, z. εἰσμαίομαι. — **2)** iets trachten te bereiken, met gen., σκοπέλου μ 220; overdr., νόστου (E. Schulze νήσου) ε 344, δώρων, verlangen naar K 401; met tm. λ 591, verg. μαίομαι (eind).

ἐπι-μάρτυρος, getuige bij iets, van de goden (anderen ἐπὶ μάρτυροι) H 76, α 273. †.

ἐπιμάσσεται, z. ἐπιμαίομαι.

†**ἐπίμαστος** (ἐπι-μαίομαι), betast, vand. smerig (verg. ἀπροτίμαστος), ἀλήτης υ 377 (W. Havers met Apoll. Sof. = ἐπίπληκτος, bezeten).

ἐπι-μειδάω, alleen aor. part. -μειδήσας, ergens bij glimlachen, steeds met προσέφη Δ 356, χ 371.

ἐπι-μέμφομαι, alleen praes. ind., ontevreden zijn, met gen., εὐχωλῆς, wegens een (niet gehouden) gelofte A 65, verg. B 225; ook ἕνεκ' ἀρητῆρος A 94; met dat. van de pers., over iem. π 97, 115.

ἐπι-μένω, alleen aor. imper. -μεινον, inf. -μεῖναι, blijven, wachten, abs. T 142; met ὄφρα δ 587, verg. Z 340; ἐς αὔριον εἰς ὅ κε λ 351.

†**ἐπι-μήδομαι,** impf. -εμήδετο, beramen, δόλον τινί, tegen iem. δ 437.

†**ἐπι-μηνίω,** impf. ἐπεμήνιε, wrok koesteren, τινί, tegen iem. N 460.

ἐπι-μιμνήσκομαι (anderen -μιμνήσκομαι), alleen med. aor. I opt. -μνησαίμεθα en pass. aor. part. -μνησθείς, zich te binnen brengen, (gaan) denken aan, met gen., τοῦ α 31, δ 189, χάρμης P 103; melding maken van, spreken over, σεῖο δ 191. †.

****ἐπι-μίμνω,** = ἐπιμένω, blijven, volharden bij, ἔργῳ ξ 66, ο 372. †.

ἐπιμίξ, adv., door elkaar gemengd Λ 525; κτείνονται ἐπ. Ξ 60; ἐπ. μαίνεται Ἄρης, in den blinde λ 537. Van

ἐπι-μίσγομαι, alleen praes., zich mengen onder, in aanraking komen met, ἄμμι ζ 205, Φαιήκεσσι ζ 241; met iem. handgemeen worden, Τρώεσσιν K 548; van paarden, ἄψ ἐπιμισγομένων, die zich weder onder de strijdenden mengden E 505. †.

***ἐπι-μύζω** (verg. μυχμός), aor. ἐπέμυξαν, ergens bij of over morren Δ 20, Θ 457. †.

ἐπι-νέμω, alleen aor. -ένειμε, toedelen, σῖτον τραπέζῃ, het brood op de tafel verdelen, klaarzetten I 216, Ω 625; σῖτον δὲ σφ' ἐπένειμε, verdeelde onder hen ξ 449 (a. l. δὲ σφιν ἔνειμε), υ 254. †.

ἐπι-νεύω, alleen impf. en aor., ergens bij knikken, κόρυθι δ' ἐπένευε, hij schudde daarbij met de helm X 314; toeknikken, als teken van het toestaan van een verzoek, ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι O 75 (verg. A 528, ook νεύω). †.

†**ἐπι-νεφρίδιος** (νεφρός), zich aan de nieren bevindend, δημός Φ 204.

***ἐπι-νέω,** alleen aor., toespinnen (verg. ἐπικλώθω), ἅσσα οἱ Αἶσα γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ (met haar draad) Y 128, verg. Ω 210 (η 198). †.

***ἐπι-νηνέω** (redupl. van *νέω = νηέω; Knight **-νηέω**), impf. ἐπενήνεον(-ενήεον), opstapelen, νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον (ἔπ' ἐνήεον) H 428, 431 (verg. παρανηνέω). †.

†**ἐπί-ξῡνος** (ion. = att. ἐπίκοινος; verg. ξυνήιος), gemeenschappelijk, ἄρουρα M 422.

†**ἐπιορκέω,** fut. ἐπιορκήσω, een meineed zweren, πρὸς δαίμονος T 188. Van

***ἐπί-ορκος,** -ον, vals gezworen, alleen neutr., εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον T 264; vand. neutr. **ἐπίορκον** als subst., meineed Γ 279, T 260; ook van een eed, die tegen iems bedoeling niet in vervulling gaat K 332. †.

†**ἐπι-όσσομαι,** part. -οσσομένω, het oog houden op, θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, waken tegen P 381 (v. Herw. δ' ἄρ' ἐποσσ. i. p. v. δ' ἐπιοσ.).

ἐπίουρα, z. οὖρον.

ἐπί-ουρος (verg. v. L. Ψ 112), opzichter, hoeder, ὑῶν ν 405, ο 39; ook met dat., Κρήτῃ, heerser in Krètè N 450. †.

ἐπι-όψομαι, fut. ind. en aor. coni. van ἐπι-ΟΠ- (dat Wackern. met lat. *op-* in *optare* verbindt), uitkiezen, met acc., τάων ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥ τις ἀρίστη β 294, verg. I 167 (gewoonl. bij ἐφοράω gerekend, z. daar *c*).

ἐπι-πείθομαι, praes. -πείθεθ' (= -εται) enz., impf. -επείθετο, fut. -πείσομαι, -εαι, -εται, zich laten overhalen of bewegen Σ 296; τοῖσιν θυμός, hun hart κ 550, verg. β 103 enz.; gehoorzamen I 660; τινί A 345 enz., μύθῳ A 565 enz.; met dubbele dat., εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται O 162.

****ἐπι-πέλομαι,** alleen aor. part., intr., aanwentelen, ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, kwam aangewenteld, aanbrak η 261.

ἐπι-πέτομαι, alleen aor. ἐπέπτατο, inf. ἐπιπτέσθαι (v. L. vermoedt -πτασθαι), naar iem. toevliegen, met dat., εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις N 821, ο 160, 525; van een pijl Δ 126. †.

†**ἐπι-πίλναμαι,** praes., naderen, ergens op vallen, χιὼν ἐπιπίλναται ζ 44.

†**ἐπι-πλάζομαι,** aor. part. -πλαγχθείς, ronddwalen over, πόντον θ 14 (anderen ἔπι πλ.).

ἐπι-πλέω, inf. -πλεῖν, impf. -έπλεον, bovendien (metri causa) part. **-πλείων** ε 284, op-, bevaren, ὑγρὰ κέλευθα A 312, ἁλμυρὸν ὕδωρ ι 227.

***ἐπι-πλήσσω,** alleen praes. en fut. -πλήξειν, ergens opslaan, τόξῳ K 500; berispen, τινί M 211, Ψ 580. †.

ἐπιπλόμενος, z. ἐπιπέλομαι.

ἐπι-πλώω, alleen aor. II 2. sing. -έπλως, part. -πλώς (v. Herw. -πλούς), aor. I part.

-πλώσας, o p-, b e v a r e n, steeds met obj. πόντον γ 15, Z 291, Γ 47. †.

ἐπι-πνέω, coni. 3. sing. (metri causa) -πνείησι, part. -ουσα, aor. coni. -πνεύσωσι, ergens t e g e n a a n b l a z e n, abs. E 698; vooral van gunstige winden, abs. ι 139 en νηί δ 357. †.

†**ἐπι-ποιμήν,** -ένος, h e r d e r i n, b e w a a k s t e r (Bekk. ἐπὶ ποιμένες) μ 131; verg. ἐπιβουκόλος em ἐπι-βώτωρ; ook ἐπαρωγός, ἐπίουρος.

†**ἐπι-πρέπω,** praes. -πρέπει, bij iem. in 't o o g v a l l e n, οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει, ook hebt gij niets van een slaaf ω 252.

ἐπιπροέμεν, z. ἐπιπροίημι.

†**ἐπι-προ-ιάλλω,** aor. -ίηλε, v l u g v o o r iem. n e e r z e t t e n, τράπεζάν τινι Λ 628.

ἐπι-προ-ίημι, alleen aor. -ἧκα, -ε, inf. -έμεν **1)** tr. *a)* iem. o p w e g, u i t z e n d e n n a a r, τινὰ νηυσὶν Ἴλιον εἴσω Σ 58, 439; ἄνδρας ἀρίστους I 520; τινὰ νηυσίν, naar P 708 (met volg. inf. fin.). — *b)* van pijlen, a f s c h i e t e n, ἰόν τινι, op iemand Δ 94. — **2)** (schijnbaar) intr., k o e r s h o u d e n o p, νήσοισιν (nl. νῆα) ο 299. †.

†**ἐπι-πταίρω,** aor. II -έπταρε, bij iets n i e z e n (als gunstig teken), πᾶσι ἔπεσσιν ρ 545.

ἐπιπτέσθαι(-πτασθαι), z. ἐπιπέτομαι.

***ἐπι-πωλέομαι,** alleen praes. -πωλεῖται (-έεται), impf. -επωλεῖτο(-έετο), h e r h a a l d e l i j k ergens n a a r t o e g a a n, *obire*, met acc., meestal van den aanvoerder, die d o o r de gelederen g a a t en ze m o n s t e r t, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν Γ 196, Δ 231; ook b e s t o k e n, στίχας ἔγχει Λ 264.

†**ἐπι-ρρέζω,** iter. impf. ἐπιρρέζεσκον, ergens o p o f f e r e n ρ 211.

†**ἐπι-ρρέπω,** praes. coni. -ρρέπῃ, o v e r h e l l e n o p, eig. van de weegschaal, overdr., ἡμῖν ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ, ons treft Ξ 99.

***ἐπι-ρρέω,** praes. -ρρέει, impf. -έρρεον, ergens o p of o v e r s t r o m e n, van een rivier, μὶν καθύπερθεν ἐπιρρέει B 754; overdr., van een mensenmenigte, t o e s t r o m e n Λ 724. †.

***ἐπι-ρρήσσω,** alleen iter. impf., ergens v o o r d u w e n, ἐπιβλής, τὸν τρεῖς ἐπιρρήσσεσκον Ω 454, 456. †.

†**ἐπι-ρρίπτω,** aor. -έρριψαν, t o e s l i n g e r e n, n a a r iem. w e r p e n, τινὶ δοῦρα ε 310.

***ἐπί-ρροθος,** eig. toejuichend, vand. h e l p s t e r Δ 390, Ψ 770 (v. L. ϝ' en μ' ἐπιτάρροθος i. p. v. οἱ en μοι ἐπίρροθος; z. aant. Δ 390). †,

ἐπι-ρρώομαι, alleen impf. en aor., z i c h d r u k bij iets b e w e g e n, (μύλαις) ἐπερρώοντο γυναῖκες, dienstmeiden waren druk in de weer bij υ 107; van de hoofdharen, χαῖται ἐπερρώσαντο κρατός ἀπ' ἀθανάτοιο, golfden daarbij neer van A 529. †.

ἐπί-σκοπος (σκοπέω), eig. die naar iets ziet, op iets toeziet, vand. *a)* o p z i c h t e r, b e s c h e r m e r Ω 729; ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, bewakers X 255. — *b)* v e r s p i e d e r, Τρώεσσι, νήεσσι, voor, d.i. van de Trojanen, de schepen K 38, 342 (anderen Τρώεσσιν en νήεσσιν ἔπι σκ.); ὁδαίων, die uitziet naar ϑ 163.

ἐπι-σκύζομαι, praes. coni. -σκύζωνται, aor. opt. -σκύσσαιτο, ergens g e b e l g d, v e r o n t w a a r d i g d over z i j n I 370, η 306. †.

†**ἐπι-σκύνιον** (verw. met σκῦτος), v o o r h o o f d v e l, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται P 136.

****ἐπι-σμυγερῶς** (verw. met σμύχω), adv., e l l e n d i g, j a m m e r l i j k, ἀπέτισεν γ 195, ναυτίλλεται δ 672. †.

****ἐπίσπαστος,** -ον (ἐπι-σπάω), o p d e h a l s g e h a a l d, κακόν, die men zich zelf berokkend heeft σ 73, ω 462. †.

ἐπισπεῖν, z. ἐφέπω.

ἐπι-σπέρχω, praes. -σπέρχουσι, part. -ων **1)** intr., k o m e n a a n j a g e n, ἄελλαι ε 304 (verg. σπέρχω); αὐτὸς ἐπισπέρχων, toeschietend χ 451 (of causat., met aan te vullen obj. γυναῖκας). — **2)** causat., a a n s p o r e n, κέντρῳ (nl. ἵππους) Ψ 430. †.

ἐπισπέσθαι, ἐπίσπῃ enz., z. ἐφέπομαι, ἐφέπω.

***ἐπι-σσείω** (= ἐπισείω), praes. coni. -σσείῃσιν, part. -ων, (dreigend) t e g e m o e t z w a a i e n, αἰγίδα (πᾶσιν) O 230 (Δ 167). †.

ἐπι-σσεύω (= ἐπισεύω), aor. -έσσευε, coni. -σσεύῃ, part. -σεύας, med. inf. -σσεύεσθαι, impf. -εσσεύοντο, perf. met praesensbet. ἐπέσσυται, aor. II -έσσυτο, -εσσύμεθ', -εσσύμενος **1)** act., tegen iem. in beweging brengen *a)* o p iem. a f z e n d e n, a a n-, o p h i t s e n, δμῶας ξ 399; τινὶ κῆτος ε 421. — *b)* overdr., t o e z e n d e n, τινὶ κακά σ 256, ὀνείρατα υ 87. — **2)** med., vooral aor. II en perf. als praes. *a)* eig., t o e s n e l l e n, k o m e n a a n s n e l l e n, o p a f s n e l l e n, abs. B 86; ἐπεσσύμενος, haastig ε 428; ἔς τινα N 757, ἀγορήνδε B 208, verg. ν 19; met acc., δέμνια ζ 20; met dat. δ 841; met gen. van doel, τείχεος, op de muur af M 388; Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων χ 310; met gen. van plaats, πεδίοιο, door de vlakte Ξ 147; met inf., ἐπέσσυτο διώκειν Φ 601. — *b)* overdr., v e r l a n g e n, τοὶ θυμὸς ἐπέσσυται A 173; met inf. I 398, of ὥστε I 42 (Lehrs ἀπονέεσθαι i. p. v. ὥστε νέεσθαι), of

ὄφρα Z 361. — *c*) in vijandige zin, a a n s n e l l e n, abs. E 438, vooral part., b.v. Y 288; τινί, op iem. E 459 enz. (verg. P 677); ook met acc., τεῖχος M 143; overdr., van het vuur P 737 en van het water ε 314.

ἐπί-σσωτρον (σῶτρον, velg, verw. met σεύω), velgbeslag, w i e l b a n d Ψ 519, anders alleen plur. E 725 (verg. εὐ-σσωτρος).

****ἐπισταδόν** (ἐφ-ίσταμαι), adv., z i c h b i j iem. p l a a t s e n d μ 392; οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, er bij s t a a n d π 453 (verg. παρα-σταδόν).

ἐπ-ίσταμαι, praes. -ίσταμαι enz., opt. 1. plur.-ισταίμεσθα, impf. ἐπίστατο, fut. ἐπιστήσονται **1)** iets k e n n e n, i n iets b e d r e v e n z i j n, zowel iets dat met de geest als iets dat met het lichaam verricht wordt, πολλὰ ἔργα Ψ 705; met inf., πολεμίζειν Π 243, ἄρτια βάζειν Ξ 92, δαίδαλα πάντα τεύχειν E 60; πᾶσιν ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, verstond de kunst P 671; van dieren, ἵπποι ἐπιστάμενοι διωκέμεν, geoefend in E 222; vand. w e t e n, ἐπιστάμεναι . . . ὁππότε κεῖνος ἔβη δ 730; i n s t a a t z i j n, οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται ἀλλέξαι Φ 320; part. **ἐπιστάμενος** als adi. (= ἐπιστήμων), k u n d i g, b e k w a a m, g e o e f e n d δ 231, T 80; ἐπιστάμενοι πόδες Σ 599; met gen., ἐπιστάμενος φόρμιγγος φ 496; ook met dat. instrum., ἄκοντι O 282; b e z o n n e n, ἀνδρός ξ 359; hierbij adv. **ἐπισταμένως,** m e t o v e r l e g, h a n d i g, μίστυλλον H 317, πέμψον ε 25; εὖ καὶ ἐπ. υ 161.

†**ἐπιστάτης** (ἐφ-ίσταμαι), dat. -η, eig. de naderende, alleen σὸς ἐπιστάτης, iem. die als s m e k e l i n g o f b e d e l a a r tot u komt ρ 455 (verg. προστάτης).

†**ἐπι-στέλλω,** opdragen, t o e v e r t r o u w e n, σοὶ τάδε ψ 361 (gewone l. ἐπιτέλλω).

†**ἐπι-στενάχομαι,** impf. -εστενάχοντο, ergens bij z u c h t e n Δ 154 (verg. T 301).

ἐπιστεφής (ἐπι-στέφομαι), t o t d e r a n d v o l, κρητῆρας ἐπιστεφέας ποτοῖο Θ 232, verg. β 431. Van

ἐπι-στέφομαι, alleen aor., eig. beboorden, vand. tot de rand v u l l e n, altijd κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο A 470, α 148.

†**ἐπιστήμων** (ἐπ-ίσταμαι), = ἐπιστάμενος, met dat. π 374.

†**ἐπί-στιον** (ἵσταμαι), s t a n d p l a a t s, plaats waar een schip staat ζ 265.

†**ἐπι-στοναχέω,** aor. -εστονάχησε, ergens bij s t e n e n of l o e i e n, van de zee Ω 79.

†**ἐπι-στρέφω,** aor. -στρέψας, ergens n a a r t o e d r a a i e n Γ 370.

ἐπιστροφάδην (ἐπι-στρέφομαι), adv., z i c h n a a r (a l l e k a n t e n) d r a a i e n d, κτεῖνε K 483, τύπτον χ 308.

ἐπι-στροφάω, z. ἐπιστρωφάω.

†**ἐπίστροφος** (ἐπι-στρέφομαι), h e r h a a l d e l i j k b e z o e k e n d, ἐ. ἦν ἀνθρώπων (veel mensen bezocht) α 177 (verg. ἐπιστρωφάω).

***'Επίστροφος** (ἐπι-στρέφεσθαι) **1)** zoon van Ĭfitos, aanvoerder der Fokiërs voor Troje B 517. — **2)** aanvoerder der Halizōnen, bondgenoot der Trojanen B 856. — **3)** zoon van Euènos, broeder van Munès, door Achilleus bij de verwoesting van Lurnèssos gedood B 692. †.

†**ἐπι-στρωφάω,** praes., herhaaldelijk z i c h ergens h e e n w e n d e n, ἐπιστρωφῶσι πόληας, bezoeken dikwijls ρ 486 (Nck **-στροφάουσι**).

†**'Επίστωρ,** -ορος (ἐπί-σταμαι?), Trojaan, door Patroklos gedood Π 695.

ἐπι-σφύριον (σφυρόν), eig. neutr. van ἐπισφύριος, wat op de enkel is, vand. e n k e l b a n d of g e s p, waarmee de κνημίς wordt vastgehouden, ἀργυρέοισιν Γ 331.

***ἐπι-σχερώ** (σχερός = συνεχής, bij ἔχω, verg. ook ἑξῆς, ἐφ-εξῆς), adv., o p e e n r i j, d e e e n n a d e n a n d e r, κτεινόμεθ' Λ 668, εἰσανέβαινον Σ 68, βάλλον Ψ 125. †.

†**ἐπισχεσίη** (ἐπ-έχω), het voorhouden, οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, gij kondt geen ander v o o r w e n d s e l verzinnen φ 71.

†**ἐπίσχεσις** (ἐπ-έχω), b e p e r k i n g, schroom ρ 451.

†**ἐπ-ίσχω,** ergens h e e n s t u r e n, ἵππους P 465 (verg. ἐπέχω).

ἐπιτάρροθος (volg. Ehrl. uit *ἐπιταρροροθος, verg. ταρσός en ῥόθος, *pedissequus, «auf der Ferse nachfolgend»*), h e l p e r, van goden, abs. of met dat. Λ 366, ω 182 (Od. alleen hier); ook Δαναοῖσι μάχης, in de strijd M 180, verg. P 339; als fem. E 808, 828.

†**ἐπι-τείνω,** u i t s p a n n e n o v e r λ 19, met tm. (z. τείνω **2**).

ἐπι-τέλλω, praes. -τέλλω enz., impf. -έτελλε, -ον, aor. -έτειλας enz., med. praes. -τέλλομαι, -εαι, imper. -τέλλεο, impf. -ετέλλετο, aor. -ετείλατο, -αμένῳ **1)** act., iem. iets o p l e g g e n, g e l a s t e n, b e v e l e n, o p h e t h a r t d r u k k e n, μῦθον Λ 840, ἐφετμάς E 818, verg. 320, πολλά Λ 782; ἰητροῖς N 213, υἱέι σῷ Ω 112; τινί τι, b.v. ἕκαστά μ(οι) Ψ 107, σοὶ τόδε ψ 361 (verg. ook Δ 384 onder τέλλω); abs. K 56, εὖ K 72, ὧς I 259; τινὶ ὧδε ρ 9, ἐὺ τοῖς K 63; τινί met inf., τῷ (ᾧ) πόλλ' (dringend) ἐπέτελλε Δ 229 (γ 267), verg. μ 268; σοὶ ὧδε met volg. dir. rede Λ 785, ρ 9; ὡς ἐπιτέλλω (nl. ἀγορευέμεν) B 10; d e v e r z e k e r i n g g e v e n, met inf. fut., ὧδ' ἐπέτελλε, μὴ

πρὶν πημανέειν Ω 780. — **2)** med. met dezelfde bet., νόστος, ὃν ἐπετείλατο Ἀθήνη α 327; σοί Β 802, met dir. rede Ι 252; τινι ἀέθλους λ 622, ἄλλοισι ταῦτα Α 295; abs. ρ 21; ὡς ἐπετέλλετο Ρ 382; πῶς μοι Κ 61; σοὶ met inf. φ 240; σοὶ τόδε met dir. rede Τ 192. (ἐπῖτ. ψ 361, verg. ἐπιστέλλω).

†**ἐπι-τέρπομαι,** praes. -τέρπεται, vermaak scheppen in, ἔργοις ξ 228.

ἐπιτέτραπται, -τετράφαται, z. ἐπιτρέπω.

ἐπί-τηδές, adv., met zorg, ijverig Α 142, ο 28. †.

ἐπι-τίθημι, fut. -θήσω enz., aor. -έθηκα, -ε, opt. -θείη, -θεῖτε, imper. -θες, inf. -θεῖναι, part. -θεῖσα, -θέντε **I)** act. **1)** ergens op plaatsen, leggen, doen *a*) gewoonl. τινί τι, b.v. κεφαλῇ καλύπτρην ε 232 (Aristarch. ἐφύπερθε i. p. v. ἐπέθηκε), κ 545 (verg. Π 137 enz.); φαρέτρῃ πῶμα ι 314; περόνην, deed er aan τ 256; κορώνην Δ 111; ook τινὰ λεχέων, iem. op het bed leggen Ω 589; φάρμακα, op (de wond) leggen Δ 190; εἴδατα, opzetten ρ 95 (verg. ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, nl. op het altaar γ 179, verg. φ 267). — *b*) overdr. α) τινὶ θωήν, opleggen β 192 (verg. Β 39, Ζ 357); zo ook in gunstige zin, verlenen, b.v. (met tm.) Α 509, Ψ 400, θ 245; richten op (met tm.), ἐπὶ φρένα ἱεροῖσι Κ 46. — β) μύθῳ τέλος, volbrengen Υ 369. — **2)** ergens bij doen of voegen, ἄλλα Η 364 enz. (met tm. μ 399). — **3)** ergens in of voor plaatsen, om iets te sluiten, λίθον θύρῃσιν ν 370, πέτρην θύρῃσιν ι 243; vand. θύρας, de deur sluiten Ξ 169; zo ook van de Hōrai, ἠμὲν ἀνακλῖναι νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, de wolk er voor doen, d.i. de hemel sluiten Ε 751 (verg. λ 525). — **II)** med., alleen met tm., b.v. κρατὶ ἐπὶ κυνέην, op zijn hoofd zetten Ε 743; ἐπὶ πᾶσι τίθενται, nl. ὄνομα, geven θ 554.

†**ἐπιτῑμήτωρ** (ἐπι-τιμάω), = τιμωρός, wreker, beschermer, Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ι 270.

***ἐπι-τλῆναι,** aor., alleen imper. ἐπιτλήτω, abs., ergens bij berusten, met dat., τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν (luistere geduldig naar mijn woorden) Τ 220, verg. Ψ 591. †.

****ἐπι-τολμάω,** alleen imper. -τολμάτω (-αέτω), aor. -ετόλμησε, ergens bij berusten, iets verbijten, abs. ρ 238 (verg. Ψ 591); met inf., ἀκούειν α 353 (verg. Τ 220). †.

†**ἐπί-τονος** (τείνω), ra-touw (van leer gemaakt), waarmee de ra mèt het zeil wordt opgetrokken, en dat wschl. door een gat boven in de mast naar de achtersteven loopt en dus tegelijk dient om de mast te steunen μ 432. (ε̄ metri causa, verg. ἀθάνατος).

†**ἐπι-τοξάζομαι,** impf. -ετοξάζοντο, op iem. schieten, τινί Γ 79.

†**ἐπι-τραπέω,** praes. -τραπέουσι (anderen -τροπάουσι), overlaten, τινί met inf. Κ 421.

ἐπι-τρέπω, impf. -έτρεπε, aor. I -έτρεψας enz., aor. II 1. plur. ἐπετράπομεν, imper. -τράπετ(ε), med. aor. II -ετράπετο, pass. perf. -τέτραπται, 3. plur. -τετράφαται **I)** act. **1)** de zorg voor iets aan iem. opdragen, toevertrouwen, οἶκόν τινι β 226, ἕκαστα δμῳάων ἥ τίς τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι (= ἐκείνη ἥτις) ο 24, verg. Ρ 509; ook met aan te vullen object, τοῖσιν ἐπετράπομεν μάλιστα, nl. τοῦτο Κ 59; ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, laat het (de rest) aan de goden over τ 502, verg. φ 279 (en. lat. *permittere*, b.v. Liv. XXX 40, 11, ook Hor. C. I 9.9: *permitte cetera divis*; volg. anderen moet τ 502, evenals χ 289, μῦθον als obj. er bij gedacht worden); pass., ᾧ ἐπιτετράφαται λαοί, toevertrouwd zijn Β 25; van de Hōrai, τῇσ' ἐπιτέτραπται (a. l. -τετράφαται) μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, met de nadere bepaling ἠμὲν ἀνακλῖναι νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ε 750; intr., zich toevertrouwen, toegeven, γήραϊ Κ 79. — **2)** overlaten, σοὶ οἴῳ πονέεσθαι Κ 116; toestaan, gunnen, τινὶ νίκην Φ 473; παισὶ κτήματα, nalaten η 149. — **II)** med., alleen overdr., zich tot iets wenden, σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἴρεσθαι, de gedachte (lust) kwam bij u op ι 12.

ἐπι-τρέχω, impf. -έτρεχον, aor. II ἐπέδραμον enz., bovendien aor. I part. gen. ἐπιθρέξαντος Ν 409 (Nab. ἐπιγράψαντος, verg. Δ 139 enz.), perf. -δέδρομε **1)** toesnellen, ergens heen lopen, zowel om te helpen als om aan te vallen Δ 524; van honden ξ 30; voortrennen, van paarden Ψ 433; van een wagen, ἵπποις, achter de paarden voortsnellen Ψ 504. — **2)** overdr., ergens overheen lopen of vliegen, ἐπιθρέξαντος ἔγχεος Μ 409; λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, ligt er over uitgebreid ζ 45, verg. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς υ 357.

ἐπι-τροπάω, z. ἐπιτραπέω.

ἐπι-τροχάδην, adv., eig. ergens overheen lopend, vand. vlug, rad, ἀγορεύει Γ 213, verg. σ 26. †.

ἐπι-φέρω, fut. -οίσει, aor. I inf. ἐπενεῖκαι Τ 261 (beter a. l. ἐπένεικα), ergens heen dragen, alleen in vijandige zin, χεῖρά of χεῖράς τινι, de hand aan iem. leggen, de handen aan iem. slaan Τ 261, verg. Α 89, π 438; met tm., τινὶ Ἄρηα, verg. φέρω **I 2** *a*. †.

†**ἐπι-φθονέω,** coni. -φθονέῃς, misgunnen, weigeren, met dat. λ 149.

***ἐπι-φλέγω,** praes. -φλέγει, coni. -φλέγῃ,

verbranden, ὕλην B 455, τινά Ψ 52. †.

ἐπι-φράζομαι, aor. -εφράσω, -σατ(ο), coni. 3. sing. -φράσσετ(αι) ο 444, opt. 3. plur. -φρασσαίατο, pass. aor. I (met dezelfde bet. als aor. med.) ἐπεφράσθης, zijn gedachten op iets richten, vand. *a*) overdenken, βουλήν B 282, N 741; ὄλεθρόν τινι, beramen ο 444; met inf., er aan denken te, οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι (dat ge op de gedachte kwaamt) ε 183, verg. E 665. — *b*) bemerken, τινά θ 94 (verbonden met ἐνόησε), met afh. vraag Φ 410; herkennen, μιν σ 94.

†**ἐπι-φρονέω,** alleen part. fem. -φρονέουσα als adi., verstandig τ 385.

****ἐπιφροσύνη,** verstand ε 437; plur. τ 22, η 74 (hier J. H. Voss ᾗσί τ' ἐπιφροσύνῃσι i. p. v. ᾗσίν τ' of οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι). †. Van

****ἐπί-φρων** (φρήν), verstandig, van perss. ψ 12, ἐπίφρονα βουλήν (acc. part.) π 242; verder alleen βουλή γ 128, μῆτις τ 326.

****ἐπι-χειρέω** (χείρ), impf. -εχείρεον, fut. -χειρήσειν, de handen aan iets slaan, δείπνῳ, σίτῳ, met de maaltijd beginnen ω 386, 395. †.

ἐπι-χέω, aor. mixt. ἐπέχευε, inf. -χεῦαι, med. aor. mixt. ἐπεχεύατο, aor. II 3. plur. ἐπέχυντο **1**) act., ergens over storten, χερσὶν ὕδωρ Ω 303, χέρνιβα (nl. over de handen; ὑπέρ, boven) α 136. — **2**) med. *a*) over zich uitstrooien, χύσιν φύλλων ε 487. — *b*) voor zich ergens op uitstrooien, ὕλην ε 257 — *c*) aor. II, van een mensenmenigte, toestromen, Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Π 295, verg. O 654 (en verder χέω).

ἐπι-χθόνιος (χθών; verg. ἐπ-άρουρος, ἐπουράνιος), zich op de aarde bevindend, op de aarde levend *a*) ἀνδρῶν A 266 (ἀνήρ B 553), βροτός Ω 505, ἀνθρώπων Δ 45. — *b*) als subst. alleen plur., aardbewoners Ω 220, ρ 115.

ἐπιχραεῖν, z. ἐπέχραον.

****ἐπι-χρίω,** part. -χρίοντες, aor. part. -χρίσασα, med. inf. -χρίεσθαι, inwrijven, τόξον ἀλοιφῇ φ 179; ook παρειάς σ 172 (Helb.[2] p. 256 denkt hier aan blanketten); med., zich inwrijven, ἀλοιφῇ σ 179. †.

†**ἐπι-ψαύω,** praes. coni. -ψαύῃ, raken, overdr., ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν, die ook nog zo weinig met zijn verstand raakt, verstand heeft θ 547 (volg. Kirchhoff 545—547 onecht).

†**ἐπιωγή,** tegen de wind beschutte plaats ε 404 [Be., Lexil. p. 135, reconstrueert een subst. *Ϝωγά bij Ϝάγνυμι, (golf)breking, pier; dan hier ἐπὶ Ϝωγαί en ξ 533 βορέα' ὑπὸ Ϝωγῇ, onder een beschutting tegen?). Verg. ἰωγή.

ἔπλε, ἔπλε(ο), -ετο, -ευ, z. πέλω.

ἔπληντο, z. πελάζω.

†**ἐπ-οίγνυμι,** pass. plusqpf. 3. plur. ἐπῴχατο, dicht sluiten, πᾶσαι γὰρ ἐπῴχ. (nl. πύλαι), de poort was geheel gesloten M 340 (verg. ἐπέχω **I 4** eind).

ἐπ-οίχομαι alleen praes. en impf. **1**) ergens heengaan, παντόσε E 508; ook met zakel. subj., ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντῃ ἀνὰ στρατόν, vlogen overal heen A 383. — **2**) met acc. van het persoonlijk obj. *a*) naar iem. gaan, μνηστῆρας α 324; ook om iets te vragen ρ 346; ἐποιχομένη, op (een man) uitgaand ζ 382. — *b*) rondgaan bij, *obire*, van den veldheer, die monsterend door de gelederen gaat, πάντῃ Z 81, πάντας P 356, στίχας ἀνδρῶν O 279; ook van een heraut, αὐτοῖσιν θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων α 143; van Prōteus, πάσας ἐπῴχετο δ 451. — *c*) met vijandelijke bedoeling, afgaan op, bestoken, aanvallen, Θρήϊκας K 487, οὐρῆας A 50, Κύπριν χαλκῷ E 330; abs. Ω 759; in 't bijz. van Apollōn en Artemis, οἷσ' ἀγανοῖς βελέεσσιν ε 124. — **2**) met zakelijk obj., over iets heengaan, νηῶν ἴκρια O 676; overdr., rondgaan bij, πάσας γὰρ ἐπῴχετο, nl. αὐτή (werd bij allen gehoord) M 340 (verg. ἐπέχω **I 4** eind); ἐποίχεσθαι ἔργον, zijn werk verrichten (*obire*) Z 492, σ 363; δόρπον, gaan gebruiken ν 34; van vrouwen, ἱστὸν ἐποίχεσθαι, z. ἱστός **2** *a*.

ἕπομαι (skt *sácatē*, verg. lat. *sequor*), praes. ἕπομαι enz., imper. 2. sing. ἕπεο en ἕπευ(-εο), impf. ἑπόμην, εἵπετο enz., opt. 3. plur. ἑποίατο, fut. ἕψομαι enz., aor. II ἑσπεο enz. [< *σέσπεο; de redupl. blijft in alle modi; alleen χ 324 inf. σπέσθαι, i. p. v. ἑσπέσθαι, K 285 σπεῖό μοι (-ει- metri causa i. p. v. σπέο; G. Curtius ἕσπε' ἅμ', v. L. ἕσπεό μ')] **1**) meegaan *a*) van perss., ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἕξ, zij trokken mede uit L. Γ 239; ἀλλ' ἕπεο προτέρω Σ 387 (verg. 388 en προτέρω); vand. ook volgen, ἡγεῖθ' ἡ δ' ἕσπετο, hij ging voor en zij volgde α 125; dikwijls met toevoeging van ἅμα, b.v. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, gingen allen mee A 424, van herders Σ 525; met ἅμα en dat. van de pers., b.v. πατρὶ ἅμ' ἕσπεο K 285; van herders, ἅμ' ὕεσσι ο 397; zo ook met dat. zonder ἅμα, b.v. τῷ δ' 'Ενιῆνες ἕποντο B 749, σφὶ κύνες Σ 578; σοὶ ἄλοχος χ 324; ook δουρί M 395, verg. N 570; met μετά, b.v. μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα N 492, μετὰ δέ σφι, onder hen Σ 234, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν Ψ 133; met σύν, b.v. σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι η 304, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' 'Οδυσσεύς κ 436;

volgen, tot iems gevolg behoren π 248; ten dienste staan, luisteren naar, πρεσβυτέροισιν Ἐρίνυες Ο 204; ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι, meegaan, toegeven Δ 63, μ 349. — *b*) overdr., van onbezielde voorwerpen, dikwijls van schepen Β 524; τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρί Γ 376; ἡ δ' (nl. ἔπαλξις) ἕσπετο Μ 398; van bruidsgeschenken, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, zoveel het betaamt dat bij een dochter meegaat, d.i. aan een dochter meegegeven wordt α 278 (verg. ὅσσ' οὔ πώ τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρί Ι 148); ten deel vallen, τούτῳ κῦδος ἅμ' ἕψεται Δ 415, τιμή Ι 513 (verg. Γ 255); ἔκ τινος Θ 140. — **2)** kunnen meekomen, τινί, kunnen bijhouden Π 154; ook overgebracht op ledematen, ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, ten dienste staan Δ 314 (Nab. ὅροιτο), verg. υ 237. — **3)** in vijandige zin, vervolgen, achternazetten, τινί Λ 154; ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Αἴαντα Λ 565 (a. l. ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴ.), verg. 474 (beter met Heyne ἕπον); abs. Ο 277 enz. (met deze bet. alleen Il.).

ἐπ-όμνῡμι, impf. ἐπώμνυον, aor. -ώμοσε, na of bij iets zweren, een eed doen ο 437 (verg. Ι 274); ook ἐπίορκον Κ 332 (verg. ἀπόμνυμι). †.

†**ἐπ-ομφάλιος,** -ον (ὀμφαλός), op de schildnavel of -knop (verg. ὀμφαλός **2** *a*), βάλεν σάκος ἐπομφάλιον Η 267.

†**ἐπ-οπίζομαι,** imper. -οπίζεο, daarbij beducht zijn, Διὸς μῆνιν ε 146.

†**ἐπ-οπτάω,** impf. -ώπτων(-αον), op het vuur braden, ἔγκατα μ 363.

†**ἐπ-οπτεύω,** iter. impf. -οπτεύεσκε, toezicht houden op, ἔργα π 140 (verg. 144).

ἔπορε enz., z. ΠΟΡ-.

†**ἐπ-ορέγομαι,** aor. part. ἐπορεξάμενος, zich (zijn arm) strekken tot de worp, uithalen Ε 335 (verg. ook ὀρέγω).

ἐπ-όρνῡμι, impf. -ώρνυε, aor. ἐπῶρσε enz., med. aor. II 3. sing. ἐπῶρτο **I)** act. **1)** bij iem. wekken, iem. verlenen, μένος τινί Υ 93, Χ 204 (a. l. ἐνῶρσε). — **2)** naar iem. drijven, op iem. afzenden, τινὶ ὕπνον χ 429; meestal in vijandige zin, b.v. ἄνεμόν τινι ε 109, οἰζύν μοι η 271, μόρσιμον ἦμαρ Ο 613 (verg. γ 161), ook τινά τινι Ε 765; met inf. van doel, πολεμίζειν, aansporen Η 42. — **II)** med., op iem. losgaan, Ἀχιλῆι Φ 324 (verg. ook ὄρνυμι).

ἐπ-ορούω, alleen aor. -όρουσε enz., op iemand aanspringen, losgaan, toesnellen *a*) met dat., meestal met vijandige bedoeling, ἀλλήλοις Δ 472; τινὶ δουρί Π 320; abs. Γ 379; zonder vijandige bedoeling, τινί Ε 793; overdr., van de slaap, οἱ ὕπνος ἐπόρουσε, besprong hem ψ 343 (Od. alleen hier, verg. Ψ 232). — *b*) met acc., ἅρμα, op de wagen springen Ρ 481.

ἔπορσον, z. ἐπόρνυμι.

ἔπος, τό (ϝέπ.; skt *vácas*-, ned. *ge-wag*; verg. ook εἶπον, ὄψ, lat. *vōx*), plur. dat. ἐπέεσσι, ἔπεσ(σ)ι, woord, gesproken woord, vooral in de formules ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε Α 361, καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα α 122, εἰπεῖν ἔπ. ἠδ' ἐπακοῦσαι τ 98 enz.; in 't bijz., woord of woorden *a*) als tegenst. tot daad, b.v. ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Α 77, ἔργον τε ἔπος τε Ο 234, ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ Ο 106. — *b*) verhaal, plur. Υ 204, θ 91; vand. verhaalde gebeurtenis, ἔπος ἄλλο γ 243; tijding Λ 652, verg. Ρ 701. — *c*) bedreiging, τελέσῃ ἔπος Ξ 44; bevel, raad, voorschrift Α 216, Ι 100, λ 146; verzoek Ξ 212. — *d*) verbonden met μῦθος, z. daar.

ἐπόσσομαι, z. ἐπιόσσομαι.

ἐπ-οτρύνω, alleen praes., aor. -ώτρυνας, -ώτρυνε enz., coni. 3. sing. ook -οτρύνῃσι, med. aor. coni. -οτρυνώμεθα **I)** act. **1)** van perss. *a*) aansporen, vooral in de uitdr. ἐποτρύνας ἐκέλευσα, -ε β 422 enz., verg. ἐποτρύνουσα προσηύδα Ρ 553; τινά, b.v. Κ 130; ook τινὰ θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Ο 43; gewoonl. met (acc. c.) inf. Μ 50, β 189; soms moet de inf. uit het verband er bij gedacht worden, b.v. ξ 461; met dat. van de pers. en inf., alleen Ο 258 en κ 531. — *b*) prikkelen, tarten, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών θ 185. — **2)** met zakelijk obj., tegen iem. verwekken, πόλεμόν τινι χ 152; met spoed zenden naar, ἀγγελίας πολίεσσιν ω 355. — **II)** med., met spoed zorgen voor, ἐποτρυνώμεθα πομπήν θ 31.

ἐπ-ουράνιος (οὐρανός; verg. ἐπι-χθόνιος), zich op het hemelgewelf bevindend, hemels, epith. der goden Ζ 129, ρ 484.

***ἐπ-οχέομαι,** alleen fut. -οχήσεται, ergens op rijden, ἵπποις (καὶ ἅρμασιν) Κ 330 (Ρ 449). †.

ἐπ-όφιος, z. ὑπόψιος.

ἔπραθον, z. πέρθω.

ἑπτά (skt *saptá*, lat. *septem*), zeven Β 719; ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα ε 278.

***ἑπτα-βόειος,** -ον (βοείη), van zeven runderhuiden, σάκος Η 220, Λ 545.

****ἑπτα-έτης,** (ἑπταϝ.; ἔτος), zevenjarig, alleen neutr. **ἑπτάετες** als adv., zeven jaar lang γ 340.

†**ἑπτα-πόδης** (πούς), van zeven voet, θρῆνυς Ο 729.

†**Ἑπτά-πορος** (ἑπτά en πείρω), rivier (in Musië), die op de Idè ontspringt Μ 20.

ἑπτά-πυλος, 2. (ἑπτά en πύλη), met

zeven poorten, epith. van het boiotische Thèbè Δ 406, λ 263. †.

ἔπταρε, z. πταίρω; **ἔπτατο,** z. πέτομαι.

†**ἔπταχα,** adv., in zevenen, δαΐζων ξ 434.

ἕπω (verw. met skt *sápati*, verzorgt, lat. *sepelire;* alleen in samenst., z. daar, of met tm.; z. de enige uitzonderingen **1** *b* en **2**), praes. ἕπει, -ουσιν, part. ἕποντα, -ουσαν, impf. 2. dual. ἕπετον Λ 776 (Zènod. ἐπέτην, z. Cob. M. Cr. p. 279), 3. plur. ἕπον, opt. ἕποιεν, bezig zijn, in de weer zijn, hanteren **1)** van perss. *a*) intr., ἀμφ' 'Οδυσῆα Τρῶες ἕπον Λ 483; τὸν δέρον ἀμφί ϑ' ἕπον, eig. waren er om in de weer Η 316, τ 421, verg. ἀμφιέπω; ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν Τρῶες ἕπονϑ' Λ 474 (Knight ἕπον, verg. 483); οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσι; ἀλλ' ἕπευ Ο 555; μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, op T.' zoon af gaan Κ 516 (verg. Θ 126); ἐπὶ ἔργον ἕπειν, zich bezig houden met ξ 195 (verg. μ 330). — *b*) tr., περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, zich bezig houdend met, d.i. naziend Ζ 321 (Bekk. περὶ κάλλιμα i. p. v. περικαλλέα). — **2)** van zaken, naderen(?), οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἕπει κακόν μ 209 (beter a. l. ἔπι).

ἐπ-ώνυμος, 2. (ὄνομα, ὄνυμα), naar (een bijzondere gebeurtenis of feit) genoemd, bijgenaamd, 'Αλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, zij noemden haar met de bijnaam Alk., zij gaven haar de bijnaam Alk. (ter herinnering aan het droevige lot van haar moeder) Ι 562; ὄνομα ἐπ., naar (een bijzondere gebeurtenis of feit) gegeven naam η 54 ('Αρήτη naar ἀράομαι), verg. τῷ δ' 'Οδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον (met betrekking op τ 409: πολλοῖσιν γὰρ ἐγώ γε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω) τ 407. Verg. ἐπίκλησις.

ἐπῶρτο, z. ἐπόρνυμι; **ἐπώχατο,** z. ἐπέχω.

ἔραζε (ἔρα, miss. verw. met ned. *aarde*), adv., steeds als verseind, ter aarde, πίπτον Μ 156, χεῦεν ο 527.

***ἔραμαι,** alleen praes. 1. en 3. sing., bovendien van **ἐράομαι** impf. ἐράασϑε Π 208 (v. L. Ϝέργον μεγάλης τοῦ πρίν περ ἔρασϑε i. p. v. μέγα ἔργον ἔης τὸ πρίν γ' ἐράασϑε), aor ἠρασάμην, ἠρά(σ)σατο, begeren (ook de liefde van een vrouw) met gen., van perss., b.v. σέο Γ 446, 'Ιξιονίης ἀλόχοιο Ξ 317, 'Ενιπῆος λ 238 (Od. alleen hier); van zaken, b.v. πολέμου Ι 64.

ἐραννός, 2. (<*ἐρασνός bij ἔραμαι), alleen fem., lieflijk, bekoorlijk, epith. van Kaludōn en de stad der Faiêkes Ι 531, 577, η 18. †.

****ἔρανος** (wschl. verw. met ἦρ), gezamenlijk aangerichte (en bekostigde) maaltijd α 226, λ 415 (verg. δ 621 sqq. en de spartaanse filitia). †.

ἐράομαι, z. ἔραμαι.

ἐρατεινός, 3. (ἐρατός), lieflijk, bekoorlijk, heerlijk, van landen en landstreken, Αὐγειαί Β 532, Λακεδαίμων Γ 239, 'Ημαϑίη Ξ 226 enz.; ook ῥέεϑρα Φ 218, ἠνορέη Ζ 156, ἀμβροσίη Τ 347, δαίς ϑ 61; van perss., ὁμηλικίη Γ 175, verg. δ 13; (iron.) οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσϑαι ι 230.

***ἐρατίζω** (ἐρατός), alleen part., belust zijn op, met gen., κρειῶν ἐρατίζων Λ 551, Ρ 660. †.

†**ἐρατός,** -όν (ἔραμαι), lieflijk, δῶρ' 'Αφροδίτης Γ 64.

ἐργάζομαι (Ϝεργ.; ἔργον), alleen praes. en impf. εἰργάζετο(Ϝεργ.), ἐργάζοντο(Ϝεργ.) **1)** abs., werken, σφίσι, voor ξ 272; ook van blaasbalgen Σ 469. — **2)** tr. *a*) doen, verrichten, ἔργα υ 72, ἔργα ἀεικέα Ω 733; ἐναίσιμα, z. ἐναίσιμος **2**; δμῶες, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο, die deden wat hij wenste ω 210. — *b*) bewerken, χρυσόν γ 435.

ἔργαϑε, z. ἔργω.

ἔργον (Ϝέργ.; ned. *werk*) **1)** werk, daad, handeling, in goede en slechte zin, μέγα ἔργον, grote, belangrijke daad Κ 282 (zonder μέγα α 388), maar ook misdaad γ 261 (verg. ook τ 92), groot werk, zware arbeid χ 149 (verg. Ε 303); dikwijls plur., ϑέσκελα Γ 130, καρτερά Ε 757, ἀήσυλα ἔργα Ε 876, en in tegenst. tot ἔπος Α 395, μῦϑος Τ 242 (verg. Ι 443), βουλή Ι 374; ἔργα ϑεῶν, het bestier (de hand) der goden Π 120. — **2)** werk, taak, bezigheid, ἐπὶ ἔργα τραπέσϑαι Γ 422, ἔργον ἐποίχεσϑαι, z. ἐποίχομαι **3** (verg. *b*), νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν, nu is er werk voor allen Μ 271; nader bepaald door een adi. of subst., πολεμήια, werken des oorlogs Ε 428; ϑαλάσσια, zeevaart Β 614 (anders ε 67); ἱμερόεντα ἔργα γάμοιο, de zoete vreugden Ε 429, ook φιλοτήσια ἔργα, mingenot λ 246; van het werk van dieren, b.v. van Odusseus' hond ρ 313; in 't bijz. *a*) ἔργα ἀνδρῶν, werken der mannen, d.i. veldarbeid π 140, verg. ξ 222; vand. ἔργα, bebouwde streken, akkers Β 751, ξ 344, πίονα δ 318, πατρώια β 22 (verg. 127), ἐμά ο 505, ἔργ' ἀνϑρώπων ζ 259; οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα, beploegde noch bebouwde akkers κ 98. — *b*) ἔργα γυναικῶν, de werken der vrouwen, d.i. de zorg voor het huis en het huishouden, vooral weven, spinnen en andere handenarbeid Ι 128, verg. α 356 sqq. — *c*) *vooral oorlogswerk, oorlog, strijd, b.v. Δ 470; ἔργον "Αρηος Λ 734, μάχης Ζ 522; anders met toevoeging van πολεμήια Β 338 enz. — **3)** het door arbeid tot stand gebrachte, werk, ἔργα γυναικῶν, van kunstige weefsels of borduurwerk η 97, Ζ 289, verg. Ι 128. Ν 432 enz.;

ἔργον Ἡφαίστοιο, van kunstig bewerkt metaal δ 617. — **4)** in't alg., w e r k, z a a k, d i n g, πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, in alles A 294; ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, hoe het hiermee zal gaan, wat we zullen doen enz., vaste formule na φράζεσθαι Δ 14, ρ 274 enz., hoe het hiermee zal aflopen, na ἴσμεν ρ 78.

ἔργω (Ϝέργω.; verw. met lat. *urgeo*) en **ἐέργω**(ἐϜ.), praes. ἐ(Ϝ)έργει en (van †**εἴργω**) εἴργουσι Ψ 72 (Bentl. μ' ἐϜέργ. i. p. v. με εἴργ.), coni. -ῃ, imper. -ε, part. -ων, impf. ἔ(Ϝ)εργε, -ον en [van **(Ϝ)έργνυμι**] ἐ(Ϝ)έργνυ κ 238, aor. (Ϝ)έρξαν ξ 411, aor. II (of intens. impf.) ἐ(Ϝ)έργαθεν E 147, verg. Λ 437, pass. praes. part. ἐ(Ϝ)εργόμενοι N 525, ἐργομένῃ P 571, perf. 3. plur. ἔρχαται (v. Christ εἴρχαται uit ϜεϜέρχαται), part. ἐεργμένοι M 38 (a. l. ἐελμένοι), -αι (? z. **1** eind), plusqpf. ἔρχατο(εἴρχ.) en ἐέρχατο κ 241, aor. part. (Ϝ)ερχθέντα Φ 282 **1)** i n-, o p-, a f s l u i t e n, met acc., ὅσσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, insluit, begrenst B 845, verg. 617, η 88, κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐντὸς ἔεργε, bevatte, in zich borg Σ 512; ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ Φ 282 (verg. M 38); van dieren, die in de stal opgesloten zijn ι 221 (verg. ξ 411), συφεούς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων ξ 73; ook van de in zwijnen veranderde makkers van Odusseus, κατὰ (adv.) συφεοῖσιν ἐέργνυ κ 238 (verg. 435), ἕταροι δέ τοι . . . ἔρχαται ὥστε σύες κ 283; σάκεσσιν ἔρχατο, ingesloten, beschut P 354; γέφυραι ἐεργμέναι, tot opsluiting aangebracht, inperkend(?) E 89 (a. l. ἐερμέναι, z. l. εἴρω). — **2)** b u i t e n s l u i t e n, s c h e i d e n, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου E 147, verg. Λ 437; τὼ ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει, z. ἀμφίς **I A 2**; αἰετὸς ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, het (troj.) leger aan de linkerkant afscheidend (de arend vliegt van rechts naar links en laat het leger daarbij aan zijn linkerkant) M 201; Τρῶας ἐπὶ νῆας Π 395; ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, de gehele ruimte, die buiten het scheepskamp, van de wal af de gracht insloot, d.i. de ruimte tussen de gracht en de wal Θ 213, verg. Σ 215; ἔνθα φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ, waar het middenrif een afscheiding vormt aan weerskanten van het hart, d.i. zich uitbreidt onder het hart Π 481; vand. a f h o u d e n, verwijderd h o u d e n, w e r e n, τῆλέ τινα Ψ 72, βέλος ἀπὸ χροός . . . μυῖαν παιδός Δ 130 sq., ἐεργόμενοι πολέμοιο N 525, ook τινὰ ἀπὸ τιμῆς λ 503; κύματος ἐκτὸς νῆα μ 219.

ἔρδω (Ϝέρδω, < *Ϝέρζω d.i. *Ϝέρσδω = *Ϝέργ-jω, verg. ῥέζω, < *Ϝρέγ-jω), praes. (Ϝ)έρδωμεν enz., impf. (Ϝ)έρδομεν, -ον, iter. (Ϝ)έρδεσκες -ε, fut. (Ϝ)έρξω, inf. -έμεν, aor. ἔρξε(ἔϜερξε) enz., perf. ἔοργας(ϜέϜοργας) enz., plusqpf. ἐώργει(ἐϜεϜόργει) **1)** d o e n, m a k e n, v o l b r e n g e n, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, doe gelijk gij wilt ν 145; ἔρδε, asynd., doe het maar, ga je gang Π 443; met acc., ἔργα β 236, μυρί' ἐσθλά B 272; τινὶ φίλα, iem. bewijzen van liefde geven, liefderijk behandelen ο 360; ook met dubb. acc., κακά τινα Γ 351, δ 693; met εὖ E 650; éénmaal (want υ 314 is μοι dat. eth.) met acc. van de zaak en dat. van de pers., πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει ξ 289 (volg. sommigen dat. loc.; anderen ἀνθρώπους ἐϜεϜόργει). — **2)** o f f e r e n (verg. *facere*), alleen ἑκατόμβας A 315, η 202, en ἱρὰ θεοῖσ' Λ 707.

***ἐρεβεννός,** 3. (ἔρεβος; aiol. < *ἐρεβεσνός), d o n k e r, νύξ E 659, ἀήρ E 864, νέφεα X 309.

†**ἐρέβινθος** (ὄροβος, verg. lat. *ervum*, ned. *erwt*), e r w t, *cicer arietinum* N 589.

ἔρεβος, τό (skt *rájas-*, got. *riqis*), gen. ἐρέβευς Θ 368, λ 37 en (instrum.) ἐρέβεσφι I 572, eig. d u i s t e r n i s, vand. o n d e r w e r e l d, verblijf van de zielen der gestorvenen en van de Erinuen (z. E. B. Koster, Studia Tragico-Homerica, 1891, p. 65); hierbij adv. **ἐρεβόσ-δε,** n a a r d e E r e b o s υ 356, verg. Π 327.

ἐρεείνω (< *ἐρεϜ-έν-jω, verw. met εἴρομαι), act. praes. en impf. (zonder augm.), med. impf., v r a g e n, u i t v o r s e n, abs. Γ 191, τινά Z 176, τὶ Φ 153; ook τινά τι δ 137; ἀμφί τινι, naar iem. ω 262; med. = act., alleen ἐρεείνετο μύθῳ ρ 305 (verg. K 81).

ἐρεθίζω, alleen praes., p r i k k e l e n, t e r g e n, p l a g e n, τινά τ 45; μή μ' ἐρέθιζε A 32, τινὰ κερτομίοις ἐπέεσσι E 419; van een leeuw, κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρ. P 658. Van

ἐρέθω (verw. met ὀροθύνω), alleen praes., = het vor., μή μ' ἔρεθε Γ 414, verg. A 519; ook p l a g e n, v e r o n t r u s t e n, ὀδύναι μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα δ 813, μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι τ 517. †.

ἐρείδω, praes. part., impf. ἔρειδε, aor. ἔρεισε enz., med. en pass. praes., aor. ἐρείσατο, part. -σάμενος, pass. ἐρείσθη, part. -θείς, perf. 3. plur. ἐρηρέδαται (< ἐρηρίδαται), plusqpf. 3. sing. ἠρήρειστο, 3. plur. ἐρηρέδατο(ἐρηρίδατο) **I)** act. **1)** tr. *a*) l e u n e n, tegen iets a a n d r u k k e n, b.v. δόρυ πρὸς τεῖχος X 112, ἀσπίδ' ἐπὶ πύργῳ X 97; pass., ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς, steunend op X 225; (ἐφύπερθεν) ἐρεισθείς, er tegen aan gedrukt ι 383 (beter a.l. ἀερθείς); ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο, waren in de rondte tegen de wand gezet η 95, λᾶε τοῦ (nl. ξύλου) ἑκάτερθε ἐρηρέδαται Ψ 329; τοῖχοι ἐρηρέδατ' η 86 (beter ἐληλάδατ', z. ἐλαύνω); οὔδει ἐρείσθη, hij werd tegen de grond ge-

drukt, viel H 145; οὔδεϊ δέ σφι χαῖται ἐρηρέδαται, de manen leunen tegen, hangen op de grond Ψ 284. — *b*) s t o t e n, d r u k k e n, met acc., ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ N 131, ἐρείδοντες βελέεσσιν, nl. σάκος, zwaar treffen, bestoken met Π 108; σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι, samendrukken, s l u i t e n λ 426, vand. pass., d o o r iets d r i n g e n, διὰ θώρηκος ἠρήρειστο ἔγχος Γ 358 = Δ 136, H 252, Λ 436. — [**2**) intr., s t e u n e n, ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, op elkaar χ 450 (maar beter a. l. ἀλλήλοισιν, ze o p e l k a a r s t a p e l e n d, verg. ψ 46 sq.); Λ 235 = P 48, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρειδε, moet ἔγχος als obj. aangevuld worden, hij drukte krachtig (op zijn speer), verg. E 856]. — **II**) med., op iets s t e u n e n, met dat., σκήπτρῳ B 109, τῷ (ἔγχεϊ) Θ 496; met gen., ἐρείσατο χειρὶ γαίης, op de aarde E 309 en Λ 355 (v. L. vermoedt ἐδράξατο; Brugm.-Thumb[4] vergelijkt, om deze «echte» gen. te verklaren, ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς X 225); abs., bij het werpen z i c h s c h r a p z e t t e n, ἐρεισάμενος βάλε M 457; van worstelenden, z i c h t e g e n e l k a a r a a n d r u k k e n, μηκέτ' ἐρείδεσθον Ψ 735 (volg. anderen z i c h i n s p a n n e n, verg. lat. *niti;* a. l. ἐρίζεσθον).

*__ἐρείκω__ (miss. verw. met lat. *rīma*), alleen intr. aor. II ἤρικε en pass. praes. part. ἐρεικόμενος, b e r s t e n, s p l i j t e n, ἤρικε κόρυς P 295; pass., ἐρεικόμενος, splijtend N 441. †.

ἔρειο(ἐρεῖο), ἐρείομεν, z. ἐρέω.

ἐρείπω (verw. met lat. *ripa*), praes. ἐρείπων, impf. ἔρειπε, -ον, aor. II ἤριπε en ἔριπε, coni. 3. sing. ἐρίπῃσι, part. ἐριπών, -οῦσα, pass. plusqpf. 3. sing. ἐρέριπτο **1**) tr., act. (behalve aor. II), d o e n n e e r s t o r t e n, o m v e r h a l e n, τεῖχος O 361, ἐπάλξεις M 258; pass., ἐρέριπτο τεῖχος Ἀχαιῶν Ξ 15. — **2**) intr., aor. II, n e e r s t o r t e n, meestal van mensen, ἐξ ὀχέων E 47, ἐν κονίῃ E 75, ἀμφ' αὐτῷ Δ 493; πρηνής χ 296 (Od. alleen hier); ἔστη γνὺξ ἐριπών, eig. op de knieën neerzijgend bleef hij staan, d.w.z. hield hij zijn bovenlijf overeind E 309; van bomen N 389.

†**Ἐρεμβοί,** onbekend volk δ 84 (z. Strab. XVI eind; «...*probably... aramaean nomads who had been intruding into Palestine from beyond Jordan during the thirteenth century*» Mires). Verg.

ἐρεμνός, 3. (ἔρεβος), alleen fem., d o n k e r, d u i s t e r, dikwijls met het daarbij komend begrip van verschrikkelijk, αἰγίς Δ 167, λαῖλαψ Y 51, νύξ λ 606; ἐρεμνὴ γαῖα, = ἔρεβος ω 106.

ἔρεξα, z. ῥέζω.

ἐρέπτομαι (verw. met lat. *rapio*), alleen part. -όμενοι, a f r u k k e n, v r e t e n (verg. Verg. IX 353: *carpere gramen*), meestal van dieren, λωτόν B 776 κρῖ E 196, πυρόν τ 553; δημόν Φ 204; van mensen, die de vrucht van de lotos eten ι 90.

ἐρέριπτο, z. ἐρείπω; **ἐρέσθαι,** z. εἴρομαι; **ἐρεσίη,** z. εἰρεσίη.

ἐρέσσω (verw. met lat. *remus*, waarvan ned. *riem*), alleen inf. ἐρεσσέμεναι, impf. ἔρεσσον, r o e i e n, intr. I 361, ι 490.

ἐρέτης (ἐρέσσω), r o e i e r, altijd plur., gen. -άων, dat -ῃσι A 142, β 319.

†**Ἐρετμεύς,** een van de Faiëkes θ 112. Verg.

ἐρετμόν (ἐρέσσω), r o e i r i e m λ 77, A 435 (Il. alleen hier); εὐῆρες λ 121, προήκεα μ 205.

Ἐρετρία, z. Εἰρετρία.

ἐρεύγομαι (verw. met lat. *erugere, ructare* en *rugire*), alleen praes., impf. ἐρεύγετο en aor. II ἤρυγε, part. ἐρυγόντα **1**) intr. *a*) aor. II, b r u l l e n, van een gewonden held, ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν Y 403 sq. — *b*) overdr., van de zee, b r u i s e n, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω P 265; κύματα ἐρεύγεται ἠπειρόνδε ε 438, verg. 403. — *c*) b r a k e n, van Polufèmos, ἐρεύγετο οἰνοβαρείων ι 374. — **2**) tr., u i t s p u w e n, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος Π 162.

*__Ἐρευθαλίων,__ -ωνος (ἐρεύθω), Arkadiër, in een oorlog tussen de Puliërs en Arkadiërs door Nestōr gedood Δ 319, H 136, 149. †.

*__ἐρεύθω__ (verg. ἐρυθρός), praes. -ων, aor. inf. ἐρεῦσαι, r o o d v e r v e n, αἵματι γαῖαν Λ 394, verg. Σ 329. †.

ἐρευνάω (verw. met ἐρέω), alleen praes. part. -ῶν, -ῶντες en impf. ἐρεύνα, o p s p o r e n, n a s p o r e n, z o e k e n, ἴχνια, van een speurhond τ 436; van een leeuw, ἐρ. μετ' ἀνέρος ἴχνια(-εα) Σ 321; τεύχεα, naar wapens zoeken χ 180. †.

ἐρέφω (verw. met ohd. hirni-*reba*, hersen-dek, schedel), alleen aor. ἔρεψα, -αν, d e k k e n, v a n e e n d a k v o o r z i e n, καθύπερθεν ἔρεψαν Ω 450, θάλαμον εὖ καθύπερθεν ψ 193; εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ (adv.) νηὸν ἔρεψα, voor u van een dak voorzien heb A 39 (verg. 1. νηός).

Ἐρεχθεύς, -ῆος (wschl. kortere vorm voor Ἐριχθόνιος), zoon der aarde, door Athènè in haar tempel grootgebracht, oude nationale heros van Athènai, tegelijk met de beschermgodin der stad vereerd en genadig gestemd door offers van stieren en rammen B 547 sqq. («*die verehrung des heros im selben hause mit Athena setzt offenbar die kenntnis des Poliastempels voraus; sie hat nichts verwandtes im epos*» v. Wilam., Hom. Unterss. p. 248; anders η 80 sq., waar A. het huis van E. binnengaat, verg. Nils. H. and M. p. 418: «*The house belongs*

to E. and A. the goddess has her abode in his house... If we take him as the representative of the Mycenaean king, the relation between him and the goddess is precisely that which we have found in the Minoan age: the goddess has her abode in the king's palace. This is the old conception which survives, although the passage itself may be rather late»). †.

ἐρέχθω (verw. met ἐρείκω), alleen act. praes. part. en pass. praes. inf., t e i s t e r e n, overdr., p l a g e n, θυμὸν δάκρυσι καὶ στοναχῇσι ε 83; pass., van een schip, ἐρέχθεσθαι ἀνέμοισιν Ψ 317. †.

(Ϝ)ερέω enz., z. 2. εἴρω.

ἐρέω (ἐρέϜω, verw. met ἐρεείνω, εἴρομαι, εἰρωτάω en ἐρευνάω), coni. ἐρείομεν Α 62 (volg. Ehrl. metri causa voor ἐρέομεν, coni. bij *ἐρέαι, uit *ἐρεῦσαι, verg. χεῦαι = ion. χέαι uit *χεῦσαι), imper. ἔρειο Λ 611 (G. Curtius ἐρεῖο uit ἐρέεο, verg. αἰδεῖο), part. ἐρέων, opt. ἐρέοιμι, -εν, med. (met dezelfde bet.) coni. ἐρέωμαι, inf. -εσθαι, impf. ἐρέοντο, opt. ἐρέοιτο γ 77 (ἀποιχομένοι' ἐρέοιτο, zo Bentl. i. p. v. ἀποιχομένοιο ἔροιτο; ook α 405 leest hij ξείνοι' ἐρέεσθαι i. p. v. ξείνοιο ἐρέσθαι), v r a g e n, o n d e r v r a g e n, τινά Α 332, λ 229; δώματα, naar ζ 298; z o e k e n φ 31; abs., ἐκ (adv.) τ' ἐρέοντο, zij vroegen (hem) uit Ι 671, κ 63 (verg. 2. ἐξερέω **2**).

ἐρῆμος, 3. (att. ἔρημος, meestal 2.; verw. met 2. ἐρωή), e e n z a a m, v e r l a t e n, χῶρος Κ 520, νῆσος γ 270; van schapen (door den herder) verlaten Ε 140 (Nab. τὰ δὲ μῆλα i. p.v. τὰ δ' ἐρῆμα; verg. Λ 243). †.

ἐρήομεν, ἔρηον, z. ἐρέω.

ἐρηρέδαται, -το (ἐρηρίδαται, -το), z. ἐρείδω.

ϜεϜρήσεται, ϜέϜρηται, z. 2. εἴρω.

ἐρητύω (miss. verw. met ἐρύκω), praes. imper. ἐρήτυε, inf. -ειν, impf. ἐρήτυε, -ον, aor. opt. ἐρητύσειε, iter. ind. ἐρητύσασκε, pass. aor. 3. plur. ἐρήτῡθεν **1)** act. *a*) t e g e n h o u d e n, s t u i t e n, φάλαγγας Λ 567, λαόν Σ 503; met dat. instrum., (ἀγανοῖς) ἐπέεσσιν Β 75 (180); pass., t e g e n g e h o u d e n w o r d e n, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας Β 99; ἐρητύοντο μένοντες Θ 345, γ 155. — *b*) overdr., b e d w i n g e n, b e t e u g e l e n, θυμόν Α 192; pass., θυμὸς ἐρητύεται Ι 635; ook met volg. inf., οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, en om rustig te blijven zitten wordt hem het hart niet in de borst bedwongen (d.w.z. zijn onrust laat niet toe dat hij kalm blijft zitten) Ν 280. — **2)** med., t e g e n h o u d e n, met acc., ἐρητύοντο λαόν, alleen Ο 723. (υ, maar ῡ vóór σ en metri causa vóór lange lettergreep).

ἐρι-, = ἀρι-, z e e r.

***ἐρι-αύχην,** alleen plur. -ενες en -ενας, m e t h o g e o f s t e r k e n e k, epith. van paarden Λ 159, Ρ 496.

†ἐρι-βρεμέτης (βρέμω), alleen gen. -τεω met suniz., l u i d d o n d e r e n d, Ζεύς Ν 624.

ἐρι-βῶλαξ, -ακος, en **ἐρί-βωλος,** 2. (βῶλος), g r o f k l u i t i g, van vette, vruchtbare grond, die bij 't ploegen aan grote kluiten breekt Ε 44, Σ 67, ν 235, ε 34 (Od. alleen hier).

ἐρί-γδουπος en **ἐρί-δουπος,** 2. (γδοῦπος, δοῦπος, z. δουπέω), l u i d d r e u n e n d *a*) epith. van Zeus, l u i d d o n d e r e n d, alleen ἐρίγδουπος en (behalve Ε 672, Μ 235, Ο 293) steeds in de verbinding ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης Η 411, θ 465. — *a*) van zaken, ποταμῶν ἐριδ., l u i d b r u i s e n d κ 515; αἰθούσῃ, luid (weer)galmend γ 399 (verg. ἠχήεις), ἀκτάων Υ 50; ook ἐρίγδ. πόδες ἵππων, stampend Λ 152.

ἐριδαίνω (ἔρις), praes. dual. ἐριδαίνετον, imper. -ε, inf. -εμεν, med. aor. inf. ἐρῑδήσασθαι Ψ 792 (Nab. en Lange δηρίσασθ' ἄλλοις i. p. v. ἐ. Ἀχαιοῖς) *a*) s t r i j d e n, t w i s t e n, ἀντία τινός, tegen, zich verzetten tegen α 79, gewoonl. met woorden, ἕνεκά τινος Α 574, περί τινος σ 403, ἐπέεσσι Β 342. — *b*) w e d i j v e r e n, εἵνεκα τῆς ἀρετῆς β 206, μετ' ἀνδράσι φ 310; overdr., van winden, ἀλλήλοιιν, met volg. inf., met elkaar om Π 765.

†ἐριδμαίνω (ἔρις), coni. -ωσιν, p l a g e n, σφῆκας Π 260.

ἐρίδουπος, z. ἐρίγδουπος.

ἐρίζω (ἔρις), praes. ἐρίζετον enz., inf. ook ἐριζέμεν(αι), impf. ἔριζεν, iter. ἐρίζεσκον, aor. coni. ἐρίσωσι, opt. ἐρί(σ)σειε, ἐρίσσειαν, part. ἐρίσαντε, -ες, med. praes. ἐρίζεται, aor. coni. ἐρίσσεται δ 80 **I)** act., s t r i j d e n, t w i s t e n, in de eerste plaats met woorden, abs. Α 6, τινί Ν 109, ἀντιβίην τινί Α 277; περὶ ἴσης, om Μ 423; ἀμφ' ἀστραγάλοισιν ἐρίσσας, in twist geraakt Ψ 88 (a. l. χολωθείς). — *b*) vand. w e d i j v e r e n, z i c h m e t i e m. m e t e n τ 286, τινί δ 78; met inf. fin., ἀλλήλοισι χερσὶ μαχήσασθαι, met elkaar wedijveren, elkaar uitdagen om σ 38; het voorwerp van de wedstrijd, de wedijver staat α) in acc. part., Ἀφροδίτῃ κάλλος, in Ι 389. — β) met περί, περὶ μύθων Ο 284, περὶ τόξων, in het boogschieten θ 225. — γ) in dat., ποσί, in 't lopen Ν 325, verg. ο 321. — **II)** med., w e d i j v e r e n, met twee datt., τινὶ τόξῳ Ε 172, κτήμασιν δ 80.

ἐρί-ηρος (ἐρίϜ.; verg. ἦρ, Διώρης), plur. **ἐρί-ηρες,** alleen nom. en acc. meestal plur., g e d i e n s t i g, t r o u w, ἑταῖροι Γ 378, κ 471, en ἀοιδόν ο 346, θ 62.

***ἐρι-θηλής,** 2. (θάλλω), plur. gen.

-θηλέων met suniz., weelderig bloeiend, ὄζους K 467, ἀλωάων E 90, ἔρνος P 53. †.

***ἔρῖθος,** arbeider Σ 550, 560 (volg. Siebourg kunnen de ἔριθοι vergeleken worden met «*den hörigen Bauern, die von ihrem Grundherrn Haus und Land zu Lehen erhalten gegen gewisse Abgaben und die Verpflichtung zur Frohnarbeit an bestimmten Tagen*»). †.

ἐρι-κῦδής, 2. (κῦδος), roemrijk, doorlucht, epith. van godinnen, Λητοῦς Ξ 327, Γαίης λ 576, en van de θεῶν τέκνα λ 631; in 't alg., heerlijk, θεῶν δῶρα Γ 65, ἥβη Λ 225, δαῖτα γ 66.

ἐρί-μῡκος (μυκάομαι), alleen plur., luid loeiend, epith. van runderen Y 497, Ψ 775, ο 235. †.

ἐρῖνεός, ὁ (verw. met ἔρι-φος, verg. lat. *caprificus*), wilde vijgeboom, *caprificus* μ 103, 432; in de Il. (behalve Φ 37) als plaatsbepaling, een oude vijgeboom in de vlakte (verg. Menge Troia p. 24 en σκοπιή **1**) Z 433, Λ 167, X 145 (ε 281, waar volg. Aristarch. ἐρινόν met dezelfde bet. stond, leest men thans algemeen ὡς ὅτε ῥινόν, verg. ook Reich.² p. 16 sq.). Epitheta: ἠνεμόεις, μακρός, μέγας, φύλλοισι τεθηλώς. †.

'Ερῖνύς, -ύος (ἐρινύειν volg. Paus. VIII 25, 4 = toornen), acc. plur. 'Ερινῦς en (Φ 412) 'Ερινύας **1)** Erīnus, wraakgodin; het getal is niet bepaald; zij wonen in de Erebos I 571 sq., zij straffen overtredingen van het morele recht, dus ongehoorzaamheid van kinderen tegen ouders I 454, onrecht tegen bedelaars enz. ρ 475 enz., meineed T 259 zelfs nog na de dood; verder komen zij op voor de rechten van den oudsten broer O 204 en waken over de natuurlijke orde der dingen T 418 (z. echter E. Hedén, Hom. Götterstudien p. 135 sqq., volg. wien, daar van dit laatste geen spoor in Hom. gevonden wordt, de episode aan een ander epos ontleend is en Achilleus en Xanthos de plaats hebben ingenomen van Adrèstos en Areiōn); ook is Erīnus de boze geest, die de mensen tot overmoed verleidt T 87, ο 234 (volg. Weicker p. 24 is E. oorsprkl. de ziel van een vermoorde, die niet rust voordat ze den moordenaar van zijn ziel beroofd heeft, opdat die hetzelfde treurige en genotloze bestaan lijdt als zij zelf; volg. v. Christ bij Roscher p. 1163 zijn de E. de zielen der gestorvenen, voor wie de bloedwraak even goed plicht is als voor de overlevenden). — **2)** plur., als appellat., vervloekingen, alleen μητρός Φ 412. Epitheta: δασπλῆτις, ἠεροφοῖτις, στυγεραί. [ῡ in de drielettergrepige casus].

ἔριον, z. εἴριον.

ἐρι-ούνης (Y 34, θ 322) en ***ἐρι-ούνιος** (kupr. οὔνιος = δρομεύς), snel lopend, epith. van Hermès Y 72, Ω 457, 679; als nom. propr. = Hermès Ω 360 en 440. †.

ἐρίπησι, z. ἐρείπω.

ἔρις, -ιδος, acc. ἔριν en (meestal) ἔριδα **1)** strijd, twist, ἔρις καὶ νεῖκος υ 267, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι A 8, verg. συνίημι **I 1**; ἔριν μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε γ 136, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, twist verwekken onder π 292; ook oorlog, strijd E 732, ἔριδα ξυνάγοντες ''Αρηος E 861, ἔριδος νεῖκος P 354, ἔριδα προβαλόντες (Nck προφέροντες) Λ 529, verg. Γ 7; ἔριδος πέρι, z. περί **B I 2** *a α*. — **2)** wedstrijd, wedijver, ἔρις ἔργοιο, in σ 366; ἔριδα προφέρουσαι ζ 92; τινὶ ἔριδα προφέρεσθαι ἀέθλων, iem. uitdagen tot een wedstrijd in θ 210; ἐξ ἔριδος, z. ἐκ **II 3** *c*; gepersonifieerd, **''Ερις,** Eris, godin, die twist en strijd verwekt Λ 3, 73, Σ 535, zuster en begeleidster van Arès Δ 440.

ἐρι-σθενής (σθένος), zeer sterk, epith. van Zeus N 54, θ 289.

†**ἔρισμα** (ἐρίζω; verg. μήνιμα), reden tot onenigheid Λ 38.

****ἐρι-στάφυλος** (σταφυλή), van grote druiven, οἶνος ι 111, 358. †.

***ἐρί-τῑμος,** 2. (τιμή), zeer kostbaar, χρυσοῖο I 126, αἰγίδα B 447.

ἔρι-φος (verw. met lat. *aries* en skt *-bha-*, dier; verg. ἔλα-φος), bokje, geitje ι 220, Π 352.

†**'Ερι-φύλη** (φύω), echtgenote van Amfiarāos, die (door Poluneikès) wordt overgehaald haar man tot deelneming aan de tocht tegen Thèbè aan te sporen λ 326, verg. 'Αμφιάραος.

***'Ερι-χθόνιος** (χθών), zoon van Dardanos, vader van Trōs, door zijn rijkdom beroemd Y 219, 230. †.

***'Ερι-ῶπις,** -ιδος (ὤψ), echtgenote van Oīleus, stiefmoeder van Medōn N 697, O 336. †.

†**ἑρκεῖος** (ἕρκος; anderen -εῖος; att. ἑρκ.), bij de hof behorend, Ζεὺς ἑρκ., de beschermer van het huis, voor wien midden in de hof (verg. Π 231) een altaar is opgericht χ 335.

ἑρκίον, omheining I 476, σ 102. †. Demin. van

ἕρκος, -εος (miss. verw. met lat. *sarcio*) **1)** omheining, heg, om tuin of akker E 90, η 113, om de hof χ 442; vand. elke open ruimte die door een ἕρκ. is omgeven, hof Π 231 enz., plur. υ 164, αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν θ 57, ἕρκεά τε μέγαρόν τε π 341; ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, binnen de wanden van ons huis φ 384; overdr., ἕρκεϊ χαλκείῳ, met een bronzen omheining (gevormd door de schilden

der gewapenden) Ο 567; ἕρκος ὀδόντων (*dentium murus* Apul. Apol. 7), de omheining der tanden, d.i. gevormd door de tanden (mond, lippen) Δ 350, verg. κ 328. — **2)** overdr., b e s c h u t t i n g, ἕρκος ἀκόντων, tegen (van de μίτρῃ) Δ 137; van Achilleus en Aiās, ἕρκος πολέμοιο Α 284, Ἀχαιῶν, schutsmuur der Achaiërs Γ 229 enz. (verg. πύργος **1** *b*). — **3)** s t r i k of net om vogels te vangen χ 469.

ϝερκτός, adi. verb. van ϝέρδω, z. εὐεργής.

1. **ἕρμα,** -ατος (w. *sver-*, optillen, verw. met ned. *zwaar*) **1)** s c h o o r, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν Α 486, Β 154. — **2)** overdr. *a*) van mensen, ἕρμα πόληος, s t e u n der stad Π 549, ψ 121 (Od. alleen hier). — *b*) van een pijl, μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, d r a g e r van pijnen Δ 117 (maar deze verklaring is onzeker; volg. G. Curtius is ἕρμα op deze plaats verw. met ὁρμή en betekent het: verwekker, b r o n; z. ook Leaf). †.

2. **ἕρμα,** -ατος (1. εἴρω), alleen plur. ἕρματα, o o r h a n g e r (ἐνώτια, Schol.) Ξ 182, σ 297. †.

Ἕρμαιος, H e r m è s-, vand. Ἕρμ. λόφος, op Ithakè, boven de stad π 471 (verg. de Visser, die nicht Menschengestalt. Götter der Griechen p. 102 sqq.).

Ἑρμείας, gen. Ἑρμείāο en Ἑρμείω Ο 214 (Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο, a. l. Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο), dat. Ἑρμέᾳ Ε 390 [(Brandr. Ἑρμείᾳ ἤγγειλεν i. p. v. Ἑρμέᾳ (met syniz.) ἐξήγγειλεν], acc. Ἑρμείαν, voc. Ἑρμεία, bovendien jongere vorm **Ἑρμῆς** Υ 72, ε 54, ω 1, dat. Ἑρμῇ ξ 435, acc. Ἑρμῆν ϑ 334, de krachtige (verg. κρατὺς Ἀργειφόντης, σῶκος) zoon van Zeus en Maias ε 28, ξ 435, Κυλλήνιος (naar de berg Kullènè) ω 1 (z. ook Ἀργεϊφόντης); hij is *a*) beschermer van kudden Ξ 491, verg. ξ 435, brenger van voorspoed (δώτωρ ἐάων, διάκτορος, ἀκάκητα?), verleent δρηστοσύνη ο 319 sqq., maar ook handigheid in bedriegen en liegen τ 396 sqq. (verg. E. 390, Υ 35, Ω 24). — *b*) b o d e der goden (Od. en Il. Ω), te vergelijken met den κῆρυξ van een vorst, εὔσκοπος, ἐριούνιος, met gouden vliegschoenen en een toverstaf, waarmee hij de mensen doet insluimeren en wekt Ω 339 sqq. (verg. η 137 sq.; ook Verg. A. IV 238 sqq., Stat. Theb. I 303 sqq.), vand. χρυσόρραπις κ 277 (z. ook *c*); vooral wordt hij door Zeus gezonden om mensen, die in nood of gevaar verkeren, te helpen ε 29 sqq., κ 275 sqq., Ω 345 sqq. — *c*) g e l e i d e r d e r s c h i m m e n naar de onderwereld ω 1 (verg. λ 626).

Ἑρμιόνη 1) dochter van Menelāos en Helenè, tijdens de belegering van Troje aan Achilleus' zoon (Neoptolemos) ten huwelijk beloofd δ 5 sqq. — **2)** stad in Argolis Β 560. †.

****ἑρμίς** (of **ἑρμίν**), -ῖνος (verw. met 1. ἕρμα), s t u t, plur. p o t e n van een ledikant ϑ 278, ψ 198. †.

†**Ἕρμος,** rivier (in Ludië) Υ 322.

ἔρνος, -εος (verw. met ὄρνυμι), l o o t, s p r u i t, van jonge bomen Ρ 53; ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Σ 55, 437, verg. ξ 175, ζ 163. †.

(ϝ)έρξαν, z. (ϝ)έργω; **(ϝ)έρξω** enz., z. ἔρδω.

ἔροιτο, z. εἴρομαι.

ἔρος (verw. met ἔραμαι; att. ἔρως, ἔρωτος, zoals Γ 442 en Ξ 294 de gewone overlev. is), b e g e e r t e, ϑεᾶς Ξ 315, γόου Ω 227, πόσιος καὶ ἐδητύος α 150.

†**ἑρπετόν** (ἕρπω), eig. alles wat zich beweegt, vand. l e v e n d w e z e n, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίγνονται δ 418, verg. Ρ 447.

ἑρπύζω, alleen praes. part., k r u i p e n, z i c h b e w e g e n, z i c h v o o r t s l e p e n, van mensen, die door ouderdom of kommer gebroken zijn, ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς α 193, παρὰ πυρκαϊὴν Ψ 225, verg. ν 220. †. Van

ἕρπω (skt *sárpati*, kruipt, lat. *serpo*), praes., impf. εἷρπον, k r u i p e n, εἷρπον ῥινοί, van de huiden der gedode runderen (een wonderteken) μ 395; in 't alg., zich bewegen, ἥμενος ἢ ἕρπων ρ 158, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει Ρ 447, σ 131 (verg. ἑρπετόν). †.

ἐρράδαται, z. ῥαίνω; **ἔρριγα,** z. ῥιγέω; **ἐρρύατο, ἔρρυτο,** z. ῥύομαι.

ἔρρω (ϝέρρω; verw. met lat. *verro*), alleen praes. imper. en part., z i c h m o e i l i j k b e w e g e n, van Hèfaistos Σ 421; t r e u r i g, r a d e l o o s r o n d d o l e n δ 367; vooral t o t z i j n s c h a d e of o n g e l u k ergens h e e n g a a n of k o m e n Θ 239, Ι 364; imper. somtijds als uitdrukking van gramschap of verontwaardiging, p a k j e w e g, s c h e e r j e w e g, ἔρρετε Ω 239, ἔρρε Θ 164, κ 75 (verg. 72, ἐκ νήσου); ἔκηλος ἐρρέτω Ι 377, van spijtige berusting Υ 349, ε 139.

†**ἕρση** (miss. hetzelfde als ἔρση dauw, verg. δρόσοι Aisch. Agam. 141), plur. nom. -αι, l a m m e r e n, en wel de jongste teelt ι 222.

***ἑρσήεις** en †**ἐερσήεις** (ἐϝερσ.; ἐέρση, skt *varṣá-*, regen), v o l d a u w, d.i. f r i s, λωτόν Ξ 348 (Brandr. ἐϝερσήεντα i. p. v. ϑ' ἑρσήεντα); overdr., van een lijk, ἑερσήεις κεῖται Ω 419, verg. 757 (v. L. μ' ἐϝερσήεις i. p. v. μοι ἑρσήεις). †.

ϝεϝρύαται, ϝεϝρύατο, z. (ϝ)ερύω.

†**ἐρύγμηλος** (ἐρυγμός, van ἐρεύγομαι), l u i d b r u l l e n d, ταῦρος Σ 580.

ἐρυγόντα, z. ἐρεύγομαι.

*ἐρυθαίνομαι (ἐρυθρός), impf. ἐρυθαίνετο, rood worden, αἵματι K 484.

†Ἐρυθῖνοι, stad in Paflagonië B 855.

†Ἐρύθραι (ἐρυθρός), stad in Boiotië (aan de Kithairōn, in 't gebied van Plataiai, aan de zuidelijke oever van de Asōpos) B 499. Van

ἐρυθρός, -όν (skt *rudhirá-*, lat. *ruber*, ned. *rood*), rood, οἶνος ι 163, νέκταρ T 38, χαλκός I 365.

ἐρυκακέειν(-έμεν), ἐρύκακον, z. ἐρύκω.

†ἐρῡκανάω (bijvorm van ἐρύκω), praes. 3. plur. ἐρυκανόωσι(-άουσι), en †ἐρῡκάνω, impf. ἐρύκανε, tegenhouden, τινά α 199, κ 429.

ἐρῦκω (verw. met ἐρωέω?), praes. ἐρύκεις enz., inf. -έμεν, impf. zonder augment, fut. ἐρύξω, -ει, aor. I ἔρυξα enz., coni. ἐρύξομεν O 297, aor. II ἠρῦκακε en ἐρῦκακε enz., inf. ἐρυκακέειν(-έμεν), med. alleen praes. **1)** act., tegenhouden, vand. *a*) vasthouden, niet laten vertrekken, ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας τ 16, λαόν Ω 658; in 't bijz. van gasten Z 217, ο 68 (verg. 73); pass. ρ 17; ook πόντος πολέας ἐρύκει Φ 59, verg. 62 sq.; ἄμφω δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει ϑ 317. — *b*) tegenhouden, stuiten, ἵππους Γ 113, Δημοῦχον δουρὶ βαλών Y 458, λαόν (de vluchtenden) Z 80; ἔγχος τρυφάλεια Λ 352; overdr., μένος Θ 178; θυμόν, beteugelen λ 105, ἕτερός με θυμὸς ἔρυκεν ι 302. — *c*) afhouden, afweren, abs. Λ 352 enz.; τινά υ 313, καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος (a. l. ἀπόπροθι Ϝοῖκος) ἐρύκοι ρ 408; τινὰ μάχης Σ 126; τινὶ (dat. comm.) κακόν O 450, τινὶ λιμόν ε 166; ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, scheidt K 161. — **2)** med. *a*) intr., zich ophouden, toeven, talmen δ 673, Ψ 443. — *b*) tr., van zich afhouden, κῦμά μιν ἐρύκεται M 285.

†Ἐρύ-λᾱος (ἔρυμαι), Trojaan, door Patroklos gedood Π 411.

†ἔρυμα (ἔρυμαι), beschutting, χροός (van de μίτρη) Δ 137.

ἔρυμαι, z. ῥύομαι.

†Ἐρύ-μανθος, gebergte (op de grens van Arkadië, Èlis en Achaia, tw. Olonos) ξ 103.

*Ἐρύ-μᾱς, -αντος (ἔρυμαι, verg. Δύ-μᾱς) **1)** Trojaan, door Īdomeneus gedood Π 345. — **2)** Lukiër, door Patroklos gedood Π 415. †.

ϜεϜρυμέναι, ϜέϜρυντο, z. (Ϝ)ερύω.

ἐρύομαι, z. ῥύομαι.

*ἐρυσ-άρματες (Ϝερύσ.; ἐρύω en ἅρμα), acc. -ας, de wagen trekkend, epith. van paarden O 354.

ἔρυσθαι, ἔρυσο, z. ῥύομαι.

ἐρυσί-πτολις, a. l. voor ῥυσίπτολις, z. daar.

ἔρυτο z. ῥύομαι; ϜέϜρυτο, z. (Ϝ)ερύω.

ἐρύω (Ϝερ.; verw. met ἀπηύρα), praes. inf. ἐρύειν, part. -ων enz., impf. ἔρυον, fut. ἐρύουσι, -ύειν, aor. ἔρυσε, -σαν, ἐρύσσαμεν, ἔρυσσαν enz. en met augm. εἴρυσε, εἴρυσσε, εἴρυσαν (volg. Ahr. uit ἔϜρυσε enz., verg. ῥυστάζω; ϑ 85 v. L. ἐϜέρυσσε, i. p. v. εἴρυσσε), coni. ἐρύσσομεν ϑ 34, med. [praes. inf. ἐρύεσθαι I 248 (Heyne ῥύεσθαι)], impf. ἐρύοντο, fut. ἐρύεσθαι Ξ 422 (Y 195 Aristarch. ἐρύεσθαι, v. L. ῥύσεσθαι), aor. ἐρύσσατο, ἐρύσαντο enz. en met augm. εἰρύσσατο(ἐϜερύσσατο) X 306 = χ 79, εἰρυσάμην (volg. Ahr. uit ἐϜρυσάμην) κ 165, [εἰρύσαο Φ 230 (Heyne εἴρῡσο), εἰρύσατο Δ 186, O 274 (v. L. ἐρρύατο), εἰρύσατ' Y 93 (P. Knight ῥύσατο)], coni. ἐρύσσεαι Y 311, [ἐρύσσεται K 44 (v. Herw. κ' ἔτι ῥύσεται i. p. v. κεν ἐρύσσεται; volg. anderen is ἐρύσσεται aor. coni. van ἐρύομαι = ῥύομαι)], opt. ἐρύσαιο enz. E 456 enz., 3. plur. -σαίατο E 298, [ἐρύσαιτο Ω 584 (volg. anderen van ἐρύομαι), εἰρύσσαιτο(?) Θ 143, π 459, εἰρύσσαισθε(?) P 327, inf. εἰρύσσασθαι(?) A 216], plusqpf. εἴρῡτο(ϜέϜρῡτο) χ 90, pass. perf. 3. plur. εἰρύ[ῡ]αται (ϜεϜρύ[ῡ]αται) Δ 248, Ξ 75, ζ 265, part. εἰρῡμέναι(ϜεϜρ.) N 682, plusqpf. εἴρῡτο(ϜέϜρ.) χ 90, 3. plur. εἰρῦατο(ϜεϜρ.) Ξ 30, O 654 en εἴρυντο(ϜέϜρ.) Σ 69 (verg. voor de tussen vierkante haken geplaatste vormen ῥύομαι) **I)** act. **1)** trekken, abs. Θ 23; πάλιν τινά, terugtrekken E 836; τινὰ χλαίνης, aan de mantel X 493; ἐξ ὤμοιο ὀιστόν E 110; φᾶρος κὰκ κεφαλῆς, over het hoofd ϑ 85; νευρὴν ἐπί τινι, de pees (van de boog) tegen iemand spannen O 464; δόρυ ἐπ' ἄκρην ϑ 508; in 't bijz., νῆα εἰς ἅλα of ἤπειρόνδε, ἐπ' ἠπείροιο A 141, κ 403, π 325, νῆας προκρόσσας Ξ 35; ook zonder dergelijke bepaling Θ 226; pass., νῆες εἰρύαται θῖν' ἐφ' ἁλός Ξ 31, ἄγχι θαλάσσης Ξ 75, ὁδόν, op de weg ζ 265; ἀνά θ' ἱστία ἐρύσαντες, ophijsen ι 77; ἐπὶ (adv.) στήλην ἐρύσαντες, nadat wij er op gesleept hadden μ 14. — **2)** met inspanning of met geweld trekken, vand. *a*) rukken, af-, losrukken, ontrukken, κρόσσας πύργων M 258, ἔγχος ἐκ χειρός N 598; ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ξ 134; vooral νεκρόν, zowel van de vrienden van den gesneuvelde, het lijk wegtrekken, μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν E 573, verg. P 581, als ook van de vijanden, het lijk naar zich toe trekken Δ 467; van roofvogels en honden die de lijken verscheuren, τινὰ (πρὸ ἄστεος) O 351 enz. (verg. ἑλκέω). — *b*) voorttrekken, sleuren, τινὰ ποδὸς διὰ δῶμα ρ 479, verg. χ 187 enz.; Ἕκτορα περὶ σῆμα Ω 16. — **II)** med. **1)** trekken, uittrekken, altijd met betrekking tot het subj., b.v. χείρεσσι μάχαιραν, zijn mes trekken Γ 271; zo ook

φάσγανον χ 90, ξίφος Γ 361; δόρυ ἐξ ὠτειλῆς κ 165; μελίην, uit de grond, eig. in de hoogte trekken Φ 176, en zo ook τόξον, de boog, d.i. het eind waaraan de κορώνη zit, omhoog trekken φ 125 (volg. de verklaring van Reich.[2] p. 119; verg. ἀνακλίνω **1**); ἵππον ἐς ἀκρόπολιν θ 504; νῆας, onze schepen in zee trekken, alleen Ξ 79; ἐρύσαντό τε πάντα, zij trokken alles (van de speten) A 466 enz.; optrekken, w e g e n, τινὰ χρυσῷ, iemands lichaam tegen goud, d.i. iemands gewicht in goud betalen X 351 (verg. ἕλκω **I** *d*). — **2)** n a a r z i c h t o e t r e k k e n, τινὰ ἄσσον τ 481; vooral met geweld, τινὰ μάχης, iemand wegrukken uit E 456, verg. 344; vaak νέκυν, νεκρόν, en wel, evenals bij het act., zowel van vrienden, b.v. Ἀχιλῆι (dat. comm.) P 104, als van vijanden Ξ 422, ποτὶ Ἴλιον Σ 174, οἱ (dat. incomm.) E 298, μὶν χάρμης P 161.

ἔρχαται, ἔρχατο, z. ἔργω.

†**ἐρχατάομαι** (volg. sommigen, verg. Wackern., Gl. VII p. 184. 1, praes. gevormd van perf. ἔρχαται, z. ἔργω), alleen impf., ἐρχατόωντο(-άοντο), o p g e s l o t e n z i j n, σύες ξ 15.

ἔρχομαι, praes. (alle modi), imper. ἔρχεο en ἔρχευ ζ 69, Z 280 (v. L. ἔρχεο of ἔρχε'), hierbij van **ἐλεύθω** fut. ἐλεύσομαι enz., aor. ἤλυθον, -ες, -ε, -ον — benevens ἦλθον enz., coni. 3. sing. ἔλθῃσι, inf. ἐλθεῖν, ἐλθέμεν en ἐλθέμεναι —, perf. εἰλήλουθα, -ας, -ε, 1. plur. εἰλήλυθμεν γ 81, I 49 (zo Nab. i. p. v. εἰλήλουθμεν), part. εἰληλουθώς τ 28, υ 360, en ἐληλουθώς O 81, plusqpf. 3. sing. εἰληλούθει (εἰλ- metri causa) **1)** k o m e n, g a a n, ook h e e n g a a n Ψ 737, E 150, t e r u g k e r e n N 744, α 408 (ook met ἄψ K 211, πάλιν τ 533, αὖτις M 369), v o o r t g a a n, m a r c h e r e n B 457 *a*) van levende wezens, mensen en dieren K 540, ι 448, van vogels P 755 en bijen B 88; ook over zee gaan of komen N 172, λ 166, ἐπὶ πόντον, over zee β 265, δ 381; ἦλθες, ἤλυθες, gij zijt (dus) gekomen, teruggekomen, als uitdrukking van vreugde π 23, van verontwaardiging Γ 428, van medelijden Ω 104; ἔρχεο, als uitnodiging, k o m ψ 254. — *b*) van zaken, zelfs van een lijk, dat van het slagveld naar de stad gesleept wordt, εἰ ἔλθοι τεθνηώς P 161, verg. Σ 180; van natuurverschijnselen, als van stormen, εἴ πως ἔλθοι ἀνέμοιο θύελλα μ 288, ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος, stak op μ 427; van het jagen der wolken Δ 276; van de wisseling der tijden van dag of jaar, b.v. κνέφας ἦλθε Θ 500, ἐπὶ κνέφας ἦλθεν A 475, verg. Ω 351, ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος λ 192; van werptuigen, b.v. διὰ ἀσπίδος Γ 357; ἦλθε κατὰ στόμα αἷμα, kwam door, uit de mond σ 97; γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, gaat ergens anders heen [wordt (mij) ontnomen] A 120; van een schip ξ 334; van kwaad of leed dat werkt op lichaam of ziel, ἦλθε κακόν O 450; γῆρας καὶ θάνατος ν 60; ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθε Λ 398; κὲ ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι X 43, verg. Ω 514. — **2)** constructie *a*) met acc. van de plaats waarheen, b.v. κλισίην A 322, Ἀΐδαο δόμους X 483. — *b*) met acc. van de inhoud, ὁδόν A 151 (verg. 227), en met nadere bepaling, αὐτὰ κέλευθα M 225; ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ι 261; τηϋσίην ὁδὸν ἐλθεῖν, een vergeefse reis doen γ 316; τὴν ὁδὸν ᾗ ζ 164; over ἀγγελίην, ἐξεσίην ἐλθεῖν z. m. deze woorden. — *c*) met gen. loc., πεδίοιο, door de vlakte B 801. — *d*) met een praepos., b.v. ὑπὸ Ἴλιον B 673, εἰς χορόν O 508 (ook χορόνδε Γ 394, verg. ξ 373), ἐς ὁρμὴν ἔγχεος E 118, ἐπὶ νῆα κ 154, πρὸς νηόν Z 269, μετὰ Τρῶας Δ 70, μετ' ἄεθλα Λ 700, περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωή(ἦλθε Ϝιωή) ρ 261, verg. τ 444, K 139, Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθε οἶνος ι 362 (verg. ἀμφέρχομαι en Eur. Alk. 758: ἀμφιβᾶσα); ἐπὶ πόντον, z. boven **1** *a*; ἄμ' Ἀτρείδῃσ' B 249; ἀπὸ σπείους ι 462, ἐκ τῶν ἀνθρώπων γ 318, πὰρ Διός Φ 444. — *e*) met een adv., b.v. ἀγχίμολόν οἱ Δ 529, τοι ἄγχι Λ 363, Ἕκτορος ἀντίον H 160 (verg. ook ἀντίος **1** *b*), σευ ἄντα Π 622. — *f*) met een subst. of adi., b.v. οἳ ἦλθον ἀμοιβοί, als N 793, τινὶ ἐπίκουρος Φ 431, μοι ἐναργής γ 420, ὑποχείριος ο 448. — *g*) met een part. α) fut., tot aanwijzing van het doel, ἔρχομαι (ἔγχος) οἰσόμενος, ik ga (om) de lans (te) halen N 256, verg. Ξ 301. — β) praes. of aor., om de wijze van het gaan of komen uit te drukken, b.v. ἦλθε θέουσα, zij kwam aanlopen of zij kwam in aller ijl Λ 715, ἦλθε φθάμενος Ψ 779, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ, terugkomt Σ 180; soms staat ἐλθών, evenals andere soortgelijke participia, veraanschouwelijkend, b.v. οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν Π 521, verg. B 395.

†**ἐρῳδιός** (verw. met lat. *ardea*), r e i g e r, *ardea maior*, δεξιός K 274.

1. **ἐρωέω** (verw. 1. ἐρωή), g u t s e n, alleen αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί A 303, π 441. †.

2. **ἐρωέω** (verw. met 2. ἐρωή), praes. ἐρωεῖ, imper. ἐρώει, -είτω, fut. ἐρωήσουσι, aor. ἠρώησαν enz. *a*) intr., r u s t e n, d r a l e n α) abs., μηδέ τ' ἐρώει B 179, X 185; ἠρώησαν ὀπίσσω, bleven achter Ψ 443; τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, en dat (nl. dat omhullen van de wolk) rust nooit μ 75. — β) met gen. (= abl.), ἐρωῆσαι πολέμοιο, uitrusten van, opgeven N 776, verg. Ξ 101, P 422. — *b*) causat., eig. m a k e n d a t iem. r u s t, vand. iem. t e r u g d r i j v e n, τινὰ ἀπὸ νηῶν N 57 (verg. voor deze bet. ἀπερωεύς).

1. ***ἐρωή** (verw. met ned. *razen*), in 't

alg. vaart *a*) van werptuigen, vaart, aandrang, worp, βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν Δ 542, δούρατος Λ 357, ὅσσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, als de vaart van de werpspiets gaat Ο 358, verg. ἐπί **C III 1** *d* α; λείπετο δουρὸς ἐρωήν, hij bleef een speerworp achter Ψ 529. — *b*) van mensen, vaart, aanval Ξ 488; zwaai, ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωήν Γ 62, verg. Ν 590.

2. ***ἐρωή** (verw. met duits *ruhen*, ned. *rusten*), rust, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή Π 302, Ρ 761. †.

ἐρώμεθα, z. εἴρομαι; **ἔρως,** z. ἔρος; **ἐς, ἐσ-,** z. εἰς, εἰσ-; **ἐσᾶλτο,** z. εἰσάλλομαι; **ἔσαν,** z. εἰμί; **ἐσάντα,** z. εἰσάντα; **(ϝ)έσατο, (ϝ)έσαντο,** z. ἕννυμι; **ἐσεμάσσατο,** z. εἰσμαίομαι; **ἐσέχυντο,** z. εἰσχέω; **(ϝ)έσθην,** z. (ϝ)έννυμι.

****ἐσθής,** -ῆτος, ἡ (ϝεσθ.; ἕννυμι, lat. *vestis*) *a*) kleding, kleren α 165. — *b*) beddegoed ψ 290.

****ἐσθίω** (ἔσθω, ἔδω), act. alleen praes. en impf., pass. alleen ἐσθίεται, eten, opeten, van mensen en dieren, ἐσθιέμεν (v. L. ἐσθέμεναι) καὶ πινέμεν β 305; met acc., βρώμην κ 460, κρέα ξ 109; overdr., πάντας πῦρ ἐσθίει Ψ 182; φρένας ἔσθιεν Σ 446 (zo Blass i. p. v. ἔφθιεν, verg. θυμὸν ἔδων ι 75); pass., οἶκος ἐσθίεται, wordt opgemaakt, verteerd δ 318, verg. φ 69 (en ἔδω, κατέδω, ἔσθω, βιβρώσκω, ΦΑΓ-).

ἐσθλός (verw. met ἐύς), evenals ἀγαθός, voortreffelijk, flink *a*) van mensen, ἑταῖροι β 391, πολέες τε καὶ ἐσθλοί ζ 284, verg. Χ 44, ἀνέρες ξ 104, ἀμύντορε π 263, θηρητήρ Ε 51, ἀγορηταί Γ 151, ἐν σταδίῃ Ο 283; vand. α) dapper in de oorlog, tegenst. κακός Β 366, Ι 319, verg. Ξ 382. — β) edel van afkomst, voornaam, tegenst. κακός ζ 186, θ 553, verg. Ι 514, χ 415. — *b*) van dieren, edel, ἵπποι Ψ 348; gunstig, geluk voorspellend, ὄρνιθες ω 311 (verg. ὕπαρ τ 547, ἔπος Α 108). — *c*) van zaken, voortreffelijk, goed, ἅμαξαι ι 242; φάρμακα δ 228; κτήματα β 312, δόσις Κ 213; δαίς Α 576; ook φρένες β 117, Ρ 470, νόος Ν 733, νόημα η 292, βουλή Σ 313; ἴς Μ 321, μένος Ε 516; φάτις ζ 30, κλέος Ι 415. — *d*) neutr. **ἐσθλόν** en **ἐσθλά** als subst., het goede, geluk, tegenst. κακόν, κακά ο 488, Ω 530, υ 86; ἔσθλ' ἀγορεύοντες, mooi praten ρ 66 (verg. σ 168); ἐσθλά, kostbaarheden δ 96, κ 523, ἐσθλὸν (τέτυκται), het is goed, nuttig Ο 207, Ω 301.

ἔσθορε, z. εἰσθρώσκω.

†**ἔσθος,** τό (ϝέσθ.; ἕννυμι), kledingstuk Ω 94.

ἔσθω (ἔδω), alleen praes., inf. -έμεναι en -ειν ε 197, en impf. ἦσθε, eten, opeten, van mensen, ἐσθέμεναι καὶ πινέμεν η 220; met acc., κρέα Θ 231; van dieren Ω 415, ν 409; overdr., verteren, opmaken, κειμήλια β 75 (verg. ἐσθίω).

ἔσκον, z. εἰμί; **ἔσπε,** z. ἐνέπω.

ἑσπέριος (ϝεσπ.) **1)** in de avond, altoos met een verbum (gewoonl. van beweging) verbonden, b.v. ἑσπ. ἂν ἀπονεοίμην Φ 560 (Il. alleen hier), ἑσπ. ἦλθε ι 336; αἱρήσομαι β 357. — **2)** in 't westen wonend, tegenst. ἠοῖος, ἄνθρωποι θ 29. Van

ἕσπερος (ϝέσπ.; lat. *vesper*), avond-, ἀστήρ, avondster Χ 318 (Il. alleen hier; Pallis πρώιος); gewoonl. als subst. *a*) ἕσπερος, avond α 422 sq. — *b*) ἕσπερα (plur. neutr.), avond(uren) ρ 191.

ἔσπετε, ἔσπω, z. ἐνέπω; **ἕσπετο** enz., z. ἕπομαι; **(ϝ)έσσα, (ϝ)έσσαι, (ϝ)έσσατο,** z. (ϝ)έννυμι; **ἐσσεῖται,** z. εἰμί; **ἐσσεύοντο,** z. σεύω; **ἐσσί, ἔσσο,** z. εἰμί; **(ϝ)έσσο,** z. (ϝ)έννυμι; **ἔσσυμαι** enz., **ἐσσυμένως,** z. σεύω; **ἑστάμεν(αι), ἔσταν, ἑσταότος** enz., z. ἵστημι; **ἑστίη,** z. ἱστίη; **ἔστιχον,** z. στείχω; **(ϝ)έστο,** z. (ϝ)έννυμι; **ἔστρωτο,** z. στόρνυμι.

†**ἕστωρ,** -ορος (w. σεδ verg. ἵζω?), nagel aan 't vooreind van de disselboom, waarover de jukring (κρίκος) gelegd wordt om het juk de vereiste ligging op de disselboom te geven Ω 272.

ἔσφ', = ἔσπε, z. ἐνέπω.

ἔσχ', = ἔσκε, z. εἰμί; = ἔσχε, z. ἔχω.

ἐσχάρη, hierbij instrum. (als gen. en dat.) ἐσχαρόφιν **1)** haard, huiselijke haard in het μέγαρον υ 123 enz. — **2)** †πυρὸς ἐσχάραι (verg. Hèr. I 176: ἱστίαι), haarden, families Κ 418 (verg. Τρῶες . . . ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν Β 125; volg. anderen: wachtvuren).

ἐσχατιή (ἔσχατος), uiterst deel, uiteinde, met gen., λιμένος β 391, Γόρτυνος γ 294 enz.; ook πολέμου Λ 524; zonder gen., het uiterste einde (van het eiland) ξ 104.

ἔσχατος, -ον (ἐξ), uiterst, verst, alleen van plaats, θάλαμος φ 9, ἔσχατοι ἄλλων Κ 434 (verg. ἄλλος **1** eind); ἔσχατοι ἀνδρῶν (de Aithiopiërs) α 23; οἰκέομεν . . . ἔσχατοι (nl. βροτῶν) ζ 205; neutr. plur. **ἔσχατα** als adv., het uiterst, d.i. aan de uiterste einden, op de vleugels Λ 8.

***ἐσχατόων,** -όωσα(-άων, -άουσα) (ἔσχατος), eig. part., zich op het uiteinde of de grens bevindend, τινὰ δηίων -όωντα (op de grens van het kamp) Κ 206; van steden, Ἀνθηδών, op de grens liggend Β 508, verg. 616. †.

ἔσχεθον, ἔσχετο, z. ἔχω; **ἔσω,** z. εἴσω; **ἑταίρη, ἑταιρίζω, ἑταῖρος,** z. ἑτάρη enz.; **ἐτάλασσας,** z. τλῆναι.

†**ἑτάρη** Δ 441 en **ἑταίρη** (ἕταρος), be-

g e l e i d s t e r, g e z e l l i n, φύζα, φόβου ἑταίρη I 2; van de citer, δαιτὶ ἑταίρη ρ 271. †.

*ἑταρίζω en ἑταιρίζω (ἕταρος), aor. inf. ἑταιρίσσαι, med. ἑταρίσσαιτο 1) act., z i c h- z e l f a a n iemand a l s m a k k e r t o e v o e g e n, iemand v e r g e z e l l e n ἀνδρί Ω 335. — 2) med., a a n z i c h z e l f iemand a l s m a k k e r t o e v o e g e n, iemand m e e n e m e n, τινά N 456. †.

ἕταρος en **ἑταῖρος** [zonder Ϝ; wschl. verw. met ἔτης; de vorm ἑταῖρος wordt verklaard als ontstaan onder de invloed van het fem. ἕταιρα (< *ἕταρjα), verg. ned. *weduwnaar* naar *weduwe*; of adi. bij ἕταρος, verg. ἑταῖρος ἀνήρ θ 584 en ἑταιρότατος Plat. Gorg. 487 D enz.), m a k k e r, g e z e l P 577; in 't bijz., m a k k e r, v o l- g e l i n g van een vorst A 179 enz. (= θεράπων); in de Od. vaak van de mannen uit Ithakè, die Odusseus naar Troje gevolgd waren α 5 enz.; van de vrijers σ 350; overdr., van de wind, ἐσθλὸς ἑταῖρος λ 7; ook verbonden met subst., ἑταῖρος ἀνήρ θ 584, λαοὶ ἕταροι N 710 (beter a. l. ἄλλοι).

†**Ἐτεοκλήειος** (Nck Ἐτεοκλεέειος; ἐτεός en κλέος), v a n E t e o k l è s, den zoon van Oidipodès (Oidipoes) en Epikastè (Iokastè), βίη Ἐτ. Δ 386.

†**Ἐτεό-κρητες** (ἐτεός en Κρής), e c h t e K r e t e n z e n, een der vijf volksstammen op Krètè τ 176 («*who seem to represent the older population of the east end of the island, round Praisos*» Myres p. 96).

ἐτεός (εἰμί), w e r k e l i j k, w a a r, als adi. alleen νεικεῦσι πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί (Aristarch. πολλά τ' ἐόντα καὶ οὐκί, v. L. πόλλ', ἐτεόν τε καὶ οὐκί) Y 255; neutr. sing. **ἐτεόν** als adv., o v e r e e n k o m s t i g d e w a a r h e i d B 300; verder alleen na εἰ, w e r k e l i j k, εἰ ἐτεόν γε π 300, εἰ δ' ἐτεὸν δή H 359.

ἑτερ-αλκής, 2. (ἕτερος, ἀλκή), alleen sing. acc. ἑτεραλκέα, aan de andere (tot dusver zwakkere) partij kracht tot verweer verlenend, d.i. e e n o m m e k e e r t e w e e g b r e n g e n d, alleen νίκη H 26, Θ 171, Π 362, P 627, χ 236 en δῆμος O 738. †.

†**ἑτερ-ήμερος** (ἡμέρη), o m d e a n- d e r e d a g (bepaalt ἄλλοτε μέν-ἄλλοτε δ' αὖτε), ζώουσ' ἑτερήμεροι, van Kastōr en Poludeukès λ 303.

ἕτερος 3. (dor. ἅτερος, *σμ-τερος, verg. εἷς, een van twee), fem. instrum. ἑτέρηφι 1) d e a n d e r of d e e e n v a n t w e e of v a n b e i d e n, *alter* E 258; ἕτεροι, de enen, de ene partij, het ene gedeelte N 303, Y 210; οὐδ' ἕτεροι Λ 71; ἕτερος μέν—ἕτερος δέ Π 250, ἕτερος μέν—ὁ δὲ ἕτερος Φ 164, ὁ ἕτερος—ἕτερος δέ ε 266, ἄλλος—ἕτερος N 731, ἕτερος μέν—ἄλλος δέ I 313, ook ὁ μέν—ὁ δ' ἕτερος E 146, verg. ι 430, ἕτερος—ὁ δέ θ 374; soms ontbreekt het eerste ἕτερος, b.v. δοιοὶ πίθοι δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἐάων Ω 528; ἑτέρῃ χειρί κ 171, τῇ δ' ἑτέρῃ τ 481 (tegenst. δεξιτερῆφι), ἑτέρῃ γ 441, ἑτέρηφιν Π 734 (tegenst. σκαιῇ), met, in de ene of de andere hand; ook τῇ ἑτέρῃ μέν—τῇ δ' ἑτέρῃ Φ 71 sq.; bij opsommingen, de t w e e d e, b.v. ἡ μέν—ἡ δ' ἑτέρη—ἡ δὲ τρίτη κ 354. — 2) e e n t w e e d e, e e n a n d e r, evenals ἄλλος, b.v. ι 302; ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν ρ 206; hierbij adv. †**ἑτέρως,** o p e e n a n d e r e w i j z e; a n d e r s α 234.

ἑτέρω-θεν (ἕτερος), adv., v a n, a a n de a n d e r e k a n t H 419, λ 83; ellipt., Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν (nl. θωρήσσοντο of ἦσαν) A 56; d a a r e n t e g e n, Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο Λ 647. (steeds voor de vrouwel. caes.).

ἑτέρω-θι (ἕτερος), adv., a a n d e a n- d e r e k a n t, e l d e r s δ 531, E 351; ἔνθεν—ἑτέρ. μ 235.

ἑτέρως, z. ἕτερος 2.

ἑτέρω-σε (ἕτερος), adv., n a a r d e a n- d e r e k a n t, b.v. νέκυν ἐρύοντα Δ 492, κλίθη τ 470; n a a r d e e n e k a n t, b.v. κάρη βάλεν (verg. Verg. A. IX 434: *in umeros*) Θ 306; οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδ' ἑτ., rolt dus niet voort (d.i. vooruit) en ook niet naar de andere kant (d.i. terug) Ξ 17 (Scheindler ἄρα τῇ i. p. v. ἄρα τε: niet naar deze en ook niet naar de andere kant voort).

ἐτέταλτο, z. τέλλω; **ἐτετεύχατο,** z. τεύχω; **ἔτετμον,** z. τέτμον; **ἐτέτυκτο,** z. τεύχω.

****Ἐτεωνεύς,** zoon van Boèthoos, θεράπων van Menelāos δ 22, 31, ο 95. †.

†**Ἐτεωνός,** stad in Boiotië B 497.

ἔτης (Ϝέτ.; *σϜέτης, verg. ἔθω en lat. *suetus, sui*), alleen plur., ἔται, dat. ἔτῃσι, s t a m g e n o t e n, v e r w a n t e n, παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε Z 239, ἔται καὶ ἀνεψιοί I 464, ἔτας καὶ ἑταίρους H 295, γείτονες ἠδὲ ἔται δ 16.

ἐτήτυμος, -ον (verw. met ἔτυμος, ἐτεός), w e r k e l i j k, w a a r, z e k e r, ἄγγελος X 438, νόστος γ 241, μῦθος ψ 62; verder alleen neutr. **ἐτήτυμον** als adv., w e r k e- l i j k, κατανεῦσαι (vast beloven) A 558; versterkt πάμπαν ἐ. αἴτιός ἐστιν N 111; κείνου ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον δ 157; ἐ. οὐ κακόν ἐστι Σ 128 (beter a. l. τοῦτο . . . ἐτήτυμον of met Ahr. ταῦτα . . . ἐτήτυμα als adi.); ἀγόρευσον, o v e r e e n k o m s t i g d e w a a r h e i d, e e r l i j k α 174. (steeds vóór de bukol. diaer.).

ἔτι (lat. *et*), geëlideerd ἔτ', voor spir. asp. ἔθ', adv. 1) van tijd *a*) van de tegenwoordige tijd, n o g Δ 540, α 171, ἔτι καὶ νῦν,

ook nu nog I 259. — *b*) van de verleden tijd, ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες, n o g op de reis hierheen B 287, verg. δ 736; ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε I 106. — *c*) van de toekomst, n o g, v o o r t- a a n A 96, δ 756; met negatie, n i e t m e e r, bij praes., praeterit. en fut., b.v. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ἀθάνατοι φράζονται B 13, οὐδ' ἔτι δὴν ἦστο β 36, οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν B 141. — **2)** geeft het een toevoeging te kennen, (o o k) n o g, b o v e n- d i e n γ 60, ἄλλος Z 411, ἕτερος ξ 325; πρὸς δ' ἔτι π 291; ἔτι καί, ook nog (καί slaat op het volgende woord) B 229, verg. Π 651; vooral bij een comp., ἔτι μᾶλλον, nog meer β 202, ook μᾶλλον ἔτι α 322; versterkt ἔτι καὶ μᾶλλον X 235, ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον Ψ 386.

ἔτλην, z. τλῆναι.

ἑτοιμάζω, alleen aor. imper. ἑτοιμασάτω, -σατ(ε), med. (met dezelfde bet.) aor. ἑτοιμάσσαντο, opt. 3. plur. ἑτοιμασσαίατο, g e- r e e d m a k e n, γέρας A 118, κάπρον T 197, ἱρὸν 'Αθήνῃ K 571, ταύρους ν 184. †. Van

ἑτοῖμος, 3. (att. ἕτοιμος; verw. met ἐτεός?) *a*) b e r e i d, g e r e e d, ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα δ 67. — *b*) overdr., g e- r e e d, z e k e r, πότμος Σ 96; μῆτις, gelukt I 425; ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, tot werkelijkheid gemaakt, geworden Ξ 53, verg. ἦδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, en dat was, zoals blijkt, werkelijk zo θ 384.

ἔτορε, z. τορέω.

ἔτος, -εος (Ϝετ.; skt *vatsá-*, jaar, lat. *vetus*), j a a r B 328, α 16; τῶν προτέρων ἐτέων Λ 691.

ἔτραπε, z. τρέπω.

ἔτραφε enz., z. τρέφω.

ἔτυμος, -ον (ἐτεός), w e r k e l i j k, w a a r, e c h t, alleen neutr. sing. en plur. als subst., w a a r h e i d, ψεύσομαι ἦ ἔτυμον ἐρέω δ 140; ἔτυμα, tegenst. ψεύδεα τ 203; verg. ook τ 567; neutr. **ἔτυμον** als adv., w e r k e l i j k (evenals ἐτεόν) Ψ 440, ψ 26.

ἐτώσιος, -ον (verw. met οὐκ ἐτός, *non frustra*, en wschl. met lat. *vetare*), alleen neutr., steeds praedicat. en vóór de bukol. diaer. (behalve Σ 104 en ω 283), v e r- g e e f s, z o n d e r g e v o l g, ἔγχος ἤϊχθη ἐτώσιον Γ 368, βέλος ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός Ξ 407, τὰ δὲ πάντα (dat alles; anderen vullen δούρατα uit 260 aan, verg. 273) ἐτώσια θῆκεν, verijdelde zij χ 256; δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο ω 283; o n n u t, ἐτώσιον ἄχθος Σ 104.

ἐύ en **εὖ,** z. ἐύς 1; **εὗ,** z. οὗ.

****εὐ-αγγέλιον** (anderen ἐυαγ.; ἄγγελος), b e l o n i n g v o o r e e n g o e d e t i j- d i n g ξ 152, 166. †.

εὔαδε, z. ἁνδάνω.

***Εὐαιμονίδης** ('Ευαιμ.), zoon van Euaimōn, E u r u p u l o s E 76, Λ 810. †.

***Εὐ-αίμων,** -ονος ('Ευαιμ.; αἷμα), vader van Eurupulos B 736.

†**εὐ-ανθής** (ἐυανθ.; ἄνθος), dat. -έϊ, w e e l d e r i g b l o e i e n d of o n t- l u i k e n d, λάχνη λ 320.

Εὐ-άνθης, -εος ('Ευάνθ.), vader van Marōn ι 197.

Εὔ-βοια ('Εύβ.; βοῦς), eiland in (de Aigaiïsche Zee tegenover Boiotië), tw. N e- g r o p o n t e of E g r i b o s γ 174, ἱερή B 535, bewoond door de Abanten B 536.

†**εὔ-βοτος,** 2. (βόσκω), r i j k a a n r u n- d e r e n, Συρίη (Wackern. εὔβοος, verg. Hymn. Apoll. 54 sq.) ο 406.

†**εὖγμα** (εὔχομαι), g e s n o e f, κενέ' εὔγματα, snoevende woorden χ 249.

†**ἐύ-γναμπτος,** 2., m o o i g e b o g e n, κληῗδες σ 294.

****εὐ-δείελος,** 2. (ἐυδ.; δέελος, δῆλος; volg. W. Schulze -ει metri causa i. p. v. -δέελος; v. L. -δήελος), z e e r d u i d e- l i j k, v e r of u i t d e v e r t e z i c h t- b a a r, epith. van eilanden ν 234, vooral van Ithakè β 167.

†**εὐ-δικίη** (δίκη), g e r e c h t i g h e i d, alleen εὐδικίας ἀνέχῃσι τ 111 (verg. δίκη **3**, βασιλεύς **1** *b*; ρ 487 vermoedt v. L. εὐδικίην i. p. v. εὐνομίην).

ἐύ-δμητος en (υ 302) †**εὔδμητος,** 2. anderen ἐὺ δμητός; adi. verb. van δέμω), s t e v i g of s c h o o n g e- b o u w d, πύργος Π 700, βωμός η 100, πόλις Φ 516.

εὕδω, praes., coni. 2. sing. -ῃσθα, 3. -ῃ(σι), inf. ook -έμεναι, impf. εὗδον(ηὗδον) enz., iter. εὕδεσκε X 503, s l a p e n B 2, (van dieren, b.v.) δ 405; γλυκὺν ὕπνον θ 445, ook νήγρετον ν 74; van een dode Ξ 482, van de wind, ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο E 524.

***Εὔ-δωρος** ('Εύδ.; δῶρον, verg. Π 186), zoon van Hermès en Polumèlè, een van de vijf aanvoerders der Murmidoniërs Π 179, 186. †.

†**εὐ-ειδής,** 2. (ἐυϜειδής; εἶδος), acc. -έα, s c h o o n v a n u i t e r l i j k, s c h o o n, γυνή Γ 48.

****εὐ-εργεσίη** (ἐυϜεργ.; Ϝέργον) *a*) g o e- d e h a n d e l w i j z e, g o e d g e d r a g, tegenst. κακοεργίη χ 374. — *b*) w e l d a a d, plur., εὐεργεσίας ἀποτίνειν χ 235. †.

εὐ-εργής, 2. (ἐυϜεργ.; ἔργον), gen. εὐεργέος met suniz. Π 743, zo ook εὐεργέων δ 695 en χ 319 **1**) g o e d of m o o i g e- m a a k t, m o o i b e w e r k t, δίφρος E 585, νηῦς θ 567, λώπη ν 224, χρυσός ι 202. — **2**) g o e d g e d a a n, vand. plur. w e l- d a d e n δ 695 en χ 319 (v. L. ἐὺ Ϝερκτῶν; Brugm. ἐυεργ[j]έων met suniz., van ἐυεργίη).

****εὐ-εργός,** 2. (ἐυϜεργός; Ϝέργον), g o e d

handelend, deugdzaam, alleen fem. in de formule καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησι λ 434.

εὐ-ερκής (ἐυερκ.; ἕρκος), goed omheind, αὐλή I 472, φ 389; goed beschuttend, θύραι ρ 267 (beter a. l. ἐυεργέες).

****ἐύ-ζυγος,** 2 (ζυγόν), met stevige roeibanken ν 116, ρ 288. †.

***ἐύ-ζωνος,** 2. (ζώνη), met schone gordel, epith. van vrouwen A 429 (of met schone leest, z. v. L. B 479, hoewel I 667 niets bewijst, verg. A 611).

***εὐηγενής** (ἐύ en γένος, naar anal. van νεηγενής?), edel van afkomst Λ 427, Ψ 81 (a. l. ἐυηφενής, z. daar).

†εὐ-ηγεσίη (ἡγέομαι), goed bestuur, goede regering τ 114 (*«at the bottom there is the old primitive conception of the power of the king to influence the course of Nature and the luck of his people»* Nils. H. and M. p. 220).

†εὐ-ήκης, 2. (ἐυήκ.; ἀκ-, verg. ἄκρος), met stevige of scherpe punt, αἰχμή X 319.

†Εὐηνίνη (ΕὐϜ.), dochter van Euènos = Marpèssa I 557.

****Εὐηνορίδης** ('Ευην.), zoon van Euènōr = Leiokritos β 242, χ 294. †.

†Εὐ-ηνός (ΕὐϜ.; miss. verw. met ἦνοψ) **1)** zoon van Selèpios, koning van Lurnèssos, vader van Munès en Epistrofos B 693. — **2)** z. Εὐηνίνη.

****εὐ-ήνωρ,** -ορος (ἐυήν.; ἀνήρ; verg. ἀγήνωρ), eig. manhaftig, vand. krachtig (makend), οἶνος δ 622; χαλκός ν 19 (of δέ τε ἤνοπα, i. p. v. δ' εὐήνορα?). †.

Εὐήνωρ, z. Λειώκριτος **2.**

****εὐ-ήρης,** -ες (ἐυήρ.; ἀραρίσκω), goed passend, d.i. gemakkelijk te hanteren, epith. van roeiriemen λ 121, 125.

***εὐ-ηφενής** (ἐυηφ.; εὖ en ἄφενος), zeer gegoed, rijk Λ 427, Ψ 81 (a. l. εὐηγενής). †.

***ἐύ-θριξ,** alleen plur. acc. ἐύτριχας, met lange manen, epith. van paarden Ψ 13.

ἐύ-θρονος, 2. (ἐύς en θρόνος, verg. χρυσόθρονος), met schone troon, op schone troon gezeten (v. Wilam denkt aan θρόνα X 441: «met mooie veelkleurige bloemen» of «met een veelkleurig gewaad»), epith. van Èōs ζ 48, Θ 565 (Il. alleen hier).

†εὔ-θῡμος (ἐύθ.), welmenend, vriendelijk ξ 63.

εὐιδε, z. ΕΙΔ- **III.**

†Εὔ-ιππος, Lukiër, door Patroklos gedood Π 417.

****εὐ-καμπής,** 2. (ἐυκ.; κάμπτω), goed of mooi gebogen, δρέπανον σ 368, κληίς φ 6. †.

†εὐ-κέατος (κεάζω; anderen εὖ κεατός, adi. verb. van κεάζω), goed gekloofd, κέδρος ε 60.

εὔκηλος (miss. < *ἐϜέκηλος) A 554, P 371, γ 263, ξ 479, = ἕκηλος, z. daar. †.

ἐυ-κλεής, -ές (κλέος), acc. plur. -κλεῖας φ 331 en K 281 (Nck -κλεέας), met roem beladen, roemvol, οὐ μὰν ἡμῖν ἐυκλεές, roemrijk, eervol P 415; hierbij adv. **ἐυκλειῶς** (Nck ἐυκλεέως) X 110. †.

ἐυ-κλείη (κλέος; anderen ἐυκλεΐη), goede naam ξ 402; roem, eer, τὸν ἐυκλείης ἐπίβησον Θ 285. †.

†ἐυ-κλῆῑς (κληίς), goed gegrendeld Ω 318 (beter a. l. ἐὺ κληῖσ').

ἐυ-κνήμῑς (κνημίς), alleen plur. nom. en acc. -ῖδες, -ῖδας, met sterke scheenbedekking, epith. der Achaiërs A 17, β 72; verbonden met ἑταῖροι β 402 enz.

†εὐ-κόσμως (κόσμος), adv., goed in de rij φ 123.

εὐ-κτίμενος, 3. (κτίζω; anderen ἐὺ κτίμ., med. aor. part. met pass. bet. van κτίζω), epith. van steden, huizen en straten, sterk of mooi gebouwd of aangelegd B 501, δ 476, Z 391, ἀλωή (tuin) ω 226, (dorsvloer) Y 496; in 't alg., welvarend(?) I 129, ι 130.

†ἐύ-κτιτος, -ον (κτίζω; anderen ἐὺ κτιτός, adi. verb. van κτίζω), sterk of mooi gebouwd, Αἰπύ B 592.

†εὐκτός, -όν (adi. verb. van εὔχομαι), afgesmeekt, ὄφρα Τρωσὶ εὐκτὰ γένηται, voor de Tr. het afgesmeekte gebeurt, d.i. de wens der Tr. vervuld wordt (anderen: de Tr. reden krijgen zich te beroemen, verg. εὖγμα) Ξ 98.

εὔ-κυκλος, 2. (ἐύκ.) **1)** met stevige schijf, ἀσπίδες, stevige ronde (bronzen) schilden E 453. — **2)** **van een wagen, met mooie wielen, ἀπήνη ζ 58.

†εὐ-λείμων, 2. (ἐυλ.), met vruchtbare weiden, νῆσος δ 607.

***εὐλή** (verw. met ἐλύομαι, ἑλίσσω), made, alleen plur. T 26, X 509, Ω 414. †.

†εὔληρα, τά (< *ἔϜλ., verw. met ἐλύομαι, lat. *lora*), teugels Ψ 481.

****Εὔ-μαιος** ('Εύμ.; μαίομαι), zoon van Ktèsios, den koning van het eiland Suriè ο 414, de trouwe zwijnenhoeder van Odusseus ν 404 sqq. enz.; τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα ξ 55 enz.

†εὐ-μενέτης (μένος), plur. dat. -τῃσι, welmenend, welgezind (v. Herw. **εὐμενέεσσι** i. p. v. εὐμενέτῃσι) ζ 185.

***Εὐ-μήδης,** -εος ('Ευμ.; μήδομαι), vader van Dolōn K 314, 412, 426. †.

†**εὔ-μηλος,** 2. (μῆλον), rijk aan (klein) vee, Συρίη ο 406.

Εὔ-μηλος (᾽Εὐμ.), (Thessaliër), aanvoerder der Feraiërs enz., zoon van Admètos en Alkèstis Β 714 s.q, gehuwd met Ifthīmè, Pènelopeia's zuster δ 797 sq.; zijn paarden Β 764 sqq., verg. Ψ 288 sqq.

ἐυ-μμελίης (μελίη), gen. -ίω Δ 47 enz. (< -ίεω; v. L. λαὸς ἐυμμελίης Πριάμοιο i. p. v. λ. ἐυμμελίω Πρ.), met stevige lans, dappere lanszwaaier, epith. van Priamos Δ 47, de zoons van Panthoos Ρ 9, 23, 59 en Peisistratos γ 400 (Od. alleen hier).

****εὐνάζω** (εὐνή), act. alleen fut. εὐνάσω, med. alleen praes. inf. εὐνάζεσθαι, impf. εὐνάζετο, -οντο(ηὐν.) **1)** act., legeren, doen neerliggen, met acc. δ 408. — **2)** med., zich legeren, gaan liggen, παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης δ 449; (om te slapen) υ 1, παρά τινι ε 119; van vogels ε 65.

εὐναιετάοντες, εὐναιόμενον enz., z. ναιετάω, ναίω.

εὐνάω (= εὐνάζω), act. alleen aor. εὔνησε(ηὔν.), pass. alleen aor. εὐνηθῆναι (-θήμεν᾽) **1)** act., legeren, doen neerliggen, τινά δ 440; vand. overdr., tot rust brengen, doen bedaren, γόον (Bentl. χόλον) δ 758 (verg. κοιμάω **1** *b*). — **2)** pass., zich neerleggen (om te slapen) δ 334, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, bij Β 821, verg. Π 176, ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι Ξ 360, φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε (waar φιλ. bij τραπείομεν behoort) Γ 441; overdr., van stormen, gaan liggen ε 384 (verg. εὕδω en κοιμάω **1** *b*). Van

εὐνή (volg. Ehrl. < *εὐσνά bij ἄεσα), instrum. (= gen.) εὐνῆφι λ 405, Ο 580 **1)** leger(stede), vand. *a*) slaapplaats, bed Ι 618, ξ 519; ook bed (met toebehoren), beddegoed, ἐμβάλετ᾽ εὐνήν, κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα ψ 179, verg. λ 188; hierbij adv. †**εὐνῆ-θεν,** van (zijn) bed, ἀνίστατο υ 124. — *b*) ligplaats Β 783 (van Tufōeus), verg. Ω 615; van bivakkerende manschappen Κ 408; leger, zowel van wild, b.v. Λ 115, als van vee ξ 14. — *c*) (huwelijks)bed, εὐνῆς ἐπιβήμεναι Ι 133, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε Ξ 296, ἱκόμεθ᾽ εὐνήν ψ 354, λέχος καὶ εὐνή θ 269. — *d*) vand. bijslaap, mingenot Ω 130, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ ε 126; ook plur. θ 249; οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων λ 249. — **2)** plur., eig. «ruststenen», stenen, die men bij kusten, waar het schip niet op kan lopen, als ankers neerliet, en wel in het bijz. om, vóór het aan wal gaan, de naar de zee gekeerde voorsteven vast te leggen Α 436, ι 137.

εὐνῆθεν, z. εὐνή.

***Εὔ-νηος** (᾽Εὐν.; νηῦς), zoon van Ièsōn en Hupsipulè, koning van Lèmnos Η 468, Ψ 747. †.

εὔνητος, z. ἐύννητος; **εὐνῆφι,** z. εὐνή.

εὖνις (verw. met lat. *vanus*), alleen acc. -ιν, beroofd, με υἱῶν εὖνιν ἔθηκε Χ 44, ψυχῆς σε εὖνιν ποιήσας ι 524. †.

ἐύ-(ν)νητος 2. (νέω; anderen ἐὺ νητός, adi. verb. van 2. νέω), goed gesponnen, van goed gesponnen draden, χίτων Σ 596, Ω 580, πέπλος η 97. †.

†**εὐνομίη** (εὔ-νομος), goed gedrag, tegenst. ὕβρις ρ 487 (verg. εὐδικίη).

ἐύ-ξεστος, 3. en (ζ 75, ο 333, Σ 276) 2. (ξέω; anderen ἐὺ ξεστός, adi. verb. van ξέω), goed geschaafd, glad gepolijst, van uit hout of metaal vervaardigde voorwerpen, ἀπήνη Ω 275, ἐλάτη Η 5, ἀσάμινθος δ 48, τράπεζα ο 333, ἄκοντες ξ 225, σανίδες φ 137. =

ἐύ-ξοος, 2. (ξέω), gen. òf ἐύξου(-οῦ) òf ἐυξόου met sunizesis Κ 373, = het vorige, b.v. δίφρος δ 590, τράπεζα Λ 629, δουροδόκη α 128, σκέπαρνον ε 237, ἅρμα Β 390, τόξον Ν 594, θ 215.

εὔ-ορμος (ἐύορμ.; ὅρμος), met goede ankerplaats, λιμήν δ 358, ι 136, Φ 23. †.

εὐ-πατέρεια (πατήρ, verg. Wackern., Gl. VII p. 185. 1; L. Meyer **ἠυπάτειρα**), (dochter) van een edelen vader, doorlucht (verg. πατρὸς δ᾽ εἴμ᾽ ἀγαθοῖο Φ 109), epith. van Helenè Ζ 292, χ 227 en van Tūrō λ 235. †.

****Εὐ-πείθης,** -εος (᾽Ευπ.; πείθω), acc. Εὐπείθεα met suniz. ω 523, dat. -ει ω 465, vader van den vrijer Antinoos («Volgzaam, vader van Dwarskop») uit Ithakè, gedood door Laërtès α 383 enz., ω 469 sqq., Εὐπείθει πείθοντο ω 465.

εὔ-πεπλος, 2. (ἐύπ.), met mooi gewaad (verg. πέπλος), epith. van vrouwen, ᾽Αχαιΐδες Ε 424, ἀμφίπολος Ζ 372, Ναυσικάα ζ 49.

†**εὐ-πηγής** (ἐυπ.; πήγνυμι, verg. πηγός), stevig gebouwd φ 334. =

εὔ-πηκτος, 2. (verg. het vor.; anderen ἐὺ πηκτός, adi. verb. van πήγνυμι), stevig getimmerd, κλισίη Ω 675, θάλαμος ψ 41 (Od. alleen hier), μέγαρον Β 661.

†**ἐύ-πλειος,** 2., goed gevuld, πήρη ρ 467 (Bothe ἐνιπλείην i. p. v. ἐυπλείην).

***ἐυ-πλεκής,** θύσανοι Β 449, δίφροι Ψ 436 (verg. Ε 727). †. =

***ἐύ-πλεκτος,** 2. (verg. het vor.; anderen ἐὺ πλεκτός, adi. verb. van πλέκω), goed of stevig gevlochten, σειραί Ψ 115, δίφρος Ψ 435 (verg. Ε 727). †.

†**εὐ-πλοίη** (πλέω; anderen ἐυπλοΐη), voorspoedige vaart Ι 362.

****ἐυ-πλοκάμις,** fem., alleen plur. -ῖδες

Ἀχαιαί β 119, τ 542. †. =

ἐυ-πλόκαμος, 2., met mooie haarvlechten, epith. van godinnen en vrouwen, Τρῳαί Z 380, Δημήτηρ ε 125; ook ἀμφίπολοι X 442, κοῦραι ζ 135. Verg. het vor.

****ἐυ-πλυνής,** -ές (πλύνω), goed gewassen, φᾶρος ϑ 302.

εὐ-ποίητος, 3. en γ 434 2. (ἐυπ.; ποιέω; anderen ἐὺ ποιητός, adi. verb. van ποιέω), goed gemaakt, fraai bewerkt, van allerlei werk, ϑρόνοι υ 150, εἵματα ν 369, πύλαι E 466, βοῶν (schilden) Π 636, πυράγρη γ 434.

†εὔ-πρηστος, 2. (πρήϑω; anderen ἐὺ πρηστός, adi. verb. van πρήϑω), met kracht geblazen (volg. anderen krachtig blazend), ἀυτμή Σ 471.

***εὔ-πρυμνος,** 2. (πρύμνη), met sterke achtersteven, νῆες Δ 248.

†εὔ-πυργος, 2., met sterke bolwerken, Τροίη H 71.

εὔ-πωλος, 2. (ἐύπ.), rijk aan paarden, epith. van Ilios E 551, β 18.

***εὐράξ** (εὐρύς, verg. μουν-άξ; anderen δὲ Ϝράξ, adv. bij ῥάσσω, ῥήσσω), adv., terzijde Λ 251, O 541. †.

εὑρίσκω, act. alleen praes. -ω, aor. εὗρον(ηὗρ.) enz., inf. εὑρέμεναι en εὑρεῖν (-έμεν') I 250, med. alleen aor. εὕρετο(ηὕρ.), εὑροίμην, imper. -εο **I)** act. **1)** vinden, wat men zoekt, met acc., μῆχος B 343, μῆτιν τ 158, κακοῦ ἄκος I 250, τι τέκμωρ δ 374, τέκμωρ Ἰλίου I 49. — **2)** toevallig vinden, ontmoeten, van perss. en zaken, b.v. Μενοίτιον ἔνδον Λ 771, κακόν ω 462, βόας λ 108; dikwijls met part., Κρονίωνα ἥμενον E 753. — **II)** med., (voor zich) vinden, bedenken, τοῖο τέκμωρ Π 472; ἑταίροισιν ϑανάτου λύσιν ι 422; ὄνομα τ 403; vand. berokkenen, οἵ τ' αὐτῷ κακόν φ 304.

Εὖρος (miss. verw. met εὕω), Euros, oostenwind ε 295, B 145. Z. ook Νότος.

†εὖρος, τό (εὐρύς), breedte λ 312.

****ἐυ-ρραφής** (ῥάπτω), stevig genaaid, δοροί β 354, 380. †.

***ἐυ-ρρεής** (ῥέω), sterk stromend alleen gen., ἐυρρεῖος(-ρεέος) ποταμοῖο (steeds als eind van een vers) Z 508 enz. =

ἐυ-ρρείτης, -ᾱο (anderen -ρεέτης), = het vor. Z 34, ξ 257. †. =

***ἐύ-ρροος,** = ἐυρρεής H 329, Φ 130. †.

εὐρυ-άγυια, fem. sing. nom. en acc., met brede straten, epith. van steden, πόλις ο 384, Τροίη B 329.

†Εὐρυ-(Ϝ)άδης (ἁνδάνω), een der vrijers van Pènelopeia, gedood door Tèlemachos χ 267.

Εὐρύ-αλος (ἅλλομαι) **1)** *zoon van Mèkisteus uit Argos B 565, Z 20, Ψ 677. †. — **2)** **een van de Faièkes, voortreffelijk worstelaar ϑ 115.

Εὐρυ-βάτης (βαίνω) **1)** heraut van Agamemnōn A 320. — **2)** heraut van Odusseus B 184, I 170, τ 247. †.

Εὐρυ-δάμᾱς, -αντος (δάμνημι) **1)** Trojaan, vader van Abās en Poluīdos, droomuitlegger E 149. — **2)** een der vrijers van Pènelopeia, gedood door Odusseus σ 297, χ 283. †.

†Εὐρυ-δίκη, dochter van Klumenos, echtgenote van Nestōr γ 452.

[**εὐρυ-έδεια** (ἕδος), fem. bij εὐρυ-εδής, met brede woonplaats, ruim (zo W. Schulze i. p. v. εὐρυόδεια)].

****Εὐρύ-κλεια** (anderen Εὐρυκλέεια; κλέος), dochter van Ōps, door Laërtès gekocht, voedster en huishoudster van Odusseus α 429, τ 401, χ 391 sqq.

εὐρυ-κρείων, -οντος (anderen εὐρὺ κρείων), ver heersend, machtig heerser, epith. van Agamemnōn A 102, γ 248 (Od. alleen hier) en Poseidāōn Λ 751 (verg. Verg. A. I 21: *late regem*, Hor. Carm. III 19, 9: *late tyrannus*).

****Εὐρύ-λοχος,** makker en verwant van Odusseus; hij brengt een gedeelte der makkers van Odusseus bij Kirkè κ 441, vergezelt Odusseus naar de onderwereld λ 23, en geeft aanleiding tot de noodlottige slachting der runderen van den zonnegod μ 417.

****Εὐρύ-μαχος** (μάχομαι), zoon van Polubos α 399, naast Antinoos de voornaamste onder de vrijers δ 628, wschl. uit Ithakè, verg. π 435 sqq., ο 518 sqq., door Odusseus gedood χ 69 sqq.

†Εὐρυ-μέδουσα (fem. bij 't volg.), slavin van Alkinoos, voedster van Nausikaā η 8.

Εὐρυ-μέδων -οντος **2)** vader van Periboia, koning der Giganten η 58. — **2)** zoon van Ptolemaios, wagenmenner van Agamemnōn Δ 228. — **3)** dienaar van Nestōr Θ 114, Λ 620. †.

εὐρυ-μέτωπος, 2. (μέτωπον), met breed voorhoofd, βόες K 292, μ 262.

†Εὐρυμίδης (εὐρύς), Tèlemos, zoon van Eurumos, ziener bij de Kuklōpes ι 539.

Εὐρυ-νόμη (fem. bij 't volg.) **1)** *dochter van Ōkeanos Σ 398 (z. v. L.). — **huishoudster van Pènelopeia ρ 495.

****Εὐρύ-νομος** (νέμω), zoon van Aiguptios, een der vrijers van Pènelopeia β 22, χ 242. †.

†εὐρύνω (εὐρύς), aor. εὔρυναν(ηὔρ.), verruimen, ruimte maken in, ἀγῶνα ϑ 263.

εὐρυ-όδεια, fem. (z. εὐρυέδεια), met brede wegen, alleen gen., epith. der aarde, χϑονὸς εὐρυοδείης (steeds als eind

van een vers) γ 453, Π 635 (Il. alleen hier).

εὐρύ-οπα (εὐρύϜ.; ὄψ), nom. en voc., en van **εὐρύ-οψ** acc. εὐρύοπα, met luide stem, luid donderend, epith. van Zeus β 146, Π 241, Α 498 (volg. anderen van ὀπ-, ὄπωπα, ver ziend).

εὐρύ-πορος, 2., met ruime paden, epith. der zee, alleen gen., θαλάσσης εὐρυπόροιο (steeds als eind van een vers) Ο 381, δ 432, μ 2. †.

εὐρυ-πυλής, -ές (πύλη), met brede poorten, Ἄϊδος δῶ Ψ 74, λ 571 (v. L. vermoedt εὐρύπυλον). †.

Εὐρύ-πυλος (πύλη) **1)** †zoon van Tèlefos (en Astuochè), door Neoptolemos gedood (nadat zijn moeder, een zuster van Priamos, door het geschenk van een gouden wijnstok overgehaald, hem aan 't hoofd van de Kèteioi in de strijd had gezonden) λ 520. — **2)** *(Thessaliër), zoon van Euaimōn, aanvoerder der Ormeniërs enz., door Paris gewond, maar door Patroklos genezen Β 736, Λ 583, 809 (verg. Leaf, Hom. and Hist. p. 128 sqq.). Epitheta: ἀγαπήνωρ, διοτρεφής, πεπνυμένος. — **3)** †(zoon van Poseidāōn en Astupalaia), koning van het eiland Kōs Β 677.

†**εὐρυ-ρέεθρος** (ῥέεθρον), breed (d.i. in een brede bedding) stromend, Ἀξιός Φ 141.

εὐρυ-ρέων, beter εὐρὺ ῥέων, z. εὐρύς en ῥέω.

εὐρύς, -εῖα, -ύ (skt *urúṣ*, ruim), masc. acc. -ύν en -έα (in de verbinding εὐρέα πόντον en εὐρέα κόλπον Ζ 291, δ 435), comp. ***εὐρύτερος** Γ 194 en Ψ 427, breed, ruim, uitgestrekt, vaak als epith. van hemel Γ 364, aarde Δ 182, zee Ζ 291; ook van landen Ζ 173 en steden λ 460; εὐρέα νῶτα θαλάσσης Β 159, σάκος Λ 527, σπέος ε 77, εὐρέας ὤμους Γ 227, τεῖχος εὐρύ Μ 5, στρατός Α 229; wijd verbreid, κλέος α 344; van een pers., met verklarende inf., εὐρύτερος ὤμοισιν ἰδέσθαι Γ 194, verg. ὁδὸς εὐρυτέρη παρελάσσαι Ψ 427; neutr. **εὐρύ** als adv., εὐρὺ ῥέει Ε 545, ῥέων Β 849 (verg. εὐρυρέεθρος).

εὐρυ-σθενής (σθένος), wiens kracht zich ver doet gevoelen, zeer krachtig, epith. van Poseidāōn, alleen voc. in het vers ὢ πόποι, ἐννοσίγαι', εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες (Nck ἐννοσίγαιε ἐρισθενές, maar verg. het volg.) Η 455, Θ 201, ν 140. †.

***Εὐρυ-σθεύς,** -ῆος (volg. Fick vertrouwlijke vorm voor Εὐρυ-σθενής), zoon van Sthenelos, kleinzoon van Perseus, koning van Mukènè; Hèrè bespoedigt zijn geboorte, opdat hij, en niet Hèraklès, volgens de eed van Zeus, over de nakomelingen van Perseus zal heersen Τ 123, 133; zo krijgt Eurustheus macht over Hèraklès, wien hij de bekende twaalf werken oplegt Θ 363, Ο 639 (verg. λ 620). †.

****Εὐρυτίδης,** zoon van Eurutos = Īfitos φ 14, 37. †.

†**Εὐρυτίων,** -ωνος (verg. het volg.), Kentaur φ 295.

Εὔρυτος 1) †Epeiër, zoon van Aktōr, vader van Thalpios, broeder van Kteatos (z. Ἀκτορίων); beide broeders trekken uit, om Augeiās hulp te verlenen tegen de Puliërs en Nestōr Β 621 (verg. Λ 709 sqq.). — **2)** koning van Oichaliè Β 596, 730, vader van Īfitos, beroemd boogschutter θ 224, door Apollōn gedood θ 226; Odusseus krijgt zijn boog van Īfitos φ 32. †.

†**εὐρυ-φυής,** -ές (φύω), breed groeiend, met breed uitstaande aren, κρῖ δ 605.

εὐρύ-χορος (metri causa i. p. v. εὐρύχωρος, van εὐρύς en χῶρος of χώρη), met ruime plaatsen, ruim, uitgestrekt, epith. van steden Λακεδαίμων ν 414, Ἑλλάς Ι 478, ἄστυ ω 468 (verg. καλλίχορος; volg. anderen van χορός, met ruime dansplaatsen).

εὐρώεις (εὐρώς), alleen -εντα (Nck ἠερόεντα), schimmelig, duf, epith. van Aïdès rijk κ 512, ψ 322, Υ 65 (Il. alleen hier), verg. κέλευθα ω 10 (en Verg. A. VI 462: *loca senta situ*). †.

[**Εὐρώπη,** dochter van Foinix, bij Zeus moeder van Minōs en Rhadamanthus Ξ 321; haar naam noemt Hom. niet].

ἐύς, ἠύς (w. *es*-, εἰμί), gen. ἑῆος (anderen ἐῆος), acc. ἐύν, ἠύν, neutr. ἠύ **1)** voortreffelijk, flink, goed, van personen, b.v. παῖς Α 393, θεράπων Ν 246, γόνος Ζ 191; ook μένος ἠύ Ρ 456; dikwijls komt het met μέγας verbonden voor, ἠύς τε μέγας τε Β 653 enz.; ἐύν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε σ 127; het neutr. **ἐύ** en **εὖ** als adv., goed, vand. *a*) goed, behoorlijk, zorgvuldig, flink, b.v. ἅρματα εὖ πεπυκασμένα Β 777, ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται Κ 438, εὖ τις δόρυ θηξάσθω Β 382, πὰν δ' ἐὺ λειήνας Δ 111, εὖ καὶ ἐπισταμένως ψ 197; εὖ δάσσαντο, eerlijk Α 368; εὖ εἰδώς Α 385, ὄφρ' ἐὺ γιγνώσκῃς Ε 128, ἐὺ μήδεο Β 360; ἐὺ κρίνασθαι ἑταίρους δ 408. — *b*) in zedel. zin, goed, braaf, ἐὺ βάζουσι, tegenst. κακῶς ὄπιθεν φρονέουσι σ 168 (verg. ρ 66), εὖ ἔρξαντα Ε 650; ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος, hoe edel, hoe getrouw gedacht zij ω 195; ἐὺ φρονέων, z. φρονέω **3** *b*. — *c*) gelukkig, voorspoedig, ζώουσι ρ 423; οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις (het zal je berouwen als je ...) φ 369 (verg. κακῶς χ 27); behouden, ἐὺ οἴκαδ' ἱκέσθαι Α 19, verg. σ 260. — *d*) tot versterking, εὖ πάντες, alle bij elkaar Γ 72, κ 452, εὖ κατὰ κόσμον, goed in orde enz. Κ 472, Λ 48, Ω 262 (verg. κόσ-

μος **1** *b*). — **2)** plur. gen. **ἑάων** of **ἑάων** als subst., g o e d e g a v e n, v o o r s p o e d, δοιοὶ πίθοι . . . δώρων οἷα δίδωσι (nl. Ζεύς), κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἑάων Ω 528; θεοὶ δωτῆρες ἑάων θ 325, verg. 335.

†**εὔ-σκαρθμος** (σκαίρω), g o e d s p r i n g e n d, v l u g, epith. van paarden N 31 (verg. πολύσκαρθμος).

εὔ-σκοπος (verg. σκοπός), s c h e r p z i e n d, epith. van Hermès Ω 24, α 38; ook van Artemis λ 198.

εὔ-σσελμος, 2. (σέλμα, verw. met du. *Schwelle*); m e t g o e d e r o e i b a n k e n, epith. van schepen B 170, β 390.

†**Εὔσσωρος,** vader van Akamās uit Thrèikè Z 8.

†**εὔ-σσωτρος,** -ον (verg. ἐπί-σσωτρον), m e t s t e r k e v e l g e n Ω 578.

ἐυ-σταθής, -ές (ἵστημι), s t e v i g (g e b o u w d), μέγαρον Σ 374 (Il. alleen hier), θάλαμος ψ 178.

ἐυ-στέφανος, 2. (στεφάνη, στέφανος) **1)** m e t s c h o n e v o o r h o o f d b a n d of d i a d e e m, epith. van Artemis Φ 511, Afrodītè θ 267, Mukènè β 120. — **2)** m e t s t e r k e t i n n e n of m u r e n, epith. van de stad Thèbè T 99.

****ἐύ-στρεπτος** (στρέφω; anderen ἐὺ στρεπτός, adi. verb. van στρέφω), s t e v i g ineengewrongen, g e d r a a i d, g e v l o c h t e n, van lederen riemen β 426, ο 291. † =

ἐυ-στρεφής, 2., = het vor., van touwen of ander vlechtwerk ξ 346; van de pees van een boog O 463; van een snaar (schapedarm) φ 408. =

***ἐύ-στροφος** = het vor., οἰὸς ἀωτός N 599, 716 (Aristarch. -στρεφεῖ i. p. v. -στρόφῳ; vand. anderen -στεφέ'). †.

εὖτε (= ἠύτε; ἤ, zoals, en -υτε = skt. *utá*, en, ook) **1)** voegw. van tijd, t e n t i j d e d a t, t o e n, altijd asund. zonder copulatieve partikel *a*) met ind., met ἔνθα, τῆμος δή, καὶ τότε δή ῥα, τόφρα δέ, δ' ἄρα in het nazindeel Z 392, ν 93, ω 147, υ 73, 56; ook met δέ M 373, of καί ν 78, of in 't geheel geen partikel Λ 735; ook staat de zin met εὖτε na de hoofdzin E 396; εὖτ' ἄρα, t o e n j u i s t Z 515. — *b*) met coni. en ἄν (v. L. εὖτέ κε, ὅτε κεν B 34, εὖτε B 228) α) iteratief, w a n n e e r b.v. B 228, α 192; in de regel staat dan de zin met εὖτε na de hoofdzin; soms is hij daar ingelast, δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσι ἄνακτες, οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι ρ 320; zonder ἄν alleen η 202. — β) ter uitdrukking van een verwachting, μηδέ σε λήθη αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ B 34. — **2)** adv., = ἠύτε, e v e n a l s, alleen Γ 10 en T 386 (miss. uit ἠύτε met suniz.; a. l. ὥς τε).

***εὐ-τείχεος,** 2. (ἐυτ.; τεῖχος), alleen sing. acc., m e t s t e r k e m u r e n, Τροίην Θ 241, Ἴλιον B 113 (Nck ἐυτειχέα i. p. v. εὐτείχεον). =

†**ἐυ-τειχής,** 2. = het vorige, πόλις Π 57.

***ἐύ-τμητος** (τάμνω; anderen ἐὺ τμητός, adi. verb. van τάμνω), g o e d g e s n e d e n, s c h o o n g e s n e d e n, van uit leder vervaardigde voorwerpen, ἱμάντες K 567, τελαμών H 304.

****ἐυ-τρεφής,** 2. (τρέφω), goed gevoed, v e t, ὄιες ι 425, αἴξ ξ 530. †.

†**Εὔτρησις,** plaats in Boiotië B 502.

†**ἐύ-τρητος** (τετραίνω; anderen ἐὺ τρητός, adi. verb. van τετραίνω), g o e d d o o r b o o r d, λοβοί Ξ 182.

ἐύτριχας, z. ἐύθριξ.

†**ἐυ-τρόχαλος** (τρέχω), e f f e n, ἀλωή Y 496 (a. l. ἐυκτιμένῃ).

ἐύ-τροχος, 2. (τροχός), m e t s t e r k e w i e l e n, ἅρμα Θ 438, ἅμαξα ζ 72 (Od. alleen hier).

εὔ-τυκτος, 2. (ἐύτ.; τεύχω; anderen ἐὺ τυκτός, adi. verb. van τεύχω), s t e v i g of k u n s t i g g e m a a k t, κλισίη K 566, δ 123, κυνέη χ 123, ἱμάσθλη Θ 44.

†**εὐ-φημέω** (ἐυφ.; φημί), aor. inf. -φημῆσαι, eig. bij een godsdienstige ceremonie goede woorden spreken, d.w.z. zich onthouden van der godheid onwelgevallige woorden, *favere linguis*, vand. a a n d a c h t i g z w ij g e n I 171.

†**Εὔ-φημος** (φήμη), zoon van Troizēnos, bondgenoot der Trojanen, aanvoerder der Kikoniërs B 846.

†**Εὐ-φήτης** ('Ευφ.; φημί), heerser te Efurè aan de Sellèeis O 532.

***Εὔ-φορβος** (φέρβω), Trojaan, zoon van Panthoos, een der dapperste aanvoerders, wondt Patroklos Π 808, 850, en wordt door Menelāos gedood P 59, 81. †.

†**εὐ-φραδέως,** adv. van εὐφραδής (φράζεσθαι), w e l o v e r w o g e n, ἀγορεύεις τ 352.

εὐφραίνω (ἐυφρ.; verg. εὔ-φρων), opt. ἐυφραίνοιμι, -οιτε, fut. ἐυφρανέω, inf. εὐφρανέειν, aor. εὔφρηνε(ηὔφρ.) enz., med. alleen praes. inf. εὐφραίνεσθαι **1)** act., v e r h e u g e n, o p v r o l ij k e n, τινά E 688, τινὰ ἐπέεσσι Ω 102, ἀνδρὸς νόημα υ 82. — **2)** med., z i c h v e r h e u g e n, z i c h v e r m a k e n, alleen β 311.

εὐ-φρονέων, beter ἐὺ φρονέων, z. φρονέω **3** *b*.

****εὐφροσύνη** (ἐυφρ.), v r o l ij k h e i d, v r e u g d e ι 6 enz.; plur. ζ 156. Van

εὔ-φρων, -ονος (ἐύφρ.; φρένες) **1)** v r o l ij k O 99, θυμός ρ 531. — **2)** v r o l ij k m a k e n d, οἶνος Γ 246 (verg. μελίφρων). †.

***εὐ-φυής,** 2. (φύω), g o e d g e g r o e i d, f l i n k, εὐφυέα πτελέην Φ 243, εὐφυέες μηροί Δ 147. †.

εὔ-χαλκος, 2. (ἐύχ.), m o o i v a n b r o n s v e r v a a r d i g d, στεφάνη Η 12, ἀξίνη Ν 612, τρίποδες ο 84; goed van brons voorzien, m e t s t e v i g e b r o n z e n p u n t, μελίη Υ 322. †.

εὐχετάομαι (εὔχομαι), 3. plur. -όωνται (-άονται), inf. -άασθαι(-άεσθαι), impf. 3. plur. -όωντο(-άοντο), opt. -οῴμην, -όῳτο (-αοίμην, -άοιτο), met nadruk v e r k l a r e n **1)** plechtig, vand. *a*) b i d d e n, s m e k e n, met dat., Κρονίωνι, tot Kr. Ζ 268. — *b*) l o v e n, d a n k e n, van mensen alleen in verbinding met een god, b.v. θεῶν Διί, Νέστορι δ' ἀνδρῶν Λ 761, verg. Χ 394; τῷ κέν τοι . . . θεῷ ὣς εὐχετοῴμην θ 467. — **2)** roemend, vand. z i c h b e r o e m e n, b e w e r e n, met inf., τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται α 172; s n o e v e n, p o c h e n, ἐπέεσσι Μ 391, ὑπέρβιον Ρ 19, μὰψ αὔτως Υ 348; κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν, juichen over de dood van χ 412.

†**εὐχή,** g e l o f t e κ 526.

†**Εὐχ-ήνωρ** (εὔχομαι en ἀνήρ), zoon van Poluīdos uit Korinthos Ν 663.

εὔχομαι (verw. met lat. *voveo*), alleen praes., impf. en aor., praes. coni. 3. sing. εὔχεται Ξ 484 (a. l. τέ i. p. v. κέ), imper. εὔχεο (met suniz. Ω 290, v. Christ σύ γ' εὔχε' i. p. v. εὔχεο σύ γ'), aor. coni. 2. sing. εὔξεαι γ 45, adi. verb. εὐκτός (z. daar), v e r k l a r e n **1)** plechtig, met inf. Σ 499; in 't bijz. *a*) b i d d e n, s m e k e n, dikwijls abs. Α 43; τοῖσιν (dat. loc.) Α 450; θεῷ, tot Α 87; ook met dat. en aor. inf. Β 401 of met dat. en acc. c. inf. ο 353; met acc. van de inhoud, μεγάλα, luid Γ 275, πολλά γ 54. — *b*) d e g e l o f t e d o e n, biddend b e l o v e n, met volg. fut. inf., b.v. εὔχεο 'Απόλλωνι ῥέξειν ἑκατόμβην Δ 119, verg. Ζ 304, Θ 526, ρ 50. — *c*) l o v e n, d a n k e n (verg. εὐχετάομαι **1** *b*) Η 298. — *d*) w e n s e n ξ 463; met aor. inf. Ξ 484; met acc. c. inf. φ 211. — **2)** roemend, vand. z i c h b e r o e m e n, b e w e r e n, dikwijls met inf., vooral bij vermelding van afkomst, b.v. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχομαι εἶναι Ξ 113, ook ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι ξ 199; ἔνθ' οὔ τις Δαναῶν εὔξατο σχέμεν ἵππους, kon zich beroemen dat hij Θ 253; μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι, dat ge mij overwonnen hebt Φ 501; in ongunstige zin, s n o e v e n, p o c h e n Β 597, αὔτως Λ 388.

εὖχος, τό (verg. εὔχομαι), waarop men zich beroemt, r o e m, vooral in de oorlog verkregen, εὖχος ἐμοὶ δώσειν Ε 654, εἰ δέ κε δώῃ μοι εὖχος 'Απόλλων Η 81; εὖχός τινι ὀρέξομεν Ν 327, αἴ κε πόρῃ μοι εὖχος 'Απόλλων χ 7, Τεῦκρον εὖχος ἀπηύρα Ο 462, εὖχος ἀρέσθαι Η 203.

†**εὐ-χροής,** -ές (ἐυχρ.; χρώς, verg. μελαγχροιής), s c h o o n v a n k l e u r, δέρμα ξ 24 (volg. Poutsma δέρμα βόειον ἐυχροές = δέρμα βοὸς ἐυχροέος, het vel van een rund met stevige huid, d.i. een stevige runderhuid).

εὐχωλή (εὔχομαι) **1)** g e l o f t e aan de goden Α 65; g e b e d ν 357. — **2)** g r o o t s p r a a k, g e s n o e f, tegenst. οἰμωγή Δ 450, plur. Θ 229; s t o f t o t g r o o t s p r a a k, κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ λίποιεν 'Ελένην Β 160; in goede zin, t r o t s Χ 433.

εὕω (verw. met lat. *uro*), alleen praes. part. εὕοντας, aor. εὗσε, -αν(ηὗσ.), pass. praes. part. εὑόμενοι, (v e r) z e n g e n, βλέφαρα (van Polufèmos) ἀμφὶ (adv.) εὗσεν ἀυτμή ι 398; varkens de borstels a f z e n g e n β 300, Ι 468.

εὐ-ώδης, 2. (ἐυώδ.; ὄζω, ὄδωδα), w e l r i e k e n d, g e u r i g, θάλαμος Γ 382, ἔλαιον β 339, κυπάρισσος ε 64. †.

****εὐ-ῶπις** (ἐυῶπ.; ὤψ), m e t s c h o o n g e l a a t, m o o i, alleen acc., εὐώπιδα κούρην ζ 113, 142. †.

ἔφαγον, z. ΦΑΓ-.

ἐφ-άλλομαι, alleen aor. 3. sing. ἐπᾶλτο en part. ἐπ(ι)άλμενος *a*) ergens o p s p r i n g e n, met gen., ἵππων Η 15. — *b*) op iem. t o e s p r i n g e n, -s c h i e t e n, κύσσε μιν ἐπιάλμενος ω 320; vooral met vijandige bedoeling, τινί Ν 643; van gieren χ 305; abs., part. Η 260 (met dat. alleen Λ 489).

***ἔφ-αλος,** 2. (ἅλς), a a n z e e g e l e g e n, van steden Β 538, 584. †.

ἐφαμαρτέω, z. ἐφομαρτέω.

ἔφαν, ἔφαντο, z. φημί.

ἐφ-ανδάνω en **ἐπι-(Ϝ)ανδάνω,** alleen praes. ἐπι(Ϝ)ανδάνει, impf. ἐπιήνδανε(ἐπιϜάνδανε) en ἐφήνδανε (Bentl. ἐϜάνδανε), b e h a g e n, b e v a l l e n, τινί τι Η 407, ν 16.

ἐφ-άπτω, alleen pass. perf. en plusqpf. 3. sing. -ῆπται, -το, med. aor. coni. 2. sing. ἐφάψεαι, ergens aan vastmaken, vand. **1)** pass. perf., v a s t g e m a a k t z i j n, alleen overdr., Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται Η 402; vand. iem. boven 't hoofd hangen, b e s c h o r e n z i j n, b e s c h i k t z i j n, Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται Β 15, verg. Ζ 241; ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, is gestookt Φ 513 (Aristarch. νείκε' ἐτύχθη). — **2)** med., a a n r a k e n, met gen., alleen χείρεσσιν ἠπείροιο ε 348.

†**ἐφ-αρμόζω,** aor. opt. -αρμόσσειε, p a s s e n d m a k e n, εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε (nl. ἔντεα), of hij ze goed had aangedaan (volg. anderen intr., of ze hem goed pasten, verg. ἁρμόζω) Τ 385.

ἐφέζεσθαι(-εζέσθαι), ἐφέζετο, ἐφεζόμενος, z. ἐφίζω.

ἐφέηκα, -είην, z. ἐφίημι.

ἐφ-έλκω, alleen med. praes., pass. praes. part. -ελκομένοισι, impf. -έλκετο (-είλκ.) **1)** pass., achter iemand aan slepen, ἐφελκομένοισι πόδεσσι Ψ 696, ἔγχος ἐφέλκετο Ν 597. — **2)** med., tot zich trekken, aantrekken, overdr., ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος π 294, τ 13. †.

ἐφ-έπομαι, aor. inf. ἐπισπέσθαι Ξ 521, part. ἐπισπόμενος enz. (anderen ἐφεσπέσθαι enz., verg. ἕπομαι), achternagaan, (achter) volgen, abs. ω 338 en τινί Ν 495; ποσίν Ξ 521; vand. overdr. (verg. ἕπομαι **1** *a* eind), toegeven, luisteren naar, μένεϊ σφῷ ξ 262; θεοῦ ὀμφῇ π 26.

ἐφ-έπω, praes., impf. ἔφεπε, iter. ἐφέπεσπον, fut. -έψεις, -ειν, aor. ἐπέσπον enz., behandelen, in de weer zijn met, vand. **1)** met concr. obj. *a*) met een vijand bezig zijn, nazetten, vervolgen, τινά Λ 177; κτεινομένους Υ 494 (verg. A. 409 sq.); abs. Ο 742. — *b*) met paarden bezig zijn, mennen, ἵππους Ω 326; Πατρόκλῳ ἵππους, tegen P., op P. af Π 732 (a. l. ἔπεχε). — *c*) met een plaats bezig zijn, κορυφὰς ὀρέων, afjagen ι 121 (verg. Anakr. 2. 4: ἐπιστρέφεαι δ' ὑψηλῶν κ. ὀ.); πεδίον, (strijdend) doortrekken Λ 496 (Barnes κάτα i. p. v. τότε), verg. ὑσμίνης στόμα Υ 359. — **2)** met abstr. obj. *a*) zich bezighouden met, ἄγρην μ 330, verg. ξ 195. — *b*) fut. en aor., bereiken, vinden, πότμον β 250, θάνατον καὶ πότμον Β 359, θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν ε 308; ook κακὸν οἶτον γ 134, ὀλέθριον of αἴσιμον ἦμαρ Τ 294, Φ 100.

ἐφέσσαι, ἔφεσσαι, ἐφεσσάμενος, ἐφέσσεσθαι, z. ἐφίζω.

ἐφ-έστιος (verg. ion. ἱστίη = att. ἑστία; volg. Wackern. atticisme voor ἐπ-ίστιος, evenals ἀνέστιος voor ἀνίστιος), eig., op of bij de haard zich bevindend, vand. *a*) prolept., ἐμὲ ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων, een god bracht mij bij haar haard η 248, verg. ψ 55; bij de haard, thuis, ἀπολέσθαι ἐφέστιος γ 234. — *b*) ingezeten, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν Β 125 (verg. ἐσχάρη **2**, en Τρώων οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν, tegenst. ἐπίκουροι 130). †.

ἐφετμή (ἐφ-ίημι), plur. gen. -έων (met suniz.) Α 495 enz. (v. L. -μῆς of -μήν), opdracht, bevel Ξ 249, Φ 299; verder plur. Ο 593, δ 353 (Od. alleen hier).

ἐφ-ευρίσκω, alleen aor. ἐφεύρομεν(-ηύρ.) enz., vinden, aantreffen, abs. Δ 88; ἠιόνας ε 417; τινά met part., βοόωντα Β 198, ἀλύουσαν β 109.

****ἐφ-εψιάομαι,** praes. 3. plur. -εψιόωνται(-άονται), impf. -εψιόωντο(-ηψιάοντο), zich over iem. vermaken, de spot met iemand drijven, τινί τ 331, 370. †

****ἔφ-ημαι,** alleen part. -ήμενος, -ον, ergens op zitten, θρόνῳ ζ 309; ergens bij zitten, κληΐδεσσιν μ 215 (anderen ἔφ' ἧμ., verg. β 419). †.

****ἐφ-ημέριος,** -ον (ἡμέρη) *a*) gedurende de gehele dag, οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ δ 223 (verg. ἐπ' ἤματι Τ 229). — *b*) van de dag, ἐφημέρια φρονέοντες, aan de dingen van de dag, d.i. alleen aan de dag van heden denken φ 85. †.

ἐφημοσύνη (ἐφ-ίημι), = ἐφετμή, opdracht, gebod Ρ 697, μ 226, π 340. †.

ἐφθίαθ', ἔφθιθεν, z. φθίνω.

'Εφι-άλτης (ἅλλομαι), zoon van Alōeus en Īfimedeia, een reus, broeder van Ōtos, volgens de sage ook zoon van Poseidāōn Ε 385, λ 308 (a. l. 'Επι-άλτης). †.

***ἐφ-ιζάνω,** impf. -ίζανε, -έτην, zich ergens op zetten, overdr., van de slaap, ἐπὶ βλεφάροισι Κ 26 (verg. 91); zich zetten aan, δείπνῳ Κ 578. †. Verlengde vorm van

ἐφ-ίζω, impf. -ῖζε, iter. -ίζεσκε, aor. inf. -έσσαι, med. fut. -έσσεσθαι, aor. I (ind. -είσατο), imper. -εσσαι, part. -εσσάμενος, aor. II -έζετο, -εζέσθαι, -εζόμενος (volg. anderen van praes. **ἐφέζομαι,** dan inf. -έζεσθαι), hierbij als perf. ἔφημαι (z. daar) **1)** act. *a*) intr., ergens op gaan zitten γ 411, ἔνθα ρ 331. — *b*) causat. aor., aan boord nemen, alleen ν 274. — **2)** med. *a*) intr., ergens op gaan zitten, met dat. loc., δίφρῳ δ 717, Περγάμῳ ἄκρῃ Ε 460, πατρὸς γούνασι Φ 506. — *b*) causat., op iets zetten, τινά γούνασι, op zijn knieën Ι 455, π 443; met gen., με νηὸς ἔφεσσαι ο 277, verg. ξ 295 (Zènod. ἐφείσατο i. p. v. ἐέσσατο).

ἐφ-ίημι, impf. -ίει, fut. -ήσω enz., aor. II -ῆκα, -ε en -έηκα, -ε, coni. -είω(-ήω), opt. -είην, -η, med. praes. -ιέμενος, -μένη, fut. -ήσομαι **I)** act. **1)** zenden naar, Πριάμῳ Ἶριν Ω 117; τινά met volg. inf., ergens toe brengen, ἐχθοδοπῆσαι Α 518, χαλεπῆναι Σ 108, ἀεῖσαι ξ 464. — **2)** met zakelijk obj. *a*) een werptuig naar iemand slingeren, op iemand afschieten, μελίην Φ 170, verg. χ 251, τινὶ βέλος Α 51 (verg. Α 382 enz.); vand. χεῖράς τινι Α 567 enz. — *b*) overdr., toezenden, bezoeken met, κήδεά τινι Α 445, ἀεικέα πότμον δ 339, πολυκηδέα νόστον τινί ι 38 (verg. Κ 71); opleggen, τινὶ ἄεθλον τ 576. — **II)** med., alleen praes. en fut., opdragen, bevelen, τόδε Ω 300, τινί τι Ψ 82; abs. ν 7. (ι, maar ῑ metri causa).

†**ἐφ-ικνέομαι,** aor. -ίκοντο, b e r e i k e n, ἀλλήλων N 613.

ἐφίληθεν, z. φιλέω.

ἐφ-ίστημι, aor. ἐπέστη, perf. ἐφεστᾶσιν, inf. -εστάμεν(αι), part. -εσταότος, -ες, plusqpf -εστήκει (-ειστ.), -έστασαν, med. impf. -ίστατο Λ 644, alle vormen intr. **1)** z i c h ergens o p p l a a t s e n, vand. perf. ergens o p s t a a n, πύργῳ Z 373, δίφρῳ P 609; βηλῷ ἔπι Ψ 201; abs. Σ 515. — **2)** *a*) z i c h b i j iem. of iets p l a a t s e n, g a a n s t a a n b i j, vand. perf. s t a a n b i j, τινί K 124, κεφαλῆφιν K 496, θύρῃσιν α 120, verg. Λ 644; ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, op, bij elkaar N 133; ook παρὰ τάφρῳ M 199, ἐπὶ χείλει M 52; abs. Σ 554; met bijkomend begrip van ter zijde staan, b i j s t a a n ω 380. — *b*) in vijandige zin, perf., t e g e n o v e r . . . s t a a n, ἀλλήλοισιν O 703; overdr., Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, *instant* M 326.

†**ἐφόλκαιον** (ἐφ-έλκω), eig. het achter het schip aan slepende, vand. als subst. (volg. Breusing) r o e r ξ 350 [d.i. een riem, die zich van de riemen, waarmede men roeit, alleen door een greep, οἰήιον, en door groter lengte en breedte onderscheidt; Odusseus daalt daarlangs voorzichtig af; volg. Grashof v a l r e e p].

*__ἐφ-ομαρτέω__ (a. l. -αμαρτέω), imper. -ομαρτεῖτον, -τε(-έετον, -τε), m e e g a a n, n i e t a c h t e r b l i j v e n Θ 191, M 412, Ψ 414.

ἐφ-οπλίζω, coni. -οπλίζωμεν, fut. -οπλίσσουσιν, aor. coni. -οπλίσσωσι enz., inf. -οπλίσ(σ)αι, med. aor. coni. -οπλισόμεσθα **1)** act., g e r e e d m a k e n, δαῖτα Δ 344, δόρπον Ψ 55; ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ζ 37; o p t u i g e n, νῆα β 295 (verg. 389 sq.). — **2)** med., iets (v o o r z i c h) g e r e e d m a k e n, δόρπα Θ 503.

ἐφ-οράω, praes. -ορᾷς, -ᾷ, part. -ορῶντες, fut. ἐπιόψομαι β 294 (v. Herw. ἐγώ γε ἐπόψομαι i. p. v. ἐγὼν ἐπιόψ.), I 167 (v. H. τοὺς ἂν ἐγώ γε ἐπόψομαι, als aor. I coni., i. p. v. τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψ.; v. L. τοὺς μὲν ἔγωγε ἐπόψ.), ἐπόψεαι, part. -οψόμενος, -ον, aor. II part. ἐπιδόντα X 61 (Bentl. πολλὰ ϝιδόντα i. p. v. πόλλ' ἐπιδ.) *a*) o v e r z i e n, z i e n, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις Γ 277; met acc. en part., κτεινομένους μνηστῆρας υ 233, verg. Ξ 145; vand. overdr., ἀνθρώπους, het oog laten gaan over de daden der mensen ν 214, verg. ρ 487. — *b*) naar iemand of iets zien, iemand of iets b e z o e k e n, Τιτυόν η 324, Κακοΐλιον ψ 19; vand. overdr., b e l e v e n, κακά X 61. — *c*) bezien om een keuze te doen, u i t k i e z e n, met acc., τάων ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥ τις ἀρίστη β 294, verg. I 167 (z. ook ἐπιόψομαι).

ἐφ-ορμάω, act. aor. -ώρμησαν, part. -ορμήσας, pass. praes. -ορμᾶται(-άεται), inf. -ορμᾶσθαι, aor. -ορμήθην(-ωρμ.) enz., inf. -θῆναι(-θήμεν') **I)** act., v e r w e k k e n t e g e n, πόλεμόν τινι Γ 165 en ἀνέμους τινί η 272. — **II)** pass. **1)** op iemand t o e s n e l l e n, abs. λ 206 (verg. κ 214); vooral met vijandige bedoeling, op iemand a a n s t o r m e n, iemand a a n v a l l e n, ἔγχει P 465 en abs. χ 300 (van een brems); εἴσω, binnendringen Σ 282; met acc., νῶι P 489; van een adelaar, ἔθνος ὀρνίθων O 691, verg. Y 461. — **2)** o p g e w e k t w o r d e n, vand. l u s t g e v o e l e n, b e g e r e n, vooral met volg. inf., ἐμοὶ θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν(ἐφορμάεται πολεμιζέμεν') N 74, α 275; met fut. inf. alleen φ 399 (v. L. ποιήμεναι i. p. v. ποιησέμεν).

†**ἐφ-ορμή,** a a n v a l s w e g χ 130.

†**ἐφ-υβρίζω,** part. -ων, o v e r m o e d i g t e g e n iemand h a n d e l e n, abs. I 368.

†**ἔφ-υδρος** (ὕδωρ), r e g e n b r e n g e n d epith. van Zefuros ξ 458.

ἐφ-ύπερθε(ν), adv., v a n b o v e n d a a r o v e r h e e n δ 298, d a a r b o v e n ρ 210; ook pleonast., veraanschouwelijkend, κεφαλή τ' ἐφύπ. τε χαῖται δ 150, verg. Ξ 184; a a n h e t b o v e n e i n d, b o v e n a a n ι 383.

Ἐφύρη 1) stad aan de Sellèeis, volg. sommigen = K o r i n t h e (volg. Aristarch. spreekt de dichter zelf van Korinthos, terwijl hij zijn personen de naam Efurè laat gebruiken; volg. Leaf, A i e t o p e t r a ten O. van het tw. Longopotamo, waar de Amerikanen een akropolis met o.a. mukeens aardewerk opgroeven B 659, O 531; ook Z 152 en 210 wordt volg. Leaf deze plaats bedoeld; z. ook Κόρινθος). — **2)** stad in Èlis (volg. anderen in Threspotië, het latere K i c h u r o s) α 259, β 328. — **3)** z. Ἔφυροι. †.

†**Ἔφυροι,** Efuriërs, volg. den Schol. en latere geografen bewoners van Krannōn in Thessalia Pelasgiōtis, dat vroeger Efurè heette N 301.

ἔχαδε, z. χανδάνω.

†**ἐχέ-θῡμος,** 2., z i j n l u s t e n b e t e u g e l e n d, οὐκ ἐχέθ., ongebonden θ 230.

†**Ἐχε-κλῆς,** -κλῆος (Nck -κλέεος; κλέος), zoon van Aktōr, echtgenoot van Polumèlè, koning der Murmidoniërs Π 189.

*__Ἔχε-κλος__ (verg. Πάτρο-κλος) **1)** zoon van Agènōr, door Achilleus gedood Y 474. — **2)** Trojaan, door Patroklos gedood Π 694. †.

†**Ἐχέμμων,** -ονος (volg. Fick miss. vertrouwelijk voor Ἐχε-μένης), zoon van

Priamos, gedood door Diomèdès Ε 160.

**'Εχέ-νηος (νηῦς), een van de Faièkes η 155, λ 342. †.

*ἐχε-πευκής, -ές (van *πεῦκος, punt, verg. περι-πευκής, πεύκη, πευκεδανός, πευκάλιμος, ook lat. *pungo*), s c h e r p, βέλος ἐχ. Α 51, Δ 129. †.

*'Εχέ-πωλος **1)** Trojaan, zoon van Thalusios, door Antilochos gedood Δ 458. — **2)** zoon van Anchīsès uit Sikuōn Ψ 296. †.

ἔχεσκον, z. ἔχω.

''Εχετος, wreed koning in Èpeiros [volg. Würth. p. 208 (verg. Tümpel bij Pauly-Wiss. i. v.) is ''Εχ. «*qui servat nec remittit*» = 'Αιδωνεύς] σ 85, 116, φ 308. †.

ἔχευαν, ἐχεύατο, z. χέω.

ἐχέ-φρων, 2. (φρήν), v e r s t a n d i g, w i j s, ἀνήρ Ι 341 (Il. alleen hier); vooral epith. van Pènelopeia δ 111 enz.; μῆτις τ 326 (beter a. l. ἐπίφρονα).

**'Εχέ-φρων, zoon van Nestōr γ 413, 439. †.

ἔχησθα, z. ἔχω.

ἐχθαίρω, praes. ἐχθαίρει enz., coni. -ησι, impf. ἤχθαιρε, aor. ἤχθηρε, opt. ἐχθήρειε, h a t e n, v i j a n d i g g e z i n d z i j n, met acc. Ρ 270, γ 215; tegenst. φιλοίη δ 692.

*ἔχθιστος, z. ἐχθρός.

†ἐχθοδοπέω (ἐχθρός), aor. inf. ἐχθοδοπῆσαι, z i c h v i j a n d i g g e d r a g e n, met dat., ''Ηρῃ Α 518.

**ἔχθομαι, alleen praes. en impf. ἤχθετο (volg. anderen aor.), g e h a a t z i j n a a n of b i j iemand, τινί δ 502.

ἔχθος, -εος, h a a t, v i j a n d s c h a p ι 277, plur. Γ 416. †.

ἐχθρός, 3., sup. *ἔχθιστος Α 176, g e h a a t, van perss. Ι 312; van zaken, κεφαλή Π 77; ἀτασθαλίαι οἱ ἐχθραὶ ἔσαν (stonden hem tegen) φ 147, verg. Ι 378; zo ook ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν met volg. inf. μ 452.

†'Εχῖναι, -άων (later 'Εχινάδες), groep van (negen kleine) eilanden (in de Ionische Zee dicht bij de uitmonding van de Achelōos, volg. She. miss. met inbegrip van de meer noordelijk tot bij Leukas gelegen eilanden) Β 625.

*'Εχίος **1)** vader van Mèkisteus Θ 333, Ν 422. — **2)** Griek, door Polītès gedood (= 1?) Ο 339. — **3)** Lukiër, door Patroklos gedood Π 416. †.

*ἔχμα (ἔχω), alleen plur. ἔχματα **1)** b e l e m m e r i n g, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Φ 259. — **2)** h o u v a s t, πέτρης Ν 139; s t u t, ἔχματα νηῶν Ξ 410, πύργων Μ 260. †.

ἔχραον (χραϝ-, verw. met lat. *in-gruere*), aor. II, alleen ind. ἔχραε en -ετε, z i c h s t o r t e n, met dat., op iem., στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων ε 396, verg. κ 64 (en ἐπέχραε); met acc. en final. inf., οἵ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθίεμεν φ 69, verg. Φ 369 (miss. hangt de acc. van de inf. af). †.

ἔχω (skt *sáhatē*, heeft macht, ned. *zege*), praes. ἔχω enz., coni. 2. sing. ἔχησ(θα), 3. ἔχῃ(σι), inf. ἐχέμεν en ἔχειν, impf. vaak zonder augm., iter. ἔχεσκον enz., fut. ἕξω en σχήσω enz., inf. ἑξέμεν, ἕξειν ο 522 (v. L. ἴσχειν) en σχήσειν(-έμεν), aor. II ἔσχες enz., inf. σχεῖν en σχέμεν (wat overal i. p. v. σχεῖν kan gelezen worden), versterkte aor. II σχέθον, ἔσχεθον enz., inf. σχεθέειν(-έμεν), med. en pass. praes. ἔχομαι, -εαι enz., imper. ἔχεο, impf. gewoonl. zonder augm., fut. ἕξεται, σχήσεσθε, -σθαι, aor. II ἔσχετο en σχέτο, ἔσχοντο, opt. 3. plur. σχοίατο, imper. σχέο **A)** act. **I)** tr. **1)** h o u d e n *a*) eig. in de handen (v a s t)h o u d e n, τὶ χερσίν Α 463, ἐν χειρί Ζ 319, ἐν χερσὶ Α 14, μετὰ χερσίν Λ 184, verg. Ν 200; ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν Ξ 353; overdr., νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν θεοῖσιν, worden vastgehouden bij, rusten in de handen van Η 102; ook zonder χερσίν en dergg., b.v. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος 'Αχιλλεύς Ψ 136; τί τινι, iets voor iem. d r a g e n of vasthouden Ν 600, Ι 209; τινά τινος, iem. bij iets (vast)-houden, b.v. χειρός Λ 488, ποδός Π 763. — *b*) v a s t h o u d e n, met het bijkomend begrip van t e g e n h o u d e n of op een bepaalde plaats h o u d e n, b.v. τινά δ 289, 419, Τ 119; Αἰγύπτῳ με δ 351, verg. 360, παρὰ νηυσὶν ἑταίρους Π 204; εἰν ἀγορῇ σθένος Σ 274; ἵππους Δ 302, ἵππους ἀπάνευθε Δ 227, verg. Λ 341, Π 712, ὁμοῦ ἔχον (impf. con.) ἵππους Λ 127, ἕξω νῆα κ 95; met gemakkelijk aan te vullen obj., οὐδ' ἔμελλε τάφρος ἔτι σχήσειν (nl. Τρῶας) Μ 4 (volg. anderen intr., verg. **A II 1)**; περί . . . ἔσχεθον, omgaven (nl. Τρῶας) Ο 653; pass., ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται Σ 130, verg. 197; overdr., ὀχῆες εἶχον (πύλας), hielden gesloten Μ 456, verg. 461 (volg. anderen intr., verg. **A II 1)**, Ω 453; σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες (bijeenhouden) λ 219; (in zijn bezit) houden, ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας Α 356 (verg. Sof. Fil. 943: τὰ τόξα . . . λαβὼν . . . ἔχει); κτήματα α 402, verg. ρ 81, Ε 230, οἱ (dat. incomm.) χρήματα ο 231; ook πόλιν Ε 473, δῆμον Ρ 330; in zijn binnenst houden, σῇσιν ἔχε φρεσί (onthouden) Β 33, verg. ο 445; ἔχε σιγῇ μῦθον (uw mededeling) τ 502; ἔχει κότον Α 82; iets t e g e n h o u d e n, b e d w i n g e n, s t u i t e n, s t e l p e n, κῦμα ε 451, φωνήν Τ 418, δάκρυα π 191, χεῖρας χ 70, ὀδύνας Λ 848, αἷμα τ 458, Δημόδοκος σχεθέτω φόρμιγγα, laten rusten θ 537; ook πόλεμον Ξ 100; met gen., a f h o u d e n v a n, overdr., τινὰ ἀγοράων Β 275, ὅσσε γόοιο δ 758; vand. b e l e t t e n, τινά

met inf. P 182, verg. Ψ 720. — *c*) tegenhouden, uithouden, vooral weerstand bieden, standhouden tegenover iem., Ἕκτορα Λ 820, μένος Μ 166, οὐδὲ στεφάνη δόρυ σχέθε Λ 96; ook met makkelijk aan te vullen obj. (volg. anderen intr., verg. **A II 1**), b.v. Μ 184 (δόρυ), Ν 608 (χαλκόν); ἔχεθ' ὅττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ (draagt geduldig) Ο 109. — *d*) overdr., (gevangen) houden, in zijn macht hebben, bevangen hebben, zich meester gemaakt hebben, vooral van lichamelijke, geestelijke of zielstoestanden, b.v. τρόμος (μιν) Ζ 137, ὠδίνουσαν βέλος (pijnigen) Λ 269, σὲ κομιδή ω 249 (ten deel vallen), οὓς γῆρας Σ 515, Δία ὕπνος Β 2, Ἀχαιοὺς φύζα Ι 2, σὲ οἶνος φρένας σ 391, ἄγη μ' ἔχει π 243, θάμβος εἰσορόωντας Γ 342, ἀδαημονίῃ σε ω 244; ook μὶν κλέος α 95, verg. Ρ 143; pass., b.v. ἔχεσθαι ἄσθματι (zwaar hijgen) Ο 10, κακότητι θ 182, ἀχέεσσι τ 168, κωκυτῷ (zich overgeven aan) Χ 409. — *e*) iets in een bepaalde richting of stand houden, ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων Ε 569, ἀσπίδα σχέθ' ἀπὸ ἕο Ν 163, πρόσθεν στέρνοιο Υ 163, verg. Ε 300, ἧ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν Χ 324, verg. Θ 325, κίονες αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι α 54, κάρη ὑψοῦ Ζ 509, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν δ 70, κάρη ὑπὲρ πασάων ζ 107, ἂν δὲ κύων κεφαλὴν ἔσχε (omhoog stak) ρ 291, ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθε ξ 494; iets in een goede toestand houden, vand. zorgen voor, verzorgen, behoeden, πύλαι ἃς ἔχον Ὧραι Ε 749, verg. α 53, οἶκον ζ 183, πατρώια ἔργα β 22, verg. δ 737, 756; ἀλόχους καὶ τέκνα Ω 730; με Ι 609 (of: zal houden, of: mijn deel zal zijn?). — *f*) in een bepaalde richting ergens op aanhouden, drijven, sturen, gewoonl. ἵππους of νῆα, b.v. Τυδείδαο πάρος, voor T. uitdrijven Θ 254, τῇ ῥα δι' αὐτάων (πυλάων) Ε 752, ἐπὶ Τυδείδῃ Ε 240, Πύλονδε Λ 760, φόβονδε Θ 139, διὰ Σκαιῶν πεδίονδε Γ 263, ἐς νῆας Λ 513, νῆα ἐς Αἰαίην λ 70, Πύλονδε γ 182, εἴσω κ 91, ὅπῃ νῆα ἢ που . . . ἐπ' ἐσχατιῆς ἢ καί, met je schip geland bent . . . ι 279; vand. geheel als intr., z. **A II 2**. — **2)** hebben in de meest uitgebreide zin *a*) hebben, bezitten, in 't bezit zijn van, ἄλλο ἔγχος Χ 293, Ἑλένην καὶ κτήματα πάντα Γ 282, παράκοιτιν Γ 53; οὓς (nl. ἵππους) . . . αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν Ω 280 (tegenover τοὺς . . . Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν 278); met acc. en verklarende inf., μέθυ λεῖψαι μ 362; overdr., μένος Ε 516; τιμήν (genieten) λ 495, Ἀφροδίτην χ 445; ὕβριν α 368; ἕνα θυμόν γ 128; νόον σχέθε (kreeg) ξ 490; νῆας ἐντός (omgeven) Μ 8 (verg. β 341); iemand tot vrouw hebben, τινά Ν 173, λ 270, pass. Ζ 398; als gast bij zich hebben, herbergen ρ 515, υ 377; τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν, ὁππότε κέν τις . . . υ 83 (τό is subj., nader verklaard door ὁππότε κέν τις . . .). — *b*) iets aan of op een lichaamsdeel hebben of dragen, vooral kleren en wapens, b.v. χλαῖναν τ 225, εἶμα ἀμφ' ὤμοισι Σ 538, τόξ' ὤμοισιν (dat. loc.) Α 45, χροῒ εἵματα ζ 61, κυνέην κεφαλῇ; ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλα ν 225; zo ook ἠέρα ἔχων η 140; ἀθηρηλοιγὸν ἀνὰ ὤμῳ λ 128, παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ Ζ 400; ὠδῖνας (bij zich hebben) Λ 271. — *c*) beslaan, innemen, vand. α) bedekken, omvatten, οὖδας ψ 46, τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα τεύχεα καλά Χ 322 (of κατ' ἄλλο?), φρένες ἦπαρ ἔχουσι ι 301, ὀδόντες κυνέην ἔχον (bezetten) Κ 264, ook αἴθρη ἔχει κορυφήν μ 76, verg. ν 245; vand. afsluiten, σανίδες ἔχον (ὁδόν) χ 128, verg. ψ 42 (waar θαλάμους als obj. moet bijgedacht worden). — β) bewonen, Ὀλύμπια δώματ' Α 18, οὐρανὸν εὐρύν α 67, πόλιν καὶ γαῖαν ζ 177, οἶκον ζ 183. — *d*) hebben, ondervinden, ondergaan, b.v. πόνον Ζ 525, κακόν υ 83, ἄλγεα, πένθος σ 324, ποθήν Ζ 362. — *e*) in gereedheid hebben, πρὸ νεῶν λαόν Ι 708. — *f*) in geograf. zin, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες, aan de linkerkant hebbend γ 171, verg. ε 277. — *g*) iets uitoefenen, met iets bezig zijn, μάχην, voeren Ξ 57, δῆριν περί τινος, een wedstrijd houden in ω 515, φυλακάς Ι 1, verg. Κ 515, θ 285; ἵππων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, zich bezighouden met de beteugeling en het vuur van de paarden, d.i. de vurige paarden beteugelen Ρ 476. — *h*) een geluid geven, βοήν, galmen, klinken Σ 495, καναχὴν Π 105. — *i*) de kracht of de gelegenheid tot iets hebben, kunnen (gewoonl. met negat.), met volg. inf., b.v. ἀμπνεῦσαι Π 110, βόσκειν γαστέρα σ 364; soms moet de inf. uit de samenhang worden aangevuld Ρ 354, ο 281. — Het part. ἔχων staat vaak veraanschouwelijkend bij een ander werkw., b.v. τὸν ἔξαγε χειρὸς ἔχων, hem bij de hand houdend Λ 488; ook verbindt het attributieve bepalingen met het subj. van de hoofdzin, en wordt dan wel door «met» vertaald, b.v. διὲκ μεγάροιο βεβήκει ἔγχος ἔχων ρ 62, verg. Ν 537.

II) intr., zich houden, vand. **1)** volhouden, standhouden, het uithouden, gewoonl. met nadere bepaling, ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνή (ἔχει), zij hielden zich, zoals een vrouw de weegschaal (in evenwicht) houdt (ze streden dus *aequo marte*) Μ 433; νωλεμέως ἐχέμεν Ε 492;

ἔχεν ἢ πύλας ἐσᾶλτο N 679; overdr. Ω 27, τ 494; ook van zaken, b.v. ἔσχεθε δ' οἷον δέρμα, hield het uit Π 340 (verg. echter **A I 1** *b* en *c*); in 't bijz., zich bevinden, zijn, b.v. ἄτρεμας N 557, εὖ ω 245. — **2)** met weglating van het obj. ἵππους (verg. **A I 1** *f*), in een bepaalde richting aanhouden, sturen, b.v. τῇ Π 378, Ψ 422, verg. 466; ook te voet, b.v. ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, houd links aan op het (troj.) leger N 326, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν χ 75 (verg. ἐπέχω **2**); van zaken, b.v. een speer, gaan, dringen, δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν N 520; ook zich uitstrekken (in een bepaalde richting), b.v. ῥίζαι ἑκὰς εἶχον μ 435, κίονες ὑψόσ' ἔχοντες τ 38.

B) med. **1)** zich (staande) houden, stand houden, ἔχεο κρατερῶς, houd krachtig stand Π 501, οὐδ' ἔτι φασὶ σχήσεσθ' (nl. ἡμᾶς), ἀλλ' ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι I 235, στῆ δ' ἄντα σχομένη, zij bleef onbeweeglijk tegenover hem staan ζ 141, φρεσὶ (dat. loc.) δ' ἔσχετο, hij beheerste zich, bleef zich zelf meester ρ 238; ἀνὰ δὲ σχέο H 110 (verg. ἀνέχω **B 2**). — **2)** zich (vast)houden, ὥς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα A 513, verg. τῷ προσφὺς ἐχόμην μ 433, verg. 437, ι 435, πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται, zij zitten tegen elkaar aan, aan elkaar vast ε 329, ἀνὰ τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται, verg. ἀνά **C 2**; met gen., πέτρης, aan ε 429; overdr., afhangen, τινός, van iem., σέο δ' ἕξεται, z. ἄρχω **A I 1**; ook met ἐκ λ 346, verg. ζ 197. — **3)** zich houden, vand. stokken, tegengehouden worden, οἱ ἔσχετο φωνή P 696, verg. σχέτο Φ 345; blijven liggen, ἔσχετο νηῦς μ 204; blijven steken, χαλκὸς ἐν ῥινῷ σχέτο H 248; overdr., in de macht van iets zijn, κηληθμῷ ἔσχοντο (zij geraakten in verrukking) λ 334, ᾧ ἄχεϊ σχομένη (bezwijkend onder) λ 279. — **4)** zich inhouden, met iets ophouden, abs. β 70, Φ 379, verg. Γ 84, I 655, met gen., Ἄρηος N 630, οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι P 638 (volg. Heyne onecht vers); αὐτῆς B 98, βίης δ 422. — **5)** houden, dragen, met betrekking tot het subj., met acc., ἀσπίδα πρόσθε (zijn schild voor zich) M 294, ἄντα παρειάων κρήδεμνα α 334, σάκος ἀπὸ ἕο Y 262, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο P 355; overdr., χεῖρας κακῶν ἄπο χ 316.

****ἐψιάομαι** (ἐψία, miss. verw. met lat. *iocus*), inf. ἐψιάασθαι(-άεσθαι), imper. ἐψιαάσθων(-έσθων), spelen zich vermaken, abs. ρ 530; met dat., μολπῇ καὶ φόρμιγγι φ 429. †.

ἐῷ, z. ἐάω; **ἔωθεν,** z. ἔθω; **ἐῴκει,** z. ἔοικα; **ἐώλπει,** z. ἔλπω; **ἔωμεν,** z. ἄω; **ἐῷμι,** z. ἐάω; **ἐών** enz., z. εἰμί; **ἐῳνοχόει,** z. οἰνοχοέω; **ἐώργει,** z. ἔρδω.

ἕως, εἵως en **εἷος** (dor. ἇς; skt *yā́vat;* Reiz e.a. houden alleen **ἧος** voor de juiste vorm; ἕως P 727, β 148 enz. met suniz., als iambe alleen β 78) **I)** voegw. van tijd **1)** om gelijktijdigheid aan te wijzen, zo lang als, met praes. of impf. ind.; in 't nazindeel volgt dan eig. τέως b.v. Y 41; men vindt echter ook τόφρα, b.v. μ 327, τόφρα δέ, b.v. Λ 411, of alleen δέ A 193, δ 120. — **2)** tot dat *a*) met aor. ind. Λ 342, ε 123 (v. L. ὄφρα Ϝ' i. p. v. ἕως μιν). — *b*) met coni. der verwachting en κέ, b.v. Γ 291. — *c*) met opt. (potent.) en κέ β 78 (waar v. L. κέ schrapt). — **3)** **om een doel aan te wijzen, opdat, alleen na een histor. tijd en met opt., b.v. δ 800. — **II)** als adv., = τέως (volg. Brandr. en Nck overal bedorven uit τεῖος of τῆος), een tijd lang, middelerwijl, steeds verbonden met μέν M 141, β 148.

ἕωσι, z. εἰμί.

†**ἑως-φόρος** (ἕως, verg. ἠώς, en φέρω), de morgen brengend, als subst. Ἑωσφόρος, morgenster Ψ 226 (met suniz. der eerste twee lettergrepen; men verwacht ἠοσφόρος; Brandr. ἦμος δ' ἀστήρ i. p. v. ἦμος δ' ἑωσφ., verg. ν 93; maar «*die Stammwörter* (behalve ἠώς ook ληός, λαός en νηός, ναός) *hielten sich in der feierlichen Form im Epos und gingen von da, eventuell etwas modernisiert, wieder in die Prosa über, während die jüngern Ableitungen die Form der volkstümlichen Aussprache bewahrten*» K. Meister, p. 191).

Z.

ζα- (< δια-, δϳα-), verg. δα-, zeer, b.v. ζάθεος.

ζᾱ-ής (< ζα-αής, verg. ἀκρ-αής), acc. ζαῆν (volg. Aristarch.) μ 313 (v. L. ζαήν, Ahr. ζαῆ), hevig waaiend M 157, ε 368. †.

***ζά-θεος,** 3., zeer goddelijk, heilig, van landstreken en oorden, die men zich als door goden bewoond en beschermd voorstelt, b.v. Κίλλα A 38, Κύθηρα O 432.

†**ζά-κοτος** (κότος), wrokker Γ 220.

Ζάκυνθος, eiland (in de Ionische Zee), behorend tot het rijk van Odusseus, tw. Zante, ὑλήεσσα (ᾰ metri causa) Ζάκυνθος ι 24, verg. ὑλήεντῐ Ζακύνθῳ α 246; οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον B 634.

ζα-τρεφής, 2. (τρέφω), alleen plur. gen. en acc. -έων en -έας, goed gevoed, vet, ταῦροι H 223, αἶγες ξ 106, φῶκαι δ 451, σίαλοι ξ 19. †.

[†**ζα-φελής** (verg. ἐπι-ζάφελος en het att. ἀ-φελής), hevig gezwollen. krachtig Φ 465 (? verg. ζα-φλεγής)].

†**ζα-φλεγής** (φλέγω), eig. hevig vlammend, alleen plur. overdr., zeer vurig, ζαφλεγέες τελέθουσιν Φ 465 (of ζαφελέες? verg. ζαφελής).

ζαχραής, -χρειής, a. l. voor het volg.

***ζα-χρηής** (ζα- en ἔχραον), alleen plur. nom. -εῖς, gen. -ῶν [Knight -α(ϝ)έες -α(ϝ)έων], hevig aandringend, van krijgslieden M 347, 360, N 684; van winden E 525. †.

ζάω, z. ζώω.

****ζειά** (< *ζεϝȷα, verw. met skt *yávas*), alleen plur., spelt, als paardenvoer gebruikt, *triticum spelta* δ 41, 604. †.

ζεί-δωρος, 2. (< *ζεϝέ-δωρος, ζειά en δῶρον, verg. φυσί-ζοος), graan schenkend, ἄρουρα γ 3, Θ 486.

***Ζέλεια,** stad aan de voet van de Īdè, οἳ δὲ (ἕ metri causa) Ζέλειαν ἔναιον B 824, verg. Δ 103, 121. †.

ζέσσεν, z. ζέω.

***ζεύγλη,** jukkussen, aan de onderkant van het juk, om te voorkomen, dat de rug der paarden opengeschuurd wordt P 440, T 406. †. Van

ζεύγνῡμι en **-ύω** (verg. ζύγον), inf. ζευγνῦμεν(-ύμεν') Π 145 en -ύμεν(αι), impf. ζεύγνυον T 393, ζεύγνυσαν Ω 783, aor. ζεῦξεν, ἔζευξαν enz., med. en pass. inf. ζεύγνυσθ(αι), impf. ζευγνύσθην, ἐζεύγνυντο, perf. part. ἐζευγμέναι **1)** act. *a*) verenigen, verbinden, σανίδες ἐζευγμέναι, gesloten Σ 276. — *b*) in 't juk spannen, inspannen, ἵππους Γ 260, ἡμιόνους ζ 253; soms met ὑπ' ὄχεσφιν Ψ 130, ὑφ' ἅρμασιν γ 478, ὑφ' ἀμάξῃσιν βόας Ω 783, ὑπ' ἀπήνῃ ζ 73 (eig. onder 't juk, als deel van de wagen); ook ἵππους ζεῦξαν ὑφ' ἅρματ' ἄγων ο 47. — **2)** med., voor zich inspannen, ἵππους, hun paarden γ 492; ook abs., laten inspannen Ω 281. Verg.

†**ζεῦγος** (verg. ζύγον,) plur. ζεύγεα, span ploegdieren Σ 543.

Ζεύς (< *Δȷήϝς, skt *dyāus*, lat. *diēs;* Z. πατήρ = lat. *Dies-piter;* aan Ζεῦ πάτερ beantwoordt lat. *Juppiter;* verg. ook δῖος), voc. Ζεῦ; de casus obliqui deels van de stam Διϝ-, nl. gen. Διός, dat. Διί, acc. Δία, abl. Διόθεν (zie daar), deels naar de acc. Ζῆν [alleen op het eind van een vers na εὐρύοπα en als het volg. vers met een vocaal begint; = skt *dyām*, lat. *diem* (verg. acc. βῶν = skt *gām*); Ζῆνα heeft dus twee accusativusuitgangen] gen. Ζηνός, dat. Ζηνί, acc. Ζῆνα **A)** Zeus, zoon van Kronos en Rheiè O 187 (Κρονίδης, Κρονίων), echtgenoot en broeder van Hèrè, vader van verscheiden goden, godinnen en heroën, de krachtige en wijze (ἐρισθενής, ὑπερμενής, ὕπατος μήστωρ, μητίετα) heer van het heelal (πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὕπατος, κύδιστος μέγιστος, πατήρ, ἄναξ), die op de Olumpos troont (Ὀλύμπιος, ὑψίζυγος), oorsprkl. personificatie van de schitterende hemel O 192; in 't bijz. is Zeus **1)** verwekker van alle natuurverschijnselen (αἰγίοχος, verg. P 593, αἰθέρι ναίων, ὑψόθ' ἐών, τηλόθι ναίων), zoals wolken (νεφεληγερέτα, κελαινεφής), donder (ἐρίγδουπος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, εὐρύοπα, ἐριβρεμέτης, ὑψιβρεμέτης), bliksem (ἀργικέραυνος, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, στεροπηγερέτα), regen (Διὸς ὄμβρος E 91), winden M 252, storm Π 365, sneeuw M 278 sqq., hagel K 6, regenboog P 547, meteoor Δ 75; vand. ook regelaar van de tijd (Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί B 134, verg. ξ 93, Διὸς ὧραι ω 344); donder en bliksem zijn vaak de tekenen van zijn toorn (verg. **3)**. — **2)** als hoogste der goden (θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος; vand. ook tegenover de andere goden gesteld, b.v. A 423 sq.) voert hij eigenmachtig de schepter op de Olumpos, terwijl hij eigenlijk alleen vergaderingen belegt om zijn besluiten mee te delen; wie niet gehoorzaamt wordt gestraft Θ 1 sqq. en 350 sqq., O 1 sqq.; toch maken vooral Hèrè (z. v. L. Comm. Homm. p. 88 sqq.), Athènè en Poseidāōn het hem van tijd tot tijd lastig T 95 sqq., A 536 sqq., Ξ 135 sqq., Θ 350 sqq., A 400. — **3)** als heerser over de stervelingen heeft hij het lot van deze in handen (Διὸς ἱρὰ τάλαντα Π 658, Διὸς βουλή A 5, Διὸς αἶσα, verg. αἶσα **I 1** *b*, Διὸς μεγάλοιο θέμιστες π 403; verg. ook αἶσα **II**, Κλῶθες en μοῖρα **II**) en doet hij zijn wil kond of geeft wenken door voortekens (τέραα M 252 sqq. enz.; Ω 310 sqq., waar Priamos tot Zeus biddend van de adelaar zegt: ὅς τε σοὶ αὐτῷ φίλτατος οἰωνῶν), orakels ξ 327 sqq., Π 233 sqq. en geruchten (Ὄσσα Διὸς ἄγγελος B 93 enz.), of door het zenden van Hermès (z. Ἑρμείας *b*), Īris b.v. B 786 of Oneiros B 1 sqq. (vand. πανομφαῖος, van wien alle voortekenen komen); nooit verkeert hij onmiddellijk met de mensen, en ook nooit neemt hij persoonlijk aan de strijd voor Troje deel; wel is hij ταμίης πολέμοιο Δ 84 (verg. O 490); verder verleent hij het koningschap (ὕπατος κρειόντων; verg. B 101 sqq.; z. ook διοτρεφής, διογενής), hoedt huis en haard (ἑρκεῖος), beschermt bedelaars en smekelingen ι 270, ξ 56 sqq., verg. 158 (ξείνιος, ἱκετήσιος), straft eedbreuk Δ 160, 235 en in het alg. alle slechte daden α 379 enz.; de eik is hem

heilig E 690, H 60; over de adelaar z. αἰετός.

Opmerkingen **1)** Zeus wordt, evenals Athènè en Apollōn (z. ook daar, begin), zowel bij Achaiërs als bij Trojanen vereerd (deze drie goden zijn volg. Leaf, Hom. en Hist. p. 261 1, wschl. «*deities of the common stock of Greeks and Phrygians before their division in Thrace*»); de uit het noorden gekomen Achaiërs vereren hem als Z. Δωδωναῖος (verg. Δωδώνη en Πηλεύς), in 't bijz. als Z. Ὀλύμπιος, de Trojanen als Ζεύς Ἰδαῖος en als zodanig heeft hij een heiligdom en priester op de Īdè Π 604, Θ 47 sq., verg. X 170—172, Z 257, Λ 182 sqq. (Ἴδηθεν μεδέων Γ 276 enz.), en bij Troje staat een φηγὸς ὑψηλὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο H 60.— **2)** over zijn indrukwekkend voorkomen z. A 528 sqq. (Feidiās zou door deze verzen geïnspireerd zijn, z. Strab. VIII 3, p. 543). — **B) Ζεὺς καταχθόνιος,** = Ἀΐδης I 457 (verg. καταχθόνιος).

†**ζεφυρίη,** eig. fem., nl. πνοίη (verg. T 415), westenwind η 119. (ε̄ metri causa, verg. ἀθάνατος). Van

ζέφυρος (verw. met ζόφος), **1)** zefuros, westenwind, de wind, die uit de ζόφος komt, een der vier hoofdwinden, waarvan Hom. melding maakt; hij komt uit de westelijke Oceaan δ 567 (tegenst. Εὖρος ε 332), maar waait ook wel tegelijk met Boreès (als N.W. wind) uit Thrèikè I 5 en met Notos (als Z.W. wind) van zee naar de vlakte van Troje Φ 334; gewoonlijk is hij ruw en fel (δυσαής μ 289, ἀκραής β 421, λάβρος ἐπαιγίζων B 147 sq., verg. μ 408, Λ 305 sq.), de snelste der winden T 415 sq., en hij brengt sneeuw τ 206 en regen (αἰὲν ἔφυδρος ξ 458); in 't land der Phaièkes is hij zacht en warm, en doet hij de vruchten groeien en rijpen η 119; in de elusische velden brengt zijn zachte adem aan de zaligen verkwikking en koelte δ 567 sq. — **2)** gepersonifieerd Ψ 200 sq., waar de windgoden bij hem feest vieren, en Π 150, waar hij (bij de Harpūja Podargè) de verwekker heet van Achilleus' paarden.

ζέω (verw. met ned. *gist*), praes. ζεῖ (-έει), impf. ζέε, aor. ζέσσε, koken, van water Σ 349, Φ 365, κ 360; ook λεβης ζεῖ ἔνδον Φ 362. †.

****Ζῆθος,** zoon van Zeus en Antiopè, vader van Itulos τ 523, sticht en ommuurt met zijn broeder Amfīōn Thèbè λ 262.

†**ζηλήμων** (ζῆλος), misgunstig ε 118, verg. ψ 210 sqq. [de φθόνος blijkt uit B 594 sqq. (Thamuris), Z 139 (Lukoergos), Ω 602 sqq. (Niobè); z. ook voorbeelden bij ἄγαμαι en μεγαίρω].

Ζῆν, Ζηνός enz., z. Ζεύς.

†**ζητέω,** impf. ζήτει, zoeken, τινά Ξ 258 (b. Herw. δίζετο).

ζόφος, duisternis **1)** van de avond, duisternis, waar de zon 's avonds in neerdaalt γ 335, vand. avondland, westen, tegenst. ἠώς κ 190, πρὸς ἠόα τ' ἠέλιόν τε— ποτὶ ζόφον M 240, verg. ι 26 (volg. de verdedigers van Ithakè = Thiaki is ζόφος het N.W.; degenen, voor wie Ithakè = Leukas is, voeren aan dat voor de geografen de richting van de akarnanische kust Oost-West was), ποτὶ ζόφον ἠερόεντα ν 241. — **2)** (duisternis van de) onderwereld, ζόφον ἠερόεντα O 191, verg. λ 57.

†**ζυγό-δεσμον** (δεσμός), jukriem, d.i. de riem, waarmede het juk aan het vooreinde van de disselboom wordt vastgemaakt Ω 270.

ζυγόν (verg. skt *yugá-*, lat. *iugum*, ned. *juk*), instrum. (= gen. of dat.) ζυγόφι T 404, Ω 576 (verg. Θ 543) **1)** juk, wschl. een recht stuk hout (πύξινον Ω 269, ἐΰξοον N 706; verg. E 730), dat door middel van de aan de ὀμφαλός (z. daar) aangebrachte ring (κρίκος) en van het ζυγόδεσμον aan het eind van de disselboom (πέζα) wordt vastgemaakt (verg. verder ζεύγλη, λέπαδνον, οἴηξ, ἕστωρ), ἵππειον E 799, ἡμιόνειον Ω 268, voor een rund γ 383; ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους Ψ 294. — **2)** dwarsstang, die de beide armen der citer verbindt I 187. — **3)** plur., binten, roeibanken ι 99, ν 21.

ζω-άγρια, τά (anderen ζῳάγρ.; ζωός, ἀγρέω), beloning voor het (levend) gevangennemen (en niet doden), vand. dank voor de redding van het leven, ζωάγρια τίνειν Σ 407, μοὶ ὀφείλεις θ 462. †.

1. ***ζωγρέω** (ζωός, ἀγρέω), imper. ζώγρει (-εε), -εῖτε(-έετε), levend gevangen nemen, (den gevangene) het leven schenken, met uit de samenhang aan te vullen acc. Z 46, K 378, Λ 131. †.

2. †**ζωγρέω** (volg. sommigen ζωός + ἐγείρειν, volg. anderen, o.a. Stolz, = het vorige onder invloed van ἐγείρω), impf. ζώγρει(-ε'), doen opleven, opfrissen (volg. Stolz eig. iem. grijpen, zodat hij weer levend wordt) E 698.

****ζωή** (ζώω), have, bezittingen ξ 96, 208, π 429. †.

ζῶμα (ζώννυμι), gordel *a*) korte lendenschort van den worstelaar, *subligaculum* Ψ 683. — *b*) buikgordel (μίτρη) mèt lendenschort (volg. Valeton), òf korte chiton der krijgslieden (volg. Helb.[2] p. 184; z. ook χιτών), φαεινὸν ξ 482. — *c*) deel van de θώρηξ, dat het middel bedekt Δ 187, 216. †.

ζώνη (ζώννυμι). **1)** (lijf) gordel der vrouwen, die het kleed omsluit en vasthoudt ε 231; de gordel van Hèrè Ξ 181; vand. overdr., λῦσε παρθενίην ζώνην λ 245. — **2)** overdr., deel van het lichaam, waarop die gordel wordt gedragen, middel, κατὰ ζώνην νύξε Λ 234, verg. Β 479.

ζώννῡμι (verw. met ζεύγνυμι), act. alleen aor. part. ζώσαντες, iemand gorden tot de worstelstrijd σ 76 (verg. σ 67); med. praes. coni. ζώννυνται(?) ω 89, inf. -υσθαι, impf. ζώννυντο, iter. ζωννύσκετο, aor. ζώσατο enz., zich gorden, ῥάκεσιν (als met een ζῶμα, z. ζῶμα *a*) περὶ μήδεα σ 67; ook met acc., zich iets aangorden, μίτρην Ε 857 (a. l. μίτρῃ, verg. Κ 78), χαλκόν Ψ 130 (verg. Κ 78), ζώνην Ξ 181; vand. zich uitrusten voor de worstelstrijd of de oorlog Ψ 685, σ 30, Λ 15.

ζωός (anderen ζῳός; ζώω), meestal masc., fem. alleen Σ 418 en λ 86, neutr. nergens, hierbij (volg. Brugm.) oudere vorm ***ζώς** Ε 887 (volg. Knight geïnterpoleerd), acc. ζών Π 445 (Bentl. σόον), levend, βροτός ψ 187, Ἄδρηστον ζωὸν ἕλε Ζ 38, ζωὸς κατερύκεται α 197; ook als subst., b.v. ὄφρα ζωοῖσι μετείω Ψ 47; tegenst. θανών ρ 115.

†**ζωρός** (verw. met ζάω, ζώω), comp. **ζωρότερον,** krachtig, κέραιε, maak een krachtiger mengsel klaar Ι 203.

ζώς, z. ζωός.

ζωστήρ, -ῆρος, ὁ (ζώννυμι), gordel, in 't bijz. lijfgordel van den krijgsman (volg. Reich.[2] p. 90 sq., om de lange chiton op te schorten, verg. ξ 72; Od. alleen hier) Κ 77, Ρ 578; hij is van leer, vaak voor de stevigte en ter versiering met brons (Λ 236 met zilver) beslagen, παναίολος Δ 186, δαιδάλεος Δ 135, verg. Η 305, en wordt door gespen (ὀχῆες) vastgehouden, van voren Δ 132, van achteren Υ 414 (z. ook θώρηξ).

†**ζῶστρον** (ζώννυμι), = ζώνη **1**, gordel ζ 38 (volg. Helb.[2] p. 185 worden hier χιτῶνες bedoeld; evenzo de Scholiasten, ook Studn. p. 70 en Amelung p. 19).

ζώω (verw. met βίος), alleen praes. en impf., inf. ζωέμεν(αι) en ζώειν (part. ζώοντες en Α 88 ζῶντος), leven, vooral in uitdrukkingen als ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο Σ 61, ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο π 439; ζώει τε καὶ ἔστι ω 263; ook met acc., ἀγαθὸν βίον ο 491; εὖ, een goed leven hebben ρ 423.

H.

ἤ of **ἠέ** (oorsprk. ἤ-Ϝε, d.i. het affirmatieve ἤ + Ϝε = skt *vā*, lat. *-ve*; deze vorm is het langst bewaard in het twede lid van een dubbele vraag, verg. **I 2**), vragende, disjunctieve of vergelijkende partikel **I)** in vragende zinnen **1)** enkele malen in de eenledige afhank. vraag, of, waar echter beter de a. l. εἰ hersteld wordt, b.v. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται ἤ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται Θ 111. — **2)** in de tweeledige, zowel directe als indir. vraag staat het eerste lid *a*) zonder partikel, b.v. Κ 456, ζ 149. — *b*) met ἠέ (ἤ) [het tweede dan even eens met ἠέ (ἤ) of, volgens de overlevering der oude grammatici **ἦε (ἦ)**], b.v. α 175, Ε 86. — *c*) met εἰ, b.v. π 33, Β 300 (anderen ἤ—ἠέ of ἦε). — *d*) met veranderde constructie ρ 275. — **II)** disjunctief, om twee of meer begrippen of gehele zinnen tegenover elkaar te plaatsen, hetzij die elkaar uitsluiten, *aut*, of, b.v. ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην Χ 253, hetzij in elkaars plaats kunnen komen, *vel*, *sive*, b.v. ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω ἤ ἄλλος Ἀχαιῶν, ἠὲ γυναῖκα ... Β 231 sq.; vaak ἤ (ἠὲ) καί, of ook, b.v. εὔχεσθε Διί ... σιγῇ ἐφ' ὑμείων ... ἠὲ καὶ ἀμφαδίην Η 196; ἤ τε, of ook Τ 148; dikwijls correlatief ἤ (ἠέ) — ἤ (ἠέ), of—of, hetzij—hetzij Α 27, α 296, ἤ—ἠέ—ἤ—ἠέ Κ 6 sqq.; in 't tweede lid ook wel ἤ καί of ἠέ καί Α 63, π 100; ook wel ἠέ τι, b.v. μ 301 (verg. Α 395 v. L.); ook ἤ—ἤ που Τ 334 sq., ἤ που — ἤ νυ καί Ζ 438 sq., ἤ—ἤ κε Λ 431 sqq., ἤ κεν—ἤ κε δ 733 sq., ἤ τε—ἤ τε Λ 410; Β 289 staat tegenover ἤ alleen τέ (Bekk. ὥς τε γὰρ ἤ, Nck ἠύτε γάρ). — **III)** als vergelijkende partikel, dan, *quam*, na een comp., b.v. γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἤ ἀλόχοισιν Λ 162; ook na ἄλλος Κ 104, ἀλλοῖος π 181; na βούλομαι (z. daar), φθάνειν λ 58; tussen twee comparativi, wanneer twee eigenschappen van hetzelfde individu met elkaar vergeleken worden, πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἤ ἀφνειότεροι χρυσοῖο, liever vlug ter been dan rijk α 165 (volg. Ameis: vlugger of rijker); βέλτερον ἤ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἤ ..., in eens óf ... óf ... dan Ο 511 sq., verg. μ 350 sq.; soms ook een zin met ἤ ter verklaring van een pron. in gen. compar., ἡμῖν δ' οὔ τις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων ἤ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε Ο 510, verg. ζ 183; met het onbepaalde τε, alleen π 216. (ἤ blijft, behalve Φ 113, 567, Ψ 724, in thesi vóór een vocaal lang; sommigen schrijven dan ἤ'; soms moet ἤ met het volg. woord, vooral οὐ, door suniz. als één uitgesproken worden; in dat geval schrapt Brandr. ἤ, wat alleen Ι 537 niet gaat; over **ἤ τε** z. ἤτε).

1. **ἦ** (z. ἤ), adv. **1)** tot bekrachtiging en stellige verzekering, vaak iron., waarlijk, voorwaar, (voor)zeker Α 229, ρ 371; in de regel wordt het nog door

andere partikels versterkt, b.v. **ἦ γάρ** Π 46, η 270; **ἦ δή**, toch waarlijk A 518, O 467, ε 182, **ἦ δὴ μάν**, tochwaarachtig P 538; **ἦ μάλα**, zeer zeker Γ 204, π 183; **ἦ μάλα δή**, toch wel zeer δ 169, verg. 333, toch wel in ernst δ 770, toch wel goed α 384, zeker wel erg Z 518; ook iron., zeker... nu E 422, Φ 55 (evenzo **ἦ δή που μάλα**, zeker wel vast Φ 583, **ἦ θήν που** N 813); **ἦ θήν**, z. θήν; **ἦ μάν**, inderdaad B 370; **ἦ τε**, zeker, vaak bij tegenstellingen, en toch, toch, (hoewel) N 631, ν 211 enz. [evenzo **ἦ καί** Γ 215, **ἦ τοι** X 280 (verg. ἤτοι **2**), **ἦ μήν** H 393 (verg. 1 μήν), vooral **ἦ τ' ἄν** (v. L. **ἦ κεν**) in het hupothet. nazindeel, zeker Π 687, β 219, ook wanneer het voorzindeel in gedachte kan aangevuld worden, b.v. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν, en toch zou het... E 201; zoo ook **ἦ τέ κε** Γ 56, E 885]; **ἦ που (ποθι)**, zeker wel Γ 43; **ἦ ἄρα**, toch werkelijk ω 193, **ἦ ἄρ** T 56, **ἦ ῥα**, **ἦ ῥά νυ**, dus.... werkelijk Π 750, M 164, dan... waarlijk Σ 394, verg. Z 215; de meest voorkomende verbinding is **ἦ μέν**, weliswaar E 197, ν 425, toch κ 65, waarlijk τ 235; vooral ook bij eden, b.v. καί μοι ὄμοσσον ἦ μέν μοι ... ἀρήξειν, dat ge mij zeker... A 77, verg. τ 305; **ἦ μὲν δή**, toch waarlijk (wel), (toch) zonder twijfel wel B 798, H 97, I 348, Π 362, δ 33; over **ἦ μέν τοι** z. 3. τοί. — **2)** als vraagwoord *a*) in tweeledige vragen, z. ἤ **I 2** *b*. — *b*) in eenledige dir. vragen, zeker, soms, vaak nog met duidelijk te herkennen affirmat. bet., vooral na een voorafgaande algemene vraag, in het begin van een bijzondere, b.v. τίπτ' αὖτε θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας; ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις Y 17 (verg. ook λ 17 sq.); minder dikwijls zonder voorafgaande algemene vraag, b.v. α 158; ἦ μή (που), toch niet (soms) ζ 200, ι 405 sq.; vaak staat het tot uitdrukking van verontwaardiging, hoon of spot, zowel met voorafgaande vraag, b.v. ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους Ἀτρεΐδαι, de Atr. beminnen zeker alleen hun vrouwen I 340, als zonder, b.v. A 133; soms vindt men het ook in 't begin van een rhetor. vraag, die de waarde ener ontkennende bewering heeft, b.v. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν, ... is er dan wel één sterveling H 446, verg. Θ 236, Σ 429; wanneer er een negatie bij wordt gevoegd (οὐ), ontstaat dus een bevestigende zin, b.v. ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, is 't soms niet genoeg... P 450; de modus in zulke zinnen is geregeld ind. of opt. potent.; dikwijls met andere partikels, b.v. **ἦ ῥα**, soms E 762; **ἦ ἄρα δή**, dan wel Σ 429; **ἦ ῥά νυ**, nu wel Λ 93 (Nck ἦ ῥά κε, verg. σ 357); **ἦ νυ**, dan O 128, T 343. — **NB!** met de onder **1** vermelde bet. staat ἦ altijd in 't begin van de zin, met die onder **2** wordt het soms door een voc. of een uitroep voorafgegaan, b.v. E 421, δ 632; voor de suniz. geldt hetzelfde als wat aan het slot van ἤ is opgemerkt.

2. **ἦ**, z. ἠμί.

ἥ, pron. relat. en demonstr. fem. sing. nom., verg. 1. ὅς en 1. ὅ **I**.

ᾗ, pron. relat. fem. dat., als adv. gebruikt *a*) waar M 389, ook met voorafgaand of volg. τῇ N 53, Π 377. — *b*) waarlangs, waarheen N 329, ook met voorafgaand τῇ O 46. — *c*) zoals I 310, ook met voorafgaand ὧδε O 415.

ἦα, z. εἰμί; **ᾖα**, z. 1. en 2. ἤια; **ἥαται**, **ἥατο**, z. ἧμαι.

ἠβαιός, 3., weinig, gering, οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί, hij heeft geen verstand in zijn binnenst, zelfs niet een weinig Ξ 141, verg. σ 355; dikwljls neutr. **ἠβαιόν** als adv., weinig, ἠβ. ἀπὸ σπείους, een eindje ι 462; anders altijd met een negatie, οὐδ' ἠβαιόν (steeds als verseind) B 380, γ 14 (Bergk vermoedde ἦ βαιός enz. i. p. v. ἠβαιός enz.).

ἡβάω, opt. ἡβώοιμι(-άοιμι), ἡβῷμι H 133, part. ἡβῶν, ἡβώοντα, -οντες, -ωσα (-άοντα, -οντες, -ουσα) **1)** volwassen, krachtig zijn H 157, M 382, Ω 565, κ 6, ψ 187. — **2)** overdr., ἡμερὶς ἡβώωσα, welig ε 69. Van

ἥβη I) bloei der jeugd, volwassen leeftijd, ἥβης ἱκέσθαι μέτρον Λ 225, verg. σ 217; ook ἥβην ἵξεσθαι Ω 728; ἔχει ἥβης ἄνθος, in de volle bloei der jeugd zijn N 484; ἧς ἥβης ἀπόνητο P 25, ἥβης ταρπῆναι ψ 212; ook kracht der jeugd Ψ 432, θ 181; schoonheid der jeugd κ 279. Epitheta: ἐρικυδής, πολυήρατος. — **2)** gepersonifieerd **Ἥβη**, Hèbè, dochter van Zeus en Hèrè, echtgenote van Hèraklès λ 603 (geïnterpol.); dienares der goden, schenkt hun nektar in Δ 2, helpt Hèrè de wagen inspannen E 722, baadt Arès E 905. Epitheta: πότνια, καλλίσφυρος.

ἡβώοιμι, z. ἡβάω; **ἠγάασθε**, z. ἄγαμαι.

ἠγά-θεος, 3. (ἀγα-, θεός), zeer goddelijk, heilig, epith. van Pulos A 252, Pūthōn θ 80, Lèmnos Φ 79 en het gebergte Nusèion in Thrèikè Z 133. (η metri causa, verg. ἠμαθόεις).

ἠγάσσατο, z. ἄγαμαι.

ἡγεμονεύω, alleen praes., impf. en fut., leiden *a*) vóórgaan, de weg wijzen ρ 194, ι 142; met een adv., ᾗ O

46, πρόσθεν χ 400; τινί γ 386; (τοῖσι) ὁδόν ω 225 (ζ 261); overdr., ὕδατι ῥόον, (de loop voor) het water leiden Φ 258. — *b*) vand. *l e i d e n, a a n v o e r e n, een leger, ᾗ Ν 53, προτὶ Ἴλιον Π 92; gewoonl. met gen. Β 527; met dat., alleen Β 816. Van

ἡγεμών, -όνος (ἡγέομαι), l e i d e r *a*) **w e g w ij z e r op reis κ 505, ο 310. — *b*) *a a n v o e r d e r, abs. Β 365 en met gen. Δ 746.

ἡγέομαι (wschl. verw. met lat. *sāgire*, ned. *zoeken*), praes. ἡγείσθω, -σθαι, impf. ἡγεόμην, -εῖτο enz., aor. ἡγήσατο enz., l e i d e n **1)** v ó ó r g a a n, d e w e g w ij z e n, v o e r e n, l e i d e n, ἡγεῖθ', ὁ δ' ἕσπετο α 125 (verg. β 405); πρόσθεν Ω 96; κερδοσύνῃ Χ 247; αὐτὴν ὁδόν, langs dezelfde weg κ 263; ἐπὶ νῆα ν 65, τεῖχος ἐς Υ 145; ἄστεα, naar ο 82; met dat., νῆεσσ' ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω Α 71, μνηστῆρσι π 397, οἱ πόλιν, hem brengen naar ζ 114, verg. η 22, Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν Χ 101; overdr., met gen. der zaak en dat. van de pers., ἡμῖν ἡγείσθω ὀρχηθμοῖο (spele ons tot de dans voor) ψ 134; τοῖσιν ἡγήσατο, stelde zich aan hun hoofd ω 469. — **2)** vand., vooral Il., (strijdenden) v ó ó r g a a n, a a n v o e r e n *a*) abs. Μ 251. — *b*) met dat. Β 864, Ἴλιον εἰς Τρώεσσιν Ε 211, σφιν ἐπὶ στίχας Β 687, νήεσσιν ἐς Τροίην Π 169, verg. ξ 238. — *c*) met gen., evenals ἄρχειν, a a n v o e r e n, h e t c o m m a n d o h e b b e n o v e r Β 567.

ἡγερέθομαι (ἀγείρω, verg. ἠερέθομαι), alleen praes. en impf., z i c h v e r z a m e l e n Κ 127, β 392. (η metri causa, verg. ἠγάθεος).

ἤγερθεν, z. ἀγείρω.

**ἡγηλάζω (ἡγέομαι en ἐλάζω, z. ἐλαστρέω), alleen praes. -ζεις en -ζει, m e t z i c h v o o r t s l e p e n, τινά ρ 217; overdr., κακὸν μόρον λ 618. †.

ἡγήτωρ, -ορος (ἡγέομαι), l e i d e r, a a n v o e r d e r, λαῶν Υ 383, φυλάκων Κ 181; dikwijls ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Β 79, η 136; ἡγήτορες ἄνδρες Π 495.

ἠγοράασθε, -όωντο, z. ἀγοράομαι.

ἠδέ (ἤ δέ), e n, tot verbinding zowel van twee woorden, b.v. Α 41, als van twee zinnen, b.v. α 95; vaak in correlatie met ἠμέν, zowel—als ook Ο 226, β 68 sq.; verder ἠμέν—ἠδέ —ἠδέ Δ 258 sq., ἠδέ—καί—ἠδέ Ο 663, ἠμέν—ἠδέ —ἠδέ —καί Κ 109 sq.; ook τέ—ἠδέ Ζ 446 (τ' ἠδέ Ι 99), τέ—ἠδὲ καί, zowel—als ook Ε 822; dikwijls ἠδὲ καί, e n o o k, b.v. Α 334, ἠδ' ἔτι καί Β 118.

ᾔδεα, ᾔδει, z. ΕΙΔ- **II**.

ἤδη (ἤ, δή), partikel, die iets tot een bepaalde tijd beperkt en in tegenst. plaatst tot een andere *a*) van de tegenwoordige tijd, j u i s t, j u i s t n u, t h a n s, vand. in tegenst. tot de toekomst, r e e d s, ἤδη νὺξ τελέθει, het wordt reeds nacht Η 282; ἤδη τρίτον ἐστὶ ἔτος β 89; in tegenst. tot het verleden, n u, ἤδη μέν κε γνοίη (τις) Ρ 629; ὄφρα καὶ ἤδη ταρπώμεθα κοιμηθέντες δ 294; ook verbonden met νῦν, b.v. ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἀρηί γε πῆμα τετύχθαι, juist op dit ogenblik Ο 110, ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο Π 844 (de tegenst. volgt 851 sqq.); n u e i n d e l ij k, b.v. ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης κ 472. — *b*) van het verleden, r e e d s, b.v. ἤδη γηράσκοντα, (toen) reeds Β 663; vand. in tegenst. tot ἔπειτα, b.v. ἤδη γάρ τις τοῦ γε ἀμείνων ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται Ο 139; ἤδη ποτέ, al eens Γ 205; ἤδη καὶ ἄλλοτε, al een andere keer Α 590. — *c*) van de naaste toekomst, n u, n u d a d e l ij k, ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι ἤδη α 303, verg. Π 438.

ᾔδη enz., z. ΕΙΔ- **II**.

†**ἥδομαι** (Ϝήδ.; verg. ἦδος, ἡδύς), aor. ἥσατο, z i c h v e r h e u g e n ι 353.

ἦδος, τό (< *σϜᾶδος, verg. ἡδύς), alleen sing. nom., g e n o t, δαιτός Α 576, σ 434; v o o r d e e l, τί μοι τῶν ἦδος, welk voordeel heb ik daarvan Σ 80, verg. ω 95; μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἦδος, slechts korte tijd zal men voordeel van ons hebben Λ 318.

†**ἡδυ-επής** (ϜηδυϜ.; Ϝέπος), z o e t s p r e k e n d, Νέστωρ Α 248.

ἥδυμος (Ϝήδ.; ἡδύς), z o e t, alleen ὕπνος, a. l. νήδυμος, z. daar.

**ἡδύ-ποτος (Ϝηδ.; πίνω), z o e t o m t e d r i n k e n, l e k k e r, οἶνος β 340, γ 391, ο 507. †.

ἡδύς, -εῖα, -ύ (Ϝήδ.; < σϜᾶδύς, skt *svādus*, lat. *suāvis*, ned. *zoet*, eng. *sweet*, verg. ook ἀνδάνω), van twee uitgangen, ἡδὺς ἀϋτμή μ 369, sup. †**ἥδιστος** ν 80, z o e t, a a n g e n a a m, l i e f e l ij k, van smaak, οἶνος β 350; van geur, ὀδμή ι 210; voor het gehoor, ἀοιδή θ 64; voorts ὕπνος Δ 131, κοῖτος τ 510; φίλον καὶ ἡδύ Δ 17; ἡδὺ γέλασσαν, s m a k e l ij k Β 270, verg. π 354 enz.; ook κνώσσουσα δ 809.

ἠέ, z. ἤ; **ἧε,** z. ἤ **II 2** *b*; **ἦε,** z. εἰμι.

ᾔδει, ᾔείδη, ᾔείδης(-εις), z. ΕΙΔ- **II**.

ἠέλιος (< *σᾱϜελιος, verg. ἀβέλιον. ἄλιον Κρῆτες Hèsuch.; att. ἥλιος, lat. *sol*, got. *sauil*, verg. ook got. *sunno*, ned. *zon*) **1)** z o n, haar opgaan γ 1 ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην οὐρανὸν εἰς, κ 192 ἀννεῖται, λ 17 στείχῃσι πρὸς οὐρανόν, Λ 735 ὑπερέσχεθε γαίης; haar stand op de middag Θ 68 μέσον οὐρανὸν ἀμφεβεβήκει, namiddag Π 779, ι 58 μετενίσσετο βουλυτόνδε, λ 18 ἂψ ἐπὶ γαῖαν προτράπηται; ondergang β 388 δύσετο, Α 475 κατέδυ, Θ 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ, κ 191 εἶσ' ὑπὸ γαῖαν (de dichter laat volg. Aristarch., verg. ook Belzn. p. 11, met uit-

zondering van χ 197 sq., de zon opkomen uit de Ōkeanos en erin ondergaan, de sprekende personen haar boven de aarde opkomen en eronder verdwijnen); het licht der zon heet φάος ἠελίοιο Α 605, vand. ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο κ 498. — **2)** tot uitdrukking van de hemelstreek, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, het oosten in tegenst. tot ζόφος Μ 239, ι 26, verg. κ 191; τροπαὶ ἠελίοιο, z. τροπή. — **3)** als nom. propr. **'Ηέλιος** (**'Ἥλιος** alleen θ 271 overgeleverd; Ζεῦ πάτερ Ηέλιος τε, als voc. Γ 277), zonnegod, zoon van Huperīōn μ 176 (anders zelf Ὑπερίων, b.v. Θ 480), echtgenoot van Persè en bij deze vader van Aiètès en Kirkè κ 138; bij de nimf Neaira verwekt hij Faëthoesa en Lampetiè, die de kudden in Thrīnakiè bewaken μ 128; in 't oosten komt hij uit de Ōkeanos op en daalt tegen de avond weer daarin neder, ἀντολαί μ 4, πύλαι ω 12; men zweert bij hem, want hij ziet en hoort alles Γ 277; hij verraadt Hèfaistos de minnehandel van Afrodītè met Arès θ 271, hem en Zeus wordt Τ 197 een everzwijn, Γ 104 hem een witte, Gè een zwarte ram geofferd. — Epitheta: τερψίμβροτος, φαεσίμβροτος, φαέθων, παμφανόων(-άων), λαμπρός, λευκός, ἀκάμας.

ἦεν, z. εἰμί; **ἠέπερ,** z. ἤπερ; **ἠέρα,** z. ἀήρ.

***ἠερέθομαι** (ἀείρω, verg. ἠγερέθομαι), alleen praes. 3. plur. ἠερέθονται, z w e v e n, f l a d d e r e n, van kwasten Β 448; o p s p r i n g e n, van sprinkhanen Φ 12; overdr., o n b e s t e n d i g, l i c h t z i n n i g z i j n, ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται Γ 108. †. (η metri causa, verg. ἠγάθεος).

ἠέρι, z. ἀήρ.

†**'Ηερί-βοια** (ἀείρειν en βοῦς, verg. ἀλφεσί-βοια, zoo genoemd «*nach dem Rindergewinn im Raub oder Wettspiel ihrer Väter*» K. Meister, p. 38. 2), tweede echtgenote van Alōeus, stiefmoeder van Ōtos en Efialtès Ε 389.

ἠέριος, 3. (z. ἦρι), i n d e v r o e g t e, v r o e g, praedicatief Α 497, 557, Γ 7, ι 52 (deze vertaling is noodzakelijk ι 52; op de overige plaatsen kan ook aan samenhang met ἀήρ gedacht worden). †.

ἠερο-ειδής, 2. (ἠεροϝ.; ἀήρ, εἶδος), n e v e l i g, epith. van de zee, πόντος Ψ 744, β 263; i n n e v e l g e h u l d, πέτρη μ 233, verg. 80; s c h e m e r i g, ἄντρον ν 103; ὅσσον ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, zo ver heen als in 't n e e v l i g v e r s c h i e t het gezicht van een man reikt (Vosm.) Ε 770.

ἠερόεις, -εν (ἀήρ), n e v e l i g, s c h e m e r i g, epith. van de Tartaros Θ 13, ook ζόφος λ 57, Μ 240, κέλευθα υ 64.

ἠέρος, z. ἀήρ.

***ἠερο-φοῖτις** (ἀήρ, φοιτάω), i n n e v e l (d.i. òf in het duister van de onderwereld òf onzichtbaar) w a r e n d, 'Ερινύς Ι 571, Τ 87 (a. l. **εἰαροπῶτις,** b l o e d d r i n k e n d, kupr. εἶαρ = αἷμα).

†**ἠερό-φωνος** (φωνή), d e s t e m v e r h e f f e n d, d.i. luid roepend, κήρυκες Σ 505 (zo Döderl., die het adi. met ἀείρω in verband brengt; Ahr. ἱερόφωνος, m e t k r a c h t i g e s t e m; volg. F. Muller Jzn. m e t e e n s t e m a l s m e t a a l, w. *aies-*, *ais-*, krachtig).

***'Ηετίων,** -ωνος **1)** koning van het kilikische Thèbè, vader van Andromachè Α 366, θυγάτηρ μεγαλήτορος 'Ηετίωνος, 'Ηετίων ὃς ἔναιε ... Ζ 395 (v. L. gist ὃς τὸ πάρος περ ἔναιε; volg. Wackern. haplol. voor 'Ηετίωνος ὃς ἔναιε), door Achilleus na de verovering van Thèbè met zijn zeven zonen gedood Ζ 416, verg. Ψ 827. — **2)** Imbriër, gastvriend van Priamos Φ 43. †. — **3)** Trojaan, vader van Podès, alleen Ρ 575 en 590.

ἦῃ, z. ἵημι; **ἤην,** z. εἰμί.

ἠθεῖος, 3. (anderen -εϊος; ἦθος), d i e r b a a r, l i e f, Il. meestal als subst. in voc. ἠθεῖε, m i j n d i e r b a r e, m i j n b e s t e Ζ 518, Κ 37, Χ 229, 239; als adi., ἠθείη κεφαλή, dierbaar hoofd, waar Achilleus de schim van Patroklos aanspreekt Ψ 94; μὶν ἠθεῖον καλέω ξ 147 (Weck ἦ θεῖον).

ἦθος (ϝηθ.; verg. ἔθω), alleen plur. acc. ἤθεα, gewone v e r b l i j f p l a a t s, alleen van dieren, w e i d e Ζ 511, Ο 268, k o t ξ 411. †.

1. **ἤια,** τά (volg. Thumb verw. met εἶμι, verg. ἤϊος· πορεύσιμος Hèsuch.), samengetrokken **ἦα** ε 266, ι 212, p r o v i a n d voor de reis β 289, 410, δ 363, μ 329; ook v o e d s e l, p r o o i, λύκων Ν 103 (Il. alleen hier). †. (ι, maar ῑ metri causa).

2. **ἤια,** τά, gen. samengetr. ἤων (of ἠίων ⏑ ⏑ —), k a f ε 368 (volg. anderen s t r o o h a l m e n).

ἤια, ἤιε, z. εἶμι.

ἠίθεος (wschl. verw. met lat. *viduus,* ned *weduwe*), v r i j g e z e l, j o n g e l i n g Δ 474, γ 401, παρθένος ἠίθεός τε Χ 127, verg. Σ 567, νύμφαι τ' ἠίθεοί τε λ 38.

ἤικτο, z. ἐίσκω; **ἤιξε,** z. ἀίσσω.

†**ἠιόεις** (misschien van ἠιών i. p. v. *ἠιονόεις), m e t h o g e o e v e r s, epith. van de Skamandros Ε 36 (Nab. καθεῖσ' ἐπὶ ποιήεντι, Brandr. καθεῖσεν ἐπὶ ϝιόεντι i. p. v. καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι).

ἤιον, z. εἶμι.

†**'Ηιόνες** (ἠιών), zeestad in Argolis Β 561.

***'Ηιονεύς,** -ῆος (ἠιών) **1)** Griek door Hektōr gedood Η 11. — **1)** vader van Rhèsos uit Thrèikè Κ 435. †.

***ἤιος** (miss. verw. met skt *ásа-*, boog), alleen sing. voc., b o o g s c h u t t e r.

epith. van Apollōn O 365, Y 152 (volg. Boisacq s t r a l e n d, verw. met ἠώς). †.

ἦισαν, z. εἶμι; **ἠίχθη,** z. ἀίσσω.

ἠιών, -όνος, ἡ, o e v e r, k u s t, ἠιόνας προυχούσας ζ 138, ἠιόνος βαθείης B 92, ἠιόνα μεγάλην M 31, ἠιόνας παραπλῆγας ε 440.

ἦκα (verw. met ἀκαλός, verg. ἀκαλαρρείτης, en ἥσσων, ἥκιστος), adv., z a c h t *a*) van geluid, ἦκα ἀγόρευον Γ 155, maar ook van een slag of stoot σ 92, 94, Ω 508 en van blazen, ἦκα μάλα ψύξασα Y 440. — *b*) van beweging, e e n w e i n i g, κλινθῆναι ἦκ' ἐπ' ἀριστερά Ψ 336, verg. υ 301; vand. van de gang, b e d a a r d ρ 254. — *c*) van glans, z a c h t, ἦκα στίλβοντες ἐλαίῳ Σ 596. †.

ἤκαχε, z. ἀκαχίζω.

***ἤ-κεστος,** 3. (volg. E. Schwyzer „uit oorsprkl. βοῦν ἦνιν (ν)ήκεστην; νη- + κεστός], niet geprikkeld, o n g e t e m d, van runderen Z 94, 275, 309. †.

†**ἥκιστος** (sup. bij ἥσσων; anderen **ἧκ.**), m i n s t (b e d r e v e n), ἥκιστος δ' ἦν ἐλαυνέμεν ἅρμα Ψ 531.

ἠκταίνοντο, z. ὑποακταίνομαι.

ἥκω (verw. met ἱκνέομαι), alleen praes., g e k o m e n z i j n E 478 en ν 325 (Bekk. ἵκω en ἵκειν). †.

****ἠλάκατα,** τά (verw. met lat. *lacertus*), w o l a a n h e t s p i n r o k k e n, ἠλάκατα στρωφῶσα ζ 53, ἠλάκατα στροφαλίζετε σ 315. Verg.

ἠλακάτη (verg. ἠλάκατα), s p i n r o k k e n Z 491 (Il. alleen hier), δ 135.

ἠλασάμεσθα, z. ἐλαύνω.

ἠλασκάζω (ἠλάσκω), alleen praes. -ει, -ων **1)** intr., r o n d z w e r v e n Σ 281. — **2)** tr., trachten te v e r m i j d e n, ἐμὸν μένος ἠλασκάζει ι 457 (a. l. ἠλυσκάζει = ἀλυσκάζει, W. Schulze met Duentz. ᾱλυσκάζει met ᾱ metri causa). †.

***ἠλάσκω** (ἀλάομαι), praes. -ουσι, part. -ουσαι, r o n d z w e r v e n, van herten N 104; van vliegen B 470. †.

ἤλδανε, z. ἀλδαίνω; **ἠλέ,** z. ἠλεός.

†**'Ηλεῖος,** alleen als subst. 'Ηλεῖοι, bewoners van Èlis Δ 671.

****ἤλεκτρον** (verw. met ἠλέκτωρ), b a r n s t e e n, plur. stukjes barnsteen (ter versiering van een halssnoer) ο 460, σ 296. †.

†**ἤλεκτρος** (verw. met ἠλέκτωρ), m a t g o u d, *aurum pallidum* (een mengsel van $^4/_5$ goud en $^1/_5$ zilver) δ 73 (waar het naast goud, zilver en ivoor als versiering van wanden genoemd wordt).

†**ἠλέκτωρ** (wschl. verw. met lat. *Volcanus*), s c h i t t e r e n d, s t r a l e n d, 'Υπερίων T 398; als subst., d e s t r a l e n d e (z o n) Z 513. †.

ἠλεός (verw. met ἀλάομαι, ἀλύω, verg. ἀλλο-φρονέω), acc. ἠλεέ en ἠλέ O 128 **1)** v e r w a r d, φρένας, van geest, d o l β 243, O 128. — **2)** verward makend, b e d w e l m e n d, οἶνος ξ 464. †.

ἠλεύατο, z. ἀλέομαι.

ἠλήλατο, z. ἐλαύνω.

ἠλίβατος, 2., s t e i l(?), πέτρη O 273, ι 243.

ἤλιθα (verw. met ἠλεός), eig. dol(?), vand. z e e r, ἤλιθα πολλή (steeds als verseind) Λ 677 (Il. alleen hier), ε 483.

***ἡλικίη** **1)** (hoge) l e e f t i j d X 419. — **2)** concr. (verg. ὁμηλικίη), die van iemands leeftijd zijn, k a m e r a d e n Π 808. †. Van

†**ἧλιξ,** -ικος, ὁ (verg. τηλίκος), v a n d e z e l f d e l e e f t i j d σ 373.

ἥλιος, z. ἠέλιος 3.

'Ηλις, -ιδος (Ϝᾶλις, verw. met lat. *vallis*), È l i s, landschap (in 't W. van de Pelopònnèsos), in 't noorden door Èpeioi bewoond, verg. ν 274 sq.; het zuidelijk deel behoort tot het gebied van Nestōr, δῖα B 615, εὐρύχορος δ 635, ἱππόβοτος φ 347.

ἤλιτε, z. ἀλιταίνω.

†**ἠλιτό-μηνος** (ἀλιταίνω, μήν), eig. de (juiste) maand missend, o n v o l d r a g e n T 118 (Fick ᾱλιτόμηνος met ᾱ metri causa, verg. ᾱθάνατος).

***ἧλος** (verg. γάλλοι· ἧλοι Hèsuch., lat. *vallus*), n a g e l, k n o p, tot versiering van schepter, zwaard en beker, σκῆπτρον χρυσείοισ' ἥλοισι πεπαρμένον, met gouden knoppen beslagen A 246, verg. Λ 29, 633 (en ἀργυρό-ηλος; z. Helb.² p. 333 en 376 sq.).

ἤλυθον enz., z. ἔρχομαι.

†**'Ηλύσιον** (wschl. vóór-gr., kretenzisch) πεδίον, schone vlakte op de westelijke rand der aarde bij de Ōkeanos, waar het eeuwig lente is en waar uitverkorenen (godenzonen) heengaan, om als stervelingen voort te leven δ 563 (= Μακάρων νῆσοι Hès. Erg. 171, volg. de ouden de Kanarische Eilanden, verg. Ploet. Sert. 8), z. ook 'Ραδάμανθυς en Μενέλαος.

ἠλυσκάζω, z. ἠλασκάζω; **ἦλφον,** z. ἀλφάνω; **ἥλω,** z. ἁλίσκομαι.

†**'Ηλώνη,** stad (in het N. van Thessalië) B 739.

†**ἧμα** (ἵημι), w o r p, ἥμασιν ἄριστος Ψ 891.

†**'Ημαθίη,** oude naam van Makedonië Ξ 226.

ἠμαθόεις (ἄμαθος), z a n d i g, alleen als epith. der stad Pulos B 77, β 326. (η metri causa, verg. ἠγάθεος).

ἧμαι (< ἧσμαι, w. ᾱς-, skt *ā́stē*), praes. ἧμαι, ἧσ(αι), ἧσται enz., 3. plur. εἵαται (ἥαται), in thesi ἕαται, imper. ἧσο, inf. ἧσθαι, part. ἥμενος enz., plusqpf. ἥμην,

ἧστο, ἥμεθ(α), 3. plur. ἧντο Γ 153 (volg. Wackern. van att. oorsprong) en εἵατο (ἥατο), in thesi ἕατο, zitten, ἐνὶ δίφρῳ Π 403, ἐν θαλάμῳ Ζ 336, παρὰ νηυσίν Α 416, ἐπ' ἐσχάρῃ ζ 305, κληΐδεσσιν ἐφ' μ 215 (anderen ἐφήμ.), ἀνὰ Γαργάρῳ, op de G. Ο 153, μετὰ δμῳῇσι Ζ 324; van verspieders Σ 523; van legers, zich gelegerd hebben, b.v. πόλιν ἀμφί Σ 509; werkeloos neerzitten, παρὰ νηυσίν Σ 104, verg. π 145; rustig neerzitten of blijven zitten ι 78, κ 507; vaak tot aanwijzing van een toestand verbonden met een nader bepalend part, b.v. ὀδυρόμενος Τ 345, ἀλλοφρονέων, θαυμάζων, ὀλιγηπελέων enz.; in 't alg., zich bevinden, staan, μύλαι ἥατο υ 106; σιγῇ Γ 134, ἀκέουσα λ 142, σιωπῇ ἧσο, blijf kalm Δ 412; ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσιν Ν 253.

ἦμαρ, -ατος, τό, = ion. ἡμέρη, dag [in drieën verdeeld: ἠώς, μέσον ἦμαρ en δείελος (ook δείελον ἦμαρ ρ 606) Φ 111, verg. η 289], ἱερόν Θ 66; πᾶν, πρόπαν ἦμαρ Α 592, ι 161; νύκτας τε καὶ ἦμαρ, dag en nacht Ε 490, verg. ω 63 (volg. K. Meister p. 33. 3 naar πανῆμαρ, αὐτῆμαρ ook ἐξῆμαρ enz., dan als verseind νύκτας τε καὶ ἦμαρ); ἤματα πάντα, dagelijks β 55, eeuwig Ξ 235; ἤματα, over dag ε 156; ἐπ' ἤματι, gedurende één dag, in 't verloop van één dag, op één dag Τ 229, Κ 48, β 284 (a. l. ἐν ἤματι; Schrevelius ἔν' ἦμ.), dagelijks ξ 105 (verg. μ 105), ἐπ' ἤματι τῷδε, op deze dag, in 't verloop van deze dag Ν 234, Τ 110; ἤματι τῷ ὅτε, op die dag toen ε 309, ook van de toekomst, op de dag dat Χ 359 (verg. Ζ 448, Σ 324 sqq.); ἤματι χειμερίῳ, ὀπωρινῷ Μ 279, Π 385; αἴσιμον, μόρσιμον ἦμαρ, de door het noodlot bepaalde dag (de dag des doods, des verderfs) Θ 72, κ 175, verg. ἦμαρ ἀναγκαῖον, ὀλέθριον, κακόν, ἐλεύθερον, δούλιον, ὀρφανικόν, νόστιμον, ook νηλεές, αἱματόεν (z. ἀναγκαῖος enz.); vand. levensomstandigheden, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι σ 137 (verg. Archiloch. fr. 70).

ἦμας, z. ἡμεῖς.

ἠμάτιος, 3. (ἦμαρ) *a*) overdag β 104, τ 149, ω 139. — *b*) dagelijks Ι 72. †.

ἤμβροτον, z. ἁμαρτάνω; **ἦμε,** z. ἡμεῖς.

ἡμεῖς (ion., spir. asp. naar ὑμεῖς) en **ἄμμες** (aiol. < *ἄσμες; het eerste deel van beide ἀσ- < n̥s, verg. lat. *nos*, ned. *ons*) Β 126, ι 303 (v. L. alleen ἦμες), gen. ἡμέων, b.v. α 33 (met suniz.; v. L. ἧμων) en ἡμείων (volg. Be. -ει- metri causa i. p. v. -ε-), dat. ἡμῖν, ἄμμι, ἄμμ' Η 76 en ἦμι(ν) (v. L. alleen het laatste, bovendien vermoedt hij, b.v. Θ 142, ἥμισιν i. p. v. ἡμῖν; volg. K. Witte, Gl. II 8 sqq., is de ι van ἥμιν en ὕμιν in het ion. oorsprkl. lang; de vormen met korte ι zijn naar analog. van het aiol. ἄμμι enz. metri causa gevormd), acc. ἡμέας β 330 (met suniz.; v. L. ἧμας), ἡμέας en ἧμας alleen π 372 (F. Sommer betwijfelt, Gl. I p. 233 sq., bij Hom. het bestaan van ἧμας, ὗμας, σφας), dual. acc. ἄμμε [v. L. ἦμε; als nom. vermoedt hij dit Φ 432 i. p. v. ἄμμες; waar ἄμμε (ἦμε) als plur. acc. voorkomt, b.v. ι 404, houdt hij het voor corrupt], plur. en dual. bij ἐγώ, wij, wij beiden; reflex. ἡμέας π 385; ook van één pers. α 10.

ἠμέν (ἦ μέν), steeds in correlatie, en wel gewoonl. met ἠδέ, zowel—als (ook) Β 789, ξ 193; ook ἠμέν—ἠδὲ καί Ε 128, ἠμέν—δέ Μ 428, ἠμέν—καί Ο 664, ἠμέν—τέ θ 575; verg. ook ἠδέ.

ἡμέρη, alleen sing. en plur. nom., dag Θ 541, λ 294 (in 't geheel zesmaal; anders ἦμαρ).

†**ἡμερίς** (ἥμερος), (tamme) wijnstok ε 69.

†**ἥμερος,** tam, χήν ο 162.

ἦμες, z. ἡμεῖς.

ἡμέ-τερος, 3. (ἡμεῖς; verg. ἀγρό-τερος), pron. possess., onze Α 30, α 307; = ἐμός τ 344, Ο 224; neutr. plur. als subst., ἐφ' ἡμέτερα νέεσθαι, naar het onze, d.i. naar huis terugkeren Ι 619, ο 88; over εἰς ἡμετέρου z. εἰς Opmerk. **2**; hierbij adv. **ἡμέτερόνδε,** naar ons huis θ 39 enz.

ἠμί (verg. ἀν-ώγ-ω en lat. *āio*), alleen impf. 3. sing. ἦ, zo sprak hij (zij), steeds in 't begin van het vers na het gesprokene en meest met volg. καί Α 219, ι 371, dikwijls ook ἦ ῥα καί Γ 355, β 321; ἦ ῥα—τε, alleen σ 356; zelden met herhaling van het subj., b.v. ἦ ῥα γυνὴ ταμίη Ζ 390.

ἦμι, z. ἡμεῖς.

ἡμι- (lat. *semi-*), half-, in samenstt.

†**ἡμι-δαής** 2. (δαίω), half verbrand, νηῦς Π 294.

†**ἡμί-θεος,** halfgod, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν Μ 23 (verg. ἥρως; v. L. vermoedt ἠιθέων γένος ἐσθλόν).

***ἡμιόνειος,** 3., muildier-, ἅμαξα ἡμ. Ω 189, 266, ζ 72, ζυγὸν ἡμ. Ω 268. †. Van

ἡμί-ονος, ἡ (ὁ alleen Ρ 742 en Ω 278), muildier Η 333, ο 85; jong van een ezel en een merrie δ 636, Ψ 266 (verg. Nab., Mnemos. 1883, p. 311); ze is moeilijk af te richten Ψ 654; wordt gebruikt om een wagen te trekken Ω 277, ζ 37 (ook door muildieren getrokken wagen Ω 697, 702, verg. ἵππος **2** *a*) en als ploegdier Κ 352; de zg. wilde muilezel uit Paflagonië Β 852 (vermoedelijk de tartaarse *equus hemionus*, verg. v. L. Mnemos. 1906, p.

374); als adi., βρέφος ἡμίονον, muilezelveulen Ψ 266. Epitheta: ταλαεργός, κρατερῶνυξ, ἐντεσιεργός(ἡνυσιεργ.), ἀγροτέρη.

***ἡμι-πέλεκκον** (πέλεκυς), b ij l met één snede (= σκέπαρνον), om het hout te effenen, in tegenstelling tot de tweesnijdende (πέλεκυς ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος ε 234 sq.) Ψ 851, 858, 883. †.

ἥμισιν, z. ἡμεῖς.

ἥμισυς, -υ (ἡμι-), h a l f, sing. alleen neutr. als subst., τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ, de helft der koninklijke waardigheid Z 193, verg. I 579 sq., ι 246; plur. ἡμίσεες λαοί γ 155, gen. -έων ω 464.

***ἡμι-τάλαντον,** e e n h a l f t a l e n t, χρυσοῦ Ψ 751, 796. †.

†**ἡμι-τελής** (τέλος), h a l f v o l t o o i d, δόμος B 701.

ἦμος (verw. met ἦος, ἕως), t e n t i j d e d a t, t o e n, n a d a t, ook o p d e t i j d of h e t o g e n b l i k d a t, z o d r a, vooral tot bepaling van de tijd van de dag; het nazindeel begint met τῆμος Λ 86 of τῆμος ἄρα δ 400; ook met δὴ τότε A 475, δὴ (ook καὶ) τότ' ἔπειτα ρ 1 (A 477), καὶ τότε δή Θ 68, ἄρα β 1; zelden staat het nazindeel zonder partikel, zoals γ 491; meestal volgt ind., gewoonl. aor., minder dikwijls impf. of plusqpf. Π 779, Θ 68; praes. alleen Ψ 226 (verg. Λ 86, μ 439, aor. gnom.); perf. coni., (t e l k e n s) w a n n e e r, alleen δ 400. (behalve μ 439 steeds aan het begin van een vers).

ἡμός, z. ἁμός.

***ἡμύω,** alleen praes. ἡμύει, aor. ἤμυσε, opt. ἠμύσειε **1)** intr., n e i g e n, z i c h v o o r o v e r b u i g e n, van een paard, καρήατι, met T 405; van een graanveld, ἐπί (adv.) τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν B 148; overdr., van steden, n e e r s t o r t e n, v a l l e n B 373 = Δ 290. — **2)** tr., n ij g e n, l a t e n z a k k e n, κάρη, van een stervende Θ 308. †.

†**ἥμων,** -ονος (ἵημι), s l i n g e r e n d, ἥμονες ἄνδρες, speerwerpers Ψ 886.

ἥν (εἰ ἄν), voegw. met coni. **1)** w a n n e e r, i n g e v a l I 692, ε 120; ἤν περ, a l . . . o o k T 32; ἤν περ καί, wanneer ook zelfs π 276. — **2)** in zinnen, die een verwachting uitdrukken, ἤν που, ἤν πως, om te zien o f, o f wellicht Π 39, X 419. — **3)** in een afhank. vraag, o f O 32 (Brandr. en anderen houden ἤν voor niet-homerisch en vervangen het door αἴ κε of εἰ; i. p. v. ἤν περ, ἤν περ καί, ἤν που, ἤν πως leest men dan εἴ περ, εἴ περ καί, αἴ κεν, αἴ κέ ποθ').

ἤνεικα, ἠνείκαντο, z. φέρω.

ἠνεμόεις, -εσσα (ἄνεμος), a a n d e w i n d b l o o t g e s t e l d, epith. van hooggelegen plaatsen of wat zich daarop bevindt, b.v. Ἴλιος Γ 305, Μίμας γ 172; verder als epith. bij ἄκριες ι 400, πτύχες τ 432, ἐρινεός X 145. (η metri causa, verg. ἠγάθεος).

ἡνία, τά (wschl. verw. met lat. *nāres*), t e u g e l s van leer, soms versierd met goud of ivoor, σιγαλόεντα (z. daar) E 226, ζ 81, λεύκ' ἐλέφαντι E 583.

†**ἡνίκα,** voegw., w a n n e e r, o p d e t i j d d a t, met praes. ind. χ 198.

†**Ἡνι-οπεύς,** -ῆος (ἡνία en ἕπω), zoon van Thèbaios, wagenmenner van Hektōr, door Diomèdès gedood Θ 120.

***ἡνι-οχεύς,** -ῆος, = ἡνίοχος E 505.

ἡνιοχεύω, alleen impf., m e n n e n Λ 103, Ψ 641 sq., ζ 319. †. Van

***ἡνί-οχος** (ἡνία, ἔχω), eig. teugelhouder, w a g e n m e n n e r Ψ 318 enz.; in 't bijz. op de strijdwagen, gewoonl. links naast den strijder (παραιβάτης) Ψ 132, verg. Λ 103; ἡν. θεράπων E 580; Θ 89 (verg. T 401) heet de strijder zelf ἡν.; I 487 (plur.) worden beide bedoeld.

ἠνίπαπε, z. ἐνίσσω.

ἦνις, alleen plur. acc. βοῦς ἤνῖς Z 94, en sing. acc. βοῦν ἦνιν εὐρυμέτωπον K 292, γ 382, e e n j a r i g(?).

†**Ἠνοπίδης** (Ϝην.; ἦνοψ), acc. -ην, zoon van Ἦνοψ = S a t n i o s Ξ 444.

ἠνορέη (-έη aiol. voor -ίη; verg. ἀγηνορίη, waarnaar het gevormd is), instrum. (= dat.) ἠνορέηφι, m a n h a f t i g h e i d, m a n n e n m o e d Z 156, ω 509 (Od. alleen hier).

ἦνοψ, alleen dat. ἤνοπι, b l i n k e n d, ἤνοπι χαλκῷ, van een visangel Π 408 en een ketel Σ 349, κ 360. †.

Ἦνοψ, -οπος (Ϝῆν.) **1)** Musiër, vader van Satnios en Thestōr Ξ 445, Π 401. — **2)** Aitoliër, vader van Klutomèdès Ψ 634. †.

ἤντεον, z. ἀντάω.

[**ἡνυσι-εργός** (ἡνυσιϜ.; ἀνύω, ἔργον), w e r k z a a m, v l ij t i g, z. ἐντεσιεργός].

ἠνώγεα, ἠνώγει(ν), z. ἀνώγω.

ἦξε, z. ἄγνυμι.

****ἠοῖος,** 3. (anderen ἠόϊος; ἠώς) *a*) van tijd, i n d e m o r g e n, *matutinus*, vand. fem. **ἠοίη** (nl. ἡμέρη) als subst., m o r g e n, πᾶσαν δ' ἠοίην δ 447. — *b*) van hemelstreek, i n h e t o o s t e n w o n e n d (tegenst. ἑσπέριος), ἄνθρωποι θ 29. †.

ἦος, z. ἕως.

ἧπαρ, -ατος, τό (lat. *iecur*, skt *yákr̥t*), l e v e r Λ 579, ι 301.

ἤπαφε, z. ἀπαφίσκω.

ἠπεδανός, g e b r e k k i g, van Hèfaistos θ 311 en den langzaam rijdenden wagenmenner van Nestōr Θ 104. †.

ἤπειρος, ἡ (verw. met ned. *oever*), l a n d, in tegenst. tot zee A 485, γ 90; daarom ook van eilanden, b.v. νῆα . . . ἐπ'

ἠπείροιο ἔρυσσαν π 325; adv. **ἤπειρόν-δε,** h e t l a n d i n ε 56 (maar κ 423 het land op, aan land); in 't bijz. *a*) v a s t e l a n d, in tegenst. tot eilanden B 635, ξ 97, 100; ἀκτὴ ἠπείροιο ν 234, ω 378. — *b*) b i n n e n l a n d, in tegenst. tot kust ι 49.

ἤ-περ (ἤ περ), **ἠέπερ** (ἠέ περ), d a n (z e l f s) A 260, δ 819; z. ook πέρ.

ᾗ-περ (ᾗ περ), adv., eig. fem. sing. dat. van ὅσπερ (ὅς περ) **1)** l a n g s w e l k e w e g j u i s t, i n w e l k e r i c h t i n g o o k, w a a r j u i s t Z 41, μ 81. — **2)** z o a l s j u i s t, ᾗπερ ἄν (ᾗ κέ περ v. L.) οὗτος, nl. ἄρξῃ H 286; ᾗπερ δή I 310.

†**ἠπεροπεύς,** acc. -ῆα, en ***ἠπεροπευτής** (volg. F. Kuiper verw. met ἀπάτη), voc. -τά, b e d r i e g e r λ 364, Γ 39, N 769. †. Verg.

ἠπεροπεύω (ἠπεροπεύς), alleen praes. en impf., b e p r a t e n, b e d r i e g e n, abs. ξ 400 en met acc., ἀμείνονας Ψ 605, γυναῖκας E 349, verg. ο 419; ook φρένας ν 327 en φρένας γυναιξίν ο 421; met dubbele acc., με ταῦτα, mij daarmede misleiden (of: daartoe bepraten?) Γ 399. †.

†**ἠπιό-δωρος,** 2. (δῶρον), v r i e n d e l i j k s c h e n k e n d, m i l d, μήτηρ Z 251 (verg. πολύδωρος).

ἤπιος, -ον (skt *ápi-*, vriend) **1)** z a c h t, v r i e n d e l i j k, van mensen en goden, τινί Θ 40, κ 337; ook μῦθος υ 324, δήνεα Δ 361; τοι ἤπια οἶδε, u genegen is, een goed hart toedraagt ν 405, verg. Π 73. — **2)** *act., z a c h t, p i j n s t i l l e n d, φάρμακα Δ 218, Λ 515, 830.

†**ἠπύτα** (ἠπύω), roeper, l u i d r o e p e n d, ἠπύτα κῆρυξ H 384 (verg. βριήπυος).

†**Ἠπυτίδης** (ἠπύτα), dat -ῃ, eig. zoon van Ἤπυτος (verg. ἠπύτα), = P e r i f ā s, troj. heraut P 324.

ἠπύω, alleen praes. en impf. **1)** tr., r o e p e n, τινά ι 399, κ 83. — **2)** intr., k l i n k e n, van de forminx ρ 271 (verg. Σ 495); l o e i e n, van de wind Ξ 399. †.

ἦρ (Ϝήρ, miss. verw. met lat. *verus*), alleen acc. ἦρα, d i e n s t, ἐπὶ ἦρα φέρειν, gewoonl. τινί, iem. een dienst bewijzen, een genoegen doen, zijn zin geven π 375, A 572; ἦρα φέρειν Ξ 132 (verg. Ἀτρεΐδῃ φέρων χάριν I 613, χ. Ἀτρεΐδῃσι φέροντες ε 307); θυμῷ ἦρα φέρειν, het hart zijn zin geven, de begeerte van zijn hart volgen (Aristarch. A 572 en 578 ἐπίηρα, als neutr. plur. acc. van ἐπίηρος; verg. ἐρί-ηρος en ἐπι-ήρανος).

Ἡρακλεέειος, z. Ἡρακλήειος.

Ἡρα-κλέης, -κλῆος (Nck -κλέεος; Ἥρη en κλέος, verg. Kretschm., Gl. VIII p. 121 sqq.), alleen gen., dat. en acc. [nom. omschreven door βίη Ἡρακληείη(-κλεεείη)], Hèraklès, *Hercules*, zoon van Zeus (ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι Σ 118) en Alkmènè Ξ 324, Σ 117 sq., λ 266 sqq., naar den echtgenoot zijner moeder zoon van Amfitruōn genoemd E 392; zijn geboorte wordt door Hèrè vertraagd, ten gevolge waarvan hij Eurustheus moet dienen T 95—133; van de beroemde twaalf werken, die Eurustheus hem oplegt, vermeldt Hom. alleen het halen van de helhond Θ 362 sqq., λ 623; daar Lāomedōn weigert hem voor de redding zijner dochter het bedongen loon te geven Y 145 sqq., verwoest hij Troje E 638 sqq.; op de terugtocht doet zijn vijandin Hèrè hem naar Kōs afdwalen Ξ 250 sqq., O 24 sqq.; bij zijn strijd tegen Pulos doodt hij elf zoons van Nèleus Λ 690 sqq. (E 395 sqq.); hij vermoordt Īfitos φ 22 sqq.; zelfs Hèrè E 392 sqq., en Aïdès E 395 sqq. wondt hij; als voortreffelijk boogschutter wordt hij θ 224 vermeld; zijn dood Σ 117 sqq.; in de onderwereld ontmoet Odusseus zijn schim λ 601 sqq., terwijl hij zelf, gehuwd met Hèbè (z. daar), onder de onsterfelijken vertoeft λ 603; van zijn gemalinnen worden Megarè λ 269 en Astuocheia B 658, van zijn zoons Thessalos B 679 en Tlèpolemos B 653 sqq. en E 628 vermeld. Epitheta: θεῖος, κρατερός, κρατερόφρων, καρτερόθυμος, μεγάλων ἐπιίστωρ ἔργων, θρασυμέμνων θυμολέων, ὑπέρθυμος.

***Ἡρακλείδης,** -ᾱο (anderen Ἡρακλεΐδ.), zoon van Hèraklès, d.i. *a*) T l è p o l e m o s B 653, E 628. — *b*) T h e s s a l o s B 769. †.

Ἡρακλήειος, 3. (Nck -εέειος), v a n H è r a k l è s, alleen fem., βίη Ἡρακλ. B 658, λ 601; ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρ. (constructio κατὰ σύνεσιν) Λ 690, verg. E 638, Σ 117.

ἤραρε, z. ἀραρίσκω.

ἤραο(ἤρεο) enz., z. ἄρνυμαι.

Ἥρη (< *Ἥρ̄Ϝᾱ, wschl. b e s c h e r m s t e r, verw. met ἥρως), H è r è, oudste dochter van Kronos en Rheiè Δ 59 (verg. E 721), zuster en echtgenote van Zeus Π 432, koningin van de hemel en eerste der godinnen; bij Zeus moeder van Hèbè, de Eileithūjen, Arès en Hèfaistos; tijdens Zeus' strijd tegen Kronos aan de hoede van Ōkeanos en Tèthus toevertrouwd Ξ 201 sqq.; van karakter is zij trots, arglistig, heerszuchtig, wreed en twistziek A 159, E 892, Θ 408; vijandin van Troje en helpster der Achaiërs B 15, Δ 24 sqq., Θ 201 sqq., Y 310 sqq., Ω 23 sqq. (verg. v. L., Comm. Homm. p. 88 sqq.); om dezen de zege te verzekeren, bedriegt zij haar echtgenoot Ξ 153 sqq.; beschermster van Achilleus A 195 sq., Y 112 sqq., Agamemnōn A 195 sq.

δ 513, Ièsōn μ 72, vijandin van Hèraklès (z. daar); zij verleent kracht, schoonheid en verstand I 254, υ 70; haar wagen E 720 sqq., Ξ 299, 307 sq.; haar lievelingssteden zijn Argos, Mukènè en Spartè Δ 51 sq. (Leaf, Hom. and Hist. p. 262, 1, vermoedt dat H. was «*pre-Minoan, a primitive Pelasgian daimon... worshipped in Argos before the settlers from Crete appeared, and adopted by them in the form of a divinity*»). Epitheta: αἰδοίη, πότνια, δῖα θεάων, πρέσβα θεά, ἠύκομος, λευκώλενος, βοῶπις πότνια, χρυσόθρονος, χρυσοπέδιλος, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, Ἀργείη.

ἠρήρει, z. ἀραρίσκω; **ἠρήρειστο,** z. ἐρείδω.

ἦρι (eig. locat. en samengetr. uit ἤερι, verw. met ned. *eer, eerst*), adv., vroeg (in de morgen), μάλ' ἦρι of ἦρι μάλα I 360, τ 320, υ 156. †.

ἠρι-γένεια (fem. bij *ἠριγενής; γένος), vroeg (in de morgen) geboren, epith. van Èōs A 477, β 1; als nom. propr. χ 197, ψ 347.

ἤρικε, z. ἐρείκω.

†**ἠρίον** (Ϝηρ.), grafheuvel Ψ 126.

ἤριπε, z. ἐρείπω; **ἦρσε,** z. ἀραρίσκω.

ἤρυγε, z. ἐρεύγομαι.

ἥρως, -ωος (wschl. verw. met lat. *servare*), dat. ἥρωι (gen. ζ 303, dat. H 453, θ 483 — ⏑ ⏑), acc. ἥρωα(ἥρω'), edele, held (nooit, zoals bij Hès. Erg. 160: ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται ἡμίθεοι), eernaam van koningen, vorsten, veldheren en hun volgelingen K 179, maar ook van alle strijders O 261; bij toespraken Y 104, ἥρωες Δαναοί B 110; **στίχες** ἀνδρῶν ἡρώων E 747; in de Od. ook van allen, die door kracht, moed, schranderheid en kunstvaardigheid uitmunten, b.v. van den zanger Dèmodokos θ 483, den heraut Moelios σ 423, van de nijvere Faièkes η 44, γέρων ἥρως Ἐχένηος η 155.

ἧσ', = ἧσαι, z. ἧμαι; **(Ϝ)ήσατο,** z. ἥδομαι; **ἦσκε,** z. εἰμί; **ἤσκειν,** z. ἀσκέω.

ἥσσων, 2. (*ἥκjων, verg. ἧκα, ἥκιστος, verw. met lat. *segnis*), geringer, slechter, ἵπποι Ψ 322, minder bedreven Ψ 858; zwakker Π 722; neutr. †**ἧσσον** als adv., minder o 365. †.

†**ἡσυχίη,** rust σ 22.

†**ἡσύχιος,** rustig, ongehinderd Φ 598.

ἤ-τε (ἤ τε), of ook T 148; na een comp., dan π 261; ἤτε—ἤτε, *sive—sive*, hetzij—hetzij, zowel—als Λ 410, I 276 enz.; volg. sommigen ook in de indir. vraag met de bet. van of en daarop volg. ἦε καὶ οὐκὶ B 349 (a. l. εἴ τε en εἴ τε καὶ οὐκί).

ἦτε, = **ἦ τε,** z. 1. ἦ **1**.

ἠτιάασθε, -όωντο, z. αἰτιάομαι.

ἦ-τοι (anderen **ἦ τοι** of **ἤτοι**), partikel **1)** verzekerend, voorwaar, ongetwijfeld, wel, inderdaad H 458, ἦτοι γάρ, want inderdaad, toch γ 124, Z 414; vooral om een begrip met nadruk te doen uitkomen bij volg. tegenst., b.v. ἦτοι—αὐτάρ Σ 446, ἦτοι—δέ α 400, δ 78, ἦτοι ἐγὼ μέν—σὺ δέ Ξ 252, verg. 391, ἔνθ' ἦτοι ἦος (τῆος) μέν—αὐτὰρ ἐπεί γ 126, verg. M 141, ἦτοι μὲν σύ—αὐτὰρ ἐγώ κ 271, ἦτοι ὁ μέν—Ἴασος αὖτε O 333, ἦτοι τὸ πρὶν μέν—ἀλλ' ὅτε δή γ 265 (verg. ἦ γάρ τοι νέον—νῦν δέ π 199, verg. Ψ 462); soms moet de tegenst. uit de samenhang aangevuld worden, b.v. ἦτοι νῦν δαίνυσθε δ 238, verg. 214 sq., of kunnen wij het alleen door dan of nu weergeven, b.v. ἦτοι ὅ γ' ὣς εἰπών A 68, verg. α 155, ζ 86; zelden in bijzinnen, b.v. ὄφρ' ἦτοι μέν—δέ Ψ 52, verg. γ 419, ε 24. — **2)** intussen, hoewel (*quamquam*) γ 255, P 515; toch, ἦτοι ἔφης γε X 280 (verg. ἦ τέ τοι ἄγχι ἦλθε κακόν Λ 362).

ἦτορ, τό (verw. met ned. *ader*), alleen sing. nom. en acc. **1)** longen(?) B 490. — **2)** = θυμός, vand. leven, μή πως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς E 250, βεβλαμμένον (a. l. βεβλημένον) ἦτορ Π 660, ἀπαλόν Λ 115, φίλον Ψ 201. — **3)** hart, als zetel van aandoeningen, gemoed (ἐν στήθεσσιν A 188, ἐνὶ φρεσί Θ 413; zelfs ἐν κραδίῃ Y 169, verg. κῆρ ἐν θυμῷ Z 523), en wel *a*) van moed, ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε E 529, verg. Π 209, θαρσαλέον T 169. — *b*) van vrees Γ 31, X 452, smart Θ 437, υ 84, verwondering ρ 514, hardheid, νηλεές I 497, σιδήρειον Ω 205, medelijden Π 450, wrok Ξ 367. — *c*) van begeerten, μαίμησε E 670, τεταρπομένοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο I 705, verg. T 307; δῶρον ὅττι κέ μοι δόμεναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ α 316. — *d*) van denkvermogen A 188.

ἠυ-γένειος (γένειον), met lange baard, λέων δ 456, λίς O 275, P 109, Σ 318 (alleen als verseind). †.

ἠύ-κομος 2. (κόμη), alleen fem., schoonlokkig, epith. van vrouwen en godinnen B 689, Γ 329, Z 92, θ 452, λ 318, μ 389 (Od. alleen hier).

ἠυ-πάτειρα, z. εὐπατέρεια.

ἠύς, ἠύ, z. ἐύς.

ἠΰτε (= εὖτε), partikel **1)** evenals, b.v. ἠΰτ' ὀμίχλη A 359, ἠΰτ' ἀράχνια θ 280; na comp., dan, alleen τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνεται (nl. νέφος) Δ 277 (contam. van μελάντερον ἢ π. en μέλαν ἠΰτε π., verg. ned. *als* na een comp. en lat. *aeque quam*; Brandr. ἠέ τε); met suniz. ἠΰτε, z. εὖτε **2**. — **2)** = ὡς ὅτε, evenals

w a n n e e r, met praes. of aor. gnom. ind. B 87, 480, met coni. alleen P 547.

'Ηφαιστος 1) H è f a i s t o s (wschl. oorsprkl. karisch-lukische god van het aardvuur), zoon van Zeus en Hèrè A 572, 578, ἄναξ Σ 137, god van het vuur (vand. φλὸξ 'Ηφαίστοιο, vlam van H., d.i. vuur I 468) en de kunsten, die de hulp van het vuur behoeven, vooral van het bewerken der metalen; hij en zijn zuster Athènè zijn de meesters in alle handwerken, waarvan bij Hom. melding wordt gemaakt; daarom heet alles, wat op kunstige wijze van metaal is vervaardigd, zijn werk, b.v. Θ 195, δ 617, en hij zelf κλυτοεργός, κλυτόμητις, κλυτός, κλυτοτέχνης, περικλυτός, πολύμητις, πολύφρων en χαλκεύς; aanstonds bij zijn geboorte is hij gebrekkig en lam (ἠπεδανός, χωλός, ἀμφιγυήεις?, κυλλοποδίων; verg. ook θ 330, Σ 411); daarom werpt zijn moeder hem van de Olumpos, maar twee zeegodinnen, Thetis en Eurunomè, nemen hem op, en hij vertoeft negen jaar bij haar Σ 395 sqq.; ook Zeus slingert hem eens, als hij zijn moeder wil bijstaan, van de Olumpos, en hij komt neer op het eiland Lèmnos, waar hij door de Sintiërs liefderijk wordt opgenomen A 590 sqq.; zijn gemalin is Σ 382 sq. Charis, θ 267 sqq. Afrodītè; op verzoek van Thetis vervaardigt hij voor Achilleus nieuwe wapens Σ 468 sqq. (waar zijn werkplaats op de Olumpos en de bewerking der metalen beschreven wordt); gewoonl. vertoeft hij op de Olumpos; zijn geliefkoosde verblijfplaats op aarde is Lèmnos θ 283 sq.; in de Il. staat hij aan de zijde der Grieken O 214, Y 36, Φ 342, echter beschermt hij den Trojaan Īdaios ter wille van diens vader Darès, die zijn priester is E 23; kunstwerken van Hèfaistos zijn *a*) de wapenen van Achilleus en vooral het beroemde schild Σ 478 sqq. — *b*) het net, waarin hij Arès en Afrodītè vangt θ 274 sqq. — *c*) de metalen woningen der goden A 606 sqq., Ξ 166 sqq., 338 sq., Y 11 sq., ook die van hemzelf Σ 369 sqq., Y 12. — *d*) de schepter en de aigis van Zeus B 101, O 309 sq. — *e*) de gouden dienstmaagden Σ 417 sqq. — *f*) de honden van Alkinoos η 91 sqq. — *g*) de schepter der Atreiden B 101. — *h*) het pantser van Diomèdès Θ 195. — *i*) het mengvat van een koning der Sidoniërs δ 615 sqq. — *j*) de urn waarin de as van Achilleus geborgen wordt ω 74 sq. — **2)** metonumisch = v u u r B 426 verg. ω 71.

ἦφι, z. 2. ὅς.

ἠχή (Ϝηχ.; verw. met ἰάχω, misschien ook met lat. *vagire*), r u m o e r, g e s c h r e e u w, van een volksmenigte en van strijdenden γ 150, B 209, N 837, O 355; van winden Π 769, Ψ 213; vaak ἠχῇ θεσπεσίῃ Θ 159, γ 150.

ἠχήεις, -εσσα, -εν (Ϝηχ.; ἠχή), g a l m e n d, δώματα, van ruime vertrekken δ 72 (verg. ἐρίγδουπος); b r u i s e n d, θάλασσα A 157. †.

ἤχθετο, z. ἄχθομαι en ἔχθομαι.

ἧχι, ad., = ἧ, w a a r A 607, γ 87.

ἠῶ-θεν (anderen ἠόοθεν; ἠώς), adv., eig. abl. *a*) m e t h e t a a n b r e k e n v a n d e d a g, i n d e v r o e g t e Λ 555, γ 153 enz. — *b*) gewoonl. van de volgende morgen, m o r g e n o c h t e n d Σ 136, γ 366; ἠῶθεν μάλ' ἦρι, morgen ochtend heel vroeg τ 320.

ἠῶ-θι (anderen ἠόοθι; ἠώς), adv., eig. locat., d e s m o r g e n s, alleen ἠῶθι πρό, 's morgens vroeg, vroeg in de morgen ε 469, ζ 36, Λ 50. †.

ἠώς, ἡ (aiol. αὔως < *αὔσως < verg. αὔριον < *αὔσριον, lat. *Aurora, auster*, ned. *oost*), gen. ἠόος, dat. ἠόι, acc. ἠόα,, naast ἠοῦς, ἠοῖ, ἠῶ (welke vormen overal, behalve Θ 470, 525, δ 188, gemakkelijk opgelost kunnen worden) **I)** appellat. **1)** d a g e r a a d, ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε E 267, ἅμ' ἠοῖ of ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν, bij het aanbreken van de dag ξ 266, I 618; eveneens ἅμ' ἠοῖ H 331. — **2)** tijd, wanneer de dag aanbreekt, m o r g e n, tijd van de dageraad tot de middag, v o o r m i d d a g, tegenst. μέσον ἦμαρ en δείελος (verg. ἦμαρ) Θ 66; ook van de morgen van de volgende dag δ 194, ἠοῦς, morgen vroeg Θ 470, 525, ἐς ἠῶ, tot morgen vroeg λ 375; ἐπ' ἠῶ η 288, ἠῶ, gedurende de morgen β 434; d a g Φ 80, τ 192. — **3)** als hemelstreek, o o s t e n, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε M 239, ι 26 [volg. Bér.: naar het Z. en (N.)O.]. — **II)** gepersonifieerd, 'Ηώς, *Aurora*, godin van de dageraad en de aanbrekende dag, ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ τέλεσ' 'Ηώς, de derde dag had doen aanbreken ε 390; gemalin van Tīthōnos Λ 1, ε 1 en moeder van Memnōn λ 522, δ 181; zij rooft Ōrīōn en Kleitos om hun schoonheid ε 121, ο 250, en heeft als godin haar woning in Aia μ 3; zij verlaat des morgens de legerstede van haar echtgenoot, om het licht te brengen Λ 1, of, volgens T 1, χ 197, zij verheft zich uit de wateren van Ōkeanos (verg. ἠέλιος **1**); de schitterende morgenster gaat voor haar uit Ψ 226; volgens Ψ 246 rijdt zij op een wagen door een tweespan getrokken. Epitheta: δῖα, καλή, ἐυπλόκαμος, κροκόπεπλος, ῥοδοδάκτυλος, ἐύθρονος, χρυσόθρονος, ἠριγένεια, φαεινή, φαεσίμβροτος.

Θ.

θ', = τε vóór spir. asp.

θαάσσω (miss. verw. met τίθημι), alleen

praes. inf. -έμεν en impf. ϑαάσσε(ν), zitten I 194, O 124, γ 336. †.

†**ϑαιρός** (ϑύρη), *cardo*, deurtap M 459.

†**ϑαλάμη,** verblijfplaats, schuilhoek van een dier ε 432.

****ϑαλαμη-πόλος,** 2. (πέλω, verg. ἱππο-πόλος), kamerverzorgend, kamenier η 8, ψ 293. †.

ϑάλαμος (verw. met ned. *dal*), elk vertrek met uitzondering van het megaron, vand. *a*) slaap- en woonkamer (die op de hof uitkomt) van volwassen of gehuwde kinderen en wschl. ook voor gasten ζ 15, η 7 (van Nausikaā), α 425 (van Tèlemachos), I 475 (van Foinix), Σ 492 (van de bruiden); Γ 391 (van Paris en Helenè, verg. Z 316), Z 244, 248 (van Priamos' gehuwde kinderen, verg. X 63), z. ook I 582, Λ 227, γ 413. — *b*) slaapvertrek voor den heer en de vrouw des huizes δ 310 (= β 5, waar het de ϑ. van Tèlemachos is), ψ 178 sqq. (het slaapvertrek van Od. en Pènelopeia). — *c*) vrouwenvertrek, woonvertrek van de huisvrouw en haar dienaressen, gelijkvloers en wschl. uit de hof te bereiken δ 718, ρ 36, τ 35 (verg. ρ 569); plur. χ 143, ψ 41. — *d*) provisie-, wapen-, schatkamer (onder de grond, vand. καταβαίνειν) β 337, Δ 143, τ 17, φ 8; hierbij adv. **ϑάλαμόν-δε,** naar de voorraadskamer β 348 enz. Epitheta: εὐρύς, πυκινός, πύκα ποιητός, ὑψηλός, ὑψηρεφής, ὑψόροφος, ἐύπηκτος, ἐυσταϑής, πολύκμητος, πολυδαίδαλος, τέγεος, ξεστοῖο λίϑοιο, κέδρινος, εὐώδης, ϑυώδης, κηώεις. Z. ook δῶμα **2**, μέγαρον.

ϑάλασσα, ἡ (ϑάλαμος?), (de) zee A 34, α 12, tegenst. γαῖα of οὐρανός Ξ 204, μ 404, andere wateren Φ 196; γλαυκὴ δέ σε τίκτε ϑ. Π 34; zeewater ε 455. Epitheta: ἀϑέσφατος, ἀτρύγετος, εὐρύπορος, ἠχήεσσα, πολύφλοισβος, γλαυκή, πολιή.

ϑαλάσσιος, -ον (ϑάλασσα), tot de zee behorend, alleen ϑαλάσσια ἔργα, d.i. zeevaart B 614 of visvangst ε 67. †.

ϑάλεα, z. ϑάλυς.

ϑαλέϑω (ϑάλλω), alleen praes. part., bloeien ψ 191, overdr. ζ 63, met dat. ἀλοιφῇ, van zwijnen, puilend van 't vet I 467, Ψ 32. †.

†**Θάλεια** (ϑάλυς), een van Nèreus' dochters Σ 39.

ϑαλερός, 3. (ϑάλλω), krachtig ontluikend, vand. *a*) van perss., bloeiend, αἰζηοί Γ 26, πόσις Θ 190, παράκοιτις Γ 53, παρακοίτης Z 430. — *b*) van zaken, welig, overvloedig, χαίτη P 439; δάκρυ, een stroom van tranen B 266, δ 556; γόος, heftig κ 457, verg. φωνή P 696, τ 472; μηρώ, krachtig O 113; ἀλοιφή, dik ϑ 476; ook γάμος, heerlijk(?) ζ 66 (volg. anderen: op jeugdige leeftijd gesloten).

ϑαλίη (ϑάλλω), overvloed, ϑαλίῃ ἔνι πολλῇ I 143, 285; plur. λ 603 (a. l. ϑαλίῃ; λ 602—604 hielden de ouden voor onecht). †

†**ϑαλλός** (ϑάλλω), loof ρ 224.

ϑάλλω, alleen perf. part. τεϑηλώς, fem. τεϑαλυῖα enz., plusqpf. τεϑήλει(-εε), tieren, steeds overdr., vol zijn van, overvloed hebben van, met dat., σταφυλῇσιν ε 69, φύλλοισι μ 103; overdr., ῥαχὶς τεϑαλυῖα ἀλοιφῇ, puilend van I 208; perf. part. dikwijls abs., bloeiend, welig, overvloedig, ἀλωή ζ 293, ὀπώρη λ 192, εἰλαπίνη λ 415, ἀλοιφή ν 410 (verg. ϑαλερός *b*), ἐέρση ν 245 (verg. ε 467).

ϑάλος, τό, loot, alleen overdr., telg, kind X 87 (constructio κατὰ σύνεσιν, verg. ζ 157); met het daarbij komend begrip van jeugdige kracht en bevalligheid ζ 157 (verg. 163). †.

†**ϑαλπιάω** (ϑάλπω), part. ϑαλπιόων(-άων), warm zijn τ 319.

†**Θάλπιος** (ϑάλπω), zoon van Eurutos, kleinzoon van Aktōr, aanvoerder der Epeiërs B 620.

****ϑάλπω,** alleen praes. part., warm maken, τόξον φ 246, verg. 179, 184. †.

ϑαλπωρή (ϑάλπω; dissimil. uit *ϑαλπωλή, verg. ἐλπωρή, τερπωλή, φειδωλή, παυσωλή), verwarming, overdr., troost Z 412, α 167; vertrouwen K 223.

ϑάλυς, -εια (ϑάλλω), overvloedig, alleen neutr. pl. ϑάλεα, -ων, overvloed (van eten) X 504, en fem. sing. verbonden met δαίς H 475, γ 420, ϑ 76, 99. †.

†**ϑαλύσια,** τά (ϑάλλω), eerstelingen van de oogst I 534.

†**Θαλῡσιάδης** (verg. het vorige), acc. -ην, zoon van Thalūsios = Echepōlos Δ 458.

ϑαμά (verg. ϑαμύς), adv., dikwijls, gedurig, ταῦτα μ' ἐβάζετε Π 207, ἐπῴχετο α 143, ϑ. ϑρώσκοντες ὀιστοί O 470.

ϑαμβέω (ϑάμβος), alleen impf. ἐϑάμβεον, aor. ϑάμβησε enz., verbaasd, versteld staan A 199, ἀνὰ (κατὰ) ϑυμόν δ 638 (α 323); 'Αχιλεὺς ϑάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον, ontstelde Ω 483, verg. β 155.

ϑάμβος, τό (verg. ΤΑΦ-), gen. -ευς ω 394, verbazing, ontsteltenis, ϑάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας Γ 342, verg. γ 372, Ψ 815.

ϑαμίζω (ϑαμά), alleen praes. en impf. ϑάμιζεν **1)** dikwijls komen Σ 386, ε 88; ἅμα νηί, dikwijls er op uittrekken met ϑ 161. — **2)** dikwijls zijn, met part., waar wij het dan door dikwijls weergeven, οὔ τι κομιζόμενός γε ϑάμιζεν ϑ 451.

ϑάμνος (ϑαμέες), struik(gewas),

bosje P 677, χ 469; stam ψ 190; plur. Λ 156, ε 476.

†**Θάμυρις,** acc. Θάμυριν, zanger uit Thrèikè, door de Muzen om zijn overmoed gestraft B 595.

θαμύς (verw. met τίθημι), alleen plur. -έες, dat. θαμέσι, acc. θαμέας, fem. θαμειαί en θαμειάς (Aristarch.; anderen θαμεῖαι, θαμείας), talrijk, in menigte K 264, ε 252, σταυροὶ πυκνοὶ καὶ θαμέες ξ 12, verg. μ 92.

θάνατος (θανεῖν) **1)** dood, zowel natuurlijke als gewelddadige ν 60, E 68, λ 412; θάνατοι, wijzen van sterven μ 341; verbonden met μοῖρα Γ 101, πότμος B 359, κήρ (κῆρες) β 283 (352), μόρος ι 61, κήδεα Δ 270, μῶλος Ἄρηος B 401, φύζα P 381, γῆρας ν 60; θανάτοιο κήρ (κῆρε, κῆρες) λ 171 (Θ 70, B 302), τέλος Γ 309, μοῖρα γ 238, νέφος Π 350, αἶσα Ω 428. Epitheta: ὁμοίιος, ἀβληχρός, καθαρός, μαλακός, κακός, στυγερός, οἴκτιστος, δυσ-, τανηλεγής(ἀνηλ.), δυσηχής, μέλας, πορφύρεος, λευγαλέος, θυμορραίστης; hierbij adv. **θάνατόν-δε,** in de dood Π 693, X 297. — **2)** gepersonifieerd, broeder van Hupnos Ξ 231, verg. Π 672 (ν 79 sq., Verg. A. VI 278).

1. †**θάομαι** (verw. met θαυμάζω), aor. opt. 3. plur. θησαίατ', bewonderen σ 191 (Knight ἵνα θηησαίατ' i. p. v. ἵνα μιν θησαίατ').

2. **θάομαι** (verg. γαλα-θηνός, θῆλυς, lat. *fēmina*), praes. inf. θῆσθαι, aor. θήσατο, zuigen Ω 58, melken δ 89. †.

Θάουσα, z. Θόωσα.

θάπτω, praes. impf. en aor. zonder augment, pass. plusqpf. ἐτέθαπτο, voor iems. begrafenis zorgen (verg. Hèr. V 8: θάπτουσι κατακαύσαντες ἢ ἄλλως γῇ κρύψαντες), van een lijk dat verbrand wordt en waarvan de verzamelde beenderen bijgezet worden, b.v. μ 12, Ψ 71; ὑπὸ χθονός λ 52 (in de mukeense periode alleen begraving; bij Hom. de kostbaarste en eervolste: verbranding; in de geometrische en gehele histor. tijd zowel begraving als verbranding). Verg. κτέρεα, ταρχύω, ὀστέον, 1. τάφος.

θαρσαλέος, 3. (θάρσος), comp. †**-ώτερος,** onverschrokken, πολεμιστής E 602, ἀνήρ η 51; onverschrokken makend, θαρσαλεώτερον ἔσται, het zal meer gerustheid geven K 223; ook in slechte zin, driest ρ 449; hierbij adv. ****θαρσαλέως** α 382 enz.

θαρσέω (θάρσος), praes. imper. θάρσει (-εε), part. -ῶν, aor. θάρσησε, θαρσήσας, perf. τεθαρσήκασι, onverschrokken, gerust zijn, imper. Δ 184, δ 825; θάρσει... μηδέ τι τάρβει Ω 171; τεθαρσήκασι, zijn vol moed I 420; dikwijls part., meestal aor., bij andere verba, b.v. θαρσήσας μάχεσθαι, strijd gerust Y 338 (θαρσῶν E 124); ἀντίον ηὔδα θαρσήσας, hij vatte moed en antwoordde γ 76, verg. A 92; θαρσήσας κατέπεφνε γ 252; met acc., θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον (acc. relat.) θ 197.

θάρσος, τό (att. θράσος, verw. met skt *dhárṣati*, ned. *dorst, driest*), gen. θάρσευς P 573 (v. Christ θράσεος), onverschrokkenheid, gerustheid, vertrouwen E 2, α 321, dat. θάρσει Z 126 (Menrad θράσεϊ); driestheid Φ 395.

***θάρσυνος,** 2. (< *θαρσό-συνος, verg. θάρσος), gerust, vol vertrouwen, πόλις Π 70; met dat., λαὸς οἰωνῷ N 823. †.

θαρσύνω (θαρσύς, verg. θρασύς en θάρσος), praes. part., impf. en aor. zonder augm., iter. impf. θαρσύνεσκε, geruststellen, bemoedigen, τινά N 767, γ 361; οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν Π 242; met dat. instrum., ἐπέεσσι Δ 223, μύθῳ K 190.

θαῦμα (1. θάομαι) **1)** wonder, τὸ θαῦμα τέτυκτο Σ 549; dikwijls θαῦμα ἰδέσθαι, een wonder om te zien E 725; θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι N 99; ἦ μέγα θαῦμα, voorwaar een groot wonder, met volg. zelfstandige zin ρ 306; van Polufèmos, θαῦμα πελώριον ι 190; van een mooie vrouw, θαῦμα βροτοῖσιν λ 287. — **2)** verbazing, θαῦμά μ' ἔχει κ 326.

θαυμάζω (θαῦμα), praes., impf. zonder augm., iter. θαυμάζεσκον, med. (= act.) fut. θαυμάσσεται Σ 467 *a*) zich verwonderen, verbaasd zijn ν 157, θυμῷ θ 265; met part., b.v. ἰδόντες δ 44 (verg. γ 373). — *b*) met acc., bewonderen, met verbazing of bewondering zien of aanschouwen, b.v. Πρίαμον Ω 631, πυρά K 12, λιμένας η 44, νῆσον ι 153; verbonden met ἄγασθαι π 203; met afhank. zin, θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη B 320; Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην Ω 629, verg. α 382; met ὡς τ 229; ook met acc. c. inf., οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν E 601.

†**θαυμαίνω** (θαυμάζω), fut. part. θαυμανέοντες, bewonderen, ἀέθλια θ 108.

†**Θαυμακίη,** stad onder de heerschappij van Filoktètès B 716 (volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 117 sq., = het latere Thaumakoi, in het thess. Fthīōtis, ten N. van het meer Xunias, waar in werkelijkheid de Dolopiërs wonen).

θεά (θεός), gen. θεᾶς, plur. dat. θεῇσι(ν), θεῆς(θεῇσ') Γ 158, θεαῖς ε 119 (volg. Wackern. atticisme; v. L. θεῇσιν ἄγασθε i. p. v. θεαῖς ἀγάασθε), godin, tegenst. γυνή Ξ 315, θεός K 50; soms verbonden met ander subst., θεὰ μήτηρ A 280, θεαὶ νύμφαι Ω 615;

πότνια ϑεά (met suniz., a. l. πότνα ϑεά) ε 215 enz.

ϑέαινα, = ϑεά, alleen in de formule ϑεοὶ πᾶσαί τε ϑέαιναι Θ 5, 20, Τ 101, ϑ 341. †.

***Θεᾱνώ,** acc. -ώ(-όα) Λ 224, dochter van Kisseus, echtgenote van Antènōr, priesteres van Athènè in Īlios Ε 70, Ζ 298, 302. †.

ϑέειον en **ϑήιον** (metri causa voor ϑέιον; verw. met ϑύος, ϑύω), z w a v e l χ 493; als zuiverings- en ontsmettingsmiddel Π 228, χ 481; ook z w a v e l d a m p μ 417, ξ 307, verg. Θ 135. †.

****ϑεειόω** (ϑέειον), fut. ϑεείωσω, med. praes. ϑεειοῦται(-όεται), u i t z w a v e l e n, door aangestoken zwavel z u i v e r e n χ 482 (verg. 494); med., ὃ δῶμα, zijn huis ψ 50. †.

ϑέεν, z. ϑέω; **ϑειλόπεδον,** z. εἰλόπεδον.

ϑείνω (verw. met ΦΕΝ-, lat. *-fendo*), coni. ϑείνῃ, inf. -έμεναι, part. -ων, impf. ἔϑεινε en ϑεῖνε, aor. part. ϑείνας, pass. alleen praes. part., s l a a n, αὐχένα Π 339; met dat. instrum., φασγάνῳ αὐχένα Υ 481, μάστιγι Ρ 430, ξίφεσι χ 443, τινὰ τόξοισι παρ' οὔατα Φ 491; pass. Ζ 135, ι 459.

ϑείομεν, z. τίϑημι.

ϑεῖος, 3. (ϑεός; anderen, zo mogelijk, ϑέϊος), g o d d e l i j k, d.i. **1)** van e e n g o d, v a n d e g o d e n, ὀμφή Β 41, γένος Ζ 180; ἀγών Η 298, Σ 376; door een god gebouwd, πύργος Φ 526 (verg. 446 en Θ 519). — **2)** g e w i j d, h e i l i g, κῆρυξ Δ 192, Κ 315 (verg. Α 334, Θ 517), ἀοιδός δ 17 enz., βασιλῆες δ 191, π 335. — **3)** als erend epith., d o o r e e n g o d b e m i n d, b.v. 'Οιλεύς Ν 694, 'Οδυσσεύς Β 335, α 65, ἀνήρ Π 798. — **4)** g o d d e l i j k, van zaken die énig in haar soort of voor de mens onverklaarbaar zijn, ὄνειρος Β 22 (of onder **1**), ποτόν β 341, ἅλς Ι 214, δόμος δ 43.

ϑείω, z. ϑέω en τίϑημι.

ϑέλγω, praes., impf. ἔϑελγε, ϑέλγε, iter. ϑέλγεσκε, fut. ϑέλξει, aor. ἔϑελξε enz., pass. praes. opt. ϑέλγοιτο, aor. ἐϑέλχϑης, 3. plur. ἔϑελχϑεν, b e t o v e r e n **1)** ὄσσε Ν 435; van de staf van Hermès, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα ϑέλγει Ω 343. — **2)** τινά, = door betovering veranderen κ 291. — **3)** overdr., van de geest *a*) meestal in ongunstige zin, με π 195, van de Seirènes, τινά μ 40; 'Αχαιῶν νόον Μ 255 (verg. Ξ 252); τοῖσι ϑυμόν Ο 322 (verg. σ 212); met dat. instrum., ἐπέεσσι γ 264, μαλακοῖσι λόγοισι α 57, δόλῳ Φ 604. — *b*) in gunstige zin, τινὶ ἦτορ, τινά (door een verhaal) ρ 514, 521.

ϑελκτήριον (ϑελκτήρ, ϑέλγω), m i d d e l o m t e b e k o r e n, ἔνϑα δέ οἱ ϑελκτήρια πάντα τέτυκτο Ξ 215; van liederen, ϑελκτήρια βροτῶν, die de mensen betoveren α 337; van het troj. paard, ϑεῶν ϑελκτήριον, een middel om de goden te verzoenen ϑ 509. †.

ϑέλω (= ἐϑέλω, verw. met βούλομαι), alleen ϑέλοιεν ο 317 en ϑέλε Α 277. †.

***ϑέμεϑλα,** τά (τίϑημι), g r o n d s l a g, ὀφϑαλμοῖο, oogholte Ξ 493, verg. Ρ 47. †. =

***ϑεμείλια,** τά (metri causa voor ϑεμέλια; = ϑέμεϑλα), g r o n d s l a g e n, f u n d a m e n t e n, ϑέσαν Μ 28, προβάλοντο Ψ 255 (z. ook προβάλλειν **2** *a*). †.

ϑέμεν(αι), z. τίϑημι.

ϑέμις, ϑέμιστος (ϑεμι-, verg. ϑέμερος = βέβαιος, en στᾱ-, ἵστημι, verg. att. ϑεσμός en duitsch *Gesetz*), d e v a s t s t a a n d e, vand. **I)** appellat. **1)** sing. *a*) n a t u u r l i j k, algemeen geldend r e c h t, g e b r u i k, ὅς οὔ τινα οἶδε ϑέμιστα Ε 761 (verg. ἀϑεμίστιος); οὐ ϑέμις ἐστί, met inf. Π 796, bovendien met dat. van de pers. ξ 56 (maar Ξ 386 hangt τῷ van μιγῆναι af); ἣ ϑέμις ἐστί, zo als 't gewoonte, gebruik, natuurlijk is, behoort Β 73, γ 45, Ψ 581; ook met gen., ἣ ϑέμις ἀνϑρώπων πέλει Ι 134, verg. ι 268, ξ 130; ἅ τε ξείνοις (nl. παραϑεῖναι) ϑέμις ἐστί Λ 779. — *b*) g e r e c h t s p l a a t s, verbonden met ἀγορή Λ 807. — **2)** plur. *a*) Διὸς ϑέμιστες, door godspraak medegedeelde b e s c h i k k i n g e n van Zeus π 403. — *b*) op gewoonte en overlevering berustende rechtsbepalingen, ongeschreven w e t t e n, v e r o r d e n i n g e n, ἀγοραὶ καὶ ϑέμιστες (of gerechtsplaatsen? verg. **I 1** *b*); οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε ϑέμιστας ι 215; van heersers en rechters, οἵ τε ϑέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται Α 238, verg. Ι 99. — *c*) v o n n i s s e n, οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι ϑέμιστας Π 387. — *d*) verplichte o p b r e n g s t e n, verg. βασιλεύς **1** (eind) δ. — **II)** gepersonifieerd, Θέμις, T h e m i s, godin die op de Olumpos het ambt van heraut heeft en de goden ter vergadering roept Ο 87, Υ 4; ook de volksvergaderingen staan onder haar hoede β 68.

****ϑεμιστεύω** (ϑέμις), alleen praes., r e c h t s p r e k e n, r e c h t e r z i j n, met dat. loc., νέκυσσι λ 569; met gen., over ι 144. †.

****ϑεμόω** (ϑεμός, τίϑημι), alleen aor. ϑέμωσε, vastleggen, binden, vand. n o o d z a k e n (verg. πεδάω), νῆα ϑέμωσε χέρσον ἱκέσϑαι (nl. πλημμυρίς) ι 486, 542. †.

-ϑεν, suffix van de abl. ter aanduiding van b e w e g i n g, r i c h t i n g enz. u i t of v a n **1)** met substt., vooral met plaatsnamen, verbonden, b.v. Τροίηϑεν γ 257, 'Ιλιόϑεν Ξ 251; οὐρανόϑεν Α 195, ἠῶϑεν Λ 555 enz.; ook ἐξ Αἰσύμηϑεν Θ 304, ἀπὸ Τροίηϑεν Ω 492, ἀπ' οὐρανόϑεν Θ 365, ἐξ οὐρανόϑεν Ρ 548, ἐξ ἁλόϑεν Φ 335, κατ'

ἄκρηθεν (z. ἄκρη); ook met persoonsnamen, Διόθεν Ο 489, θεόθεν π 447. — **2)** met pronn., ἐμέθεν, σέθεν, (ϝ)έθεν, z. ἐγώ, σύ, οὗ. — **3)** met advv., ἄνευθεν, ἔντοσθεν enz., z. daar; deze kunnen de ν verliezen en dan ook nog geëlid. worden. — **4)** met adii., versterkend, οἰόθεν οἶος, αἰνόθεν αἰνῶς, z. οἶος, αἰνός.

†**θέναρ,** -αρος (θείνω), handpalm Ε 339 (verg. πρυμνός eind),

θέο, z. τίθημι.

θεοδδής, θεοδϝής, z. θεουδής.

†**θεό-δμητος** (δέμω), door goden (verg. Η 452sq.) gebouwd, πύργοι Θ 519.

θεο-ειδής (θεοϝ.; εἶδος), acc. -έα met suniz. (behalve π 20), met het uiterlijk van een god, op een god gelijkend epith. van Paris Γ 27, Priamos Ω 217, Tèlemachos ξ 173, Eurumachos φ 186 en anderen.

θεο-είκελος (θεοϝ.), op een god gelijkend δ 276, Α 131.

θεό-θεν, z. θεός.

****Θεο-κλύμενος** (ἔκλυον, z. κλύω), zoon van Polufeidès, nakomeling van den ziener Melampoes ο 256 (271: Θεοκλύμενος θεοειδής) ρ 151, υ 350.

θέον, z. θέω.

θεοπροπέω (θεο-πρόπος), alleen praes. part. -έων, de wil der goden openbaren, voorspellen Α 109, Β 322, β 184. †.

θεοπροπίη en ***θεοπρόπιον** (θεο-πρόπος; Nck houdt -ιον voor corrupt), goddelijke openbaring, godspraak, voorspelling Α 87, α 415; θεοπρόπιον, alleen Α 85 (Nck θεοπροπέων i. p. v. θεοπρόπιον), Ζ 438 (Nck θεοπροπιῶν i. p. v. -ίων).

θεο-πρόπος (verw. met lat. *procus, precari*), waarzegger, ziener Μ 228, α 416; θ. οἰωνιστής Ν 70. †.

θεός [volg. Fick < **dhvesos* (verg. θέσκελος enz.), verw. met mhd. *getwās*, spook)], instrum. θεόφιν (= sing. of plur. gen. Ρ 101, Ψ 347; = sing. of plur. dat. Η 366, γ 110), plur. nom. θεοί met suniz. Α 18 (Bentl. ὔμμι θεοὶ μὲν δοῖεν), dat. θεοῖσι met suniz. ξ 251 (Nck ῥεζέμεναί τε θεοῖσ' i. p. v. θεοῖσίν τε ῥέζειν), god, zowel de (bedoelde) god, b.v. Apollōn Δ 514, Zeus Β 436, als een god, b.v. Α 178, σ 37; tegenst. ἄνθρωποι of ἄνδρες Α 339, 403; = θεά, godin Σ 394, ook θήλεια θεός Θ 7; σὺν θεῷ Ι 49 (σὺν θεοῖσιν Ω 430), tegenst. ἄνευ of ἄνευθε (z. daar) θεοῦ, ὑπὲρ θεόν Ρ 327; ἐκ θεόφιν, door een god gedreven Ρ 101; μοῖρα θεῶν γ 269; θεῶν κέλευθος Γ 406; θεῶν γένεσις (= Ὠκεανός) Ξ 201, αἷμα Ε 339 (z. ook ἰχώρ), ἕδος ζ 42 (= Ὄλυμπος); godentaal Α 403 (volg. sommigen grieks, tegenover het prae-helleens, verg. Bow. p. 154); over de φθόνος der goden z. ζηλήμων; hierbij adv. †**θεόθεν** = ἐκ θεοῦ π 447. Epitheta: Ὀλύμπιοι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, ἐπουράνιοι, Οὐρανίωνες, (ἔνερθε θεοί, ὑποταρτάριοι); ἀθάνατοι, αἰὲν ἐόντες, αἰειγενέται, ἄμβροτοι; μάκαρες, ῥεῖα ζώοντες; ἄνακτες, δωτῆρες ἐάων.

****θεουδής** (θεο-δϝής, θεός en δέος, < *θεοδϝεjής; Fritsch θεοδδής), godvrezend, νόος ζ 121, θυμός τ 364, βασιλεύς τ 109.

θεόφιν, z. θεός.

†**θεραπεύω** (θεράπων), impf. θεράπευον, dienaar, krijgsmakker zijn, tegenst. ἄρχω ν 265.

θεράπων, -οντος, dienaar α 109, π 253, σ 297 (verg. δ 23); in 't bijz. heten θεράποντες degenen, die een vorst bedienen en zijn vaste omgeving vormen; ze worden zijn ἑταῖροι genoemd en noemen elkaar ook zo («*These friends and servants being the personal entourage of the great and the petty kings, are in all respects to be compared with the hird of the kings of the Teutonic tribes in the age of the great migrations and of the Scandinavian kings in the Viking age*» Nils. H. and M. p. 233); ἡμέτερος θ. (Patroklos) Π 244, ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα Λ 322, ἀγαυοί Τ 281, ἡνίοχος θ. Ε 580; overdr., θεράποντες Ἄρηος Β 110, θεράποντε Διός (van koningen) λ 255.

θερέω, z. θέρομαι.

θερμαίνω (θέρομαι), alleen aor. coni. θερμήνῃ en pass. opt. θερμαίνοιτο, warmen, heet maken, λοετρά Ξ 7; pass., heet worden ι 376. †.

θερμός, -όν (= lat. *formus*, ned. *warm*), warm, λοετρά Ξ 6, αἷμα Λ 266; ook kokend heet, ὕδωρ τ 388; overdr., δάκρυα, hete tranen Η 426, δ 523; θερμὸς ἀυτμή μ 369 (a. l. ἡδὺς ἀυτμή).

θέρμω (θερμός), alleen imper. 2. plur. θέρμετε en pass. impf. 3. sing. θέρμετο, warmen, heet maken, ὕδωρ θ 426; pass., warm of heet worden θ 437, Σ 348, πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο, door de adem (der paarden) Ψ 381. Verg.

θέρομαι (verw. met θερμός), praes., fut. part. θερσόμενος, aor. coni. θερέω ρ 23 (v. L. vermoedt θέρσωμ'), warm worden, vand. *a*) zich warmen τ 64, 507; πυρός, aan (eig. warm worden van) ρ 23. — *b*) verbrand worden, πυρός, door (eig. warm worden van) Ζ 331, Λ 667. †.

θέρος, τό (verg. θέρομαι), gen. -ευς η 118, warmte, vand. zomer Χ 151 (Il. alleen hier), tegenst. ὀπώρη μ 76 en χειμών η 118.

***Θερσί-λοχος** (θέρσος, z. het volg.), Paioniër, door Achilleus gedood Ρ 216, Φ 209 (v. Herw. Θηρσί-λοχος). †.

***Θερσίτης** (aiol. θέρσος = ion. θάρσος, verg. het vor. en Ἀλι-θέρσης, Πολυ-θερσεΐδης), voc. Θερσῖτ(α), leelijkste der Grieken voor Troje, wiens boze tong de aanzienlijkste mannen niet spaart; Odusseus brengt hem door stokslagen tot bedaren Β 212, 244, 246 (volg. H. Usener, der Stoff des griech. Epos. p. 42 sqq., oorsprkl. een wintergod). †.

θέσαν, z. τίθημι.

θέσκελος, -ον (θεός en κέλομαι), eig. door een god gewekt, vand. w o n d e r b a a r l i j k, alleen ἔργα Γ 130, λ 374, 610; neutr. **θέσκελον** als adv., (Ϝ)έ(Ϝ)ικτο δὲ θ. αὐτῷ Ψ 107. †.

†**θεσμός** (τίθημι), p l a a t s, λέκτροιο παλαιοῦ ψ 296.

†**Θέσπεια** (later Θεσπιαί), T h e s p e i a, stad in Boiotië (aan de Helikōn) Β 498.

θεσπέσιος, 3. (wschl. θεός en σεπ-, verg. ἐννέπω, ook θέσ-φατος), g o d d e l i j k, zowel in goede als in slechte zin, vand. ook g e d u c h t, o n t z a g l i j k, w o n d e r l i j k, ἀοιδή Β 600, Σειρῆνες μ 158, ἄντρον ν 363, βηλός Α 591, πλοῦτος Β 670 (verg. ι 434, Β 457), ἀχλύς η 42, νέφος Ο 669, λαῖλαψ ι 68, ἀλαλητός Σ 149, ὅμαδος Ν 797, ἠχή Θ 159, ἰαχή λ 43; φύζα Ι 2, φόβος Ρ 118; fem. dat. **θεσπεσίῃ** als adv., v o l g e n s g o d d e l i j k e b e s c h i k k i n g Β 367; hierbij adv. †**θεσπεσίως** Ο 637.

θεσπι-δαής, -ες (θέσπις en δαίω), g e w e l d i g b r a n d e n d, alleen πῦρ Μ 177, δ 418 (Od. alleen hier).

****θέσπις** (= θεσπέσιος), alleen acc. θέσπιν, g o d d e l i j k, h e e r l i j k, ἀοιδή α 328, θ 498, ἀοιδός ρ 385. †.

****Θεσπρωτοί** (θεός en ΠΟΡ-), volksstam in (het zuiden van) Èpeiros ξ 315, π 65, ρ 526, τ 271 (verg. Vürth. p. 207: «*apparet... Thesprotiam terram fabulosam, remotam, occidentalem, antiquis fuisse regnum Hadis inferorum regis*»; z. ook Λευκάς, bovendien Paus. I 17, 5, Prop. I 11, 3; ook υ 61 sqq., Ζ 345 sqq.?).

†**Θεσσαλός,** zoon van Hèraklès, vader van Feidippos en Antifos Β 679.

***Θεστορίδης,** acc. -ην, zoon van Θέστωρ (z. daar) *a*) = K a l c h ā s Α 69. — *b*) = A l k m ā ō n Μ 394. †.

Θέστωρ, -ορος (verg. θέσσαντο· ἐξήτησαν, ἱκέτευσαν Hèsuch.) **1)** Trojaan, zoon van Ènops, door Patroklos gedood Π 401. — **2)** z. Θεστορίδης.

θέσ-φατος, 3. (θεός en φημί, verg. θεσπέσιος en θέσ-κελος) **1)** door een god verkondigd, b e s c h i k t (verg. *fatum*) Θ 477, τινί δ 561; vand. neutr. **θέσφατον** als subst., b e s l u i t der goden, g o d s p r a a k Ε 64, λ 151; παλαίφατα, aloude voorzeggingen ι 507. — **2)** = θεσπέσιος, alleen ἀήρ η 143 (verg. 42, T. L. Agar χύτ' ἀθέσφατος i. p. v. χύτο θέσφατος).

Θέτις, gen. -ιδος, dat. Θέτῑ Σ 407, acc. Θέτιν, voc. Θέτις (de meeste handschriften Θέτῑ) en Θέτι Ω 104, een van Nèreus' dochters Α 538 (verg. ἁλοσύδνη), bij Pèleus Σ 84 sqq. moeder van Achilleus Α 351; zij bemint haar zoon teder en smeekt Zeus de belediging hem aangedaan te wreken Α 503 sqq.; Hèfaistos verzoekt zij een wapenrusting voor hem te maken Σ 142 sqq.; na zijn dood verschijnt ze in het kamp der Achaiërs ω 47 sqq.; Zeus is haar zeer genegen, want eens, toen de goden hem wilden boeien, heeft zij hem die schande bespaard Α 397 sqq.; zij woont in de diepte der zee Α 358, Σ 35 sq., maar heeft haar zoon zelf in het huis van Pèleus opgevoed Α 396, 414, 418, Π 574, Ξ 57 (anders v. L. Comm. Homm. p. 109 sqq.); als godin der zee neemt zij Dionūsos Ζ 136 en Hèfaistos Σ 398 op. Epitheta: ἀργυρόπεζα, ἠύκομος, καλλιπλόκαμος, τανύπεπλος.

θέω (θέϜω) en (metri causa) **θείω** (skt *dhávatē*, loopt, verw. met ned. *dauw*), praes. θέεις enz., coni. 3. sing. θείῃ, θέῃσιν, inf. θέειν, en θείειν, impf. ἔθει(-ε'), ἔθεεν, θέε(ν), θέον, iter. θέεσκον, fut. θεύσεαι, θεύσεσθαι **1)** van mensen en dieren, l o p e n, r e n n e n, i j l e n, ook met πόδεσσι Ψ 623, ποσί θ 247 (Nck inf. θεέμεν i. p. v. θέομεν); μετά τινα Κ 63, ἀμφί τινα Ζ 238, πὰρ Σιμόεντι Υ 53; πολέος πεδίοιο, door Δ 244 enz.; περὶ τρίποδος, om (van paarden) Λ 701; περὶ ψυχῆς Ἕκτορος Χ 161; dikwijls part. verbonden met andere verba, ἦλθε θέων, hij kwam snel (tegemoet) lopen Ζ 54, 394; ἷξε θέων (van den v a r e n d e n Menelāos) γ 288; θέων παρέστη Ο 649. — **2)** overdr., van dingen *a*) van zich in beweging bevindende voorwerpen, een schip, κατὰ κῦμα Α 483, een rollende steen Ν 141, een pottebakkersschijf Σ 601, een diskos, ἀπὸ χειρός θ 193. — *b*) van niet in beweging zijnde dingen, een langs de rug lopende ader Ν 547; ook ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος Ζ 118, verg. 320, Υ 275, ω 208.

***θεώ-τερος,** 3. (θεός, verg. ἀγρό-τερος), g o d d e l i j k, αἱ (nl. θύραι) πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι, v o o r d e g o d e n b e s t e m d ν 111 (verg. Menge, Ithaka, p. 21).

Θῆβαι en **Θήβη** (kar. τάβα, burgrots, Kretschm.) **1)** stad in Boiotië, tw. T h i v a, gesticht door Amfīōn en Zèthos ο 263, bewoond door de Kadmeioi Κ 288, verg. Δ 385 (door de Epigonen verwoest, zodat geen Thebanen deel nemen aan de troj. oorlog, verg. Ὑποθῆβαι); toespelingen op

de theb. heldensagen, z. Ἀλκμήνη, Ἡρακλῆς, Τυδεύς, Διομήδης, Οἰδιπόδης, Ἐπικάστη, Τειρεσίης, Ἐτεοκλήειος; volgens Leaf, Hom. and Hist. p. 226, was Thèbai «*left in the hands of the old possessors, the Kadmeans — the Boeotian name was not yet introduced —, but the Kadmeans were never reckoned among the Achaian community, refusing adoption by the newcomers*»); Θήβησι, in Th. Ξ 114; hierbij adv. †**Θήβασδε,** naar Th. Ψ 679. Epitheta: ἑπτάπυλος, εὐρύχορος, ἐυστέφανος, πολυήρατος. — **2)** stad in Egypte (alleen plur.), beroemd om haar rijkdom δ 126 sq., ἑκατόμπυλοι Ι 383 (verg. Hall. p. 268. 3: «*This passage depicts a state of magnificence at Thebes which in the ninth century was becoming a memory, and in the eighth had passed away, after the destruction of the city by the contending Ethiopians and Assyrians*»). †. — **3)** *stad in het troj. land, meestal sing., plur. alleen dat. Θήβησι, te Th. Χ 479; door Kilikiërs bewoond Ζ 416 (ὑψίπυλος), aan de voet van de berg Plakos (vand. Ὑποπλακίη), residentie van Èëtiōn, den vader van Andromachè Α 366, Χ 479, verwoest door Achilleus Α 366 sq., Β 691 (volgens Leaf, Troy p. 213 sqq., wschl. het tw. E d r e m i d, ± 10 K.M. ten N. van het oude Adramutteion).

***Θηβαῖος** (Θῆβαι **1**), T h e b a a n, bewoner van Thèbai κ 492.

†**Θηβαῖος** (Θῆβαι **3**), Trojaan, vader van Ėniopeus Θ 120.

Θήβασδε, z. Θῆβαι **1**.

Θήβη, z. Θῆβαι.

***θήγω** (verw. met eng. *dagger*), praes., med. aor. θηξάσθω *a*) act., w e t t e n, s c h e r p e n, ὀδόντας Λ 416, Ν 475. — *b*) med., voor zich w e t t e n, δόρυ, zijn speer Β 382. †.

θηέομαι (verg. 1. θάομαι; ion. = att. θεάομαι), opt. θηοῖο [v. L. θηέοιο (⏑ ⏑ — ⏑) Ω 418, impf. θηεῖτο, 1. plur. ἐθηεύμεσθα (-εόμεσθα), 3. plur. θηεῦντο (v. L. zo mogelijk ᾽θηέοντο ⏑ ⏑ — ⏑), aor. θηήσαο, -ατο, (ἐ)θηήσαντ(ο), opt. θηήσαιο, -το, 3. plur. θηησαίατο (verg. 1. θάομαι), m e t b e w o n d e r i n g g a d e s l a a n, b e w o n d e r e n, ἔργον Η 444, β 13, πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ ε 76; ook θηεῦντό τε θάμβησάν τε Ψ 728, μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν θαύμαζε δὲ θυμῷ θ 265; θηήσαιτο ἰδὼν ε 74; met afhank. zin, οἷον ἐερσήεις κεῖται Ω 418.

θήης, z. τίθημι.

†**θηητήρ** (θηέομοι), b e w o n d e r a a r, k e n n e r, τόξων φ 397 (a. l. θηρητήρ).

θήιον, z. θέειον; **θήλεας,** z. θῆλυς.

†**θηλέω** (θάλλω), impf. θήλεον, t i e r e n, met gen., λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου, waren vol van ε 73.

θῆλυς, θήλεια, θῆλυ, ook 2. (verw. met 2. θάομαι) **1)** eig. zogend, vand. v r o u w e l i j k, van het vrouwelijk geslacht (tegenst. ἄρσην), θήλεια θέα, godin Θ 7; van dieren, θήλεας ἵππους Ε 269, ὄιν Κ 216, σύες ξ 16; θῆλυς ἀυτή, vrouwengeschreeuw, gegil ζ 122. — **2)** f r i s, ἐέρση ε 467.

θηλύ-τερος (θῆλυς, verg. ἀγρό-τερος), alleen θηλύτεραι θεαί en γυναῖκες, eig. de vrouwelijke, d.i. de z w a k k e, in tegenst. tot het sterke geslacht der mannen Θ 520 (Il. alleen hier), θ 324.

†**θημών,** -ῶνος (τίθημι), h o o p, ἠίων ε 368.

θήν (verg. att. δήπου-θεν, δῆ-θεν), enklitische partikel, tot uitdrukking van een subjectieve overtuiging, z e k e r w e l, steeds iron. Ν 620, Πηλεὺς θήν μοι γυναῖκά γε μάσσεται αὐτός (of Πηλείδης οἷ?) Ι 394; versterkt ἦ θήν (που), v o o r w a a r . . . w e l (z e k e r w e l) Λ 365, (Ν 813); οὔ θην, w e l n i e t Β 276, οὐ θην δή, verg. δή **III**, οὐ μέν θην, t o c h z e k e r n i e t Θ 448, ε 211; καὶ γάρ θην Φ 568; ἐπεί θην π 91.

θήρ, -ός, ὁ (lat. *ferus*), w i l d d i e r, r o o f d i e r ε 473, vooral leeuw Γ 449, Κ 184.

***θηρευτής** (θηρεύω), j a c h t-, κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Μ 41, κυσὶ θηρευτῇσι Γ 449. †.

†**θηρεύω** (θήρ), part. -οντα, j a g e n τ 465.

θήρη (θήρ) **1)** j a c h t Ε 49. — **2)** v a n g s t, b u i t ι 158.

θηρητήρ, -ῆρος en †**θηρήτωρ,** -ορος Ι 544 (θηράω), j a g e r Α 292, ἄνδρες θηρητῆρες Μ 170, κοῦροι Ρ 726, αἰετὸς θηρητήρ Φ 252; overdr., τόξων φ 397 (a. l. θηητήρ).

****θηρίον** (θήρ), wild d i e r, van een hert, μέγα θηρίον κ 171, 180. †.

[**Θηρσίλοχος,** z. Θερσίλοχος].

†**θής,** θητός, d a g l o n e r, de θῆτες zijn vrije, maar arme lieden, die zich bij de grondeigenaars voor een bepaalde vergoeding verhuren om het land te bewerken, naast δμῶες δ 644 (verg. σ 356 sqq.).

θησαίατο, z. 1. θάομαι.

θήσατο, z. 2. θάομαι.

Θησεύς, zoon van Aigeus Α 265, voert Ariadnè naar Athene λ 322, 631. †.

θῆσθαι, z. 2. θάομαι.

θητεύω (θής), inf. θητευέμεν, aor. θητεύσαμεν, (als d a g l o n e r) d i e n e n of w e r k e n, τινί, bij iemand Φ 444, λ 489; abs. σ 357. †.

-θι, suffix van de locat., duidt, met nomina en pronomina verbonden, de plaats aan, waar iem. of iets zich bevindt, b.v. οἴκοθι γ 303, ἄλλοθι β 131, αὐτόθι Π 294;

'Ιλιόθι πρό Θ 561, οὐρανόθι πρό Γ 3; van tijd, ἠῶθι πρό ζ 36.

θίς, θῑνός, ὁ (miss. verw. met ned. *duin*) **1)** strand Ψ 693, β 408, meestal met θαλάσσης of ἁλός verbonden, alleen sing. dat. en acc. A 34, ζ 94. — **2)** †hoop, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν πυθομένων μ 45.

†**Θίσβη,** stad in Boiotië, πολυτρήρων B 502.

θλάω, aor. ἔθλασσε en θλάσσε, breken, verbrijzelen, κοτύλην E 307, κυνέην M 384, ὀστέα σ 97. †.

θλίβομαι, z. φλίβομαι.

θνήσκω (anderen θνῄσκω), praes., impf. θνῆσκον, fut. inf. θανέεσθαι, aor. II θάνον, ἔθανεν enz., coni. 3 sing. θάνῃσ(ι), inf. θανέειν(-έμεν) en θανεῖν H 52, perf. τέθνηκε, τεθνᾶσι, opt. τεθναίην enz., imper. τέθναθι, τεθνάτω, inf. τεθνάμεν(αι), part. τεθνηώς, -ῶτος (P. Cauer aiol. -οντος) enz. en (zelden) -ότος enz., dat. τεθνεῶτι (met suniz.) τ 331 (Fick τεθνηότ' i. p. v. τεθνεῶτι γ'), fem. τεθνηυῖαν δ 734 **1)** sterven, gedood worden, θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν H 52; θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ λ 412; ὑφ' Ἕκτορος A 243; ὑπὸ χερσίν τινος O 289; θανόντες, zij die dood gegaan zijn Π 457. — **2)** perf., gestorven zijn, dood zijn (tegenst. ζῆν) β 132, βουλοίμην κε . . . τεθνάμεν, ik wilde liever dood zijn π 107, εἰ ἔλθοι τεθνηώς P 161; ook νεκροὺς τεθνηῶτας Z 71, verg. μ 10 (en καταθνήσκω).

θνητός, 3. (θνήσκω), sterfelijk N 322, ἄνδρες K 403, βροτοί γ 3, θνητὴν γυναῖκα λ 244; θνητοί, de stervelingen (tegenst. ἀθάνατοι) M 242.

Θόᾱς, -αντος (θέω, verg. Eur. I. T. 32) **1)** zoon van Andraimōn, aanvoerder der Aitoliërs B 638, ξ 499 (Od. alleen hier). — **2)** *koning van Lèmnos Ξ 230, Ψ 745. †. — **3)** †Trojaan, gedood door Menelāos Π 311.

†**Θόη** (θοός), een van Nèreus' dochters Σ 40.

†**θοινάομαι** (θοινή), aor. inf. θοινηθῆναι, onthaald worden δ 36.

****θόλος** (θάλαμος), koepel, rond gebouwtje in een hoek van de αὐλή χ 442, 459, 466 (wschl. met Krause, Knight, Joseph e.a. bestekamer, verg. A. Semenov, N. Jahrb. f. d. kl. Alt. 1912 p. 226 sqq., die vermoedt dat door verwisseling van θόλος, kuil en θολός, modder de bet. «Abzugsgrube» ontstond).

θοός, 3. (θέω), vlug, snel *a*) vooral van krijsglieden, vlug, wakker (in de strijd, terwijl van het lopen ταχύς of ὠκύς wordt gebruikt), Ἄβαντες B 542, Ἄρης E 430; ook met inf., θοὸς ἔσκε μάχεσθαι E 536; νῦν θοοὶ ἔστε Π 422. — *b*) van voorwerpen, χείρ M 306, βέλος χ 83, ἅρμα λ 533, μάστιξ P 430; θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα (gebruikt snel) θ 38; vaak als epith. van νηῦς γ 61, A 12 [zelfs νηυσὶ θοῇσιν (als één begrip) ὠκείῃσι η 34 (volg. Fick: spits, verg. o 299)]; νὺξ θοή, de snelle, d.i. de vlug voorbijgaande nacht (tegenover de dag met al zijn werk en bewust-handelen, Mw.; volg. anderen de zich snel verbreidende of de snel invallende nacht, daar de schemering in het zuiden kort duurt) K 394, μ 284; θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν Ω 653 (of ἰών διὰ ν. μ.?); νῆσοι, de puntige (verg. θοόω) o 299 (bedoeld worden, verg. Strab. VIII 3. 26, de Νῆσοι ὀξεῖαι van de Echinaden, waarvan er één nog Oxia heet, aan de ingang van de Golf van Korinthe); hierbij adv. **θοῶς** Γ 325, ε 243.

†**θοόω,** aor. I ἐθόωσα, scherp maken, een punt maken aan, ἄκρον (ῥόπαλον) ι 327.

θόρε, -ών, z. θρώσκω.

θοῦρος (volgens Be. verw. met θόρνυται, spuit), alleen masc. sing. nom. en acc. en van fem. **θοῦρις** sing. gen. θούριδος en acc. θοῦριν, aanstormend, onstuimig, masc. steeds als epith. van Arès E 30; fem. alleen ἀσπίς Λ 32, αἰγίς O 308; ook ἀλκή Θ 262, δ 527 (Od. alleen hier).

θόωκος, z. θῶκος.

Θόων, -ωνος (θοός) **1)** †Trojaan, zoon van Fainops, broeder van Xanthos, door Diomèdès gedood E 152. — **2)** †Trojaan, door Odusseus gedood Λ 422. — **3)** *Trojaan, die met Asios op het kamp aanvalt M 140 en door Antilochos gedood wordt N 545. — †. **4)** † een van de Faièkes θ 113.

θοῶς, z. θοός.

†**Θόωσα** (θοός), nimf, dochter van Forkus, moeder van Polufèmos α 71.

***Θοώτης** (θοός), voc. Θοῶτα, heraut van Menestheus M 342 sq. †.

†**Θρασίος** (θράσος), Paioniër, door Achilleus gedood Φ 210.

†**θράσος,** τό (= θάρσος), onverschrokkenheid Ξ 416 (Z 126 Menrad θράσεϊ i. p. v. θάρσει, P 573 v. Christ θράσεος i. p. v. θάρσευς).

Θρασύδημος, z. Θρασύμηλος.

***θρασυ-κάρδιος** (καρδίη), stoutmoedig K 41, N 343. †.

θρασυ-μέμνων (μέδομαι, verg. 'Αγαμέμνων), alleen acc. -ονα, stoutmoedig, epith. van Hèraklès E 639, λ 267. †.

Θρασυ-μήδης, -εος (μῆδος), zoon van Nestōr, aanvoerder der achaiïsche wachters I 81; zijn behouden thuiskomst blijkt uit γ 39, 414, 442.

†**Θρασύ-μηλος** (1. μῆλον), wagenmenner

van Sarpèdōn, door Patroklos gedood Π 463 (a. l. Θρασύδημος).

ϑρασύς, -εῖα (verg. ϑάρσος), o n v e r s c h r o k k e n, epith. van helden Θ 126, vooral van Hektōr M 60; ook χεῖρες Λ 553, ε 434 en πόλεμος Z 254, δ 146; v e r m e t e l κ 436.

ϑρέξασκον, z. τρέχω.

***ϑρέπτρα,** τά (= ϑρεπτήρια, van τρέφω), l o o n v o o r d e o p v o e d i n g, alleen οὐδὲ τοκεῦσιν ϑρέπτρα φίλοισ' ἀπέδωκε, het loon voor de opvoeding vergoeden Δ 478, P 302, †.

ϑρέψα, z. τρέφω.

***Θρηίκιος,** 3. (Θρηΐκη), t h r a c i s c h (uit, van Thrèikè), ξίφος N 577, φάσγανον Ψ 808, ἵπποι K 559; πόντος Ψ 230, Σάμος (het latere Σαμοϑρᾴκη) N 13. †.

***Θρῆιξ** en **Θρῇξ,** van het eerste Θρήικα, -ες, -ας, van het tweede Θρῇκες, -ας, Θρηκῶν [v. L. Θρήικες (⏑ ⏑ —) enz., Nck. Θρέικες enz.; E 462 staat de eerste lettergreep van Θρηκῶν in arsi., Brandr. λαῶν], T h r a c i ë r, bewoner van Thrèikè B 595, Δ 519, ἱπποπόλοι N 4, ἀκρόκομοι Δ 533; de Thraciërs zijn bondgenoten der Trojanen B 844.

Θρῄκη [v. L. Θρηίκη (⏑ ⏑ —), Nck Θρεΐκη, verg. Θρῆιξ], T h r a c i ë (landschap ten noorden van de Aigaiïsche Zee) N 301, Y 485, wijnland I 72, ἐριβῶλαξ Λ 222; hierbij adv. **Θρῄκη-ϑεν,** u i t T h r. I 5, 72, **Θρῄκην-δε,** n a a r T h r. ϑ 361. †.

ϑρηνέω, alleen impf. ϑρήνεον, e e n k l a a g l i e d o f l i j k z a n g z i n g e n, abs. ω 61; ἀοιδήν Ω 722. †. Van

†**ϑρῆνος** (miss. verw. met ϑρέομαι, ϑρόος, ned. *dreunen*), k l a a g l i e d, l i j k z a n g Ω 721.

ϑρῆνυς (verg. att. ϑρᾶνος, verw. met ϑρόνος en met lat. *fretus, firmus*), acc. -υν, dat. -υι (samengetrokken) ρ 504 *a*) (v o e t)- b a n k, gewoonl. vastgemaakt aan de ϑρόνος of κλισμός of κλισίη Ξ 240, δ 136, τ 57, echter ook wel los ρ 409. — *b*) (v o e t)- b a n k van den stuurman, dwars door het schip, vóór en iets lager dan het achterdek O 729 (Leaf² denkt aan een soort van brug tussen voor- en achterdek).

Θρῇξ, -ηκός z. Θρῆιξ.

****ϑριγκός,** k r o o n l i j s t, r a n d (boven aan een muur), κυάνοιο η 87, verg. plur. ρ 267. †.

†**ϑριγκόω** (ϑριγκός), aor. ἐϑρίγκωσεν, van boven m e t e e n r a n d o m g e v e n, αὐλὴν ἀχέρδῳ, met ἀχ. omplanten, zodat het loof een rand om de hof vormt ξ 10.

****Θρῖνακίη** (ϑρῖναξ, drietandige vork; volg. Ehrl. p. 140 sqq. verw. met τέρϑρον, uiterste punt), T h r i n a k i è, onbewoond (μ 135) mythisch eiland, alleen weide voor de runderen van Hèlios λ 107, μ 127, 135 (volg. de ouden = Sicilië, volg. v. Wilam., Homm. Unterss. p. 168 = Peloponnèsos, volg. A. Herrmann Lampione bij Malta). †.

ϑρίξ, τριχός, ἡ, h a a r (z. ook κόμη, χαίτη), van mensen en dieren ν 399, Θ 83; κάπρου, borstels T 254; ἀρνῶν ἐκ κεφαλῆς τάμνε τρίχας (met dit vooroffer van haar wordt symbolisch het leven gewijd, verg. γ 466, ξ 422) Γ 273; haaroffer bij de begrafenis (oorsprkl., omdat het haar als zetel van kracht en leven beschouwd werd, om den dode gunstig te stemmen door het offeren van een belangrijk deel van het lichaam) Y 135 sq., verg. 146 (waar het haar aan een riviergod beloofd wordt).

†**Θρόνιον,** stad der (epiknemidische) Lokriërs aan de Boagrios B 533.

†**ϑρόνον** (verw. met lat. *frons*), plur. ϑρόνα, wschl. b l o e m e n X 441 (in een weefsel, verg. Studn. p. 54).

ϑρόνος (verg. ϑρῆνυς), z e t e l, s t o e l, vooral hoge a r m s t o e l met leuning en voetbank Θ 442, δ 51; om de zitplaats zacht te maken spreidt men er λίς α 130 ῥήγεα κ 352, κώεα ρ 32, τάπητες υ 150 over. Epitheta: ἀργυρόηλος, δαιδάλεος, καλός, ξεστός, περικαλλής, σιγαλόεις, ὑψηλός, φαεινός, χρύσεος. Verg. ook δίφρος **2**, κλισμός.

†**ϑρόος** (verg. ϑρῆνος), g e r o e p, t a a l Δ 437.

†**ϑρυλίσσω** (Be. -ίζω; verw. met ϑραύω), pass. aor. ϑρυλίχϑη, s t u k s t o t e n, μέτωπον Ψ 396.

†**Θρυόεσσα** (ϑρύον), hooggelegen stad = Θρύον Λ 711.

†**ϑρύον,** b i e s Φ 351.

†**Θρύον,** grensplaats der Puliërs in 't gebied van Nestōr, aan de Alfeios B 592 (verg. Θρυόεσσα).

ϑρώσκω (anderen ϑρῴσκω; verw. met ϑοῦρος), praes., impf. ϑρῶσκον, aor. ἔϑορε, ϑόρε enz. *a*) s p r i n g e n, ἐκ δίφροιο Θ 320, ἀπὸ λέκτροιο ψ 32, χαμᾶζε K 528, ἐπ' ἄλλον (nl. ἵππον) O 684; κατὰ κῦμα, s c h i e t e n (van een vis) Φ 126; κὰδ δ' ἔϑορ' ἐς μέσσον Δ 79; overdr., van dingen, s p r i n g e n, v l i e g e n, van een pijl O 314, van erwten en bonen N 589, van een scherf, ἐκ δὲ κλῆρος ϑόρε Ψ 353, verg. κ 207, H 182. — *b*) a a n s p r i n g e n, a a n s t o r m e n, tot de aanval, ἐπί τινι, op iemand Θ 252, ook ἐν βουσί E 161.

***ϑρωσμός** (anderen ϑρῳσμός; ϑρώσκω, verg. lat. *saltus* bij *salire*), springend terrein, h o o g t e, ϑρωσμὸς πεδίοιο, in de troj. vlakte bij de Skamandros K 160, Λ 56, Y 3. †.

ϑυγάτηρ (skt *duhitár-*, ned. *dochter*), gen.

enz. θῡγατέρος en θυγᾰτρός enz., plur. gen. θυγᾰτρῶν, dat. θῡγατέρεσσιν Ο 197, d o c h t e r Α 538, α 52; Διὸς θ. = Athènè γ 337.

θυέεσσιν, z. θύος; **θυείης,** z, θυήεις.

θύελλα, ἡ (θύω), s t o r m(w i n d), w i n d (s t o o t) η 275, Ν 39; δεινῶν μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα ε 317, ἀνέμοιο θύελλα κ 54; πυρὸς ὀλοοῖο θύελλα, verderfelijke kokende branding(?) μ 68; ὥς τε νέφος ἠὲ θύελλα, (door een windvlaag opgejaagde) stofwolk Ψ 367; als demon(en) van de storm (= ἅρπυιαι, verg. υ 66 en 77), b.v. ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα εἰς ὄρος Ζ 346, παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρέψαντο θύελλαι δ 727 (steeds verseind, behalve η 275).

Θυέστης (θύος), ook Θυέστα Β 107, zoon van Pelops, broeder van Atreus, vader van Aigisthos Β 106, δ 517. †.

†**Θυεστιάδης,** zoon van Thuestès = A i g i s t h o s δ 518.

θυήεις (θύος; metri causa i. p. v. θυόεις; v. L. θυείης), v o o r b r a n d o f f e r s, βωμός, brandofferaltaar (volg. P. Stengel p. 4; volg. anderen: met rijkelijke brandoffers) Θ 48, Ψ 148, θ 363. †.

†**θυηλή** (θύω), b r a n d o f f e r, alleen plur. acc. θυηλάς, de stukken die voor de goden verbrand moeten worden Ι 220.

θυίω, z. θύω **I**.

θῡμ-αλγής, 2. (θυμός en ἄλγος), het hart g r i e v e n d, n i j p e n d, χόλος Δ 513, λώβη ω 326, μῦθος π 272, δεσμός χ 189, κάματος υ 118.

θῡμ-ᾱρής, 2. (verg. θυμήρης; θυμός en ἀραρίσκω, verg. δ 777), h e t h a r t b e h a g e n d (naar zijn zin), d i e r b a a r, ἄλοχος Ι 336, ψ 232; σκῆπτρον ρ 199. †.

†**Θυμβραῖος,** Trojaan, door Diomèdès gedood Λ 320. Van

†**Θύμβρη** (θύμβρα, bonekruid), streek of vlakte in het troj. land (aan de Thumbrios, een zijrivier van de Skamandros, tw. K e m e r S u) Κ 430.

†**θῡμ-ηγερέω** (ἀγείρω), praes. part. -ηγερέων, leven verzamelen, b i j k o m e n η 283, verg. ἐσαγείρετο θυμόν Ο 240 (Kraus ἐκ δὲ πεσὼν θυμηγέρεον, kwam ik langzamerhand bij).

†**θῡμ-ηδής,** -ές (ἦδος, ἁνδάνω), h e t h a r t v e r h e u g e n d π 389 (Bekk. θυμήρε' i. p. v. θυμηδέ').

†**θυμ-ήρης,** -ες (ion. = θυμαρής), a a n g e n a a m, θυμῆρες (neutr.) κεράσασα, een behaaglijk mengsel bereid hebbend κ 362 (verg. ook θυμηδής).

***θῡμο-βόρος,** 2. (βιβρώσκω, verg. δημοβόρος), leven verterend, d o d e l i j k, ἔρις Η 210.

†**θυμο-δακής** (δάκνω), het hart bijtend, g r i e v e n d, μῦθος θ 185.

†**Θυμ-οίτης** (οἴ-σω, verg. Φιλ-οίτιος), aanzienlijk Trojaan Γ 146.

θῡμο-λέων, alleen sing. acc. -οντα, m o e d i g a l s e e n l e e u w Ε 639, δ 724.

***θῡμο-ρραιστής** (ῥαίω, verg. κυνο-ραίστης), h e t l e v e n v e r n i e t i g e n d, θάνατος Ν 544, δηίων Π 591 (gen. -τέων met suniz.).

θῡμός (skt *dhūmás*, lat. *fumus*, verg. θύω), eig. (bloed)damp, vand. **1)** l e v e n, z i e l (verg. ψυχή **1**), φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέρω Ε 155, αἴ κέ σε ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι Υ 436, τάχα κέν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ Α 205, ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα Ζ 16, μή με δαμάσῃ θυμόν ε 468, ἐπεί κε λίπῃ ὀστέα θυμός λ 221, θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω Η 131, μελέων ἐξείλετο θυμόν λ 201, θυμὸν ἀποπνείων Δ 524; ook van dieren Γ 294; b e z i n n i n g, b e w u s t z i j n, νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν Ο 240, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Χ 475, ε 458 (verg. θυμηγερέω, ψυχή **1** en het att. λιποθυμία; anders Δ 152, z. **2** *a*). — **2)** b i n n e n s t, h a r t, g e m o e d, πρόφρων Θ 39, ἵλαος Ι 639, θεουδής τ 364, ὑπέρβιος Σ 262 enz.; ἐμὸν θυμὸν γνώσεαι π 309; ἕνα θυμὸν ἔχοντε γ 128, ἶσον θυμὸν ἔχοντε Ν 704, tegenst. δίχα θυμὸν ἔχοντες Υ 32, verg. Φ 386; vand. *a*) als zetel van gemoedsaandoeningen, δόκησε σφίσι θυμὸς ὥς ἔμεν, zo scheen hun gemoed te zijn (z. δοκέω **2**) κ 415; ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς πατρὸς κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι Ι 462; van toorn, χόλος ἔμπεσε θυμῷ Ι 436, verg. 635; χωόμενον κατὰ θυμόν Α 429, νεμέσσηθεν ἐνὶ θυμῷ Β 223, θυμὸν (acc. part.) χολώθῃ Δ 494, ἀπειλήσω τόγε θυμῷ (in ernst) Ο 212; van medelijden, ἐλέησα θυμῷ λ 55; van liefde en genegenheid, ἐκ θυμοῦ φιλέων Ι 486, ἀπὸ θυμοῦ ἐμοὶ ἔσεαι Α 562 (verg. ἀποθύμιος), σοὶ ἐκ θυμοῦ πεσέειν Ψ 595; van vreugde, χαίρει ἐν θυμῷ Ω 491, σοὶ μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη Ψ 600, μείδησε θυμῷ υ 301, πεσσοῖσι θυμὸν ἔτερπον α 107, φόρμιγγι θυμὸν ἔτερπεν Ι 189; van verdriet, θυμὸν ἔδοντες ι 75, verg. Ζ 202; ἐμοὶ κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ Ζ 524; ὀδυνάων αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν δ 813; van moed, θυμῷ τολμήεντι Κ 205, θυμὸς ἀγήνωρ Μ 300 (van een leeuw), τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος α 320, οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη Δ 152, εἰς ὅ κεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε κ 461; van angst, Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν Η 216 (verg. Ν 280), πᾶσι παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός Ο 280 (lafheid, κακὸς θυμός Ε 643); van wil, wens, begeerte, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ θ 571 (daarnaar υ 304), πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων Ψ 370, μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι ο 66, ἤθελε θυμῷ εἰσιδέειν Π 255, Ἕκτορί οἱ

θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Ο 596, τοὶ θυμός (nl. ἐστι) met inf. (uw hart u aanspoort) Ν 775, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγῃ Δ 263 (vand. ook ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ ε 95, πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος ρ 603), ἄρσαντες κατὰ θυμόν, naar mijn hart, d.i. naar mijn zin Α 136, verg. Ι 645 (en θυμαρής, θυμήρης), ᾧ θυμῷ εἴξασα, haar hart, d.i. haar verlangen ε 126, λ 105; ook δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ σ 323 en φέρει μειλίγματα θυμῷ κ 217 (voor haar, hun hart, d.i. naar haar, hun zin?). — *b*) als zetel van het denken, hart, geest, θυμῷ νοέω σ 228, νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ ξ 490, ὥσσοντο ἄλγεα θυμῷ Σ 224, ὄφρα πιστωθῆτον ἐνὶ θυμῷ φ 218, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε Ζ 51, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος ξ 150, γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα ἔργα θεῶν Π 119, μητρὶ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει π 73, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, ἠὲ μένω . . . ἦ τ 524, φράζετο θυμῷ Π 646, οἱ κακὰ μήσατο θυμῷ Ζ 157, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα κ 50, μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, kwam mij in de zin, in de gedachte μ 266; over ἐν θυμῷ βάλλειν en βάλλεσθαι z. βάλλω **A II 1** en **B 4**. — *c*) soms niet de zetel, maar de gemoeds- of geesteswerkzaamheid zelve, b.v. toorn ν 148, ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμόν Ι 637; overweging, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν ι 302.

θῡμο-φθόρος, -ον (φθείρω), van een pers., de ziel krenkend τ 323; van zaken, doodbrengend, dodelijk, θυμοφθόρα πολλά, nl. σήματα Ζ 169; φάρμακα β 329; overdr., ἄχος δ 716, κάματος κ 363. †.

θύνω (θύω **I**), stormen, rennen; κατὰ μέγαρον ω 449 (Od. alleen hier); vooral in de slag, λύκοι ὥς Λ 73, ἂμ πεδίον Ε 87, διὰ προμάχων Ε 250; ἄμυδις, bij hopen komen aanstormen Κ 524; θῦνον κρίνοντες Β 446.

†**θυόεις,** -εν (θύον), geurig, νέφος Ο 153.

†**θύον** (θύω), boom met welriekend hout, *thyia articulata* ε 60 (volg. Fellner p. 25 mastikboom, *pistacia lentiscus*, uit de bast waarvan een welriekend hars vloeit).

θύος (θύω, verg. θυηλή), alleen plur. -έων en -έεσσι, (brand)offer Ζ 270, Ι 499, ο 261. †.

θυο-σκόος (verw. met κοέω, lat. *cavere*, ned. *schouwen*), volg. P. Stengel (p. 4) priester die voor het verbranden van de offers zorgt (volg. anderen offerschouwer, die uit de θύεα voorspelt) Ω 221, φ 145, χ 318, 321. †.

†**θυόω** (θύον), welriekend maken, alleen pass. perf. part. τεθυωμένον ἔλαιον Ξ 172.

θύραζε (< *θύρασδε), adv., eig. naar de deur, vand. de deur uit Σ 29, δόμων ἐξῆγε θύραζε ο 465; in 't alg. ergens uit, naar buiten, ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε Ε 694; ἔκβασις ἁλὸς θύραζε, naar, op het land ε 410, verg. μ 254, Π 408 (ook Apul. Apol. 35 *motis flucticulis ultro foras evolvuntur*); ook uit de rivier naar de oever Φ 29, verg. 237, uit de legerplaats Σ 447.

†**θυρα-ωρός** (ὤρη, ὅρομαι; v. L. **θυραουρός,** verg. πυλα-ωρός), deurwachter, epith. van honden Χ 69.

****θυρεός** (eig. adi., nl. λίθος; θύρη), deursteen, steen die, in de uitgang geplaatst, als afsluiting dienst doet ι 240, 313, 340 (op de eerste en laatste plaats met suniz. v. L. vermoedt λίθον). †.

θύρετρα, τά, deur(vleugels) Β 415, σ 385, φ 49, χ 137. †.

θύρη (skt dual. *dvárāu*, lat. *fores*, ned. *deur*), plur. gen. θυρέων (met suniz.) φ 47, 191 en θυράων, sing. alleen Ω, α en χ **1)** deur (verg. ἱμάς j; κληίς **1** *c*; 1. κορώνη α; in 't bijz. H. Diels, Antike Technik^2 p. 40 sqq.), zowel van een vertrek Ξ 167, ζ 19 (z. v. L.), als van het huis en de hof Ω 553, π 344; meestal plur., uit twee vleugels (σανίδες) bestaande, dubbele deur, θύραι δικλίδες ρ 267; θύραι αὐλῆς of αὔλειαι (z. αὐλή **1** *b* en αὔλειος); ἐν θύρῃσι, in of bij de deur, op de drempel α 255 (z. ook πρῶτος *a*); προπάροιθε θυράων γ 407, ἷζε ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων ρ 339; dat. loc. θύρῃσι, buiten ρ 530 (v. L. θύρηφι); ἐπὶ of παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν, bij de deur, d.i. bij het paleis van Pr. Β 788, Η 346. — **2)** in 't alg., toegang, ingang (van een hol) ι 243, ν 109; hierbij instrum. ****θύρηφι** als adv., buiten, alleen ι 238, χ 220, = adv. †**θύρη-θι,** buiten (de zee) ξ 352 (verg. ε 410).

***θυσανόεις,** alleen fem. acc. -εσσαν, met kwasten versierd, epith. van de aigis Ε 738 enz. (ῡ metri causa, verg. ἀθάνατος). Van

***θύσανος,** alleen plur., kwast, aan de aigis Β 448 (verg. θυσανόεις) en de gordel van Hèrè Ξ 181. †.

†**θύσθλα,** τά (wschl. < *θύρσθλα, bij θύρσος), heilig gerei bij de dienst van Dionūsos, vooral thursosstaven (Schulze: *quasi instrumenta furendi sive bacchandi*) Ζ 134.

θύω (verg. skt *dhūnóti*, schudt, beweegt, ook θύελλα, θύνω, θύος, θυμός, lat. *fumus*), praes., impf. θῦε, aor. θῦσε, ἐθύσαμεν, inf. θῦσαι, in sterke beweging zijn, oorspr̄kl. vooral van rook, stof enz., vand. **I)** (Schulze e.a. **θυίω** < *θύσjω, verw. met lat. *furere*), stormen, razen, bruisen *a*) van de wind, λαίλαπι of σὺν λαίλαπι

μ 400, 408, van rivieren en golven Φ 324, μέγα ν 85, οἴδματι Φ 234; δάπεδον αἵματι θῦεν, de grond stroomde (anderen: dampte) van bloed λ 420. — *b*) van mensen, r a z e n, w o e d e n, ὀλοιῇσι φρεσί Α 342; ἔγχεϊ Π 699. — **II)** in rook doen opgaan, door verbranden o f f e r e n, ἄργματα θεοῖς ξ 446; ook zonder acc., τινί, een brandoffer brengen Ι 219; abs. ι 231. (**I** praes. en impf. ῡ, **II** υ, maar metri causa θῦε ο 222).

****θυ-ώδης,** -ες (θύον en ὀδ-, verg. ὄδωδα, lat. *odor*), naar θύον geurend, g e u r i g, θάλαμος δ 121, εἵματα ε 264, φ 52. †.

θωή (τίθημι), vastgestelde straf, b o e t e, θωὴν ἐπιθήσομεν, opleggen β 192; ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν Ν 669 (verg. Ψ 296 sq.). †.

θῶκος en ****θόωκος** β 26, μ 318 (< *θόϝακος, verw. met θαάσσω) *a*) z e t e l β 14; plur., z i t p l a a t s e n, v e r b l i j f p l a a t s μ 318, Θ 439. — *b*) z i t t i n g β 26, ο 468; hierbij adv. **θῶκόν-δε,** t e r v e r g a d e r i n g ε 3. †.

***Θῶν,** T h ō n, Egyptenaar, echtgenoot van Poludamna, die Menelāos en Helenè bij zich ontvangt δ 228.

***θωρηκτής** (θώρηξ), alleen plur. gen. -άων en dat. -ῇσιν, g e p a n t s e r d (volg. anderen g o e d g e w a p e n d), Τρώων Φ 277, Λυκίων πύκα θωρηκτάων Μ 317, Ἀργείοισι Φ 429.

***θώρηξ,** -ηκος, ὁ, k u r a s, p a n t s e r, h a r n a s Ε 99, Λ 234; de θ. van Agamennōn Λ 19 sqq., van Asteropaios Ψ 560—562, van Diomèdès Θ 194 sq. Epitheta: χάλκεος, ἀστερόεις, νεόσμηκτος, παναίολος, φαεινός, δαιδάλεος, ποικίλος, πολυδαίδαλος [oorsprkl. is het wschl. een soort linnen, wollen of lederen kuras, dan (ook reeds in de muk. tijd) met bronzen beslag, eindelijk (de ion. θώρηξ) een uit twee bronzen platen bestaand harnas (verg. ook γύαλον, χαλκοχίτων, χαλκεοθώρηξ, αἰολοθώρηξ, λινοθώρηξ); het is meestal niet mogelijk uit te maken waar het muk. kuras en waar het jongere ion. bronzen harnas bedoeld wordt; plaatsen als Δ 136 (vergeleken met 186 sq. en 213—216), Λ 436 (vergeleken met 457) enz. vermeerderen de onzekerheid. Volg. Reichel moet men, waar van de ion. θ. gesproken wordt, aan een historische dwaling denken: men wist nl. in een tijd, toen het pantser tot het onontbeerlijke wapen van een hopliet behoorde, niet meer dat het oude epos geen bronzen pantser kende. Daarom miste men het vooral in de uitvoerige schilderingen van gevechten. In de Od., waar het krijgsmansbedrijf een ondergeschikte rol speelt, wordt, zoals te verwachten is, geen melding van een harnas gemaakt (verg. α 256, σ 376 sqq., τ 32 sq., χ 110 sq., 122—125 = Ο 479—482; ook Ψ 798 sqq., Φ 50, Ε 4 sqq.); volgens Belzn. p. 43 zijn het «*rein poetische Motive die den Dichter* (*der Odyssee*) *bestimmen, die Art der Bewaffnung zu wechseln*»; verg. ook Murray p. 140 over de Ilias: «*We must take the poems as they stand. And, as they stand, the main impression is pretty clear. The surface speaks of the late Ionian fighting, the heart of the narrative is Mycenaean*»; dat de dichter een Ioniër was wordt vrij algemeen aangenomen; over de tijd, waarin hij zijn gedicht over het lang vóór hem liggende myk. tijdperk dichtte, is men het minder eens (verg. Bow. p. 253: «*all he knows of the Mycenaeans can be reduced to a few scraps of saga or to the survival of visible monuments*»].

θωρήσσω (θώρηξ), aor. θώρηξεν, coni. θωρήξομεν, pass. praes., impf. met en zonder augment, aor. θωρήχθησαν, inf. -θῆναι, part. -θέντες, med. fut. θωρήξομαι, aor. coni. θωρήξομαι Θ 376. **I)** act., van een kuras voorzien, vand. alg. u i t r u s t e n, τινά Β 11, τινὰ σὺν τεύχεσιν Π 155. — **II)** pass., z i c h u i t r u s t e n, dikwijls abs. Κ 78, Λ 715, μ 227, χ 139 (Od. alleen hier en ψ 369 met χαλκῷ); gewoonl. τεύχεσιν Ε 737 of σὺν τεύχεσιν Θ 530; δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι Π 40; Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον, om uit te trekken naar (tegen) de Ef. Ν 301; ἐς πόλεμον Θ 376; τινί, tot de strijd met iemand Η 101.

***θώς,** alleen plur. nom. θῶες, gen. θώων, gulzig roofdier, wschl. j a k h a l s, *canis aureus*, ὠμοφάγος Λ 479, naast panters en wolven vermeld; naar de kleur δαφοινός Λ 474.

I.

ἴα, ἰῆς, z. ἴος; **ἰά,** z. ἰός.

ἰαίνω (wschl. verw. met ἰάομαι), aor. coni. ἰήνῃ, imper. ἰήνατε, pass. praes., impf., aor. ἰάνθης, -η, coni. ἰανθῇς Τ 174 (v. L. vermoedt χαρήῃς), ἰανθῇ χ 59 **1)** v e r w a r m e n *a*) w a r m, h e e t m a k e n, pass. warm worden, ὕδωρ κ 359, ἀμφὶ πυρὶ χαλκόν θ 426. — *b*) w e e k m a k e n, κηρόν μ 175. — **2)** overdr., l a v e n, v e r k w i k k e n, v e r m u r w e n (pass. z i c h l a v e n enz.), θυμόν Ω 119, θυμόν τινι ο 379; gewoonl. pass., σφισι θυμὸς ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται ζ 156; τοῖο θυμὸς ἰάνθη Ψ 598, θυμὸς ἐνὶ φρεσίν, μετὰ φρεσίν, ἐνὶ στήθεσσιν ἰάνθη Ω 321; εἰς ὅ κε σὸν κῆρ ἰανθῇ χ 59; μέτωπον ἰάνθη, helderde op Ο 103; ook met acc. part., θυμόν, φρένας ψ 47, ω 382; σφιν ἰαίνομαι εἰσοράουσα, kijk er

met welbehagen naar τ 537. (ι, maar ἰανθῇ χ 53 metri causa).

†''**Ιαιρα,** een van Nèreus' dochters Σ 42.

ἰάλλω (misschien verw. met ἅλλομαι), praes., impf., aor. ἴηλα enz., s n e l u i t s t r e k k e n, w e r p e n, z e n d e n, ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλε ο 475, verg. β 316; ὀιστὸν ἀπὸ νευρῆφιν, afschieten Θ 300; vooral χεῖρας ἐπ' ὀνείατα, de handen snel naar de spijzen uitstrekken I 91, ook ἐπὶ σίτῳ κ 376; ἑτάροισ' ἐπὶ χεῖρας ι 288; περὶ χερσὶ δεσμόν, een boei om de handen slaan O 19; ἐπὶ (adv.) δεσμὸν ἴηλον, maak er een knoop aan θ 443, verg. φ 241 (en Hèr. III 123); ἰάλλειν τινὰ ἀτιμίῃσιν (= εἰς ἀτιμίας) ν 142 (verg. ο 198).

*'**Ιάλμενος,** zoon van Arès en Astuochè, aanvoerder der Boiōtoi uit Orchomenos en Asplèdōn B 512, I 82. †.

*'**Ιαμενός,** trojaans held, gedood door Leonteus M 139, 193. †. (ῑ).

†'**Ιάνασσα** (Ϝιϝ.), een van Nèreus' dochters Σ 47.

†'**Ιάνειρα** (Ϝιάν.), een van Nèreus' dochters Σ 47.

ἰάομαι (verw. met skt *iṣáyati*, is fris, levendig, lat. *ira*), impf. ἰᾶτ'(-άετ'), fut. ἰήσεται, aor. ἰήσατο enz., h e l e n, τινά E 904, ὀφθαλμόν ι 525. (ῑ).

†'**Ιάονες,** aiol. voor ''Ιωνες, I o n i ë r s, d.w.z. A t h e n e r s N 685 (z. ook 'Ιωνία).

†'**Ιαπετός,** Titaan Θ 479. (ῑ).

ἰάπτω (volg. Be. verw. met ἴπτομαι), w e r p e n, alleen coni. ἰάπτῃς, -ῃ, verbonden met κατά, b e d e r v e n, ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ β 376, verg. δ 749; bovendien (volg. K. Meister) pass. aor. ἐάφθη (a. l. ἑάφθη), v a l l e n, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑ., viel op hem N 543, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑ. Ξ 419. †.

'**Ιάρδανος** (volg. Olshausen hebr. *jardēn*, de neerkomende, verg. *Jordaan*, volg. Fick oorsprkl. ludisch) **1)** rivier in Èlis H 135. — **2)** rivier op Krètè γ 292. †.

'Ιασίδης,** -ᾱο, zoon van Īasos *a*) A m f ī ō n λ 283. † — *b*) D m è t ō r ρ 443. †. (ῑ).

†'**Ιασίων,** -ωνος, bemind door Dèmètèr, door Zeus met de bliksem gedood ε 125. (ῑ).

†''**Ιασον** ''Αργος, wschl. P e l o p o n n è s o s σ 246. Verg. 1. ''Αργος **2** *c*. (ῑ).

''**Ιασος 1)** koning van Orchomenos, vader van Amfīōn, z. 'Ιασίδης **1**. — **2)** zoon van Sfèlos, aanvoerder der Atheners, door Aineiās gedood O 332, 337. — **3)** vader van Dmètōr, z. 'Ιασίδης **2**. †. (ῑ).

ἰαύω (verwantschap met ἄεσα, z. daar, wordt door Be. bestreden), praes., impf. ἴαυον, -ε, -ον, iter. ἰαύεσκεν, -ον, aor. inf. ἰαῦσαι, s l a p e n, ἐν κλισίῳ ω 209 (v. L. ἦδ' ἐνίαυον i. p. v. ἦδὲ ἴαυον), Διὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι (aor. alleen hier) λ 261, ἐπὶ νηυσίν Σ 259, παρὰ μνηστῆρσιν χ 464; ook van dieren, πὰρ δὲ κύνες ἴαυον ξ 21; ἐκτός ξ 16; ἀύπνους νύκτας, slapeloze nachten doorbrengen I 325, verg. τ 340.

ἰαχή (Ϝιϝ.; verw. met ἠχή), luid g e s c h r e e u w, zowel van de oorlogskreten van aanvallenden, als van de jammerklachten van vluchtenden en van schimmen P 456, M 144, λ 43 (verg. 633); ook van het geschreeuw van jagers O 275.

ἰάχω (Ϝιϝ.; verg. ἰαχή), alleen praes. part. en impf. ἴαχε, -ον (ῑ, maar ι Δ 506, P 317 en Ψ 766, W. Schulze aor. II Ϝάχε en εὔαχε = ἔϜϜαχε; verg. ook ἐπ-ιάχω), intr., een sterk geluid geven **1)** l u i d s c h r e e u w e n δ 454, μέγ' ἴαχον (v. L. ἐϜίϜαχον met ῑ metra causa, Schulze μέγα Ϝάχον) B 333, ἐπὶ (adv.) δ' ἴαχε λαός (v. L. λαὸς δ' ἐπεϜίϜαχ', Schulze ἐπὶ δὲ Ϝάχε λ.) N 822; ἴαχον (v. L. ϜίϜ.; Schulze ἔϜαχον) δ' ἐπὶ πάντες 'Αχαιοὶ νίκης ἱεμένῳ, (bemoedigend) riepen alle Achaiërs den naar de overwinning strevende toe Ψ 766; vooral van krijgsgeschreeuw Δ 506, σμερδαλέα χ 81; ook van de weeklachten van gewonden, μέγα E 343, en treurenden, μεγάλ' ἴαχον (Knight μέγ' ἐϜίϜαχον, Schulze μεγάλ' εὔαχον) Σ 29; van het schreien van een kind Z 468; van angstkreten κ 323, verg. Y 62. — **2)** van onbezielde voorwerpen, r u i s e n, κῦμα μεγάλ' ἴαχε A 482, verg. B 394; g i l l e n, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν Δ 125 (verg. φ 411); s c h e t t e r e n, van een trompet Σ 219; s i s s e n, van in water gedoopt gloeiend ijzer ι 392; k n e t t e r e n, van vuur, μέγα δ' ἴαχε Ψ 216; van een rots die van het geschreeuw w e e r g a l m t, περὶ δ' ἴαχε ι 395.

'**Ιαωλκός** (volg. Fick «das Furchental» van ὦλξ naast αὖλαξ en ἄλοξ), stad (in Thessalië, aan de Pagasaiïsche Golf), residentie van Peliès, εὐρύχορος B 712, λ 256. †.

†**ἰγνύη** (ἐν en γνυ, γόνυ), k n i e h o l t e, *poples* N 212.

1. *'**Ιδαῖος,** -ον (''Ιδη), i d a i ï s c h *a*) 'Ιδαῖα ὄρεα, het Īdè-gebergte Θ 170 enz. — *b*) bijnaam van Zeus, omdat hij op (de top Gargaron van) het Īdè-gebergte een altaar en τέμενος (verg. Θ 47 sq.) heeft Π 605, Ω 291. (ῑ).

2. *'**Ιδαῖος** (''Ιδη) **1)** heraut der Trojanen, wagenmenner van Priamos Γ 248, Ω 325. — **2)** Trojaan, zoon van Darès E 11, 20. (ῑ).

ἰδέ voegw., = ἠδέ, e n ι 186, B 697, τε—τε ἰδέ λ 337, τε—τε—ἰδέ Σ 589. (wanneer de ε niet geëlid. wordt, is zij gewoonl. door positie of arsis verlengd).

(Ϝ)ίδε, (Ϝ)ιδέειν(-έμεν), (Ϝ)ίδεσκε, z. ΕΙΔ- **III**; **(Ϝ)ιδέω,** z. ΕΙΔ- **II**.

*''**Ιδη** (ἴδη, woud), hoog en steil gebergte (dat in Frugië begint, zich door Musië uitstrekt en uitloopt) in de troj. vlakte X 171; μητέρα θηρῶν Θ 47; zijn hoogste top heet Gargaron (verg. 1. 'Ιδαῖος *b*). Epitheta: πιδήεσσα, πολυπῖδαξ; hierbij adv. **''Ιδη-θεν,** van de Īdè af Γ 276. (ῑ).

(Ϝ)ίδηαι, z. ΕΙΔ-**III**; **'Ιδήιος,** z. 'Ιλήιος.

†''**Ιδης,** -εω (met suniz.), echtgenoot van Marpèssa, vader van Kleopatrè, beroemd om zijn kracht I 588. (ῑ).

****ἴδιος,** 3. (< *σϜέδιος, n. *sev*-, verg. ἑ, lat. *sē*), eigen, πρῆξις, tegenst. δήμιος γ 82, verg. δ 314 (en δήμιος). †.

†**ἰδίω** (< *σϜιδίω, verg. skt *svidyati*, lat. *sudare*, ned. *zweten*), impf. ἴδιον, zweten υ 204 (Weckl. εἴδιον, d.i. ἔδϜιον, aor. bij δείδω).

(Ϝ)ίδμεν(αι), z. ΕΙΔ- **II**.

ἰδνόομαι (verg. lat. *viere*, vlechten, en *vidulus*, korf), alleen aor. ἰδνώθη en ἰδνωθείς, zich krommen B 266, N 618, χ 85; ἰδνωθεὶς ὀπίσω, achterover gebogen M 205, θ 375. †.

(Ϝ)ιδοίατο, z. ΕΙΔ- **III**.

'Ιδομενεύς, -ῆος, zoon van Deukaliōn, kleinzoon van Minōs τ 181; voor Troje, waar hij de Krètes aanvoert B 645, munt hij uit door dapperheid N 362 (hier heet hij μεσαιπόλιος); volgens γ 191 keert hij behouden naar huis terug. (ῑ).

(Ϝ)ίδον z. ΕΙΔ- **III**.

*****ἰδρείῃ** (v. L. Ϝιδριίῃ; verg. ἀιδρείῃ), bedrevenheid, kennis H 198, Π 359. †. Van

****ἴδρις** (Ϝίδρ.; ΕΙΔ-**II**), kundig, bedreven ζ 233, ψ 160; met inf. η 108. †.

ἱδρύω (ἵζω), imper. ἵδρυε, aor. ἵδρυσε, part. -σασα, pass. aor. ἱδρύθησαν (a. l. ἱδρύνθησαν), doen nederzitten, doen plaats nemen, met acc. λαούς B 191, τινὰ ἐν θρόνῳ O 142, (ἀμφοτέρους) ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ κώεσιν ἐν ... ἐπὶ ψαμάθοισι ... παρὰ κασιγνήτῳ γ 37; pass., zich neerzetten, halt houden Γ 78, H 56. (ῡ, maar υ B 191).

ἱδρώς, ὁ (verg. ἰδίω), dat. ἱδρῷ[ἱδρόι, overal mogelijk behalve P 745 (hier Be. ἱδροῖ)], acc. ἱδρῶ(ἱδρόα), zweet Δ 27, λ 599 (Od. alleen hier; nergens Ϝ).

ἱδρώω (ἱδρώς), part. -ώοντα, -ας, fem. -ώουσα en ἱδρῶσαι Λ 598 (v. L. Νηληίω ἵππω Ϝιδρώοντ' i. p. v. Νηλήιαι ἵπποι ἱδρῶσαι), fut. ἱδρώσει, aor. ἵδρωσα, zweten, van mensen en dieren, vooral van inspanning Σ 372, δ 39; met acc. ἱδρῶ Δ 27 (Ϝ alleen hier vereist); ook van angst Λ 119.

(Ϝ)ιδυῖα, z. ΕΙΔ-**II**; **(Ϝ)ίδωμι,** z. ΕΙΔ-**III**; **ἴε(ν),** z. εἶμι; **ἵει,** z. ἵημι; **ἰείη,** z. εἶμι.

ἵεμαι (Ϝίεμαι; verg. skt *vēti*, verlangt, vervolgt, lat. *invītus*, *vis*), ἵεται β 327, (Ϝ)ίετ' M 68, ἵενται Δ 77, χ 304, (Ϝ)ίεσθε, part. (Ϝ)ιέμενος enz. (zonder Ϝ alleen ξ 142), impf. (Ϝ)ίετο, (Ϝ)ιέσθην (zonder Ϝ Σ 501), (Ϝ)ίεντο, fut. (Ϝ)ίσομαι Φ 335 (zonder Ϝ Ω 462, 3. sing. ο 213), aor. (Ϝ)ίσατο, ἐ(Ϝ)ίσατο, ἐ(Ϝ)ισάσθην (de vormen van dit werkw., dat Ahr. het eerst hersteld heeft, zijn in de overlevering verward, deels met die van ἵημι, deels met die van εἶμι, waar m. z.), streven naar, vand. *a*) zich snel bewegen, snellen, zich haasten, vliegen, πρόσσω N 291, verg. M 274; (van een speer) O 543, ἐγχείη ἔστη ἱεμένη Y 280, διὰ πρὸ δὲ Ϝίσατο χαλκός ω 524, verg. Y 399; τοῦ δὲ ἀπὸ σπινθῆρες Δ 77; met fut. part., Ϝίσομαι ὄρσουσα θύελλαν Φ 335, verg. O 544; met gen., ποταμοῖο ῥοάων, naar κ 529, 'Οδυσῆος χ 89; ἄντ' Αἴαντος O 415; πόλεμόνδε Θ 313, verg. υ 356; νέφεα (van vogels) χ 304; met inf. Σ 547, verg. N 707. — *b*) verlangen, begeren, met en zonder θυμῷ, met inf. α 58, B 589, ἐγχείῃ ἱεμένη χροὸς ἄμεναι Φ 70; met gen., πόλιος Λ 168, νίκης Ψ 371, νόστοιο ο 69; οἱ δὲ μαλ' αἰεὶ νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο Ψ 718 (νίκης ἵεσθαι met περί verbonden, evenals ἐρίζειν en dergelijke); οἴκαδε B 154; βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός Θ 301; vaak part. ἱέμενός (enz.) περ, met uit de samenhang aan te vullen inf. α 6, P 276; ἀκόντισαν ἱέμενοι, vol ijver χ 256. (ῑ).

ἱέμεναι, ἱέν, z. ἵημι.

†**ἱέρεια** (ἱερεύς), priesteres Z 300.

ἱερεύς, -ῆος, en **ἱρεύς** (ἱερός), priester, aan wien in de eerste plaats het slachten van de offerdieren en de zorg voor het heiligdom van een bepaalde godheid is opgedragen A 39, ι 198; ook als kenner van de wil van eèn bepaalden god A 62, Ω 221. (ι, maar ῑρεύς enz.).

ἱερεύω en **ἱρεύω** (ἱερεύς), praes., impf., iter. ἱρεύεσκον, fut. inf. ἱερευσέμεν, aor., coni. 1. plur. ἱερεύσομεν, med. aor. ἱερεύσασθαι, pass. plusqpf.(?) ἱέρευτο (ῐ) **I**) act., slachten *a*) voor een god, ταύρους θεῷ Φ 131; τοῖσι (dat. loc.) βοῦν ἱέρευσε Κρονίωνι H 314. — *b*) voor mensen, omdat van elk stuk, dat voor de maaltijd wordt bereid, een deel aan de goden gewijd wordt Z 174, β 56; ξείνῳ, ter ere van den gast ξ 414. — **II**) med., ἱρεύσασθαι, voor zich slachten τ 198. (ι, maar ῑρεύω enz.).

ἱερήιον (ἱερεύς), stuk slachtvee om als offer te slachten λ 23, of voor menselijk gebruik ξ 94, οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην X 159 (verg. ἱερεύω **I**).

ἱερόν en **ἱρόν** (eig. neutr. van ἱερός), offer (dier), alleen plur. A 147, α 66; wijgeschenk, ὄφρ' ἱρὸν (praedicat.) ἑτοιμασσαίατ' 'Αθήνῃ K 571 (verg. H 83).

(ι, maar ῑ in ἱρόν en metri causa in ἱερόν enz.).

[**ἱερόφωνος,** z. ἠερόφωνος].

ἱερός en **ἱρός** (verw. met ned. *eer*), heilig, aan een god of aan de goden gewijd *a*) βωμός β 305, ἀλωή (aan Dèmètèr) E 499, δόμος Z 89, δώματα Κίρκης κ 426 (verg. βῆσσαι κ 275); ἄλσος ἱρὸν Ἀθηναίης ζ 322; ἄντρον ἱρὸν νυμφάων ν 104 (verg. Menge, Ithaka p. 19 sqq., 30 sqq.); ἑκατόμβη A 99; in 't bijz., φυλάκων τέλος K 56, πυλαωροί Ω 681, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ (van rechtsprekende γέροντες) Σ 504 («*der beamte ist, wie seine amtsinsignien zeigen, geweiht, er gehört nicht sich, sondern dem amte, dem unpersönlichen, göttlichen an: wir sagen der pflicht*» v. Wilam., Homm. Unterss. p. 106, 17); zo miss. ook στρατὸς Ἀργείων (als vervullende een heilige plicht) ω 81. — *b*) van steden, rivieren enz., die men zich als door een god bewoond of beschermd voorstelt, b.v. Ἴλιος Δ 46, Πέργαμος E 446, Θῆβαι Δ 378, ῥόος Ἀλφειοῖο Λ 726, ποταμοί κ 351. — *c*) wat van een hoger wezen afkomstig is, onder diens bescherming staat, door de mens aan goddel. invloed wordt toegeschreven, b.v. ἦμαρ Θ 66, κνέφας Λ 194; ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν Λ 631, ἐλαίη ν 372; ἲς Τηλεμάχοιο β 409, μένος Ἀλκινόοιο η 167; ἰχθύς (oorsprk. onder bescherming van den zeegod of van een riviergod, verg. N 272 sqq. en o.a. Paus. VII 22. 4) Π 407; ἅρμα (door paarden van goddel. afkomst getrokken of behorend aan den zoon van een godin) P 464. (ι, maar ῑ in ἱρός en metri causa in ἱερός). — **NB!** W. Schulze maakt p. 210—216 onderscheid tussen *a*) ἱερός, *sacer* (verw. met sab. *aisos*, gebed, umbr. *esunu*, offer, oud-hoogd. *ēra*, eer), b.v. ἀλωάς, nl. van Dèmètèr E 499, βήσσας, nl. van Kirkè's eiland κ 275, ἐλαίη ν 372, κύκλῳ, nl. Θέμιστος Σ 504. — *b*) ἱερός, *alacer* (verw. met skt *ishirá-*, krachtig, flink), b.v. μένος Ἀλκινόοιο, Ϝίς Τηλεμάχοιο (verg. κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Π 189), πυλαωρούς Ω 681, τέλος K 56, στρατός ω 81; δίφρῳ, *qui cito fertur* P 464 (verg. θοὸν ἅρμα P 548); van een gereduplic. stam, ἵερός, of liever εἴερος, vlug, ἰχθύν Π 407. — *c*) ἵερός, begeerd, welkom (van w. *ish-*, wensen, verlangen), b.v. κνέφας Λ 194, ἦμαρ Θ 66, ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν Λ 631 («*das liebe Brot*»).

ἱέσθην, z. ἵεμαι.

ἱζάνω (ἵζω), alleen praes. en impf. **1)** intr., zich neerzetten ω 290; overdr., van de slaap K 92. — **2)** causat., doen neerzitten, ἀγῶνα Ψ 258. †.

ἵζω (< *σί-σδ-ω of volg. anderen *σίδjω, verg. skt *sīdati*, lat. *sidere*, ned. *zitten*), praes. ἵζει, imper. ἵζε, impf. ἷζε, -ον, iter. ἵζεσκε, aor. εἷσε, -αν, imper. εἷσον η 163 (Knight ἕσσον), part. ἕσας, ἕσασα, med. imper. ἵζευ(ἵζε'), impf. ἵζοντο, ἵζοιτο, aor. II [volg. anderen impf. van **ἕζομαι** (< *σέδjομαι), verg. κ 378 ἕζεαι (Duentz. ἕζεο)] ἕζετο enz., imper. ἕζεο en ἕζευ(ἕζε') Ω 522, bovendien aor. I ἐέσσατο ξ 295 (Zènod. ἐφείσατο, z. ἐφίζω **2** *b*), perf. vervangen door ἧμαι (z. daar) **I)** act. *a*) intr., zich neerzetten, gaan zitten, ἐπὶ θρόνου Σ 422, ἐπὶ λίθοις γ 409, ἐπ' ἄκριας π 365, ἐς θρόνον θ 469, ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας N 281, ἐπὶ δεῖπνον, aan tafel ω 394, ἀπ' ἐσχαρόφιν τ 389, εἰν ἀγορῇ I 13, μετ' ἀνδρῶν ἀριθμῷ λ 449, ἀντίον Ὀδυσῆος τοίχου τοῦ ἑτέροιο, bij (gen. van plaats) I 218 (verg. ψ 89); abs., βουλή (a. l. -ήν, verg. *b*) ἷζε B 53, λαῶν ἱζόντων B 96. — *b*) causat. aor. (praes. alleen Ω 553, impf. miss. B 53), doen plaats nemen, neerzetten, vestigen, καδ' δ' ἄρ' Ὀδυσσέα εἷσαν ζ 212; τινὰ ἐπὶ θρόνου η 169, ἐπὶ βουσί (om toezicht te houden over) υ 210, ἐς θρόνον α 130, κατὰ κλισμούς κ 233, πὰρ Τηλέμαχον γ 416, πὰρ δέ οἱ αὐτῷ ο 286, ποτὶ ἕρκιον σ 103, εἰς ἀσάμινθον κ 361, ἐνὶ κλισμοῖσι I 200, ὑπὸ φηγῷ E 693; μέσσῳ δαιτυμόνων θ 472, φίλων ἀπὸ νόσφιν ἑταίρων μ 33; παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσε Ψ 359, verg. Ω 720; εἷσεν δὲ (a. l. δ' ἐν) Σχερίῃ ζ 8, verg. B 549; εἷσε λόχον δ 531. — **II)** med., zich neerzetten, gaan zitten, ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο A 68; ἐν θώκῳ O 150, ἐς θρόνους δ 51, ἐπὶ δίφρῳ Z 354, ἐπὶ θρόνον Θ 443, ἐπὶ γοῦνα Ξ 437, ἐπ' ἐρετμά μ 172, κατὰ κλισμούς γ 389, ποτὶ βωμόν χ 379; θύραζε χ 375; τοίχου τοῦ ἑτέροιο ψ 89 (verg. **I** *a*); neerhurken, ἕζετο γὰρ προϊδών X 275; neerzakken (in de strijd) N 653; overdr., κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην Θ 74; (overeind) gaan zitten B 32. Z. ook ἐφ-, καθίζω.

ἷηλα, z. ἰάλλω.

†**Ἰηλυσός,** stad op Rhodos B 656.

ἵημι (wschl. < *jί-jη-μι, verw. met lat. *iacio*), 3. sing. ἵησι, 3. plur. ἱεῖσι, imper. ἵει, inf. ἱέμεναι, part. ἱέντες, ἱεῖσαι, impf. 3. sing. ἵει, 3. plur. ἵεν, fut. ἥσω, -ει, inf. ἥσειν(-έμεν), aor. ἧκα, ἧκε en ἕηκε (Knight e.a. zo mogelijk ἕηκα enz.), ἧκαν en ἕσαν, coni. ἧσι O 359 (v. L. ἥῃ), opt. εἵην, -η, inf. εἶναι, med. alleen aor. 3. plur. ἕντο (anderen εἷντο); z. ook ἵεμαι en voor de bet. de samenstt. **I)** act. **1)** tr., in beweging brengen, vand. *a*) zenden, αἰετόν Θ 247, ἐρῳδιόν τινι K 274, τινὰ ἄγγελόν (praedicat.) τινι Σ 182, τινὰ ἐξ ἀδύτοιο E 513; ἐν δέ παρηορίῃσιν Πήδασον ἵει, spande in Π 152; in het bijz. van hetgeen goden zenden, b.v. δράκοντα Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε B 309; πρὸ δέ μ' ἧκε Ἥρη, zond mij uit A 208; μοι ἔλαφον εἰς ὁδὸν ἧκεν κ 159, verg.

μοι ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι (inf. fin.) Ω 375; κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας Λ 53, verg. ἧκε σέλας μετὰ λαόν Θ 76; ἀστέρα Δ 75, τινὶ ἵκμενον οὖρον Α 479; ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος ἧκα, gaf in, boezemde in Ε 125; ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακόν Λ 539, en zo ook ἐν γὰρ ᾿Απόλλων ἧκε φόβον Ο 327; ὄπα, laten weerklinken μ 192; ἐξ ἔρον εἶναι (aan de begeerte naar iets voldoen) Ν 638, verg. Ω 227 (v. L. vermoedt op beide plaatsen med., z. **II**); ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε, in (de brandstapel) zond hij de drift van het vuur (d.i. hij stak de br. aan) Ψ 177; ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί, zet hem zelf in vuur Φ 338. — *b*) werpen, slingeren, λᾶαν ι 538; ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησι Γ 12, verg. ἐπί **C III 1** *d* α; ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε, wierp in (de beker) κ 317; met inf., τὸν ποταμόνδε φέρεσθαι Φ 120 (verg. φέρω **II**); dikwijls van werptuigen, βέλος Δ 498, ἰόν Ψ 863; ook δίσκοισιν καὶ αἰγανέῃσιν Β 774; ἐπί τινι δόρυ, naar, op iem. Π 608, βέλος Α 382, βέλεμνα Χ 206; overdr., ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ γιγνομένοισιν ἵει κακότητα Κ 71; ook τινὸς ὀιστόν Ν 650; μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε Α 48; κὰδ δὲ ἧκε χαμᾶζε (nl. κεραυνόν) Θ 134; soms abs. (met uit de samenhang aan te vullen obj.) Π 736, τόσσον, zo ver ι 499, διὰ δ' ἧκε σιδήρου φ 328; ook van een minder heftige of snelle beweging, leggen, plaatsen, doen, ἀμφὶ λέπαδνα ἕσαν Τ 393, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, er onder maken Ξ 240, verg. τ 57, ὑπ' ἔμβρυον ἧκε ἑκάστῃ, legde onder ι 245, ἐπὶ δέ λόφον ἧκεν, zette er op Σ 612, verg. Τ 383, ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε, stak er in φ 47, ἐν δ' ἕρματα ἧκεν λοβοῖσιν, deed Ξ 182. — *c*) doen stromen, ᾿Απόλλων ἐς τεῖχος ἵει ῥόον Μ 25; ook van een stroomgod, ᾿Αξιοῦ ὃς ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν Φ 158 (a. l. οὗ ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν), verg. ἧ ἵεν (nl. ποταμοί; Hèrodian. ἵει, nl. ἐννοσίγαιος) ὕδωρ Μ 33. — *d*) neerlaten, laten vallen, ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω Ο 19; ἐκ χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε χ 84, κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε π 191, βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε ψ 33; ἧκα πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, liet los μ 422 (verg. φέρω **II**); overdr., κὰδ δὲ κάρητος ἧκε κόμας, deed neergolven ζ 231. — **2)** intr. (nl. ὕδωρ), vloeien, stromen, ἐπὶ γαῖαν λ 239, ὑπ' αὐλῆς οὐδόν η 130. — **II)** med., alleen met ἐκ, uit zich laten gaan, met acc., αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο(εἶντο), nadat zij aan de begeerte... hadden voldaan Α 469, α 150 (verg. Verg. A. VIII 184: *postquam exempta fames et amor compressus edendi*), οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο(εἶντο) ω 489 (verg. ἐξ ἔρον εἶναι **I 1** *a* eind). (ι, maar soms ῑ metri causa).

ἰήνατε, z. ἰαίνω; **ἰησάμενοι,** z. ἰάομαι; **ἴῃσι,** z. εἶμι.

*'**Ιησονίδης,** zoon van Ièsōn(Jason), = Eunēos Η 468, 471, Ψ 747. †.

᾿Ιήσων, -ονος, Ièsōn(Jason), aanvoerder der Argonauten μ 72; bij de lemnische Hupsipulè vader van Eunèos Η 469, verg. Φ 41. †.

ἰητήρ, -ῆρος, Β 732, ook κακῶν ρ 384 (Od. alleen hier). (ῑ). =

ἰητρός (ἰάομαι), geneesheer Λ 833, δ 231 (Od. alleen hier). (ῑ).

†**ἰθαι-γενής** (ἰθύς en γένος; verg. κραταιγύαλος), plur. dat. -γενέεσσι, uit een wettig huwelijk geboren ξ 203 (Fick Ϝῖσ' ἰθ. i. p. v. ἶσον ἰθ.). Verg.

†'**Ιθαι-μένης,** -εος (ἰθύς en μένος), Lukiër Π 586 (Fick Σθένελον ᾿Ιθαιμένεος i. p. Σθενέλαον ᾿Ιθαιμ., omdat de ι van nature lang is).

᾿Ιθάκη, tw. Ithaki, Thiaki, eiland (in de Ionische Zee) met gelijknamige stad, vaderland van Odusseus; lengte 29 K.M., grootste breedte 7 K.M.; het bestaat uit twee, door een 600 M. brede strook land met elkaar verbonden, delen; het is bergachtig (Κόραξ, Νήιον, Νήριτος) en ruw, maar heeft weiden voor geiten en runderen, en brengt graan en wijn voort δ 605 sqq., ι 21 sqq., ν 237 sqq., ξ 329 (ἀμφίαλος, εὐδείελος, ἐυκτιμένη, κραναή, παιπαλόεσσα, τρηχείη). Aan de voet van de berg Nèion ligt de haven Rheithron α 186, terwijl bij de stad zelf Β 632 (Il. alleen hier en Γ 201), γ 81 ook een haven is (Port Polis, Bér.) π 322. [De beschrijving ι 21 sqq. heeft twijfel doen rijzen of Ithakè wel het tw. Thiaki is, vooral de woorden χθαμαλή, πανυπερτάτη εἰν ἁλί en πρὸς ζόφον; z. echter Bér. Ith. p. 218: «*Les marines achéennes, pour lesquelles le Péloponnèse était le centre du monde, naviguaient du Sud-Est vers le Nord-Ouest: c'était la pointe méridionale de Céphalonie, avec son mont Néro* (1.590 M.), *qui leur était la terre haute, Samé, et la terre «relativement basse»*, χθαμαλή, *c'était Ithaque, avec ses collines de deux à trois cent mètres*». De eerste, die tegen de gelijkstelling opkwam, was Völcker (1830), terwijl Hercher (1866) op de grote tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in de plaatsaanduidingen op Ithakè wees; Draheim (1894) uitte het vermoeden dat Ithakè in de Od. = Leukas is, en onafhankelijk van hem kwam Dörpfeld (1900) op dezelfde gedachte (maar in Β Ithakè = Thiaki); verg. ook ζόφος **1**; uitgebreide litteratuur over deze kwestie bij C. Rothe, Jahresber. Homer in Zeitschr. für das Gymnasialwesen 1905 p. 147 sqq., 1907 p. 276 sqq.; scherpe bestrijding van de Leukas-theorie bij She. p. 1 sqq.]; hierbij adv. ****Ιθάκηνδε,** naar Ith. α 88.

'Ἰθακήσιος, bewoner van Ithakè B 184 (Il. alleen hier), β 246; meestal plur. β 25 enz. (z. ook 'Οδυσσεύς).

†*'**Ἴθακος,** heros op Ithakè (naar wien het eiland genoemd is) ρ 207.

ἴθι, eig. imper. van εἶμι (verg. δεῦρο), dikwijls als partikel gebruikt, evenals ἄγε, komaan, welaan, op Δ 362, K 53, χ 157.

†**ἴθμα** (εἶμι, verg. εἰσίθμη), plur. acc. ἴθματα, tred, gang E 778.

ἰθύντατα, z. ἰθύς.

ἰθύνω (ἰθύς), praes., impf., aor., aor. coni. ἰθύνομεν, -ετε, med. en pass. praes. part., impf. ἰθύνετο, aor. ἰθυνθήτην **I)** act. **1)** richten, recht maken of plaatsen, τὶ ἐπὶ στάθμην ε 245, φ 121; vand. pass., τὼ δ' (ἵππω) ἰθυνθήτην, plaatsten zich recht, d.i. gingen weer goed naast de disselboom staan Π 475. — **2)** ergens op richten, sturen, βέλος Δ 132; ὀιστόν Ψ 871; met dubbele acc., βέλος δ' ἴθυνεν 'Αθήνη ῥῖνα, op de neus E 290; Ζεὺς πάντ' ἰθύνει, nl. βέλεα P 632; eveneens ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν Ω 149, νῆα Ψ 317 (παρά... ἰθύνετε, langs sturen μ 82); ἵππους ἐπί τινι Θ 110; κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμα Λ 528. — **II)** med., richten, met betrekking tot het subj., ἐπ' 'Αντινόῳ ὀιστόν, zijn pijl op A. χ 8; met gen., ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα, op elkaar Z 3; πηδαλίῳ (νῆα) ε 270. (ῑ).

†**ἰθυ-πτίων** (ἰθύ en πέτομαι), rechtuitvliegend, epith. van een lans, μελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκε Φ 169 (verg. Y 99). (ῑ).

ἰθύς, -εῖα -ύ (skt *sādhu-*) **1)** als adi. *a*) neutr., τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, hij was hem recht toegekeerd, stond vlak tegenover hem Ξ 403. — *b*) overdr., rechtvaardig, ἰθεῖα ἔσται, nl. δίκη, de uitspraak zal rechtvaardig zijn Ψ 580 (verg. Hès. Theog. 86); hierbij adv. sup. †**ἰθύντατα** (volg. O. Hoffmann sup. bij adv. ἰθύν, verg. Hèsuch.: ἰθὺν πετεῖν), δίκην εἴποι Σ 508. — **2)** als adv., **ἰθύς** en †**ἰθύ** Y 99 (att. εὐθύ) *a*) recht op iemand of iets aan, dikwijls met gen., Διομήδεος E 849, προθύροιο α 119, μεγάροιο ρ 325; met praepos., ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον, recht op de muur los M 137; overdr., μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν Π 602. — *b*) zonder casus, τοῦ γ' ἰθὺ (volg. sommigen adi. neutr.) βέλος πέτεται, vliegt recht (op het doel af) Y 99; ἰθὺς κατάγοντο γ 10; ἰθὺς μεμαώς, recht op iem. aanstormend Λ 95 (verg. Θ 118 en ἀντικρὺ μεμαώς N 137); ἰθὺς φρόνεον, recht op het doel af gingen hun gedachten N 135, verg. τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε M 124; ἰθὺς μαχέσασθαι P 168; οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον E 506, verg. Π 602 (2 *a* eind). (ῑ).

ἰθύς, ἡ (verg. het vorige), alleen sing. acc. ἰθύν, rechte richting, vand. ἀν' ἰθύν, recht in de hoogte Φ 303, θ 377 (anderen: in volle vaart); vand. overdr. *a*) taak, onderneming Z 79, δ 434. — *b*) streven, gezindheid π 304. (ῑ).

ἰθύω (ἰθύς), alleen praes. ἰθύει en aor. ἴθυσε enz. **1)** recht ergens op afgaan, voortdringen, recht door iets snellen, nader bepaald door een praepos. of adv., πολὺ προτέρω Δ 507, ἐπὶ τεῖχος M 443, διὰ προμάχων Π 582; met gen., νεός, aandringen tegen O 693 (maar miss. hangt hier de gen. van ἀντίος af); abs., ὁ δὲ (de leeuw) ἰθύει Λ 552, verg. M 48; overdr., ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο (met ongewone caes.; v. L. vermoedt ἔνθα μάχη 'θυῖεν) Z 2. — **2)** een aandrang gevoelen, willen, met inf. P 353, χ 408; τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι λ 591. (ῑ).

†**'Ἰθώμη,** stad (in het W. van Thessalië) B 729.

ἱκάνω (verg. ἵκω), alleen praes. en impf. (met en zonder augm.), inf. ἱκανέμεν, med. alleen praes. ἱκάνομαι, -εται **A)** act. **1)** komen, bereiken, dikwijls ook gekomen zijn, met acc. zowel van het persoonl. als van het zakel. obj., b.v. Πηλεΐωνα X 214, Κύπρον θ 362, νῆας T 3, δώματα ο 216; ook ἥβης μέτρον σ 217; χρόα Ψ 819; minder dikwijls met ἐς of ἐπί τι A 431, B 17; ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ Φ 505; ἐνθάδ' ο 492; τόδε, verg. ὅδε 2 *b*; abs. I 197; met inf. Ψ 214; γούνατά τινος (van een smekeling) ν 231, verg. η 147; ἄλλον (nl. ξεῖνον), zich wenden tot δ 29; ook met zakelijk subj., χεῖρας 'Οδυσσῆος τόξον ω 172; σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει, reikt tot in de hemel μ 73, verg. Σ 214; φλέψ, ἣ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει, die langs de gehele rug lopend de nek bereikt N 547; overdr., κλέος οὐρανὸν ἱκάνει τ 108; abs., χρειὼ γὰρ ἵκανε ζ 136. — **2)** overdr., van allerlei toestanden, bereiken, treffen, overvallen, σέ γε ὕπνος ἱκάνει, de slaap is tot u gekomen, gij slaapt K 96; μιν μόρος Σ 465, με θέσφατα ἱκάνει ι 507; vooral van gemoedstoestanden en -aandoeningen, πένθος 'Αχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει A 254, με ἄλγος β 41, verg. Γ 97, ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει Θ 147, μιν ὑπὸ τρόμος ἱκάνει Λ 117 enz.; met dubbele acc., μὶν ἄχος κραδίην ἵκανε B 171; ook met dat. (posses.), τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν ψ 93. — **B)** med. = act. K 118, γ 22.

**'Ἰκάριος (Ϝικ.), vader van Pènelopeia en Ifthīmè α 329, δ 797 enz. (ῑ).

†**'Ικάριος** (Ϝικ.), alleen πόντος, de Ikarische Zee (bij het zuidelijk deel der westkust van Klein-Azië) B 145. (ῑ).

ἴκελος, 3. (*Fίκ.*, verg. εἴκελος), gelijkend op, τινί E 450, μ 418; ὄμματα (acc. part.) Διί B 478.

†**'Ικεταονίδης,** zoon van Hiketāōn = Melanippos O 546.

*'**Ικετάων,** -ονος, zoon van Lāomedōn en broeder van Priamos, vader van Melanippos Γ 147, Y 238, O 576.

ἱκετεύω, alleen impf. ἱκέτευεν en aor. ἱκέτευσα enz., als smekeling bij iemand komen, ἔς τινα Π 574 (Il. alleen hier); in 't alg. smeken, τινά η 292; bovendien met inf. λ 530. Van

ἱκέτης, -āo (ἵκω), gen. ook ἱκέτεω (met suniz.) Ω 158, 187, smekeling, αἰδοῖος Φ 75, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων ι 270, verg. π 422, ν 213; ook met ἀνήρ Ω 158.

†**ἱκετήσιος,** beschermer der smekelingen, epith. van Zeus ν 213.

ἵκηαι, z. ἱκνέομαι.

†'**Ικμάλιος,** timmerman op Ithakè τ 57.

†**ἰκμάς** (verw. met ned. *zijgen*), vocht, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή P 392.

ἴκμενος (wschl. part. bij ἱκ-, ἵκομαι, verg. lat. *secundus*), gunstig, alleen οὖρος A 479 (Il. alleen hier), β 420.

ἱκνέομαι (ἥκω), alleen part. ἱκνεύμεναι ι 128 en impf. ἱκνεύμεσθα(-εόμεσθα) ω 339, bovendien van **ἵκω** praes., impf., aor. II coni. ἵκωμι I 414 (Nck ἴωμι), aor. mixt. ἷξε, ἷξον, med. fut. ἵξομαι enz., aor. ἱκόμην enz., 2. sing. ἵκεο en ἵκευ(ἵκε') ν 4, opt. 3. plur. ἱκοίατο, bereiken, komen, soms gekomen zijn, b.v. K 142 (verg. ook ἥκω) **1)** met persoonl. subj., de *terminus ad quem* door praeposs., b.v. ἐς δῶμα κ 276, ἐς δόμον σ 353, εἰς 'Ιθάκην ν 325, ἐς Πριάμοιο Ω 160, πρὸς δώματα τ 458, ἐπὶ κρουνούς X 208, ἐπ' ἐσχατιήν Y 328, ποτὶ πτόλιν ξ 472, προτὶ ἄστυ ω 154, κατὰ στόμα ε 442, κατὰ νῆας Λ 807, κατὰ στρατόν A 484, ὑπὸ πτόλιν Λ 182; λιμένος ἐντός π 324, Ζηνὸς ἆσσον Ξ 247; μετὰ πατρὸς ἀκουήν β 308; ook εἴς τινα ζ 176, μετὰ Τρῶας Γ 264; verder wordt de richting «waarheen» aangeduid door advv. van plaats, b.v. ἔνθαδε τ 379, δεῦρο ν 303, οἴκαδε δ 520, verg. Πηλεΐωνάδε Ω 338, ἷξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἦεν Y 320; vaak door enkele acc., b.v. δόμον Σ 496, πατρίδα O 505, ὄρος δ 514, Λυκίην Z 172, ὅμιλον X 462; χεῖρας μ 331 (verg. K 448); ook Αἰθίοπας δ 84, ἔμ' ρ 516, νέκυας O 252; beide constructies met elkaar verbonden, οἶκον καὶ ἐς πατρίδα γαῖαν ψ 258; met dat. van part., ἐπειγομένοισι M 374; de *terminus a quo* eveneens door praeposs., b.v. ἐκ πολέμοιο Z 502, ἀπὸ ὧν ὀχέων Δ 306; door advv., b.v. Κρήτηθεν Γ 233, πόθεν π 57, τηλόθεν E 478; met andere bepalingen, διὰ δ' αὐτῶν (nl. δενδρέων) ἱκνεύμεσθα ω 339; ὑπότροπον ἱκ., terugkeren Z 502 (ook zonder die toevoeging, b.v. Π 247); soms met part., b.v. ἷξε νέων ε 442, ἷξε θέων γ 288, μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών X 123; in 't bijz., als smekeling bij iem. komen, τὴν ἱκόμην φεύγων Ξ 260, verg. X 123, ν 231 (ἱκάνω **A I**); κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθ' ι 267 (Sitzler ἱκανόμενοι . . . λισσόμεθ'); ook tot een plaats komen, een plaats bereiken, ὀστέον, doordringen tot τ 451, τέκμωρ N 20; ποσὶν οὖδας, de grond raken χ 467; een tijdstip, een zekere leeftijd bereiken, γήραος οὐδόν ο 246, verg. θ 227, ἥβην Ω 728, ἥβης μέτρον Λ 225 (verg. ν 101); ἠῶ, de volgende morgen beleven ρ 497, verg. τ 319; ook ὀλέθρου πείρατα, z. 1. πεῖραρ; τέλος μύθων, z. 1 τέλος. — **2)** met zakel. subj., b.v. νῆες ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι ι 128; Φρυγίην κτήματα περνάμεν' ἵκει Σ 292; εἴ ποτε δασμὸς ἵκηται, (het tot) een verdeling komt A 166; ἵκετο χρόα (χαλκός) Λ 352; ook ὅσον πυρὸς ἵκετ' ἀυτμή π 290, verg. τ 20, σέλας εἰς οὐρανόν Θ 509, αἴγλη οὐρανόν B 458, πῦρ (a. l. καπνὸς) αἰθέρα Σ 207; ἀυτὴ οὐρανόν M 338, εἰς πόλιν ἀυτή ξ 265, ἀμφί με ἀυτή Λ 466, ὀρυμαγδὸς οὐρανόν P 425, ἠχὴ αἰθέρα N 837; κλέος οὐρανόν ι 20, εἰς Τροίην ὄνομα υ 248, ὕβρις τε βίη τε οὐρανόν ο 329; in 't bijz. van toestanden, gewaarwordingen enz., 'Αχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας 'Αχαιῶν A 240, τίνα χρειὼ ἵκει β 28, verg. K 142, τινὰ πένθος ψ 224, χόλος I 525 enz.; ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει υ 228; vaak met dubbele acc., b.v. ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο N 711, μιν λιμὸς γούνατα T 354, με ἄχος κραδίην Ψ 47, ἄδος μιν θυμόν Λ 88, τί σε φρένας ἵκετο πένθος A 362.

ἴκρια, τά, instrum. (= gen. en dat.) ἰκριόφιν **1)** wschl. stormdek (volg. Assmann p. 8 sq. «*eine hochbeinige Plattform, eine Art Sturmdeck oder Brücke über dem Floss*», verg. Hèr. V 16) ε 163, 252. — **2)** het op de ribben rustende, zich alleen aan de voor- en achterkant van het schip bevindende, dek, νηῶν ἴκρια γ 353, O 676; ἴκρια νηὸς πρώρης, voordek μ 229; ἴ. νηὸς πρύμνης, achterdek ν 74.

ἵκω, z. ἱκνέομαι.

†**ἱλαδόν** (*Fιλ.*, van ἴλη, drom, verw. met ἔλλω), bij hopen B 93. (ῑ).

†**ἱλάομαι,** praes. ἱλάονται, verzoenen, genadig stemmen, μιν ταύροισι B 550 (W. Schulze ἀρνειοῖσιν ἵλανται i. p. v. ἀρνειοῖς ἱλάονται, dus van ἵλημι, z. ἱλάσκομαι **1**). Van

*ἵλᾱος A 583 en *ἵλᾰος, verzoenbaar, genadig, van goden A 583; θυμός I 639, T 178. †. (ῑ).

ἱλάσκομαι (misschien verw. met lat. *consolari*, ned. *zalig*), praes. ἱλάσκονται,

-εσθαι, impf. ἱλάσκοντο, aor. coni. ἱλάσσομ(αι), ἱλάσσεαι, ἱλασόμεσθα, part. ἱλασσάμενοι, bovendien van **ἵλημι** (verg. ἱλάομαι) imper. ἵληθι, perf. coni. ἱλήκησι, een god of goden verzoenen, genadig stemmen, genegen maken, ἡμῖν ἑκάεργον A 147, θεόν Z 380, 'Αθήνην γ 419; perf., genadig zijn, alleen γ 380, π 184, φ 365. (ῑ, maar ι in ἱλάσσεαι en ἱλασσάμενοι).

'Ιλείθυια, z. Εἰλείθυια.

ἵληθι, z. ἱλάσκομαι.

†**'Ιλήιος,** -ον (Ϝιλ.), alleen πεδίον 'Ιλήιον, volg. een Schol. aldus genaamd naar het graf van Īlos, volg. anderen = Τρωϊκόν Φ 558 (v. L. λεῖον, ὄφρ' ἄγκε' i. p. v. 'Ιλήιον ὄφρ' ἄν). (ῑ).

ἱλήκησι, ἵλημι, z. ἱλάσκομαι.

(Ϝ)ιλιόθεν, -θι, z. Ἴλιος.

*'**Ιλιονεύς,** -ῆος (Ϝιλ.), Trojaan, zoon van Forbās Ξ 489, 492, 501. †. (ῑ).

Ἴλιος, ἡ (Ϝίλ.) en O 71 †**Ἴλιον** (a. l. Ἴλιον αἰπύν i. p. v. Ἴλ. αἰπύ; O 64—77 volg. Zènod. geïnterpoleerd), instrum. (= gen.) 'Ιλιόφι Φ 295 (Ahr. 'Ιλίοο), gen. ook 'Ιλίου O 66, Φ 104, X 6 (Ahr. 'Ιλίοο), Ī l i o s, residentie van Priamos, ook Τροίη en Τρώων πόλις, genoemd naar den stichter Ἶλος (ook het erbij behorende gebied A 71, Σ 58); de burcht heet Pergamos Δ 508, daarop heiligdom van Apollōn E 446 en Athènè Z 297; de stad eertijds door Hèraklès verwoest E 642, later door de Achaiërs θ 495 (verg. O 71); Hèrè is haar vijandig Δ 20 sqq.; de muren (door Poseidāōn gebouwd) Φ 441 sqq., verg. H 452 sq., Θ 519; over de poorten z. Σκαιαί; ten N. van Troje stroomt de Simoeis, ten W. en Z. de Skamandros; waar ze elkaar het dichtst ten N.W. van de stad naderen is de θρωσμὸς πεδίοιο K 160, Y 3 en de πόρος Ξάνθου Φ 1, die naar Sigeion leidt, dan volgt noordelijk het eigenlijke gevechtsterrein; verder verwijderd het τεῖχος 'Ηρακλῆος Y 145 ten Z. van Sigeion en Καλλικολώνη bij Rhoiteion Y 151; in de vlakte bovendien nog de heuvel Βατίεια B 813, het σῆμα Ἴλου K 414, verg. Λ 371 sq., de τύμβος Αἰσυήταο, in de buurt van de Skaiïsche Poort de φηγός Z 237, Φ 549, de ἐρινεός Z 433, de σκοπίη X 145, ten slotte nog de ἁμαξιτός X 146 en de twee bronnen van de Skamandros X 147 sqq. Epitheta: ἐρατεινή, ἱερή(ἱρή), εὖ κτίμενον, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, εὔπυργος, ἐυτείχεος, ὑψίπυλος, εὔπωλος, αἰπεινή, αἰπύ, ἠνεμόεσσα, μέγα πτολίεθρον, ὀφρυόεσσα; hierbij adv. **'Ιλιό-θεν,** uit Īl., van Īl. Ξ 251, ι 39; **'Ιλιό-θι,** alleen 'I. πρό, vóór Īl. Θ 561, θ 581 [de ruïnen van Priamos' stad meende H. Schliemann in het jaar 1873 in de heuvel Hissarlik (± 30 M. hoog) in de op één na onderste laag te hebben teruggevonden, terwijl Dörpfeld, afgaande op zijn opgravingen (1890 en 1893—94), aannam dat van de negen lagen de zesde van onderen het meest voor het homerische Troje in aanmerking kwam (bestreden o.a. door Be. III p. 17 sqq. en door Ch. Vellay, L'antiquité class. 1934, p. 469 sqq.) en Blegen op grond van zijn exploraties sinds 1932 de 7e stad voor het homerische Īlios houdt, die ± 1200 door brand vernield is; vroegere reizigers, o.a. Lechevalier (1785) en later H. v. Moltke, zochten het op het (± 150 M. hoge) plateau ten Z. van Bunarbaschi]. (ῑ).

†**ἰλλάς,** -άδος (Ϝιλλ.; verg. ἐλύομαι), het gevlochtene, touw N 572.

Ἶλος (Ϝῖλος), zoon van Trōs, vader van Lāomedōn, broeder van Ganumèdès en Assarakos Y 232, 236 (verg. 'Οιλεύς); zijn graf K 415, Λ 166, 372, Ω 349. — **2)** zoon van Mermeros in Efurè α 259. †.

†**ἰλύς,** -ῦος, slijk Φ 318 (Bentl. ὑπ' ἰλύοφιν i. p.v. ὑπ' ἰλῦος). (ῑ).

†**ἰλύω** (ἰλύς), fut. ἰλύσω, alleen κὰδ δέ μιν αὐτὸν ἰλύσω, onder slijk bedekken Φ 319 [verg. Xen. Oik. 17.13; a. l. (Ϝ)ειλύσω]. (ῑ).

ἱμάς, -άντος, ὁ (miss. verw. met lat. *saeta*, ned. *zeel*), plur. dat. ἱμᾶσι en ἱμάντεσσι, lederen riem, in 't bijz. *a*) riem, waarmede de trekdieren aan de krib of iets anders vastgebonden worden, halster Θ 544, K 475. — *b*) teugel Ψ 324. — *c*) plur., gouden en zilveren repen waarmee de wagenbak van Hèrè bespannen is (z. ἐντείνω) E 727. — *d*) zweep Ψ 363. — *e*) stormband aan de helm Γ 371. — *f*) de toverriem van Afrodītè Ξ 214, 219 (miss. identisch met het latere στρόφιον, verg. Helb.[2] p. 211 sq., Studn. p. 123, 89). — *g*) plur., riemen waarmee de huiden van het schild aan elkaar genaaid zijn χ 186 (verg. Reich.[2] p. 25). — *h*) plur., riemen van vuistvechters, *caestus*, die om de hand gewikkeld worden Ψ 684. — *i*) ἐύτμητοι Φ 30, volg. Reich.[2] p. 90 = ζωστῆρες, volg. v. L. «*baltei clipeorum et gladiorum*», verg. X 397. — *j*) riem aan de deurgrendel, die door een gat naar buiten hangt; om de deur van buiten te sluiten, trekt men met die riem de grendel (κληΐς) dicht α 441 sqq., en bindt hem dan vast aan de κορώνη φ 241; wil men de deur van buiten openen, dan maakt men de knoop van de riem los en duwt door middel van een haak (sleutel, ook κληΐς geheten) de grendel terug φ 46 sq. (z. H. Diels, Antike Technik[2] p. 50 sqq.). — *k*) plur., riemen, zelen van een ledikant ψ 201. — *l*) plur., stroken leer, waarmee de helm van Odus-

seus van binnen overtrokken is K 262. — *m*) riem aan een drilboor ι 385. Epitheta: βόεος, ἐύτμητος, κεστός, πολύκεστος, φοίνικι φαεινός. (ι en ῑ).

ἱμάσθλη (< *ἱμάτ-θλη; ἱμάς), z w e e p ζ 320, ῥαδινή Ψ 582, χρυσείη ἐύτυκτος Θ 43.

ἱμάσσω (< *ἱμάτjω; ἱμάς), aor. ἵμασ(εν), coni. ἱμάσσω, -ῃ, z w e p e n, s l a a n, ἵππους Ε 589, μάστιγι ἡμιόνους ζ 316, πληγῇσίν τινα Ο 17; overdr., γαῖαν Β 782 (met de bliksem, verg. Ο 17).

†**Ἰμβρασίδης,** zoon van Imbrasos = P e i r o o s Δ 520.

*'**Ἴμβριος 1)** I m b r i ë r, inwoner van Imbros Φ 43. — **2)** zoon van Mentōr uit Pèdaion, echtgenoot van Mèdesikastè, schoonzoon van Priamos, door Teukros gedood Ν 171, 197. †.

*'**Ἴμβρος** eiland (bij de kust van Thraciё), παιπαλόεσσα Ν 33; Ἴμβρου ἄστυ Ξ 281.

ἱμείρω (ἵμερος), act. alleen praes., med. praes. en aor. coni. ἱμείρεται, opt. -αιτο *a*) act., n a a r iets v e r l a n g e n, κακῶν κ 431, verg. 555.— *b*) med. = act., αἴης α 41; met inf. Ξ 163, α 59, ε 209. †. (ῑ).

ἱμερόεις, -εσσα, -εν (ἵμερος), b e g e e r l i j k, b e k o o r l i j k, l i e f l i j k, χορός Σ 603, ἀοιδή α 421, χρώς Ξ 170; ook ἔργα γάμοιο Ε 429; γόος κ 398 (= ἵμερος γόοιο δ 183); neutr. **ἱμερόεν** als adv., κιθάριζε Σ 570. (ῑ).

ἵμερος, v e r l a n g e n, naar een pers. of een zaak, τινός Γ 139, σίτου Λ 89, vaak γόοιο Ψ 14, δ 183, verg. χ 500; ook nog verbonden met gen. obi., πατρὸς ἵμερος γόοιο Ω 507; l i e f d e s v e r l a n g e n Γ 446, Ξ 198. (ῑ).

†**ἱμερτός** (adi. verb. van ἱμείρω), begeerlijk, l i e f l i j k, epith. van een rivier Β 571. (ῑ).

ἵνα A) relat. adv. van plaats *a*) w a a r Β 558, δ 272; ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι Κ 127; met het preciserende τέ Ι 441, δ 85; met πέρ Ω 382, ν 364; ἵν' ἄρα ζ 322. — *b*) w a a r h e e n δ 821, ζ 55, verg. τ 20.— *c*) bij w e l k e g e l e g e n h e i d, w a a r b i j ζ 27. — **B)** voegw., o p d a t, in finale zinnen (ontstaan uit de betekenis w a a r) **1)** met coni. *a*) gewoonl. na een hoofdtijd, b.v. τίπτ' εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃς Α 203, verg. Η 26; ἵνα δή Ψ 207, ἵνα μή μ 26; met κέν alleen μ 156 (Bekk. ἠέ . . . ἢ καί i. p. v. ἤ κε . . . ἤ κεν). — *b*) minder dikwijls na een histor. tijd, b.v. τοὶ Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα Ι 99. — **2)** met opt. *a*) gewoonl. na een histor. tijd, b.v. Τυδείδῃ Ἀθήνη δῶκε μένος, ἵν' ἔκδηλος γένοιτο Ε 2. — *b*) na een hoofdtijd alleen τὸν ἄξω, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι ρ 250 (G. Hermann ἄλφῃ), verg. Σ 88. — *c*) door attractie na een opt. in de hoofdzin, τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ἵνα τετυκοίμεθα δόρπον ξ 408, verg. σ 369. — **3)** coni. en opt wisselen in een samengestelde finale zin met elkaar af, Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, ἵνα νηυσὶ πῦρ ἐμβάλῃ (G. Hermann ἐμβάλοι), Θέτιδος δ' ἀρὴν ἐπικρήνειε Ο 597. — **4)** volg. sommigen staat ἵνα (evenals in 't att. ὅπως) ter inleiding van een zelfstandige wenszin θ 461. [⏑ ⏑, ᾱ in arsi Η 353 (waar ἵνα niet te verklaren is), γ 327].

ἰνδάλλομαι (ϝινδ.; ϝιδ-, ϝείδομαι), alleen praes. ἰνδάλλεται en impf. ἰνδάλλετο, (v e r)-s c h i j n e n, z i c h v e r t o n e n, ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται Ψ 460; ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι γ 246; ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ (acc.), zo als het zich mij in het hart vertoont τ 224 (Nck εἶναι i. p. v. ἦτορ); ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος Ρ 213 (v. L. vermoedt βροτολοίγῳ ϝῖσος Ἄρηϊ i. p. v. μεγαθύμου Πηλεΐωνος). †.

(ϝ)ῖνες, (ϝ)ίνεσι, z. ἴς.

***ἰνίον** (ϝιν.; ϝίς), n e k s p i e r Ε 73, Ξ 495. †. (ῑ).

Ἰνώ, z. Λευκοθέη.

†**ἴξαλος,** adi. of (verg. βοῦς ταῦρος) subst. met onbekende bet. bij αἴξ Δ 105.

†**Ἰξῑόνιος,** 3., v a n I x ī ō n, ἄλοχος (de moeder van Peirithoos) Ξ 317.

****ἰξύς** (miss. verw. met ἰσχίον), alleen dat. ἰξυῖ, h e u p ε 231, κ 544. †.

ἰο-γάστριος, zo Zènod. i. p. v. het synonieme ὁμογάστριος (z. daar).

****ἰο-δνεφής,** -ές (ϝιοδν.; ϝίον, δνόφος), d o n k e r v i o l e t, εἶρος δ 135, ι 426. †.

ἰο-δόκος, 2. (ἰός en δέκομαι), p ij l e n opnemend of b e r g e n d, φαρέτρη Ο 444, φ 12, 60. †. (ῑ).

ἰο-ειδής (ϝιοϝ.; ϝίον, ϝεῖδος), v i o o l-k l e u r i g, v i o l e t b l a u w, epith. van de kalme zowel als van de bewogen zee, πόντος Λ 298, ε 56, λ 107. †.

†**ἰόεις** (ϝιόεις; ϝίον), v i o o l k l e u r i g, s t a a l b l a u w, σίδηρος Ψ 850.

***ἰό-μωρος** (ἰός, verg. ἐγχεσί-μωρος; ι metri causa), d o o r p ij l e n b e r o e m d, b o o g s c h u t t e r (afkeurend, verg. τοξότης), Ἀργεῖοι Δ 242, Ξ 479 (volg. Ehrl. èn wegens ι en omdat het epith. maar op eer zeer klein deel der Argeiërs zou slaan van ἰή, geschreeuw, en -μωρος, verg. ὑλακό-μωρος, = s n o e v e r). †.

†**ἴον** (ϝίον, lat. *viola*), v i o o l t j e (volg. W. J. W. Koster: v i o l i e r) ε 72.

†**ἰονθάς,** -άδος, r u i g (anderen: m e t l a n g e b a a r d), epith. van de wilde geit ξ 50.

ἰός (skt *iṣu-*), plur. ἰοί Λ 387 enz. en ἰά

Υ 68 (Bentl. βέλεα), pijl; vergiftigd α 262. Epitheta: πτερόεις, ταχύς, τριγλώχιν, χαλκήρης, χαλκοβαρής (verg. ὀιστός). (ῑ).

ἴος, alleen neutr. dat. ἰῷ, fem. ἴα, ἰῆς, ἰῇ, ἴαν, één, dezelfde Ζ 422; als subst., τὴν ἴαν (nl. μοῖραν) ξ 435 (Od. alleen hier).

ἰότης, acc. alleen Ο 41 (Ansems μή τι ἐμῇ ἰότητι i. p. v. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα), anders alleen dat., wens, wil, gewoonl. θεῶν ἰότητι, door de wil der goden Τ 9, η 214 enz., in ongunstige zin, schuld, ἀλλήλων ἰότητι Ε 874, verg. Σ 396; zelden van mensen λ 384, σ 234.

†**ἴουλος** (2. οὖλος), plur., de eerste baardharen λ 319.

ἰο-χέαιρα (ἰός + χέω, < *χεϝαρjα, verg. νέαιρα; verg. Ε 618, Θ 159), pijlen schietend, epith. van Artemis Ε 53, ζ 102; ook als subst. Ι 538, λ 198. (ῑ).

†**ἱππάζομαι** (ἵππος), praes. ἱππάζεαι, de paarden besturen, rijden Ψ 426.

*'**Ιππασίδης,** zoon van Hippasos, d.i. **1)** Charops Λ 426, verg. 431. – **2)** Sōkos Λ 426 sq., verg. 431. – **3)** Hupsènōr Ν 411. – **4)** Apisāōn Ρ 348. †.

†'**Ιππασος 1)** vader van Charops en Sōkos Λ 450, verg. 426, 431. – **2)** vader van Hupsènōr, verg. Ν 411. – **3)** vader van Apisāōn, verg. Ρ 348.

ἵππειος, 2. (ἵππος), fem. plur. gen. ἱππείων Λ 536, het paard betreffend, paarden-, ζυγόν Ε 799, φάτνη Κ 568, ὁπλαί Λ 536, κάπη δ 40 (Od. alleen hier); λόφος, van paardenhaar Ο 537.

ἱππεύς, -ῆος (Λ 141 plur. nom. ἱππεῖς; Lehrs ἱππῆες δ' ἱππῆας, ὑπὸ σφίσι δ' i. p. v. ἱππεῖς ἱππῆας, ὑπὸ δέ σφισιν), steeds als tegenst. van πεζός, wagenstrijder Β 810, ω 70 (Od. alleen hier); als afzonderlijk corps Δ 297; ook = ἡνίοχοι Λ 51 sq.; eveneens van deelnemers aan een wedren met wagens Ψ 273.

***ἱππ-ηλάσιος,** 3. (= ἱππήλατος), alleen -σίη ὁδός, rijweg Η 340, 439. †.

ἱππ-ηλάτα (ἐλάω), alleen sing. nom., paardenmenner, wagenstrijder, epith. van Tūdeus, Pèleus, Oineus, Foinix Δ 387, Ι 438, 581, 432; van Nestōr γ 436, 444 (Od. alleen hier).

****ἱππ-ήλατος,** 2. (ἐλάω), voor wagens te berijden, νῆσος δ 607, γαῖα ν 242. †.

†'**Ιππ-ημολγοί** (ἵππος, ἀμέλγω), skuthisch nomadenvolk, dat van paardenmelk leeft, ἀγαυοί Ν 5 (verg. Hèr. I 216).

†**ἱππιο-χαίτης** (ἱππιο-metri causa; ἵππος en χαίτη), van paardenhaar, λόφος Ζ 469.

ἱππιο-χάρμης (ἱππιο- metri causa; ἵππος en χάρμη), op een wagen strijdend, wagenstrijder Ω 257, λ 259. †.

ἱππό-βοτος, 2. (ἵππους βόσκων, verg. αἰγίβοτος), paarden voedend (anderen: door paarden beweid), νῆσος δ 606; epith. van Argos Β 287, γ 263; voorts van Trikè Δ 202 en Èlis φ 347.

†'**Ιππο-δάμᾱς,** -αντος (δάμνημι), Trojaan, door Achilleus gedood Υ 401.

'**Ιππο-δάμεια** (δάμνημι), Hippodameia **1)** echtgenote van Peirithoos, moeder van Polupoitès Β 742. – **2)** dochter van Anchīsès, echtgenote van Alkathoos Ν 429. – **3)** dienares van Pènelopeia σ 182. †.

ἱππό-δαμος (δάμνημι), paardentemmend of -bedwingend, van griekse en troj. wagenstrijders Β 23, γ 17; ook van de Trojanen in 't alg. Β 230 enz. (verg. Verg. A. VII 189: *equum domitor*).

†'**Ιππό-δαμος,** Trojaan, door Odusseus gedood Λ 335.

ἱππο-δάσεια (eig. fem. bij *-δασής, volg. Fick-Be. < *ἱππουρο-δάσεια), fem., met dichte paardenharen helmbos, κόρυς Γ 369, κυνέη χ 111, 145 (Od. alleen hier).

†**ἱππό-δρομος** renbaan Ψ 330.

ἱππόθεν, z. ἵππος **1.**

*'**Ιππό-θοος 1)** zoon van Lèthos uit Larīsa, kleinzoon van Teutamos, aanvoerder der Pelasgen Β 840, 842, door Aiās gedood Ρ 288 sqq. – **2)** zoon van Priamos Ω 251.

***ἱππο-κέλευθος** (verg. ἀ-κόλουθος), alleen voc., met paarden of op een wagen de weg afleggend, wagenstrijder, epith. van Patroklos Π 126, 584, 839 (Bentl. ἱπποκελευστά, Nck -λευτά, van κελεύω, de paarden aanvurend). †.

***ἱππό-κομος,** 2. (κόμη), met paardenharen helmbos, τρυφάλεια Μ 339, κόρυς Π 338, πήληξ Π 797.

***ἱππο-κορυστής,** alleen plur., uitruster van strijdwagens, wagenstrijder (volg. v. L. *qui* ἱππόκομον κόρυν ἔχει), ἄνδρες Β 1; ook Μῄονες Κ 431, Παίονες Π 287.

†'**Ιππο-κόων,** -ωντος (verg. Δηι-κόων), Thraciër, neef en strijdmakker van koning Rhèsos Κ 518.

*'**Ιππό-λοχος 1)** zoon van Bellerofontès, vader van Glaukos, vorst der Lukiërs Ζ 119, 197, Ρ 140. – **2)** Trojaan, zoon van Antimachos, door Agamemnōn gedood, alleen Λ 122, 145.

†**ἱππό-μαχος** (μάχομαι), op een wagen strijdend, Φρύγες Κ 431.

†'**Ιππό-μαχος,** Trojaan, zoon van Antimachos (verg. 'Ιππόλοχος **2**), gedood door Leonteus Μ 189.

†ʽ**Ἱππό-νοος,** Griek, door Hektōr gedood Λ 303.

***ἱππο-πόλος** (verg. αἰ-πόλος), met paarden omgaand, paardenfokkend, alleen epith. der Thraciërs N 4, Ξ 227 (verg. K 436). †.

ἵππος, ὁ, ἡ (skt *áśva-*, lat. *equus*, gall. *Eporedorix*), dual. gen.en dat. ἵπποιιν **1)** paard, zowel hengst Z 506 als merrie B 763; ook θήλεες ἵπποι E 269, ἵπποι θήλειαι Λ 681; ἄρσενες ἵπποι, hengsten ν 81; ἵππος ξεστός of δουράτεος, het troj. paard δ 272, θ 492 [verg. v. L., Comm. Homm. p. 178 (verg. ook δουράτεος): «*navis quae Achillem cum suis vexit dicta est ligneus equus*, ἁλὸς ἵππος» (z. eind **2***a*); Leaf, Hom. and Hist. p. 31, denkt met Murray, Eurip. The Trojan Women p. 86, aan een belegeringstoren (verg. Prop. III I. 25)]; de paarden van Eumèlos B 763 sqq., verg. Ψ 288 sq., van Achilleus B 770, verg. Π 149 sqq., P 426 sqq., T 400 sqq. (ze hebben hier menselijke stem en voorspellen zijn dood), van Hektōr Θ 184 sqq., van Antilochos Ψ 301 sqq., 403 sqq., van Erichthonios Y 219 sqq. (van Trōs E 265 sqq., van Lāomedōn E 640, van Aineiās E 263 sqq.), van Èōs ψ 246, Ar(e)ion het paard van Adrèstos Ψ 346; paardenvoer δ 603 sq.; de strijders gebruiken de paarden alleen om de strijdwagens te trekken en bij de wedren (een vierspan Λ 699, ν 81), niet om er in de strijd op te rijden (verg. ἅρμα; volg. Belzn. p. 63 liet de dichter zich hierbij leiden door het «*Würdeprinzip*», immers, «*eines ehrenfesten Kriegers würdig ist nur der Kampf zu Fusz oder — falls er ein Edler und Reicher ist — zu Wagen*»); ἵππων ἐπεβήσετο, hij steeg te paard, alleen K 513 (verg. 529; paardrijden in vergelijkingen O 679 sqq., ε 371); hierbij adv. ****ἱππό-θεν,** uit het paard, alleen θ 515, λ 531. — **2)** vand. plur. en dual., span paarden B 770; verbonden met ἅρμα M 120, ook dikwijls ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν M 114; ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι (als één begrip) Λ 198, verg. 211, Ω 440; vand. *a*) (met paarden bespannen) wagen Ω 51, ἵππων ἐπιβαινέμεν E 255, ἐξ of ἀφ' ἵππων ἀποβάντες Γ 265, E 13, καθ' ἵππων ἀΐξαντε Z 232; ook dan wanneer er een epith. bij staat, dat alleen op de paarden toepasselijk is, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω P 504, verg. Θ 129 enz.; overdr. worden de schepen ἁλὸς ἵπποι genoemd δ 708 (v. L. vergelijkt «het Zeepaerd» in Vondels Gysbreght). — *b*) wagenstrijders, in tegenst. tot de πεζοί ξ 267, ἵπποι τε καὶ ἀνέρες B 554, λαός τε καὶ ἵπποι Σ 153. Epitheta: ἐύθριξ, καλλίθριξ, αἴθων (verg. Αἴθη Ψ 295), κυανοχαίτης, λευκότεροι χιόνος, ξανθός, φοίνιξ (verg. Ξάνθος καὶ Βαλίος Π 149 en de eigennaam Μελάνιππος); μώνυξ, κρατερῶνυξ; ἐριαύχην; ὑψηχής; πηγός; ἀερσίπος, ἐύσκαρθμος, κέλης, πόδας αἰόλος, ποδώκης, ταχύς, ὠκύς, ὠκυπέτης, ὠκύπους (verg. Πόδαργος Ψ 295).

ἱπποσύνη (ἵππος), ook plur., kunst om de paarden te besturen en op de wagen te strijden, rijkunst Δ 303, Π 776, ω 40 (Od. alleen hier).

ἱππότα (ἵππος), wagenstrijder, epith. van griekse helden, b.v. van Nestōr B 336, γ 68, Tūdeus E 126, Pèleus Π 33.

ʽἹπποτάδης,** -āo, zoon van ʽΙππότης = Aiolos κ 2, 36. †.

*ʽ**Ἱπποτίων,** -ωνος, uit Askaniè, vader van Morus N 792, door Mèrionès gedood Ξ 514. †.

ἵππ-ουρις (οὐρά; volg. Fick-Be. uit ἱππουροδάσεια), alleen nom. T 382 en acc., met paardenstaart, met paardenharen helmbos, κόρυς Z 495, τρυφάλεια T 382, κυνέη χ 124 (Od. alleen hier).

***ἵπτομαι** (verg. ἴψ), alleen fut. ἴψεται en aor. 2. sing. ἴψαο, drukken, tuchtigen, λαόν (van Zeus en Apollōn) Π 237, A 454, (van Agamemnōn) B 193. †.

ἱρεύς, ἱρεύω, z. ἱερεύς, ἱερεύω.

*ʽ**Ἱρή,** stad van Agamemnōn in Messènè I 150, 292. †. (ῑ).

ἴρηξ, -κος, ὁ (anderen ἵρηξ; miss. verw. met Ϝίεμαι, verg. βείρακες· ἱέρακες Hèsuch.; = att. ἱέραξ), havik of valk Φ 494, ε 66; zijn snelle vlucht N 819, O 237, ν 87 (verg. κίρκος). (ῑ).

***Ἶρις** (Ϝῖρις, verw. met Ϝίεμαι), alleen sing. nom. en acc. Ἶριν, plur. dat. (zonder Ϝ) ἴρισσιν Λ 27 **1)** regenboog Λ 27, πορφυρέη P 547. — **2)** gepersonifieerd, Īris, (behalve Ω) bodin der goden (θεά O 206), die hun bevelen van de hemel naar de aarde overbrengt B 786, Σ 184, maar ook uit eigen beweging bodediensten verricht Γ 121, Ψ 198, E 353. Epitheta: ἀελλόπος, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, ταχεῖα, ὠκέα, χρυσόπτερος (verg. Ἶρος).

ἱρός, z. ἱερός.

Ἶρος** (Ϝῖρ.), bedelaar op Ithakè σ 1 sqq.; hij heet eigenlijk Arnaios, maar de vrijers noemen hem Īros (verg. Ἶρις **2**); Odusseus overwint hem in het vuistgevecht.

ἴς, ἡ (Ϝίς, lat. *vis*), sing. alleen nom. en acc. ἶνα (geëlid. ἶν' ἀπέλεθρον E 345), bovendien instrum. ἶφι, plur. nom. ἶνες en dat. ἴνεσι **1)** spier, alleen plur. Ψ 191, λ 219 en sing. πᾶσαν ἶνα, de geheele massa der spieren P 522 (volgens anderen, als het deze bet. heeft, verw. met du. *Sehne*). — **2)** (spier) kracht, in de eerste

plaats van een mens E 245, λ 393; verbonden met βίῃ (lichaamskracht in 't alg.) σ 3; maar ook ἀνέμου O 383, ι 71; vaak **ἶφι,** met kracht, met krachtige hand, βοὸς ἶφι κταμένοιο Γ 375, μάχεσθαι Δ 287, ἀνάσσεις A 38, δαμάσσῃ σ 57, verg. 156. — **3)** omschrijvend, κρατερὴ ἲς 'Οδυσῆος, de geweldige kracht van Odusseus, i. p. v. de geweldig krachtige Odusseus Ψ 720; ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο β 409 (verg. ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδών π 476); zo ook van den riviergod Xanthos, ἲς ποταμοῖο Φ 356 (verg. Lucret. III 7: *fortis equi vis*); z. ook βίη **3,** κῆρ **2,** μένος **2,** σθένος **1** (eind).

*__ἰσάζω__ (Ϝισάζω; ἶσος), praes. part. ἰσάζουσα en med. iter. impf. ἰσάσκετο (verg. ῥιπτάζω) **1)** act., gelijk maken, van een vrouw, die wol afweegt M 435. — **2)** med., zich gelijk stellen Ω 607 (volgens Nck onecht vers). †. (ῐ).

ἴσαν, z. εἶμι; **(Ϝ)ίσαν,** z. ΕΙΔ- **II.**

*"__Ἴσ-ανδρος__ (Ϝίσ.; ἶσος en ἀνήρ), zoon van Bellerofontès, door Arès in een gevecht tegen de Solumers gedood Z 197, 203. †. (ῑ).

(Ϝ)ίσασι, z. ΕΙΔ-**II**; **ἰσάσκετο,** z. ἰσάζω; **ἴση,** z. ἶσος **2**; **(Ϝ)ίσθι,** z. ΕΙΔ-**II.**

†__ἴσθμιον__ (ἰσθμός, verw. met ἰέναι), halssnoer σ 300 (verg. Helb.² p. 270).

**__ἴσκε__ (? ἐν-(σ)έπω, verg. ἴσχω naast ἔχω), impf., zeide, sprak τ 203, χ 31 (volg. anderen bij ἐίσκω, dan: hij sprak gissend, veinzend). †.

(Ϝ)ίσκω, z. (Ϝ)ε(Ϝ)ίσκω.

**"__Ἴσμαρος,__ stad der Kikoniërs (aan de Z.kust van Thracië) ι 40, 198. †.

ἰσό-θεος (Ϝισ.), godgelijk, goddelijk, altoos ἰσόθεος φώς, als verseind, epith. van helden B 565, α 324, υ 124 (Od. alleen hier). (ῑ).

†__ἰσό-μορος__ (Ϝισ.), gelijk aandeel hebbend, even machtig O 209. (ῑ).

†__ἰσόομαι__ (Ϝίσ.; ἶσος), aor. opt. ἰσωσαίμην, evenaren, τοῖσιν ἐν ἄλγεσιν η 212. (ῑ).

†__ἰσό-πεδον__ (Ϝίσ.), vlakke grond, vlakte N 142. (ῑ).

ἶσος, 3. (meestal Ϝῖσος; oorsprkl. *Ϝίτσ-Ϝος, att. ἴσος, verw. met εἴδομαι), fem. ook **ἐίση** (z. daar) **1)** adi., gelijk, in maat, waarde, kracht, gelijkend op, gewoonl. met dat., b.v. ἀέθλια Ψ 736, βίην καὶ κῦδος H 205; κακόν ο 72; κύματα ἶσα ὄρεσσι (Bentl. Ϝῖσ' ὀρέεσσι), als bergen γ 290, κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος (Duentz. ἕζεο Ϝῖσος) ἀναύδῳ κ 378, μοὶ ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος E 438, en zo dikwijls ἶσος "Ἄρηι M 130, μαινάδι X 460; ἔρνεϊ Σ 56, ἀέλλῃ Λ 297; ἶσον θυμὸν ἔχοντες, verg. θυμός **2** (begin); ἶσον ἐμοὶ φάσθαι (zich aan mij gelijk wanen) A 187 (verg. E 441); οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, gelijk aan het uwe (of even groot als gij?) A 163, verg. υ 282; ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, hield de hoofden op één lijn Λ 72 [ook volg. Ploet. bedoelt Hom. τὴν ἰσόρροπον μάχην; verg. Y 101 (τείνω **1** *b*)]; ἴση μοῖρα, gelijk aandeel, ἴση μοῖρα μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι, wie (bij de schepen) blijft krijgt evenveel als wie nog zo dapper mocht strijden I 318. — **2)** fem. **ἴση** (nl. μοῖρα) als subst., gelijk (toekomend) aandeel Λ 705, ι 42 (Bentl. αἴσης, Fick ἴσσης = αἴσης); ὥ τ' ἐρίζητον περὶ ἴσης M 423 (hier wschl. = κλῆρος); neutr. plur. **ἶσα** als subst., schadevergoeding, οὐδέ ποτ' ἶσα (οὐδ' ἀποτῖσαι P. Cauer) ἔσσεται β 203; met een praepos., κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε, de strijd gelijkelijk strekken, in evenwicht houden Λ 336; verg. ἐπὶ ἶσα M 436 en O 413 (en τείνω **2**); neutr. sing. en plur. **ἶσον** en **ἶσα** als acc. van de inhoud of als adv., gelijk, als, ἶσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Γ 454, ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν 'Αχαιοί I 603; ἶσα τέκεσσι E 71, verg. α 432 enz.

†"__Ἶσος__ (Ϝῖσ.), zoon van Priamos, gedood door Agamemnōn Λ 101.

*__ἰσοφαρίζω__ (Ϝισ.; verg. ἰσο-φόρος en ἀντιφερίζω), alleen praes., het tegen iem. opnemen, zich met iemand meten, τινὶ μένος (acc. part.) Z 101, Φ 411, verg. 194 (Bentl. ἀντιφερίζειν); ἔργα 'Αθηναίῃ I 390. †. (ῑ).

†__ἰσο-φόρος__ (φέρω), het juk gelijk dragend, βόες σ 373. (ῑ).

ἵστημι (skt *tiṣṭhati*, lat. *sisto*, verg. lat. *stare*, ned. *staan*), 3. plur. ἱστᾶσι N 336, imper. ἵστη, impf. 3. plur. ἵστασαν, iter. ἵστασχ' τ 574, fut. στήσειν, aor. στῆσα, ἔστησε enz., 3. plur. ook ἔστασαν M 56, γ 182 (a. l. ἵστασαν), aor. II ἔστην en στῆν enz., 3. plur. ook ἔσταν en στάν, coni. στήῃς, στήῃ, στέωμεν (met suniz. Λ 348, X 231 (< στάομεν), στείομεν(στήομεν) O 297, opt. σταίη, 3. plur. σταίησαν P 733 (L. Dindorf σταῖεν, τῶν δ' αὖτε i. p. v. σταίησαν, τῶν δέ, Wackern. ἔστησαν, τῶν δέ; volg. v. Wilam. 723*b*—736*b* geïnterpol.), imper. στῆθι, στῆτε, inf. στήμεναι, στῆναι, part. στάς enz., iter. στάσκε, perf. ἕστηκας, -κεν, ἕστατον, ἑστᾶσι en ἑστήκασιν Δ 434, coni. ἑστήκῃ, imper. ἕσταθ(ι) enz., inf. ἑστάμεν(αι), part. ἑσταότος enz., bovendien ἑστεῶτα, -τε, -τες (met suniz., anderen ἑστάοτα enz.), plusqpf. ἑστήκει(εἱστ.), ἕσταμεν, -σαν, med. praes. ἵσταμαι enz., imper. ἵστασο, impf. ἵστατο enz., fut. στήσομαι enz., aor. στήσαντο enz., pass. aor. ἐστάθη ρ 463 **I)** tr., act. praes., impf., fut. en aor. I, doen staan, zowel van levende wezens als van dingen, vand. **1)** (neer)zetten, (op)zetten, met acc., b.v. τρίποδα ἀμφὶ πυρί Σ 344, ἐν πυρί θ 435;

ἔγχος Ο 126, verg. ἔγχος δουροδόκης ἔντοσθε α 127; ἴκρια ε 252, ἱστόν β 425; πελέκεας ἑξείης τ 574; γάλα ἐν ἄγγεσιν, d o e n ι 248; ἑκατόμβην περὶ βωμόν Α 448; στίχας, λαόν, ἱππῆας, opstellen Β 525, Ζ 433, Δ 298; ἵππους (stallen) Ε 368, Θ 49, Ν 34. — **2)** p l a a t s e n, d o e n o n t s t a a n, v e r w e k k e n, νεφέλην νηὸς ὕπερ μ 405, verg. Ε 523, ἄμυδις κονίης ὀμίχλην Ν 336, ook κῦμα Φ 313; vand. overdr., φυλόπιδα λ 314, ἔριν π 292 (verg. **II 1** en **III**). — **3)** d o e n s t i l s t a a n, ἡμιόνους Ω 350, verg. η 4; ook μύλην υ 111; νέας, voor anker leggen γ 182, verg. β 391, ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ ρ 427, verg. τ 188, εἰς Αἰγύπτοιο δ 581. — **4)** a f w e g e n, τάλαντα Τ 247, verg. Χ 350.

II) intr. med. (behalve aor. I) en act. aor. II, perf. en plusqpf. **1)** z i c h p l a a t s e n, g a a n s t a a n, perf. s t a a n, zowel van levende wezens als van dingen, b.v. ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη Β 172, μιν ἀμφὶς ἵσταντο η 5, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι ι 381, στῆ δ' ὀρθός Ψ 271, μέσῳ στὰς ἕρκεϊ Π 231, μοι ἆσσον στῆθι Ψ 97, στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθε Ξ 297; ἑτέρωθεν ἕστηκε Γ 231; ἵπποι παρ' ἅρμασιν Β 777; vooral in de strijd, ἄντα τινός Ρ 30, verg. Θ 234, ἀντίος ἐκ ποταμοῖο ἔστη Φ 145, ἐναντίοι ʼΑχαιῶν Ε 497, πρόμος τούτῳ, tegenover Χ 85 (maar τοῖσιν, onder hen Η 136); van dingen, b.v. ἔνθ' ἔγχεα α 129, ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν Ω 359, σκόλοπες ἑστᾶσι Μ 64, ἕστηκε ξύλον Ψ 327; στήλη ἐπὶ τύμβῳ Ρ 435, σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ η 89, κρημνοὶ περὶ πᾶσαν (τάφρον) ἕστασαν Μ 55; ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρας ἕστασαν τ 211; νηῦς ἕστηκε, ligt voor anker ω 299 (verg. **I 3**); ἀστὴρ ἐν οὐρανῷ Χ 318; ἀμφ' ʼΑχιλῆι ἵστατο κῦμα Φ 240, κονίη ἵστατ' ἀειρομένη Β 151; vand. overdr., o n t s t a a n, z i c h v e r h e f f e n, ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι Ν 333, φύλοπις ἕστηκε πρὸ νεῶν Σ 172; περὶ κακὰ πάντοθεν ξ 270; ἕβδομος ἑστήκει μείς, was ingetreden, begonnen Τ 117, verg. ξ 162, τ 519. — **2)** b l i j v e n s t a a n, b.v. στῆμεν ἐνὶ προθύροισι Λ 777, πόδεσσι στήμεναι ε 414, ἔστη γνὺξ ἐριπών Ε 309, ἐπὶ γαίῃ ἵστασθαι τ 201; στῆτε ζ 199; δοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταντο Λ 574; zo ook pass., ὁ δ' ἐστάθη ἠύτε πέτρη ρ 463; vand. s t a n d h o u d e n Λ 348 enz.; perf., o v e r e i n d s t a a n, δηθὰ μάλ' ἑστήκει Ε 587; s t i l s t a a n (d.i. werkeloos zijn)Ε 485, Κ 480 (verg. Δ 243).

III) tr., med. aor. I, iets (v o o r z i c h of v a n z i c h) n e e r z e t t e n, p l a a t s e n, κρητῆρας β 431, κρητῆρα θεοῖσιν Ζ 528; ἱστόν τ 139, z. ἱστός **2** *b*; ἱστόν, de mast (van hun schip) opzetten Α 480; overdr., μάχην, d o e n p l a a t s h e b b e n, b e g i n n e n, παρὰ νηυσί ι 54, verg. Σ 533 (volg. v. L. Γ 362 «*mente addendum* ἵππους»); o p w e g e n, ἀνθ' ἑκατὸν ἕκαστος Θ 234 (a. l. ἄνθ', zich stellen tegen, het hoofd bieden aan).

†**ʽΙστίαια** (drielettergrepig; volgens v. L. ⏑ ⏑ — ⏑ metri causa), stad der Abanten op Euboia Β 537.

****ἱστίη** (of ἱστίη, ion., = att. ἑστία; wschl. Ϝιστίη, verg. lat. *Vesta*), huiselijke h a a r d (verg. ἐσχάρη), alleen ἴστω νῦν Ζεύς . . . ἱστίη τ' ʼΟδυσῆος τ 304 enz. (— — — metri causa).

ἱστίον (ἱστός), eig. elk weefsel, vand. z e i l Α 481, Ο 627, β 427, anders steeds plur. (ook dan van één zeil, òf omdat het uit verscheiden stukken bestaat, òf om het zeil met al wat daarbij behoort aan te wijzen) Α 480, β 426; ἕλκον ἱστία λευκά β 426, ἀνὰ ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες ι 77; πέτασε ε 269, ἀνὰ πέτασσαν Α 480; μηρύσαντο μ 170, στεῖλαν γ 11, λύον ο 496, ἐς νῆας κάθεμεν ι 72, καθείλομεν ι 149; ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον β 427, ἱστία τέτατο λ 11.

†**ἱστο-δόκη** (δέκομαι), g a f f e l, waarop de mast, neergelaten, rust (m a s t v a n g, Poutsma) Α 434.

****ἱστό-πεδη** m a s t s c h o e n of - k o k e r in het ruim, waarin de mast staat en door middel van een nagel wordt vastgehouden μ 51, 162, 179. †.

****ἱστός** (ἵστημι, verg. voor de bet. ned. op-*stal*) **1)** uit één stuk hout, gewoonl. dennenhout (εἰλάτινος), vervaardigde m a s t, die ongeveer midden in het schip staat en achterover in de ἱστοδόκη kan worden neergelaten; als hij opgericht is, leunt hij in het ruim in de ἱστοπέδη, ter hoogte van het dek tegen een dekbalk (μεσόδμη) met halfcirkelvormige opening, waartegen een andere balk met dergelijke opening geschoven wordt; deze beide balken worden dan met klampen aan elkaar verbonden, zodat de mast stevig staat; bovendien wordt hij door lijnen (κάλοι) gesteund; ἱστὸν στῆσαν ἀείραντες β 424, verg. Α 434. — **2)** *a*) groot, staand w e e f g e t o u w, w e e f r a a m (de horizont. weef-«stoel» is van later datum), ἱστὸν ἐποίχεσθαι, bij het weefraam heen en weer gaan ε 62. — *b*) het eerst als schering (στήμων, verg. lat. *stamen*) opgezette w e e f s e l, ἱστὸν στησαμένη (de schering aanbrengen voor een weefsel) β 94, ἱστὸν ὕφαινε β 104, Γ 125; plur., soorten van weefsels, weefkunst, ἱστῶν τεχνῆσσαι η 110.

***ἵστωρ,** -οροσ (Ϝιστ.; οἶδα), volg. Mw. **1)** die *constaterend* kennis neemt en voortaan draagt, (m e d e-)w e t e r, g e t u i g e [verg. boiot. Ϝίστωρ = μάρτυς en eng. *witness*, ook ἴστω in de eedsformule, b.v. Κ 329 (verg. οἶδα 1 eind, onder ΕΙΔ- **II**), en συνίστωρ Sof. Fil. 1293]. — **2)** die *onder-*

zoekend kennis neemt (verg. afgeleid ἱστορέω, ook lat. *scitari* bij *scire*; volg. Nils. «*he who knows, i.e. knows the prescriptions of law*»), s c h e i d s r e c h t e r, bij een geschil Σ 501; bij een wedstrijd Ψ 486. †. (Verg. nog voor de dubb. bet. lat. *ar-biter*», eig. «die er bij komt», zowel «ooggetuige, als «scheidsrechter)».

†**ἰσχαλέος** (ἰσχνός), d r o o g, g e d r o o g d τ 233.

ἰσχανάω (ἴσχω), praes. -άᾳς(-άεις), -όωσιν(-άουσιν), iter. impf. ἰσχανάασκον (-άεσκον), med. -όωνται(-άονται), imper. -αάσθω(-αέσθω), impf. -όωντο(-άοντο) **1)** act. *a*) tr., (t e g e n) h o u d e n, τί en τινά Ε 89, Ο 723; ο 346 moet με als obj. uit de samenhang aangevuld worden. — *b*) intr., naar iets v e r l a n g e n, z. ἰχανάω. — **2)** med., zich inhouden, b l i j v e n, w a c h t e n, t a l m e n Μ 38, Τ 234, η 161.

ἰσχάνω (ἴσχω), praes. -ει, -ε, impf. ἰσχανέτην, (t e g e n) h o u d e n, met acc. Ξ 387; Αἴαντ' ἰσχανέτην (nl. Τρῶας), ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ρ 747; κατὰ (adv. of tmesis) σὸν νόον ἴσχανε, houd in bedwang τ 42. †.

ἰσχίον, h e u p (g e w r i c h t) Ε 305, ρ 234 (Od. alleen hier); van dieren Θ 340.

ἴσχω (geredupl. praes. bij ἔχω, < *σί-σχω), praes. inf. ook ἰσχέμεν(αι), impf. ἴσχε, -ον, med. imper. ἴσχεο ω 323 (met suniz.; v. L. ἴσχεο δὲ i. p. v. ἀλλ' ἴσχεο), inf. ἴσχεσθαι, impf. ἴσχετο (sommigen rekenen bij ἴσχω de versterkte aor. II σχέθον, ἔσχεθεν, z. ἔχω) **1)** act. *a*) h o u d e n, ἐφ' αἵματι φάσγανον λ 82, (κανόνα) ἀγχόθι στήθεος Ψ 762; ἂν (adv.) δ' ἴσχων τελαμῶνα, in de hoogte houdend Ε 798; σχεδὸν ἵππους Ο 456. — *b*) (t e g e n) h o u d e n, w e e r s t a a n, τινά Ε 812, τινὰ ἀνάγκῃ δ 558; ῥέεθρα Ρ 750, verg. Ε 90; een vijand, τινά Ο 618; overdr., μνηστῆρας, aan de praat houden υ 330; σθένος Ι 352; θυμόν, beteugelen Ι 256. — **II)** med. *a*) b l i j v e n s t e k e n of s t a a n Φ 366; vooral imper., ἴσχεο, bedwing u, houd op, houd u in Α 214, λ 251 enz.; ἴσχεσθε, houdt op Γ 82 (anders ω 54, waar μὴ φεύγετε als tegenst. volgt); ἀνὰ δ' ἴσχεο (anderen ἀνὰ δὲ σχέο), leg er u bij neer Η 110 (verg. ἀνέχω **B 2**). — *b*) met gen., z i c h v a n iets o n t h o u d e n, m e t iets o p h o u d e n, λώβης σ 347, πολέμου ω 531.

ἰτέη (Ϝιτ., verw. met lat. *viere*, vlechten, *vimen, vitex;* Blass Ϝειτέη), w i l g, *salix alba*, ὠλεσίκαρπος Φ 350, κ 501. †. (ῑ).

ἴτην, z. εἶμι.

†**''Ιτυλος,** zoon van Zèthos en Aèdōn τ 522 (verg. ἀηδών).

†**'Ιτυμονεύς,** -ῆος, uit Èlis, zoon van Hupeirochos, door Nestōr gedood Λ 672. (ῑ)

***ἰτύς,** ἡ (Ϝίτ.; verw. met ἰτέη, lat. *vitis*), acc. -ύν, v e l g van een rad Δ 486, Ε 724. †.

†**''Ιτων,** -ωνος, stad (in het midden van het thessal. Fthīōtis), μητέρα μήλων Β 696. (ῑ).

†**ἰυγμός,** g e g i l Σ 572. (ῑ). Van

ἰύζω (klanknab., van ἰύ, ἰού, verg. ned. *joelen*, lat. *jubilare*), g i l l e n ο 162, πολλὰ μάλα Ρ 66. †. (ῑ).

†**'Ιφεύς** (Ϝιφ.; ἴς), acc. 'Ιφέα, Lukiër, door Patroklos gedood Π 417. (ῑ).

†**'Ιφθίμη,** dochter van Īkarios, zuster van Pènelopeia, echtgenote van Eumèlos uit Ferai δ 797. Eig. fem. van

ἴφθῑμος, 3. en (Α 3, Λ 55) 2, f o r s, k l o e k, s t e r k, dikwijls epith. van helden Ε 695, verg. δ 365, κ 534; ook van vrouwen, b.v. Πηρώ λ 287, ἄλοχος Ε 415, βασίλεια, θυγάτηρ, παράκοιτις; ψυχαί Α 3; ἀνήρ π 89, verg. 244, ποταμοί Ρ 749; ook van lichaamsdelen, κάρη χ 123, ὦμοι Σ 204, βοῶν κάρηνα Ψ 260.

(Ϝ)ἶφι, z. (Ϝ)ίς.

***'Ιφι-άνασσα** (ϜιφιϜ.; ἴς en ἄνασσα, omdat Agamemnōn Ϝῖφι Ϝανάσσει, verg. Τηλέμαχος), dochter van Agamemnōn en Klutaimnèstrè Ι 145, 287. †. (ῑ).

***'Ιφι-δάμᾱς,** -αντος (Ϝίφ.; ἴς en δάμνημι), zoon van Antènōr en Theānō, in Thracië bij zijn grootvader Kisseus opgevoed, gehuwd met de zuster van zijn moeder, door Agamemnōn gedood Λ 221 sqq. (ῑ).

****'Ιφικλήειος,** 3. (Ϝιφ., Nck Ϝιφικλε-έειος), v a n Ī f i k l è s, β ί η 'Ι φ ι κ λ η ε ί η, omschrijving voor ''Ιφικλος λ 290, 296. †. (ῑ).

***''Ιφικλος** (Ϝιφ.; verg. Πάτρο-κλος), zoon van Fulakos, uit Fulakè in Thessalië, vader van Prōtesilāos en Podarkès, beroemd in de wedloop Β 705, Ν 698, Ψ 636 (Nèleus eist zijn voortreffelijke kudden van Biās als prijs voor zijn dochter Pèrō λ 289 sqq.). †. (ῑ).

†**'Ιφι-μέδεια** (zonder Ϝ; ἴς en μέδομαι), echtgenote van Alōeus, bij Poseidāōn moeder van Ōtos en Efialtès λ 305. (ῑ).

†**'Ιφί-νοος** (Ϝιφ.; ἴς en νόος, krachtig van geest, verg. 'Αλκίνοος, weerbaar van geest), Griek, zoon van Dexios, door den Lukiër Glaukos gedood Η 14. (ῑ).

ἴφιος, -ον (Ϝίφ.; Ϝῖφι, Ϝίς), f o r s, alleen ἴφια μῆλα λ 108, Ε 556. (ῑ).

†**'Ιφις** (Ϝῖφ.), dochter van Enūeus, slavin van Patroklos Ι 667.

†**'Ιφιτίδης** (Ϝιφ.), zoon van Īfitos = A r c h e p t o l e m o s Θ 128. (ῑ).

†**'Ιφιτίων,** -ωνος (Ϝιφ.; ''Ιφιτος), zoon van Otrunteus uit Hudè, door Achilleus gedood Υ 382. (ῑ).

''Ιφιτος (Ϝίφ.; ῑς), gen. 'Ιφίτου Β 518 (Knight en Ahr. 'Ιφίτοο, Bentl. υἷες Ϝιφίτοο i. p. v. υἱέες 'Ιφίτου) **1)**** zoon van Εὔρυτος **2**; op reis, om zijn gestolen merries te zoeken, schenkt hij te Messènè Odusseus zijn boog; als hij later zijn paarden bij Hèraklès vindt, wordt hij door dezen vermoord φ 14, 22, 37. — **2)** *Argonaut uit Fōkis, zoon van Naubolos, vader van Schedios en Epistrofos Β 518, Ρ 306. — **3)** vader van Archeptolemos, z. 'Ιφιτίδης. †. (ῑ).

ἰχανάω (verw. met skt *īhatē*, begeert, ἀχήν, behoeftig), praes. ἰχανάᾳ(-άει), part. -όων, -οωσαν(-άων, -άουσαν), n a a r iets v e r l a n g e n, b e g e r e n, δρόμου Ψ 300, φιλότητος ϑ 288; met inf. Ρ 572 (sinds G. Hermann i. p. v. ook overgeleverde vormen van ἰσχανάω).

****ἰχθυάω** (ἰχθύς), 3. sing. ἰχθυάᾳ(-άει), iter. impf. ἰχθυάασκον(-άεσκον), v i s s e n δ 368, μ 95. †.

ἰχθυόεις (ἰχθύς), v i s r ij k, πόντος Ι 4, 'Ελλήσποντος, ''Υλλος Υ 392, κέλευθα γ 177.

ἰχθύς, -ύος, ὁ, plur. acc. ἰχθῦς en ἰχθύας χ 384, v i s; over het vangen Π 406 sqq., Ω 80 sqq., κ 124, μ 251 sqq., τ 113 sq., χ 384 sqq.; in tijden van nood laat de dichter zijn personen vis eten δ 368 sq., μ 331 sq.

ἴχνιον (ἴχνος), (v o e t) s p o o r, alleen plur. acc. Σ 321; μετ' ἴχνια βαῖνε ϑεοῖο, de voetstappen drukken, op de voet volgen β 406; s p o o r van het wild τ 436 (v. L. overal ἴχνεα, van ἴχνος).

†**ἴχνος,** τό, plur. dat. ἴχνεσι, (v o e t)-s p o o r ρ 317.

***ἰχώρ,** ὁ (volg. Güntert verw. met ἄχωρ, hoofduitslag), acc. ἰχῶ of ἰχώρ Ε 416 (Barnes ἀμφοτέρησ' ἰχῶρ' ἀπό i. p. v. ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ of -ἰχώρ), (g o d e n)-b l o e d Ε 340. †. (ῑ).

†**ἴψ** (ἴπτομαι), plur. ἶπες, k l o p k e v e r, *anobium pertinax*, wiens larven de h o u t-w o r m e n zijn φ 395.

ἴψαο, z. ἴπτομαι.

†**ἰωγή** (Ϝάγνυμι), breking van, d.i. b e-s c h u t t i n g tegen, Βορέω ξ 533 (miss. ὑπὸ Ϝωγῇ, verg. ἐπιωγή).

ἰωή (misschien verw. met ἄημι), het b l a z e n van de wind Δ 276, Λ 308; het w o e d e n van het vuur Ξ 127; het g e-l u i d, de k l a n k van de forminx ρ 261, van de menselijke stem Κ 139 (op beide plaatsen ἤλυθ' ἰωή, Bentl. ἦλθε Ϝιωή). †.

***ἰωκή** (Ϝιωκή; Ϝίεμαι), metaplast. acc. ἰῶκα Λ 601, het a a n d r i n g e n in de slag, a a n v a l, in 't alg. k r ij g s g e-w o e l Ε 521; gepersonifieerd Ε 740.

[**'Ιωνία** (verg. Βοιωτία), wordt door Leaf, Hom. and Hist. p. 86, genoemd de «*embryo Catalogue of the subordinate forces*» Ν 685—722].

***ἰωχμός** (= ἰωκή), k r ij g s g e w o e l, ἀν' ἰωχμόν Θ 89, 158. †. (ῑ).

K.

κ', z. κέ.

καββαίη, z. καταβαίνω.

κάββαλε, z. καταβάλλω.

†**Καβησό-θεν,** adv., uit K a b è s o s (stad aan de Hellespont) Ν 363.

†**κάγ,** = κάτ = κατά, alleen κὰγ γόνυ Υ 458.

κάγκανος, -ον (verw. met ned. *honger*) d o r, alleen ξύλα Φ 364, σ 308. †.

καγχαλάω (verw. met lat. *cachinnus*), 3. plur. -όωσι(-άουσι), part. -όων(-άων), -όωσα(-άουσα), j u i c h e n, j u b e l e n Γ 43, ψ 1 (om de bet. volg. Be. < *χαλχαλάω, intens. bij χαλᾶν, met de bet. van u i t g e l a t e n z ij n).

κάδ, = κάτ = κατά vóór δ.

καδδραθέτην, z. καταδαρθάνω.

καδδῦσαι, z. καταδύω.

Καδμεῖος, van Kadmos afkomstig, alleen plur. Καδμεῖοι = T h e b a n e n (verg. Θήβη **1**) Δ 388, λ 276.

***Καδμείων,** alleen plur. acc. -ωνας (anderen -εΐωνας), = Καδμείους Δ 385, Ε 804, Ψ 680. †.

†**Κάδμος** (καίνυμαι), vader van Ἰnō ε 333.

†**Κάειρα** (fem. bij Κάρ), K a r i s c h e Δ 142.

καήμεναι, z. καίω.

καθ-αιρέω, fut. -αιρήσουσι, aor. -είλομεν, aor. coni. 3. sing. καθέλῃσι, part. -ελοῦσα **1)** n e e r h a l e n, ἱστία ι 149 (verg. ο 496); ὄσσε θανόντι, toedrukken Λ 453, ὀφθαλμούς ω 296 (verg. λ 426); a f-n e m e n, ζυγὸν ἀπὸ πασσαλόφι Ω 268 (met tm.) — **2)** n e e r h a l e n, o v e r w e l d i-g e n, ὁππότε κεν δὴ μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι θανάτοιο γ 238, verg. κατὰ δ' ἥρεε Πηλεΐωνα Φ 327, κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει ι 372 (verg. ρ 323).

καθαίρω (καθαρός), praes. -ειν, impf. κάθαιρον, aor. (ἐ)κάθηρε(ν) enz. **1)** r e i n i-g e n, s c h o o n m a k e n, κρητῆρας υ 152, δέπας θεείῳ Π 228, θρόνους ἠδὲ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι χ 439, χρόα ὕδατι ω 44; ook ῥυπόωντα ζ 87; κάλλεϊ προσώπατα καθαίρειν σ 192 (verg. 172). — **2)** door reinigen iets verwijderen, a f w a s s e n, ἀπὸ χροὸς λύματα Ξ 171, ῥύπα ζ 93; met dubbele acc., αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα Π 667.

†**καθ-άλλομαι,** part. -αλλομένη, naar beneden springen, overdr., van de storm,

neerschieten, neervaren Λ 298 (z. κατεφάλλομαι).

†**καθ-άπαξ,** adv., eens voor al, voor goed φ 349.

καθ-άπτομαι, alleen praes. en impf. καθάπτετο Ο 127 (v. L. -ήπτετο), eig., aanvatten, altijd overdr., τινὰ ἐπέεσσιν, iem. met woorden (verg. Verg. A. IV 92: *talibus aggreditur Venerem Saturnia dictis*) *a*) in gunstige zin, τινὰ ἐπ. μαλακοῖσι, met vriendelijke woorden toespreken Α 582, μειλιχίοισι ω 393; φίλον ἦτορ υ 22; abs. β 39, verg. γ 345. — *b*) in ongunstige zin, iem. aanpakken, tegen iem. uitvaren, ἀντιβίοις ἐπέεσσιν σ 415; ἐπέεσσί τινα Ο 127; abs. Π 421.

καθαρός, alleen dat. -ῷ en plur. neutr. -ά *a*) rein, schoon, εἵματα ζ 61. — *b*) van plaatsen, open, vrij, ἐν καθαρῷ, nl. χώρῳ Θ 491. — *c*) overdr., rein (d.w.z. zoals reinen en eerlijken verdienen), καθαρῷ θανάτῳ χ 462.

καθέζετο, καθεζόμενος, καθεζώμεσθα, z. καθίζω; **καθέηκα,** z. καθίημι; **καθείατο,** z. κάθημαι; **καθεῖσε,** z. καθίζω; **καθέλῃσι,** z. καθαιρέω; **κάθεμεν,** z. καθίημι; **κάθεσαν** enz., z. καθίζω.

καθ-εύδω, praes., impf. καθεῦδε (v. L. -ηῦδε), slapen, (op een bed) rusten Α 611 (Il. alleen hier), ζ 1, ἐν λέκτροισιν υ 141, ἐν φιλότητι θ 313.

†**καθ-εψιάομαι,** 3. plur. -όωνται (-όονται), zich over iem. vermaken, τινός τ 372.

κάθ-ημαι, praes. alleen imper. κάθησο, part. -ήμενος enz., impf. 3. sing. καθῆστο, 3. plur. καθήατο (a. l. -είατο), zitten, abs. Ξ 5; παρά τινι Η 443, πέτρῃ ἔπι Π 407, ἐν Ἴδῃ Θ 207, ἐνὶ μεγάροισι Λ 76 enz., ἐπ' ἀκτῆς ε 82; ook met enkele dat., θύρῃσιν ρ 530 (z. θύρη **1** eind); ἐπὶ βουσίν, als herder aangesteld van υ 221 (verg. 209); met waardigheid zitten, tronen, ἐν νεφέεσσιν π 264; stil, werkeloos neerzitten Ω 403; κάθησο, blijf z. Β 191; (als toeschouwer) δ 628; in 't alg. vertoeven, b.v. ἐν μεγάροισιν γ 186.

κάθηρα, z. καθαίρω.

†**καθ-ιδρύω,** impf. -ίδρυε, iemd. doen neerzitten, τινά υ 257.

†**καθ-ιζάνω,** impf. -ίζανον, zich neerzetten, θῶκόνδε ε 3.

καθ-ίζω, praes. inf. -ίζειν, impf. καθῖζε, aor. 3. sing. καθεῖσε, bovendien aor. 3. plur. κάθισαν, imper. κάθισον, part. καθίσσας, καθίσασα [met behoud der praes. redupl., v. L. κάθεσαν, -εσον, -έσσας, -έσασα, verg. Wackern., Gl. VII p. 223], med. aor. καθέζετο, coni. 1. plur. καθεζώμεσθα (volg. anderen van praes. **καθ-έζομαι,** verg. ἵζω), hierbij als perf. κάθημαι (z. daar) **I)** act. *a*) intr., gaan zitten, zich neerzetten, ἐπὶ κληῖσι β 419, ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι (θρόνοισι) θ 6 (π 408), ἐπὶ κλισμοῖσι Θ 436, ἑτέρωσε ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης Υ 151, ἐν μέσσῃ (σχεδίῃ) ε 326, ἐν θρόνοισι θ 422, μετὰ μνηστῆρσι ρ 256, ἂμ πέτρῃσι ε 156; ἔνθα Γ 426; met tm., κὰδ δ' ἷζον παρὰ νηί Ψ 28; zitten Γ 394, verg. Ο 50. — *b*) causat., aor., [praes. alleen β 69 (ἀγοράς, tegenst. λύει) en Ζ 360 (με)], doen neerzitten, bevelen of verzoeken te gaan zitten, neerzetten, μνηστῆρας δ 659, Τρῶας Γ 68, σκοπόν δ 524, παραὶ πυρί (με) ρ 572, σ' ἐπ' ἐμοῖσι γούνεσσι Ι 488, τὸν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ Ε 36, τὸν ἐπὶ θρόνου Σ 389 (verg. κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν Ω 578, κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆα ἐπὶ σκέπας ζ 212, κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν Ψ 698, κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ Γ 382, verg. Β 549); Κρόνον γαίης νέρθε (bannen) Ξ 204. — **II)** med., gaan zitten, zich neerzetten, ἐπὶ θρόνου Α 536 (verg. κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι γ 406), πὰρ Διί Ε 869, ἄγχ' αὐτοῖο Ω 126, παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ν 372, εἰνὶ θύρῃσι ι 417, ἐν λέκτροισι υ 58, ἐν πρύμνῃ ο 285, ἐν πετάλοισι τ 520, τινὸς πρὸς γοῦνα σ 395, πάροιθ' αὐτοῖο Α 360 (verg. κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο Τ 50); πρόχνυ Ι 570, ἔνθα ζ 295; abs. α 372, τ 98, Υ 136.

καθ-ίημι, 2. plur. -ίετε, aor. καθέηκα, 1. plur. κάθεμεν **1)** neerlaten, met acc., οἶνον λαυκανίης, door de keel laten gaan Ω 642; ἵππους ἐν δίνῃσι (tot verzoening van den riviergod) Φ 132. — **2)** neerlaten, bergen, ἱστία ἐς νῆας ι 72 (verg. verder met tm. ἵημι **I I** *a*, *b*, *d*). †.

καθ-ικνέομαι, alleen aor. II, neerkomen, iets of iem. treffen, overdr., van onaangename dingen, με καθίκετο πένθος α 342; μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ξ 104. †.

καθ-ίστημι, imper. καθίστᾱ, aor. imper. κατάστησον, inf. -στῆσαι, neerzetten, κρητῆρα Ι 202; voor anker leggen, νῆα μ 185; aan land zetten, Πύλονδε ν 274. †.

***καθ-οράω,** praes. part. -ορῶν, med. (met dezelfde bet.) -ορώμενος, neerzien, ἐξ Ἴδης Λ 337; med., καθορώμενος ἐπ' αἶαν Ν 4 (verg. Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται Ω 293, verg. Π 646; ook ἐκκαθορᾶν). †.

καθ-ύπερθε(ν), adv. **1)** van boven Χ 196, μ 442 (θ 279 hangt μελαθρόφιν van ἐξεκέχυντο af.) — **2)** boven, bovenop, καθύπερθεν ἐπιρρέει ὥσπερ ἔλαιον, boven overheen Β 754, ἔβαλλε θρόνοισ' ἔνι ῥήγεα καθύπερθε κ 353; λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες, de mannen, die boven (op de omwalling) waren Μ 153; in geograf. zin, met gen., boven, Χίοιο (d.i. dus hier in

westelijke richting) γ 170, verg. ο 404; abs. Ω 545 (hier in oostelijke richting; misschien met een gebaar: daar boven, daar hogerop).

καί voegw. **I)** aanknopend, e n, verbindt zowel zindelen als zinnen, b.v. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός Α 9, μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι α 56, ἔνθα καὶ ἔνθα Σ 543, ἦ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε ξ 446, ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν Α 31, ἀλλ' ἴθι καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο σ 171 (verg. Ψ 646, Ω 336); herhaald bij een opsomming, κυνέην καὶ λυκέην καὶ τόξα καὶ δόρυ Κ 458 sq., verg. Β 591 sqq. (καί—καί = z o w e l — a l s is onhomerisch; Β 700, Ν 260, 636, Ω 641 moeten anders verklaard worden); dikwijls worden zinnen door καί paratakt. verbonden, waar wij een ander zinsverband gebruiken, b.v. τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ ο 439 (verg. de gewone formule τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη enz.), τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα, t o e n ε 262, καί με κελεύει, w a n t Β 114, verg. α 434, καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦσα, m a a r Ε 853, ὅς μέγα πάντων 'Αργείων κρατέει καί οἱ πείθονται 'Αχαιοί, en aan wien Α 79. — **II)** logisch gevolg of overeenkomst aanduidend, d a n o o k, o o k, d u s, b.v. 'Αίδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος· τούνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων Ι 159; θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν Μ 9; τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα· τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο Β 700, καὶ ἔπειτα, dus werkelijk (of: dan t o c h) Σ 357; ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε ω 139; ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' 'Αθήνη Χ 247, verg. Α 249, Υ 165. — **III)** vaak dient καί om hetgeen volgt met nadruk te doen uitkomen, o o k, b.v. ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι Α 187; vaak ἠδὲ καί, e n o o k, θ 368, Α 334; herhaald in de beide corresponderende delen van de zin, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ Ζ 476 sq.; in 't bijz. **1)** gelijkstellend, e n o o k, μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ λ 417, ὁ (nl. ποιμήν) μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι ὁμοστιχάει, nu eens met de voorste dan met de achterste Ο 634. — **2)** verklarend, e n w e l, na πολύς, waar wij het onvertaald laten, b.v. πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ι 320, verg. β 31, Ε 398. — **3)** het nazindeel inleidend, vooral na een tempor. voorzindeel (in dit geval blijft het onvertaald), b.v. ἦμος δέ—καὶ τότε δή Θ 69, ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ'—καὶ τότε δὴ Α 494, ἀλλ' ὅτε δή—καὶ τότ' ἄρ' ο 458, αὐτὰρ ἐπεὶ—καὶ τότε δή γ 132. — **4)** na een uitweiding, b.v. καὶ τὸν 'Αχιλλεὺς θῆκεν, dezen n u Ψ 748, verg. η 14. — **5)** na algemene beweringen ter inleiding van een bijzonder geval, o o k, b.v. καὶ νῦν (na αἰεί in vers 107) Α 109, verg. α 35. — **6)** ter aanduiding van een klimax *a*) versterkend α) o o k, z e l f s, b.v. καὶ πένθος ἀμέτρητον τ 512; τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο Λ 654, τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, zelfs helemaal niet meer denken aan γ 224, καί κε τὸ βουλοίμην, zelfs dat, ja dat Γ 41, καί κεν Διὶ πατρὶ μάχοιτο Ε 362, πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, zelfs van slaap en mingenot Ν 636; καὶ λίην, zelfs zeer, d.i. zeer zeker Τ 408; ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσσευεν, o o k n o g υ 87; n o g, καὶ δηθά β 255, vooral bij een comp., b.v. καὶ ἀμείνονας Κ 556, καὶ πολὺ μεῖζον β 48, καὶ μᾶλλον Θ 470; ἔτι καὶ πλεόνεσσι Π 651, verg. Ι 25, Β 229; καὶ αὐτοί, r e e d s door eigen schuld α 33, καὶ ἄλλως, toch al φ 87, verg. καὶ αὔτως Α 520. — β) vand. concessief, bij adii. en partt., z e l f s, o o k, b.v. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, zelfs van, al zijn ze n o g z o Ν 237, Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀίω Ι 655, καὶ ἐσσυμένον Ν 787; met πέρ (z. daar), b.v. καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ Α 577. — *b*) verminderend, o o k m a a r, al is het ook maar, b.v. ἱέμενος καὶ καπνὸν νοῆσαι α 58, verg. Ξ 173. — **7)** *vel*, ἕνα καὶ δύο (verg. εἷς), πεντάετες καὶ ἑξάετες γ 115; ἢ καί, of (ook) Α 63, ἠὲ καὶ οὐκί Β 300; καὶ αὖτις, later wel Α 104. — **IV)** met andere partikels **1) καὶ γάρ,** w a n t o o k Γ 188, i m m e r s Β 377, w a n t η 24; καὶ γὰρ δή τ 510, καὶ γὰρ δὴ νῦν χ 29, καὶ γὰρ δὴ τότε Π 810; καὶ γάρ ῥα Α 113; καὶ γάρ τε Α 63. — **2) καὶ δέ,** en . . . t o c h a l ξ 39, e n o o k ν 302. — **3) καὶ δή,** z. δή **III**. — **4) καὶ εἰ,** voorwaardel., e n i n d i e n ε 90 enz.; concess., = **εἰ καί,** z. εἰ **A III 3** *b* α, **B I 2, D 2** *a* en *b*, **E I 2**. — **5) καὶ μήν,** z. 1. μήν. — **6) καί νύ κε (δή),** en nu (zou) z o w a a r, met ind. van een historische tijd (irrealis) of opt. en volgend εἰ μή Γ 373, Η 273, Ε 311 enz. — **7) καί—περ,** z. καίπερ. — **8) καί τε** = *atque*, voegt iets gelijksoortigs bij het voorafgaande, e n o o k, οὕς κεν ἐῢ γνοίην καί τ' οὔνομα μυθησαίμην, en van wie ik ook de naam enz. Γ 235, verg. Α 521; aan het begin van een zin alleen ρ 485, w a n t o o k(?). — **9) καί τοι,** alleen καί τοι ἐμοὶ πόλλ' ἔναρα, waar καί (= ook) bij ἐμοί behoort Ν 267. — **V)** corresponderend, **ἠμέν—καί,** z o w e l—a l s Ο 670 (gewoonl. **ἠμέν—ἠδὲ καί** β 268, Ε 128), **ἅμα—καί** γ 111, Λ 343, **ὁμοῦ—καί—καί** Ρ 362 sq., **μέν—δὲ καί** γ 27, Μ 12 enz., **τέ—καί** α 291, Α 7, **τέ—καί—καί** δ 341, **τέ—καί—τέ** β 117, **τέ—τέ—καί** Α 340, γ 429. — **VI)** de plaatsen, waar καί voor een vocaal in κ' wordt geëlideerd, zijn wschl.

bedorven [Ψ 526, εἰ δέ κ' ἔτι (Burney εἰ δέ γ' ἔτι); op andere plaatsen is κ' het geëlid. κέ, b.v. σ 318, ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν (a. l. εἴ περ γάρ κ' ἐθέλωσιν)]; ook die, waar καί door krasis met een volgend woord is samengesmolten [B 238, ἤ ῥά τί οἱ χἠμεῖς (v. L. vermoedt ἤ τι καὶ ἡμές Ϝοι); γ 255, τὸ δὲ καὐτός (a. l. τόδε γ' αὐτός); ζ 282, καὐτή (Burney γ' αὐτή, anderen anders); Z 260, καὐτός ὀνήσεαι (v. L. κ' αὐτὸς ὀνήεαι); N 734, καὐτός (G. Hermann τ' αὐτός).

καιετάεις, z. κητώεις.

†**Καινεΐδης,** -ᾱο, zoon van Kaineus = K o r ō n o s B 746.

†**Καινεύς,** acc. -νέα, Lapieth A 264.

καίνυμαι, alleen impf. ἐκαίνυτο en perf. κέκασσαι enz., plusqpf. (ἐ)κέκαστο *a*) o v e r t r e f f e n, φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, in γ 282; gewoonl. perf. en plusqpf. met de bet. van praes. en impf., τινά τινι, iem. in iets overtreffen, ἐγχείῃ Πανέλληνας B 530, verg. τ 395; ὁμηλικίην ὄρνιθας γνῶναι β 158. — *b*) met dat. van de zaak, i n iets u i t m u n t e n, δόλοισι Δ 339, μαντοσύνῃ ι 509; ook ἐπί met dat., ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι Y 35 (volg. sommigen staat ἐπί hier met tm., verg. 'Επικάστη). — *c*) met praepos. en dat. van de zaak, παντοίῃσ' ἀρετῇσι ἐν Δαναοῖσι δ 725, ἀγλαΐῃ μετὰ δμωῇσι τ 82, πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ὄλβῳ Ω 535, verg. ω 509. — *d*) met gen. (compar.) van de pers. en dat. van de zaak, τῶν πλούτῳ τε καὶ υἱάσιν Ω 546.

καί-περ, behalve η 224 steeds door het betoonde woord gescheiden, καί—περ, o o k —z e l f s, b.v. καὶ ἀθάνατός περ ε 73, καὶ κήδεά περ ρ 555, καὶ πρὸς δαίμονά περ P 104, καὶ πρίν περ, o o k vroeger r e e d s E 135, καὶ ἠῶθέν περ, o o k—n o g δ 214, καὶ ὀψέ περ I 247, εἰ καὶ μάλα περ ε 485; vaak bij een part., b.v. καὶ ἀχνύμενός enz. περ, o o k—z e l f s, h o e w e l δ 553, B 270.

***καίριος** (καιρός), tot de juiste plaats behorend, alleen neutr. als subst., g e v a a r l i j k e p l a a t s van het lichaam, waar een wond dodelijk is Δ 185, Θ 84, 326 (verg. κατακαίριος). †.

†**καιρόεις** (καῖρος), fem. gen. plur. καιρο(σ)σέων (beter met Bergk καιρουσσέων met suniz., uit καιροεσσέων), m e t v e e l l u s s e n (καῖροι), waarmede de twee rijen draden van de schering uitéengehouden worden, vand. d i c h t g e w e v e n(?), ὀθονέων η 107.

καίω (< *κάϜjω), praes. καίω enz., inf. καιέμεν, impf. ἔκαιε, καῖε, ἔκαιον, aor. ἔκηα enz., coni. 1. plur. κήομεν, opt. κήαι Φ 336 (Nck κήῃ, coni.), κήαιεν Ω 38 (Nck κήειαν), pass. en med. praes. καίεται, part. καιόμενος enz., impf. καίεο, ἐκαίετο enz., med. aor. κήαντο, κηάμενος enz., pass. aor. ἐκάη en κάη, inf. καήμεναι **1)** act., o n t s t e k e n, a a n m a k e n, πυρά I 77, πῦρ ι 231; i n b r a n d s t e k e n, δένδρεα Φ 338; v e r b r a n d e n, μηρία ι 553, ἐπὶ πᾶσι (nl. βωμοῖσι) βοῶν δημὸν ἔκηα Θ 240 (verg. ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηε X 170), νεκρούς Φ 343; μιν ἐν πυρί Ω 38, ὀστέα Ψ 222 (z. ook θάπτω en ὀστέον); van vuur, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην Ξ 397; van een storm, ἥ κεν ἀπὸ (adv.) Τρώων κεφαλὰς κήαι Φ 336. — **2)** pass. en med. *a*) b r a n d e n, πυραὶ καίοντο A 52, γλήνη καιομένη ι 390. — *b*) v e r b r a n d w o r d e m Φ 376, μ 13 (verg. κατακαίω). — **3)** med. aor., (v o o r z i c h) o n t s t e k e n I 88, π 2.

κάκ, = κάτ = κατά vóór κ.

†**κακίζομαι** (κακός), part. κακιζόμενον, z i c h l a f g e d r a g e n Ω 214.

κακκείοντες, z. κατακείω.

κακκῆαι, z. κατακαίω.

†**κακο-είμων,** -ονος (κακοϜ.; εἷμα), s l e c h t g e k l e e d, πτωχοί σ 41.

†**κακο-εργίη** (κακοϜ.), s l e c h t h a n d e l e n, s l e c h t e d a a d χ 374. (ῑ metri causa, verg. ἀκομιστίη; v. L. **κακο-Ϝεργεσίη**). Van

†**κακο-εργός,** 2. (κακοϜ.; ἔργον), onheil stichtend, b o o s, γαστήρ σ 54.

****Κακο-ΐλιος** (ΚακοϜίλ.; Ἴλιος), O n g e l u k s-I l i o s τ 260, 597, ψ 19. †.

κακο-μήχανος, 2. (μηχανή), o n h e i l s t i c h t e n d Z 344, I 257, π 418.

†**κακό-ξεινος,** s l e c h t e g a s t e n h e b b e n d, οὔ τις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος, niemand heeft slechter gasten, is ongelukkiger met zijn gasten dan gij υ 376 (v. L. κακοξεινότερος metri causa).

κακο-ρραφίη (ῥάπτω, verg. Σ 367), het verzinnen van slechte dingen, a r g l i s t, b o o s h e i d O 16, μ 26; plur. β 236.

κακός, 3., comp. en sup., z. **3** *c* en *d*, s l e c h t, vand. **1)** s l e c h t, s c h a m e l, κακὰ εἵματα ξ 506, κακὰ εἱμένος τ 327; van perss., v a n l a g e a f k o m s t, met en zonder γένος (acc. part.) Ξ 126, 472, δ 64, ζ 187, verg. ξ 56, ρ 217, tegenst. ἐσθλός Z 489, ζ 189; l e l i j k, εἶδος K 316; s l e c h t, o n b e k w a a m, ἡνίοχος P 487, νομῆες ρ 246; z w a k κ 301, εἶδος K 316, φυήν θ 134; l a f, κακὸν καὶ ἀνάλκιδα Θ 153, tegenst., ἀγαθός N 279 of ἐσθλός B 365; b o o s, v i j a n d i g, δαίμων κ 64; zedelijk s l e c h t, b o o s, alleen κ 68 en λ 384; slecht, o n v r u c h t b a a r, νῆσος ι 131; v e r k e e r d, κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, het is verkeerd dat een zwerver . . . ρ 578 (verg. 347, 352). — **2)** van begrippen, toestanden of dingen, s l e c h t, k w a a d, b o o s, v e r k e e r d, g r i e v e n d, v e r d e r f e l i j k, o n g e l u k k i g, ἔργα Ψ

176, κῆρες M 113, αἶσα A 418, μόρος α 166, θάνατος Π 47, νοῦσος A 10, ἔρις Γ 7, ἕλκος B 723, φάρμακα κ 213, χόλος Π 206, μῦθος A 284 [grievend, verg. τὶ κακόν Δ 362, ἔπεσιν ω 161, μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν . . . κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε Ψ 493, met lelijke scheldwoorden; of κακοὶ ὥς (verg. Θ 94, Z 443), οὐδὲ ἔοικε (verg. φ 322), als mannen van lage afkomst(?); maar κακὸν ἔπος, ongelukstijding P 701]; ἦμαρ I 597, νύξ ξ 475, ἀχλύς υ 357, θύελλα Z 346, κάναβος κ 122 enz.; b o o s, o n h e i l s p e l l e n d, ὄναρ K 496, verg. υ 87, σῆμα X 30, ὄρνις Ω 219; κακόν met inf., het is v e r k e e r d δ 837; met acc. c. inf., κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν β 132. — **3)** *a*) neutr. **κακόν** en **κακά** als subst., k w a a l, z i e k t e, ἰητῆρα κακῶν ρ 384; gewoonl. o n g e l u k, r a m p, o n h e i l, κακὰ πάσχοντες λ 104, ἔχω λ 482, βυσσοδομεύων θ 273; κ. ἔσσεται ὅς κε (voor hem die) T 235; κακὸν ποιήσετε μεῖζον N 120; μή τι ῥέξῃ κακὸν υἷας 'Αχαιῶν, kwaad doen B 195; κακὰ Πριάμῳ φέρουσαι B 304; οἱ κακὸν (praedicat.) ἤλυθε 'Ορέστης γ 306, verg. Φ 39; Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν, tot verderf van Pr. (eig. appositie bij het voorgaande) Δ 28; concreet heet Arès τυκτόν κακόν E 831, Skullè ἀθάνατον κακόν μ 118, verg. δ 667; μέγα κακόν, s c h a n d e Λ 404. — *b*) adv. **κακῶς,** k w a a d, s l e c h t, s m a d e l i j k, b.v. ὄπιθεν φρονέουσιν σ 168, κ. πάσχοντος π 275, κακῶς μιν ἔρεζον ψ 56, ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ι 534, ἀφίει A 25; ἀνδρῶν τοξάζεαι, t o t u w o n g e l u k χ 27 (verg. οὐκ εὖ φ 369); κ. ἐξ ἵππων βῆσε, op treurige wijze, tot hun ongeluk E 164 (of versterkend bij ἀέκοντας, e r g, verg. κ. αὐχμεῖς ω 250, κ. ὑπερηνορέοντες β 266, ook ἐύς **1** *d* en lat. *male*). — *c*) comp. α) **κακώτερος,** een g e r i n g e r e X 106, φ 324, (τι) κακώτερον, iets e r g e r s T 321 (ο 343), θαλάσσης met volg. inf. θ 138. — β) **κακίων** ξ 56, neutr. κάκιον, met volg. inf., het is v e r k e e r d τ 120 [verg. χερείων (eind), οὐ μήν οἱ τό γε ἄμεινον Ω 52 (verg. οὐ γὰρ ἄμεινον Hès. Erg. 750), ook κέρδιον, σάος, καλός **3** eind]; plur. nom. κακίους β 277 (wschl. onecht vers). — *d*) sup. **κάκιστος,** m i n s t e δ 199, tegenst. ἄριστος ρ 415; κάκιστον, het g r o o t s t e o n g e l u k α 391.

†**κακό-τεχνος** (τέχνη), onheilstichtend, b o o s a a r d i g, δόλος O 14.

κακότης, -ητος (κακός), s l e c h t h e i d, in 't bijz. **1)** van perss., b o z e d a a d Γ 366; s c h u l d N 108, ω 455; l a f h e i d B 368. — **2)** gewoonl. o n h e i l, r a m p, o n g e l u k K 71 (volg. v. Wilam. v e r n e d e r i n g), γ 175, vooral van de noden van de oorlog Λ 382, M 332; ἔχεται κακότητι, is hij er ellendig aan toe (van Odusseus' hond) ρ 318.

†**κακο-φραδής** (φράζομαι), voc. -ές, o n b e r a d e n Ψ 483.

κακόω (κακός), imper. κάκου, aor. ἐκάκωσε enz., pass. perf. part. κεκακωμένος enz., v e r z w a k k e n, h a v e n e n, τινά Λ 690, υ 99; κεκακωμένος ἅλμῃ ζ 137; κεκακωμένοι ἦμεν Λ 689; b e d r o e v e n, μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον δ 754; l e l i j k m a k e n, tegenst. κυδῆναι π 212.

κάκτανε, κακτείνῃ, z. κατακτείνω.

κακώτερος, z. κακός.

καλάμη (lat. *culmus*, ned. *halm*), g r a a n h a l m, overdr., van vallende strijders T 222. — **2)** h a l m z o n d e r a a r, s t o p p e l; vand. overdr., o v e r s c h o t, ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, toch zult gij het u, meen ik, al ziet gij ook slechts de stoppel, wel kunnen voorstellen ξ 214 (volg. H. Fränkel de gedorste g r a a n h a l m).

†**καλαῦροψ,** ἡ (*καλά-Ϝροψ, καλα-, verg. κάλαμος, en ῥέπω, verg. ῥόπαλον), acc. -οπα, h e r d e r s s t a f Ψ 845.

καλέω (verw. met lat. *calare*), praes. ind. καλέει en καλεῖ, καλέουσι, imper. κάλει, inf. καλήμεναι K 125, part. καλεῦντες, impf. ἐκάλει, κάλει(κάλε'), κάλεον, opt. καλέοι, iter. καλέεσκε, -ον, fut. part. καλέων, -ουσα, aor. κάλεσσα, καλέσειε enz., med. aor. (ἐ)καλέσσατο, καλέσαντο enz., pass. praes. καλέονται, inf. -έεσθαι, impf. 3. plur. καλεῦντο, opt. καλεοίμην, iter. καλέσκετο, perf. κέκλημαι enz., plusqpf. 3. plur. κεκλήατο, fut. κεκλήσῃ(κεκλήσε') **I)** act. **1)** (b ij e e n)r o e p e n, γέροντας ἐπὶ (adv.) η 189, τινὰ ἐς ''Ολυμπον A 402, εἰς ἀγορήν α 90; ook ἀγορήνδε Y 4, θάλαμόνδε β 348, θάνατόνδε Π 693; εἰς ἕ Ψ 203, ἐπὶ οἷ ρ 330; ὅσσοι κεκλήατο βουλήν, ter raadsvergadering K 195; met inf. fin. Γ 250, K 197; in 't bijz. (t e r m a a l t i j d) n o d i g e n δ 532, οἶκόνδε λ 410. — **2)** b ij d e n a a m r o e p e n, n o e m e n, met dubbele acc., ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί A 403, ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον (met suniz.), waarmede zij u daar noemden θ 550; τινὰ ἐπώνυμον of ἐπίκλησιν, z. daar; pass., g e n o e m d w o r d e n, h e t e n Γ 138, ζ 244; 'Αλείσιον ἔνθα κολώνη κέκληται, = ἐ. ἡ 'A. καλουμένη κ. ἐστίν Λ 758. — **II)** med. aor., t o t z i c h r o e p e n, o n t b i e d e n A 270, εἰς ἕ χ 436, τινὰ φωνῇ Γ 161, λαὸν ἀγορήνδε A 54, ἀγορὴν εἴς γ 137; ἐς δ' ἄλοχον ἐκαλέσσατο, tot zich naar binnen Ω 193; ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τρόφον φ 380.

†**Καλήσιος** (καλέω; Fick Καλέσσιος) makker en wagenmenner van Axūlos uit Arisbè, door Diomèdès gedood Z 18.

†**Καλητορίδης,** zoon van Kalètōr = Afareus N 541.

†**καλήτωρ,** -ορος (καλέω), roeper Ω 577.

***Καλήτωρ,** -ορος (καλέω) **1)** zoon van Klutios, neef van Hektōr O 419. — **2)** vader van Afareus, z. Καλητορίδης.

καλλείπειν, καλλείψω, z. καταλείπω.

†**Καλλι-άνασσα** (ΚαλλιϝF.), een van Nèreus' dochters Σ 46.

†**Καλλι-άνειρα** (ἀνήρ), een van Nèreus' dochters Σ 44.

†**Καλλίαρος** (ἱερός), stad der (opoentische) Lokriërs B 531.

καλλι-γύναικα (γυνή), alleen acc., rijk aan mooie vrouwen, epith. van Hellas B 683, Achaiïs Γ 75 en Spartè ν 412.

καλλί-ζωνος, 2. (ζώνη), met mooie gordel (of met mooie leest, verg. ἐΰζωνος), γυναῖκες H 139, ψ 147.

καλλί-θριξ, -τριχος, met mooie manen, epith. van paarden E 323, γ 475; van schapen, met mooie wol ι 336, 469.

***Καλλι-κολώνη,** heuvel (bij Rhoiteion, tussen de Simoeis en de Hellespont) Y 53, 151. †.

καλλί-κομος, 2. (κόμη), schoonlokkig, παλλακίς I 449, Ἑλένη ο 58. †.

†**καλλι-κρήδεμνος,** 2. (κρήδεμον), met mooie hoofddoek, ἄλοχοι δ 623.

****κάλλιμος,** 2. (= καλός), mooi, δῶρα δ 130, χρώς λ 529, ὄψ μ 192; ook οὖρος λ 640, verg. ξ 253.

καλλι-πάρῃος, 2. (Wackern. -πάρηος, van παρηή, z. παρειαί), met mooie wangen, epith. van godinnen en vrouwen O 87, ο 123.

κάλλιπε, καλλιπέειν(-έμεν), z. καταλείπω.

καλλι-πλόκαμος, 2., met mooie vlechten, epith. van godinnen Ξ 326, κ 220, ook van Ariadnè Σ 592.

****καλλι-ρέεθρος,** 2. (ῥέεθρον), schoon stromend, κρήνη κ 107, Χαλκίς ο 295 (onecht vers). †.

***καλλί-ρροος,** -ον en ****καλλί-ροος,** 2., schoon stromend, ὕδωρ B 752, κρουνώ X 147, ποταμός ε 441, κρήνη ρ 206.

καλλί-σφυρος, 2. (σφυρόν), met mooie enkels, epith. van vrouwen en godinnen I 557, ε 333.

καλλίτριχος, -ες, z. καλλίθριξ.

κάλλιφ', z. καταλείπω.

†**καλλί-χορος,** met schone dansplaatsen, Πανοπεύς λ 581 (verg. εὐρύχορος).

κάλλος, -εος, schoonheid (van het lichaam), zowel van mannen als van vrouwen, κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι Γ 392, verg. ζ 237; van zaken, alleen Ψ 742; ook schoonheidsmiddel (blanketsel) σ 192. Van

κᾱλός, 3. (< καλϝός, verw. met skt *kalya*-), comp. **καλλίων,** sup. **κάλλιστος 1)** schoon, mooi, van perss., κάλλιστος θνητῶν ἀνθρώπων Y 233, Χάρις Σ 382; καλός τε μέγας τε, καλή τε μεγάλη τε Φ 108, Σ 518, ζ 276, ο 418; van dieren, ὄϊες ι 426; ἱερά Λ 727; καλὸς δέμας (acc. part.), van Odusseus' hond ρ 307; van lichaamsdelen, b.v. χρώς E 354, σφυρά Δ 147; ook καλὸν εἶδος Γ 44; van klederen, wapens, gereedschappen, huisraad enz., b.v. εἵματα ζ 111 (verg. 27), χιτών θ 441, τεύχεα E 621, κνημῖδες Π 132, λέβης Ψ 268, ἀπήνη ζ 252, θρόνος κ 315, κρητήρ φ 145; νηῦς O 705, ἀγρός ω 206, αὐλή ξ 7, Κρήτη τ 173, ἀγών θ 260, ἀέθλια φ 117, ὕδωρ ζ 87, ἀστήρ Z 401, ὄψ ε 61 enz.; τό γε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ α 370. — **2)** gunstig, ἄνεμος ξ 253, verg. λ 640. — **3)** goed, billijk, gepast, alleen neutr., καλὸν ἔειπες θ 166 (z. **4**), καλὰ ἀγορεύεις ρ 381; καλόν (ἐστι), het past, met volg. inf. I 615, υ 294, νῦν δὴ κάλλιον μεταλλῆσαι, is het meer gepast (nl. dan vóór het eten) γ 69, verg. ρ 583, οὐ μέν οἱ τό γε κάλλιον, niet behoorlijk (eig. niet mooier dan wanneer hij het niet gedaan had) Ω 52, verg. γ 358, η 159 (en κακός **3** *c* β). — **4)** neutr. sing. **καλόν** als adv. (acc. van de inhoud), οὐ καλὸν ἔειπες (gepast) θ 166; ἀείδειν α 155, verg. A 473, ἀοιδιάει κ 227 (niet bij andere verba); neutr. plur. **καλά** (Wackern. verwacht *κάλλα) als adv., vaak iron. en (behalve ρ 397 en Ω 388) steeds met negatie Z 326, ρ 483, οὐκέτι κ. ἀναχωρήσειν, niet meer mooi, d.i. niet meer zonder kleerscheuren ρ 460, verg. Θ 400 (niet zacht), οὐκέτι καλὰ ἀλάλησαι, gij doet verkeerd dat gij langer ο 10, verg. Z 400, N 116; hierbij adv. †**καλῶς** β 63 (Heyne καλά).

†**κάλος** (att. καλώς), touw, plur. (volg. sommigen ἐπίτονος en πρότονοι, volg. anderen 6—12 gordings voor het reven van het zeil) ε 260.

†**κάλπις** (verw. met κόλπος), acc. κάλπιν, kruik η 20.

†**Καλύδναι** νῆσοι, eilandengroep (volgens Strab. X 5, 19 bij het eiland Kōs) B 677.

***Καλυδών,** -ῶνος, (oude) stad in Aitolië, (aan de rechter oever van de Euènos), πετρήεσσα B 640, αἰπεινή N 217, μέγα ἄστυ I 589, ἐραννή I 531; het kaludonische everzwijn I 533 sqq.

†**κάλυμμα** (καλύπτω), omhulsel, in 't bijz. hoofddoek (=κρήδεμνον) der vrouwen, κυάνεον Ω 93.

†**κάλυξ,** -υκος, ἡ (lat. *calix*), kelk, vand. kelkvormig sieraad, hetzij oorbel of

broche Σ 401 (verg. Helb.[2] p. 279 en 282).

καλύπτρη (καλύπτω), omhulsel, in 't bijz. h o o f d d o e k der vrouwen (= κάλυμμα) Χ 406, ε 232, κ 545 (verg. Helb.[2] p. 215 en Studn. p. 124 sq.). †.

καλύπτω (verw. met lat. *celare, oc-culere*, ned. *hullen, helen*), praes. καλύπτει, -ων, impf. κάλυπτε, opt. καλύπτοι, fut. καλύψω, aor. κάλυψα, ἐκάλυψε enz., med. aor. καλύψατο, part. -άμενος enz., pass. perf. κεκαλυμμένος enz., plusqpf. κεκάλυπτο, aor. part. καλυφθείς **I)** act. **1)** iem. of iets o m h u l l e n, b e d e k k e n, o m g e v e n, ἑ κῦμα κάλυψε Ψ 693, με χυτὴ κατὰ (adv. of tm.) γαῖα καλύπτοι Ζ 464, πέτρον οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε Π 735; τί τινι, iets met iets bedekken enz. Η 462, ρ 241; κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν (nl. μηρούς) Α 460, verg. Ρ 594; σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ε 293; pass., ἠέρι κεκαλυμμένος Π 790; ἀσπίδι ὤμους (acc. part.) Π 360; ἐν χλαίνῃ Ω 163 (of afhangend van ἐντυπάς); ἵππῳ, verborgen in ϑ 503. — **2)** iets o m iemand h u l l e n, οἱ ἄσιν καθύπερθε Φ 321, ἀμφὶ νύκτα μάχῃ Ε 507; ἀμφί τινι σάκος, πρόσθεν σάκος στέρνοιο, ter bescherming h o u d e n Ρ 132, Χ 313, verg. Ε 315 (en ἀμφικαλύπτω 2). — **3)** overdr., τὼ τέλος θανάτοιο κάλυψε Ε 553 (verg. θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Ε 68), πολέμοιο νέφος περὶ (adv.) πάντα καλύπτει Ρ 243 (verg. θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε Π 350); met dubbele acc., τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε Π 325, ὥς μιν τέλος θανάτοιο κάλυψε ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε Π 502; τινὰ νυκτί (= doden) Ν 425; ook van een bezwijming, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε Ξ 439, verg. Ε 310, Λ 356; κρατερόν ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε Λ 250, τὸν ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε ω 315 (verg. τὴν ἄχος ἀμφεχύθη δ 716). — **II)** med., z i c h o m h u l l e n met dat. instrum., ὀθόνῃσι Γ 141; abs., καλυψάμενος, na de mantel over mijn hoofd getrokken te hebben κ 53, verg. κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος ϑ 92 en ἐκ δὲ καλυψάμενοι κ 179.

Καλυψώ (de omhullende, van καλύπτω), gen. -οῦς(-όος), acc. -ώ ψ 333, dochter van Atlās α 52; zij leeft in een grot α 15, afgezonderd van goden en mensen, op een eiland (z. Ὠγυγίη) en houdt Odusseus zeven jaar bij zich ε 1 sqq., η 244 sqq.; haar naam en de beschrijving van haar woonplaats ε 63 sqq. wijzen er op dat zij oorsprkl. een godin der onderwereld is. Epitheta: δῖα, δῖα θεάων, ἐυπλόκαμος, ἠύκομος, αὐδήεσσα, δολόεσσα, δεινὴ θεός, πότνια νύμφη.

***Κάλχᾱς,** -αντος, zoon van Thestōr, ziener der Grieken voor Troje Α 69 sqq., Β 300 sqq., θεοπρόπος οἰωνιστής Ν 70.

κάμ, = κάτ = κατά vóór μ, κὰμ μέσσον Λ 172, κὰμ μέν υ 2. †.

†**κάμαξ,** -ακος (verw. met ned. *haam*), s t a a k (tot steun in de wijngaard) Σ 563.

κάματος (κάμνω) **1)** m o e h e i d, u i t p u t t i n g Δ 230, ε 457; κ. καὶ ἱδρώς Ν 711 (Ρ 385 miss. hendiaduoin: zweet ten gevolge van zwoegen). — **2)** het door inspanning tot stand gebrachte, a r b e i d ξ 417, verg. Ο 365.

κάμβαλε, door Bekk. opgenomen oude lezing i. p. v. κάββαλε ζ 172, ρ 302 (verg. καταβάλλω).

κάμε, z. κάμνω.

†**Κάμειρος,** stad op (de westkust van het eiland) Rhodos Β 656.

†**καμῑνώ** (κάμινος, oven, verw. met καμάρα, gewelf, ned. *hemel*; verg. ook λεχώ), dat. καμινοῖ(-όι), alleen γρηῦς κ., oude vrouw, aan wie de zorg voor de oven is opgedragen, k e u k e n m e i d, γρηὶ καμινοῖ ἶσος σ 27.

καμμίξας, z. καταμίγνυμι.

***καμμονίη** (κατα-μένω), uithoudingsvermogen, vand. de daardoor verkregen o v e r w i n n i n g Χ 257, Ψ 661. †.

****κάμμορος** (= κατά-μορος), z e e r o n g e l u k k i g, r a m p z a l i g β 351.

κάμνω (skt *śámyati*, spant zich in), praes. κάμνεις, -ει, impf. (ἔ)καμνε(ν), fut. καμεῖται, aor. II ἔκαμον, κάμον enz., 2. dual. κάμετον Θ 448 (Zènod. att. -έτην), coni. 3. sing. κάμῃσι, perf. κέκμηκας, part. κεκμηώς, -ῶτι, -ῶτα (P. Cauer aiol. -οντι, -οντα), -ότας, med. aor. καμόμεσθα, ἐκάμοντο **I)** act. **1)** intr. *a*) z i c h v e r m o e i e n, z i c h i n s p a n n e n, μάλα πολλά Θ 22; met part., οὐδέ τι τόξον δὴν ἔκαμον τανύων φ 426; κάμετον ὀλλῦσαι Τρῶας Θ 448; κάμε τεύχων, met zorg of kunst vervaardigen Β 101. — *b*) m o e d e w o r d e n, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα (acc. part.) Β 389; γυῖα Τ 170, ὦμον Π 106; ook van de ledematen, b.v. ἔκαμόν μοι ὄσσε παπταίνοντι μ 232; φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, zullen eer moede worden Ψ 444; met part., b.v. ἐπεί κε κάμω πολεμίζων, van het strijden Α 168, ἔκαμον θέουσαι Δ 244; κεκμηώς, vermoeid Ζ 261, κ 31; maar καμόντες, de moe gewordenen, eufem. = de g e s t o r v e n e n (volg. E. Bickel, Hom. Seelenglaube p. 92, de ziek gewordenen, in overeenst. met het naïeve geloof dat de dood een soort van langdurige ziektetoestand is) Ψ 72, λ 476. — **2)** tr., m e t m o e i t e of k u n s t v e r v a a r d i g e n, b.v. μίτρην Δ 187, νῆας ι 126, πέπλον, λέχος enz. — **II)** med., d o o r z i j n i n s p a n n i n g m a k e n, νῆσον ἐὺ κτιμένην ι 130; z i c h v e r w e r v e n, τὰς δουρί Σ 341 (v. L. γ' ἀρόμεσθα i. p. v. καμόμεσθα).

κάμπτω (verw. met lat. *campus*), fut. inf. κάμψειν(-έμεν), aor. ἔκαμψε, -αν, coni. κάμψῃ, b u i g e n, ἴτυν Δ 486 (door buigen

maken); γόνυ (om uit te rusten) Η 118, Τ 72, verg. ε 453; ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν (nl. ζυγόδεσμον), zij maakten hem vast aan (eig. bogen hem onder) de haak Ω 274 (z. γλωχίς).

καμπύλος, -ον (κάμπτω), = ἀγκύλος, gekromd, gebogen, τόξα Ε 97, ι 156, ἅρμα Ε 231, κύκλα Ε 722.

†**καναχέω,** aor. κανάχησε, kletteren, rammelen τ 469. Van

καναχή (verw. met lat. *canere*, ned. *haan*), (weer)galm, van het gekletter of gerammel van metaal Π 105, 794, het getrappel van muildieren ζ 82, het geknars van tanden Τ 365. †.

†**καναχίζω,** impf. κανάχιζε, = kraken, δούρατα πύργων βαλλόμενα Μ 36 (ook a. l. κ 399).

κάνεον en (metri causa) †**κάνειον** κ 355 (κάνη, κάννα, riet), uit riet gevlochten mand, vand. in 't alg. mand, korf, voor brood Ι 217, α 147, voor offergerst γ 442, voor afval υ 300; van brons Λ 630; bij Kirkè van goud κ 355.

καννεύσας, z. κατανεύω.

***κανών,** -όνος, ὁ (verg. κάνεον), eig. rietstok, vand. **1)** κανόνες, latten of staven, miss. handvatsels, nl. armbeugel en greep Θ 193, Ν 407. — **2)** ronde staf, rol, waardoor de twee rijen der schering uiteengehouden worden, ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος 'Οδυσσεὺς ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε ἐυζώνοιο γυναικὸς στήθεός ἐστι κανών Ψ 761. †.

***κάπ,** = κάτ, = κατά vóór π en φ, κὰπ πεδίον Ζ 201, Λ 167, κὰπ φάλαρα Π 106. †.

***Καπανεύς,** -ῆος (σκαπανεύς, σκάπτω), vader van Sthenelos Ε 319, ἀγακλειτός Β 564, κυδάλιμος Δ 403. †.

†**Καπανηιάδης,** acc. -ην Ε 109, en ***Καπανήιος υἱός,** zoon van Kapaneus, Sthenelos Δ 367, Ε 108, 241. †.

***κάπετος,** ἡ (σκάπτω), gracht Ο 356, Σ 564; groeve Ω 797. †.

κάπη (verw. met lat. *capulus*), kribbe, alleen plur., ἵππειαι δ 40, ἀμβρόσιαι Θ 434. †.

†**καπνίζω,** aor. κάπνισσαν, eig. rook maken, d.i. vuur aanmaken Β 399. Van

καπνός (verw. met καπύω), rook Α 317, α 58; damp van onderzeese vulkanen μ 202, 219 (verg. Χ 149 en πυρὸς θύελλαι μ 68).

κάππεσον, z. καταπίπτω.

***κάπριος,** met en zonder σῦς, everzwijn Λ 293, 414. =

κάπρος (*caper*), everzwijn ζ 104, ook σῦς κάπρος Ρ 21 enz.; mannelijk tam zwijn, beer, vooral als van offers sprake is Τ 197, λ 131.

†**Κάπυς,** acc. -υν, zoon van Assarakos, vader van Anchīsès Υ 239.

†**καπύω** (< *κϜαπύω, verw. met lat. *vapor;* volg. W. Schulze καπυίω < *καπύσjω, van τό κάπυς), aor. ἐκάπυσσεν, uitblazen, ἀπὸ (adv.) δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, zij blies de ziel uit, verloor het bewustzijn Χ 467 (verg. ἀίσθω).

1. ***κάρ,** = κατ(ά) vóór ρ, κὰρ ῥόον Μ 33, κάρ ῥα Υ 421. †.

2. †**κάρ** (verg. κάρη), hoofd, vand. ἐπὶ κάρ, voorover, steil naar beneden Π 392.

3. †**κάρ,** gen. καρός (wschl. bij κείρω), knipsel, vlok wol, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, zoveel als een vlok wol, d.w.z. geen zier (verg. lat. *non flocci facio*) Ι 378.

***Κάρ,** Κᾱρός, alleen plur. Κᾶρες, Καρῶν (Lugebil Κάερες, Καέρων, waarop het fem. Κάειρα wijst), Kariër, bewoner van Karië (landschap in het Z.W. van Klein-Azië) Β 867, Κ 428. †.

***Καρδαμύλη,** stad van Agamemnōn (aan de oostkant van de Messenische Golf) Ι 150, 292. †.

***καρδίη** Β 452, Λ 12, Ξ 152 (verw. met lat. *cor*, ned. *hart*, verg. κῆρ), gewoonl. **κραδίη,** hart, als deel van het menselijk lichaam Κ 94 en als zetel van gewaarwordingen, begeerten, aandoeningen Τ 220, θ 260, van toorn Ι 646, vreugde δ 548, verdriet σ 274, volharding υ 18, moed Α 225, kracht Λ 12, hardheid ψ 103, ook van het denken Κ 244, Φ 441; vaak verbonden met θυμός Β 171, α 353; = θυμός Ω 129, verg. ι 75; zelfs ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ Υ 169.

κάρη, τό (verw. met skt *śiras*, verg. κέρας, lat. *cerebrum* < **ceras-ro-m*), gen. κάρητος, καρήατος, κρᾱτός, dat. κάρητι, καρήατι, κρᾱτί, κράατι, abl. κρῆθεν(?), plur. καρήατα en κράατα, gen. κράτων, dat. κρᾱσί en(?) κράτεσφι Κ 156, acc. κρᾶτα θ 92 (volg. Wackern., Gl. VII p. 273, sing. en van att. oorsprong) *a*) hoofd, kop Β 259, Ρ 437, ε 285; omschrijvend, κ. λαῶν (a. l. κάρηνα) Λ 309 (verg. κάρηνα *a*); κατὰ κρῆθεν, z. ἄκρη; vaak κάρη (acc. part.) κομόωντες Β 472, α 90, ook κάρη ξανθός ο 133. — *b*) overdr. α) bergkruin, top Υ 5. — β) hoofd, uiteinde (aan de landzijde), λιμένος ι 140.

καρη-κομόωντες, beter κάρη κομόωντες, z. κάρη *a* en κομάω.

κάρηνα, τά (verg. κάρη), hoofden, koppen, maar alleen *a*) omschrijvend (verg. κεφαλή eind), Τρώων Λ 158, verg. 500, ἵππων Ι 407, verg. Ψ 260, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα κ 521. — *b*) (berg) top-

p e n A 44, α 102. — *c*) b u r c h t e n, πολίων B 117, I 24.

†**Κάρησος,** rivier die op de Īdè ontspringt M 20.

†**καρκαίρω** (verw. met κῆρυξ), d r e u n e n Y 157.

***καρπάλιμος** (verw. met 2. καρπός), s n e l, v l u g, ποσὶ of πόδεσσί τε καρπαλίμοισι Π 342, 809 en καρπαλίμοισι πόδεσσι X 166; hierbij adv. **καρπαλίμως** A 359, β 406.

1. **καρπός** (verw. met lat. *carpo*, ned. *herfst*), v r u c h t, zowel van bomen en struiken Σ 568, κ 242, λ 588, als van graan, ἀρούρης Z 142, ἀνθερίκων Y 227; ook de wijn wordt κ. ἀρούρης genoemd Γ 246.

2. **καρπός** (verw. met ned. *werven*, *wervel*), p o l s, altijd met χείρ verbonden, b.v. χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ E 458, ἐπὶ κ. χεῖρα σ 258.

καρρέζουσα, z. καταρρέζω.

καρτερό-θυμος, s t e r k, m a n h a f t i g, epith. van Diomèdès E 277, Hèraklès φ 25, Achilleus N 350 en de Musiërs Ξ 512. †.

καρτερός, z. κρατερός.

κάρτιστος (sup. bij κρατύς), s t e r k s t e, g e d u c h t s t e, meestal van goden en mensen A 266, Θ 17; van de arend, κ. τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν Φ 253; h e v i g s t, μάχη Z 185; κάρτιστον met volg. inf., φυγέειν, het best, het veiligst is te vluchten μ 120 (Od. alleen hier).

κάρτος, z. κράτος.

***καρτύνομαι** (κρατύς), alleen aor. ἐκαρτύναντο, s t e r k m a k e n, φάλαγγας, hun gelederen Λ 215, M 415, Π 563. †.

†**Κάρυστος,** stad op (de Z. kust van) Euboia B 539.

καρφαλέος, -ον (κάρφω), alleen *a*) d r o o g, d o r, ἤια ε 369. — *b*) overdr., van geluid, d o f (verg. αὖος), alleen neutr. **καρφαλέον** als adv. (acc. van de inhoud), ἀσπὶς καρφαλέον ἄυσεν N 409. †.

****κάρφω** (verw. met ned. *scherp*), fut. κάρψω, aor. κάρψε, d r o o g, s c h r o m p e l i g m a k e n, χρόα ν 398, 430. †.

†**καρχαλέος** (dissimil. < *καρχαρέος, verg. het volg.), r a u w, δίψῃ Φ 541 (verg. Verg. G. III 434: *asper siti*).

***καρχαρ-όδων,** -οντος (verw. met het vor.), m e t s c h e r p e t a n d e n, κύνες K 360, N 198. †.

κασιγνήτη (fem. van het volg.), z u s t e r Δ 441, δ 810 (Od. alleen hier).

κασί-γνητος (volg. F. Kuiper κατί, van κα-, verg. lat. *cum*, en -τι, verg. προτί van πρό, + γνητός = lat. *co-gnātus*) **1)** b r o e d e r I 632, ϑ 585, zowel volle Δ 155, γ 39, κασίγνητος καὶ ὄπατρος Λ 257, als halfbroer Γ 333, Y 419. — **2)** in 't alg., verwant, n e e f O 545.

†**Κάσος,** eiland (in de Karpathische Zee, bij Kōs) B 676.

Κασσ-άνδρη (καίνυμαι en ἀνήρ), schoonste dochter van Priamos N 366, verg. Ω 699; na de verwoesting van Troje slavin van Agamemnōn en met dezen in Mukènai vermoord λ 422. †.

***κασσίτερος,** t i n (volg. Hennig kwam het hom. tin miss. alleen uit Britannië), gebruikt tot versiering van wapens Λ 25, 35 (λευκοῖ' a. l. i. p. v. λευκοί), Σ 565, van de wagen Ψ 503; ook κνημῖδες ἑανοῦ κασσιτέροιο Σ 613, verg. Φ 592; twee tinnen lagen van een schild Y 271 (269—272 volg. Aristarch. geïnterpol.).

†**Καστι-άνειρα** (καίνυμαι en ἀνήρ), bij Priamos moeder van Gorguthiōn Θ 305.

καστορνῦσα, z. καταστόρνυμι.

Κάστωρ, -ορος (καίνυμαι) **1)** zoon van Tundareos en Lèdè, broeder van Poludeukès en van Helenè, ἱππόδαμος Γ 237 (verg. Hor. C. I 12. 25); om de andere dag leven de broers en zijn zij dood λ 300. — **2)** zoon van Hulakos uit Krètè ξ 204. †.

κατά (verw. met lat. *cum;* van de vorm κάτ vindt men de geassimil. vormen κάγ, κάδ, κάκ, κάπ, κάρ) **I)** adv. *a*) n a a r b e n e d e n, n e d e r, b.v. κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν Ξ 435, κατὰ δάκρυ χέουσα A 413; overdr., ὕπνον κατ' ἀπείρονα χεῦεν η 286, κὰδ δ. ἄρ ἑζέσθην H 59, κατὰ πρηνὲς βαλέειν B 414, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας Λ 53 enz. — *b*) vand. v e r-, b e-, g e h e e l e n a l, κατά θ' ἅρματα ἄξω, verbrijzelen Θ 403; κατὰ μηρί' ἔκηα, verbranden A 40; κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν, vertreden Δ 157; κατὰ γυῖα λάβῃσιν, bevangen α 192; κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ', uitdoven Ψ 237; κατὰ τέκν' ἔφαγεν, opvreten B 317.

II) bij dit adverbiale κατά sluit zich soms een nader bepalende casus aan, b.v. κατὰ δ' αἷμα ἔρρεε χειρός, n e d e r v a n de hand N 539, κ. δὲ ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς Λ 811, βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν δ 223.

III) praepos. met gen. en acc.; oorsprkl. bet.: v a n b o v e n n a a r b e n e d e n **1)** met gen., alleen van plaats *a*) v a n— n e e r, n a a r b e n e d e n v a n, v a n, u i t, b.v. κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν η 199, καθ' ἵππων ἀΐξαντε Z 232, βαλέειν κατὰ πέτρης ξ 399, αἷμα κατ' αὐτοῦ (nl. ἥπατος) κόλπον ἐνέπλησεν Y 470; ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ κὰκ κεφαλῆς σ 355; κατ' ἄκρης, z. ἄκρη. — *b*) neer o v e r, b.v. κατὰ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς E 696, κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε ϑ 85, πνείοντε κατ' ὤμων N. 385. — *c*) neer o p, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας Γ 217. — *d*) neer

d o o r, neer i n, o n d e r, b.v. στάξε κατὰ ῥινῶν Τ 39; μεσσοπαγὲς ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχος Φ 172, verg. αἰχμὴ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο Ν 504, κατὰ σπείους δέδυκε μ 93; ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο Ψ 100. — *c*) d o o r—h e e n, κόπρῳ ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο, door het hol heen verspreid lag ι 330 (men verwacht de acc., z. **III 2** *a* β). — **2)** met acc. *a*) van plaats α) (n e e r) i n, b.v. βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον μ 204, δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα Ζ 136; κατ' ὄσσε ἰδών Ρ 167 (verg. ἐνῶπα); (n e e r) d o o r, τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε Π 349 (verg. Ξ 518 en Ρ 86, waar Weckl. ἀνά gist), κ. κύστιν Ε 67; (n e e r) l a n g s, κατ' ἀταρπόν Ρ 743, verg. Ζ 391; zo ook κατὰ τεῖχος ἔβησαν Ν 737, Ο 384 (verg. 382); κατὰ ῥόον, met de stroom mee, stroomaf ξ 254. — β) d o o r—h e e n, o v e r—h e e n, b.v. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς ἐδίνευον κατὰ μέσσους, midden door hen heen δ 18, verg. Δ 541, κατὰ στρατόν Β 439, κατὰ λαόν Δ 199, κατὰ νῆας Β 47, κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ β 383, κατὰ δῶμα δ 715 [verg. Monro p. 500 met Myres: «κατὰ δῶμα (μέγαρον, οἶκον, δόμον, etc.) *implies motion f r o m the door to the interior of the house or room*; ἀνὰ δῶμα, etc. *motion t o w a r d s the entrance*»], κατὰ ἄστυ η 40, ψυχὴ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο Ξ 518; κατ' οὔρεα, over de bergen (heen) ζ 102, κατὰ κῦμα β 429, κατὰ ῥόον ε 327, κατὰ πόντον ε 377. — γ) bij verba, die een rust uitdrukken, i n, o p, a a n (vaak met het bijkomend begrip van v e r s p r e i d i n, o v e r a l i n, h i e r e n d a a r o p enz.), b.v. κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα Ω 662, κατὰ στρατόν Α 318, ναίουσι κατὰ πτόλιν Β 130, δαίνυσθαι κατὰ δῶμα α 228, κατὰ ἄστυ β 77, κατὰ δῆμον δ 530, κατὰ βωμούς Β 305, κατὰ οἶκον Ζ 56, κατὰ ῥωπήια πυκνά ξ 473, καθ' Ἑλλάδα α 344, ἕζοντο κατὰ κλισμούς α 145, κατὰ μόθον Φ 310, κατὰ ὑσμίνην Η 14; χιτῶνα σιγαλόεντα, οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα, zoals (de glans, die ligt) over de schil van een ui (? of μάλα i. p. v. κάτα?) τ 233; κατὰ θυμόν, in zijn binnenst Ψ 769, α 29 enz., κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, in zijn binnenst en zijn hart (geest) Ε 671, δ 813 enz. — δ) a a n, o p, b ij een deel of punt van iets, bij verba van raken, wonden, slaan enz., b.v. τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα Π 465, νύξε κατὰ ὦμον Ε 46, οὐτάζοντο κατὰ χρόα Μ 427, βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα Γ 347; over κατὰ νῶτα λαβών ι 433 z. καταλαμβάνω. — ε) het eindpunt der beweging drukt κατά uit in ἵκοντο κατὰ στρατόν, b ij Α 484, verg. Λ 806, ε 411, ω 13; ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, n a a r Ε 8. — *b*) overdr. α) n a a r, o v e r e e n k o m s t i g, κατὰ μοῖραν, naar behoren Α 286, κατὰ κόσμον γ 138, καθ' ἡμέτερόν γε νόον Ι 108, κατὰ θυμόν Α 136. — β) ter aanduiding van aanleiding of doel, v o o r (o m . . . t e), κατὰ χρέος λ 479; κατὰ πρῆξιν γ 72 (verg. Hèr. IX 89: πεμφθεὶς κατά τι πρῆγμα), κατὰ ληίδα γ 106, κατὰ δαῖτα Α 424. — γ) distributief, n a a r, κατὰ φῦλα Β 362, κατὰ στίχας, i n rijen Γ 326, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους (verg. ἀμείβω II **1**); κατ' ἔμ' αὐτόν, op mij zelf Α 271, verg. Β 366.

Κατά kan ook achter het geregeerde subst. staan, en wordt dan geanastrofeerd, b.v. Ἰθάκην κάτα α 247, γλουτὸν κάτα Ε 66, ἄστυ κάτ' ρ 246; zo ook, wanneer het als adv. achter het ww. staat, waarbij het behoort, b.v. εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά Ρ 91, verg. ι 6.

καταάλμενος, z. κατεφάλλομαι.

κατα-βαίνω, impf. -έβαινε, -ομεν, aor. II -έβην enz., 3. plur. ook -έβαν, coni. -βείομεν(-βήομεν), opt. καββαίη Μ 59 (zo Zènod. i. p. v. ἐσβαίη), inf. -βήμεναι en -βῆναι, med. (= act.) aor. -εβήσετο, coni. -βήσεται **1)** intr., n a a r b e n e d e n g a a n of k o m e n, a f d a l e n, gewoonl. van levende wezens (van zaken alleen Ξ 19, πρίν τινα καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον en Ο 382, ὥς τε κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται), ἔκ τινος Ν 17; met gen., δίφρου Ε 109; ook οὐρανόθεν Λ 184; op de vraag waarheen staat ἐς met acc. Ζ 288, κ 107, δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας Κ 97; met acc. zonder praepos., κατεβήσετο θάλαμον β 337; δόμον Ἄιδος εἴσω ψ 252; in 't bijz. uit de stad naar het land of de vlakte of de zee g a a n, πόλιος Ω 329 (Cob. ἐκ i. p. v. οὖν), ἐκ πόλιος ω 205, ἐς πεδίον Γ 252. — **2)** schijnbaar tr. *a*) l a n g s iets n a a r b e n e d e n g a a n (de acc. onder invloed van de praepos. κατά, verg. κατά **III 2** *a* α), κλίμακα κατεβήσετο, zij ging de trap af α 330, ξεστὸν ἐφόλκαιον ξ 350. — *b*) praegnant, ὑπερώια, het bovenvertrek (verlatend) naar beneden gaan, d.i. uit het b. naar beneden gaan σ 206 en ψ 85 (verg. Hèr. VII 218: κατέβαινον τὸ ὄρος).

κατα-βάλλω, impf. -έβαλλε, aor. II κάββαλε (a. l. κάμβαλε) **1)** n e e r w e r p e n, met acc., ὄχθας καπέτοιο ἐς μέσσον Ο 357; ἐνθάδε ζ 172; (vaak met tm., in de oorlog, in een tweegevecht, verg. Β 414, 692, δ 344). — **2)** n e e r l e g g e n, κρεῖον ἐν πυρὸς αὐγῇ Ι 206 (verg. Ψ 125). — **3)** l a t e n v a l l e n, υἱόν Ε 343, νεβρὸν πὰρ βωμῷ Θ 249, verg. Μ 206 (verg. δ 223); van een vleiende hond, οὔατα κάββαλεν, hij liet de oren hangen ρ 302. †.

καταβείομεν(-βήομεν), -βήμεναι, z. καταβαίνω.

†**κατα-βλώσκω** (anderen -βλῴσκω),

part. -οντα, afdalend door iets gaan, ἄστυ 466 (anderen ἄστυ κάτα βλ.).

†**κατα-ΒΡΟΧ-,** aor. opt. -βρόξειε, inslurpen, inslikken δ 222 (verg. ἀνα-ΒΡΟΧ-).

****κατα-γηράσκω,** aor. II 3. sing. κατεγήρα, oud worden ι 510, ι 360. †.

†**κατ-αγῑνέω** (ion. = κατάγω), impf. -αγίνεον, (geregeld) naar beneden brengen, ὕλην κ 104.

κατ-άγνῡμι (κατα-Ϝάγνυμι), aor. -έ(Ϝ)αξε, -αμεν, breken, verbrijzelen ι 283 (verg. Θ 403, τ 539), Ν 257 (Nab. κατέϜαξ' ἐμόν i. p. v. κατεάξαμεν).

κατ-άγω, praes. inf. -άγειν, part. -ων, aor. II -ήγαγεν, aor. mixt. inf. -αξέμεν, med. impf. -ήγετο, -άγοντο, aor. 1. plur. -ηγαγόμεσθα **1)** act., naar beneden brengen, τινὰ (εἰς 'Αΐδαο) λ 164 (ω 100); ook van een hoger gelegen of als hoger gelegen gedacht punt ergens heenbrengen, zoals van het land naar de zee, ἵππους ἐπὶ νῆας Ε 26, verg. Ζ 53, Φ 32; σιάλους, (van de Korax-rots) naar beneden drijven υ 163; τινὰ Κρήτηνδε, iemand naar Kr. doen verzeild raken τ 186; met tm., κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, meebrengen (uit het hoge Troje) δ 258. — **2)** med., uit zee binnenvaren, binnenlopen, van schepen, ἐς Γεραιστόν γ 178, 'Ιθάκηνδε π 332; ook van varenden, οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο γ 10, ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα ἐς λιμένα κ 143.

κατα-δάπτω, aor. -έδαψαν, -δάψαι, pass. praes., verscheuren, van honden en roofvogels, τινά Χ 339, γ 259; overdr., ἦτορ καταδάπτεται π 92. †.

****κατα-δαρθάνω,** alleen aor. II κατέδραθον, 3. dual. καδδραθέτην, coni. καταδράθω, slapen, ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ik ging slapen η 285; καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ze sliepen ο 494; οὔπω τοιόνδε (acc. van de inhoud) κατέδραθον ψ 18.

†**κατα-δέρκομαι,** praes., neerzien op, αὐτοὺς καταδέρκεται ἀκτίνεσσι λ 16.

†**κατα-δεύω,** aor. -έδευσας, bevochtigen, χιτῶνα Ι 490.

καταδέω, impf. -έδει, aor. -έδησε enz. **1)** vastbinden, παρὰ νηὶ ἀρνειόν κ 572, ἵππους ἐπὶ κάπησι Θ 434; (με) δεσμῷ ἔν ο 443, ἐμὲ ἐνὶ νηὶ ὅπλῳ ξ 345; ἔνθα ἀνέμων κέλευθα κ 20 (verg. ook Α 436, β 425); overdr., ἀνέμων κελεύθους ε 383, κέλευθον, versperren, belemmeren η 272, verg. τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν ξ 61 [anderen η 272 κελεύθους (verg. ε 383) of κελεύθου (verg. δ 380 en βλάπτω **1** *a* eind)]. — **2)** dichtbinden, (ἀσκὸν) μέρμιθι κ 23.

†**κατα-δημοβορέω** (δημο-βόρος), aor. -δημοβορῆσαι, als gemeenschappelijk goed der gemeente verteren, κτέατα δότω λαοῖσι Σ 301.

καταδύω, act. alleen aor. II κατέδῡ, inf. -δῡμεναι en -δῦναι(δῦμεν'), part. -δύς enz., fem. καταδῦσα en καδδῦσαι, med. fut. -δῡσόμεθα, aor. mixt. -εδύσετο, imper. -δῡσεο **1)** zich begeven in, binnengaan, binnendringen, καταδυσόμεθ' εἰς 'Αΐδαο δόμους κ 174; Μενοιτίου υἱὸν μυῖαι καδδῦσαι κατὰ ὠτειλάς Τ 25, en zo vaak met acc., b.v. δόμον Θ 375, πόλιν δ 246, ὅμιλον Δ 86, μῶλον "Αρηος Σ 134 (verg. Φ 559). — **2)** ondergaan, van de zon, ἐς ἠέλιον καταδύντα γ 138, ἠέλιος κατέδυ Α 475, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Α 592. — **3)** schijnbaar tr., aandoen, τεύχεα Ζ 504, μ 228 (verg. Δ 222).

κατα(Ϝ)εικίζω, z. καταικίζω.

†**κατα-είλυω** (-Ϝειλύω), impf. καταείλυον (κατεϜείλυον), hullen in, bedekken met, θριξὶ πάντα νέκυν Ψ 135 (verg. καταέννυμι en Φ 318 sq.).

καταειμένος, -είνυσαν, z. καταέννυμι.

καταείσατο, z. κάτειμι en κατα-Ϝίεμαι.

κατα-έννῡμι (καταϜ.), impf. κατα(Ϝ)είνυον (verg. Wackern., Gl. VII 176 sq.) of κατα(Ϝ)είνυσαν Ψ 135 [a. l. καταείλυον (κατεϜείλυον)], pass. perf. part. κατα(Ϝ)ειμένος, bekleden, bedekken, νέκυν θριξί Ψ 135; overdr., ὄρος καταειμένον ὕλῃ ν 351, τ 431. †.

κατα-(Ϝ)έργνυμι, alleen met tm. Κ 238, z. ἔργω.

καταϜερύω, z. κατερύω.

†**κατ-αζαίνω** (ἄζομαι), iter. aor. -αζήνασκε (v. L. -ήζ.), doen uitdrogen, droog maken λ 587.

***κατα-θάπτω,** praes. -θάπτειν(-έμεν'), aor. inf. κατθάψαι, begraven (verg. θάπτω), τινά Τ 228, Ω 611. †.

καταθείομαι, -θείομεν, z. κατατίθημι.

†**κατα-θέλγω,** aor. -έθελξεν, betoveren, d.i. door betovering een andere gedaante geven, τινά κ 213.

καταθήομαι, -θήομεν, z. κατατίθημι.

κατα-θνήσκω (anderen -θνήσκω), praes. part. -θνήσκων, aor. κάτθανε, perf. -τεθνήκασι, opt. -τεθναίη, part. -τεθνηῶτος enz. (F. Cauer aiol. -οντος enz.), fem. -τεθνηυίης, sterven, zowel een natuurlijke dood Ι 320, δ 224 (verg. Τ 334 sq.), als een gewelddadige, in 't bijz. in de strijd vallen, sneuvelen Φ 107 (verg. Μ 13); praes. alleen Χ 355; vooral perf. part., gestorven, dood, ἀνήρ Η 89, μητρός λ 84, βροτὸς πάλαι Ψ 331; νέκυς Π 526, plur. νεκροὶ of νέκυες κατατεθνηῶτες Η 409, κ 530.

καταθνητός (adi. verb. van κατα-

θνήσκω), sterfelijk E 402, ἄνδρες K 440, ἄνθρωποι γ 114.

κατα-θύμιος, -ον (verg. ἐν-θύμιος), in het hart, in de gedachte zijnd, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, denk niet aan de dood K 383, verg. P 201; ἔπος, τό μοι καταθύμιόν ἐστι χ 392. †.

†**καταιβατός,** 3. (metri causa = καταβατός, adi. verb. van κατα-βαίνω), afdaalbaar, θύραι καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν, waardoor . . . kunnen afdalen ν 110.

†**κατα-(ϝ)ίεμαι,** aor. καταϝίσατο, varen in, γαίης Λ 358 (zo Ahr. i. p. v. καταείσατο).

****κατ-αικίζω,** vuil maken, alleen pass. perf., τεύχεα κατήκισται π 290, τ 9 (v. Herw. κατηϝείκισται ὅσον i. p. v. κατήκισται ὅσσον, van κατ-αϝεικίζω, verg. Π 545).

****κατ-αισχύνω,** alleen praes., te schande maken, schande aandoen, δαῖτα π 293, τ 12, πατέρων γένος ω 508, 512. †.

κατα-ίσχω, z. κατίσχω.

†**καταῖτυξ** (miss., evenals ἄντυξ, bij τεύχω), stormhoed K 258. Verg. κόρυς.

†**κατα-καίριος,** -ον (verg. κατ-ωμάδιος, ἐπι-δίφριος enz.), dodelijk, γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὅ οἱ οὔ τι τέλος κατακαίριον (Aristarch. κατὰ καίριον) ἦλθεν, dat zij (de lans) geenszins tot het dodelijke doel was gekomen, d.i. niet dodelijk was geweest Λ 439 (anderen met Zènod. βέλος κατὰ καίριον; verg. καίριος).)

κατα-καίω, inf. -καιέμεν, impf. -έκαιον, aor. -έκηε, coni. -κήομεν, inf. κατακῆαι en κακκῆαι, verbranden, τινά Z 418, λ 74 (verg. θάπτω), (μῆρα) B 425 (verg. B 427, Φ 348 enz.).

κατα-καλύπτω, geheel bedekken, alleen met tm., z. καλύπτω.

κατά-κειμαι, praes. -κειτ(αι), 3. plur. (metri causa) -κείαται Ω 527, inf. -κεῖσθαι, part. -κείμενος, impf. -έκειτο *a*) neerliggen, μῆλα, τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα κ 532, ἐπὶ πλευράς Ω 10; θάμνῳ ὕπο P 677, ἐν λόχμῃ τ 439; overdr., rusten, ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν Ω 523 (als pass. bij κατατίθημι). — *b*) van dingen, neergezet zijn, staan Ω 527.

****κατα-κείρω,** praes. -κείρετε, impf. -εκείρετε, aor. -έκειραν, eig. stuksnijden, vand. overdr., opmaken, verteren, βίοτον δ 686, οἶκον χ 36, μῆλα ψ 356. †.

κατα-κείω, coni. κατακείομεν σ 419, imper. -κείετε, part. κακκείοντες, zich ter ruste begeven η 188, σ 408; κακκείοντες ἔβαν A 606, α 424.

κατακῆαι, -κήομεν, z. κατακαίω.

κατα-κλάω, alleen act. impf. -έκλων en pass. aor. κατεκλάσθη, (stuk) breken Y 227, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος N 608; verder overdr., κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (alleen Od.), eig. mijn (enz.) hart brak, maar als uitdrukking van moedeloosheid (verg. lat. *frangi*), = de moed ontzonk mij (enz.) δ 481, ἡμῖν κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων ι 256.

†**κατα-κλίνω,** aor. part. -κλίνας, neerleggen, δόρυ ἐπὶ γαίῃ κ 165.

Κατακλῶθες, z. Κλῶθες.

***κατα-κοιμάομαι,** aor. κατεκοιμήθημεν, imper. -κοιμηθήτω, inf. -θῆναι, zich te ruste leggen, gaan slapen I 427, παρά τινι B 355, ἐν ἔντεσιν Λ 731. †.

κατα-κοσμέω, impf. -εκόσμει(-εε), med. aor. coni. -κοσμήσησθε, inorde brengen, ὀιστὸν ἐπὶ νευρῇ, nauwkeurig stellen Δ 118; med., opruimen, δόμον χ 440 (a. l. διακοσμήσησθε). †.

κατα-κρεμάννυμι, doen neer hangen, alleen met tm., z. κρεμάννυμι **1**.

κατα-κρύπτω, praes. -κρύπτουσι, part. -ων, fut. inf. -κρύψειν, aor. part. -κρύψας, -κρύψασα, verbergen, verhelen, τί X 120; ὑπό τινι ι 329, ο 469; met dat., νυκτί ψ 372; abs., οὔ τι κατακρύπτουσιν, maken er geen geheim van (dat zij goden zijn) η 205; ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκε δ 247 (αὐτόν, = att. ἑαυτόν, obj. bij beide verba).

κατα-κτείνω, praes., fut. -κτενεῖ ψ 412, -κτανέουσι (Cob. -κτενέουσι), aor. I coni. -κτείνῃ χ 73 (v. L. κακτείνῃ), opt. -κτείνειε, inf. -κτεῖναι. part. -κτείνας, -αντα, aor. II κατέκτανον enz., imper. κατάκτανε en κάκτανε, bovendien ind. κατέκταν, 3. sing. -έκτα, inf. κατακτάμεν(αι), part. -κτάς, med. (met pass. bet.) fut. 2. plur. κατακτανέεσθε (Cob.-κτενέεσθε), aor. part. κατακτάμενος, pass. aor. 3. plur. κατέκταθεν, doden, τινά Δ 319, Ξ 481, γ 108, δ 800 (met tm., κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα γ 307).

***κατα-κύπτω,** aor. -έκυψε, bukken Π 611, P 527. †.

καταλαμβάνω, alleen met tm., beetpakken τοῦ κατὰ νῶτα λαβών ι 433; z. verder λαμβάνω **I 1** *b*.

κατα-λέγω, fut. -λέξω, -ομεν, aor. -έλεξα enz., opsommen, opnoemen, in volgorde verhalen, τί δ 239, I 115, τινί τι I 591, π 226, ook τοι γυναῖκας τ 497, μνηστῆρας ἀριθμήσας π 235; vaak verbonden met ἀτρεκέως K 384, α 169; met εὖ γ 97, verg. ω 123; ook met volg. afh. vraag, ὅπως γ 97, ὅσσα I 262, τόδε ποσσῆμαρ Ω 656; prolept. δ 832; met volg. inf. υ 334; ἐν μοίρῃ πάντα T 186, ταῦτα κατὰ μοῖραν θ 496 (met tm., ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξε λ 151).

†**κατα-λείβομαι,** praes. part. -λειβομέ-

νοιο, afdruipen, neerdruppelen, μέλιτος καταλειβομένοιο Σ 109 (verg. Ov. M. I 112: *viridi stillabant ilice mella*).

κατα-λείπω, praes., inf. ook καλλείπειν, impf., fut. καλλείψω, -ειν, maar ook καταλείψομεν, -ουσιν, aor. II κάλλιπον, -ες, -ε, imper. κάλλιπ', inf. καλλιπέειν(-έμεν) π 296 *a*) achterlaten, met acc., παρ' ὄχεσφί τινα M 92; μὲ ἔτι τυτθόν Z 222, μὲ ἄκλαυτον λ 72; οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν ρ 314, οὖρον ἐπὶ κτεάτεσσιν ο 89 (verg. Ω 725, κ 209; σ 270; τ 531); iets a. = niet meenemen, δύο δοῦρε π 296, verg. K 238. — *b*) in de steek laten, 'Αχαιούς Φ 414; uit wanhoop verlaten, opgeven, πόλιν X 383, ''Ιλιον Ω 383 (verg. P 91). — *c*) nalaten, van stervenden, τινί τι φ 33; overdr., τινὶ ὀδύνας α 243, ἄλγεα ὀπίσσω λ 279. — *d*) overlaten, prijsgeven, τινά, met volg. inf., ἕλωρ γενέσθαι P 151; σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι ε 344.

κατα-λέχομαι, alleen fut. καταλέξεται, aor. I κατελέξατο, imper. -λέξαι, II -έλεκτο, inf. -λέχθαι, part. -λέγμενος, zich nederleggen, gaan slapen I 662, ν 75, εὐνῇ ἔνι χ 196, ἐν δώμασι κ 555, ἐπ' ἰκριόφιν γ 353.

†**κατ-αλέω,** met tm., aor. κατά . . . ἄλεσσαν, fijnmalen υ 109.

†**κατα-λήθομαι,** praes. -λήθοντ(αι), geheel vergeten, met gen., θανόντων X 389.

†**κατᾱ-λοφάδεια** [λόφος; beter a. l. -ῑα (verg. κατ-ωμάδιος) metri causa], adv., van de nek neerhangend, φέρων, op de rug dragend κ 169 (anderen **καταλλοφ.**).

κατα-λύω, alleen aor. -έλῡσε, coni. -λύσομεν **1)** losmaken, uitspannen, ἵππους δ 28. — **2)** stukmaken, d.i. vernielen, πολίων κάρηνα B 117, I 24. †.

†**κατ-αμάομαι** (verg. ἀμάομαι), alleen aor. καταμήσατο, over zich verzamelen of strooien Ω 165 (verg. ἐπαμάομαι).

***κατα-μάρπτω,** impf. -έμαρπτε, aor. coni. -μάρψῃ, grijpen, inhalen, τινά E 65, Π 598, Z 364 (verg. ω 390). †.

†**κατ-αμύσσομαι,** aor. -αμύξατο, zich de hand (χεῖρα) schrammen E 425.

κατ-αμφι-καλύπτω, over iets heen hullen, ξ 349 met tm., z. ἀμφικαλύπτω.

κατα-νεύω, part. κατᾱνεύων ι 490, fut. κατανεύσομαι, aor. κατένευσα enz., part. καννεύσας ο 464, toeknikken, een wenk of teken geven (door knikken met het hoofd), abs., κεφαλῇ A 524, κρατί ι 490, τινί ο 463; gewoonl. κεφαλῇ of κρατί, met het hoofd toeknikken, vand. toestemmen, inwilligen, beloven, vaak ὑπέσχετο καὶ κατένευσε B 112, ν 133; ook ὑπέστην καὶ κατένευσα Δ 267; τινί τι, iemand iets, b.v. κῦδος Θ 175; ook met volg. fut. inf. K 393, δ 6, of met acc. van part. en inf., μοι κατένευσε ''Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι I 19; met ὡς en fut. ind., ὡς 'Αχιλῆα τιμήσεις A 558.

†**κατα-νέω,** van (het rokken) afspinnen, η 197 sq. met tm. (z. 2. νέω).

****κατ-άνομαι,** praes., opraken, πολλὰ κατάνεται β 58, ρ 537. †.

†**κάτ-αντα,** adv., bergaf Ψ 116.

κατάντηστιν, z. ἄντηστις.

****κατ-αντικρύ,** adv., vlak of recht naar beneden κ 559, λ 64 (anderen κατ' ἀντ.; verg. ἀντικρύ).

†**κατα-πάλλομαι,** aor. κατέπαλτο, neerschieten, οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο T 351 (anderen ἐκκατέπαλτο, z. ἐκκαταπάλλομαι, of ἐκ κατεπᾶλτο, z. κατεφάλλομαι (v. L. vermoedt ἐκ κατέαλτο).

†**κατα-πατέω,** met voeten treden, Δ 157 met tm., z. πατέω.

κατά-παυμα, beëindiging, κέ σφι γόου κ. γενοίμην, ik zou een einde maken aan P 38. Van

κατα-παύω, praes. -παύετε, inf. -αυέμεν, fut. inf. -παυσέμεν, aor. -έπαυσα enz., coni. -παύσομεν **1)** doen ophouden, eindigen, πόλεμον H 36; μηνιθμόν Π 62, χόλον θεῶν δ 583. — **2)** stuiten, beteugelen, τινά O 105, β 241; ook = doden Π 618; τινά τινος, iemand in iets stuiten, μιν ἀγηνορίης, een eind maakt aan zijn X 457, παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων ω 457.

κατα-πεδάω, geheel kluisteren, alleen met tm., z. πεδάω.

†**κατα-πέσσω,** aor. coni. -πέψῃ, verkroppen, χόλον A 81.

καταπέφνῃ, καταπεφνών, z. καταΦΕΝ-.

***κατα-πήγνῡμι,** aor. -έπηξε, -αν, med. aor. II 3. sing. -έπηκτο, vastmaken, ἔγχος ἐνὶ χθονί, in de grond steken Z 213 (zo Bekk. i. p. v. ἐπὶ χθονί); ἐν (adv.) δὲ σκόλοπας κατέπηξαν H 441, verg. I 350; med., blijven steken, ἐν γαίῃ κατέπηκτο Λ 378. †.

κατα-πίπτω, alleen aor. II κάππεσον enz., (neer) vallen, abs. E 560 (verg. Λ 676); ἀπὸ πύργου M 386, ἀπ' ἰκριόφιν μ 414; ἐν Λήμνῳ A 593, ἐν κονίῃσιν O 538 (verg. Π 469, κ 163 enz.); πρηνὴς ἁλὶ ε 374; in de strijd, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε Π 311, verg. χ 85 (en Ψ 727); overdr., πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός O 280; (met tm., κὰδ δ' ἔπεσεν enz., z. πίπτω α).

†**κατα-πλέω,** impf. -επλέομεν, binnenlopen ι 142.

†**κατα-πλήσσομαι,** aor. κατεπλήγη, ge-

schokt worden, ontstellen, φίλον ἦτορ (acc. part.) Γ 31.

κατα-πρηνής, 2., alleen dat. -εῖ (v. L. vermoedt -ές als adv.) en -έσσι, naar beneden gekeerd, alleen χειρί en χερσί, met de handpalm Π 792, ν 199.

***κατα-πτήσσω,** aor. I -πτήξας, II 3. dual. καταπτήτην, neerduiken, bukken, ὑπὸ θάμνῳ Χ 191 (verg. θ 190); ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, drongen zich angstig onder de wagen Θ 136. †.

***κατα-πτώσσω,** alleen praes., neerduiken, zich verschuilen Δ 224, Ε 254.

†**κατα-πύθομαι,** praes., rotten, vergaan, ξύλον οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ Ψ 328.

κατ-ᾱράομαι, praes. -αρῶνται, impf. -ηρᾶτο(-άετο), iem. iets kwaads toewensen, πολλὰ κατηρᾶτο, met volg. inf. Ι 454; τῷ ἄλγεα τ 330. †.

†**κατᾱ-ρῑγηλός,** -όν (ῥῖγος), ijselijk, verschrikkelijk ξ 226 (anderen καταρρ.).

κατα-ρρέζω, alleen praes. part. καρρέζουσα, aor. -έρεξε, strelen, liefkozen, χειρί τέ μιν κατέρεξε Α 361, ν 288; zonder χειρί alleen Ε 424.

***κατα-ρρέω,** praes. part. καταρρέον, neerstromen, αἷμα ἐξ ὠτειλῆς Δ 149, Ε 870 (verg. Ψ 715, ρ 209, Λ 811 enz.). †.

καταρριγηλός, z. καταριγηλός.

†**κατ-άρχομαι,** impf. -ήρχετο, alleen met rituele bet. (verg. ἄρχομαι **2**, ἀπ-, ἐπάρχομαι), beginnend neerstrooien (volg. P. Stengel p. 44 «*weihend auf den Boden schütten*»), van de handeling, die het eigenlijke offer voorafgaat, met acc., χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, hij begon de plechtigheid met zich de handen te wassen en de gerstekorrels neer te strooien γ 445.

†**κατα-σβέννῡμι,** aor. -έσβεσε, uitdoven, blussen, πῦρ Φ 381 (verg. Π 293, Ψ 237).

†**κατα-σεύομαι,** med., aor. II 3. sing. κατέσσυτο, neersnellen, met acc. ῥέεθρα, in Φ 382.

†**κατα-σήπομαι,** verrotten, Τ 27 met tm. (z. σήπομαι).

†**κατα-σκιάω,** impf. -εσκίαον, beschaduwen, met acc. μ 436.

†**κατα-σμύχω,** verbranden, Ι 653 met tm. (z. σμύχω).

κατα-στόρνῡμι, praes. part. fem. καστορνῦσα, aor. κατεστόρεσαν **1)** uitspreiden, κώεα θρόνοισ' ἔνι ρ 32 (verg. υ 2, ν 73). — **2)** over iets uitspreiden, bedekken, λάεσσιν Ω 798. †.

κατα-στυγέω, aor. II κατέστυγε, ontstellen, terugdeinzen Ρ 694 (verg. κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, voor haar κ 113).

†**κατα-τάμνω,** insnijden, Ν 707 met tm. (z. τάμνω **I 1** *b*).

***κατα-τείνω,** strak aanhalen, alleen met tmesis (z. τείνω **1** *a*).

****κατα-τήκω** **1)** act., aor. -έτηξεν, doen smelten, χιόνα τ 206. — **2)** pass., praes., smelten, χιὼν κατατήκετ(αι) τ 205; overdr., verkwijnen, κατατήκομαι ἦτορ (acc. part.) τ 136. †.

κατα-τίθημι, fut. -θήσω, -ει, aor. -έθηκα, -ε, 1. plur. κάτθεμεν, 3. plur. κατέθηκαν en κάτθεσαν, coni. καταθείομεν(-θήομεν), imper. κάτθετε, inf. καταθεῖναι en κατθέμεν, part. καταθέντε, med. aor. κατθέσθην, κατθέμεθα, κατέθεντο, coni. καταθείομαι (-θήομαι), inf. καταθέσθαι, part. κατθέμενοι **1)** act. *a*) neerleggen, neerzetten, τὶ ἐπὶ χθονός Γ 293 of ἐπὶ χθονί Ζ 473, τινὰ ἐν λεχέεσσι Σ 233, τεύχεα ἐς μυχόν π 285, ἐκ καπνοῦ π 288, χλαῖναν ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου υ 96, τὰ ὑπὸ ζυγά ν 20, κλισίην παρὰ πυρί τ 55; τινὰ εἰς Ἰθάκην π 230 (a. l. ἐν Ἰθάκῃ), ἐν Λυκίης δήμῳ Π 683; κεφαλὰς ἐπί τινι Ψ 381; ἕδρην, een stoel neerzetten π 45, εὐνήν τ 317 (vaak met tm., b.v. Τ 12, ν 119, τ 599, χ 449). — *b*) als kampprijs neerzetten, vand. uitloven, ἄεθλα ω 91, λέβητα Ψ 267; maar ἄεθλα τοὺς πελέκεας, die bijlen als ... neerleggen τ 572 (verg. ἄεθλον **2**). — *c*) iets ergens indoen om het te bewaren, γάλα ι 247. — *d*) wegzetten, τόξα φ 260. — **2)** med. *a*) voor zich of het zijne neerleggen, neerzetten, τεύχεα ἐπὶ γαίῃ Γ 114, verg. Χ 111; een lijk op een praalbed neerleggen ω 190 (verg. 44); πόσιν καὶ βρῶσιν ἐν νηί ν 72. — *b*) neerleggen om te bewaren, wegbergen, ἔντεα ἐς θάλαμον τ 17, χ 141; vand. voor zich bewaren, τὶ ἐπὶ δόρπῳ σ 45.

κατα-τρῡ́χω, praes., geheel uitputten, τινά (iem., d.i. iems middelen) ο 309, π 84, λαοὺς δώροισι Ρ 225. †.

κατα-ΦΑΓ-, opeten, alleen met tm. (z. ΦΑΓ-).

κατα-ΦΕΝ-, aor. κατέπεφνον enz., doden, τινά Ζ 183, γ 252 (part. -πέφνων Ρ 539, beter -πεφνών).

†**κατα-φέρομαι,** fut. κατοίσεται, (naar beneden) brengen, τινὰ Ἄιδος εἴσω Χ 425.

κατα-φθίνω, fut. -φθίσει(-φθείσει), med. aor. II -έφθιτο, inf. -φθίσθαι, part. -φθιμένοιο, -οισι **1)** act., te gronde richten, verderven, τινά ε 341. — **2)** med., omkomen, ὤλετο τῆλ' ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες β 183, verg. Χ 288, γ 196; ook νεκύεσσι καταφθιμένοισι γ 491; uitgeput raken,

καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μένος ἀνδρῶν δ 363. †.

†**κατα-φλέγω,** fut. -φλέξω, verbranden, πάντα πυρί Χ 512.

†**κατα-φῡλαδόν** (φῦλον), adv., stamsgewijs Β 668.

κατα-χέω, aor. -έχευας enz., med. κατέχυντο **I)** act. **1)** eig. *a*) van vloeibare stoffen, neerstorten, -gieten, ψιάδας ἔραζε Π 459 (verg. κατὰ δάκρυ χέοντες, storten κ 201); met gen., uitgieten over, σφωιν ἔλαιον χαιτάων Ψ 282. — *b*) van vaste stoffen, neerstorten, neerwerpen, χιόνα τ 206, νιφάδας Μ 158; θύσθλα χαμαί Ζ 134 (verg. κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε, laten vallen Ρ 619, verg. ο 527); τεῖχος εἰς ἅλα Η 461; laten glijden Ε 734. — **2)** overdr., uitstorten, uitgieten, uitspreiden over, κορυφῇσι ὀμίχλην Γ 10, οἱ ἀχλὺν θεσπεσίην η 42 (verg. Θ 50), χάριν τινί β 12 (verg. ψ 162); vand. ἐλεγχείην τινί Ψ 408 (verg. λ 433, χ 463); ook πλοῦτόν τινι Β 670. — **II)** med., neervallen, ὅπλα εἰς ἄντρον κατέχυντο μ 411 (verg. τῆς κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ, verspreidde zich over Π 123, verg. Υ 282).

†**κατα-χθόνιος** (χθών), onderaards, Ζεύς, = Aïdès (verg. Z. χθόνιος Hès. Erg. 465, *Iuppiter Stygius* Verg. A. IV 638), Ι 457.

κατέαλτο, aor. van καθάλλομαι, z. ἐκκαταπάλλομαι; **κατέ(ϝ)αξε,** z. κατάγνυμι; **κατεβήσετο,** z. καταβαίνω; **κατέδραθον,** z. καταδαρθάνω.

κατ-έδω, praes., fut. -έδονται, opeten, opvreten, vooral van dieren, met acc. Τ 31, φ 363 (verg. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς Ρ 542); vand. overdr., opmaken, uitputten, οἶκον β 237, βίοτον τ 159, κτῆσιν τ 534 (verg. ἐσθίω eind); ὃν θυμὸν κατέδων Ζ 202.

κατ-είβω 1) act., praes. -είβετον, vergieten, δάκρυ φ 86 (verg. Π 11, λ 391 enz.). — **2)** med., praes. part., impf., neervloeien, met gen., κατείβετο δάκρυ παρειῶν Ω 794; ook van water Ο 37, ε 185; overdr., κατείβετο αἰών, verging ε 152.

κάτ-ειμι, praes. -ειμι, -εισι, inf. -ίμεν, part. -ιόντα, -ιοῦσα, -αν, impf. -ήιεν, aor. καταείσατο (z. καταϝίεμαι) **1)** naar beneden gaan, afdalen (ook met bet. van fut.), Ἴδηθεν Δ 475; ἀγρόθεν, van het land (naar huis) gaan ν 267, verg. ο 505; ποταμόνδε κ 159; δόμον Ἄιδος εἴσω Ξ 457, Ἀϊδόσδε Υ 294. — **2)** overdr. *a*) van een rivier, πεδίονδε κατ' ὄρεσφιν Λ 492. — *b*) van een schip, binnenlopen, ἐς λιμένα π 472.

κατέκταθεν, κατέκτανε, z. κατακτείνω.

κατελεύσομαι, z. κατέρχομαι.

†**κατ-εναίρομαι,** aor. κατενήρατο, doden, χαλκῷ λ 519.

†**κατ-εναντίον,** adv., tegemoet, τινί Φ 567.

κατ-ένωπα, z. ἐνῶπα; **κατεπάλμενος,** z. κατεφάλλομαι; **κατέπαλτο,** z. καταπάλλομαι; **-επᾶλτο,** z. κατεφάλλομαι.

†**κατ-επείγω,** neerdrukken, Ψ 623 met tm. (z. ἐπείγω **1** *a*).

κατ-έπεφνον, z. καταΦΕΝ-.

***κατ-ερείπω,** alleen aor. -ήριπε en perf. -ερήριπεν, neervallen, instorten, τεῖχος κατερήριπεν Ξ 55, ἔργα κατήριπε αἰζηῶν, werden vernield Ε 92. †.

κατέρεξε, z. καταρρέζω.

κατερήριπεν, z. κατερείπω.

κατ-ερητύω, alleen impf. -ερήτυε(ν), -ον, tegenhouden, τινά Ι 465, ι 31; overdr., gerust stellen τ 545. †.

†**κατ-ερῡκάνω,** impf. κατερύκανε Ω 218, en **κατερύκω,** praes. -ερύκω, -ει, imper. -ε, impf. -έρυκες, -ε, pass. praes. *a*) (tegen)houden, τινά Ζ 192, α 315 (verg. Φ 63); ophouden Ζ 518. — *b*) tegenhouden, stuiten, τινά Ψ 734, χ 409; pass., tegengehouden worden, toeven δ 377.

****κατ-ερύω** (κατα-ϝερύω), alleen aor. -είρυσε en pass. perf. 3. sing. -είρυσται, inf. -ειρύσθαι [Ahr. -έϝρυσε, καταϝέϝρυ(σ)ται en τε ϝεϝρῦσθαι], naar beneden trekken, altijd van schepen, in zee trekken ε 261, θ 151, ξ 332, τ 289. †.

κατ-έρχομαι, praes., fut. -ελεύσομαι, aor. -ήλυθον, -ῆλθε enz., inf. -ελθέμεν, part. -ελθόντα *a*) naar beneden komen of gaan, Οὐλύμποιο Υ 125, ἐξ οὐρανοῦ Ζ 109, vooral Ἀϊδόσδε of Ἄϊδος εἴσω Η 330, Ζ 284; in t alg. van een werkelijk of schijnbaar hoger gelegen oord naar een lager gelegen gaan of komen, zo naar de zee, ἐπὶ νῆα α 303 enz., van het land naar de stad, πόλινδε λ 188, van de zee naar het strand, binnenlopen α 182, verg. ω 115. — *b*) overdr., van een stuk rots, neerkomen ι 484.

κατ-εσθίω, alleen praes. -εσθίει en impf. -ήσθιε, op(vr)eten Β 314, Φ 24, μ 256 (met tm. α 8 enz.).

κατέσσυτο, z. κατασεύω.

†**κατ-ευνάζομαι,** aor. 3. plur. -εύνασθεν (-ηύν.), zich neerleggen, ἐν λεχέεσσι Γ 448.

κατ-ευνάω, alleen act. aor. opt. -ευνήσαιμι en pass. aor. part. -ευνηθέντα, iem. neerleggen, doen inslapen, τινά Ξ 245, 248; pass., zich neerleggen, inslapen δ 414, 421. †.

†**κατ-εφ-άλλομαι,** aor. part. κατεπάλμενος, van of uit iets op iem. toesnellen Λ 94 (v. Gent καταάλμενος, aor.

van καθάλλομαι); οὐρανοῦ ἐκ κατεπᾶλτο Τ 351 (verg. καταπάλλομαι).

κατ-έχω, praes., impf. -εχε, fut. καθέξει, aor. II κατέσχε en κάσχεθε (= κατέσχεθε), coni. κατάσχῃ, med. aor. -έσχετο, part. -σχομένη, pass. praes. -έχονται, impf. -είχετο, -έχοντο **I)** act. *a*) naar beneden houden, κεφαλὴν ω 242. — *b*) (tegen)-houden, vasthouden, τινά Λ 702, με βίῃ ἀέκοντα Ο 186, verg. ο 200 (met tm. ω 530). — *c*) bezet houden, bedekken, νὺξ κάτεχ' οὐρανόν ν 269 (over Χ 322 z. ἔχω **A I 2** *c*); pass., σελήνη κατείχετο νεφέεσσι ι 145, ἠέρι κατέχοντο, zij waren in nevel gehuld Ρ 368; ook van de aarde als graf, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει ν 427 (verg. Β 699); ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, vervullen Π 79 (verg. verder κατὰ κόλπον ἐχούσας, gelegen aan Β 560, μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας, boeit zijn handen, verzwakt de kracht van λ 497, ὅτ' εὐφροσύνη ἔχῃ κάτα δῆμον, heerst onder ι 6). — **II)** med. **1)** over zich houden, zich bedekken, ἑανῷ Γ 419; πρόσωπα χερσί, bedekte haar gelaat met τ 361. — **2)** halt houden, toeven, ἔνθα γ 284.

κατηϝείκισται, verg. καταικίζω.

κατήιεν, z. κάτειμι.

†**κατ-ηπιάομαι,** impf. κατηπιόωντο (-άοντο; v. L. **-όοντο**), bedaren, ὀδύναι Ε 417.

κατ-ηρεφής, 2. (ἐρέφω, verg. ὑψ-ηρεφής), pass., overdekt, van een dak voorzien, κλισίαι Σ 589; gewelfd, σπέος ν 349; δάφνῃσι, beschaduwd ι 183; act., overdekkend, overwelvend, κῦμα ε 367. †.

κατήριπε, z. κατερείπω.

***κατηφείη** (anderen κατηφεΐη; κατηφής), beschaming, schande, σοὶ κ. καὶ ὄνειδος ἔσσεται εἰ Ρ 556, σοὶ ἐγὼ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι εἰ, het zal u tot ... strekken wanneer ik Π 498, verg. Γ 51. †.

κατηφέω, alleen aor. κατήφησαν, -ήσας, beschaamd zijn Χ 293, ἐνὶ θυμῷ π 342. †. Van

†**κατηφής** (ἅπτω, verg. lat. *defixus*), beschaamd, veracht ω 432.

†**κατηφών** (miss. contam. van κατηφής en μεθήμων), verachtelijk, alleen plur. -όνες Ω 253 (Kratès κατηφέες, v. Herw. μεθήμονες).

κάτθανε, z. καταθνήσκω; **κατθάψαι,** z. καταθάπτω; **κάτθεμεν, κατθέμεν, κάτθετε, κάτθεσαν,** z. κατατίθημι.

κατ-ίσχω (verg. κατέχω), praes. -ίσχει, inf. -ισχέμεναι, med. coni. 2. sing. -ίσχεαι (v. Christ -ίσχῃ'), pass. praes. καταΐσχεται (of κατ' ἄρ' ἴσχεται, verg. ὣς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἕζετο?) ι 122 **1)** act. *a*) beteugelen, de baas zijn, ἵππους Ψ 321; pass., in beslag genomen worden, οὔτε ποίμνῃσιν οὔτε ἀρότοισι ι 122. — *b*) sturen, νῆα, van de zee naar het land λ 456. — **2)** med., voor zich zelf houden Β 233.

κατοίσεται, z. καταφέρω.

κατ-όπισθε(ν), adv. **1)** van plaats, van achteren Θ 339, χ 92; achter (nl. de wagen) Ψ 505; met gen., νεός μ 148. — **2)** van tijd, in de toekomst, later χ 40, ω 546; κατ. λιπέσθαι, achterblijven φ 116.

κάτω (κάτα), adv., naar beneden Ρ 136, ψ 91. †.

†**κατ-ωμάδιος** (ὦμος; verg. κατα-καίριος), van de schouder, d.w.z. met achterwaarts schouderhoog opgeheven arm geslingerd, ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται Ψ 431.

***κατ-ωμαδόν** (ὦμος), adv., van de schouder neer, d.i. met hoog opgeheven hand (verg. het vorige), κ. ἤλασεν ἵππους Ο 352, verg. Ψ 500 (volgens anderen: op de schouders neer, om de schoften). †.

****κατ-ῶρυξ** (ὀρύσσω), alleen neutr. plur. (metri causa) -έεσσι i. p. v. -έσσι (als van de nom. -χής), in de grond bevestigd, λάεσσι, λίθοισι ζ 267, ι 185. †.

Καύκωνες *a*) volksstam, bondgenoten der Trojanen Κ 429, Υ 329. — *b*) volksstam (in Èlis) γ 366. †.

***καυλός** (verw. met lat. *caulis*), gedeelte van het zwaard, dat in het gevest zit, volg. anderen gevest Π 338; boveneind der lansschacht, waaraan de punt vastgemaakt is Ν 162 enz.

†**καῦμα** (καίω), hitte Ε 865.

***καύστειρα** (καίω, eig. fem. van *καυστήρ), heet, μάχη Δ 342, Μ 316. †.

καυστός, z. πυρίκαυστος.

†**Καΰστριος,** rivier (in Ionië, die bij Efesos in zee valt) Β 461.

καὐτός, -ή, = καὶ αὐτός, -ή Ζ 260, Ν 734, γ 255, ζ 282, z. καί **VI**. †.

ΚΑΦ- (verg. καπνός, καπύω), alleen perf. part. κεκαφηότα, uitblazen, θυμόν, zieltogen Ε 698, ε 468 (verg. Χ 467). †.

κέ(ν) aiol. enklit. partikel, = ion. ἄν (dat men vergelijke) **I)** bij ind. **1)** van histor. tijden (modus irrealis), b.v. καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί, εἰ μὴ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς Λ 311, ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ λ 418; soms ontbreekt het voorzindeel, b.v. ἦ τέ κε λάινον ἕσσο χιτῶνα Γ 56, of wordt de voorwaarde in een adversat. zin gekleed, b.v. καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, ἀλλά με κῦμα ἀπέωσε ι 79. — **2)** van fut., wel, zeker, b.v. καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Δ 176 (v. L. ὥς ϝείπῃ), τὰ δέ κεν (v. L.

τοι) Διὶ μελήσει Ρ 515, ἀνδρῶν δ' ἥν κέν τίς μοι ἐρίσσεται δ 80 (waar ἐρ. ook aor. coni. kan zijn); ééns met deze bet. bij aor. gnom. σ 263 (Monro τε) en bij praes. Ξ 484 (a. l. τε). — **II)** bij coni. **1)** in zelfstandige zinnen = fut. ind., b.v. τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Α 184; naast opt. met κέν δ 692. — **2)** in afhank. zinnen, na een hoofdtijd, b.v. ἐπιθήσει φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃ Δ 191, ἤ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κε εἴπω α 158; β 43 staat σάφα εἴπω na een histor. tijd (Nck εἴποιμι).— **III)** bij opt. **1)** in het nazindeel van een hupothet. periode, b.v. εἰ δὲ σὺ ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο Δ 35; soms zonder voorzindeel, b.v. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Δ 290; in zelfstandige zinnen *a*) om de inhoud daarvan als een subject. mening voor te stellen, b.v. φαίης κεν, je zoudt gezegd hebben Γ 220, ἔνθα κε λεξαίμην (bijna = fut.) γ 365 (in een wenszin alleen Ζ 281, ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, Bekk. ὡς δέ). — *b*) in vragende zinnen, b.v. τίς κέν μοι τόδε ἔργον τελέσειε Κ 303 [waar δώρῳ ἔπι μεγάλῳ de plaats van het hupothet. voorzindeel vervangt, verg. ϑ 336; zo moet in relatieve zinnen, waar opt. met κεν na een hoofdtijd staat, het voorzindeel in gedachte aangevuld worden, b.v. α 254 (niet aldus δ 600, waar Nck δώῃς i. p. v. δοίης giste); ξ 120 doet in de afhank. vraag ἰδών als voorzindeel dienst, verg. μ 114]. — *c*) in het hupothet. voorzindeel, b.v. τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα, εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο Ζ 50 (v. L. εἴ περ). — *d*) in finale zinnen, b.v. ὕε Ζεύς, ὄφρα κε ἁλίπλοα τείχεα θείη Μ 26 (v. L. vermoedt ὄφρ' ἔτι; verg. ὄφρα **B II 1**). — **IV)** bij inf. alleen Χ 110 (Brandr. καί i. p. v. κέν). — **V)** in disjunctieve zindelen wordt κέν soms herhaald, b.v. Ν 127, ξ 183; tweemaal in één zin, alleen δ 733.

†**Κεάδης,**-ᾱο, zoon van Keas(?) = T r o i z è n o s Β 847.

κεάζω (verw. met skt *śasati*, snijdt, slacht, lat. *castrare*), aor. (ἐ)κέασ(σ)ε enz., pass. aor. κεάσθη, perf. part. κεκεασμένα, s p l i j t e n, k l o v e n, ξύλα χαλκῷ ξ 418, διὰ ξύλα ο 322, ξύλα κεκεασμένα ξ 418; vand. δόρυ κέασσε ὀστέα Π 347, κεφαλὴ ἄνδιχα κεάσθη Π 412; v e r b r i j z e l e n, νῆα ε 132.

κέαται, κέατο, z. κεῖμαι.

κεατός, z. εὐκέατος.

***Κεβριόνης,** -ᾱο (naar de aiol. stad Κέβρην), zoon van Priamos en wagenmenner van Hektōr, door Patroklos gedood Θ 318, Π 738 sqq.

κεδάννυμι, κεδασθείσης, -θέντες, z. σκίδνημι.

κεδνός (miss. verw. met κήδω), sup. **κεδνότατος,** z o r g z a a m, t r o u w, epith. van huisvrouwen en dienaressen α 335; κέδν' εἰδυῖα, bezorgd, trouwhartig α 428; zorgwaardig, g e l i e f d, v e r e e r d, ἄναξ ξ 170, τοκῆες Ρ 28, μήτηρ κ 8, ἄλοχος α 432, ἑταῖροι κεδνότατοι Ι 586 (verg. 642).

†**κέδρινος,** c e d e r h o u t e n, θάλαμος Ω 192. Van

†**κέδρος,** ἡ, c e d e r, (wschl. *iuniperus oxycedrus*), waarvan het hout bij verbranding een welriekende geur verspreidt ε 60.

κείατ(ο), z. κεῖμαι.

κεῖ-θεν (κεῖνος), adv., v a n d a a r Φ 42, α 285; *inde*, d a a r n a, d a n, alleen κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον Ο 234.

κεῖθι (κεῖνος), adv., d a a r Γ 402, γ 116.

κεῖμαι (verw. met lat. *cunae*, skt. *śáyatē*), praes., 3. plur. κέατ(αι) en κέονται, coni. 3. sing. κῆται [of κεῖται, v. Hartel κείετ(αι) of κέετ(αι)] Τ 32, Ω 554, β 102, τ 147, impf. (ἐ)κείμην enz., 3. plur. κέατο (metri causa), κείατο en κεῖντο Φ 426 (G. Curtius κείατ', v. L. ἐκείατ', a. l. θεῖνε ποτί i. p. v. κεῖντο ἐπί), iter. κέσκετο, fut. κείσομαι, -εαι, -ετ(αι), l i g g e n **1)** van levende wezens, vooral van mensen, (n e e r) l i g g e n, r u s t e n, ook t o e v e n, z i c h b e v i n d e n, ἐνὶ λέκτρῳ τ 516, ὑπὸ θρόνον χ 362, ἐνὶ εἵματι ξ 502, ἐπ' ἐννέα πέλεθρα λ 577; κείμην, ik hing ι 434; werkeloos n e e r z i t t e n, ἐν νήεσσι Β 688; ook ziek, gewond, dood, onverzorgd (neer)liggen, ἐν νήσῳ Β 721, ἐν νούσῳ ε 395, γήραϊ λυγρῷ ἐνὶ μεγάροισ' ἀρημένος Σ 435, ἐν νηυσὶν βεβλημένοι Λ 659, ἔνθα Αἴας κεῖται γ 109, ἐπὶ χθονί Σ 461 (verg. ἐπὶ γαίῃ Ρ 86), πὰρ νήεσσι Χ 386, ἐνταυθοῖ μετ' ἰχθύσι Φ 122, ὁμοῦ νεκύεσσιν μεθ' αἵματι Ο 118, μέγας μεγαλωστί ω 40, ὀλέθρῳ α 46, μή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι Ε 685, κεῖται ἀκηδής υ 130 (verg. ρ 296); ook van treurenden, ἐν νήσῳ ε 13, verg. γυναικὶ κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός φ 88. — **2)** van dingen *a*) van landen en eilanden, εἰν ἁλί η 244, verg. ι 25. — *b*) van voorwerpen, l i g g e n, s t a a n, z ij n, z i c h b e v i n d e n, g e z e t z ij n enz., b.v. δόμοισ' ἐν κτήματα κεῖται δ 127, ὀστέα ἐπ' ἠπείρου ξ 136, ἔγχος ἐπὶ χθονός Υ 345, τεύχεα ἐπὶ χθονί Γ 195, αἴγειρος παρ' ὄχθας Δ 487, ῥόπαλον παρὰ σηκῷ ι 319, οἶκος ὀρχάτου ἐγγύθι ω 358, τεύχεα νειόθι λίμνης Φ 317, τόξα οἴκοθι φ 398, εἵματα ἀκηδέα ζ 26 (verg. χ 186 waar v. H. δὴ τότ' ἀκηδὲς ἔκειτο i. p. v. δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο), κειμήλια ἔμπεδα Ι 335; ἧχι ἑκάστῳ ἵπποι καὶ τεύχε' ἔκειτο Γ 327, verg. Κ 407; παρὰ δέ σφιν ὀνείατα κ 9, ὑπὸ δὲ ξύλα Φ 364; τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον Χ 163 (verg. τίθημι **A I**). — *c*) overdr., οἱ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ω 423, verg. φ 88; θεῶν ἐν γούνασι, verg. γόνυ.

κειμήλιον (κεῖμαι), kostbaar voorwerp, dat men neerlegt en bewaart, k o s t b a a r h e i d, k l e i n o o d Z 47, κ 40; vooral plur. van gastgeschenken α 312 enz.; in 't alg. h a v e, onroerende goederen, grondbezit (duits *Liegenschaften*), in tegenst. tot vee en kudden, κειμήλιά τε πρόβασίς τε β 75.

κεῖνος, -η, -ο, **κείνη,** z. ἐκεῖνος.

κεινός, z. κενεός.

κείρω (verw. met ned. *scheren* en lat. *caro*, oorsprkl. s t u k), praes., impf. κεῖρε, ἐκείρετε, -ον, fut. inf. κερέειν, aor. ἔκερσε, κέρσε, part. κέρσαντες, med. praes. κειρόμενοι, impf. κείροντο, aor. κείρασθαι **I)** act. **1)** a f s n ij d e n, κόμην τινί Ψ 146; δοῦρα, vellen Ω 450; ἀπὸ (adv.) δ' ἄμφω κέρσε τένοντε, af-, doorsnijden K 456, verg. N 546. — **2)** a f b ij t e n, -v r e t e n, -w e i d e n, van dieren, λήιον Λ 560, δημόν Φ 204, τινὰ ἧπαρ λ 578. — **3)** overdr., o p m a k e n, κτήματα β 312, βίοτον β 143; v e r ij d e l e n, μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει Ο 467, Π 120. — **II)** med., z i c h (h e t h a a r) a f s n ij d e n (verg. θρίξ), κόμην, χαίτας Ψ 46, ω 46.

κεῖσε (κεῖνος), adv., d a a r h e e n M 356, δ 274; op de weg daarheen (op de heenrit) Ψ 461.

1. **κείω** (κεῖμαι), praes. κείω, inf. κειέμεν, part. κείων, -ουσα, en †**κέων** η 342, g a a n l i g g e n τ 340; part., om zich te ruste te begeven Ξ 340 (Il. alleen hier), ξ 532; v e r l a n g e n t e l i g g e n θ 315.

2. †**κείω** (verg. κεάζω), part. -ων, k l o v e n, s p l ij t e n ξ 425.

κεκαδήσει, κεκαδησόμεθα, κεκάδοντο, κεκαδών, z. κήδω; **κεκάσθαι,** z. καίνυμαι; **κεκαφηότα,** z. ΚΑΦ-; **κέκλετο,** z. κέλομαι; **κεκλήατο,** z. καλέω; **κεκληγώς, -οντες (-ῶτες),** z. κλάζω; **κεκλήσει(-ήσε')** z. καλέω; **κεκλίαται,** z. κλίνω; **κεκλόμενος,** z. κέλομαι; **κέκλυθι, -τε,** z. κλύω; **κέκμηκας, κεκμηώς,** z. κάμνω; **κεκοπώς,** z. κόπτω; **κεκορήμεθα,-ηότε,** z. κορέννυμι; **κεκορυθμένος,** z. κορύσσω; **κεκοτηότι,** z. κοτέω; **κεκράανται, -το,** z. κραιαίνω.

†**κεκρύφαλος,** m u t s (stijve puntmuts, volg. Helb.[2] p. 219 sqq.; vierkante doek, met banden aan de vier punten, om het haar van achteren in op te binden, volg. Amelung p. 29) of h o o f d d o e k (volg. Studn. p. 128; verg. ἀναδέσμη) X 469.

κεκύθωσι, z. κεύθω.

***κελαδεινός,** 3. (κέλαδος), g e d r u i s m a k e n d, r u i s e n d, Ζέφυρος Ψ 208; verder epith. van Artemis, de godin der jacht Π 183, Υ 70 (verg. I 547); als subst. Φ 511. †.

***κελαδέω** (κέλαδος), alleen aor. κελάδησαν, g e d r u i s m a k e n, j u i c h e n Ψ 869; ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν Θ 542, Σ 310. †.

κέλαδος (verw. met καλέω), g e d r u i s, r u m o e r I 547, Σ 530, σ 402. †.

κελάδων, -οντος (κέλαδος), alleen masc., b r u i s e n d, r u i s e n d, ποταμός Σ 576, ῥόος Φ 16; ook Ζέφυρος β 421. †.

†**Κελάδων,** -οντος (verg. het vorige), rivier in Ēlis H 133.

κελαι-νεφής, -ές (< *κελαινο-νεφής, κελαινός en νέφος) **1)** z w a r t w o l k i g, in donkere wolken gehuld, epith. van Zeus, als god van regen en onweer B 412, ι 552; als subst. O 46, ν 147. — **2)** d o n k e r, z w a r t, αἷμα Δ 140, λ 36.

κελαινός, 3. (verw. met lat. *columba*), z w a r t, d o n k e r, αἷμα A 303, λ 98, κῦμα I 6, δέρμα Z 117, λαῖλαψ A 747, χθών Π 384 (Spitzner κελαινῇ als attribuut van λαίλαπι); overdr., ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν E 310.

κελαρύζω (κέλαδος + ῥέω?), praes. -ει, impf. κελάρυζε, r u i s e n d s t r o m e n, van water Φ 261, verg. ε 323; g u t s e n, van bloed Λ 813. †.

κέλευθος, ἡ (κέλλω, κελεύω), plur. gewoonl. κέλευθα **1)** s t r a a t w e g, s t r a a t, w e g N 335, ζ 291; gelegenheid om te gaan, t o e g a n g, πολέεσσι θῆκε κέλευθον (nl. τεῖχος), gaf, verschafte M 399, θέσθαι κ., een weg banen M 411, verg. O 357; ook w e g, die iem. aflegt, zowel ter zee als te land, (δια)πρήσσειν κέλευθον Ψ 501, β 429; χάζεσθαι κελεύθου Λ 504; τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου α 195. — **2)** plur., w e g e n, p a d e n, b a n e n, ὑγρὰ κέλευθα A 312, ἰχθυόεντα γ 177; ἠερόεντα υ 64, verg. ω 10; ook ἀνέμων κέλευθοι of λαιψηρὰ κέλευθα ε 383, O 620; ἐγγὺς νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι κ 86. — **3)** θεῶν κ., het pad der goden, d.i. h e t v e r k e e r met goden Γ 406, verg. Z 202. (behalve Λ 504, γ 177 steeds als verseind).

***κελευτιάω** (κελεύω), alleen praes. part. κελευτιόων, -όωντε(-άων, -άοντε; Hoogvliet vermoedt κελευετόων), a a n v u r e n M 265, N 125. †.

κελεύω (κέλομαι), praes., impf. (ἐ)κέλευον enz., fut. κελεύσω, inf. κελευσέμεναι (δ 274 volg. sommigen aor. mixt., a. l. κελευέμεναι), aor. (ἐ)κέλευσα enz., a a n s p o r e n, μάστιγι Ψ 642, verg. Ω 326; vand. gewoonl. b e v e l e n, g e l a s t e n, o p d r a g e n, v e r z o e k e n, niet slechts van hoger geplaatsten, maar ook van gelijkstaanden en zelfs van minderen, b.v. Λ 781, κ 17; vaak ὡς ἐκέλευε enz. Ξ 278, ο 437; εἰ σὺ κελεύεις, als een beleefdheidsformule, zo gij wenst, als het u belieft κ 443; het wordt gewoonl. geconstrueerd *a*) met dat., τινί Δ 428, ζ 198 enz., of met dat. van de pers. en acc. van de zaak, τὰ νοέοντι π 136; ἀμφιπόλοισι ἔργα, opgeven Z 324;

ook met inf. in plaats van acc., b.v. κηρύκεσσι κηρύσσειν Β 50. — *b*) vaker met acc. van de pers. en inf., b.v. Κεβριόνην ἡνί' ἑλεῖν Θ 318; minder dikwijls met acc. alleen, τινά Δ 359, δ 274; ook met θυμός als subj. ι 278. — *c*) met dubbele acc. in de formule ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει Η 68 enz.; τί με ταῦτα κελεύεις Υ 87, verg. θ' 153, 350 enz.

†**κέλης,** -ητος, ὁ (κέλλω), renpaard, ἵππος ε 371.

†**κελητίζω** (κέλης), inf. -ειν, op renpaarden rijden, ἵπποισι Ο 679.

****κέλλω** (verw. met κέλομαι, βου-κόλος, lat. *celer*), alleen aor. ἔκελσεν enz. **1)** tr., op het land zetten (nl. met de voorsteven, zodat de achtersteven nog in het water ligt), νῆα, *appellere*, abs. λ 20, ἐν ψαμάθοισι ι 546. — **2)** intr., op het land lopen, κελσάσῃσι νηυσί ι 149.

κέλομαι (κέλλω), praes. 2. sing. κέλεαι en κέλῃ (of κέλεαι met suniz.) Ω 434, δ 812, ε 174, κ 337, impf. κελόμην, κέλετο, opt. κελοίμην, fut. κελήσεται, aor. II (ἐ)κέκλετο enz., toeroepen, aansporen, aanraden, bevelen (verg. κελεύω), τινί Ζ 66, ζ 71; met inf. Ο 119, γ 317; τινί + inf. Κ 419, η 335; met acc. c. inf. Ε 810, γ 425; bij de acc. sluit zich een part. in dat. aan, μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ ρ 555; met acc. en aan te vullen inf. Κ 534, δ 140; ook κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ψ 894, verg. ε 98; ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός, dreef (hem) tegen H. Π 382; ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς, aandreef, er op werkte μ 175; κεκλόμενοι, elkaar toeroepend, aansporend Λ 460; roepen, Ἥφαιστον Σ 391.

κέλσαι, z. κέλλω.

†**κεμάς,** -άδος (verw. met ned. *hinde*), ree Κ 361.

κέν, z. κέ.

†**κενε-αυχής** (κενεός en αὐχέω; volg. Wackern., Gl. VII, p. 225, atticisme voor κενεευχέες, verg. κενέ' εὔγματα χ 249), bluffend Θ 230.

κενεός, 3. en (ion.) ***κεινός,** 3. (= att. κενός, z. ook daar), ledig, χεῖρας κ 42, τρυφάλεια Γ 376, κείν' ὄχεα Λ 160; κενεὸν νέεσθαι, onverrichter zake Β 298, ο 214.

κενεών, -ῶνος, ὁ (κενεός), onderlijf, buik, νείατος Λ 381, χ 295 (Od. alleen hier).

†**κενός,** ledig, alleen overdr., ijdel, κενὰ εὔγματα χ 249 (Bentl. κενέ' εὔγματα).

κένσαι, z. κεντέω.

Κένταυροι (volg. Kretschm. oorsprkl. een van de vele bosdemonen, «*Wasserpeitscher*», van κεντεῖν en αὔρα, water, waarnaar later de gehele soort genoemd is: verg. Πληξ-αύρη), woeste (verg. φήρ) volksstam (in Thessalië tussen Pèlion en Ossa), door de naburige Lapithai verdreven Λ 832, φ 295, 303 (verg. Α 268, Β 743). †.

†**κεντέω** (κόντος, verw. met lat. *percontari*), hierbij aor. inf. κένσαι, prikkelen, aandrijven, ἵππον Ψ 337.

***κεντρ-ηνεκής** (ἐνεκ- in ἐνεγκεῖν, verg. δουρηνεκής), door de prikkel bereikt, aangezweept, ἵππος Ε 752, Θ 396.

***κέντρον** (κεντέω), prikkel of in een prikkel eindigende zweep Ψ 387, 430 (verg. 384). †.

***κέντωρ,** -ορος (κεντέω), hij die (de paarden) prikkelt, aandrijver, κ. ἵππων, epith. der Kadmeiërs en Trojanen Δ 391, Ε 102. †.

κέονται, z. κεῖμαι.

κεράασθε(-άεσθε), z. κεραίω.

κεραΐζω (verw. met κήρ, κεραυνός), praes. inf. -ιζέμεν, impf. κεράιζε, pass. praes. κεραϊζομένους, -ην **1)** verwoesten, πόλιν Π 830 (Bekk. fut. -ιξέμεν i. p. v. -ζέμεν); (moordend of verwoestend) plunderen Ω 245, θ 516 (Od. alleen hier), σταθμούς Ε 557, θαλάμους Χ 63. — **2)** doden Β 861, verg. Φ 129.

κεραίω (< *κεράσjω) en **κεράω,** bovendien ****κίρνημι** (att. κεράννυμι), imper. κέραιε Ι 203, part. κιρνάς π 14, plur. acc. κερῶντας, impf. κίρνη ξ 78, π 52 en ἐκίρνα η 182, κ 356, ν 53, aor. κέρασσε, part. fem. κεράσασα, med. praes. coni. κέρωνται Δ 260 (als van κέραμαι, anderen κερῶνται), imper. κεράασθε(-άεσθε, v. L. vermoedt κίρνασθε) γ 332, impf. κερόωντο(-άοντο) en κερῶντο, aor. κεράσσατο, -άμενος **1)** act., (ver)mengen, wijn met water, οἶνον ω 364, νέκταρ ε 93; τοῖς ἀνὰ (adv.) κρητῆρα κέρασσεν, hij mengde voor hen een mengvat (terwijl hij het water zich) door (de wijn deed verspreiden) γ 390; badwater mengen, totdat het de behoorlijke temperatuur heeft κ 362. — **2)** med., (voor) zich mengen of doen mengen, οἶνον ἐνὶ κρητῆρσι (Aristarch. κρητῆρι) Δ 260, verg. υ 253; ook alleen οἶνον γ 332 of κρητῆρα η 179; τοῖο κρητῆρα γ 393.

†**κεραμεύς** (κέραμος), pottebakker Σ 601.

***κέραμος** (verw. met ned. *haard*), pottebakkersaarde, leem, vand. lemen vat Ι 469; χαλκέῳ ἐν κεράμῳ (een groot in de aarde vastgezet, metalen vat, zoals nu nog op Kupros grote stenen vaten aangetroffen worden). †.

†**κεραο-ξόος** (ξέω), hoorn glad makend, bewerkend, τέκτων Δ 110.

κεραός (κεραϜός, verg. lat. *cervus*,), ge-

h o o r n d, ἔλαφος Γ 24, ἄρνες δ 85 (Od. alleen hier). Verg.

κέρας, τό (verw. met skt *śiras-*, hoofd, lat. *cerebrum*, *cornu*, ned. *hersen*, *hoorn*, *rund*, ook met κάρη), dat. κέραι(κέρα'), plur. nom. κέρα(κέρα'), gen. κεράων, dat. κεράεσσι, κέρασιν **1)** h o o r n, vooral van runderen K 294, γ 439; als beeld van ongevoeligheid (verg. Pers. I 47: *cornea fibra*), ὀφθαλμοὶ δ' ὡς εἰ κέρα (v. L. κέρας) ἕστασαν τ 211. — **2)** h o o r n, als grondstof ter kunstige bewerking τ 563; in een woordspel met κραίνω τ 566; vand. het van hoorn vervaardigde *a*) plur., κέρα, b o o g φ 395(volg. Shew. 427 sqq., p e e s van runderhaar). — *b*) een aan de uiteinden spiraalvormig omgebogen v l e c h t, κέραι ἀγλαέ (prijkend met) Λ 385. — *c*) hoornen p i j p j e boven de haak aan het hengelsnoer, om dit tegen de beet der vissen te beschermen (volg. She. l.l. s n o e r van runderhaar) Ω 81, μ 253 (verg. over *b* en *c* ook Leaf² Λ 385 en Ω 81).

κεράσασα, κέρασσε, z. κεραίω.

κεραυνός (κήρ), b l i k s e m, het gewone wapen van Zeus, ψολόεις ψ 330, ἀργής Θ 133.

κεράω, z. κεραίω.

κερδαλέος, 3. (κέρδος), v o o r d e l i g, n u t t i g, βουλή K 44 (Il. alleen hier); vand. l i s t i g, s c h r a n d e r, μῦθος ζ 148, νόημα ϑ 548; van mensen, s l i m ν 291, ο 451. †.

***κερδαλεό-φρων** (φρήν), alleen voc. -ον, z e l f z u c h t i g, s l u w A 149, Δ 339. †.

κέρδιον, comp. neutr., en **†κέρδιστος,** sup. bij κερδαλέος *a*) comp., v o o r d e l i g e r, v e r k i e s l i j k e r, n u t t i g e r Γ 41, β 320; οὐ . . . κέρδιον ξ 355 (verg. κακός **3** *c* β); met inf. Z 410, ζ 145; met acc. c. inf. β 74; vaak ὧδε δέ (ὡς ἄρα) οἱ φρονέοντι δοάσσατο κ. εἶναι N 458, ε 474, ο 204 (verg. Verg. A. IV 287: *haec alternanti potior sententia visa est*). — *b*) sup., s l u w s t e Z 153.

κέρδος, -εος, plur. gen. κερδέων (met suniz.) ϑ 164 **1)** w i n s t, v o o r d e e l, n u t K 225, π 311; plur. ϑ 164, verg. ψ 217. — **2)** s l i m m e g e d a c h t e ψ 140; ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας σ 216, verg. υ 257; plur. ook h a n d i g e t a k t i e k Ψ 515, β 88; κέρδεα εἰδώς Ψ 709, verg. 322.

κερδοσύνη (κέρδος), s l i m h e i d, alleen dat. **κερδοσύνῃ** als adv., l i s t i g X 247, δ 251, ξ 31. †.

κερκίς, -ίδος (κρέκω), houten of metalen n a a l d, waarmede men bij 't weven de draad van de inslag door de schering brengt X 448, ε 62. †.

κερόωντο, z. κεραίω; **κέρσαντε(ς),** z. κείρω.

κερτομέω (volg. Mw. van κέρτομος < *σκέρτομος, verg. σκέρβολος), alleen praes. coni. -έωσιν, part. -έων enz., impf. ἐκερτόμεον, opt. κερτομέοι, p l a g e n, h o n e n, τινά π 87; ἐπέεσσιν β 323; τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες ϑ 153, verg. B 256; σφῆκας Π 251.

κερτομίη (κερτόμιος), alleen plur. acc., p l a g e n d e, h o n e n d e w o o r d e n Y 202, 433, υ 263. †.

κερτόμιος, -ον (κερτομέω), volg. Mw.: v o o r d e g e k h o u d e n d *a*) apert: p l a g e n d, h o n e n d, ἐπέεσσι Δ 6, E 419; neutr. plur. κερτομίοισι, = κ. ἐπέεσσι A 539, ι 474, υ 177. — *b*) latent: l o o s m i s l e i d e n d ω 240. †.

κερῶντο, z. κεραίω; **κέσκετο,** z. κεῖμαι.

†κεστός (< κεντ-τός, κενσ-τός, verg. κεντέω), g e p r i k t, ἱμάς, de toverriem van Afrodītè, met daarin geprikte figuren Ξ 214.

†κευθάνω (= κεύθω), impf. ἐκεύθανον Γ 453 (Heyne ἔκευθον ἄν i. p. v. ἐκεύθανον; Nab. ἐκύνθανον).

***κευθμός** N 28 en ****κευθμών** (κεύθω), alleen plur. acc. -ῶνας, s c h u i l h o e k ν 367; k o t κ 283. †. =

κεῦθος, τό, = het vor., alleen plur. dat., 'Αΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, in de d i e p t e n der aarde X 482, verg. ω 204 (en Verg. A. VI 140: *telluris operta subire*). †. Van

κεύθω (verw. met eng. *to hide*), praes., impf. ἔκευθεν, fut. κεύσω, aor. II κύθε, geredupl. coni. κεκύθωσι, perf. κέκευθε, plusqpf. ἐκεκεύθει, pass. praes. κεύθωμαι **1)** b e r g e n, (μιν) κύθε γαῖα γ 16; ποτὸν νηῦς ἐκεκεύθει ι 348, ὅσσα πτόλις κέκευθε X 118, σε δόμοι ζ 303; μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι γ 18 (verg. ω 474); pass., εἰς ὅ κεν "Αιδι κεύθωμαι, geborgen word Ψ 244. — **2)** v e r b e r g e n, v e r h e i m e l i j k e n, v e r z w i j g e n, δάκρυα τ 212; ἕτερον ἐνὶ φρεσίν I 313, νοήματα πατρός Ψ 30; οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, gij verbergt niet meer in uw binnenst (de uitwerking van) spijs en drank σ 406; τινά τι, iets voor iemand γ 187, Ψ 273; abs. A 363, verg. Σ 74.

κεφαλή (verw. met ned. *gevel*), plur. gen. κεφαλέων (met suniz.) Γ 273 (v. L. -ῆς), instrum. (= abl. en locat.) κεφαλῆφι, h o o f d, k o p, van mensen en dieren B 219, Ψ 381, γ 446 enz.; κὰκ κεφαλῆς, van het hoofd neer, over het hoofd Σ 24; ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς Ψ 169; κεφαλῇ μείζονες (langer) Γ 168, verg. 193; τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός, zoveel als het hoofd (als zetel van de stem) van den man kon bevatten, d.i. zo hard als hij kon Λ 462, verg. Π 77; overdr., ἐμῇ κεφαλῇ κατ'

ὀνείδεα χεῦαν χ 463; als zetel van de ziel en van het leven, ἀπέτισαν σὺν κεφαλῇσιν, met het l e v e n Δ 162, παρθέμενοι κεφαλάς β 237, ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια Ρ 242; als «*Abbreviatur des Eidolons*» (Weicker), ἀμενηνὰ κάρηνα κ 521, Γοργείη κεφαλή λ 634; als het edelste deel van het lichaam voor de persoon zelf, τὸν τῖον ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ Σ 82; πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν Λ 55, verg. Φ 336 en λ 549, ook κάρηνα α; vand. zweert men bij iems hoofd O 39; ook voc., φίλη, ἠθείη κεφαλή Θ 281, Ψ 94.

Κεφαλλῆνες, dat. -εσσιν, K e f a l l e n i ë r s, onderdanen van Odusseus (z. daar), bewoners van Samè, Ithakè, Zakunthos en een deel der tegenoverliggende kust Β 631, Δ 330, υ 210, ω 378 (volg. Rennell Rodd p. 91 sqq. die Achaiërs, die zich in de vlakte van de Achelōos vestigden en vandaar zich verspreidden over de eilanden; naar hen kreeg later het grootste zijn naam; ook de vrijers van Pènelopeia heeten zo ω 429, verg. 355 (z. ook Ὀδυσσεύς). †.

κεχάνδει, κεχανδότα, z. χανδάνω; **κεχαρησέμεν, -ήσεται, -ηώς, -οίατο, -οντο,** z. χαίρω; **κεχηνότα,** z. χαίνω; **κεχόνδει, κεχονδότα,** z. χανδάνω; **κέων,** z. κείω; **κῆαι, κηάμενος,** z. καίω.

†**κήδειος** Τ 294 en †**κήδεος** Ψ 160 (κῆδος, verwantschap door huwelijk), d i e r b a a r.

***κηδεμών,** -ονος (κήδω), verzorger, in 't bijzonder l i j k v e r z o r g e r, Ψ 163, 674. †.

κήδιστος (sup. bij κήδεος), d i e r b a a r s t, z e e r d i e r b a a r Ι 642, θ 583, κ 225. †.

κῆδος, -εος (verw. met ned. *haat*), gewoonl. plur., z o r g, l e e d, k o m m e r Α 445, α 244; τῶν ἄλλων οὐ κῆδος, voor de anderen behoeven wij niet bezorgd (bang) te zijn χ 254; κήδεα θυμοῦ, harteleed ξ 197, verg. θ 149, Σ 53; vooral s m a r t over geliefde doden Ε 156, ξ 137; εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη, zij vroegen ieder naar de voorwerpen van hun zorg, d.i. naar hun dierbaren, hun verwanten λ 542 (volgens de verklaring van Bothe en Döderl.), verg. Τ 302.

κήδω (κῆδος), praes., impf. ἔκηδε en κῆδε, opt. κήδοι, iter. κήδεσκον, fut. κηδήσοντες, geredupliceerd κεκαδήσει, aor. II part. κεκαδών, med. praes. κήδεαι enz., impf. κήδετο, κήδοντο, iter. κηδέσκετο, fut. κεκαδησόμεθ(α) **I)** act. *a*) b e z o r g d m a k e n, k w e l l e n, d e r e n, τινά Ι 615, ι 402; θυμόν Ε 400, θεούς τόξοισιν Ε 404, μῆλα Ρ 550, οἶκον ψ 9. — *b*) (volg. sommigen van een ander ww. κήδω, verw. met lat. *calamitas*, of van χάζομαι met causat. bet., d o e n w i j k e n), b e r o v e n, met gen., θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών Λ 334, ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς φ 153, 170. — **II)** med. *a*) b e z o r g d, b e k o m m e r d z i j n Π 516, κηδόμενός περ (als verseind) Η 110, γ 240. — *b*) met gen. caus., b e z o r g d z i j n v o o r iem., z i c h o m iem. b e k o m m e r e n Α 56; ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' Θ 353 (Weckl. κηδησόμεθ'); ook βιότοιο ξ 4; ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε Α 196 (bij κηδ. moet gen. van ἄμφω aangevuld worden), verg. γ 223. — *c*) (volg. sommigen van een ander ww. κήδω, = lat. *cedo*, of van χάζομαι), w i j k e n, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος Δ 497.

κῆεν, z. καίω.

†**κηκίω,** impf. κήκιε, b o r r e l e n, θάλασσα ἂν στόμα, naar de mond ε 455.

κήλεος, -ον, en (metri causa) †**κήλειος** (καίω), b r a n d e n d, v l a m m e n d, alleen πυρὶ κηλέῳ (met suniz. en behalve Θ 217 steeds als verseind) Θ 235, θ 435, en πυρὶ κηλείῳ Ο 744 (Fick naar Hèsuch. καυαλέῳ, Be. naar W. Schulze κηϝαλέϝῳ).

****κηληθμός** (κηλέω, verw. met lat. *calumnia, calvi*, bedriegen), b e t o v e r i n g, v e r r u k k i n g λ 334, ν 2. †.

***κῆλον** (miss. verw. met skt *śalyā-*, pijlpunt), alleen plur., s c h i c h t e n, p i j l e n Α 53, 383; van sneeuwvlokken Μ 280. †.

†**κήξ,** ἡ (klanknab.), z e e m e e u w(?) ο 479.

κήομεν, z. καίω.

†**κῆπος** (verw. met ned. *hoeve;* verg. ook κάπετος), t u i n, in 't alg. omheind stuk land met bomen of andere gewassen Θ 306, δ 737.

Κήρ, Κηρός, ἡ (verw. met κεραΐζω, κεραυνός, lat. *caries*) **1)** oorsprkl. wschl. ziel van een gestorvene, die de achtergeblevenen het leven benijdt en tracht te ontrukken, d e m o n v a n d e d o o d (te vergelijken met Ἅρπυια) Β 302, ξ 207, Σ 535; μυρίαι Μ 326; ieder wordt bij zijn geboorte een bepaalde Κήρ toegedeeld, alleen Ψ 78; Achilleus vallen twee Kères ten deel Ι 411 (verg. Ν 665 sqq.); Zeus legt de Kères van Achilleus en Hektōr op de weegschaal, als hij wil beslissen, wie van beiden het eerst de dood zal vinden Χ 210 sqq. [op een vaas bij Engelmann, Taf. IX 47, afgebeeld als twee kleine εἴδωλα; verg. ook Θ 70 sqq. (het wegen der zielen misschien van egypt. oorsprong, verg. C. Fries, Hom. Beiträge, in Beitr. z. alt. Gesch. von Lehmann und Kornemann Bd. III p. 390)]. — **2)** als appellat., d o o d s l o t, w i j z e v a n s t e r v e n, d o o d, κῆρ' ἀλεείνων Γ 32, ἔκφυγε κῆρα δ 502; κὴρ θανάτοιο Π 687, λ 171; τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, dat schijnt u de

dood te zijn A 228, verg. Γ 454; 'Αντίνοος μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν ρ 500; ook in verbinding met φόνος en θάνατος B 352, ε 387. Epitheta: βαρεῖα, κακή, μέλαινα, ὀλοή, στυγερή (het is dikwijls moeilijk uit te maken of de dichter zich de Κήρ en de Κῆρες op de verschillende plaatsen nog persoonlijk gedacht heeft).

κῆρ, κῆρος, τό (lat. *cor*, verg. καρδίη) **1)** h a r t, en wel *a*) als lichaamsdeel Π 481. — *b*) gewoonl. als zetel van aandoeningen en hartstochten, b.v. van toorn I 555, verg. Φ 542, haat Δ 53, vrees M 45, zorgen τ 516; droefheid Λ 274, vooral dikwijls ἀχνύμενος κῆρ H 428, κ 67; τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ Z 523; ook van hoogschatting ε 36, vreugde Δ 272, δ 259, ι 413, volharding δ 270, π 274, moed M 45 (van een leeuw), van wensen δ 539, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ (naar mijn en uw hart, d.i. zin) O 52; als zetel van het verstand, de overweging, πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε η 82, verg. σ 344; zijn plaats is ἐνὶ στήθεσσιν η 309, ook ἐν φρεσίν, verg. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν σ 344; vooral staat κῆρ dikwijls als acc. part., in zijn hart, van harte, in zijn binnenst Δ 272, α 310, met dezelfde bet. ook κῆρι I 117 (verg. ook κηρόθι), meestal met voorafgaand περί (verg. περί **A 2** *a* β). — **2)** ook dient het tot omschrijving van de pers. zelf (verg. ἴς **3**), b.v. 'Οδυσσῆος φίλον κ. δ 270, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ B 851. Epitheta: ἀτέραμνον, κυδάλιμον, λάσιον, ὀλοόν.

†**κηρεσσι-φόρητος** (anderen κήρεσσι φορητός, adi. verb. van φορέω), d o o r d e K è r e s w e g g e d r a g e n, κύνες Θ 527 (prolept.), verg. B 302, Σ 536.

†**Κήρινθος,** stad op Euboia B 538.

κηρό-θι (κῆρ), adv., i n 't h a r t, alleen verbonden met μᾶλλον, als verseind, vooral met ἀπήχθετο I 300, ἐχολώσατο Φ 136, ἐχώσατο ε 284, φίλει ο 370, ἐμοὶ ἄχος γενέσκετο κ. μᾶλλον λ 208.

****κηρός** (lat. *cēra*), w a s μ 48.

κῆρυξ (anderen **κήρυξ**), -ῦκος (verw. met skt *kārú-*, zanger), h e r a u t **1)** hooggeplaatst dienaar van een vorst, heilig en onschendbaar, θεῖος Δ 192, Διὶ φίλοι Θ 517; draagt als teken zijner waardigheid het σκῆπτρον Σ 505; doet dienst als gezant A 321, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν A 334; medegenomen bij belangrijke onderhandelingen κ 59, 102, Ω 149, ceremoniemeester bij tweegevechten H 274, roept ten oorlog B 442, verg. Θ 517, ter vergadering B 60, β 6, handhaaft daar rust en orde B 97, 280, Σ 503, β 38, verricht diensten bij offers Γ 245, υ 276. Epitheta: ἀγαυοί Γ 268, ἀστυβοώτης, δημιοεργοί, ἠερόφωνος, ἠπύτα, καλήτωρ, λιγύφθογγος. — **2)** in 't alg., d i e n a a r Ψ 39, α 153, ρ 334.

κηρύσσω (κῆρυξ), alleen praes. en impf. **1)** h e r a u t z i j n, het ambt van heraut bekleden, κηρύσσων γήρασκε P 325. — **2)** als heraut r o e p e n, abs. B 438, β 8, ἀγορήνδε B 51, β 7, πόλεμόνδε B 443.

κῆται, z. κεῖμαι.

†**Κήτειοι,** volksstam in Musië (volg. sommigen de Hittiten) λ 521.

κῆτος, -εος (hiervan μεγα-κήτης), holte, gaping (gapende bek), vand. meton. groot z e e d i e r, als dolfijn, zeehond (verg. Verg. A. V 822: *immania cete*) N 27, δ 443, μ 97 [verg. lat. *gurges*, afgrond en (ver)-zwelger].

κητώεις, -εσσα (κῆτος), r i j k a a n k l o v e n, epith. van Lakedaimōn B 581, δ 1 (Zènod. καιετάεις, verg. Hèsuch.: καίατα· ὀρύγματα ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία). †.

†**Κηφῑσίς,** alleen dat. λίμνῃ Κηφισίδι, het later gewoonl. Kōpāis genoemde meer in Boiotië E 709. Van

***Κηφῑσός,** rivier in Fōkis (valt in het meer Kōpāis in Boiotië) B 522 sq. †.

†**κηώδης** (*κῆϝος, καίω), g e u r i g, κόλπος Z 483.

κηώεις, = het vor., alleen θάλαμος Γ 382, ο 99.

κίδνημι, z. σκίδνημι; **κίε** enz., z. κίνυμαι.

†**κιθαρίζω,** impf. κιθάριζε, o p (d e c i t e r) s p e l e n, φόρμιγγι Σ 570. Van

κίθαρις, acc. -ιν, c i t e r Γ 54, α 153, 159, θ 248 (verg. φόρμιγξ); c i t e r s p e l N 731 (onecht vers). †.

†**κιθαριστύς,** acc. -ῦν (κιθαρίζω), c i t e r s p e l B 600.

κικλήσκω (anderen -ῄσκω; καλέω), praes., impf. zonder augm., pass. praes., impf. zonder augm. **1)** act. *a*) r o e p e n, τινά B 404, P 532; κλήδην I 11; 'Αΐδην I 569. — *b*) n o e m e n, met dubb. acc. B 813, δ 355; ook τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην H 139; pass. ο 403. — **2)** med., o n t b i e d e n, ἀρίστους K 300.

Κίκονες, volk in Thracië, aan de kust bij Ismaros, bondgenoten der Trojanen B 846; Odusseus' strijd tegen hen ι 39 sqq.

†**κῖκυς,** ἡ, k r a c h t λ 393.

***Κίλικες,** volksstam in de vlakte van Thèbè (z. Θήβη **3**) Z 397, 415, verg. B 690. †.

***Κίλλα,** stad in Trōas (volg. Leaf, Troy p. 216, aan de N.O.hoek van de Adramutteense Golf) met tempel van Apollōn A 38, 452. †.

†**Κιμμέριοι,** in histor. tijd volk ten N.O. van de Zwarte Zee (volg. Baschmakoff de Circassiërs van de Kouban); bij Hom. fabelachtig, in duisternis levend volk op de grens der aarde, bij de Ōkeanos, waar zich de toegang tot de onderwereld be-

vindt λ 14 (wordt hier, zoals Hennig wil, het tinland Britannië bedoeld, dan wijkt de dichter af van de gewone voorstelling dat de ingang tot de onderwereld in het westen is en van hetgeen Kirkè κ 507 zegt; volg. Poseidōnios zijn het de Cimbren, wat Bury, Klio VI, 79 sqq., voor wschl. houdt).

κῑνέω (κίνυμαι), alleen act. aor. κίνησε enz. en pass. aor. κινήθη, 3. plur. ἐκίνηθεν, part. κινηθέντος **1)** act., b e w e g e n, i n b e w e g i n g b r e n g e n, μέλεα θ 298, ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήιον Β 147; a a n s t o t e n, (τινὰ) λὰξ ποδί Κ 158; s c h u d d e n, κάρη Ρ 200, ε 285 (als teken van misnoegen en toorn, verg. lat. *quassare caput*, b.v. Verg. A. VII 292), θύρην χ 394 (verg. I 583); v o o r t d r i j v e n, o p j a g e n, ψυχάς ω 5, σφῆκας Π 264; νεφέλην, verdrijven Π 298; κῦμα, opstuwen (van de wind) Β 395; τινὰ ἀπὸ χθονός, opbeuren Ψ 730. — **2)** pass., b e w o g e n w o r d e n, z i c h b e w e g e n, αὐτοῦ κινηθέητος (zich in beweging gezet had) Α 47, κινήθη ἀγορή Β 144, ἐκίνηθεν φάλαγγες (begonnen te wijken) Π 280.

κίνυμαι (verw. met lat. *cio*, *cieo*), alleen praes. κινύμενος enz. en impf. κίνυντο, z i c h i n b e w e g i n g z e t t e n, o p b r e k e n Δ 281, κ 556 (Od. alleen hier); g e s c h u d w o r d e n, κινυμένοιο ἐλαίου Ξ 173 (Nab. κιδναμένοιο); hierbij aor. **ἔκιε**, κίε enz. (volg. anderen impf. van **κίω)**, g a a n, meestal met een nadere bepaling om de richting aan te duiden, b.v. πρὸς τεῖχος Μ 138, εἰς 'Αλκινόοιο ν 23, παρ' ἐμεῖο ἐπὶ νῆα γ 347, μετὰ Τρῶας Π 534, ἰθύς τινος β 301, verg. Ω 471, ἀπό τινος Ρ 113, verg. π 156, ἐκ πάτου Υ 136, πάλιν Ο 149, ὀπίσω π 150; λέχοσδε Γ 447; δεῦρο Κ 406; ἅμα τινί Η 2, μετά τισι Ν 658; ἦκα ρ 254, μεγάλῳ ἀλαλητῷ Μ 138; ἐν δ' αὐτὸς κίε Β 588, ἐκ δ' υἱὸς Δολίοιο κίεν ω 492, παρά τις κιών Π 263; van dieren Ψ 115; van schepen Β 509, ι 64; dikwijls part. κιών veraanschouwelijkend, b.v. κ 156.

†**Κινύρης,** koning van Kupros Λ 20.

†**κινυρός,** 3. (klanknab.), a n g s t i g l o e i e n d Ρ 5.

****Κίρκη,** dochter van Hèlios en Persè, zuster van Aiètès, tovergodin op het eiland Aia κ 135 sqq.; Odusseus vertoeft een jaar bij haar κ 467. Epitheta: ἀθανάτη, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα, δῖα θεάων, δολόεσσα, ἐυπλόκαμος, περικαλλής, πολυφάρμακος πότνια.

κίρκος (klanknab. = κέρκαξ enz.), s c h r e e u w e r, ἴρηξ κ., e e n h a v i k- o f v a l k-s o o r t ν 87 (volg. anderen i n e e n k r i n g o m zijn p r o o i v l i e g e n d, verw. met κίρκος, kring, en κρίκος, dus g i e r v a l k); ook alleen κ. Ρ 757; 'Απόλλωνος ἄγγελος (als voorspellende vogel) ο 526, ἐλαφρότατος πετεηνῶν Χ 139. †.

****κίρνημι,** z. κεραίω.

†**Κισσεύς,** koning in Thracië, vader van Theānō Λ 223.

†**Κισσηίς,** dochter van Kisseus, T h e ā n ō Ζ 299.

Κισσῆς, beter a. l. Κισσεύς, z. daar.

****κισσύβιον** (volg. de ouden van κισσός, dus uit het hout van de klimop vervaardigd; zo ook Felln. p. 27, volg. wien de stam van de klimop soms een voet dik wordt), n a p, t o b b e, zowel om uit te drinken als om een drank in te mengen ι 346 (hiernaar Eur. Kukl. 390: σκύφος κισσοῦ), ξ 78, π 52. †.

†**κίστη,** k o r f ζ 76.

κιχάνω (verw. met ned. *gaan*), praes., impf. κίχανον, ἐκίχανε enz., aor. II 2. sing. κίχεις (Bekk. κίχῃς) ω 284, κιχήτην, κίχημεν, coni. κιχείω, κιχείομεν (G. Curtius κιχήω, -ήομεν) Α 26 enz., Φ 128, opt. κιχείη, inf. κιχήμεναι en κιχῆναι, part. κιχείς, bovendien aor. II ἔκιχεν, κίχεν, κίχον, coni. κίχησι, part. κιχών (Ahr. ἐκίχη enz.), med. (= act.) praes., fut. κιχήσομαι enz., aor. I κιχήσατο, coni. κιχήσομαι Β 258, aor. II part. κιχήμενον **1)** b e r e i k e n, t r e f f e n, v i n d e n, a c h t e r h a l e n, τινά Κ 376, γ 169; ἄστυ Φ 128; γοῦνά τινος (als smekeling) ι 266 (verg. ἱκνέομαι **1** tegen het eind); ἵππους Ψ 407, νῆα π 357; τινὰ ποσσί Π 342, δουρί σε Κ 370; σὲ τόσσησι κεφαλῇσι μ 122; τέλος πολέμοιο Γ 291; ἐνοπήν Ω 160; overdr. van zaken en toestanden, t r e f f e n, κιχήμενον βέλος Ε 187; van dood en verderf, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον Λ 451, verg. ρ 476, σε κιχάνεται ὄλεθρος Λ 441, κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός Τ 165; καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, (de straf voor) uw misdaden ι 477. — **2)** o n t m o e t e n, a a n t r e f f e n, τινά Β 188, η 53; dikwijls met part., b.v. τινὰ παρὰ νηυσὶ δηθύνοντα Α 26, τινὰ εὕδοντα ἐν κλισίῃ Β 18, δαινύμενον κ 60; met adi., μιν ζωόν δ 546, ω 284.

†**κίχλη** (verw. met χελιδών), l i j s t e r χ 468.

κίω, z. κίνυμαι.

****κίων,** -ονος, ὁ en ἡ, z u i l, s t u t, vooral de vier houten zuilen midden in het megaron, μακρή α 127, ὑψόσ' ἔχοντες τ 38, μακρός θ 66, ὑψηλή χ 176; de zuilen van Atlās α 53.

κλαγγή (κλάζω), g e l u i d, zowel het door levende wezens als het door levenloze voorwerpen voortgebrachte, in 't bijz. g e s c h r e e u w en r u m o e r ener verzamelde of zich verzamelende menigte Β 100, Γ 2, Κ 523, g e g i e r van vogels, οἰωνῶν λ 605, g e k r i j s van kraanvogels Γ 3, 5, g e k n o r van zwijnen ξ 412; g e s n o r

van een boogpees A 49 (verg. Δ 125, φ 411). †.

†**κλαγγηδόν** (κλαγγή), adv., met geschreeuw, gekrijs B 463.

κλάζω (lat. *clango*), praes. κλάζοντε, aor. ἔκλαγξαν, part. κλάγξας, -αντος, perf. κεκληγώς, -ῶτες, -ῶτας, bovendien de aiol. vormen κεκλήγοντες, -τας (v. L. -ῶτες enz.), geluid geven, klinken *a*) van levende wezens, schreeuwen, krijten, krassen, blaffen enz., van het doordringend schreeuwen van mensen, in 't bijz. van krijsgeschreeuw E 591, van angstkreten μ 256, van het geschreeuw van Thersītès, ὀξέα κεκληγώς B 222, van het geschreeuw van adelaars en gieren M 207, μεγάλα Π 429, van reigers, spreeuwen en kraaien K 276, οὖλον P 756, van het geblaf van honden ξ 30. — *b*) van onbezielde voorwerpen, rammelen, van de pijlen in de koker A 46, suizen, van de wind μ 408.

κλαίω (verw. met καλέω en lat. *clāmare*), praes., coni. 3. sing. κλαίῃ(σι), opt. 2. sing. κλαίοισθα Ω 619, impf. -κλαῖον, -ε, (ἔ)κλαιον, iter. κλαίεσκε, fut. κλαύσομαι, -ονται, aor. κλαῦσε, κλαύσας **1)** intr., wenen, (wee)-klagen A 362, δ 541, κλαίοντά σε ἀφήσω B 263, πρὸς οὐρανόν Θ 364; in 't bijz. wenen om gestorvenen H 427 enz.; ook als plechtigheid ter ere van een gestorvene, ἀμφὶ σέ Σ 340 (verg. Ψ 9). — **2)** tr., iem. bewenen, beklagen, τινά T 300, α 363; ὅς κε θάνῃσι δ 196; μόρον Ω 85.

κλαυθμός (κλαίω), het wenen, (wee)-klagen, in 't bijz. om gestorvenen Ω 717 (Il. alleen hier), ook verbonden met γόος en στοναχή φ 228, ρ 8 (στυγερός), χ 501.

κλαῦσε, z. κλαίω.

κλάω (verw. met lat. *clades*), aor. κλάσε, pass. ἐκλάσθη, act., (af)breken, ἐξ ὕλης πτόρθον ζ 128; pass., (af)breken, ἐκλάσθη Λ 584. †.

κλε(Ϝ)έω, z. κλείω.

κλεηδών, -όνος, en (wschl. metri causa) †**κληηδών** δ 317 (κλέος), het gehoorde, vand. *a*) gerucht, tijding, πατρός δ 317. — *b*) (gelukspellende) woord(en) σ 117, υ 120 (verg. β 35). †.

κλειτός, 3. (κλείω; anderen κλεϜετός of κλεϊτός), geprezen, vermaard, heerlijk, ἐπίκουροι Γ 451 enz. (a. l. κλητῶν enz.), βασιλῆες ζ 54 (Od. alleen hier); ook ἑκατόμβαι H 450, Πανοπεύς P 307 (verg. δουρικλειτός).

Κλεῖτος (z. het vorige) **1)** Trojaan, zoon van Peisènōr O 445. — **2)** zoon van Mantios, kleinzoon van Melampoes ο 249 sq. †.

κλειτύς, z. κλιτύς.

κλείω (anderen κλεϜέω, verg. κλύω), alleen praes. κλείουσι, coni. κλείω, pass. **κλέομαι,** impf. ἔκλε(ο) Ω 202 (v. L. κλεϊε', praes. 2 sing.), bekend maken, roemen, verheerlijken, met acc., ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε κλείουσιν ἀοιδοί α 338, σε κατ' ἀπείρονα γαῖαν ρ 418; pass., vermaard zijn, ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους Ω 202, κλέομαι κέρδεσιν ν 299. †.

†**Κλεό-βουλος** (κλέος en βουλή), Trojaan, gedood door Aiās, den zoon van Oïleus Π 330.

κλέομαι, z. κλείω.

Κλεο-πάτρη (κλέος en πατήρ, verg. Πατροκλέης, ook ὀβριμοπάτρη), = Alkuonè, z. daar.

κλέ(Ϝ)ος, τό [skt *çrávas*, verw. met ned. *luisteren*, verg. κλύω; verg. voor de bett. ned. *mare*, *vermaard*(*heid*)], alleen sing. nom. en acc. en plur. κλέα (Knight κλέε') **1)** gerucht, tijding B 486 (tegenst. weten: verg. Verg. A. VII 646: *tenuis famae aura*), φέρει κλ. ἀνθρώποισι α 283, τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ π 461; met gen., μετὰ κλέος 'Αχαιῶν, op het gerucht (van de komst) der Achaiërs Λ 227, verg. N 364, μετὰ σὸν κλέος, om, op tijding van u ν 415 (verg. ook μετά **C III 1** *a* en **3**). — **2)** roep, roem Δ 197, ἐσθλόν E 3, μέγα α 240, εὐρύ γ 83 (z. μετέρχομαι **2** *c*), 204, ἄσβεστον δ 584; vooral in de formule κλέος οὐρανὸν ἵκει ι 20; σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, met volg. acc. c. inf. π 241, verg. σ 126; κλέος εἶναι, om tot roem te strekken X 514, verg. Δ 197; ook τεῖχος τοῦ κ. ἔσται H 451; omschrijvend (verg. ἴς **3**), κ. ἐσθλὸν ἡνιόχοιο Ψ 280; plur., roemrijke daden I 189, θ 73.

†**κλέπτης** (κλέπτω), dief Γ 11.

†**κλεπτοσύνη** (κλέπτης), sluw bedrog τ 396.

***κλέπτω** (lat. *clepo*), praes. imper. κλέπτε, aor. ἔκλεψε(ν), inf. κλέψαι **1)** stelen, heimelijk ontvoeren E 268, Ω 24, 71, 109. — **2)** verschalken, verwarren, νόον τινός Ξ 217; abs., μὴ δὴ κλέπτε νόῳ, tracht niet listig te bedriegen, huichel niet A 132. †.

†**Κλεωναί,** stad (in Argolis, ten Z.W. van Korinthe) B 570.

†**κλήδην** (καλέω), adv., bij name I 11.

κληηδών, z. κλεηδών.

****κλήθρη,** els, *alnus glutinosa* ε 64, 239. †.

κληΐς, -ῖδος (lat. *clāvis*, verg. *clāvus*, *claudo*, κληΐω) **1)** eig. *a*) grendel, zowel aan deuren δ 802 als aan poorten Ω 455 (verg. ἱμάς *j*), θύρας κληῖσαι κληῖδι φ 241, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι α 442, θύρη εὖ κληϊσ' ἀραρυῖα, met grendels goed gesloten Ω 318 (verg. ἐπιβλής, ὀχεύς). — *b*) sluitpen, M 456 (verg. ἐπημοιβός). — *c*) sleutel, metalen haak, εὐκαμπής, χαλ-

κείη, soms met ivoren handvat φ 6, die door het sleutelgat wordt gestoken (ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε φ 47) en omgedraaid, waardoor de van binnen voorgeschoven grendel wordt teruggeduwd, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας φ 47, θύρετρα πληγέντα κληῖδι φ 50, οἴξασα κληῖδι θύρας Z 89 (verg. ἱμάς *j*). — *d*) haakje aan een speld, waarin de punt wordt vastgezet, εὔγναμπτος σ 294. — **2)** overdr. *a*) *sleutelbeen (z. H. Diels, Antike Technik² p. 45 sqq.) E 146, plur. X 324 (verg. Θ 325). — *b*) alleen plur., dollen, waaraan de roeiriemen met een lederen strop vastgemaakt worden, vand. ook roeibanken, δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά θ 37, verg. δ 782; vaak ἐπὶ κληῖσι καθῖζον β 419; κληίδεσσιν ἐφήμενοι μ 215; ἐν δὲ ἑκάστῃ (νηὶ) πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσι Π 170 (met deze bet. Il. alleen hier).

†**κληιστός** (κληίω), sluitbaar β 344.

****κληίω** (κληϝίω, verg. κληίς), aor. (ἐ)κλήϊσε, inf. κληῖσαι, sluiten, grendelen, θύρας τ 30; ὀχῆας, de grendels voor de deur schuiven ω 166.

κλῆρος (κλάω) **1)** scherf, waarop de lotende een teken maakt H 171 sqq., verg. Γ 316, 325, ook ξ 309; het lot, loting Ω 400. — **2)** het door loten verkregen stuk grond, erf (verg. het att. κληροῦχος) ξ 64, O 498.

κλητός (καλέω), genodigd, d.i. *a*) uitgelezen I 165. — *b*) van elders ontboden, gehaald ρ 386 (verg. τηλέκλητος). †.

κλιμακόεσσα, z. κλωμακόεις.

****κλῖμαξ,** -ακος, ἡ (κλίνω), trap, ὑψηλή α 330, μακρή κ 558.

†**κλιντήρ,** -ῆρος (κλίνω), leunstoel σ 190.

κλίνω (verw. met lat. *de-clīnare*, ned. *leunen*), praes., κλίνων, aor. ἔκλῖνε, κλῖνε enz., med. aor. κλῖνάμενος, pass. perf. 3. plur. κεκλίαται, part. κεκλιμένος enz., plusqpf. (ἐ)κέκλιτο, aor. (ἐ)κλίνθη, κλινθήτην, inf. -ῆναι(-ήμεν'), bovendien ἐκλίθη, κλιθῆναι **I)** act. **1)** doen leunen, iets ergens tegen aan zetten, σάκε' ὤμοισι Λ 593, ἅρματα πρὸς ἐνώπια Θ 435, μάστιγα ποτὶ ζυγόν Ψ 510. — **2)** wenden, ὄσσε πάλιν Γ 427 (verg. Verg. A. IV 362: *aversa tuetur*); doen wijken, terugdringen, Τρῶας E 37, 'Αχαιούς ι 59; μάχην, de krijgskans doen keren, *inclinare pugnam* Ξ 510; doen doorslaan, τάλαντα T 223 (verg. Θ 69 sqq.). — **II)** pass., zich ter zijde buigen, uitwijken, ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος, ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Γ 360 (volg. Reich². p. 66 sq. is 358 later ingevoegd); neigen, zinken, ἑτέρωσ' ἐκλίνθη κάρη N 543, verg. τ 470 (het wasbekken helde naar de éne zijde over); zich neerleggen Ψ 232, verg. λεχέεσσι (dat. loc.) α 366; παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι, zij gingen ter zijde van de weg (en hurkten neer) tussen K 350; πρὸς κόλπον, week terug, dook weg Z 468; vand. pass. perf. en plusqpf. *a*) leunen, τινί, op, tegen iets, κεκλιμένος στήλῃ Λ 371, κίονι ζ 307; κλισμῷ ρ 97; overdr., ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω, leunde tegen de nevel, d.i. was in nevel gehuld(?) E 356 (volg. v. L. ἀήρ massief, bovendien zeugma). — *b*) liggen, ἔντεα χθονὶ κέκλιτο K 472; φύλλα κεκλιμένα, loof dat daar lag, afgevallen bladeren λ 194 (Weckl. κεχυμένων; of κακχυμένων?). — *c*) van plaatsen, leunen tegen, d.i. gelegen zijn in of aan, αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται δ 608, ν 235; van perss., wonen aan, κεκλιμένος λίμνῃ E 709, vlak bij iets zijn, πόντῳ O 740, verg. ῥηγμῖνι θαλάσσης Π 68. — **III)** med., leunen, κλινάμενος σταθμῷ, tegen ρ 340.

κλισίη (κλίνω), plur. gen. κλισιάων en Ψ 112 κλισιῶν **1)** hut *a*) herdershut Σ 589, ξ 45 (met πρόδομος ξ 5). — *b*) tent van krijgslieden, van hout, met riet gedekt, dus meer barak dan tent I 663; dikwijls plur. A 306, θ 501, ook i.p.v. sing. O 478, Ψ 254; Achilleus' tent wordt Ω 448 sqq. (verg. T 212, Ψ 549) beschreven; hierbij adv. ***κλισίη-θεν** = ἐκ κλισίης A 391 enz. en **κλισίην-δε** = εἰς κλισίην A 185, ξ 45 enz. Epitheta: εὐπηκτος, ἐύτυκτος, κατηρεφής. — **2)** leunstoel, alleen ἐύτυκτος δ 123 (= κλισμός δ 136) en δινωτὴ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ τ 55.

†**κλίσιον** (volg. E. Fraenkel òf κλεισίον met suniz. òf κλισίον onder invloed van het niet verw. κλισίη), loods(?), woning voor dienstpersoneel, om het huis heengebouwd ω 208.

κλισμός (κλίνω), leunstoel, κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε γ 389, verg. α 132 en 130, Θ 442 en 436, (Λ 623 en 645), dikwijls kunstig bewerkt, πολυδαίδαλος Ω 597, ποικίλος α 132; er worden τάπητες en χλαῖναι overheengelegd I 200, ρ 86; soms is er een voetbank, θρῆνυς, aan δ 136. Verg. ook δίφρος.

κλῑτύς, ἡ (Hèrodian. κλειτύς; κλίνω, verg. lat. *clīvus*), plur. acc. κλιτῦς, helling, heuvel Π 393, ε 470. †.

***κλονέω** (κλόνος), praes. -έει enz., pass. en med. -έονται, -έεσθαι, impf. κλονέοντο **1)** (in verwarring) voor zich uitjagen, φάλαγγας E 96; van een leeuw, ἀγέλην O 324; abs. Λ 496 enz.; ἔφεπε κλονέων Ἕκτορα X 188; overdr. van

de wind, νέφεα Ψ 213, verg. Υ 492. — **2)** pass. en med., (in verwarring) voortgejaagd worden, (in verwarring) voortjagen, ὑπό τινι Ε 93, ὑπό τινος Φ 528; νηυσὶν ἔπι κλονέονται (naar de schepen) Σ 7; in 't bijz. van het dringen en woelen, het elkaar verdringen van strijdenden Ε 8, μὴ κλονέεσθαι ὁμίλῳ (dat. loc.) Δ 302.

***Κλονίος** (κλόνος), zoon van Alektōr, aanvoerder der Boiotiërs, gedood door Agènōr Β 495, Ο 340. †.

***κλόνος** (κέλομαι, κέλλω), gewoel, gedrang Π 331; ἐγχειάων Ε 167.

†**κλόπιος** (κλέπτω), bedrieglijk, μῦθος ν 295.

†**κλοτοπεύω,** praes. inf., οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπευέμεν, treuzelen, lang praten(?) Τ 149.

†**κλύδων,** ὁ, golfslag μ 421. Van **κλύζω** (verw. met lat. *cluere, cloaca,* ned. *louter*), iter. impf. κλύζεσκον, spoelen, klotsen, spatten, van de golven, ἐπ' ἠιόνος Ψ 61; pass., ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας Ξ 392, verg. ι 484, 541. †.

κλῦθι, z. κλύω.

Κλυμένη (κλύω) **1)** een van Nèreus' dochters Σ 47. — **2)** dienares van Helenè Γ 144. — **3)** moeder van Īfiklos(?) λ 326. †.

†**Κλύμενος** (κλύω), vader van Eurudikè, de gemalin van Nestōr γ 452.

Κλυται-μνήστρη (κλυτός en μνάομαι, verg. Eur. I. T. 208; anderen **Κλυται-μήστρη,** κλυτός en μήδομαι), dochter van Tundareos ω 199, echtgenote van Agamemnōn Λ 113; tijdens diens afwezigheid door Aigisthos verleid γ 266, waarop zij Ag. bij zijn terugkeer uit Troje met behulp van haar minnaar vermoordt λ 422, 439 (δ 517 sqq. wordt alleen Aigisthos als de schuldige genoemd); over haar dood γ 310 is geen zekere aanwijzing (volg. Blass. p. 63 kan Orestès, die op alle plaatsen in de Od. geprezen wordt, niet haar moordenaar zijn; misschien sloeg zij in de hier gevolgde sage de hand aan zichzelf).

Κλυτίδης (κλύω), zoon van Klutios **1)** = Peiraios uit Èlis ο 540. — **2)** = Dolops Λ 302. †. Van **Κλύτιος** (κλύω) **1)** zoon van Lāomedōn, broeder van Priamos Υ 238, verg. Γ 147, vader van Kalètōr Θ 419, 427. — **2)** vader van Peiraios π 327. — **3)** vader van Dolops, z. Κλυτίδης **2.** †.

†**κλυτο-εργός** (κλυτοϝ.; ϝέργον), met vermaarde werken, vermaard om zijn werken, epith. van Hèfaistos θ 345.

†**Κλυτο-μήδης** (μῆδος), acc. -εα, zoon van Ènops, door Nestōr in het vuistgevecht overwonnen Ψ 634.

****Κλυτό-νηος** (νηῦς), zoon van Alkinoos θ 119, 123. †.

***κλυτό-πωλος** (πῶλος), met prachtige paarden, epith. van Aïdès Ε 654 (z. Leaf[2]), Λ 445, Π 625. †.

κλυτός, 3. en (Β 742, ε 422) 2. (κλύω), eig. gehoord, vand. waarvan veel gehoord is, d.i. vermaard, gevierd, beroemd, prachtig, epith. van goden (vooral van Poseidāōn) en mensen Ι 362, α 300; κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων Ξ 361; ἔθνεα νεκρῶν κ 526; van dieren, μῆλα ι 308; van steden, Ἄργος Ω 437; van dingen, τεύχεα Ε 435, δώματα ε 381, ἔργα υ 72, εἵματα ζ 58; ἄλσος ζ 321; ὄνομα ι 364.

†**κλυτο-τέχνης** (τέχνη), = κλυτοεργός, epith. van Hèfaistos θ 345.

κλυτό-τοξος (τόξον), met prachtige boog, verg. ἀργυρότοξος, epith. van Apollōn Δ 131, ρ 494.

κλύω (ontstaan naar de aor. ἔκλυον; verw. met lat. *cluēre,* z. ook κλέος), alleen aor. II ἔκλυον, -ες, -ε, -ον, κλύον, imper. κλῦθι, κλῦτε (ῡ metri causa) of met redupl. κέκλυθι, -τε **1)** horen, τι, b.v. τηλόσε δοῦπον Δ 455, αὐδήν Ν 757; met gen. van de pers. en part., τοῦ αὐδήσαντος δ 505, verg. Κ 47; met gen. van de zaak, ὀπός Χ 451, verg. Π 76, κ 311; vernemen, ἀγγελίην Π 13, β 30; ἔκ τινος, uitiems mond τ 93; κέκλυτέ μευ μῦθον, verneemt van mij (Alexandros') voorstel Γ 86; μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί (ondervinden zij het zelf?) ζ 185 (verg. Ν 734 volg.). — **2)** luisteren (naar) Β 56, η 186; κλῦτέ μευ ο 172, κέκλυτέ μευ Γ 456; ook κέκλυτέ μευ μύθων μ 271; vand. *a*) verhoren Π 514, ι 528; ἐμὸν ἔπος Ξ 234; τινός Κ 284, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη γ 385, verg. Α 43 enz.; ook ἐμὸν ἔπος εὐξαμένοιο Π 236; ἐμεῦ ἔκλυες εὐξαμένοιο Α 453; τινί Ω 335, κλῦθί μοι Ε 115, Κ 278 (a. l. μευ); ook τινὶ ἀρῆς δ 767. — *b*) gehoorzamen, τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο Η 379, οἵ δ' ἔκλυον αὐδησάσης γ 337. (μευ en μοι worden in de handschriften verwisseld, velen geven bij κλῦθι, enz. de voorkeur aan μοι).

†**Κλῶθες** (κλώθω), verw. met κάλαθος), de Spinsters, *Parcae* (verg. μοῖρα **II**), ἅσσα οἱ Αἶσα κατὰ Κλῶθές τε βαρεῖαι γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ η 197 (zó Hèrodian., κατά behoort dan bij νήσαντο; de handschriften Κατακλῶθες; Nck κακὰ Κλῶθες; Be. schrapt 198 en leest naar Eusthat. κατακλώθησι βαρεῖα, z. ook E. Hedén, Hom. Götterstudien p. 159).

†**κλωμακόεις,** op rotsen gelegen, Ἰθώμη Β 729 (a. l. κλιμακόεις).

†**κνάω** (verw. met κόνις en κνῖσα), impf. κνῆ (anderen κνάε, Aristarch. κνέε), raspen, τυρόν Λ 639.

κνέφας, -αος, τό (miss. verw. met δνόφος en met lat. *creper*), behalve σ 370, waar gen., en B 413, waar acc. staat, alleen nom., (a v o n d) s c h e m e r i n g A 475, γ 329, ἱερόν Λ 194.

κνῆ, z. κνάω.

κνήμη (verw. met ned. *ham*), s c h e e n-(b e e n), o n d e r b e e n (tegenst. μηρός) Γ 330, ϑ 135, τ 469.

κνημίς (κνήμη), alleen sing. nom. Φ 592 en plur. acc. -ῖδας, s c h e e n b e d e k-k i n g van leer, van het scheenbeen naar de kuit gebogen en over de enkel door een band of gesp (ἐπισφύρια), soms met zilver versierd of van zilver, vastgehouden Γ 330 (verg. Robert p. 45 sq.); van tin Σ 613 (met brons versierd H 41); ω 229 (Od. alleen hier) lederen κνημῖδες, een soort van slobkousen, ter bescherming tegen doornen.

κνημός (κνήμη), b e r g k l o o f B 821, δ 337.

†**κνῆστις** (κνάω), dat. κνήστῑ (v. L. κνήστιι), r a s p Λ 640. Verg. ook ἄκνηστις.

κνίση (verw. met κνίζω en lat. *nidor*) **1)** v e t d a m p, w a l m ρ 270; vooral de van het offer opstijgende damp, o f f e r g e u r A 66. — **2)** v e t, waarin men de voor het offer bestemde stukken wikkelt A 460, γ 457.

†**κνῑσήεις,** -εν (κνίση), v o l v a n v e t-d a m p κ 10.

†**κνυζηϑμός** (κνυζάω, klanknab.), g e-j a n k van honden π 163.

****κνυζόω** (κνύζα, schurft, verw. met κνάω), fut. κνυζώσω, aor. κνύζωσεν, schurftig, d o f m a k e n, ὄσσε ν 401, 433. †.

†**κνώδαλον,** w i l d d i e r ρ 317.

Κνωσός, stad op de N.kust van Krètè B 646, residentie van Mīnōs, εὐρεῖα Σ 591 [met χορός door Daidalos voor Ariadnè gemaakt (verg. Sof. Ai. 699: Κνώσι' ὀρχήματα)], μεγάλη πόλις τ 178 (± 1400 v. Chr. door Achaiërs verwoest). †.

†**κνώσσω,** praes. κνώσσουσι, i n d i e-p e, v a s t e s l a a p l i g g e n δ 809.

κοῖλος, 3. (< *κόϝιλος, verw. met κυέω en lat. *căvus*; Nck κόιλος), h o l, van nature of kunstmatig uitgehold **1)** epith. van schepen A 26, α 211; κοῖλος δόμος, van een wespennest M 169; κ. δόρυ, van het troj. paard ϑ 507 (verg. δουράτεος); φαρέτρη φ 417; σπέος μ 93; κάπετος Ω 797; μεσόδμη (met mastgat) β 424. — **2)** in 't bijz. van plaatsen, die tussen de hoogten in de diepte liggen, κοίλη ὁδός, holle weg Ψ 419; κοίλη Λακεδαίμων, tussen bergen gelegen δ 1; λιμήν, door hoogten ingesloten κ 92, αἰγιαλός χ 385 (hier alleen de eerste lettergreep in arsi).

κοιμάω (verw. met ned. *heem, heim,* ook met κεῖμαι), aor. κοίμησε enz., pass. en med. praes. κοιμᾶται, impf. κοιμᾶτο, -ῶντο, med. aor. κοιμήσατο enz., pass. aor. κοιμήϑημεν enz., inf. -ϑῆναι **1)** act. *a*) eig., iemand d o e n n e e r l i g g e n of r u s-t e n, t e r u s t e b r e n g e n, τινά γ 397; ook van dieren δ 336. — *b*) i n s l a a p b r e n g e n, d o e n i n s l a p e n, ὄσσε Ξ 236, τινὰ ὕπνῳ μ 372; overdr., t o t r u s t b r e n g e n, ἀνέμους M 281, κύματα μ 169; ὀδύνας, stillen Π 524. — **2)** pass. met med. aor., z i c h t e r u s t e l e g-g e n, (g a a n) s l a p e n A 476, 610, ζ 16 enz., ὄφρα ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεϑα κοιμηϑέντε Ω 636; κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, verg. χάλκεος **2**; van dieren ξ 411.

κοιρανέω, alleen praes. -έουσι, -έων, -έοντα, abs. en met praepos. *a*) a a n v o e r-d e r z i j n, h e t b e v e l v o e r e n B 207, μάχην ἀνά E 824, πολέας διά Δ 230, πόλεμον κάτα E 332. — *b*) h e e r s e r z i j n over een land, Λυκίην κάτα M 138, Ἰϑάκην κάτα α 247. — *c*) van de vrijers, d e b a a s s p e l e n, μέγαρον κάτα ν 377. Van

κοίρανος (verw. met ned. *heer* = leger), b e v e l h e b b e r, εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, één zij bevelhebber, nl. de éne koning... B 204, ἡγεμόνες καὶ κοίρανοι B 487, κοίρανε λαῶν H 234; b a a s, ξείνων σ 106 (Od. alleen hier).

***Κοίρανος** (verg. het vor.) **1)** Lukiër, door Odusseus gedood E 677. — **2)** Kretenzer uit Luktos, wagenmenner van Mèrionès, door Hektōr gedood P 611, 614. †.

†**κοίτη** (κεῖμαι), b e d, ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ τ 341 (v. L. κοίτῳ).

****κοῖτος** (κεῖμαι), het n a a r b e d g a a n, het s l a p e n β 358; s l a a p-p l a a t s, b e d (volg. anderen s l a a p), ἐπὴν ἔλῃσι κοῖτος ἅπαντας τ 515, (van vogels) στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος χ 470, ἐπὶ κοῖτον ἐσσεύοντο ξ 455.

κολεόν en (metri causa) **κουλεόν** (< κολεϝόν, verw. met καλύπτω), metalen schede van het zwaard Γ 272, soms van zilver Λ 30 of ivoor ϑ 404.

†**κολλήεις,** -εν (κολλάω), s t e v i g (i n-e e n g e v o e g d) O 389 (verg. 678).

κολλητός, 3. (κολλάω), s t e v i g i n e e n g e v o e g d, ξυστὸν κολλητὸν βλήτροισι O 678 (verg. κολλήεις); s t e v i g, δίφρος T 395, ἅρματα ρ 117, σανίδες φ 137, ϑύραι ψ 194.

κόλλοψ, -οπος (verw. met lat. *callum*), s c h r o e f aan de citer, om de snaren te spannen (oorsprkl. z w o o r d, verg. v. Jan, Baumeist. Denkm. p. 1541 kol. 2, volg. wien de κόλλοπες bestonden uit «*einem Stück frischer Rinds- oder Hammelschwarte. Mit diesem klebrigen Stück zusammen musste die Saite um den Jochstab gewickelt, festgezogen und, wenn sie den rich-*

tigen Grad der Spannung erreicht hatte, angeleimt werden») φ 407.

***κολοιός** (klanknab., verg. κολῳάω), k r a a i Π 583, Ρ 755. †.

†κόλος, -ον (verw. met κλάω), g e k n o t, δόρυ, zonder punt Π 117 (ook oud opschrift van Θ, wegens het plotseling afbreken van het gevecht na vers 349).

***κολοσυρτός,** g e r a a s, r u m o e r, van jagers en hun honden Μ 147, Ν 472. †.

κολούω (κόλος), alleen praes., k n o t-t e n, alleen overdr., o n v o l t o o i d l a t e n, τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούσει Υ 370; b e d e r v e n, ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει ϑ 211; b e s n o e i e n, zuinig zijn met, δῶρα λ 340. †.

κόλπος (verw. met ned. *welven*), b o r s t *a*) van het menselijk lichaam en vand. ook deel van het kleed dat de borst bedekt, παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα Ζ 400, μιν δέξατο κόλπῳ Ζ 483, Θέτις ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα (ter bescherming) Ζ 136, verg. Σ 398; plur. Ι 570; ὑπὸ κόλπῳ, onder haar borstkleed ο 469; κόλπον ἀνιεμένη, haar borstkleed openmakend (volgens anderen: haar borst openmakend, d.i. ontblotend) Χ 80 (verg. πέπλος eind); τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτϑεο κόλπῳ Ξ 219; αἷμα . . . κόλπον ἐνέπλησεν Υ 471 (verg. Verg. A. X 819: *implevitque sinum sanguis*). — *b*) z e e b o e-z e m Β 560; plur., inhammen(?) ε 52. — *c*) s c h o o t van de zee, εὐρύς Σ 140, δ 435.

†κολῳάω (anderen κολοιάω; verg. κολοιός), impf. ἐκολῴα, k r a a i e n, k ij v e n van Thersītès Β 212.

***κολώνη** (verw. met κολοφών, lat. *collis, culmen*), h e u v e l, h o o g t e Λ 757, αἰπεῖα Λ 711, περίδρομος Β 811. †.

†κολῳός (verg. κολῳάω), g e k r a a i, g e k ij f, κολῳὸν ἐλαύνετον Α 575.

κομάω (κόμη), alleen praes. part. dual. en plur. κομόωντε, -ες, -ας(-άοντε, -ες, -ας), (l a n g) h a a r h e b b e n, κάρη (acc. part.) κομόωντες Ἀχαιοί Β 323, α 90; ὄπιϑεν, (alleen) aan het achterhoofd Β 542 (verg. Diōn Proes. VII 4 en ἀκρό-κομος); van paarden, χρυσέῃσι ἐϑείρῃσιν κομόωντε, omwapperd van goudene manen (Vosm.) Θ 42.

κομέω (κάμνω), praes. κομέουσι, imper. 3. dual. -είτων(?) Θ 109, inf. -έειν, impf. κόμει, -είτην, iter. κομέεσκε, v e r z o r g e n, o p p a s s e n, τινά ζ 207, τέκνα λ 250; ook ἵππους Θ 109, 113 (Il. alleen hier), κύνα ρ 310.

κόμη (κάμνω, κομέω) **1)** h o o f d h a a r (verg. ϑρίξ, χαίτη) Α 197, δ 198, ook plur., οὖλαι, ὑακινϑίνῳ ἄνϑει ὁμοῖαι ζ 231; Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, z. ὁμοῖος **1**; ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο ϑῆκεν Ψ 152, κείρασϑαι κόμην δ 198 (verg. over dit oorsprkl. haaroffer ϑρίξ). — **2)** overdr., l o o f, ἐλαίης ψ 195.

κομιδή (κομίζω), v e r z o r g i n g, Il. alleen Θ 186, Ψ 411 (van paarden, verg. κομέω); Od. (van mensen) ξ 124, ϑ 232; van een tuin ω 245, 247.

κομίζω (κομέω), praes., inf. ook κομιζέμεν, impf. ἐκόμιζε, fut. κομιῶ(-ίσω) ο 546, aor. κόμισσα, ἐκόμισσε, κόμισεν enz., med. (ἐ)κομίσσατο, κομίσαντο enz., pass. praes. part. **I)** act. **1)** v e r z o r g e n, z o r g e n v o o r, τινά Ω 541, σ 322 (over ρ 347 z. 1. πάρειμι **1**); pass., οὔ τι κομιζόμενός γ' ἐϑάμιζε ϑ 451; τινά τινι, iem. met iets verzorgen, voeden υ 68; in 't bijz. iem. als gast verzorgen, τινά κ 73, π 82 enz.; van zaken, v e r z o r g e n, z o r g e n v o o r, τί, b.v. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα Ζ 490, δῶμα π 74, κτήματα ψ 355. — **2)** iets opnemen, vand. *a*) o p-r a p e n, om het in veiligheid te brengen, χλαῖναν Β 183, τρυφάλειαν Γ 378; w e g-b r e n g e n, w e g d r a g e n, m e e n e-m e n, τινά (het lijk van een gedoden vijand) Ν 196, χρυσόν (als buit) Β 875, ἵππους Λ 738; ἄκοντα κόμισε χροΐ Ξ 456, verg. 463. — *b*) h a l e n, δέπας Ψ 699; b r e n g e n, χηλόν (naar het schip) ν 68. **II)** med. **1)** b ij z i c h o p n e m e n of v e r z o r g e n, τινά Α 594, Θ 284, ξ 316. — **2)** met zich m e e n e m e n, τινὰ πλαγχϑέντα κομίσσατο ἧς ἀπὸ νηός ζ 278; ἔγχος ἐνὶ χροΐ Χ 286.

†κομπέω, impf. κόμπεε, d o f k l i n-k e n, van brons Μ 151. Van

κόμπος (verw. met κόπτω), d o f f e k l a n k, ὀδόντων Λ 417, Μ 149; (ποδῶν) ϑ 380. †.

κοναβέω (κόναβος), alleen aor. κονάβησε, -σαν, altijd met σμερδαλέον *a*) dof k l i n-k e n, van metalen voorwerpen, πήληξ σμερδαλέον κονάβησε Ο 648, verg. Φ 593; ook δῶμα ρ 542, νῆες Β 334, Π 277. †.

***κοναβίζω,** alleen impf., = het vorige, χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε Ν 498, Φ 255; δῶμα κ 399; χϑών Β 466. †. Van

†κόναβος (verw. met καναχή), r u m o e r κ 122.

κονίη (κόνις) **1)** s t o f Μ 254, λ 600; κονίης ὀμίχλη Ν 336; μετὰ στροφάλιγγι κονίης Φ 503; αἰϑαλόεσσα Σ 23; dikwijls plur., stof en z a n d, b.v. πέσεν, κάππεσεν, ἤριπεν ἐν κονίῃσι Δ 482, 522, Χ 330; ἐν κονίῃσι βάλες παρακοίτας, in 't stof werpen, d.i. doden Θ 156; a s, ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι (van een smekeling) η 153, verg. 160. — **2)** r i v i e r z a n d (grond) Φ 271. (ι, maar ῑ metri causa in de zesde arsis, b.v. Λ 163, ω 39).

κόνις, -ιος (verw. met κνάω en lat. *cinis*), dat. κόνῑ (anderen κόνι'), s t o f, ὅτε τε πλείστη κ. ἀμφὶ κελεύϑους Ν 335; αἰϑαλόεσσα ω 316; stof en z a n d Ω 18 enz.; a s

λ 191; met ψάμαθος ter uitdrukking van iets ontelbaars I 385.

***κονίσ-σαλος** of **κονί-σαλος** (κόνις en σάλος), stofwolk Γ 13.

κονίω (< *κονίσjω; κόνις), praes. κονίοντες, fut. κονίσουσι, aor. ἐκόνισε, pass. perf. κεκονιμένοι, plusqpf. κεκόνιτο **1)** tr., bestuiven, met stof bedekken, χαίτας Φ 407; πεδίον, in een stofwolk hullen (van vluchtenden) Ξ 145; pass., κεκόνιτο κάρη ἅπαν Χ 405; vand. φεῦγον κεκονιμένοι Φ 541. — **2)** intr., stof opjagen, alleen κονίοντες πεδίοιο Ν 820, ϑ 122 (Od. alleen hier).

†κοντός (κεντέω), boom om een schip voort te duwen ι 487.

Κόονδε, Κόος, z. Κόως.

†Κοπρεύς, -ῆος (κόπρος, verg. Ο 641), vader van Perifètès, bode van Eurustheus Ο 639.

†κοπρέω, alleen fut. κοπρήσοντες, bemesten (a. l. κοπρίσσοντες van **κοπρίζω**) ρ 299. Van

κόπρος, ἡ (skt *śákr̥t*) **1)** mest ι 329; in 't alg. vuil Χ 414. — **2)** mesthoop, stal Σ 575, κ 411.

κόπτω (verw. met lat. *capo*, kapoen), praes. κόπτων, -οντες, impf. κόπτε, -ον, aor. ἔκοψα, κόψε(ν), κόψας, perf. (met durat. bet.) κεκοπώς (a. l. κεκόπων aiol. pf., of aor. II, verg. Wackern., Gl. VII p. 189), med. aor. κόψατο **1)** act. *a*) slaan, stoten, τινά σ 28, κώληπα, in de knieholte Ψ 726; met dubbele acc., τινὰ παρήιον Ψ 690; ook τινὰ ἀμφὶ κάρη σ 335; ποτὶ γαίῃ τινά ι 290; met dat. instrum., b.v. ἵππους τόξῳ Κ 513, σκηπανίῳ τινά Ν 60, δούρεσσι μετάφρενον ϑ 528; bijten, κόψε αἰετὸν κατὰ στῆθος, van een slang Μ 204; ook nekken, de slag, die men runderen vóór het σφάζειν in de nek (of op de kop) toebrengt Ρ 521, ξ 425 (verg. ἐπικόπτω). — *b*) met ἀπό, af-, doorslaan, ἀπό τ' αὐχένα κόψας Λ 146, verg. κ 127, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς Ν 203 (verg. ἀποκόπτω); zonder ἀπό, dat echter uit het voorafgaande moet worden aangevuld, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας χ 477. — *c*) hameren, smeden, δεσμούς Σ 379, ϑ 274. — **2)** med., zich slaan, κεφαλὴν χερσίν, zich het hoofd Χ 33 (a. l. λάζετο).

†κόραξ, -ακος, ὁ (verw. met κράζω, lat. *cornix*, ned. *raaf*), alleen **Κόρακος** πέτρη, de Ravenrots in (het Z.O. van) Ithakè ν 408 (verg. Menge, Ithaka p. 15).

κορέννῡμι (κόρος), praes. en impf. komt niet voor, fut. κορέεις, -ει, aor. opt. κορέσειεν, perf. part. κεκορηότε (met med. bet.), med. aor. (ἐ)κορέσσατο, -σάμεϑα, coni. κορέσωνται, opt. 3. plur. κορεσαίατο, inf. κορέσασϑαι, part. -εσσάμενος, pass. perf. κεκορήμεϑα enz., aor. κορέσϑην **1)** act., verzadigen, τινά Π 747; met dat. instrum., κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι Θ 379. — **2)** med. en pass., zich verzadigen, verzadigd worden *a*) eig., met gen., φορβῆς Λ 562, βόες κεκορηότε ποίης σ 372; σίτου καὶ οἴνοιο κατὰ ϑυμόν ξ 46; ook κρειῶν ϑυμόν (acc. part.) ξ 28. — *b*) overdr., δαιτὸς ϑυμὸν (acc. part.) φόρμιγγός τε ϑ 98, φυλόπιδος κορέσασϑαι, zijn strijdlust verzadigen Ν 635; κεκορήμεϑ' ἀέϑλων, wij hebben genoeg ψ 350; dikwijls met part., b.v. ἐπεὶ κλαίουσα (= κλαυϑμοῖο) κορέσσατο ὃν κατὰ ϑυμόν, nadat zij naar hartelust geweend had υ 59, verg. δ 541, Χ 427, ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων, zijn handen genoeg gekregen hebben van het vellen Λ 87; οὔπω κεκόρησϑε ἐελμένοι, zijt gij het nog niet moede opgesloten te zijn Σ 287.

†κορέω, aor. κορήσατε, aanvegen, δῶμα υ 149.

†κορϑύομαι (van κόρϑυς, hoop, verw. met skt *śardha-*, kudde, du. *Herde*), praes. κορϑύεται, zich verheffen, κῦμα Ι 7 (verg. κορυφόομαι).

***Κόρινϑος,** Korinthe Β 570; hierbij adv. **Κορινϑό-ϑι,** te Κ. Ν 664, [volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 215 sq., «*in Achaian days there was no town of Corinth... there was at the north-eastern a Mount Korinthos... the mention of the name* (Ν 663—4) *shews that this episode is post-Achaian*»; bestreden door Blegen, volg. wien Korinthos en Achaia onder de suzereiniteit van Agamemnōn stond (z. ook She. p. 175 sqq. en Ἐφύρη **1)**]. †.

†κορμός (κείρω), afgehouwen stuk hout, tronk ψ 196.

κόρος (verw. met lat. *Ceres*, *crescere*), verzadiging, τινὸς κ. (ἐστί, πέλεται), men heeft genoeg van iets, iets verveelt δ 103, Ν 636, Τ 221. †.

***κόρση** (verw. met skt *śīrṣán-*, hoofd, verg. ook κάρη), slaap (aan het hoofd) Δ 502.

†κορυϑ-άιξ, -ῖκος (κόρυς en ἀίσσω, verg. πολυ-άιξ), met jagende helm, met wapperende helmbos(?), epith. van Arès Χ 132.

***κορυϑ-αίολος** (κόρυς), met flikkerende helm, epith. van Hektōr Β 816 en (op één plaats) van Arès Υ 38 (verg. αἰολο-ϑώρηξ; a. l. κόρυϑ' αἰόλος).

†κόρυμβος (verw. met κορυφή), plur. κόρυμβα, wschl. = ἄφλαστον, omhoogstekende versiering aan de achtersteven, νηῶν ἄκρα κόρυμβα Ι 241 (volg. een Schol. wil Hektōr de ἄκρα κ. kappen, om ze als een tropee mee te nemen of διὰ τὸ ἔχειν τὰ ἄκρα ϑεοὺς ἐκτετυπωμένους, ὅπως μὴ κατακαέντες ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀργισϑῶσιν αὐτῷ, wat H. Diels,

verg. ἄφλαστον, op deze volg. hem jongere plaats niets onwschl. acht).

***κορυνή** (miss. verw. met κορυφή), k n o t s, σιδηρείη Η 141, 143. †.

***κορυνήτης** (κορύνη), acc. -ην, k n o t s-d r a g e r Η 9, 138. †.

κόρυς, -υθος, ἡ (verw. met κορυφή), acc. -υθα en Ν 131 (= Π 215) -υν (anderen -υθ'), h e l m, van leder (verg. κυνέη), maar ook van brons, bedekt de schedel, niet het aangezicht; de helm is voorzien van metalen rand (στεφάνη), stormband (ἱμάς, ὀχεύς) en helmbos (λόφος) Γ 362, τ 32, ω 523 (Od. alleen hier); hij wordt gedragen door aanvoerders; verg. verder κύμβαχος, φάλαρα, φάλος, αὐλῶπις; καταῖτυξ, κυνέη, πήληξ, τρυφάλεια. Epitheta: βριαρή, δαιδαλέη, ἱπποδάσεια, ἱππόκομος, καλή, λαμπρή, παναίθη, φαεινή, χαλκείη, χαλκήρης, χαλκοπάρῃος.

κορύσσω (< *κορύθjω, van κόρυς), praes. κορύσσων, impf. κόρυσσε, pass. en med. praes. κορύσσεαι enz., impf. κορύσσετο, -έσθην, aor. κορυσσάμενος, perf. part. κεκορυθμένος **1)** act., eig. van een top of helm voorzien, vand. *a*) v e r h e f f e n, d o e n z w e l l e n, κῦμα Φ 306. — *b*) uitrusten, wapenen, alleen overdr., r e g e l e n, πόλεμον Β 273. — **2)** pass. en med. *a*) z i c h v e r h e f f e n, van Eris Δ 422; κῦμα κορύσσεται Δ 424 (verg. κορθύομαι, κορυφόομαι). — *b*) z i c h u i t r u s t e n, z i c h w a p e n e n, abs. Κ 37, μ 121; met dat. instrum. χαλκῷ Η 206, τεύχεσι Ρ 199; κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ Ε 562; ook van wapenen, δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ Α 43, χ 125; zonder χαλκῷ Π 802.

***κορυστής** (κόρυς), h e l m d r a g e n d of i n volle w a p e n r u s t i n g, ἀνήρ Δ 457, δύω Αἴαντε κορυστά Ν 201.

κορυφή (verw. met κάρη) **1)** kruin, v o o r h o o f d, van een paard Θ 83. — **2)** (b e r g)t o p, ὄρεος Γ 10, κ 113, Σάμου Ν 12, Οὐλύμποιο Α 499, Ἴδης ἐν κορυφῇσι Λ 183.

†**κορυφόομαι** (κορυφή), praes. κορυφοῦται, z i c h v e r h e f f e n, κῦμα Δ 426 (verg. κορθύομαι, κορύσσω **1** *b* en **2** *b*).

†**Κορώνεια,** stad in Boiotië (aan de zuidwestelijke kant van het Meer Kōpāis) Β 503.

1. **κορώνη** (verw. met lat. *curvus*) *a*) h a a k buiten aan de huisdeur, waarmee men deze dichttrekt α 441 (ἀργυρέη), en waaraan men dan de riem van de grendel vastbindt φ 46 (verg. ἱμάς *j*). — *b*) h a a k aan het ene uiteinde van de boog, waarin men, na de boog gekromd te hebben, de pees hangt, χρυσέη Δ 111, καλή φ 138.

2. ****κορώνη** (verw. met ned. *roek* en met κόραξ), (z e e) k r a a i μ 148, ξ 308, κ. εἰναλίη τανύγλωσσος ε 66.

κορωνίς (1. κορώνη), g e k r o m d (d.w.z. met gebogen uitsteeksels aan voor- en achtersteven, verg. ἄφλαστον en κόρυμβος), alleen νηυσὶ en νήεσσι κορωνίσι, en steeds vóór de bukol. diairesis Α 170, τ 182, 193 (Od. alleen hier).

†**Κόρωνος,** zoon van Kaineus, vader van Leonteus, koning der Lapithai Β 746.

κοσμέω (κόσμος), impf. ἐκόσμεε, -ει, -εον, aor. κόσμησε, inf. -ῆσαι, med. aor. κοσμησάμενος, pass. aor. 3. plur. κόσμηθεν **I)** act., s c h i k k e n, vooral krijgslieden o p s t e l-l e n, i n (s l a g)o r d e p l a a t s e n, b.v. ἵππους τε καὶ ἀνέρας Β 554, πένταχα κοσμηθέντες, in vijf afdelingen geschaard Μ 87; g e r e e d m a k e n, εἴσω δόρπον, praegn., b i n n e n b r e n g e n η 13, (tegenst. ἀπεκόσμεον η 232). — **II)** med., (voor zich) o r d e n e n, πολιήτας, zijn landslieden Β 806.

†**κοσμητός,** 3. (κοσμέω), g e r e g e l d a a n g e l e g d, πρασιαί η 127.

κοσμήτωρ, -ορος (κοσμέω), opsteller, a a n v o e r d e r, κοσμήτορε λαῶν, van de Atreidai en de Dioskoeroi Α 16, 375, Γ 236; κοσμήτορι λαῶν, van Amfinomos σ 152. †.

κόσμος (miss. < *κόνσμος, verw. met lat. *censeo*) **1)** o r d e, in 't bijz. *a*) κόσμῳ, o r d e l i j k, ἐλευσόμεθα Μ 225, καθῖζον, g e o r d e n d, op een rij ν 77. — *b*) κατὰ κόσμον, g e o r d e n d, versterkt, door εὖ Κ 472; overdr., n a a r b e h o r e n, z o-a l s 't b e t a a m t, εὖ κατὰ κόσμον Ω 622, οὐ κατὰ κόσμον Β 214, γ 138; πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε, smadelijk Θ 12, οὐ κατὰ κ. αἰτίζεις, op onbehoorlijke wijze υ 181. — *c*) k u n s t i g e b o u w, ἵππου κ., het kunstig gebouwde (troj.) paard ϑ 492. — **2)** s i e r a a d, van vrouwen Ξ 187, van paarden Δ 145.

κοτέεις, z. κοτήεις.

κοτέω (κότος), praes. -έουσι, part. -έων enz., perf. part. κεκοτηότι, med. (= act.) impf. κοτέοντο, aor. κοτέσσατο, coni. κοτέσσεται, part. κοτεσσάμενος, -μένη, w r o k k o e s t e r e n, t o o r n i g z i j n, abs. Ψ 391 en τινί, op iem. Γ 345; ook met gen. caus. van de zaak, ἀπάτης, over het bedrog Δ 168; κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ, οὕνεκα, daarover dat Ξ 191; κεκοτηότι θυμῷ, met wrokkend, toornig hart Φ 456, ι 501.

†**κοτήεις,** w r o k k o e s t e r e n d Ε 191 (v. L. κοτέεις).

κότος (wschl. verw. met duitsch *Hader*), w r o k, οἱ ἔχεν κότον, koesterde wrok tegen hem Ν 517, τοι κότον ἔνθετο θυμῷ λ 102, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε Θ 449, ἐνήσεις Π 449, ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ Α 82.

κοτύλη (verw. met lat. *catinus*) **1)** n a p (met drinken) X 494, ο 312, ρ 12. — **2)** h e u p p a n (de beenholte, waarin de kop van het heupbeen draait) E 306 sq. †.

†**κοτυληδών** (κοτύλη), alleen instrum. = plur. dat. κοτυληδονόφιν, z u i g m o n d j e of -w r a t j e aan de armen der poliepen ε 433.

†**κοτυλ-ήρυτος,** -ον (ἀρύω), m e t n a p-p e n t e s c h e p p e n, d.i. (volg. Aristarch.) i n s t r o m e n, αἷμα (volg. Leaf[2] eig. met bekers geschept en voor den dode geplengd) Ψ 34.

κουλεόν, z. κολεόν.

κούρη (κοῦρος) *a*) m e i s j e B 872, ζ 15, κούρης Χρυσηΐδος A 111; (ten huwelijk gevraagd) meisje σ 279. — *b*) d o c h t e r, κούρη Βρισῆος A 392, Διός β 296, Ἰκαρίοιο α 329, Διὸς γλαυκώπιδι κούρη β 433 (verg. Ω 26). — *c*) j o n g e v r o u w Z 247.

***κούρητες** (κοῦρος, verg. γυμνῆτες, bij γυμνός), j o n g e m a n n e n, ἀριστῆες Παναχαιῶν, Ἀχαιῶν T 193, 248. †.

†**Κουρῆτες** (verg. het vor.), aitolische volksstam, in de buurt van Pleurōn, voeren oorlog met de Aitoliërs I 529 sqq.

κουρίδιος, 3. (κοῦρος), maagdelijk, vand. w e t t i g (verg. Hèr. I 135), ἄλοχος A 114, γυνή ν 45; κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος ο 356; μνηστῆς ἀλόχου . . . κουριδίης Λ 243; ook πόσις E 414, ἀνήρ τ 266; e c h t e l i j k, λέχος O 40; δῶμα τ 580; als subst., e c h t-g e n o o t ο 22.

†**κουρίζω** (κοῦρος), part. -ων, j o n g z ij n χ 185.

†**κουρίξ** (κουρή, haarlok, bij κείρω), adv., b ij d e h a r e n χ 188.

κοῦρος (< *κόρϝος, verw. met κορθύομαι, wat bet. betreft te vergelijken met lat. *adulescens*; = att. κόρος) **1)** j o n g e l i n g, k n a a p O 284, π 247; πρωθῆβαι ϑ 262; (met verachting) κ. νέοι N 95; een nog niet geboren kind Z 59; (flinke) j o n g e m a n, b.v. κοῦροι Καδμείων E 807; κ. θηρητῆρες P 726, κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες τ 141; ook van dienaren bij offers en gastmalen, die van vrije geboorte en vaak van koninklijke afstamming zijn A 470; κούρω (dual. onder invloed van het volgende δύω) δύω καὶ πεντήκοντα ϑ 35. — **2)** z o o n, κ. Ζήθοιο τ 523 (verg. κούρη); omschrijvend, κοῦροι Ἀχαιῶν A 473, ω 54 (verg. υἷες Ἀχαιῶν); hierbij als comp. **κουρότερος,** j o n g e r, ἄνδρες, alleen φ 310, en als subst. Δ 316.

†**κουρο-τρόφος,** 2. (τρέφω), (flinke) j o n g e m a n n e n k w e k e n d, als subst., ἀγαθὴ κ., van Ithakè ι 27.

κοῦφος, -ον, v l u g, l i c h t, alleen plur. neutr. **κοῦφα** als adv., ποσὶ προβιβάς N 158, en comp. **κουφότερον** als adv., κουφότερον μετεφώνεε, verlichter, geruster ϑ 201. †.

***Κόων,** -ωνος, zoon van Antènōr, door Agamemnōn gedood Λ 248, 256, T 53. †.

***Κόως,** acc. Κῶν B 677 (Nck Κόον), eiland (bij de kust van Karië); hierbij adv. **Κόων-δε** (a. l. Κόον-δε), n a a r K. Ξ 255, O 28. †.

κρααίνω, z. κραιαίνω.

κράατα, -τι, -τος, z. κάρη.

κραδαίνω (verw. met lat. *cardo*), z w a a i-e n, alleen pass. praes. part., αἰχμὴ κραδαινομένη N 504, ἔγχος κραδαινόμενον P 524; bovendien **κραδάω,** alleen part. -άων, ἔγχος τ 438 (Od. alleen hier), δόρυ N 583.

κραδίη, z. καρδίη.

κραιαίνω (a. l. **κρᾱαίνω**) en **κραίνω** (volg. sommigen κραιαίνω < *κρασάν-ϳω, verg. gen. κρᾱτός < *κράσατος, en κραίνω < *κράν-ϳω, verg. *cornu*), praes. κραίνουσι, impf. ἐκραίαινεν, aor. imper. κρήηνον, κρηήνατε en κρῆνον, inf. κρηῆναι en κρῆναι, pass. fut. κρανέεσθαι, pass. perf. en plusqpf. κεκρᾱ́ανται, -το **1)** t e n u i t v o e r b r e n g e n, v e r v u l l e n, v e r w e z e n l ij k e n, ἐφετμάς E 508, ἐέλδωρ τινί A 41, γ 418; ἔπος υ 115, verg. I 101; ὄνειροι ἔτυμα κραίνουσιν, βροτῶν ὅτε. . . (a. l. κραίνουσι βροτοῖς, ὅτε. . .), maken (iets) tot werkelijkheid, d.i. worden vervuld τ 567 (verg. Hundt p. 80: «*Es scheint mir keinem Zweifel zu unterliegen, dass wir hier ein Beispiel der mythenbildenden Etymologie haben. Die beiden Verben passen so gut auf den Traum, dass der Gedanke kaum älter sein kann als die Etymologie*»); abs. ε 170 (tegenst. νοῆσαι); pass., οὔ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ κρανέεσθαι I 626. — **2)** van kunstige bewerking van metalen, als afsluiting v e r v a a r d i g e n, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται (-το), de rand is (was) in goud gevat (eig. er aan met goud als afsluiting vervaardigd) δ 132 (616). — **3)** h e e r s e n ϑ 391.

κραιπνός, 3. (miss. verw. met καρπάλιμος), comp. **κραιπνότερος,** s n e l, v l u g, Βορέης ε 385, θύελλαι ζ 171, πόδες ξ 33, πομποί Π 671; comp., t e h a a s t i g, o v e r ij l d, νόος Ψ 590; hierbij adv. **κραιπνῶς** K 162, ϑ 247 (Od. alleen hier); neutr. plur. **κραιπνά** als adv. E 223, ρ 27 (Od. alleen hier).

†**Κρανάη** (κραναός), eiland van onzekere ligging, waarheen Paris het eerst de uit Lakedaimōn geschaakte Helenè brengt Γ 445 (a. l. κραναῇ als adi.).

κραναός, 3., r o t s a c h t i g, epith. van Ithakè α 247, Γ 201 (Il. alleen hier). Wschl. verw. met

κράνεια (verw. met lat. *cornus*), k o r-n o e l j e, *cornus mas*, met rode, eetbare

vrucht, τανύφλοιος Π 767, καρπὸς κρανείης (als varkensvoer) κ 242. †.

†**κρᾱνίον** (verw. met κάρη; volg. Wackern. atticisme i.p.v. κρηνίον), s c h e d e l Θ 84.

†**Κράπαθος** (eiland bij Rhodos, epies voor Κάρπαθος; tw. S c a r p a n t o) Β 676.

κρᾶτα, z. κάρη.

†**κραται-γύαλος** (κραταιός, γύαλον), m e t s t e r k e p l a t e n (z. γύαλον) Τ 361.

†**κραταιίς** (κραταιός), z w a a r t e, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιίς λ 597.

†**Κράταιις** (anderen Κραταιίς), moeder van Skullè μ 124.

κραταιός, 3. (κράτος), s t e r k, g e d u c h t, van perss. ο 242, in 't bijz. van Μοῖρα Ε 83; van een leeuw Λ 119.

†**κραταί-πεδος,** -ον (κραταιός en πέδον), met vaste grond, h a r d, οὖδας ψ 46.

κρατερός, 3., en **καρτερός,** 3. (κράτος), fem. instrum. κρατερῆφι, comp. †**κρατερώτερος** λ 624, s t e r k *a*) van perss., s t e r k, k r a c h t i g, αἰχμητής Γ 179, φάλαγγες Ε 592, Διομήδης Δ 401, πυλάρτης (van Aïdès) Ν 415, Ἔρις Υ 48; als subst. Φ 63; met inf., φῶτας ἐναίρειν Ν 483; m a c h t i g ξ 116, *princeps* ο 534; λέων δ 335. — *b*) van zaken en toestanden, s t e r k, g e w e l d i g, h e v i g, χερσίν δ 288, ὀδοῦσιν Λ 114; βέλος Ε 104, τόξον Θ 279, βιός ω 170; δεσμοί ϑ 336; μένος Κ 479, ἴς Ψ 720, βίη ι 476, πυρὸς κ. μένος λ 220; ἀναγκή Ζ 458; z w a a r, ἄεθλος λ 624; ἔργα Ε 757; ook ἕλκος Π 517; van strijd en oorlog, ὑσμίνη Δ 462, φύλοπις π 268; van zielstoestanden en aandoeningen, πένθος Λ 249, ἄλγεα Β 721, λύσσα Ι 239, δέος ξ 88; k r a c h t i g, ὅρκος Τ 108, μῦθος Π 199; b a r s, μῦθος Α 326; g r i e v e n d, ἐνιπή Ε 492; hierbij adv. **κρατερῶς,** m e t k r a c h t, ἐμάχοντο Μ 152, ἑστάμεναι Λ 410; h e v i g, ἐνεμέσσα Ν 16; m e t g e w e l d, κὰδ δ' ἔβαλε δ 344; m e t k l e m, m e t n a d r u k, ἀγόρευσε Θ 29, verg. Ι 431.

κρατερό-φρων, -ον (φρήν), met sterke geest, o n v e r s a a g d, epith. van Hèraklès Ξ 324, van Odusseus δ 333, ρ 124, van de Dioskoeroi λ 299; ϑήρ Κ 184. †.

κρατερ-ῶνυξ (ὄνυξ), alleen plur. nom. en acc. -υχες, -ας, m e t s t e r k e h o e v e n, ἵπποι Ε 329, ἡμίονοι ζ 253; m e t s t e r k e k l a u w e n, λύκοι κ 218.

κράτεσφι, z. κάρη.

†**κρατευταί,** s t u t t e n, waarop het braadspit rust (volg. Aristarch. stenen, waarop het braadspit gelegd wordt) Ι 214.

κρατέω (κράτος), alleen praes. -έεις enz., s t e r k z i j n Φ 214; d e m a c h t, d e h e e r s c h a p p i j h e b b e n, h e e r s e n, r e g e r e n, abs. Ε 175, ν 275, μέγα κρατέων ἤνασσε, hij was de machtige opperbevelhebber Π 172; met gen., heersen over, gebieden Α 79, 288; zelden met dat. loc., νεκύεσσιν λ 485, verg. π 265.

κρατί, -ός, z. κάρη.

κράτος, -εος, en **κάρτος,** -εος (wschl. verw. met ned. *hard*)) **1)** k r a c h t *a*) (l i c h a a m s) k r a c h t Ι 254, α 70, tegenst. δόλος Η 142; van een adelaar Ω 293, κάρτος ἄριστοι, van paarden γ 370; χειρῶν Θ 226; van ijzer, k r a c h t, h a r d h e i d ι 393. — *b*) m a c h t, g e z a g Μ 214, Π 54, ε 4, κάρτεϊ τε σθένεϊ τε Ο 108; ἐνὶ οἴκῳ α 359. — **2)** o v e r h a n d, o v e r w i n n i n g, ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κ. Α 509, Πυλίοισι ἐγγυάλιξε Λ 753, δώσει ᾧ κ' ἐθέλῃσι φ 280, κεν φέροιτο Ν 486.

κρατύς (κράτος), = κρατερός (verg. γλυκύς en γλυκερός), k r a c h t i g, epith. van Hermès, Ἀργεϊφόντης Π 181, ε 49.

κρέας, τό (skt *kravis-*, lat. *cruor*, verg. ned. *rauw*), plur. nom. κρέα (maar Δ 345 Knight κρέα'), gen. κρεῶν ο 98 (Nck κρέας) en κρειῶν (< κρεέων, Nck κρεάων), dat. κρέασιν, acc. κρέα (κρέα' υ 348, Χ 347; met suniz. ι 237; γ 33 enz. in sommige handschriften κρέατ' i.p.v. κρέα τ'), een stuk v l e e s (verg. σάρξ), sing. alleen ϑ 477, π 443, ρ 344; plur., (s t u k k e n) v l e e s, vooral voor de maaltijd klaargemaakte vleesspijzen Θ 231, α 112.

†**κρεῖον** (anderen κρέϊον, < *κρεϝέϊον; κρέας), v l e e s b a n k, waarop het vlees aan stukken wordt gesneden Ι 206.

†**Κρειοντιάδης** (anderen Κρεϊοντ.), zoon van Kreiōn, L u k o m è d è s Τ 240.

κρείουσα, z. κρείων.

κρείσσων (volg. Wackern. atticisme i.p.v. ion. κρέσσων < *κρέτjων, comp. bij κρατύς) *a*) s t e r k e r, k r a c h t i g e r, m a c h t i g e r Υ 334, χ 353, Α 80; Διός νόος Π 688; ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κ. τε γένηται Γ 71; met dat. instrum., ἔγχει Τ 217, ἀρετῇ τε βίῃ τε Ψ 578; ook met volg. inf. φ 345; b e t e r, alleen κρεῖσσον καὶ ἄρειον ζ 182.

κρείων -οντος (anderen κρεΐων), h e e r s e r, g e b i e d e r, v o r s t, van koningen en goden, vand. vooral van Zeus, ὕπατε κρειόντων Θ 31, α 45, van Agamemnōn Α 102, van Poseidāōn, κ. Ἐνοσίχθων Θ 208, ε 282; παίδων κρειόντων Ω 539; ook van Eteōneus δ 22; hierbij fem. †**κρείουσα** Χ 48 (verg. εὐρυκρείων).

Κρείων, -οντος (verg. het vor.; anderen Κρεΐων) **1)** vader van Megarè, koning van Thèbè λ 269. — **2)** vader van Lukomèdès Ι 84. †.

κρειῶν, z. κρέας.

κρεμάννῡμι (verw. met got. *hramjan,*

kruisigen), alleen fut. κρεμόω(-άω), aor. κρέμασεν, κρεμάσαντες, med. impf. 2 sing. (van **κρέμαμαι**) ἐκρέμω **1)** act., o p h a n g e n, τεύχεα προτὶ νηόν Η 83, κὰδ (adv. of. tm.) δ' ἐκ πασσαλόφι φόρμιγγα ϑ 67 (= 105), σειρὴν ἐξ οὐρανόϑεν Θ 19. — **2)** med., h a n g e n, ὅτε τ' ἐκρέμω Ο 18 (Nab. ὅτε σε κρέμασ' = κρέμασα), ἐν αἰϑέρι ἐκρέμω Ο 21 (Nab. ἐκρέμασ' = ἐκρέμασο). †.

†**κρήγυος,** -ον, v e r s t a n d i g(?) Α 106.

κρήδεμνον (κάρη, δέω) **1)** eig., h o o f d d o e k (volg. Nils. niet muk., maar ontleend aan oosterse volken), grote doek van fijn linnen (λιπαρά, νηγάτεον, λιπαροκρήδεμνος), die hoofd en schouders bedekt en aan beide kanten langs de wangen neerhangt, door de vrouwen gewoonl. gedragen, wanneer zij zich voor enige tijd buiten haar vertrek begeven; bij elke ontmoeting met de vrijers blijft Pènelopeia op de drempel staan ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα (= sing.) α 334 enz.; het κ. van Hèrè Ξ 184, van Leukotheè ε 346 (synoniem κάλυμμα, καλύπτρη). — **2)** overdr. *a*) plur., t i n n e n of b o l w e r k e n, Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα Π 100, λιπαρά ν 388. — *b*) d e k s e l(?) van een vat γ 392.

κρήηνον, z. κραιαίνω.

κρῆϑεν, volg. sommigen abl. bij κάρη, alleen κατὰ κρ., z. ἄκρη.

****Κρηϑεύς,** -ῆος, zoon van Aiolos, echtgenoot van Tūrō, broeder van Salmōneus, vader van Aisōn, Amuthāōn en Fèrès λ 237, 258. †.

***Κρήϑων,** -ωνος, zoon van Dioklès uit Fèrè, broeder van Orsilochos, door Aineiās gedood Ε 542, 549. †.

***κρημνός** (κρέμαμαι), hoge o e v e r(rand) Φ 26; van een gracht Μ 54.

κρῆναι, z. κραιαίνω.

†**κρηναῖος,** 3., b r o n-, νύμφαι κρηναῖαι ρ 240. Van

κρήνη (miss. verw. met du. *rinnen*), plur. gen. κρηνέων (met suniz.) κ 350, w e l, b r o n, ook ombouwd voor algemeen gebruik (f o n t e i n) Β 305, ζ 292, ρ 205. Epitheta: μελάνυδρος, καλλιρέεϑρος, καλλίροος, τυκτή; hierbij adv. †**κρήνην-δε,** n a a r d e b r o n υ 154.

Κρής, alleen plur. Κρητῶν, Κρήτεσσι, K r e t e n z e r s, bewoners van Krètè Β 645, ξ 205.

Κρήτη, bovendien van **Κρῆται** gen. Κρητάων ξ 199, π 62, groot eiland (in de Middellandse Zee, tw. C a n d i a), εὐρεῖα Ν 453, verg. ξ 199, ἑκατόμπολις Β 649, verg. τ 172 sqq.; hierbij adv. †**Κρήτη-ϑεν,** v a n, u i t Kr. Γ 223, †**Κρήτην-δε,** n a a r Kr. τ 186. Verg. ook Μίνως, Ἰδομενεύς.

κρητήρ, -ῆρος, ὁ (κεραίω), m e n g v a t, een op onze terrines gelijkend aarden of metalen vat, meestal met twee oren, waarin men de wijn met water mengt, οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ α 110, κρητῆρα κερασσάμενος μέϑυ νεῖμον ν 50, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο Ι 175; πίνοντες κρητῆρας Θ 232 (verg. onze uitdr. e e n f l e s d r i n k e n); στήσαντο κρητῆρας β 431 (als teken, dat men met drinken begint); vand. ϑεοῖς κρητῆρα στήσασϑαι ἐλεύϑερον Ζ 528; het mengvat staat op een drievoet achter in de mannenzaal, verg. φ 145, χ 341. Epitheta: ἀργύρεος, χρύσεος Ψ 219 (verg. δ 616), λάινος, ἀνϑεμόεις, τετυγμένος, φαεινός.

κρῖ, τό (κρίϑη), alleen nom. en acc., g e r s t, bij 't offeren μ 358 (verg. οὐλαί en οὐλοχύται); als paardenvoer, λευκόν Ε 196, δ 41, εὐρυφυές δ 604.

κρίϑη (verw. met lat. *hordeum*, ned. *gerst*), alleen plur., gen. κριϑῶν Λ 69 (anderen κριϑέων met suniz.), g e r s t, *hordeum vulgare* ι 110, τ 112. †.

†**κρίκε** (klanknab.), aor., k r a k e n Π 470.

†**κρίκος** (verw. met lat. *circus*), j u k r i n g, die over de nagel (ἕστωρ) gelegd wordt; daardoor krijgt het juk de vereiste ligging op de disselboom Ω 272 (verg. Helb.[2] p. 147 sqq.).

κρίνω (verw. met lat. *cerno*, *cribrum*, ned. *rein*), praes., aor. ἔκρῖνε, med. ἐκρίνατο enz., pass. perf. κεκριμένον enz., aor. κρινϑέντε enz., adi. verb. κριτός (z. daar) **I)** act. **1)** s c h e i d e n, s c h i f t e n, καρπόν τε καὶ ἄχνας Ε 501; ἄνδρας κατὰ φῦλα Β 362; vand. o r d e n e n Β 446. — **2)** u i t k i e z e n, u i t l e z e n Ν 129, ἐκ Λυκίης φῶτας Ζ 188, ἀνὰ δῆμον ἀρίστους δ 666; λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας ξ 217; vand. pass. perf. part. **κεκριμένος,** u i t g e l e z e n ν 182; b i j z o n d e r, b e p a a l d, οὖρος Ξ 19, verg. Κ 417. — **3)** b e s l i s s e n, b e s l e c h t e n, νείκεα μ 440; v e l l e n, σκολιὰς κρίνουσι ϑέμιστας Π 387; ook ἔκριναν νεῖκος πτολέμοιο, beslissen σ 264. — **II)** med. *a*) v o o r z i c h u i t z o e k e n, u i t k i e z e n, ἑταίρους δ 408, τριηκόσια Λ 697, κατὰ λαόν Ι 521; κούρω . . . κρινάσϑων (laat men . . ., d.i. laten wij) ϑ 36 (anderen: laten zich afzonderen, d.i. zich gereed houden). — *b*) o n d e r e l k a a r b e s l i s s e n, vooral door de strijd, z i c h m e t e n, *decernere proelio, acie*, Ἄρηϊ Β 385; ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι ω 507; = act. **3**, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται Ἄρηος, wanneer het vuur van A. beslissen zal voor, d.i. tussen de vrijers en ons π 269. — *c*) u i t l e g g e n, ὀνείρους Ε 150.

****κριός** (verw. met κέρας), r a m ι 447, 461. †.

†**Κρῖσα,** stad in Fōkis, ζαθέη B 520.

κριτός (adi. verb. van κρίνω), uitgekozen, uitgelezen H 434, ϑ 258. †.

***κροαίνω** (κρούω), praes. part., stampen, van een paard Z 507, O 264. †.

Κροῖσμος, Trojaan, door Megès gedood O 523.

***κροκό-πεπλος,** 2., met saffraankleurig gewaad, epith. van Ēos Θ 1 (verg. Verg. A. VII 26: *Aurora lutea*, verg. G. I 447).

†**κρόκος** (hebr. *karkōm*), saffraan, *crocus vernus* Ξ 348.

†**Κροκύλεια,** τά (κροκύς, vlok: de kalkstenen lijken op vlokken wol), volg. She. het eilandje Arkoudi, tussen Ithakè en Leukas B 633.

κρόμυον, ui, look, *allium cepa* Λ 630, τ 233. †.

Κρονίδης, zoon van Kronos, Zeus, met en zonder Ζεύς B 375, α 45.

Κρονίων, -ίωνος en Ξ 247, γ 620 -ίονος (oorsprkl. geen patron., volg. Bréal. verw. met κραίνω, = heerser, meester), = het vor. A 528, α 386.

Κρόνος (verg. Κρονίων), Kronos, echtgenoot van Rheiè, vader van Zeus, Aïdès en Poseidāōn O 178, van Hèrè Δ 59; nadat hij onttroond is, wordt hij in de Tartaros geworpen Θ 479, Ξ 203; ἀγκυλομήτης B 205, φ 415 (Od. alleen hier), μέγας E 721.

***κρόσσαι** (verw. met du. über-*ragen*), rand van stenen, die de borstwering draagt(?) M 258, 444. †.

†**κροταλίζω** (κρόταλον, κροτέω), impf. κροτάλιζον, doen rammelen, ἵπποι ὄχεα, de paarden holden met de rammelende wagens voort Λ 160 (verg. κροτέω).

κρόταφος (verw. met κρότος, κροτέω), gewoonl. plur., slaap (van 't hoofd) Δ 502, λ 319.

†**κροτέω** (κρότος, verw. met lat. *crepare*), part. κροτέοντες, doen rammelen, ὑπερώησαν ἵπποι ὄχεα κρ. O 453 (verg. κροταλίζω).

†**Κρουνοί,** wsch. riviertje ten Z. van de Alfeios o 295 (door Monro verplaatst na 297). Verg.

***κρουνός** (κρήνη), bron, καλλίρροος X 147.

†**κρύβδα** (κρύπτω), adv., in 't verborgen, met gen., Διός, buiten weten van Zeus Σ 168.

****κρύβδην,** adv. = κρύβδα λ 455, π 153. †.

κρυερός (κρύος, verw. met κρύσταλλος, lat. *crusta*), alleen gen. -οῖο, eig. (pass.) bevroren, (act.) bevriezend, vand. huiveringwekkend, ijselijk, φόβος N 48, γόος Ω 524, δ 103.

***κρυόεις,** -εσσα (κρύος), = het vor., φόβος I 2, ἰωκή E 730 (verg. ὀκρυόεις). †.

***κρυπτάδιος,** 3. (κρύπτω), verborgen, heimelijk, φιλότης Z 161; κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, heimelijke gedachten koesterend beslissingen nemen A 542. †.

†**κρυπτάζω** (frequent. van κρύπτω, verg. ῥιπτάζω), iter. impf. κρύπτασκε, telkens verbergen, dekken Θ 272.

†**κρυπτός,** 3. (adi. verb. van κρύπτω), geheim Ξ 168.

κρύπτω, praes. κρύπτων, iter. impf. κρύπτασκε Φ 272 (juister te verklaren als impf. bij κρυπτάζω, z. daar), fut. κρύψω, aor. κρύψεν enz., pass. perf. κεκρυμμένον, -α, aor. κρύφϑη *a*) verbergen, schuil houden, τινά Σ 327, λ 244, dikwijls met het bijkomend begrip van bescherming, dekken, τινὰ σάκεϊ Θ 272, κεφαλὰς κορύθεσσιν Ξ 373; ἐν δίνῃσι Φ 239; pass., κρύφϑη ὑπ' ἀσπίδι N 405; σήματα κεκρυμμένα ἀπ' ἄλλων, voor anderen verborgen ψ 110. — *b*) overdr., verbergen, verzwijgen, τινὶ ἔπος δ 350, verg. λ 443.

κρύσταλλος (verg. κρυερός), ijs X 152, ξ 477. †.

****κρυφηδόν** (κρύπτω), adv., in 't verborgen, tegenst. ἀμφαδόν ξ 330 (= τ 299). †.

†**Κρῶμνα** (κρημνός), stad in (het N.W. van) Paflagonië (aan de Zwarte Zee) B 855.

κτάμεν(αι), z. κτείνω; **κτάμενος,** z. κτείνω, ἀρηικτάμενος, δαϊκτάμενος; **κτανέοντα,** z. κτείνω.

κτάομαι, aor. 2. sing. ἐκτήσω(-σα' = -σαο) ω 193, (ἐ)κτήσατο, perf. inf. ἐκτῆσθαι, adi. verb. κτητός (z. daar), (zich) verwerven, krijgen, κτήματα I 400, ἄκοιτιν ω 193; aanschaffen, kopen, οἰκῆας ξ 4, verg. 450; ook τινί (dat. comm.) τι υ 265; perf., bezitten I 402.

κτέαρ, -ατος, τό (κτάομαι), alleen plur. dat. κτεάτεσσιν, bezittingen, have, middelen E 153, α 218, 430.

κτεατίζω (κτέαρ), aor. κτεάτισσα enz., verwerven, πολλά τ 147, ἀγρόν ω 207; δουρί Π 57 (verg. I 343).

Κτέατος (κτάομαι), zoon van Aktōr, vader van Eurumachos, tweelingbroeder van Eurutos B 621, N 185; zoon van Poseidāōn, verg. N 206 sq. †.

κτείνω (verw. met att. καίνω), praes. κτείνεις enz., impf. κτεῖνε, ἔκτεινον en κτεῖνον, iter. κτείνεσκε, fut. κτενέω, -εις, -ει en κτενεῖ, inf. κτενέειν, part. κτανέοντα Σ 309 (Cob. κτενέοντα, verg. ook κατακτείνω), aor. I κτεῖνας, ἔκτεινε enz., coni. κτείνω(μι) enz., aor. II ἔκτανον, κτάνον enz., bovendien ἔκτα,

1. plur. ἔκταμεν, 3. plur. ἔκταν, coni. 1. plur. κτέωμεν χ 216 (met suniz.; Weckl. κτέομεν, L. Meyer κτάομεν), inf. κτάμεναι, pass. praes. κτείνονται enz., impf. κτείνοντο, aor. 3. plur. ἔκταθεν, med. aor. II (met pass. bet.) κτάσθαι O 558, part. κτάμενον, d o d e n, τινά, vooral in de slag α 39, Λ 672; νεκρόν, τὸν ἔκταν' 'Αχιλλεύς Ω 151; zelden van het doden of slachten van een dier O 587, μ 379;van een adelaar, ἔκτανε χῆνας τ 543; med. en pass., τινί, door iem., alleen E 465 (v. L. ἀγαυόν i. p. v. 'Αχαιοῖς); ὑπό τινι Π 491; βοὸς ἶφι κταμένοιο Γ 375; μετὰ κταμένοισι νέκυσσι χ 401; κταμένης ἐλάφοιο Π 757; ἐν ὑσμίνῃ λ 417.

*__κτέρας,__ τό, b e z i t t i n g, sing. alleen nom. en acc. K 216, Ω 235; plur. acc. **κτέρεα,** gen. κτερέων, d o d e n g a v e n (den gestorvene werden bij een eervolle begrafenis zijn liefste bezittingen in het graf medegegeven, in Il. en Od. met hem verbrand, verg. Z 418, X 512, Ψ 171 sqq., λ 74), vand. κτέρεα (acc. van de inhoud) κτερεΐζειν, iemand de laatste eer bewijzen Ω 38, α 291; κ' ἔλαχον κτερέων, een eervolle begrafenis deelachtig worden ε 311. Verg. θάπτω en het volg.

κτερίζω (κτέρας), fut. κτεριῶ(-ίσω) enz., aor. κτερίσειεν, -σαιεν(-σειαν), bovendien van **κτερεΐζω** imper. κτερέϊζε, inf. -ιζέμεν, fut. κτερεΐξω, aor. inf. -ίξαι, d o d e n g a v e n d o e n t o e k o m e n, vand. d e l a a t s t e e e r b e w i j z e n, p l e c h t i g b e g r a v e n, met en zonder κτέρεα (z. daar) Λ 455, Ω 657 (verg. 664—666), β 222; ἑταῖρον ἀέθλοισι Ψ 646.

κτῆμα (κτάομαι), het v e r w o r v e n e, b e z i t t i n g, sing. alleen ο 19; plur., b e z i t t i n g e n, h a v e, s c h a t t e n Γ 72, α 375, δ 127.

†**Κτήσιος** (κτάομαι), zoon van Ormenos, vader van Eumaios uit Surië ο 414.

**__Κτήσ-ιππος__ (κτάομαι), zoon van Poluthersès uit Samè, een der vrijers van Pènelopeia υ 288, χ 279.

κτῆσις, -ιος (κτάομαι), het verwerven, concr. b e z i t t i n g, h a v e, alleen sing. E 158, δ 687.

†**κτητός,** 3. (adi. verb. van κτάομαι), t e v e r w e r v e n, τρίποδες I 407 (verg. δουρι-κτητός).

*__κτίδεος,__ 3. (κτίς = ἰκτίς), v a n w e z e l- of m a r t e r v e l, κυνέη K 335, 458. †.

κτίζω (miss. verw. met lat. *situs*), alleen aor. ἔκτισαν, κτίσσε, s t i c h t e n, Δαρδανίην Y 216, Θήβης ἕδος λ 263 (verg. ook ἐυ-κτίμενος en ἐύ-κτιτος). †.

*__κτίλος__ (eig. adi., = zacht, tam, verw. met κτίζω), r a m Γ 196 N. 492. †.

†**Κτιμένη,** dochter van Lāertès, zuster van Odusseus ο 363.

κτίμενος, κτιτός, z. ἐυκτ.

κτυπέω, praes. -έει, -έων, -έουσαι, aor. ἔκτυπε en κτύπε, d o f k l i n k e n, k r a k e n, κτυπέει ὕλη N 140, δρύες μεγάλα (acc. van de inhoud) κτυπέουσαι πῖπτον Ψ 119; van Zeus, d o n d e r e n, Ζεὺς ἔκτυπε, met μέγα, (μάλα) μεγάλα, σμερδαλέα O 377, P 595, H 479. Van

κτύπος (miss. verw. met τύπτω), d o f f e k l a n k, g e k l o p, g e s t a m p, ἵππων K 532, ποδοῖιν π 6, verg. T 363; r u m o e r van strijdenden M 338, verg. φ 237; het d o n d e r e n van Zeus O 379.

†**κύαμος** (κυέω), b o o n, *vicia faba,* μελανόχροες N 589.

κυάνεος, 3. (κύανος) *a*) v a n (b l a u w) g l a s of s m a l t, κάπετος Σ 564, δράκοντες Λ 26, verg. 39. — *b*) d o n k e r- (b l a u w), ὀφρύες A 528, γενειάδες π 176, κάλυμμα κυάνεον, τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος Ω 94, γαῖα μ 243, νεφέλη Y 418; Τρώων νέφος Π 66, verg. φάλαγγες Δ 282. (ῡ metri causa, verg. ἀθάνατος).

†**κυανό-πεζα** (κύανος; verg. ἀργυρόπεζα), m e t d o n k e r(b l a u w) e p o t e n, τράπεζα Λ 629. (ῡ metri causa, verg. ἀθάνατος).

†**κυανο-πρῴρειος,** 2., plur. acc. -ους, en **κυανό-πρῳρος,** 2. (πρῴρη), alleen gen. -οιο, met d o n k e r(b l a u w) e v o o r s t e v e n, νέας γ 299, νεός O 693, ι 539 (Cob. houdt -πρώειρος, W. Schulze -πρώαιρος voor de juiste vorm).

κύανος, blauw g l a s of s m a l t (namaak *lapis lazuli*), θριγκὸς κυάνοιο η 87, μέλας Λ 24, 35 (verg. Helb.[2] p. 100 sqq., 320, 382 sqq.). †.

κυανο-χαίτης en **κυανοχαῖτα** (χαίτη), voc. -χαῖτα O 174, m e t d o n k e r- (b l a u w) e of b l a u w z w a r t e h a r e n, epith. van Poseidāōn N 563, γ 6; ook als subst. Y 144; ook ἵππος Y 224. (ῡ metri causa, verg. ἀθάνατος).

†**κυαν-ῶπις,** -ιδος (ὤψ), m e t d o n k e r(b l a u w) e o g e n, epith. van Amfītrītè μ 60.

†**κυβερνάω,** aor. κυβερνῆσαι, s t u r e n, νῆα γ 283.

†**κυβερνητήρ,** -ῆρος (κυβερνάω; hiervan lat. *gubernator*) θ 557 en **κυβερνήτης,** -εω (met suniz.) μ 412 (Fick κυβερνήταο κάρη i. p. v. κυβερνήτεω κεφαλήν), s t u u r m a n T 43, γ 279.

*__κυβιστάω__ (κύβη, hoofd), praes. κυβιστᾷ, impf. κύβιστων(-αον), b u i t e l e n, d u i k e l e n Π 745, 749; ook van de angstig heen en weer zwemmende vissen in de brandende Xanthos Φ 354. †.

κυβιστητήρ, -ῆρος (κυβιστάω), d u i k e-

laar Π 750 (volg. anderen hier: duiker), Σ 605, δ 18. †.

κῡδαίνω (κῦδος), praes. κυδαίνων, impf. κύδαινε, -ον, aor. κύδηνε, inf. κυδῆναι **1)** luister of schoonheid verlenen, τινά π 212 (tegenst. κακῶσαι), Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε Ε 448; verheugen, θυμὸν ἄνακτος ξ 438. — **2)** roem verlenen, d.i. eren, onderscheiden, τινά Κ 69 enz.

κῡδάλιμος (κῦδος), luisterrijk, beroemd, fier, epith. van helden Δ 100, γ 219; ook Σόλυμοι Ζ 184, ἀνέρε Ρ 378; κ. κῆρ Κ 16, φ 247; van een leeuw Μ 45.

***κῡδάνω** (κῦδος, verg. κυδαίνω), praes. -ει, impf. ἐκύδανον **1)** intr., fier, vol zelfvertrouwen zijn Υ 42. — **2)** tr., luister verlenen, eren, τινά Ξ 73. †.

***κῡδι-άνειρα** (κῦδος, ἀνήρ), adi. fem., mannen luisterverlenend, beroemd makend (volg. Wackern. van κυδρός, eig. «*mit sich auszeichnenden Männern*»), μάχη Δ 225, ἀγορή Α 490 (verg. Ι 441).

***κῡδιάω** (κῦδος), part. κυδιόων(-άων), -όωντες(-άοντες), intr., fier zijn, pralen Β 579, Φ 519; ook van een paard Ζ 509, Ο 266 (verg. Boas, Weekbl. v. Gymn. en M. Ond. 1914, no. 50 p. 1548 sqq.). †.

κύδιστος, z. κυδρός.

***κυδοιμέω,** impf. κυδοίμεον, fut. -ήσων **1)** intr., een paniek veroorzaken Λ 324. — **2)** tr., ἡμέας, onder ons Ο 136. †. Van

***κυδοιμός** **1)** opschudding, paniek Λ 52, Σ 218. — **2)** gepersonifieerd, Κυδοιμός, als verwekster van paniek Ε 593, Σ 535.

κῦδος, τό, dat. -εϊ, luister, κύδεϊ γαίων Α 405, Ε 906; roem, eer, τιμὴν μεγάλην καὶ κ. Π 84, κ. τε καὶ ἀγλαΐη ο 78, τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος 'Αχαιῶν ἔπλετο Ν 676; Νέστορι κῦδος ὄπαζε γ 57; concr., waarin men zijn eer stelt, waarop men fier is, trots, eer Χ 345, verg. Δ 145; bij 't aanspreken, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, van Odusseus Ι 673 en Nestōr γ 79.

κῡδρός, 3. (κῦδος), luisterrijk verheven, fier, alleen κυδρὴ παράκοιτις, van Hèrè Σ 184, van Lètō λ 580, van een stervelinge ο 26; hierbij sup. **κύδιστος,** alleen voc. en fem. sing. nom., epith. van Zeus Β 412, Agamemnōn Β 434, λ 397 en Athènè Δ 515, γ 378.

****Κύδωνες,** volksstam aan de Iardanos, op (de noordwestkust van) Krètè γ 292, τ 176. †.

***κυέω** (verw. met skt *śvāyati,* zwellen, lat. *cavus, inciens,* drachtig), praes. κυέουσαν, impf. ἐκύει, zwanger zijn van, met acc., ἐκύει υἱόν Τ 117; van een merrie, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν Ψ 266. †.

κύθε, z. κεύθω.

****Κυθέρεια,** epith. van Afrodītè, naar het eiland Kuthèra θ 288, σ 193. †.

Κύθηρα, -ων (vóórgr. naam), eiland bij (de lakon. kust, ten Z.W. van) Kaap Maleia, tw. Cerigo (in O denkt v. L. aan de att. deme Kuthèros) Ο 432, ι 81; hierbij adv. **Κυθηρόθεν,** van, uit K. Ο 438; adi. **Κυθήριος,** uit K., op K. geboren Κ 268, Ο 431. †.

κυκάω, part. κυκόωντι(-άοντι), impf. ἐκύκα, aor. κύκησε, pass. part. κυκώμενος enz., aor. κυκηθήτην, -ησαν *a)* roeren, mengen Ε 903, ἐν τῷ κύκησε .... οἴνῳ, daarin maakte zij een mengsel met wijn Λ 638, ἐν τυρὸν οἴνῳ, zij mengde kaas in κ 235. — *b)* overdr., pass. aor., in beroering of verwarring geraken, ontstellen, κυκήθησαν Τρῶες Σ 229; van paarden, schichtig worden Λ 129; praes., van een rivier en golven, koken Φ 235, 240, μ 238.

κυκεών (κυκάω), alleen acc. κυκεῶ en κυκειῶ (beter **κυκήω**), mengsel, mengdrank, bereid uit gerst, kaas en wijn Λ 624, 641; Kirkè voegt er nog honig bij κ 234, 316; κ 235 en 290 σῖτος genoemd.

†**κυκλέω,** aor. coni. κυκλήσομεν, rijden, νεκροὺς βουσί Η 332. Van

κύκλος (geredupl., verw. met πέλομαι, verg. ook skt *cakrā-,* rad, ned. *wiel*), plur. κύκλοι en κύκλα **1)** kring, κύκλῳ, in de rondte θ 278. — **2)** concr. *a)* omtrek, rand, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμείας χρυσείῃς ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, van binnen naaide hij talrijke lagen van leder met doorlopende gouddraden langs de rand (nl. der lagen) Μ 297 (volg. de verklaring van Reich.[2] p. 25). — *b)* plur., concentrisch om elkaar lopende kringen op de oppervlakte van een schild Λ 33. — *c)* plur., op elkaar liggende lagen (de binnenste van leder, de buitenste van brons) van het schild Υ 280. — *d)* wiel Ψ 340; plur. κύκλα Ε 722, Σ 375. — **3)** overdr., halfronde ruimte, waar de rechters zitten, ἱερός Σ 504; door mensen gevormde kring, δόλιος, van jagers δ 792.

***κυκλό-σε** (κύκλος), adv., tot, in een kring Δ 212, Ρ 392. †.

κυκλο-τερής (κύκλος en τείρω), alleen neutr. -ές, eig. rond gedraaid, vand. in 't alg. rond, ἄλσος ρ 209; κυκλοτερὲς τόξον ἔτεινε (prolept.) Δ 124. †.

Κύκλωψ, -ωπος (κύκλος en ὤψ), Polufèmos α 69 enz., éénogig ι 397, zoon van Poseidāōn α 69, λ 103, voornaamste der **Κύκλωπες,** wild volk van reuzen, verachters der goden ι 275, in verband met de

Faiëkes en Giganten genoemd ζ 5, η 206; lateren zoeken hun woonplaats op de oostkust van Sicilië, bij de Etna (verg. Thoek. VI 2, 1), Bér. bij Cumae in Campanië (zij zijn volg. hem eig. kraters in de Campi Phlegraei, Polufèmos de krater Solfatare).

***κύκνος** (verw. met lat. *canere* en ned. *hoen*), z w a a n, δουλιχόδειρος B 460, O 692. †.

κυλίνδω (κυλλός, verdraaid, miss. verw. met lat. *curvus*), act. praes., pass. praes., impf. (ἐ)κυλίνδετο, aor. κυλίσθη) **1)** act., r o l l e n, w e n t e l e n, w e n t e l e n d v o o r t b e w e g e n, met acc., van golven ξ 315; ὀστέα α 162; van de wind, κῦμα ε 296; overdr., πῆμά τινι P 688. — **2)** pass., (v o o r t)r o l l e n, z i c h w e n t e l e n *a*) eig. van een steen N 142, van een afgeworpen helm Π 794, van een romp Λ 147; van golven ι 147; van een gewond paard, περὶ χαλκῷ Θ 86; van mensen, als uitdrukking der hevigste droefheid, κατὰ κόπρον X 144, verg. δ 541. — *b*) overdr., νῶιν πῆμα κυλίνδεται, rolt (als een golf) op ons aan Λ 347, verg. β 163, πήματος ἀρχὴ Τρωσί ϑ 81.

†Κυλλήνη, gebergte in (het N. van) Arkadië B 603.

Κυλλήνιος (Κυλλήνη) **1)** bijnaam van Hermès naar het gebergte Kullènè, waar hij geboren is ω 1. — **2)** u i t K u l l è n è, stad in Èlis O 518. †.

***κυλλο-ποδίων** (*κυλλό-πους, van κυλλός, verg. κυλίνδω, en πούς), alleen sing. nom. en voc., m e t h o r r e l v o e t e n, Ἥφαιστος Σ 371, Y 270, Φ 331. †.

κῦμα (κυέω), het gezwollene, g o l f O 381, ε 393 enz.; vaak collectief = plur., g o l v e n (zowel van de zee als van een rivier) A 481, ε 451 enz.; κύματα παντοίων ἀνέμων, door allerlei winden opgezweept B 396; κύματος ἐξαναδὺς τά τ' ἐρεύγεται (constructio κατὰ σύνεσιν) ε 438. Epitheta: μέλαν, κελαινόν; ἀνεμοτρεφές, λάβρον, μακρόν, μέγα, πηγόν, τρόφι, τροφόεν; κυκώμενον, κωφόν, παφλάζον, πορφύρεον, ῥόθιον; κατηρεφές, κυρτόν, φαληριόωντα; ἀλεγεινόν, ἀργαλέον, δεινόν.

κῡμαίνω (κῦμα), g o l v e n, alleen part. acc., πόντον κυμαίνοντα δ 425, Ξ 229 (Il. alleen hier).

***κύμβαχος** (verw. met κύμβη, hoofd) **1)** adi., h a l s o v e r k o p E 586 (verg. ἀνακυμβαλιάζω). — **2)** subst., = ἀκροτάτη κόρυς, t o p v a n d e h e l m O 536. †.

†κύμινδις, acc. -ιν, vogelsoort (volg. Aristot., de animal. hist. IX 12 p. 615*b*, ion. benaming van een donkere spichtige vogel, zo groot als een ἱέραξ φασσοφόνος) Ξ 291 (z. χαλκίς).

†Κῡμο-δόκη (κῦμα en δέκομαι), een van Nèreus' dochters Σ 39.

†Κῡμο-θόη (κῦμα en θοός), een van Nèreus' dochters Σ 41.

***κυνά-μυια,** ἡ, h o n d s v l i e g, scheldwoord (verg. κύων **2,** μυῖα eind) Φ 394, 421 (a. l. κυνόμυια).

κυνέη (nl. δορή), hondenvel, daarvan vervaardigde k a p, s t o r m h o e d en in 't alg. h e l m (verg. κόρυς) H 182, κ 206; versierd met evertanden, z. ὀδών; Ἄϊδος (verg. de „Tarnkappe") E 845; m u t s, αἰγείη ω 231. Epitheta: κτιδέη, ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον (= καταῖτυξ) K 257, χαλκήρης, χαλκοπάρῃος, πάγχαλκος, χρυσείη, ἱπποδάσεια, ἵππουρις, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τετραφάληρος.

†κύνεος (κύων), honds, o n b e s c h a a m d I 373.

κυνέω, impf. κύνεον, -ει(-ε'), aor. κύσα, ἔκυσ(σ)ε, κύσ(σ)ε, k u s s e n, υἱόν Z 474, κεφαλήν τε καὶ ὤμους φ 224, ἄρουραν ν 354; ook met dubb. acc., κύσσε μιν κεφαλήν π 15.

†κυν-ηγέτης (κύων, ἡγέομαι), eig. hondendrijver, vand. j a g e r, plur. κυνηγέται ι 120.

[**†κυνθάνω** (κεύθω), impf. ind. ἐκύνθανον, v e r b o r g e n h o u d e n Γ 453 (zo Nab. i. p. v. ἐκεύθανον; Heyne ἔκευθον ἄν)].

κυνό-μυια, z. κυνάμυια.

†κυνο-ραιστής (ῥαίω; verg. θυμο-ρραιστής), plur. gen. -έων, h o n d s l u i s ρ 300.

†Κῦνος, (haven)stad der opoentische Lokriërs B 531.

κύντερος (κύων), comp., h o n d s e r, alleen neutr. -ον, v e r m e t e l e r, d r i e s t e r η 216, Θ 483; sup. **†κύντατος,** ὅ τι κύντατον ἔρδοι K 503.

†κυν-υλαγμός (κύων, ὑλάσσω), h o n d e n g e b l a f Φ 575 (zo Zènod., κυνυλαγμόν i. p. v. κεν ὑλαγμόν).

†κυν-ώπης (ὤψ), voc. κυνῶπα, met hondenogen, d.i. o n b e s c h a a m d, v e r m e t e l A 159 (verg. 225 en κύων **2**); hierbij fem. **κυνῶπις,** -ιδος, van Helenè Γ 180, δ 145, Afrodītè, Hèrè en Klutaimnèstrè.

†Κυπαρισσήεις, -εντος, stad in Èlis B 593.

†κυπαρίσσινος, v a n c y p r e s s e n h o u t ρ 340. Van

κυπάρισσος (vóór-gr.), c y p r e s, *cypressus sempervirens*; εὐώδης ε 64.

†Κυπάρισσος (z. het vor.), stad in Fōkis (op de Parnèsos) B 519.

κύπειρον, c y p e r g r a s, *cyperus longus* Φ 351; als paardenvoer δ 603. †.

κύπελλον (miss. verw. met lat. *cupa*, ned. *hoop, heuvel*), b e k e r A 596, α 142; = δέπας, verg. Ω 285 met 305; gewoonl. χρύσεια.

***Κύπρις** (= Κυπρογένεια; Κύπρος), acc. Κύπριδα en Κύπριν E 330 (v. L. Κύπριδ'), K u p r i s, bijnaam van Afrodītè, alleen E (verg. ϑ 362 sq.).

****Κύπρος,** (vruchtbaar) eiland (in het O. van de Middellandsche Zee), zetel van de Afrodītèdienst ϑ 362; rijk aan metalen, verg. Λ 21, ook Τεμέσῃ; hierbij adv. †**Κύπρον-δε,** n a a r K., πεύϑετο μέγα κλέος (praegnant) Λ 21.

κύπτω, alleen aor. κύψει'; -ας, -αντι, b u k k e n Δ 468, λ 585.

†**κύρμα** (κύρω), alleen sing. nom. en acc., vondst, p r o o i, κυσὶ κ. γενέσϑαι P 272, verg. ο 480; verder met ἕλωρ, b.v. ϑήρεσσι ἕλωρ καὶ κ. γένωμαι ε 473.

***κυρτός,** -όν (verw. met lat. *curvus*), k r o m, g e b o g e n, g e w e l f d, κῦμα Δ 426, verg. N 799; ook ὤμω B 218. †.

†**κυρτόω** (κυρτός), pass. aor. κυρτωϑέν, k r o m m e n, w e l v e n, κῦμα κυρτωϑέν λ 244.

***κύρω,** impf. κῦρε, aor. κύρσας, med. praes. κύρεται, t o e v a l l i g o p iets s t o t e n, o p iets s t u i t e n, iem. of iets o n t m o e t e n, ἅρματι, in botsing komen met Ψ 428; ἐπὶ σώματι κύρσας, van een leeuw, die het lijk van een pas gedood dier vindt Γ 23; αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε δουρὸς ἀκωκῇ, altoos mikte hij met de punt van de lans op Ψ 821; med., κακῷ κύρεται, ontmoet hij Ω 530. †.

κύσσε, z. κυνέω.

***κύστις,** alleen acc. -ιν, b l a a s E 67, N 652. †.

†**Κύτωρος,** stad in (het N.W. van) Paflagonië (aan de Zwarte Zee) B 853.

†**κῡφός** (verw. met κύπτω), g e b o g e n, γήραϊ β 16.

†**Κύφος,** stad (in Perrhaibia, in 't N.O. van Thessalië) B 748.

κύων, ὁ en ἡ (skt *śvā́*, lat. *canis*, ned. *hond*), gen. κυνός enz., plur. dat. κύνεσσι en κυσί **1)** h o n d, dikwijls plur. als roofdieren, die op lijken azen, b.v. ἑλώρια κύνεσσι οἰωνοῖσί τε A 4, verg. γ 259 enz., als fem., νέκυν Τρῳῇσι κυσὶ δοίη P 127; κύνες ϑηρευταί Λ 325, τραπεζῆες ρ 309; Argos, de jachthond van Odusseus ρ 291 sqq.; herdershonden Σ 578, ξ 21; de honden van Odusseus bemerken de aanwezigheid van Athènè π 162; de wachthonden van Alkinoos η 91 sqq. (Pottier, bij Perrot et Chipiez p. 670, vermoedt dat deze honden en de hond τ 228 hun ontstaan te danken hebben aan verkeerd begrepen oosterse kunstwerken, die in werkelijkheid leeuwen of panters voorstelden); κύων 'Αΐδαο, de hond van Aïdès, bij lateren Kerberos Θ 368, λ 623; κύν' 'Ωρίωνος, h o n d s s t e r X 29. Epitheta: ἀργός (πόδας ἀργός), ἀργίπος, ταχύς, ἀργιόδους, καρχαρόδους, ὑλακόμωρος. — **2)** overdr., als scheldwoord (men denke aan de honden die op lijken azen), ter aanwijzing van schaamteloosheid en vermetelheid; zo gebruikt Helenè het van zich zelve Z 344, voorts vindt men het van de meiden van Odusseus σ 338, δμῳάς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας τ 154; Īris noemt Athènè aldus Θ 423, Hèrè Artemis Φ 481; Achilleus scheldt Agamemnōn κυνὸς ὄμματ' ἔχων A 225 (verg. κυνώπης), Melanthios Eumaios κ. ὀλοφώια εἰδώς ρ 248, Menelāos de Trojanen κακαὶ κύνες N 623; Hektōr wordt κύων λυσσητήρ genoemd Θ 299. — **3)** z e e-h o n d μ 96.

κῶας, τό (verw. met κεύϑω en κύτος), plur. nom. κώεα, dat. κώεσιν, v a c h t, vooral schapevacht om op te zitten of te liggen I 661 (Il. alleen hier), οἰῶν υ 3, μαλακόν γ 38.

†**κώδεια,** ἡ, m a a n k o p, p a p a v e r-b o l Ξ 499.

κωκῡτός *a*) g e j a m m e r, g e w e e-k l a a g X 409, 447. — *b*) als nom. propr. **Κώκυτος,** rivier in de onderwereld κ 514. †. Van

κωκύω (verw. met ned. *huilen*), praes., impf., aor. κώκῡσε, κωκύσασα, j a m m e-r e n, w e e k l a g e n, altijd van vrouwen Σ 37, β 361, κλαῖον καὶ ἐκώκυον τ 541; tr., w e e k l a g e n o m, τινά ω 295.

†**κώληψ,** -ηπος (κῶλον en ἅπτω), k n i e-h o l t e Ψ 726.

κῶμα (κεῖμαι), s l a a p, alleen μαλακόν Ξ 359, σ 201. †.

†**Κῶπαι,** stad in Boiotië (aan de noordkant van het meer Kōpāis) B 502.

κώπη (verw. met lat. *capio*, ned. *heft*), h e f t, in 't bijz. *a*) g e v e s t van een zwaard, ἀργυρέη A 219, ϑ 403. — *b*) handvat van een roeiriem, vand. r o e i r i e m ι 489, μ 214. — *c*) h a n d v a t van een sleutel, ἐλέφαντος φ 7.

***κωπήεις,** -εν (κώπη), m e t e e n (m o o i b e w e r k t) g e v e s t, ξίφος Π 332, Υ 475, φάσγανον Ο 713. †.

****κώρυκος,** l e d e r e n b u i d e l, k n a p z a k ε 267, ι 213. †.

Κῶν, z. Κόως.

κωφός, 3. (verw. met κηφήν, hommel), niet-werkend, d.i. **1)** o n s c h a d e l i j k, βέλος Λ 390. — **2)** g e l u i d l o o s, κῦμα (van de deining vóór het losbarsten van de storm) Ξ 16. — **3)** niet-reagerend, g e-v o e l l o o s, γαῖα Ω 54. †.

Λ.

λᾶας, ὁ (verw. met att. λεύω, ned. *lei*), gen. λᾶος, dat. λᾶϊ, acc. λᾶαν, dual. λᾶε, plur. gen. λάων, dat. λάεσσι, s t e e n Γ 12,

ν 163, ook als wapen in de strijd (verg. χερμάδιον) Γ 80, Δ 521; rotsblok, waarmee Polufèmos werpt ι 537; ook van een stenen diskos ϑ 192; plur., stenen, waarmede de markt der Faiëkes geplaveid is ζ 267.

†**Λάᾱς,** acc. Λάαν, stad in Lakedaimōn B 585.

†**λαβρ-αγόρης** (λάβρος, ἀγορεύω), o n b e s u i s d of v o o r b a r i g i n h e t s p r e k e n Ψ 479.

***λαβρεύομαι,** allen praes. λαβρεύεαι, o n b e s u i s d of v o o r b a r i g s p r e k e n Ψ 474; ook met μύθοις Ψ 478. †. Van

λάβρος, -ον (λάζομαι), sup. †**λαβρότατος,** h e f t i g, h e v i g, o n s t u i m i g, ζέφυρος B 148, οὖρος ο 293, κῦμα Ο 625, ποταμός Φ 271; van de regen, λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς Π 385. †.

λαγχάνω (miss. verw. met ned. er-*langen*), impf. (ἐ)λάγχανον, aor. II ἔλαχον, λάχον enz., coni. 3. sing. λάχῃ(σι), inf. λαχεῖν, part. λαχών, -όντα, (met causat. bet.) λελάχητε, -ωσι, perf. λελόγχᾱσι λ 304 (Eustath. λελόγχᾱσ') **1)** (d o o r h e t l o t) k r ij g e n *a*) met acc., γέρας Δ 49, πολλά ξ 233, ἀπὸ ληΐδος αἶσαν ε 40, verg. Σ 327, οὐρανόν Ο 192; Κὴρ λαγχάνει τινὰ γιγνόμενον, K. krijgt iem. bij zijn geboorte Ψ 79 (verg. κήρ **1**); ook κλήρῳ Ψ 862; met inf. Ψ 356; abs., (d o o r h e t l o t) tot iets b e s t e m d of a a n g e w e z e n w o r d e n, ὅς κε λάχῃσι Η 171, verg. 179, Ψ 354, ι 334; πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι, kregen hun plaats K 430; ἐς δὲ ἑκάστην (nl. νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγες, op elk schip kwamen ι 160; perf., gekregen hebben, g e n i e t e n, τιμήν λ 304. — *b*) met gen., δώρων Ω 76, verg. ε 311. — **2)** causat., iem. iets d e e l a c h t i g d o e n w o r d e n, πυρός με θανόντα Η 80, verg. Ο 350, Ψ 76.

λαγωός (volg. Schwyzer eig. = slapoor, van λαγ-αρός, verg. λήγω, en οὖς; = att. λαγώς), h a a s K 361, X 310, ρ 295. †.

Λᾱ-έρκης, -εος (λαός en ἕρκος) **1)** Murmidoniër, zoon van Haimōn, vader van Alkimedōn Π 197, P 467. — **2)** kunstenaar in Pulos, χρυσοχόος γ 425. †.

λαερός, z. λαρός.

****Λᾱ-έρτης,** -ᾱο en -εω (met suniz., anderen Λαέρτα'; λαός en ἔρομαι = ὁρμάομαι, verg. ὀρέομαι), zoon van Arkeisios, vader van Odusseus, koning op Ithakè (als zodanig veroverde hij, heersend over de Kefallènes, Nèrikos ω 377), leeft als grijsaard in de eenzaamheid op het land (volg. Bér. ten noorden van de stad, niet op de weg tusschen de stad en de hut van Eumaios) λ 187 sqq., π 135—153, ω 219 sqq. (volg. v. Hille werd hij op zachtzinniger wijze dan Laïos en andere koningen, die niet meer over voldoend koningsmana beschikten, ter zijde geschoven); hij strijdt nog samen met zijn teruggekeerden zoon (het wederzieu ω 226 sqq.) tegen de bewoners van Ithakè ω 498.

Λᾱερτιάδης, -εω (met suniz., anderen -ᾱ'), zoon van Lāertès = O d u s s e u s B 173, ε 203.

λάζομαι (verg. λαμβάνω), alleen impf. (ἐ)λάζετο en opt. 3. plur. λαζοίατο, n e m e n, g r ij p e n, v a t t e n, ἔγχος Θ 389, ἡνία χερσί γ 483; ἀγκὰς θυγατέρα Ε 371; γαῖαν ὀδάξ B 418; overdr., μῦθον πάλιν, terugnemen Δ 357, ook zijn gedachte niet uitspreken, zich bedenken ν 254.

†**λαθι-κηδής** (λήθω, κῆδος), v e r d r i e t s t i l l e n d, μαζός X 83.

λάθρῃ (λήθω), adv., i n h e t v e r b o r g e n, h e i m e l ij k B 515, ο 430; λ. γυῖα βαρύνεται, o n g e m e r k t Τ 165; met gen., λάθρῃ τινός, buiten iems weten Ε 269.

****λᾶιγξ,** ἡ (demin. van λᾶας), alleen plur. λάιγγες en -ας, s t e e n t j e ε 433, ζ 95. †.

λαῖλαψ, ἡ, alleen dat. -απι, acc. -α, s t o r m (v l a a g), o r k a a n Λ 306, ι 68; verbonden met ἄνεμος P 57, ζέφυρος μ 408, Βορέης ι 68; λαίλαπι ἶσος, van helden en Arès Λ 747, Υ 51. Epitheta: βαθεῖα, ἐρεμνή, θεσπεσίη, κελαινή, μεγάλη, πολλή.

λαιμός (λαμός), k e e l N 388, κ 15 (Od. alleen hier).

†**λᾱίνεος** (X 154) en **λάινος**, -ον (λᾶας), s t e n e n, οὐδός Ι 404, ἀμφιφορῆες ν 106; χιτών (z. daar en ἕννυμι **2**); πάντῃ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ λάινον Μ 178 (Bentl. δήιον).

***λαισήιον,** τό (miss. verw. met λάσιος), alleen plur. -ια, volg. Reich.[2] p. 50 sqq. protoype van het mukeense schild (verg. σάκος), o n g e l o o i d e h u i d e n, op de rug afhangend en onder de kin vastgemaakt, die zo nodig naar voren gedraaid en door de linkerhand bij wijze van s c h i l d gebruikt kunnen worden; wapen van den gemenen man en den boogschutter, alleen πτερόεντα (z. daar) Ε 453, Μ 426 [verg. Γ 17, K 333 sq.(?), ook αἰγίς en Helb.[2] p. 329]. †.

****Λαιστρῡγόνιος,** 3., l a i s t r u g o n i s c h, Λαιστρυγονίη Τηλέπυλος, Tèlep., de stad der Laistrugoniërs κ 12, ψ 318. †.

****Λαιστρῡγών,** plur. -όνες, L a i s t r u g o n i ë r s, mythisch volk van mensenetende reuzen κ 106, 119, 199; zij wonen bij de bron Artakiè (waarnaar later een bron bij Kuzikos zo heette), volg. Hennig òf op Sicilië òf in N.-Africa (κ 81 sqq. slaat op het feit dat men, waar men veel last van insekten heeft, de runderen 's nachts, de schapen overdag laat weiden); z. ook Λάμος. †.

λαῖτμα (verg. λαιμός), alleen sing. acc., afgrond, diepte η 276, met ἁλός of θαλάσσης δ 504, T 267 (Il. alleen hier).

****λαῖφος,** plur. -εα, lap, schamel kleed ν 399, υ 206. †.

***λαιψηρός,** -όν (miss. λα-, zeer + αἰψηρός), snel, vlug, λαιψηρὰ (prolept.; of adv.?) δὲ γούνατ' ἐνώμα K 358, ook λαιψηρὰ πόδας καὶ γ. ἐνώμα O 269; ἀνέμων λ. κέλευθα Ξ 17, λ. βέλεα Φ 278, ook 'Αχιλλεύς = ποδώκης Φ 264.

λάκε, z. ληκέω.

Λακεδαίμων, -ονος (volg. v. Wilam. de vóór-griekse naam voor Σπάρτη, dat wschl. dorisch is, van σπάρτος, een biessoort, z. σπάρτα), het latere Lakōnikè en Messènè, rijk van Meneläos B 581, γ 326, φ 13. Epitheta: κητώεσσα, κοίλη, δῖα, ἐρατεινή, εὐρύχορος.

****λακτίζω** (λάξ), alleen part. -ων, trappen, schoppen, ποσὶ γαῖαν σ 99, verg. χ 88. †.

λαμβάνω (skt *labhatē*), alleen aor. II ἔλαβε, ἔλλαβε, λάβε enz., 2. dual. λάβετον K 545, coni. 3. sing. λάβῃ(σι), med. aor. ἐλλάβετο, inf. λελαβέσθαι **I)** act. **1)** nemen, vatten, grijpen *a*) eig., met acc., χεῖρας Z 233, σφέλας σ 394, en dikwijls met dat. instrum., b.v. χερμάδιον χειρί Θ 321, ἡνία χείρεσσι P 620, χειρὶ χεῖρα Φ 286; ook ἡνία ἐν χείρεσσι Θ 116; τὶ ἔκ τινος, iets ergens uit nemen υ 300; τινά, (beet)pakken B 261, τ 390, ὑπὸ στέρνοιο Λ 842; van een leeuw, ἐλάφοιο τέκνα ὀδοῦσι Λ 114; het deel, waarbij men iem. aanvat of grijpt, staat in gen., b.v. τινὰ ποδῶν, bij de voeten Δ 463, κούρην γούνων ζ 142; (νῆα) πρύμνηθεν O 716; ook γουνατά τινος Ω 465, 'Οδυσῆος γούνων χ 310 (beter 'Οδυσῆα); dikwijls staat alleen gen., b.v. ποδός σ 101, γενείου Θ 371, γούνων Φ 68; κόρυθος Γ 369; κεφαλῆφιν Π 762; ook ἀγκὰς ἀλλήλων χερσὶν στιβαρῇσιν Ψ 711; iets grijpen, om er zich aan vast te houden, πέτρης ε 428 (tenzij de gen. afhangt van ἐπεσσύμενος, verg. χ 310). — *b*) overdr., bevangen, σφῶιν τρόμος ἔλλαβε γυῖα Θ 452, evenzo χόλος, ἄλγος, ἀ(μ)φασίη λάβε τινά δ 704 enz., Τρῶας κατ' (adv. of tm.) ἄκρηθεν λάβε πένθος Π 548; met dubb. acc., b.v. μιν γυῖα λάβῃ κάματος Δ 230; zo ook τὸν δὲ κατ' (adv. of tm.) ὄσσε ἔλλαβε θάνατος καὶ μοῖρα Π 334, verg. ρ 326; τὸν ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα σ 88, verg. Γ 34. — **2)** (aan)nemen, krijgen, ἄποινα Z 427; verwerven, κλέος α 298, winnen, τὰ πρῶτα Ψ 275; gevangen nemen Λ 106, Y 464; buitmaken, roven, ἵππους K 545, ἐκ πόλιος ἀλόχους καὶ κτήματα ι 41; vangen, ἰχθύν μ 254; van een leeuw, δαῖτα Ω 43; iem. doden E 159, Λ 126. — **3)** iem. opnemen, τινά η 255; overdr., θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, moed vatten κ 461. — Part. λαβών dikwijls veraanschouwelijkend, b.v. λαβὼν κύσε χεῖρα ω 398; soms kunnen wij het door met vertalen, ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα ἦλθον ο 269. — **II)** med., naar iets grijpen, zich aan iets vasthouden ε 325; iem. beetpakken, aor. -krijgen δ 388.

Λάμος, koning der Laistrugoniërs, stichter der stad Tèlepulos κ 81 [volg. Radermacher is L. (λάμος = afgrond, verg. Etym. M. λάμια· χάσματα), de broeder van Lamia (z. ook Roscher i. v.), oorsprkl. een dubbelganger van Aïdès].

λαμπετάω (λάμπω), part. -όωντι(-άοντι), lichten, schitteren, alleen πυρὶ λαμπ. A 104, δ 662. †.

†Λαμπετίδης (λάμπω), zoon van Lampos = Dolops O 526 (Knight Λαμπιάδης).

****Λαμπετίη** (λάμπω), dochter van Hèlios en Neaira, die met haar zuster Faëthoesa in Thrīnakiè de kudden van haar vader weidt μ 132, 375. †.

[**Λαμπιάδης,** z. Λαμπετίδης].

Λάμπος 1) zoon van Lāomedōn, vader van Dolops Γ 147, O 526, Y 238. — **2)** paard (schimmel) *a*) van Hektōr Θ 185 (z. Ξάνθος **2** *b*). — *b*) van Èōs ψ 246. †.

λαμπρός, 3. (λάμπω), sup. **†λαμπρότατος** X 30, lichtend, schitterend, stralend, van hemellichamen A 605, van metaal N 132; ook χιτών τ 234 (Od. alleen hier); neutr. sing. ***λαμπρόν** als adv. E 6.

****λαμπτήρ,** -ῆρος, ὁ (λάμπω), alleen plur., vuurbekken, waarin men droog hout en spaanders ter verlichting en verwarming brandt σ 307, 343, τ 63. †.

λάμπω, alleen act. en med. praes. en impf. (met en zonder augm.) **1)** act., lichten, schitteren, stralen, πᾶς χαλκῷ λάμφ' ὥς τ' ἀστεροπή Λ 66, verg. K 154; τεύχεα ἔλαμπε Δ 432; ὀφθαλμώ οἱ πυρὶ λάμπετον N 474. — **2)** med. = act., δαΐδων λαμπομενάων Σ 492, τ 48, ψ 290 (Od. alleen hier), λαμπόμενος πυρί O 623; λάμπετο αἰχμή Z 319, Πηλεΐωνα τεύχεσι λαμπόμενον Y 46, πεδίον ἐλάμπετο χαλκῷ Y 156; ὄσσε λαμπέσθην O 608.

λανθάνω, z. λήθω.

λάξ (miss. verw. met lat. *lacertus*, eng. *leg*), adv., met de hiel, schoppend, προσβάς E 620, ἐν στήθεσι βαίνων N 618; ook pleonast., λὰξ ποδί K 158, ο 45.

***Λαό-γονος** (λαός en γίγνομαι) **1)** Trojaan, zoon van Onètōr, gedood door Mèrionès Π 604. — **2)** Trojaan, zoon van Biās, gedood door Achilleus Y 460. †.

Λαο-δάμας, -αντος (δάμνημι), voc. Λαοδάμα θ 141, 153 (Knight -δάμαν) **1)** †Tro-

jaan, zoon van Antènōr, door Aiās gedood O 516. — **2)** **zoon van Alkinoos η 170, ϑ 117 sqq.

***Λᾱο-δάμεια** (λαός en δάμνημι, omdat aan haar vader als vorst λαοὶ δεδμήατο, verg. Τηλέμαχος), dochter van Bellerofontès, bij Zeus moeder van Sarpèdōn Z 197 sq. †.

***Λᾱο-δίκη 1)** dochter van Priamos, echtgenote van Helikāōn Γ 124, Z 252. — **2)** dochter van Agamemnōn (bij de Tragici Èlektra) I 145, 287. †.

***Λᾱό-δοκος** (δέκομαι) **1)** Trojaan, zoon van Antènōr Δ 87. — **2)** Griek, vriend van Antilochos P 699. †.

***Λᾱο-θόη,** dochter van Altès, den koning der Leleges, bij Priamos moeder van Lukāōn Φ 85, X 48. †.

***Λᾱομεδοντιάδης,** zoon van Lāomedōn, d.i. **1)** P r i a m o s Γ 250. — **2)** L a m p o s O 527. †.

***Λᾱο-μέδων,** -οντος, zoon van Īlos, vader van Priamos, Lampos e. a., koning van Īlios E 269, Y 237, Ψ 348; op bevel van Zeus hoedt Apollōn zijn kudden en bouwt Poseidāōn voor hem een muur; omdat hij hun het loon voor hun werk onthoudt, zendt Poseidāōn een zeemonster, en Apollōn een pest in zijn land; volg. een godspraak wordt Hèsionè, de dochter van L., om de toorn der goden te zoenen, aan het zeemonster prijsgegeven, maar door Hèraklès bevrijd; daar deze voor zijn daad evenmin loon ontvangt, verwoest hij Īlios en doodt Lāomedōn Φ 443 sqq. (verg. H 453); E 640 sqq. (verg. Y 145 sqq.).

λᾱός (aiol., att. λεώς, ion. ληός), volk, m a n n e n, m a n s c h a p p e n, k r i j g s v o l k B 675, γ 144; plur. = sing. A 10, γ 155; λ. 'Αχαιῶν A 454; tegenst. ἵπποι H 342, νῆες I 424; zonder betrekking tot de oorlog, m a n n e n, h e t v o l k, s t a d g e n o t e n, b u r g e r s P 226, β 41; = ἄνδρες ϑ 382; in 't bijz. *a*) in tegenst. tot den heerser β 234, Πριάμοιο Δ 47; tot den aanvoerder N 834; tot de bondgenoten E 473. — *b*) s c h e e p s v o l k ξ 248. — *c*) v o l k, k n e c h t e n P 390. — *d*) λαοὶ ἀγροιῶται Λ 676 = ἀνέρες ἀγρ. Λ 549.

λᾱοσ-σόος, 2. (σεύω), h e t k r i j g s v o l k a a n v u r e n d, epith. van Arès P 398 en Eris, van Athènè N 128, van Apollōn Y 79, van Amfiarāos o 244.

†**λᾱο-φόρος,** 2. (φέρω), h e t v o l k d r a g e n d, ὁδός, heerbaan O 682.

***λαπάρη** (verw. met ἀλαπάζω), het weke gedeelte van het lichaam tussen de ribben en de heupen, z ij d e Ξ 517, X 307.

Λαπίθαι, volk (in Thessalië bij de Olumpos en de Pèlion), bekend door zijn strijd met de Kentauren op de bruiloft van Peirithoos φ 297; bondgenoten der Achaiërs M 128, 181 (verg. B 738). †.

†**λάπτω** (verw. met lat. *lambere*, ned. *lepel*, *lip*), fut. part., l i k k e n, s l u r p e n, λάψοντες (Zènod. aor. λάψαντες) γλώσσῃσι . . . ὕδωρ, van wolven Π 161.

***Λάρῑσα,** stad (in Klein-Azië, volg. Strab. bij Kumè, volg. Leaf, Troy p. 203 sqq., aan de Z.W.kust van Trōas), ἐριβῶλαξ B 841, P 301. †.

***λάρναξ,** -ακος, ἡ (wschl. vóór-gr.), k i s t Σ 413; d o o d k i s t (volg. anderen l i j k u r n) Ω 795.

†**λάρος,** z e e m e e u w ε 51.

λᾱρός, 3. (< λαϝερός, verw. met ἀπολαύω), sup. †**λαρώτατος** β 350 (Fick λαερός, -ώτατος, Sittl λιαρός, -ώτατος), l e k k e r, s m a k e l i j k, δεῖπνον T 316, δόρπον μ 283, οἶνος β 350, αἷμ' ἀνθρώπου P 572.

λάσιος, 3. (verw. met lat. *lāna* en ned. *wol*), r u i g, h a r i g, w o l l i g, ὄϊς Ω 125, γαστήρ ι 433; λάσια στήθεα, λάσιον κῆρ, als teken van kracht A 189, B 851, Π 554 (z. Muretus, *Variae Lectiones*, XII 10, *de quibusdam, qui piloso sunt corde*). †.

***λαυκανίη,** k e e l X 325, Ω 642. †.

****λαύρη** [volg. Günt. p. 8 verw. met λᾶας; bet. eig. (mijn)gang; hiervan Λαύρειον], g a n g, c o r r i d o r naast het μέγαρον, uitkomend in de αὐλή χ 128, 137. †.

***λαφύσσω** (λάπτω), alleen praes. λαφύσσει en impf. 3. dual. λαφύσσετον Σ 583, i n s l u r p e n, v e r s l i n d e n, αἷμα καὶ ἔγκατα Λ 176 (= P 64). †.

λάχε, z. λαγχάνω.

****λάχεια** (verw. met ned. *laag*), fem., l a a g, v l a k ι 116, κ 509 (a. l. ἐλαχεῖα, z. ἐλαχύς). †.

λάχῃσι, z. λαγχάνω.

λάχνη, w o l, οὔλη K 134 (en ξ 476 Nab. i.p.v. πάχνη); (v l o k k i g) h a a r, ψεδνή B 219; εὐανθής λ 320 (verg. lat. *lanugo*). †.

***λαχνήεις,** -εν (λάχνη), w o l l i g, h a r i g, r u i g, φῆρες B 743, στήθεα Σ 415, δέρμα συός I 548; ὄροφος, pluizig riet Ω 451. †.

†**λάχνος,** = λάχνη ι 445.

****λάω,** alleen part. λάων en impf. λάε, s t e v i g b e e t h e b b e n(?) τ 229, 230 (volg. anderen: b e g e r i g k i j k e n n a a r). †.

λέβης, -ητος, ὁ (vóór-gr.) **1)** (k o o k)-k e t e l Φ 362, μ 237, als kampprijs, ἄπυρος Ψ 267, βοὸς ἄξιος ἀνθεμόεις Ψ 885; van metaal, αἴθων I 123, παμφανόων Ψ 613. — **2)** **w a s b e k k e n, k o m, t e i l, om vóór het eten of offeren de handen in te wassen, ἀργύρεος α 137, ἀνθεμόεις γ 440, ook voor de voeten τ 386, van brons (verg. 469).

λέγω (verw. met lat. *lego*), praes., impf. ἔλεγε en λέγε, fut. λέξοντες, aor. ἔλεξε, med. praes., impf. λέγοντο, opt. λεγοίμεθα, aor. λέξατο enz., aor. II ἐλέγμην, λέκτο δ 451, pass. aor. ἐλέχθην Γ 188 (Strab. ἐλέγμην) **I)** act., l e z e n, (b i j e e n) z a m e l e n **1)** eig., ὀστέα Ψ 239, verg. ω 72, αἱμασιάς σ 359, ἀνά τ' ἔντεα λέγοντες Λ 755 (verg. ἀλλέγω). — **2)** overdr. *a*) t e l l e n of r e k e n e n, λ έ κ τ ο (z. **II 2**) δ' ἀριθμόν, ἐν δ' ἡμέας πρώτους λ έ γ ε κήτεσιν . . . ἔπειτα δὲ λ έ κ τ ο (z. λέχω **2** *a*) καὶ αὐτός δ 452; pass., μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην Γ 188 (Strab. ἐλέγμην, z. **II 3**). — *b*) o p s o m m e n, τινὶ ὀνείδεα Β 222, verg. ε 5; vand. v e r h a l e n, τινί τι λ 374. — **II)** med. **1)** v o o r z i c h v e r z a m e l e n *a*) eig., ὀστέα Ω 793; ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε Θ 507. — *b*) overdr., v o o r z i c h u i t k i e z e n, κούρους Φ 27, ἄνδρας ω 108. — **2)** voor zich t e l l e n, ἄριθμον δ 451. — **3)** z i c h t e l l e n of v o e g e n, ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην ι 335, verg. Γ 188. — **4)** z i c h v e r z a m e l e n Ν 276, Τρῶες (met Aristarch.) μὲν λέξασθαι Β 125. — **5)** m e t e l k a a r o v e r iets s p r e k e n, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, laat ons daar niet meer van spreken, niet langer zo praten Υ 244, γ 240; τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι, wat behoeft gij mij dat te v e r t e l l e n Ν 275; abs., μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα, lang met elkaar praten Β 435 (v. L. *congregemur*; a. l. δὴ ταῦτα).

λειαίνω (λεῖος), fut. λειανέω, aor. λείηναν, λειήνας, g l a d m a k e n *a*) p o l i j s t e n, κέρα Δ 111. — *b*) e f f e n m a k e n, κέλευθον Ο 261, χορόν ϑ 260. †.

λείβω (verw. met lat. *lībare, delībuere*), praes., impf. λεῖβε, -ον, aor. λεῖψαι, -αντε, d r u p p e l e n, s t o r t e n, δάκρυα Ν 88, ε 158; vooral wijn ter ere van een godheid als drankoffer p l e n g e n, Διὶ οἶνον Ζ 266; ook zonder dat., ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβε γ 460, μέθυ ἐπ' αἰθομένοισ' ἱεροῖσι μ 362 (verg. ἐπιλείβω), of alleen met dat. Κρονίωνι Η 481; abs. Ω 285.

λειμών, -ῶνος, ὁ (verw. met λιμήν, λίμνη, lat. *līmus*), w e i d e Β 461, δ 605; hierbij adv. †**λειμωνό-θεν,** v a n (o p) d e w e i d e Ω 451.

Λειόκριτος, z. Λειώκριτος.

λεῖος, 3. (λεῖϝος, lat. *lēvis*, verg. ἀλείφω), g l a d, van de stam van een populier Δ 484; van plaatsen, e f f e n, v l a k, ἱππόδρομος Ψ 330, πεδίον Ψ 359 (verg. ook Φ 558 v. L.), ὁδός κ 103, ἄροσις ι 134; λεῖος πετράων, vrij van, zonder ε 443; λεῖα δ' ἐποίησεν, alles met de grond gelijk Μ 30.

λείουσι, z. λέων.

λείπω (lat. *linquo*), praes., impf. ἔλειπον, λεῖπε enz., fut. λείψω enz., aor. ἔλιπον, λίπον enz., inf. λιπεῖν, perf. λέλοιπεν, med. en pass. praes., impf. λείπετ(ο), aor. II λιπόμην enz., perf. λέλειπται enz., plusqpf. λελείμμην, (ἐ)λέλειπτο, fut. perf. λελείψεται, pass. aor. 3. plur. λίπεν Π 507 (a. l. λίπον) **I)** act. **1)** iem. of iets ergens l a t e n, τόν Χ 226, νεκρόν Ρ 13; ὀπίσω πύλας Χ 137; v e r l a t e n, b.v. δῶμα ϑ 452, Σχερίην η 79, πόλεμον Ζ 254; φάος ἠελίοιο, het licht der zon verlaten, d.i. sterven Σ 11; daarentegen τὸν λίπε θυμός, αἰών, ψυχή Δ 470, Ε 685, 696; λίπε δ' ὀστέα θυμός Π 743, ψυχὴ δὲ λέλοιπε (nl. μιν) ξ 134 (verg. 213); σκόπελον οὔ ποτε κύματα λείπει Β 396; vand. a c h t e r l a t e n, (d.i. niet meenemen), μὲ αὐτόθι Κ 443, ἵππους σοὶ αὐτῷ ἐνθάδε ἄγαλμα δ 602; (van een boom) τομὴν ἐν ὄρεσσι Α 235; (bij zijn vertrek of zijn dood), τὸν αὐτοῦ Α 428, Τηλέμαχον μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν λ 68, δύ' οἵους γ 424, κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ λίποιτε Ἑλένην Β 176; (iems lijk) Δ 181, verg. Φ 201; μίαν οἴην παῖδα η 65, ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι Χ 483, κὰδ δέ με χήρην Ω 726 (verg. καταλείπω); πατέρι γόον Ε 157, verg. Ω 742; iem. iets n a l a t e n, van stervenden, σκῆπτρον Θυέστῃ Β 106, verg. Ε 157. — **2)** v e r l a t e n, i n d e s t e e k l a t e n (in gevaren), λαόν Π 368; overdr., *deficere*, ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἄνακτα χ 119. — **II)** pass. en med. aor. **1)** a c h t e r g e l a t e n w o r d e n, a c h t e r b l i j v e n, van perss. en zaken Β 700, ι 316 enz.; ἡμιδαὴς νηῦς Π 294, ἀπὸ σεῖο, gescheiden van u, zonder u Ι 437; ook μετόπισθε of κατόπισθε λ. Χ 334, φ 116, ὀπίσσω Γ 160; vand. o v e r b l i j v e n, τριτάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται Κ 253, verg. ϑ 475; μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ δ 710; in l e v e n b l i j v e n Μ 14, Ω 256, δ 495 (verg. Τ 230); a c h t e r b l i j v e n, van de kinderen van gestorvenen γ 196, 354, ἐπὶ κτεάτεσσιν Ε 154. — **2)** a c h t e r b l i j v e n, vooral bij een wedloop of een wedren Ψ 407, ϑ 125; met gen. van de pers. bij wie en acc. van de afstand die men achterblijft, τόσσον Ἀντιλόχοιο Ψ 523, Μενελάου δουρὸς ἐρωήν Ψ 529, verg. ἐς δίσκουρα λέλειπτο Ψ 523; vand. λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν ι 448.

***λειριόεις,** -εσσα [volg. v. L., Mnemos. 1903, p. 114 sqq. van en = λείριος, verg. Bakchul. XVII 95 (κατὰ λειρίων ὀμμάτων) en Ποδαλείριος], b l a n k, h e l d e r, χρώς Ν 830, ὄψ Γ 152 (volg. anderen t e e r, f i j n, van λείριος = λειρός, dun; volg. Felln. p. 51 sq. is λείριον, waarvan sommigen het afleiden, niet lelie, maar narcis).

λεϊστός, z. ληιστός.

Λειώδης, zoon van Oinops, een der vrijers van Pènelopeia, θυοσκόος, door Odusseus gedood φ 144, 168, χ 310 (ande-

ren Ληώδης, uit Ληο-Ϝάδης, van ion. ληός, = aiol. λᾱός, en Ϝανδάνω). †.

Λειώ-κριτος 1) zoon van Arisbās, door Aineiās gedood P 344. — **2)** zoon van Euènōr, een der vrijers van Pènelopeia β 242, χ 294 (anderen Ληό-κριτος, verg. Λειώδης). †.

λέκτο, z. λέγω en λέχω.

†**Λεκτόν,** voorgebergte van de troj. kust (tegenover Lesbos, tw. Kaap Baba) Ξ 284.

λέκτρον (λέχω), leger, bed α 437 enz., ook plur. met dezelfde bet. ϑ 337, X 503 (Il. alleen hier); hierbij adv. ****λέκτρον-δε,** naar bed, alleen ϑ 292 en ψ 254.

λελαβέσϑαι, z. λαμβάνω; **λελάϑη, λελάϑοντο,** z. λήϑω; **λελακυῖα,** z. ληκέω; **λελασμένος, λέλασται,** z. λήϑω; **λελάχητε, -ωσι,** z. λαγχάνω.

Λέλεγες, volk (op de W. en Z.kust van Klein-Azië), bondgenoten der Trojanen K 429, Y 96; als hun stad wordt genoemd Pèdasos Φ 86 [volg. Hall. p. 99 sqq. behoren zij tot dezelfde niet-arische, vóór-helleense bevolking als de Πελασγοί en de Ἐτεόκρητες (z. ook Ἀχαιοί); volg. Leaf, Troy p. 235 sqq., vormen zij een van de φῦλα van de Pelasgoi (z. daar)]. †.

λεληκώς, z. ληκέω; **λελιημένος,** z. λιλαίομαι; **λελόγχασι,** z. λαγχάνω; **λεξέο, λέξο,** z. λέχω.

***Λεοντεύς,** -ῆος (λέων), een van de Lapithen, zoon van Korōnos, hij neemt met 40 schepen deel aan de tocht naar Troje B 745, M 130, Y 837.

***λέπαδνα,** τά, jukriemen, brede lederen riemen, waarmede het juk op de hals der trekdieren wordt vastgemaakt, χρύσεια E 730, καλά T 393. †.

†**λεπταλέος,** 3., fijn, φωνή Σ 571. Van **λεπτός,** 3. (λέπω), sup. ***λεπτότατος,** eig. gepeld, van gerstekorrels, λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων Y 497; vand. teer, dun, fijn, μήρινϑος Ψ 854, ἀράχνια ϑ 280; χαλκός, ῥινὸς βοός, van de rand van 't schild Y 275 sq. (hier sup.); κονίη Ψ 506; van (linnen) weefsels of klederen, ὀϑόναι Σ 595, ἠλάκατα ρ 97, εἵματα X 511, φᾶρος ε 231; smal, nauw, εἰσίϑμη ζ 264; overdr., gering, zwak, μῆτις K 226.

†**λέπω,** aor. ἔλεψε, pellen, ontdoen van, περὶ (adv.) γάρ ῥά ἑ χαλκὸς φύλλα A 236.

Λέσβος, Lesbos, eiland (in de Aigaiïsche Zee, tegenover de Adramutteense Golf) onder frugische heerschappij (of stad op dit eiland, verg. Leaf, Troy p. 248 sq.) I 129, γ 169; hierbij **1)** adv. †**Λεσβό-ϑεν,** uit Lesbos I 664. — **2)** adi. fem. ***Λεσβίδες** als subst., lesbische vrouwen, alleen I 129 en 271.

†**λέσχη** (λέχος), volksherberg σ 329.

λευγαλέος, 3. (verw. met λυγρός), ellendig, jammerlijk, gewoonl. van zaken, ϑάνατος ο 359, κήδεα ο 399, ἄλγεα υ 203, πόλεμος N 97, verg. Ξ 387, φρένες I 119; van perss., ἢ καὶ ἔπειτα λευγαλέοι τ' ἐσόμεσϑα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν β 61, πτωχός π 273; vand. smadelijk, ϑάνατος Φ 281, ε 312; ἔπεα, scheldwoorden Y 109; hierbij adv. †**λευγαλέως** N 723.

Λευκα-ϑέη, z. Λευκοϑέη.

†**λευκαίνω** (λευκός), impf. λεύκαινον, wit maken, ὕδωρ ἐλάτῃσιν, doen schuimen μ 172 (z. ook ὑπολευκαίνομαι).

†**Λευκὰς** πετρή (λευκός), acc. -άδα, de rots Leukas (wschl. Kaap Dukato), aan de Ōkeanos, bij de ingang naar de onderwereld, in tegenst. tot het duistere schimmenrijk ω 11 [verg. Bér., Ithaque p. 236: «*Si elle* (*la seconde Nékuia*) *n'est pas du même auteur, ni du même temps, si elle ne nous décrit pas le même Pays des Morts que la première Nékuomanteia du chant XI, pourtant nous donne-t-elle des renseignements exacts sur un autre Pays des Morts qu'au delà d'Ithaque et de la Pierre Blanche, les Hellènes de la première antiquité connurent à la côte des Thesprotes, dans la vallée de l'Achéron: c'était là que les défunts, partis sur la route du Zophos ténébreux, atteignaient la Prairie Asphodèle*»; z. ook Θεσπρωτοί, Vürth. p. 208, Ἔχετος en Hèr. V. 92. 7; over Leukas, volg. Dörpf. = Ithakè, z. Ἰϑάκη].

†**λεύκ-ασπις,** -ιδος, met wit, d.i. wschl. blinkend schild, epith. van Dèïfobos X 294.

†**Λευκο-ϑέη** (volg. Be., Lexil. p. 23 sq., juiste vorm Λευκα-ϑέη, de wit schitterende, verg. Hès. Scut. 146: ὀδόντων ... λευκὰ ϑεόντων), naam van Īnō, de dochter van Kadmos, nadat zij onder de godheden der zee is opgenomen ε 334.

λευκός, 3. (verw. met lat. *lux*, ned. *licht*), comp. **λευκότερος,** alleen K 437 en σ 196 **1)** lichtend, schitterend, λευκὸν (κρήδεμνον) ἠέλιος ὥς Ξ 185, αἴγλη ζ 45; vand. blank, blinkend, glinsterend, λέβης Ψ 268, λίϑοι γ 408, ὀδόντα Λ 416; ook van op krijtrotsen gebouwde steden, πόλις β 739, Τιτάνοιο λευκὰ κάρηνα B 735; helder, ὕδωρ ε 70, γαλήνη κ 94. — **2)** gewoonl. van kleur, wit, grijs, λευκότεροι χιόνος K 437, γάλα E 902, κρῖ δ 41, ἄλφιτα κ 520, ὀστέα α 161, πῆχεε E 314; ἱστία β 426 enz.; λευκοὶ κονισάλῳ E 503.

†**Λεῦκος,** makker van Odusseus Δ 491.

λευκ-ώλενος, 2. (ὠλένη), blankar-

mig, epith. van Hèrè A 55, Helenè χ 227, Andromachè Z 371, Nausikaā ζ 101, Ārètè η 233; ook ἀμφίπολοι ζ 239, δμῳαί τ 60.

†**λευρός** (λεῖος), vlak, open, χῶρος η 123 (volg. Friedländer zijn 103—132 geïnterpol.).

λεύσσω (verw. met λευκός), alleen praes. en impf. λεῦσσε, ἐλεύσσομεν, kijken, zien (verg. J. M. Hoogvliet, Studia Homerica p. 21: *verbo* λεύσσειν *distincte significatur visus hominis ratione praediti*) **1)** intr., ἐπὶ πόντον E 771, ἔς τινα ϑ 171; over ι 166 sq. z. **2**; τόσσον ἔπι Γ 12; ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει ὅπως Γ 110 (= νοέει, verg. A 343). — **2)** tr., zien, πυρὸς ἰωήν Π 127, φῶτα Υ 346, πυρπολέοντας κ 30; ϑάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν ζ 157; τό γε ὅ (= ὅτι) A 120; Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν . . . καπνόν τ' αὐτῶν τε φϑογγήν, we keken naar . . . en zagen . . . en hoorden (zeugma) ι 166 sq.; δαίδαλα, bekijken T 19; = φράζεσϑαι ψ 124 (verg. 122).

***λεχε-ποίης** (λέχος en ποίη), acc. -ην, het gras tot ligplaats hebbend, in het gras gelegen, door weiden omgeven, epith. van de Asōpos Δ 383 en van Pteleos B 697 (verg. ποιήεις). †.

λέχος, τό (λέχω), legerstede, ledikant, ἀσκητόν ψ 189, στορέσαι πυκινὸν λ. I 621, ἐκϑεῖσαι λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν ψ 179; ook plur., δινωτά Γ 391, τρητά α 440; in 't alg., bed Ω 743, ε 1; hierbij adv. **λέχοσ-δε,** bedwaarts, naar b. Γ 447, ψ 294; in 't bijz., huwelijksbed Γ 411, ϑ 269, κουρίδιον O 39, τῷ λ. πόρσυνε γ 403; ἐμὸν λ. ἀντιόωσαν A 31; praalbed, waarop een lijk gelegd wordt, lijkbaar Φ 124 (verg. Σ 233, waar λ. = φέρτρον 236).

λέχω (verw. met lat. *lectus*, ned. *leggen, liggen*), act. alleen aor. ἔλεξα, imper. λέξον, med. fut. λέξομαι, -εαι, -εται, aor. ἐλέξατο, λεξάσϑην, coni. λέξομαι, opt. λεξαίμην, inf. λέξασϑαι, aor. mixt. imper. λέξεο I 617, τ 589, aor. II ἔλεκτο en λέκτο, imper. λέξο, leggen **1)** act., te bed leggen, με Ω 635; overdr., νόον Ξ 252 (a. l. ἔϑελξα). — **2)** med., zich neerleggen *a*) om te slapen Ω 650, δ 453, εὐνῇ ἔνι I 617, εἰς εὐνήν ρ 102, πὰρ τῷ I 666, παρὰ νηί γ 365, λέξεται ὕπνῳ Δ 131. — *b*) zich legeren, παρὰ τάφρον I 67, περὶ ἄστυ Θ 519; μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην Γ 188 (kan ook bij λέγω behoren, z. λέγω **II 3**).

λέων, -οντος, dat. plur. λείουσι E 782, Π 256, O 592 (Brandr. λίεσσι, verg. 1. λίς) en λέουσι X 262, leeuw, leeuwin P 133, Φ 483; vaak worden helden er mee vergeleken Γ 23, ζ 130 (verg. ϑυμολέων); δέρμα λεόντος, als bedekking K 177. Epitheta: ὀλοόφρων, σίντης, σμερδαλέος, ὠμοφάγος; κρατερός; αἴϑων, χαροπός; ἠυγένειος; ὀρεσίτροφος (verg. ook ϑήρ).

λήγω (verw. met lat. *languere, laxus*, eng. *to slack*, ned. *slap*), praes., inf. ληγέμεναι, impf. ἔληγε, λῆγε, fut. inf. λήξειν, aor. λῆξαν, opt. λήξαιμι, -ειεν **1)** intr., ophouden, nalaten, staken, abs. Φ 248; ἐν σοὶ μὲν λήξω σέο δ' ἄρξομαι I 97 (verg. Verg. Ecl. VIII 11: *a te principium, tibi desinam*); het wordt verbonden *a*) met gen., met iets ophouden, iets staken, χόλοιο A 224, ἔριδος A 210, χοροῖο Γ 394, ἀπατάων ν 294. — *b*) met part., ὁπότε λήξειεν ἀείδων, met zingen I 191, λήξω ἐναρίζων Φ 224. — **2)** causat., laten rusten, μένος N 424, verg. Φ 305, χεῖρας φόνοιο χ 63.

†**Λήδη** (luk. *lada*, echtgenote, vrouw), (dochter van Thestios), echtgenote van Tundareos, bij Zeus moeder van Kastōr en Poludeukès λ 298.

†**ληϑάνω** (λήϑω), praes., doen vergeten, ἐκ (geheel, adv.) δέ με πάντων ληϑάνει (nl. γαστήρ) η 221 (verg. ἐκλήϑω **1**).

†**λήϑη** (λήϑω), het vergeten B 33.

***Λῆϑος,** zoon van Teutamos, koning der Pelasgen in Lārīsa B 843, P 288. †.

λήϑω (lat. *lateo*), praes., impf. ἔληϑον, -ε, λῆϑε(ν), ἐλήϑομεν, iter. λήϑεσκεν, fut. λήσεις, -ει, -ειν, aor. II λάϑον, ἔλαϑεν enz., coni. 3. sing. λάϑῃσι, geredupl. aor. II coni. λελάϑῃ, med. praes. λήϑεαι, impf. (ἐ)λήϑετο, λήϑοντο, fut. λήσομαι, -εσϑαι, aor. II λάϑετο enz., opt. 3. plur. λαϑοίατο, geredupl. λελάϑοντο, λελαϑέσϑω, λελαϑέσϑ(αι), perf. λέλασται enz., bovendien van **λανϑάνω** impf. ἐλάνϑανε ϑ 93, 532, -ον N 721, med. λανϑανόμην μ 227 **I)** act. **1)** ontgaan, verborgen of onopgemerkt blijven, τινά Γ 420, λ 102, Διὸς νόον O 461; οὐδέ σε λήϑω τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσϑαι μετ' Ἀχαιοῖς Ψ 648 [volg. Nck is 649 onecht; de gen. τιμῆς wordt verklaard als door ἧς geattraheerd, terwijl ἧς gen. pretii zou zijn; mogelijk is ook dat de gen. τιμῆς van μέμνησαι afhangt en οὐδέ σε λήϑω in parenthesi staat; dan zou μ' (= μοι, dat. eth.) αἰεὶ μέμνησαι ἐνηής (dit laatste met v. Herw.) moeten gelezen worden]; Νέστορα ἰαχή Ξ 1; vaak τινά met volg. part., het ontgaat iem. dat ik, het blijft iem. verborgen dat ik, ik doe iets zonder dat iem. het merkt, b.v. οὐδέ σε λήϑω κινύμενος K 279, ἄλλους ἐλάνϑανε δάκρυα λείβων ϑ 93, οἱ δ' ὄπιϑεν βάλλοντες ἐλάνϑανον (nl. Τρῶας) N 721; οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήϑεσκε Ω 13; ook met volg. ὅττι Ω 563 (tenzij οὐδέ με λήϑεις hier in parenthesi staat en ὅττι van γιγνώσκω afhangt), ὅππως Ψ 323, ὅ τε P 626; soms staat part. λαϑών bij een verb. fin., en kan dan door onopgemerkt,

h e i m e l i j k vertaald worden, b.v. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών M 390. – **2)** causat., alleen in de geredupl. aor. II, d o e n v e r g e t e n, Ἕκτορα ὀδυνάων O 60 (verg. ληθάνω, ἐκ-, ἐπιλήθω). – **II)** med., v e r g e t e n, n i e t m e e r d e n k e n a a n (verg. att. ἐπιλανθάνομαι), met gen., τινός Δ 127, α 65; ἀλκῆς N 269, ἱπποσυνάων Π 776; νόστου ι 97; ἄτης T 136, μὴ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται K 99 (verg. ἐπιλήθω **2**); οὐ σέθεν θεοί Δ 127, verg. α 65; met relat. objectszin, λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει ν 92; abs. I 259, ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε I 537 (z. νοέω **I 1** *d*).

†**ληιάς** (ληίς), fem., plur. acc. -άδας, b u i t g e m a a k t Y 193.

†**ληι-βότειρα** (fem. van ληιβοτήρ; λήιον, βόσκω), h e t v e l d g e w a s a f w e i d e n d (vernielend), σῦς σ 29.

ληίζομαι (ληίς), alleen fut. -ίσσομαι en aor. ληίσσατο, a l s b u i t m e e n e m e n, b u i t m a k e n, τινά Σ 29, α 398, πολλά ψ 357. †.

λήιον (miss. verw. met ἀπο-λαύω, verg. het volg.), v e l d g e w a s, te velde staand graan, βαθύ ι 134 (verg. Hèr. V 92. 6), ἀλδῆσκον Ψ 599.

ληίς, -ίδος (eig. ληϜίς, verw. met ἀπολαύω, lat. *lucrum*, ned. *loon*), b u i t, krijgsbuit, bestaande zowel in mensen en vee als in andere dingen I 138, ε 40; over de verdeling z. Λ 677 sqq.

**ληιστήρ, -ῆρος (ληίζομαι), (ze e)r o v e r γ 73; ληιστῆρσιν Ταφίοισιν π 426.

†**ληιστός** en †**λεϊστός,** 3. (adi. verb. van ληίζομαι), b u i t t e m a k e n I 406, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθέμεν οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετή I 408 (Heyne ληιστή met vóór volg. vocaal verkorte η).

†**ληίστωρ,** -ορος, = ληιστήρ ο 427.

†**ληῖτις** (ληίς), alleen dat. -ίτιδι, b u i t m a a k s t e r of -s c h e n k s t e r, epith. van Athènè K 460 (verg. ἀγελείη).

*Λ**ήιτος** (ληίς), zoon van Alektruōn, aanvoerder der Boiōtoi, door Hektōr gewond B 494, P 601.

ληκέω (verw. met lat. *loquor*), alleen aor. II λάκε, perf. λεληκώς, λελακυῖα **1)** k r i j t e n, van een valk, ὀξὺ λεληκώς X 141; b l a f f e n, van Skullè μ 85. – **2)** k l e t t e r e n, k r a k e n, van een schild Y 277, verg. Ξ 25, ook ὀστέα N 616. †.

**λήκυθος, o l i e f l e s j e, χρυσέη ζ 79, 215. †.

Λῆμνος, eiland (in het N. der Egeïsche Zee), met een stad van dezelfde naam θ 283, geregeerd door Thoās Ξ 230; (om de Mosuchlos, uit de top waarvan eens een aardvuur zijn licht ver in 't rond verspreidde) aan Hèfaistos gewijd, ἠγαθέη B 722, verg. A 593; wijnland H 467; over de bewoners verg. Σίντιες [bij Lèmnos verzamelden zich oorsprkl. volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 104 sq., de Achaiërs voor de tocht naar Troje (verg. Αὖλις)].

Ληόκριτος, z. Λειώκριτος.

Λητώ, gen. -οῦς, dat. -οῖ, acc. -ώ, voc. -οῖ (de in de tekst overgeleverde samengetr. vormen kunnen op de meeste plaatsen opgelost worden in -όος, -όι, -όα), L è t ō (*Latona*), geliefde van Zeus, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις λ 580, moeder van Apollōn A 9, van Artemis ζ 106; helpt de Trojanen E 447, Y 40. Epitheta: ἐρικυδής, ἠύκομος, καλλιπάρῃος.

Ληώδης, z. Λειώδης.

λιάζομαι (λεῖος), praes. λιαζόμενον, impf. λιάζετο, aor. λιάσθης, (ἐ)λιάσθη, 3. plur. λίασθεν, part. λιασθείς, z i c h t e r z i j d e b u i g e n, vand. **1)** u i t w i j k e n, z i c h v e r w i j d e r e n, z i c h a f w e n d e n, meestal van mensen, ὕπαιθα λιάσθη O 520, verg. Φ 255; δεῦρο λιάσθης X 12; νόσφι λιασθείς A 349; ook met praeposs., ἐκ ποταμοῖο ε 462, ἀπὸ πυρκαϊῆς Ψ 231; ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα, wijken Ω 96 (verg. Σ 66 sq.); van een droomgezicht, v e r d w i j n e n, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων δ 838. – **2)** z i n k e n, n e e r z i j g e n Y 418, προτὶ γαίῃ Y 420, πρηνής O 543; σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν, zakten ineen (Aristarch. act. λίασσεν) Ψ 879.

λιαρός, 3., l a u w, w a r m, z o e l, αἷμα Λ 477, ὕδωρ ω 45, οὖρος ε 268; overdr., v e r k w i k k e n d, ὕπνος Ξ 164.

λίασθεν, λίασσεν, z. λιάζομαι.

Λιβύη, (het) land (ten W. van Egypte tot aan de Ōkeanos) δ 85, ξ 295. †.

λίγα (λιγύς, verg. λίπα), adv., l u i d, m e t h e l d e r e s t e m, ἄειδε κ 254, ἐκώκυε T 284 (Il. alleen hier).

†**λιγαίνω** (λιγύς), impf. ἐλίγαινον, m e t h e l d e r e s t e m r o e p e n, van herauten, met acc. c. inf. Λ 685.

λίγδην (verw. met ned. *likken* = polijsten), adv., r a k e l i n g s, βάλε χεῖρα χ 278.

λιγέως, z. λιγύς.

†**λίγξε** (λιγύς), aor., k l o n k h e l d e r Δ 125 (verg. κλαγγή).

λιγυ-πνείων, z. λιγύς **1**.

λιγυρός, 3. (λιγύς), h e l d e r k l i n k e n d, van de zang der Seirènes μ 44; h e l d e r z i n g e n d, van een vogel Ξ 290; f l u i t e n d, van de wind E 526; k l a p p e n d, van een zweep Λ 532.

λιγύς, λίγεια, λιγύ, h e l d e r k l i n k e n d, φόρμιγξ I 186, θ 67; μοῦσα ω 62; f l u i t e n d, van de wind N 334, γ 176, Ζεφύροιο λιγὺ (acc. van de inhoud) πνείοντος (anderen λιγυπν.) δ 567; van perss., m e t h e l d e r e s t e m, λ. ἀγορητής B 246, van

Nestōr en Tèlemachos Α 248, υ 274; hierbij adv. **λιγέως,** ἀγόρευε, met heldere stem Γ 214; φυσῶντες, luid Ψ 218; κλαίοντα Τ 5, κ 201.

λιγύ-φθογγος (φθογγή), met heldere stem, epith. van herauten Β 50, β 6 (Od. alleen hier).

†**λιγύ-φωνος,** 2. (φωνή), schel schreeuwend, ἅρπη Τ 350.

λίην, adv., (te) zeer, bijzonder, λ. λυπρή ν 243, λ. κατὰ κόσμον θ 489, λ. τόσον δ 371, λ. μαίνεται Ζ 100, οὔτε τι λ. ταρβέει Ν 284, μή τι λ. προκαλίζεο σ 20; **καὶ λίην,** maar al te zeer, zeer zeker, inderdaad Θ 358, α 46. (ῐ en ῑ).

λῖθ', = λῖτα, z. 3. λίς.

†**λίθαξ,** -ακος (λίθος), steenachtig, hard, πέτρη ε 415.

**λιθάς, -άδος, ἡ (λίθος; verzamelwoord, verg. νιφάς), alleen plur. dat., stenen, λιθάδεσσι ξ 36, ψ 193. †.

λίθεος (λίθος), stenen Ψ 202, ν 107. †.

λίθος, ὁ en (Μ 287, τ 494) ἡ **1)** steen Π 212; ξεστός Ζ 244, ook van stenen zitplaatsen Σ 504, θ 6; in 't bijz. steen, om in de strijd mee te gooien Η 264; stenen werpschijf θ 190; τρητός, om een schip aan vast te leggen ν 77; als zinnebeeld van hardheid Δ 510 en gevoelloosheid ψ 103, ook van vastheid en wilskracht τ 494; λαοὺς λίθους ποίησε, in steen veranderen Ω 611, verg. ν 156. Verg. λᾶας. — **2)** rots γ 296.

†**λικμάω** (λικμός = λίκνον), part. λικμώντων, wannen, καρπόν Ε 500.

†**λικμητήρ,** -ῆρος (λικμάω), wanner Ν 590.

λικριφίς (verw. met λέχριος, ter zijde gebogen), adv., ter zijde, zijwaarts, λ. ἀΐξας Ξ 463, τ 451 (verg. δόχμιος). †.

†**Λικύμνιος,** broeder van Alkmènè, oom van Hèraklès, door diens zoon Tlèpolemos bij ongeluk gedood Β 663.

†**Λίλαια,** stad in Fōkis (bij de bronnen van de Kèfisos) Β 523.

λιλαίομαι (< *λιλάσjομαι, miss. verw. met lat. *lascivus*, ned. *lust*), alleen praes. λιλαίομαι, -εαι enz. en impf. λιλαίετο, hunkeren *a*) gewoonl. met inf. Γ 399, υ 27; vooral λιλαιομένη πόσιν εἶναι α 15 enz.; φόωσδε λ 223; ook van een lans, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι Φ 168. — *b*) met gen., πολέμοιο, naar de oorlog Γ 133, δόρποιο ν 31; hierbij perf. part. *λελιημένος, hunkerend Δ 465, Ε 690, Μ 106, Π 552 (steeds abs.).

λιμήν, -ένος, ὁ (verw. met λειμών), plur. dat. ook λιμένεσσι, haven, baai Α 432, β 391; λιμένες θαλάσσης ε 418. Verg. ὅρμος. Epitheta: γλαφυρός, κοῖλος, εὔορμος, ναύλοχος, νηῶν ὄχος, πάνορμος, πολυβενθής.

λίμνη (verw. met λιμήν) *a*) baai, zee, περικαλλής γ 1, βένθεσι λίμνης Ν 21, verg. Ω 79. — *b*) meer, Βοιβηίς Β 711, Γυγαίη Β 865 (v. L. vermoedt Νύμφη i.p.v. λίμνη), Κηφισίς Ε 709. — *c*) water Φ 317.

†**Λιμν-ώρεια** (λίμνη en ὄρος), een van Nèreus' dochters Σ 41.

λῑμός (verw. met lat. *letum*), honger δ 369, Τ 166 (Il. alleen hier).

†**Λίνδος,** stad op het eiland Rhodos Β 656.

*λινο-θώρηξ, met linnen pantser (verg. Lang 150 sq.), epith. van Aiās, den zoon van Oīleus, en van Amfīos Β 529, 830. †. Van

λίνον (lat. *linum*, waarvan wschl. ned. *linnen*), vlas en alles wat van vlas gemaakt is, vand. *a*) draad, in 't bijz. snoer Π 408; overdr., levensdraad Υ 128, Ω 210, η 198. — *b*) net Ε 487. — *c*) lijnwaad, linnen, als beddelaken ν 73, 118; λίνοιο λεπτὸν ἄωτον Ι 661.

†**λίνος,** Linoslied, treurzang bij de oogst voor den vroeg gestorven Linos (korengeest), λίνον δ' ὑπὸ καλὸν (adv.) ἄειδον Σ 570.

λίπ', z. λείπω en λίπα.

λίπα (verw. met ἀλείφω en met lat. *lippus*, got. *bi-leiban*, eig. blijven kleven, ned. *blijven*; λίπα: λιπαρός = κάρτα: καρτερός = λίγα: λιγυρός enz.; volg. anderen is λίπ' dat. van *λίψ), adv., glanzend, vet, λ. ἄλειψεν ζ 227; anders altijd λίπ' ἐλαίῳ ἀλεῖψαι Σ 350, ἀλείψασθαι Ξ 171, χρῖσαι γ 466, χρίσασθαι ζ 96.

†**λιπαρο-κρήδεμνος,** 2. (κρήδεμνον), met glanzende hoofddoek, Χάρις Σ 382 (verg. Χ 406).

†**λιπαρο-πλόκαμος,** 2., met glanzende haarvlechten, κεφαλή Τ 126.

λιπαρός, 3. (λίπα) **1)** vet, glanzend, λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα ο 332. — **2)** overdr., glanzend als van vet, vand. *a*) blank glanzend, van linnen voorwerpen, καλύπτρη Χ 406, κρήδεμνα α 334 (maar ν 388 tinnen). — *b*) blank, πόδες, gewoonl. van mannen Β 44, ρ 410 (verg. Catull. LXIV 162: *candida vestigia*); van Hèrè Ξ 186. — *c*) overdr. α) vet, rijkelijk, λιπαραὶ θέμιστες Ι 156. — β) behaaglijk, γῆρας λ 136; hierbij adv. †**λιπαρῶς,** γηρασκέμεν δ 210.

†**λιπάω** (λίπα), praes., van zalf glanzen, οὐ λιπόω τ 72 (verg. ο 332; a. l. δὴ ῥυπόω).

1. *λίς, ὁ, acc. λίν (a. l. λῖν), plur. dat. λίεσσι (zo Brandr. i.p.v. λείουσι, z. λέων), leeuw Λ 239; ὥς τε λὶς ἠυγένειος ᾧ . . . (van een leeuwin) Σ 318; σίντης Λ 480, ἠυγένειος Ο 275.

2. **λίς (verw. met λιτός), glad, alleen λὶς πέτρη μ 64, 79. †.

3. **λίς** (verg. 2. λίς), subst. alleen dat. λῖτί en acc. λῖτα, glad w e e f s e l en wel *a*) linnen k l e e d, dat over de stoelen gelegd wordt α 130, κ 353. — *b*) h o e s, waarmee men een wagen bedekt, als deze niet gebruikt wordt (verg. πέπλοι E 194; z. ook B 777), ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας Θ 441. — *c*) w a d e, waarin het lijk wordt gehuld (= χιτών Ω 580, 588?), ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς Σ 352. — *d*) omhulsel van de lijkurn, f l o e r s Ψ 254.

λίσσομαι (< *λίτjομαι, van λισσός, verg. λιτή, waarvan wschl. lat. *litare*), praes. λίσσομαι, -εαι enz., coni. 2. sing. λίσσηαι, inf. λίσσεσθαι, impf. (ἐ)λίσσετο en ἐλλίσσετο, iter. λισσέσκετο I 451, aor. ἐλλισάμην, coni. λίσσομαι X 418 (a. l. λίσσωμ', praes.), λίσῃ κ 526, imper. λίσαι, aor. II λιτοίμην ξ 406 (a. l. Κρονίων' ἀλιτοίμην i.p.v. Κρονίωνα λιτοίμην), λιτέσθαι Π 47 (v. L. λίσεσθαι, fut.), s m e k e n (volg. E. B. Koster, Studia Tragico-Homerica p. 22: «*aut dicitur de hominibus homines obsecrantibus, aut de diis deos, non de hominibus ad deos precantibus*»; de enige plaats, waar het gebruikt wordt van mensen, die tot de goden smeken, is I 501), abs. K 118 (verg. E 491), χ 311; met acc. van de pers. A 394, ι 224; ook ἐπέεσσι Φ 98, εὐχῇσι κ 526, verg. λ 35 enz.; tot nadere aanwijzing der dringende bede met πολλά I 585, of γούνων λαβών of ἑλών Z 45, Φ 71; ook ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος ο 261, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων X 338, verg. O 660; ook met enkele gen., bij, Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος β 68, γούνων I 451; dat, waarom men smeekt, staat α) in de inf., b.v. οὐδέ σ' ἐγώ γε λίσσομαι μένειν A 174, of acc. c. inf. I 511, θ 30; ook volgt ὅπως γ 19, ἵνα γ 327, θ 344, ἤν πως X 418. — β) in de acc., οἱ αὐτῷ θάνατον Π 47; met dubbele acc., ταῦτα οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι β 210, verg. δ 347.

****λισσός,** 3. (verw. met got. *slaihts*, ned. *slecht*), g l a d, alleen λισσὴ πέτρη γ 293, ε 412, κ 4. †.

†**λιστρεύω,** part. -οντα, r o n d o m iets d e a a r d e u i t g r a v e n, φυτόν ω 227. Van

†**λιστρόν** (λισσός), k r a b b e r χ 455.

λῖτα, z. 3. λίς.

λιτανεύω (verg. λίσσομαι), impf. λιτάνευε (ἐλλιτάνευε), aor. ἐλλιτάνευσα, coni. λιτανεύσομεν, b i d d e n, s m e k e n, abs. η 145; τινά X 414; γούνων, bij κ 481; ook γούνων ἁψάμενοι αἴ κ' ἐλεήσῃ Ω 357; met inf. Ψ 196 (hierbij πολλά, verg. I 581).

λιτέσθαι, z. λίσσομαι.

†**λιτή** (λίσσομαι), het s m e k e n, b e d e, λιτῇσι ἐλλισάμην λ 34; gepersonifieerd †**Λιταί,** B e d e n, dochters van Zeus I 502 sqq.

λιτί, z. 3. λίς; **λό',** z. λοέω.

†**λοβός** (verw. met lat. *legūmen*), o o r l e l l e t j e Ξ 182.

λόγος (λέγω), alleen plur., w o o r d e n, g e p r a a t O 393 (Nck a. l. λόων), α 56 en a. l. Δ 339 (i.p.v. δόλοισι). †.

λόε, λοέσσαι, z. λοέω.

λοετρόν (λοέω), b a d (w a t e r) Ψ 44, θερμὰ λοετρά Ξ 6, θ 451, λοετρὰ Ὠκεανοῖο, in de Okeanos Σ 489.

λοετρο-χόος, 2. (χέω), eig. b a d w a t e r u i t g i e t e n d, τρίπος, ketel, waarin het badwater wordt warm gemaakt Σ 346, θ 435; als subst., b a d v r o u w υ 297. †.

λοέω, λόω en **λούω** (< λοϝέω, λόϝω; verw. met lat. *lavo*), impf. λόεον, 3. sing. λό' K 361, aor. λοῦσεν enz. [deze vormen kunnen overal behalve ζ 210 (λούσατε bij λόϝω) en Ξ 7 (v. Herw. λοέσῃ τε i.p.v. καὶ λούσῃ) in λόεσεν enz. opgelost worden] en λοέσσαι, -έσσας, med. inf. λούεσθαι(λοέεσθαι) en λοῦσθαι (< λόϝεσθαι) ζ 216, aor. λούσαντο(λοέσ.) enz. en λοέσσατο, coni. λοέσσομαι ζ 221, part. -άμενος, perf. λελουμένος (bij λόϝω), b a d e n, d o o r b a d e n r e i n i g e n, meestal van mensen E 905, γ 464; van een lijk Σ 350, Ω 587; ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον Σ 345, verg. Ξ 7; van een paard Ψ 282; τινὰ ποταμοῖο ῥοῇσιν Π 669, ἐν ποταμῷ η 296; med., z i c h b a d e n α 310; ποταμοῖο ῥοῇσι ζ 216; met gen. loc., ποταμοῖο (van een paard) Z 508; λελουμένος Ὠκεανοῖο (van Seirios) E 6; λούσασθαι ἄπο βρότον Ψ 41 (verg. act. en ἀπολοῦμαι).

λοιβή (λείβω), het druppelen, alleen als godsdienstige handeling, p l e n g o f f e r ι 349 (iron.); met κνίσῃ verbonden Δ 49, I 500, Ω 70.

***λοίγιος,** -ον, v e r d e r f e l i j k, h e i l l o o s, ἔργα A 518, 573; neutr. plur. als subst. Φ 533, Ψ 310. Van

***λοιγός** (verw. met ὀλίγος), v e r d e r f, v e r n i e l i n g, o n h e i l A 67, Π 80 enz.

†**λοιμός** (verw. met λιμός), p e s t A 61.

***λοισθήιος,** -ον, l a a t s t, ἄεθλον Ψ 785; neutr. plur. **λοισθήια** als subst., l a a t s t e p r i j s (evenals later πρωτεῖα, δευτερεῖα) Ψ 751. †. Van

†**λοῖσθος,** l a a t s t Ψ 536.

***Λοκροί,** L o k r i ë r s (zowel Ὀπούντιοι als Ἐπικνημίδιοι) B 527, 535, N 686; boogschutters N 712. †.

λοπός (λέπω), s c h i l, κρομύοιο τ 233.

λούω, z. λοέω.

†**λοφίη,** n e k b o r s t e l s van een everzwijn τ 446. Van

λόφος 1) n e k, van mensen en dieren K 573, Ψ 508. — **2)** h e u v e l λ 596, π

471. – **3)** helmbos Γ 337, gewoonl. van paardenhaar, ἱππιοχαίτης Ζ 469, ἵππουρις Π 138, ἵππειος Ο 537, φοίνικι φαεινός Ο 538, χρύσεος Σ 612.

λοχάω (λόχος), 3. plur. λοχόωσι(-άουσι) en λοχῶσι ξ 181, part. -όωντες(-άοντες), aor. λοχῆσαι, λοχήσας, med. aor. coni. λοχήσομαι, part. -σάμενος **1)** act., zich in hinderlaag leggen Σ 520, δ 847; met acc., op iem. in een hinderlaag loeren ν 425. – **2)** med. = act. δ 388 enz.; μιν αὖθις ἰόντα δ 670.

†**λοχμή** (λέχω), leger van wilde dieren τ 439.

λόχος (λέχω) **1)** hinderlaag *a*) plaats, waar die gelegd wordt Λ 379; κοῖλος en πυκινὸς λόχος (van het troj. paard) δ 277, λ 525; hierbij adv. **λόχον-δε**, = ἐς λόχον Α 227. – *b*) in hinderlaag liggende of voor een hinderlaag bestemde manschappen, πυκινὸν λ. εἷσαν Δ 392, δ 531, μὴ λ. εἰσέλθῃσι πόλιν Θ 522. – *c*) het leggen van een hinderlaag Σ 513, verg. Ω 779. – *d*) middel om een hinderlaag te leggen, om te verrassen, λόχος γέροντος δ 395. – **2)** in 't alg., schare, troep υ 49.

λόω, z. λοέω.

λύγος, ἡ (verw. met lat. *luctari*, ned. *lok*), buigzame tak, vand. wilg, *vitex agnus castus*, plur. wilgetakken, waarvan men zich wegens de buigzaamheid bedient om te binden κ 166, μόσχοισι Λ 105, ἐυστρεφέεσσι ι 427.

λυγρός, 3. (verw. met λευγαλέος, lat. *lugeo*), treurig, ellendig, kwaad, verderfelijk, ἄλγεα Ω 742, κήδεα λ 369, γῆρας Ε 153, γαστήρ ρ 473, νόστος α 327; ἐν δαῒ λυγρῷ Ν 286, ἀνδροκτασίῃ Ψ 86; φάρμακα δ 230, ἀγγελίη Ρ 642, σήματα (onheilspellend) Ζ 168; εἵματα, schamel π 457; ἕλκος, pijnlijk Ο 393; van mensen, ellendig, zwak Ν 119, σ 107; neutr. plur. **λυγρά** als subst., νῆες ... πόλεμοι ... ἄκοντες ... ὀιστοί ξ 226, verg. Ω 531, γ 303, λ. θεοὶ τελέσωσι σ 134, λ. ἰδυῖα λ 432; hierbij adv. †**λυγρῶς**, pijnlijk, πεπληγυῖα Ε 763.

λύθεν, z. λύω.

λύθρον of **λύθρος** (verg. λῦμα), vuil met bloed vermengd, alleen sing. dat., λύθρῳ παλάσσετο χεῖρας Λ 169, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος Ζ 268, χ 402.

****λυκά-βᾱς**, -αντος, ὁ [wschl. λυκ- en βαίνω, verg. ἀμφι-λύκη, dus lichtgang, of met Fick, λυκ- en ἀβά (volg. Hèsuch. = τροχός), dus lichtkring], jaar ξ 161, τ 306 (volg. Dioon Proes. VII 84 maand, Monro etmaal; Maas, van λύκος en ἀβά, tijd dat de wolven lopen, winter). †.

†**Λύκαστος**, stad op ('t zuidelijk deel van) Krètè Β 647.

***Λυκάων**, -ονος (λύκος) **1)** vader van Pandaros Β 826, Δ 89. – **2)** zoon van Priamos en Lāothoè Χ 46; door Achilleus gevangengenomen en naar Lèmnos verkocht, vlucht hij van daar en wordt later, opnieuw in Achilleus' handen gevallen, door dezen gedood Φ 35, 127.

†**λυκέη** (λύκος), wolfsvel Κ 459.

***λυκη-γενής** (*Λύκη, volg. Kretschm. = Λυκία, en γίγνομαι), in Lukië geboren, epith. van Apollōn, verg. Ε 105 (anderen leiden λ. af van λυκ-, lat. *lux*, en vertalen in licht geboren, of denken aan een ouden wolfsgod of vermenging van den lichtgod met dezen), alleen dat. Ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ Δ 101, 119. †.

***Λυκίη** (verg. Λύκιοι) **1)** landschap (in het zuiden van Klein-Azië) met de rivier de Xanthos Β 757, Ε 479, εὐρεῖα Ζ 173, ἐριβῶλαξ Ρ 172, verg. Π 437; hierbij adv. **Λυκίην-δε**, naar L. Ζ 168, 171. – **2)** landschap (in het N.W. van Klein-Azië) aan de rivier de Aisèpos met de stad Zeleia, vaderland van Pandaros Ε 173; de inwoners heten ook Τρῶες Β 826; hierbij adv. **Λυκίη-θεν**, uit L. Ε 105.

***Λύκιοι** (volg. Fick naar het Hittitenvolk de Lukki, dat in de 15e eeuw in W. Klein-Azië woonde), bewoners van Lukiè (1), bondgenoten van de Trojanen, aangevoerd door Sarpèdōn en Glaukos Β 876, ἴφθιμοι Μ 417, πύκα θωρηκτάων Μ 317, ἀντίθεοι Π 421.

***Λυκο-μήδης**, -εος, Boiotiër, zoon van Kreiōn Ι 84, Μ 366, Ρ 345 sq., Τ 240. †.

***Λυκό-(Ϝ)οργος** (ἔργω; anderen Λυκό-Ϝεργος) **1)** zoon van Druās, koning in Thracië; hij veracht de dienst van Dionūsos en vervolgt den god en diens gezellinnen, zodat deze tot Thetis in zee vlucht; maar Zeus straft Lukoorgos met blindheid en hij sterft niet lang na zijn misdaad Ζ 130 sqq. (episode volg. Murray p. 162 sq. aan korinth. bron ontleend). – **2)** Arkadiër Η 142 sqq.

λύκος (skt *vr̥ka-*, lat. *lupus*, ned. *wolf*), wolf, πολιός Κ 334, ὀρέστεροι κ 212, κρατερώνυχες κ 218; dikwijls als zinnebeeld van woeste bloeddorst en gulzigheid, ὠμοφάγοι Π 156, σίνται Π 352.

†**Λυκο-φόντης** (λύκος en ΦΕΝ-), acc. -ην, Trojaan, door Teukros gedood Θ 275.

†**Λυκό-φρων**, -ονος (λύκος en φρήν), zoon van Mastōr, uit Kuthèra, strijdmakker van Aiās, Telamōns zoon Ο 430.

***Λύκτος**, stad op Krètè (ten oosten van Knōsos) Β 647, Ρ 611. †.

***Λύκων**, (Trojaan, door Pèneleōs gedood Π 335, 337. †.

***λῦμα** (verw. met lat. *lutum*, *lustrum*);

onreinheid, vuil A 314 («*durch Waschungen vertreibt man die Krankheitsdämonen, die oder deren Stoffe an einem hangen*» Samter p. 54), Ξ 171. †.

†**λυπρός,** 3. (miss. verw. met λύπη), treurig, arm, onvruchtbaar, οὐδὲ λίην λυπρή ν 273.

***Λυρνησσός,** stad in het land van de Mūsoi (volg. Leaf, Troy p. 218 sq., het latere Antandros ten O. van de Adramutteense Golf), door Achilleus verwoest B 690 sq., T 60, Y 92, 191. †.

†**Λύσ-ανδρος** (λύω en ἀνήρ), Trojaan, door Aiās gewond Λ 491.

****λῡσι-μελής** (λύω en μέλος), de ledematen ontspannend, verkwikkend, ὕπνος υ 57, ψ 343 (verg. λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα δ 794). †.

λύσις (λύω), loskoping, bevrijding, van het lijk van Hektōr Ω 655; θανάτου, middel om van de dood te redden ι 421. †.

***λύσσα,** ἡ (miss. verw. met ἀλύω), razernij, dolheid, van strijdenden, ὀλοή I 305, κρατερή I 239, Φ 542. †.

†**λυσσητήρ,** -ῆρος (λυσσάω), razend, dol, κύων Θ 299.

†**λυσσώδης** (λύσσα en εἶδος), razend, dol N 53 (v. L. λυσσῴδης, Menr. λυσσητήρ),

†**λύχνος** (< *λύκσ-νος, verg. πλοχ-μός, ἐξαίφ-νης; verw. met lat. *lux*), luchter τ 34.

λύω (verw. met lat. *luo*, *solvo*, ned. *los*, *verliezen*), praes., impf. λύε, -ομεν, ἔλυον, λύον, fut. λύσω, aor. ἔλυσα, λῦσε enz., med. praes. λυώμεθα, impf. λυόμην, λύοντο, fut. λυσόμενος, aor. ἐλύσαο enz., aor. II (met pass. bet.) (ἐ)λύμην, -το, -ντο, pass. aor. λύθη, 3. plur. λύθεν, perf. λέλυται, -νται, plusqpf. (ἐ)λέλυντο, opt. λελῦτο σ 238 (zo Bekk. i.p.v. λέλῡτο) **I)** act. **1)** iets (van iets anders) losmaken, b.v. θώρηκα Π 804, ζώνην λ 245, πρυμνήσια β 418; ἵππους (paarden, die aan de wagenrand vastgebonden zijn) K 480 (verg. Θ 544), vand. in 't alg. uitspannen δ 35, ἐξ ὀχέων N 35, ὑπὸ ζυγοῦ δ 39, ὑπὲξ ὀχέων Θ 504, ὑφ' ἅρμασιν Σ 244, ὑπ' ἀπήνης η 6; losmaken, bevrijden O 22, μ 53, ἐκ δεσμοῖο θ 360; overdr., τινὰ κακότητος ε 397; vrijlaten, uit de gevangenschap, τινά A 29; τινά τινι Ω 561; τινὰ ἀποίνων (gen. pret.) Λ 106; ἔντεα, teruggegeven P 163. — **2)** iets losmaken, ἀσκόν, openen κ 47; σπάρτα λέλυνται, zijn gerafeld, vergaan B 135, verg. ῥαφαὶ λέλυντο ἱμάντων χ 186; verwoesten, πολίων κάρηνα B 118, Τροίης κρήδεμνα ν 388; overdr., ontbinden, uiteen laten gaan, ἀγορήν A 305, β 257, λύτο δ' ἀγών Ω 1; beslechten, bijleggen, σφι νείκεα Ξ 205, verg. η 74; stillen, doen bedaren, μελεδήματα θυμοῦ Ψ 62, υ 56. — **3)** in 't bijz., iets losmaken, dat gespannen of krachtig was, ontspannen, krachteloos maken, doen verslappen, verlammen [vooral met obj. γυῖα of γοῦνα, die meermalen verward worden; verg. voor de bet. ook (ἀπο)γυιόω], door arbeid of inspanning, b.v. μοι καμάτῳ γούνατ' ἔλυσαν υ 118; pass., τῶν καμάτῳ γυῖα λέλυντο N 85, verg. μοι φίλα γυῖα λέλυνται θ 233; door een val, λύντο δὲ γυῖα H 18; door een slag, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα Φ 425; door ouderdom, σὴ βίη λέλυται Θ 103; door schrik, τοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ Φ 114 (verg. Verg. A. I 92); door hevig verlangen σ 212 of overstelpende vreugde ψ 205; door slaap, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα δ 794 (verg. Verg. A. V 836, 856 sq.); ook voor goed ontspannen, met de dood als gevolg, πολλῶν γούνατ' ἔλυσε E 176, ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα X 335; μένος τινός P 339, τινί Π 332; pass., λύντο δὲ γυῖα H 16, ἑκάστου σ 238; τοῦ λύθη ψυχή τε μένος τε E 296; ἔγχος λύε γυῖα P 524; πέλεκυς λῦσε βοὸς μένος γ 450. — **II)** med. **1)** zich losmaken, ὑπ' ἀρνειοῦ ι 463; loskomen, vrijkomen, νῦν δ' ἐλύμην Φ 80. — **2)** iets voor zich losmaken, τεύχε' ἀπ' ὤμων, (den gesneuvelde) van de schouders nemen P 318; ἀπὸ στήθεσφιν ἱμάντα, haar toverriem Ξ 214, ὑπ' ὄχεσφι ἵππους, onze paarden Ψ 7 (verg. 11, 27). — **3)** (voor zich) vrijkopen of bevrijden, θυγατέρα A 13, verg. K 378 enz., τούς κ 284, verg. 385. [ῠ, maar ῡ voor σ, bovendien metri causa λῡει η 74, ἔλῡεν Ψ 513 (a. l. ἔλυσεν), λῦτο Ω 1l.

***λωβάομαι** (λώβη), aor. λωβήσασθε, -σαιο, adi. verb. λωβητός (z. daar), honend of beledigend spreken of handelen A 232, B 242; ook τινὰ λώβην, iem. smaad aandoen N 623. †.

****λωβεύω,** alleen praes. -ω, -εις, de spot met iem. drijven, τινά ψ 15, 26. †. Van

λώβη *a*) smadelijke behandeling, hoon, belediging, λώβης ἴσχεσθαι σ 347; τίσετε λώβην Λ 142; ook ἀπό ... δόμεναι I 387; θεοὶ τισαίατο λώβην υ 169; schande, σοὶ λώβη, met volg. αἴ κεν Σ 180, verg. H 97; verbonden met αἶσχος, z. daar. — *b*) concr., voorwerp van hoon Γ 42.

***λωβητήρ,** -ῆρος (λωβάομαι), honer, lasteraar B 275, Λ 385, Ω 239. †.

†**λωβητός** (adi. verb. van λωβάομαι), gesmaad, voorwerp van hoon, (τὸν) λωβητὸν ἔθηκε Ω 531.

λωΐων, -ον (verw. met λῆν, lat. *velle*), verkieslijker, beter, alleen neutr., πολὺ λώϊόν ἐστι, met volg. inf. A 229, verg. Z

339, β 169; γνωσόμεθ' ἀλλήλων (a. l. ἀλλήλω) καὶ λώϊον ψ 109; r i j k e l i j k e r, δόμεναι ρ 417; bovendien ****λωΐτερος,** met dezelfde bet., alleen neutr. met ἄμεινον verbonden, alleen α 376 en β 141.

†**λώπη** (λέπω), m a n t e l, δίπτυχος ... ἐυεργής ν 224.

†**λωτεῦντα** (= λωτέοντα, van λωτέω) of **λωτοῦντα** (= λωτόεντα, van λωτόεις), plur., neutr., met l ō t o s b e g r o e i d of v o l l ō t o s, πεδία Μ 283. Van

λωτός 1) l ō t o s, soort van k l a v e r Ξ 348, Φ 351; als paardenvoer Β 776, δ 603. — **2)** l ō t o s en zijn v r u c h t, volg. H. Kiepert Zizyphus spina Christi of Rhamnus Z., waarvan de vruchten als dadels smaken ι 93 sqq. (verg. Polub. XII 2; anders Felln. p. 65 sq.).

λωτοῦντα, z. λωτεῦντα.

****Λωτο-φάγοι** (ΦΑΓ-), vreedzaam en gastvrij, z i c h m e t l ō t o s v o e d e n d volk (op de kust van Libuè; volg. Polub. I 39 wonen zij op het eiland Μῆνιγξ, niet ver van de kleine Syrte; volg. Bér. op het eiland Djerba; z. ook v. L. Comm. Homm. p. 54. 4) ι 84 sqq., ψ 311 (verg. λωτός **2**).

λωφάω (verw. met ἐλαφρός), fut. λωφήσει, aor. opt. λωφήσειε, o p h o u d e n (iets te doen) Φ 292; κατά ... λ., b e k o m e n van, κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν ι 460. †.

M.

μ' geapostrofeerd voor μέ en voor μοί, b.v. Ι 173, κ 19, z. ἐγώ.

μά (μέν, μήν), partikel bij eden, met de naam van den god of van de zaak, waarbij men zweert, in acc. *a*) in ontkennende zinnen, οὐ μά, (neen) b ij Α 86, υ 339. — *b*) met ναί bevestigend, ναὶ μά, (voorwaar) b ij Α 234.

†**Μάγνητες,** volksstam bij de Pèneios in Thessalië Β 756.

μαζός (verw. met μαδᾶν, vochtig zijn, lat. *madēre*), t e p e l *a*) van de vrouw, vand. (m o e d e r)b o r s t, πάις δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ λ 448, μαζὸν ἀνέσχε Χ 80, verg. 83, γυναῖκα θήσατο μαζόν Ω 58. — *b*) van den man, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν Δ 480 enz., κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν Ρ 606 enz.

****μαῖα** (verw. met aiol. μᾶ en met μήτηρ), m o e d e r t j e, alleen voc. β 349 enz., φίλη ψ 11.

†**Μαίανδρος,** M a i a n d r o s (een om haar vele kronkelingen bekende rivier, die bij Mīlètos in zee valt, tw. M e n d e r e) Β 869.

†**Μαιάς,** -άδος, moeder van Hermès ξ 435.

†**Μαιμαλίδης** (Nck Μαιναλίδης), zoon van Maimalos, d.i. P e i s a n d r o s Π 194.

***μαιμάω** (verw. met ned. *moed*), 3. plur. μαιμῶσιν en μαιμώωσι(-άουσι), part. μαιμώων, -ώωσα(-άων, -ουσα), aor. μαίμησε, o n s t u i m i g v e r l a n g e n, v o l v u u r, v o l s t r i j d l u s t z i j n, μαίμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ Ο 742, μαίμησέ οἱ ἦτορ Ε 670, μαιμώωσι πόδες καὶ χεῖρες Ν 75, verg. 78; ook van de lans, αἰχμὴ διέσσυτο μαιμώωσα Ε 661, Ο 542. †.

†**μαινάς,** ἡ (μαίνομαι), dat. μαινάδα, r a z e n d e Χ 460 (verg. Ζ 389).

μαίνομαι (< μάνjομαι, skt *mányatē*, verg. μέμονα), alleen praes. μαίνεαι enz. en impf. μαίνετο, r a z e n, σφῶιν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ Θ 413, φρεσὶ μαινομένῃσι Ω 114; μαινομένῃ ἐικυῖα Ζ 389, verg. Χ 460; Διωνύσοιο Ζ 132; φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν Θ 360; van beschonkenen σ 406; van mensen en goden in de strijd Ζ 101, λ 537; τάδε Ε 185; van den woesten Polufèmos ι 350; overdr., van de handen en de speer Π 245, 75; van het vuur, ὅτε πῦρ οὔρεσι μαίνηται Ο 606.

μαίομαι, alleen inf. μαίεσθαι, part. μαιομένη, fut. μάσσεται Ι 394, aor. μάσασθαι, t a s t e n, z o e k e n, abs. ξ 356; met acc., d o o r z o e k e n, κευθμῶνας ν 367; μοι γυναῖκα, een vrouw voor mij zoeken Ι 394 (verg. γαμέω **2** *b*); τῶν ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, met de handen er naar grijpen λ 591. †.

Μαῖρα (μαρμαίρω) **1)** †een van Nèreus' dochters Σ 48. — **2)** †(dochter van Proitos en Anteia; zij vergezelt Artemis, en wordt later, nadat zij bij Zeus Lokros heeft voortgebracht, door de godin gedood) λ 326.

***Μαίων,** -ονος (μαίομαι), Thebaan, zoon van Haimōn Δ 394, 398. †.

μάκαρ, -αρος (miss. verw. met μακρός), sup. ****μακάρτατος 1)** r i j k Λ 68, α 217. — **2)** (g e l u k) z a l i g (verg. lat. *beātus*), in de eerste plaats van goden, en wel gewoonl. plur., θεοὶ μάκαρες Α 339, α 82; zonder θεοί κ 299; dan van mensen, g e l u k k i g, en wel van de hoogste graad van menselijk geluk Γ 182, ζ 158.

†**Μάκαρ,** -αρος, heerser op Lesbos Ω 544.

****μακαρίζω** (μάκαρ), opt. μακαρίζοι, g e l u k k i g p r i j z e n, τινά ο 538.

†**μακεδνός,** 3. (μακρός), s l a n k, epith. van de populier η 106.

†**μάκελλα,** s p a d e of h o u w e e l Φ 259.

μακρός, 3. (lat. *macer*, ned. *mager*), comp. ****μακρότερος** en †**μᾶσσον** θ 203, sup. **μακρότατος** en **μήκιστος** Η 155, λ 309 *a*) in de ruimte, l a n g, δόρυ Η 140, ἔγχεα Γ 135, ὀχῆα Μ 121, ἕρματα Α 486; κύματα

B 144; ook van lichaamsgrootte, μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκε ἰδέσθαι θ 20, verg. H 155; h o o g, Ὄλυμπος A 402, οὔρεα N 18, δένδρα ε 238, τείχεα Δ 34 enz.; d i e p, φρείατα Φ 197; neutr. **μακρά** en **μακρόν** als adv., z. βίβημι, βιβάσθων; comp. μᾶσσον, v e r d e r, ἥσειν θ 203; van de stem, μακρὰ βοῶν, μακρὸν ἄυσε enz., v e r verneembaar, d.i. l u i d B 224, Γ 81, μακρὰ μεμυκῶς Σ 580. — *b*) van tijd, l a n g (d u r e n d), ἤματα κ 470, νύξ λ 373; ἐέλδωρ, lang gekoesterd ψ 54; neutr. plur. **μήκιστα** als adv., τί νύ μοι μήκιστα γένηται, t e n l a n g e n l e s t e ε 299, 465.

μακών, z. μηκάομαι.

μάλα (verw. met lat. *melior*), adv. **I)** pos. **1)** versterkend, z e e r, maar naar gelang van de samenhang dikwijls anders te vertalen. *a*) bij een adi., b.v. μ. πολλαί I 44 (verg. μ. μυρίοι τ 78 enz.), καλόν υ 312, μέγα γ 261; μ. πάντας, allen tot den laatste toe ρ 346, πᾶσι μ. O 546; ἀβληχρὸς μ. τοῖος enz., z. τοῖος *b*; bij een comp., πρότερος μ., veel vroeger K 124. — *b*) bij een subst., ἄχρι μ. κνέφαος, tot laat in de avond σ 370, ἤ τι μ. χρέω I 197 (verg. X 268, Ψ 308). — *c*) bij een adv., b.v. ἦρι μ. I 360, μ. πολλάκις Θ 362, σχεδόν κ 441, δήν A 416; εὖ μ. of μ. εὖ, flink, heel goed χ 190, ψ 175; πάγχυ μ. en μ. πάγχυ ξ 367, Ξ 143; ῥεῖα μ. Γ 381; μ. αὐτίκα, onmiddellijk κ 111; μ. αἰεί voortdurend η 118; μ. μέγα X 407, μ. πολλά α 1, μ. πολλόν γ 121; μ. ὧδ', juist zo ε 342, μ. οὔ πως, in 't geheel niet ε 103; μ. κατὰ μοῖραν O 206. — *d*) bij verba, b.v. μ. σπεύδοντα Δ 225; λίσσοντο, dringend Δ 379; φράζεσθε, goed Σ 254, ἡνιόχευε, met overleg ζ 319; μ. πολεμίζῃ, dapper I 318; ἐχρεμέτιζον, erg, d.i. luid M 51; πείσομαι, gaarne H 286, verg. A 218, K 108; κατεσθίει, gulzig Γ 25; παρβεβαῶτε μάλα, vlak N 708; φεῦγε μ., vlucht maar gauw A 173; μ. χαῖρε (Nck μέγα) θ 413; μ. γάρ ἔθεν Ζεὺς χεῖρα ὑπερέσχε I 419. — *e*) dikwijls in concess. zinnen na εἰ, εἰ καί, καὶ εἰ, οὐδ' εἰ, waar μάλα dan betrekking heeft op het adi. of werkw. dat in de zin voorkomt, b.v. εἰ μ. καρτερός ἐσσι A 178, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι E 410, καὶ εἰ μ. καρτερὸς εἴη χ 13, οὐδ' εἰ μ. μιν χόλος ἵκοι P 399, εἰ καὶ μ. περ χαλεπαίνοι ε 485; zo ook bij een part. met πέρ, b.v. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι N 317, verg. β 200; eveneens καὶ μ. περ A 217 en καί περ μ. σ 385. — **2)** bevestigend en verzekerend, met betrekking tot een gehele zin, w a a r l i j k, z e k e r, ἀλλὰ μ. οὐκ Ἀχιλῆι χόλος φρεσίν B 241, verg. ε 358, ζ 44; τῷ κε μ. ἤ κεν ἔμεινε δ 733; over ἦ μάλα (δή), z. 1. ἦ **1**.

II) comp. **μᾶλλον 1)** m e e r, i n h o g e r m a t e, dikwijls bij verba, b.v. πιέζειν δ 419, ἐνὶ φρεσίν (nl. εἰσι) θ 154, ἐέλδεται N 638, μιν ἔδυ χόλος T 16; bij een pos. tot omschrijving van comp., b.v. μ. ἐπήρατος δ 606; in de verbinding (φίλει ο 370, χολώσατο Φ 136, ἐχώσατο ε 284, verg. λ 208) κηρόθι μᾶλλον beteekent μ. n o g m e e r (d a n v r o e g e r), n o g h e v i g e r, verg. ἤγειρα δὲ μᾶλλον E 208, μᾶλλον ἀναίνετο I 585; εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, meer (dan dat ge uw toorn kunt laten varen), d.i. te zeer I 300; pleonast., ῥηΐτεροι μᾶλλον ... Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν Ω 243 (verg. **III** eind); ook versterkt, πολὺ μᾶλλον I 700, ἔτι μᾶλλον β 202, μᾶλλον ἔτι α 322; καὶ μᾶλλον Θ 470, β 334. — **2)** l i e v e r, e e r d e r (veeleer) B 81, E 231, M 344.

III) sup. **μάλιστα,** h e t m e e s t, v o o r a l, v o o r n a m e l i j k, b.v. φιλέεσκε Γ 338, με καθίκετο πένθος α 342, μ. ἐναλίγκιον X 410; ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μ. ἦν, vooral aan Ach. was hij zeer gehaat B 220, zo ook Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μ. γε φίλτατόν ἐστι Ω 334, verg. θ 582; δὴ γὰρ μέμβλωκε μ. ἦμαρ, want de dag is al een heel eind voorbij ρ 190; met gen., τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖε, van B 21; ook ἐκ πάντων μ. Δ 96; bij pos. tot omschrijving van een sup., b.v. ἔνθα μ. ἄμβατός ἐστι πόλις Z 433; bij sup., (z. boven) ook pleonast., μ. δὲ Νέστορι ... ἄγχιστα ἐῴκει B 57.

μαλακός, 3. (verw. met lat. *flaccus*, ned. *mals*, verg. μαλθακός), comp. †**μαλακώτερος** X 373, w e e k, z a c h t **1)** van klederen en dergg., εὐνή I 618, λέκτρα υ 58, κῶας γ 38, χιτών B 42, ἐσθής ψ 290; ook f i j n, m a l s, van bloemen, weiden en akkers, ὑάκινθος Ξ 349, λειμῶνες ε 72, νειός Σ 541. — **2)** overdr., z a c h t, z o e t, θάνατος σ 202, ὕπνος K 2, ἔπεα Z 337; met inf., ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ X 373; hierbij adv. ****μαλακῶς,** alleen ἐνεύδειν γ 350 en εὐδέμεναι ω 255.

****Μάλεια** en **Μάλειαι** (τ 187 Fick Μαλείης i.p.v. Μαλειῶν), voorgebergte (op de Z.O. kaap van Lakōnikè, om de hevige branding en de daar woedende stormen door de schippers gevreesd, verg. het spreekw. bij Strab. VIII 6, 20: Μαλέας δὲ κάμψας ἐπιλαθοῦ τῶν οἴκαδε), Μαλειάων ὄρος αἰπύ χ 287 [δ 514 vermoedt Mulvany Ἀθηνάων i.p.v. Μαλειάων; volg. Bér. zijn δ 513—520 geïnterpol.; volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 355 sqq., is Μάλεια de Z.O. kaap, maar Μάλειαι het hoge gebergte langs de O.kust van de Peloponnēsos, dat in Kaap Maleia eindigt; δ 514 sqq. wil zeggen dat Agamemnōn reeds de Z. punt van het argolische schiereiland bereikt heeft en op Nauplia afvaart met Maleiai vóór zich; dicht bij Nauplia, wschl. in Tīruns of in de buurt

daarvan zetelt Aigisthos (δ 517 sq. behoort na 520)].

*__μαλερός,__ -όν (van μάλα, verg. λίπα; volg. Be. verw. met gr. μύλη, ned. *malen* enz., dus eig. fijnmakend), hevig, vernielend, epith. van het vuur I 242, Υ 316, Φ 375. †.

†__μαλθακός__ (verw. met ἀμαλδύνω en ned. *mild*, ook met μαλακός), zwak, slap, αἰχμητής P 588.

__μάλιστα, μᾶλλον,__ z. μάλα.

__μάν__ (aiol. = μήν, dat m. verg.), partikel, voorwaar, toch Θ 373, Π 14; ἄγρει μ., komaan dan E 765; versterkend, ἦ μ., inderdaad, weliswaar B 370, P 429, ἦ δὴ μ., voorwaar nu P 538; οὐ μ., voorwaar niet M 318, λ 344, ρ 470 (Od. alleen hier); ἀλλ' οὐ μάν E 895; οὐ μάν ... γε O 508; μὴ μ. Θ 512, z. μή **A** 4 *b*.

__μανθάνω__ (verw. met μένος en ned. *monter*), alleen aor. II μάθον, ἔμμαθες, -ε, leren, ἔργα κάκ' ἔμμαθεν ρ 226, verg. σ 362; met inf. Z 444. †.

__μαντεύομαι__ (μάντις), praes. -ομαι, -εαι enz., impf. μαντεύετο, fut. μαντεύσομαι, aor. μαντεύσατο, voorspellen, abs. B 300, α 200; τινί β 178 enz.; ταῦτα, dat voorteken verklaren β 180; τινί τι Π 859.

†__μαντήιον__ (μάντις; = att. μαντεῖον), voorspelling μ 272.

†__Μαντινέη__ (= het latere Μαντίνεια), stad in Arkadië, ἐρατεινή B 607.

**__Μάντιος__ (μάντις), zoon van Melampoes ο 242, 249. †.

__μάντις,__ -ιος (μαίνομαι), ziener, waarzegger A 62, α 202; δημιοεργός ρ 384; μ. κακῶν, ongeluksprofeet A 106 (verg. ook ἀλαός).

__μαντοσύνη__ (μάντις), voorspellingskunst A 72, ι 509; ook plur. B 832, Λ 330. †.

†__Μαραθών,__ -ῶνος (μάραθρον en μάραθον, venkel), plaats (op de oostkust van Attikè) η 80.

*__μαραίνω__ (verw. met lat. *mortarium*, ook *marcēre, mori*, met ned. *murw, vermorzelen*), alleen pass. impf. ἐμαραίνετο en aor. ἐμαράνθη, verdorren, uitgaan, φλὸξ ἐμαράνθη I 212, verg. Ψ 228. †.

†__μαργαίνω,__ inf. -ειν, razen, woeden, ἐπὶ θεοῖσι, tegen E 882. Van

**__μάργος,__ 3., razend π 421, ψ 11; ook γαστήρ σ 2. †.

†__Μάρις,__ Lukiër, zoon van Amisōdaros Π 319.

*__μαρμαίρω__ (verg. μαρμάρεος), alleen praes. part., flikkeren, vonkelen, vooral ἔντεα, τεύχεα μαρμαίροντα M 195, Σ 617; ook δώματα N 22; Τρῶες χαλκῷ μαρμαίροντες, van N 801; ook σὺν ἔντεσι μαρμαίροντες Π 279; ὄμματα μαρμαίροντα Γ 397.

__μαρμάρεος,__ 2. (verw. met lat. *merus*), flikkerend, vonkelend, vooral van metaal, αἰγίς P 594, ἄντυξ Σ 480; ἅλα μαρμαρέην Ξ 273 (verg. Verg. A. VII 28: *in lento luctantur marmore tonsae*).

__μάρμαρος__ (van *mer-*, breken, z. bij μάρναμαι), rotsblok M 380, ι 499; ook πέτρος μάρμαρος (verg. βοῦς ταῦρος) Π 735. †.

†__μαρμαρυγή__ (μαρμαρύσσω = μαρμαίρω), het flikkeren, overdr., μαρμαρυγαὶ ποδῶν, van de snelle bewegingen der voeten ϑ 265.

__μάρναμαι__ (verw. met skt *mṛnāti*, vermorzelt, ook met μαραίνω), alleen praes. μάρναται, -αο, -ασθ(αι), -άμενος enz., impf. ἐμάρναο, μάρνατο enz., opt. μαρναίμεθα λ 513, strijden *a*) gewoonl. in de oorlog, met wapenen, ὅσα (acc. van de inhoud) γ 108; τινί, tegen, met N 720, χ 228; ἐπί τινι I 317; σύν τινι, met iem., d.i. aan iems zijde γ 85, ἀμφί τινα Π 775 (P 387 dual. van twee partijen); περὶ σεῖο ω 39, verg. Π 497; περὶ ἔριδος H 301; met dat. instrum., ἔγχει Π 195, χαλκῷ Π 497 (verg. περιμάρναμαι); ἀμφί τινι, om χ 228, δάρων ἕνεκα I 327 (verg. Nab., Mnemos. 1891, p. 303). — *b*) van een vuistgevecht σ 31. — *c*) overdr., met woorden twisten A 257.

†__Μάρπησσα,__ dochter van Euènos, echtgenote van Īdès; zij wordt door Apollōn ontvoerd, maar Īdès ontneemt ze hem weer I 557.

__μάρπτω__ (verw. met skt *mṛśáti*, raakt aan, grijpt), coni. 3. sing. μάρπτῃσι, impf. ἔμαρπτε en μάρπτε, fut. μάρψει, aor. ἔμαρψεν enz., beetpakken, (aan)grijpen, τινά κ 116, verg. O 137; σὺν δὲ δύω μάρψας ι 289, ἀγκὰς παράκοιτιν Ξ 346; χεῖρας σκαιῇ Φ 489; ook χθόνα ποδοῖιν Ξ 228; overdr., ὕπνος μάρπτει τινά Ψ 62, υ 56, verg. ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψε ω 390; τινά, inhalen Φ 564; ἕλκεα ... ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός, slaan Θ 405 (verg. βάλλω **A II 2** en ἀπάλθομαι).

†__μαρτυρίη,__ getuigenis, Διονύσου (wat bedoeld wordt is onzeker) λ 325. Van

__μάρτυρος__ (verw. met skt *smárati*, herinnert zich, lat. *memor*), getuige, sing. alleen π 423; plur. A 338, α 273 (verg. ἐπιμάρτυρος); ἀμφοτέροισιν, voor beiden ξ 394.

†__Μάρων__ (verw. met Μαῖρα, of van μάρη, hand, verg. Χείρων), zoon van Euanthès, priester van Apollōn te Ismaros ι 197.

†__Μάσης,__ -ητος, stad in Argolis B 562.

__μάσσεται,__ z. μαίομαι.

__μᾶσσον,__ z. μακρός.

__μάσταξ,__ -ακος, ὁ (verw. met lat. *mandere*, ned. *mond*), mond δ 187, ψ 76; van

een vogel, ὡς ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακ(ι), in I 324 (volg. anderen -α, mondvol, h a p j e).

μαστίζω, alleen aor. μάστιξεν, z w e p e n, ἵππους E 768; met finale inf., μάστιξεν δ' ἐλάαν E 366, γ 484. Van

μάστιξ, -ῑγος, ἡ (μαίομαι, verg. Θ 392), dat. ook μάστῑ (anderen μάστιι) en acc. μάστιν, als van nom. **μάστις** (v. L. Ψ 500 μάστιγ' αἰὲν ἔλαυνε i.p.v. μάστι δ' αἰὲν ἐλ.; Knight ο 182 μάστιγ' ἔβαλ'· οἵ i.p.v. μάστιν βάλε· τοί) *a*) eig., z w e e p, θοή P 430, λιγυρή Λ 532, φαεινή ζ 316. — *b*) overdr., g e s e l, Διὸς μάστιγι (κακῇ) M 37 (N 812).

***μαστίω** (= μαστίζω), imper. μάστιε, med. μαστίεται **1)** act., z w e p e n P 622. — **2)** med. van een leeuw, πλευρὰς μαστίεται, zweept zich de flanken Y 171. †.

Μαστορίδης, zoon van Mastōr **1)** H a l i t h e r s è s β 158, ω 452. — **2)** L u k o f r ō n O 438. †.

†**Μάστωρ,** -ορος (μαίομαι), vader van Lukofrōn O 430 (verg. het vorige).

***ματάω** (μάτη, μάταιος), aor. μάτησε, coni. 3. dual. ματήσετον, d r a l e n, ἀπέκοψε παρήορον οὐδ' ἐμάτησεν Π 474, verg. Ψ 510, μὴ τὼ ματήσετον E 233. †.

†**ματεύω** (verw. met μαίομαι), fut. ματεύσομεν, z o e k e n Ξ 110.

†**ματίη** (ματάω), r o e k e l o o s h e i d κ 79.

***μάχαιρα,** ἡ (μάχη), m e s Σ 597; hangt naast het zwaard en wordt voor het slachten van offerdieren gebruikt Γ 271 (= T 252); Patroklos snijdt met zijn μ. de pijl uit Eurupulos' dij Λ 844. †.

***Μαχάων,** -ονος (μῆχος), zoon van Asklèpios, vorst van Trikkè, Ithōmè en Oichaliè (in Thessalië), uitstekend heelmeester B 732, Δ 193 sqq.; door Paris gewond Λ 506.

μαχειόμενος, μαχεούμενος, μαχέσαιο, μαχέσομαι, z. μάχομαι.

μάχη (μῆχος) **1)** s t r i j d, g e v e c h t, s l a g, κυδιάνειρα Δ 225, tegenover νόστος δ 497; meestal tussent wee legers, μάχην ἐμάχοντο O 414, θήσονται περὶ ἄστυ μάχην Ω 402, στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ι 54; μάχην ὀρνύμεν I 353, ἤγειρας N 778, ὤτρυνον M 277; ἴθυσε (z. ἰθύω **1**) μ. πεδίοιο Z 2; κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων Λ 336, verg. M 436; concr., ἀρτύνθη μ. Λ 216, τῶν ὁμόσ' ἦλθε μ. N 337, ἔφριξεν μ. ἐγχείῃσι N 339 (verg. Δ 282 en ὑσμίνη); van een tweegevecht H 263, verg. Λ 542. — **2)** s l a g v e l d E 355 enz. — **3)** s t r i j d w i j z e B 823 enz. Epitheta: ἀλεγεινή ἀλίαστος, δακρυόεσσα, δριμεῖα, καύστειρα, πολυδάκρυτος, φθισίμβροτος.

†**μαχήμων,** 2. (μάχομαι), s t r i j d l u s t i g, κραδίη M 247.

μαχητής (μάχομαι), s t r i j d e r E 801, γ 112; met ἀνήρ σ 261.

†**μαχητός,** -όν (μάχομαι), t e b e s t r i j d e n, κακόν μ 119.

†**μαχλοσύνη** (μάχλος), w u l p s h e i d Ω 30.

μάχομαι,μαχείομαι en **μαχέομαι** (μάχη), praes. μάχεαι enz., coni. 2. sing. μάχηαι, part. μαχειόμενος ρ 471, μαχεούμενον, -οι λ 403, ω 113 (volg. So. -ου- metri causa; v. L. μαχειόμενοι πτόλιος πέρι i.p.v. περὶ πτόλιος μαχεούμενον, -οι), impf. μαχόμην, ἐμάχοντο enz., opt. μαχοίμην enz. (3. plur. -οίατο) en μαχέοιτο A 272 (Platt. μαχέσαιτο), μαχέοιντο A 344 (Thiersch μαχέονται, fut.), iter. impf. μαχέσκετο H 140, fut. μαχήσομαι enz. (a. l. -έσσομαι), bovendien μαχεῖται Y 26 (a. l. μάχηται) en μαχέονται B 366, aor. μαχήσατο(-έσσατο) enz., opt. μαχησαίμην (-εσσαίμην), μαχέσαιο, -το, inf. μαχήσασθαι (-έσσασθαι), μαχέσασθαι, part. μαχησάμενον, -ω(-εσσάμενον, -ω) **1)** s t r i j d e n, v e c h t e n, vooral in een slag, niet alleen van gevechten van legers, maar ook van tweegevechten O 508, ξ 491 enz.; πολεμίζειν ἠδὲ μ. Γ 435; ἐναντίον, ἀντίβιον, ἐναντίβιον μ. Γ 433, 20, Θ 168; tegen, met iemand, τινί B 121, π 244, ἐπὶ Τρώεσσι E 124, ἀντία en ἐναντίον τινός Y 88, 97, πρὸς Τρῶας P 471, προτὶ ἄστυ B 801 (σὺν τινι, met iems bijstand ν 320, verg. μετὰ Βοιωτῶν N 700); ἐνὶ πρώτοισι, μετὰ Βοιωτῶν M 324, E 536 enz.; ook met dat. instrum., χαλκῷ Y 257, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι O 711; de zaak, waarvoor men strijdt, door περί τινος Σ 265, λ 403, περὶ κτεάτεσσι ρ 471, ἀμφί τινι Γ 70, εἵνεκά τινος B 377. — **2)** in 't alg., s t r i j d e n *a*) zonder dat er spraak is van oorlog, ἀνδράσι περὶ δαιτί β 245; ook van strijd met dieren O 633, verg. Y 171, en van dieren onderling Π 429, 758. — *b*) van een wedstrijd, πύξ Ψ 621, σ 31, verg. θ 208. — *c*) in 't alg. t w i s t e n A 8, ν 341; ἐπέεσσι A 304 enz.; z i c h v e r z e t t e n, t e g e n s p r e k e n E 875, I 32.

μάψ (verw. met ἐμμαπέως en lat. *mox*), adv. **1)** overijld, o p l i c h t z i n n i g e w i j z e, o n b e s u i s d, μ. αὔτως π 111, μ. ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον γ 138, B 214, κτήματα μ. οἴχεσθ' ἀνάγοντες N 627. — **2)** z o n d e r r e d e n Y 298, 348.

μαψιδίως (μάψ), = μάψ **1** E 374, β 58; = μάψ **2** η 310; o p g o e d g e l u k γ 72.

†**Μεγάδης,** zoon van Megas(?) = P e r i m o s Π 695.

μεγά-θῡμος, 2., m o e d i g, f i e r, epith. van mannen en volken Δ 467, γ 189, A 123, γ 336; Ἀθήνη θ 520, ν 121; Φαίηκες η 16; μεγαθύμου σεῖο φονῆος Σ 335 (bij σ. of bij φ.? a. l. σοῖο); ταῦρον Π 488.

μεγαίρω (van *μεγαρός, bij μέγας), praes.

alleen -ω, aor. μέγηρε, μεγήρῃς, -ας, eig. te groot vinden (verg. ἄγαμαι), m i s g u n n e n, w e i g e r e n, τινί τι Ψ 865, Δαναοῖσι μεγήρας Ο 473; met inf., μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν τελευτῆσαι τάδε ἔργα, weiger ons niet de vervulling van γ 55, verg. Δ 54; ook met acc. c. inf. β 235; in 't alg., ergens iets o p t e g e n h e b b e n, κατακαιέμεν Η 408, οὔ τι μεγαίρω θ 206; ook met gen., ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων, βιότοιο μεγαίρων, die hem het leven (van Antilochos) niet gunde Ν 563.

μεγα-κήτης, 2. (κῆτος), eig., m e t g r o t e h o l t e, d.i. b e k, δελφίς Φ 22, of b u i k, νηῦς Θ 222, Λ 5, 600; πόντος, onmetelijk diep γ 158. †.

μεγαλ-ήτωρ, -ορος (ἦτορ), f i e r, epith. van heroën en volken Ε 247, δ 143, Θ 523, τ 176; θυμός Λ 403, ε 298; o v e r m o e d i g, t r o t s, Κύκλωψ κ 200, θυμός Ι 109.

μεγαλίζομαι (μέγας), alleen praes. -ομαι, -εο, t r o t s, h o o g m o e d i g z i j n ψ 174, θυμῷ Κ 69. †.

μεγάλως, z. μέγας.

μεγαλωστί, adv., l a n g u i t, κεῖτο μέγας μεγαλωστί Π 776, verg. Σ 26, ω 40. †.

****Μεγα-πένθης** (πένθος), acc. -εα, zoon van Menelāos bij een slavin δ 11, ο 100 sqq.

†**Μεγάρη** (*μεγαρός, μέγας), dochter van koning Kreiōn in Thèbè, echtgenote van Hèraklès λ 269.

μέγαρον (gesubstantiveerd neutr. van *μεγαρός bij μέγας), eig. g r o t e k a m e r, z a a l, vand. *a*) sing. en plur., m a n n e n z a a l (waarin zich bij verschillende gelegenheden ook de vrouw bevindt, verg. η 53, λ 334 sq., ρ 96 sq.), wschl. oorsprkl. ook slaapvertrek der ouders en niet volwassen kinderen (verg. θάλαμος *a* en *b*, μυχός), hoofdvertrek van het huis δ 37, 768 enz., in de vorm van een rechthoek, dat men uit de αὐλή door de πρόδομος en over een grote drempel, οὐδός, binnentreedt; de zoldering rust behalve op de vier wanden nog op vier zuilen, die in het midden van de zaal staan, κίονες; binnen deze zuilen bevindt zich de ἐσχάρη; hoe het megaron licht ontvangt is onzeker (verg. Joseph² p. 69 sqq.); ook het huis van Hèfaistos Σ 374, de tent van Achilleus Ω 647 en de hut van Eumaios π 165 hebben een μέγαρον; hierbij adv. ****μέγαρόν-δε,** n a a r d e m a n n e n z a a l π 413, φ 58. Epitheta: αἰθαλόεν, ἐυσταθές, σκιόεντα. — *b*) v r o u w e n v e r t r e k, v r o u w e n z a a l (verg. θάλαμος *c*), gelijkvloers achter de mannenzaal en daarmee door een deur (tegenover de ingang tot het mannenvertrek) verbonden, miss. ook uit de hof te bereiken, verblijfplaats van de huisvrouw en de vrouwelijke dienstboden als gemeenschappelijke werkplaats σ 198, φ 236 enz., ook plur. τ 16 enz.; hierbij adv. **μέγαρόν-δε,** n a a r h e t v r o u w e n v e r t r e k ψ 20. — *c*) in 't alg. v e r t r e k, = θάλαμος *c* Γ 125 (verg. 142); = ὑπερώια σ 185 (verg. 206). — *d*) plur., h u i s Ε 193, β 299; ook sing. Ν 431, λ 374, verg. Ζ 91, ο 128 (of op de laatste twee plaatsen = θάλαμος *c*). — Z. ook δόμος, δῶμα, οἶκος **1** *b*, ὑπερώιον.

μέγας, μεγάλη, μέγα (verw. met skt *mahánt-*, lat. *magnus*, eng. *much*), comp. **μείζων** (volg. Wackern. atticisme i.p.v. μέζων), sup. **μέγιστος**, g r o o t **1**) van levende wezens, in de eerste plaats van lichaamsgroòtte, vooral van mannen, b.v. καλός τε μ. τε Φ 108, ζ 276, ἠύς τε μ. τε Β 653 enz., μ. ἠδ' εὐπηγής φ 334, μ. καὶ ἴφθιμος καὶ ἀγαυός Δ 534, μ. ἠδὲ κραταιός σ 382; εἶδος δὲ μ. ἦν ὁράασθαι σ 4, μείζονες εἰσοράασθαι κ 396; κεφαλῇ μείζονες Γ 168 (verg. μείων κεφαλῇ 193); Αἴας ὁ μ. Π 358, verg. Ε 610, Ι 169, μ. κορυθαίολος Ἕκτωρ Β 816 enz.; van vrouwen, καλή τε μεγάλη τε ο 418 enz.; van dieren, ἔλαφος Π 158, αἰετός τ 538, ὄιες καλοί τε μεγαλοί τε ι 426, θηρίον κ 171, σῦς τ 439 enz.; vand. m a c h t i g, Πρίαμος Η 427, vooral van goden, Ζεύς Σ 292, Κρόνος Ε 721, θεός Π 531; v o l w a s s e n β 314 enz. — **2**) van dingen, g r o o t, χείρ Ο 695, πέπλος ο 107, μάρμαρος Μ 381, verg. Η 265, τρίποδι κ 359, πῦρ ε 59, νῆσος δ 846, ἄστυ Β 332, κῦμα ε 320, ἱστός β 104, φάσγανον Χ 307 enz.; van bomen, πτελέη (hoog) Φ 243, ἐρινεός μ 103, ook πύργος Ζ 386, Ὄλυμπος Α 530; τάφρος Η 441, ὄρχατος η 112; van winden, h e v i g, b.v. λαῖλαψ μ 408, Ζέφυρος ξ 458; van geluid, g r o o t, s t e r k, l u i d, h e v i g, ὄψ Γ 221, ἀλαλητός ω 463, πάταγος Φ 9 enz.; van abstracte begrippen, b.v. κλέος Κ 212, κῦδος Χ 435; σθένος Φ 195, ἴς μ 175; νεῖκος π 98; κακόν ι 423; σῆμα Β 308; ἔπος, sterk γ 227; χρεῖος Λ 698; χάρμα Ω 706, πένθος Α 254, ποθή Λ 471, ἄχος φ 412, χόλος Ο 121, θυμός Ι 496 enz.; ἔργον, zwaar χ 149; ὅρκος, krachtig Α 239, Ο 37, β 377; δῶρον (kostbaar) Ι 576; (τόδε) μεῖζον, gewichtiger π 291; in slechte zin, g r o o t, s t o u t, o v e r m o e d i g, ἔργον γ 261, δ 663, πολὺ μεῖζον δ 698; μέγα εἰπεῖν χ 288, μεγάλα αὐδήσαντος δ 553; μέγα φρονέοντες Θ 553 enz., z. φρονέω **2** *a*; σὺν μεγάλῳ Δ 161 (z. σύν **II 2** eind). — **3**) neutr. sing. **μέγα** en plur. **μεγάλα** als adv. *a*) sing., z e e r, k r a c h t i g, g e w e l d i g, b.v. χαῖρε ω 402, κρατέει Α 78, ἴψαο Α 454, κήδεται Β 64, δυναμένοιο α 276, πεινάοντα Σ 162 enz.; v e r, προθορών Ξ 363; in 't bijz. α) bij verba van geluid, b.v. στεναχίζετο Β 784, ἔπταρεν ρ 541, ἤυσε Λ 10 (ἄυσε μάλα μ. Ο

321), εὔξατο ρ 239, μύκε Υ 260 enz. — β) bij verba affectuum, b.v. κεν κεχαροίατο θυμῷ Α 256, ὀχθήσας δ 30, ἀχεύων π 139, ποθὴν ἔχουσι Ζ 362, verg. Α 103. — γ) bij adii., b.v. μ. νήπιοι ι 44, ἀναιδές Α 158, ἔξοχα ο 227; ἀμείνονα Β 239, verg. Δ 51; φέρτατ' Ἀχαιῶν Π 21, ἄριστος χ 29. — δ) bij advv., alleen ἄνευθε μ. Χ 88. — *b*) plur., alleen bij verba van geluid, b.v. ἰάχοντα ι 392, βρέμει Δ 425, ἔκτυπε φ 413, εὔχετο Α 450 (ι 330 is corrupt); ook κραδίη μ. πατάσσει Ν 282. — **4)** hierbij adv. **μεγάλως,** zeer, alleen ἀκαχίζεις π 432, en μάλα μ., met grote kracht Ρ 723.

μέγεθος, τό (μέγας), grootte, alleen van lichaamsgrootte Η 288 enz.; gewoonl. verbonden met εἶδος en κάλλος Β 58, ζ 152, σ 219.

μέγηρε, z. μεγαίρω.

***Μέγης,** acc. Μέγητα en Μέγην, zoon van Füleus, zusterszoon van Odusseus, aanvoerder der Doelichiërs en van de bewoners der Echinaden Β 627 (verg. Δουλίχιον); aanvoerder der Epeiërs Ν 692, Ο 520, verg. Ε 69, Τ 239 (Leaf, Hom. and Hist. p. 157 sqq., wijst er op dat M. alleen in B aanvoerder der Doelichiërs is, dat de Od. hem niet kent, dat hij in de Il. als Epeiër optreedt, z. hierover She. p. 180 sqq.).

***μεδέων** (μέδομαι), alleen voc., heerser, Ζεύς Ἴδηθεν μ. Γ 276 enz.; ook Δωδώνης Π 234.

†**Μεδεών,** -ῶνος, stad in Boiotië Β 501.

μέδομαι (verw. met lat. *modus, meditari*, ned. *meten*; verg. ook μήδομαι), praes. coni. μέδηαι enz., impf. μεδέσθην, -οντο, opt. 3. plur. μεδοίατο, fut. μεδήσομαι **1)** denken aan, met gen. πολέμοιο Β 384, κοίτοιο γ 334, δόρποιο Σ 245, νόστου λ 110, ἀλκῆς Δ 418 (verg. μιμνήσκω **II 1**). — **2)** beramen, κακά τινι Δ 21, κακὰ φρεσὶ ἔργα Φ 19.

μέδων, -οντος (μέδομαι, verg. μεδέων), heerser, bestuurder, sing. alleen α 72; verder steeds plur. en in de verbinding ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Π 164, λ 526.

Μέδων, -οντος **1)** *zoon van Oïleus en Rhènè, stiefbroeder van Aiās, woont in Fulakè, waarheen hij gevlucht is wegens het doden van zijn oom Ο 332 sqq.; aanvoerder van de mannen uit Mèthōnè, nadat Filoktètès op Lèmnos is achtergebleven Β 727; gedood door Aineiās Ο 332. — **2)** †Lukiër Ρ 216. — **3)** **heraut uit Ithakè, in 't gevolg der vrijers; hij ontdekt Pènelopeia het gevaar van haar zoon Tèlemachos, en wordt daarom later door dezen gered δ 677, χ 357 sqq.

†**μεθ-αιρέω,** iter. aor. μεθέλεσκον, (middenin, d.i. voordat iets op de grond valt) opvangen θ 376.

***μεθ-άλλομαι,** alleen aor. part. μετάλμενος **1)** (er) op los springen Λ 538, van een leeuw Μ 305; ὀξέι δουρί Ε 336. — **2)** iemand narennen Ψ 345.

μεθέηκα, μεθείω, z. μεθίημι.

μεθέλεσκε, z. μεθαιρέω.

μεθέμεν, z. μεθίημι.

†**μεθ-έπομαι,** aor. part. μετασπόμενος (μεθεσπόμενος), nasnellen, τινι Ν 567.

μεθ-έπω, praes. μεθέπεις, impf. μέθεπε, aor. II part. μετασπών, **1)** act. *a*) nasnellen, ποσσίν Ρ 190, ξ 33. — *b*) (op)-zoeken, ἡνίοχον Θ 126 (verg. Κ 516). — *c*) abs., ergens heen komen α 175. — *d*) met dubbele acc., mennen naar, ἵππους Τυδεΐδην Ε 329 (Nck Τυδεΐδῃ ἔπεχε, Weckl. ἔφεπε i.p.v. -ην μέθεπε). †.

μεθήῃ, z. μεθίημι.

†**μέθ-ημαι,** part. -ήμενος, zitten te midden van, μνηστῆρσι α 118.

***μεθημοσύνη,** nalatigheid, laksheid Ν 121; plur. -ησι Ν 108 (Nck -ηφι). †. Van

μεθ-ήμων, 2., nalatig ζ 25, lankmoedig Β 241. †. Van

μεθ-ίημι, 2. sing. -ιεῖς, 3. -ιεῖ en -ίησι, 1. plur. -ἵεμεν Ξ 364, -ἵετε, coni. 3. sing. -ίῃσι Ν 234 (a. l. -έησι), imper. -ἵετε Δ 234, inf. -ῑέμεν(αι), part. -ιέντα, -ας, impf. -ίει, 3. plur. -ιεν, fut. -ήσω enz., inf. -ησέμεν(αι), aor. -ῆκε en -έηκα, -ε, coni. μεθείω(-ήω) Γ 414, -ήῃ, -ῶμεν Κ 449 (v. L. vermoedt ἦ μεθέωμεν i.p.v. ἠὲ μεθῶμεν), opt. -είη, inf. -έμεν **I)** tr. **1)** iets laten vallen, τὶ ἐς ποταμόν ε 460; loslaten, τινά Π 762, een gevangene vrijlaten Κ 449, iem. aan zijn lot overlaten Γ 414; ook iem. laten vertrekken ο 212; overdr., laten varen, χόλον α 77, τινός (gen. caus.) Ο 138, Ἀχιλλῆι, tegen A. Α 283 (verg. φ 377); κῆρ ἄχεος, ontlasten van Ρ 539 (volg. anderen intr., verg. φ 377, en κῆρ acc. part.); εἴ με μεθείη ῥῖγος, loslaten ε 471. — **2)** overlaten, afstaan, νίκην τινί Ξ 364, met volg. inf., τινὰ ἐρύσαι Ρ 418. — **II)** intr. **1)** abs., nalatig zijn, de moed opgeven Ζ 523, δ 372. — **2)** met gen., aflaten van, verflauwen in, vergeten, πολέμοιο Δ 240, ἀλκῆς Δ 234 (tegenst. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς), μάχης Μ 268; βίης, in kracht te kort schieten Φ 177, φ 126; μέθιεν χόλοιο Τηλεμάχῳ, zij lieten hun toorn tegen T. varen φ 377 (verg. Α 283); met gen. van de pers., alleen σεῖο τειρομένοιο, u mijn hulp onttrekken Λ 841 (Zènod. σεῖ' ἀμελήσω, i.p.v. σεῖο μεθήσω); zelden met inf. of part., μάχεσθαι, ophouden te strijden Ν 234, verg. Ψ 434, κλαύσας μεθέηκε Ψ 48. (ι, maar ῑ metri causa).

μεθ-ίστημι, fut. μεταστήσω, med. impf. μεθίστατο **1)** act., tr., ruilen, τοι ταῦτα

μεταστήσω, ik zal u iets anders daarvoor geven δ 612. — **2)** med., zich begeven onder, ἑτάροισι μεθίστατο E 514. †.

†**μεθ-ομῑλέω,** impf. μεθομίλεον, omgaan met, τινί A 269.

μεθ-ορμάω, pass. aor. part. -ορμηθείς, achternazetten, nasnellen Y 192; van een zwemmende ε 235. †.

μέθυ, τό (skt *mádhu*, honig, ned. *mede*), alleen nom. en acc., oorsprkl. uit honig bereide bedwelmende drank, dan in 't bijz. wijn H 471, μ 362, ἡδύ δ 746, γλυκερόν ξ 194.

μεθύω (μέθυ), alleen praes. part. *a*) dronken zijn σ 240. — *b*) gedrenkt zijn, βοείη μεθύουσα ἀλοιφῇ P 390. †.

μειδάω (verw. met skt *smáyatē*, lacht, lat. *mirus*, eng. *smile*), alleen aor. μείδησε enz., bovendien van ***μειδιάω** praes. part. -όων, -όωσα(-άων, -άουσα), (glim) lachen A 595, Φ 491, δ 609, βλοσυροῖσι προσώπασι H 212, θυμῷ σαρδάνιον μ 301.

μείζων, z. μέγας; **μείλανι,** z. μέλας.

***μείλια,** τά (miss. verw. met lat. *munus*, *mitis*), geschenken I 147, 289 (verg. ἔδνα). †.

†**μείλιγμα** (μείλισσω), iets om te stillen, μειλίγματα θυμοῦ (hun honger) κ 217.

μείλινος, z. μέλινος.

μειλίσσω (μείλιχος), alleen praes. inf. μειλισσέμεν en med. imper. μειλίσσεο **1)** act., tot rust brengen, νέκυας πυρός (gen. van plaats, in het vuur, of gen. partit., met vuur, d.i. door verbranding) H 410. — **2)** med., verzachtend spreken, μηδὲ μειλίσσεο γ 96, δ 326.†.

†**μειλιχίη** (μείλιχος), slapheid, πολέμοιο O 741.

μειλίχιος, 3. en **μείλιχος,** -ον (verg. μείλια), zacht, vriendelijk, innemend *a*) van perss. (alleen μείλιχος) P 671. — *b*) van woorden (alleen μειλίχιος, behalve ο 374), ἔπεα I 113, ζ 143, μῦθος K 288, ζ 148; ook αἰδόι μειλιχίῃ θ 172; neutr. plur. **μειλίχια** als subst., προσηύδα μειλιχίοισι (= μειλιχίοις ἐπέεσσι Λ 137) Z 214, υ 165.

μείρομαι (< *σμέρϳομαι, verw. met lat. *merere*), imper. 2. sing. μείρεο, perf. 3. sing. ἔμμορε, pass. plusqpf. εἵμαρτο, deelnemen aan, met gen., ἥμισυ (voor de helft) μείρεο τιμῆς I 616; perf. act., deelachtig zijn, genieten, τιμῆς A 278, λ 338; θεῶν ἒξ ἔμμορε τιμῆς ε 335; εἵμαρτο, het was door het noodlot toegedeeld, het was beschikt, met acc. c. inf. Φ 281, ε 312.

†**μείς** (verw. met skt *mā́sa-*, lat. *mensis*, ned. *maan*, *maand*), aiol. = μήν, maand T 117.

μείων, z. μικρός.

†**μελαγ-χροιής** (χρώς; volg. So. metri causa voor -χροής, verg. εὐ-χροής), = μελανόχροος, μελανόχρως, met donkere, gebruinde huid, gelaatskleur (als teken van gezondheid en kracht) π 175.

μελάγχρως, z. μελανόχροος.

μέλαθρον (miss. = κμέλεθρον, verw. met lat. *camur*, gebogen, gewelfd, ned. *hemel*), intsrum. (= abl.) -οφι, zoldering θ 279, αἰθαλόεν B 414, ὑψηλόν λ 278; ook een enkele balk, προύχοντι τ 544; in 't alg., dak, huis, *tectum*, αἴδεσσαι μέλαθρον I 640, verg. 204, σ 150.

***μελαίνομαι** (μέλας), alleen impf. μελαίνετο, donker(rood) worden, ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, van pas omgeploegde grond Σ 548; μελαίνετο χρόα (acc. part.), van de gewonde Afrodītè E 354. †.

†**Μελάμπους,** -οδος (μέλας en πούς), (zoon van Amuthāōn en Eidomenè, broeder van Biās), beroemd ziener in Pulos; hij wil, om voor zijn broeder de schone Πηρώ te winnen, de runderen van Īfiklos, die Nèleus als prijs voor zijn dochter verlangt, uit Fulakè in Thessalië halen, maar wordt door herders van Īfiklos gegrepen en geboeid; na een jaar herkrijgt hij zijn vrijheid en bovendien schenkt Īfiklos hem, ter beloning van een goede raad, die M. hem geeft, de runderen; naar Pulos teruggekeerd neemt hij wraak op Nèleus, die zich tijdens zijn afwezigheid van zijn schatten heeft meester gemaakt, staat Pērō aan zijn broeder af en verhuist met dezen naar Argos ο 225 sqq. (verg. λ 287 sqq.).

†**μελάν-δετος,** -ον (μέλας en δέω), zwartbandig, zwartgestreept, φάσγανον O 713 (om de kernstang van het gevest liggen nl. afwisselend boven elkaar schijven van brons en van een ander donker materiaal, wschl. hout, verg. Helb.[2] p. 338 sq.).

†**Μελανεύς,** -ῆος (μέλας), vader van Amfimedōn op Ithakè ω 103.

****Μελανθεύς,** allen nom. en voc., ook **Μελάνθιος** (< *Μελαν-ἀνθιος, μέλας en ἄνθος), zoon van Dolios, de ontrouwe geitenhoeder van Odusseus ρ 212 sqq., 247, χ 135 sqq., 182; zijn bestraffing χ 474 sqq.

Μελάνθιος 1) = Μελανθεύς. — **2)** †Trojaan Z 36.

****Μελανθώ** (verg. Μελανθεύς), dochter van Dolios, de onbeschaamde, met de vrijers heulende dienstmeid van Pènelopeia σ 321, τ 65. †.

***Μελάν-ιππος 1)** †Trojaan, door Teukros gedood Θ 276. — **2)** Trojaan, zoon van Hiketāōn, door Antilochos gedood O 547 sqq.; voc. in de epische toespraak O 582.

— **3)** †Trojaan, door Patroklos gedood Π 695. — **4)** †Achaiër Τ 240.

[**μελάν-ορσος** (μέλας en ὄρσος, verw. met ned. *aars*), z. μέλας **1**].

†**μελανό-χροος** (χρώς), = μελαγχροιής τ 246 (v. L. μελάγχρως).

†**μελανό-χρως,** -οος, = het vor., κύαμοι, met donkere schil Ν 589.

μελάν-υδρος, 3. (ὕδωρ), met donker water, κρήνη Ι 14, υ 158.

†**μελάνω** (μέλας), praes., donker worden, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς (nl. φρικός) Η 64 (v. L. vermoedt ἤχλυσε δὲ πόντος).

μέλᾱς, μέλαινα, μέλᾰν (wschl. verw. met lat. *mulleus*, purperkleurig, ned. *maal, malen*), dat. μείλανι Ω 79 (volg. W. Schulze ει metri causa), comp. **μελάντερος** alleen Λ 277 en Ω 94 **1)** donker (van tint), zwart, σποδιή ε 488; ὄις Κ 215, αἰετός [Ahr. μελανόρσου (van μελάνορσος, met zwarte staart) i.p.v. μέλανος τοῦ] Φ 252; κύανος Λ 24; αἷμα Δ 149, βρότος ω 189; οἶνος ι 196, ὕδωρ Β 825, κῦμα ε 353, πόντος Ω 79, φρίξ Φ 126; γαῖα λ 365, ἤπειρος ξ 97; λίθος Η 265; νηῦς Α 141 enz.; μελάντερον ἠύτε πίσσα, verg. ἠύτε **1**; ἕσπερος α 423, νύξ Θ 486; νέφος Θ 502; neutr. **μέλαν** als subst., τὸ μέλαν δρυός, bast ξ 12 (volg. anderen loof of kern). — **2)** overdr., zwart, verschrikkelijk, θάνατος Β 834, κήρ β 283, ὀδύναι Δ 117 (verg. ook ἀμφι-μέλας).

†**Μέλᾱς,** zoon van Protheus, broeder van Oineus Ξ 117.

†**μέλδομαι** (verw. met ned. *smelten*), part., volg. Aristarch. = μέλδω, doen smelten, λέβης κνίσην μελδόμενος Φ 363 (z. v. L.).

μέλεα, plur., dat. μέλεσσι en μελέεσσι, ledematen, lichaam, *artus* θ 298, Η 131, ο 354; van een vogel Ψ 880; van een zwijn ξ 428.

***Μελέ-αγρος** (μέλεα en ἀγρέω), zoon van Oineus en Althaiè, uit Kaludōn in Aitolië Β 642 (verg. Ι 555), echtgenoot van Kleopatrè (Ι 546), doodt het kaludonische everzwijn, hetgeen aanleiding geeft tot een bloedige strijd tussen de Aitōloi en de Kurètes om de kop en de huid van het dier, waarin M. aan de Aitōloi de zege bezorgt Ι 543 sqq.

μελέδημα (μέλω), alleen plur., zorg, bezorgdheid, θυμοῦ Ψ 62 (Il. alleen hier), δ 650, πατρός, over, om ο 8.

†**μελεδών,** ἡ (μέλω), alleen plur. -ῶνες, zorg, kommer, ὀξεῖαι τ 517 (a. l. μελεδῶναι, van **μελεδώνη**).

μελεϊστί (μέλεα), adv., in stukken, ταμών Ω 409, διὰ μ. ταμών ι 291, verg. σ 339. †.

μέλεος, 3. (< *μέλεσ-ος, van een subst. neutr. *μέλος, waarvan ook βλασ-φημεῖν), vergeefs, αἶνος Ψ 795, ὁρμή ε 416; neutr. ***μέλεον** als adv., zonder iets uit te richten Π 336; zo maar (d.i. zonder zich te roeren) Κ 480, Φ 473. †.

μέλι, -ιτος, τό (lat. *mel*, got. *milith*), honig, als voedsel υ 69, Λ 631, vermengd met wijn κ 234; in vergelijkingen Α 249, Σ 109; op de brandstapel met ἄλειφαρ verbrand Ψ 170, ω 68 (zoals ook later olie en honig gewone offergaven voor doden zijn, verg. Eur. I. T. 633 sqq.; verg. ook ταρχύειν). Epitheta: γλυκερόν, γλυκύ, χλωρόν.

†**Μελί-βοια,** stad (aan de O.kust van het thessalische Magnèsia) Β 717.

†**μελί-γηρυς,** acc. -υν, zoetklinkend, ὄψ μ 187.

μελίη **1)** es, *fraxinus ornus* Ν 178, Π 767. — **2)** van essenhout vervaardigde speerschacht, in 't alg. speer Χ 328, χ 259, ὀρεκτῇσι Β 543, Πηλιάς Υ 277. Epitheta: δεινή, εὔχαλκος, ἰθυπτίων, χαλκοβάρεια, χαλκογλώχιν.

μελι-ηδής, 2. (ἦδος), honigzoet, οἶνος Δ 346, πυρός Κ 569, καρπός ι 94, ἄγρωστις ζ 90; overdr., θυμός Κ 495, ὕπνος τ 551, νόστος λ 100.

****μελί-κρητον** (κεραίω), honigmengsel, honigdrank, drank gemengd uit melk en honig, die aan de zielen der afgestorvenen ter laving wordt geplengd κ 519, λ 27. †.

†**μέλινος** ρ 339 en (metri causa) **μείλινος,** -ον, 3. (μελίη), essen-, van essenhout, οὐδός ρ 339, ἔγχος Ε 655, δόρυ Ν 597, 715.

μέλισσα, ἡ (< *μέλιτȷα, van μέλι), bij ν 106; in vergelijkingen Β 87, Μ 167. †.

†**Μελίτη** (μέλι), een van Nèreus' dochters Σ 42.

μελί-φρων, -ονος (φρήν; verg. Aristof. Wolk. 704: ὕπνος γλυκύ-θυμος), verkwikkend (verg. εὔφρων **2**), οἶνος Ζ 264, πυρός Θ 188, σῖτος ω 489, ὕπνος Β 34.

μέλλω (wschl. verw. met lat. *pro-mellere = litem promovere*, verg. ook *remulcum*, sleeptouw), alleen praes. en impf. met en zonder augm., zullen **1)** praes., om iets uit te drukken, dat men voor wschl. houdt of aanneemt, zonder dat men kan of wil bewijzen dat het waar is *a*) met volg. praes. inf., b.v. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι Υ 451, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι Α 564, ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν σ 19. — *b*) met aor. inf., b.v. τοῦ ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, zullen al wel getrokken hebben ξ 133, ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω Ν 777 (met dezelfde bet. staat δ 181 en 274 impf. + inf.

fut., maar i.p.v. μέλλεν ἀγάσσεσθαι moet miss. μέλλει ἀγάσσασθαι gelezen worden en i.p.v. κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε miss. κελ., aor. mixt., δέ σε μέλλει; δ 94 beteekent ἀκούειν gehoord hebben; Σ 362 en Ω 46 zijn τελέσσαι en ὀλέσσαι aor. gnom.). — **2)** impf. *a*) om uit te drukken, dat iem. in 't verleden van plan was iets te doen, o p h e t p u n t s t a a n, v a n p l a n z i j n, met volg. fut. inf., b.v. ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν λ 596, πεύθετο οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον Λ 22; vaak met τάχα, b.v. καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε δώσειν Ζ 52, verg. υ 393; ook met ἄρα, b.v. ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἶκόνδε νέεσθαι ζ 110; met volg. praes. inf., τὸν ξεῖνον ἔμελλον εἴρεσθαι τ 94, verg. Κ 454. — *b*) om iets voor te stellen als in het verleden zeker te verwachten of bepaald of beschoren, met volg. fut. inf., b.v. τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι ἄνακτος, spoedig zouden de A. aan hun vorst denken Β 724, ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀιζυῖ η 270; ἦ γὰρ ἔμελλε οἷ αὐτῷ θάνατον λίσεσθαι (zo v. L. i.p.v. λιτέσθαι), (voorwaar) immers het was zijn lot dat hij zou smeken Π 46; met volg. praes. inf., καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ὄλβιος εἶναι, ook mij was het eens beschoren . . . te zijn σ 138, verg. α 232; vaak concluderend door toevoeging van ἄρα, b.v. οὐκ ἄρα μέλλον ἐγώ γε εὐφρανέειν ἄλοχον, het was mij, zoals ik nu merk, niet beschoren . . . Ε 686, οὐκ ἄρ' ἔμελλες λήξειν ἀπατάων, gij zoudt dus (zoals ik nu merk) niet ophouden ν 293; met praes. inf., οὐκ' ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι (de negatie behoort bij ἀνάλκιδος) ι 475; met volg. aor. inf., οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ ἐπαμῦναι Σ 98.

μέλος, z. μέλεα.

***μέλπηθρον,** s p e e l b a l, *ludibrium*, alleen κυσὶν en κυνῶν μέλπηθρα γενέσθαι Ρ 255, Σ 179, Ν 233. †. Van

μέλπω, s p e l e n (verg. Lehrs.³ p. 138; z. ook μολπή) **1)** act., alleen μέλποντες, (d o o r z a n g e n d a n s) v e r m a k e n, v e r h e e r l i j k e n Α 472. — **2)** med. *a*) z i n g e n, ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων Σ 604, δ 17; zonder φορμίζων ν 27. — *b*) d a n s e n, ἐν χορῷ Π 182; overdr., μ. Ἄρηι, ter ere van Arès Η 241.

μέλω (μάλα, lat. *melior*), praes., inf. ook μελέμεν, impf. ἔμελε, μέλε, fut. μελήσει, inf. -έμεν, aor. coni. μελήσῃ Κ 282, perf. μέμηλε, coni. μεμήλῃ, plusqpf. μεμήλει, med. praes. μελέσθω, fut. μελήσεται, aor. II μέμβλετο (< μέ-μλ-ετο) **I)** act. **1)** e e n v o o r w e r p v a n z o r g z i j n, vand. *a*) πᾶσι δόλοισι ἀνθρώποισι μέλω (ben ik in ieders mond) ι 20; Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα (de wereldberoemde A.) μ 70. — *b*) μέλει μοί τι of τις, iets of iem. g a a t m i j t e r h a r t e, b a a r t m i j z o r g, b e k o m m e r t m i j, b.v. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ Υ 21, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων ν 362, μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί Ω 152; met part., μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι Κίρκης ε 6; z o r g e n v o o r, d e n k e n a a n, b.v. μελήσουσί μοι ἵπποι Ε 228, σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων ρ 594; met inf., οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι π 465; ὅ κε Τρώεσσι μελήσῃ Κ 282, verg. 51; z i c h b e z i g h o u d e n m e t, b.v. οἷσ' οὔ τι μέλει πολεμήια ἔργα Β 338, οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη ζ 270. — **2)** perf. met intens. bet. van praes., en plusqpf. van impf., ἀνήρ, ᾧ τόσσα μέμηλε, die (voortdurend) voor zoveel te zorgen heeft Β 25, οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, zich niet bezighielden met Β 614, τοῖσιν ἐνὶ φρεσὶ ἄλλα μεμήλει α 151; part., μεμηλώς, b e z o r g d v o o r, πλούτοιο Ε 708, v o l i j v e r v o o r, πολέμοιο Ν 297 (Nck μεμᾱώς of μεμηώς, verg. μέμονα). — **II)** med. = act. Α 523, κ 505; ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς, bekommerdet gij u, dacht gij Τ 343, verg. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο χ 12.

μεμάασι, μέματον, μεμαώς enz., z. μέμονα; **μεμακυῖα,** z. μηκάομαι; **μέμβλετο,** z. μέλω; **μέμβλωκε,** z. βλώσκω; **μεμηκώς,** z. μηκάομαι; **μέμηλε,** z. μέλω; **μεμνέῳτο, μέμνημαι, μεμνήμην, μεμνώμεθα,** z. μιμνήσκω.

†**Μέμνων,** -ονος (μέδομαι), zoon van (Tithōnos en) Èos, (koning der Aithiopiërs, komt Priamos na de dood van Hektōr te hulp en) doodt Antilochos λ 522 (verg. δ 187 sq.).

μέμονα (verw. met skt *mányatē*, denkt, lat. *memini*, ned. *manen*, *minnen*; verg. ook μένος), perf. met intens. praesensbet., μέμονα, -ας, -ε, dual. μέματον, plur. μέμαμεν, μέματε, μεμάᾱσιν, plusqpf. μέμασαν, imper. μεμάτω, part. μεμαώς, μεμαῶτος, μεμαυῖα en (metri causa) μεμᾱότες Β 818, Ν 197 (en daarnaar μεμᾱώς Π 754) **1)** s t r e v e n, b e g e r e n, μέμονεν δ' ὅ γε ἶσα θεοῖσιν, de goden nastreeft Φ 315, διχθά μοι κραδίη μέμονεν, is in tweestrijd Π 435; gewoonl. met volg. praes. inf., b.v. Α 590, υ 15, fut. Μ 197 (a. l. ῥῆξαι i.p.v. ῥήξειν), 200 = 218 (volg. v. L. aor. mixt.), ω 395 (v. L. ἐπιχειρῆσαι i.p.v. -ήσειν), aor. Ε 482, ε 18; met gen., ἔριδος καὶ ἀυτῆς, naar Ε 732, θούριδος ἀλκῆς Ν 197; ook v a n p l a n z i j n, w i l l e n Κ 208, λ 315. — **2)** z i c h s p o e d e n, op iem. of iets a a n s n e l l e n Θ 413, πρόσσω Λ 615, ἐγχείῃσιν Β 818, ἐπί τινι Χ 326 (Θ 327 het o p iem. g e m u n t h e b b e n), met inf. praes. Ε 244; part. dikwijls als adi., h a a s t i g, i j v e r i g, v o l v u u r Κ 339, Φ 174, ν 389; g u l z i g, γαστήρ ρ 286.

μεμυκώς, z. μυκάομαι.

μέν (μήν) partikel **I)** in de oorspronkelijke bet. verzekerend of bekrachtigend, waarlijk, (voor) zeker, inderdaad, voorwaar, b.v. ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος Η 89, ὣς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα ν 154 enz. (waar het metrum het toelaat, Bekk. en anderen μήν); ook met verzwakte bet., na demonstrativa, om de identiteit van het pron. met de pers. of de zaak, waarop het slaat, aan te duiden, dus terugwijzend, b.v. 'Αλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε ... τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεά ζ 13; meestal verbonden met andere partikels, b.v. **ἀτὰρ** of **ἀλλὰ μέν,** maar waarlijk Ζ 125, β 122; **γε μέν,** weliswaar zeker, maar Β 703, verg. Ε 516, **εἴ γε μέν,** maar indien ε 206; **εἰ μὲν δή,** wanneer dan werkelijk Λ 138, χ 45 (μέν ook in het nazindeel α 84); **ἦ μέν, ἦ μὲν δή,** z. 1. ἦ **1**; **καὶ μέν,** waarlijk ook, ja ook Τ 45, η 325, zelfs wel Ι 623, υ 45; **μὴ μέν,** z. μή **Α 4** *a*, **5** *a*, **Β 1; οὐ μέν,** waarlijk niet Γ 453, α 392, **οὐδὲ μέν,** maar waarlijk niet Ψ 311, en ook (zeker) niet Α 154 enz.; **οὐδὲ μὲν οὐδέ,** toch waarlijk ook niet Μ 212, maar waarlijk ook ...niet Κ 299, maar waarlijk zelfs... niet κ 551; **μὲν γάρ** (nooit γὰρ μέν), want zeker, want voorwaar α 173 enz.; **μ. δή,** z. δή **III**; **μ. οὖν,** z. οὖν **2**; **μέν που,** misschien wel Ω 488, zeker wel Γ 308; **μέν τε,** z. τε **B II**; **ἦ** of **οὐ μέν τοι,** z. 3. τοι. — **II)** correlat., met δέ of derg. partikel corresponderend; ook hier heeft μέν oorsprkl. dezelfde verzekerende bet., maar door het tegenoverstellen van een beperkende zin of een beperkend zindeel krijgt het concessieve kracht, evenals ons weliswaar, wel *a*) met δέ corresponderend, b.v. τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα Α 183; ook om gelijksoortige of verwante begrippen met elkaar te doen corresponderen; wij vertalen dan b.v. door deels, aan de ene kant, ook alleen door de klemtoon, vaak geven we het in 't geheel niet weer, b.v. Α 250 sqq., α 127 sqq.; ὁ μέν—ὁ δέ, z. 1. ὅ **I 1** *c*; soms staat μέν—δέ, wanneer hetzelfde woord met nadruk herhaald wordt, b.v. περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι Α 258; als het twede lid negatief is, wordt het aangeknoopt door οὐδέ, b.v. Α 318; niet zelden zijn de door μέν en δέ in correlatie gebrachte zinnen of zindelen door tussenzinnen vrij ver van elkaar verwijderd, b.v. Β 511 slaat δέ op μέν Β 494; **μέν τε—δέ τε,** z. τε **B II**. — *b*) μέν correspondeert i.p.v. met δέ met ἀλλά, b.v. Α 22, οὐ μέν—ἀλλά, b.v. Α 163; met ἀτάρ δ 31, αὐτάρ Α 50, αὖ (αὖτε) Λ 108 (Γ 240) enz.; met καί, b.v. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα ι 49, met ἠδέ μ 380.

μενεαίνω (μένος), praes. inf. -έμεν, impf. μενέαινε, -ον, aor. μενεήναμεν, vol zijn van vuur of drift, d.i. **1)** vurig verlangen, gewoonl. met volg. praes. inf. Ε 606 enz., aor. κ 295 enz., ἀσπερχές Δ 32, fut. Φ 176, φ 125 (a. 1. ἐρύσσασθαι i.p.v. -σεσθαι); abs., vol zijn van driftig verlangen, zich rusteloos inspannen, κτεινόμενος μενέαινε Π 491; ἀσπερχές Χ 10. — **2)** woedend zijn, τινί, op iem. Ο 104, α 20, ἐπιζαφελῶς ζ 330; abs., ἀσκελέως Τ 68, μάλα ε 341; ἔριδι μενεήναμεν Τ 58.

***μενε-δήιος** (μένω), den vijand afwachtend, onverschrokken Μ 247, Ν 228. †.

Μενέ-λᾱος (μένος), voc. zeven maal in de epische toespraak, b.v. Δ 127, zoon van Atreus, koning van Lakedaimōn (alleen Β 581), broeder van Agamemnōn, echtgenoot van Helenè; dapper, maar niet vastberaden en doortastend Ζ 37 sqq., Ρ 588; zijn tweegevecht met Paris Γ 15 sqq.; gewond door Pandaros Δ 134; in het troj. paard δ 280; terugkeer met Helenè en dwaaltochten λ 141 sqq., 276 sqq., δ 81 sqq.; bereikt eerst in het achtste jaar na de oorlog zijn vaderland δ 82; Tèlemachos bezoekt hem om berichten over Odusseus in te winnen δ 1 sqq., ο 1 sqq.; Prōteus voorspelt hem dat de goden hem naar het 'Ηλύσιον πεδίον zullen zenden δ 561 sqq. Epitheta: ἄναξ, ὄρχαμος λαῶν, διογενής, διοτρεφής; ξανθός; αἰδοῖος, ἀμύμων, ἀντίθεος; ἀγακλεής, ἀρήιος, ''Αρηι φίλος, βοὴν ἀγαθός, δουρικλειτός, ἴφθιμος, κυδάλιμος.

μενε-πτόλεμος (μένω), standhoudend in de strijd, onverschrokken, epith. van helden Ζ 29, γ 442 (Od. alleen hier); van een volk Β 749.

***Μενε-σθεύς,** -ῆος (verkorte naam voor Μενεσθένης; μένω en σθένος), zoon van Peteōs, aanvoerder der Atheners Β 552 sqq., Δ 327 sqq., Μ 331 sqq. (M. heeft volg. B. Niese zijn plaats in de Il. aan atheense invloed te danken, volg. Bethe aan de att. slot-redactie).

†**Μενέσθης** (verg. Μενεσθεύς), Griek, door Hektōr gedood Ε 609 (v. L. Μενεσθῆ' i.p.v. van Μενέσθην).

***Μενέσθιος** (verg. Μενεσθεύς) **1)** zoon van Arèïthoos, uit Arnè in Boiotië, door Paris gedood Η 9. — **2)** zoon van Spercheios (Bōros) en Poludōrè, aanvoerder der Murmidoniërs Π 173. †.

***μενε-χάρμης** en †**μενέ-χαρμος** Ξ 376

(μένω en χάρμη), standhoudend in de strijd, onverschrokken, epith. van helden Λ 122 en volken Ι 529.

μενο-εικής, 2. (μένος en εἰκός, verg. ἐπιεικής, of μένος en εἴκω, verg. Ploetarch. Fok. 2), eig. bij het verlangen passend of aan het v. voldoend, vand. rijkelijk, overvloedig, δαίς Ι 90, οἶνος ε 166, βάλανος ν 409; τάφος Ψ 29; θήρη ι 158; δῶρα Τ 144; ὕλη Ψ 139; ὄψα . . . μενοεικέα πολλά ε 267; neutr. plur. **μενοεικέα** als subst. ξ 232, verg. Ι 227.

μενοινάω (μένος), 1. sing. μενοινώω(-άω) Ν 79, 2. μενοινᾷς, 3. -ᾷ en -άᾳ(-άει) Τ 164, coni. 3. sing. μενοινήῃσι (zo Aristarch., anderen -άῃσι; a. l. -ήσειε) Ο 82, impf. μενοίνα, -εον (v. L. -αον) Μ 59, aor. μενοίνησεν enz., vol verlangen aan iets denken, vurig begeren, πολλά Ο 82; ὁδόν β 285; νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ β 92; κακὰ Τρώεσσι (dat. incomm.) λ 532; μενοίνεον εἰ τελέουσι Μ 59; ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς Ο 111; abs., ὧδε μενοινῶν, zó vol vuur Ο 293 (= μεμαώς 298); met inf., praes. Κ 101, θυμῷ Τ 164, aor. φ 157, ἐνὶ θυμῷ β 248; met vrees aan iets denken, ταῦτα μετὰ φρεσί Ξ 264.

Μενοιτιάδης, -āo (Π 554 -εω met suniz.), zoon van Menoitios = Patroklos Α 307 (hier voor het eerst in de Il. genoemd), ω 77 (Od. alleen hier).

***Μεν-οίτιος** (μένος en οἶτος), zoon van Aktōr, vader van Patroklos in Opoeis Ι 202, Σ 325.

μένος, τό (skt *mánas-*, verg. μέμονα), dat. μένεϊ en μένει (anderen μένε᾽), drift (in de oorsprkl. bet.) **1)** wilskracht, (in ongunst. zin) koppigheid, μ. ἔμπεδον οὐδ᾽ ἐπιεικτόν τ 493 (verg. Ε 892); energie, vuur, moed, ἠύ β 271; καὶ νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε᾽ ἀνδρῶν ε 363; ὄφρα οἱ μ. ἐν φρεσὶ θείω α 89, verg. 321; μένος ἄσχετος β 85, γ 104, (in woestheid) υ 19; in 't bijz. *a*) aandrang, onstuimigheid, strijdlust, μ. ἀτάσθαλον Ν 634, πολυθαρσές Ρ 156, ἄσβεστον Χ 96, ἔμπεδον χ 226; μ. καὶ θυμός Ε 470, μ. καὶ χεῖρες Θ 450 (μ. χειρῶν Ε 506), μ. καὶ ἀλκή Ι 706; ἔριδος μ. Η 210, μ. Ἄρηος Σ 264; μ. en μένε᾽ ἀνδρῶν Β 387, Δ 447; μ. en μένεα πνείοντες χ 203, Β 536; van een panter Ρ 20. — *b*) vuur, onstuimigheid, vaart, Βορέαο Ε 524, (van paarden) ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν Ψ 468, ἡμιόνοιϊν η 2; πυρὸς αἰνὸν μ. Ρ 565; van een speer Ρ 529; invloed, kracht(dadige werking), ἠελίοιο κ 160, πυρὸς κρατερὸν μ. λ 220. — *c*) aandrang, begeerte, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ ξ 262; μ. καὶ θυμός Ω 198, θ 15; δριμύ (tot wenen) ω 319; ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς, begeerten, plannen Θ 361. — *d*) drift, toorn, woede Α 103, μ. καὶ θυμόν Χ 346, verg. λ 562; ἄγριον Χ 312. — *e*) omschrijvend (verg. boven μ. Ἄρηος, μ. Βορέαο enz.), b.v. (ἱερὸν) μ. Ἀλκινόοιο η 167 (178), Ἡφαίστοιο θ 359, Ἕκτορος Ξ 418, verg. Ω 6 (verg. ἴς **3**). — **2)** leven(skracht), λύθη (ψυχή τε) μένος τε Ε 296 (Ρ 298); τῶν ὑπέλυσε μ. καὶ φαίδιμα γυῖα Ζ 27; λῦσεν δὲ βοὸς μ. γ 450, verg. Γ 294.

Μέντης (μέμονα) **1)** aanvoerder der Kikones Ρ 73. — **2)** koning der Tafiërs, gastvriend van Odusseus, in wiens gedaante Athènè tot Tèlemachos komt α 105, 180, 418. †.

μέντοι, z. 3. τοι.

Μέντωρ, -ορος (μέμονα) **1)** †vader van Imbrios, in wiens gedaante Apollōn Hektōr tot de strijd opwekt Ν 171. — **2)** **zoon van Alkimos, vertrouwd vriend van Odusseus op Ithakè, wien hij bij zijn vertrek zijn gehele huis toevertrouwt; in zijn gedaante gaat Athènè met Tèlemachos naar Pulos en helpt Odusseus in de strijd tegen de vrijers β 225, δ 654, ρ 68, χ 206 sqq.

μένω (lat. *maneo*; geredupl. μίμνω, z. daar), praes., coni. 3. sing. μένῃ(σι), inf. ook μενέμεν, impf. μένον, ἔμενον enz., iter. μένεσκον Τ 42, fut. μενέω enz., aor. ἔμεινα, μεῖνα enz. **1)** intr. *a*) blijven Α 174, κ 53; ἔνθα η 259, αὖθι Γ 291; ἐπὶ σταθμοῖσι ρ 20, ἐν δήμῳ αὐτοῦ Ι 634; ἀπό τινος Β 292; achterblijven Ι 318 (verg. 332), μ 373; met εἰς ὅ κε Ι 45; van zaken, ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον Ρ 434, van schepen ν 100. — *b*) in de slag standhouden Ε 522, ξ 270; μενέω καὶ τλήσομαι Λ 317; van wespen Μ 169. — *c*) wachten, ἐς ἠέλιον καταδύντα ρ 570; met ὄφρα λ 152, ὁππότε Δ 333, εἰς ὅ κε Δ 666, ζ 295, εἰ λ 628. — **2)** tr., op iem. wachten Ν 37, ο 346; μεῖναι ἐπερχόμενον (blijven zitten toen hij...) Λ 535; ἠῶ Λ 723; vooral een vijand afwachten Ε 527, ι 57; δόρυ Ν 830, ἔγχος Ζ 126; ook van een zwijn, ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν Ν 472, van een rots, ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Ο 620; τό met volg. verklarende inf. Ο 599; met acc. c. inf. Δ 247, α 422.

†Μένων, -ωνος (μένος), Trojaan Μ 193.

†Μερμερίδης -āo, zoon van Mermeros = Ilos α 259. Verg.

***μέρμερος** (verw. met lat. *memor*, verg. ook μάρτυς), gedenkwaardig, geweldig, alleen plur., van krijgsdaden, μέρμερα ἔργα Θ 453 enz.; neutr. plur. **μέρμερα** als subst. Λ 502 enz.

†Μέρμερος 1) Trojaan, gedood door Antilochos Ξ 513. — **2)** z. Μερμερίδης.

μερμηρίζω (μέρμερος), praes., impf.

μερμήριζε, aor. μερμήριξα enz. **1)** intr., overleggen, overwegen, vooral met δίχα en διάνδιχα (z. daar), en (ἐνὶ) φρεσί, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν (z. φρήν **2**); de afhank. zin ingeleid door ὡς B 3, ὅπως Ξ 159, ἤ—ἤ (ἠέ) E 671 (A 189), verg. K 503, ἠέ—ἤ υ 10; ook volgt aor. inf. Θ 167, κ 151; κύσσαι ... ἦ ἐξερέοιτο ω 235; μητρὶ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει π 73, verg. A 189; abs. M. 199, υ 93. — **2)** tr., iets overleggen, beramen, bedenken, πολλὰ φρεσί α 427, τι περὶ Τρώων Y 17, δόλον β 93, φόνον τινί β 325; ὅσσα (van een leeuw) δ 791; τιν' ἀμύντορα, een helper bedenken σ 256.

†**μέρμῑς,** -ῑθος, ἡ (verg. μήρινθος), koord κ 23.

μέροψ, -οπος, met heldere (intelligente) blik (verg. μαρμαρωπός, μαρμάρεος, ook de vogelnaam en de zienernaam μέροψ; volg. Be. en Fick van μερ, verg. μέρμερος enz., «*der ein denkendes Aussehen hat*»), μέροπες ἄνθρωποι Σ 288, μερόπων ἀνθρώπων A 250, υ 49, 132 (Od. alleen hier), μερόπεσσι βροτοῖσι B 285.

***Μέροψ,** -οπος (verg. het voorg.), heerser en beroemd ziener in de stad Perkōtè aan de Hellespont, vader van Adrèstos en Amfīos B 831, verg. Λ 329. †.

†**μεσαι-πόλιος** (μέσαι, verg. κλυται-), half grijs, epith. van Īdomeneus N 361.

****Μεσ-αύλιος** (μέσος en αὐλή), slaaf van Eumaios op Ithakè ξ 449, 455. †.

μεσηγύ, meestal **μεσσηγύ(ς)** (μέσος), adv., = att. μεταξύ, in 't midden, daartussen *a*) eig. van plaats, zonder casus alleen Λ 573 (= O 316), Ψ 521; overdr. Y 370; als praepos. met gen., tussen E 41, δ 845. — *b*) van tijd, in de tussentijd η 195.

†**μεσήεις** (μέσος, verg. αἰπήεις), middelmatig M 269 (A. Göbel μεσηγύ).

***Μέσθλης** (μέδομαι), acc. -ην, zoon van Talaimenès en de nimf Gugaiè, aanvoerder der Mèïones B 864, P 216. †.

****μεσόδμη** (μέσος en δέμω), eig. middenbouw **1)** dwarsbalk met mastgat in het midden van het schip, κοίλη β 424, ο 289. — **2)** plur., middenbalken, miss. de op de κίονες, welke om de ἐσχάρη staan, steunende, en van de ene wand naar de andere doorlopende hoofdbalken, waarop de δοκοί rusten (of volg. anderen balken, die de wanden van het magaron in een aantal nissen verdelen) τ 37, υ 354. †.

μέσος en **μέσσος** 3. (verw. met skt *mádhya-*, lat. *medius*, ned. *midden*) **1)** adi., midden, in het midden *a*) van plaats, βάλεν αὐχένα μέσσον, de hals in 't midden, midden aan de hals E 657, μέσον σάκος H 258; ἐν μέσσῃ (nl. σχεδίῃ) καθῖζε, midden op (het vlot) ε 326, Ἄργεϊ μέσσῳ Z 224 enz.; μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν π 336; μέσσα λαβών (nl. τάλαντα), in het midden Θ 72 (verg. Υ 78), περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας, de armen om zijn middel slaand N 534, verg. H 145; als subst., ἐν μέσσοισι, midden onder hen, in hun midden, in het midden δ 281, Λ 413, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην (Weckl. ἐν δὲ μέσῃ ἔεν εἷς) Λ 35, ἐν μέσσῃσι δ 413, verg. Ω 84; ἀνὰ μέσσους N 308, κατὰ μέσσους δ 19. — *b*) van tijd, μέσον ἦμαρ, middag Φ 111, η 288. — **2)** dikwijls neutr. **μέσ(σ)ον** als subst., het midden, σφῆκες μέσον (acc. part.) αἰόλοι M 167; ἐς μ. Δ 79, ρ 447, ἐς μ. ἀμφοτέρων Z 120; ἐν μέσσῳ Γ 69, ook alleen μέσσῳ λ 157, ἀμφοτέρων Γ 416 (Christ μή σοί γ' i.p.v. μέσσῳ δ'), δαιτυμόνων θ 66; κατὰ μ. Δ 541, E 8, κατὰ μ. τάφρου καὶ τείχεος, midden tussen I 87; overdr., ἐς μ. ἔθηκε, in 't midden plaatsen, d.i. als prijs uitloven Ψ 704; ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, onpartijdig Ψ 574; ἡ δ' ἔθεεν μέσσον ὑπὲρ Κρήτης, midden (over de open zee?) ξ 300.

***μέσσατος** (sup. van μέσσος), middelste, alleen neutr. ἐν μεσσάτῳ, juist in 't midden Θ 223, Λ 6. †.

μέσσ-αυλος (αὐλή), hoeve, gewoonl. binnen een omheining gelegen, in 't bijz. veehof P 112 (verg. 110 σταθμός) enz., βοῶν Λ 548; van Polufèmos' verblijf κ 435 (Od. alleen hier).

†**Μέσση** (μέσσος), stad (in Lakōnikè) B 582.

μεσσηγύ(ς), z. μεσηγύ.

†**Μεσσηΐς,** -ίδος (μέσσος), (volg. Strab. IX 432) bron bij Hellas (in Thessalië) Z 457 (volg. Paus. III 20. 1 bij Therapnè in Lakōnikè).

†**Μεσσήνη,** stad en landschap in de Peloponnèsos, onder het gezag van Lakedaimōn φ 15.

†**Μεσσήνιοι** (Μεσσήνη), Messeniërs φ 18.

†**μεσσο-παγής,** -ές (πήγνυμι), tot aan 't midden stekend, μεσσοπαγὲς (Aristarch. μεσσοπαλὲς) ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχος (met zulk een kracht dat de lans tot het midden in de oever schoot) Φ 172.

μέσσος, z. μέσος.

†**μέσφα,** adv., tot aan, met gen., ἠοῦς Θ 508 (ook als lezing van sommige handschriften, μέσφ' ὅτε, i.p.v. ἐξ οὗ τ 223 = ω 310).

μετά (ned. *met*) **A)** adv. *a*) te midden van, onder (hen enz.), b.v. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα θῦνον κρίνοντες, μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη B 446; τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται κούρη Βρισῆος I 131; μετὰ μῦθον ἔειπεν Y 114; χρύσεον ὅρμον ἔχων,

μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, daaronder (d.w.z. onder het goud) ο 460; ter aanduiding van de richting ergensheen, μετὰ δ' ἰὸν ἧκεν Α 48. — *b*) a c h t e r a a n, d a a r a c h t e r, πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν Ψ 133; van tijd, πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὔμμες φ 231, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ ο 400. — *c*) ter aanduiding van een verandering, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, waren gedaald (eig. naar de andere helft van de hemel overgaan) μ 312, ξ 483 (verg. Π 779); μετὰ δ' ἐτράπετ', hij keerde zich om Α 199; μετὰ νῶτα βαλών, *tergo verso* Θ 94. — **B)** bij het adverbiaal gebruikte μετά komt een nader bepalende casus, b.v. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, hij blinkt uit onder de vergaderden ϑ 172, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, laat ook dit daar bijkomen ε 224. — **C)** praepos. met gen., dat. en acc., oorsprkl. bet. t e m i d d e n v a n, t u s s e n **I)** met gen., t u s s e n, o n d e r, m e t, alleen κ 320, π 140, Ν 700, Φ 458, Ω 400 (volgens Ty. Mommsen onhomerisch). — **II)** met dat., t e m i d d e n v a n, t u s s e n, o n d e r, b i j, b.v. μετὰ οἷσι φίλοισι α 19, μ. στρατῷ Χ 49 (Weckl. ἐνί); μ. ἀστράσι Χ 28, μετ' ἰχθύσιν Φ 122, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν Ο 118 (Weckl. ἐν); t u s s e n (twee), b.v. μ. ἀμφοτέροισι Δ 16, γ 136 enz., μ. ποσσίν Ν 579; μ. χερσίν, tussen, in de handen ϑ 372 enz., μ. γένυσσι Λ 416; μ. φρεσίν, in mijn (enz.) hart δ 825, Δ 245 (Weckl. ἐνὶ φρ.; Σ 419 Nck τῇσιν μὲν νόος ἐστὶν ἐνὶ φρεσίν i.p.v. τῇσ' ἐν . . . μετὰ φρ.); μετὰ πνοιῇσ' ἀνέμοιο, verg. ἅμα πν. (dat Nck ervoor in de plaats stelt) Ψ 367, β 148; δάσσαντο μετὰ σφίσι Α 368. — **III)** met acc. **1)** van plaats *a*) tot aanwijzing van een beweging, n a a r h e t m i d d e n v a n een aantal personen of dingen, o n d e r, n a a r, b i j, b.v. ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιούς Γ 264, ἐς 'Ωκεανὸν μετ' Αἰθιοπῆας ἔβη Α 423, εἴ τιν' ἑταίρων σαώσειαν μετὰ νῆας Μ 123, μετὰ στρατὸν ἤλασ' 'Αχαιῶν Ε 589, μετὰ μῶλον ''Αρηος Η 147; ook bij individuën, n a a r, b.v. βῆ ῥ' ἴμεναι μετὰ Νέστορα Κ 73, σφαῖραν ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον ζ 115; afwisselend met ἐπί Π 536; in vijandige zin, μετὰ Λήιτον ὁρμηθέντα, op L. af Ρ 605, βῆ δὲ μ. Ξάνθον Ε 152 enz.; bij substt., die een plaats betekenen, μετὰ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων Ζ 511; overdr., bij substt., die een toestand uitdrukken, ὅς με μετ' ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει Β 376; in de richting van, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, naar Ο 52; μετὰ κλέος 'Αχαιῶν, eig. op het gerucht af Λ 227. — *b*) minder dikwijls bij verba, die een rust uitdrukken, o n d e r, evenals met dat. (volg. sommigen corrupt; anderen vergelijken b.v. μετὰ χεῖρας Hèr. VII 16. 2), θυμὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ (v. L. κατὰ) πληθύν, onder de menigte Β 143, verg. Ρ 149, π 419; μετὰ (Nck κατὰ) πάντας ἔπλευ ἄριστος Ι 54; μετὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιούς, t u s s e n de T. en A. d o o r Δ 533. — **2)** van een volgen *a*) in de ruimte, a c h t e r, n a, b.v. μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα Ν 492, verg. Κ 516, βῆ μετ' αὐτούς, hij ging hen na Κ 149, μεθ' ἡμιόνους ἔρχεσθαι ζ 260, μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο β 406; ook μετὰ δούρατος ἐρωήν Λ 357. — *b*) in tijd, n a, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα Ω 575, verg. Σ 96, λ 260. — *c*) in rangorde, n a a s t, n a, vooral bij superlativi of daarmee verwante uitdrukkingen, b.v. ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν Μ 104, verg. δ 652; κήδιστοι μεθ' αἷμα καὶ γένος, na de bloedverwanten ϑ 583. — **3)** tot aanwijzing van een doel, t o t, o m (te halen, te zoeken), b.v. οἴχονται μ. δαῖτα Τ 346 (Cob. κατὰ δ., verg. Α 424), πόλεμον μέτα θωρήσσοντο Υ 329; ὁπλίζεσθαι μεθ' ὕλην Η 418, verg. α 184; ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν, om, op tijding van zijn vader δ 701, verg. ν 415; met een nader bepalend part., μετὰ δόρυ ἦει οἰσόμενος Ν 247.

μέτα 1) met teruggetrokken accent i.p.v. μετά, als het achter het geregeerde subst. staat, b.v. Ν 301; als de α geëlideerd is, krijgt het geen accent, b.v. τὸν δὲ μετ' 'Ιδομενεύς Ρ 258. — **2)** = μέτεστι φ 93.

μεταάλμενος, z. μεθάλλομαι.

†**μετα-βαίνω,** aor. imper. -βηθι, n a a r e l d e r s g a a n, overdr., tot een ander onderwerp overgaan ϑ 492 (verg. ook μετά **A** *c*).

μετα-βάλλω, z. μετά **A** (eind).

†**μετα-βουλεύω,** aor. -εβούλευσαν, l a t e r b e s l u i t e n (verg. μεταφράζομαι), ἄλλως ἀμφ' 'Οδυσῆι ε 286.

***μετ-άγγελος,** b o d i n, door wier bemiddeling een tijding wordt overgebracht, *internuntia*, van Īris Ο 144, Ψ 199 (anderen in twee woorden). †.

μετα-δαίνυμαι, praes. -δαίνυται, fut. -δαίσεται, aor. coni. -δαίσομαι, m e e e t e n, met gen., ἱρῶν Ψ 207; τινί, m e t iem. d e m a a l t i j d g e b r u i k e n Χ 488, σ 48 (anderen μετὰ δ.). †.

****μετα-δήμιος,** -ον (δῆμος), i n h e t l a n d z i j n d, κακόν ν 46; οὐ γὰρ ἔθ' ''Ηφαιστος μ. ϑ 293. †.

†**μετα-δόρπιος** (δόρπον), o n d e r d e a v o n d m a a l t i j d δ 194.

†**μετα-δρομάδην** (δρόμος), adv., n a s n e l l e n d Ε 80.

†**μετα-ίζω** (= μεθίζω), inf. -ιζέμεν, z i c h o n d e r (hen) n e e r z e t t e n π 362.

μετ-ᾱΐσσω, praes. -αΐσσων, aor. part. -αΐξας, n a s n e l l e n, alleen abs. Π 398, υ 11.

μετα-κίνυμαι, alleen aor. II μετεκίαθε -ον (volgens anderen bij **-κίω**) *a*) a c h t e r'

a a n-, l a t e r k o m e n, abs. Λ 52 (verg. γ 168). — *b*) met acc. α) ergens o p a f g a a n, ταῦρον Σ 581, verg. Σ 532. — β) v e r v o l g e n, Τρῶας Π 685. — γ) g a a n n a a r, Αἰθίοπας α 22. — δ) πεδίον, d o o r de vlakte t r e k k e n Λ 714. †. (ῑ metri causa).

†**μετα-κλαίω,** fut. -κλαύσεσθαι, l a t e r w e n e n Λ 764.

†**μετα-κλίνω,** pass. aor. μετακλινθέντος, e e n k e e r n e m e n Λ 509 (verg. Ξ 510).

*__μετα-λήγω,__ alleen aor. part. -λλήξαντι, middenin o p h o u d e n m e t, met gen., χόλοιο, laten varen Ι 157, 261, 299. †.

μεταλλάω, praes. -ῶ, -ᾷς enz., impf. μετάλλᾱ, aor. μετάλλησαν, -ῆσαι *a*) n a v o r s e n, v r a g e n (naar), o n d e r z o e k d o e n (naar), abs. ξ 378; ἀμφί τινι ρ 554; τί Α 550, τινά Κ 125. — *b*) iem. (u i t)v r a g e n, ξείνους οἵ τινές εἰσιν γ 69; met acc. van de inhoud, ἔπος Νέστορα γ 243; τινά τι, iem. naar iets Γ 177 (vaak met een synoniem verbonden).

μεταλλήξαντι, z. μεταλήγω.

μετάλμενος, z. μεθάλλομαι.

†**μετα-μάζιος,** -ον (μαζός), t u s s e n de t e p e l s, ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον (volg. anderen neutr. als adv.) Ε 19.

**__μετα-μίσγω,__ impf. -έμισγον, fut. -μίξομεν, met iets in aanraking brengen, e r b i j h o u d e n, δαΐδας σ 310, κτήματα τοῖσιν Ὀδυσσῆος (verenigen met) χ 221. †.

μεταμώλιος, andere lezing i.p.v. het volg.

μεταμώνιος, -ον (< μετ-ανεμώνιος, van ἄνεμος, verg. ἀνεμώλιος), alleen neutr. plur. -ώνια, m e t of i n d e w i n d e n, εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν, door de winden doen meevoeren, aan de vergetelheid prijsgeven Δ 363 (verg. ἔπος δ᾽ εἴ πέρ τι βέβακται δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι θ 408 sq.; Catull. 64. 142: *quae cuncta aerii discerpunt irrita venti*); vand. μεταμώνια βάζεις, ijdele taal, zotteklap σ 332; v o o r n i e t s, z o n d e r n u t, μή μοι μ. νήματ᾽ ὄληται τ 143.

*__μετα-νάστης__ (ναίω), acc. -ην, geïmmigreerde v r e e m d e l i n g (verg. het latere μέτ-οικος), ἀτίμητος Ι 648, Π 59 (door Nilsson gelijkgesteld aan de θῆτες). †.

μετα-νίσσομαι (a. l. **-νίσομαι**), impf., naar de andere helft van de hemel o v e r g a a n, ἦμος δ᾽ ἠέλιος μετενίσ(σ)ετο βουλυτόνδε (toen de namiddag begon), alleen Π 779 (= ι 58), verg. μετὰ δ᾽ ἄστρα βεβήκει μ 312. †.

†**μετα-ξύ** (μετά en ξύν), adv., e r t u s s e n Α 156 (Bekk. μεσηγύ).

†**μετα-παύομαι,** part. μεταπαυόμενοι, middenin (d.i. v a n t ij d t o t t ij d) o p h o u d e n of r u s t e n Ρ 373.

†**μετα-παυσωλή** (παύω), v e r p o z i n g, πολέμοιο Τ 201 (a. l. μετὰ παυσωλή, verg. Β 386).

†**μετα-πρεπής** (πρέπω), u i t s t e k e n d o n d e r, ἀθανάτοισιν (= ἀθανάτων δόμοισι) Σ 370.

μετα-πρέπω, alleen praes. en impf., u i t s t e k e n o n d e r, u i t m u n t e n, -b l i n k e n, ἡρώεσσιν, onder Β 579, ἀμφιπόλοισιν ζ 109 (verg. θ 172); met dubbele dat. (instrum. en loc.), ἔγχεϊ Τρώεσσι Π 835, verg. 596; ook met dat. (loc.) en inf., Μυρμιδόνεσσι ἔγχεϊ μάρνασθαι Π 194 (verg. σ 2).

*__μετα-σεύομαι,__ alleen med. impf. -εσσεύοντο en aor. II μετέσσυτο, n a s n e l l e n, abs. Φ 423; τινά Ζ 296, Ψ 389.

μετασπόμενος, z. μεθέπομαι; **μετασπών,** z. μεθέπω.

†**μέτασσαι** (μετά, verg. ἔπισσαι· αἱ ἐπιγενόμεναι ταῖς προγόνοις Etym. M.), lammeren, die t u s s e n de πρόγονοι en de ἕρσαι i n g e b o r e n zijn, zomerlammeren ι 221.

†**μετα-στένω,** impf. -έστενον, a c h t e r n a z u c h t e n o m iets, ἄτην δ 261.

†**μετα-στοιχί** (στοῖχος, verg. τρι-στοιχί), adv., o p e e n r ij n a a s t e l k a a r Ψ 358, 757. †.

μετα-στρέφω, fut. -στρέψεις, aor. -στρέψῃ enz., pass. part. -στρεφθείς enz. **1)** act. *a*) tr., o m k e r e n, a n d e r s s t e m m e n, v e r a n d e r e n, ἦτορ ἐκ χόλου Κ 107; νόον μετὰ σὸν κῆρ Ο 52; abs., μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, e e n o m m e k e e r t e w e e g b r e n g e n β 67 (Od. alleen hier). — *b*) intr., b ij d r a a i e n, z i c h v o e g e n Ο 203. — **2)** pass., (z i c h) o m k e r e n, zowel naar de vijand toe als van de vijand af Λ 595, Θ 258.

†**μετα-τίθημι,** aor., ergens t u s s e n p l a a t s e n, τῷ κ᾽ οὔ τι τόσον κέλαδον μετέθηκε, onder ons verwekt σ 402.

*__μετα-τρέπομαι__ (att. ἐν-τρέπομαι), praes., zich omkeren, overdr., z i c h o m iets b e k o m m e r e n, met gen. Α 160, verg. Μ 238, Ι 630 (en μετά **A** *c*). †.

†**μετατροπαλίζομαι** (μετα-τρέπομαι), impf. 2. sing. -τροπαλίζεο, z i c h (op de vlucht) herhaaldelijk o m k e r e n Υ 190 (verg. ἐν-τροπαλίζομαι).

μετ-αυδάω, alleen impf. -ηύδων, -ᾱ, s p r e k e n o n d e r, t e m i d d e n v a n, t o t, met dat. loc., Ἀργείοισι Β 109, Φαιήκεσσι θ 96, ἑτάροισι μ 153; ook ἔπεα Τρώεσσι enz. Θ 496 enz.; abs. μ 20, verg. Ψ 569.

μετά-φημι, alleen impf. -έφη, s p r e k e n o n d e r, t e m i d d e n v a n,

tot, met dat. loc., alleen τοῖς of τοῖσι μετέφη Α 58, δ 660.

†**μετα-φράζομαι,** fut. 1. plur. -φρασόμεσθα, later overleggen (verg. μετα-βουλεύω), ταῦτα Α 140.

μετά-φρενον (φρένες), het achter het middenrif gelegene, d.i. rug, vooral bovenste gedeelte van de rug Β 265, ϑ 528 (Od. alleen hier); plur. Μ 428.

μετα-φωνέω, impf. -εφώνεον, 3. sing. -εφώνεε en -ει, spreken onder, te midden van, tot, met dat. loc., τοῖσι Η 384, ϑ 201; abs. κ 67.

μετέασι, z. 1. μέτειμι.

μετ-έ(F)ειπον, aor. II, alleen 1. sing. τ 140 en 3. -έ(F)ειπε, sprak te midden van, onder, tot, ὅ σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε Α 73, τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν β 157 (verg. Γ 303, κ 561 enz.), abs. Η 94, η 155.

μετέῃσι, z. 1. μέτειμι.

1. **μέτ-ειμι** (εἰμί), 3. plur. -έᾱσι, coni. -είω Ψ 47 en -έω Χ 388, 3. sing. -έῃσι, inf. -εῖναι en -έμμεναι, opt. -είην enz., fut. -έσσομαι, zijn te midden van, onder, bij, met dat. loc., b.v. οἷς Γ 109, ἀθανάτοισι ο 251; abs., er tussen zijn, οὐ παυσωλὴ μετέσσεται Β 386, verg. Τ 201.

2. ***μέτ-ειμι** (εἶμι), praes. -ειμι, -εισι, hierbij med. aor. μετεισάμενος Ν 90, Ρ 285 (v. L.[3]. vermoedt ῥεῖ' ἐπιFισάμενος i.p.v. ῥεῖα μετεισάμενος) **1)** toesnellen (med. aor.); gaan, trekken naar, πόλεμόνδε Ν 298. — **2)** nakomen, volgen Ζ 341. †.

μετ-είρω, alleen met tm., z. 1. εἴρω.

μετεισάμενος, z. 2. μέτειμι.

μετείω, μετέμμεναι, z. 1. μέτειμι.

μετ-εκίαθον, z. μετακίνυμαι.

μετ-έπειτα, later, vervolgens κ 519, Ξ 310 (Il. alleen hier).

μετ-έρχομαι, praes. -έρχομαι, -εται, -έρχεο, -ερχόμενος, fut. -ελεύσομαι, aor. opt. -έλθοι, imper. -ελθε, part. -ελθών **1)** intr. *a*) ergens heengaan, abs. Ε 456, πόλινδε Ζ 86. — *b*) met dat., komen onder, te midden van, bij, θεοῖσι πᾶσι Ξ 334, μνηστῆρσι α 134, κούρῃσιν ζ 222; ook van roofdieren, zich storten op, ἀγέληφι Π 487, ὀίεσσι ζ 132; abs. Δ 539, α 229. — **2)** met acc. *a*) gaan halen, Πάριν Ζ 280 (verg. ϑ 47). — *b*) iem. nagaan, vervolgen Φ 422. — *c*) met zakelijk obj., iets nagaan, πατρὸς κλέος, eig. de roep nagaan, d.i. uitgaan op tijding γ 83 (verg. δ 701); ἔργα, de landerijen bezoeken π 314; ἔργα γάμοιο, zich bezig houden met Ε 429.

μετεσσεύοντο, μετέσσυτο, z. μετασεύομαι.

μετέω, z. 1. μέτειμι.

***μετ-ήορος,** -ον (2. ἀείρω; = att. μετέωρος), opgeheven, zwevend Θ 26; ἅρματα ἀΐξασκε μετήορα, sprongen in de hoogte Ψ 369. †.

μετ-οίχομαι, alleen praes. en impf., naar iem. of iets toegaan, abs. Κ 111 (verg. Ζ 280); ἀνὰ ἄστυ ϑ 7; τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει τ 24; ook in de strijd op iem. losgaan, τινά Ε 148; gaan halen, ἀοιδὸν ϑ 47. †.

†**μετ-οκλάζω,** praes., nu hier dan daar neerhurken Ν 281.

μετ-όπισθε(ν), adv. [verg. ὄπισθε(ν)] **1)** van plaats, achter (iem.), van achteren Ν 71, Σ 155; ἀφέστασαν Ο 672; μιμνέτω, achterblijven Ζ 68, λελείμμην Χ 334; van de hemelstreek, μ. ποτὶ ζόφον ν 241; ook als praepos. met gen., achter, νεός ι 539, λ 6 (= μ 148), verg. Ι 504. — **2)** van tijd, naderhand, later Υ 308, ϑ 414; ἔχει κότον Α 82, verg. ε 147; voor de toekomst Ω 111.

μετ-οχλίζω (ὀχλός, hefboom), aor. opt. -οχλίσσειε, verschuiven, verplaatsen, λέχος ψ 188, ὀχῆας Ω 567. †.

†**μετρέω,** aor. μετρήσαντες, meten, overdr., πέλαγος, doorvaren γ 179 (verg. ἀναμετρέω en lat. *metiri*, *emetiri*). Van

μέτρον (verw. met μέδομαι, att. μέδιμνος, lat. *modus*, ned. *meten*) **1)** maat, werktuig om te meten *a*) meetstok Μ 422. — *b*) bepaalde hoeveelheid, maat, οἴνου Η 471, ἀλφίτου β 355. — **2)** in 't alg. van alles wat meetbaar of gemeten is, vand. *a*) lengte, μέτρα κελεύθου δ 389, κ 539. — *b*) eindpunt van een afgelegde weg, met verklarende gen., ὅρμου μέτρον, ν 101, ook eindpunt van een afgelegd stuk leven, μέτρον ἥβης Λ 225, λ 317.

***μετ-ώπιος,** aan of op het voorhoofd Λ 95, Π 739. †. Van

μέτ-ωπον (μετά en ὤψ) **1)** eig. de plaats boven de neuswortel tussen de ogen, vand. in 't alg. voorhoofd, gewoonl. van mensen Δ 460, χ 86; ook plur. ζ 107; van een paard Ψ 454. — **2)** overdr., voorkant, κόρυθος Π 70.

μεῦ, z. ἐγώ.

***μέχρι(ς)** (verg. ἄχρις), praepos. met gen., tot aan *a*) van plaats, μέχρι θαλάσσης Ν 143. — *b*) van tijd, τέο μέχρις, (tot) hoelang Ω 128. †.

μή (skt *mā*), prohibitieve partikel, (dat) niet, ontkent niet rechtstreeks, maar alleen met betrekking tot de voorstelling en de wil van den spreker of van een ander, terwijl οὐ zonder meer iets op zich zelf ontkent; hetzelfde is 't geval met de samenst. μηδέ, μηκέτι enz.

A) in zelfstandige zinnen **1)** bij imper.

praes. tot uitdrukking van een verbod, b.v. μή μ' ἐρέθιζε Α 32; soms aor., b.v. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίη ἔνθεο τιμῇ Δ 410, verg. ω 248. — **2)** bij inf. tot uitdr. van verbod, negat. verzoek of negat. wens, gewoonl. praes. inf., b.v. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους Ρ 501, μή με καταλείπειν λ 72; soms aor., μή ποτε μέγα εἰπέμεν χ 287, verg. κ 297; acc. c. inf., μὴ πρὶν ἐπ' (z. ἐπί **A**) ἠέλιον δῦναι Β 413. — **3)** bij coni. *a*) in zinnen, die een waarschuwing of bedreiging bevatten, b.v. μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, laat maar niet σ 334; μή σε κιχείω Α 26. — *b*) in zinnen, die een negat. opwekking bevatten, b.v. μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι Μ 216; μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν (aor. coni.) π 355. — *c*) in zinnen, die een vrees uitdrukken, eig. een willen dat niet gebeure wat men vreest of verwacht (prohibit. verwachtingszin), b.v. μὴ δή μοι τελέωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ Σ 8, μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ ποτὶ πέτρῃ κῦμα, laat nu maar niet, als nu maar niet ε 415. — **4)** bij opt. *a*) tot uitdr. van een negat. wens, μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις ν 229; [μὴ μνηστεύσαντες μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες ὕστατα δειπνήσειαν δ 684 (de negatt. behoren bij de partt., verg. Ν 48)]; μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, voorwaar moge ik mij nu niet laten verleiden om . . . χ 462. — *b*) bij concess. opt., μὴ μὰν ἀσπουδεί γε ἕλοιεν νῆας, voorwaar, mochten zij de schepen nemen, dan gebeure dat toch zeker niet zonder . . . Ο 476, verg. Θ 512, Χ 304. — **5)** bij ind. *a*) praes., fut. of aor., bij plechtige negat. verzekeringen, vooral μὴ μέν, w a a r l i j k n i e t, v o o r w a a r n i e t, b.v. ἴστω νῦν τόδε Γαῖα . . . μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων πημαίνει Τρῶας Ο 41, ἴστω νῦν Ζεύς . . . μὴ μὲν τοῖσ' ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Κ 330, ἴστω νῦν Ζεύς . . . μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα Τ 261. — *b*) aor. van ὀφείλω, tot uitdr. van een irr. wens, b.v. (ἀγγελίη) ἣ μὴ ὤφειλε γενέσθαι Ρ 686. — *c*) praes., in een directe vraag, ἦ μή (που), t o c h (z e k e r) n i e t, ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν ζ 200, verg. ι 405 sq.

B) in afhank. zinnen, hoewel ook hier het verband nog dikwijls zeer los is en men soms moeilijk kan uitmaken of er wel van subordinatie sprake is **1)** bij inf., afh. van δός (verg. **A II**), b.v. δὸς μὴ Ὀδυσσῆα οἴκαδ' ἱκέσθαι ι 530 (verg. δίδωμι **1** *b* eind); bij eden en verzekeringen, ook μὴ μέν, w a a r l i j k n i e t, z e k e r n i e t, b.v. ὄμοσον μὴ μητρὶ τάδε μυθήσασθαι β 373, verg. δ 746 volg., ἐπηπείλησεν μὴ πρὶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι Ξ 46, ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι Ψ 585 (z. v. L.). — **2)** bij coni. dient het *a*) tot uitdr. van een waarschuwing [wij: finaal (o p) d a t n i e t], b.v. φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι Χ 358, verg. μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν Α 566 (z. χραισμέω). — *b*) in prohibit. verwachtingszinnen, vooral na werkw. van v r e z e n (wij: finaal o p d a t n i e t, na werkw. van vrezen d a t), b.v. εἰπὲ δὲ πατρί (nl. ἴσχεσθαι), μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέι χαλκῷ χ 368; δείδω μή τι πάθησιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς Λ 470, δείδω μὴ οὔ τίς τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον (hier vormt οὔ τις één begrip) Κ 39 [Ι 244 hangt van δείδοικα eerst coni., dan vers 245 opt. εἴη af (G. Hermann εἴῃ)]; ook na een histor. tijd, b.v. τοὺς ἄλλους κελόμην νηῶν ἐπιβαινέμεν μή πώς τις νόστοιο λάθηται, eig. met de gedachte vervuld: laat maar niemand vergeten ι 102; ditzelfde μή na ww. van z i e n en w e t e n (wij: afhank. vraag o f n i e t), b.v. ἐξελθών τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι (Kirchhoff εἰσι) κιόντες ω 491 (verg. Κ 98, ν 216 en **B 4**), οὐδέ τι ἴδμεν μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι Κ 101 (anderen vatten de zin met μή als niet afhank. op; verg. **A 3** *c*). — **3)** bij opt. *a*) bij negat. wensen (wij: finaal o p d a t n i e t), b.v. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἵππων φειδόμενος μή μοι δευοίατο φορβῆς, eig. met de wens vervuld: dat ze toch niet Ε 202. — *b*) in prohibit. verwachtingszinnen na een histor. tijd, b.v. ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη, verschrikt wendde hij zijn ogen af: bang dat het een god was (of: als het maar geen god was!) π 179, verg. μὴ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο Ω 584 (z. οὐ vóór **I**); vooral na ww. van vrezen, b.v. ἀπόρουσε δείσας, μή πώς οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί Ε 298. — **4)** bij ind., alleen δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, eig. ik ben bang: de godin heeft toch niet ε 300 (verg. **A 5** *c*).

C) met andere partikels verbonden **1) μὴ οὐ,** z. **B 2** *a* en **B 3** *b*, verg. ook Ε 233, Π 128, Ω 569. — **2) μή ποτε,** d a t n o o i t, bij inf. Ι 133 (verg. **B 1**); bij coni., d a t n i e t e e n s τ 81 (verg. **A 3** *a*); in een prohibitieve verwachtingszin (fin. zin) Η 343 (verg. **B 2** *b*). — **3) μή που(μή ποθι),** bij coni., in een waarschuwing, d a t n i e t s o m s μ 300 (verg. **B 2** *a*); in een prohibitieve verwachtingszin (fin. zin) Κ 511, β 179 (verg. **B 2** *b*). — **4) μή πω,** bij imper., n o g n i e t Σ 134, χ 431 (verg. **A 1**). — **5) μή πως,** in een prohibitieve verwachtingszin (verg. **A 3** *c*), d a t n i e t o p d e e e n of a n d e r e w i j z e, d a t n i e t s o m s, b.v. Ρ 95 (als dan maar niet); over Κ 101 z. **B 2** *b* eind; in een afhank. prohibitieve verwachtingszin, b.v. Γ 436 (verg. **B 2** *b*), zo ook bij opt. (verg. **B 3** *b*), b.v. η 306. — **6) μή τις, μή τι,** z. μήτις.

μηδέ (μή), adv. **1)** zowel eenvoudig aanknopend als tot tegenstellende verbinding van twee zinnen *a*) in zelfstandige zinnen, en niet, ook niet, maar niet, knoopt imper. aan, b.v. Υ 108, δ 754 (μηδέ τ' Β 179), inf. (= imper.) Κ 237, coni. (negat. opwekking of waarschuwing) Β 435, λ 251, opt. (negat. wens) Γ 160, ϑ 414 (μηκέτι—μηδέ Β 260); na coni. hortat. Ν 48. — *b*) in afhank. zinnen tot aanknoping van tweede inf. na ww. van bevelen Γ 434, na ἐπιεικές Τ 22; tot aanknoping van een tweede zin na een zin met εἴ κε α 289; zo ook na ὄφρα met coni. Χ 57. — **2)** neemt een voorafgaand μή weer- op, *ne—quidem*, zelfs niet, niet eens, ὀμοῦμαι μή ποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη ... ἀπόληται Φ 375, μή—μηδέ—μηδέ Ζ 58 sq.; een voorafgaand μηδέ (en niet, maar niet) Κ 239; ἵνα μηδέ met coni., opdat niet eens δ 710; bij irr. wens, μηδ' ὄφελες Ι 698 (verg. μή **Α 5** *c*).

†**μηδείς** (μηδὲ εἷς), alleen neutr. μηδέν, niets Σ 500 (v. L. μή τι).

†**Μηδεσι-κάστη** (μῆδος en καίνυμαι), dochter van Priamos, gemalin van Imbrios Ν 173.

μήδομαι (= μέδομαι, verg. μῆδος), praes. -εαι, -εται, imper. μήδεο, impf. μήδετο, -οντο, opt. -οίμην, fut. 2. sing. μήσεαι λ 474, aor. μήσαο, (ἐ)μήσατο *a*) bedenken, beramen, b.v. τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον λ 474, νόστον γ 160, ἔργα Β 38, κακὰ φρεσὶ ἔργα Φ 19, λυγρὸν ὄλεθρον γ 194, κακά Φ 413, ταῦτα λυγρά γ 303; met dat. comm. of incomm., voor of tegen iem., 'Οδυσσῆι πομπήν ε 233, ὄλεθρόν τινι γ 249, οἵ κακὰ θυμῷ Ξ 253, λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ νόστον 'Αργείοις γ 132 (verg. ζ 14); met dubbele acc., κακὰ 'Αχαιούς Κ 52, ''Εκτορα ἀεικέα ἔργα Κ 395, μέγα ἔργον 'Αχαιούς ω 426 (verg. μητίομαι). — *b*) nadenken, overleggen Β 360.

1. **μῆδος,** τό (verg. μέδομαι en lat. *modus, modes-tus, moder-ari*), alleen plur. nom. en acc. μήδεα, eig. het gedachte, vand. overleggingen, gedachten, plannen, schranderheid, βουλαὶ μήδεά τ' ἀνδρῶν Β 340; πεπνυμένα μήδεα εἰδώς β 38; θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς ζ 12; πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα τ 353 (= σοφὰ βουλεύματα Xen. Sumpos. VIII 30); φίλα φρεσὶ μ. εἰδώς Ρ 325; θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα ν 89; εὖ φρεσὶ μ. οἶδε λ 445 (Nck ἐν φρ.); πυκνά Γ 202; ἄφθιτα Ω 88; μάχης, plannen voor de slag Ο 467; σός τε πόθος σά τε μήδεα, het verlangen naar u en naar uw schranderheid (verg. πολύμητις) λ 202.

2. **μῆδος, τό (verw. met μαδᾶν, vochtig zijn, en μαζός), alleen plur. acc., de (mannelijke) schaamdelen ζ 129 enz. (Nck μέζεα, verg. Hès. Erga 512).

†**Μηθώνη,** stad (in het thessalische Magnèsia, aan de N.O.kust van de Golf van Pagasai) Β 716 (later Μεθώνη).

μηκάομαι (klanknab.), alleen aor. part. μακών, perf. part. μεμηκώς, fem. μεμακυῖαι, pl. qu. perf. (met themat. vocaal en bet. van impf.) ἐμέμηκον, blaten, van schapen Δ 435, ι 439; kermen, van een vervolgde haas Κ 362; part. μακών alleen in de formule κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, van een dodelijk gewond hert, paard of everzwijn κ 163, Π 469, τ 454; σ 98 van een mens. †.

μηκάς (μηκάομαι), alleen plur. -άδες, -ας, blatend, epith. van geiten Λ 383, ι 124.

μηκ-έτι (gevormd naar οὐκ-έτι), adv., niet meer, niet langer, bij imper. Η 278, bij inf. (imper.) κ 297, bij coni. hortat. γ 240, bij opt. (negatieve wens) Β 259; na ἵνα σ 203.

*__Μηκιστεύς,__ -ῆος (μήκιστος), gen. ook -εος of -εως (met suniz.) Β 566, Ψ 678 (Brandr. -ῆος), acc. Μηκιστῆα en -ῆ Ο 339 (Brandr. Μηκιστῆα δέ i.p.v. Μηκιστῆ δ' ἕλε) **1)** zoon van Talaos, broeder van Adrèstos, vader van Eurualos Β 566, Ψ 678. — **2)** zoon van Echios, makker van Teukros, gedood door Poludamās Θ 333, Ν 422, Ο 339. †.

†**Μηκιστηιάδης,** zoon van Mèkisteus = Eurualos Ζ 28.

μήκιστος, z. μακρός.

**__μῆκος,__ τό (μακρός), alleen acc., lengte ι 324; van lichaamsgestalte λ 312, υ 71. †.

†**μήκων,** ἡ (verg. ned. *maan*-kop, dat echter miss. aan het gr. ontleend is), maankop, papaverbol, *papaver somniferum* Θ 306.

**__μηλέη__ (μῆλον), alleen plur. nom. en acc. ω 340 (met suniz.), appelboom, *Cydonia maliformis* of *vulgaris*, ἀγλαόκαρποι η 115, λ 589. †.

†**μηλο-βοτήρ,** -ῆρος (βόσκω), schaapherder Σ 529. Verg.

1. **μῆλον** (miss. verw. met ned. *smal*), stuk klein vee, schaap, geit, sing. alleen μ 301, ξ 105, gewoonl. plur. μῆλα, schapen en geiten, ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι σίνται, ὑπὲκ μήλων αἱρεύμενοι Π 353, verg. Κ 485; ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ', ὄιές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον ι 183. Epitheta: ταναύποδα, ἄργυφα, καλλίτριχα, ἴφια, πίονα; ἄρσενα, ἔνορχα.

2. **μῆλον** (hiervan lat. *mālum*), appel η 120; alg. vrucht Ι 542, †.

†**μῆλ-οψ,** -οπος (2. μῆλον en ὀπ-, verg. ὄπωπα), appelkleurig, geel η 104 (volg.

anderen s c h i t t e r e n d w i t, verg. μαλός, wit).

1. **μήν** (att. = aiol. μάν, ion. μέν, z. hierover Wackern., Gl. VII p. 177 sqq.), verzekerende of bekrachtigende partikel, w a a r l i j k, v o o r z e k e r, s t e l l i g, ἄγε μήν, komaan maar A 302; anders steeds met een andere partikel, **ἦ μήν,** t r o u w e n s B 291, I 57, e n t o c h, h o e w e l H 393; **οὐ μήν,** w a a r l i j k n i e t Ω 52; **καὶ μήν,** e n z e k e r, Ψ 410, π 440, καὶ μὴν τοί τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, j a w a a r l i j k o o k deze T 45, λ 582.

2. **μήν,** ὁ (verg. got. *mena*, maan, ook μείς), m a a n d E 387, ρ 408, ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο λ 294, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο τ 307, μηνῶν φθινόντων κ 470.

***μήνη** (2. μήν), volle m a a n Ψ 455, T 374. †.

***μηνιθμός** (μηνίω), t o o r n, w r o k Π 62, 202, 282. †.

μήνῑμα (μηνίω, verg. ἔρισμα), (o o r z a a k v a n) t o o r n, μή τοί (dat. incomm.) τι θεῶν μήνιμα γένωμαι X 358, λ 73 (de dode zelf schaadt dus door zijn toorn de levenden niet meer). †.

μῆνις, -ιος (μαίνομαι), t o o r n, w r o k (Aristarch. κότος πολυχρόνιος), ὀλοή γ 135, οὐλομένη A 1, χαλεπή E 178.

μηνίω (μῆνις), praes., impf. (ἐ)μήνιε, aor. part. μηνίσας, (v o o r t d u r e n d) v e r t o o r n d z i j n o p, w r o k k o e s t e r e n t e g e n, τινί A 422, Σ 257; τινός, om iets, ἱρῶν E 178; ook abs. A 247, ρ 14 (Od. alleen hier). (ι, maar μήνῑεν metri causa B 769).

***Μήονες,** oude naam voor L u d i ë r s B 864, 866, K 431; sing. Μῄων, -ονος E 43. †.

***Μηονίη,** oude naam voor Ludië, ἐρατεινή Γ 401, Σ 291. †.

†**Μηονίς** (fem. bij Μῄων, z. Μήονες), γυνή Δ 142.

μή ποτε, μή που(ποθι), μή πω, μή πως, z. μή **C 2, 3, 4, 5.**

μῆρα, z. μηρίον.

***μήρινθος,** ἡ (verg. μέρμις, μηρύομαι), t o u w Ψ 854 enz.

μηρίον (μηρός), alleen plur., hierbij ook **μῆρα** (eig. een vrouwel. coll., «*die angehäufte Schenkelmasse*» Wackern.), s c h e n k e l b e e n d e r e n; men omwikkelt ze met een dubbele vetlaag, legt daar weer stukken vlees van de andere delen op en verbrandt ze op de altaren A 460, 464 enz., γ 9, 179 enz. (verg. Hès. Theog. 535 sqq.); πίονα μηρία, in vet gewikkelde schenkelbeenderen A 40, δ 764.

***Μηριόνης,** -ᾱο, zoon van Molos N 249, uit Krètè, dapper held, vriend van Ῑdomeneus B 651, H 165 sq.; zijn meesterlijk pijlschot Ψ 870 sqq.

μηρός (wschl. verw. met lat. *membrum*), b o v e n b e e n, d ij (tegenst. κνήμη) **1)** van de mens, vaak φάσγανον (ξίφος, ἄορ) ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ A 190, ι 300, κ 321, ook σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ Π 473 (= λ 231); θαλερώ O 113, εὐφυέες Δ 146, καλούς τε μεγάλους τε σ 67; μηρὼ πλήττεσθαι, als uitdrukking van hevige gemoedsbeweging M 162, Π 125, ν 198. — **2)** van dieren, s c h e n k e l b e e n d e r e n, alleen in de uitdr. μηροὺς ἐξέταμον A 460, μ 360.

†**μηρύομαι** (μήρινθος), aor. μηρῡσαντο, s t r ij k e n, ἱστία μ 170.

μήστωρ, -ωρος (μήδομαι) **1)** b e s t u u r d e r, l e i d e r, *moderator*, van Zeus, ὕπατος μ. Θ 22 (ἔοικε τῷ μὲν ὑπάτῳ τὸ κράτος αὐτοῦ, τῷ δὲ μήστωρι τὴν εὐβουλίαν καὶ τὴν φρόνησιν σημαίνειν Ploetarch.); θεόφιν μ. ἀτάλαντος, van Priamos H 366, Pe(i)rithoos Ξ 318, Patroklos P 477 en Nèleus γ 409. — **2)** v e r w e k k e r, van helden, ἀυτῆς N 93 (verg. βοὴν ἀγαθός), van de Atheners Δ 328; φόβοιο Z 97 (E 272 en Θ 108 van Aineiās' paarden; a. l. μήστωρι en μήστωρα i.p.v. μήστωρε).

†**Μήστωρ,** -ορος (μήδομαι), zoon van Priamos Ω 257.

μή-τε, e n n i e t, gewoonl. μήτε—μήτε, n o c h—n o c h, bij imper. A 275 sqq., ξ 387; bij opt. (negat. wens) σ 79, verg. Π 98 sq.; na het finale ὡς met coni. Ω 337; bij inf. na een verbum van waarschuwen α 39; μήτε—τέ, *neque—et*, niet alleen niet — maar zelfs N 230 (a. l. μή . . . δέ).

μήτηρ (skt *mātár-*, lat. *mater*, ned. *moeder*), gen. en dat. ook μητέρος en μητέρι *a*) m o e d e r, van goden en mensen A 280, α 215, πότνια A 357, ξ 30. Epitheta: αἰδοίη, ἀμύμων, ἠπιόδωρος, κεδνή, φίλη; κυνῶπις, στυγερή; ἀθανάτη; ἠύκομος; χήρη; ὠνητή. — *b*) van dieren (vogels, koeien) B 313, P 4. — *c*) overdr., van landstreken, μητέρα μήλων, θηρῶν B 696, Θ 47, ο 226 (verg. κουροτρόφος).

μήτι, z. μήτις; **μῆτῑ,** z. μῆτις; **μητιάασθε,** z. μητιάω.

μητιάω (μῆτις), 3. plur. -όωσι(-άουσι), part. -όωντι(-άοντι) enz., med. praes. imper. -άασθε(-άεσθε), impf. -όωντο(-άοντο) *a*) act., b e r a a d s l a g e n, abs. H 45; b e r a m e n, βουλάς Y 153, ἅσσα μετά σφισι K 208, κακά O 27, α 234; νόστον 'Οδυσσῆι ζ 14 (verg. μήδομαι *a*). — *b*) med., (b ij z i c h) b e s l u i t e n of o v e r l e g g e n, met inf. M 17, met tweeledige afhank. vraag X 174 (verg. ook μητίομαι).

μητίετα (μῆτις), o v e r l e g g e n d, w ij s, epith. van Zeus, altijd als verseind,

alleen μ. Ζεύς Α 175, ξ 243, en voc. μ. Ζεῦ Α 508.

†**μητιόεις,** -εν (μῆτις), rijk aan raad, overdr., φάρμακα, krachtig werkend δ 227.

μητίομαι (μῆτις), fut. μητίσομαι, aor. μητίσαντο enz., coni. μητίσομαι Γ 416, schrandere gedachten hebben, πλείονα Ψ 312; beramen, μέγα ἔργον μ 373; besluiten, οὕτω ι 262; (door schranderheid of besluit) bedrijven, μέρμερα Κ 48, veroorzaken, ἔχθεα Γ 416, berokkenen, aandoen, θάνατόν τινί Ο 349, κακά τινα σ 27.

μητιόωντι, -όωντο, -όωσι enz., z. μητιάω.

μῆτις (verw. met lat. *mētiri*, verg. ook μέδομαι), dat. μήτι(μήτιι) **1)** schranderheid, beleid Ψ 315–318, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος Β 169, ἀρίστη ψ 125, λεπτή Κ 226, Ψ 590. — **2)** schrander of listig plan, νόος καὶ μ. Ο 509, verg. Η 447; μῆτιν φραζώμεθα Ρ 634, verg. κ 193, ὕφαινον δ 678, τεκτήναιτο Κ 19.

μή-τις, neutr. μήτι, gen. μήτινος, beter μή τις enz. (voor het gebruik verg. men dus μή), niemand, niets; dikwijls neutr. **μήτι(μή τι)** als adv., niet in enig opzicht, niet om de een of andere reden, vooral bij imper. (inf. of coni.) Α 550, λ 486, Δ 42, Ι 33; na ἵνα Ξ 483, αἴ κε Ξ 111; verg. β 67, Β 195 (en μή **Β 2** *b* en **Α 3** *c*).

†**μητρο-πάτωρ** (πατήρ), moeders-vader, grootvader Λ 224.

***μητρυιή** (μήτηρ), stiefmoeder Ε 389, Ν 697, Ο 336. †.

†**μητρώιος,** -ον (μήτηρ), van de moeder, moeder-, δῶμα τ 410.

***μήτρως,** -ωος (μήτηρ), moeders-broeder, oom Β 662, Π 717. †.

μηχανάω (μηχανή, verg. μῆχος), act. alleen part. -όωντας(-άοντας) σ 143, med. (= act.) praes. plur. -άασθε(-άεσθε), -όωνται(-άονται), inf. -άασθαι(-άεσθαι), impf. -όωντο(-άοντο), opt. -όῳντο(-άοιντο) **1)** kunstig vervaardigen, bouwen, τείχεα Θ 177. — **2)** beramen, ook bedrijven, steeds in ongunstige zin (behalve π 196, τάδε, tot stand brengen), ἀτάσθαλα Λ 695, ρ 588, κακά γ 213, ἀεικέα χ 423; κακά τινι π 134; intr., alleen ἐπί τινι, boze plannen tegen iem. beramen δ 822 (v. L. vermoedt πολλά i.p.v. πολλοί).

μῆχος, τό (verw. met ned. *mogen, macht*), alleen nom. en acc., mogelijkheid, middel, raad ξ 238, Β 342, Ι 249, μ 392. †.

Μήων, z. Μῄονες; **μία,** z. εἷς.

***μιαίνω** (verw. met μύδος, μυδαλέος), act. alleen aor. coni. μιήνῃ, pass. inf. μιαίνεσθαι, impf. μιαίνετο, pass. aor. 3. plur. μιάνθησαν en μιάνθην Δ 146 (v. L. vermoedt 'μιαίνονθ') **1)** verven, ἐλέφαντα φοίνικι Δ 141 (= βάψαι Ploetarch. Sumpos. Probl. 725 D). — **2)** bezoedelen, bevlekken, αἵματι Δ 146, αἵματι καὶ κονίῃσι Π 795.

***μιαι-φόνος** (volg. Be. loc. van *μία, bezoedeling, en ΦΕΝ-), met bloed bevlekt, epith. van Arès Ε 844, 31.

μιάνθην, z. μιαίνω.

†**μιαρός** (verg. μιαίνω), vuil Ω 420.

†**μιγάζομαι** (μίσγω), part. -ομένους, zich verenigen, φιλότητι θ 271 (Κ 365 vermoedt v. L. μιγάσσεσθαι i.p.v. -ήσεσθαι).

μίγδα (μίσγω), adv., ergens mee vermengd ω 77, θεοῖσι (te midden van) Θ 437. †.

μίγεν, μιγήῃς, z. μίσγω.

†**Μίδεια,** stad in Boiotië (aan het meer Kōpāis) Β 507.

μικρός (ook σμικρός, verw. met μινύθω en lat. *mica*), klein γ 296, δέμας (acc. part.) Ε 801 (alleen op deze beide plaatsen; anders τυτθός of ὀλίγος); comp. ***μείων** Β 528, 529, κεφαλῇ Γ 193 (verg. κεφαλῇ μείζονες 168). †.

μίκτο(μῖκτο), z. μίσγω.

***Μίλητος** **1)** (beroemde handels)stad (der Ioniërs) in Karië Β 868. — **2)** stad op Krètè (moederstad van het ionische Mīlètos) Β 647. †.

μιλτο-πάρῃος, 2. (μίλτος; anderen -πάρῃος, z. καλλι-πάρῃος), met gemenie-de wangen, met rode boeg, epith. van schepen Β 637, ι 125 (verg. φοινικο-πάρῃος). †.

†**Μίμᾱς,** -αντος, voorgebergte in Klein-Azië, ten oosten van Chios γ 172.

***μιμνάζω** (μίμνω), inf. -ειν, blijven Β 392, Κ 549. †.

μιμνήσκω (anderen μιμνῄσκω; verw. met μέμονα, lat. *memini*, ned. *manen*), praes. alleen imper. μίμνησκ' ξ 169, fut. μνήσω, -ει, aor. ἔμνησας enz., med. praes., impf. μιμνήσκοντο, fut. μνήσομαι enz., aor. (ἐ)μνήσατο enz., coni. 2. sing. μνήσῃ(μνήσε') θ 462, opt. 3. plur. μνησαίατο, iter. μνησάσκετο, perf. μέμνημαι enz., 2. sing. μέμνησαι Ψ 648, μέμνηαι Φ 442 en μέμνῃ Ο 18, Υ 188, Φ 396, ω 115 (Brandr. οὐ μέμνησ' i.p.v. ἦ οὐ μέμνῃ), coni. μεμνώμεθα, opt. μεμνῄμην, μεμνέῳτο (met suniz.) Ψ 361 (Bekk. μεμνῆτο), plusqpf. μέμνητο, μέμνηντο, fut. perf. μεμνήσομ(αι) Χ 390, μεμνήσεσθαι τ 581, φ 79, pass. aor. μνησθῆναι δ 118; bovendien van **μνάομαι** part. μνωομένῳ (μνᾱομένῳ) δ 106 en μνωομένω(μνᾱομένω) ο 400, impf. (ἐ)μνώοντο[(ἐ)μνάοντο] Β 686, Λ 71 enz. **I)** act., herinneren, τινά μ

38, τινά τινος, iemand aan iets A 407, γ 103 enz., verg. ξ 170. — **II)** med. **1)** zich te binnen brengen, zich herinneren, denken aan, met gen., b.v. πατρίδος αἴης κ 472, τῶν Ω 9, κείνων I 647, κατὰ θυμὸν Αἰγίσθοιο α 29, μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον T 339; θούριδος ἀλκῆς Z 112 (tegenst. λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς Π 357), χάρμης Δ 222, νόστου K 509, δόρπου δ 213, σίτου Ω 129, βρώμης κ 177, ὕπνου υ 138 (verg. μέδομαι **1**); ἐπὶ (adv.) δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων O 662; φύγαδε μνάοντο (op de vlucht te gaan, verg. E 252) Π 697; abs., μνησάμενος (nl. Πατρόκλου) T 314. — **2)** vermelden, spreken over, met gen. δ 118 (hier de pass. vorm μνησθῆναι), 331, verg. B 492; περὶ πομπῆς η 192; ὅσοι ἦλθον B 492. — **3)** med. perf., = *memini*, zich herinneren, gedachtig zijn, denken aan, fut. perf. = *meminero*, met gen., b.v. ἄλης κ 464, δρόμου Ψ 361, μευ [of: ὥς μ(οι) (dat. eth.) αἰεὶ μέμνησαι ἐνηής (met v. Herw.) — οὐδέ σε λήθω — τιμῆς (dat je me altijd . . . de eer gedachtig bent . . .) i.p.v. ὥς μευ ἀεὶ μ. ἐνηέος] Ψ 648; met acc., b.v. Τυδέα Z 222, τάδε πάντα· ω 122, verg. ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μηδέ με τούτων μίμνησκε ξ 168; met een afhank. zin, τῶν μέμνηται ὅ Θ 362, verg. Φ 442, τόδε ἔργον ὡς I 527, ὅτε O 18, ω 115; met inf. P 364; bij bevelen of vermaningen meermalen μεμνημένος abs., b.v. ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω T 153; ook denken aan, d.i. zorgen voor, μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος σ 267.

μίμνω (μί-μν-ω, geredupl. praes. bij μένω), alleen praes. en impf., part. dat. plur. μιμνόντεσσι, impf. ἔμιμνον, μίμνον enz. **1)** intr *a*) blijven B 331 enz., αὐτόθι λ 187, παρὰ νηυσίν N 747, ἔμπεδον αὐτόθι μ 161, τάδε τοι σόα ν 364, μετόπισθεν, achterblijven Z 69. — *b*) standhouden O 727 enz. — *c*) wachten, εἰς ὅκε β 97. — **2)** tr., afwachten, wachten op, ἄλλους Δ 340, με λ 210, ἠῶ δῖαν π 368; vooral een vijand afwachten, stand houden tegen E 94 enz.; μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν N 106; overdr., van bomen, ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετόν M 133.

μίν 1) pron. pers. van de 3de pers., sing. acc., altijd enklit., hem, haar A 100, α 71; dikwijls met volg. naam, b.v. ἥ μιν ἤγειρε Ναυσικάαν ζ 48; μιν αὐτόν, hem zelf Φ 245, αὐτήν μιν, haar zelf, alleen Λ 117 (μιν αὐτήν Ω 729); niet vaak μίν met betrekking op een niet levend wezen, b.v. ι 120 (μίν = τὴν νῆσον), A 237 (= τὸ σκῆπτρον), κ 305 (= τὸ φάρμακον); schijnbaar plur. κ 212 (z. δῶμα **1**). — **2)** pron. reflex. van de 3de pers., sing. acc., zich, alleen in verbinding met αὐτόν δ 244 (verg. P 551, ρ 387, waar Brandr. μιν i.p.v. ἑ leest); als indir. reflex, zonder αὐτόν, b.v. E 845, ψ 91 (Bentl. Ϝε Ϝείποι i.p.v. μιν εἴποι).

Μινύειος, epith. van de stad Orchomenos in Boiotië, genaamd naar de oude volksstam der Minuërs (die eerst in Z. Thessalië woonden) B 511, λ 284. †.

***Μινυήιος,** rivier in Èlis (later Anigros) Λ 722.

μινύθω (verw. met lat. *minuo*, ned. *min*, *minder*), alleen praes. en iter. impf. μινύθεσκον **1)** tr., verminderen, verzwakken, met acc., τινά en τί O 492, 493, Y 242 (tegenst. ὀφέλλει), ξ 17. — **2)** intr., minder worden, vernield worden, μινύθει ἔργ' ἀνθρώπων (door overstromingen) Π 392, οἶκοι ἐν σέλαϊ P 738; vergaan, ῥινοί μ 46; ἦτορ ἑταίρων, de moed verflauwt δ 374.

μίνυνθα (verg. μινύθω), adv., een weinig, een poosje, steeds van tijd Δ 466, θ 315; verbonden met οὔ τι μάλα δήν N 573, χ 473; οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα ο 494.

μινυνθάδιος, -ον (μίνυνθα), korte tijd durend, kortstondig, αἰών Δ 478; μινυνθαδιώτερον ἄλγος X 54; korte tijd levend A 352, λ 307.

μινυρίζω (klanknab.), imper. μινύριζε, impf. μινύριζον, jammeren E 889, δ 719. †.

Μίνως, -ωος, acc. Μίνωα, Μίνων Ξ 322 (z. v. L.), zoon van Zeus (en Eurōpè), koning van Krètè N 450, Ξ 322, ρ 523, Διὸς ἀγλαὸς υἱός λ 568, Διὸς μεγάλου ὀαριστής τ 178; vader van Ariadnè λ 322 en Deukaliōn N 451; spreekt recht in de onderwereld λ 568; ὀλοόφρων λ 322. †.

†**μισγ-άγκεια,** ἡ (μίσγω, ἄγκος, verg. Be. Lexil. p. 228), dal, waarin verscheiden bergbeken zich uitstorten Δ 453.

μίσγω (< *μίγ-σκω, verw. met lat. *misceo*, duitsch *mischen*), inf. μισγέμεναι, impf. ἔμισγον en μίσγον, aor. ἔμιξαν, inf. μῖξαι, med. praes. coni. 2. sing. μίσγεαι B 232, impf. (ἐ)μίσγετο enz., iter. μισγέσκετο, ἐμισγέσκοντο υ 7 (het augm. verraadt volg. Wackern. att. oorsprong; Weckl. ἐμίσγοντο τὸ πάρος περ), fut. μίξεσθαι, aor. II ἔμικτο en μίκτο (anderen μῖκτο), pass. aor. (ἐ)μίχθη, 3. plur. ἔμιχθεν, inf. μιχθήμεναι, part. μιχθείς, aor. II ἐμίγην, μίγη enz., 3. plur. ook μίγεν, coni. μιγήῃς ε 378 (Bekk. i.p.v. μιγείης), μιγέωσι B 475, inf. ook μιγήμεναι, fut. μιγήσεσθαι K 365 (enig fut. pass. bij Hom., verg. μιγάζομαι), perf. part. μεμιγμένοι enz., plusqpf. ἐμέμικτο (anderen ἔμειξαν, μείξασθαι enz.) **I)** act., (ver)men-

g e n *a*) van vloeibare en van droge stoffen, κρητῆρι οἶνον (de wijn der Trojanen en die der Grieken bijeenmengen) Γ 270, οἶνον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ α 110; ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν δ 41 (verg. ἀναμίσγω); — *b*) iets met iets anders s a m e n b r e n g e n, χεῖράς τε μένος τε, *manus conserere*, handgemeen worden Ο 510 (verg. χεῖρες ἔμιχθεν, van boksenden Ψ 687); ἄνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσιν, brengen in υ 203. — **II)** meestal pass. **1)** (o n d e r of d o o r e l k a a r) g e m e n g d w o r d e n, z i c h v e r m e n g e n, ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ λ 123; Τρώεσσι μεμιγμένοι, (gemengd) onder Κ 424; φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, door elkaar δ 230; van schapen, νομῷ Β 475; ook γλῶσσ' ἐμέμικτο Δ 438, verg. τ 175; — **2)** overdr., met iets anders i n a a n r a k i n g k o m e n, v a l l e n, κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη Κ 457, χ 329; van mensen, ἐν κονίῃσι Γ 55; van een storm, ἄελλα ἁλὶ μίσγεται Ν 797; van een lans, d r i n g e n i n, ἔγκασι φωτός Λ 438. — **3)** meestal van mensen *a*) z i c h m e n g e n of b e g e v e n o n d e r, s a m e n k o m e n, o m g a n g h e b b e n, v e r k e r e n, l e v e n, met dat., b.v. μίκτο δ' ὁμίλῳ Λ 354, προμάχοισιν ἐμίχθη Ε 134, ἀλλοδαποῖσι Γ 48, ἀθανάτοισιν Ω 91; νέεσσι, midden tussen de schepen komen Ο 409; ook ἐνὶ προμάχοισιν σ 379, Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν Γ 209; ἐς 'Αχαιούς Σ 216, ἔσω μίσγεσθαι σ 49; ὑπὲρ ποταμοῖο (onder de schimmen der gestorvenen) Ψ 73; abs., m e t e l k a a r v e r k e r e n δ 178; ξενίῃ (als gastvrienden elkaar ontmoeten) ω 314. — *b*) met iem. in de strijd s a m e n t r e f f e n, o n t m o e t e n, h a n d g e m e e n w o r d e n Δ 456, Τρώεσσιν Ε 143, ἐν δαΐ Ν 286; ἄορι Ξ 386, ἐν παλάμῃσί τινος Φ 469; van winden, μισγομένων ἀνέμων θύελλα ε 317. — *c*) vooral van zinnelijke liefde, z i c h i n l i e f d e v e r e n i g e n, τινί, van den man zowel als van de vrouw Φ 143, η 61, α 73 (verg. Verg. A. VII 661: *mixta deo mulier*); abs. Ι 133, ο 430; ook φιλότητι Ζ 165, εὐνῇ α 433, φιλότητι καὶ εὐνῇ Γ 445, ἐν φιλότητι Β 232, Ω 130, παρά τινι ψ 219 (Weckl. ἀνέρι i.p.v. ἀνδρὶ παρ'), ἐν ἀγκοίνῃσί τινος λ 268; ἥν (acc. van het inwendig obj.) Ο 33.

†**μῑσέω** (μῖσος, verw. met ned. *mijden*), aor. μίσησε, h a t e n, n i e t w i l l e n, met acc. c. inf., μιν κυσὶ κύρμα γενέσθαι Ρ 272.

μισθός (got. *mizdô*, duits *Miete*), b e l o n i n g, l o o n Κ 304, δ 525, plur. κ 84.

μιστύλλω (verw. met μινύθω), alleen impf. μίστυλλε, -ον, a a n s t u k k e n s n i j d e n Ι 210, τ 422, μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν Α 465, γ 462 (verg. Verg. A. I 212: *pars in frusta secant;* volgens J. Késer, Journ. Hell. Studies 1917 p. 59—61, moet gedacht worden aan een soort g e h a k t van vlees, vet, meel en specerijen, dat boven een kolenvuur aan een spit geroosterd werd, zoals dat nog in Marokko voorkomt).

†**μίτος,** s c h e r i n g, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, door de draden van de schering heen trekkend Ψ 762.

***μίτρη,** brede metalen of met metaal beslagen b u i k g o r d e l boven de chiton, voornaamste bescherming van het onderlijf Δ 137, 187, 216, Ε 857 (volg. Reich.[2] p. 91—93 voornaam deel der uitrusting in een tijd, waarin het pantser nog niet gedragen wordt; verg. ook ζῶμα). †.

μιχθείς, z. μίσγω.

1. **μνάομαι** z. μιμνήσκω.

2. **μνάομαι** (miss. bij boiot. βανᾶ = γυνή), alleen praes. ind. μνᾶται, μνῶνται, bovendien 2. sing. μνᾷ π 431 (anderen μνάει of met Sittl μνάεαι), inf. μνάασθαι (-εσθαι) en μνᾶσθαι ξ 91 (Fick μνάεσθ'), imper. μνάσθω, impf. μνώμεθ(α), μνώοντο (μνάοντο) λ 288, iter. μνάσκετ(ο) υ 290, iem. t o t v r o u w b e g e r e n, n a a r i e m s h a n d d i n g e n, abs., b.v. 'Αχαιῶν ὅς τις ἄριστος μνᾶται ἐνὶ (Knight μνάητ' ἐν, anderen μνάετ' ἐνὶ) μεγάροισιν ἀνήρ π 77; met acc., ἄκοιτιν α 39, γυναῖκα π 431.

μνῆμα (μιμνήσκω), a a n d e n k e n, χειρῶν ο 126, ξείνοιο φ 40; τάφου, aan Ψ 619. †.

†**μνημοσύνη,** h e t d e n k e n a a n, μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς γενέσθω, laat men dan denken aan, d.i. zorgen voor Θ 181. Van

****μνήμων** (μιμνήσκω), z i c h g o e d h e r i n n e r e n d, εἰμί φ 95; b e d a c h t o p, φόρτου θ 163. †.

μνησάσκετο, z. μιμνήσκω.

†**Μνῆσος** (μιμνήσκω), Paioniër Φ 210.

****μνηστεύω** (μνηστός), praes. -ειν, aor. part. -σαντες, n a a r iemands h a n d d i n g e n, abs. δ 684 (*«or ere they go awooing or consort together elsewhere may they now here make their last and final meal»* T. L. Agar); met acc., γυναῖκα σ 277. †.

****μνηστήρ,** -ῆρος (2. μνάομαι), alleen plur., dat. μνηστήρεσσι en μνηστῆρσι, die naar de hand van een vrouw dingt, v r i j e r, in 't bijz. de vrijers van Pènelopeia α 91 enz.; 'Αντίνοος καὶ Εὐρύμαχος ἀρχοὶ μνηστήρων δ 628 sq., verg. σ 291 sqq., χ 241 sqq. (π 245 sqq. zijn er honderdenacht, τ 536 sqq. twintig). Epitheta: ἀγαυοί, ἀγήνορες, ἀναιδέσι, ἀντίθεοι, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, κακῶς ὑπερηνορέοντας, ὑπερφίαλοι, χαλεπῶν; ook ἀνδρῶν μνηστήρων ν 396 enz.

†**μνῆστις** (μιμνήσκω), g e d a c h t e

a a n, met gen. (niemand dacht aan, maakte werk van) ν 280.

μνηστός, 3. (2. μνάομαι), alleen fem., verbonden met ἄλοχος, naar wier hand veel gedongen is, d o o r v e l e n b e g e e r d (verg. Ov. M. IX 10: *multorum fuit spes invidiosa procorum,* ook πολύμνηστος) Z 246, α 36; μνηστῆς ἀλόχου . . . κουριδίης Λ 242.

****μνηστῦς,** -ύος, ἡ (2. μνάομαι), h e t d i n g e n naar de hand ener vrouw β 199, π 294, τ 13. †.

μνώμενος, μνωόμενος, μνώοντο, z. μιμνήσκω en 2. μνάομαι.

μογέω (μόγος), alleen praes. part. μογέων, -οντες en aor. μόγησα, ἐμόγησε enz. **1)** intr., z w o e g e n, part., m e t m o e i t e (verg. μόγις) Λ 636, Μ 29; ἐξ ἔργων, vermoeid ω 388 (verg. ook μοχθέω). — **2)** tr., d o o r z w o e g e n, d o o r s t a a n, l i j d e n, ἄλγεα β 343, πολλά Ψ 607, πολλὰ κύμασι καὶ πολέμῳ ε 223; ἀέθλους εἵνεκά τινος δ 170; ook ἐπί τινι Α 162, π 19, ἀμφί τινι δ 152.

μόγις, adv., m e t m o e i t e, t e n a u w e r n o o d (verg. μογέω **1)** Ι 355, γ 119. Van

†**μόγος** (miss. verw. met lat. *mōles, mŏlestus*), i n s p a n n i n g Δ 27.

***μογοσ-τόκος,** 2. [*μόγονς (= μόγους) + τοκός, verg. τίκτω], w e e ë n v e r w e k k e n d, epith. der Eileithūjen, die de vrouwen onder lijden doen baren, plur. Λ 270, sing. Π 187, Τ 103. †.

***μόθος** (verw. met skt *mathnâti*, schudt), (k r i j g s) g e w o e l Σ 537 enz., ook μ. ἵππων Η 240.

μοῖρα, ἡ (< *μόρjα, verg. μόρος) **I)** appellat. **1)** d e e l, g e d e e l t e, τριτάτη (van bezittingen) δ 97, (van de nacht) Κ 253; χώρης ὀλίγη μοῖρα, s t u k Π 68, verg. ook Ο 195; in 't bijz., a a n d e e l aan de buit Ι 318, λ 534, aan de maaltijd, d.i. p o r t i e ξ 448; overdr., οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν (αἰδόος αἶσαν Ahr.) ἔχουσιν, terwijl ze hoegenaamd geen schaamte hebben υ 171. — **2)** het iem. door de goden beschikte d e e l, b e p a a l d e m a a t, ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι βροτοῖσιν τ 592; in 't bijz., w a t b e s c h o r e n is υ 76, l o t, b e s c h i k k i n g, μοῖρα θεῶν γ 269, χαλεπὴ θεοῦ μ. λ 292; met inf., b.v. οὐ γάρ πώ τοι μ. θανεῖν Η 52, verg. δ 475 enz.; met acc. c. inf. Ρ 421, verg. Π 434; in ongunstige zin, (d o o d s) l o t, b.v. Ζ 488, λ 560, θανάτοιο β 100, ὀλοὴ ω 29, δυσώνυμος Μ 116, μ. θεῶν χ 413, θάνατος καὶ μ. Γ 101, φόνος καὶ μ. φ 24, πορφύρεος θάνατος καὶ μ. κραταιή Ε 83; ὑπὲρ μοῖραν Υ 336 (verg. ὑπὲρ αἶσαν, ὑπὲρ μόρον). — **3)** b e h o r e n, o r d e, κατὰ μοῖραν Τ 256, ι 352, κ 16 enz., οὐ κατὰ μ., ongeordend Π 367; ἐν μοίρῃ Τ 186, χ 54; παρὰ μοῖραν ξ 509. — **II)** gepersonifiëerd, g o d i n v a n h e t n o o d l o t, die de mens zijn lot, en wel zijn doodslot toedeelt Τ 87, 410, Ω 209; plur. Ω 49; nu eens werkt zij met de goden samen Π 849, Τ 87, verg. θεοῦ (θεῶν) μ. λ 292 (γ 269), elders weer is b.v. Zeus van haar afhankelijk Σ 117 sqq., verg. Π 433 sqq. (z. P. Bohse, die Moira bei Homer p. 22: «*in allen grossen Veränderungen im Laufe der Ereignisse zeigen die Götter und vor allen Zeus ihre Welt beherrschende Macht, neben ihnen walten aber, auf volkstümlicher Vorstellung beruhend, Schicksalsgottheiten, die nicht bloss dem Menschen sein Schicksal bei der Geburt bestimmen, sondern auch ihrer Bestimmungen walten, ihn auf seinem Lebenswege begleiten und schliesslich zum Tode führen, aber nicht im Gegensatz zum Willen der Götter wirken sie, ihre Macht offenbart sich an dem Schicksal der Menschen, in welches die Götter nicht eingreifen, oder führt neben der Wirksamkeit der Götter zu demselben Ziel, ohne dass das Verhältnis beider zu einander deutlich ausgesprochen wäre*», verg. L. Weniger, Socrates 1914 p. 13: «*der Gott gleicht dem Schicksale gegenüber einem Könige, der durch die Verfassung gebunden ist*»; de grens tussen μ. als appellat. en nom. propr. is moeilijk te trekken, verg. b.v. Ε 629, Σ 119, Φ 83, Χ 5, β 100, ρ 326 en Hedén p. 145 sqq.; z. ook Αἶσα, Κήρ, Κλῶθες).

†**μοιρη-γενής** (γένος), met of tot geluk geboren, g e l u k s k i n d Γ 182.

†**μοιχ-άγρια,** τά (μοιχός, verw. met lat. *mingere*, ned. *mest*, en ἄγρη, verg. ἀνδράγρια), b o e t e w e g e n s v e r l e i d i n g t o t o v e r s p e l, te betalen door den betrapten minnaar θ 332.

μόλη, z. βλώσκω.

†**μόλιβος** (verg. lat. *plumbum*), l o o d Λ 237.

***Μολίων,** -ίονος (ἔμολον, βλώσκω) **1)** Μολίονε, de beide zoons van Aktōr of Poseidāōn Λ 709, 750 (verg. 'Ακτορίωνε). — **2)** Trojaan, wagenmenner van Thumbraios Λ 322. †.

****μολοβρός** (volg. Fick verw. met βλαβε-), l a m l e n d i g e (?) ρ 219, σ 26. †.

***Μόλος** (ἔμολον, βλώσκω), zoon van Deukaliōn, vader van Mèrionès Κ 269, Ν 249. †.

μολπή (μέλπω), s p e l (vooral verbonden met zang en dans) ζ 101, vand. *a)* z a n g (bij dans) Α 472, α 152. — *b)* d a n s (bij zang) Σ 572, δ 19.

†**μολύβδαινα,** ἡ (μόλυβδος, μόλιβος), l o d e n k o g e l aan het vissnoer Ω 80.

μονόω, z. μουνόω.

†**μόριμος** (= μόρσιμος; μόρος), b e s c h o r e n, alleen μόριμόν οἵ ἐστι Υ 302 (z. v. L.).

***μορμύρω** (klanknab., lat. *murmurare*, ned. *murmelen*), alleen praes., b r u i s e n, ἀφρῷ μορμύρων Ε 599, Φ 325; van Ōkeanos Σ 403. †.

μορόεις, -εν (μόρον, waarvan lat. *morum* enz.), m e t (b r a a m) b e s s e n (d.w.z. met besvormige knopjes) v e r s i e r d, ἕρματα τρίγληνα μορόεντα (T. L. Agar τρίγλην' ἱμερόεντα Ξ 183, σ 298 (verg. Helb.² p. 271 sqq.).

μόρος (μείρομαι), het de mens door de godheid of het lot toebedeelde, l o t, n o o d l o t, vooral droevig l o t, ὅ μοι μ. ἐνθάδ' ὀλέσθαι Τ 421; dikwijls κακὸς μόρος Ζ 357, α 166; ook αἰνός Σ 465; μόρος alleen, (d o o d s) l o t, d o o d, o n d e r g a n g Χ 280, ook verbonden met θάνατος ι 61 enz., τεύξας θάνατόν τε μόρον τε λ 409, verg. π 421, υ 241; ὑπὲρ μόρον, in strijd met de beschikking van het noodlot Υ 30, α 34 [verg. ὑπὲρ αἶσαν enz. (z. ὑπέρ **II 2**), ὑπέρμορα, ook Hedén p. 174 sq.].

μόρσιμος, -ον (μόρος), d o o r h e t n o o d l o t b e p a a l d, a a n g e w e z e n, van perss. π 392, φ 162, Χ 13 (verg. Ε 674); van zaken, μόρσιμον ἦμαρ, de door het noodlot bepaalde dag (de dag van de dood) Ο 613, κ 175; τινὶ μόρσιμόν ἐστι, met volg. inf., het is iem. door het noodlot beschoren Ε 674, Τ 417 (verg. μόριμος).

***Μόρυς** (miss. bij μόρος), acc. -υν, Musiër, zoon van Hippotiōn, door Mèrionès gedood Ν 792, Ξ 514. †.

†**μορύσσω,** pass. perf. part., v e r o n t r e i n i g e n, εἵματα κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ ν 435 (a. l. μεμορυχμένα).

****μορφή** (miss. verw. met lat. *forma*), b e v a l l i g h e i d, ἐπέων λ 367, verg. θ 170. †.

†**μόρφνος,** wschl. d o n k e r, μόρφνον θηρητῆρα Ω 316 (volg. anderen subst. en naam van een arend, z e e a r e n d).

†**μόσχος,** j o n g, b u i g z a a m (volg. anderen j o n g e t a k en λύγοισι appos.) Λ 105.

Μούλιος (volg. Robert metri causa i.p.v. Μόλιος, verg. Μόλος, ἀγχί-μολος; Nck Μώλιος, verg. μῶλος) **1)** vader van Agamèdè Λ 739. — **2)** Trojaan, door Patroklos gedood Π 696. — **3)** Trojaan, door Achilleus gedood Υ 472. — **4)** heraut van Amfinomos uit Doelichion σ 423. †.

****μουνάξ** (μοῦνος, verg. εὐράξ), adv., a l l e e n θ 371, λ 417. †.

μοῦνος, 3. (< *μόνϝος, verw. met μᾶνός, dun), a l l e e n Β 212, γ 217; θεῶν Φ 443, ἐνὶ πλεόνεσσιν χ 13, verg. Ο 611, πολέσιν μέτα Δ 388, ἄνευθ' ἄλλων π 239; δύο μοῦνοι, maar twee δ 496, verg. ψ 227; e n i g (e zoon) Κ 317, β 365, π 118 sqq.; μ. ἐπιβλής, één Ω 453. Verg. οἶος.

μουνόω (μοῦνος), aor. μούνωσε, pass. aor. μονωθείς Λ 470 (volg. Wackern. atticisme, verg. ook Leaf), μουνωθέντα **1)** act., γενεήν, het geslacht telkens slechts d o o r é é n z o o n v o o r t p l a n t e n π 117. — **2)** pass., a l l e e n g e l a t e n w o r d e n Λ 470, ο 386. †.

Μοῦσα [volg. Fick verw. met μῶσθαι, imper. μῶσο = ζήτει (Epicharm.), zo ook reeds Plat. Kratul. p. 406 A; volg. Ehrl. verw. met μανθάνω, < *μόνθȷα) **1)** M u z e, vaker plur. M u z e n, door den dichter aangeroepen als de godin(nen) van de goddelijke ingeving α 1, Β 484, 491 (verg. Α 1), schenkster(s) van de gave van het gezang θ 63, 73; zelf zingen zij beurtzangen bij de maaltijden der goden Α 604; eveneens de thrènos bij het lijk van Achilleus ω 60 (verg. ook Β 598); ook worden zij in verband met Apollōn genoemd Α 603 sqq., θ 488; haar bestraffing van Thamuris Β 594 sqq.; zij heten θεαί Β 485 (verg. Α 1), 'Ολυμπιάδες Β 491, 'Ολύμπια δώματ' ἔχουσαι Β 484, en zijn dochters van Zeus (Διὸς πάις θ 488, verg. α 10, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες Β 491, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο Β 598); de naam van haar moeder komt bij Hom. nog niet voor; ook geen der Muzen wordt bij name genoemd; het negental alleen ω 60. — **2)** overdr., z a n g, l i e d, alleen ω 62.

†**μοχθέω** (= μογέω; μόχθος, μόγος), fut. inf. μοχθήσειν, z w o e g e n, g e k w e l d w o r d e n, κήδεσιν Κ 106.

†**μοχθίζω** (= μοχθέω), praes. part., l i j d e n, ἕλκεϊ μοχθίζοντα Β 723.

†**μοχλέω,** impf. ἐμόχλεον, (m e t h e f b o m e n) o m h a l e n, στήλας Μ 259. Van

****μοχλός** (verw. met μόγος) *a*) s t a a k, p a a l ι 332 enz. — *b*) r o l(?) ε 261.

†**Μύγδων,** -ονος, koning in Frugië (Mugdonia), onder wiens regering de Amazonen in 't land vallen Γ 186.

†**μυδαλέος,** 3. (μῦδάω, ik ben nat, verw. met ned. *modder*), n a t, αἵματι, bloedig Λ 54. (ῡ metri causa).

***Μύδων,** -ωνος **1)** Paflagoniër, zoon van Atumnios, wagenmenner van Pulaimenès, door Antilochos gedood Ε 580. — **2)** Paioniër, door Achilleus gedood Φ 209. †.

†**μυελόεις,** -εν, v o l m e r g, ὀστέα ι 293. Van

μυελός, m e r g Υ 482, Χ 501; overdr., μυελὸς ἀνδρῶν, van voedzame spijs β 290, υ 108; r u g g e m e r g Ψ 481. †.

μυθέομαι (μῦθος), praes. -έομαι enz., 2. sing. μυθέαι β 202 en -εῖαι θ 180 (anderen

-έε' en -έεαι), impf. (ἐ)μυθεόμην enz., iter. μυθέσκοντο, fut. μυθήσομαι, -εαι, aor. μυθήσατο enz., coni. μυθήσομαι **1)** s p r e k e n, z e g g e n, v e r t e l l e n, abs. Η 76, θ 180; met acc. c. inf. Φ 462; met afh. vraag, ἀμφ' Ὀδυσῆι μυθεόμην ὅσα . . . ἐμόγησε δ 152, verg. α 124; met ὡς θ 497; προτὶ ὃν θυμόν Ρ 200, ε 285; εἰς ἀγαθά Ψ 305. — **2)** iets z e g g e n, v e r t e l l e n, m e d e d e l e n, μῦθον γ 140, ἕκαστα ν 191, τινί τι Λ 201 enz., πάντα μοι κατὰ θυμόν Ι 645; ἀληθέα Ζ 382, νημερτέα Ζ 376; ook νημερτέως τ 269 (v. L. νημερτές); ὀνείδεα (schelden) Υ 246; n o e m e n, πάντας λ 517, verg. Β 488; πόλιν πολύχρυσον Σ 289; v e r k l a r e n, μῆνιν Α 74, verg. β 159; met afh. vraag, τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ, b e s c h r i j v e n τ 245.

****μῡθολογεύω** (μυθο-λόγος, μῦθος en λέγω), praes., v e r t e l l e n, τινί τι μ 450, 453. †.

μῦθος, ὁ (klanknab., verg. lat. *muttire*), w o o r d (met betrekking tot de inhoud), *oratio*, vaak sing. = plur., μῦθον ἀκούσειαν Β 282, ἠμείβετο μύθῳ κ 71; μύθων ἦρχε, ἤρχετο μύθων α 28, 367 enz., μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε Γ 437 enz.; vand. naar gelang van het verband = v e r h a a l, μῦθον . . . ἐπισταμένως κατέλεξας λ 368 (verbonden met ἔπεα, dat op de inkleding slaat), verg. θ 170, δ 597, Υ 245, Χ 281; soms ook tautol. λ 561, verg. φ 291; b e r i c h t Κ 337, γ 94 enz.; woord dat iem. wou spreken, m e d e d e l i n g τ 502, g e d a c h t e ν 254, ρ 57; o p d r a c h t, v e r z o e k Β 16, ο 196; b e d r e i g i n g Α 25; b e l o f t e Ε 715; v o o r s t e l, p l a n Μ 80, δ 676, 777; tegenst. ἔργον Ι 443 (verg. ἔργον τε ἔπος τε Ο 234); evenals ἔπος = z a a k(?), θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι χ 289 (of: zijn woorden aan de hoede der goden toevertrouwen, in tegenst. tot εἴκων ἀφραδίῃ μέγα εἰπεῖν? verg. τ 502).

***μυῖα,** ἡ (verw. met lat. *musca*, ned. *mug*), v l i e g Δ 131, Τ 25; ook als zinnebeeld van onbeschaamde brutaliteit Β 469, Ρ 570.

†**Μυκάλη,** voorgebergte (in Klein-Azië, tegenover Samos) Β 869.

†**Μυκαλησσός,** stad in Boiotië Β 498.

μῡκάομαι (klanknab., verg. lat. *mugio*), praes. part. μυκώμεναι, aor. II μύκε, μύκον, perf. μεμῡκώς, plusqpf. μεμύκει **1)** l o e i e n Σ 580, κ 413, verg. μ 395; van de Skamandros, μεμυκὼς ἠύτε ταῦρος Φ 237. — **2)** d r e u n e n, k r a k e n, van de hemelpoort Ε 749 (= Θ 393), van de poort van 't legerkamp der Grieken, μέγα δ' ἀμφὶ (adv.) πύλαι μύκον Μ 460; van een schild, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε Υ 260. †.

μῡκηθμός (μυκάομαι), g e l o e i Σ 575, μ 265. †.

Μυκήνη 1) (dochter van Inachos, die volg. de sage aan de stad Mukènè haar naam geeft) β 120. — **2)** sing. en plur., M u k è n è, stad in Argolis (sinds het eind van de muk. periode vervallen), residentie van Agamemnōn, ἐυκτίμενον πτολίεθρον Β 569, εὐρυάγυια Δ 52, πολύχρυσος γ 304; hierbij *a*) adv. †**Μυκήνη-θεν,** u i t M. Ι 44. — *b*) adi. ***Μυκηναῖος,** i n w o n e r v a n M., alleen Ο 638 en 643.

†**μύλαξ,** -ακος, ὁ, eig., m o l e n s t e e n, in 't alg. g r o t e s t e e n Μ 161. Van

****μύλη** (verg. lat. *mola*, ned. *malen*), (h a n d) m o l e n, een in de grond bevestigde kegelvormige steen, waaroverheen een andere, in de vorm van een dubbele trechter, door middel van handvatsels gedraaid wordt; het malen is het werk van slavinnen η 104, υ 106, 111. †.

†**μυλή-φατος,** -ον (ΦΕΝ-), d o o r d e m o l e n v e r b r i j z e l d, g e m a l e n, ἀκτή β 355.

†**μυλο-ειδής,** 2. (εἶδος), g e l i j k a a n, d.i. z o g r o o t a l s e e n m o l e n s t e e n Η 270.

†**μῡ́νη** (ἀμύνω), u i t v l u c h t φ 111.

***Μύνης,** -ητος, zoon van Euènos, door Achilleus gedood (volg. den Schol. echtgenoot van Brīsèis) Β 692, Τ 296. †.

***μυρίκη,** t a m a r i s k, *tamarix gallica*, struik met weelderige takken Κ 466 sq., verg. Ζ 39, groeit vooral op vochtige plaatsen Φ 18, 350. (ῑ metri causa Φ 350). †.

†**μυρίκινος** (μυρίκη), t a m a r i s k e n-, ὄζος Ζ 39. (ρῑ metri causa).

†**Μυρίνη,** volg. een schol. een van de Amazones Β 814.

μῡρίος, 3. *a*) z e e r v e e l, o n t e l b a a r, t a l l o o s, μυρίον χέραδος Φ 320; anders alleen plur., b.v. φῦλα Ρ 220, ἔθνεα λ 632, κῆρες θανάτοιο Μ 327, ἕδνα λ 282, ὀνείατα κ 9, ἄλγεα Α 2; μυρία ἤδη β 16; versterkt met μάλα ο 556 enz. — *b*) z e e r g r o o t, o n t z a g l i j k, ἄχος Υ 282, πένθος Σ 88, ὦνος ο 452.

Μυρμιδόνες (volg. Kretschm., Gl. IV 308, van μύρμος = φόβος, verg. Μορμώ en lat. *formido*, dus het volk der «*Schreckgespenster*»; z. ook Φθίη), M u r m i d o n i ë r s, achaiïsche volksstam in Hellas en Fthīè, onderdanen van Pèleus, Achilleus en Neoptolemos Β 684, Α 180, Η 126, γ 188. Epitheta: ἐγχεσίμωροι, μεγαλήτορες, ταχύπωλοι, φιλοπτόλεμοι.

μύρομαι (wschl. verw. met lat. *mare*), alleen praes. en impf. μύροντο, t r a n e n v e r g i e t e n, w e n e n, abs. κ 202; ἀμφί τινα Τ 6; verbonden met κλαίω, γοάω Χ 427, τ 119.

†**Μύρσινος** (μύρτος, mirt), plaats in Èlis B 616.

***Μῦσοί,** M u s i ë r s **1)** volksstam (in Europa, ten zuiden van de Donau, miss. de latere *Moesi*), ἀγχέμαχοι(ἀγχίμ.) N 5. — **2)** (uit Europa naar Azië verhuisde bewoners van het landschap Musië in Klein-Azië, dat zich oudtijds van de Aisèpos tot de Olumpos uitstrekt), bondgenoten der Trojanen B 858, K 430, Ξ 512, Ω 278. Epitheta: ἀγέρωχοι, καρτερόθυμοι.

†**μυχμός** (verw. met lat. *mugire;* verg. ἐπιμύζω), g e m o r, g e m o m p e l ω 416.

†**μυχοίτατος** (van de locat. van μυχός gevormde sup.), alleen μυχοίτατος ἷζε, hij zat g e h e e l a c h t e r a a n φ 146.

μυχός, a c h t e r s t e of b i n n e n s t e g e d e e l t e van een plaats, δόμου X 440 [hier (volg. Noack p. 45 sqq., in het achterste deel van het megaron, bestreden door Rothe, Lang e.a., die b.v. aanvoeren dat nooit gesproken wordt van μύχῳ μεγάροιο of ἐκ μεγάρου ἦλθε, z. ook θάλαμος *b*) slapen de man en de vrouw des huizes, verg. γ 402, δ 304, η 346], μεγάροιο χ 270, θαλάμου π 285, verg. ψ 41, σπέεος ε 226; ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, van de drempel tot het achterste gedeelte η 87; μυχοὶ λιμένος, de binnenste gedeelten Φ 23; μυχῷ Ἄργεος Z 152, γ 263 (verg. 1. Ἄργος **2** *b*); hierbij adv. †**μυχόν-δε** = ἐς μυχόν χ 270.

***μύω,** aor. μύσαν, perf. μέμῦκε, z i c h s l u i t e n, van de ogen, μύσαν ὄσσε Ω 637; ook van wonden, σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν Ω 420. †.

***μῦών,** -ῶνος, ὁ (μῦς, verg. lat. *musculus*, ned. *muis*), s p i e r (b u n d e l) Π 315, 324. †.

Μώλιος, z. Μούλιος.

μῶλος (wschl. verw. met lat. *moles*, ned. *moede* enz.), inspannende s t r i j d P 397, Σ 188, vooral μῶλος Ἄρηος B 401 enz.; ook van het gevecht tussen Iros en Odusseus σ 233 (Od. alleen hier).

†**μῶλυ,** τό (skt *mūla-*, wortel), alleen nom. en acc., wonderkruid met zwarte wortel en witte bloesems, volg. Felln. p. 82 een l o o k s o o r t (*allium victorialis*), volg. Güntert a l r u i n κ 305.

†**μωμάομαι,** fut. μωμήσονται, h o n e n, τινά Γ 412. =

†**μωμεύω,** = het vor. ζ 274. Van

†**μῶμος** (μιαίνω), h o o n, s m e t, μῶμον ἀνάψαι β 86.

μῶνυξ, -υχος [volg. Wackern. < σμῶνυξ, van *σ(ε)μ, verg. εἷς, en ὄνυξ, volg. de gewone verklaring < *μόνωνυξ], alleen plur. nom. en acc., e e n h o e v i g E 236, ο 46 (Od. alleen hier).

N.

ναί (lat. *nē*, *nae*), bevestigende partikel, j a, v o o r w a a r, gewoonl. in de formule ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα . . . κατὰ μοῖραν ἔειπες A 286, δ 266, verg. Σ 128; ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον A 234 (z. μά).

ναιετάω (ναίω), alleen praes. ind. -άω, -άουσι, part. ναιετάων enz., fem. ναιετόωσαν (-άουσαν) enz., iter. impf. ναιετάασκε (-άεσκε), -ον **1)** intr. *a*) w o n e n, z i c h o p h o u d e n, ἐν Ἤλιδι Λ 673, ἐπὶ χθονί ζ 153; ook met dat. loc., b.v. Λακεδαίμονι Γ 387. — *b*) van plaatsen, l i g g e n (zoals bij lateren οἰκέω), b e s t a a n Δ 45, α 404; εὖ ναιετάων enz., w e l v a r e n d, g e r i e f e l i j k, πόλις B 648, δόμοι Z 370, μέγαρα β 400 (verg. ναίω vóór **1**). — **2)** tr., b e w o n e n B 539, ι 21.

ναῖον, z. ναίω en νάω.

ναίω (< *νάσjω), praes., inf. ook ναιέμεν(αι), impf. ἔναιον, ναῖον enz., iter. ναίεσκε, -ον, aor. νάσσα, pass. aor. νάσθη, med. alleen part. εὖ(ἐὺ) ναιόμενον enz. = εὖ ναιετάον, b.v. πτολίεθρον A 164, Σιδονίη ν 285, Βούδειον Π 572 **1)** intr. *a*) w o n e n, ἐνὶ Φηρῇ E 543, κατὰ πτόλιν B 130, ὑπὸ Πλάκῳ Z 396, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα γ 292, πὰρ ποταμὸν Κηφισόν B 522, περὶ Πηνειόν B 758, πὰρ Πριάμῳ N 176, μετ' ἀθανάτῃσ' ἀλίῃσι Σ 87, οὐ πολὺ ἀπ' αὐτοῦ ο 96, πατρὸς ἐγγύθι η 29, ἔνθα η 246, ἔνθα ἐνί μ 85; met dat. loc., αἰθέρι B 412, ο 523, Φρυγίῃ ῥοῇσ' ἐπὶ Σαγγαρίοιο Π 719, verg. Z 396 sq. — *b*) van plaatsen, l i g g e n, πέρην ἁλός B 626; μοι πατρὸς ἐγγύθι ναίει (δόμος) η 29 (z. boven vóór **1** en verg. ναιετάω **1** *b*). — **2)** tr. *a*) b e w o n e n, Τροίην Γ 257, ἤπειρον ι 49; vaak met nadere bepaling, ἐν δώματα ναίει α 51, verg. δ 811, ω 304, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία δ 555, ὁδῷ ἔπι οἰκία Z 15, Κορινθόθι οἰκία N 664, Πυλίοισι (dat. loc.) ο 227, Σατνιόεντος παρ' ὄχθας Πήδασον Z 34, Ζέλειαν ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης B 824, ἀμφὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα B 854. — *b*) causat., t o t w o o n p l a a t s g e v e n, καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν δ 174. — *c*) pass., z i c h v e s t i g e n, Ἄργεϊ Ξ 119.

†**νάκη** (νάσσω), v e l, v a c h t, αἰγός ξ 530.

***νάπη,** d a l in een bergwoud Θ 558, Π 300. †.

†**ναρκάω** (ναρκή, verw. met ned. *snoer*), aor. νάρκησε, v e r l a m d w o r d e n Θ 328.

νάσθη, νάσσα, z. ναίω.

†**νάσσω,** aor. ἔναξε, v a s t s t a m p e n, γαῖαν φ 122.

***Νάστης** (ναίω), zoon van Nomiōn, aan-

voerder der Kariërs B 867, 870 sq. †.

Ναυβολίδης, -ᾱο (ναυ-βόλος, νηῦς en βάλλω), zoon van Naubolos **1)** een van de Faiêkes, Eurualos ϑ 116. — **2)** Ῑfitos B 518. †.

ναύ-λοχος (ναῦς en λέχω), de schepen tot ligplaats dienend, veilig, λιμήν ϑ 846, κ 141. †.

*ναύ-μαχος, -ον (μάχη), bestemd voor de zeestrijd, ξυστά O 389, 677. †.

Ναυσί-ϑοος, zoon van Poseidāon en Periboia, de dochter van Eurumedōn, den koning der Giganten, vader van Alkinoos en Rhèxènōr; hij voert de Faiêkes van Hupereia naar Scheriè η 56 sqq., ζ 7, verg. ϑ 565.

Ναυσι-κάᾱ (καίνυμαι), dochter van Alkinoos, den koning der Faiêkes, en Ārètè ζ 17 sqq., η 12, ϑ 457 sqq.

†**ναυσι-κλειτός,** door schepen beroemd, beroemd zeevaarder, Δύμας ζ 22. =

ναυσι-κλυτός, = het vor., Φαίηκες η 39, Φοίνικες ο 415.

†**Ναυτεύς** (νηῦς), een van de Faiêkes ϑ 112.

ναύτης (νηῦς), alleen plur., gen. -άων en -έων (met suniz.) ι 138 (a. l. κέν αὐτῶν i.p.v. κε ναυτέων), schipper, zeeman Δ 76, α 171.

†**ναυτιλίη** (ναύτιλος), scheepvaart ϑ 253.

ναυτίλλομαι (ναύτιλος, νηῦς), alleen inf. -εσϑαι (a. l. aor. -ῐλασϑαι) en aor. coni. ναυτῐλεται (a. l. praes. ναυτίλλεται), varen δ 672, ξ 246. †.

ναῦφι, z. νηῦς.

νάω (< σνάϝω, verw. met skt *snāuti*, druipt, ned. *snuiten*), alleen praes. νάουσι, -ει en impf. ναῖον (metri causa, a. l. νᾶον), vloeien Φ 197, ζ 292; ναῖον ὀρῷ ἄγγεα, waren vol van ι 222. Z. ook αἰενάων. †.

†**Νέαιρα** (fem. bij νεαρός), bij Hèlios moeder van Lampetiè en Faëthoesa μ 133.

†**νεαρός** (νέος), jong, teer, παῖδες B 289.

νέατος, z. νείατος.

νεβρός, hinde Θ 248, δ 336, ν. ἐλάφοιο X 189; als beeld van lafheid Δ 243, X 1.

νέες, νέεσσι, z. νηῦς; **νέηαι,** z. νέομαι.

νεη-γενής (verg. εὐηγενής; νέος en γένος), pas geboren, νεβροί δ 336, ρ 127. †.

*νε-ήκης (anderen -ηκής; νέος en ἀκ-, verg. ἄκρος), pas gescherpt, πέλεκυς N 391, Π 484. †.

*νέ-ηλυς, -ύδος (νέος en ἐλυϑ-, verg. ἤλυϑον en ἔπηλυς), pas aangekomen, alleen plur. -υδες K 434, 558. †.

νεηνίης (νέος), jongeling, ἀνήρ κ 278, ξ 524.

νεῆνις, -ιδος (νέος), meisje, παρϑενική η 20, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι (Brandr. νεήνισσιν ϜεϜικυῖαι) Σ 418. †.

νεῖαι, z. νέομαι.

*νείαιρα (fem. bij *νειϜαιρός, verg. νείατος), onder-, alleen γαστήρ, onderlijf E 539.

νείατος, -ον, ook *νέατος, -η (verg. νειός), onderst, benedenst, πείρατα γαίης Θ 478; νείατος ἄλλων, z. ἄλλος **1** eind; παρὰ νείατον ἀνϑερεῶνα, onder aan de kin E 293, κενεών E 857, ὦμος O 341; uiterst, νείατον ἀστράγαλον (bovenste) Ξ 466; πόλις νεάτη Πύλου Λ 712, verg. νέαται Πύλου (nl. πόληες) I 153; νείατος ὄρχος η 127 (volg. Be. is νέατος = *novissimus* sup. van νέος en νείατος op de laatste plaats gebruikt i.p.v. νέατος).

νεικέω en **νεικείω** (< *νεικέσjω; νεῖκος), praes. νεικείω, νεικεῖ, 3. plur. νεικεῦσ(ι) Υ 254, coni. 3. sing. νεικείῃ(σι), imper. νείκεε en νείκει, inf. νεικεῖν, νεικείειν, part. νεικείων, impf. (ἐ)νείκεον, νείκεε, νείκειον, opt. νεικέοι, iter. impf. νεικείεσκε, -ον, fut. νεικέσω (a. l. -έω), aor. ἐνείκεσας, νείκεσ(σ)ε, met woorden strijden **1)** intr., verwijtend spreken, schimpen, kijven H 161, μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα σ 9, ἀλλήλῃσι Υ 254, ἔριδας καὶ νείκεα (acc. van de inhoud) νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον Υ 252; twisten, εἵνεκά τινος Σ 498. — **2)** tr., uitvaren tegen, beschimpen, τινά η 303, τινὰ μύϑῳ B 224, τινὰ αἰσχροῖς, ὀνειδείοις, χολωτοῖσιν ἐπέεσσι Γ 38, B 277, χ 225; ἄντην K 158; Μενέλαον . . . ὡς εὕδει K 115; krenken, ϑεάς Ω 29.

νεῖκος, τό, woordenstrijd *a*) verwijt, schimpwoorden, νείκεα πατρός I 448, νεῖκος ἄριστε Ψ 483, νείκει ὀνειδίζων H 95; twist, geschil, ν. Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλῆος ϑ 75, νείκεα λύσω Ξ 205, verg. η 74, ἔριδας καὶ νείκεα B 376; ook geschil voor de rechter Σ 497, κρίνων νείκεα μ 440. — *b*) in 't bijz., strijd Γ 87, μέγα N 122, ὁμοίιον Δ 444, ἔρις καὶ ν. Φ 513, υ 267, πόνος καὶ ν. M 348, πόλεμος καὶ ν. M 361; ν. ἐτύχϑη ἀμφὶ βοηλασίῃ Λ 671; ook (verg. v. L. X 203) νεῖκος πολέμοιο N 271, φυλόπιδος Υ 140, ἔριδος μέγα ν. P 384.

νεῖμα, z. νέμω.

†**νειό-ϑεν** (verg. νειός), adv., van onderen, uit de diepte, νειόϑεν ἐκ κραδίης K 10.

†**νειό-ϑι** (verg. νειός), adv., onder in, met gen., λίμνης Φ 317.

νειός, ἡ (verw. met ned. *neder*), nl. γῆ, (in de laagte liggend) veld, akker (in tegenst. tot het onvruchtbare gebergte), βαϑεῖα K 353, μαλακή Σ 541, τρίπολος ε 127.

νεῖται, z. νέομαι.

†**νείφω** (verw. met skt *sníhyati*, hij wordt vochtig, lat. *ningere*, ned. *sneeuwen*), inf. νειφέμεν (zo Hèrodian. i.p.v. νιφέμεν), s n e e u w e n M 280.

†**νεκάς,** -άδος, ἡ (νέκες = νεκροί Hèsuch.; verzamelwoord, verg. νιφάς), plur. dat. νεκάδεσσιν, h o o p l ij k e n E 886.

νεκρός (verw. met skt *nāśyati*, gaat verloren, lat. *nex*) *a*) d o d e, l ij k Δ 493, μ 13; ook νεκροὶ (κατα)τεθνηῶτες Z 71, Σ 540. — *b*) plur., de d o d e n, in tegenst. tot de levenden κ 526 enz., ἀφραδέες λ 475.

νέκταρ, -αρος, τό (afl. onzeker; volg. Prellw. νεκ, verg. νεκρός, en ταρ, overwinnend, verw. met τείρω, de dood overwinnend), g o d e n d r a n k, die men zich als de edelste, geurigste wijn voorstelt, γλυκύ A 598, ἐρυθρόν ε 93, verg. T 38; daarom heet edele wijn ι 359 νέκταρος ἀπορρώξ; Thetis bedient er zich van om het lijk van Patroklos tegen ontbinding te beschermen T 38 (Roscher p. 281 sq. wijst op de grote overeenkomst in gebruik tussen nektar en ambrozijn met honig).

***νεκτάρεος** (νέκταρ), g e u r e n d als nektar, ἑανός Γ 385, χιτών Σ 25 [verg. Aristox. bij Ploet. Alex. (de tweede Achilleus) 4: ὅτι δὲ τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀπέπνει καὶ τὸ στόμα κατεῖχεν εὐωδία καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν, ὥστε πληροῦσθαι τοὺς χιτωνίσκους...].

νέκυς, -υος, ὁ (νεκρός), dat. νέκυι, plur. dat. νέκυσσι en νεκύεσσι, acc. νέκυας en νέκῡς *a*) d o d e, l ij k Δ 492, χ 271; ook τεθνηώς Σ 173, κατατεθνηῶτες H 409, κτάμενοι χ 401, met gen., alleen Ω 108 en miss. P 240. — *b*) plur., de d o d e n, g e s t o r v e n e n O 251, λ 29 enz., καταφθίμενοι λ 491, κατατεθνηῶτες κ 530. (υ, maar ῡ metri causa).

†**νεμέθομαι** (νέμω), impf. νεμέθοντο, w e i d e n, p i k k e n Λ 635.

νεμεσάω en **νεμεσσάω** (< *νεμεσjάω; νέμεσις), praes. νεμεσῶ, -ᾶτον, imper. νεμέσ(σ)α, impf. (ἐ)νεμέσσα, aor. νεμέσησε, -αν, coni. νεμεσήσῃ, -σετε O 115, med. praes. νεμεσσῶμαι(-άομαι), -ᾶται(-άεται), impf. νεμεσᾶτο Λ 543, aor. coni. νεμεσήσεται P 93, τ 121, opt. νεμεσσήσαιτο, pass. aor. νεμεσσήθη, 3. plur. νεμέσσηθεν, coni. νεμεσσηθέωμεν Ω 53 (zo Aristarch. met suniz., a. l. -ῶμεν; v. L. μή Ϝ' . . . νεμεσσηθήομεν i.p.v. μή . . . νεμεσσηθέωμέν οἱ), imper. -θητε, part. -θείς, -θεῖσα **I)** act., iem. iets a a n r e k e n e n, iets in iem. a f k e u r e n, o n g e p a s t v i n d e n, iem. iets k w a l ij k n e m e n, vand. ook v e r o n t w a a r d i g d, b o o s z ij n op iem., met dat. van de pers., Διὶ κρατερῶς N 16, μνηστήρεσσι φ 147, Ἀγαμέμνονι ὀτρύνοντι Δ 413, ἄλλῃ ἥ τις ζ 286, μοι αἴ κεν τ 146, μοι οὕνεκα ψ 213; met inf., μοι τίσασθαι O 115; abs. Δ 507, K 145, ὑπερφιάλως ρ 481. — **II)** med. en pass. = act., ὑμῖν περὶ κῆρι N 119, μοι P 93, ἄλλῳ ὅς κε ο 69; μοι ὅττι κε εἴπω α 158 (verg. 389); κακὰ ἔργα ξ 284; zo ook met (acc. c.) inf., κλαίειν δ 195, ἐνὶ θυμῷ ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν δ 158, ἐνὶ θυμῷ ξεῖνον ἐφεστάμεν α 119; ook τό met volg. acc. c. inf. σ 227; abs. O 211, β 64, τ 264; νεμεσσῶμαι ἀκούων, met verontwaardiging hoor ik het φ 169; ἐνὶ θυμῷ B 223, θυμῷ Π 544.

†**νεμεσητός** Λ 649 en **νεμεσσητός,** -όν [νεμεσ(σ)άω] **1)** a f k e u r e n s w a a r d, o n b e h o o r l ij k, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη Γ 410, χ 489, πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι I 523, χ 59. — **2)** k w a l ij k n e m e n d Λ 649 (volg. anderen t e d u c h t e n, verg. νεμεσίζετο α 263).

νεμεσίζομαι (νέμεσις), alleen praes. en impf. νεμεσίζετο **1)** iem. iets a a n r e k e n e n, iets in iem. a f k e u r e n, iem. iets k w a l ij k n e m e n, vand. ook v e r o n t w a a r d i g d, b o o s z ij n op iem., τινί Θ 407, β 239, τινί τι E 757; iets a f k e u r e n, o n g e p a s t v i n d e n, iets wekt iems verontwaardiging, met volg. acc. c. inf. B 296, P 254; abs. (met θυμός als subj.) β 138 (of αὐτῶν gen. caus.?), ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα E 872. — **2)** b e d u c h t z ij n v o o r, v r e z e n, alleen θεούς α 263 (Weckl. ἐποπίζετο).

νέμεσις (νέμω), dat. νεμέσσι, eig. het toedeelen, het aanrekenen, vand. **1)** a f k e u r i n g, v e r w ij t, v e r o n t w a a r d i g i n g (verg. αἰδώς **1**) β 136, ὅς εἴδει νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων Z 351 (z. ΕΙΔ- **II 3** *a*), verg. ἐν φρεσὶ θέσθε αἰδῶ καὶ νέμεσιν N 122, οὐ χόλῳ οὐδὲ νεμέσσι Z 335 (v. Herw. νεμεσσῶν). — **2)** wat afkeuring verdient, οὐ νέμεσις, het is niet afkeurenswaardig, het is niet kwalijk te nemen, τούτῳ met volg. inf., dat hij α 350; met acc. c. inf. Γ 156, υ 330.

νεμέσσάω, z. νεμεσάω; **νεμεσσητός,** z. νεμεσητός; **νεμέσσι,** z. νέμεσις.

†**νέμος** (lat. *nemus*, bij νέμω), w e i d e, b o s(w e i d e) Λ 480.

νέμω (verw. met lat. *numerus*, ned. *nemen*), praes., impf. νέμε, -ον, aor. ἔνειμε, νεῖμε enz., med. praes. νέμεαι enz., 1. plur. νεμόμεσθα, coni. 2. sing. νέμηαι, impf. (ἐ)νέμοντο **1)** act. *a*) v e r d e l e n, r o n d-, t o e d e l e n, μοίρας ο 140, κρέα I 217, κύπελλα κ 357; σῖτόν σφιν ξ 449; ἐμοὶ οἰκία ξ 210; ὄλβον ἀνθρώποισιν ζ 188; ἀρίστοις Γ 274. — *b*) zijn vee w e i d e n, alleen ι 233. — **2)** med., zich toedelen, vand. *a*) h e t v r u c h t g e b r u i k van iets h e b b e n, iets b e h e r e n, b e z i t t e n, πατρώια υ 336, τέμενος Z 195, M 313, λ 185; b e w o n e n, b.v. ἄλσεα Y 8, Ἰθάκην β 167; πόλιν

καὶ ἔργα η 26 (a. l. γαῖαν ἔχουσι), verg. B 751; ook intr., ἀμφ' "Αρμα, wonen B 499. — b) weiden, grazen, zich voeden, abs. ν 407 enz.; met acc., ἄνθεα ποίης, afweiden ι 449; overdr., van het vuur, verteren Ψ 177, pass., πυρὶ χθὼν νέμεται B 780.

νένιπται, z. νίζω.

†**νεο-αρδής,** 2. (ἄρδω, verg. ἀρδμός), pas besproeid, ἀλωή Φ 346.

†**νεο-γῖλός,** 2. (a. l. -γιλλός, verg. Be. Lexil. p. 233), nog zuigend, σκύλαξ μ 86.

****νεό-δαρτος,** -ον (δέρω), pas afgestroopt, δέρμα δ 437, χ 363. †.

†**νεο-θηλής,** 2. (θάλλω), pas ontloken, ποίη Ξ 347.

†**νεοίη** (νέος), jeugdige aard Ψ 604 (volg. Wackern. contam. van νεότης en ἄνοια, jeugdig onverstand).

νέομαι (ned. *ge-nezen*), praes. 1. sing. νέομαι, νεῦμαι Σ 137 (Menrad νίσσομ'), 2. νεῖαι (νέεαι), 3. νεῖται (νέεται), plur. νέονται, coni. νέηαι enz., imper. νεέσθω, -σθων, inf. νέεσθαι en νεῖσθαι ο 88, impf. νεόμην, νέοντο **1)** (behouden) terugkeren, οἴκαδε B 236, οἰκόνδε ξ 87, ἂψ (πάλιν) οἰκόνδε δ 260 (ζ 110), Φθίηνδε T 330, δεῦρο δ 351; ἐν νηυσὶ ἐς πατρίδα B 453 (verg. X 392), (αὖτις) πρὸς δῶμα Y 6 (E 907), ἐπὶ νῆα γ 344, βουλῆς ἔξ B 84; ook met acc. zonder praepos., αὖτε πατρίδα H 335, αὖτις ἔσω μέγαρον ψ 23; κενεόν Θ 298, ἄπρηκτον Ξ 221, ἀναιμωτί P 497; van een rivier, νέεσθαι κατὰ ῥόον M 32; vaak abs. A 32, γ 60. — **2)** (heen)gaan, πατρὸς ἐς οἶκον β 52, προτὶ ἄστυ δ 8, κατὰ σκοπιάς ξ 261, παρὰ ναῦφιν ξ 498, κατὰ δῶμα χ 484, ὑπὸ ζόφον Ψ 51 (verg. Φ 48). — **3)** evenals εἶμι met bet. van fut. Γ 257, δ 633; abs. Ξ 221, β 238.

νέον, z. νέος.

†**νεο-πενθής** (πένθος), pas (voor 't eerst) door leed getroffen, θυμός (a. l. οἶτον i.p.v. θυμόν) λ 39.

†**νεό-πλυτος,** -ον (πλύνω), pas gewassen ζ 64.

†**νεό-πριστος** (πρίω), pas gezaagd, ἐλέφας θ 404.

Νεο-πτόλεμος, zoon van Achilleus, op Skūros opgevoed T 327 en na de dood van Achilleus door Odusseus naar Troje gebracht, waar hij zich zijn vader waardig gedraagt λ 506; na de inneming van Troje brengt hij de Murmidoniërs gelukkig naar Fthīè terug, verg. γ 180, en huwt met Hermionè, de dochter van Menelāos, verg. δ 5 sqq. †.

νέος, 3. (νέϝος, verg. lat. *novus*, ned. *nieuw*), comp. **-ώτερος,** sup. **-ώτατος,** nieuw, d.i. **1)** van zaken, nieuw, θάλαμος P 36, νῆες (tegenst. παλαιαί) β 293; ἄλγος Z 462; χρεῖος (van jonge datum) γ 367. — **2)** van perss., jong, jeugdig, κοῦροι N 95, πάις δ 665; tegenst. παλαιός Ξ 108, α 395, γεραίτερος Γ 24, προγενέστερος β 29; jongeling, tegenst. γέρων B 789, π 198; νέων φάλαγγας Λ 503; νέον ἡβάοντα I 446; νύμφη λ 447; van planten Φ 38, ζ 163; comp., jonger, γενεῆφιν Φ 439, ἐμεῖο A 259; flinker O 569 (verg. het latere νεανικός); jong(er) γ 125 (verg. als subst. η 293), ν. (ἄνδρες) γ 363 (Δ 324 enz.); te jong φ 132; sup., zeer jong, jongst κ 552, Ψ 476; ook γενεῇ H 153, γενεῆφι Ξ 112; γόνοιο Y 409; nieuwst, ἀοιδή α 352; neutr. **νέον** als adv., onlangs, pas A 391, γ 318; πάλαι οὔ τι νεόν γε I 527; opnieuw B 88; voor de eerste maal α 175; nog vers, ν. φοίνικι φαεινός O 538.

νεός, z. νηῦς.

†**νεό-σμηκτος** (σμήχω), pas gepoetst, θώρηξ N 342.

***νεοσσός** (νέος), jong, in 't bijz. van vogels B 311, ἀπτῆνες I 323. †.

†**νεό-στροφος,** 2. (στρέφω), pas gedraaid, nieuw gevlochten, νευρή O 469 (a. l. νεοστρεφέ' van νεοστρεφής, verg. ἐυ-στρεφής).

†**νεό-τευκτος** (τεύχω), pas bewerkt, nieuw, κασσίτερος Φ 592.

†**νεο-τευχής,** -ές (τεύχω), pas vervaardigd, nieuw, δίφροι E 194.

***νεότης,** -ητος (νέος), jeugd Ψ 445, ἐκ νεότητος Ξ 86. †.

***νε-ούτατος,** 2. (οὐτάμενος), pas gewond N 539, Σ 536 (verg. ἀν-ούτατος). †.

†**νέποδες** (verw. met skt *nápāt*, lat. *nepos*, ned. *neef;* de δ onder invloed van πόδες), kinderen, φῶκαι ν. καλῆς ἁλοσύδνης δ 404 (volgens J. H. Powell zijn de vissen de eigenlijke kinderen van Amfitrītè, de robben de „neven"!).

νέρθε(ν), z. ἔνερθε(ν); **νέρτερος,** z. ἐνέρτερος.

***Νεστόρεος,** 3. (adi. possess.), van Nestōr, νηῦς B 54, ἵπποι Θ 113, ἀσπίς Θ 192. †.

Νεστορίδης, -āο, zoon van Nestōr, d.i. **1)** *Antilochos Z 33, O 589, Ψ 353. †. — **2)** †Thrasumèdès I 81. — **3)** **Peisistratos γ 36, 482, δ 71, ο 46. — **4)** †Νεστορίδαι, Antilochos en Thrasumèdès Π 317.

Νέστωρ, -ορος (νέομαι, miss. oorsprkl. vegetatiegod), zoon van Nèleus (Νηλεΐδης, Νηληιάδης, Νηλήιος) en Chlōris λ 286, beheerser van Pulos B 77, vader van Perseus, Stratios, Ārètos, Echefrōn, Peisistratos, Antilochos en Thrasumèdès γ 412 sqq.; als jongste dochter wordt genoemd Po-

lukastè γ 464; als jongeling doodt N. Ereuthaliōn Δ 319, 321, strijdt hij tegen de Epeiërs Λ 669 sqq., de Arkadiërs H 133 sqq. en, als vriend der Lapithai, tegen de Kentauroi A 262 sqq.; ook neemt hij deel aan de wedstrijden bij de begrafenis van Amarunkeus Ψ 629 sqq.; als bejaard man en reeds over het derde geslacht van mensen heersend A 252 (verg. γ 245, een vers dat reeds Aristarch voor onecht hield, en v. L., Comm. Homm. p. 129: «*Nestor iuvenis olim inter patris aequales regnavit —ipse enim pater ad senectutem non venit —dein inter suos ipsius aequales regnavit vir maturus et ante Troiam filiis suis horumque aequalibus imperavit pater ipse*»), trekt hij met negentig schepen mede op tegen Troje B 591 sqq. en munt uit als een wijs en rechtvaardig held, «van wiens lippen de woorden vloeiden nog zoeter dan honig« A 249; van Troje behouden teruggekeerd γ 165 sqq., leeft hij nog vele jaren gelukkig in de kring der zijnen δ 209 sqq. (z. over zijn bijzondere bet. in de hom. gedichten v. d. Valk p. 103 sqq.). Epitheta: γερήνιος ἱππότα, γερήνιος οὖρος Ἀχαιῶν, γέρων, ἱππότα, γέρων ἱππηλάτα, ἱππόδαμος, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής, ἡδυεπής, ἀγαυός, ἀντίθεος, δῖος, κυδάλιμος, μεγάθυμος, μέγας, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, ποιμὴν λαῶν (verg. Usener, der Stoff des griech. Epos, p. 8 sq., Kretschm., Gl. IV p. 309).

νεῦμαι, z. νέομαι.

νευρή (verw. met lat. *nervus;* ned. *zenuw*), p e e s van de boog Δ 125, τ 587; instrum. νευρῆφι, alleen ἀπὸ ν. Θ 300 enz. en ἐπὶ ν. λ 607; volg. Heyne Θ 328 = νεῦρον **1**. Epitheta: ἐυστρεφής, νεόστροφος.

***νεῦρον** (verg. νευρή) **1)** p e e s, s p i e r H 316. — **2)** p e e s, s n o e r van pezen vervaardigd, waarmede de punt van de pijl aan de schacht is vastgemaakt Δ 151. — **3)** p e e s van de boog, νεῦρα βόεια Δ 122 (verg. φ 408).

νευστάζω (νεύω), alleen part. νευστάζων, k n i k k e n, κεφαλῇ (van zwakte) σ 240, (met het hoofd voorover, d.i. in gedachten) σ 154; κόρυθι Y 162; ὀφρύσι μ 194. †.

νεύω (lat. *nuo*), impf. νεῦον, ἔνευεν, opt. νεύοιεν, fut. νεύσω, aor. ἔνευσας, νεῦσε, k n i k k e n, d.i. *a*) w u i v e n, van een helmbos, δεινόν Γ 337, χ 124; νευόντων (nl. ἀνδρῶν), met het hoofd knikken N 133; κεφαλάς, knikkebollen σ 237, verg. 240 (νευστάζω). — *b*) w e n k e n, e e n w e n k of t e k e n g e v e n ρ 330, τινί I 223, τοι κεφαλῇ π 283; ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, wenkte toe, gaf een teken met de wenkbrauwen π 164, φ 431; (ten teken van toestemming) A 528; met volg. inf. ten teken van een bevel I 620; ook alleen νεῦσε met volg. inf. ten teken van toestemming Θ 246 (verg. ook ἀνα-, ἐπι- κατανεύω).

νεφελή (lat. *nebula*, verg. νέφος), w o l k, n e v e l B 146, ε 291; κυανέη μ 74, πορφυρέη P 551, καλὴ χρυσείη Ξ 350, πυκινή Π 298, ἄρρηκτος Y 150; ook van de duisternis van de dood Y 417; ἄχεος νεφέλη μέλαινα P 591, ω 315.

νεφελ-ηγερέτα, -ᾱο (ἀγείρω), w o l k e n v e r z a a m l e n d, epith. van Zeus E 631, α 63.

νέφος, τό (skt *nábhas*, verw. met lat. *nebula*, ned. *nevel*), w o l k, n e v e l, dikwijls plur. Δ 275, υ 104, θυόεν O 153, πυκινόν E 751, χρύσεον Ξ 343, κυάνεον Ψ 188, ἐρεβεννά X 309, σκιόεντα θ 374; ν. ἀχλύος O 668; vand. overdr. *a*) θανάτου μέλαν νέφος Π 350, πολέμοιο P 243. — *b*) w o l k, d r o m, z w e r m, πεζῶν Ψ 133, κυάνεον Τρώων Π 66, ψαρῶν P 755.

1. ****νέω** (*σνέϝω, verw. met νάω, ook lat. *nare*), alleen praes. part. νέων, z w e m m e n ε 344, 442 (over ἔννεον Φ 11 z. ἐννέω). †.

2. †**νέω** (*σνέω, lat. *neo*, ned. *naaïen*), alleen med. aor. νήσαντο, s p i n n e n, ἅσσα οἱ . . . κατά . . . νήσαντο, van (het rokken) af (Nck κακά) η 198 (z. Κλῶθες).

νεῶν, z. νηῦς.

νη- (skt *na-*, lat. *ne-*), onscheidbare, het begrip van het woord, waarmede het is samengesteld, ontkennende partikel (volg. Speyer oorsprkl. νε-, terwijl νη- verklaard moet worden uit νε- + vocaal, waarmee het tweede lid begint, b.v. νηκουστέω uit νε- en ἀκούω; woorden als νηκερδής en dergg. zijn dus analogievormingen).

νῆα, νῆάδε, νῆας, z. νηῦς.

***νηγάτεος,** -ον (volg. K. Reichelt < *νηγμ-τέος, van γεμ, verg. γέντο), niet aangeraakt, n i e u w (volg. J. Charpentier h e l d e r s c h i t t e r e n d, verw. met lat. *niger*, ook met lat. *nitēre* en νῶροψ, donker schitterend), χιτών B 43, κρήδεμνον Ξ 185. †.

****νήγρετος,** -ον (νη- en ἐγείρω), alleen ὕπνος, een slaap, waaruit men niet gewekt kan worden, r u s t i g, v a s t ν 80; neutr. **νήγρετον** als adv., εὕδοι ν 74. †.

†**νήδυια,** τά (νηδύς), i n g e w a n d e n P 524.

νήδυμος (afl. onzeker), volg. Aristarch. van νή en δύω, = ἀνέκδυτος, d i e p, epith. van de slaap B 2, δ 793 [Buttm. (ϝ)ήδυμος, z. daar]; ν. ὕπνος . . . ἥδιστος ν 80.

νηδύς, -ύος, ἡ, b u i k (h o l t e) N 290, Y 486; ook evenals bij ons buik in de bet. van m a a g ι 296; m o e d e r s c h o o t Ω 496. †.

νῆες, νήεσσι, z. νηῦς.

νηέω (verg. ἐπι-νηνέω), impf. νήει, νήεον,

aor. νήησαν enz. **1)** act. *a*) bevrachten, νῆας Ι 358. — *b*) opstapelen, ὕλην Ψ 139, ξύλα τ 64, περί . . . σώματα Ψ 169, ἄποινα Ω 276; πῦρ ο 322. — **2)** med., (voor zich) bevrachten, νῆα χρυσοῦ, zijn schip met Ι 137, verg. 279.

****νηιάδες** (νάω), bronnimfen, Najaden, νύμφαι ν. κοῦραι Διός ν 356, verg. 104, 348 (en νηίς). †.

†**Νήιον,** (noord-westelijke uitloper van het Nèriton)gebergte op Ithakè α 186, verg. γ 81.

νήιος, -ον, scheeps-, δόρυ Ο 410, ι 384; ook neutr. als subst. zonder δόρυ, b.v. Ν 391.

***νηίς,** bronnimf, Najade, = Νηιάς, alleen met νύμφη Ζ 22, Ξ 444, Υ 384. †.

νῆ(ϝ)ις (νη- en ϝΙΔ-), acc. νή(ϝ)ιδα, onervaren in, met gen., ἀέθλων θ 179; abs. Η 198. †.

νη-κερδής, 2. (νη- en κέρδος), zonder winst, nutteloos, βουλή Ρ 469, ἔπος ξ 509. †.

†**νηκουστέω** (van *νήκουστος, νη- en ἀκούω), aor., niet luisteren, ongehoorzaam zijn, οὐδὲ νηκούστησε θεᾶς Υ 14 (verg. ἀνηκουστέω).

νη-λεής, -ές en **νηλής** (νη- en ἔλεος), zonder medelijden, meedogenloos, van perss. alleen Ι 632, voc. Π 33, 204; θυμός Τ 229, ι 272, ἦτορ Ι 497, ἦμαρ, van de dag des doods Λ 484, θ 525; vaak νηλέι χαλκῷ Δ 348, δ 743; ook δεσμός Κ 443, ὕπνος μ 372.

†**Νηλείδης,** -ᾱο (anderen -εΐδης), = Νηληιάδης Ψ 652.

****νηλεῖτις** (νη- en ἀλείτης, verg. ἀλιταίνω), alleen plur. -ιδες, niet misdoend, onschuldig, γυναῖκες π 317, τ 498, χ 418. †.

Νηλεύς, -ῆος (volg. Fick-Be. verw. met νηλεής, verg. de cultus van Aïdès in Pulos), acc. -ῆα en -έα ο 229, zoon van Poseidāōn en (de thessalische) Tūrō λ 235 sqq., broer van Peliès λ 254, bij Chlōris vader van Pèrō, Nestōr, Chromios en Periklumenos λ 281 sqq.; door zijn broer Peliès uit Iaōlkos (in Thessalië) verdreven, sticht hij in de Peloponnèsos Pulos γ 4, δ 639; Hèraklès doodt elf van zijn zoons, alleen Nestōr blijft in leven Λ 691 sqq. Epitheta: ἀμύμων, ἀντίθεος, μεγάθυμος, ἀγαυότατος ζωόντων, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος (z. ook Νέστωρ).

Νηληιάδης, -ᾱο en -εω met suniz. Λ 618 (anderen -α'), zoon van Nèleus = Nestōr Κ 87, γ 79.

Νηλήιος, 2. en 3., van Nèleus, ook (de zoon of de stad) van N., υἱός Β 20, 'Αντίλοχος Ψ 514, Πύλον δ 639 (Od. alleen hier), Νηλήιαι ἵπποι Λ 597.

νηλής, z. νηλεής.

****νηλῖτις,** plur. -ιδες, a. l. νηλείτιδες, z. νηλεῖτις.

****νῆμα** (2. νέω), het gesponnene, draad β 98, τ 134.

νημερτής, -ές (νη- en ἁμαρτάνω), feilloos, eerlijk, waar(achtig), = ἀληθής, verg. Ζ 376 met 382, epith. van Prōteus δ 349; βουλή α 86, ἔπος Γ 204, νόος φ 205; νημερτὲς ἐνίσπη, de waarheid γ 327 (tegenst. ψεῦδος), νημερτέα εἴπω λ 96, νημερτέα μυθήσασθε Ζ 376; neutr. **νημερτές** als adv., b.v. ὑπόσχεο Α 514, verg. δ 314; hierbij adv. ****νημερτέως** (met suniz.), alleen ε 98 en τ 269 (v. L. νημερτές).

†**Νημερτής,** een van Nèreus' dochters Σ 46.

νηνεμίη (νη- en ἄνεμος), windstilte, νηνεμίης, bij windstilte Ε 523; (ἠδὲ) γαλήνη ν., kalme zeespiegel (en) w. ε 392, μ 169 (appositief, verg. ὀαριστὺς πάρφασις). †. Verg.

****νηνέμιος,** zonder wind, door geen wind bewogen, ἣ δὲ γαλήνη ἔπλετο ν. ε 392, μ 169 (z. het vor. a. l.). †.

†**νήνεμος,** = het vor., αἰθήρ Θ 556.

1. **νηός** (ναίω), oorsprkl. verblijfplaats van een god, tempel Β 549 (verg. η 81), bij de Faièkes ζ 10, in Troje Ε 446, Ζ 88; Odusseus' ἑταῖροι beloven een πίονα νηόν aan Hèlios μ 346 (volg. v. L., Comm. Homm. p. 218 sqq. is ν. geen overdekte tempel, maar een gewijde ruimte onder de blote hemel, een «*lucus*» ζ 266, een «*umbraculum venustum*» Α 39, een «*antrum subterraneum*» Β 549, een «*sacra arbor*» Η 83 enz.; volg. Belzn. p. 85 sqq. moeten wij aannemen «*dass die Kenntniss von Tempeln, die sich im homerischen Epos findet, vom Dichter aus seiner eigenen Zeit in die epische hineingetragen ist*», verg. ook Murray p. 150).

2. **νηός,** z. νηῦς.

†**νη-πενθής,** -ές (νη- en πένθος), zonder leed, leed stillend, φάρμακον δ 221 (sommigen denken aan een soort uit de μήκων bereide opium, anderen aan het haschisch, de harsachtige stof, die door de Cannabis Indica uitgezweet wordt).

νηπιάας, z. νηπιέη.

†**νηπιαχεύω,** part. -ων, (als een kind) spelen Χ 502. Van

***νηπίαχος** (volg. M. Niedermann, contam. van νήπιος en ἰάχειν), onmondig, jong Ζ 408, Β 338 (verg. Ι 440), Π 262. †.

νηπιέη (νήπιος), dat. νηπιέῃ, plur. νηπιέῃσι, acc. νηπιάας (volg. Fick tweelettergrepige uitspraak van de op ι volgende lange vocaal in νηπίη, verg. Wackern. Gl. VII p. 227 sqq.; v. L. overal de vormen van **νηπιίη,** bovendien νηπιίηφι i.p.v. νηπιέῃσι)

a) kinderlijke onschuld I 491, νηπιέῃσιν, al spelend O 363. — *b*) kinderachtigheid α 297, in 't alg. dwaasheid, onbezonnenheid Y 411, ω 469.

νήπιος, 3. [volg. Ehrl. < νη- en *ἐπ-Ϝιος, *ἐπί-Ϝιος, verstandig, verw. met ἐπ-α(Ϝ)ίω] **1)** onmondig, klein, jong I 440; vooral dikwijls νήπια τέκνα B 136, ξ 264; ook van dieren B 311, Λ 113; tegenst. μέγας β 313; νήπια, jongen P 134. — **2)** overdr. *a*) kinderachtig, dwaas, onnozel, dom H 401, δ 31; πάϊς ὣς νήπια βάζεις δ 32; μέγα νήπιοι ι 44; vaak νήπιος met volg. verklarende zin, de dwaas, de onnozele B 38, α 8 (verg. *demens qui* Verg. A. VI 590), zo ook μέγα νήπιος Π 46; νηπίη, de argloze X 445. — *b*) zwak (als van een kind), βίη Λ 561.

****νή-ποινος,** -ον (νη- en ποινή), zonder schadevergoeding, ongewroken α 380 (= β 145); neutr. **νήποινον** als adv., straffeloos, βίοτον ν. ἔδουσιν α 160 enz. (verg. ἄτιμος).

***νηπύτιος,** -ον (νήπιος), onmondig, kind N 292, Y 200; dwaas Φ 474, 585, ἔπεσσί τε νηπυτίοισι Y 211 (Bentl. νηπυτίω ὥς, omdat ν. anders alleen van perss. gebruikt wordt).

[***Νηρεύς** (verw. met νηρόν = ταπεινόν Hèsuch., verg. ook νέρτερος), zeegod, niet bij name genoemd, alleen aangeduid als ἅλιος γέρων A 538, Σ 141]. Verg.

***Νηρηΐδες,** dochters van Nèreus (en Dōris) Σ 38, 49, 52. †.

†**Νήρικος,** stad op Leukas ω 377.

Νήριτον, bosrijk gebergte op het Z. deel van Ithakè (volg. Bér. de berg Stefano, ± 650 M., volg. Partsch Merovigli), εἰνοσίφυλλον B 632, ι 22, ν 351. †.

†**Νήριτος,** heros van Ithakè ρ 207.

νήριτος, z. εἰκοσινήριτος.

†**Νησαίη** (νῆσος), een van Nèreus' dochters Σ 40.

νῆσος, ἡ (νάω), eiland B 108, α 50. Epitheta: ἀμύμων, ἀμφιρύτη, δενδρήεσσα, ἐλαχεῖα, ἐρήμη, ἐυκτιμένη, θοαί, ἱεραί, πετρήεσσα, πλωτή, τηλεδαπαί, ὑλήεσσα.

νῆ-στις, -ιος (νη- en ἔδμεναι, verg. ἄριστον), nuchter T 156, 207, σ 370. †.

1. †**νητός** (adi. verb. van νηέω, uit νηητός), opgestapeld, χρυσός β 338.

2. **νητός,** z. ἐύννητος.

νηῦς, ἡ (skt *nāus*, lat. *navis*, verw. met νάω), gen. νηός en νεός, dat. νηΐ, acc. νῆα en νέα ι 283 (met suniz.; νῆ' ἀμήν v. Gent i.p.v. νέα μέν μοι), instrum. ναῦφι, plur. nom. νῆες en νέες, gen. νηῶν en νεῶν, dat. νήεσσιν, νέεσσιν en νηυσίν, acc. νῆας en νέας, schip, zowel vrachtschip (φορτίς, met twintig roeiers) ι 322, als transport- of oorlogsschip (volg. Köster ± 30—35 M. lang) B 303, γ 131 (met vijftig roeiers B 719, Π 170); ἰὼν ἐν νηυσίν α 226, ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηός α 332; plur. ook scheepskamp, b.v. B 668; ἐκ νηῶν, buiten het scheepskamp(?) Θ 213; hierbij adv. †**νῆά-δε,** naar het schip γ 19. Epitheta: μεγακήτης, εὐεργής, ἐίση, γλαφυρή, κοίλη, ἀμφιέλισσα, κορωνίς, ὀρθοκραίρα, ἐύπρυμνος, ἑκατό(ν)ζυγος, ἐύζυγος, πολύζυγος, ἐύσσελμος, πολυκληίς, ἐεικόσορος, ἐπήρετμος, δολιχήρετμος, μέλαινα, μιλτοπάρῃος, φοινικοπάρῃος, κυανοπρῴρειος, κυανόπρῳρος, ποντοπόρος, ὠκεῖα, ὠκύαλος, ὠκύπορος, θοή, καλή, πρωτόπλοος.

****νήχω** (*σνήχω, verg. 1. νέω), inf. νηχέμεναι, impf. νῆχε, -ον, med. (= act.) part. -όμενος, fut. νήξομ(αι), zwemmen ε 375, η 276.

νίζω, praes. νίζει, -ειν, -οντες, impf. νίζε, -ον, fut. νίψω enz., aor. ἔνιψε, νίψε enz., med. impf. νίζετο, aor. νίψατο enz., pass. perf. νένιπται **1)** act., wassen, reinigen, τινά τ 374, ook τινὰ πόδας τ 376; δέπας Π 229, verg. α 112; afwassen, ἱδρῶ ἀπὸ χρωτός K 575 (verg. H 425), αἷμα ἀπό τινος Λ 830. — **2)** med., zich wassen, met acc., χεῖρας μ 336, Π 230; χεῖρας ἁλός, in (loc., volg. anderen abl., verg. λούω en θέρομαι) β 261; met dubbele acc., ἐκ ποταμοῦ χρόα ἅλμην ζ 224 (verg. Φ 123); abs., zich (de handen) wassen Ω 305, α 138. — **3)** pass., met acc. van de zaak, περὶ δ' αἷμα νένιπται, hij is geheel van bloed gereinigd Ω 419.

νῑκάω, praes. -ᾷς enz., impf. ἐνίκα en νίκα enz., iter. νικάσκομεν, fut. νικήσει, -σουσι, inf. νικησέμεν, aor. (ἐ)νίκησα enz., pass. aor. part. νικηθείς, -θέντι **1)** intr. *a*) overwinnaar zijn, overwinnen Γ 71, σ 46; met nadere bepaling in dat., πυγμῇ Ψ 669, of acc., πάντα Δ 389. — *b*) in 't alg., de meerdere of eerste zijn, het winnen, gewoonl. met dat. instrum., b.v. ἔγχεϊ Σ 252, πᾶσι δόλοισι γ 121; abs., τὰ χερείονα νικᾷ, zegeviert A 576, verg. κ 46. — *c*) in een rechtsgeding zegevieren, winnen λ 548. — **2)** tr., overwinnen, τινά σ 333 enz.; gewoonl. met nadere bepaling in dat., b.v. μάχῃ Π 79, πόδεσσιν Y 410; πύξ Ψ 634, in 't alg., het van iem. winnen, iem. overtreffen, τινὰ ἀγορῇ B 370, κάλλεϊ I 130 (van een mengvat Ψ 742); νόον νεοίη Ψ 604; ἤν πέρ κ' ἐθέλωσιν ἧῶ μίμνειν, οὔ τί με νικήσουσιν, dan zullen zij mij toch niet (in het waken) overwinnen (d.i. dan zal ik toch niet inslapen) σ 319; met dubbele acc., εἵνεκα νίκης, τήν μιν νίκησα δικαζόμενος, die ik op hem behaalde λ 545. Van

νίκη, overwinning, gewoonl. in

de strijd Γ 457 enz., ἑτεραλκής Θ 171, χ 236; in een rechtsgeding λ 544 (Od. alleen op deze twee plaatsen).

***Νιόβη,** (dochter van Tantalos en Dīa, gemalin van koning Amfīōn van Thèbè; trots op haar vele kinderen en zich daarop tegenover Lètō beroemend, wordt zij) door Apollōn en Artemis van haar kinderen beroofd Ω 602, 606 (verg. v. L. Ω 614). †.

***Νῑρεύς,** zoon van Charopos (of Charops, Brandr.) en Aglaïè, van 't eiland Sumè, na Achilleus de schoonste der Grieken B 671, 672, 673. †.

†**Νῖσα,** stad in Boiotië (volg. v. Wilam., Homm. Unterss. p. 252, in Megaris, dat eertijds tot Boiotië behoorde) B 508.

****Νῖσος,** zoon van Ārètos, uit Doelichion π 395, σ 127, 413. †.

νίσ(σ)ομαι (< *νί-νσ-ομαι, verg. νέομαι), praes., impf. νίσσοντο, t e r u g k e r e n, ἐκ πεδίου M 119, ἐξ 'Αΐδαο Ψ 76 (hier miss., evenals εἶμι, met bet. van fut.; anderen νίσομαι), οἴκαδε δ 701; g a a n, πόλεμόνδε N 186, τῇ Σ 566.

†**Νίσῡρος,** (klein, tot de Sporaden behorend) eiland B 676.

***νιφάς,** -άδος (verg. acc. νίφα, got. *snaiws*, ned. *sneeuw;* verzamelwoord, verg. λιθάς, νεκάς), s n e e u w O 170, verder alleen plur. νιφάδες, s n e e u w v l o k k e n, als zinnebeeld van een grote menigte, χιόνος M 278; ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν Γ 222 (verg. Auson. V 21. 21: *ninguida dicta*); θαμειαί, ταρφειαί, ψυχραί.

νιφετός (νίφω), het s n e e u w e n, s n e e u w K 7, δ 566. †.

νιφόεις, -εν (νίφω), r i j k a a n s n e e u w, m e t s n e e u w b e d e k t, van hoge bergen, als de Olumpos Σ 616, de Tmōlos Y 385, Κρήτης ὄρεα τ 338.

νίφω, z. νείφω.

νίψε, -ατο, z. νίζω.

νοέω (νόος), praes. νοέω, -έεις, imper. νόει I 600, part. νοέοντι, -εούσῃ, impf. νόει, fut. νοήσω enz., aor. (ἐ)νόησα enz., med. aor. νοήσατο **I)** act. **1)** d e n k e n, ἀνέρος . . . ὅς . . . φρεσί . . . νοήσῃ· ἔνθ' εἴην O 81; in 't bijz. *a*) (n a) d e n k e n, ὅππως οἱ . . . ὑποκρίναιτο νοήσας ο 170; ook = o p l e t t e n, z i j n v e r s t a n d g e b r u i k e n K 225, 247; met ὅππως K 224; θυμῷ σ 228; ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω A 343; καὶ αὐτῇ νοεούσῃ A 577, verg. Ψ 305, π 136. — *b*) d e n k e n, b e p a a l d e g e d a c h t e(n) k o e s t e r e n, ταῦτα I 600, οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω δ 148; νόον ἀμείνονα τοῦδε I 105. — *c*) n a d e n k e n, o v e r l e g g e n, b e r a m e n, b e d e n k e n, met afh. vraag, μετὰ φρεσὶ σῇσι ἤ κεν . . . ἤ κεν Y 310; met ὅπως ο 170; met acc., μῦθον A 549, ἄλλα ἐνὶ φρεσὶ σῇσι γ 26; ταῦτα, met volg. verklarende inf. Ψ 415; abs., νοῆσαί τε κρῆναί τε ε 170; vaak aor., b e d e n k e n, o p d e g e d a c h t e k o m e n, ἄλλα β 382; τοῦτο γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε β 122, verg. η 299, ρ 576; met inf., οὐκ ἐνόησα ἄψορρον καταβῆναι λ 62, verg. E 665; met ὅ X 445, met ὡς Y 264, verg. ι 442, χ 32. — *d*) d e n k e n, v a n p l a n z i j n, met inf. aor., νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι X 235, verg. Ω 560; abs., ἤ λάθετ' ἤ οὐκ ἐνόησε, hetzij hij er niet aan gedacht had, hetzij hij het niet van plan was geweest I 537. — **2)** met de geest z i e n, κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον υ 367; b e m e r k e n, δολοφροσύνην T 212, τι A 522, σε ν 318; abs., φρεσὶ ᾗσι α 322; b e g r i j p e n ζ 67, φ 257. — **3)** met de ogen z i e n, b e m e r k e n, b.v. τινά ν 270, τί Γ 396, μιν ἐν ὀφθαλμοῖσιν Ω 294; οὔ τιν' ἀδάκρυτον ω 61, verg. Φ 49; ὀξύ, scherp kijken, goed opletten Λ 343, Γ 374; verbonden met een synon., b.v. ἴδον K 550, verg. π 160 enz., ἀθρῆσαι ἀντίῃ τ 478, ἐπεφράσατ' θ 94; τὸν ἰδὼν ἐνόησε, kijkend bemerkte hij hem Λ 599; ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, ontwaren M 335, verg. Φ 527; met acc. c. part. M 143, ζ 163, ὀφθαλμοῖσι O 422. — **II)** med., alleen K 501, met aor. inf., ἑλέσθαι, op de gedachte was gekomen, er aan gedacht had.

νόημα (νοέω) *a*) g e d a c h t e, d e n k b e e l d, ἐνὶ φρεσὶ ἔπλετο β 363, verg. ξ 273, ἐνὶ στήθεσσι ν 330; g e d a c h t e, als beeld van snelheid η 36 (verg. O 81). — *b*) v e r s t a n d T 218, verbonden met φρένες σ 215. — *c*) g e d a c h t e, d e n k w i j z e, a a r d, ἐσθλόν η 292, ὁμοφρονέοντε νοήμασι ζ 183; γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι Ω 40. — *d*) g e e s t υ 82. — *e*) b e s l u i t, p l a n, b e d o e l i n g, Διός P 409, πάντα K 104, verg. ψ 30, κερδαλέοισι θ 548.

****νοήμων,** -ονος (νοέω), v e r s t a n d i g β 282, γ 133, ν 209. †.

Νοήμων, -ονος (z. het vor.) **1)** Lukiër, door Odusseus gedood E 678. — **2)** Puliër Ψ 612. — **3)** uit Ithakè, zoon van Fronios β 386, δ 630, 648. †.

***νόθος,** 3., b u i t e n d e e c h t g e b o r e n, b a s t a a r d Δ 499 enz., tegenst. γνήσιος Λ 102; κούρη N 173.

νομεύς, -ῆος (νέμω), h e r d e r Σ 525, π 3 enz., ook ἄνδρες νομῆες P 65.

****νομεύω** (νομεύς), praes. -ων, impf. ἐνόμευε, w e i d e n, h o e d e n, μῆλα ι 217, 336, κ 85. †.

†**Νομίων,** -ονος, Kariër, vader van Amfimachos en Nastès B 871. Van

νομός (νέμω) *a*) w e i d e, plaats waar het vee (of het wild) graast B 475, ι 217, ἵππων Z 511; ὕλης, in het bos κ 159 (verg. N 493); hierbij adv. **νομόν-δε,** n a a r d e w e i d e Σ 575, ι 438. — *b*) overdr., ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, v e l d Y 249.

νόος (νεύω), nom. νοῦς alleen κ 240 (Cob. ἀλλὰ νόος ἦν i.p.v. αὐτὰρ νοῦς ἦν, Knight αὐτὰρ ἔην νόος) **1)** geest, denkvermogen, verstand, ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀίξῃ νόος ἀνέρος Ο 80; τῇ γὰρ 'Αθηναίη νόον ἔτραπεν τ 479; ἔμπεδος Λ 813, κ 240, ν. μετὰ φρεσί Σ 419, ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής υ 366; νόος—μῆτις Κ 226, εἶδος—νόος ϑ 177, ν. καὶ αἰδώς Ο 129, πολεμήια ἔργα—νόος Ν 732 (Ο 643); ἀφραδίῃσι νόοιο Κ 122, verg. ψ 77; πέπνυσαι νόῳ Ω 377, εἴ τι ν. ῥέξῃ Σ 62; ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε μ 211, verg. γ 128, ζ 320; ἐν στήθεσσι Ι 554, ἐν στήθεσσι ἀκήλητος (ἀτάρβητος) κ 329 (Γ 63), νόῳ, in zijn binnenst ϑ 78, verg. Α 363; listig Α 132. — **2)** gedachte, plan, bedoeling Ι 104, ν. καὶ μῆτις Ο 509; ν. πολυκερδής ν 255, νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ ξ 490; κακῷ νόῳ ν 229; vand. gedachte, wil, wens, Διός Ο 242, Θ 143, ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου Υ 25, καθ' ἡμέτερόν γε νόον Ι 108, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας Ψ 149, κακῷ νόῳ ν 229. — **3)** denkwijze, aard, ἀπηνής Π 35, σ 381, ἐναίσιμος ε 190, θεουδής ζ 121.

νοστέω (νόστος), fut. inf. νοστησέμεν en -ήσειν, aor. νόστησας, -ε enz. **1)** (behouden) terugkeren, b.v. οἴκαδε Δ 103, ἐκ Τροίης Ν 232, δόμονδε α 83, 'Ιθάκηνδε α 163, ἐς πατρίδα α 290, κεῖσε (οἰκόνδε) ἐς πατρίδα Ψ 145 (Ε 687), δεῦρο ω 405; ἐκ πολέμοιο Ρ 239, ἐκ πυρός Κ 247. — **2)** op de terugtocht ergens komen, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν κεῖσέ με νοστήσαντα δ 619.

****νόστιμος,** -ον (νόστος) *a*) tot de (behouden) terugkeer behorend, ἦμαρ, (de dag van de behouden) terugkeer α 9. — *b*) νόστιμός ἐστι, het is hem beschoren terug te keren δ 806, τ 85.

νόστος (νέομαι), (behouden) terugkeer, met gen. van de pers. die terugkeert, 'Οδυσσῆος α 87, 'Αχαιῶν α 326, of van de plaats, waarheen men terugkeert, 'Αχαιΐδος ψ 68; ook ἐκ κλισίης Ι 622, νῆας ἔπι Κ 509; maar ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, over γ 142; ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιήκων, tracht het land der F. te bereiken ε 344 (verg. νέομαι **2**). Epitheta: ἀπήμων, γλυκερός, λυγρός, μελιηδής, πολυκηδής, φίλος.

νόσφι(ν), adv. **1)** verwijderd, op een afstand, ver, ν. ἐόντες γ 193, ν. κιόντα, zich verwijderend Ξ 440; ν. ἰδών, het gezicht afwendend ρ 304; ook in vertrouwen Ρ 408; met ἀπό verbonden, νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο Ε 322 enz. — **2)** als praepos. met gen. *a*) gewoonl. van plaats, op een afstand van, νεῶν Θ 490; ver van, πολέμοιο Ζ 443, πόληος π 383 enz. — *b*) overdr., met uitzondering van, θεῶν Μ 466, verg. Υ 7, α 20. — *c*) verwijderd van, buiten iem. om, zonder, τοί κεν 'Αχαιῶν νόσφι βουλεύωσ' Β 347, verg. ξ 9, 451. — **3)** ἀπὸ νόσφι, z. ἀπόνοσφι.

νοσφίζομαι (νόσφι), praes. νοσφίζεαι, med. aor. νοσφισάμην, -σατ', νοσφισσαμένη, -ην, pass. aor. νοσφισθείς, de rug toekeren *a*) zich verwijderen, zich afwenden, abs. λ 73, 425; met gen., πατρός ψ 98 (T. L. Agar νόσφ' ἵζεαι i.p.v. νοσφίζεαι). — *b*) met acc., iets verlaten, δῶμα φ 77, ὄρεα τ 339; in de steek laten, παῖδα δ 263; vand. abs. overdr., zich afwenden (zich ergens niet mee inlaten) Β 81, Ω 222.

†**νοτίη,** vocht, plur. regens Θ 307. Van

νότιος, -ον, nat, vochtig, ἱδρώς Λ 811, Ψ 715; neutr. ****νότιον** als subst., het water op een afstand van de kust δ 785, ϑ 55 (volg. Bér. de Z.O.kant, waar 's avonds het schip gemeerd werd, om, als de landwind opstak, zee te kiezen). †. Van

Νότος (verw. met νάω), zuidenwind (Scirocco), die regen (verg. νοτίη, νότιος) brengt Β 145 (Εὖρός τε Νότος τε, Z.O.wind), Γ 10; ἀργεστής Λ 306; ook tot aanwijzing van de hemelstreek, πρὸς Νότον, naar het zuiden gericht ν 111.

νοῦς, z. νόος.

νοῦσος, ἡ (= att. νόσος), ziekte, Διός, door Zeus gezonden ι 411, ἀργαλέη Ν 667, δολιχή λ 172, κακή Α 10, στυγερή ο 408.

νύ (νῦν), enklit., de vorm **νύν** alleen Κ 105 (a. l. νῦν ἔλπεται i.p.v. νυν ἐέλπεται) en Ψ 485 (Brandr. νυ) *a*) van tijd, nu, b.v. ὥς νύ περ ὧδε Β 258, verg. Σ 392; νύ που, nu zeker Ε 812, δ 110; met deze bet. ook Κ 105, Ψ 485 (z. boven). — *b*) gewoonl. (of, volg. sommigen, steeds) met verzwakte bet. nu, dan, vooral bij een gevolgtrekking, dus, en wanneer deze op een vermoeden berust, zeker, dikwijls iron., b.v. ἧκε δ' ἐπ' 'Αργείοισι κακὸν βέλος. οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον Α 382, καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο δ 363; ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, maar zeker α 195; τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ ζ 277, τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν (nl. ἔσσεται) Η 352; θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι, ook gij zijt toch Π 622; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ αἴτιοι α 347; in 't bijz. in vragen, die òf een gevolgtrekking bevatten òf waartoe het voorafgaande of de omstandigheden aanleiding geven, dan, toch, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο α 62, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον Α 414, οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες 'Αχαιῶν, zijn er dan Κ 165.

****νυκτερίς,** -ίδος (νύξ), vleermuis μ 433, ω 6. †.

νύμφη (verw. met lat. *nubere*), voc.

νύμφα, huwbare vrouw *a*) b r u i d Σ 492; m e i s j e λ 38. — *b*) j o n g e (gehuwde) v r o u w I 560, νέη λ 447; op vertrouwelijke toon ook van reeds langer gehuwde vrouwen, als van Helenè en Pènelopeia, νύμφα φίλη, lief kind Γ 130, δ 743.

Νύμφη (νύμφη), plur. gen. νυμφάων en νυμφέων (met suniz.) μ 318, n i m f, goddelijk wezen van lagere rang, als Kalupsō α 14, Kirkè κ 543, Faëthoesa en Lampetiè μ 132; de nimfen bewonen grotten, bergen, bossen, bronnen enz. Υ 8 sq., verg. κ 350 sq., ζ 123 sq., ν 103 sqq., κοῦραι Διὸς ἀγρονόμοι ζ 105, κρηναῖαι ρ 240, νηιάδες ν 104, νηίς Ζ 21, ὀρεστιάδες Ζ 420; zij hebben altaren en offers worden haar gebracht ν 349 sq., ξ 435, ρ 210 sq., 240 sqq. Epitheta: ἐυπλόκαμος, καλλίσφυρος, πότνια.

νυμφίος (νύμφη), k o r t g e l e d e n g e h u w d (volg. Leaf[2] b r u i d e g o m, een titel die de man na zijn huwelijk houdt tot de geboorte van een mannelijke nakomeling) Ψ 223, η 65. †.

νύν, z. νύ.

νῦν (skt *nū*, lat. *nun-c*, ned. *nu*), van tijd, n u *a*) zowel van het tegenwoordige ogenblik, b.v. ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα Α 27, als van een langer tijdperk, b.v. οἳ νῦν βροτοί εἰσιν, t e g e n w o o r d i g Α 272; νῦν ἡμέρη ἥδε Θ 541; νῦν δή (altijd in 't begin van een zin), verg. δή **III**. — *b*) van een verleden tijd, n u, νῦν (ditmaal) μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν Γ 439, καὶ νῦν (zo juist) δ 151. — *c*) van de onmiddellijke toekomst, b.v. αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι α 200. — *d*) in 't bijz., νῦν δέ, n u e c h t e r, i n w e r k e l i j k h e i d e c h t e r, vooral tegenover een zin, die een wens of een onderstelling bevat, b.v. αἴθ' ὄφελες ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι . . . νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀιζυρὸς ἔπλεο Α 417, εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα, πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι . . . νῦν δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε κακὸν μόρον α 166, verg. α 234 enz.

νύξ, -κτός, ἡ (lat. *nox*, ned. *nacht*) **I)** appellat. **1)** n a c h t (eerste deel van het etmaal, verg. v. L. A 423—427) I 78, ι 143, in drie delen verdeeld K 253, μ 312; νύκτα φυλασσέμεναι, de nacht door, gedurende de nacht K 312, verg. Ξ 274; νύκτας ἰαύεσκεν, de nachten door, des nachts ε 154, verg. τ 150; νύκτες τε καὶ ἤματα λ 183; νύκτας τε καὶ ἦμαρ, dag en nacht β 345; διὰ νύκτα, in de nacht τ 66; νύχθ' ὕπο, verg. ὑπό **B III 2**; ἀνὰ νύκτα, bij nacht Ξ 80; ἐπὶ νυκτί, gedurende de nacht Θ 529; νυκτός, in de nacht ν 278; νυκτί, bij nacht ο 34; νυκτὶ πείθεσθαι Η 282, μ 291; ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ Λ 173; ἀμφιλύκη νύξ Η 433. — **2)** d u i s t e r n i s v a n d e n a c h t, in 't alg. d u i s t e r n i s, b.v. σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας Ε 23; in 't bijz. *a*) overdr., van bezwijming, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα Ξ 439, van de dood, b.v. Ε 659, verg. υ 351. — *b*) als beeld van verschrikking, (Ἀπόλλων) νυκτὶ ἐοικώς Α 47, verg. Μ 463, λ 606. — **II)** gepersonifiëerd, Νύξ, godin van de nacht Ξ 259 sqq. Epitheta: ἀμβροσίη, ἄμβροτος, ἀβροτή, δνοφερή, ἐρεβεννή, κελαινή, μέλαινα, ὀρφναίη, σκοτομήνιος, ἀθέσφατος, δολιχή, θοή, πηγυλίς, ἄυπνος, δυσκηδής, κακή, ὀιζυρή, ὀλοή.

νυός (skt *snushā*, lat. *nurus*, ned. *snaar*), zowel s c h o o n d o c h t e r Χ 65, Ω 166, γ 451, als s c h o o n z u s t e r Γ 49 (verg. ook γαμβρός en lat. *gener* en ned. *snaar*). †.

†Νῦσήιον, wschl. berg in Thracië Ζ 133.

νύσσα, ἡ (νύσσω) **1)** stootsteen op het einde van de renbaan, e i n d p a a l; bij wedrennen moeten de rijders daar omheen rijden, om tot het punt van uitgang terug te keren Ψ 332, 338, 344. — **2)** m e e t, uitgangspunt, van waar men de wedloop begint Ψ 758, θ 121. †.

νύσσω (miss. verw. met ὄνυξ), praes. part. νύσσων, -οντες, aor. νύξε, -ας, med. part. νυσσομένων, s t o t e n *a*) χείρεσσ' ἀσπίδα Π 704; ἀγκῶνί τινα, aanstoten ξ 485 (Od. alleen hier). — *b*) met een wapen, met dat. instrum., b.v. ξίφεσιν καὶ ἔγχεσιν Ν 147; τινὰ ἔγχεϊ κατὰ ὦμον Ε 46; ἀσπίδα Η 260; τὸν μετώπιον δουρί Λ 96; met dubbele acc., Αἴαντα ξυστοῖσι σάκος Λ 565; med., νυσσομένων, terwijl zij elkaar stootten Ξ 26 (verg. Μ 289 en βάλλω **B 2**, maar het kan ook pass. zijn).

νώ, νῴ, z. νῶι.

†νωθής (νη- en ὄθομαι), k o p p i g, ὄνος Λ 559.

νῶι (lat. *nos*), dual. nom. en acc. bij ἐγώ, gen. (alleen Χ 88) en dat. νῶιν, w i j b e i d e n Δ 418, δ 172 [Π 99 staat νῶιν als nom., a.l. νῶι, volg. v. Wilam., die Ilias und Homer p. 123, een bewijs dat het gevoel voor de dual. verdween; F. Sommer vertaalt «*uns aber* < *sei es vergönnt* > *zu entkommen*»; νώ als acc. Ε 219 (Weckl. νῶι τῷ ἀνδρὶ i.p.v. νὼ τῷδ' ἀνδρί) en ο 475 (anderen νῶ')].

νωίτερος, 3. (νῶι), o n s b e i d e r Ο 39, μ 185. †.

νωλεμές (miss. νη + w. *lem-*, breken, verw .met ned. *lam, loom*), adv., eig. neutr. van νωλεμής, o n a f g e b r o k e n, o n o p h o u d e l i j k Ξ 58; verder alleen νωλεμὲς αἰεί Ι 317, π 191 en αἰεί . . . νωλεμές Ρ 413. Hierbij

νωλεμέως, adv., = νωλεμές Δ 428, λ 413 (hier van Herw. νηλεέως); s t a n d v a s t i g, ν. ἐχέμεν Ε 492.

νωμάω (νέμω), praes. -ᾷς enz., impf. ἐνώμων, νώμα enz., aor. νώμησεν enz.,

ronddelen, toedelen, σπλάγχνα υ 252; in 't bijz. bij offers en feestelijke maaltijden, πᾶσιν Α 471, ν 54. — **2)** evenals later νέμω *a*) bewegen, γούνατα Κ 358 enz. — *b*) snel bewegen, zwaaien, hanteren, σκῆπτρον Γ 218, ἄλεισον χ 10; ook van wapens, ἔγχος Ε 594, βῶν Η 238; πόδα νηός κ 32, οἰήια μ 218. — **3)** overdr., van de geest, evenals *versare*, νόον ἐνὶ στήθεσσι, een gedachte in het hart bewegen, d.i. overwegen, koesteren, νόον πολυκερδέα ν 255, κέρδεα ἐνὶ φρεσίν σ 216.

νώνυμος, 2., jongere vorm (onder invloed van ὄνυμα = ὄνομα, verg. ἐπ-ώνυμος) bij **νώνυμνος 2. (νη- en ὄνυμα), zonder naam, onbekend, roemloos ν 239, ξ 182; Μ 70, α 222. †.

νῶροψ, -οπος (volg. Bechtel, die Hèsuch. νωρεῖ· ἐνεργεῖ vergelijkt, «*Willenskraft blickend*», van den held op zijn wapen overgebracht, dus) onvervaard (over een andere afl. z. νηγάτεος), epith. van χαλκός Β 578, ω 467.

νῶτον (verw. met lat. *nătes*) **1)** eig. *a*) rug, van mensen en dieren Ε 147, ρ 463, Β 765; gewoonl. plur., ook i.p.v. sing., b.v. Β 308, ζ 225, μετὰ νῶτα βαλών, verg. μετά **A** *c*. — *b*) rugstuk als ereportie Ι 207, δ 65 (verg. Verg. A. VIII 183). — **2)** overdr., εὐρέα νῶτα θαλάσσης, de brede rug der zee Β 159, γ 142.

†**νωχελίη** (νωχελής, traag), traagheid Τ 411.

Ξ.

†**ξαίνω** (wschl. verw. met lat. *sentis*, ook met ξέω), kaarden, εἴρεα ξαίνειν χ 423.

ξανθός, 3. (verw. met lat. *cānus* en ned. *haas*), blond *a*) van perss., dikwijls epith. van Menelāos Γ 284, γ 326; ook van Meleagros Β 642 en Rhadamanthus δ 564; ook κάρη ξανθὸς Μενέλαος ο 133; ξανθὴ κόμη (van Achilleus) Α 197, ξανθαὶ τρίχες (van Odusseus) ν 399; voorts als epith. van Dèmètèr (*flāva Ceres*, Verg. G. I 96) Ε 500 en Agamèdè Λ 740. — *b*) van paarden, lichtbruin Ι 407.

*Ξάνθος (z. het vor.) **1)** †Trojaan, zoon van Fainops Ε 152. — **2)** naam van een paard *a*) van Achilleus Π 149, Τ 405. — *b*) †van Hektōr Θ 185 (volg. Aristarch. onecht, omdat hier van een vierspan sprake is, verg. ook Λ 699 ἀεθλοφόρος). — **3)** rivier (verg. *flavus Tiberis* en *Albula*) *a*) bij Troje = Σκάμανδρος Ζ 4, βαθυδινήεις Φ 15, δινήεις Φ 332, ἐυρρεὴς ποταμός Φ 2; ook de stroomgod Υ 40. — *b*) in Lukië, δινήεις Β 877.

ξεινήιος (ξεῖνος), gast-, δῶρα ξεινήια ω 273; verder alleen neutr. **ξεινήιον** als subst., gastgeschenk, dat de gastheer de gast geeft Κ 269, θ 389 (iron. χ 290); in 't bijz., spijzen, die men de gast voorzet Σ 408, verg. δ 33; ook geschenken, die gastvrienden elkaar wederkerig geven Ζ 218, verg. χ 290 (iron.).

ξεινίζω (ξεῖνος), praes. -ειν, fut. ξεινίσσομεν, aor. ἐξείνισσα, ξείνισ(σ)ας enz., iem. gastvrij onthalen, opnemen, τινά Γ 207, ξείνους γ 355, verg. η 190.

ξείνιος, -ον en **ξένιος, 3. ξ 158, 389, ο 514, 546 **1)** vreemdelingen of gastvrienden beschermend, Ζεὺς ξ. Ν 625, ξ 389, verg. Ζεὺς ξενίη τε τράπεζα, de gastvrije dis ξ 158. — **2)** neutr. **ξείνιον** (nl. δῶρον), als subst., = ξεινήιον, παρέθηκεν Λ 779, verg. Σ 387, ἔδωκα ξ 404, verg. υ 296 (iron.).

ξεινοδόκος (δέκομαι), vreemdelingen of gasten opnemend, ἀνήρ, gastheer ο 55, 70; als subst. Γ 354 (Il. alleen hier), θ 210.

ξεῖνος (< *ξένϜος, volg. Brugm. verw. met lat. *hostis*, ned. *gast*) **1)** vreemdeling (*advena*), ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω η 24, ξεῖνος καὶ πτωχός φ 292; (*peregrinus*) ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις Ω 202, verg. ρ 382; (tegenst. *eigen*) ξ 102 (= θῆτες); de ξεῖνοι staan onder de hoede van Ζεὺς ξένιος ζ 208, θ 546 enz. — **2)** gastvriend Ρ 584, ι 18, ξεῖνος πατρώιος Ζ 215, α 187; ξ. is zowel de gast, die onthaald wordt Λ 779, θ 543 enz., als de onthalende gastheer Ο 532, ξ 53.

†**ξεινοσύνη** (ξεῖνος), gastvriendschap φ 35.

**ξενίη (ξένος), gastvrij onthaal ω 286; gastvriendschap ω 314. †.

ξένιος, z. ξείνιος.

†**ξερός,** -όν (= ξηρός, verw. met lat. *serenus*), droog, ξερὸν ἠπείροιο, het droge van het land, de wal ε 402.

ξέσσε, z. ξέω.

ξεστός, 3. (adi. verb. van ξέω), geschaafd, glad, gepolijst, van hout en steen, δίφρος Ω 322, θρόνος π 408, ἵππος δ 272; λίθοι γ 406, λᾶες κ 211, οὐδός σ 33, αἴθουσαι Ζ 243 enz.; ook κέρας (verg. κεραο-ξόος) τ 566 (z. ook ἐύ-ξεστος).

ξέω (verw. met ξύω, z. ook ξαίνω), impf. ἔξεον, aor. ἔξεσε en ξέσσε, adi. verb. ξεστός (z. daar), schaven, glad maken, polijsten ε 245, ρ 341; overdr., ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα, hij sloeg de hand (glad) af Ε 81 (Il. alleen hier).

*ξηραίνομαι (ξηρός), aor. ἐξηράνθη, opdrogen, πεδίον Φ 345, 348. †.

ξίφος, τό, (recht) zwaard Γ 367, λ 531 (verg. κουλεόν, ἀορτήρ, τελαμών; ἄορ en φάσγανον). Epitheta: ἄμφηκες, ἀργυρόηλον,

κωπῆεν, μέγα, ὀξύ, στιβαρόν, τανύηκες, χάλκεον; Θρηΐκιον.

ξύλον (verw. met ned. *zuil*), hout, sing. alleen Ψ 327, (boom) stomp; gewoonl. plur. stukken hout, brandhout Θ 507, γ 429.

ξύλοχος (door haplologie < *ξυλόλοχος, van ξύλον en λέχω, volg. Be. Lexil. p. 240, adi. met een er bij te denken εὐνή, «*Wildbehausung, deren Bett dürres Holz bildet*»), leger of schuilplaats van wilde dieren E 162, δ 335 (verg. 338), βαθεῖα Λ 415.

ξυμ-, z. συμ-; **ξυμβλήμεναι, -βλήτην** enz., z. συμβάλλω; **ξύν, ξυν-,** z. σύν, συν-; **ξυνέ(Ϝ)αξε** z. συνάγνυμι.

†**ξυν-ε(Ϝ)είκοσι** (= att. συνείκοσι), twintig te zamen ξ 98.

ξυνέηκε, -έηχ', z. συνίημι; **ξυνελάσσομεν,** z. συνελαύνω; **ξύνετο,** z. συνίημι.

*****ξυνήιος** (ξυνός, ξύν), gemeenschappelijk, gemeen, τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήια (om met elkaar te verdelen) ταῦτα φερέσθων Ψ 809; ξυνήια, gemeenschappelijk goed, onverdeelde buit A 124. †.

ξύνιεν(-ιον), z. συνίημι; **ξύνισαν,** z. 2. σύνειμι.

*****ξῡνός,** 3. (ξύν, κοινός), gemeen-(schappelijk), κακόν Π 262, Ἐνυάλιος Σ 309 (onpartijdig); met gen., πάντων Ο 193. †.

†**ξυρόν** (ξύω), scheermes, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Κ 173.

*****ξυστόν** (ξύω), eig. het glad gemaakte, vand. speerschacht en in 't alg. speer, μακρόν Ν 497, χαλκῆρες Δ 469, μακρὰ ναύμαχα κολλήεντα Ο 338, verg. 677.

ξύω (verg. ξέω), impf. ξῦον, aor. ἔξῦσε, schaven, glad maken, alleen δάπεδον λίστροισιν χ 456 en ἑανὸν ἔξυσε ἀσκήσασα Π 179 (α 439 Nab. ξύσασα i.p.v. πτύξασα). †.

O.

ὀ-, praefix *a*) *prothet.* (verg. ἀ- **3**), b.v. ὀ-λισθάνω, ὀ-τρηρός. — *b*) *copul.* (verg. ἀ-), b.v. ὄ-θριξ, ὄ-πατρος.

1. **ὅ(ὁ)** en **ὅς** [skt. *sá, sā́, tád,* lat. *sam, sōs, sum* (= *eam, eos, eum*), ned. *de, dat*], fem. ἥ(ἡ), neutr. τό, masc. en neutr. gen. τοῖο en τοῦ, dual. τώ, τοῖιν, masc. en fem. plur. nom. τοί, ταί en οἵ(οἱ), αἵ(αἱ), fem. gen. τάων, soms τῶν, masc. en neutr. dat. τοῖσι(ν), fem. τῇσι(ν) **I)** pron. demonstr. (dikwijls versterkt door γέ, z. ὅγε), deze, dit, hij, zij **1)** de zuiver demonstrat. kracht blijkt vooral *a*) als het pron. zonder subst. staat, in 't bijz. α) slaand op een pers. of op een zaak, die pas genoemd is, b.v. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὃ γὰρ βασιλῆι χολωθείς A 9, οἵ κε γοάοιεν. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων ω 190, verg. ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Φ 198 enz., dikwijls τοῖσι (dat. loc.) μετέφη en dergg. A 58 enz., τῇσιν Ἀνδρομάχη ἦρχε γόοιο Ω 723; τὰ ἕκαστα μ 16 enz.; τὰ καὶ τά Υ 255 (a.l. τε καὶ τά); ὥς τῶν ἔθνεα προχέοντο Β 464 (verg. 459); zo ook na een relat. zin, b.v. ὅσ μέν τ' αἰδέσεται . . . τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν I 509, κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας, οἵ οἱ ἕποντ' δ 653, verg. Z 59; verbonden met een eerste of tweede pers., χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος. ὁ δέ . . . πολεμίζω Τ 324, ὑμέων δ' οἵ περ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν, οὐδ οἱ μέμαθ' Η 160. — β) nader bepaald door een volg. subst., b.v. ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη α 125, τοὺς δὲ Ἀχαιούς A 409; door volg. relat. zin, b.v. τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι A 272, τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται β 114; door part., τὸν ἐόντα λ 144 (z. ἀναγιγνώσκω); dikwijls neutr. τό nader verklaard door volg. inf., b.v. τὸ γὰρ μένε Ζεύς . . . σέλας ἰδέσθαι Ο 599, verg. λ 363 (en ἤ **III**); door ὅττι E 406, ὡς γ 346, ὅ γ 146, εἰ ξ 119. — γ) abs. gebruikt, en wel neutr. acc. (eig. acc. van de inhoud) **τό,** daarom Γ 176, θ 332; **τῷ** en **τῇ,** z. daar; **ἐκ τοῖο** of **ἐκ τοῦ,** van die tijd, van dat ogenblik, dáárna A 493, I 406, Θ 296. — δ) **τοὔνεκα,** z. daar. — *b*) met subst. verbonden, b.v. ἤματι τῷ P 401; soms = lat. *ille,* die bekende, of = die daar, b.v. τὸν Χρύσην A 11, τὰ τεύχεα καλά Φ 317, τὰ θύρετρα σ 385; met volg. relat. zin, b.v. οὐδ' ἐλήθετο συνθεσιάων τάων ἃς ἐπέτελλε Διομήδης E 320, verg. β 119. — *c*) **ὁ μέν—ὁ δέ,** de een (hier)—de ander (daar), deze—gene, vaak bij ὁ δέ een nader bepalend nomen, b.v. τὸν μέν—τὸν δ' ἕτερον E 145 sq., verg. φύλλα τὰ μέν—ἄλλα δέ Z 147; οἱ μέν—Μυρμιδόνας δέ Ψ 3, τὸ μέν—νῦν δ' αὖ β 46, οἱ μέν—τῇσι δέ Ψ 722; een nomen plur., dat in twee zinnen met ὁ μέν—ὁ δέ gesplitst wordt, staat òf in gen. b.v. τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Σ 595, óf in dezelfde casus als ὁ μέν—ὁ δέ, b.v. υἷε Δάρητος τὸν μὲν ἀλευάμενον τὸν δὲ κτάμενον E 28, verg. ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε . . . αἱ δέ . . . υ 149; dikwijls staat ὁ δέ om hetzelfde subj. nog eens met nadruk te doen uitkomen A 191 enz.; verg. hiermee πρὸ ὁ τοῦ K 224, ὁ τόν X 200. — **2)** minder blijkt de demonstr. kracht, zodat het pron. soms zelfs geheel tot artikel schijnt verzwakt te zijn (hoewel de grens vaak zeer moeilijk te trekken is en soms het lidw. een oudere vorm verdrongen heeft) *a*) vóór een subst., b.v. ὁ γέρων A 33, τὸν κριόν ι 461, τὰ δράγματα Λ 69; ὡς τόν . . . χόλον ἐξακέσαιτο γ 145 (T. L. Agar ὥς κεν, verg. θ 21);

zelden generaliserend, b.v. κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς I 320, verg. Γ 109, N 278; vóór een gesubstantiv. inf., ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν υ 52; bij substt., verbonden met πᾶς en dergg., b.v. οἱ ἄλλοι πάντες ρ 411, ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους Ξ 279. — *b*) vóór gesubstantiv. adii., b.v. τοῦ κακοῦ N 279, τὸ μέλαν δρυός ξ 12, τὸ κρήγυον A 106; in plur., οἱ ἄλλοι Z 41; τἄλλα, z. ἄλλος **1**; vóór compp. en supp., b.v. τὸν ἀρείω K 237, τὸν ὀπίστατον Θ 342; τὰ χερείονα A 576; ὤριστος, z. ἄριστος; vóór gesubstantiv. partt., b.v. ὁ νικηθείς Ψ 663, τῷ νικήσαντι Γ 138, τὰ ἐόντα A 70. — *c*) bij attributieve, na of vóór het subst. geplaatste, bepalingen, b.v. ἄνακτες οἱ νέοι ξ 61, Αἴας ὁ μέγας Π 358, πεδίον τὸ Τρωικόν K 11, ἀνδρῶν τῶν τότε I 559, Αἴαντι τῷ Τελαμωνιάδῃ Ξ 460, τὸν δεξιὸν ἵππον Ψ 336; ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ξ 503; τῶν πρόσθεν . . . ἀνδρῶν I 524; οἱ ἔνερθε θεοί Ξ 274 (maar vaak blijkt ook nog duidelijk de demonstr. kracht, b.v. τὰ τεύχεα καλά, die schone wapens van hem Φ 317, verg. τὴν χεῖρα, uw hand Ψ 75, τὸν παῖδα T 331, τῆς ἀρετῆς Λ 763). — *d*) vóór pron., en wel pron. possess., b.v. τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ Λ 608, τὸ σὸν μένος Z 407, τὰ ἃ πρὸς δώματα O 68 (verg. v.L. A. 185, Θ 430); οὑμός, τἠμῇ, z. ἐμός; vóór αὐτός, z. αὐτός **II**, z. ook ωὑτός. — *e*) vóór telwoorden, b.v. τῶν δύο μοιράων K 252, οἱ δύ' ὀπυίοντες ζ 63, τῷ δεκάτῳ B 329; ἄγεθ' οἱ ἕξ χ 252. — *f*) vóór advv., b.v. τὸ πάρος N 228, τὸ πρῶτον Δ 267, τὰ πρῶτα A 6. — *g*) vóór gen. possess., b.v. τοῖσιν 'Οδυσσῆος χ 221, τὴν αὐτοῦ I 342 (z. αὐτός **I 3** eind).

II) pron. relat. (deze bet. heeft zich ontwikkeld uit de demonstratieve), z. 1. ὅς.

2. **ὅ**, z. 1. ὅς **IV** *b*.

***ὄαρ,** -αρος (< *ὄ-σαρ, ὁ-*copul.* en 1. εἴρω), alleen plur. ὀάρων, ὤρεσσι (anderen ὀάρεσσι), e c h t g e n o t e E 486, I 327. †.

***ὀαρίζω** (ὄαρ), alleen praes. ὀαρίζετον, inf. -έμεναι en impf. ὀάριζε, (v e r t r o u w e l i j k) p r a t e n Z 516, X 127 sq. †.

†**ὀαριστής** (ὀαρίζω), v e r t r o u w e l i n g, Διός τ 179.

***ὀαριστύς** (ὀαρίζω), alleen nom. en acc. -ύν, het vertrouwelijk praten, m i n g e k o o s, ὀαριστὺς πάρφασις Ξ 216; eufem., s a m e n t r e f f e n, o n t m o e t i n g, ἡ γὰρ (dit toch brengt mede) πολέμου ὀαριστύς P 228, μετὰ ὀαριστύν N 291. †.

'Οαρίων, z. 'Ωρίων.

ὀβελός, b r a a d s p i t, alleen plur. A 465, γ 462.

***ὀβριμο-(F)εργός** (Fέργον), d a d e n v a n g e w e l d p l e g e n d, g e w e l d e n a a r E 403, X 418. †.

ὀρβιμο-πάτρη (πατήρ), d o c h t e r v a n d e n g e w e l d i g e, epith. van Athènè E 747, α 101 (J. M. Hoogvliet ὀβριμόπατρα). Van

ὄβριμος, -ον (verw. met βρίθω, βριαρός), g e d u c h t, g e w e l d i g *a*) van perss., ''Αρης E 845, ''Εκτωρ Θ 473, 'Αχιλλεύς T 408. — *b*) van zaken, ἔγχος Γ 357, ἄχθος ι 233, λίθος ι 251, ὕδωρ Δ 453 (andere schrijfwijze **ὄμβριμος,** die F. W. Fay voor de juiste houdt en in verband brengt met lat. *imber*).

ὀγδόατος, 3. (naar anal. van δέκατος), a c h t s t e T 246, γ 306, δ 82. †. Verg.

ὄγδοος (ὀκτώ), a c h t s t e H 223, 246 (η 261 = ξ 287 ὄγδοον met suniz. van -οον). †.

***ὀγδώκοντα,** t a c h t i g B 568, 652. †.

ὅ-γε, ἥ-γε, τό-γε, beter ὅ γε, ἥ γε, τό γε, door γέ versterkt pron. demonstr., d e z e, d i t, h i j, z i j, maar dikwijls zonder bijzondere nadruk (verg. γέ); Γ 391 en T 344 κεῖνος ὅγε (verg. ἐκεῖνος); in 't bijz. **1)** om een genoemde zaak of pers. nog eens te doen uitkomen of om de tegenst. te versterken, waar voor ons vaak nadruk overbodig schijnt, b.v. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδε ἄστεα . . . πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα α 4 (verg. Verg. A. I 3 *multum ille et terris iactatus et alto*); na ἀλλά A 320, αὐτάρ Λ 461, ἄρα H 169, ὥς Λ 136, οὐδέ N 395; in twee op elkaar volgende zinnen Φ 453 sqq., verg. ν 254; vooral in disjunctieve zinnen *a*) in het eerste lid, b.v. μερμήριξε ἢ ὅγε . . . 'Ατρείδην ἐναρίζοι ἠὲ χόλον παύσειε A 190, verg. β 132. — *b*) in het tweede lid, b.v. αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀίζυε καί ἑ φύλασσε, εἰς ὅ κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅγε δούλην Γ 409. — **2)** wijzend op iets dat volgt *a*) op subst., b.v. ὅγ' . . . δῖος 'Αλέξανδρος Γ 328, verg. α 403. — *b*) τόγε wijzend op volg. ὅ A 120, verg. ζ 182, οὕνεκα Ξ 191, inf. Θ 7, verg. α 370 (en ὅ **I 1** *a* β). — **3)** abs., fem. dat. **τῇ-γε,** d a a r Z 435; neutr. acc. **τό-γε,** w a t d a t b e t r e f t, d a a r o m E 827, ρ 401.

†**ὄγκιον** (ὄγκος, gewicht, ἐνεγκεῖν), k i s t m e t h e n g s e l s φ 61.

***ὄγκος** (lat. *uncus*, verw. met ἀγκών enz.), h a a k, in 't bijz. w e e r h a a k aan een pijlpunt Δ 151 (ἐκτός volg. Finsler, Hermes 1906 p. 429, buiten het lichaam, niet buiten de ζωστήρ), 214. †.

***ὄγμος** (verw. met ἄγω, lat. *agmen*), v o r e Σ 546; z w a d Λ 68 (verg. ἐλαύνω **A I 3** *c*).

†**'Ογχηστός** (< 'Ογχνηστός, bij ὄγχνη), stad in Boiotië (aan het meer Kōpāis), met een aan Poseidāōn gewijd woud B 506.

****ὄγχνη** (miss. verw. met ἄχερδος) **1)** p e r e b o o m, *pirus communis* η 115 enz. — **2)** p e e r η 120.

**ὀδαῖος, -ον (ὁδός), tot de weg behorend, alleen ὀδαῖα, lading voor de (terug)reis, terugvracht ϑ 163, ο 445. †.

ὀδάξ [volg. Be., Lexil. p. 241 sqq., oorsprkl. «*kratzend*», bij ἀδαχεῖ, ἀδάξω enz., daarna door een verkeerde etymologie (verg. ook Verg. A. XI 418: *humum simul ore momordit*) in verband gebracht met ὀδών], krabbend, met krampachtig gekromde vingers, ὀδ. λαζοίατο γαῖαν Β 418, ὀδ. ἕλον οὖδας Λ 749, χ 269, γαῖαν ὀδ. εἷλον Χ 17; bijtend, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, zich op de lippen b., als uitdrukking van verkropte woede α 381, σ 410.

ὅ-δε, ἥ-δε, τό-δε (pron. demonstr. versterkt door het enklitische δέ), plur. dat. τοῖσδε δ 93, η 23, ι 286, ξ 443 (Nck τοῖσι of τοισίδ'), τοίσδεσι of τοῖσδεσι κ 268, φ 93 en τοίσδεσσι(ν) of τοῖσδεσσι(ν) Κ 462, β 47, 165, ν 258 [verg. lat. *ipsa* i.p.v. *ea-pse*; Nck vermoedt τοισί(ν)δε], deze (hier), *hic*, in 't bijz. **1)** ter aanwijzing van iets, dat zich in de ruimste zin met het oog op plaats of tijd bij den spreker bevindt, dikwijls alleen door hier te vertalen, b.v. ἡμέρη ἥδε, de dag van heden Θ 541, χόλον τόνδε (de tegenwoordige haat van de Trojanen tegen u) Ζ 326; καί ποτέ τις εἴπῃσι . . . ῞Εκτορος ἥδε γυνή, dit hier is de vrouw van Hektōr Ζ 460, νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε, ligt hier α 185, τήνδε θεῷ πρόες, haar (d.i. het meisje waarover wij spreken) Α 127, verg. οὐ ϑην δὴ τοῦ δ' ἀνδρός γ 352 (of οὐ ϑην τοιοῦδ' ἀνδρός?); τούτω μέν—τώδε δέ Θ 109; bij pron. relat., ἀνδρὶ ὅστις ὅδε κρατέει, wie het ook is die hier Ε 175; bij pronn. perss., b.v. ἡμεῖς οἵδε, wij hier α 76, ἐγὼν ὅδε (nl. εἰμί) παρασχεῖν, ik ben hier, om Τ 140; vaak nader verklaard, b.v. door een relat. zin, τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται ζ 283; door subst., ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειε . . . Αἴαντα καὶ 'Ιδομενῆα Κ 111; door een zin met οὕνεκα Α 110, met ὅ τε υ 333, met ὁππότε Ο 208, met μή π 291, met ὡς ρ 242, met γάρ Θ 147, met αἴ κε Η 314; door inf. β 141; οὔ τις τοῦδε νόος ἀμείνων ἤ . . . Ο 510, verg. ἤ **III**; dikwijls te vertalen door deze (die nu volgt), de volgende, b.v. δόλον τόνδ' ἄλλον μερμήριξε. στησαμένη μέγαν ἱστόν . . . ω 128, verg. Β 301, ἥδε δέ μοι κατὰ ϑυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή ι 318, ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον Κ 384. — **2)** abs. gebruikt en wel *a*) fem. dat. **τῇ-δε** α) hier Μ 345, ζ 173. — β) zó Ω 139 (anderen τῇδ' εἴη ὅς . . . zonder interpunctie en dan = hier). — *b*) neutr. acc. **τό-δε,** bij verba van komen, eig. acc. van de inhoud, b.v. τόδ' ἱκάνεις, komt gij deze komst, d.i. nu Ξ 298, α 409; ook versterkt door δεῦρο Ξ 309, ρ 444.

†ὁδεύω (ὁδός), praes., gaan, ἐπὶ νῆας ὁδεύειν Λ 569.

***''Οδιος 1)** aanvoerder der Halizōnen, door Agamemnōn gedood Β 856, Ε 39. — **2)** heraut der Grieken Ι 170. †.

ὁδ-ίτης (ὁδός en εἶμι), reiziger, voorbijganger η 204, ook met ἄνθρωπος verbonden Π 263 (Il. alleen hier), ν 123.

ὀδμή (ὄζω), geur, reuk, lucht Ξ 415 (Il. alleen hier), δ 442.

†ὁδοι-πόριον, loon voor de (meegemaakte) reis ο 506. Van

†ὁδοι-πόρος (ὁδοι-, locat. van ὁδός, en περ-, verg. πορεύω), reiziger Ω 375.

ὁδός, ἡ, metri causa, **†οὐδός** ρ 196 (w. σεδ, gaan, verg. lat. *sŏdalis*), weg **1)** weg, straat, ἱππηλασίη Η 340, παιπαλόεσσα Μ 168, λαοφόρος Ο 682; ἀμφὶς ὁδοῦ (gen. loc.), gescheiden langs de weg Ψ 393, verg. πρὸ (adv.) ὁδοῦ γενέσϑαι, eig. voorwaarts op de weg Δ 382, verg. ἦρχε δ' ὁδοῖο ε 237 (verg. ook πρήσσω **1**); toegang χ 128. — **2)** tocht, vaart, expeditie Ι 626, β 273, Α 151, verg. ook ξ 235; gelegenheid om te gaan, vertrek β 404, ϑ 150.

ὀδούς, z. ὀδών.

ὀδύνη (miss. verw. met δύη) *a*) pijn, sing. alleen ἀλεγεινή Λ 398; ὠδίνων ὀδύνῃσι ι 415; βαρεῖαι Ε 417, κακαί ι 440, ὀξεῖαι Λ 268, μέλαιναι Δ 117. — *b*) smart, leed, sing. alleen ἀζηχής Ο 25; verbonden met γόοι α 242; ἄπρηκτοι β 79, κακαί Ε 766.

***ὀδυνή-φατος,** 2. (ΦΕΝ-), pijn dodend, pijnstillend, φάρμακα Ε 401, 900, ῥίζα Λ 847. †.

ὀδύομαι, z. ὀδύσσομαι.

ὀδύρομαι, praes. -ομαι, -εαι enz., imper. -εο, impf. ὀδύρετο, ὀδύροντο, ὠδύροντο, aor. part. ὀδυράμενος Ω 48 **1)** intr., klagen, jammeren, van mensen (Β 315 van een vogel), abs., στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται ὀδυρόμενος π 145, ὀδυρόμενος στεναχίζω ι 13; met gen. caus., τῶν πάντων Χ 424, τοῦ δ 819, παιδὸς ἄλαστον ξ 174; ἐκπάγλως παιδός ο 355; ook ἀμφί τινα κ 486; met dat. loc. δ 740. — **2)** tr., klagen, jammeren over het verlies van of uit verlangen naar iem. of iets, τινά Ω 740, δ 110, νόστον, πατρίδα γαῖαν ε 153, ν 219; met inf., jammerend verlangen, ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσϑαι Β 290, verg. ξ 142 (en ὀλοφύρομαι **1** *a* eind); abs. Ψ 75.

†'Οδυσήιος, van Odusseus, δόμος σ 353. Van

'Οδυσσεύς en **'Οδυσεύς** (Vürth., Mnemos. 1904 p. 285, e.a. zien in 'Οδυσσεύς een omgangsvorm voor Αὐτόλυκος; volg. Joh.

Schmidt, bij Roscher i. v., ὀ-*prothet.* en λυκ, verg. lat. *lux*, = de lichtende, oorsprkl. Apollōn, verg. ook v. L., Comm. Homm. p. 47 sqq.; volg. E. Meyer, der Ursprung des Odysseus-mythus, Hermes 1895 p. 264, 267, van ὀδύσσεσθαι, = de toornende, verg. τ 407, α 62, Sof. fr. 880, oorsprkl. de arkadische Poseidāōn), gen. Ὀδυσ(σ)ῆος, Ὀδυσσέος Δ 491, Ὀδυσεῦς ω 398 (Nck ἄμφω Ὀδυσσῆος i.p.v. ἀμφοτέρω Ὀδυσεῦς), dat. -σ(σ)ῆι, -εῖ ε 398, ν 35 (a. l. -ῆ'), acc. -σ(σ)ῆα, -έα ζ 212, ρ 301 (a. l. -ῆ'), Ὀδυσῆ ν 136 (a. l. Ὀδυσῆα ποθεῦσα i.p.v. -σῆ ποθέουσα, z. v. L.), O d u s s e u s, *Ulixes*, hoofdpersoon der Odussee, zoon van Laërtès (Λαερτιάδης) en Antikleia π 119, λ 85, kleinzoon van Autolukos en Amfitheè, broeder van Ktimenè ο 363, echtgenoot van Pènelopeia en vader van Tèlemachos; in de Od. is hij in de regel vorst op Ithakè [υ 210 wordt van Kefallènes als tot zijn gebied behorend gesproken; ω 429, verg. 355, heten de vrijers Κεφάλληνες; B 631 (daarnaar Δ 330) heet Od. vorst van de Kefallènes en heerst hij over Ithakè, Krokuleia, Aigilips, Zakunthos en Samos); dat zijn rijk echter klein is blijkt uit het geringe aantal schepen dat hem volgt B 637 (verg. ι 159), ook uit δ 174 sqq.; volg. Mülder gebruikt de dichter, daar Κεφαλληνίη niet in het metrum past, daarvoor het geschikte Ἰθάκη, zodat dit tot „rijksnaam" werd, evenals Κεφαλλήνων, -εσσι i.p.v. Ἰθακησίων, -οις]; zijn vuistgevecht op Lesbos δ 342—344, met Aiās Ψ 709 sqq.; hij neemt deel aan de wedloop Ψ 754 sqq; Epitheta: ἀγακλυτός, ἀμύμων, ἄναξ, ἀντίθεος, Διὶ φίλος, διογενής, δῖος, ἐσθλός, θεῖος, κυδάλιμος, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, πολύαινος, φαίδιμος; Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος, δαΐφρων, δόλων ἆτος ἠδὲ πόνοιο, ποικιλό-, πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, πολύφρων; πολύτλας, ταλασίφρων, τλήμων; δουρὶ κλυτός, θρασύς, μεγάθυμος, μεγαλήτωρ, πτολίπορθος.

ὀδύσσομαι [W. Schulze ὀδύ(ȷ)ομαι, < *ὀδύσȷομαι, verw. met lat. *odisse*)], aor. ὠδύσαο, -ατο, ὀδύσαντο, part. ὀδυσσάμενος, -μένοιο, perf. ὀδώδυσται, v e r t o o r n d z ij n, meestal van goden, abs. Θ 37, τινί Z 138, α 62.

ὀδώδει, z. ὄζω; **ὀδώδυσται,** z. ὀδύσσομαι.

ὀδών, -οντος, ὁ (eig. part. van ἔδμεναι uit *ἔδων, verg. lat. *dens*, ned. *tand*), t a n d, van mensen en dieren, λευκοί E 291, κρατεροί Λ 175, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο η 91; ἕρκος ὀδόντων α 64; ἄραβος ὀδόντων K 375, κόμπος Λ 417, καναχή T 365, πάταγος N 283; van een everzwijn Λ 416, τ 393, als versiering van een helm K 261 (verg. Reich.[2] p. 102).

ὄεσσι, z. ὄις; **ὀ(F)έτεας,** z. οἰέτης.

ὄζος (ὀ-*copul.* en w. *sed*, zitten, verw. met duits *Ast*), t w ij g, t a k A 234, μ 435 (Od. alleen hier); overdr., t e l g, z o o n, ὄ. Ἄρηος M 188.

**ὄζω (< *ὄδȷω, verg. lat. *odor, olere*), alleen plusqpf. ὀδώδει(-εε), g e u r e n, ὀδμὴ ὀδώδει ε 60, ι 210. †.

ὅ-θεν (1. ὅς), adv., v a n w a a r, w a a r- u i t B 307, η 131; ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν, uit (het land van) de E., waarvandaan B 852, verg. γ 319.

ὅ-θι (1. ὅς), adv., (d a a r) w a a r B 722, α 50; met gen. loc. of partit., ὅθι αὐλῆς, waar in de hof α 425; ook bij verba van beweging, d a a r(h e e n) w a a r, b.v. ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν Γ 145, verg. ο 101; κλισίην . . . ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας, waarop τ 58; ὅθι περ B 861, ξ 532.

***ὄθομαι** (miss. st. Fοθ-, verg. ἔν-οσις), alleen praes. en impf. ὄθετο, steeds met negatie *a*) eig. zich stoten(?), z i c h b e- k r e u n e n, g e v e n o m, abs., οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται O 107; met gen. c. part., σέθεν κοτέοντος A 181. — *b*) z i c h o n t z i e n, met part., οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων E 403, met inf., τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ ἶσον ἐμοὶ φάσθαι O 166, 182. †.

ὀθόνη, plur. gen. -έων (met suniz.) *a*) f ij n l i n n e n η 107. — *b*) linnen kleed, in 't bijz. s l u i e r, h o o f d d o e k Σ 565, Γ 141. †.

†**ὅ-θριξ** (ὀ-*copul.* en θρίξ), plur. acc. ὄτριχας, e e n d e r v a n h a a r B 765.

*'**Ὀθρυονεύς,** -ῆος (ὀφρύς), bondgenoot der Trojanen uit Kabèsos N 363, 374, 772. †.

οἱ en **ἑοί** (Fοι en ἑFοί), anderen οἷ en ἑοῖ (Fοῖ en ἑFοῖ), z. οὗ; **οἷα,** z. οἷος.

ὀίγνῡμι (uit ὀFίγν., verw. met Fείκω), aor. ὤιξε, -αν, pass. impf. ὠίγνυντο, bovendien van **οἴγνυμι** aor. ᾦξε Ω 457, part. οἴξασα Z 89, o p e n e n, θύρας α 436, πύλας B 809, γέροντι Ω 457; ook οἶνον γ 392.

(F)οἶδα, z. ΕΙΔ- **II**.

***οἰδάνω** (οἰδέω), act. en med. praes. *a*) act., d o e n z w e l l e n, van toorn, νόον I 554. — *b*) med., z w e l l e n, οἰδάνεται κραδίη χόλῳ I 646. †.

†**οἰδέω,** impf. ᾤδεε, o p z w e l l e n, ᾤδεε χρόα πάντα (acc. part.) ε 455.

Οἰδιπόδης, -āo (latere vorm Οἰδίπους; gewone, maar niet zekere, afl. van οἰδέω en πούς; voor -πόδης verg. ἑπτα-πόδης), zoon van (Laïos en) Epikastè (z. daar), in Thèbè begraven Ψ 679, λ 271. †.

***οἶδμα** (οἰδέω), het o p z w e l l e n der golven, concr. d e g e z w o l l e n g o l- v e n Ψ 230, Φ 234. †.

οἰέτης, plur. acc. -εας (metri causa = *ὀFέτεας, verg. ὄις eind; ὀ-*copul.* en ἔτος),

van gelijke leeftijd, ἵππους B 765.

ὀϊζῡρός, comp. †**ὀϊζυρώτερος** P 446, sup. †**-ώτατος** ε 105 (metri causa, v. L. -ότερος en -ύτατος), ellendig, rampzalig, epith. van mensen A 417, δ 197; droevig, νύκτες, γόος, πόλεμος λ 182, ϑ 540, Γ 112. Van

ὀϊζύς, -ύος, ἡ (ὀί, οἴ, wee), dat. ὀϊζυῖ η 270, ellende, leed Z 285, γ 103, πόνος καὶ ὀ. Ξ 480; ὀ. ἠδ' ὀδύναι δ 812; κάματος καὶ ὀ. O 365 (verg. κάματος **3**); ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς ο 342; ἀπειρεσίη λ 620.

ὀϊζύω (ὀϊζύς), alleen praes. imper. -υε, impf. ὀϊζύομεν, aor. part. ὀϊζύσας *a*) ellende of leed verduren δ 152, ψ 307; περί τινα Γ 408. — *b*) met acc., lijden, κακά Ξ 89. †.

οἰήιον, eig. greep van het roer, roer (eig. stuurriem, één op zij van het schip bij de achtersteven, nu eens aan stuur-, dan aan bakboord ι 483, 540; plur. T 43, μ 218. †. Verg.

†**οἴηξ** (verw. met οἶστρος), alleen plur. dat. οἰήκεσσιν, volg. een Schol. ringen of haken aan het juk, waardoor de teugels van elkaar worden gehouden, volg. Reich.² p. 128 sq. grepen aan beide kanten van het juk Ω 269.

οἴκα-δε (Ϝοίκ.; Ϝοῖκος; wschl. oude acc. n. pl.), huiswaarts, naar of in het vaderland, ἱέμενοι γ 160, ἴμεν A 170, ἐλϑέμεναι ε 220, ἱκέσϑαι A 19, νισσόμενον δ 701, ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω η 326, σῶμα οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν H 79.

οἰκεύς, -ῆος (Ϝοικ.; Ϝοῖκος), huisgenoot E 413, Z 366; dienaar, slaaf δ 245, ζ 4.

οἰκέω (Ϝοικ.; Ϝοῖκος), praes. οἰκέομεν, impf. ᾤκει ι 200 (Nck ναῖεν), ᾤκεον(Ϝοίκεον) ι 400, (met suniz.) Ξ 116, Y 218 (Nck ναῖον), pass. opt. οἰκέοιτο (met suniz., Nck ναίοιτο), aor. 3. plur. ᾤκηϑεν(Ϝοίκηϑεν) B 668 **1)** intr., wonen, ἐν σπήεσσι ι 400, ἀπάνευϑε ἐνὶ πόντῳ ζ 204. — **2)** tr., bewonen, ὑπωρείας Ψ 218; pass., οἰκέοιτο πόλις Δ 18. — **3)** pass., zich vestigen, τριχϑά B 668. †.

οἰκίον (Ϝοικ.; Ϝοῖκος), steeds plur. *a*) woonplaats, huis, woning, οἰκί' ἔϑεντο B 750, οἰκία καὶ πόλιν β 154, οἰκία καὶ χοροί μ 4; οἰκία ναίων δ 555 enz.; ook van de woning van Aïdès, σμερδαλέ' εὐρώεντα Y 64; van Èos μ 4. — *b*) van dieren, leger, nest, van wespen Π 261, bijen M 168, van een adelaar M 221.

****'Οικλείης** ο 244 (anderen -κλήης; ὄϜι-, miss. verw. met lat. *avis*, verg. οἰωνός), acc. 'Οικλῆα (Nck -έεα), zoon van Antifatès, vader van Amfiaräos ο 243 sq. †.

οἴκοϑεν, οἴκοϑι, οἴκοι, οἴκόνδε(Ϝοίκ.), z. οἶκος.

οἶκος (Ϝοῖκ.; skt *vēśá-*, lat. *vicus*, got. *weihs*) **1)** *a*) huis, woning P 738, α 258; ook tent van Achilleus Ω 471, hol van Polufèmos ι 478; hierbij locat. **(Ϝ)οἴκοι,** thuis A 114, ϑ 324; thuis, in het vaderland α 12; adv., ***(Ϝ)οἴκο-ϑεν,** uit huis, uit het vaderland Λ 632; **(Ϝ)οἴκο-ϑι,** thuis Θ 513, γ 303; **(Ϝ)οἶκόν-δε,** naar huis A 606 enz., ἄγεσϑαί τινα (als vrouw) ζ 158; naar huis, naar het vaderland B 158, 354. — *b*) kamer, vertrek, en wel vrouwenvertrek δ 717, φ 350, mannenzaal τ 18; vand. ook οἶκοι van één huis ω 417 (v. L. vermoedt Ϝοῖκόνδε 'φέρον i.p.v. οἴκων φόρεον); hierbij adv. **(Ϝ)οἶκόν-δε,** naar (haar) vertrek (= ϑάλαμόνδε) α 360, φ 354, verg. γ 396 (*«the other chambers in the court»* Seymour p. 187. 1). — **2)** huis, d.i. have, vermogen α 248 enz.; ἐξ οἴκου ρ 455; hierbij adv. ***(Ϝ)οἴκο-ϑεν,** van eigen vermogen, uit eigen middelen H 363, Ψ 558.

***οἰκτείρω** (anderen οἰκτίρω; οἶκτος), alleen praes. en aor. ᾤκτειρε, beklagen, medelijden, deernis hebben met, τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Λ 814, πολιὸν κάρη Ω 516.

οἴκτιστος, z. οἰκτρός.

****οἶκτος** (ὀί, οἴ, wee), beklag, medelijden, deernis, οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα β 81, verg. ω 438. †.

οἰκτρός, -όν (οἶκτος), comp. †**-ότερος** λ 381, sup. †**-ότατος** λ 421 en **οἴκτιστος,** beklagens-, medelijdens-, deerniswaardig, jammerlijk, van mensen alleen Λ 242; van toestanden, ὄλεϑρος ψ 79, ϑάνατος λ 412; τοῦτο οἴκτιστον πέλεται βροτοῖσι X 76; λιμῷ δ' οἴκτιστον (nl. ἐστί) ϑανέειν μ 342; neutr. plur. ****οἰκτρά** en †**οἴκτιστα** als adv., οἴκτρ' ὀλοφυρομένη δ 719 enz., οἴκτιστα ϑάνοιεν χ 472 (Il. alleen op de aangehaalde plaatsen).

†**οἰκ-ωφελίη** (οἶκος en ὀφέλλω), vermeerdering van het vermogen ξ 223 (verg. 233).

'Οιλεΐδης, z. 'Οιλιάδης.

***'Οῑλεύς,** -ῆος **1)** (volg. Be. III 143 sqq. dezelfde als Īlos of Īleus, de eponumos van Īlios, z. ook Vürtheim p. 128 sqq., bestreden door She. 196 sqq.), Lokriër, echtgenoot van Eriōpis, vader van Aiās N 712, 'Οιλῆος ταχὺς υἱός N 701, 'Ο. τ. Αἴας B 527 (verg. Verg. A. I 41 *Aiacis Oili*); bij Rhènè vader van Medōn B 527, 727, N 694. — **2)** †Trojaan, wagenmenner van Biènōr, door Agamemnōn gedood Λ 93.

***'Οῑλιάδης** (metri causa i.p.v. 'Οϊληιά-

δης), zoon van Oïleus, Aiās Μ 365 enz. (Nck ’Οιλεΐδης).

*__οἶμα__ (verw. met lat. *ira*, verg. ook οἶστρος), het aanstormen, vaart, van een leeuw en een adelaar Π 752 Φ 252 en (volg. Aristarch.) Θ 439. †.

οἰμάω (οἶμα), alleen aor. οἴμησε(ᾤμησε), aanstormen, vooruitschieten, tot de aanval Χ 308, 311, ω 538; van een havik, μετὰ πέλειαν, op een duif neerschieten Χ 140. †.

**__οἴμη,__ lied θ 481, χ 347, κλέα ἀνδρῶν οἴμης, uit het lied θ 74 (v. L. οἴμην). †.

†**οἶμος** (Ehrl. denkt aan ϝοῖμος en samenhang met ἵεμαι), baan, κυάνοιο Λ 24.

οἰμωγή (οἰμώζω), weeklacht, gejammer, altijd van mannen υ 353 (Od. alleen hier), verbonden met κωκυτός Χ 409, εὐχωλή Θ 64, στοναχή Ω 696.

οἰμώζω (οἴμοι), alleen aor. ᾤμωξε enz., eig. οἴμοι roepen, vand. weeklagen, jammeren, huilen, altijd van mannen Μ 162, ν 198, σμερδαλέον Σ 35, ἐλεεινά Χ 408, μέγα Χ 34, ook σμερδαλέον μέγ’ ι 395; vaak aor. part., b.v. ἔριπ’ οἰμώξας Ε 68, verg. ι 506 enz.

*__Οἰνεΐδης,__ -ᾱο (ϝοιν), zoon van Oineus, d.i. Tūdeus Ε 813, Κ 497. †.

*__Οἰνεύς,__ -ῆος (ϝοιν.; οἶνος), zoon van Portheus, koning van Kaludōn in Aitolië, echtgenoot van Althaiè, vader van Tūdeus en Meleagros Β 641, Ξ 117, gastvriend van Bellerofontès Ζ 216, 219; bij een oogstoffer wekt hij de toorn van Artemis, waarop deze een everzwijn in zijn land zendt Ι 533 sqq.

*__οἰνίζομαι__ (ϝοιν.; οἶνος), praes. imper. οἰνίζεσθε, impf. οἰνίζοντο(ἐϝοιν.), wijn halen of kopen, χαλκῷ, voor Η 472; οἶνον Θ 506, 546. †.

**__οἰνοβαρείων__ (ϝοιν.), dronken zijn (van de wijn) ι 374, κ 555, φ 304 (verg. γ 139). †. Van

†**οἰνο-βαρής** (ϝοιν.; βάρος), dronken (van de wijn) Α 225.

*__Οἰνό-μαος__ (ϝοιν.; οἶνος en μαίομαι) **1)** Aitoliër Ε 706. — **2)** Trojaan, door Idomeneus gedood Μ 140, Ν 506. †.

οἰνό-πεδος (ϝοιν.; πέδον), wijn dragend of voortbrengend, ἀλωή α 193, λ 193; neutr. **οἰνόπεδον** als subst., wijngaard Ι 579 (tegenst. πεδίον). †.

Οἰνοπίδης (ϝοιν.), zoon van Oinops = Helenos Ε 707 (v. L. vermoedt ϝηνοπίδην).

†**οἰνο-πληθής,** 2. (ϝοιν.; πλῆθος), vol wijn, rijk aan wijn, Συρίη ο 406.

οἰνο-ποτάζω (ϝοιν.; ποτόν), frequent., alleen praes., rijkelijk of dikwijls wijn drinken Υ 84, ξ 309, υ 262. †.

†**οἰνο-ποτήρ,** -ῆρος (ϝοιν.; ποτόν), wijn drinkend, ἄνδρες θ 456.

οἶνος (ϝοιν.; lat. *vinum* bij *viere*, vlechten, verg. *vitis*), wijn, alleen gemengd gedronken (verg. μίσγω, κεραίω) Γ 269, α 110. Epitheta: μελιηδής, μελίφρων, ἡδύς, ἡδύποτος, εὐήνωρ, ἐριστάφυλος, μέλας, αἶθοψ, ἐρυθρός, ἐύφρων, λαρός, μενοεικής, ἄκρητος, ἀκηράσιος, παλαιός, ἡλεός, ἔξαιτος, γερούσιος; Πράμνειος, Θρήκηθεν Ι 72, ἐκ Λήμνοιο Η 467, uit Ismaros ι 197; verder worden Epidauros, Frugië en Pèdasos ἀμπελόεις genoemd, Arnè en Histiaia πολυστάφυλος, Suriè οἰνοπληθής.

οἰνο-χοέω (ϝοιν.; χοή), part. -οεῦντες, impf. οἰνοχόει en ἐῳνοχόει[(ἐ(ϝ)οινοχόει], aor. οἰνοχοῆσαι, wijn schenken, inschenken δ 233, υ 255; ook νέκταρ Δ 3; τινί, iem. Α 598; met dezelfde bet. (wschl. metri causa) **(ϝ)οινοχοεύω,** alleen praes. Β 127, α 143; ellipt., οἰνοχοεύει (nl. οἰνοχόος) φ 142.

οἰνο-χόος (ϝοιν.; χέω), (wijn)schenker Β 128 (Il. alleen hier), ι 10.

οἶν-οψ, -οπος (ϝοῖν.; ὀπ, verg. ὄπωπα), wijnkleurig, d.i. donker(bruin), πόντος Β 613, ε 132 (volg. Ramsay, Asian Elements p. 61 «*wine-coloured sea is literally true and very characteristic of the Aegean*», die onder zekere omstandigheden bij zonsondergang, «*assumes the appearance and colour of dark thick Samian wine*»); βόε, alleen Ν 703 en ν 32.

†**Οἶνοψ,** -οπος (ϝοῖν.; verg. het vor.), bewoner van Ithakè, vader van Leiōdès φ 144.

**__οἰνόομαι__ (ϝοιν.; οἶνος), alleen aor. οἰνωθέντες, dronken worden π 292, τ 11. †.

οἶξασα, z. ὀίγνυμι; **οἶο(ϝοῖο),** z. 2. ὅς.

*__οἰόθεν,__ z. οἶος; *__ὀίομαι,__ z. ὀίω.

οἰο-πόλος, -ον (verg. ἀκρο-πόλος), zich alleen bevindend, eenzaam, χῶρος Ρ 54, σταθμός Τ 377, ὄρεα λ 574 (Od. alleen hier).

οἶος, 3. (verw. met lat. *unus*) **1)** één, één enkele Η 42, ξ 244; gewoonl. alleen Β 247, α 79, ω 226; καπνὸς οἶος, alleen rook κ 99; met weglating van een pron. pers., b.v. οἴῳ (nl. αὐτῷ) φαινομένη Α 198; versterkt καὶ οἶος Ε 304; εἷς οἶος, μί’ οἴη, één alleen, maar één Δ 397, β 412, δύ’ οἴω Ω 473, ξ 94, δύο οἴους γ 424; met nadere bepalingen, b.v. gen. partit. Α 118 enz.; αὐτὸς κτήσατο οἶος (Nck μοῦνος, ter vermijding van de hiaat) νόσφιν δεσποίνης ξ 450, οἶος ἄνευθ’ ἄλλων Χ 39, πρόσθ’ ἄλλων Δ 304, οἴη ἐν ἀθανάτοισιν Α 398, οἶος μετὰ τοῖσιν γ 362, ἀπὸ σεῖο Ι 438, verg. ι 192, φ 364; hierbij adv. *__οἰό-θεν,__ alleen οἰ. οἶος, geheel alleen Η 39, 226 (verg. αἰνόθεν

αἰνός). — **2)** énig in zijn soort, voortreffelijkst Ω 499. Verg. μοῦνος.

οἶος, οἵη, οἷον (1. ὅς), (zodanig) als, hoedanig, wat voor een, *qualis* **1)** relat. (ook versterkt met het onbepaalde τέ) *a*) op de hoofdzin volgend α) met voorafg. τοῖος, zodanig — als, b.v. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας . . . οἷον Πειρίθοόν τε Δρύαντά τε Α 263 (attractie in de verkorte zin, i.p.v. οἷος Πειρίθοος ἦν); met τοιόσδε, b.v. α 371, τοιοῦτος δ 270, ὅ Σ 591. — β) zonder voorafg. correlat., b.v. μένος ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε . . . Τυδεύς Ε 126, δύο ἄνδρε οἷοι νῦν βροτοί εἰσι Ε 304; met volg. ὅτε, b.v. οὐκέτι σοι μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκή, οἵη (nl. ἦν), ὅτε . . . ἐμάρναο χ 227; οἷόν τι ποτόν ι 348 (verg. τὶς **3**); plur. met betrekking op sing., b.v. κειμήλιον . . . οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν α 313; met attractie van het nomen in de relat. zin, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνή, een vrouw zoals er tans geen leeft φ 107; met een nader bepalende inf., b.v. πατρὸς μένος ἠύ, οἷος κεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε β 272, verg. οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο μήτηρ, οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμεναι καὶ ὀιστῶν, eig. zodanig als om te zijn, d.i. zó dat gij zijt φ 173; vand. **οἷός τε** (zonder voorafg. τοιοῦτος) met volg. inf., geschikt, in staat, alleen τ 160 en φ 117. — γ) zonder voorafg. nomen, b.v. ἔτλην δ' οἷ' οὔ πώ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος Ω 505; σεύατ' οἷός τε ἔρχεται ῎Αρης Η 208; κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν ο 281; neutr. **οἷον** en **οἷα (οἷά τε)** als adv., zoals, b.v. μιν ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψε οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι Ξ 295, χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν θ 365, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε οἷά τε λῃστῆρες γ 73, οἷά τε πολλά ι 128. — *b*) de hoofdzin voorafgaand, b.v. οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν Ζ 146, αἳ γάρ . . . οἷος Νήρικον εἷλον . . . τοῖος ἐών . . . ω 377; ook met volg. ὅ Δ 75 of ὡς, b.v. Λ 62. — **2)** in uitroepen, vooral van bevreemding en ontevredenheid, wat voor een, welk, wat, ὢ πόποι, ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες Η 455, οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανόν ε 303, οἷον δὴ θαυμάζομεν ῞Εκτορα αἰχμητὴν ἔμεναι Ε 601, ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ λ 519, ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην ῾Ηρακληείην ἔμμεναι Ε 638 (a. l. ἀλλοῖόν τινα), ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε δ 242, verg. υ 377; neutr. **οἷον** als adv., hoe α 410, Ν 633. — **3)** vand. causaal, in engere zowel als lossere samenhang met het voorafgaande *a*) achter de hoofdzin, b.v. αἵματός ἐσσ' ἀγαθοῖο . . . οἷ' ἀγορεύεις, dat ge, aangezien ge zulke woorden spreekt δ 611, verg. ὣς φάτο, τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν οἷον ἄκουσεν Ζ 166, ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον ξ 392; neutr. sing. **οἷον** als adv., b.v. οὔ νύ τί σοί γε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὕδεις (naar zo iets te oordelen) dat, aangezien Ω 683, νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες ἧσθ' ἄνεῳ β 239, οἷον δή Φ 57, verg. ε 183, σ 221. — *b*) vóór de hoofdzin, b.v. οἷος κείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει Σ 262. — **4)** ter inleiding van objectszinnen na verba die een waarneming door middel van de zintuigen aanduiden, b.v. οὐχ ὁράᾳς οἷος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε Φ 108, ἦ οὐκ ἀίεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος ᾽Ορέστης α 298, εἴσεαι οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν Η 227, οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι Ν 275. — **5)** in een afhank. vraag, εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο τ 219. (Σ 105, Ν 275, η 312, υ 89 geldt de eerste lettergreep van οἷος voor kort).

οἰός, ὄιος, z. ὄϊς.

†**οἰο-χίτων,** -ωνος, alleen met een chitōn (lijfkleed) aan ξ 489.

***οἰόω** (οἶος), alleen pass. aor. οἰώθη (φώθη), alleen laten Ζ 1, Λ 401. †.

ὄϊς, ὁ, ἡ (skt *ávi-*, lat. *ovis*, ned. *ooi*), behalve ὄιος enz. bovendien gen. οἰός φ 408, plur. gen. οἰῶν Λ 678, ι 448 enz. (Platt. ὀΐων metri causa), dat. οἴεσιν ο 386, ὄεσσι Ζ 25, Λ 106, ι 418 (Fick ὄισσι), acc. ὄϊς, schaap, ram, ooi Δ 433, δ 764; ook ἀρνειός κ 527, ἄρσην ι 425 en θῆλυς Κ 216; Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ λ 32; Ε 140 slaat τὰ δ' ἐρῆμα op ὀίεσσι (137), alsof μῆλα voorafgaat (Nab. τὰ δὲ μῆλα). Epitheta: ἄργυφος, ἀργεννός, εἰροπόκος, δασύμαλλος, λάσιος. (ὄιες ι 425 metri causa, volg. So., Unterss. z. griech. Laut- und Verslehre p. 94 sqq., οἴιες).

ὀισάμενος, ὀίσατο, z. ὀίω; **οἶσε, οἰσέμεν(αι),** z. φέρω; **ὀισθείς,** z. ὀίω.

ὀιστεύω (ὀιστός), praes. -οντα, aor. ὀίστευσον, ὀιστεύσας, (met de pijl) schieten, abs. χ 119, τόξῳ μ 84; τινός, op iem. Δ 100; aor. part. verbonden met βάλλειν Δ 196 enz.

ὀιστός, pijl Δ 139, φ 98 enz.; van riet of hout gemaakt (verg. γλυφίς), met metalen, soms driehakige punt, en veren in de schacht. Epitheta: ὀξυβελής, πικρός, τανυγλώχινες, τριγλώχις, χαλκήρης, πτερόεντες, ταχέες, ὠκύς, στονόεντες.

†**οἶστρος** (verw. met skt. *íṣyati*, snelt vooruit, ook met οἶμα), brems χ 300.

†**οἰσύινος,** 3. (van οἰσύα, verw. met ἰτύς), wilgen-, ῥῖπες ε 256.

οἶτος (miss. verw. met αἶσα), lot, noodlot, gewoonl. ongunstig, meestal κακὸς οἶτος Θ 34, α 350, κακὸν οἶτον ἐπέσπον γ 134, ὄλλυσθαι Γ 417, φθίσεσθαι ν 384; zonder κακός, b.v. Ι 563, θ 489.

†**Οἴτυλος** (οἰσύα), stad in Lakedaimōn (op de kust) B 585.

***Οἰχαλίη,** stad (in W. Thessalië aan de Pèneios), residentie van Eurutos B 730; hierbij adv. **Οἰχαλίη-θεν,** uit Oich. B 596 (volg. sommigen wordt hier een stad in Messènè bedoeld, verg. Leaf, Hom. and Hist. p. 362 sqq.); subst. **Οἰχαλιεύς,** -ῆος, bewoner van Oich. B 596, 730, θ 224. †.

οἰχνέω (οἴχομαι), alleen praes. 3. plur. οἰχνεῦσι en iter. impf. οἴχνεσκον, gaan, komen E 790, O 640, γ 322. †.

οἴχομαι alleen praes. en impf. ᾤχεο enz., weg(gegaan) zijn O 223, α 242; δολιχὴν ὁδόν (acc. van de inhoud) δ 393; πατρὸς δὴν οἰχομένοιο α 281; minder vaak weggaan, gaan E 495, δ 642; in 't bijz. *a*) van levende wezens, ἐς O 223, ἐπί Ξ 361, κατά Ψ 652, μετά Λ 357, πρός T 356; ἅμα τινί ρ 104; ἄλλυδις ἄλλος ξ 25, πάντῃ E 495; νηῒ Πύλονδε π 24, ἐν νήεσσιν Ἴλιον εἴσω τ 183, ἐπὶ νηός τ 260. — *b*) overdr., ὅσσα κατὰ πτόλιν ᾤχετο ω 413; φάος οἴχετ' ὑπὸ ζόφον γ 335; van werptuigen, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα A 53, αἰχμὴ κατὰ γαίης N 505; van de ziel, ψυχὴ κατὰ χθονός Ψ 101, θυμὸς ἀπὸ μελέων N 672; verder πῇ δή τοι μένος οἴχεται (waar is uw moed gebleven) E 472, verg. Ω 201, ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται N 220; met een part. verbonden, kan het vertaald worden door heen, weg, b.v. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, vloog hij weg B 71, ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι προφέρουσα θύελλα Z 346 (verg. υ 64); soms met fut. part., αἱμασιὰς λέξοντες ᾤχοντο, zij waren heengegaan om ω 225, verg. τ 260; ook staat het zelf in part. bij een ander verbum, b.v. τόνδε οἰχομένη πεπιθήσω, ik zal heengaan en hem overreden X 223, verg. Ψ 699.

ὀΐω, alleen in deze vorm en samengetrokken **οἴω** E 252 enz., med. **ὀΐομαι** (wschl. < *ὀϝίσȷομαι, verg. lat. *omen* < **osmen*, **ovismen*) en †**οἴομαι** κ 193, praes. ὀΐομαι, -εαι enz., impf. ὠΐετο, opt. οἴοιτο, aor. ὀΐσ(σ)ατο, -άμενος, pass. aor. ὠΐσθην, -ης, part. ὀισθείς, vermoeden, denken, verwachten, hopen (ook meermalen iron.) **1)** gewoonl. met acc. c. inf. of inf., b.v. τῷ σ' ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐν(ν)εσίῃσι E 894, ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι γ 27, νῦν ἄμμε ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν A 59, ὀΐσατο γάρ θεὸν εἶναι α 323, κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω Z 341; μοι θυμὸς ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι ι 213, οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη δόλον εἶναι δ 453. — **2)** met μή, vrezen, alleen κατὰ θυμὸν μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο τ 390. — **3)** met inf., denken, van plan zijn A 170, verg. θ 203. — **4)** abs. *a*) vermoeden, denken enz. ρ 586, ω401; meestal parenthetisch ὀΐω (ὀΐομαι alleen ξ 363, χ 140) N 153, π 309. — *b*) argwaan koesteren A 561, ξ 298. — **5)** met obj., aan iem. denken, τινά β 351, υ 224; verdenken χ 165; τι, iets komt iem. in de gedachte ρ 580; (kunnen) gissen, τάδε καὐτὸς ὀΐεαι ὥς κεν ἐτύχθῃ γ 255; vermoeden, vrezen, δόλον κ 380, κῆρας N 283; ἀλλά τά γ' οὐκ ὀΐω, maar dat geloof ik niet (d.w.z. ik geloof niet dat dat zal gebeuren) ν 427; γόον δ' ὠΐετο θυμός (voelde een aandrang tot) κ 248. — **6)** onpersoonl., alleen μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, dit voorgevoel heb ik in mijn binnenst τ 312 (v. Herw. ἄρα θυμός). (steeds ὀΐομαι, naast ὀΐω enkele malen ὀΐω; de laatste vorm is volg. So. en Be. ten onrechte gereconstrueerd; volg. hen act. alleen juist ὀΐω en οἴω).

οἰώθη, z. οἰόω.

***οἰωνιστής** (οἰωνίζομαι), acc. -ήν, vogelwichelaar B 858, P 218; verbonden met θεοπρόπος N 70. †.

***οἰωνο-πόλος** (οἰωνός en πέλω, verg. αἰπόλος), vogelwichelaar A 69, Z 76. †.

οἰωνός (< *ὀϝȷωνός, verg. lat. *avis;* volg. Brugm. verw. met οἶμα) *a*) vogel γ 321, vooral roofvogel, zoals adelaar, gier, valk enz. Λ 453, γ 321, π 216; κύνες ἠδ' οἰωνοί (als op lijken azend) A 5, γ 259, verg. ω 292. — *b*) voorspellende vogel, van vogels, uit wier gedraging de toekomst voorspeld wordt M 237, α 202, ο 532; het vliegen naar rechts, d.i. naar het oosten, voorspelt geluk, naar links, d.i. naar het westen, ongeluk M 239, Ω 293. — *c*) vand. overdr., vogelteken, voorteken α 202, οἰωνοῖσιν, door (zijn kennis van) de vogeltekens B 859 (verg. Verg. A. IX 328: *augurio*); εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης M 243 (verg. Cic. Cato M. § 11). Epitheta: τανυπτέρυγες, ταχέες, ὠμησταί (-εσταί).

***ὀκνέω** en (metri causa) **ὀκνείω,** alleen praes. -είω en impf. ὤκνεον, aarzelen, bang zijn, met inf. E 255, Y 155. †. Van

***ὄκνος** (verw. met ned. *achten*), het dralen, traagheid E 817, ὄκνῳ εἴκων K 122, N 224. †.

†**ὀκριάομαι** (ὄκρις, verw. met ἄκρος), impf. ὀκριόωντο(-άοντο), eig. scherp worden, vand. zich opwinden σ 33.

***ὀκριόεις,** -εν (ὄκρις, verg. ὀκριάομαι), puntig, scherp, epith. van een nog onbewerkte steen, πέτρος Π 735, χερμάδιον Δ 518, μάρμαρος M 380, ι 499 (Od. alleen hier).

***ὀκρυόεις,** -εσσα (ὀ-*prothet.* + κρυόεις),

huiveringwekkend, κύων Z 344, πόλεμος I 64 (Knight κακομηχάνοο κρυοέσσης en ἐπιδημίοο κρυόεντος i.p.v. κακομηχάνου ὀκρ. en ἐπιδημίου ὀκρ.). †.

***ὀκτά-κνημος,** -ον (κνήμη; Cob. ὀκτώκνημος), met acht spaken E 723.

ὀκτώ (skt *aṣṭā*, lat. *octo*, ned. *acht*), acht B 313, ϑ 60.

****ὀκτω-και-δέκατος,** 3., achttiende, alleen fem. **ὀκτωκαιδεκάτη** als subst. (nl. ἡμέρη) ε 279, η 268, ω 65. †.

ὀκτώκνημος, z. ὀκτάκνημος.

†**ὀλβιο-δαίμων,** -ονος, door een god gezegend Γ 182.

ὄλβιος, -ον (ὄλβος), gezegend, gelukkig, ook rijk, *beatus*, van perss. ρ 354, Ω 543 (Il. alleen hier); δῶρα τά μοι ὄλβια ποιήσειαν, doen gedijen ν 42; neutr. plur. **ὄλβια** als subst., zegen, voorspoed η 148 enz.

ὄλβος, zegen, voorspoed γ 208; verbonden met πλοῦτος Π 596, ξ 206.

ὀλέεσϑαι, z. ὄλλυμι.

***ὀλέϑριος,** -ον, alleen ὀλ. ἦμαρ, dag des verderfs T 294, 409. †. Van

ὄλεϑρος (ὄλλυμι), verderf, onheil τ 557, Π 800; ἐοικώς α 46; ὀλέϑρου πείρατα z. 1. πεῖραρ; ἵνα ψυχῆς ὄλ. ὤκιστος X 325; λυγρὸν ὄλεϑρον, als appos. van de gehele zin Ω 735. Epitheta: αἰπύς, λυγρός, ἀδευκής, οἴκτιστος.

ὀλείζων, z. ὀλίγος.

ὀλέκω (ὄλλυμι), alleen act. en med. praes. en impf. zonder augm., iter. impf. ὀλέκεσκε T 135 **1)** act., vernietigen, doden, τινά E 712, κ 125. — **2)** med., omkomen sterven A 10, Π 17.

ὀλεσίκαρπος, z. ὠλεσίκαρπος.

ὀλέσσαι, ὀλέσσας, z. ὄλλυμι.

†**ὀλετήρ,** -ῆρος (ὄλλυμι), verderver Σ 114.

ὀλιγ-ηπελέω (*ὀλιγ-ηπελής; ὀλίγος en *ἄπελος, kracht, verg. Be., Lexil. p. 246), alleen praes. part. -έων, -έουσα, nog maar weinig kracht hebben, zwak zijn O 24, 245, ε 457, τ 356. †.

†**ὀλίγηπελίη** (*ὀλιγ-ηπελής, verg. ὀλιγηπελέω), zwakte ε 468.

***ὀλιγοδρανέω** (ὀλιγο-δρανής; ὀλίγος en δράνος = ἔργον, verg. δρᾶν), alleen praes. part. -έων, = ὀλιγηπελέω O 246, Π 843, X 337. †.

ὀλίγος, 3. (verw. met λοιγός), comp. †**ὀλίζων** Σ 519 (Nck ὀλείζων), sup. †**ὀλίγιστος** T 223 *a*) weinig A 593, T 223; van ruimte, klein, χῶρος K 161, ἄρουρα Γ 115; van tijd, kort, χρόνος T 157. — *b*) van gestalte, klein B 529, ι 515, λαοί Σ 519; ook κῦμα κ 94 (tegenst. μέγα), σάκος Ξ 376; in 't alg., gering, χρεῖος γ 368, δόσις ξ 208; zacht, ὄψ ξ 492; neutr. sing. **ὀλίγον** als adv., weinig, een weinig Λ 391, M 452; ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα E 800, ὀλίγον μετεκίαϑον Λ 52, παρακλίνας Ψ 424; γόνυ γουνὸς ἀμείβων, z. ἀμείβω **I**; bij een comp., ὀλίγον προγενέστερος Ψ 789, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ ϑ 187; gen. †**ὀλίγου** als adv., bijna ξ 37.

†**'Ολιζών,** -ῶνος, stad (in het thessalische Magnèsia, aan de Z. punt van het schiereiland), τρηχεῖα B 717.

***ὀλισϑάνω** (verw. met eng. *slide*, ned. *slede*), alleen aor. II ὤλισϑε, (uit) glijden Ψ 774; ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισϑεν Y 470. †.

Ϝόλκα, z. ὦλξ.

ὄλλῡμι, praes. part. ὀλλύς enz., fem. plur. ὀλλῦσαι Θ 449 (Pallis ὀλλύντε), fut. ὀλέσω ν 399 (v. L. ὀλέω) en ὀλέσσεις, -ει, aor. ὤλεσα, ὄλεσ(σ)ε enz., perf. ὄλωλας enz., coni. ὀλώλῃ, plusqpf. ὀλώλει K 187, med. praes. ὀλλύμενοι enz., fut. ὀλεῖται, ὀλέεσϑε, ὀλέεσϑαι, aor. II ὀλόμην, ὤλεο enz. **I)** act. **1)** iem. of iets verderven, vernietigen, doen verdwijnen, doden, iems dood of ondergang veroorzaken, b.v. Τρῶας Φ 216, 'Αργείων στρατόν Θ 472, νῆας Θ 498, πόλιν I 188; ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων Δ 451; τίη μ' ἐϑέλεις ὀλέσαι τ 482, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή Π 753; βίοτον ἀπὸ πάμπαν β 49; ook τρίχας ἐκ κεφαλῆς ν 399; ἐξ ἄρα δή τοι ϑεοὶ φρένας ὤλεσαν, verg. ἐξόλλυμι; ὀδμήν, verdrijven δ 446. — **2)** verliezen, λαόν B 115, ἑταίρους ι 63; ἄνδρα τ 265; vooral ϑυμόν A 205, ἦτορ E 250, ψυχήν N 763 (ὑφ' Ἕκτορος P 616, χερσὶν ὕπο N 763), μένος Θ 358; ἀπὸ πᾶσαν ἀγλαΐην τ 81. — **II)** med. met act. perf., te gronde gaan, omkomen, gedood worden, abs. Y 21, κ 123; (ὤλεσε νόστον), ὤλετο δ' αὐτός ψ 68; ὑπ' Αἰγίσϑοιο δόλῳ γ 235; met acc. van de inhoud, κακὸν οἶτον Γ 417, κακὸν μόρον Φ 133; met dat. instrum., βελέεσσι Φ 278, ἀτασϑαλίῃσι α 7; ook ὀλέϑρῳ ἀδευκέι δ 489; met zakelijk subj., ὤλετο Ἴλιος N 772, verg. Δ 164 enz. — **2)** verloren gaan, verdwijnen, μή τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ὄληται ο 91, μεταμώνια νήματα τ 143, βίοτος νήποινος α 377; κλέος B 325; ὤλετο (met betr. op de toekomst, verg. Δ 161) νόστος I 413; νόστιμον ἦμαρ α 168; ἵπποι φ 22.

†**ὄλμος** (Ϝόλμ.; verw. met ἐλύομαι, lat. *volvo*), cylindervormig voorwerp, wals(?) Λ 147.

***ὀλοιός,** 3. (= ὀλοός, z. daar), verderfelijk, ὀλοιὴ Μοῖρα X 5, ὀλοιῇσι φρεσί A 342. †.

†**ὀλολῡγή,** luid gebed bij het aanbieden der offergave, alleen ὀλολυγῇ, luid biddend Z 301. Van

****ὀλολύζω** (lat. *ululare*), imper. ὀλόλυζε,

aor. ὀλόλυξε enz., k r e t e n s l a k e n, alleen van vrouwen, in 't bijz. l u i d b i d d e n bij het aanbieden der offergave γ 450, δ 767; j u i c h e n χ 408, 411. †.

ὀλόμενος, z. οὐλόμενος; **ὀλόμην,** z. ὄλλυμι.

†**ὀλοοί-τροχος** (locat. *ὀλοοι, in een draaiing, verw. met ἐλύομαι, en τρέχω), r o l s t e e n N 137.

ὀλοός, 3. (< ὀλεϝός, verg. ὄλεθρος; metri causa **ὀλοιός**), comp. **ὀλοώτερος,** sup. **ὀλοώτατος** (δ 442 van 2 uitgangen), v e r d e r f e l i j k, zowel van perss., Κήρ N 665, Μοῖρα Φ 83, Χάρυβδις μ 113, θεῶν ὀλοώτατε X 15, verg. οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος Γ 365, als van zaken, b.v. 'Αχιλλῆος ὀλ. κῆρ Ξ 139, verg. Ω 39, ἄνεμοι ι 82, πόλεμος Γ 133, λύσσα I 305, πῦρ N 629, γόος Ψ 10, πόνος Π 568 (Nck ἄλιος), δεσμός χ 200, φόβος Λ 71; ὀλοὰ φρονέων Π 701.

†'**Ολοοσσών,** -όνος, stad (in Thessalië), λευκή B 739.

ὀλοό-φρων, -ονος (ὀλοός, φρήν), op onheil zinnend, k w a a d a a r d i g, epith. van personen, b.v. ''Ατλας α 52, verg. κ 137, λ 322; van dieren B 723, O 630, P 21. †.

ὀλοφυδνός, -όν (verg. ὀλοφύρομαι), k l a g e n d, j a m m e r e n d, ἔπος E 683, Ψ 102, τ 362. †.

ὀλοφύρομαι (verw. met ὀλολύζω), alleen praes. ὀλοφύρομαι, -εαι enz. en aor. ὀλοφύραο, -το **1)** intr. *a*) k l a g e n, w e e k l a g e n, j a m m e r e n, dikwijls abs., vooral part. E 871, β 362, πολλά Ω 328, οἰκτρά δ 719, αἰνά χ 447; ὀλοφύρομαι, smeek ik Ψ 75; met inf., πῶς ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, schroomt ge χ 232 (verg. ὀδύρομαι eind). — *b*) met gen. caus., τινός, o m iem. k l a g e n, m e d e l i j d e n m e t iem. h e b b e n Θ 33, σοι Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός Θ 202, verg. X 169. — **2)** tr., o m iem. k l a g e n, τινά τ 522; gewoonl. m e d e l i j d e n m e t iem. h e b b e n Θ 245, δ 364; abs., θυμῷ λ 418, verg. Π 450.

ὀλοφώιος, -ον (ἐλεφαίρομαι), alleen neutr. plur. acc., b e d r i e g l i j k, l i s t i g, δήνεα κ 289; als subst. δ 410, ὀλοφώια εἰδώς ρ 248, δ 460. †.

†'**Ολυμπιάς,** -άδος, o l u m p i s c h, o p d e O l u m p o s w o n e n d, epith. der Muzen B 491. Fem. bij

'**Ολύμπιος,** -ον, o l u m p i e s, o p d e O l u m p o s w o n e n d, dikwijls epith. van Zeus, die ook alleen 'Ολύμπιος heet B 309, α 60; plur. 'Ολύμπιοι als subst., de goden van de Olumpos A 399; 'Ολύμπια δώματα, de woningen (der goden) op de Olumpos A 18, γ 377.

''**Ολυμπος** en (metri causa) **Οὔλυμπος** (miss. ὀ-*prohet.* + λάμπω), gebergte (op de grens van Makedonië en Thessalië, met verscheiden met sneeuw bedekte toppen, hoogste top 2985 M., tw. E l i m b o), verblijfplaats der goden A 494 sqq., α 102 [volgens Leaf, Hom. and Hist. p. 261 «*the Achaian religion is represented in Hellenism by the official Olympian system; the lower stratum, ever being more clearly disclosed and understood, represents the faith of the subject «Pelasgian» population. The former is the religion of soldiers and courtiers, the latter belongs to the tillers of the soil*»); τῆσ' ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε E 750; in de Od. is de berg al meer tot een ideaal godenverblijf geworden ζ 42 sqq. (verg. Lucr. III 18 sqq.; ook Lang, p. 233: «*in fact, all that is said of Olympos, of heaven, of the home of the gods, is poetical, is mythical, and so is necessarily subject to the variations of conception inseparable from mythology*»). Epitheta: θεῶν ἕδος, ἀγάννιφος, νιφόεις, αἰγλήεις, αἰπύς, μακρός, πολυδειράς, πολύπτυχος; hierbij adv. **Οὔλυμπον-δε,** n a a r d e O l. Υ 142, ζ 42.

*ὄ**λῦραι,** αἱ (verg. ἀλέω, οὖλαι), graansoort, als paardenvoer naast gerst enz. genoemd, s p e l t, *triticum monococcum* E 196, Θ 564. †.

ὁμαδέω, alleen aor. ὁμάδησαν, l e v e n m a k e n (in 't bijz. van door elkaar pratende of schreeuwende mensen), van de vrijers α 365. Van

ὅμαδος (ὁμός), l e v e n, r u m o e r (z. ὁμαδέω) B 96, H 307, κ 556 (Od. alleen hier); g e l o e i v a n de storm N 797.

†**ὁμαλός,** -όν (lat. *similis*, verg. ὁμός), g l a d ι 327.

ὁμ-αρτέω (ὁμός en ἀρ-, verg. ἀραρίσκω; volg. Wackern. wschl. atticisme i.p.v. ion. ἁμαρτέω), praes. part. ὁμαρτέων (met suniz.), aor. ὁμαρτήσανθ', samentreffen, vand. **1)** t e g e l i j k iets d o e n, abs., ὁμαρτήσαντε, t e g e l i j k (= ἁμαρτῇ) M 400, verg. φ 188. — **2)** v e r g e z e l l e n Ω 438; b i j h o u d e n, van een havik ν 87.

ὁμαρτή, -ῇ, z. ἁμαρτῇ.

†**ὁμαρτήδην** (ὁμαρτέω), adv., t e g e l i j k N 584.

ὀμβριμοπάτρη, ὄμβριμος, z. ὀβριμοπάτρη, ὄβριμος.

ὄμβρος (lat. *imber*, verg. ook ἀφρός), r e g e n Ψ 328, α 161; in 't bijz. zware, van onweer vergezelde, regenbui, s t o r t r e g e n, Διὸς ὄμβρος E 91; ook bevruchtende regen ι 111, ν 245; sneeuwbui M 286.

ὁμ-ηγερής (ὁμός en ἀγείρω, verg. πολυηγερής), plur. dat. -έεσσι, v e r g a d e r d, b i j e l k a a r H 415, O 84, gewoonl. ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο A 57, β 9.

†**ὁμηγυρίζομαι,** aor. ὁμηγυρίσασθαι,

verzamelen, 'Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν π 376. Van

†**ὀμήγυρις** (ὅμος, ἄγυρις), acc. -ιν, vergadering Υ 142.

ὁμηλικίη, gelijke leeftijd, vand. concr., mensen van gelijke (vooral jeugdige) leeftijd, van twee perss. Ν 485, van één, ὁμηλικίην ἐλεήσας Υ 465, ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίη δ' ἐμοὶ αὐτῷ γ 49; kameraden, vriendinnen Γ 175, γ 364. Van

ὁμ-ῆλιξ, -ικος (ὁμός, ἧλιξ), van gelijke leeftijd ο 197, ω 107; ook als subst. π 419, πάντες ὁμήλικες Ι 54; met gen., σοῖο ἄνακτος ὁμήλικα τ 358. †.

†**ὁμ-ηρέω** (ὅμηρος, ὁμός en ἀρ-, verg. ἀραρίσκω), aor. ὡμήρησε, samentreffen, ontmoeten, τινί π 468.

***ὁμῑλαδόν** (ὅμιλος), adv., opeengedrongen, in dichte drom, μάχεσθαι, ἕπεσθαι Μ 3, Ο 277, Ρ 730. †.

ὁμῑλέω, praes. ὁμιλεῖς, -εῖ, -έομεν enz., impf. ὁμίλει, -εον, ὡμίλευν Σ 539, aor. ὁμίλησα enz., verkeren onder, met dat. Α 261, β 288; abs., ἐνθάδε φ 156 (verg. δ 684); πὰρ παύροισιν (a. l. δὴ π. of παυροτέροισι) σ 383; (om te steunen) μετὰ Τρώεσσι Ε 834; ook handgemeen zijn, strijden, μετά, ἐνί Ε 86, Σ 194; περὶ νεκρόν Π 641, verg. ω 19; met dat. Λ 523; abs. Τ 158. Van

ὅμῑλος (ὅ-μιλος, verw. met lat. *miles*, *mille*, skt *milati*, komt bijeen), dichte schare, menigte, ἀν' ὅμιλον Η 183, τῶν ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον ρ 67, πολλὸς χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος Σ 603; ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν Κ 338; ὁμίλῳ, in dichte menigte Φ 606, verg. Ν 50; van zaken, alleen θ 196; vaak van strijdenden, dichte drom, gedrang, strijdgewoel Ε 353, χ 263, Τρώων Κ 433; καθ' ὅμιλον Ρ 365, δι' ὁμίλου Ζ 226; ἐν ὁμίλῳ θ 216; ook van een menigte bij de jacht op een wild dier Ο 588, δ 791.

***ὁμίχλη** (verw. met μοιχός en ned. *mist*), nevel Α 359; overdr., κονίης, stofwolk Ν 336.

ὄμμα, -ατος (ὀπ-, ὄπωπα, verg. ὄσσε, ὀφθαλμός, lat. *oculus*, ned. *oog*), oog, alleen plur. Θ 349, α 208.

ὄμνῡμι, ὀμνύω, imper. ὄμνυθι, ὀμνυέτω, impf. ὤμνυε, fut. ὀμοῦμαι, -εῖται (volg. Wackern. atticisme i.p.v. ὀμοῦται), aor. ὤμοσα, ὄμοσ(σ)εν enz. *a*) zweren, dikwijls met ὅρκον Α 233, δ 253, ook ἐπίορκον Γ 271, Τ 260. — *b*) iem. iets zweren, onder ede beloven, ergens een eed op doen, τινί Α 76, μοι ὅρκον Τ 108, verg. ε 178 enz., πρὸς ἔμ' ξ 331, verg. τ 288; de zaak, waarop men een eed doet, staat in acc., ταῦτα Τ 187, ook door inf. (negatie μή) fut. met en zonder ἦ μέν Α 76, ε 178, aor. Ι 133 enz. (β 373 en δ 254 met betrekking tot iets toekomstigs), perf. ξ 331, praes. ξ 331 (verg. ε 178 enz., waar v. Herw. βουλευέμεν i.p.v. -σέμεν leest); door μή en aor. coni. (van iets toekomstigs) μ 298, σ 55; de pers. of zaak, waarbij men zweert, staat in acc., 'Εννοσίγαιον Ψ 585, Στυγὸς ὕδωρ Ξ 271, λέχος Ο 40 (verg. ἀπ-, ἐπόμνυμι).

***ὁμο-γάστριος** (ὁμός, γαστήρ), uit dezelfde moederschoot, met en zonder κασίγνητος Ω 47, Φ 95 (Zènod. ἰογάστριος). †.

†**ὁμό-θεν** (ὅμος), adv., uit of van dezelfde plaats, θάμνοι ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες ε 477.

ὁμοίιος (ὁμός; volg. So., verg. ὄις, metri causa voor ὁμόϊος), voor allen gelijk, geen onderscheid makend, γῆρας Δ 315, θάνατος γ 236, πολέμοιο (gen. ὁμοιίου, Knight ὁμοιίοο) Ι 440, σ 264, νεῖκος Δ 444.

ὁμοῖος, 3. (ὁμός) **1)** gelijk, eender, gelijkend, χρώς π 182, μοῖρα Σ 120; met lidwoord Π 53, ρ 218; ook opgewassen, ἀνήρ Ψ 632; de pers. of het voorwerp, waarmede iets wordt vergeleken, staat in dat., b.v. Ι 305, κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (verkorte vergelijking = Χαρίτων κόμησιν ὁμοῖαι) Ρ 51, verg. β 121 (Bowra wijst op Schol. Ρ 51: Μακεδόνες καὶ Κύπριοι χάριτας λέγουσι τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, ἅς φαμεν στεφανίτιδας); de zaak, ten opzichte waarvan gelijkenis bestaat, komt α) in acc. part., b.v. πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖα Ε 778, ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη ζ 16. — β) in inf., b.v. ἵπποι θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι Κ 437. — **2)** dezelfde, γαῖα Σ 329, verg. 120.

ὁμοιόω (ὁμοῖος), alleen pass. aor inf. ὁμοιωθήμεναι, zich gelijkstellen, abs. Α 187 en μῆτιν (acc. part.) γ 120. †.

ὁμοκλάω (ὁμοκλή), impf. ὁμόκλα, ὁμοκλέομεν, -ον (v. L. ὁμοκλάομεν, ὁμόκλαον), aor. ὁμόκλησαν enz., iter. ὁμοκλήσασκε, luid schreeuwen, toeschreeuwen, aansporen, dreigen, υἱάσιν οἷσιν Ω 248, ἀλλήλοισιν Ο 658; μύθῳ Β 199, ἐπέεσσι τ 155; met inf. ω 173, acc. c. inf. Π 714; δεινά Ε 439, μέγα Σ 156.

ὁμο-κλή (ὁμός en κέ-κλη-ται), luid geschreeuw, bedreiging, aansporing Ζ 137, Π 147, ρ 189.

***ὁμοκλητήρ,** -ῆρος (ὁμοκλάω), de luid schreeuwende of aansporende Μ 273, Ψ 452. †.

†**ὁμόομαι** (ὁμός), pass., alleen aor. inf. ὁμωθῆναι, zich verenigen, φιλότητι Ξ 209.

ὀμόργνῡμι (verw. met ἀμέργω, skt

mṛjáti, weegt af), impf. ὀμόργνυ, med. impf. ὠμόργνυντο, aor. part. ὀμορξάμενος, a f v e g e n, a f w i s s e n, ἀπ' ἴχωρ χειρός Ε 416; gewoonl. med., z i c h (iets) a f w i s s e n, δάκρυα Θ 88, δάκρυα παρειάων, van Σ 124 (verg. ἀπ-ομόργνυμι).

ὁμός, 3. (verw. met ned. *som*-mig, verg. εἷς), g e l i j k, e e n d e r, d e z e l f d e, b.v. γένος Ν 354, αἶσα Ο 209, θρόος Δ 437, ὀιζύς ρ 563; d e z e l f d e, τοι ὁ. λέχος (als jij) Θ 291; g e m e e n s c h a p p e l i j k, a l g e m e e n, alleen Ν 333 (verg. ὁμοίιος; a. l. ὁμόσ').

ὄμοσσαν, -εν, z. ὄμνυμι.

***ὁμό-σε** (ὁμός), adv., n a a r d e z e l f d e p l a a t s Μ 24, ὁμόσ' ἦλθε μάχη Ν 337. †.

ὀμόσσατε enz., z. ὄμνυμι.

†ὁμο-στιχάω, v o o r t g a a n m e t Ο 635 (een reeds door de ouden veroordeeld woord; Bekk. ὁμοῦ στιχάει i.p.v. ὁμοστιχάει, verg. Σ 577).

†ὁμό-τῑμος (τιμή), e v e n g e ë e r d, g e l i j k i n w a a r d i g h e i d Ο 186.

ὁμοῦ (ὁμός), adv. **1)** b i j e e n, b i j e l k a a r Ψ 84; θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα λ 573; dikwijls, evenals ὁμῶς, tot nauwere verbinding van twee substt., t e g e l i j k (zowel — als), b.v. ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας Υ 499, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες ι 75, verg. Α 61, μ 315 enz.; ὁ. ἔχον ἵππους, beide tegelijk trachtten zij . . . Λ 127. — **2)** t e z a m e n m e t, t e g e l i j k m e t, met vooraf g. en volg. dat., ὅσσαι μοὶ ὁμοῦ τράφον δ 723, τῇ ὁ. ἐτρεφόμην ο 365; t e m i d d e n v a n, ὁ. νεκύεσσι Ο 118; νεφέεσσι Ε 867.

****ὁμοφρονέω** (ὁμό-φρων), part. -φρονέοντε, opt. -φρονέοις, e e n s g e z i n d z i j n, νοήμασιν ζ 183; met iem. g e l i j k d e n k e n, g e v o e l e n ι 456 (Cauer ὁμοῦ φρονέοις, evenals ik, verstand bezat, i.p.v. ὁμοφρονέοις). †.

****ὁμοφροσύνη,** e e n d r a c h t, g o e d e v e r s t a n d h o u d i n g ζ 181, plur. ο 198. †. Van

ὁμό-φρων, -ονος (φρήν), g e l i j k g e z i n d, e e n d r a c h t i g, θυμός Χ 263.

ὁμόω, z. ὁμόομαι.

ὀμφαλόεις, -εσσα, -εν, genaveld, d.i. v a n e e n v e r h o g i n g o f k n o p v o o r z i e n, ἀσπίς (verg. het volg.) Δ 448, τ 32 (Od. alleen hier); ζυγόν, met een verhoging of knop in 't midden, waarin de κρίκος bevestigd is Ω 269. Verg.

ὀμφαλός (verg. lat. *umbilicus*, ned. *navel*) **1)** n a v e l Δ 525. — **2)** vand. *a*) n a v e l, v e r h o g i n g op het midden van een schild, s c h i l d k n o p (verg. Η 267), oorsprkl. een metalen beslag ter versterking van het weerstandsvermogen Ν 192 [later miss. ook meer dergelijke verhogingen ter versiering Λ 34 (verg. Helb.² p. 319 sq.; volg. Reich². p. 41—43 zijn 32—40 later ingevoegd; ook G. Lippold, Münch. archäol. Studien 1909 p. 472 sq., beschouwt dit als een geïnterpol. stuk; volg. hem heeft het hom. schild geen navel, maar is de ὀ. het middelpunt of «*die Wölbung des Schildes*»)]. †. — *b*) v e r h o g i n g of k n o p aan het juk (verg. ὀμφαλόεις) Ω 273. — *c*) in 't alg. m i d d e l p u n t, m i d d e n, θαλάσσης, waar zich het eiland van Kalupsō bevindt α 50 (Od. alleen hier).

†ὄμφαξ, -ακος, ἡ, l a a t r i j p e n d e d r u i f η 125.

ὀμφή (verw. met ned. *zang*), s t e m van een godheid (verg. παν-ομφαῖος), θείη Β 41, θεῶν Υ 129, θεοῦ γ 215, π 96. †.

†ὁμ-ώνυμος (ὄνυμα, ὄνομα), g e l i j k n a m i g, d e z e l f d e n a a m h e b b e n d Ρ 720.

ὁμῶς (ὁμός), adv., o p d e z e l f d e w i j z e, g e l i j k e l i j k, z o n d e r o n d e r s c h e i d, ὁμ. καὶ κεῖθεν Φ 62, πάντες ὁμῶς Ο 98, δ 775, ἄμφω ὁμ. φιλέουσα Α 196; ὁμῶς ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος ω 415; g e l i j k e l i j k, ὁ, — τε, (net zo goed — als), b.v. ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ Ω 73, κ 80, verg. ο 34, Ι 320; met dat., b.v. ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν, gelijk de zonen van Pr. Ε 535.

ὅμως (ὁμός), voegw., t o c h Μ 393, λ 565 (v. L., die met Lehrs e.a. het woord voor onhomerisch houdt, vermoedt op de eerste plaats ἔμπης, op de tweede met Bekk. e.a. ὁμῶς). †.

ὄναρ, τό (verg. ὕπαρ), alleen nom. en acc., droom, droom g e z i c h t, κακόν Κ 496 („*als böser Traum trat er ihm zu Häupten*" J. Hundt p. 97), ἐκ Διός Α 63; ὄναρ . . . ὕπαρ τ 547, υ 90. †.

ὄνδε, z. 2. ὅς.

ὄνειαρ, -ατος, τό (ὀνίνημι; W. Schulze ὄνηαρ) **1)** l a f e n i s, v e r k w i k k i n g δ 444, ο 78; van Hektōr, v r e u g d e (anderen b e s c h e r m i n g), πᾶσιν ὄνειαρ Χ 433, verg. 486. — **2)** plur., verkwikkende s p i j z e n Ι 91, α 149; k o s t b a a r h e d e n Ω 367.

ὀνείδειος -ον (anderen ὀνειδέϊος; ὄνειδος), s c h i m p e n d, v e r w i j t e n d, b e r i s p e n d, ἔπεα Α 519, σ 326 (Od. alleen hier), μῦθος Φ 393; neutr. plur. als subst. Χ 497.

ὀνειδίζω, praes. part., aor. ὀνείδισας, -σον, b e s c h i m p e n, v e r w i j t e n, b e r i s p e n, τινί τι Ι 34, verg. σ 380, τινὶ ὅτι Β 255; ἔπεσιν, νείκει Α 211, Η 95. †. Van

ὄνειδος, τό (verw. met ned. *nijd*), s c h i m p w o o r d, v e r w i j t, b e r i s-

ping, ὀνείδεα μυθήσασθαι A 291, λέγε B 222, σφιν ὀνείδεά κε προφέροις B 251, βάζεις ρ 461; ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν χ 463; χαλεπά Γ 438; ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο ζ 285. — *b*) aanleiding tot verwijt, schande, σοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι Π 498, verg. P 556 (z. κατηφείη).

ὀνείρατα, z. ὄνειρος.

†**ὀνείρειος,** 3. (ὄνειρος), van de dromen, ὀνείρειαι πύλαι δ 809 (anders τ 562 sqq., verg. ὄνειρος).

ὄνειρον, z. ὄνειρος.

***ὀνειρο-πόλος** (πέλομαι), zich met dromen bezig houdend, alleen subst., droomziener (verg. Schol. ὁ ὀνειρόπολος αὐτὸς ὁρᾷ ὑπὲρ ἑτέρου ὀνείρους) A 63; droomuitlegger E 149. †.

ὄνειρος (ὄναρ), ook †**ὄνειρον** δ 841 (verg. ἐναργής), plur. ὄνειροι en †**ὀνείρατα** υ 87 **1)** droombeeld, door een god gezonden A 63, ζ 49, ἀμενηνοί τ 562, verg. δ 838; δῆμος ὀνείρων ω 12 (in de buurt van de asfodillenweide); Agamemnōn krijgt als hoogste koning onfeilbare wenken in de droom, verg. B 80 sqq.; de twee poorten der dromen τ 562 sqq. (navolging o.a. bij Verg. A. VI 893 sqq., Auson. II 8, 215 sqq., z. ook v. L.[2]); ook als beeld van het ijle, τρίς μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ ἔπτατο λ 207, ψυχὴ δ' ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται λ 222. — **2)** gepersonifiëerd, θεῖος B 56, οὖλος B 6; verg. ook δῆμος ὀνείρων. — **3)** droom(toestand) Ψ 199, τ 541, 581 (= φ 79).

ὄνηαρ, z. ὄνειαρ.

ὀνήμενος, ὄνησα, z. ὀνίνημι.

†**ὄνησις,** -ιος (ὀνίνημι), nut, in 't alg. geluk φ 402.

†**Ὀνητορίδης,** acc. -ην, zoon van Onètōr, Frontis γ 282.

†**Ὀνήτωρ,** -ορος (ὀνίνημι), Trojaan, priester van Zeus Īdaios, vader van Lāogonos Π 604.

***ὄνθος,** mest, vuil Ψ 775, 777, 781. †.

ὀνίνημι, praes. alleen ind. 3. sing. ὀνίνησι Ω 45 (een reeds door de ouden voor onecht gehouden vers), fut. ὀνήσει, inf. -ειν, aor. ὄνησα, ὤνησας enz., med. fut. ὀνήσεαι enz., aor. II imper. ὄνησο, part. ὀνήμενος (Z 260 v. L. ὀνήεαι, coni. aor. II, i.p.v. ὀνήσεαι, ind. fut.) **1)** act., baten, helpen, verheugen, abs. Θ 36; met acc. van de pers. of de zaak E 205, H 172, τινὰ μέγα Ω 45; τινά τινι, iem. door iets A 503, verg. 395; met acc. van de pers. en van het neutr. van een pron., σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, dat voordeel altans zal uw ouderdom u bezorgen ψ 24. — **2)** med., voordeel hebben, zich verheugen, genieten Z 260, ξ 415; ὃν θυμόν H 173; met gen. van de zaak P 25, ἧς ἀρετῆς Λ 763 (iron.), verg. Π 31 (αἰναρέτης); δαιτός, tevreden, blij zijn met τ 68; σεο, voordeel van u hebben Π 31; aor. part. als adi., ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, de gezegende β 33 (volg. W. Schulze p. 196 «ὀ. *is est qui comiter voce in hac re frequentata* ὄναιο *compellatur*, *einer dem man Glück und Erfolg wünscht*», cf. οὐλόμενος).

ὄνομα (skt *nāman-*, lat. *nōmen*, ned. *naam*), (metri causa) **οὔνομα 1)** naam van een pers. P 260, ι 16; Οὖτις ἔμοι γ' ὄνομα, ik heet, mijn naam is ι 366; ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται δ 710 (z. ook ἐπώνυμος, ὀνομάκλυτος). — **2)** faam, roem ν 248, ω 93.

ὀνομάζω (ὄνομα), praes., impf. ὀνόμαζες enz., aor. ὠνόμασας, adi. verb. ὀνομαστός (z. daar) *a*) (bij zijn naam) noemen, roepen, πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον K 68, ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους δ 278; iems naam zeggen, τρίτον ἄνδρα δ 551; iems naam uitspreken ξ 145. — *b*) opnoemen, δῶρα I 515. — *c*) abs., in de uitdr. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ (adv.) τ' ὀνόμαζεν, hij gaf uiting aan wat in hem omging en bracht het als volgt onder woorden (Mw.) H 108, β 302, (verg. ἐξονομαίνω ζ 66 en ὀνομαίνω ω 341 voor het duidelijk kenbaar maken van een gedachte).

ὄνομαι (verw. met lat. *nŏta*), praes. ὄνοσαι, -ονται, -οιτο, οὔνεσθε (metri causa?; a. l. οὔνοσθε, Aristarch. ὀνόσασθε) Ω 241, fut. ὀνόσσεται, -σεσθαι, aor. ὠνοσάμην enz., part. ὀνοσσάμενος, bovendien 3. sing. ὤνατο P 25 (Brandr. impf. ὤνοτο), adi. verb. ὀνοστός (z. daar), aanmerkingen maken op, afkeuren, vand. geringschatten, μῦθον I 55, verg. θ 239, Δ 539; μένος N 287 (over de weglating van τις verg. X 199); τινά φ 427; ἦ οὔνεσθ' ὅτι, vind jullie het niet erg genoeg dat Ω 241, verg. ρ 378; met gen., κακότητος, zich beklagen wegens (te weinig) rampen ε 379.

ὀνομαίνω (*ὀνομάνjω; ὄνομα), alleen aor. ὀνόμηνας enz. **1)** (bij zijn naam) noemen, roepen, τινά K 522, Ξ 278; met twee acc., (με) σὸν θεράποντα Ψ 90; ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς, en noem mijn naam niet λ 251. — **2)** opnoemen B 488, δ 240; ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι δῶρ' ὀνομήνω I 121; met volg. inf., bij name noemend beloven, ὅρχους δώσειν ω 341.

ὀνομακλήδην, z. ἐξονομακλήδην.

†**ὀνομά-κλυτος,** met beroemde naam, beroemd X 51 [anderen ὄνομα (acc. part.) κλυτός].

****ὀνομαστός,** 3. (adi. verb. van ὀνομάζω), te noemen, οὐκ ὀνομαστός, *nefandus*,

v e r f o e i d, alleen Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν τ 260, 597, ψ 19. †.

†**ὄνος,** e z e l, νωθής Λ 558.

ὀνόσασθε, ὀνοσσάμενος, ὀνόσσεται, z. ὄνομαι.

†**ὀνοστός,** 3. (adi. verb. van ὄνομαι), g e r i n g t e s c h a t t e n, δῶρα οὐκέτ' ὀνοστά Ι 164.

ὄνυξ, -υχος (verw. met lat. *unguis*, ned. *nagel*), n a g e l, k l a u w Θ 248, β 153.

†**ὀξυ-βελής** (βέλος), m e t s c h e r p e p u n t, ὀιστός Δ 126.

ὀξυόεις, -εν, v a n e e n p u n t v o o r z i e n, s c h e r p, ἔγχος Ε 50, τ 33, δόρυ Ξ 443. Van

ὀξύς, -εῖα, -ύ (ἀκ-, verg. ἄκρος), fem. plur. ὀξεῖ' i.p.v. ὀξεῖαι Λ 272 (volg. Cob. geinterpol.), sup. ***ὀξύτατος,** s c h e r p, s p i t s, vand. **1)** p u n t i g, s c h e r p, epith. van wapens en andere puntige voorwerpen, b.v. φάσγανον κ 145, χαλκός Κ 135, βέλος Λ 392, σκόλοπες Μ 56, λᾶας Μ 447, μόχλος ι 382, κορυφή μ 74, πάγοι ε 411. — **2)** overdr. *a*) s c h e r p voor de zintuigen α) voor 't gezicht, s c h e r p, f e l, αὐγὴ 'Ηελίοιο Ρ 372, ὀξύτατον φάος εἰσοράασθαι Ξ 345. — β) voor 't gehoor, s c h e r p, s c h e l, ἀυτή Ο 313. — γ) voor 't gevoel, s c h e r p, f e l, ὀδύναι Λ 268, ἄχος Τ 125, μελεδῶναι τ 517; ook "Αρης Β 440 enz. — **3)** neutr. sing. en plur. **ὀξύ** en **ὀξέα** dikwijls als adv. *a*) van 't gezicht, s c h e r p, ὀξὺ μάλα προιδών ε 393, ὀξύτατον δέρκεσθαι Ρ 675, ὀξὺ νόησε Γ 374 enz. — *b*) van het gehoor, s c h e r p, ἄκουσεν Ρ 256. — *c*) van de stem, s c h e l, ὀξέα κεκληγώς Β 222, ὀξὺ λεληκώς Χ 141, ὀξὺ βοήσας Ρ 89, κωκύσασα Σ 71, κελεύων Υ 52.

ὅου, z. 1. ὅς.

ὀπάζω (st. ὀπαδ-, verg. ὀπηδέω, verw. met ἕπομαι), praes., impf. ὤπαζε, -ον en ὄπαζε, fut. ὀπάσσω, aor. ὤπασα, ὄπασ(σ)ε enz., med. praes. part., aor. ὀπάσσατο, coni. ὀπάσσεαι, part. -άμενος **I)** act. *a*) begeleiden, v e r v o l g e n, 'Αχαιούς Θ 341; πολὺν καθ' ὅμιλον (nl. Κύπριδα) Ε 334, verg. Ρ 462; overdr., χαλεπόν σε γῆρας, i s u w d e e l Θ 103, verg. Δ 321 (a. l. ἱκάνει) en θ 237 (ὀπηδεῖ); pass., χειμάρροος ποταμὸς ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, opgestuwd, gezwollen Λ 493 (a. l. ἐπειγόμενος). †. — *b*) causat., d o e n m e e g a a n, m e e g e v e n, t o e v o e g e n *a*) τινά, b.v. τινὶ πομπόν Ν 416, ἡγεμόνα ο 310; τινὰ πομπόν τινι Ω 153, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπόν Ω 461, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας κ 102; ἀρχὸν μετ' ἀμφοτέροισιν κ 204; met inf. fin., τὴν δ' ἑτέρην χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ὄπασσε κομίζειν ν 68. — β) τὶ, iets m e e g e v e n, g e v e n, v e r l e n e n, οἱ τόδ' ἄλεισον θ 430, οἱ χρήματα ν 121, τεύχεα ᾧ παιδί Ρ 196; κῦδός τινι Θ 141, ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ο 320, ὄλβον σ 19, κάλλος καὶ ἠνορέην Ζ 157, ὁμοφροσύνην ζ 181; met inf. fin., Πατρόκλῳ κόμην φέρεσθαι Ψ 151. — **II)** med., z i c h iem. a l s b e g e l e i d e r t o e v o e g e n, iem. m e e n e m e n, τινά, alleen Κ 238, Τ 238, κ 59.

†**ὀπαῖον** (ὀπή, opening, verg. ὄπωπα), alleen plur., d a k o p e n i n g, ἀν' ὀπαῖα (omhoog naar) α 320 (a. l. ἀνόπαια, òf als subst. neutr. pl., de ruimten in de richting van de dakopening, òf als adv., omhoog).

***ὀ-πατρος** (ὀ-*copul* en πατήρ), v a n d e n z e l f d e n v a d e r, κασίγνητος καὶ ὄπατρος, broeder en wel van denzelfden vader Λ 257, Μ 371. †.

***ὀπάων,** -ονος (aiol., verw. met ἕπομαι), v o l g e l i n g, k r i j g s m a k k e r Η 165 enz.

ὅπερ, z. ὅσπερ.

ὅ-πη en **ὅπ-πη** (< ὅδ-πη, verg. lat. *quod*; volg. Wackern., Gl. VII p. 195 sqq., wschl. atticisme i.p.v. ὅκη), adv. **1)** van plaats, w a a r Χ 321, ι 457; w a a r h e e n Μ 48, verg. γ 106, ὅπῃ οἱ νόστος σ 242; bij een coni., ὅπῃ περάσητε, waarheen gij hem ook verkoopt ο 452. — **2)** van wijze, z o a l s Υ 25, α 347.

ὀπηδέω (verg. ὀπάζω), alleen praes. ὀπηδεῖ en impf. ὀπήδει, v e r g e z e l l e n, v o l g e n *a*) van perss., τινί Β 184, ook ἅμα τινί η 165 enz.; ἱκέτῃσι, beschermend begeleiden η 165. — *b*) overdr., van zaken, (τόξα) ἀνεμώλιά μοι ὀπηδεῖ Ε 216; iems d e e l z i j n, ἀρετή, ἥ τοι ὀπηδεῖ θ 237 (verg. Θ 103); ἐκ Διὸς τιμὴ ὀπηδεῖ Ρ 251.

ὀπίζομαι (ὄπις), alleen praes. -ομαι, impf. ὀπίζεο, ὠπίζετο, a c h t s l a a n o p, b e d u c h t z i j n v o o r, Διὸς μῆνιν ξ 283, verg. ν 148, μητρὸς ἐφετμήν Σ 216; τινά Χ 332. †.

ὄπιθε(ν), z. ὄπισθε(ν).

ὀπῖπεύω (ὀπ-, ὄπωπα; verkeerde overlevering ὀπιπτεύω), praes. -εις, fut. -σεις, aor. part. ὀπίπεύσας, g l u r e n n a a r, πολέμοιο γεφύρας Δ 371, γυναῖκας τ 67 (verg. παρθεν-οπίπης); λάθρῃ, heimelijk l o e r e n o p Η 243.

ὄπις, -ιδος (ὀπ-, ὄπωπα), acc. ὄπιδα en ὄπιν, eig. het acht slaan op iets, vooral van de goden op de daden der mensen (verg. ἐφοράω *a* eind), vand. s t r a f van de goden, met en zonder θεῶν Π 388 (Il. alleen hier), ξ 82, 88, υ 215.

ὄπισθε(ν) en **ὄπιθε(ν)** (verw. met lat. *op-* in *operio* en met *ob*), adv. [verg. ook μετ-όπισθε(ν)] **1)** van plaats *a*) a c h t e r, v a n a c h t e r e n, στῆ δ' ὄπιθε Α 197; ὄπ. σάκος βάλεν Λ 545; πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπ. ο 34; τὰ ὄπ. (acc. part.), van achteren Λ 613; ὄ. μένοντες, achterblijvend ρ 201,

ὄπ. ἔλιπον κ 209; οἱ ὄπ., de (tuis) achtergeblevenen λ 66. — *b*) als praepos. met gen., achter, ὄπισθεν μάχης Ν 536; δίφροιο Ρ 468; ook δίφρου ὄπ. Ω 15. — **2)** van tijd, later, in de toekomst Δ 362, β 270; οἱ εὐ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι σ 168 (verg. ρ 66).

ὀπίσσω, z. ὀπίσω.

***ὀπίστατος** (sup. bij ὄπισθε), achterst, laatst Θ 342, Λ 178. †.

ὀπίσω en **ὀπίσσω** (verg. ὄπισθεν), adv. **1)** van plaats, naar achteren, achterwaarts, terug, tegenst. πρόσω Μ 272, προπρηνές Γ 218; ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω Ε 443; ὀπ. κίε π 150; achter (iem.), aan de achterkant, van achteren Ο 304 enz.; δῆσε δ' ὀπ. χεῖρας, op de rug Φ 30; ὀπ. δὲ πύλας λίπε, achter zich laten, d.i. zich verwijderen van Χ 137; τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπ. λ 279. — **2)** van tijd, later, in de toekomst λ 483; ὀπ. αὖτις, later weder μ 437. — **3)** overdr., ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω νοῆσαι, λεύσσει, ὅρα, tegelijk voor- en achteruit Α 343, Γ 109, ω 452.

†**'Οπίτης** (verg. Δηι-οπίτης), acc. -ην, Griek, door Hektōr gedood Λ 301.

†**ὀπλέω** (ὅπλον), impf. ὅπλεον, gereed maken, ἅμαξαν ζ 73 (verg. ook ὅπλομαι).

***ὁπλή** (wschl. verw. met ὅπλον, werktuig), alleen plur. gen. ὁπλέων, hoef, van een paard Λ 536, Υ 501. †.

ὁπλίζω (ὅπλον), act. alleen aor. ὥπλισσε, ὅπλισσον, ὁπλίσαι, med. praes., impf. met en zonder augm., aor. ὡπλίσ(σ)ατο, ὁπλίσσατο, ὁπλισάμεσθ' (ὡπλ.), coni. ὁπλισόμεσθα μ 292, pass. aor. 3. plur. ὅπλισθεν **1)** act., gereed maken, vand. *a*) bereiden, van spijzen, κυκειῶ Λ 641, ἤια β 289. — *b*) van een wagen, = ὀπλέω, ἅμαξαν Ω 190. — *c*) van schepen, pass., πόντον ἔπι, uitgerust worden (en varen) ρ 288. — **2)** med. en pass., zich gereed maken, zich uitrusten, ὅ γ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὁπλίζετο ξ 526; zich tot een taak gereed maken, met inf. en met μετά Η 417; ὅπλισθεν γυναῖκες (zich kleden) ψ 143 (verg. 132); in 't bijz. tot de strijd Θ 55, ω 495. — **3)** med. *a*) voor zich klaarmaken, δεῖπνον Λ 86, δόρπον ι 291, verg. β 20. — *b*) optuigen, aanspannen, ἵππους, zijn paarden Ψ 301.

***ὅπλομαι** (ὅπλον), voor zich bereiden, δεῖπνον Τ 172, Ψ 150 (Knight ὀπλεῖσθαι i.p.v. ὅπλεσθαι). †.

ὅπλον (verw. met ἕπω), meestal plur. (Il. altijd), werktuig, gereedschap, in 't bijz. *a*) gereedschap van een smid Σ 409, χαλκήια γ 433. — *b*) tuig, takelage β 423 enz.; sing. ὅπλον, touw, βύβλινον φ 390; ἐυστρεφές ξ 346. — *c*) *werktuigen van de oorlog, wapenen, wapenrusting, δεινά, alleen Κ 254 (verg. 272), Σ 614, Τ 21 (verg. ὁπλίζω **2** eind, ἀφοπλίζομαι).

ὁπλότερος en **ὁπλότατος,** 3. [verw. met ὅπλον, òf zich met wapens bezig houdend, òf beter toegerust, vol frisse levenskracht, in tegenst. tot ouderen, verg. Δ 325 en ὑπέροπλος], comp. en sup. zonder pos., jonger, jongst, van goden en mensen Δ 325, η 58; γενεῇ Β 707, γενεῆφιν Ι 58; comp. ook jong(er), jeugdig (verg. θεώτερος enz.), χαρίτων ὁπλοτεράων Ξ 267, 275; αἰεὶ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται Τ 108.

***'Οπόεις,** -εντος (later 'Οποῦς; ὀπός), stad der Lokriërs (niet ver van zee), vaderstad van Patroklos Β 531, Σ 326, Ψ 85. †.

ὁποῖος, z. ὁπποῖος.

†**ὀπός,** plantensap, in 't bijz. sap van de wilde vijgeboom, voor het stremmen van de melk Ε 902.

ὀπός, z. ὄψ; **ὁπόσα, ὁπόσσα,** z. ὁππόσος; **ὁπότε,** z. ὁππότε.

****ὅ-που** (verg. ὅπῃ), indirect vragend adv. (= ὁππόθι), waar γ 16, ὅπου τις π 306 (Thiersch ὅ πού τις = ὅστις που, Hartm. ὅ τις ποθί). †.

ὅππῃ, z. ὅπῃ.

****ὁπ-πόθεν** (verg. ὅπῃ), indir. vragend adv., waarvandaan α 406 enz.

ὁπ-πόθι (verg. ὅπῃ), indir. vragend en relat. adv. (= ὅπου), waar Ι 577, ὁππόθ' ὄλωλε γ 89. †.

ὁπ-ποῖος, 3. en **ὁ-ποῖος** (ποῖος; verg. ὅπῃ), hoedanig, wat voor een, *qualis* **1)** indir. vragend, ὁπποῖ' ἄσσα τ 218; ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ . . . πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; ὁπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο α 171 (verg. Eur. I. T. 256: ἐκεῖσε δὴ ἐπάνελθε· ποῦ νιν εἵλετε τρόπῳ θ' ὁποίῳ). — **2)** relat., corresponderend met τοῖος, alleen ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα (Bentl. ὁππ. ϝείπ.) ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις (a. l. -σῃς) Υ 250; (onbepaald) relat., *qualiscumque,* hoe(danig) (ook), ὁπ. ἔοι ρ 421.

†**ὁπ-πόσε** (verg. ὅπῃ), (onbepaald) relat. adv., waarheen (ook) ξ 139.

ὁπ-πόσος, ὁ-πόσος en **ὁ-πόσσος,**-ον (verg. ὅπῃ), alleen neutr. sing. en plur., relat., zoveel als, al wat χ 220, Ψ 238, Ω 7; onbepaald relat., hoeveel ook, ὁππόσ' ἐπέλθω (hoever ik ook kom) ξ 139; indir. vragend, hoeveel ξ 47.

ὁπ-πότε en **ὁ-πότε** (verg. ὅπῃ) **I)** voegw. van tijd **1)** bij ind., toen, vooral van concrete gevallen uit een verleden tijd, b.v. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὁππότε δεῦρο υἱέϊ σῷ ἑπόμην Γ 173, verg. Α 399, δ 731; ook in vergelijkingen, met het oog op een bepaald geval in 't verleden, εἴθ' ὣς ἡβώοιμι . . . ὡς ὁπότε κρεῖοντ' 'Αμα-

ρυγκέα θάπτον Ἐπειοί Ψ 630, verg. Λ 671; bij een vergelijking van algemene strekking, waar anders gewoonl. coni. staat, wanneer, ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν Λ 492. — **2)** bij coni. *a*) van toekomstige, met meer of minder zekerheid verwachte gebeurtenissen, wanneer, in geval dat, b.v. οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν . . . μένος κρίνηται Ἄρηος π 268. — *b*) in zinnen van algemene strekking, d.i. zinnen, waarvan de inhoud noch beperkt is tot een bepaalde tijd, noch tot een bepaald geval, wanneer, b.v. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσιν Ο 359, verg. ρ 471 enz., ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀιζύν, wanneer ze zelfs koningen, d.w.z. wanneer ze hun, zelfs als het koningen zijn, ellende beschikt hebben (gewoner uitgedrukt: ἀλλὰ θ. δ. π. ἀ., καὶ βασιλῆας, ὁππότε ἐ. ὀ.) υ 196; vand. dikwijls in vergelijkingen, b.v. Λ 305, δ 335; bij de vermelding van herhaaldelijk voorkomende gevallen in de tegenwoordige tijd, na een hoofdtijd in de hoofdzin, wanneer, zo dikwijls als, πρώτω γὰρ καλέοντος (zo Nck i.p.v. καὶ δαιτὸς) ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζωμεν Ἀχαιοί Δ 344; vaak komt bij ὁπ(π)ότε met coni. κέν of ἄν, b.v. ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ α 41, τότε δ' αὖτε μαχέσσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρσῃ Ι 702, verg. Ο 209, θ 444; soms komt er nog δή bij, b.v. Φ 340, β 357; ὁππ. κε πρῶτον λ 106. — **3)** bij opt. *a*) tot uitdr. van een in een verleden tijd bij herhaling voorkomend geval, als in de hoofdzin een histor. tijd staat, (telkens) wanneer, zo dikwijls als, b.v. ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ . . . αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας . . . ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοί Τ 317, πολλάκι μιν ξείνισσεν . . . Μενέλαος . . . ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο Γ 233, verg. ξ 217 enz. (Β 794 en Κ 189 Nab. εἴ ποτε i.p.v. ὁππότε). — *b*) door modusattractie na een opt. in de hoofdzin, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, ὁππότε νοστήσειε σ 148. — **4)** met verzwegen praedicaat, alleen ὁπότ' ἐν Λήμνῳ Θ 230 (Heyne ποτ' ἐνὶ Λ.). — **II)** adv. interrog., in afhank. zinnen, wanneer, op welk tijdstip *a*) bij ind., na een hoofdtijd, b.v. ἦ ῥά τι ἴδμεν . . . ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου δ 633; na een histor. tijd, πατέρα προσεδέρκετο δέγμενος αἰεί, ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει υ 386 (waar de ind. de zekerheid der verwachting aanduidt). — *b*) bij opt., na een histor. tijd, b.v. Πάτροκλος . . . ἧστο σιωπῇ, δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων (wachtend op het ogenblik dat) Ι 191, μένοντες ἔστασαν ὁππότε . . . ὁρμήσειε Δ 334, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἄρ' ἔλθοι Η 415 (verg. Σ 524, Β 794).

†**ὁπ-ποτέρῃ** (verg. ὅπῃ), adv., indir. vragend, langs welke van beide kanten μ 57 (zo Bekk. i.p.v. ὁπποτέρῃ). Eig. fem. sing. dat. van

ὁπ-πότερος (verg. ὅπῃ), wie van beiden, *uter*, relat. en indir. vragend Γ 317, σ 46; plur. van twee partijen Γ 299 enz.

†**ὁπ-ποτέρω-θεν** (verg. ὅπῃ), adv., indir. vragend, van welke van beide kanten Ξ 59.

ὅππως, z. ὅπως.

ὀπταλέος, -ον (ὀπτός), gebraden, κρέα Δ 345, μ 396, π 50. †.

ὀπτάω (ὀπτός), impf. ὤπτων(-αον), aor. ὤπτησε enz., pass. aor. ὀπτηθῆναι, braden, κρέα Α 466, γ 33; met gen. partit., κρεῶν ο 98.

****ὀπτήρ,** -ῆρος (ὀπ-, verg. ὄπωπα), verspieder ξ 261, ρ 430. †.

****ὀπτός,** -όν, gebraden, κρέας δ 66, π 443, χ 21. †.

ὀπυίω (verw. met skt *pūṣyati*, onderhoudt), praes., inf. ὀπυιέμεν(αι), impf. met en zonder augm., med. alleen part. ὀπυιομένη *a*) act., tot vrouw nemen, trouwen, van een man, met acc. Ν 379, β 207; ἀναφανδόν Π 178; abs., ὀπυίοντες, getrouwd ζ 63. — *b*) med., trouwen, van een vrouw Θ 304.

ὄπωπα enz., z. ὁράω.

****ὀπωπή** (ὀπ-, verg. ὄπωπα) **1)** aanblik, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς (zoals gij het te zien gekregen hebt) γ 97 enz. — **2)** het gezicht (d.i. het vermogen om te zien), ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς ι 512.

ὀπώρη (ὀπ-, verg. ὄπισθεν, en ὥρη, of, volg. W. Schulze, *ὀσαρᾱ, verw. met got. *asans* = θέρος, verg. du. *Ernte*), (na)-zomer, oogsttijd (begin: eind Juli of midden Augustus) Χ 27 (Pallis ὃς μετοπώριος εἶσι, «*in the autumnal season*», en wel: in de vroege morgen gedurende de maand October), volgend op θέρος μ 76, ξ 384; τεθαλυῖα ὀπώρη λ 192; het is de tijd niet slechts van grote hitte en droogte, verg. Φ 346, maar ook van zware regens, verg. Π 385. †.

ὀπωρινός, 3. (ὀπώρη), nazomer-, ἦμαρ Π 385; ἀστήρ, hondsster Ε 5 (verg. Χ 26 sqq.); Βορέης Φ 346, ε 328. †.

ὅ-πως en **ὅπ-πως** (verg. ὅπῃ) **I)** relat. en indir. vragend adv. van hoedanigheid, (zo) als, hoe, soms corresponderend met ὣς ο 111 of τοῖος π 208 *a*) bij ind., wanneer de inhoud van de zin als

een feit, niet als mening of verwachting, wordt voorgesteld, vand. na ind. van een hoofdtijd of imper. in de hoofdzin, b.v. ἕρξον ὅπως ἐθέλεις, doe zoals gij wilt Δ 37; van iets verledens, b.v. εἴπ' ἄγε μ' ὅππως τούσδ' ἵππους λάβετον, hoe gij deze paarden buitgemaakt hebt K 545; ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται (als ik er aan denk hoe) δ 109; van iets toekomstigs, οὐ γὰρ ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, wij weten niet, hoe ρ 78; dikwijls bij ww. van overleggen, om de toekomst van dat overleg als zeker voor te stellen, b.v. φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Δ 14, ook na een histor. tijd υ 29. — *b*) bij coni., na een hoofdtijd of imper., wanneer de inhoud van de zin wordt voorgesteld als iets gedachts of verwachts, b.v. φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, hoe ν 365; ook na aor. gnom. K 225; dikwijls met κέ, om de inhoud van de zin als verwacht voor te stellen, maar van omstandigheden afhankelijk, b.v. φράζεσθαι ὅππως κε μνηστῆρας κτείνῃς α 295; ook met meer algemene strekking, b.v. ὅππως κεν ἐθέλῃσι, zoals hij maar wil Y 243 (zonder κέ met deze bet. α 349). — *c*) bij opt., na histor. tijd, b.v. μερμήριξε . . . Ἥρη ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, hoe Ξ 160; na hoofdtijd, οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι, ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί Α 344; iter. Σ 473. — **II**) voegw. **1**) van tijd, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισιν, t o e n M 208 (a. l. ἐπεί, verg. Λ 459), verg. γ 373; ὅππως τὸ πρῶτον Ψ 324 (= ἐπειδὴ πρῶτον, *postquam semel*; v. L. «*quomodo equos inde ab initio habenis dirigi oporteat*»). — **2**) finaal, o p d a t (de grens tussen indir. vragend adv. en finale conjunctie is niet steeds te trekken) *a*) bij coni. na een hoofdtijd, b.v. τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον ξ 181. — *b*) bij opt. na een histor. tijd, b.v. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι Φ 548. — *c*) met fut. ind., alleen αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται α 57 (verg. Α 136).

ὁράω (w. Ϝορ-, verg. lat. *vereor*, ned. ge-*waar*), praes. ind. ὁρῶ Γ 234, ὁρόω(-άω), -άᾳς(-άεις) enz., coni. 3. sing. ὁρᾷ (Λ 187 Nck ἧος μέν χ' ὁράῃ i.p.v. ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ), inf. ὁρᾶν, part. ὁρόων, -όωσα(-άων, -άουσα) enz., ὁρῶν, -ῶντες, -ῶσα, impf. ὅρα, ὁρῶμεν, opt. ὁρόῳτε(-άοιτε), fut. ind. (van **ὀπ-**, verg. lat. *oculus*, ned. *oog*) ὄψεαι, ook ὄψει en -ῃ(ὄψε'), ὄψεται enz., aor. εἶδον, (Ϝ)ἴδον enz. (z. ΕΙΔ- **III**), perf. en plusqpf. (van ὀπ-) ὄπωπα, -ας, ὀπώπει, med. (= act., verg. b.v. Α 262) praes. ind. ὁρῶμαι, 2. sing. ὅρηαι ξ 343, 3. ὁρᾶται, inf. ὁράασθαι (-άεσθαι), part. ὁρώμενος, impf. ὁρᾶτο (a. l. -ῆτο), ὁρῶντο, opt. ὁρῷτο, aor. εἰδόμην, (Ϝ)ιδόμην enz. (z. ΕΙΔ- **III**), aor. mixt. imper. ὄψεσθε Ω 704, θ 313, coni. ὄψεται ρ 7 (of fut. ind.) **1**) tr. *a*) z i e n (zowel met de ogen als met de geest), τινά Λ 112, λ 94, τί Ε 172, κ 194, τὸ νηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ε 283 (aor. ook t e z i e n k r ij g e n, o n t d e k k e n, b.v. δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν Γ 236; ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο λ 366), ὄνειρον Β 82; φάος ἠελίοιο, het zonnelicht aanschouwen, d.i. leven Ε 120 enz.; vaak met acc. c. part., b.v. Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, zag liggen Ο 9, νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν π 472; ook met objects- en praedicat. acc., b.v. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον Κ 520, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε α 301, οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐγὼ ἴδον ὀφθαλμοῖσι μ 258, τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον Κ 436; dikwijls met (ἐν) ὀφθαλμοῖσιν, z. ὀφθαλμός; verbonden met νοῆσαι Ε 475, verg. ν 318, πυθόμην ψ 40, verg. ρ 511; οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος Κ 47, verg. δ 323; epexegetisch in inf., θαῦμα ἰδέσθαι, een wonder om te zien Ε 725, ζ 306, εὐρύτερος ὤμοισιν ἰδέσθαι Γ 194; met adv., ἀσπασίως γαῖαν δ 523, verg. θ 450, Δ 347; met afhank. zin, z i e n, b e m e r k e n, o n d e r v i n d e n, aor. ook t o t h e t i n z i c h t k o m e n, t e w e t e n k o m e n, met αἴ κε Δ 249, εἰ Δ 347, σ 375, ἤν Ο 32, ὅ Τ 144, ρ 545, ὅ τ' Θ 251, ὅτι Η 448, ἤ . . . ἤ Θ 376, verg. Φ 61, οἷος Φ 108, verg. Ο 555, ἵνα θ 313; ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται Χ 450 (Hoffmann Ϝίδω τίνα Ϝέργα), τά τ' ἔλδεαι ψ 5; abs. φ 112, 159; g e t u i g e z ij n v a n, ὕβριν Α 203, verg. θ 307; b e l e v e n, νόστιμον ἦμαρ γ 233, κακὰ πολλά, ondervinden Χ 61 (zo Bentl. i.p.v. κακὰ πόλλ' ἐπιδών), ἧς οὔ τι χάριν ἴδε Λ 243. — *b*) b e k ij k e n ο 462, τόξον πάντῃ φ 405, ἕλκος Δ 217, τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι, nakijken ν 215, verg. δ 412; k ij k e n n a a r, i n 't o o g h o u d e n, τέρμα Ψ 323; b e z o e k e n, o p z o e k e n, *visere*, οἰκῆας Ζ 365, verg. Ξ 200, ψ 360 enz. — **2**) intr., z i e n, k ij k e n, b.v. ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι Υ 23; met een adv., b.v. δεῦρο Ρ 637, ἄψ Γ 325, κάτω ψ 91, ὑπαί Γ 217, ἀντίον π 160, ἄντα Ν 184, εἰσάντα ε 217, πρόσσω καὶ ὀπίσσω Σ 250, ω 452, ὅσσον ἠεροειδές Ε 770, ὑπόδρα, ἀχρεῖον, δεινά (z. daar); met praepos., b.v. ἔς τινα Β 271, υ 373, Διὸς εἰς ὦπα Ο 147, ἐς γαῖαν ε 439, εἰς οὐρανόν Γ 364, θεοὶ δ' ἐς πάντες ὁρῶντο Χ 166 (verg. εἰσοράω), ἐς ἐμὰ ἔργα τ 514, ἐς γενεήν, kijken naar, d.i. l e t t e n o p Κ 239, verg. σ 219; ἐπὶ πόντον Α 350, ἐπὶ ἔργα, toezicht houden op π 144; κατ' αὐτούς Π 646, verg. Ω 291 (en καθοράω), κατ' ὄσσε

ἰδών, (flink) in de ogen zien P 167, πρός τινα μ 244.

ὄργυια, ἡ (ὀρέγω), de afstand tussen de vingertoppen der beide horizontaal uitgestrekte armen, v a a m Ψ 327 (z. v. L.), ι 325, κ 167. †.

ὀρέγω (verg. lat. *rego*, ned. *rekken*), part. ὀρέγων, ook ὀρεγνύς (van ***ὀρέγνυμι**) Α 351, Χ 37, fut. ὀρέξω enz., aor. ὄρεξας, ὤρεξε enz., med. praes. ὀρέγεσθαι, aor. ὠρέξατο, ὀρέξατο enz., perf. 3. plur. ὀρωρέχαται Π 834, plusqpf. 3. plur. ὀρωρέχατο Λ 26, adi. verb. ὀρεκτός (z. daar) **1)** act. *a*) u i t s t r e k k e n, u i t s t e k e n, van smekenden, χεῖρ' εἰς οὐρανόν Ο 371, verg. Α 351, χεῖράς τινι, naar iem. μ 257. — *b*) (t o e) r e i k e n, χεῖρας Ω 743, δέπας Ω 102, κοτύλην, πύρνον ο 312; v e r l e n e n, κῦδός τινι Ε 33, ἐπὶ Τυδείδῃ Ε 225, εὖχος Μ 328, τάχος Ψ 406. — **2)** med., z i c h u i t s t r e k k e n, z i c h u i t r e k k e n, δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν, strekten zich (op het borstharnas) naar de hals uit Λ 26; ὀρεξαμένη αἴνυτο, zich uitrekkend, de arm omhoogstekend φ 53; οὗ παιδὸς ὀρέξατο, stak de armen uit naar Ζ 466; χερσίν, de armen uitsteken om te grijpen Ψ 99, verg. ὀρέξασθαι μενεαίνων λ 392, ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, mij met de hand uit te strekken, d.i. mijn hand uit te strekken Ω 506 (verg. Verg. I 487: *tendentemque manus Priamum;* anders Sen. de ir. II 33. 5: *«funestam perfusamque cruore fili manum ad os suum retulit»*, maar dan verwacht men met Eustath. het act. χεῖρας ὀρέξαι); ἔγχει, zich uitstrekken met de lans, d.i. de l. omhoogheffen (tot de worp) Δ 307, δουρί τινος, de lans op iem. richten Ν 190; vand. met acc., r a k e n, alleen σκέλος, ὦμον, χρόα Π 314, 322, Ψ 805 (met φθάνω verbonden); ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται, hebben zich met de poten gestrekt, d.i. lopen in gestrekte draf, hollen Π 834 (verg. τανύω **II 1** *b* en τείνω **2** eind); τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, drie keer deed hij een stap Ν 20 (verg. Claudian. X 147: *ter pectora movit, iam quarto Paphias tractu sulcabat harenas*).

'Ορεῖθυια, z. 'Ωρείθυια.

†**ὀρεκτός,** 3. (adi. verb. van ὀρέγω, = lat. *rectus*, ned. *recht*), g e s t r e k t, h o o g o p g e h e v e n, μελίη Β 543.

***ὀρέομαι** (volg. Be., die βρομέω naast βρέμω vergelijkt, bij een praes. ἔρομαι, verg. Hèsuch. ἔρετο = ὡρμήθη; verw. met ὄρνυμι), alleen impf. 3. plur. ὀρέοντο, z i c h i n b e w e g i n g z e t t e n, s n e l l e n Β 398, Ψ 212. †.

†**'Ορέσ-βιος** (ὄρος), rijk Boiotiër uit Hulè Ε 707.

ὀρεσί-τροφος (ὄρος, τρέφω), i n h e t g e b e r g t e o p g e g r o e i d, epith. van een leeuw Μ 299, ζ 130.

ὀρεσ-κῷος (Fick **ὀρεσ-κοῖος;** ὄρος en κεῖμαι), o p d e b e r g e n l e g e r e n d, w o n e n d, epith. van Kentauren en wilde geiten Α 268, ι 155. †.

ὀρέσ-τερος (ὄρος, verg. ἀγρό-τερος), i n h e t g e b e r g t e l e v e n d, b e r g-, epith. van slangen en wolven Χ 93, κ 212. †.

'Ορέστης, -ᾱο (ὄρος), zoon van Agamemnōn en Klutaimnèstrè Ι 142, λ 461, wreekt zijn vader α 30, 40, 298, γ 306, δ 546. — **2)** Griek, door Hektōr gedood Ε 705. — **3)** Trojaan, door Leonteus gedood Μ 139, 193. †.

†**ὀρεστιάς,** -άδος (ὄρος), b e r g-, νύμφαι Ζ 420.

ὄρεσφι, z. ὄρος.

†**ὀρεχθέω** (verw. met ῥοχθέω), impf. ὀρέχθεον, b r u l l e n, βόες ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι Ψ 30.

ὄρθαι, z. ὄρνυμι.

†**'Ορθαῖος** (ὀρθός), Frugiër uit Askaniè Ν 791. Van

†**''Ορθη** (ὀρθός), stad (in het thessalische Perrhaibië) Β 739.

†**ὄρθιος,** -ον (ὀρθός), eig. rechtop, alleen overdr. van de stem, h o o g, s c h e l, ὄρθια (acc. van de inhoud als adv.) ἤυσε Λ 11.

ὀρθό-κραιρος, 3. (κραῖρα· κεφαλή Hèsuch., κέρας), alleen fem. plur. gen. ὀρθοκραιράων **1)** m e t r e c h t o p s t a a n d e h o r e n s, epith. van runderen Θ 231, Σ 573, μ 348. — **2)** overdr. van schepen, m e t h o o r n v o r m i g g e k r o m d e v o o r- e n a c h t e r s t e v e n s (volg. een Schol. = ὀρθὰς κεραίας ἐχόντων, verg. *cornua antemnarum* Verg. A. III 549) Σ 3, Τ 344. †.

ὀρθός, 3. (< *Fορθϝός, verg. lat. *arduus*), o v e r e i n d, r e c h t o p, στῆ δ' ὀρθός Ψ 271, ὀρθῶν ἑσταότων ι 442 (verg. Hèr. II 38, tegenst. ὕπτιος), ὀρθὸς ἀναΐξας φ 119.

***ὀρθόω** (ὀρθός), alleen act. aor. ὤρθωσεν en pass. aor. part. ὀρθωθείς, o v e r e i n d z e t t e n, o p r i c h t e n, τινά (een gevallene) Η 272, Ψ 695; pass., z i c h o p r i c h t e n Β 42, Κ 80.

ὀρίνω (verg. ὄρνυμι), praes., aor. ὄρινα, ὤρινε enz., opt. 2. sing. ὀρίναις Λ 792, pass. praes., impf. ὠρίνετο, aor. ὠρίνθη enz. *a*) i n b e w e g i n g b r e n g e n, van de wind, πόντον Ι 4; θάλασσαν η 273, ῥέεθρα Φ 235; pass. Β 294. — *b*) overdr., o p w e k k e n, γόον Ω 760 (verg. Φ 313 en ὄρνυμι **I 2**); b e w e g e n, r o e r e n, v e r t o o r n e n, τινὶ θυμὸν (ἐνὶ στήθεσσιν), door medelijden δ 366, verdriet Ξ 459, toorn Γ 395, verlangen Β 142; τινὶ ἦτορ ἐνὶ στήθεσσι ρ 47, τινὸς κῆρ ρ 216; b e a n g s t i g e n, μνηστῆρας ω 448; pass., b.v. πᾶσιν ὀρίνθη θυμός Ε 29,

τοῦ δ' ὠρίνετο θυμός ω 318; Ἴρῳ κακῶς ὀρίνετο θυμός, was het bang te moede σ 75; vooral pass., opgejaagd worden, in angst of verwarring of toorn voortjagen, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ I 243; van vluchtenden Π 377, O 7, verg. χ 23, van den vertoornden Odusseus, κατὰ δῶμα χ 360.

ὅρκιον (geen demin. van ὅρκος, maar neutr. van een van dit woord komend adi. ὅρκιος), sing. alleen Δ 158 *a*) onderpand van de eed, in 't bijz. offerdieren, die bij plechtige eden (verg. T 196 sq., 250 sqq.) en verdragen geslacht worden, πιστά Γ 245, 269. — *b*) vand. onder het aanroepen van goden en het slachten van offerdieren gesloten verdrag, οὐδέ τι νῶιν ὅρκιά γ' ἔσσονται X 266, ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι ἔθηκε ω 546, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά Γ 280, ὅρκια ἐτέλεσσε H 69, μή τις Διὸς ὅρκια δηλήσηται Γ 107, κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν Δ 157; praegn. (z. τάμνω **I 1** *b*), ὅρκια πιστὰ ταμεῖν B 124, ω 483, verg. Γ 73, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον Δ 155 (verg. P. Stengel p. 122: «*wir finden alle Eigentümlichkeiten des auch später bei Eidopfern üblichen Ritus: den Tieren wird der Hals durchschnitten, das Fleisch wird nicht gegessen, der Wein wird ungemischt auf die Erde geschüttet*», p. 186: «*die angerufenen Gottheiten sollten gegen die Eidbrüchichen aufgereizt werden*»). — *c*) eed Δ 158, τοὶ ὅρκια δώσω, ik zal er u een eed op doen τ 302.

ὅρκος (ἕρκος) **1)** eed, μέγας A 239, καρτερός κ 381, γερούσιος X 119; θεῶν, μακάρων, bij β 377, κ 299; Τρωσὶν γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι X 119, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅκρον δ 746; μοι ὅρκῳ πιστωθῆναι ο 436; ξὺν ὅρκῳ (tegenst. αὔτως) ξ 151 (z. over de eedsformule en de gebruiken bij de eed b.v. Ξ 272, ψ 582, ε 184). — **2)** meineed τ 396 (volg. Samter p. 35 had Hermès Autolukos geleerd zijn eden op een sofistische wijze in te kleden, om aan de wraak van de goden, bij wie hij zwoer, te ontkomen). — **3)** getuige van de eed B 755, O 38 (= ε 186).

†**ὁρμαθός** (1. ὅρμος), rist of rij van aan elkander hangende voorwerpen, van een zwerm vleermuizen ω 8.

ὁρμαίνω (ὁρμάω), praes., impf. ὥρμαινε, aor. ὥρμηνε, -αν, eig. heen en weer bewegen, alleen overdr., iets in zijn geest heen en weer bewegen, *animo volvere*, denken aan, overwegen, beramen, ταῦτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν A 193, δ 120, κατὰ φρένα K 507; πολλὰ φρεσίν K 4; πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαιν' η 83; πλόον γ 169, τόσσα δ 793, πόλεμον K 28; Τηλεμάχῳ φόνον ἐνὶ φρεσίν δ 843; ἀνὰ θυμὸν ὅπως Φ 137, ἤ—ἤ of ἠέ (ἤ—ἦ of ἦε) γ 169, ο 300, εἰ—ἤ δ 789 (anderen ἤ—ἤ); abs., peinzen, ὥς ὥρμαινε Ξ 20, ζ 118.

ὁρμάω (ὁρμή), aor. ὥρμησε enz., med. en pass. impf. ὡρμᾶτο(-άετο), ὡρμῶντο, aor. ὡρμήσατο, ὁρμήσωνται, pass. ὡρμήθη, ὁρμηθήτην enz. **I)** act. **1)** intr. *a*) zich in beweging zetten, zich gereed maken, met inf. fin., ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιον Φ 265, verg. X 194; van een havik, πεδίοιο διώκειν N 64. — *b*) tegen iem. oprukken, τινός Δ 335. — **2)** tr., in beweging brengen, drijven, τινὰ ἐς πόλεμον Z 338; verwekken, πόλεμον σ 376; overdr., ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, door de godheid bezield begon hij θ 499. — **II)** med. en pass. **1)** zich in beweging zetten, vertrekken δ 728, (van paarden) ν 82; met inf. fin. ook zich gereed maken, φεύγειν Θ 511, διώκειν K 359; overdr., ἐν δέ οἱ ἦτορ ὡρμᾶτο πολεμίζειν, voelde een aandrang om te strijden Φ 572; overdr., onrustig worden δ 282. — **2)** snellen, haastig gaan, ἐκ θαλάμοιο Γ 142, ἐκ κλισίης I 178; vooral met vijandel. bedoeling, μετά τινα P 605; toesnellen, aanvallen N 182, μ 126; (van wolven) ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι κ 214 (anderen ἔπ'); met dat. instrum., b.v. ἔγχεϊ E 855, ξυστοῖσι N 496, ξιφέεσσι P 530; τινός, op iem. Ξ 488; met inf., κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι N 188.

'Ορμενίδης, -āο **1)** zoon van Ormenos = Amuntōr I 448, K 266. — **2)** = Ktèsios ο 414. †.

†**'Ορμένιον,** stad (in het thessalische Pelasgiōtis) B 734.

ὅρμενος, z. ὄρνυμι.

''Ορμενος (ὄρνυμι) **1)** z. 'Ορμενίδης. — **2)** naam van twee Trojanen Θ 274, M 187. †.

ὁρμή (verg. skt *sárati*, stroomt, verg. ook ὀρός) **1)** hevige aandrang, aanval, van een strijder I 355, van een dier Λ 119; ook κύματος ε 320, πυρός Λ 157; ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν E 118. — **2)** overdr. *a*) aanloop tot iets, poging Δ 466, ε 416. — *b*) het beginnen, d.i. α) initiatief K 123. — β) vertrek β 403.

***ὅρμημα** (ὁρμάω), gemoedsaandoening, τίσασθαι 'Ελένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, de gemoedsaandoeningen (d.i. de angst) en de zuchten van Helenè [anderen: de onrust en zuchten (der Achaiërs) om Helenè (gen. obi.; ἃ ἐστενάξαμεν καὶ ἐμεριμνήσαμεν περὶ 'Ελένης, Schol.)] B 356, 590. †.

ὁρμίζω (2. ὅρμος), aor. ὡρμίσαμεν, -σαν, coni. ὁρμίσσομεν, voor anker leggen, νῆα γ 11, ὕψι ἐπ' εὐνάων Ξ 77 of ὑψοῦ ἐν νοτίῳ δ 785 (z. ὑψόθι); bergen μ 317.

1. **ὅρμος** (1. εἴρω), s n o e r, in 't bijz. op de borst neerhangend h a l s s n o e r Σ 401, χρύσεος ο 460, πολυδαίδαλος σ 295 (van goud en barnsteen; z. Helb.² p. 268 sqq.). †.

2. **ὅρμος** (ὁρμάω), a a n l e g, a n k e r p l a a t s A 435, ν 101, ο 497. †.

†**Ὀρνειαί,** stad (in W. Argolis) B 571.

†**ὄρνεον,** = ὄρνις N 64.

ὄρνις, ὄρνῑθος, ὁ en ἡ (wschl. verw. met ὄρνυμι en ned. adel-*aar, arend*) *a*) v o g e l I 323, χ 303, πετεηναί O 690, τανυσίπτεροι ε 65; nader bepaald door de naam van een vogelsoort, ὄρνισι ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν H 59, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς ε 51, αἰετὸς ὄρνις τ 548. — *b*) v o o r s p e l l e n d e v o g e l, evenals οἰωνός Θ 251, β 159; vand. v o o r t e k e n Ω 219 (verg. M 243), verg. δεξιός, ἐναίσιμος, ἀριστερός. [ῑ in nom., volg. Wackern. jongere vorm, alleen I 323 (maar hier metri causa), Ω 219 ὄρνῖς ἐν μεγάροισι (a. l. ὄρνις ἐνὶ μ.) en M 218 ὄρνῖς ἦλθε (a. l. ὄρνις ἐπῆλθε)].

ὄρνῡμι (verw. met lat. *orior*, got. *rinnan*), praes. imper. ὄρνυθι, ὄρνυτε, inf. ὀρνύμεν(αι), impf. (als van **ὀρνύω**) ὤρνυε, ὄρνυον, fut. part. fem. ὄρσουσα, aor. I ὦρσε enz., coni. ὄρσῃ enz., l. plur. ook ὄρσομεν Δ 16, iter. ὄρσασκε P 423, aor. II ὤρορε, med. praes. ὄρνυται enz., impf. ὤρνυτο, -ντο, fut. 3. sing. ὀρεῖται, aor. II ὤρετο en ὦρτο, coni. ὄρηται, opt. ὄροιτο, imper. ὄρσο, ὄρσεο en ὄρσευ Δ 264, T 139 (ὄρσευ πόλεμόνδε, Nck ὄρσο πτόλεμόνδε), inf. ὄρθαι (< *ὄρσθαι), part. ὄρμενον enz., perf. ὀρώρεται τ 377, 514 (Eustath. ὀρίνεται), coni. ὀρώρηται N 271 (Brandr. ὀρώρῃσι), hierbij perf. act. ὄρωρε, coni. ὀρώρῃ, plusqpf. ὠρώρει, ὀρώρει **I)** act., o p w e k k e n, i n b e w e g i n g b r e n g e n **1)** van levende wezens *a*) eig. α) (a a n)- d r i j v e n, d o e n g a a n, τινὰ κατὰ μέσσον E 8, ἄλλους ὄρνυθι λαούς O 475, ὦρσε συφορβόν π 154; in 't bijz. met vijandige bedoeling, τινὰ ἐπί τινι, op iem. af, tegen iem. E 629, ἀντία τινός Y 79. — β) z i c h d o e n v e r h e f f e n, d o e n o p s t a a n, ἠριγένειαν ἀπ' Ὠκεανοῦ ὦ ρ σ ε ν . . . ὦ ρ τ ο (verg. **II 2** begin) δ' Ὀδυσσεύς εὐνῆς ἐκ . . . ψ 348, Ὀδυσῆα ἀπ' ἐσχαρόφιν η 169; w e k k e n, τινά K 518; o p j a g e n, van dieren, αἶγας ι 154, νεβρὸν ἐξ εὐνῆς X 190; ὦρσεν ἐπὶ σῦν, zenden I 539. — *b*) overdr., o p w e k k e n, a a n s p o r e n, ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους φ 100; met inf., Ἀχαιοὺς ὤρνυον ἀμύνεσθαι M 142, verg. ψ 222; in 't bijz. van een opwekking door goden, τινά Δ 439, τίς μιν θεὸς ὤρορεν δ 712; εἰ ἐτεόν με ὦ ρ σ ε ν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀ π ο ρ ν ύ μ ε ν ο ν Λυκίηθεν E 105. — **2)** van strijd, aandoeningen, natuurverschijnselen enz., z i c h d o e n v e r h e f f e n, d o e n o n t s t a a n, v e r w e k k e n, v e r o o r z a k e n, πόλεμον Δ 16, μάχην ἀπὸ τείχεος (ver van) I 353, νοῦσον A 10; ἐν δέ σφισιν ἵμερον μολπῆς ψ 144, μετά (Nck ὑπό) σφι γόου ἵμερον Ψ 14, verg. 108, γόον κ 457, μνηστῆρσι γέλον υ 346, ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε Λ 53, verg. Σ 218, Τρώεσσ' ἐν φόβον N 362, ἐν σθένος ἑκάστῳ B 451, ἔριν κακὴν ἔπι γ 161; ἀνέμους κ 22 (tegenst. παυέμεναι), ἀνέμων ἀυτμήν λ 400, ἀνέμους καὶ κύματα ω 110, verg. B 146, ἐξ ἁλόθεν θύελλαν Φ 335, ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν M 253, ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα (κραιπνὸν Βορέην) ε 366 (385, verg. τ 201), κονίην Λ 152; met inf., πυρὴν καήμεναι Ψ 210. — **II)** med. met act. perf. (en aor. II N 78, θ 539) **1)** z i c h (h a a s t i g) b e w e g e n, s n e l l e n, perf. i n b e w e g i n g z i j n Δ 421, ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεύς Ψ 759; van een schip ἐγγύθεν ὀρνυμένη (dat daar kwam aanvaren) μ 183; εἰς ὅ κέ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ I 610, verg. σ 133; δοῦρα πρόσσω ὄρμενα Λ 572; overdr., μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν τ 377, verg. 524; ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται, zoals zijn geest in b e w e g i n g k o m t, d.i. het hem (den zanger) ingeeft α 347. — **2)** z i c h b e w e g e n, z i c h v e r h e f f e n, o p s t a a n, ἐξ εὐνῆφιν β 2, ἐκ λεχέων ε 2; ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων T 2, ἀπὸ (ὑπὸ) θρόνου Λ 645 (χ 364), παρὰ ναῦφι Θ 474; ἂν δ' ἄρα Τυδεΐδης ὦρτο Ψ 812, verg. 754 sq.; imper. bij een aansporing abs., ὄρσ(ε)ο, (sta) op, komaan Δ 204 (verg. 201), E 109; ἀλλ' ὄ ρ σ ε υ πόλεμόνδε καὶ ἄλλους ὄ ρ ν υ θ ι λαούς T 139; met inf. ζ 255, met part. (fut.), κέων η 342; vand. met vijandel. bedoeling, z i c h v e r h e f f e n, o p iem. l o s g a a n, t o e s n e l l e n, χαλκῷ Γ 349; ἐπί τινι Φ 248; ἐπί τινα E 590; τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων H 20, ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο Λ 129; πάλιν ὀρμένῳ Λ 326; in 't bijz. van zaken, z i c h b e w e g e n, o n t s t a a n, z i c h v e r h e f f e n enz., perf. i n b e w e g i n g z i j n, a a n d e g a n g z i j n, b.v. τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' Γ 13, verg. Λ 151, φλὸξ ὦρτο Θ 135, κῦμα Ψ 214; ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός Π 635, ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν T 363, verg. χ 308, ξ 412, M 377, βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει (weerklonk) ω 48, ἐν δὲ γέλος ὦρτ' ἀθανάτοισι θ 343; ὅτε χειμὼν ὄροιτο ξ 522, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ (daalde) ε 294; ἄμμι νεῖκος ὀρεῖται φυλόπιδος Y 140; ὦρτο κυδοιμός K 523, μῶλος ὀρώρει P 397, μοι μένος ὤρορε N 78, τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο π 215, πένθος ὄρωρε κατὰ στρατόν Λ 658, verg. Ω 512; ook met inf. fin., z i c h v e r h e f f e n om te, b e g i n n e n, b.v. πέτεσθαι N 62; πῦρ ὤρετο καιέμεν ὕλην Ξ 397, ὦρτο δ' ἐπὶ

οὖρος ἀήμεναι γ 176; νειφέμεν Μ 279; ὤρορε θεῖος ἀοιδός (nl. ἀειδέμεναι) θ 539; met fut. part., οἴσων θ 256, ἀγγελέουσα Θ 409, verg. η 342.

ὀροθύνω (ἐρέθω, z. ὀρέομαι), alleen praes., impf. ὀρόθυνε en aor. imper. ὀρόθυνον, = het vor., zich doen verheffen, ἐναύλους, doen zwellen Φ 312, verg. ἀέλλας ε 292; aansporen, bemoedigen, τινά λάθρῃ Ν 351 (verg. 357); opwinden, ὔμμε σ 407.

ὄρομαι (verg. ὄρει· φυλάσσεο Hèsuch.), alleen praes. en impf. 3. plur. -ονται, -οντο, toezicht houden, ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο γ 471, verg. ξ 104; hierbij plusqpf. ὀρώρει met bet. van impf. Ψ 112 (volg. K. Meister, die γ 471 ὄροντο als aor. van ὄρνυμαι opvat, zowel praes. als pluspqf. ontstaan als gevolg van verkeerd begrepen impf.). †.

1. **ὄρος,** -εος (verw. met ὄρνυμι, skt *ṛṣvá-*, hoog), gen. ook οὔρεος, dat. ὄρεϊ en οὔρεϊ, plur. nom. en acc. ὄρεα en οὔρεα, dat. ὄρεσσι en οὔρεσι, instrum. (= locat. en abl.) ὄρεσφι, berg, gebergte Γ 34, ε 283; ὄρος Νήριτον ι 21; met gen., Κυλλήνης Β 603, Τηρείης Β 829, verg. γ 287, τ 431. Epitheta: αἰπύ, ἀκριτόφυλλον, μακρά, μέγα, περίμηκες, ὑψηλά, ἀζαλέον, ἀκροπόλα, σκιόεντα, καταειμένον ὕλῃ, νιφόεν, οἰοπόλα, παιπαλόεν.

2. ****ὀρος** (verw. met lat. *serum*, verg. ook ὁρμή), hui, wei ι 222, ρ 225. †.

ὀρούω (ὄρνυμι), alleen aor. ὄρουσε enz., (op)springen, vliegen, snellen, van levende wezens en dingen, ἐπί τινι, op iem. toe of af Ξ 401; ἐν Τρωσίν Π 258, ἐν μέσσῃσι Ο 635, ἐν (adv.) δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ' Λ 92 (verg. ἐνορούω); ἐς δίφρον Λ 359, ἐς βυσσόν Ω 80; πρὸς πλατάνιστον Β 310; van een lans, αἰχμὴ ἄλιον ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν Ν 505, πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου Φ 593, Αἰνείας θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας Υ 327; ἐκ (adv.) κλῆρος ὄρουσεν Γ 325, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν κ 47 (Od. alleen hier); van de slaap, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν Ψ 232 (verg. ἐπορούω).

†**ὀροφή** (ἐρέφω), zoldering χ 298.

†**ὄροφος** (ἐρέφω), riet, waarmede men de huizen dekt, *phragmites communis*, λαχνήεις Ω 451.

ὀρόω, z. ὁράω.

†**ὄρπηξ,** -ηκος, ὁ (wschl. verw. met lat. *sarpire*, snoeien, *sarmentum*), tak Φ 38.

ὄρσας, ὄρσασκε, ὄρσεο, ὄρσευ, ὄρσο, z. ὄρνυμι.

Ὀρσί-λοχος (ὄρνυμι; Zènod. overal de oudere vorm Ὀρτίλοχος) **1)** zoon van Alfeios, vader van Diokleès, heerser te Φηραί (z. daar) in Messènè Ε 546 sq., γ 489, ο 187, φ 16. — **2)** zoon van Diokleès, broeder van Krèthōn Ε 542, 549. — **3)** Trojaan, door Teukros gedood Θ 274. — **4)** zoon van Īdomeneus, dien Odusseus voorgeeft gedood te hebben ν 260. †.

****ὀρσο-θύρη** (verg. 1. ὄρος en θύρη), deur in een zijwand van het μέγαρον, hoger dan de grond (volg. Ahr. achterdeur, verw. met ὄρσος, ned. *aars*), waardoor men in de λαύρη komt χ 126, 132, 333 (verg. Holwerda, Mnemos. 1887, p. 299 sqq.). †.

***Ὀρτίλοχος,** a. l. Ὀρσίλοχος, z. daar.

†**Ὀρτυγίη** (ὄρτυξ, kwartel), fabelachtig land in het westen, waar Artemis Ōrīōn doodt ε 123, ο 404 (volg. Bér. met een deel der ouden = Dèlos; z. ook τροπή).

***ὀρυκτός,** 3. (adi. verb. van ὀρύσσω), gegraven, τάφρος Θ 179; τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ὀρυκτῇ (fem. sing. omdat de τ. met de σκ. één geheel vormt) Ο 344.

ὀρυμαγδός, geraas, rumoer, gedruis, leven, veroorzaakt door een menigte van bijeenverzamelde, zich onrustig heen en weer bewegende mensen ω 70, vooral van troepen en strijdenden Β 810, Δ 449, σιδήρειος Ρ 424, ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ἀζηχής Ρ 741; ook van de vrijers α 133; van jagers en honden Κ 185; δρυτόμων ἀνδρῶν Π 633; van het bruisen van een stroom Φ 256; van het geraas van door een stroom meegerukte stenen en balken Φ 313, van een neergeworpen vracht hout ι 235.

ὀρύσσω (wschl. verw. met lat. *runcare*, wieden), praes. ὀρύσσειν, aor. ὄρυξα enz., coni. ὀρύξομεν, adi. verb. ὀρυκτός (z. daar), graven, τάφρον Η 341, βόθρον κ 517; uitrukken, μῶλυ κ 305.

***ὀρφανικός,** -όν (ὀρφανός), ouderloos, vaderloos, παῖς Ζ 432, Λ 394; ὀρφ. ἦμαρ, de dag der verwezing Χ 490. †.

†**ὀρφανός,** 3. (verw. met lat. *orbus*, ned. *erf*-genaam), ouderloos υ 68.

ὀρφναῖος, 3. (ὄρφνη, miss. verw. met ἔρεβος), duister, νύκτα δι' ὀρφναίην Κ 83, ι 143.

ὄρχαμος (oude sup. bij ἀρχός of volg. Be., verw. met ὄρχατος, = «*der schützende Zaun der Männer*»), aanvoerder, heerser, verbonden met ἀνδρῶν Β 837, γ 400 en λαῶν δ 316; ook van den zwijnenhoeder Eumaios ξ 22 en den ossenhoeder Filoitios υ 185.

ὄρχατος (ὄρχος), tuin, boomgaard η 112, ω 222, φυτῶν Ξ 123 (Il. alleen hier).

ὀρχέομαι (verw. met ὄρνυμαι, volg. anderen met ὄρχος), impf. ὀρχείσθην, ὠρχεῦντο, aor. ὀρχήσασθαι, dansen Σ 594, θ 371.

ὀρχηθμός (ὀρχέομαι), (rei)dans Ν 637, θ 263.

†**ὀρχηστήρ,** -ῆρος Σ 494 en ***ὀρχηστής**

(ὀρχέομαι), danser Π 617, Ω 261. †.
ὀρχηστύς (ὀρχέομαι), dat. -υῖ, het dansen, de dans N 731 (onecht vers, Il. alleen hier), α 152.
'Ορχομενός (eig. 'Ερχομενός, bij ἔρχαται, ἐρχατάω, nl. χῶρος) **1)** Μινυήιος λ 284, B 511, rijke stad in Boiotië I 381, bij de uitwatering van de Kèfīsos in het Kōpāis-meer, hoofdstad van het rijk der Minuërs, waar eens Amfīōn koning was λ 284. — **2)** stad in Arkadië λ 459(?), πολύμηλος B 605. †.
****ὄρχος** (verg. ἔρχαται, ἐρχατάω), rij bomen of wijnstokken η 127, ω 341. †.
ὄρωρε, ὀρώρεται, z. ὄρνυμι; **ὀρώρει(-εε),** z. ὄρνυμι en ὄρομαι; **ὀρωρέχαται, -το,** z. ὀρέγω.
1. **ὅς, ἥ, ὅ** (verg. skt *yá-*, lat. *is*), pron. relat., declin. als in het att., bovendien masc. gen. ὅου B 325, α 70 (Ahr. ὅο), fem. ἕης Π 208 (z. v. L.), plur. neutr. τά A 125 (wschl corrupt, verg. ἐκπέρθω), masc. dat. οἷσ(ιν), fem. ᾗσι, bovendien **ὅ, ἥ, τό,** gen. τοῦ, τῆς, plur. fem. gen. τάων, masc. en neutr. dat. τοῖσ(ιν), fem. τῇσ(ιν), oorsprkl. pron. demonstr. (de grens is soms moeilijk te trekken), die, dat, welke, wie, wat **I)** eigenaardigheden in de vorm van de relat. zin **1)** het pron. staat niet in 't begin van de zin, maar na een woord dat de klemtoon heeft, b.v. διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω υ 47; met gen. partit. verbonden, staat het zowel daarvóór als daarachter, 'Αχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσι β 128, οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν Δ 232. — **2)** het pron. demonstr., dat regelmatig het relat. vooraf gaat, wordt weggelaten, niet alleen, als beide pronomina in dezelfde, maar ook als zij in verschillende casus staan, b.v. καὶ (ταύτῃ), ᾗ κ' ἐυεργὸς ἔῃσιν λ 434, verg. δ 177 enz. — **3)** het pron. relat. wijkt van het voorafgaand subst. af (κατὰ σύνεσιν) *a*) in geslacht, φίλον θάλος, ὃν τέκεν αὐτή X 87 (verg. ὅστε, vóór **1**). — *b*) in numerus, b.v. λαὸν Τρωικὸν οὕς Π 369, Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην οἵ ψ 319; wanneer het subst. een individu aanwijst, dan doelt een daarop volg. pron. relat. in plur. op de gehele soort, omgekeerd slaat het in sing. op een subst. in plur., b.v. κῆτος, ἅ (zo als er) . . . βόσκει μ 97, verg. τ 40, τοὺς ἄλλους, ὅν κε κιχείω Λ 367 (verg. ὅστις **1**). — **4)** de relat. zin staat vóór de demonstr., ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος Σ 460. — **5)** als twee of meer door καί, τέ of δέ met elkaar verbonden zinnen op elkaar volgen, die verschillende casus van het pron. relat. vereisen, dan wordt het relat. in de tweede zin òf geheel weggelaten, òf door een pron. demonstr. of pers. vervangen, b.v. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ (i.p.v. καὶ ὅς οἱ) κεχαρισμένος ἔλθοι β 54, verg. Γ 235, ἦ γὰρ ὀίομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων 'Αργείων κρατέει, καί οἱ (i.p.v. καὶ ᾧ) πείθονται 'Αχαιοί A 79, verg. θ 576 enz. — **6)** assimil. *a*) het pron. relat. staat als obj. niet in acc., maar in de casus van het antecedent, τῆς γενεῆς, ἧς . . . δῶκε E 265. — *b*) het antecedent neemt de casus van het pron. relat. aan (omgekeerde assimil.), alleen φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως, οὔ τις ῥύεται στρατόν K 416 (verg. ὅσοσ **2** tegen het eind). — *c*) het pron. relat. neemt het geslacht van het praedicaatsnomen aan, ἥ θέμις ἐστί B 73, γ 45. — **7)** het antecedent wordt in de relat. zin opgenomen, b.v. οὐδὲ τὰ ἤδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα B 38; waarbij dan nog assimil. plaats heeft, b.v. υἱέι . . . 'Αλέκτορος ἤγετο κούρην, ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης δ 11. — **8)** de praepos. staat meestal na het pron. relat., b.v. ᾧ ἔπι A 62, ᾧ ἔνι δ 603; maar steeds εἰς ὅ (κε), ἐξ οὗ enz. — **II)** soorten van relat. zinnen *a*) omschrijvend I 110 enz.; soms ὅς = ik of hij die β 287, α 66; = *qui quidem* M 228, φ 294; = *quippe qui* B 275. — *b*) met voorwaardel. bet., b.v. βέλτερον ὅς . . . προφύγῃ (= εἴ κέ τις) Ξ 81, verg. ξ 404, ο 72. — *c*) finaal, b.v. ὅς κε φάγῃσι Φ 127 (verg. echter **III 2**), δ 389 (waar ὅς ook pron. demonstr. kan zijn; a. l. ὥς). — *d*) schijnbaar vragend, b.v. γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι ρ 363, verg. B 365, Φ 639. — *e*) consecutief, na τοῖος H 231, β 287. — **III)** constructie van de relat. zin **1)** met ind. *a*) bij feiten A 37 enz.; fut. met κέ A 175, ε 36 enz. (z. echter 1. ἄν **I 2**). — *b*) van een histor. tijd met ἄν of κέν, b.v. τ 25 (irrealis). — **2)** met coni., ter uitdr. van een subjectieve stellige verwachting, b.v. ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, . . . ὅς εἴπῃ A 64, verg. Γ 287; door toevoeging van κέν wordt de stelligheid der verwachting getemperd, b.v. ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσι δώματα δ 756; generaliserend of iterat., b.v. οὐ δήναιος ὃς ἀθανάτοισι μάχηται E 407; dikwijls met κέν (soms ἄν), z. 1. ἄν **II 2**, κέ **II 2**; in 't bijz. in zinnen van algemene strekking, b.v. δ 165, en in vergelijkingen, b.v. N 63. — **3)** met opt. *a*) als opt. orat. obl., b.v. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, Νέστορ' ἔπι πρῶτον Νηλήιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν, εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο, ἥ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο K 20, verg. ζ 114 enz. — *b*) als opt. potent., met κέν, b.v. ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο β 31, verg. H 231 enz. — *c*) als opt. generalis of iterat., b.v. τῶν δ'

ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν, οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι ι 94, verg. K 489 enz. — **IV)** absoluut gebruik van sommige casus *a*) fem. dat. **ᾗ,** z. daar. — *b*) neutr. acc. **ὅ,** eig. met betrekking waarop, vand. motiverend w a a r o m, d a t, b.v. τοίου γὰρ καὶ πατρὸς (nl. ἐσσί), ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις δ 296; na verba affectuum met causale bet., χωσαμένη ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια . . . Οἰνεὺς ῥέξ' I 536; na verba sent. et declar. verklarend, d a t, γνῶ δ' Αἴας . . . ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε Ζεύς Π 120, οὐδέ τι τῶν μέμνηται ὅ Θ 362; ook met voorafgaand τό, b.v. γ 146; **ὅ τε,** z. ὅστε (eind). — *c*) **ἐξ οὗ,** van tijd, v a n d a t t i j d s t i p d a t A 6; ἐξ οὗ—ἐκ τοῦ Θ 295; **εἰς ὅ κε,** t o t d a t t i j d s t i p d a t, t o t d a t, met coni. van het verwacht gevolg B 332, ω 132; vand. z o l a n g I 609, K 89; over εἰς ὅ τέ κεν z. ὅτε **II** *c*. — **V) ὅς περ, ὅς τε, ὅς τις,** z. ὅσπερ, ὅστε, ὅστις.

2. **ὅς, ἥ, ὅν** (Ϝός, < *σϜός, verg. ἑός), pron. possess. reflex. van de derde pers., nom. komt niet voor, gen. (Ϝ)οῖο, οὗ, (Ϝ)εὗ Y 464, plur. dat. (Ϝ)οῖσι en (Ϝ)ῇσι naast (Ϝ)οῖς en (Ϝ)ῇς[Ϝοῖσ' en (Ϝ)ῇσ'], instrum. (Ϝ)ῆφι in de verbinding (Ϝ)ῆφι βίηφι πιθήσας X 107 en φ 315, z i j n, h a a r, zowel vóór als na het subst., waarbij het behoort Δ 306, α 330, Φ 504, α 322; versterkt door αὐτοῦ π 197; ook slaande op het subj. van de hoofdzin Ξ 164, δ 741, of op een ander naburig woord in de zin Z 500, δ 175; = *eius* δ 618 (= ο 118) en ν 265; soms met het lidwoord, b.v. τὸ ὃν μένος X 459 (Knight overal de vormen van ἑϜός); verbonden met het enklit. -δε in **ὅνδε** δόμονδε Π 445, α 83 [volg. Brugm. betekent ὅς oorsprkl. e i g e n en kon het op alle perss. slaan, verg. H 153, I 455, Λ 142, α 402, ι 28, ν 320 (v. L. volgt deels andere lezingen, ι 28 verklaart hij terecht *nihil iucundius novi quam si quis suam ipsius patriam conspiciat*, verg. ι 34)].

3. **ὅς, ἥ, τό,** pron. demonstr., z. 1. ὁ **I**.

****ὁσίη** (nl. δίκη; fem. van ὅσιος, van w. *es*-, zijn), *fas*, alleen οὐχ en οὐδ' ὁσίη, *nefas est*, h e t i s z o n d e χ 412, π 423. †.

ὅσος en **ὅσσος,** 3. (1. ὅς), relatief correlat., *quantus*, vaak verbonden met het onbepaalde τέ **1)** sing. *a*) h o e g r o o t, h o e s t e r k, h o e v e e l, h o e v e r, h o e l a n g enz., van graad, getal, plaats, en tijd, dikwijls correlatief, en dan door a l s o f z o g r o o t enz. a l s te vertalen, b.v. οὔτ ἄνεμος τόσσον γε . . . ἠπύει . . . ὅσση ἄρα Τρώων καὶ 'Αχαιῶν ἔπλετο φωνή Ξ 400, verg. τ 169 enz.; ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται . . . τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες Π 589, verg. ϑ 124 enz.; zonder voorafgaand correlat., b.v. τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοί περ, e v e n g r o o t a l s P 232, verg. μ 86 enz.; met assimil., b.v. τὴν (v. Herw. ἐν) δὲ γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, d.i. ὅση ἐστὶν ὄρεος κορυφή κ 113; soms dient de zin met ὅσος tot nadere omschrijving van het obj. uit de hoofdzin, b.v. πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν λ 518; ὅσσος τις, hoeveel wel, hoeveel zowat κ 45. — *b*) neutr. sing. **ὅσ(σ)ον** als subst., ook adverbiaal, h o e z e e r, h o e v e e l, h o e v e r enz., vooral in correlat. met τόσ(σ)ον (τε), waar het dan door a l s of z o v e e l enz. a l s vertaald wordt E 786, Ψ 845, δ 356, ϑ 124 enz.; ὅσσον—τῶν (constructio κατὰ σύνεσιν) Ω 544; ook zonder correlat., b.v. Θ 213; ὅσσον ἐγὼ γιγνώσκω, mijns inziens N 222; ὅσσον τ' ἐπί, ὅσσον ἐφ', z. ἐπί **C III 1** *d* α; in beperkende zin, ὅσον (= τόσον ὅσον) ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, (slechts) tot aan I 354; ὅσσον τε met volg. inf., alleen ε 484: φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι, genoeg om; bij compp. en supp., z o v e e l a l s, v o o r z o v e r a l s, αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην Π 722, verg. I 160; ὄφρ' εὖ εἰδῶ ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, h o e z e e r A 516, verg. Θ 17, η 327; ook bij comparat. begrippen, ἴδμεν ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, h o e v e e l Ψ 890, verg. η 108. — **2)** plur., h o e v e l e n, dikwijls in correlat. en dan vertaald door a l s of z o v e l e n a l s, a l l e n d i e, b.v. οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἑλίκωπες 'Αχαιοί Γ 190, ἤ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν ὅσσα τ' ἐγώ περ τ 347, τοσσάδε μέρμερα ὅσσ' ''Εκτωρ ἔρρεξε K 49; ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἔπι κρατέουσιν ἄριστοι, τόσσοι π 122; ook slaand op een voorafgaand ταῦτα χ 46, πάντες B 143 enz. (ὅσα—ἅπαντα η 331, verg. K 214), πολλά I 290, λ 280, τῶν ἄλλων P 261, verg. P 172, λ 388, τούς B 681; op een voorafgaand subst., b.v. ἄριστοι ἵππων ὅσσοι ἔασιν E 267, soms daarachter geplaatst, b.v. Τρῶες . . . ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν B 125; op een voorafgaande sing., οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, ὅσσοι . . . ὑπὸ ''Ιλιον ἦλθον B 249; soms wordt het nomen in de relat. zin opgenomen, b.v. μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν 'Ολύμπῳ A 566; ook tot nadere omschrijving van het obj. uit de hoofdzin, b.v. πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ὅσσοι 'Οδυσσῆος . . . εἰσιν ἄεθλοι δ 241; ook wordt het obj. van de hoofdzin in de bijzin overgenomen, b.v. εἰ . . . ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι 'Αχαιοί γ 116; omgekeerde assimilatie (z. 1. ὅς **I** *b* β), νῆες ὅσαι . . . ἕλκωμεν Ξ 75, verg.

371; het corresponderende woord is soms uitgelaten, b.v. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριστοι Δ 211, ὅσσαι γὰρ νύκτες . . . εἰσιν, οὔ ποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήιον ξ 93; na een verbum sent. of declar. ter inleiding van een objectszin, b.v. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονί μ 191; ook motiverend, Ζηνός που τοιήδε 'Ολυμπίου ἔνδοθεν αὐλή, ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά, daarnaar te oordelen hoe veel . . . δ 75.

ὅσ-περ (ook **ὅ-περ**), **ἥ-περ, ὅ-περ,** juister ὅς περ enz. (verg. b.v. ὅς ῥ' ἔβαλέν περ Δ 524), pron. relat. *a*) die juist, juist degene die, b.v. θεός, ὅσπερ ἔφηνεν B 318. — *b*) die toch, ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν B 286, verg. ὅσπερ θνητός ἐστι, die toch, d.i. hoewel hij υ 46 enz. (vaak echter is de kracht van περ in de vertaling niet weer te geven). — *c*) **ᾗπερ,** z. daar.

****ὄσσα,** ἡ (Ϝόσσα, < *Ϝόκjα, verg. Ϝέπος), faam, gerucht, ἐκ Διός α 282, β 216; gepersonif. **"Οσσα,** Διὸς ἄγγελος B 93, verg. ω 413.

†**"Οσσα,** gebergte (in Thessalië), woonplaats der Kentauren λ 315 (met het volg. vers van late datum).

ὀσσάκι (ὅσος), zo dikwijls als, alleen correlat. met τοσσάκι Φ 264, X 194, λ 585. †.

†**ὀσσάτιος** (= ὅσος), hoe groot, hoe veel, λαός (dat hij zoveel . . .) E 758.

ὄσσε (< *ὄκjε, verw. met ὀπ-ωπ-α, verg. ὀφθαλμός, ὄμμα), neutr., alleen dual. nom. en acc., ogen; het attribuut staat in dual., b.v. N 3, of plur. N 435 (en 616, maar hier a. l. plur.); het praedicaat in sing., b.v. M 466 (verg. v. L.), plur., b.v. Π 792, ε 151, of dual. O 608, P 679; van een leeuw ζ 131, verg. P 136.

ὄσσομαι (verg. ὄσσε), alleen praes. part. en impf. ὄσσετο, -οντο(ὠσσ.) **1)** eig., met de ogen zien υ 81; met acc. van de inhoud, door zijn blik of uiterlijk iets aankondigen, κάκ' ὀσσόμενος, met onheilspellende blik A 105; ὄσσοντο ὄλεθρον, hun blik spelde onheil β 152; οὐ κακὸν ὀ. Ω 172, πέλαγος ὀ. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Ξ 17. — **2)** met de geest zien, een voorgevoel van iets hebben, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός κ 374, verg. σ 154; (van paarden) ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ Σ 224; zich in de geest voorstellen, denken aan, ἐνὶ φρεσὶ πατέρα α 115.

ὅσσος, z. ὅσος.

ὅσ-τε (ook **ὅ-τε**), **ἥ-τε, ὅ-τε,** juister ὅς τε enz. (verg. b.v. ὅς ῥά τε O 411), neutr. plur. ook τά τε, fem. ook τάς τε Λ 554, pron. relat. (oorsprkl. demonstr. verg. 1. ὅς), die, dat, welke, wie, wat (die maar, die juist enz.; verg. τέ in 't bijz. **B I 1**) B 470, β 69; zelden corresponderend met een pron. demonstr., b.v. E 332; Διὸς τέκος ἥ τε K 278, κύματος τά τε ε 438, μήλων αἵ τε Π 353 (verg. 1. ὅς **I 3** *a* en *b*); ἥ τ' ἐστὶ δίκη δ 691 (verg. 1. ὅς **I 6** *c*); τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι Ψ 649 (verg. 1. ὅς **I 6** *a*); οἵ πέρ τε, die toch (hoewel wij) E 477, verg. ξ 466; ὅς ῥά τε E 137, δ 361; ὅς τε—ὅς τε B 365, verg. γ 185 enz.; neutr. acc. **ὅ τε** (verg. **1.** ὅς **IV** *b*), met betrekking waarop, vand. **1)** motiverend, dat, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅ τ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις Δ 32, verg. ξ 90, φ 254. — **2)** causaal, dat, na verba affectuum en dergg., b.v. χωόμενος, ὅ τ' ἄριστον 'Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισας A 244, verg. θ 78 (χαῖρε ὅ τε . . . δηριόωντο) enz. — **3)** verklarend, dat, in de eerste plaats (na verba sent. en declar.) in aansluiting bij het obj. van de hoofdzin, b.v. γνῷ δὲ καὶ . . . 'Αγαμέμνων ἣν ἄτην, ὅ τ' ἄριστον 'Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν A 412, dan ook in 't alg. dat, b.v. γιγνώσκων, ὅ τ' ἄναλκις ἔην θεός E 331, verg. θ 299 enz.

ὀστέον (eig. adi. neutr., verg. lat. *os*), instrum. (= plur. gen. en dat.) ὀστεόφιν, been, bot, zowel van levenden M 185, π 145, als van gestorvenen Δ 174, μ 45; plur. = lichaam, λίπε δ' ὀστέα θυμός (verg. *pavor ossa reliquit*) M 386, (van een dier) γ 455; ook van de overgebleven beenderen van een verbrand lijk Ψ 239, 252, H 334 (volg. Aristarch. met 335 geïnterpol., èn om de zin, èn omdat het maken van een grafheuvel in strijd is met het meenemen van de beenderen naar huis; volg. Dörpfeld, Neue Jahrbb. 1912, p. 11, is het bijzetten van de as bedoeld, terwijl de beenderen later naar het vaderland zouden gebracht worden; volgens v. Wilam., die Il. und Hom. p. 55, kunnen deze verzen eerst ontstaan zijn, toen in het moederland de graven der voor Troje gevallen Achaiërs getoond werden); λευκὰ ὀστέα, zowel van de witte beenderen van een levende Π 347, λ 221, als van de dorre beenderen van een lijk α 161. Verg. ook θάπτω.

ὅσ-τις (ook **ὅ-τις**), **ἥ-τις, ὅ-τι** (ook **ὅτ-τι**), juister ὅς τις enz. (verg. b.v. ὅ κέν τις π 257), acc. ὅν τινα, ἥν τινα, ὅττι enz., bovendien masc. sing. dat. ὅτεῳ β 114, (met suniz.) M 428, O 664 (a. l. ὅτῳ), acc. ὅτινα θ 204 = ο 395 (a. l. ὅν τε), plur. gen. ὅτεων κ 39, dat. ὀτέοισιν (met suniz.) O 491 (a. l. ὅτοισι), acc. ὅτινας O 492, neutr. sing. gen. ὅττεο α 124, χ 377 (v. L. οὗ τεο), ὅττευ ρ 421 (v. L. οὗ τεο), ὅτευ ρ 421 = τ 77, plur. nom. ἅσσα λ 74 en ὅτινα X 450 (Hoffman Ϝίδω τίνα i.p.v. ἴδωμ' ὅτιν'), acc. ἅσσα **1)** pron. relat., wie maar, wat maar, al wie, al wat, ieder

die B 188, α 47; Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος (nl. ἐστί) λ 179, verg. α 280 enz.; soms staat het op een plur., b.v. ξείνους . . . ὅς τις γ 355, verg. Γ 279 (en 1. ὅς **I 3** *b*); wie ook, welke ook, κλῦθι, ἄναξ, ὅτις ἐσσί ε 445, ἥ τις σύ πέρ ἐσσι θεάων δ 376 enz. (maar Ψ 43 Grashof οὐ μὰ Ζῆν', ὅς τ' ἐστὶ θεῶν ὕπατος, i.p.v. ὅς τίς τε). — **2)** in een afhank. vraag, wie, wat Γ 167, α 401; ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅς τις (nl. ἐστί) θ 28; ook = οἷος, ὁποῖος, *qualis*, wat voor een, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵτινές εἰσιν, ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί ι 174; ὅς τις δή, wie dan, wie nu Ξ 509, verg. δή **II 4**; neutr. **ὅ τι** als adv. (acc. van de inhoud), waarom A 64.

ὅ-τε (1. ὅς), voegw. van tijd, dat, wanneer, en van een concreet geval in 't verleden, toen, nadat; oorsprkl. zich aansluitend bij een tijdsbepaling in de hoofdzin, ὥρῃ (ἐν) εἰαρίνῃ ὅτε B 471, verg. X 102; ook in correlatie, met τότε, b.v. λ 294, ἔνθα, b.v. E 334, ἔπειτα Γ 221, αὐτίκα Δ 210.

I) constructie **1)** bij ind., wanneer de inhoud van de zin als een feit wordt voorgesteld, en wel met de bet. van wanneer bij praes. B 471 enz., minder dikwijls bij fut. σ 272; meestal bij een histor. tijd, vooral aor. of impf., bij vermelding van een concreet geval uit het verleden, toen A 397 enz.; ἤματι τῷ ὅτε, z. ἦμαρ; ὡς ὅτε, (even)als toen Δ 319, ξ 469 en οἷον ὅτε I 447, κ 462, verg. χ 227; ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε (de tijd toen) τ' ἐκρέμω O 18, verg. ω 115; ᾔδεα ὅτε . . . οἶδα νῦν ὅτε Ξ 71 sq., verg. π 424; ὅτε πρῶτον . . . νοσφισάμην, toen eens, sinds τ 338; minder vaak bij perf., dat, sinds Φ 156, of plusqpf. E 392 (toen); met causale kracht bij praes. of praeterit. ind., toen, nu, b.v. ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα, αὐτόθι μιν κατέρυκ' Z 191, νῦν δ', ὅτε δὴ (verg. lat. *quoniam* = *quom iam*) μέγας εἰμί β 314, verg. Y 29, ν 129 enz.; met concessieve kracht, terwijl b.v. τίς δ' οὗτος . . . ἔρχεαι οἷος νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσιν βροτοὶ ἄλλοι K 83, verg. μ 22. — **2)** bij coni., wanneer in de hoofdzin een hoofdtijd staat (P 728 bij aor. gnom.) *a*) van toekomstige dingen, waarvan men het plaatsgrijpen met meer of minder zekerheid verwacht, wanneer b.v. ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται T 337; meestal met κέν of ἄν A 567, Δ 164 (dat), θ 242. — *b*) iteratief, zo dikwijls als, (telkens) wanneer, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ Ξ 522, verg. Z 524; ook met ἄν, b.v. I 101, ν 101; vand. in gezegden van algemene strekking met en zonder κέν, b.v. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι A 80, verg. I 501, in vergelijkingen, b.v. Δ 131, met ἄν of κέν B 397, Y 167; over ὡς δ' ὅτε z. 4. ὡς **C** (ὡς ὅτε **2**). — **3)** bij opt. *a*) iteratief, na een histor. tijd in de hoofdzin, zo dikwijls als, (telkens) wanneer, ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς, στάσκεν ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε Γ 216, verg. τ 49 enz.; met κέν alleen I 525 (v. L. ὅτε πέρ τιν' i.p.v. ὅτε κέν τιν'). — *b*) als opt. orat. obliquae, bovendien ter uitdrukking van iets gedachts of ondersteld s, naast opt., of potentialis, τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον, ὅς τις τολμήσειε . . . μοχλὸν τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε κεν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι ι 333; τοιοῦτοι νῦν πάντες . . . εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο Φ 429; ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, αὐτῇ κενγαίῃ ἐρύ-σαιμ' Θ 23 (verg. β 31); maar i.p.v. οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις . . . ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης moet Γ 55 μιγήῃς gelezen worden.

II) in verbinding met partikels en andere woorden *a*) **ὅτε μή,** steeds bij opt. na een negatie of een negatief begrip, tenzij, behalve wanneer N 319, Ξ 248, verg. π 197, ψ 185; zonder ww., behalve Π 227 (Aristarch. ὅτι μή). — *b*) **πρίν γ' ὅτε,** z. πρίν **III**. — *c*) **εἰς ὅτε κεν,** bij coni., voor of tegen de tijd dat [anderen εἰς ὅ τέ κεν, verg. εἰς ὅ κε (1. ὅς **IV** *c*)] β 99 (= τ 144, ω 134). — *d*) **ὅτε δή,** z. **I 1** en δή **I 2** *e* en **II 1**. — *e*) **ὅτε τε,** wanneer, toen (verg. τέ, in 't bijz. **B I 1**), bij ind. B 471, η 323, ὅτε πέρ τε K 7; bij coni. iter. Ξ 522, in een vergelijking B 782, ὅτε πέρ τε Δ 259. — *f*) **ὅτε περ,** toen toch, hoewel E 802; verg. ook *e*. — *g*) **ὅτ' ἄρα,** toen juist K 540.

ὅτε(ὅ τε), z. ὅστε.

***ὁ-τέ,** adv., en dan weer, een andere keer P 178 (= Π 690); verder alleen correlatief, ὁτὲ μέν—ἄλλοτε Y 49 of ἄλλοτε δ' αὖ Σ 599, ὁτὲ μέν τε—ἄλλοτε δέ Λ 64; ook ἄλλοτε μέν—ὁτὲ δέ Λ 568. †.

ὀτέοισιν, ὅτευ, ὅτεῳ, ὅτι, ὅ τι, z. ὅστις.

ὅ-τι en **ὅτ-τι** (eig. neutr. acc. van ὅς τις) **A)** als adv., bij supp., alleen ὅττι τάχιστα, zo snel mogelijk Δ 193, ε 112. — **B)** als voegw., oorsprkl. met betrekking waarop **1)** motiverend, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει, dat ε 340, verg. Π 35 enz. — **2)** vand. causaal, omdat, χαῖρε, ξεῖν', ἵνα . . . μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις(ὀφείλεις) θ 462, verg. I 76, K 142 (v. L. τί δέ) enz. — **3)** verklarend, in de eerste plaats na verba sent. en declar., in aansluiting bij het obj. van de hoofdzin, b.v. οὐχ οἱ ἔειπε κακὸν

τόσον . . . ὅττι ῥα, dat namelijk P 411, verg. 642; na een ander verbum, ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ ἔθηκε θεὸς κακόν, ὅττι Ω 538; ook tot verklaring van een pron. demonstr. in de hoofdzin, b.v. οὐδὲ τὸ οἶδε . . . ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς E 407, verg. ν 314 enz. — **4)** in 't alg. ter aanknoping van objectszinnen, d a t, b.v. οὐχ ὁράᾳς, ὅτι . . . 'Αχαιοὶ τεῖχος ἐτειχίσσαντο H 448, verg. π 131 enz.; ook ter aanknoping van subjectszinnen, b.v. ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις E 349; soms ook met een aanwijzend τόδε in de hoofdzin, τόδ' . . . ἐμοὶ πολὺ κέρδιον . . . ἔπλετο, ὅττι . . . ὑπόειξε O 227. — **C)** verbonden met andere partikels **1) ὅτι δή,** z. δή **II 5.** — **2) ὅτ(τ)ι ῥα,** d a t n a m e l i j k A 56, P 411, φ 415. — **3) ὅτι μή,** z. ὅτε **II** *a* eind. (de ι van ὅτι wordt nooit geëlideerd).

ὀτραλέως (verw. met ὀτρηρός), adv., v l u g, h a a s t i g Γ 260, T 317, τ 140. †.

†**'Οτρεύς,** -ῆος (ὀτρύνω), zoon van Dumās, broeder van Mugdōn, koning van Frugië Γ 186.

ὀτρηρός, 3. (verw. met ὀτρύνω), v l u g, w a k k e r, θεράπων δ 23, A 321, ταμίη Z 381; hierbij adv. †**ὀτρηρῶς** δ 735.

ὄτριχας, z. ὄθριξ.

***'Οτρυντεΐδης,** zoon van Otrunteus = Īfitiōn Y 383, 389. †. Van

†**'Οτρυντεύς,** -ῆος (ὀτρύνω), koning te Hudè aan de Tmōlos, vader van Īfitiōn Y 384.

***ὀτρυντύς,** ἡ, acc. -ύν, a a n m o e d i g i n g, b e v e l T 234, 235. †. Van

ὀτρύνω, praes. inf. -έμεν, impf. ὄτρυνον, ὤτρυνε enz., iter. ὀτρύνεσκον, fut. ὀτρῡνέω enz., aor. ὄτρυνα, ὤτρυνε enz., coni. 3. sing. ὀτρύνησι, 1. plur. ὀτρύνομεν, med. praes. ὀτρυνώμεθα, imper. ὀτρύνεσθε, impf. ὀτρύνοντο en ὠτρύνοντο **I)** act., a a n s p o r e n, o p w e k k e n, a a n m o e d i g e n, o p s t o k e n **1)** τινά Δ 254, β 74; met zakel. subj., (μιν) θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή Φ 299; bovendien met praedicaats-acc., b.v. ἦ τιν' ἑταίρων ὀτρυνέεις Τρώεσσιν ἔπι σκοπόν K 38; ook τοῦ μένος E 563, μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου E 470; d r i j v e n, snel z e n d e n, τινὰ εἴς τι, b.v. εἰς μάχην O 59, εἰς ''Ιλιον Ω 143, verg. πόλιν εἴσω ο 40, πόλινδε ο 306, πόλεμόνδε P 383, σε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας Ω 289; met fut. part. Θ 398, met praes. of aor. inf. Δ 294, τ 158; εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη . . . τοῦτον ἀλέξασθαι σ 61, verg. K 220, Y 174 enz.; met ὡς ἄν ρ 362. — **2)** dieren a a n s p o r e n, a a n h i t s e n, ἵππους Π 167, κύνας Σ 584. — **3)** van zaken, iets a a n w a k k e r e n, b e s p o e d i g e n, ijverig w e r k v a n i e t s m a k e n, μάχην M 277, πομπήν η 151 enz. (maar θ 30 a a n d r i n g e n o p), τινὶ ὁδόν β 253; z e n d e n, ἀγγελίην π 355, νῆα καὶ ἑταίρους εἰς πόλιν ο 37. — **II)** med., z i c h a a n s p o r e n, d.i. z i c h s p o e d e n, met inf., b.v. ἀμυνέμεν Ξ 369, ἕπεσθαι κ 425; abs. η 222.

ὅττι, z. ὅστις.

οὐ, vóór spir. len. **οὐκ,** vóór spir. asp. **οὐχ,** op het einde van een vers **οὐκί** (Y 255 in het midden), rechtstreeks, eenvoudig ontkennende partikel (verg. μή); zij heeft betrekking òf op een enkel begrip, als οὔ φημι, ik weiger H 393, οὐκ ἐθέλω, ik weiger Γ 289, οὐ χραισμέω, ik ben van geen nut A 28, οὐκ ἐρύομαι, ik laat de vrije loop Ω 584, òf op gehele zinnen **I)** in hoofdzinnen, onverschillig of de inhoud van de zin van algemene strekking is of betrekking heeft op een bijzonder geval **1)** in bevestigende zinnen *a*) bij ind. van alle tempora A 24, α 42. — *b*) bij coni. dubit., b.v. οὐ γάρ τίς με . . . δίηται H 197. — *c*) bij opt. potent., b.v. I 125. — **2)** in vragende zinnen, evenals *non, nonne,* als een bevestigend antwoord wordt verwacht, b.v. οὔ νυ σέβεσθε Δ 242; als een wens of bevel in de vorm van een vraag is ingekleed, b.v. οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα Ω 263. — **II)** in afhankelijke zinnen **1)** met ὅτι en ὡς, d a t E 407, Y 265. — **2)** in tempor. en causale zinnen met ἐπεί, ὅτε enz. Σ 101, α 226. — **3)** in relat. zinnen, wanneer de inhoud eenvoudig ontkend wordt N 109, β 118. — **4)** in een voorwaardel. zin (protasis) kan alleen μή staan; waar men daar οὐ vindt, wordt slechts één enkel woord ontkend, b.v. εἰ δέ τοι οὐ δώσει Ω 296, εἰ δ' οὐ κείνου (d.i. ἄλλου) ἐσσὶ γόνος β 274. — **III)** tot sterkere nadruk wordt de negat. herhaald γ 27 (Bentl. ἦ γὰρ ὀίω i.p.v. οὐ γὰρ ὀίω); οὐκ . . . οὐδέ P 641, δ 805. — **IV) οὔ περ** enz., z. οὔπερ enz.

οὗ (*σεϝο-, verg. ἑός en lat. *sui*), pron. reflex., sing. gen. alleen in de vormen (ϝ)εἷο, (ϝ)έο, (ϝ)εῦ [anderen zo mogelijk (ϝ)έ', b.v. Ξ 427], (ϝ)έθεν, dat. (ϝ)οί [anderen (ϝ)οῖ] en ἑ(ϝ)οί [anderen ἑ(ϝ)οῖ of ἑ(ϝ)οῖ; zonder ϝ alleen μήδ' οἱ λ 442, volg. Wackern. Gl. VII p. 267 sqq. atticisme, Bentl. μή ϝοι], acc. (ϝ)έ en Ω 134, Y 171 ἑ(ϝ)έ [anderen ἑ(ϝ)έ], zowel direct als indirect reflex., v a n z i c h, v a n h e m Y 261, η 217; versterkt met αὐτοῦ T 384, θ 211; de vorm ἑοί alleen in verbinding met αὐτῷ N 495, δ 38; ἓ αὐτήν Ξ 162 (Knight ἕϝ' αὐτήν), P 551 (Brandr. μιν αὐτήν), verg. ρ 387; ook als pron. pers. (in dit geval enklit.), v a n h e m enz. A 114, Ξ 427; ἑ (neutr.) A 236.

οὖας, -ατος z. οὖς; **οὐατόεις,** z. ὠτώεις.

οὖδας, τό (verw. met ἔδαφος en οὐδός), gen. οὔδεος, dat. οὔδε(ϊ) en samengetrokken οὔδει E 734, H 145, T 92 (v. L. οὖδας), Ψ 719, bodem, vand. ook grond, aarde ϑ 376, ι 135; ὀδὰξ ἕλον οὖδ., z. ὀδάξ; ὕπτιος οὔδει ἐρείσϑη H 145; ook grond van een vertrek ψ 46 (verg. E 734); hierbij adv. **οὖδάσ-δε,** naar of op de grond P 457, κ 440 (Ψ 719 Roehl σφήλας οὖδάσδε i.p.v. σφῆλαι οὔδει τε).

οὐ-δέ, voegw. **1)** maar niet, en niet, dient tot verbinding van gehele zinnen en afzonderlijke begrippen *a*) tegenst., maar niet, met en zonder voorafg. μέν B 753, ι 216; οὐδέ . . . πάμπαν, maar in 't geheel niet γ 143; οὐδέ τι, toch (helemaal) niet α 296, T 420; οὐδέ τε, maar (ook) niet Φ 596 (Brandr. Ϝ' i.p.v. τ', verg. A 406, Λ 437); soms staat οὐδέ wanneer hetzelfde begrip eerst bevestigend en dan ontkennend wordt uitgedrukt, νῦν δὲ δή ἐγγύϑι μοι ϑάνατος κακὸς οὐδ' ἔτ' ἄνευϑεν X 300 (verg. ἀτάρ **1**). — *b*) aanknopend, en niet, ook niet, en ook niet Λ 330, γ 335; οὐδέ τι, en in 't geheel niet A 343, β 283; οὐδέ τε, na negat. zinnen, en ook niet, b.v. O 709, P 42; οὐδὲ μέν, en ook (zeker) niet A 154 enz.; οὐδὲ μὲν οὐδέ, z. μέν **1**; οὐδὲ γὰρ οὐδέ, want ook zeker niet E 22, ϑ 32; οὐδέ—οὐδέ, ook niet (en niet) — en ook niet I 374, β 270. — **2)** ook niet, zelfs niet, niet eens Θ 386, α 18; οὐδέ . . . περ α 204 enz. (οὐδέ περ direct na elkaar alleen λ 452); οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο, want al was het ook . . . toch kon het niet Ξ 33 (verg. οὐ **III**). — **3)** **οὐδέ πη** enz., z. οὐδέπη enz.

οὐδ-είς, οὐδ-έν (οὐδὲ εἷς), ook niet één, d.i. geen, niemand, niets, zowel adi. als subst.; masc. alleen τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων X 459, λ 515; neutr. (alleen sing. nom. en acc.) K 216, δ 350, vooral als adv., in niets, d.i. volstrekt niet, geenszins A 412, δ 195 (volg. v. L. bedorven voor οὔ τινι en οὔ τι, Ω 370 vermoedt hij οὐ δή of οὔ ϑην; bestreden door Wackern. Gl. VII p. 276).

†**οὐδενόσ-ωρος,** -ον (οὐδενὸς ὥρη, niemands zorg, verg. πασιμέλουσα), waar niemand om geeft, onbetekenend, τείχεα Θ 178.

οὐδέ-πη, beter **οὐδέ πη** (verg. οὐδέ τί πη Φ 219), adv., en op geen wijze, volstrekt niet μ 232, Z 267.

οὐδέ-ποϑι, beter **οὐδέ ποϑι,** adv., en (maar) nergens Ω 240, υ 114. †.

οὐδέ-ποτε, beter **οὐδέ ποτε,** adv., ook niet ooit, d.i. nooit, van een verleden en toekomende tijd; gewoonl. bij een praeterit. E 789, γ 182; bij praes. λ 15, μ 75, 131, fut. β 203, Σ 283; met aan te vullen praedicaat κ 464.

οὐδέ-πω, beter **οὐδέ πω** (gewoonl. door één of meer woorden van elkaar gescheiden), en (maar) nog niet Λ 497, λ 161; οὐδέ τί πω, maar volstrekt niet γ 23, verg. X 279; οὐδέ νύ πώ περ, nu nog niet eens Φ 410.

† **οὐδ-ετέρωσε** (οὐδέτερος), beter **οὐδ' ἑτέρωσε** Ξ 17, z. ἑτέρωσε.

οὐδός (w. σεδ-; gaan, verg. ὁδός) **1)** drempel *a*) eig. Z 375, δ 680; dikwijls nader bepaald, ϑαλάμοιο I 582, αὔλειος α 104, αὐλῆς η 130; δρύινος φ 43, χάλκεος η 83, Θ 15; μέγας χ 2 (verg. δ 680, ψ 88, χ 127), van het megaron (= λάινος ρ 30, ξεστός σ 33; op deze grote, brede drempel rust wschl. een andere houten, waarin de deurposten staan, μελινός ρ 339). — *b*) overdr., γήραος οὐδός, drempel die toegang geeft tot, d.i. begin van de ouderdom (volg. de ouden = ἔξοδος τοῦ βίου) X 60, ο 246. — **2)** metri causa = ὁδός, weg, alleen ρ 196.

οὖϑαρ, -ατος, τό (skt *ūdhar*, lat. *uber*, duitsch *Euter*, ned. *uier*) *a*) uier, plur. ι 440. — *b*) overdr., οὖϑαρ ἀρούρης, het vette bouwland I 141 [= 283, nagevolgd door Verg. A. I 531 (*uber glebae*). VII 262 (*uber agri*)].

οὐκ, z. οὐ.

†**Οὐκ-αλέγων,** troj. geront Γ 148.

οὐκ-έτι, adv., niet meer, niet langer Δ 539, α 189; versterkt door οὐδέ, b.v. M 73; οὐκέτι πάγχυ, volstrekt niet meer T 343, οὐκέτι πάμπαν N 701.

οὐκί, z. οὐ.

†**οὐλαί** (verg. ὄλυραι), gerstekorrels, offergerst, die men bij of na het bidden uitstrooit γ 441 (verg. οὐλόχυται; «*bei Homer ist das Streuen der* οὐλαί *gedankenlose Weiterübung eines alten Brauches, erstarrter Ritus . . . ursprünglich waren auch die* οὐλαί *ein Opfer für Ge, dargebracht der Erzeugerin des vegetabilischen Lebens, wie man ihr das Blut spendete als Erzeugerin des animalischen*» P. Stengel p. 32).

***οὐλαμός** (Ϝουλ.; Ϝέλλω, metri causa voor *Ϝολαμός), gedrang, gewoel, alleen ἀνδρῶν Δ 251.

†**οὖλε** (eig. voc. bij 1. οὖλος), heil u, wees gegroet, *salve* ω 402.

****οὐλή** (wschl. < *Ϝολνή, verw. met lat. *vulnus*), geheelde wond, litteken τ 391.

†**οὔλιος** (3. οὖλος), verderfelijk, epith. van de hondsster Λ 62.

†**οὐλο-κάρηνος** (Ϝουλ.; 2. οὖλος en κάρηνον), met dicht, kroes haar τ 246.

οὐλόμενος, 3. (ὄλλυμι; volg. W. Schulze p. 191 sqq. met Classen aor. part. van ὄλλυμαι, oorsprkl. met wensende bet., *«den man Unheil und Verderben anwünscht»*, verg. ὀνήμενος, maar σ 273 met Apollōn. Sofist. = ἀπολομένη, *perdita*; v. L. ὀλόμενος, verg. ἀθάνατος), v e r v l o e k t, v e r d e r f e l i j k, van perss. en zaken ρ 484, A 2.

1. ****οὖλος** (< *σόλϝος, skt *sárva-*, lat. *salvus, sollus*, att. ὅλος), g e h e e l, v o l, ἄρτος ρ 343, μήν ω 118. †.

2. **οὖλος,** 3. (miss. < ϝόλνος, verw. met lat. *vellus*, ned. *wol*), w o l l e n, w o l l i g, d i c h t, k r o e s, epith. van wollen stoffen, χλαῖναι δ 50; τάπητες Π 224; ook λάχνη K 134, κόμαι ζ 231; Ὄνειρος, gekruld B 6, 8 (zo Dieterich, Arch. f. Religionswiss. IX 147 sq.; volg. anderen bij 3. οὖλος).

3. ***οὖλος** (ὄλλυμι), v e r d e r f e l i j k, epith. van Arès E 461, 717, Achilleus Φ 536; Ὄνειρος B 6, 8 (verg. 2. οὖλος; volg. Be. op deze laatste plaats < * ϝόλϝος, verw. met ἐλεφαίρομαι, b e d r i e g l i j k); b i j h e t v e r d e r f b e h o r e n d, alleen οὖλον (acc. van de inhoud, wij: in doodsangst) κεκληγῶτες P 756 en 759. †.

οὐλό-χυται (οὐλαί en χέω), g e r s t e k o r r e l s, o f f e r g e r s t (z. οὐλαί), οὐλοχύτας κατάρχεσθαι γ 445, οὐλοχύτας ἀνελέσθαι A 449, προβαλέσθαι γ 447, κανέῳ ἐνθέσθαι δ 671.

Οὔλυμπος, z. Ὄλυμπος; **οὐμός,** z. ἐμός.

οὖν partikel, steeds verbonden met een andere partikel **1)** verzekerend, i n e l k g e v a l, b.v. B 350, β 123, λ 351. – **2)** terugwijzend en gevolgtrekkend, n u, d u s e e n s Y 7, ι 147; vaak ἐπεὶ οὖν, t o e n n u δ 49, w a n n e e r e e n s Γ 4 enz., ὡς οὖν, t o e n n u B 321, γ 34; μὲν οὖν (als overgangsformule) δ 780 enz., ὄφρα μὲν οὖν, z o l a n g n u I 550, ο 361; εἴ γ' οὖν, w a n n e e r n u a l E 258 (z. v. L.).

οὕνεκα (= οὗ ἕνεκα) **1)** w a a r o m, οὗ ἕνεκα γ 61; = (reden) waarom, zodat I 505. – **2)** gewoonl. d a a r o m d a t, o m d a t, meestal achter datgene, waarvan de reden wordt vermeld A 11, δ 482; met voorafgaand τοῦδ' ἕνεκα A 111 of τῷ ν 332 of τό γε Ξ 192; ook οὕνεκα—τούνεκα N 727 en οὕνεκα δή—τούνεκα δή Γ 403. – **3)** in de Od. (Il. alleen Λ 21) na verba van zeggen, weten en dergg. = ὅτι, d a t ο 42, ε 216; ook τόδε νεμέσσα οὕνεκα ψ 214.

οὔνεσθε, z. ὄνομαι; **οὔνομα,** z. ὄνομα; **οὔνοσθε,** z. ὄνομαι.

οὔ-περ, beter **οὔ περ,** adv., v o l s t r e k t n i e t Ξ 416, ϑ 212.

οὔ-πῃ, beter **οὔ πῃ,** adv. *a)* n e r g e n s N 191, ε 410. – *b)* g e e n s z i n s, i n g e e n g e v a l ε 140.

†**οὔ-ποθι,** beter **οὔ ποθι,** adv., n e r g e n s N 309.

οὔ-ποτε, beter **οὔ ποτε** adv., n o o i t A 234, α 308; οὐ . . . ποτε A 163, Δ 48.

οὔ-πω, beter **οὔ πω,** adv. **1)** n o g n i e t A 224, β 118; οὔ πώ ποτ', n o g n o o i t A 106, φ 123; οὐ γάρ πω α 196. – **2)** o p g e e n w i j z e, g e e n s z i n s (= οὔ πως) Γ 306.

οὐπώποτε(οὔ πώ ποτε), z. οὔπω.

οὔ-πως, beter **οὔ πως,** adv., o p g e e n w i j z e, v o l s t r e k t n i e t N 729 enz.; dikwijls οὔ πως ἔστιν met inf., h e t i s g e h e e l o n m o g e l i j k M 65, β 130 (abs. χ 136); zo ook οὔ πως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι H 217 (verg. P 354); οὐ . . . πως B 203, Ξ 63. Z. ook πώς.

οὖρα, z. οὖρον.

†**οὐραῖος,** 3. (οὐρή), s t a a r t-, τρίχες Ψ 520.

Οὐρανίων, -ωνος (οὐρανός), alleen plur. **1)** h e m e l s, i n d e h e m e l w o n e n d, θεοί A 570, ι 15 (verg. οὐρανός **2)**); als subst. = *caelites* E 373 enz. – **2)** patron., z o n e n v a n O e r a n o s = Τιτῆνες E 898 (volg. v. L. ook hier = **1**).

οὐρανόθεν, -θι, z. οὐρανός.

†**οὐρανο-μήκης,** 2. (μῆκος), h e m e l h o o g, ἐλάτη ε 239.

οὐρανός, ὁ (skt *Váruṇa-*, god van de nachtelijke hemel) **I)** appellat., h e m e l, d.i. **1)** hemelgewelf, u i t s p a n s e l Δ 443, ν 269; σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει, σέλας εἰς οὐρ. ἵκει, ἀυτὴ οὐρ. ἵκει enz. μ 73, Θ 509, B 153 enz. Epitheta: εὐρύς, μέγας, ἀστερόεις, σιδήρεος, χάλκεος, πολύχαλκος; de hemel bevindt zich boven de αἰθήρ (verg. B 458 enz.) en is even ver van de aarde verwijderd, als de Tartaros van Aïdès' rijk Θ 16; zon, maan en sterren volbrengen dagelijks aan de hemel hun loop, terwijl zij uit de Ōkeanos in 't oosten opkomen en in 't westen weer daarin neerdalen Σ 483 sqq., X 318 (verg. ook ἠέλιος **1**); de wolken bedekken de hemel, onttrekken aan de mensen het gezicht daarvan, evenals van de aether en de sterren, verg. ε 293, Θ 555; E 749 sqq. worden ze beschouwd als de deuren van de hemel, die aan de zorg der Hōrai toevertrouwd zijn; hierbij als adv. **οὐρανό-θεν,** u i t, v a n d e h e m e l A 195, ζ 281; ook ἐξ οὐρ. Θ 19, ἀπ' οὐρ. Θ 265, λ 18; **οὐρανό-θι,** alleen οὐρ. πρό, v o o r o f a a n d e h e m e l Γ 3. – **2)** woonplaats der goden Z 108 enz.; ἀθάνατοι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν δ 378 enz.; vand. ook verbonden met Οὔλυμπος A 497 enz.; daarom heffen de mensen bij het gebed ogen en handen ten hemel T 257, ι 527. – **II)**

gepersonifiëerd, **Οὐρανός** (volg. Hès. Theog. 125 sqq. zoon van Erebos en Gaia, bij wie hij de Τιτῆνες, Κύκλωπες en Ἑκατόγχειροι voortbrengt), als getuige bij de eed aangeroepen O 36, ε 184 (anderen beschouwen het ook hier als appellat.).

οὔρεα, -εῖ, -εσι, z. ὄρος.

***οὐρεύς,** -ῆος (volg. W. Schulze van 2. οὖρος, eig. «*sulcator*»), muildier A 50, K 84 (hier volgens sommigen verlenging van 3. οὖρος, verg. πομπός, πομπεύς), Ψ 111, 115 (verg. 121 ἡμίονος), Ω 716. †.

οὐρή (verw. met ὄρρος, ned. *aars*), staart Y 170, κ 215, ρ 302. †.

***οὐρίαχος** (wschl. verw. met lat. *urruncum*, het onderste deel van de aar), schacht, alleen ἔγχεος N 443, Π 612, P 528 (verg. σαυρωτήρ). †.

οὖρον (volg. Wackern. sing. gevormd bij οὖρα, het collect. bij 2. οὖρος), eig. het geheel van de (op één dag door een span ploegende muildieren getrokken) voren (van vaste lengte, verg. πέλεθρον), vand. bepaalde afstand tussen de eerste en laatste vore, ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, zover als de dagtaak zich uitstrekt van een span ploegende muildieren ϑ 124, verg. ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται ἡμιόνων K 351; vand. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα . . . πέλονται, zover de diskos vliegt Ψ 431 (verg. δίσκουρα). †.

1. **οὖρος** wind, vooral gunstige wind, met het epith. ἴκμενος A 479, δ 520, ἴκμενον οὖρον, λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος ο 292; Διός ε 176. Verdere epitheta: ἁλιαής, ἀπήμων, κάλλιμος, λιγύς, λιαρός, πλησίστιος.

2. ***οὖρος** (< *ϝόρϝος, lat. *urvus;* att. ὅρος), eig. vore, vand. grens M 421, Φ 405. †.

3. **οὖρος** (< *ϝόρϝος, verw. met ὅρομαι), opzichter, wachter, οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ο 89; οὖρος Ἀχαιῶν, van Nestōr, hoeder Θ 80, γ 411.

4. **οὖρος,** -εος, z. ὄρος.

†**οὐρός** (volg. Be. < *ὀρϝός, verw. met ὀρύσσω), goot of geul (ὄρυγμα), waardoor de schepen in zee worden getrokken B 153.

οὖς (< *ὀϝος, verw. met lat. *auris*, ned. *oor*, wschl. bij ἀΐω en *audio*), acc. οὖς A 109 (P. Knight αὖ παρ' ὄας, Nck αὖτ' οὖας i.p.v. αὖ παρὰ οὖς), Y 473 (v. L. δούρ' οὖας i.p.v. δουρὶ παρ' οὖς), gen. οὔατος, plur. οὔατα, οὔασι, ὠσίν μ 200 (G. Curtius ᾧ . . . οὔατ' i.p.v. ὃν . . . ὠσίν) **1)** oor N 177, μ 177; ἀπ' οὔατος, z. ἀπό **B 1** *b*. — **2)** overdr., oor, greep, handvat Λ 633, Σ 378.

οὖτα, οὔταε, z. οὐτάζω.

οὐτάζω (ὠτειλή; over de verhouding der verschillende vormen z. K. Meister p. 103 sq.), praes. οὐτάζων, impf. οὔταζον, iter. οὔτασκε O 745 (verg. ῥιπτάζω), aor. οὔτασε enz., aor. II 3. sing. οὖτα, inf. -άμεναι, pass. impf. οὐτάζοντο, perf. οὔτασται, οὐτασμένος, med. aor. part. οὐτάμενοι, -ένην (met pass. bet.), bovendien impf. οὔταε χ 356, aor. οὔτησε (v. L. οὔτασσε), iter. οὐτήσασκε (v. L. οὐτάσσασκε), pass. aor. part. οὐτηθείς (v. L. οὐτασθείς) **1)** act., stoten, slaan, wonden door een slag of stoot, τινά E 376, ξίφεϊ Y 459, χεῖρα δουρί E 336; βεβλήμένοι οὐτάμενοί τε Λ 659, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέι χαλκῷ οὔτ' αὐτοσχεδιὴν οὐτασμένος λ 536 (van een door een werptuig uit de verte toegebrachte wond alleen Π 467, verg. Φ 68); met dubb. acc., Κυπρίδα σχεδὸν (verg. H 273, λ 536) οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ E 458, verg. χ 294; ook τινὰ κατὰ λαπάρην Z 64; τινὰ πρὸς στῆθος ι 301, ἐς κενεῶνα Π 820; van zaken, treffen, σάκος N 552; (τινὰ) κατ' ἀσπίδα Λ 434; ook ἕλκος τινά, iem. een wond slaan, toebrengen E 361 (verg. βάλλω **A II 2**), οὐταμένη ὠτειλή Ξ 518. — **2)** med., elkaar stoten of wonden, alleen H 273 (verg. M 289, Ξ 26).

οὔ-τε, adv., gewoonl. corresponderend οὔτε—οὔτε, noch—noch A 115, β 26; οὔτε—οὔτε—οὔτε Ω 186, σ 15 sq.; ook οὐ—οὔτε X 265, ι 147, λ 483 (gedeeltelijk a. l. οὐδέ) en, als het tweede deel bijzonder moet uitkomen, οὔτε—οὐδέ ν 207; οὔτε—τε, *neque—et*, niet alleen niet—maar ook Ω 156, 185, οὔτε—δέ H 433 (Nck οὐκ i.p.v. οὔτ'), Ω 368 (Doederl. τέ i.p.v. δέ); οὔτε τι, z. τὶς **3**.

οὐτήσασκε, z. οὐτάζω.

οὐτιδ-ανός (oud neutr. *οὔτιδ bij οὔτις), nietswaardig, alleen van mensen A 231, ϑ 209.

οὔ-τις, οὔ-τι, juister οὔ τις, οὔ τι, niemand, niets, geen A 88, γ 120; neutr. **οὔτι** (acc. part. of acc. van de inhoud) als adv., volstrekt niet, geenszins Θ 81, λ 217; de beide delen worden dikwijls door partikels van elkaar gescheiden, οὐ γάρ τι Y 467, η 216, οὐ μὲν γάρ τι E 402, ο 516, οὔ νύ τι X 183, β 60.

****Οὔ-τις,** acc. Οὖτιν, Niemand (zo noemt Odusseus zich bij Polufèmos om dezen te misleiden) ι 366 sqq.; οὐτιδανός . . . Οὖτις ι 460.

οὔ-τοι, beter **οὔ τοι,** adv., zeker niet, waarlijk niet, toch niet Z 335, α 203.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο (1. ὁ), pron. demonstr., die, deze, *iste*, zowel subst. als adj., b.v. οὗτος ἀνήρ α 406; ook achter het subst., b.v. ξεῖνος οὗτος α 417; het heeft betr. α) op iets bekends, hetzij dit pas ge-

noemd is of niet Θ 358, ρ 386; soms nog nader bepaald door iets dat volgt M 69, α 82, 159; ook verachtelijk, ἄφρονα τοῦτον E 761, verg. σ 80; met lidwoord (pron. demonstr.), τοῦτον (v. Herw. γ' οὕτω) τὸν ἄναλτον, dien onverzadelijken daar σ 114 (verg. γ). — β) op volg. pron. relat., οὗτος—ὅς, b.v. τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι Γ 177, verg. β 40. — γ) op iets dat zich met het oog op plaats of tijd bij de toegesprokene bevindt, d i e d a a r, d i e, d a a r, b.v. εἵματα ταῦτα . . . τόδε κρήδεμνον ε 343; als appos. bij subst. of pron. b.v. οὗτός τις . . . ἔρχεται ἀνήρ, daar komt een man aan K 341, τίς δ' οὗτος . . . ἔρχεαι οἶος, wie zijt gij, die daar alleen gaat K 82, ὅν τινα τοῦτον ἄγει, met wien hij daar aankomt Λ 612, verg. υ 377; zo ook bij ἄλλος τις υ 380. — δ) neutr. plur. **ταῦτα** als adv. (acc. van de inhoud), d a a r o m Λ 694, verg. I 244.

οὕτω en **οὕτως** (οὗτος; het eerste vóór consonanten; vóór vocalen alleen in thesi met verkorte eindsyllabe; het laatste vóór vocalen, op het eind van een vers en vóór een sterke interpunctie), adv., o p d i e of d e z e w ij z e, z o, a l d u s, met betrekking tot iets voorafgaands of bekends, b.v. ἄνδρας οὕτω ὑπερφιάλους, zo overmoedig (als gij weet) γ 315, verg. Γ 169 sq.; ἀσκελὲς οὕτω (als gij nu doet) δ 543, πολὺ φέρτερον οὕτως Δ 307, οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμός ἐστιν ν 239, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως ἀνδρῶν Z 55; met nadruk bij fut. of imper., οὕτως ἔσται λ 348; κεῖσ' οὕτως Φ 184, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν ζ 218, verg. X 498, ρ 447 (= ὡς ἔχεις enz.); vaak οὕτως—ὡς, z o—a l s Δ 178, δ 148, z o z e k e r—a l s N 825; ook nader bepaald door iets dat volgt, b.v. οὕτω νῦν Ζεὺς θείη . . . οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι θ 465, verg. I 524, N 225, ξ 402; ter inleiding ener gevolgtrekking, i n d a t g e v a l, d a n Λ 382, β 334, ξ 402, τ 128; οὕτω δή, bij een verwijt ε 204, verg. B 158, O 201.

οὐχ, z. οὐ.

***οὐχί** (versterkt οὐχ), n i e t O 716, Π 762 (a. l. οὔ τι). †.

ὀφείλω en **ὀφέλλω** (miss. verw. met ned. *geld*), praes. ὀφέλλεις enz., impf. ὄφειλον Λ 688, ὤφελλον, ὄφελλε enz., aor. II ὄφελον, ὤφελες enz., pass. praes. ὀφέλλεται, impf. ὀφείλετο (volg. Nck moeten de om hun bet. bij ὀφείλω behorende vormen van ὀφέλλω door die van ὀφείλω vervangen worden) **1)** s c h u l d i g z ij n, m o e t e n b e t a l e n, χρεῖός τινι Λ 688, φ 17; pass., χρεῖος ὀφείλεταί τινι Λ 686, γ 367; ζωάγρια θ 462, μοιχάγρια θ 332. — **2)** impf. en aor. *a*) i k m o e s t (eigenlijk), b e h o o r d e, v e r d i e n d e, h a d m o e t e n, gewoonl. met volg. inf. K 117, δ 472. — *b*) vand. met en zonder αἴθε, εἴθε, ὡς, tot uitdr. van een wens, die als niet vervulbaar wordt uitgesproken, en wel met praes. inf., wanneer de wens op de tegenwoordige, aor., als hij op een verleden tijd betrekking heeft, b.v. αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἧσθαι A 415, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι Γ 428, ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον . . . ἔμμεναι α 217 (verg. 4. ὡς **A III** *b*); ook met negatie, b.v., τῷ μὴ γείνασθαι ὄφελλον θ 312, ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν (overwinnaar zijn) τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ λ 548.

***'Οφελέστης** (ὀφέλλω) **1)** Trojaan Θ 274. — **2)** Paioniër Φ 210. †.

1. **ὀφέλλω,** z. ὀφείλω.

2. **ὀφέλλω** (ὄφελος), alleen praes., impf. met en zonder augm. en aor. opt. ὀφέλλειεν Π 651, β 334 (Nck ὀφείλειεν; volg. anderen de enige homerische aoristusvorm met aiol. dubb. liquida), v e r m e e r d e r e n, v e r g r o t e n, d o e n g e d ij e n, z e g e n e n, πόνον B 420, στόνον Δ 445, μένος Ψ 524 (pass.), ἀρετήν Y 242 (tegenst. μινύθει), ἐρωήν Γ 62, δέμας καὶ ἥβην π 174; van de wind, d o e n z w e l l e n, κύματα O 383; v e r r ij k e n, οἶκον ο 21; pass., οἶκος ὀφέλλετο ξ 233; μῦθον, nog meer woorden spreken Π 631; τινὰ τιμῇ, met vergoeding overladen, ruimschoots vergoeding geven A 510.

***ὄφελος,** τό (skt *phála-*, vrucht), n u t, v o o r d e e l, alleen sing., οὐδέν σοί γ' ὄφελος (appos. bij de voorgaande zin) X 513; αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, van nut zullen zijn N 236, ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο P 152. †.

***'Οφέλτιος** (ὀφέλλω) **1)** Trojaan Z 20. — **2)** Griek Λ 302. †.

ὀφθαλμός (ὀπ-, verg. ὄπωπα, en θαλμός = θάλαμος), dual. gen. -οῖιν, o o g E 291, δ 115; ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι N 99, β 155; ὀφθαλμῶν βολαί δ 150; o o g, o g e n, g e z i c h t, b.v. ἐν ὀφθαλμοῖσιν (verg. τοὺν ποσίν Eur. Alk. 739) ἰδέσθαι, voor mijn enz. ogen A 587, κ 385, ἐλθέμεν τινὸς ἐς ὀφθαλμούς, onder iems ogen komen Ω 204, verg. 463 (ook *in oculis* Sall. Cat. XX 14, ned. in het oog krijgen, ga uit mijn ogen enz.).

†**ὄφις,** ὁ (verw. met ἔγχελυς en ἔχις), s l a n g, acc. ὄφιν M 208. (ō metri causa).

ὄφρα (volg. Ehrl. p. 41 uit *ὄφι + ρα; *ὄφι i.p.v. *ὄφι, instrum. bij 1. ὅς) **A)** adv. demonstr., e e n t ij d l a n g O 547 (Brandr. τόφρα i.p.v. δ' ὄφρα). — **B)** voegw. **I)** van tijd **1)** om gelijktijdigheid uit te drukken, t e r w ij l, z o l a n g a l s *a*) bij ind., zowel praes. als praeterit., bij vermelding van feiten B 769, α 233, dikwijls met τόφρα in de hoofdzin Δ 220, ι

56. — *b*) bij coni., van verwachte of herhaaldelijk voorkomende handelingen, gebeurtenissen of toestanden Δ 346, σ 133; met ἄν Ζ 113, γ 353, met κέν Ω 553, β 124; met ἄν . . . κέν Λ 187, 202, ε 361, ζ 259 (Nck ἧος μέν κε i.p.v. ὄφρ' ἂν μέν κε). — **2)** tot aanwijzing van het temporele einddoel ener handeling, t o t d a t *a*) bij praeterit. ind., bij vermelding van feiten Ε 557, ε 57 enz. — *b*) bij coni. meestal aor., om iets verwachts of bedoelds uit te drukken Α 82, Ξ 87; gewoonl. met κέν Ζ 258, δ 588 of ἄν Α 509 enz.; na een histor. tijd in de hoofdzin alleen Ο 23 (verg. ἄν **II 2**). — *c*) bij opt., na een histor. tijd in de hoofdzin Κ 571 enz.; met ἄν ρ 298 (verg. ἄν **III 2**). — **II)** finaal, o p d a t, o m **1)** bij coni. *a*) na een hoofdtijd, en wel praes. of aor. coni. Α 118, 147, γ 333, ϑ 12, na aor. gnom. Δ 486; praes. en aor. coni. Ξ 97, Ψ 52; met κέν Β 440, γ 359, met ἄν ρ 10, σ 364 (alleen in het tweede lid van de bijzin ι 16). — *b*) na een histor. tijd, eveneens praes. of aor. coni. Α 158, γ 15; met κέν alleen π 234; over Ο 23 z. Β **I 2** *b*. — **2)** bij opt. *a*) gewoonl. na een histor. tijd, en wel praes. of aor. opt. Δ 300, Ζ 170, α 261, γ 175; met ἄν alleen ω 334 (verg. ἄν **III 2**), met κέν alleen Μ 26 (v. L. vermoedt ὄφρ' ἔτι i.p.v. ὄφρα κε). — *b*) na een hoofdtijd, alleen Η 340 (G. Hermann εἴη i.p.v. εἴη). — *c*) ten gevolge van modusattractie υ 80 (verg. daarentegen Ω 75 enz.). — **3)** bij fut. ind. Θ 110, Π 242, δ 163, ζ 218, ρ 7, σ 419 (gedeeltelijk kunnen deze futura ook als aor. coni. opgevat worden). — O p m e r k i n g e n *a*) de finale zin met ὄφρα volgt behalve Α 133 op de hoofdzin. — *b*) eigenaardig is het gebruik van het finale ὄφρα na verba van verlangen en zorgen, λελιημένος ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε Δ 465, verg. Ε 690, μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω Ζ 361, ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων, ὄφρα βασιλεύοι χ 52, ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω Α 523; verg. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, ὄφρ' ἠὺς θεράπων . . . Τρῶας . . . ὤσαιτο Π 653. — *c*) na εἰ δ' ἐθέλεις + inf. Ζ 150 (= Υ 213), Φ 487, ο 81, verg. εἰ **Ε 1** *a*. — *d*) bij het finale ὄφρα komt dikwijls τάχιστα Δ 269, α 85, soms θᾶσσον, b.v. Β 440, πρώτιστα γ 419. — *e*) de temporele en finale bet. kunnen niet altijd scherp gescheiden worden.

†**ὀφρυόεις,** 3. (ὀφρύς), rijk aan hoogten, o p h o o g t e n g e b o u w d, Ἴλιος Χ 411 (verg. ὀφρύς **2**).

ὀφρύς, -ύος, ἡ (ὀ-*prothet.* en skt *bhrū-*, verg. ned. wenk*brauw*), plur. acc. ὀφρῦς en ὀφρύας **1)** w e n k b r a u w (behalve Ξ 493 alleen plur.) Α 528, δ 153. — **2)** overdr., h e u v e l r a n d, alleen Υ 151 (verg. ὀφρυόεις en lat. *supercilium*, b.v. Liv. XXVII 18. 10).

ὄχα (ἔξ-οχος), adv., v e r r e w e g, alleen ὄ. ἄριστος enz. Α 69, γ 129.

ὄχεσφι, z. 1. ὄχος.

†**ὀχετ-ηγός** (ὀχετός, verw. met 1. ὄχος, en ἄγω), (het water van) e e n s l o o t l e i d e n d, ἀνήρ Φ 257.

ὀχεύς, -ῆος (ἔχω), houder, werktuig om vast te houden, vand. *a*) riem, waarmee de helm onder de kin wordt vastgehouden, s t o r m b a n d Γ 372. — *b*) g e s p van de lijfgordel, χρύσειοι Δ 132. — *c*) gewoonl. (deur) g r e n d e l Μ 121, φ 47 (verg. ook ἐπημοιβός en ἱμάς *f*).

1. **ὀχέω** (ἔχω, verg. φορέω bij φέρω enz.), praes. inf. ὀχέειν, part. -έων, -έοντας, iter. impf. -έεσκον, altijd hebben, t e d r a g e n h e b b e n, ὀιζύν η 211, μόρον λ 619; verg. φ 302 (en ἄτη **1** eind); νηπιάας, toegeven aan α 297. †.

2. **ὀχέω** (skt *váhati*, lat. *veho*, ned. *bewegen*), alleen med. -έεσθαι, fut. -ήσονται, aor. -ήσατο, r i j d e n, v a r e n, ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι Κ 403, Ρ 77; νηυσίν Ω 731; κύμασιν, zich voortbewegen over ε 54. †.

†**Ὀχήσιος,** Aitoliër Ε 843.

ὀχθέω (verw. met ἄχθος), alleen aor. ὤχθησαν, part. ὀχθήσας, g e ë r g e r d, v e r o n t w a a r d i g d, w r e v e l i g z i j n, ὤχθησαν θεοί Α 570, Ο 101; anders alleen part. μέγ' ὀχθήσας προσέφη(ς) Α 517, ο 325, ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε Λ 403, ε 298, ὀχθήσας προσεφώνεε ψ 182.

ὀχθή (ἔχω), o e v e r(r a n d), vooral van rivieren Φ 10, ζ 97, maar ook ἁλός ι 132, καπέτοιο Ο 356.

†**ὀχλέομαι,** praes. 3. plur. ὀχλεῦνται, v o o r t r o l l e n, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Φ 261. Verg.

ὀχλίζω (ὄχλος, verw. met lat. *vehere*, verg. 2. ὀχέω), alleen aor. opt. 3. plur. ὀχλίσσειαν, van zijn plaats b e w e g e n ι 242, ἀπ' οὔδεος ἐφ' ἅμαξαν Μ 448. †.

1. **ὄχος,** -εος (verg. 2. ὀχέω), altijd plur., instrum. (= gen. en dat.) ὄχεσφι, w a g e n Γ 29, Ε 745, ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν δ 533 (Od. alleen hier), παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ε 794, σὺν ἵπποισιν κ. ὄχεσφι Δ 297, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκεσθαι ἵππους Ν 23.

2. †**ὄχος** (ἔχω), h o u d e r, b e r g e r, νηῶν ὄχοι, van havens ε 404.

ὄψ, ὀπός, ἡ (Ϝόψ, lat. *vox*, verg. ἔπος; Λ 137, Φ 98, ε 61 zonder Ϝ) **1)** s t e m, van goden en mensen Β 182, υ 92; ὀλίγῃ ὀπί ξ 492, ὀπὶ καλῇ Α 604, ε 61; ook van de jammerklachten van Kassandrè λ 421, van het geblaat van rammen Δ 435 en het getjilp van krekels, λειριόεσσα Γ 152. — **2)** w o o r d Λ 137, θεῶν Η 53.

ὀψέ (verw. met ὄπισθε), adv. *a*) l a a t, n a l a n g e t i j d Δ 161, ι 534, καὶ ὀψέ περ I 247, ὀψὲ δὲ δή γ 168. — *b*) l a a t (o p d e d a g) Φ 232, ε 272.

†**ὀψείω** (desiderat., verg. ὄψομαι), praes. part., w e n s e n t e z i e n, met gen., αὐτῆς Ξ 37.

ὀψί-γονος (ὀψέ, γόνος), l a a t g e b o r e n, l a t e r l e v e n d, met en zonder ἄνθρωποι Η 87, α 302.

†**ὄψιμος,** -ον (ὀψέ), l a a t, τέρας Β 325.

ὄψις (ὀπ-, ὄπωπα), dat. ὄψει(ὄψιι) **1)** het z i e n, ὄψει ἴδες, met de ogen Υ 205, verg. ψ 94. — **2)** g e z i c h t (gelaat) Ζ 468, Ω 623. †.

†**ὀψι-τέλεστος,** -ον (τελέω), l a a t v e r v u l d Β 325.

ὄψον (ὀ-*copul.* en ψῆν, krabben, ψωμός, mondvol, brok), s p i j s, die bij of op het brood wordt gegeten, vooral v l e e s I 489, γ 480; t o e s p i j s, κρόμυον ποτῷ ὄψον (volg. v. Hehn, Kulturpfl.[5] p. 122: «*Beiessen zum Mischtrank*») Λ 630.

Π.

πάγεν, πάγη, z. πήγνυμι.

****πάγος** (πήνυμι), k l i p ε 405, 411. †.

παγ-χάλκεος, -ον, g e h e e l v a n b r o n s, ἄορ θ 403, ῥόπαλον λ 575; overdr., van een mens, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι Υ 102 (verg. χάλκεος **2**). †.

****πάγ-χαλκος,** 2. = het vor., κυνέη σ 378, χ 102. †.

†**παγ-χρύσεος,** g e h e e l v a n g o u d, θύσανοι Β 448.

πάγχυ (πᾶς), adv., v o l s t r e k t, g e h e e l e n a l Κ 99, δ 755 enz.; π. μάλα, zeer beslist Μ 165, ξ 367; μάλα π. Ξ 143, χ 195; οὐ π., volstrekt niet β 279, μή π. λίην δ 825.

πάθε, -έειν(-έμεν), z. πάσχειν.

****παιδνός** (παῖς), adi., k i n d (e r l i j k) φ 21, ω 338. †.

†**παιδο-φόνος,** z o n e n d o d e n d, ἀνήρ, de doder van mijn zoon Ω 506.

****παίζω** (παῖς), praes., impf., aor. imper. παίσατε, eig. zich als een kind gedragen, vand. s p e l e n ζ 106, η 291; σφαίρῃ ζ 100; d a n s e n θ 251, ψ 147. †.

Παιήων, -ονος (volg. E. Schwyzer van παίω, dus de god die door zijn toverslag ziekten geneest; volg. Fick verw. met ἔμπαιος), P a i ē ō n, geneesheer der goden, die den gewonden Aïdēs en Arēs heelt Ε 401, 899 sq.; stamvader der egyptische geneesheren δ 232. †.

***παιήων,** -ονος, ὁ (volg. E. Schwyzer eig. een lied, waarvan het voornaamste bestanddeel gevormd wordt door het begin ἰὴ Παιήων, verg. *Te Deum*) α) l o f l i e d, ter ere van Apollōn, den reddenden god, gezongen Α 473. — β) z e g e l i e d Χ 391. †.

***Παίονες,** alleen plur., P a i o n i ë r s, bewoners van Paionië, (over Makedonië en Thessalië verspreide) volksstam aan de Axios, ἀγκυλότοξοι Β 848, δολιχεγχέες Φ 155 (verg. Δ 533), ἱπποκορυσταί Π 287, bondgenoten der Trojanen Β 848.

***Παιονίδης,** acc. -ην, zoon van Paiōn = A g a s t r o f o s Λ 339, 368. †.

***Παιονίη,** land der Παίονες, ἐριβῶλαξ Ρ 350, verg. Φ 154. †.

παιπαλόεις, 3. (miss. verw. met πέλω, πόλος, πέπλος enz.), g o l v e n d, v o l o n e f f e n h e d e n of k l o v e n (volg. M. Runes van παιπάλη, „K a l k s t a u b r e i c h, s a n d r e i c h, s t a u b i g"), ὄρος Ν 17, σκοπίη κ 97; ὁδός Μ 168, ρ 204, ἀταρπός Ρ 743; van de eilanden Imbros, Chios, Samos en Ithakè Ν 33, γ 170, δ 671, λ 480.

πάις en **παῖς,** παιδός, ὁ, ἡ (uit πάϝις, verg. oudlat. *pover* = *puer*), voc. παῖ λ 553, πάι ω 192 (a.l. πάις), plur. dat. παίδεσσι en παισί, k i n d *a*) met het oog op de leeftijd, k n a a p, m e i s j e Λ 389, δ 665; πάις ὥς δ 32; met subst., παῖς συφορβός, een jonge zwijnenhoeder Φ 282. — *b*) met het oog op de afstamming, z o o n, d o c h t e r Α 20, δ 263; plur., πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν Θ 57, παίδων ἠδ' ἀλόχων ι 115; παιδὸς παῖς, kleinkind τ 404, plur., καὶ παίδων παῖδες Υ 308; δυστήνων παῖδες, kinderen van ongelukkigen, d.i. ongelukkigen Φ 151. — *c*) als vriendel. toespraak van een oudere tot een jongere, παῖδε φίλω Η 279.

†**Παισός,** Ε 612 = Ἀπαισός (Heyne ἐν Ἀπαισῷ i.p.v. ἐνὶ Παισῷ).

†**παιφάσσω** (miss. verw. met lat. *fax*), part. παιφάσσουσα, f l i k k e r e n Β 450.

πάλαι (wschl. verw. met τῆλε), adv. *a*) e e r t i j d s, tegenst. νέον I 527 of νῦν I 105. — *b*) a l l a n g Ψ 871, ρ 366.

παλαι-γενής, 2. (γένος), lang geleden geboren, h o o g b e j a a r d, o u d, γρηῦς Γ 386, χ 395, ἄττα γεραιέ π. Ρ 561. †.

παλαιός, 3. (πάλαι), fem. plur. gen. παλαιῶν β 118, comp. †**παλαιότερος,** o u d, d.i. *a*) lang geleden levend, Ἶλος Λ 166, verg. β 118; lang geleden gebeurd, παλαιά β 188. — *b*) uit vroeger tijd afkomstig, ξεῖνος Ζ 215, οἶνος β 340, νῆες β 293 (tegenst. νέος). — *c*) o u d van jaren, bedaagd Ξ 108 (tegenst. νέος); γέρων ν 432, γρηῦς τ 345; comp. Ψ 788.

παλαι(σ)μοσύνη (παλαίω), h e t w o r-

s t e l e n, w o r s t e l k u n s t Ψ 701, ϑ 103, 126. †.

†**παλαιστής** (παλαίω), plur. -αί, w o r s t e l a a r ϑ 246.

****παλαί-φατος,** 2. (φημί), v o o r l a n g e t i j d v e r t e l d, o u d, θέσφατα ι 507, ν 172; οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου τ 163 (verg. δρῦς). †.

παλαίω (πάλλω), impf. πάλαιον, fut. παλαίσεις, aor. ἐπάλαισεν, w o r s t e l e n Ψ 621, τινί, met iem. δ 343.

παλάμη (lat. *palma*), instrum. (= gen. en dat.) παλάμηφι, plur. dat. παλάμῃσι en παλάμης Α 238 (Nck -μῃ), palm van de h a n d Ε 594, ρ 4; plur. als zinnebeeld van kracht Γ 128.

παλάσσω (wschl. verw. met πηλός), fut. inf. παλαξέμεν, pass. impf. παλάσσετο, perf. part. πεπαλαγμένος, plusqpf. πεπάλακτο, b e v l e k k e n, b e z o e d e l e n, τί τινι, iets met iets, αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε οὖδας ν 395; verder alleen pass., b.v. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ Ε 100, ἄζῃ χ 184; vooral part., αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος Ζ 268; πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας (acc. part.) χ 406, verg. Λ 169; ἐγκέφαλος πεπάλακτο, nl. αἵματι Λ 98; καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρόι . . . γούνατά τε κνῆμαί τε . . . παλάσσετο Ρ 387 (z. v. L.).

πάλη (verg. παλαίω), h e t w o r s t e l e n Ψ 635, ϑ 206. †.

†**παλίλ-λογος,** -ον (πάλιν en λέγω), w e e r v e r z a m e l d, παλίλλογα ἐπαγείρειν Α 126.

παλιμ-πετής, -ές (πάλιν en πετ-, πίπτω), eig. terugvallend, alleen neutr. **παλιμπετές** als adv., = πάλιν, (w e e r) t e r u g, ἀπονέωνται ε 27; (weg van het doel) ἔεργε Π 395. †.

παλιμπλαγχθείς, z. πλάζω.

πάλιν (verw. met πέλω), adv. **1)** van plaats, (w e e r) t e r u g (volg. Aristarch. de enige bet.), ᾤχετο Α 380, οἴκόνδε βεβήκει α 360; π. ὀτρύνειν, terug doen keren, terugroepen Κ 356; versterkt met αὖτις Ρ 533, ο 431; pleonast., π. ὀπίσσω λ 149; t e r u g van (w e g van), τρέπεν ὄσσε Ν 3, verg. Γ 427; met gen., δόρυ πνοιῇ 'Αχιλῆος π. ἔτραπε Υ 439, verg. Σ 138, η 143; π. ἀπό Φ 593; t e r u g (= a c h t e r u i t), χειρὶ ἐρύσασα Ε 836. — **2)** overdr., w e e r, n o g e e n s, οὐ θήν μιν π. αὖτις ἀνήσει θυμὸς νεικείειν Β 276; w e e r, o p n i e u w, π. ποίησε γέροντα π 456; t e r u g, δόμεναι Α 116; π. δ' ὅ γε λάζετο μῦθον, z. λάζομαι; w e e r-, t e g e n, π. ἐρέει Ι 56.

†**παλιν-άγρετος,** -ον (adi. verb. van ἀγρέω; anderen πάλιν ἀγρετός), terug te nemen, h e r r o e p b a a r Α 526 (verg. πάλιν δ' ὅ γε λάζετο μῦθον Δ 357).

παλινόρμενος, juister πάλιν ὅρμενος, z. ὄρνυμι **II 2**.

†**παλίν-ορσος** (ὄρνυμι, verg. πάλιν ὀρμένω Λ 326; volg. Ahrens van ὄρσος, ned. *aars*, verg. παλιμ-πυγηδόν, ook ned. *aarzelen*, fr. *reculer*), t e r u g d e i n z e n d Γ 33.

****παλίν-τιτος,** -ον (τίνω), t e r u g b e t a a l d, alleen ἔργα, w e d e r v e r g e l d i n g, w r a a k α 379 = β 144 (anderen πάλιν τιτά; verg. ook ἄν-τιτος en τιτός). †.

παλίν-τονος, -ον (τείνω), m e t s p a n n i n g t e r u g, epith. ter kenschetsing van de, als hij ontspannen wordt, terugverende samengestelde boog, v e e r k r a c h t i g, τόξον Θ 266, φ 11.

****παλιρ-ρόθιος,** -ον (ῥόθος), t e r u g r u i s e n d, κῦμα ε 430, ι 485. †.

***παλίωξις** (< *παλι-Fίωξις, verg. πάλιν en ἰωκή), t e r u g t o c h t Μ 71, Ο 69, 601. †.

παλλακίς, -ίδος (volg. Be. demin. bij πάλληξ, verg. παλλάς = παρθένος, verw. met πῶλος; volg. anderen met lat. *paelex* van sem. oorsprong), jong meisje, b ij z i t Ι 449, 452, λ 203. †.

Παλλάς, -άδος (verg. παλλακίς), bijnaam van Athènè (volg. de ouden van πάλλω, de speer- of aigiszwaaister), gewoonl. Παλλὰς 'Αθήνη of 'Αθηναίη α 125, Α 200.

πάλλω (verg. πόλεμος,), praes. πάλλειν, -ων, impf. πάλλε enz., aor. πῆλε, inf. πῆλαι, med. praes. πάλλεται, -όμενος enz., aor. II πάλτο Ο 645, geredupl. πεπάλεσθε (a. l. -ασθε) Η 171, -έσθαι (a. l. -άσθαι) ι 331 (zo Doederl. i.p.v. -αχθε en -άχθαι, volg. Be. vormen van παλάσσομαι naast πάλλω) **1)** act., z w a a i e n, s l i n g e r e n, s c h u d d e n, υἱὸν χερσίν, op de armen wiegen Ζ 474, in 't bijz. *a*) van wapenen, δοῦρα Ε 495; αἰχμήν Χ 320, ἔγχος Π 142, χερμάδιον Ε 304. — *b*) van loten, s c h u d d e n, κλήρους ἐν κυνέῃ Γ 316, κ 206; ook zonder κλήρους Η 181, Ψ 353. — **2)** med. *a*) z i c h z w a a i e n, van het hart, h e v i g k l o p p e n, παλλομένη κραδίην (acc. part.) Χ 461, πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, s p r i n g t o p Χ 452; ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, s t r u i k e l e n o v e r Ο 645. — *b*) l o t e n, μετά τινος Ω 400; παλλομένων, toen wij (met elkaar) lootten Ο 191; κλήρῳ πεπάλεσθε Η 171, verg. ι 331.

†**Πάλμυς,** acc. -υν (wschl. thrak. woord, verg. Hèsuch.: πάλμυς· βασιλεύς, πατήρ), Askaniër, bondgenoot der Trojanen Ν 792.

πάλτο, z. πάλλω.

παλύνω (verw. met πάλλη, meel, lat. *pollen*, *pulvis*, *puls*), praes. παλύνειν, impf. πάλυνον, (ἐ)πάλυνε, aor. part. παλύνας **1)** s t r o o i e n, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε Λ 640, κ 520, λ 28; λεύκ' ἄλφιτα (nl. meel over het vlees) Σ 560, ξ 77, verg. 429 [volg.

Benndorf (verg. Schol. Σ 560, πάλυνον = ἔμασσον of ἔφυρον) a a n m e n g e n, daar aan het bereiden van een gerstebrei gedacht moet worden)]. — **2)** b e s t r o o i e n, χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας K 7 (volg. P. Stengel p. 66 eig. t o t p a p of b r e i m a k e n). †.

παμ-μέλᾱς, g e h e e l z w a r t, ταῦροι γ 6, ὄϊς κ 525, λ 33. †.

†**Πάμμων,** -ονος (miss. korte vorm voor Παμμένης, πᾶς en μένος; anderen vergelijken πολυ πάμων), zoon van Priamos en Hekabè Ω 250.

πάμπαν (redupl. van πᾶν), adv., g e h e e l e n a l, gewoonl. bij een verbum A 422, β 49; enkele malen ook bij een adi., π. ὀιζυρός υ 140, π. αἴτιος N 111; vaak met negatie, v o l s t r e k t n i e t, i n 't g e h e e l n i e t Φ 338, γ 143.

παμ-ποίκιλος, (g e h e e l) b o n t, πέπλοι Z 289, ο 105. †.

πάμ-πρωτος, a l l e r e e r s t, alleen H 324, I 93; neutr. sing. ****πάμπρωτον** en plur. ***πάμπρωτα** als adv., a l l e r e e r s t, i n d e e e r s t e p l a a t s Δ 97, δ 577.

***παμφαίνω** (redupl. van φαίνω), coni. 3. sing. παμφαίνῃσι, part. παμφαίνων enz., impf. πάμφαινον, h e l d e r l i c h t e n, s t r a l e n, s c h i t t e r e n, van sterren, λαμπρόν E 6, verg. Λ 63; van metaal Λ 30; τεύχεσι, χαλκῷ, door, van Z 513, Ξ 11; στήθεσι παμφαίνοντες, met schitterende (naakte) borst, van krijgslieden, die van hun wapenrusting beroofd zijn (volg. Schneidewin iron. toespeling op τεύχεσι π.) Λ 100.

παμφανάω (verg. het vor.), alleen part. -όωντος, -όωντα, -όωσα(ν) (-άοντος enz.) als adi., s c h i t t e r e n d, s t r a l e n d, b l i n k e n d, epith. van metalen vaatwerk, λέβης Ψ 613, τ 386; vooral ook van wapens E 295, Z 473; ook δίφρος Ψ 509, ἐνώπια Θ 435, δ 42 (verg. ἐνώπια); αἴγλη B 458, φλόξ Φ 349, ἠέλιος ν 29.

†**πάν-αγρος,** -ον (ἀγρέω), a l l e s v a n g e n d, λίνον E 487.

†**πάν-αιθος,** 3. (αἴθω), (g e h e e l) b l i n k e n d, κόρυς Ξ 372.

***παν-αίολος,** -ον, (g e h e e l) s c h i t t e r e n d, f l i k k e r e n d, ζωστήρ Δ 186, 215, K 77, σάκος N 552, θώρηξ Λ 236, 374. †.

†**παν-άπαλος** heel zacht, w e l v e r z o r g d(?) ν 223. (πᾶν-, verg. ἀθάνατος).

***παν-άποτμος,** g e h e e l o n g e l u k k i g Ω 255, 493. †.

****παν-άργυρος,** g e h e e l v a n z i l v e r, κρητήρ ι 203, ω 275. †.

†**παν-αφῆλιξ,** -ικος, g e h e e l b e r o o f d v a n k a m e r a d e n X 490.

Παν-αχαιοί, d e g e z a m e n l i j k e A c h a i ë r s B 404, α 239 (verg. Παν-έλληνες).

†**παν-αώριος,** (n o g) g e h e e l o n r i j p, v r o e g s t e r v e n d, *immaturus*, παῖς Ω 540.

παν-δαμάτωρ (δάμνημι), a l b e d w i n g e r, epith. van de slaap Ω 5, ι 373. †.

****Πανδάρεος,** vader van Aèdōn τ 518 (z. ἀηδών) en andere dochters υ 66. †.

***Πάνδαρος** (Πάνδα, stad bij Mīlètos), zoon van Lukāōn, aanvoerder der Lukiërs (verg. E 173) uit Zeleia, bondgenoot der Trojanen, voortreffelijk boogschutter B 827; verhindert door de aan Menelāos toegebrachte wond het sluiten van de vrede Δ 88 sqq.; gedood door Diomèdès E 95 sqq., 290.

†**παν-δήμιος** (δῆμος), h e t g e h e l e l a n d d o o r t r e k k e n d, v a g a b o n d e r e n d σ 1.

†**Παν-δίων** (*-διϝίων, verg. Διός), Griek, krijgsmakker van Teukros M 372 (volg. Aristarch. geïnterpol.).

†**Πάν-δοκος** (δέκομαι, δέχομαι), Trojaan, door Aiās gewond Λ 490.

†**Παν-έλληνες,** de g e z a m e n l i j k e H e l l e n e n, Π. καὶ 'Αχαιοί B 530 (verg. Παν-αχαιοί).

†**παν-ῆμαρ,** adv., d e g e h e l e d a g ν 31, verg. A 592 (πᾶν ἦμαρ).

παν-ημέριος, 3. (ἡμέρη), d e g e h e l e d a g (d.i. zowel de gehele dag van de morgen tot de avond, als het gehele nog overige gedeelte van de dag) A 472, γ 486.

***Πανθοΐδης,** -ᾱο, zoon van Panthoos = **1)** P o e l u d a m ā s (P o l u d.) N 756, Ξ 450. — **2)** E u f o r b o s Π 808, P 81.

***Παν-θόος,** gen. Πανθόου, dat. Πανθόῳ (zo Knight i.p.v. Πάνθου en Πάνθῳ), echtgenoot van Frontis P 40, vader van Euforbos, Huperènōr en Poeludamās (Polyd)., een der δημογέροντες in Troje Γ 146.

†**παν-θῡμαδόν** (θυμός), adv., g e h e e l i n t o o r n π 33.

παν-νύχιος, 3. (νύξ), d e g e h e l e n a c h t (met betr. op een pers.) B 2, β 434 (Ψ 105 Nck ἐννυχίη i.p.v. παννυχίη).

πάν-νυχος, = παννύχιος Λ 551, υ 53; neutr. sing. als adv. K 159 (verg. πανήμερον Hèr. VII 183).

†**παν-ομφαῖος** (ὀμφή), a l v e r k o n d e r, epith. van Zeus als den god, v a n w i e n a l l e v o o r t e k e n s k o m e n Θ 250 (verg. υ 98 sqq.).

Παν-οπεύς, -ῆος (ὀπ-, ὄπωπα) **1)** stad in Fōkis (aan de Kèfīsos op de grens van Boiotië) B 520, κλειτός P 307, καλλίχορος λ 581. — **2)** vader van Epeios Ψ 665. †.

†**Παν-όπη** (verg. Πανοπεύς), een van Nèreus' dochters Σ 45.

†**πάν-ορμος,** = πᾶσιν ὅρμον ἔχων, ruim, λιμήν ν 195.

†**παν-όψιος,** -ον (ὀπ-, ὄπωπα), voor allen zichtbaar, πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα ('Αθήνη, zelf onzichtbaar) Φ 397.

***παν-συδίῃ** (σεύω), adv., in allerijl B 12, Λ 709.

πάντῃ (πᾶς), adv., overal, naar alle kanten Ζ 81, λ 193.

πάντο-θεν (πᾶς), adv., van (aan) alle kanten Ν 28, ξ 270.

παντοῖος, 3. (πᾶς), allerlei, veelsoortig, b.v. ἐδωδή ζ 77, τέχνη ψ 161, ἀρετή Χ 268, φιλότης ο 246, μῦθοι Υ 249, δρόμος Σ 281, ἄνεμοι ι 260, verg. Ρ 56; θεοὶ παντοῖοι τελέθοντες, in allerlei gedaanten ρ 486.

πάντο-σε (πᾶς), adv., naar alle kanten Ε 300, λ 606; ἀκούειν Π 515 (verg. τηλόσε).

πάντως (πᾶς), adv., op alle wijzen alleen met οὐ, zeker niet Θ 450, τ 91, υ 180. †.

†**παν-υπέρτατος,** 3., alleruiterst ι 25 (verg. Bér., Ithaque p. 218: «*Le détroit entre Ithaque et Céphalonie est pour les navigateurs achéens la dernière porte du Nord-Ouest, — et la seule..., — vers les mers étrangères et presque inconnues.* Quand les gens de Pylos s'aventurent vers cette région de l'ombre, *zophos,* ils font le même voyage que Télémaque; ayant côtoyé les plages boueuses de l'Élide, ils traversent l'un des larges détroits entre le Péloponnèse et les Iles, puis gagnent l'extrême pointe méridionale de Céphalonie ou d'Ithaque et s'engagent dans le canal entre Samé et Ithaque. Cette île, „basse" est donc la dernière, πανυπερτάτη, qu'ils encontrent dans la mer, ἐν ἁλί, vers le Nord-Ouest, vers le *zophos*»).

παν-ύστατος, allerlaatst Ψ 532, 547, ι 452. †.

†**πάππα** (uit de kindertaal), voc., vadertje ζ 57.

†**παππάζω** (πάππα), praes., vadertje noemen, τινά Ε 408.

παπταίνω (miss. verw. met kupr. πάταμι = βλέπω), praes., aor. πάπτηνεν, part. παπτήνας enz., (rond)kijken, abs. Ν 551, ρ 330; τρέσσε δέ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου Λ 546; ἀμφὶ ἕ Δ 497, ἀνὰ τεῖχος Μ 333, κατὰ στίχας Ρ 84, κατὰ δόμον χ 381, πάντῃ πρὸς πόντον μ 233; ook met μή, dat niet Ν 649; δεινὸν παπταίνων λ 638; met acc., τινά, naar iem. Δ 200, Ρ 115.

πάρ, = **1)** παρά, vooral vóór δ, π en ν, b.v. Β 787, σ 383, Θ 533. — **2)** πάρεστι Ι 43, verg. Α 174, χ 106.

παρά (verg. lat. *por-*, ned. *voor*), ook **παραί** (metri causa naar analog. van χαμαί) en **πάρ** **A)** adv., ergens naast, bij, langs **1)** zonder nader bepalende casus, b.v. πὰρ δὲ στάς Ε 112, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν α 138; παρ' αὖθι μένον, daarbij Ψ 163, verg. παρ' αὐτόθι Ψ 147 (z. ook αὐτόφι); παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος Λ 233; overdr., παρά μ' ἤπαφε δαίμων ξ 488 (verg. παραπαφίσκω). — **2)** met nader bepalende casus, τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν τ 55, verg. ω 11. — **B)** praepos. met gen., dat. en acc. **I)** met gen., van plaats *a*) tot aanwijzing van de verwijdering uit de nabijheid van een plaats of nog meer van een pers., van de kant van, van—af, van, b.v. φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ Α 190, verg. Π 473 enz.; ἰόντα πάρ' Εὐρύτου Β 596, παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα Μ 225 (ook φθεγξάμενος παρὰ νηός Λ 603); παρὰ Τιθωνοῖο ὄρνυτο, van Tithōnos' zijde Λ 1, verg. ο 58; τεύχεα φέρουσα παρ' 'Ηφαίστοιο Σ 137 enz., πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, van onder het schild Δ 468. — *b*) om de bron (gever, maker, opdrager enz.) aan te wijzen, van de kant van, van, b.v. ἄλλος κε πὰρ Διὸς χόλος ἐτύχθη Ο 122; 'Ηφαίστοιο πάρα (verg. πάρα) δέξο Τ 10, verg. Ω 429; ὄφρα τάχιστα πομπῆς... τύχῃς παρὰ πατρός ζ 290; πὰρ Διὸς ἐλθόντες Φ 444; σῆμα ὅττι οἱ γαμβροῖο πάρα φέροιτο Ζ 177; ook bij een subst., θεοπροπίην πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε Λ 795, verg. Π 37. — **II)** met dat. **1)** van plaats, bij, naast *a*) tot aanwijzing van het vertoeven in de nabijheid of in de omgeving van een pers. of een zaak of in het huis van iem., b.v. τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη δ 443, verg. 449, ἡμένη παρὰ πατρί Α 358, παρὰ νηυσὶ τέτυκτο θ 5, παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες Θ 345; παρ' 'Ατρείδῃσι δήμια πίνουσιν Ρ 249, verg. θ 243, φιλέεσθε παρ' αὐτῇ Ν 627, verg. α 123; ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν α 154. — *b*) ook bij verba van beweging, wanneer aan de daarop volgende rust gedacht wordt, b.v. παρὰ δέ σφι τίθει κύπελλα α 142 (ook παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε ο 488; of ἐπί?); πὰρ δέ οἱ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον ο 285, ἀμφοτέρους ἵδρυσεν παρὰ δαιτί γ 37; τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν πέσον, voor de voeten Ν 617, verg. Ξ 411, Ο 280; πὰρ δέ οἱ ἔστη Φ 547. — **2)** overdr., van bezit., in de handen van, *penes,* πὰρ κεινοῖσιν ἐμὸν γέρας λ 175. — **III)** met acc. **1)** van plaats *a*) tot aanwijzing van de onmiddellijke nabijheid van een voorwerp, bij verba, die op enige wijze een beweging uitdrukken α) bij verba van raken, wonden en dergg., vlak bij, bij, aan, b.v. κληῖδα παρ' ὦμον πλῆξε Ε 146, verg. Φ 117, οὖτα παρ' ὀμφαλόν Δ 525. — β) bij de verba van gaan en komen, naar, b.v.

ἐλθὲ παρὰ Μενέλαον α 285, πὰρ Μενέλαον ᾤχετο ν 414. — γ) bij de verba van plaatsen en dergg., naast, bij, b.v. λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν Ζ 433, ἕζοντο παρ' 'Ατρείδην δ 51, παρ' ἔμ' ἵστασο Λ 314. — *b*) bij de verba die een beweging of richting uitdrukken α) langs, b.v. βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης Α 34, βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Μ 352; met deze bet. in 't alg. om een bezigheid uit te drukken, die op een uitgestrekt terrein plaats heeft, b.v. βουκολέοντι παρ' ὄχθας, langs, op Ξ 445, ἔρδον ... ἑκατόμβας παρὰ θῖν' ἁλὸς Α 316, ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας Σ 533; ook πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον πεφύασι η 127. — β) ook tot aanwijzing van een beweging voorbij een zeker punt, langs, voorbij, οἳ δέ ... παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο Λ 167, verg. Χ 145; zo wschl. ook te verklaren νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν, langs hem heen Α 463, γ 460. — **2)** overdr., tot aanwijzing van het overschrijden van de maat, het overtreden van de grens, πὰρ δύναμιν, boven vermogen Ν 787; παρὰ μοῖραν, in strijd met wat voegt ξ 509.

πάρα, met teruggetr. accent **1)** = παρά, wanneer dit achter de geregeerde casus staat, b.v. γαμβροῖο πάρα Ζ 177, of van zijn ww. gescheiden en daarachter geplaatst is, b.v. ἐτίθει πάρα ε 196. — **2)** = πάρεστι of πάρεισι, b.v. πάρα δίφρος τε καὶ ἵπποι, dan zijn wagen en paarden gereed, ter beschikking γ 324; ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι, ik ben ik het bezit van γ 351, verg. δ 559, ι 125; τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, staat ter zijde Ε 603; οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, het is niet mogelijk ε 364; πάρα σοί, het staat aan u Τ 148.

***παρα-βαίνω,** naast iem. (als menner) op de wagen treden, alleen (met tm. Λ 512, 517 en) perf. part. παρβεβαώς, -ῶτε, naast iem. (τινί) op de strijdwagen staan Λ 522, Ν 708 (verg. παραβάσκω en παραιβάτης). †.

†**παρα-βάλλω,** alleen (act. met tm., als voedsel voorwerpen, εἶδαρ Ε 369, verg. δ 41, en) med., iets (in het spel) voor zich ergens naast zetten, vand. op het spel zetten, ψυχὴν παραβαλλόμενος Ι 322 (verg. παρατίθημι **2** β).

†**παρα-βάσκω,** impf. -έβασκε, naast iem. (als strijder) op de wagen staan Λ 104 (verg. παραβαίνω en παραιβάτης).

†**παραβλήδην** (παρα-βάλλω; verg. ὑποβλήδην), adv., zijdelings, in bedekte bewoordingen Δ 6.

***παρα-βλώσκω** (anderen -βλῴσκω), alleen perf. παρμέμβλωκε, ter zijde staan, helpen, τινί Δ 11, Ω 73. †.

†**παραβλώψ,** -ῶπος (παρα-βλέπω), zijwaarts, schuw kijkend, ὀφθαλμώ (acc. part.) Ι 503.

†**παρα-γίγνομαι,** impf. -εγίγνετο, ergens bij komen, aan iets deelnemen, met dat., σφὶν δαιτί ρ 173.

παρα-δαρθάνω, aor. παρέδραθε, inf. παρα-δραθέειν(-έμεν), naast of bij iem. slapen, τινί υ 88, τινὶ φιλότητι Ξ 163. †.

†**παρα-δέχομαι,** aor. -εδέξατο, ontvangen, τί τινος Ζ 178.

παραδραθέειν(-έμεν), z. παραδαρθάνω.

παραδραμέτην, z. παρατρέχω.

†**παρα-δράω,** 3. plur. παραδρώωσι(-άουσι), diensten verrichten bij, τινί ο 324.

†**παρα-δύω,** aor. II inf. -ύμεναι, slim of behendig voorbij komen Ψ 416.

†**παρ-αείδω,** praes. -αείδειν, bij of voor iem. zingen χ 348 (verg. α 154).

παρ-αείρομαι, aor. -ηέρθη, ergens naast hangen Π 341.

παραί, z. παρά.

†**παραιβάτης** (παρα-βαίνω), de naast (den wagenmenner) staande, d.i. wagenstrijder Ψ 132.

παραιπεπίθῃσι, -πεπιθοῦσα, z. παραπείθω.

†**παρ-αίσιος,** -ον (αἶσα), onheilspellend, σήματα Δ 381.

***παρ-αΐσσω,** praes. -αΐσσοντος, aor. -ήιξεν, -αν, voorbijsnellen Ε 690, Υ 414, ἐπὶ νῆας Θ 98, τινά Λ 615. †.

παραιφάμενος, z. παράφημι.

***παραίφασις** (παρά-φημι), toespraak Λ 793, Ο 404 (verg. πάρφασις). †.

***παρα-κατα-βάλλω,** alleen aor. II -κάββαλον, -εν (a. l. -κάμβαλον, -εν), bij iets of iem. neerwerpen, ὕλην (bij de plaats waar het lijk verbrand zal worden) Ψ 127; ζῶμά τινι Ψ 683. †.

***παρα-κατα-λέχομαι,** alleen aor. II παρκατέλεκτο, zich naast iem. neerleggen, τινί Ι 565, 664. †.

παρά-κειμαι, alleen praes. -κειται, impf. -έκειτο, iter. παρακέσκετο (a. l. -εκέσκετο), naast iem. of iets liggen of staan Ω 476, τινί ξ 521, τραπέζῃ φ 416; overdr., ὑμῖν παράκειται met volg. inf., gij hebt de keus χ 65. †.

παρακέσκετο, z. παράκειμαι.

****παρακλιδόν** (καρα-κλίνω), adv., zich ter zijde buigend, alleen overdr., ontwijkend δ 348 = ρ 139 (verg. παρέκ **I 2** *a*). †.

παρα-κλίνω, alleen aor. part. -κλίνας **1)** intr., uitwijken, *declinare* Ψ 424. — **2)** causat., ter zijde buigen, κεφαλήν υ 301. †.

***παρ-ακοίτης,** echtgenoot Ζ 430, Θ 156. †. Hierbij fem.

παρ-άκοιτις, dat. παρακοίτῑ γ 381, echtgenote Γ 53, δ 228.

†**παρα-κρεμάννῡμι,** aor. -κρεμάσας, naast zich laten neerhangen, χεῖρα Ν 597.

παρα-λέχομαι, alleen aor. παρελέξατο, coni. παραλέξομαι, zich naast iem. neerleggen, τινί Β 515, λ 242 (verg. δ 305), ἐν φιλότητι Ξ 237.

†**παρ-αμείβομαι,** aor. -αμειψάμενος, voorbijgaan, τινά ζ 310.

*__παρα-μένω__ en **__παρα-μίμνω,__ imper. παρμένετε, inf. -μενέμεν, part. παραμίμνων, impf. -έμιμνεν, aor. -έμεινε, bij iem. blijven, τινί Λ 402, Ο 400 (verg. Ψ 160); abs. Ν 151, β 297, γ 115. †.

*__παρα-μῡθέομαι,__ aor. -μυθησαίμην, -σασθαι, toespreken, aanraden, τινί met volg. inf. Ι 417, 684, Ο 45. †.

__παρα-νηνέω__ (intens. van νέω; Knight **-νηέω), impf. παρενήνεεν, -ον(-νήεεν, -ον), bij of voor iem. ophopen, σῖτον ἐν κανέοισιν α 147, π 51 (verg. ἐπινηνέω). †.

†**παρα-νήχομαι,** aor. coni. παρανήξομαι, ergens langs zwemmen ε 417.

†**πάρ-αντα,** adv., zijwaarts Ψ 116 (verg. δόχμιος).

†**παρ-απαφίσκω,** aor. -ήπαφεν, door list verleiden, τινά met volg. inf. Ξ 360 (verg. ξ 488).

παρα-πείθω, aor. -έπεισε, geredupl. aor. II coni. 3. sing. παραιπεπίθῃσι, part. -οῦσα, ook παρπεπιθών, -όντες, eig. tot andere gedachten brengen, vand. overreden, bepraten, τινά Ψ 606, ω 119, φρένας τινός Η 120, τινὰ ἐπέεσσιν Ξ 208; met inf. χ 213.

†**παρα-πέμπω,** aor. -έπεμψεν, ergens langs geleiden μ 72.

παρα-πλάζω, aor. -έπλαγξεν, -πλάγξασα, pass. aor. -επλάγχθη, langs ... (weg)slaan (van), doen afdwalen, με Βορέης παρέπλαγξεν Κυθήρων, van K. ι 81, verg. τ 187; overdr., in verwarring brengen, νόημα υ 346; pass., afdwalen, van een pijl Ο 464. †.

**__παραπλήξ,__ -ῆγος (παρα-πλήσσω), eig. op zij getroffen, ἠιόνες, oevers, waar de golven langs stromen en niet recht tegen aanslaan (tegenst. προβλῆτες) ε 418, 440. †.

†**παρα-πλώω,** aor. 3. sing. παρέπλω, voorbijvaren μ 69.

†**παρα-πνέω,** aor. coni. -πνεύσῃ (a. l. opt. -πνεύσειε), ergens langs blazen κ 24.

*__παρα-ρρητός,__ -όν (2. εἴρω; verg. παρεῖπον) *a*) te overreden, ἐπέεσσιν Ι 526. — *b*) neutr. plur. **παραρρητά** als subst., overreding Ν 726. †.

παρασταδόν (παρ-ίσταμαι), adv., zich bij iem. plaatsend, op iem. toetredend Ο 22, κ 173, 547. †.

†**παρα-σφάλλω,** aor. -έσφηλεν, er langs doen glippen, doen missen, ὀιστόν Θ 311.

παρασχέμεν, z. παρέχω.

παρα-τεκταίνομαι, alleen aor. opt. -τεκτήναιο, -το **1)** in strijd met de waarheid bedenken, verzinnen, ἔπος ξ 131. — *b*) anders maken, veranderen, met toevoeging van ἄλλως Ξ 54. †.

παρα-τίθημι, praes. 3. sing. παρτιθεῖ, fut. παραθήσομεν, aor. II παρέθηκα, -ε, **3.** plur. -έθηκαν en πάρθεσαν, coni. παραθείω (-θήω), imper. παράθες, part. -θείς, med. aor. opt. -θείμην, part. παρθέμενοι **1)** act., bij of vóór iem. neerzetten, neerleggen, τινὶ τράπεζαν φ 29, ῥόπαλον ἑτάροισιν ι 326; vooral van spijzen, voorzetten, τινὶ δαῖτα Ψ 810, βρῶσίν τε πόσιν τε α 192; ξείνια Λ 779. — **2)** med. *a*) naast of bij zich plaatsen, δαΐδας τ 150; doen voorzetten, ὁδοιπόριον ο 506. — *b*) overdr., op 't spel zetten, παρθέμενοι κεφαλάς β 237, ψυχάς γ 74 (verg. παραβάλλω, med.).

*__παρα-τρέπω,__ alleen aor. -τρέψας, zijwaarts wenden of ergens langs sturen, παρατρέψας εἶχεν ἵππους Ψ 398, ἐκτὸς ὁδοῦ Ψ 423 (verg. ook Λ 233, τρέπω **II 1**).

*__παρα-τρέχω,__ alleen aor. II παρέδραμον enz. *a*) ergens voorbijlopen Κ 350, Χ 157. — *b*) iem. voorbijlopen, in 't hardlopen overtreffen Ψ 636. †.

†**παρα-τρέω,** aor. -έτρεσσαν, schichtig ter zijde springen, van paarden Ε 295.

παρατροπάω, z. παρατροπέω en παρατρωπάω.

†**παρα-τροπέω** (τρέπω), praes. -έων, telkens uitwijken, overdr., ontwijken, (volg. anderen: misleiden), τί με ταῦτα παρατροπέων (verg. παρακλιδόν) ἀγορεύεις (a. l. ἐρεείνεις) δ 465 (Nck. en anderen -τροπάων).

†**παρα-τρωπάω** (τρέπω), praes. -ῶσι, tot andere gedachten brengen, verzoenen, θεοὺς θυέεσσι Ι 500 (Nck en anderen παρατροπάουσι).

†**παρα-τυγχάνω,** impf. -ετύγχανε, toevallig aanwezig zijn bij Λ 74.

παρ-αυδάω, imper. -αύδα(-αε), part. -αυδῶν, aor. part. -αυδήσας, toespreken, μύθοισ' ἀγανοῖσι of μειλιχίοις ἐπέεσσι ο 53, π 279; θάνατόν τινι, mooi voorstellen, troosten over λ 488; aanraden, μὴ ταῦτα παραύδα, met volg. inf. σ 178.

†**παρ-αῦθι** Ψ 163, *__παρ-αυτόθι__ Υ 140, Ψ 147, anderen beter gescheiden παρ' αὖθι

en παρ' αὐτόθι, z. παρά **A 1** (en αὖθι, αὐτόθι).

†**παρα-φεύγω,** aor. inf. παρφυγέειν(-έμεν), ergens l a n g s o n t k o m e n, τῇ μ 99.

παρά-φημι, praes. -φημι, med. aor. part. παρφάμενος en παραιφάμενος Ω 771, inf. παρφάσθαι, t o e s p r e k e n, a a n r a d e n, act. alleen A 577; med., b e p r a t e n, τινὰ ἐπέεσσιν M 249, β 189, π 287, τ 6. †.

***παρα-φθάνω,** aor. coni. 3. sing. παραφθαίησι K 346 (a. l. -φθάνησι, Thiersch -φθήῃσι), part. παραφθάς, med. (= act.) aor. part. παραφθᾶμενος, v ó ó r k o m e n, τινά X 197, τινὰ πόδεσσιν K 346; med., τινὰ τάχει Ψ 515. †.

παρβεβαώς, z. παραβαίνω.

***παρδαλέη** (eig. fem. van παρδάλεος), p a n t e r v e l Γ 17, K 29. †. Van

πάρδαλις, -ιος (a. l. aiol. πόρδ.), p a n t e r N 103, δ 457 (Od. alleen hier).

παρέασι, z. 1. πάρειμι.

***παρ-έζετο** enz., z. παρίζω.

παρειαί, αἱ (aiol. παραυαί, Wackern. παρηαί, Ch. Bally παρηαί, verg. παρήιον), w a n g e n Λ 393; α 334, van een adelaar, alleen β 153 (Be. vermoedt παρήια; i.p.v. plur. gen. παρειῶν v. L. Ω 794, δ 223 enz. παρήων, van παρήον = παρηίον).

1. **πάρ-ειμι,** praes. -εστι, -εστε, 3. plur. -έᾱσι, inf. -εῖναι en -έμμεναι, part. -εών enz., impf. 2. sing. -ῆσθα, 3. -ῆεν, 3. plur. -εσαν, opt. -είη, fut. -έσσομαι, -εσται **1)** ergens b ij z ij n B 485; met dat., b ij iem. z ij n of v e r t o e v e n ε 105, μήλοισι ἠὲ συβώτῃ δ 640; overdr., αἰδὼς δ. οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι, om te vergezellen (a. l. κεχρημένον ἄνδρα κομίζειν, om te verzorgen) ρ 347 (verg. 352, 578); d e e l n e m e n a a n, μάχῃ δ 497, ἐν δαίτῃσι K 217 [volg. Lawson: «*to that* (*i. e. to a black ewe which lambs well*) *is no possession equal; but ever at feast and banquet there will be to hand*», *i. e. there will always be a lamb ready to slaughter and serve up*]; t e n d i e n s t e s t a a n, b ij s t a a n Σ 472, ν 393. — **2)** a a n w e z i g, v o o r h a n d e n z ij n, παρεόντα als subst., χαριζομένη παρεόντων η 176 enz.; τὶ πάρεστί τινι, iem. staat iets ten dienste, iem. heeft iets ξ 80, A 213 (verg. πάρα **II**); εἴ μοι δύναμίς γε παρείη X 20, β 62, verg. Θ 294.

2. ****πάρ-ειμι** (εἶμι), alleen part. -ιών, v o o r b ij g a a n δ 527, ρ 233. †.

παρ-εῖπον, aor., alleen coni. παρείπῃ A 555 (Nab. μή παρέϝειπε i.p.v. μή σε παρείπῃ), part. πᾱρειπών, -οῦσα(παρϝ.) *a*) o v e r r e d e n, b e p r a t e n, τινά A 555, μαλακοῖς ἐπέεσσι Z 337. — *b*) t o e s p r e k e n Λ 793, O 404 (Λ 791 v. Herw. παρϝείποις 'Αχιλῆα i.p.v. ταῦτ' εἴποις 'Αχιλῆι). — *c*) met acc. van de zaak, a a n r a d e n, αἴσιμα Z 62, H 121.

παρ-έκ, vóór een vocaal [soms ook vóór een consonant (b.v. Λ 486 op het eind van een zin)] **παρέξ** (anderen παρ' ἐκ en παρ' ἐξ of steeds παρέκ) **I)** adv. **1)** n a a s t of l a n g s . . . u i t, στῆ δὲ παρέξ, hij trad schuins vóór hem Λ 486; νῆχε π., hij zwom op een afstand langs (het strand) ε 439, verg. ι 488. — **2)** overdr., ergens l a n g s h e e n *a*) οὐκ ἂν ἐγώ γε ἄλλα π. εἴποιμι παρακλιδόν, ontwijkend iets anders bezijden de waarheid zeggen δ 348; ταῦτα π. ἐρέουσα (Axt εἴρουσα), in strijd met de waarheid ψ 16; πολλῇσίν μ' ἄτῃσι π. νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, bracht H. mij het hoofd op hol K 391; παρὲξ ἀγορεύειν M 213 (verg. δῆμος **3**). — *b*) ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, laten wij hiervan afstappend over iets anders spreken ξ 168. — **II)** praepos. **1)** met gen., t e r z ij d e v a n, b u i t e n, παρὲξ ὁδοῦ K 349, παρὲκ λιμένος ι 116. — **2)** met acc. *a*) l a n g s . . . u i t, v o o r b ij, b.v. παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευε, op het strand I 7, π. τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, langs het eiland heen μ 276, verg. Ω 349; π. δοῦρα, naast μ 443. — *b*) overdr. α) παρὲκ νόον, het verstand voorbij, d.i. onverstandig Y 133. — β) παρὲξ 'Αχιλῆα, buiten A. om Ω 434.

παρεκέσκετο, z. παράκειμαι.

†**παρ-εκ-προ-φεύγω,** aor. coni. 3. sing. -φύγῃσιν, l a n g s h e e n (o n g e m e r k t) o n t g l i p p e n, overdr., van kampprijzen, o n t g a a n Ψ 314.

παρ-ελαύνω, fut. -ελάσσεις, aor. -ήλασε, -αν, -έλασσε *a*) v o o r b ij r ij d e n (nl. ἵππους) Ψ 382, 427; τινά Ψ 527; τινὰ ἵπποισιν Ψ 638. — *b*) v o o r b ij v a r e n, νηί μ 186, τινά μ 197. †.

παρελεύσεαι, z. παρέρχομαι.

****παρ-έλκω,** praes. -έλκετε, med. impf. -έλκετο(-είλκ.) **1)** act., op zijde trekken, overdr. en abs., d e z a a k r e k k e n, μύνῃσιν φ 111. — **2)** med., zijdelings naar zich toetrekken, a f h a n d i g (t r a c h t e n) t e m a k e n, δῶρα σ 282.

παρέμμεναι, z. 1. πάρειμι.

παρέξ, z. παρέκ.

παρ-εξ-ελάω (= -ελαύνω), inf. -ελάᾱν (-άειν), aor. coni. 2. sing.- ελάσῃσθα, 3. plur. -ελάσωσι **1)** ergens l a n g s d r ij v e n, met (een schip) ergens voorbijvaren, νῆα μ 109. — **2)** v o o r b ij r ij d e n Ψ 344 (verg. Ω 349); v o o r b ij v a r e n μ 47, τάς μ 55. †.

παρ-εξ-έρχομαι, aor. -ελθεῖν, -οῦσα **1)** l a n g s iem. h e e n g a a n κ 573, πεδίοιο, in de vlakte K 344. — **2)** overdr., ontduiken, z i c h n i e t v o e g e n n a a r, Διὸς νόον ε 104, 138. †.

παρέπλω, z. παραπλώω.

παρ-έρχομαι, praes. -έρχεται, -ομένην, fut. 2. sing. -ελεύσεαι, aor. -ῆλθε, coni. -έλθῃ, opt. -έλθοι, inf. -ελθέμεν **1)** voorbijgaan, voorbijkomen, van vogels, voorbijvliegen μ 62, van een schip, voorbijvaren π 357; ook van een golf ε 429; βωμόν, voorbijgaan, overslaan Θ 239. — **2)** overdr., iem. vóórkomen, τινά Ψ 345; overtreffen, ποσίν, in 't lopen θ 230, ἐν δόλοισιν ν 291; vand. iem. door list de baas worden, verschalken A 132. †.

†**παρ-ευνάζομαι,** praes. -ευνάζεσθε, zich te bed leggen naast, bij iem. slapen, τινί χ 37.

παρ-έχω, praes. -έχει, -ουσιν, coni. πᾱρέχῃ (metri causa) τ 113, impf. παρεῖχον en πάρεχον, opt. -έχοιμι, fut. -έξει, aor. coni. παράσχῃ, inf. -σχεῖν en -σχέμεν, aanreiken, δράγματα Σ 556; vand. verschaffen, verlenen, geven, b.v. δῶρα Τ 140, ἱερήια ξ 250, βρῶσίν τε πόσιν τε ο 490; tegenst. ἐχέμεν (houden) Τ 147; met tm., ὅσσ' ἐπιεικές Ψ 50; φάος, bijlichten σ 317; φιλότητα, gastvrijheid verlenen Γ 354, ἀρετήν σ 133; ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην, met elkaar lachen en pret maken υ 8; ook met zakel. subj., θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς τ 113, verg. Ψ 835; abs., ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω, ik zal (te eten) geven θ 39; met inf. fin., παρέχουσι γάλα θῆσθαι δ 89.

παρηαί, z. παρειαί; **παρηέρθη,** z. παραείρομαι; **παρηαί,** z. παρειαί.

παρ-ήιον (verw. met lat. *os*, verg. παρειαί) **1)** wang Ψ 690, τ 208; van dieren Π 159 (La Roche plur. i.p.v. sing.), χ 404. — **2)** wangstuk aan het hoofdstel der paarden Δ 142.

πάρ-ημαι, alleen part., bij of naast iem. of iets zitten, ook zich bevinden, met dat., δαιτί α 26, verg. ἀλλοτρίοισι ρ 456; σύεσσι ν 407; abs. α 339 enz.; bij iem. zitten om het hem benauwd te maken Ι 311, verg. λ 578 (van gieren), σ 231; werkeloos neerzitten bij, νηυσί A 421.

παρῆον, = παρήιον.

***παρηορίαι,** αἱ, strengen van het bijpaard Θ 17, Π 152. †. Van

***παρ-ήορος** (2. ἀείρω, verg. συναείρω, συνήορος en att. ξυν-ωρίς) **1)** ergens naast vastgemaakt, alleen als subst., nl. ἵππος, een paard dat, zonder mee te trekken, bij het tweespan aan een der jukpaarden of aan het juk zelf is vastgemaakt, bijpaard Π 471, 474 (verg. δ 590). — **2)** stuiptrekkend (volg. anderen schuin uitgestrekt) Η 156. — **3)** overdr., lichtzinnig Ψ 603 (verg. Γ 108.).

παρήπαφε, z. παραπαφίσκω.

παρθέμενοι, z. παρατίθημι.

παρθενικός (παρθένος), alleen fem. -ή, maagdelijk, jong, νεῆνις η 20; als subst. = παρθένος, maagd, meisje Σ 567, λ 39. †.

παρθένιος, 3. (παρθένος), van de maagd, ζώνη λ 245; als subst., zoon van een maagd, d.w.z. van een ongehuwde vrouw Π 180. †.

†**Παρθένιος,** rivier in Paflagonië (die ten W. van Amastris in de Pontos valt) B 854.

†**παρθεν-οπίπης** (ὀπιπεύω), voc. παρθενοπῖπα, meisjesbegluurder Λ 385.

παρθένος, maagd, meisje, ἀδμής ζ 109, αἰδοίη B 514, ἀλφεσίβοιαι Σ 593.

πάρθεσαν, z. παρατίθημι.

†**παρ-ιαύω,** praes. -ιαύων, bij iem. slapen, τινί Ι 336 (verg. 470 en ἰαύω).

παρ-ίζω, impf. -ῖζεν, med. (= act.) aor. II -έζετο enz. (volg. anderen impf. van **-έζομαι,** verg. καθίζω), hierbij perf. -ημαι (z. daar), bij of naast iem. gaan zitten, τινί A 557, δ 311; abs. A 407, δ 738.

†**παρ-ίημι,** langs iets laten hangen, alleen pass. aor. -είθη, hing neer Ψ 868.

***Πάρις** (volg. Tomaschek en Kretschm. thrak. woord), ook 'Αλέξανδρος genaamd, zoon van Priamos en Hekabè, schaakt, door Afroditè beschermd, Helenè, en wordt de oorzaak van de troj. oorlog Γ 442 sqq., Ζ 290, sqq., Ν 626 sq.; de aanleiding tot deze schaking wordt Ω 28 sq. verteld (25—30 volg. Aristarch. onecht); hij is een mooie man en, hoewel verwijfd, geen onbekwaam en laf krijger Γ 39, 392, Ζ 350, 522, Λ 385, 583, Ν 777, Χ 360; als boogschutter (Γ 17 enz.) heeft hij geen kuras en leent dat van zijn broer Lukāōn voor het tweegevecht met Menelāos Γ 332.

παρ-ίστημι, alleen intr., en wel aor. II -έστης enz., coni. παρστήετον, opt. παρασταίης, 3. plur. -σταῖεν, imper. πάρστητε, part. παρ(α)στάς, perf. -έστηκεν, inf. -εστάμεναι, plusqpf. 3. plur. -έστασαν, med. praes. -ίσταται enz., imper. -ίστασο, impf. -ίστατο, fut. -στήσεσθαι, zich bij iem. plaatsen, naast iem. gaan staan, perf. naast of bij iem. staan, nabij zijn, τινί Ε 570, υ 94; ook zonder dat. Δ 212, η 341; met zakelijk subj., νῆες παρέστασαν (Bentl. -έσταν, aor. II 3. plur.), aankomen Η 467; ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος Π 853, κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν ι 52, verg. π 280, ω 28; iem. ter zijde gaan staan Κ 279, ν 301.

***παρ-ίσχω,** praes. -ίσχομεν, inf. -ισχέμεν

1) gereed houden, ἵππους Δ 229. — 2) aanbieden, τί τινι Ι 638. †.

παρκατέλεκτο, z. παρακαταλέχομαι.

παρμέμβλωκε, z. παραβλώσκω.

παρμενέμεν, z. παραμένω.

****Παρνησός** (= att. Παρνασσός), (2460 M. hoog) gebergte in Fōkis τ 432; hierbij adv. **Παρνησόν-δε,** naar de P. τ 394.

πάροι-θε(ν) (πάρος), geëlid. πάροιθ' [verg. ook προ-πάροιθε(ν)] **I)** adv. *a*) van plaats, vóór, aan de voorkant, vooraan, van voren Θ 494, η 125; οἱ πάρ. (ἵπποι), de paarden, die vóór zijn Ψ 498. — *b*) van tijd, te voren (d.i. eer het zover is of was), πάροιθεν εἰρύσατο ζωστήρ Δ 185, verg. Ο 227, ζ 174; (d.i. vroeger) ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ π., daareven (toen ge weer binnenkwaamt) anders dan te voren π 181; ook τὸ π. α 322, verg. σ 275. — **II)** praepos. met gen., vóór, tegenover Α 360, π 166; dikwijls door één of meer woorden van het subst. gescheiden, b.v. δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο Γ 162, verg. δ 625 enz.

***παροίτερος,** 3. (πάρος), de voorste (van twee), vóór Ψ 459, 480. †.

***παρ-οίχομαι,** impf. -ῴχετο, perf. παροίχωκεν (a. l. -ῴχηκεν of -ῴχωκεν), voorbijgaan Δ 272, 326; ook van tijd, παροίχωκεν δὲ πλέων νύξ Κ 252.

πάρος (skt *purás*, verg. παρά) **1)** adv. van tijd, voorheen, vroeger Α 453, β 119; dikwijls τὸ π. Ν 228, ω 486; tegenst. νῦν ζ 325; π. μεμαυῖαν, al eer, toch al Δ 73; ook dikwijls verbonden met γέ Π 796, β 127 en πέρ Ο 256, υ 7; ook τὸ πάρος γε Τ 42, η 210, τὸ πάρος περ Ε 806, β 305; bij praes. tot aanwijzing van hetgeen tot dusver gewoonte was, b.v. πάρος οὔ τι θαμίζεις (vroeger kwaamt gij niet vaak) Σ 386, verg. ϑ 36; voorbarig Ψ 474 (Leaf[2] «*why dost thou brag of old? i.e. why hast thou been always a braggart?*»); οὐ πάρος of πάρος οὐ met volg. πρίν γε, niet eer—dan β 127, Ε 218. — **2)** als voegw., met aor. (acc. c.) inf., evenals πρίν, voordat (na een affirmat. hoofdzin; na een negat. alleen ψ 309), πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι Ζ 348, verg. α 21 enz.; met praes. inf. alleen πάρος δόρποιο μέδεσθαι Σ 245. — **3)** als praepos., vóór, na het geregeerde woord, alleen Θ 254.

παρπεπιθών, z. παραπείθω.

†**Παρρασίη,** stad in Arkadië Β 608.

παρσταίην, -στάς, -στήετον, z. παρίστημι.

παρτιθεῖ, z. παρατίθημι.

παρφάμενος, -φάσθαι, z. παράφημι.

†**πάρφασις** (παρά-φημι; verg. παραίφασις), het bepraten, ὀαριστὺς π., zinnenverbijsterend mingekoos Ξ 217 (verg. νηνεμίη).

παρφυγέειν(-έμεν), z. παραφεύγω.

παρῴχηκεν(-ωκεν), z. παροίχομαι.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, plur. dat. πάντεσσι en πᾶσι, fem. plur. gen. πασάων ζ 107 en πασέων met suniz. Σ 431, δ 608, dat. πάσῃσιν en πάσῃς χ 471 (La Roche πασέων) **1)** ieder, elk, sing. alleen Π 265 (πᾶς als appositie bij οἵ) en ν 313 (σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις, gij neemt elke gedaante aan); plur. alle(n) Α 120, α 78; ἅμα πάντες, allen gezamenlijk, tegelijk Ω 253, λ 232, πάντες ἅμα Α 496 enz., πάντες ὁμῶς Ο 98, δ 775; μάλα πάντες, z. μάλα **I 1** *a*; εὖ πάντες, z. εὖ *d*; ἄλλους πάντας . . . ἕκαστος γ 86; bij sup., πάντες ἄριστοι, *optimus quisque* Ι 3, δ 272; bij getallen, volle, in 't geheel, ἐννέα πάντες Η 161, ϑ 258, verg. ε 244, ι 204. — **2)** geheel, d.i. in al zijn delen, b.v. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπε (nl. Ἕκτωρ) Λ 65, αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο ζ 227; πᾶσα ἀληθείη, de gehele, volle waarheid Ω 407. — **3)** alle mogelijke, allerlei, δαίδαλα πάντα Ε 60, πάντα γιγνόμενος δ 417, πᾶσι δόλοισι ι 19. — **4)** neutr. **πάντα** (eig. acc. van betrekking) als adv., in alle opzichten, geheel en al, b.v. πάντα ἐνίκα (in alle wedstrijden) Δ 389; Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς Φ 600, πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι ϑ 214; altijd σ 157. — In de onder **1** en **2** vermelde betekenissen heeft het met πᾶς verbonden nomen soms het artikel (pron. demonstr.) bij zich, b.v. τοῖσ' ἄλλοισι θεοῖσ' ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει Α 597, ἐμὲ στερέσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης ν 262.

πασάμην, z. πατέομαι.

***Πᾶσι-θέη,** een der Charites, welke Hèrè aan den god van de slaap als echtgenote belooft Ξ 269, 276. †.

†**πᾶσι-μέλουσα** (πᾶσι en μέλω), verg. οὐδενόσωρος; anderen πᾶσι μέλουσα), epith. van het schip Argō, die allen ter harte gaat (wereldberoemd) μ 70.

πάσσαλος (*πάκjαλος, verg. πήγνυμι), instrum. (= gen.) -όφι, houten pen, hanger, κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον Ω 268, verg. Ε 209, φ 53, χιτῶνα πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα α 440, κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα ϑ 67, 105. †.

πασσάμεθα enz., z. πατέομαι.

πάσσονα, z. παχύς.

***πάσσω** (verw. met lat. *quatere*, ned. *schudden*), alleen praes. en impf. ἔπασσε, πάσσε, strooien, ἐπὶ φάρμακα πάσσε Δ 219, verg. Ε 401, Λ 830, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε ὀδυνάων Ο 394; πάσσε δ' ἁλός (gen. partit.), hij strooide zout (op het vlees) Ι 214; overdr., ἐν δὲ

θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν, zij weefde er in X 441 (verg. ἐμπάσσω).

πάσχω (< *πάθ-σκω, verg. πάθος, πένθος), praes., impf. ἔπασχον, πάσχομεν enz., fut. πείσομαι, -εσθαι, aor. ἔπαθον, πάθον enz., coni. 2. sing. πάθησθα Ω 551, 3. -η(σι), inf. -έειν(-έμεν), perf. πέπονθα, -ας, 2. plur. πέπασθε Γ 99, κ 465, ψ 53 (< πέπαθ-τε, met Aristarch.; de handschriften hebben πέποσθε), fem. part. πεπαθυίη ρ 555, plusqpf. πεπόνθει, l i j d e n, d u l d e n, d o o r s t a a n, alleen *in malam partem*, zowel van het lichaam als van de ziel, b.v. τάδε E 894, κακόν υ 351, ἄλγεα Γ 157, πήματα α 190, ἀεκήλια ἔργα Σ 77 enz.; dikwijls ἄλγεα θυμῷ, κατὰ θυμόν I 321, α 4; εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι, al tobde hij zich ook nog zo af X 220 (Nab. κάμῃ); ἔκ τινος β 134; ἀμφί τινι Γ 157, ἐπί τινι, o m I 492; εἵνεκα Γ 100 enz. — In 't bijz. *a*) τὶ π., iem. o v e r k o m t iets, eufemist. i.p.v. iem. overkomt een ongeluk, iem. komt om E 567, ρ 596, verg. Ω 551; οὐλὴν (acc. part.) ὅττι πάθοι (hoe hij aan dat litteken was gekomen) τ 464. — *b*) τί πάθω, wat zal er met mij gebeuren Λ 404, ε 465; τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, wat is ons overkomen, dat wij, wat is er gebeurd, dat wij Λ 313, verg. ω 106 (*«the expression is an Atticism and recurs only in the probably post-Homeric* ω 106» Leaf.[2]). — *c*) κακῶς π., er slecht aan toe zijn, s l e c h t b e h a n d e l d w o r d e n π 275.

***πάταγος,** g e k r a a k van vallende bomen Π 769, g e k l a p p e r van de tanden N 283; r u m o e r Φ 9, 387. †. Verg.

***πατάσσω** (πάταγος, klanknab.), impf. πάτασσε, k l o p p e n, van het hart, ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει N 282, verg. H 216, Ψ 370. †.

πατέομαι (verw. met ned. *voeden*, verg. ook lat. *pa-scor, pa-bulum*), aor. πασάμην, πασσάμεθα enz., plusqpf. πεπάσμην (verg. ἐδάσσατο, ἐδάσαντο enz. bij δατέομαι) Ω 642, n u t t i g e n, e t e n, abs. I 487 en met acc., Δημήτερος ἀκτήν Φ 76, σπλάγχνα γ 9; met gen. partit., δείπνου α 124; ook σίτου καὶ οἴνοιο T 160, σίτοιό τε ἠδὲ ποτῆτος ι 87.

†**πατέω** (πάτος), aor., t r e d e n, alleen overdr., κατὰ (adv.) δ' ὅρκια πάτησαν, met voeten treden Δ 157.

πατήρ (skt *pitár-*, lat. *pater*, ned. *vader*), gen. πᾰτρός en πατέρος, dat. πᾰτρί en πατέρι, plur. gen. πατέρων en πᾰτρῶν, v a d e r Z 471, γ 16; πατρὸς πατήρ, grootvader Ξ 118, τ 180; Zeus wordt πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε genoemd A 544, α 28 (verg. Verg. A. I 65: *divom pater atque hominum rex*); vaak alleen Ζεῦ πάτερ A 503, δ 341; ook gebruikt, als men iem. eerbiedig aanspreekt Ω 362, ξεῖνε πάτερ η 28, 48, verg. θ 408; plur., πατέρες, de v a d e r e n, v o o r o u d e r s Δ 405, θ 245; hierbij adv. †**πατρό-θεν,** n a a r (z i j n) v a d e r, b i j d e n a a m v a n (z i j n) v a d e r K 68.

πάτος (verg. πόντος, skt *pánthan-*, lat. *pons*, ook ned. *vinden*) **1)** p a d Z 202, Y 137 (verg. κέλευθος **3**). — **2)** t r e d, v o e t s t a p p e n ι 119. †.

πάτρη (πατήρ) **1)** v a d e r l a n d A 30, β 365. — **2)** a f s t a m m i n g N 354.

πατρίς, -ίδος (πατήρ), eig. adi. fem., v a d e r l a n d s, γαῖα, ἄρουρα B 140, α 407; als subst., v a d e r l a n d E 213, ι 34.

πατρόθεν, z. πατήρ.

πατρο-κασίγνητος, v a d e r s b r o e d e r, o o m Φ 469, ζ 330, ν 342. †.

Πατρο-κλέης en (gemeenzame vorm) **Πάτρο-κλος,** van -κλέης alleen voc. Πατρόκλεις (anderen -κλεες, wat overal behalve Π 693, 859, waar v. L. -κλος schrijft, mogelijk is), gen. -κλῆος (Nck -κλέεος), acc. -κλῆα(-έεα), zoon van Menoitios, vriend en begeleider van Achilleus, uit Opoeis Σ 326; omdat hij den zoon van Amfidamās gedood heeft, vlucht hij als jongeling tot Pèleus Λ 765 sqq., Ψ 84 sqq. (Σ 10 heet hij zelf Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον); daarop vergezelt hij Achilleus naar Troje, en onthoudt zich met dezen van de strijd, totdat de Trojanen het vuur op de schepen der Achaiërs werpen; dan begeeft hij zich in de wapenrusting van Achilleus in de slag, waarin hij, na de Trojanen uit het kamp gedreven te hebben, door Hektōr gedood wordt Π 38 sqq.; het voorlaatste boek der Il. bevat de beschrijving van de ter zijner eer gehouden lijkspelen. (de tweede lettergreep is alleen T 287 kort).

****πατρο-φονεύς,** -ῆος (φονεύω), m o o r d e n a a r v a n z i j n v a d e r α 299, γ 197, 307. †.

†**πατρο-φόνος** (ΦΕΝ-), v a d e r m o o r d e r I 461.

πατρώιος, 3. (πατήρ; = att. πατρῷος) *a*) v a n m i j n (enz.) v a d e r, v a d e r l i j k, b.v. ἔργα β 22, ἔγχος T 387; γαῖα, vaderland ν 188, 251 (verg. πατρίς). — *b*) v a n m i j n (enz.) v a d e r a f k o m s t i g of g e ë r f d, σκῆπτρον B 46, ξεῖνος Z 215, α 175, ἑταῖροι β 254, μένος E 125; πατρώια, het vaderlijk vermogen, de van den vader geërfde bezittingen π 388 enz.; ὅ τοι γενεῇ πατρώιόν ἐστιν, een vaderlijk erfstuk α 387.

παῦρος, -ον (verw. met lat. *paucus, pauper*, eng. *few*), k l e i n, g e r i n g, w e i n i g, λαός B 675; verder plur.,

tegenst. πολλοί I 333, β 241; comp. **παυρότερος** Δ 407, ξ 17 (Od. alleen hier).

†**παυσωλή** (verg. θαλπωρή), verpozing, rust B 386 (verg. μετα-παυσωλή). Van

παύω (verw. met παίω), praes., inf. παύειν en -έμεναι, iter. impf. παύεσκον, fut. part. παύσουσα, aor. ἔπαυσας, παῦσε enz., coni. 3. sing. παύσῃ(σι) (a. l. παύσῃ σε), 1. plur. παύσωμεν en -ομεν Φ 314, opt. παύσειε(ν), inf. παῦσαι, part. παύσασαι, med. praes. imper. παύε(ο), impf. (ἐ)παύετο, iter. παυέσκετο, fut. παύσεσθ(αι), aor. (ἐ)παύσατο enz., perf. πέπαυμαι enz., plusqpf. ἐπέπαυτ(ο) **1)** act., iem. of iets doen ophouden, stuiten, een eind aan iets maken, τινά Φ 314, χ 315; χόλον A 192, τεὸν μένος A 207, νεῖκος ω 543, πόλεμον H 331, ῥόον ε 451; τινά τινος, iem. met iets doen ophouden, een eind maken aan iems..., b.v. μνηστῆρας ἀέθλων δ 659; τινὰ μάχης O 15, χάρμης M 389, ἀλκῆς O 250; τινὰ ἀοιδῆς B 595, ἄλης καὶ ὀιζύος ο 342; φάρμακά (σε) ὀδυνάων Δ 191; χεῖρας πολέμοιο Φ 294; ook τινὰ μάχεσθαι Λ 442; met part., παῦεν ἀριστεύοντα Μαχάονα Λ 506. — **2)** med., ophouden (vaak met uit het verband aan te vullen inf.) δ 103, Θ 295; φραζώμεθα ὥς κεν καταπαύσομεν· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων β 169; ook van zaken, αἷμα ἐπαύσατο, hield op (te vloeien) Λ 267, παύσατο φλόξ, hield op (te flikkeren) Ψ 228, ἱδρὼς ἐπαύετο O 242, ἄνεμος ἐπαύσατο ε 391; πόλεμος πέπαυται, is geëindigd Γ 134; met gen. van de zaak, b.v. πόνου, ophouden met A 467, μάχης H 290, πομπῆς ν 180, δόρποιο τ 402, μνηστύος β 198, ὀιζύος ἠδ' ὀδυνάων δ 812; οὐδέ κε πάμπαν παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν ω 42; ook met part., ἐπαύσατο νηπιαχεύων X 502; uitrusten Ω 17.

Παφλαγόνες, οἱ, Paflagoniërs, bewoners van het landschap Paflagonië in Klein-Azië aan de Pontos N 661, bondgenoten der Trojanen B 851, μεγάθυμοι E 577, μεγαλήτορες N 656. †.

†**παφλάζω** (verw. met πομφόλυξ, waterbel), part. παφλάζοντα, klotsen, van de door stormen bewogen zee N 798.

†**Πάφος,** stad op (de westkust van) Kupros, met een heiligdom van Afrodītè θ 363.

****πάχετος** (παχύς, verg. περι-μήκετος), dik, πάχετος δ' ἦν ἠύτε κίων ψ 191, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ θ 187. †.

πάχιστος, z. παχύς.

πάχνη (πήγνυμι), rijp ξ 476 (Nab. λάχνη).

†**παχνόομαι** (verg. het vor.), praes., bevriezen, overdr., ἦτορ παχνοῦται P 112.

†**πάχος,** τό, dikte ι 324. Verg.

παχύς, -εῖα, -ύ (skt *bahú-*, lat. *pinguis*), comp. ****πάσσων** ζ 230 enz., sup. †**πάχιστος** Π 314 *a*) dik, αἷμα Ψ 697. — *b*) stevig, van lichaamsdelen, μηρός Π 473, κ 439; χείρ E 309, ζ 128 (ook van de hand van Athènè Φ 403, 424 en Pènelopeia φ 6, anders alleen van mannen); αὐχήν ι 372; van het gehele lichaam θ 20 enz. — *c*) van andere zaken, dik, stevig, λᾶας M 446, σκῆπτρον Σ 416; αὐλὸς αἵματος, een dikke bloedstraal χ 18.

πεδάω (πέδη), praes. 3. sing. -ᾴ(-άει), iter. impf. πεδάασκον(-άεσκον), aor. (ἐ)πέδησε, -ῆσαι, eig. voetboeien aandoen, in 't alg. kluisteren, van de slaap, με ψ 17; stuiten, tegenhouden, belemmeren, ἅρμα Ψ 585, νῆα ν 168, γυῖα N 435; vooral met een godheid als subj., τινά δ 380 (verbonden met ἔδησε), verg. λ 292; τινὰ ἀπὸ πατρίδος αἴης ψ 353; κατὰ (adv., geheel) δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε (nl. Ἄτη) T 94; Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε Δ 517; met inf., Ἕκτορα μεῖναι Μοῖρα ἐπέδησεν, kluisterde hem zodat hij bleef, noodzaakte hem te blijven X 5, μοῖρά μιν ἐπέδησε δαμῆναι γ 269, πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη, Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι σ 155.

†**πέδη** (verg. lat. *pedica*, ook πέζα), kluister, voor de benen van weidende paarden N 36.

πέδιλον (verg. πέζα), alleen plur. acc., sandaal, die men, als men uitgaat, onder de voeten bindt, καλά B 44, β 4; van leer ξ 23; als er van goden sprake is, hebben zij de epitheta ἀμβρόσια, χρύσεια (z. daar) Ω 340, α 96.

πεδίον (πέδον, verg. πεδόθεν), grond, vlakte, veld B 473, γ 485; van een bepaalde vlakte, b.v. Ἠλύσιον δ 563, Τρωικόν Ψ 464; dikwijls πεδίοιο, als gen. loc., door of in de vlakte Γ 14, N 820, Ξ 147, θ 122; πεδίῳ πέσε, viel in de vl. neer E 82; hierbij adv. **πεδίον-δε,** naar de vlakte, naar het veld Z 393, γ 421; οὐρανόθεν π. (naar de aarde) Θ 21, Ψ 189.

†**πεδό-θεν** (πέδον, verg. lat. *pes*, gr. πούς), adv., van de grond, overdr., π. φίλος, hartgrondig ν 295.

πέδον-δε (verg. het vor.), ter aarde λ 598, N 796. †.

†**πέζα** (< *πέδjα, verg. ἀργυρόπεζα, lat. *pes*, gr. πούς), eig. voet, vand. (voorste) einde van de disselboom Ω 272.

πεζός (< *πεδjός, verg. πέζα) **1)** te voet, tegenst. op de wagen E 13, ζ 319; καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα (nl. τινὰ μάρνασθαι) ι 50; plur., voetknechten, tegenst.

ἱππῆες of ἵπποι Θ 59, ρ 436. — **2)** t e of o v e r l a n d gaand of reizend α 173 enz.; tegenst. σὺν νηυσί I 329, verg. λ 58, 159.

πείθω (lat. *fido*), praes. -ω, -εις, impf. ἔπειθον, πεῖθε enz., fut. πείσεις, -ε, inf. πεισέμεν en πείσειν(-έμεν'), bovendien ind. πεπιθήσω X 223, aor. I opt. πείσειε, aor. II coni. πεπίθωμεν, opt. πεπίθοιμεν, -οιεν, inf. πεπιθεῖν, part. fem. πεπιθοῦσα, perf. πέποιθα enz., coni. πεποίθω, -ῃς, -ομεν (i.p.v. *πεπείθω enz.), part. -ώς enz., plusqpf. πεποίθει, 1. plur. ἐπέπιθμεν, med. praes., 2. sing. πείθῃ(-ε') ο 541, imper. πείθεο en πείθευ(-ε') Ξ 235, impf. (ἐ)πείθετο enz., opt. 3. plur. πειθοίατο, fut. πείσομαι, -εαι enz., aor. II πιθόμην, ἐπίθοντο enz., coni. πίθηαι enz., opt. 3. plur. πιθοίατο, bovendien 3. sing. πεπίθοιτο **I)** act. *a*) o v e r r e d e n, o v e r t u i g e n, τινά Z 162, ξ 363; gewoonl. φρένας τινί Δ 104 enz. of τινός α 43 enz., θυμόν τινος I 587 of τινι X 78 enz.; ook met volg. inf. X 223. — *b*) b e p r a t e n, b e d r i e g e n A 132, β 106. — *c*) g u n s t i g s t e m m e n, v e r m u r w e n A 100, I 112. — *d*) perf., v e r t r o u w e n op, τινί Π 171, κ 335; ook δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν B 341; vooral part., v e r t r o u w e n d op, z i c h b e w u s t v a n, ἀλκί E 299, ζ 130, ἀγλαΐηφι O 267, νηυσί η 34 enz.; met inf. χερσὶ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι π 71, verg. N 96; abs. A 524, ν 344. — **II)** med., z i c h l a t e n o v e r r e d e n *a*) g e h o o r z a m e n, z i c h v o e g e n n a a r, l u i s t e r e n n a a r, τινί A 79, δ 193; εἰς ἀγαθόν Λ 789; μύθῳ ρ 177; met dubbele dat., τοι ἔπεσιν A 150, σοὶ μύθοις Ψ 157; γήραϊ Ψ 645, verg. νυκτί H 282 enz.; στυγερῇ δαιτί (de behoefte om te eten) Ψ 48 (Peppmüller γαστρί); abs., ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα μ 213, verg. A 207 enz.; met volg. inf., μοι ... κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι, mij zodat zij χ 316; met acc. van de inhoud, τινὶ πάντα, in alles ρ 21, τά περ ἄλλα ο 541, οὔ τι π 280, verg. Λ 93, υ 381; ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω A 289; met gen., alleen κείνου K 57 (naar analog. van de gen. bij ἀκούειν, verg Hèr. I 126 enz.; a. l. κείνῳ). — *b*) g e l o v e n, v e r t r o u w e n, dikwijls abs. Θ 154 enz.; met dat., τεράεσσι θεῶν Δ 408, verg. M 238 (en πιθέω); ἀγγελίῃ α 414; met acc. c. inf., ὅν πατέρ' εἶναι π 192.

πείκετε, z. πέκω.

πεινάω, inf. -ήμεναι, part. -άων enz., h o n g e r h e b b e n I 25; σίτου, eetlust hebben υ 137 (Od. alleen hier). Van

πείνη (verw. met lat. *penuria*), h o n g e r s n o o d ο 407.

**πειράζω (verg. πειράω), praes. inf. -ειν, part. -ων, bijvorm van πειράω, b e p r o e v e n, o p d e p r o e f s t e l l e n, abs. ι 281, τινός π 319, ψ 114. †.

†**Πειραΐδης,** -ᾱο, zoon van Peiraios = P t o l e m a i o s Δ 228.

1. †**πειραίνω** (2. πεῖραρ), pass. perf. 3. sing. πεπείρανται, v o l b r e n g e n μ 37.

2. ****πειραίνω** (1. πεῖραρ), aor. part. dual. πειρήναντε, v a s t b i n d e n aan, σειρὴν ἔκ τινος χ 175, 192. †.

****Πείραιος,** zoon van Klutios, vriend van Tèlemachos ο 539 sqq., ρ 55 sqq., υ 372.

1. **πεῖραρ,** -ατος, τό (miss. verw. met σπάρτον, volg. anderen = 2. πεῖραρ, z. Merry and Riddell, Hom. Od. μ 51), t o u w, s t r i k, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω μ 51, verg. 162, 179; verder alleen overdr., τινὶ ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, de strikken van 't verderf zijn voor iem. vastgemaakt (d.i. tot iems verderf of ondergang is besloten) H 402, M 79, χ 41, ὀλέθρου πείραθ' ἱκέσθαι, in de strikken des verderfs geraken Z 143, Y 429, ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος ε 289 (anderen vergelijken τέλος θανάτοιο, verg. 2. πεῖραρ **2)**; ὕπερθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισιν, de touwen of leidsels, waaraan de goden als 't ware de overwinning vasthouden en leiden H 102 (volg. anderen: de beslissing der overwinning, verg. 2. πεῖραρ **2)**; πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, z. ἐπαλλάσσω

2. **πεῖραρ** (verw. met 1. περάω) **1)** e i n d e, g r e n s, γαίης Ξ 200, δ 563, γαίης καὶ πόντοιο Θ 478, Ὠκεανοῖο λ 13. — **2)** d o e l, e i n d e, ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἤλθομεν ψ 248, πεῖραρ ἑλέσθαι, een beslissing, oplossing krijgen Σ 501 (Barnes ἱκέσθαι); ἑκάστου πείρατ' ἔειπε, de finesses(?) van elk ding, d.i. alles nauwkeurig Ψ 350; πείρατα τέχνης, van de werktuigen, die aan elk werk van kunst zijn definitieve vorm geven(?) γ 433.

πειράω (1. περάω), praes. imper. πείρα (-α'), -άτω(-αέτω), inf. πειρᾶν, fut. πειρήσω, part. -σοντα, med. praes. 2. sing. πειρᾷ Φ 459, Ω 390, 433 (z. v. L.), coni. 1. plur. πειρώμεσθα, part. πειρώμενος, -η, impf. ἐπειρᾶτο, (ἐ)πειρῶντο, fut. πειρήσομ(αι) enz., aor. πειρήσατο, (ἐ)πειρήσαντο enz., coni. πειρήσομαι, -εαι, -εται, perf. πεπείρημαι, pass. aor. πειρήθη, coni. πειρηθῆτον K 444 (z. v. L.), πειρηθέωμεν (met suniz.) of -ῶμεν X 381, θ 100, opt. πειρηθείης, -εῖμεν, imper. πειρηθήτω, inf. πειρηθήμεναι en -ῆναι **I)** act. **1)** b e p r o e v e n, e e n p o g i n g d o e n, t r a c h t e n, met inf. Θ 8, T 30; ook met ὥς κε Δ 66, β 316 en ὅπως κεν δ 545. — **2)** b e p r o e v e n, o p d e p r o e f s t e l l e n, met gen. van de pers., τινός I 345; in 't bijz. in vijandige zin, e e n a a n v a l w a g e n o p, a a n t a s t e n,

μήλων M 301, ζ 134. — **II)** med., bovendien pass. aor. **1)** beproeven, trachten, een poging doen, een onderzoek instellen, abs. A 302, Θ 18, ζ 126; met inf. Δ 5, M 341 (δ 417 moet in gedachte ἀλύξαι aangevuld worden, verg. φ 184); met εἰ N 806, ὥς κε Φ 459, μή φ 395. — **2)** beproeven, op de proef stellen *a*) gewoonl. met gen. α) van de pers., op de proef stellen, de proef nemen met, ondervragen, uitvragen, ἀλόχου ν 336, ἐμεῖο Ω 390, πόσιος Ψ 181; ἐμεῖο, met volg. tweeledige afhank. vraag K 444; σεῦ εἴ τ 215; ἀνδρῶν οἵ τινές εἰσι ι 174; zich met iem. meten in de strijd T 70, Y 352; τινὶ ἀντιβίην ἤ κεν . . . ἤ κεν Φ 225; περί τινος, om iets Ψ 553; τινός τι, zich met iem. in iets meten, ἄεθλοι, τοὺς (acc. van de inhoud) Φαίηκες ἐπειρήσαντ' 'Οδυσῆος ϑ 23. — β) van de zaak, σθένεος, zijn kracht beproeven O 359, χειρῶν καὶ σθένεος ἤ . . . ἤ φ 282, ἥβης Ψ 432; zijn kracht aan iets beproeven, ἔργου σ 369, ἀέθλου Ψ 707; abs. Π 590; ὀϊστῶν, er een proef mede nemen, d.i. (iron.) er kennis mee maken φ 418. — *b*) met dat. instrum., beproeven, de proef nemen, ἔπεσι B 73; αἴ κε E 279; zich met iem. meten, ποσίν ϑ 120, ook ἐν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι E 220, Λ 386; πεπείρημαι μύθοισι, *peritus sum* γ 23 (verg. ρ 317). — *c*) zelden met acc., beproeven, τρόχον Σ 601; ἕκαστα πειρήσαιτο, alles zou uitvorsen, eig. (hem) in alles op de proef zou stellen δ 119.

Πείρεως, -εω, z. Πείροος.

πειρητίζω (bijvorm van πειράω), praes. imper. πειρήτιζε, part. -ων, impf. πειρήτιζε, beproeven, met inf. alleen M 257; met gen. van de zaak, beproeven, op de proef stellen, de proef nemen met, τόξου φ 124, σθένεος 'Οδυσῆος χ 237; zo ook met gen. van de pers., τινός π 313, τινὸς εἰ ξ 459, τινὸς ἤ . . . ἤ ο 304; ook in de strijd, τινός H 235; met acc., alleen στίχας ἀνδρῶν (om te doorbreken) M 47, verg. O 615; abs., een onderzoek instellen ω 221.

Πειρί-θοος (ει metri causa voor Περίθ.), zoon van Zeus en (Dia), de echtgenote van Ixīōn B 741, Ξ 318, koning der Lapithai A 263, vriend van Thèseus, verg. λ 631; hij is de echtgenoot van Hippodameia; op de bruiloft ontstaat de beroemde strijd tussen de Kentauroi en de Lapithai φ 296 sqq., verg. A 266 sqq.

πείρινς, -ινθος (wschl vóór-gr.), alleen sing. acc., (bagage)mand, die op de wagen wordt vastgebonden Ω 190, 267, ο 131. †.

***Πείροος,** gen. Πείρεω Y 484 (Brandr. Πειρόου), zoon van Imbrasos uit Ainos, aanvoerder der Thraciërs B 844, Δ 520, 525. †.

πείρω (verg. 1. περάω), praes. part. πείρων, -οντες, impf. en aor. ἔπειρε, πεῖρε enz., pass. perf. part. πεπαρμένος enz. **1)** doorboren, doorsteken, κρέα ὀβελοῖσιν, met de speten H 317 enz.; ook ἀμφ' ὀβελοῖσιν, z. ἀμφί **C II** *a*; op dezelfde wijze περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις) Φ 577; zonder dat., ἄλλα (nl. κρέα) τ' ἔπειρον γ 33; ἰχθῦς ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο κ 124; τινὰ αἰχμῇ διὰ χειρός, met de lans de arm Y 479, verg. διά τ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων Π 405; pass., ἥλοισι πεπαρμένος, doorboord, beslagen met, van een schepter en een beker A 246, Λ 633; overdr., ὀδύνῃσιν E 399. — **2)** overdr., doorklieven, doorvaren, ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα (waar ἀνδρῶν τε πτ. door een zeugma met κύματα is verbonden, verg. Catull. CI 1: *multas per gentes et multa per aequora vectus*) Ω 8, ϑ 183; κέλευθον, een weg boren, d.i. al borend door de golven afleggen β 434.

†**πεῖσα,** ἡ (πείθω), gehoorzaamheid, τῷ δ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε υ 23.

Πείσ-ανδρος (πείθω en ἀνήρ) **1)** *Trojaan, zoon van Antimachos, door Agamemnōn gedood Λ 122 sqq. — **2)** †zoon van Maimalos, aanvoerder der Murmidoniërs Π 193. — **3)** *Trojaan, door Menelāos gedood N 601 sqq. — **4)** **zoon van Poluktōr, een der vrijers van Pènelopeia σ 299, χ 243.

****Πεισηνορίδης,** -āo, zoon van Peisènōr = Ops α 429, β 247, υ 148. †. Van

Πεισ-ήνωρ, -ορος (verg. Πείσανδρος) **1)** *Trojaan, vader van Kleitos O 445. — **2)** **heraut op Ithakè β 38. — **3)** z. Πεισηνορίδης. †.

****Πεισί-στρατος** (πείθω), jongste zoon van Nestōr, die Tèlemachos naar Spartè en Fèrai vergezelt γ 36, δ 155, 482, ο 131 (volg. Be. Hom. II p. 339 is de reis van Tl. in het Athene van Peisistratos gedicht en heeft de dichter „*geschickt unauffällig dem Tyrannen so das Anrecht auf den Stammbaum der Neliden gegeben*").

****πεῖσμα** (verw. met ned. *binden*), band, touw, vooral plur., kabel, waarmede een schip aan de wal wordt vastgelegd (verg. πρυμνήσια) ζ 269, κ 96; ook een uit tenen gevlochten touw κ 167.

πέκω (lat. *pecto*), praes. alleen imper. πείκετε (ει metri causa), med. aor. part. πεξαμένη, kammen, εἴρια, kaarden, σ 316; med., zich kammen, χαίτας Ξ 176. †.

πέλαγος, τό (verw. met lat. *plāga*, ned. *vlak*), zeevlakte, open zee, ἐν

πελάγει γ 91 (Fick πόντῳ), μέγα Ξ 16 (Il. alleen hier), μέσον γ 174; plur., ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν ε 335 (verg. Aischul. Pers. 427: πελαγίαν ἅλα en lat. *aequora ponti* of *maris*).

*****Πελάγων,** -οντος **1)** aanvoerder der Puliërs Δ 295. — **2)** Lukiër, makker van Sarpèdōn E 695.

πελάζω (verw. met πλήσσω), praes. -ειν E 766, aor. ἐπέλασσα, πέλασσε, πέλασε enz., coni. 1. plur. πελάσσομεν, aor. mixt. imper. dual. πελάσσετον K 442 (a. l. πελάσσατον), med. aor. opt. 3. plur. πελασσαίατο, aor. II πλῆτο, ἔπληντο, πλῆντο, pass. perf. πεπλημένος, aor. πελάσθη, 3. plur. πέλασθεν **I)** act. **1)** tr., d o e n n a d e r e n, d r i j v e n n a a r, l e g g e n o p, b r e n g e n b i j enz., τινά of τί τινι, b.v. νευρὴν μαζῷ Δ 123, φῆρας Αἰθίκεσσι B 744, νέας Αἰγύπτῳ ἄνεμος γ 300, τινὰ χθονί M 194 (verg. N 180), (τινὰ) οὔδει Ψ 719, (ἑ) Ἀχιλῆι Ω 154, ἱστὸν ἱστοδόκῃ A 434; τινὰ ὀδύνῃσιν E 766; met praepos., b.v. μὲ νῆσον ἐς Ὠγυγίην η 254, μ 448, κτήματα δ' ἐν (a. l. δὲ) σπήεσσι κ 404, 424; ook κεφαλὴν οὐδάσδε κ 440, τινὰ δεῦρο ε 111; abs. O 418, Φ 93. — **2)** intr., n a d e r e n, alleen μ 41 en met dat., νήεσσι M 112. — **II)** pass. en med. aor. II, n a d e r e n, r a k e n, met dat., θώρηκι E 282; οὔδεϊ Ξ 468, ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσι Δ 449; ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, viel achterover Ξ 438; μάλα σκοπέλῳ πεπλημένος, zeer dicht bij μ 108; abs. M 420. — **III)** med., b r e n g e n b i j, alleen τινὰ νηυσίν P 341. Van

******πέλας,** d i c h t b i j κ 516; met gen., Τηλεμάχου πέλας ο 257. †.

*****Πελασγικός,** -όν, p e l a s g i s c h, Ἄργος (verg. Ἄργος **1**) B 681; Ζεύς [hier volg. Kretschm. (z. Πελασγοί begin), evenals later zo vaak, = «*uralt*»] Π 233. †. Van

Πελασγοί, οἱ (volg. Kretschm., Gl. I p. 16 sqq., < *Πελαγσκοί, van πέλαγος, dus = 'vlaktebewoners, of, volg. Günt., Labyrinth p. 26, zeevaarders), P e l a s g e n, in Thessalië B 681 (z. ook Ἀχαιοί); op Krètè, δῖοι τ 177, in Klein-Azië (in de nabijheid van Lārīsa) P 288, verg. 301, bondgenoten der Trojanen, δῖοι K 429, ἐγχεσίμωροι B 840; sing. B 843, P 288. †.

πέλασσε, z. πελάζω.

πέλεθρον (πέλω, verg. τέλσον), eig. draai- of keerpunt aan het einde van de bij het ploegen getrokken vore, vand. v o r e l e n g t e (verg. οὖρον), ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα Φ 407, verg. λ 577. †.

πέλεια, ἡ (verg. πελλός, πέλειος, lat. *palumbes, palleo, pullus*), w i l d e d u i f (naar haar blauwzwarte kleur), τρήρων υ 243, als zinnebeeld van schuwheid Φ 493.

*****πελειάς,** -άδος, = πέλεια E 778, Λ 634. †.

†**πελεκκάω** (πέλεκυς), aor. πελέκκησεν, (m e t d e b ij l) b e w e r k e n, π. δ' ἄρα χαλκῷ (nl. δοῦρα) ε 244.

†**πέλεκκον** (πέλεκυς), s t e e l v a n d e b ij l, ἐλάινον, μακρόν, ἐύξεστον N 162.

πέλεκυς, -εος, ὁ (wschl. babulon. *pilakku*), plur. gen. -εων (met suniz.), acc. -εας (met suniz.; Zènod. -ῦς), dat. -εσσι, b ij l, tot het vellen en snoeien van bomen Γ 60 sq.; μέγας, χάλκεος, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος ε 234, νεήκης N 391, ὑλοτόμος Ψ 114 (verg. ook σκέπαρνον); ook offerbijl γ 449, ὀξύς P 520; bij de aanval op de schepen door de Trojanen als wapen gebruikt O 711 (verg. ἀξίνη); als kampprijs Ψ 851; als zinnebeeld van onvermoeibaarheid Γ 60; de bijlen bij de wedstrijd om de boog van Odusseus τ 573, 578, φ 120 (volg. K. Regling, zg. «*Schatzbeile*», die als ruilmiddel dienst deden), z. ook στειλειή.

πελεμίζω (verg. πόλεμος), inf. -έμεν, impf. πελέμιζεν, aor. πελέμιξεν, -ίξαι, med. impf. πελεμίζετο, pass. aor. πελεμίχθη **1)** act., h e e n- e n w e e r s c h u d d e n, d o e n t r i l l e n, ὕλην Π 766, οὐρίαχον N 443; μελίην, r u k k e n a a n Φ 176, verg. φ 125 (Od. alleen hier); v a n z ij n p l a a t s b e w e g e n, σάκος Π 108. — **2)** pass., h e e n e n w e e r b e w o g e n w o r d e n, t r i l l e n, van de Olumpos Θ 443; ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Π 612; w a n k e l e n, ὃ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, week met wankele schreden E 626.

πελέσκεο, πέλευ, z. πέλω.

Πελίης, -ᾱο, zoon van Poseidāōn en Tūrō, broeder van Nèleus, beheerser van Iaōlkos λ 254, 256; vader van Alkèstis B 715. †.

†**πέλλα,** ἡ (verw. met lat. *pelvis*), m e l k- e m m e r Π 642.

†**Πελλήνη,** stad (in Achaia) B 574.

*****Πέλοψ,** -οπος, πλήξιππος B 104 sq. (zoon van Tantalos, echtgenoot van Hippodameia, vader van Atreus, Thuestès enz.; uit Frugië verdreven, komt hij met volkplanters naar Èlis bij koning Oinomaos, wint in de wedren diens dochter Hippodameia met het rijk Èlis, en strekt zijn heerschappij over een groot deel van de Peloponnèsos uit, zodat dit schiereiland naar hem wordt genoemd). †.

πέλω (skt *cárati*, beweegt zich, verg. περι-τέλλομαι, ook κύκλος en lat. *colo*), act. alleen 3. sing. πέλει, impf. πέλε(ν), aor. II (anderen impf.) ἔπλε M 11, med. (= act.) praes. πέλεται enz., imper. πέλευ(ε'; Wackern. act. πέλε) Ω 219, impf. πέλοντο, iter. πελέσκεο X 433, aor. (anderen impf.) ἔπλεο, ἔπλευ(ἔπλε'), ἔπλετο (v. L. houdt alleen de

vormen van het med. voor de juiste): *a*) zich bewegen, ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο ὀξὺ βέλος πέλεται, anders beweegt (= gedraagt) zich door mij geslingerd . . . Λ 392 (Eustath. πέτεται); ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται, die (d.i. de herinnering waaraan) ook . . . zal voortleven Γ 287; vand. komen, τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλετ', daaruit kwam, daaraan was E 729, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται, komt van u, is uw werk N 632; γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη ε 392; κλαγγὴ γεράνων πέλετ', (gehoord wordt) Γ 3; worden, ὀϊζυρὸς . . . ἔπλεο, gij werdt, d.i. gij zijt (verg. att. ἔφυν enz., b.v. Sof. O. R. 435, 440 enz.) A 418, τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ ν 145, verg. α 225, β 364 enz. — *b*) gewoonl., zijn, b.v. οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ πέλεν Δ 450; αἰνότατος λόγος ἔπλετο δ 441; κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλονθ' I 592; γῆρας καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται ν 60 (verg. ἐπί **C II 1** *c* en ἔπι **2** eind); ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λόετρα (gereed zijn voor) X 443; dikwijls als copula, b.v. τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται βροτοῖσιν X 76, ῥηίστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι δ 565, οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον Δ 158; τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο, ware beter geweest T 57; vand. met part. als omschrijving van het verb. fin., ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ψ 69; met adv., κακῶς . . . πέλει αὐτῇ, zij vaart er zelf slecht bij I 324.

πέλωρ (τέρας), alleen sing. nom. en acc., monster, van Polufèmos ι 428, Skullè μ 87, Hèfaistos Σ 410. †.

πελώριος, -ον (πέλωρ), reusachtig, geducht, Αἴας Γ 229, Ἕκτωρ Λ 820, Ἀχιλλεύς Φ 527; ἀνήρ ι 187; van zaken, ἔγχος E 594, λᾶας λ 594, κύματα γ 290, τεύχεα K 439; θαῦμα ι 190.

πέλωρον (= πέλωρ), monster, van Gorgō E 741, een groot hert κ 168, de vreselijke verschijning der slang B 321, de betoverde dieren bij Kirkè κ 219. Verg.

πέλωρος, 3., volg. sommigen = πελώριος, alleen αὐτόν ι 257, δράκων M 202, χήν ο 161 (beter met Be. als subst. neutr. = het vor. op te vatten). †.

†**πεμπάζομαι** (aiol. πέμπε = att. πέντε), aor. coni. πεμπάσσεται, op de vijf vingers tellen, πάσας δ 412.

†**πεμπταῖος,** op de vijfde dag ξ 257. Van

πέμπτος, 3. (verg. πεμπάζομαι), vijfde Π 197, ε 263; τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ (nl. ἤματι) πέμπε ε 263; π. μετὰ τοῖσιν, als vijfde ι 335.

πέμπω, praes., coni. 3. sing. πέμπῃσι, inf. πέμπειν en πεμπέμεν(αι), impf. ἔπεμπε, πέμπε, ἔπεμπον, πέμπον, fut. πέμψω enz., inf. πέμψειν en πεμψέμεναι, aor. πέμψας, ἔπεμψε enz., coni. 3. sing. πέμψῃσι, zenden, b.v. ἱερῆας I 575, οἰωνόν Ω 310; τινί τι, b.v. σῖτόν τινι π 83, τοι οὖρον ε 167, verg. ο 34, κακόν τινι O 109; van zich wegzenden, laten gaan Ω 780 enz.; ἐπὶ σχεδίης η 264, τὴν σὺν νηί . . . καί . . . ἑτάροισι A 184; verg. γ 369; οἱ δμῳὰς ἅμ' ἔπεμπε, meegeven ν 66, verg. Π 575 (zonder ἅμα I 438, Duentz. σοὶ δ' ἅμ' i.p.v. σοὶ δέ μ'); ἐκ . . . θεμείλια κύμασι, haalde hij uit de grond en gaf ze mee aan de golven M 28; geleiden, een geleide geven aan, ἀνθρώπους π 228 enz.; naar huis brengen, μιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης δ 560; de terminus ad quem wordt uitgedrukt α) door praeposs., b.v. τὸν σὺν ἵπποισιν εἰς πόλεμον Σ 237, ἐν νηὶ ἐς πατρίδα γαῖαν ε 37, ἐπὶ ἵππους K 464, ἐπ' Ἀτρείδῃ Ὄνειρον B 6, προτὶ ἄστυ κήρυκας Γ 116, μιν πρὸς δώματα δ 799, σε δόμον Ἄιδος εἴσω ι 524. — β) door dat., b.v. σε Ἀγαμέμνονι I 439, verg. δ 5 (z. ook boven). — γ) door advv., b.v. μιν οἴκαδε ἀπήμαντον τ 281, κριὸν θύραζε ι 461, ἕταρον Ἄιδόσδε Ψ 137, μιν Λυκίηνδε Z 168; πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει π 81; de terminus a quo door ἀπό, b.v. ι 461, of ἐκ, b.v. I 253; dikwijls volgt inf. fin., b.v. ἠέλιον νέεσθαι Σ 240, (σφε) ἱκανέμεν δ 29, σῖτον ἔδμεναι π 83, πέμπον ἄγειν ἀλιεῦσι ω 419, verg. Π 454, 671; met volg. fut. part. α 93.

πεμπ-ώβολον (aiol. πέμπε en ὀβελός), vork met vijf tanden, vijftand, waaraan de ingewanden boven het vuur geroosterd worden A 463, γ 460. †.

πενθερός (verg. πεῖσμα, eig. de met iem. verbondene), schoonvader Z 170, θ 582. †.

πενθέω, inf. πενθήμεναι, aor. inf. πενθῆσαι, bovendien van †**πενθείω** 3. dual. πενθείετον Ψ 283 *a*) intr., treuren, klagen σ 174, τ 120. — *b*) tr., betreuren, beklagen, τινά Ψ 283; νέκυν γαστέρι T 225, z. γαστήρ **1** *b*. †. Van

πένθος, -εος (verw. met πάθος, πάσχω), leed, rouw A 254, α 342; π. τινός, om iem. Λ 249, σ 234. Epitheta: ἀάσχετον, ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτόν, ἄλαστον, ἀμέτρητον, ἄτλητον, κρατερόν, λυγρόν, μέγα, μυρίον, στυγερόν, χαλεπόν.

†**πενίη** (πένομαι), behoeftigheid ξ 157.

†**πενιχρός,** behoeftig γ 348. Van

πένομαι, alleen praes. πενώμεθα, πένεσθαι, impf. (ἐ)πένοντο *a*) werken, bezig zijn κ 348; περὶ δεῖπνον, met δ 624. — *b*) bezig zijn met, gereed maken, zorgen voor, τά, ταῦτα A 318, T 200; vooral δαῖτα of δεῖπνον Σ 558, δ 624. Verg. ook ἀμφιπένομαι, -πονέομαι.

†**πεντα-ετές** (πενταϝ.; ϝέτος), neutr. van

πενταέτης (att. πεντέτης), adv., v i j f j a a r l a n g γ 115.

πεντα-έτηρος (πενταϝ.; ϝέτος; v. L. πεντε-ϝέτηρος), v i j f j a r i g, βοῦς B 403, H 315, τ 420, ὗς ξ 419. †.

†**πένταχα,** adv., i n v i j f d e l e n, κοσμηθέντες M 87. Van

πέντε (skt *pañca*, aiol. πέμπε, lat. *quinque*, got. *fimf*, ned. *vijf*), onverbuigbaar telwoord, v i j f K 317, γ 299.

πεντεϝέτηρος, z. πενταέτηρος.

πεντή-κοντα (verg. ἑξή-κοντα), onverbuigbaar telwoord, v i j f t i g B 509, η 103.

†**πεντηκοντά-γυος,** -ον (γύη, een niet nader te bepalen maat), v i j f t i g m o r g e n g r o o t, τέμενος I 579.

†**πεντη-κόσιοι** (verg. διη-κόσιοι), v i j f h o n d e r d γ 7.

πεπαθυῖα, z. πάσχω; **πεπάλακτο,** z. παλάσσω; **πεπάλασθε(-εσθε), πεπαλάσθαι (-έσθαι),** z. πάλλω; **πεπάλαχθε, -άχθαι,** z. πάλλω; **πεπαρμένος,** z. πείρω; **πέπασθε,** z. πάσχω; **πεπάσμην,** z. πατέομαι; **πεπερημένος,** z. 2. περάω; **πεπιθεῖν,** z. πείθω; **πεπληγέμεν, πέπληγον, πεπληγώς,** z. πλήσσω; **πεπλημένος,** z. πελάζω.

πέπλος, (verg. δι-πλόος), k l e e d met plooien, vand. d e k k l e e d, h o e s, over stoelen η 96, over een wagen E 194 (verg. 3. λίς *b* en πυκάζω); d o e k om een urn in te wikkelen Ω 796; in 't bijz., voornaamste g e w a a d der vrouwen, synoniem met ἑανός; hij wordt, evenals de chiton der mannen, op het blote lijf gedragen E 734 sqq., Ξ 170 sqq., en hangt tot op de voeten neer; de armen blijven bloot, verg. λευκώλενος; van achteren is hij slepend, verg. ἑλκεσίπεπλος, of laat de voeten vrij, verg. καλλίσφυρος; in zijn oorspronkelijke vorm een grote vierkante doek (in de regel van wol), in tweeën gevouwen, van boven met een omslag; van de twee door het vouwen gevormde helften bedekt de een de vóór-, de ander de achterkant van het lichaam; aan de rechterzijde en op de schouders worden de twee helften door spelden verenigd (z. περόνη) E 425, σ 293 (κατὰ στῆθος Ξ 180, met de koppen der spelden naar de borst toe); bovendien wordt de gehele π. door een gordel (ζώνη) samengehouden; al spoedig echter heeft men de opening aan de kant tot de heup dicht gemaakt (z. Studn. p. 92 sqq.; volg. Holwerda, Rhein. Mus. 1903 p. 512 sqq., is de π. een kleed dat, alleen met vrijlating van de rechterarm, als himation om het lichaam gedaan, later door sluiting met spelden op de borst, verg. Ξ 178 sqq., X 80, tot een gesloten gewaad gemaakt wordt). Epitheta: μαλακός, ποικίλος, παμποίκιλος, πορφύρεος, verg. ook κροκόπεπλος.

πέπνυσαι, z. πνέω; **πέποσθε,** z. πάσχω; **πεποτήαται,** z. ποτάομαι; **πεπρημένος,** z. 2. περάω; **πεπρωμένον, πέπρωται,** z. ΠΟΡ-; **πεπταμένας, πέπταται,** z. πετάννυμι; **πεπτεῶτα(-εότα)** enz., z. πίπτω; **πεπτηώς,** z. πτήσσω.

πέπων (πέσσω), alleen voc. πέπον en πέπονες, eig. gestoofd, r ij p, w e e k, vand. overdr. *a*) in gunst. zin, l i e f, b e s t, b.v. πέπον Καπανηιάδη E 109; als subst., (ὦ) πέπον, m ij n l i e v e, b e s t e v r i e n d Z 55, Λ 314, ν 154; ook κριὲ πέπον ι 447. — *b*) in ongunst. zin, z w a k k e l i n g, l a f a a r d B 235, N 120.

πέρ (περί, verg. lat. *per-dives* enz.), enklit. versterkende partikel, oorsprkl. a a n a l l e k a n t e n, i n e l k o p z i c h t, z e e r, maar dikwijls alleen door de klemtoon weer te geven **1)** z e e r, b.v. μίνυνθά περ, zeer kort A 416. — **2)** j u i s t, i n d e r d a a d, b.v. ὡς ἔσεταί περ, eig. zoals het inderdaad zal gebeuren A 211, ὡς τὸ πάρος περ β 305, z. verder ὥς περ; vaak bij pronn. en advv. relatt., b.v. ἥ περ Ψ 79, verg. β 156 enz., οἷός περ Π 557, λ 394, ἔνθα περ α 128, ν 284, ἵνα περ ν 364, ἠύτε περ Γ 3; bij temporale voegwoorden, b.v. ὅτε περ E 802, K 7, ἦμος . . . περ Λ 86, πρίν περ O 588, εἰς ὅ κέ περ I 46. — **3)** z e l f s (in dit geval krijgt de zin vaak c o n c e s s i e v e bet.), b.v. καὶ πρὸς δαίμονά περ, ook . . . zelfs P 104, verg. ε 73, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ Λ 391, καὶ μᾶλλον ἤ περ δ 819, verg. A 260, καὶ ζωός περ ἐών . . . καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, reeds bij uw leven . . . ook in de dood zelfs Ω 749 sq. (verg. ook καί περ); τά τε στυγέουσι θεοί περ Y 65, οὐδὲ θεοί περ γ 236, verg. λ 452; μάλα περ πολύμυθον ἐόντα β 200; εἴ περ γάρ τε A 81, εἴ περ γάρ κε β 246, εἴ πέρ τε α 188, verg. H 117, ἤν περ γάρ . . . γε, T 32, ἤν περ καί π 276; ἀχνύμενός περ A 241, οὐτάμενοί περ Ξ 379. — **4)** z e k e r, οὔ περ Ξ 416, verg. ϑ 212; bij tegenst., i n e l k g e v a l, a l t a n s, t o c h, b.v. τιμήν περ A 353, verg. Θ 242, ἕς περ ὀπίσσω σ 122, εἰς ἀγαθόν περ Λ 789, νῦν δή περ, nu toch altans ζ 325, ἥν περ ὑπέσταν, die ze toch B 286, verg. ν 249, ἐλεεινότερός περ Ω 504, ἐπεί σύ περ N 447, υ 181.

περάαν, περάασκε(-άεσκε), z. 1. en 2. περάω.

†**Περαιβοί** (= Περραιβοί), volksstam, die deels in de omstreken van Dōdōnè, deels (in Thessalië) aan de Titarèsios, een bijrivier van de Pèneios, woont B 749.

περαιόομαι (περαῖος, over de grenzen, aan de overzijde zich bevindend, verg. 1. περάω), aor. part. περαιωθέντες, o v e r v a r e n ω 437.

†**περάτη** (πέρας, verg. 1. περάω), (weste-

lijke) h o r i z o n (tegenst. 'Ηώς) ψ 243.

1. **περάω** (verg. πείρω, lat. *porta*, *experiri*, ned. *varen*), praes. 3. plur. περόωσι (-άουσι), inf. -ᾶαν(-άειν), part. περῶντα, impf. πέραον, iter. περάασκε(-άεσκε), fut. inf. περήσειν E 646 en (volg. v. L. aor. mixt.) περησέμεναι M 200 en 218, aor. ἐπέρησα (a. l. ἐπέρασσα), (ἐ)πέρησε enz., d o o r- of o v e r g a a n, vand. **1)** o v e r-s t e k e n, o v e r t r e k k e n, b.v. θάλασσαν ζ 272, πόντον ω 118, λαῖτμα θαλάσσης ε 174, 'Ωκεανόν λ 158; τάφρον M 53; ook met een praepos., δι' 'Ωκεανοῖο κ 508, ἐπὶ πόντον, ἐφ' ὑγρήν, over zee varen, de zee oversteken B 613 (verg. ε 176), δ 709; abs. Φ 283. — **2)** d o o r iets g a a n of d r i n-g e n, b.v. πύλας 'Αΐδαο E 646; βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας E 291; met een praepos., διὰ κροτάφοιο πέρησε αἰχμή Δ 502, ὀστέον εἴσω Z 10; abs. Φ 594, van de regen ε 480.

2. **περάω** (wschl. verw. met 1. περάω), fut. inf. περάᾱν(-άειν), aor. πέρασσα, ἐπέρασσας, πέρασαν enz., pass. perf. part. πεπερημένος Φ 58 (Leskien πεπρημένος, verg. πέρνημι en het att. πιπράσκω), eig. over (zee) brengen (om te verkopen), vand. v e r k o p e n, maar alleen van slavenhandel. τινά Φ 102, ξ 297, τινὰ Λῆμνον Φ 40, ἐς Λῆμνον Φ 58, verg. 78; πρὸς δώματα ο 387, verg. 428; κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους ο 453, νήσων ἔπι Φ 454. †.

***Πέργαμος,** ἡ (wschl. verw. met ned. *burg*, *berg*), burcht van Ilios Δ 508, Z 512.

†**Περγασίδης,** acc. -ην, zoon van Pergasos = D è i k o ō n E 535.

***πέρην** (verg. 1. περάω; att. πέρᾱν), praepos. met gen. **1)** a a n g e n e z ij d e v a n, o v e r, ἁλός B 626, Ω 752. — **2)** t e g e n o v e r, alleen Εὐβοίης B 535 (of = **1**, wanneer men aanneemt dat de dichter in Kl.-Azië leefde). †.

περησέμεναι, z. 1. περάω.

πέρθω, praes. πέρθοντε, fut. πέρσειν, aor. πέρσα, ἔπερσε enz., aor. II ἔπραθον, pass. praes. part. περθομένη, impf. πέρθετο, hierbij fut. πέρσεται Ω 729 en aor. II (zonder themat. vocaal) πέρθαι Π 708 (< *πέρθσθαι), v e r n i e l e n, v e r w o e s-t e n, alleen van steden en landen, ἄστεα πολλά B 660, Τροίης πτολίεθρον α 2; ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Z 415 (verg. ἐκπέρθω); ὑπὸ δουρί Π 708; πόλις κατ' ἄκρης πέρσεται Ω 729.

περί (skt. *pári*, lat. *per*, ned. *ver-*), r o n d o m (verg. ἀμφί begin) **A)** adv. **1)** zonder nadere bepaling *a*) r o n d o m, i n h e t r o n d, o m, b.v. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν A 236, περὶ χεῖρε βαλόντε λ 211, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος B 43, περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν Γ 384, verg. β 391, ξ 270; περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα κ 454, περὶ νὺξ ἐκάλυψεν K 201, περὶ δ' ἔδραμε πάντη Ξ 413, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖιν π 6; περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, hun kringloop volbracht hadden κ 469, verg. 470. — *b*) b o v e n m a t e, b ij u i t-s t e k, z e e r, b.v. περί τοι μένος (nl. ἐστί) μ 279, verg. K 244, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι I 53, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν δ 202, τοὶ περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα N 727, τὸν περὶ Μοῦσα φίλησε θ 63. — *c*) ter uitdr. van een overleven, πόλεμον π. τόνδε φυγόντε M 322, verg. T 230. — **2)** bij het als adv. gebruikte περί komt een nader bepalende casus *a*) dat. (locat.) α) r o n d o m, (rond) i n, b.v. ἑλισσόμενος περὶ καπνῷ, rondwarrelend in, opdwarrelend in A 317, verg. X 95; περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ, om wierp zij zich op de heup, d.i. zij deed zich om de heup ε 231, περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο T 380. — β) b o v e n m a t e, b ij u i t-s t e k, z e e r, περὶ κῆρι τιέσκετο (boven mate in het hart) Δ 46, verg. ε 36; zo ook περὶ θυμῷ, περὶ φρεσίν ξ 146, 433, Φ 65, Π 157, περὶ σθένεϊ P 22. — *b*) acc., περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται, om Y 168. — *c*) gen., b o v e n, m e e r d a n, b.v. περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων N 374, ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, overtreft α 66, verg. A 258 enz., ἦ σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε τ 363.

B) praepos. met gen., dat. en acc. **I)** met gen. **1)** van plaats, om het zich bevinden o m een voorwerp uit te drukken, τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερίς ε 68, περὶ τρόπιος βεβαώς ε 130, z. βαίνω **I 1** *a*. — **2)** overdr. *a*) om het voorwerp aan te wijzen, waarom enige werkzaamheid zich als om een middelpunt beweegt, o m α) o m, v o o r, bij verba van s t r ij d e n en dergg., van plaats, μάχεσθαι περὶ νηός, r o n d o m Π 1; vand. strijden enz. om iets te veroveren, te handhaven of te beschermen b.v. π. σεῖο Γ 137, περὶ θανόντος Θ 476, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι P 734, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, de schepen verdedigen (eig. zich weren om de schepen) M 142, ὥ τ' ἐρίζητον π. ἴσης M 423; περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν P 120, verg. 182, π. ψυχῆς θέον X 161; zo ook μῶλος περί τινος P 397; ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι, over een strijd, d.i. om een strijd te beslechten, een twist uit te maken(?) H 301, verg. Π 476, Y 253. — β) bij verba van horen, weten, zeggen, vragen enz., o v e r, a a n g a a n-d e, v a n, n a a r, b.v. περὶ νόστου ἄκουσα τ 270, οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου ρ 563, ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο α 135, περὶ πομπῆς μνησόμεθ' η 191. — γ) bij verba van denken en bezorgd zijn, περὶ Τρώων μερμηρίξεις, o m, a a n g a a n d e Y 17;

ook ἄχος περί τινος φ 249. – *b*) tot aanduiding van een overtreffen, boven, meer dan, *prae*, b.v. περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, allen overtreffen A 287, περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι Δ 375 (verg. att. περιεῖναι en περιγίγεσθαι); ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο Y 304; π. πάντων ᾔδεε μαντοσύνας B 831; ook περὶ πάντων ἐπιστάμενος δ 231, κρατερός Φ 566, ὀιζυρός A 417. – **II)** met dat. **1)** van plaats, (om) heen, aan, περὶ δουρὶ ἤσπαιρε N 570, περὶ δουρὶ πεπαρμένη Φ 577 [verg. ἀμφ' ἀβελοῖσιν ἔπειραν A 465 (ἀμφί **C 2** *a*)]; ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ, om het zwaard, d.i. met het zwaard in de wond λ 424, verg. Θ 86, N 441; in 't bijz. bij vermelding van kledingstukken of wapens *a*) tot aanwijzing van het lichaam of lichaamsdeel, waaraan zij zich bevinden, b.v. καλὰ π. χροΐ εἵματ' ἔχοντι π 210, χαλκὸν ἕεστο π. χροΐ M 464, τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσιν N 245; ook tot aanwijzing van het lichaamsdeel, dat daarmee bekleed wordt, b.v. ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα K 21, περὶ χροΐ δύσετο χαλκόν χ 113. – *b*) rondom, μάρναντο περὶ πύλῃσι Σ 453. – *c*) (rond) in, ἑλισσόμενος περὶ καπνῷ A 317, verg. X 95 (ook **A 2** *a* α). – **2)** overdr. *a*) evenals περί met gen. bij ww. van strijden (verg. **B 1 2** *a* α), ὄφρα περὶ παιδὶ μάχης πόνος εἴη Π 568, verg. P 4, ε 310, μάχεσθαι περὶ κτεάτεσσι ρ 471, περὶ δαιτί β 245. – *b*) bij verba van vrezen en bezorgd zijn, om, voor, ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ K 240, verg. E 566. – **III)** met a[illegible]n plaats *a*) tot aanwijzing ener [illegible]n een voorwerp, om, om[illegible]n, b.v. περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους Ψ 13, ἐρύσας π. σῆμα Ω 16, verg. 51, μαρνάμενοι περὶ ἄστυ Z 256, ἑκατόμβην ἔστησαν περὶ βωμόν A 448, ἱστάμενοι περὶ σπέος ι 402; δήσασθαι τί περί τι, iets om iets heen binden Θ 25; overdr., περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωή ρ 261, verg. K 139, Κύκλωπα π. φρένας ἤλυθε οἶνος ι 362 (verg. ἔρχομαι **2** *d*). – *b*) bij verba van rust, deels met het daarbij komend begrip van uitbreiding over een plaats, om, langs, in de omtrek van, περὶ Πηνειὸν ναίεσκον B 757, verg. Φ 352, πάντῃ περὶ τεῖχος M 177, deels, evenals περί met gen. en dat., om, bij, περὶ κεῖνον ὀίζυε Γ 408, φυλάσσοντας περὶ μῆλα M 303. – *c*) rondom in, rond ... in, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, in de stroom rond Φ 11, περὶ κεῖνα ἠλώμην, in die streken rond δ 90, περὶ νῆσον ἀλώμενοι δ 368, λέξασθαι περὶ ἄστυ Θ 519 (verg. Λ 706, ἀμφί **C 3**). – **2)** overdr., tot aanwijzing van het voorwerp, waarop de handeling betrekking heeft, om, met, alleen περὶ δόρπα πονέοντο Ω 444, περὶ δεῖπνον ἐπένοντο δ 624 (= ω 142), verg. ook O 555.

πέρι, met teruggetr. accent *a*) wanneer περί achter het geregeerde subst. staat, b.v. ἦν πέρι E 739, ἔριδος πέρι H 301. – *b*) volg. sommigen, wanneer het als adv. met de bet. van boven mate, bij uitstek, zeer wordt gebruikt, verg. πέρι **A 1** *b* en **A 2** *a* β.

†**περι-άγνυμαι,** praes., rondombreken, overdr., van de stem, περιάγνυται, (de stem) breekt, d.i. weergalmt in het rond Π 78.

***περι-βαίνω,** aor. περίβη, -βησαν, inf. -βῆναι(-βήμεν'), part. -βάς, -βάντα, eig. van dieren, die hun jongen verdedigen (verg. P 4, υ 14), overdr., van mensen (verg. ἀμφιβαίνω eind), ter verdediging vóór een gevallene gaan staan, abs. Θ 331 en τινός of τινί, iem. beschermen E 21, P 80.

περι-βάλλω, praes. -βάλλει, -βάλλετον, impf. περίβαλλε, med. praes. part. -βαλλομένους **I)** act. **1)** iets om iets werpen, πεῖσμα θόλοιο χ 466 [verg. περὶ χεῖρε βαλόντε, (elkaar) omarmen λ 211 (verg. Ψ 97), περὶ πτερὰ βαλόντες Λ 454, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε, maakte er omheen Σ 479 (verg. ψ 192)]. – **2)** iets over iets heenwerpen, vand. iem. overtreffen, het van iem. winnen, τινά τινι, door of in iets ο 17; zonder acc. van de pers., ὅσσον ἀρετῇ, uitmunten Ψ 276. – **II)** med., zich iets omwerpen of omdoen, aantrekken, τεύχεα χ 148 (verg. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐ ε 231). †.

Περί-βοια (βοῦς) **1)** dochter van Akessamenos, moeder van Pèlegōn, bij Axios Φ 142. – **2)** dochter van Eurumedōn, koning der Giganten, moeder van Nausithoos bij Poseidāōn η 57. †.

περι-γίγνομαι, praes., ind., de baas worden, overtreffen, τινός τινι, iem. door iets Ψ 318, ὅσσον π. ἄλλων πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε, in θ 102, verg. 252 (en Δ 375). †.

†**περι-γλαγής,** 2. (γλάγος), volmelk Π 642.

†**περι-γνάμπτω,** praes. part. -οντα, ergens omheen buigen of varen, Μάλειαν ι 80.

***περι-δείδω,** aor. περίδ(δ)εισαν(περίδϝεισαν), part. -σασα, perf. (met intens. praesensbet.) περιδείδια(-δέδϝια), zeer bezorgd, bevreesd zijn, μή τι πάθωμεν, dat N 52, verg. Λ 508; τινός, om, voor K 93, P 240, τινί O 123, τινὶ μή Φ 328, verg. P 240, 242 (anderen πέρι δ., wanneer er een gen. of dat. bij staat). †.

†**περι-δέξιος,** zeer behendig [volg. anderen = att. ἀμφιδέξιος, aan weerszijden rechts, d.i. met beide handen

(even) vaardig] Φ 163. Verg. ἀμφιγυήεις.

περι-δίδομαι, fut. -δώσομαι, aor. coni. 1. dual. -δώμεθον (volg. Wackern. atticisme; a. l. -δώμεθα, v. L. -δωόμεθ'), om iets wedden, met gen., τρίποδος Ψ 485, ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ik wil mijn eigen leven verpanden ψ 78. †.

†**περι-δῑνέομαι,** aor. dual. -δινηθήτην, ronddraaien, πόλιν περιδ. (anderen πόλιν πέρι δίν.), rondom de stad lopen X 165.

περίδραμον, z. περιτρέχω.

περί-δρομος, 2. (ἔδραμον) **1)** ergens omheen lopend of liggend, alleen πλῆμναι E 726, ἄντυγες E 728, αὐλή ξ 7. — **2)** omloopbaar, vand. vrij liggend, alleen κολώνη B 812 (volgens anderen rond). †.

†**περι-δρύπτομαι,** aor. -δρύφθη, rondom stuk of opengeschuurd worden, ἀγκῶνας (acc. part.) Ψ 395.

περιδώμεθα(-δώμεθον, -δωόμεθ'), z. περιδίδομαι.

†**περι-δύω,** iem. van iets ontdoen(?), χιτῶνας Λ 100.

****περί-ειμι** (εἰμί), praes. -ειμι, -εσσι, overtreffen, τινός τι, iem. in iets σ 248, τ 326 (verg. N 728 bij περίοιδα en περί **A 1** *b*, **A 2** *c*). †.

περι-έπω, alleen met tm., z. ἕπω **1** *a*.

περι-έχομαι, alleen aor. II -σχόμεθα, imper. -σχεο, iem. (omvatten, om hem te) beschermen, τινός A 393, τινά ι 199. †.

†**Περι-ήρης,** -εος (περιϝ.; ἦρ, verg. Διώρης), vader van Bōros Π 177.

†**περι-ηχέω** (περιϝ.), aor. περιήχησεν, in 't rond of luid (weer)galmen, χαλκός H 267.

Περίθοος, z. Πειρίθοος.

†**περι-ιάχω,** in 't rond of luid (weer)galmen, ι 395 met tm. (W. Schulze περὶ δὲ ϝάχε, verg. ἰάχω).

περιίδμεναι, z. περίοιδα.

περι-ίστημι, alleen aor. II περίστησαν, coni. -στείωσι(-στήωσι) P 95, opt. περισταῖεν, med. impf. -ίστατο, pass. aor. περιστάθη, om iem. heen gaan staan, iem. omgeven, abs. Δ 532, λ 243 (verg. ξ 270); met acc., b.v. βοῦν B 410, verg. μ 356 (zo Bekk., περίστησάν τε i.p.v. περιστήσαντο), χορόν Σ 603; omsingelen, με P 95.

περι-καλλής, -ές (κάλλος), buitengewoon schoon, zeer schoon, δίφρος Δ 486, βωμός Θ 249, πέπλος σ 292, τρίποδες ν 217 enz.; van vrouwen E 389, Π 85, λ 281.

περί-κειμαι, praes. -κειται, -κείμενον, impf. περίκειτο, ergens omheen zitten, iets omgeven, met dat., γωρυτὸς τόξῳ φ 54; τινί, iem. omklemd houden T 4; overdr., (οὐδέ τί) μοι περίκειται, er ligt voor mij meer buit dan voor anderen(?, verg. A 124), vand. ik heb er voordeel van I 321. †.

****περι-κήδομαι,** impf. περικήδετο, goed voor iets of iem. zorgen, τινός γ 219, τινὶ βιότου, voor iems have ξ 527 (anderen περὶ κ.). †.

****περί-κηλος,** -ον (καίω), zeer droog, δένδρεα ε 240, verg. σ 309. †.

†**Περι-κλύμενος** (ἔκλυον, κλύω), zoon van Nèleus en Chlōris λ 286.

περι-κλυτός, -όν, van wie veel gehoord is, d.i. zeer beroemd, vermaard, van perss., ἀμφιγυήεις A 607, θ 300, Ἥφαιστος θ 287, Ἄντιφος Λ 104, υἱός Σ 326, ἀοιδός α 325; van zaken, δῶρα H 299, ἔργα Z 324, ἄστυ δ 9.

***περι-κτείνομαι,** praes. περικτεινώμεθα, impf. περικτείνοντο, in het rond gedood worden Δ 538, M 245 (anderen scheiden de praepos. van het werkw.). †.

περι-κτίονες (κτίζω), alleen plur., omwonenden Σ 212; ook als adi., ἐπίκουροι P 220, ἄνθρωποι β 65 (Od. alleen hier).

†**περι-κτίται,** = het vor. λ 288.

†**περι-λείπομαι,** alleen aor. coni. met tm. περί . . . λίπωνται, overzijn van, overleven, πτολέμοιο T 230 (verg. λείπω **II 1** en περιφεύγω).

†**περι-μαιμάω,** fem. part. περιμαιμώωσα (-άουσα), **1)** vindom een plaats zoeken, σπεῖος ἔσω μ 95.

†**περι-μάρναμαι,** imper. -μάρναο, om of ter bescherming van iem. strijden, ἐμεῦ περιμάρναο χαλκῷ (anderen πέρι μάρναο) Π 497.

****περί-μετρος** (μέτρον), zeer groot, ἱστός β 95, τ 140, ω 130. †.

Περι-μήδης, -εος (μῆδος) **1)** een der makkers van Odusseus λ 23, μ 195. — **2)** vader van Schedios O 415. †.

περι-μήκετος, 2. (μῆκος, verg. πάχετος), zeer lang, zeer hoog, ἐλάτη Ξ 287, Τηΰγετος ζ 103. †.

περι-μήκης, 2. (μῆκος), zeer lang, zeer hoog, ῥάβδος κ 293, ἱστοί ν 107, δειραί (van Skullè) μ 90, κοντός ι 487 δοῦρα μ 443, ὄρος ν 183, πέτρη N 63 (Il. alleen hier).

****περι-μηχανάομαι,** praes. 3. plur. -όωνται(-άονται), impf. περιμηχανόωντο (-άοντο), in het schild voeren, ἄλλο η 200, beramen, δούλιον ἦμαρ τινι, tegen iem. ξ 340. †.

†**Πέριμος,** Trojaan, zoon van Megès, door Patroklos gedood Π 695.

****περι-ναιετάω,** praes. -ναιετάουσι *a*)

in het rond wonen β 66 enz. — *b*) rondom liggen δ 177.

†**περι-ναιέτης,** plur. -αι, omwonenden Ω 488.

†**περί-ξεστος,** 3., rondom gepolijst, πέτρη μ 79.

περί-οιδα (περί-Ϝοιδα), praes. -οιδε, inf. περι(Ϝ)ίδμεναι, plusqpf. 3. sing. -ήδη(-Ϝείδει), bij uitstek, meer dan anderen weten, βουλῇ περιίδμεναι (a. l. περιέμμεναι) ἄλλων, anderen overtreffen in N 728; meer dan anderen beschikken over, φρόνιν ν 244 (verg. β 88, τ 285); met inf., meer dan anderen weten te, νοῆσαι K 247; met dat., bij uitstek bedreven zijn in, ἴχνεσι ρ 317 (verg. ΕΙΔ- **II 2** *c*). (sommigen scheiden overal de praepos. van het werkw.). †.

περιούσιος, z. περιώσιος.

περι-πέλομαι, alleen aor. II part. περιπλομένου enz. **1)** zich rondbewegen, rondwentelen, περιπλομένους ἐνιαυτούς (volle) Ψ 833, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, in de kringloop der jaren, *volventibus annis* α 16, verg. λ 248 (ook περιτέλλομαι en περιτροπέω; «*der Ausdruck ist von dem scheinbaren Jahreslauf der Sterne auf das Jahr selbst übertragen*» E. Hermann). — **2)** met acc., omsingelen, ἄστυ Σ 220.

†**περι-πευκής,** -ές (verg. ἐχε-πευκής), zeer scherp, ὀξὺ βέλος Λ 845.

****περι-πλέκομαι,** aor. περιπλέχθη, -θείς, de armen om iets of iem. heenslaan, ἱστῷ ξ 313, γρηΐ ψ 33. †.

†**περι-πληθής,** 2. (πλῆθος), zeer volkrijk, Συρίη ο 405.

περιπλόμενος, z. περιπέλομαι.

***περι-πρό** (anderen περὶ πρό), naar alle kanten vóór zich Λ 180, Π 699. †.

†**περι-προ-χέομαι,** aor. part. -χυθείς, zich rondom uitstorten, overdr., ἔρος θυμὸν περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε Ξ 316.

†**περι-ρρέω,** impf. περίρρεε, rondom iets stromen, met acc., τόν (nl. μοχλόν) ι 388.

†**περι-ρρηδής** (miss. verw. met ῥαδινός), over iets heen tuimelend, π. τραπέζῃ κάππεσεν ἰδνωθείς χ 84.

†**περίρρυτος,** 2. (περι-ρρέω), omstroomd, epith. van Krètè τ 173.

†**περι-σθενέω** (σθένος), part. -σθενέων, zeer krachtig zijn χ 368.

***περί-σκεπτος** (σκέπω = σκεπάω), rondom beschut, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ α 426, κ 211 (volg. anderen van σκέπτομαι, verg. περιφαίνομαι, rondom zichtbaar).

****περι-σσαίνω,** praes., impf., περίσσαινον, bij iems nadering kwispelen π 10, οὐρῇσιν κ 215, τινά π 4. †.

***περι-σσείομαι,** impf. περισσείοντο, ergens omheen fladderen T 382, X 315. †.

†**περισταδόν** (περι-ἵσταμαι), adv., zich om iem. plaatsend N 551.

περιστάθη, -σταῖεν, z. περιίστημι.

†**περι-στείχω,** aor. περίστειξας, om iets heenwandelen δ 277.

περιστείωσι, z. περιίστημι.

†**περι-στέλλω,** aor. part. -στείλασα, verzorgen, een dode het lijkkleed aantrekken ω 293.

****περι-στεναχίζομαι,** praes. -στεναχίζεται, impf. περιστεναχίζετο, in 't rond weergalmen, met dat., ποσσίν, van de voeten der dansenden ψ 146 (verg. περὶ δ' ἐστεναχίζετο δῶμα, van het geween κ 454); κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζετ' ἀοιδῇ, van gezang κ 10 (zo Duentz. i.p.v. -στεναχίζεται αὐλῇ, verg. ρ 270; Schäfer αὔλῃ = αὐλήσει, fluitspel, verg. Eur. I. T. 270: αὐλεῖται δὲ πᾶν μέλαθρον). †.

†**περι-στένομαι** (verg. στείνομαι), praes. περιστένεται, geheel vol zijn, γαστήρ Π 163 (v. L. «*venter circa circum angitur* i.e. *aestuat*»)

****περι-στέφω,** act. en med. praes., dicht om iets doen, hullen in, νεφέεσσι οὐρανόν ε 303; med., χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσι, hult zich aan alle zijden om, d.i. omkranst, siert θ 175. †.

περιστήωσι, z. περιίστημι.

περι-στοναχίζομαι, a. l. περιστεναχίζομαι, z. daar.

περι-στρέφω, aor. part. -στρέψας, ronddraaien, zwaaien, δίσκον θ 189, Ἄτην χειρί T 131. †.

περισχόμεθα, z. περιέχομαι.

****περι-τάμνομαι,** praes. part., iets rondom voor zich afsnijden, als buit wegvoeren, kapen, βοῦς λ 402, ω 112 (verg. Σ 528).

περι-τέλλομαι (πέλω), praes. part., rondwentelen, verlopen, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, van het terug rondwentelende jaar, van het jaar op zijn terugrondwenteling (waarbij gedacht wordt aan een weggaan van en dan weer teruggaan naar een bepaalde jaardag, verg. ἐνιαυτός?) λ 295, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν B 551, verg. Θ 404 (ook περιπέλομαι en περιτροπέω).

†**περι-τίθημι,** aor. II opt. περιθεῖεν, ergens omheen leggen, overdr., τινὶ δύναμιν, verlenen γ 205 (verg. ook τίθημι **II 1**).

περι-τρέφομαι, praes. -τρέφεται, impf. -τρέφετο, zich vormen of zetten om, σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος ξ

477; (γάλα) περιτρέφεται κυκόωντι, de melk stolt onder het roeren E 903. †.

†**περι-τρέχω,** aor. II περίδραμον, om iem. heenlopen X 369 (maar περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ, hij draaide naar alle kanten rond Ξ 413).

†**περι-τρέω,** aor. περίτρεσαν, rondom iem. of in het rond vluchten Λ 676 (anderen περὶ τρέσαν).

†**περι-τρομέομαι,** impf., rondom aan iets trillen, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν, σ 77 (anderen περὶ τρομέοντο).

περι-τροπέω (Nck en anderen **-τροπάω;** περιτρέπω), alleen praes. part. met intr. bet., zich herhaaldelijk omkeren, μῆλα περιτροπέοντες ἐλαύνομεν ι 465 (volg. anderen: ze langs een omweg voerend); van de tijd, rondwentelen B 295 (verg. περὶ δ' ἔτραπον ὧραι κ 469; z. ook περιπέλομαι).

†**περίτροχος,** -ον (περι-τρέχω), rondlopend, vand. rond, σῆμα Ψ 455.

περι-φαίνομαι, praes. part., rondom zichtbaar zijn, περιφαινόμενον ὄρος N 179; ἐν περιφαινομένῳ (nl. χώρῳ) ε 476. †.

***Περί-φᾱς,** -αντος (gemeenzaam voor Περιφήτης) **1)** Aitoliër, zoon van Ochèsios, door Arès gedood E 842, 847. — **2)** zoon van Èputos, heraut der Trojanen P 323. †.

περι-φεύγω, gelukkig ontkomen, M 322 met tm. (z. φεύγω **2** en περιλείπομαι).

Περι-φήτης (φημί), acc. -ην **1)** zoon van Kopreus uit Mukènè, door Hektōr gedood O 638. — **2)** Musiër Ξ 515. †.

περι-φραδέως, adv. van περιφραδής, met veel overleg, zorgvuldig, alleen ὤπτησαν A 466, ξ 431.

†**περι-φράζομαι,** coni. -φραζώμεθα, van alle kanten, d.i. zorgvuldig beraadslagen over, νόστον α 76 (verg. Σ 254).

περί-φρων, 2. (φρήν), zeer verstandig, epith. van vrouwen, 'Αδρηστίνη E 412 (Il. alleen hier), Εὐρύκλεια τ 357, βασίλεια λ 345; vooral Πηνελόπεια α 329.

****περι-φύω,** alleen aor. II inf. περιφῦναι (-φῦμεν') en part. περιφύς, -φῦσα, ergens omheen groeien, vand. iem. omhelzen, 'Οδυσῆα (a. l. -ῆι) τ 416, κύσσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα ω 236, verg. 320, Τηλέμαχον πάντα κύσεν περιφύς π 21. †.

περι-χέω, alleen aor. περίχευε enz., med. aor. coni. -χεύεται **1)** act., ergens omheen of overheen gieten, leggen of strooien, ἠέρα τινί η 140, χέραδός (τινι) Φ 319; χρυσὸν κέρασι K 294, γ 384 (d.w.z. in dunne plaatjes er om legt); overdr., χάριν τινί ψ 162 (verg. καταχέω **I 2**). — **2)** med., (voor zich) ergens omheen of overheen leggen, χρυσὸν ἀργύρῳ (verg. boven: χρυσὸν κέρασιν) ζ 232 (pass., met tm., περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος, eig. was om hen uitgegoten B 19, verg. Ξ 253).

***περι-χώομαι,** alleen aor. περιχώσατο, hevig vertoornd zijn, τινί τινος, tegen iem. om iets I 449, Ξ 266 (anderen πέρι χ.).

περι-ωπή (ὀπ-, verg. ὄπωπα, ook σκοπιή **1)**, rond-, uitkijk Ξ 8, Ψ 451, κ 146. †.

περι-ώσιος, -ον (volg. Prellw. verw. met got. *wōds*, bezeten, lat. *vates;* Bergk e.a. **περι-ούσιος,** van εἰμί), alleen neutr. **-ον** als adv., boven mate Δ 359, π 203. †.

†**περκνός** (skt *pṛśni-*, bont, verg. ὑποπερκάζω en πρόξ, ook lat. *spargo*, ned. *voorn*), gespikkeld Ω 316.

***Περκώσιος,** uit Perkōtè B 831, Z 30, Λ 329. †.

***Περκώτη,** stad (in Klein-Azië in Musië aan de Hellespont, tussen Abūdos en Lampsakos) B 835, Λ 229, O 548.

***πέρνημι** (2. περάω), part. περνάς, iter. impf. πέρνασχ' (= πέρνασκε), pass. part. περνάμενα, (perf. πεπρημένος, verg. 2. περάω), verkopen, παῖδας πέρνην ἁλός . . . εἰς Σάμον Ω 752, νήσων ἔπι X 45, Φρυγίην . . . κτήματα περνάμεν' ἵκει, zijn door verkoop naar Frugië gekomen (verg. lat. *ven-ire*) Σ 292. †.

***περονάω,** aor. περόνησε, med. impf. περονᾶτο, aor. περονήσατο **1)** act., doorsteken, doorboren, τινὰ δουρί H 145, N 397. — **2)** med., zijn kleed vastspelden, χλαῖναν K 133, ἑανὸν ἐνετῇσι Ξ 180. †. Van

περόνη (πείρω), speld, waarmede de πέπλος en de χλαῖνα worden vastgestoken (verg. πόρπη), χρυσέη E 425, χρύσειαι σ 293 (12 in getal, voor schouders, bovenarmen en de zijspleet, verg. Amelung p. 13), φαεινή τ 256, π. χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισι τ 226 [verg. αὐλός **2**; z. verder Helb.² p. 200 sqq., Studn. p. 96 sqq., Nils. H. and M. p. 125 met literatuuropgaaf; E. Pottier, L'agrafe du manteau d'Ulysse (Mél. Weil p. 385 sqq.)]. †.

περόωσι, z. 1. περάω; **πέρσα,** z. πέρθω.

Περσεύς, -ῆος (πέρθω?) **1)** zoon van Zeus en Danaè, dochter van koning Akrisios, πάντων ἀριδείκετος ἀνδρῶν Ξ 320. — **2)** zoon van Nestōr γ 414, 444. †.

Περσε-φόνεια (miss. door dissimil. < Φερσεφ., φέρω en ΦΕΝ-, de doodbrengende, verg. Kretschm. Gl. IV p. 346), dochter van Zeus λ 217 en Dèmètèr, verg. Ξ 336, echtgenote van Aïdès I 457, 569 (Il. alleen hier), κ 494. Epitheta: ἀγαυή, ἁγνή, ἐπαινή.

†**Πέρση,** dochter van Ōkeanos, echtge-

note van Hèlios, moeder van Aiètès en Kirkè κ 139 (volg. Waser bij Roscher i. v. oude naam van Hekatè).

***Περσηιάδης,** -āο, zoon van Perseus = Sthenelos T 116, 123. †.

πεσέειν (-έμεν), -έεσθαι, z. πίπτω.

†**πεσσός,** steen bij het damspel, alleen plur., damspel α 107.

πέσσω (< *πέκjω, verg. skt *pácati*, lat. *coquo*), alleen praes., inf. πεσσέμεν; stoven, vand. **1)** doen rijpen, ἄλλα η 119. — **2)** overdr., warm houden, zich voortdurend het hoofd breken met of denken aan, χόλον Δ 513, I 565, κήδεα Ω 617, 639; βέλος Θ 513, γέρα B 237. †.

πέταλον (verw. met πετάννυμι), blad B 312, τ 520. †.

πετάννῡμι (verw. met lat. *patēre*, ned. *vadem*), praes. en impf. komen niet voor (in plaats daarvan vormen van πίτνημι), aor. πέτασε, πέτασσαν enz., pass. perf. πέπταται enz., plusqpf. πέπτατο, aor. πετάσθησαν, -θεῖσαι, uitspreiden. *a)* eig., met acc., (εἵματα) παρὰ θῖν' ἁλός ζ 94, κατὰ λῖτα πετάσσας Θ 441, ὑπὸ λῖτα πετάσσας α 130, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται E 195; ἱστία, het zeil ontplooien ε 269, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν A 480; χεῖρε ε 374, Φ 115, χεῖρέ τινι, naar iem. Δ 523; pass., πύλαι πεπταμέναι, geopend Φ 531, verg. 528, φ 50. — *b)* overdr., θυμόν τινος, iems hart verruimen, d.i. verheugen σ 160 (T. L. Agar ἐτάσειε = ἐξετάσειε); pass., αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, breidt zich uit ζ 45, πέπτατο αὐγὴ Ἠελίοιο P 371.

πετεηνός, -όν (< πετεσηνός, πέτομαι; verg. ἀμενηνός en lat. *-ānus*) **1)** gevleugeld, ὄρνιθες B 459; neutr. plur. **πετεηνά** als subst., vogels Θ 247, ν 87. — **2)** in staat om te vliegen, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι π 218.

†**Πετεών,** -ῶνος, plaats in Boiotië B 500.

***Πετεώς,** -ῶο (Aristarch. Πετεῷο; v. L. Πετέοιο; Ahr. Πετέης, -ηο), vader van Menestheus B 552 enz.

πέτομαι (skt *pátati*, lat. *peto*, verg. *im-pet-us*, ned. *ved-er*), praes., impf. πέτετο, πετέσθην, (ἐ)πέτοντο, aor. ἔπτατο, coni. πτῆται O 170 (L. Meyer πτάεται), part. πταμένη, vliegen *a)* eig. van vogels of insekten M 207, β 147, Π 265. — *b)* van iedere snelle beweging van levende wezens, vliegen, ijlen, van goden en van mensen O 150, θ 122; dikwijls van paarden, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην E 366, γ 484. — *c)* van dingen, als pijlen, stenen N 140, 592, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός E 99, ἀπὸ δ' ἔπτατο π. ὀ. N 587; van sneeuw en hagel O 170; ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά μ 203, verg. ω 534; ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο Ψ 880, verg. Π 469, 856 (en ἀποπέτομαι).

†**πετραῖος,** 3., rotsbewonend, Σκύλλη μ 231. Van

πέτρη *a)* rots, klip, rif I 15, γ 293. — *b)* rotsblok, steen ι 243, 484; zinnebeeld van onbeweeglijkheid ρ 463 of ongevoeligheid Π 35; οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, z. δρῦς.

πετρήεις, -εσσα (πέτρη), alleen fem., rotsachtig, steenachtig, Αὐλίς B 496, Πυθώ I 405, νῆσος δ 844.

***πέτρος,** rotsblok, steen, μυλοειδής H 270, μάρμαρον ὀκριόεντα Π 734.

πεύθομαι, z. πυνθάνομαι.

***πευκάλιμος** 3. (verw. met ἐχε-πευκής), alleen φρεσὶ πευκαλίμῃσι, scherpzinnig Θ 366.

†**πευκεδανός** (verg. het vor.), eig. puntig, *acerbus*, fel, bitter, πόλεμος K 8.

***πεύκη** (verg. πευκάλιμος, verw. met du. *Fichte*), wilde pijnboom, *pinus alepρica* L., bereikt een hoogte van 13 M. Λ 494, Ψ 328. †.

πέφανται, z. φαίνω en ΦΕΝ-; **πεφάσθαι, πέφαται,** z. ΦΕΝ-; **πεφήσεται,** z. φαίνω en ΦΕΝ-; **πεφιδέσθαι, -δήσομαι,** z. φείδομαι; **πέφνον,** z. ΦΕΝ-; **πέφραδε, πεφραδέειν(-έμεν),** z. φράζω; **πεφύασι,** z. φύω; **πεφυγμένος, πεφυζότες,** z. φεύγω; **πεφυυῖα,** z. φύω.

πῇ (pronominaal-st. *quo-*, instrum.), vragend adv. **1)** waarheen Θ 229 enz., πῇ γάρ σ 509, πῇ δή E 472 enz. — **2)** hoe, πῇ δ' οὕτως ἔρχεαι οἷος K 385, verg. β 364.

πή (verg. πῇ), enklit. adv. **1)** ergens heen, πολίων (gen. partit.) Γ 400, οὔτε πη ἄλλῃ β 127; ergens χ 25. — **2)** op enige wijze, οὐδέ πη ἔστι Ω 71, Z 267 (verg. εἰμί **1** *e*), οὐδέ πη εἶχον μ 433, οὐδέ τί πη δύναμαι Φ 219; οὕτω πη, zó ongeveer Ω 373.

†**πηγεσί-μαλλος** (πήγνυμι, naar anal. van ἑλκεσί-πεπλος), met dichte vacht, ἀρνειός Γ 197.

πηγή, alleen plur., gen. πηγέων Φ 312 (met suniz.), bronnen B 523, ζ 124; wateren, golven Ψ 148.

πήγνῡμι (verw. met lat. *pango*, ned. *voegen*), fut. πήξεις, aor. ἔπηξε, πῆξε enz., perf. πέπηγεν, plusqpf. (ἐ)πεπήγει, pass. praes. πήγνυται, impf. πήγνυτο, aor. (ἐ)πάγη, 3. plur. πάγεν, bovendien aor. I. 3. plur. πῆχθεν Θ 298, adi. verb. πηκτός (z. daar) **1)** act., eig. iets vastmaken, vand. vaststeken, iets ergens in, aan, op steken, b.v. αἰχμὴν ἐν μετώπῳ Δ 460, δόρυ ἐν γαστέρι N 372; κεφαλὴν ἀνὰ σκολόπεσσι Σ 177; ἐρετμὸν ἐπὶ τύμβῳ λ 77, (ἐν) γαίῃ λ 129 (ψ 276); ὄμματα κατὰ χθονός, strak vestigen op Γ 217 (van Odusseus,

verg. Ov. M. XIII 125: *oculos paulum tellure moratos*); b e v e s t i g e n, t i m m e r e n, ἴκρια ἐπὶ σχεδίης ε 163; νῆας B 664. — **II)** pass., met act. perf. **1)** g e s t o k e n w o r d e n, b l i j v e n s t e k e n, perf., s t e k e n, v a s t z i t t e n, ἐν καιρίῳ πάγη βέλος Δ 185, verg. E 616; παρὰ (adv.) δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν Γ 135, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει N 442, verg. Π 772 enz. — **2)** v e r s t i j v e n, γοῦνα πήγνυται X 453.

πηγός (πήγνυμι), = εὐπηγής, s t e v i g, vand. ἵπποι, weldoorvoed I 214; κῦμα, gezwollen ε 388.

†**πηγυλίς** (πήγνυμι), adi. fem., v o r s t i g, νύξ ξ 476.

†**Πήδαιον,** plaats (in het gebied van Troje) N 172.

†**Πηδαῖος** (verg. het vor.), zoon van Antènōr, door Megès gedood E 69.

πηδάλιον (πηδόν), stuurriem, r o e r γ 281 (verg. ἐφόλκαιον).

*__Πήδασος__ **1)** stad der Leleges (in Trōas) aan de Satnioeis, residentie van koning Altès, verwoest door Achilleus (volg. sommigen = het latere A s s o s, verg. Leaf, Troy p. 221) Y 92, αἰπεινή Z 35, verg. Φ 87. — **2)** stad van Agamemnōn I 152, 294. †.

*__Πήδασος__ **1)** Trojaan, zoon van Boekoliōn en Abarbareè, broeder van Aisèpos uit Troje Z 21 sqq. — **2)** paard van Achilleus Π 152, 467. †.

*__πηδάω__ (verg. πέζα, πούς), impf. ἐπήδα, aor. πηδῆσαι, s p r i n g e n, ὑψόσε ποσσίν Φ 269, τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα Φ 302; van een speer, v l i e g e n Ξ 455. †.

**__πηδόν,__ b l a d v a n d e r o e i r i e m η 328, ν 78.

πηκτός, -όν (adi. verb. van πήγνυμι; Wackern. πακτός), s t e v i g s a a m g e v o e g d, s t e v i g, ἄροτρον K 353, N 703, ν 32 (verg. εὔ-πηκτος). †.

πῆλαι, πῆλε, z. πάλλω.

*__Πηλεγών,__ -όνος, zoon van den riviergod Axios en de nimf Periboia, vader van Asteropaios Φ 141, 152, 159. †.

Πηλείδης (anderen -εΐδης), gen. -ᾱο en -εω (met suniz.; anderen -ᾱ') O 64, ϑ 75; bovendien **Πηληϊάδης,** -ᾱο en -εω (met suniz.; anderen -ᾱ') A 1, λ 467, zoon van Pèleus = A c h i l l e u s.

Πηλείων, -ωνος (anderen -εΐων), = Πηλείδης, alleen in de casus obliqui A 188, λ 470; hierbij adv. **Πηλείωνά-δε** (-εΐωνάδε), n a a r o f b i j P è l e u s' z o o n Ω 338 (Povelsen Πηλεΐων' ἀφικέσθαι, i.p.v. -ωνάδ' ἱκέσθαι).

Πηλεύς, -ῆος (volg. H. D. Müller, Mythol. der griech. Stämme I p. 69 sq., hèrōs epōnumos van het Pèlion-gebergte; volgens Leaf, Hom. and Hist. p. 115, achaiisch vorst, die, gekomen uit het hartje van Èpeiros — daarom bidt Achilleus Π 233 sqq. tot den Zeus van Dōdōnè —, over de passen van Tumfrèstos naar de Spercheios-vlakte, verg. Ψ 142, Π 175, en vandaar naar Z. Thessalië tot het Pèlion-gebergte trok, verg. B 681 sqq., ook Π 140 sqq.), gen. ook -έος of -έως (met suniz. in de verbinding Π. υἱός of υἱέ A 489, λ 478, anderen Πηλῆος υἱός en υἱέ), heerser in Hellas en Fthiè (over zijn rijk z. Leaf p. 120 sq.), zoon van Aiakos Φ 188 sq., koning der Murmidoniërs, Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής H 126, verg. Ω 536, vader van Poludōrè Π 155 en bij Thetis van Achilleus Π 33 sq., Ω 59 sqq., A 489, λ 478; zijn paarden zijn een geschenk der goden Π 866 sq. Epitheta: ἀμύμων, ἄναξ, δαΐφρων, γέρων ἱππηλάτα, ἱππότα.

Πηληιάδης, z. Πηλείδης.

*__Πηλήιος,__ v a n P è l e u s, δόμος Σ 60, 441. †.

πήληξ, -κος, ἡ (miss. verw. met lat. *pelvis*), h e l m α 256 (Od. alleen hier), φαεινή N 805, ἱππόκομος Π 797. Verg. κόρυς.

*__Πηλιάς,__ -άδος, v a n d e b e r g P è l i o n, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο π ῆ λ α ι 'Αχιλλεύς, Π η λ ι ά δ α μελίην Π 143.

Πήλιον, (hoog, met bos bedekt) gebergte (in het thessalische Magnèsia, tw. Z a g o r a) B 744, εἰνοσίφυλλον B 757, λ 316.

πῆμα (miss. verw. met lat. *patior*), l e e d, k w e l l i n g, πήματ' ἔπασχον E 886, verg. α 190 enz., οἱ μέγα π. κυλίσθη P 99; met verklarende gen., π. κακοῖο γ 152, δύης (z. δύη); appositief, b.v. μέγα γάρ μιν 'Ολύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί Z 282, verg. Γ 50 enz., μ 125; abstractum pro concreto ρ 446.

πημαίνω (πῆμα), praes. -ει, fut. inf. πημανέειν, aor. opt. πημήνειαν, pass. aor. πημάνθη, inf. -ῆναι(-ήμεν'), s c h a d e b e r o k k e n e n, τινά O 42; abs., (door een vijandelijke aanval) schade berokkenen, de vijandelijkheden beginnen Γ 299, Ω 781; pass., s c h a d e l i j d e n, b e s c h a d i g d w o r d e n, van schepen ξ 255, verg. ϑ 563.

*__Πηνειός__ (anderen -εϊός), (hoofd)rivier (van Thessalië, die op de Pindos ontspringt, door het dal Tempè stroomt en zich in de Thermaïsche Golf uitstort) B 752, 757, ἀργυροδίνης B 753 (hoewel troebel en geel van kleur). †.

*__Πηνέ-λεως,__ -ωο (a. l. **Πηνέλεος,** -οιο), aanvoerder der Boiōtoi voor Troje B 494, ἥρως N 92, δαΐφρων Ξ 487.

**__Πηνε-λόπεια__ (volg. Fick-Be. van πηνέλοψ, een soort van eend; volg een oude etymologie: πήνεα λέπουσα = *telas*

resolvens, verg. v. L. Comm. Homm. p. 48. 3; ook was er een arkad. godheid P., bij Hermès moeder van Pān, verg. Be. III 172, en Loekiān. Godengespr. 22), dochter van Īkarios α 329, echtgenote van Odusseus φ 158, ἄλοχος πολύδωρος ο 294, wier huwelijkstrouw en zedigheid in de Od. wordt geprezen, moeder van Tèlemachos; tijdens de afwezigheid van haar echtgenoot melden zich vele vrijers aan, die zij drie jaar, tot een slavin haar verraadt, door list tot geduld dwingt, door te verklaren eerst dan een nieuwe keuze te zullen doen (verg. σ 269 sq.), wanneer de lijkmantel klaar is, die zij voor Lāertès weeft; deze vordert echter niet, daar zij des nachts weer uithaalt, wat zij over dag heeft geweven β 88 sqq., τ 137 sqq., ω 128 sqq.; eindelijk keert Odusseus na een afwezigheid van twintig jaar in de vermomming van een bedelaar terug ν 1 sqq., doodt de vrijers φ 207 sqq. en wordt weer met P. verenigd ψ 1 sqq. Epitheta: ἀμύμων, ἐχέφρων, περίφρων.

†**πηνίον** (demin. van πῆνος, verw. met lat. *pannus*, ned. *vaan*), de om de spoel gewikkelde d r a a d v a n d e i n s l a g Ψ 762 (verg. μίτον).

πηός (<*πᾱσός, verw. met lat. *pāri-cida*), v e r w a n t, vooral door huwelijk, *affinis* Γ 163, ϑ 581.

†**Πηρείη,** stad (in Thessalië, wschl. = Φεραί; a. l. Πιερίη) Β 766.

****πήρη** (hiervan lat. *pēra*), r e i s z a k, r a n s e l, van leer, aan een riem over de schouder gedragen, ἀεικής ν 437, ἀεικελίη ρ 357.

†**πηρός** (πῆμα), v e r m i n k t (gewoonl. verklaard als b l i n d) Β 599.

†**Πηρώ** [volg. Fick-Be. «*Koseform zu dorischem* Πηριφόνεια (*Persephone*)»], acc. -ώ, dochter van Nèleus en Chlōris, echtgenote van Biās λ 287 (verg. Μελάμπους).

πῆχυς, ὁ (skt *bahú-*, ned. *boeg*) **1)** e l l e b o o g Φ 166; (o n d e r)a r m, πήχεε λευκώ Ε 314, verg. ρ 38. — **2)** middelste (naar de elleboog genoemde) gedeelte van de boog, τὸν (nl. ὀιστὸν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν φ 419, τόξου πῆχυν ἄνελκε Λ 375.

πῖαρ, τό (πίων), v e t, βοῶν, het vet, d.i. het vetste der runderen Λ 550, Ρ 659; ook van de grond, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας (nl. ἐστί), een vette laag ι 135 (volgens anderen is π. hier adi. neutr. bij πίων, πίειρα). †.

πιδακόεις, z. πιδήεις.

†**πῖδαξ,** -ακος, ἡ (verg. πίων), b r o n Π 825.

†**πῖδήεις,** -εσσα (verg. πῖδαξ), b r o n r i j k, Ἴδης πιδηέσσης Λ 183 (v. L. πιδακοέσσης).

†**Πῖδύτης** (naar de frugische rivier Πίδυς, verg. πῖδαξ), acc. -ην, Trojaan uit Perkōtè, door Odusseus gedood Ζ 30.

πίε, πιέειν, z. πίνω.

πιέζω, praes. πιέζειν, impf. πίεζον, ἐπίεζε, pass. aor. πιεσθείς, d r u k k e n, (τινά) ἐπὶ μάστακα χερσί δ 287, βραχίονα Π 510; k n e d e n, κηρόν μ 174; ἐν δεσμοῖσι (in knellende boeien) ϑ 336; h e t iem. b e n a u w d m a k e n δ 419.

πίειρα, z. πίων.

πιέμεν, z. πίνω.

Πῑερίη, landschap (in Makedonië ten N. van de Olumpos) Ξ 226, ε 50 (Β 766, verg. Πηρείη). †.

πιθέω (πείθω), alleen fut. πιθήσεις, aor. part. πιθήσας, g e h o o r z a m e n φ 369; v e r t r o u w e n o p, θεῶν τεράεσσι Δ 398, ἦφι βίηφι Χ 107, verg. φ 315, ὑποσχεσίῃσι Ν 369.

πίθος (verg. lat. *fidelia*), groot, gedeeltelijk in de grond staand, aarden v a t, k r u i k, waarin de wijn wordt bewaard β 340, ψ 305; δώρων, met geschenken Ω 527.

****πικρό-γαμος,** v o o r w i e n d e b r u i l o f t b i t t e r i s α 266, δ 346, ρ 137 (verg. Eur. Med. 399: πικροὺς δ' ἐγώ σφιν . . . θήσω γάμους). †. Van

πικρός, 3. en (δ 406) 2. (verg. ποικίλος) **1)** p u n t i g, s c h e r p, ὀιστός Δ 118, βέλεμνα Χ 206. — **2)** d o o r d r i n g e n d, s c h e r p, vand. *a*) van smaak, b i t t e r, z i l t, ῥίζα Λ 846, ἅλμη ε 323, δάκρυον δ 153 (a. l. πυκνόν). — *b*) van reuk, s c h e r p, πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλός . . . ὀδμήν δ 406. — *c*) van gevoel, s n ij d e n d, h e v i g, ὠδῖνες Λ 271; praedicatief, t o t u w v e r d r i e t ρ 448.

***πίλναμαι** (πελάζω), alleen praes. πίλναται, impf. πίλνατο, n a d e r e n, ἐπ' οὔδεϊ (v. L. ἐπ' οὖδας) Τ 93, ἅρματα χθονὶ πίλνατο, raakten de grond Ψ 368. †.

†**πῖλος** (verg. lat. *pilleus*), v i l t, als voering van een helm Κ 265.

†**πιμπλάνομαι** (miss. contam. van πίμπλαται en οἰδάνεται), praes. -εται, z i c h v u l l e n, μένεος, met Ι 679. Verg.

πίμπλημι (verw. met lat. *plere*, ned. *vol*), 3. plur. πιμπλᾶσι, aor. πλῆσε enz., med. impf. πίμπλαντο, aor. opt. 3. plur. πλησαίατο, part. πλησάμενος, aor. II πλῆτο, πλῆντο, pass. aor. ἐπλήσθη, 3. plur. πλῆσθεν **1)** act. *a*) v u l l e n m e t iets, τινός, b.v. ἐναύλους νεκύων Π 72, τινὰ μένεος Ν 60, πήρην σίτου ρ 441; met dat., ὁδοὺς ἰαχῇ τε φόβῳ τε Π 374. — *b*) van het voorwerp dat iets vult, ἰχθύες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος Φ 23. — **2)** pass. met med. aor. II, z i c h v u l l e n m e t, v o l w o r d e n v a n, τῶν ἐπλήσθη πεδίον Υ

156, πλῆτο ῥόος ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν Φ 16; ἐν δὲ θεείου πλῆτο μ 417 (verg. ook ἐμπίμπλημι **2**); μένεος φρένες πίμπλαντο A 104, ἀλκῆς καὶ σθένεος P 211, 499; δακρυόφιν δ 705. — **3**) med. met aor. I *a*) (v o o r z i c h) v u l l e n, δέπας οἴνοιο I 224, σκύφον ξ 112. — *b*) overdr., z i c h v e r z a d i g e n a a n, θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος ρ 603; ook θυμόν zonder gen. τ 198 (verg. ook πιμπλάνομαι en πλήθω).

πίναξ, -ακος, ὁ *a*) p l a n k μ 67. — *b*) p l a n k j e om tekens in te griffen (z. σῆμα *c*) Z 169 (Il. alleen hier). — *c*) (houten) b o r d, s c h o t e l, κρειῶν α 141 (volg. Seymour p. 210. 2: p l a k k e n).

†**πινύσσω** (πινυτός), alleen impf. ἐπίνυσσε, w i j s, v o o r z i c h t i g m a k e n, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή Ξ 249 (zo Aristarch., met ἄλλο = ἄλλοτε; v. L. deels met Nck ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἐφετμῇ σῇ ἐπίνυσσας).

πινυτή, v e r s t a n d H 289, υ 71, 228. †. Van

****πινυτός,** 3. [verg. πέπνυμαι, πνέω; volg. Brugm. van πι = ἐπί en *νυτός bij νό(ϝ)ος, verg. ἐπι-νοέω], v e r s t a n d i g α 229 enz.

πίνω (skt *píbati*, lat. *bibo*), praes. inf. ook πινέμεν(αι), impf. ἔπινεν, πῖνε, ἔπινον, iter. πίνεσκεν, fut. (naar analog. van ἔδομαι) part. πῑόμενος, -α, aor. ἔπιον, πίεν enz., coni. 2. sing. πίῃσθα, inf. πιεῖν, πῑέμεν en πιέειν(-έμεν), pass. praes. part. πινομένοιο, impf. πίνετο, d r i n k e n, abs., van mensen en dieren, πῖνε καὶ ἧσθε ε 94, πίνοντέ τε δαινυμένω τε ο 398, πιόμεν' ἐκ βοτάνης N 493; σκύφον ᾧ περ ἔπινεν (dat. instrum.) ξ 112, ἔνθεν ἔπινον τ 62; met obj. *a*) in acc., οἶνον E 341 enz., οἶνον ἀπὸ δέπαος, uit Π 226; pass., ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο I 469; οἰνοιό τε πινομένοιο καὶ σίτου υ 312; ook κρητῆρας οἴνοιο Θ 232, κύπελλα Δ 346. — *b*) in gen. (partit., van iets), αἵματος λ 96, οἴνοιο χ 11, verg. ἔνθεν δ 220. (ῑ praes., impf. en metri causa fut.; ῐ aor., maar πῑέμεν metri causa).

πίπτω (πετ-, verg. πέτομαι, lat. *peto*, *im-pet-us*), praes., impf. ἔπιπτε, -ον, πῖπτε, -ον (anderen πίπτε, -ον), fut. πεσέονται, -έεσθαι, aor. II ἔπεσον, πέσον enz., coni. 3. sing. πέσῃ(σι), inf. πεσέειν(-έμεν), perf. part. πεπτεῶτα(ς) (met suniz.) Φ 503, χ 384 [a. l. πεπτεότα(ς); K 200 v. Christ πεπτεότων i.p.v. πιπτόντων] *a*) (n e e r)-v a l l e n, v an levende wezens en dingen, zowel eig. als overdr., vaak in de strijd v a l l e n, s n e u v e l e n, πέσεν ὕπτιος (nl. Κύκλωψ) ι 371, κὰδ δ' ἔπεσεν Λ 676, ταὶ (nl. δρύες) δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πῖπτον Ψ 120, δράγματα ταρφέα πίπτει Λ 69; de richting waarvandaan wordt uitgedrukt door ἐκ, b.v. ἐξ ἵππων H 16, ἐξ ὀχέων Π 378 (overdr., τινὶ ἐκ θυμοῦ, iems genegenheid verliezen Ψ 595) of door ἀπό O 435; de richting waarheen en de plaats waar door praeposs. of advv. (door de enkele dat., χεὶρ πεδίῳ πέσε, in E 82), b.v. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ Λ 425, κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι κ 163, ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι N 207 (van werptuigen, d r i n g e n i n, b.v. ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι . . . ὀιστός Δ 134, ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χ 276), τεύχεα ἐπὶ χθονὶ ω 535, ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ P 300, μετὰ ποσσὶ γυναικός (verg. πούς **1** *c*), κὰδ' δ' ἔπεσε (nl. κεραυνὸς) πρόσθε γλαυκώπιδος ω 540, ὅς τε ἐῆς πρόσθεν πόλιος . . . πέσῃσι θ 524, ὑπὸ δ' ἄξοσι πνηνέες ἐξ ὀχέων Π 378, βέλεα ἐτώσια πίπτει ἔραζε P 633, verg. M 156, ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν αἴγειρος ὥς Δ 482, verg. Ξ 418, τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσι N 617, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν ἡνία . . . χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσι E 583, ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε H 16, ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι νηὸς ἄπο πρυμνῆς χαμάδις πέσε O 435, πέσε δὲ λίθος εἴσω M 459, τόξα πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης Φ 503; ἐν κονίῃσι ὑπό τινος en τινι, in het stof g e w o r p e n w o r d e n P 428, Z 453, verg. A 243; ἐκ (d.i. ἐξ ἁλός) δ' ἔπεσον, ik werd aan land geworpen η 238. — *b*) z i c h w e r p e n, z i c h s t o r t e n, ἐκ νηός κ 51; ἐν γούνασι E 370, ἐν χερσί Z 82; ἐν νηυσί, zowel van de vluchtende Achaiërs B 175 enz., als van de vervolgende Trojanen I 235 enz.; ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο Θ 485; οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ε 271; τοῖσ' ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει ξ 88; ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ Λ 297, verg. ω 526, ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσι ἔρις πέσε Φ 385; σύν ῥ' ἔπεσον, *confligere* H 256, verg. ε 295. — *c*) van de wind, g a a n l i g g e n τ 202, ξ 475.

πῖσος, -εος (πίων), b e e m d, alleen πίσεα ποιήεντα Y 9, ζ 124. †.

†**πίσσα** (*πίκjα, verg. lat. *pix*), p i k Δ 277.

πιστός, -όν (πείθω), sup. †**πιστότατος** Π 147, t e v e r t r o u w e n, t r o u w, ὅρκια π., betrouwbare, d.i. als onderpand der trouw, ter bezegeling van het verdrag Γ 245, B 124 (verg. ὅρκιον *a* en *b*); ἑταῖρος O 437 enz.; met dat. van de pers. en inf., πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν Π 147; οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν, op de vrouwen kan men niet meer vertrouwen λ 456.

πιστόομαι (πιστός), med. aor. (ἐ)πιστώσαντο, pass. aor. coni. πιστωθῆτον, inf. -ῆναι(-ήμεν') **1**) med., zich betrouwbaar maken, d.i. e l k a a r t r o u w b e l o-

ven Ζ 233, ἐπέεσσι, iem. vertrouwen voor zich inboezemen Φ 286. — **2)** pass., vertrouwen φ 218, ὅρκῳ τινί, zich jegens iem. verbinden ο 436. †.

πίσυνος (πείθω), vertrouwend op, met dat., Διί Ι 238, πατρί σ 140 (Od. alleen hier), τόξοισι Ε 205, ἠνορέῃ καὶ κάρτεϊ Λ 9, οἰωνῷ Ω 295.

πίσυρες (aiol. = att. τέτταρες), vier Ο 680, ε 70.

†**Πιτθεύς,** -ῆος, vader van Aithrè (koning te Troizèn) Γ 144.

πίτνημι (verg. πετάννυμι), part. πιτνάς, impf. πίτνᾱ (Nck -η), med. impf. πίτναντο, uitspreiden, -breiden, ἠέρα πίτνα πρόσθε βαθεῖαν Φ 7, εἰς ἐμὲ χεῖρας λ 392; med., fladderen, χαῖται πίτναντο χ 402. †.

†**Πιτύεια** (πίτυς), stad in Musië (volg. Leaf, Troy p. 185 sqq., wschl. het latere Lampsakos) Β 829.

πίτυς, ἡ (verw. met lat. *pinus, pituita*), wilde pijnboom, *pinus nigricans* of *austriaca*, βλωθρή Ν 390, Π 483, μακρή ι 186. †.

πιφαύσκω (φάος), alleen praes. inf. -έμεν, part. πιφαύσκων, impf. πίφαυσκον enz., med. praes. πιφαύσκομαι, -εαι, -εται, imper. πιφαύσκεο, part. πιφαυσκόμενος **1)** act., iem. iets door woorden aanduiden, duidelijk maken, meedelen, ἵππους νῶιν Κ 478; δήμῳ Σ 500; τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον μ 165, ἔπος πάντεσσι χ 131, οἱ μῦθον λ 442; ἔπεα ἀλλήλοισι (met elkaar overleggen) Κ 202; een teken geven, τινί Κ 502. — **2)** med. *a*) zichtbaar maken, vertonen, ἀνθρώποισι ἐὰ κῆλα Μ 280, κακὰ ἔργα (voor de dag komen met) Ο 97, φλόγα (doen lichten) Φ 333. — *b*) door woorden kenbaar maken, met iets aankomen, ἄποινα Φ 99, τὶ δήμιον ἄλλο β 32; iets mee te delen hebben, τί τινι Π 12, β 162; aanwijzen, τοι φῶτα ο 518. (ῐ, en metri causa ῑ).

πίων, -ονος, fem. πίειρα (skt *pīvan-*, fem. *pīvarī*, verg. lat. *o-pīmus*), sup. †πιότατος Ι 577, vet **1)** eig., vet, doorvoed, βοῦς Β 403, μῆλα ι 217, αἴξ Ι 207, ὗς ξ 419; μηρία (in vet gewikkeld) Α 40; νῶτα βοός δ 65; δημός Χ 501, ξ 428. — **2)** overdr. *a*) van de grond, vet, vruchtbaar, ἀγροί δ 757, ἔργα δ 318, δῆμος Ε 710, ἄρουρα Σ 541, γαῖα τ 173 (z. ook πῖαρ). — *b*) welvarend, rijk, overvloedig, νηός Β 549, ἄδυτον Ε 512, οἶκος ι 35, πόλεις Σ 342; δαίς Τ 180.

****Πλαγκταὶ** (πλάζω) πέτραι, de slaande rotsen, die alles wat nadert stukslaan μ 61, ψ 327 (volg. anderen: waartegen alles wordt stukgeslagen; ontleend aan de Argonautensage; volg. v. Baer oorsprkl. de Thracische Bosporos, verg. Berger p. 26 sq.; volg. Jessen bij Roscher i. v. zijn de Planktai en de Sumplègades oorsprkl. identisch, maar de dichter dezer plaats zag van de beweeglijke rotsen af, daar hij, zoals Völcker reeds aannam, aan de Liparische Eilanden dacht; volg. Bér. wordt een van de Liparische Eilanden bedoeld, en wel Salina, met twee hoge toppen, oudtijds het eiland Δίδυμοι; volg. Weckl. oorsprkl. ijsbergen, dus eig. zwervende rotsen, verg. πολύπλαγκτος **1**). †.

†**πλαγκτός,** 3. (πλάζω), (door een demon) geslagen, vand. waanzinnig φ 363 (verg. ἐκπλήσσω en β 396).

†**πλαγκτοσύνη** (πλαγκτός, πλάζω), het zwerven, een zwervend leven ο 343.

πλάζω (verg. πλήσσω en lat. *plango*), praes., impf. πλάζε, aor. πλάγξε, pass. praes. πλάζομαι (ν 204 A. Platt πλάζωμ', coni.) enz., impf. πλάζετο, fut. πλάγξομαι, aor. πλάγχθη, part. πλαγχθείς enz. **1)** act. *a*) slaan, μιν κῦμα πλάζ' ὤμους καθύπερθεν Φ 269; vooral terugslaan, ῥόον, het water terugdrijven Ρ 751; τινὰ ἀπὸ πατρίδος, afdrijven ver van α 75; met gevolg uitdrukkende inf., με δαίμων πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν ω 307. — *b*) overdr., van het doel afbrengen, hinderen, με μέγα Β 132; (van een god) slaan, vand. verbijsteren, μνηστῆρας β 396 (verg. πλαγκτός). — **2)** pass. *a*) geslagen, gestoten worden, κεῖθεν πλαγχθέντες, teruggeslagen ν 278; κύματι πλάζετο, hij werd door de golven geslagen, voortgedragen ε 389; vand. omdolen, (om)zwerven, ἐπὶ πόντον κατὰ ληίδα γ 106, ἐπ' ἀνθρώπους γ 252, κατὰ πτόλιν ο 312, κατ' ἀγρούς π 151, ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε ξ 43; πῇ ν 204; abs. Κ 91, α 2; overdr., van zijn doel afgebracht worden, νῦν ἄμμε πάλιν πλαγχθέντας (Aristarch. παλιμπλ.) ὀίω ἄψ ἀπονοστήσειν, zonder ons doel bereikt te hebben Α 59 (verg. Verg. A. II 13: *fatis repulsi*), τῷ σ' οὔ τι πάλιν πλαγχθέντα γ' ὀίω ἄψ ἀπονοστήσειν ν 5. — *b*) teruggeslagen worden, afstuiten, van werptuigen, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός Λ 351.

***Πλάκος,** berg (in Musië), aan de voet waarvan de stad Thèbè (z. Θήβη **3**) ligt, ὑλήεσσα Ζ 396, 425, Χ 479 (z. ook Ὑποπλάκιος). †.

†**πλανάομαι** (πλάνη, πλάζω), praes. 3. plur. -όωνται(-όονται), ronddolen, ἀνὰ δρόμον Ψ 321.

†**Πλάταια** (πλατύς), stad in Boiotië (in een vlakte aan de Asōpos, tussen de Helikōn en de Kithairōn) Β 504.

***πλατάνιστος,** ἡ (miss. van πλατύς, naar de bladeren), plataan, *platanus orientalis*, καλή Β 307, 310. †.

πλατύς, -ύ (skt *pṛthú-*, ned. *plat*), plat, vlak, breed, τελαμών Ε 796, πτύον Ν 588; Ἑλλήσποντος Η 86, ω 82; αἰπόλια, zich ver van elkaar verspreidend (in tegenst. tot de dicht op elkaar gedrongen kudden van schapen; Schol.: ὅτι διεσκεδασμένα νέμονται) Β 474, ξ 101.

πλέας, -ες, z. πολύς.

πλεῖον, πλείονα, -οσι, -ους, z. πολύς.

πλεῖος, 3. (Wackern. πλῆος) en **πλέος,** -ον υ 355 (πίμπλημι), comp. †**πλειότερος** λ 359, vol, gevuld, δέπας Θ 162; met gen., οἴνου Ι 71, χαλκοῦ Β 226; ἀνδρῶν πλεῖος δόμος δ 319; ὀδόντες μέλανος θανάτοιο μ 92.

πλεῖστος, z. πολύς; **πλείω,** z. πλέω.

πλεκτός, 3. (adi. verb. van πλέκω), gevlochten, τάλαροι Σ 568, ι 247, ἀναδέσμη Χ 469, σειρή χ 175, 192 (verg. ἐύ-πλεκτος). †.

πλέκω (lat. *plecto*, *plico*, ned. *vlechten*), alleen aor. ἔπλεξε en med. aor. πλεξάμενος, act., vlechten, πλοκάμους Ξ 176; med., voor zich vlechten, πεῖσμα κ 168. †.

πλέος, z. πλεῖος.

πλευρή, alleen plur. nom. en acc., zijden van het lichaam, zowel van mensen als van dieren, ribben Υ 170, ρ 232 (Od. alleen hier).

***πλευρόν,** = πλευρή Δ 468, Λ 437 (verg. v. L. ρ 232). †.

***Πλευρών,** -ῶνος, stad (in Aitolië) Β 639, Ν 217, Ξ 116; hierbij adi. **Πλευρώνιος,** uit Pl. Ψ 635. †

πλέω (πλέϝω, verw. met lat. *pluere*, *plovere*, ned. *vlieten*, verg. ook πλώω) en (metri causa) **πλείω,** praes. πλεῖθ' (πλέεθ'), inf. πλείειν, part. πλέων (α 183 met suniz., H. Stephanus πλείων οἴνοπα πόντον i.p.v. πλέων ἐπὶ οἴν. π.), πλείοντες, impf. ἔπλεον, πλέον enz., fut. 2. plur. πλεύσεσθε, varen, πλέεν ποντοπορεύων ε 278, ἐν νέεσσι Γ 444; Ἰλιόθεν Ξ 251; νηὶ ἐπὶ πόντον Η 88, ἐνὶ πόντῳ π 368, ἐς πόλιν ο 553, ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους α 183; Βορέῃ, met ξ 253; ὑγρὰ κέλευθα γ 71.

πλέων enz., z. πολύς.

***πληγή** (πλήσσω), plur. gen. πληγέων (met suniz.) ρ 283 (Fick οὔ τι πληγάων i.p.v. οὐ γάρ τι πληγέων), slag, ἀεικέλιαι δ 244, ἀεικέες Β 264, ἱμάσθλης ν 82, verg. Λ 532; van de bliksem Ξ 414 (verg. Θ 455; Ο 17; a. l. ῥιπῆς).

πλῆθ', = πλῆτο, z. πίμπλημι.

πλῆθεν, z. πλήθω.

***πλῆθος,** -εος (πλήθω), volte, in 't bijz. menigte Ρ 330; (groter) aantal Ψ 639 (verg. π 105). †.

πληθύς, -ύος, ἡ (πλήθω), dat. πληθυῖ, volte, in 't bijz. menigte, drom Χ 458, λ 514; de gehele menigte, het geheel Ι 641; het volk in tegenst. tot de aanvoerders Ο 295; groter aantal, numerieke meerderheid π 105 (verg. Ψ 639).

πλήθω (verg. πίμπλημι), praes., impf. πλῆθεν, vol zijn, met gen., ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν Θ 214; πλήθει νεκύων ῥέεθρα Φ 218; τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ι 8; τοῦ (nl. ὕδατος, zo v. L. i.p.v. τῶν, nl. ἀνδρῶν) πάντες ποταμοὶ πλήθουσι Π 389, verg. τ 207; τράπεζαι πλήθουσαι λ 419; ποταμὸς πλήθων, gezwollen Ε 87; σελήνη πλήθουσα Σ 484.

Πληιάδες, αἱ (miss. van πίμπλημι, omdat ze met veel sterren een kleine ruimte vullen; volg. Ch. Bally = «*les pluvieuses*», van πληϝ-, verlengde vorm van πλεϝ-, verg. πλέω; μ 62 sqq. duidt op een volksetymologie = πελειάδες), = att. Πλειάδες, de Pleiaden, het Zevengesternte Σ 486, ε 272 (zeven kleine sterren in het sterrenbeeld den Stier, van midden Mei tot eind October zichtbaar; haar opgang brengt de zomer, haar ondergang de winter, en daarmee het begin en het einde der scheepvaart).

†**πληκτίζομαι** (πλήσσω), inf. πληκτίζεσθ(αι), klappen wisselen, τινί, met iem. Φ 499.

***πλήμνη** (πλήθω), naaf (het gedeelte van het rad, dat door de as gevuld wordt) Ε 726, Ψ 339. †.

†**πλη-μυρίς** (*πλημυρός, verg. πλώω, ned. *vloed*, en μύρομαι), aandrang der golven ι 486.

†**πλήν** (verw. met πλησίος), praepos., uitgezonderd, met gen. θ 207.

πλῆντο, z. πελάζω en πίμπλημι.

πλῆξα, z. πλήσσω.

***πλήξ-ιππος** (πλήττω), paarden slaand, zwepend, epith. van helden Β 104.

πλησαίατο, z. πίμπλημι.

πλησίος, 3. (πέλας), dichtbij, naburig, gewoonl. met gen. Ζ 245, ε 71 enz.; met dat. Ψ 732, β 149; abs., dicht bij elkaar Δ 21; πλ. ἄλλος, een ander die dichtbij is, in zijn buurt Β 271, κ 37; neutr. **πλησίον** als adv., dichtbij, in de nabijheid Σ 422, θ 7; met gen. Γ 115, μ 102; met dat. η 171.

****πλησ-ίστιος** (πίμπλημι en ἱστίον), het zeil vullend λ 7, μ 149. †.

πλήσσω (verg. πλάζω, verw. met ned. *vlaag*), aor. πλῆξα enz., aor. II (ἐ)πέπληγον, inf. πεπληγέμεν, perf. II part. πεπληγώς (a. l. πεπλήγων, aiol.), -υῖα, med. aor. part. πληξάμενος, aor. II πεπλήγετο, -οντο,

pass. aor. πλήγη, part. πληγείς enz., dual. fem. πληγέντε Θ 455 I) act. 1) s l a a n, t r e f f e n, s t o t e n a) met persoonl. subj. en obj., πεπληγώς (met durat. bet.) πληγῆσιν B 264, σκήπτρῳ (τινὸς) μετάφρενον B 266; (τινὰ) χερσίν, ῥάβδῳ X 497, κ 238; evenals 't med., πλήξας στῆθος, zich op de borst slaand υ 17; pass., πληγείς, (door een vuistslag) getroffen Ψ 694; praegn., ἵππους ἐς πόλεμον, door slagen drijven naar Π 728; overdr., met ἐκ (verg. ἐκπλήσσομαι), ἐκ γάρ με πλήσσουσι, zij brengen mij van mijn stuk σ 231, ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, verloor zijn tegenwoordigheid van geest N 394, verg. Π 403. — b) met zakel. obj., ἀπὸ εἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας χ 20; χορὸν ποσίν, met de voeten op de grond (dansvloer) stampen ϑ 264 (volg. anderen praegn., stampend een dans uitvoeren, verg. Verg. A. VI 644: *pedibus plaudunt choreas*); praegn., (κονίσαλον) οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, stampen(d opjagen) naar E 504. — c) met zakel. subj., (ἱστὸς) πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν μ 412; πληγέντε κεραυνῷ Θ 455, verg. 12. — d) met zakel. subj. en obj., ϑύρετρα πληγέντα κληῖδι, door de sleutel getroffen, opengestoten φ 50; (νηῦς) Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ μ 416. — 2) van nabij t r e f f e n, r a k e n, w o n d e n, met acc., τινά M 192, ξίφει αὐχένα Π 332; δόρυ ἄορι παρὰ καυλόν Π 115; dikwijls met dubb. acc., τινὰ κληῖδα, iem. op 't sleutelbeen slaan E 147, τινὰ αὐχένα Λ 240. — II) med., z i c h s l a a n, στήϑεα, zich op de borst Σ 31, μηρώ M 162, ν 198.

πλῆτο, z. πελάζω en πίμπλημι.

†**πλίσσομαι,** impf., s t a p p e n, van muildieren, ἐὺ πλίσσοντο πόδεσσι, draven ζ 318.

†**πλόκαμος** (πλέκω), h a a r v l e c h t Ξ 176.

†**πλόος** (πλέω), v a a r t, δολιχός γ 169.

πλοῦτος (πίμπλημι), r ij k d o m B 670, ω 486; verbonden met ἄφενος A 171, met ὄλβος ξ 206.

†**πλοχμός** (< πλοκσμός, verg. λύχνος), = πλόκαμος P 52.

†**πλυνός,** plur., w a s b a k k e n, die zich in de onmiddellijke nabijheid van een rivier bevinden, εὐρέες καλοὶ λαῖνεοι X 153, verg. ζ 40, 86. †. Van

πλύνω (verg. πλέω), praes. part. πλυνούσῃ, iter. impf. πλύνεσκον, fut. part. πλῡνέουσα, -αι, aor. πλῦναν, part. -ασ(α), (kleren) w a s s e n, εἵματα X 155, φᾶρος ω 148; abs. ο 420.

†**πλωτός,** 3., d r ij v e n d, νῆσος, epith. van Aioliè κ 3 [Bér. «*Stromboli avait une pareille ceinture (de pierres ponces) quand elle apparut comme u n e î l e f l o t t a n t e aux premiers navigateurs*»]. Adi. verb. van

πλώω (verw. met ned. *vloeien*, verg. ook πλέω), impf. πλῶον, opt. πλώοιεν, adi. verb. πλωτός (z. daar), d r ij v e n Φ 302, ε 240. †.

†**πνεύμων,** -ονος (onder invloed van πνέω < *πλεύμων, verg. lat. *pulmo*), l o n g Δ 528 (ook a. l. Y 486).

πνέω (πνέϝω) en (metri causa) **πνείω,** praes. πνέει, πνείει, πνείοντες enz., aor. ἔπνευσε, πνεύσῃ, med. (volg. W. Schulze niet van πνέω, verg. ἀναπνέω eind) perf. πέπνῡσαι, inf. πεπνῦσϑαι, part. πεπνῡμένος enz., plusqpf. πέπνῡσο I) act. 1) b l a z e n, w a a i e n, van de wind δ 361, ε 469; g e u r e n, ἡδύ δ 446. — 2) van levende wezens, a d e m e n P 447, σ 131; ook s n u i v e n N 385; overdr., van mensen, μένεα πνείοντες, blakend van moed, door moed bezield B 536, χ 203 (verg. Cic. Cat. II 1: *scelus anhelare*, du. *Wut schnauben*); ἐν δὲ ϑεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροιιν, inblazen, ingeven T 159 (verg. ἐμπνείω). — II) med., alleen perf. en plusqpf. (verg. ἄνεμος en lat. *animus*), b e z i e l d z ij n, b e w u s t z ij n h e b b e n (*sapere*, Cic. de Div. I 40, 88), van Teiresiās, de enige die in het bezit van zijn bewustzijn in de onderwereld is κ 495; vand. v e r s t a n d i g, b e z a d i g d z ij n Ψ 440, Ω 377, ψ 210; vaak part. **πεπνυμένος** als adi., v e r s t a n d i g, b e z a d i g d, van perss., in de Od. bij uitnemendheid van Tèlemachos Γ 203, α 213; ook μήδεα H 278, μῦϑος α 361; πεπνυμένα βάζεις I 58, πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις τ 352, π. πάντα νοῆσαι σ 230, εἰδώς δ 696.

πνοιή (πνέω) 1) het b l a z e n, het w a a i e n, a d e m, ἀνέμοιο ζ 20, Βορέαο Ξ 395; ook plur., πνοιαὶ ἀνέμων P 55, λιγυραί E 526; ἅμα en μετὰ πνοιῆσ' ἀνέμοιο Ω 342, β 148; ook zonder praepos., πέτετο πνοιῆσ' ἀνέμοιο M 207; vand. w i n d Λ 622 enz. — 2) a d e m van mensen Y 439, van paarden Ψ 380; Ἡφαίστοιο, de adem van Hèfaistos, d.i. de gloed van het vuur Φ 355.

*****Ποδα-λείριος** (verg. λειριόεις), zoon van Asklèpios, broeder van Machāōn, geneesh e e r uit Trikkè (in Thessalië) B 732, Λ 833. †.

******ποδά-νιπτρον** (verg. σε πόδας νίψω τ 376), alleen plur. -α, v o e t e n w a t e r τ 504, ποδῶν τ 343. †.

*****Ποδ-άργη** (verg. ἀργί-πος), een van de Harpūjen, bij Zefuros moeder der beide paarden van Achilleus, Xanthos en Balios Π 153, T 400. †.

*****Πόδ-αργος** (verg. het vor.), paard a) van Hektōr Θ 185. — b) van Menelāos Ψ 295. †.

***ποδ-άρκης** (verg. ἄρκιος), met betrouwbare voeten, snelvoetig, epith. van Achilleus A 121.

***Ποδ-άρκης** (verg. het vor.), zoon van Ifiklos, die na de dood van zijn broeder Prōtesilāos de krijgslieden uit Fulakē, Purasos enz. aanvoert B 704, N 693 †.

***ποδ-ηνεκής,** -ές (ἤνεγκον, verg. διηνεκής), tot de voeten reikend, δέρμα λέοντος K 24, 178; ἀσπίς O 646 †.

***ποδ-ήνεμος,** 2 (πούς en ἄνεμος), windvoetig, windsnel, πόδ. ὠκέα Ἶρις B 786 (verg. ἀελλό-πος).

***Ποδῆς,** acc. -ῆν, Trojaan, zoon van Eetiōn, vriend van Hektōr, door Menelāos gedood P 575, 590 (v. L. Πόδης, -ην) †.

†**ποδ-ωκείη** (anderen -ωκεΐη), plur. dat. -είῃσι (Bekk. -είηφι), snelvoetigheid B 792. Van

ποδ-ώκης, 2 (ὠκύς), snelvoetig, epith. van Achilleus B 860, λ 471, 538 (Od. alleen hier), van Dolōn K 316, van paarden Ψ 376; van ruiters alleen Ψ 262 (maar beter a. l. ἵπποισιν i. p. v. ἱππεῦσιν).

ποθέεσκε, z. ποθέω.

πό-θεν (verg. πῆ), vragend adv., vanwaar, van plaats en van afkomst ρ 368, 373; met gen., τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν Φ 150, α 170; in een afh. vraag ρ 373. Verg.

πο-θέν, enklit. adv. indefin. bij πόθεν, ergens vandaan, gewoonl. εἴ ποθεν I 380, α 414; εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν η 52; ἵνα μή ποθεν ε 490.

ποθέω, praes. -έω, -έεις, inf. ποθήμεναι, part. ποθέων enz., fem. ποθέουσα (z. over τ 136 Ὀδυσσεύς), impf. πόθει, -εον, iter. ποθέεσκε, aor. πόθεσαν, ποθέσαι, verlangen naar, vooral naar iets of iem. die afwezig of verloren is, vand. met weemoed denken aan, missen, αὐτήν A 492, ἀρχόν B 703, ἓξ ἑτάρους ποθήμεναι μ 110; ook missen, d.i. de afwezigheid voelen of bemerken β 375, π 287. Van

ποθή (verw. met θέσσασθαι, verg. ἀπόθεστος), verlangen, vooral naar iem. die afwezig is, gemis, gebrek, τινός A 240; μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἕξουσι, mij zeer missen Z 362, verg. κείνου δ' οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται Ξ 368; ook σῇ (= σέο) ποθῇ T 321 (verg. λ 202); ἡγεμόνος κ 505; ξενίων ο 514; βιότοιο β 126 (verlies). Verg. πόθος.

****πό-θι** (verg. πῆ), vragend adv., = ποῦ, waar α 170. Verg.

πο-θί, enklit. adv. indefin. bij πόθι, = πού a) ergens, οὐδέ ποθι Ω 420, υ 114 (verg. οὔποθι). — b) op enige wijze, soms, bij geval, vaak αἴ κέ π. A 128, ξ 118; dunkt me, wellicht, zeker T 273, α 348.

πόθος (z. ποθή), verlangen, gemis, τινός P 439, δ 596, ξ 144; σὸς (= σέο) πόθος λ 202 (verg. T 321) †.

†**Ποιάντιος,** van Poiās, υἱός, = Filoktētēs γ 190.

ποιέω, impf. ἐποίει, ποίει (-εε), ποίεον, fut. ποιήσετε, inf. ποιησέμεν φ 399 (volg. v. L. aor. mixti), aor. (ἐ)ποίησεν enz., coni. 1 plur. ποιήσομεν, med. 3 sing. ποιεῖτ' (-έετ'), impf. ποιεύμην (-εόμην), fut. ποιήσομ(αι), aor. ποιήσατο enz., coni. ποιήσεται, ποιησόμεθα, pass. perf. πεποίηται, adi. verb. ποιητός (z. daar), maken. I) act. 1) maken, vervaardigen, bouwen enz., b.v. δῶμά τινι A 608, θάλαμον Z 316, σύφεούς ξ 13, νηούς θεῶν ζ 10, τύμβον H 435, εἴδωλον δ 796, σφαῖραν θ 373; ἐν πύργοισι πύλας H 339; σάκος ταύρων (gen. mater.) H 222; ἐν (adv.) δὲ δύω ποίησε πόλις Σ 490; ἀθύρματα (z. daar) O 363; overdr., maken, tot stand brengen, verschaffen, bereiden, veroorzaken, τελευτήν π 127 (z. τελευτή), φάος τινί τ 34, πρόσθε οἱ γαλήνην ε 452, φόβον Ἀχαιῶν M 432, κακὸν μεῖζον N 120; pass., σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων, iron., een voortreffelijke behandeling is u te beurt gevallen Z 56; met acc. c. inf., maken dat, σὲ ἱκέσθαι οἶκον ψ 258. — 2) maken, d.i. iem. of iets in een toestand brengen, a) met dubb. acc., iemand (tot) iets maken, met subst. als praedicaatsnomen, τινὰ βασιλῆα α 387, κεῖνον ταμίην ἀνέμων κ 21; λαοὺς λίθους Ω 611; θνητῷ θεὰν ἄκοιτιν Ω 537; met adi., τινὰ ἄφρονα ψ 12, ἄιστον α 235; δῶρα ὄλβια ν 42; verg. ook δίπτυχος. — b) met een praepos., τινὶ νόημα ἐνὶ φρεσίν, een gedachte ingeven ξ 274, verg. N 55. — II) med. 1) zich iets maken (nagenoeg = act., echter vaak met sterker uitkomende betrekking tot het subj.) a) οἰκία, voor zich bouwen M 168, τεῖχος M 5, σχεδίην ε 251, ἱστία ε 259. — b) ἀγορήν, beleggen Θ 2; κλέος αὐτῇ ποιεῖται, zich verschaffen β 126; ῥήτρην, een afspraak maken ξ 393; verg. ook ἐπισχεσίη. — 2) met dubbele acc., τινὰ ἄλοχον, tot zijn vrouw maken of nemen Γ 409, verg. ε 120, κ 433; τινὰ παῖδα als zoon aannemen I 495.

ποίη, gras ι 449, σ 368, νεοθηλής Ξ 347 (Il. alleen hier).

ποιήεις, -εσσα, -εν (ποίη), grasrijk, πίσεα ζ 124; ἄγκεα δ 337; ook epith. van steden en eilanden B 503, π 396 (verg. λεχε-ποίης).

ποιητός, 3 (ποιέω), gemaakt, vervaardigd, gebouwd, τέγεος πύκα ποιητοῖο α 333, σάκεος π. π. Σ 608, verg. α 436, χ 455; gewoonl. kunstig, goed,

s t e v i g g e m a a k t of g e b o u w d (verg. τυκτός), δόμοι E 198, ν 306, πύλαι M 470, κυνέην ῥινοῦ π. K 262 (verg. τετυγμένος, τεύχω II *a*; εὐποίητος).

†**ποικίλλω** (ποικίλος), impf. ποίκιλλε, i n v e r s c h i l l e n d e k l e u r e n of k u n s t i g a f b e e l d e n, χορόν, een reidans Σ 590 [volg. O. Benndorf, bij Reich.[1] p. 135 sq., bestreden door H. Schmidt, Satura Viadrina p. 97 sqq., is π. het kunstig en in verschillend materiaal voorstellen van de slingergangen van het laburinthfiguur (de χορός), dat op de manier van eenvoudige, verhalende beeldwerken naast de reidans is afgebeeld].

ποίκιλμα, -ατος (ποικίλλω), alleen plur. dat., versiering door (veel)kleurige figuren, b o r d u u r w e r k, ποικίλμασι κάλλιστος Z 294, ο 107. †.

ποικιλο-μήτης (μῆτις), alleen acc. en voc. ν 293, met velerlei listige plannen, l i s t e n r i j k, epith. van Odusseus Λ 482 (Il. alleen hier), γ 163 (a. l. **ποικιλόμητις**).

ποικίλος, 3. (verg. lat. *pic-tus*) **1)** (v e e l)k l e u r i g, θρόνα X 441; g e v l e k t, παρδαλέη K 30, ἔλλος τ 228. — **2)** van allerlei, dikwijls geometrische, op verschillende stoffen aangebrachte kleurige versieringen en figuren, r i j k of k u n s t i g g e m a a k t of v e r s i e r d, b.v. ἔντεα (χαλκῷ) K 75 (M 396), θώρηξ Π 134; ἅρματα π. (χαλκῷ) γ 492 (Δ 226); δίφρος K 501, κλισμός α 132; k u n s t i g g e s t i k t, g e b o r d u u r d, ἱμάς Ξ 215, πέπλος E 735; overdr., δεσμός, k u n s t i g g e l e g d θ 448.

ποιμαίνω, praes. part. -ων, -οντ(ι), iter. impf. ποιμαίνεσκον, med. impf. ποιμαίνοντο **1)** act., s c h a a p h e r d e r z i j n, w e i d e n, μῆλα ι 188; abs., ἐπ' ὄεσσι Z 25, Λ 106. — **2)** med., w e i d e n (intr.) Λ 245. †. Van

ποιμήν, -ένος (πῶυ), s c h a a p h e r d e r E 137, δ 87; overdr., h e r d e r, l e i d e r, ποιμὴν λαῶν, epith. van vorsten A 263, γ 156.

†**ποίμνη** (ποιμήν), k u d d e (schapen) (van weidend vee) ι 122.

†**ποιμνήιος** (ποίμνη), b i j d e k u d d e schapen b e h o r e n d, σταθμός, veestal B 470.

ποινή (verw. met τίνω; aan ποινή is lat. *poena* ontleend), w e e r g e l d ter verzoening van een gepleegde moord, b o e t e, die de moordenaar aan de naaste bloedverwanten van de gedode betaalt, om hun wraak af te kopen, ἀνδρὸς ἀποφθιμένου Σ 498, παιδός N 659 (verg. P 38—40), κασιγνήτοιο Ξ 483; κασιγνήτοιο φονῆος I 633; πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν (hij nam wraak voor vele gedode makkers) Π 398, verg. ἑτάρων ψ 312 (Od. alleen hier); δυώδεκα λέξατο κούρους ποινὴν Πατρόκλοιο, als zoenoffer voor Φ 28; in 't alg. (s c h a d e)- v e r g o e d i n g Γ 290; τινός, voor E 266, τῶν ὅ, daarvoor dat P 207.

ποῖος, 3. (verg. οἷος), adi. bij vraag en uitroep, w a t v o o r e e n, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Δ 350, α 64; als subst. n., w a t v o o r i e t s, ποῖον ἔειπες N 824 (a. l. οἷον, verg. οἷος **3**), ποῖον ἔρεξας Ψ 570; met volg. inf., ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν, hoe zoudt gij zijn (als 't er op aan kwam) Od. te helpen φ 195 (de bedoeling blijkt 197).

ποιπνύω (verg. πνέω en ἀναπνέω eind), alleen praes. part. ποιπνύοντα (ῡ metri causa), impf. (ἐ)ποίπνυον, aor. ποιπνύσαντι, -σασα (ῡ metri causa), van inspanning h ij g e n, vand. in 't alg. z i c h i n s p a n n e n, z i c h r e p p e n, διὰ δώματα A 600, μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν Ξ 155, αὐτῷ ποιπνύσαντι θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς Θ 219, δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι υ 149, verg. γ 430.

†**πόκος** (πέκω), afgeschoren w o l M 451.

πολέας, -έες, -έεσσι, πολεῖς, z. πολύς.

πολεμήιος, -ον (πόλεμος), alleen neutr. plur. -α, o o r l o g s-, ἔργα B 338, μ 116 (Od. alleen hier), τεύχεα H 193.

πολεμίζω (πόλεμος), praes., inf. πολεμιζέμεν(αι) en πολεμίζειν, impf. πολέμιζον enz., fut. πολεμίξομεν, -ειν, -ων, bovendien van **πτολεμίζω** praes. -ειν, fut. πτολεμίξω, -ομεν, -ειν *a*) o o r l o g e n, s t r ij d e n, gewoonl. abs. of τινί, met iem. A 168, Φ 463, γ 86; verbonden met μάχεσθαι Γ 67, Φ 572; Διὸς ἄντα Θ 428, Ἀχλῆος ἐναντίβιον Υ 85, ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον Φ 477, μετ' Ἀχαιοῖσιν I 352; πόλεμον B 121; ῥηίτεροι πολεμιζέμεν ἦσαν Ἀχαιοί Σ 258 (verg. ῥηίδιος).

πολεμιστής, acc. -ήν, en †**πτολεμιστής** X 132, s t r ij d e r, k r i j g s m a n E 571, ω 499 (Od. alleen hier).

πόλεμος en **πτόλεμος** (volg W. Havers van w. *pel-*, slaan, verg. πελεμίζω, πάλλω, ook lat. *pello*, ned. aan*beeld*), o o r l o g, gewoonl. s l a g, g e v e c h t A 61, λ 537; verbonden met φύλοπις Δ 82, νεῖκος M 361, μάχη Υ 18, δηιοτής E 409, ἔρις N 358, ἀυτή Ξ 37; κύματα Ω 8, ε 224, verg. α 12; ook φύλοπις πολέμοιο λ 314, νεῖκος π. σ 261, ἔρις π. P 253; π. ἀνδρῶν H 36; βουλή . . . π. B 202, M 214, verg. A 491, B 273; ἄεθλος . . . π. Π 591; πτολέμοιο γέφυραι Θ 378, νέφος P 243, ὀαριστύς P 228, πεῖραρ N 359, στέφανος N 736, στόμα K 8, T 313, τέρας Λ 4, P 548; Ζεύς ταμίης πολέμοιο T 224, verg. σ 376; ὄπισθε . . .

πτολέμοιο (het s l a g v e l d) N 536; διδασκόμενος πολέμοιο (het o o r l o g s w e r k) Π 811; hierbij adv. **πόλεμόν-δε** = ἐς πόλεμον B 589, λ 448. Epitheta: αἱματόεις, ἄγριος, αἰνότατος, ἀλίαστος, ἀργαλέος, δακρυόεις, δήιος, δυσηλεγής, δυσηχής, ἐπιδημίου ὀκρυόεντος, θρασύς, κακός, λευγαλέος, ὀιζυρός, ὀλοός, ὁμοίιος, πευκεδανός, πολυάιξ, πολύδακρυς, στυγερός, φθισήνωρ.

†**πολεύω** (πέλω), inf. πολεύειν, z i c h b e w e g e n, z i c h o p h o u d e n, κατὰ ἄστυ χ 223.

πολέσιν, πολέων, z. πολύς.

πόληας, πόληος enz., z. πόλις.

***πολίζω** (πόλις), aor. πολίσσαμεν, pass. plusqpf. πεπόλιστο, b o u w e n, τεῖχος H 453, Ἴλιον Y 217. †.

†**πολιήτης** (πόλις), = πολίτης, plur., l a n d g e n o o t B 806.

πόλινδε, z. πόλις.

†**πολιο-κρόταφος** (πολιός), m e t g r i j z e s l a p e n, γέρων Θ 518.

πολιός, 3. (verw. met πελλός, verg. πέλεια), g r a u w, g r i j s, *canus*, τρίχες X 77, π. τε κάρη π. τε γένειον X 74, κεφαλή ω 317; σίδηρος I 366, φ 3; ἅλς A 350, ε 410, θάλασσα Δ 248, ζ 272; λύκος K 334; van perss., καὶ πολιοί περ ἐόντες ω 499.

πόλις en **πτόλις** (skt *puri-*), gen. π(τ)όλιος (B 811 en Φ 567 met suniz., Menr. πρόσθεν π. i. p. v. πάροιθε π.) en πόληος, dat. πόλει (anderen πόλῑ, zo mogelijk πόλι', d.i. πόλιι; Ω 706 Nck πόληι τε i. p. v. πόλει τ' ἦν), πτόλεϊ (anderen -ιι) en πόληι, acc. π(τ)όλιν, plur. nom. πόλιες en πόληες, acc. πόλεις(-ῑς), πόλιας Δ 308 (θ 560 en 574 met suniz., v. L. πόλῑς) en πόληας, gen. πολίων, dat. πολίεσσι, b u r c h t P 144, Φ 607; meestal s t a d, met het nom. propr. òf in dezelfde casus, b.v. ἀμφὶ πόλιν Τροίην λ 510, òf in gen., Ἰλίου π. E 642; βροτῶν π. ε 101, π. ἀνδρῶν P 737, π. μερόπων ἀνθρώπων Y 217, verg. Δ 45; Τρώων π. Δ 4, π. Ἠετίωνος I 188; πολίων κάρηνα B 117; ἕρμα πόληος ψ 121; π. καὶ τεῖχος Λ 181, verg. Δ 308, οἴκια καὶ π. β 154, verg. δ 174; π. λαοί τε θ 524, ἠδὲ γυναῖκες λ 403; π. ἠδὲ τοκῆες, (v a d e r)s t a d α 170; π. καὶ ἔργα η 26, π. καὶ ἀγροί θ 560, γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε θ 555; π. ἄκρη = ἀκρόπολις Z 257, X 383, verg. π. ἀκροτάτη Y 52, X 172; b u r g e r i j, πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε Π 69, verg. Γ 50; hierbij adv. **πόλιν-δε** = ἐς πόλιν Z 86, α 189. Epitheta: αἰπή, ἄρρηκτος, ἐραννή, εὐρυάγυια, ἐυτείχεος, ἱερή, καλαί, λευκή, μεγάλη, εὖ ναιετόωσα, εὖ ναιομένη, πίειρα, πύργοισ' ἀραρυῖα. Z. ook ἄστυ.

πολίτης, b u r g e r, alleen plur. O 558, η 131.

Πολίτης, acc. -ην **1)** *zoon van Priamos B 791, N 533. — **2)** †makker van Odusseus κ 224.

πολλάκι(ς) (πολλός), adv., m e n i g m a a l, d i k w i j l s A 336, δ 101.

πολλέων, πολλός enz., z. πολύς.,

†**Πολυ-αιμονίδης,** acc. -ην, zoon van Poluaimōn, A m o p ā ō n Θ 276.

πολύ-αινος (αἰνέω), v e e l g e p r e z e n, epith. van Odusseus I 673, μ 184 (volg. Buttm. πολύς en αἶνος, v o l v a n v e r h a l e n, verg. ξ 508 en πολύφημος).

πολυ-άιξ, -ῑκος (ἀίσσω, verg. κορυθ-άιξ), hevig jagend, o n s t u i m i g, πόλεμος A 165, Y 328, λ 314; κάματος πολυάιξ γυῖα δέδυκεν, ten gevolge van de onstuimige strijd E 811. †.

†**πολυ-ανθής,** 2. (ἄνθος), r i j k a a n b l o e m e n, ὕλη ξ 353.

****πολυ-άρητος** (ἀράομαι), waarom veel gebeden is, v u r i g v e r l a n g d, θεός ζ 280, υἱός τ 404. †.

†**πολύ-(ϝ)αρνι** (ϝαρήν), dat., r i j k a a n s c h a p e n, Θυέστῃ B 106 (verg. πολύρρην).

πολυ-βενθής (βένθος), met veel diepten, z e e r d i e p, λιμήν A 432, κ 125; ἅλς δ 406.

Πόλυ-βος (βοῦς) **1)** †Trojaan, zoon van Antènōr Λ 59. — **2)** **een der vrijers van Pènelopeia, door Eumaios gedood χ 243, 284. †. — **3)** †gastheer van Menelāos in het egyptische Thèbè, echtgenoot van Alkandrè δ 126. — **4)** †een van de Faièkes θ 373. — **5)** **bewoner van Ithakè, vader van Eurumachos α 399.

πολυ-βότειρα, z. πουλυ-βότειρα.

πολύ-βουλος, 2. (βουλή), rijk aan raad, s c h r a n d e r, epith. van Athènè E 260, π 282. †.

***πολυ-βούτης** (volg. Fick < *πολυ-βουβότης), alleen plur. -βοῦται, r i j k a a n r u n d e r e n I 154, 296. †.

†**πολυ-γηθής,** 2. (γηθέω), rijk aan vreugde, v r e u g d e b r e n g e n d, epith. der Hōrai Φ 450.

πολύ-γομφος, z. πολύδεσμος.

πολυ-δαίδαλος, 2., k u n s t r i j k, d.i. **1)** k u n s t i g b e w e r k t, b.v. θώρηξ Γ 358, ἀσπίς Λ 32, χρυσός ν 11, ὅρμος σ 295, θάλαμος ζ 15. — **2)** k u n s t v a a r d i g, Σιδόνες Ψ 743.

†**πολυ-δάκρυος,** 2., = het volg., μάχης πολυδακρύου P 192 (Bentl. πολυδάκρυος).

πολύ-δακρυς (δάκρυ; verg. δακρυόεις 2), t r a n e n r i j k, d.i. t r a n e n w e k k e n d, d r o e v i g, Ἄρης Γ 132, πόλεμος Γ 165, ὑσμίνη P 544 (verg. Hor. C. I 21. 13: *lacrimosum bellum*).

πολυ-δάκρῡτος (δακρύω) *a*) v e e l b e w e e n d Ω 620. — *b*) t r a n e n r i j k (verg. δακρυόεις 1), γόος τ 213.

Πολυδάμας, z. Πουλυδάμας.

†**Πολύ-δαμνα** (δάμνημι), echtgenote van den Egyptenaar Thōn δ 228.

***πολυ-δειράς**, -άδος (δειράς, bergrug, verw. met skt *dṛṣád-*, rots), met veel bergruggen, Οὔλυμπος Α 499.

****πολυ-δένδρεος** (δένδρεον; anderen -δενδρής, acc. -έα, van δένδρος), boomrijk, κῆπος δ 737, ἀγρός ψ 139, 359 †.

****πολύ-δεσμος,** 2., stevig samengevoegd of ineengetimmerd, σχεδίη ε 33, η 264 (a. l. πολύγομφος, met veel pinnen in elkaar geslagen). †.

Πολυ-δεύκης (verg. ἀ-δευκής; volg. G. Meyer door dissimil. < *Πολυλεύκης, verw. met λευκός), zoon van Tundareos en Lèdè, broeder van Kastōr, alleen πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα (met suniz.) Γ 237, λ 300 (verg. Ov. M. VIII 301 sq.). †.

†**πολυ-δίψιος,** -ον (δίψα), zeer dorstig, d.i. arm aan water, epith. van Argos Δ 171.

†**Πολυ-δώρη** (verg. het volg.), dochter van Pèleus, gemalin van Bōros, bij Spercheios moeder van Menesthios Π 175.

πολύ-δωρος, 2. (δῶρον), alleen ἄλοχος, met veel geschenken, d.i. mild (verg. ἠπιό-δωρος) Ζ 394, Χ 88, ω 294. †.

***Πολύ-δωρος** (verg. het vor.) **1)** jongste en meest beminde zoon van Priamos en Lāothoè; ondanks het verbod van zijn vader waagt hij zich in de strijd en wordt door Achilleus gedood Υ 407, 419, Φ 91, Χ 46. — **2)** Griek Ψ 637. †.

Πολύειδος, z. Πολύιδος.

†**πολύζυγος,** 2. (ζυγόν), met veel roeibanken, νηῦς β 293 (verg. ἑκατόνζυγος).

†**πολυ-ηγερής** (ἀγείρω), plur. -έες, in groten getale verzameld, talrijk Λ 564 (verg. ὁμ-ηγερής).

****πολυ-ήρατος,** 2. (ἔραμαι), hevig verlangd, vand. heerlijk, bekoorlijk, Θήβη λ 275, εὐνή ψ 354, γάμος ο 126, ἥβη ο 366. †.

πολυ-(Ϝ)ηχής, 2. (ἦχος), luidklinkend, φωνή τ 521; ook αἰγιαλός Δ 422. †.

πολυ-θαρσής, -ές (θάρσος), zeer koen, onverschrokken, μένος Ρ 156, Τ 37, ν 387. †.

†**Πολυ-θερσεΐδης** (verg. Ἀλι-θέρσης, Θερσίτης), voc. -η, zoon van Poluthersès (baldadig, verg. υ 292 sqq.) = Ktèsippos χ 287.

***Πολύ-(Ϝ)ῑδος** (onjuist a. l. Πολύειδος) **1)** ziener uit Korinthos, vader van Euchènōr Ν 663, 666. — **2)** Trojaan, zoon van Eurudamās, door Diomèdès gedood Ε 148. † (ῑ metri causa).

****πολυ(Ϝ)ιδρείη** (anderen -είη, v. L. **πολυ-Ϝιδριίη,** verg. ἀϊδρείη), schranderheid, alleen plur. νόου πολυϊδρείῃσιν β 346 (v. L. -ίηφι), ψ 77 (verg. πολυκερδείη). †. Van

****πολύ-(Ϝ)ιδρις,** acc. -ιν, zeer schrander, ο 459, ψ 82. †.

†**πολύ-ιππος,** rijk aan paarden Ν 171.

†**πολυ-καγκής,** 2. (verg. κάγκανος), zeer droog, vand. overdr., brandend, δίψα Λ 642.

****πολύ-καρπος,** 2., rijk aan vruchten, ἀλωή η 122, ω 221. †.

†**Πολυ-κάστη** (verg. Μηδεσι-κάστη), jongste dochter van Nestōr γ 464.

****πολυκερδείη** (anderen -είη), grote slimheid, alleen plur. -είῃσιν ω 167 (v. L. -εῖηφιν), ψ 77 (a. l. πολυϊδρείῃσι). †. Van

†**πολυ-κερδής** (κέρδος), zeer slim, sluw, νόος ν 255.

†**πολύ-κεστος,** met vele erin geprikte figuren, ἱμάς Γ 371 (verg. κεστός, ἥκεστος).

****πολυ-κηδής** (κῆδος), kommervol, rampspoedig, νόστος ι 37, ψ 351 †.

πολυ-κλήις (anderen -κληΐς), met veel roeibanken, alleen sing. en plur. dat. πολυκλήϊδι en πολυκλήϊσι, epith. van schepen Β 74, θ 161.

†**πολύ-κληρος,** met veel κλῆροι (z. daar), vand. zeer rijk ξ 211 (verg. ἄ-κληρος).

***πολύ-κλητος** (καλέω), uit veel oorden of in groten getale geroepen, ἄνδρες Δ 438, ἐπίκουροι Κ 420. †.

****πολύ-κλυστος** (κλύζω), hevig klotsend, πόντος δ 354.

πολύ-κμητος (κάμνω), met grote moeite of zorg bewerkt of vervaardigd, σίδηρος Ζ 48, ξ 324, θάλαμος δ 718.

†**πολύ-κνημος,** 2. (κνήμη), met veel bergkloven Β 497.

†**πολυ-κοιρανίη** (κοίρανος), veelhoofdig gezag Β 204.

†**πολυ-κτήμων** (κτῆμα), rijk aan bezittingen, in 't bijz. rijk aan vee Ε 613 (verg. πολυ-πάμων).

****Πολυκτορίδης,** -āο, zoon van Poluktōr = Peisandros σ 299, χ 243. †. Van

Πολύ-κτωρ (κτέρας) **1)** hèros van Ithakè ρ 207. — **2)** vader van Peisandros, verg. Πολυκτορίδης. — **3)** verzonnen naam van een Murmidoniër, dien Hermès voor zijn vader uitgeeft Ω 397. †.

†**πολυ-λήιος** (λήϊον), met veel te velde staand graan, vand. rijk aan akkers (volg. anderen van ληΐς: met veel buitgemaakt goed) Ε 613 (verg. ἀ-λήϊος).

†**πολύ-λλιστος** (λίσσομαι), vurig gewenst ε 445 (verg. τρί-λλιστος).

†**Πολυ-μήλη**, dochter van Fūlās, bij Hermès moeder van Eudōros, later echtgenote van Echekleès Π 180. Verg.

***πολύ-μηλος**, 2. (μῆλον), rijk aan klein vee, in 't bijz. schapen, 'Ορχομενός Β 605; 'Ιφίκλου Β 705, verg. Ξ 490. †.

†**Πολύ-μηλος** (verg. het vorige), Lukiër, door Patroklos gedood Π 417.

πολύ-μητις, -ιος, rijk aan beleid, schrander, gewoon epith. van Odusseus Α 311, β 173; ook van Hèfaistos Φ 355 (hier alleen gen., anders steeds nom.).

†**πολυμηχανίη**, vindingrijkheid ψ 321. Van

πολυ-μήχανος (μηχανή), vindingrijk, epith. van Odusseus Β 173, α 205.

****πολύ-μνηστος** (μνάομαι, verg. μνηστός), alleen fem. -μνήστη, (weleer) door velen begeerd, γυνή ξ 64, βασίλεια δ 770, ψ 149. †.

πολύ-μῦθος, woordenrijk, kwistig met woorden Γ 214, β 200. †.

†**Πολυ-νείκης**, -εος (νεῖκος), [zoon van Oidipodès (Oidipoes)], verzamelt met Tūdeus krijgslieden om Thèbè te beoorlogen (eerste tocht van de Zeven tegen Thèbè) Δ 377.

†**Πολύ-νηος** (νηῦς), een van de Faiëkes, zoon van Tektōn θ 114.

†**Πολύ-ξεινος**, zoon van Agasthenès en kleinzoon van Augeiās, aanvoerder der Epeiërs Β 623.

†**πολυ-παίπαλος** (verg. παιπαλόεις en voor de bet. πολύ-τροπος), sluw ο 419.

Πολυπαμ(μ)ονίδης, z. Πολυπημονίδης en

†**πολυ-πάμων**, -ονος (πάομαι = κτάομαι; a. l. πολυπάμμων, volg. Cauer de juiste aiol. vorm), rijk aan bezittingen, in 't bijz. rijk aan vee Δ 433 (= πολυ-κτήμων).

πολυ-πενθής, 2. (πένθος), door smarten bezocht Ι 563, ξ 386; θυμός ψ 15. †.

Πολυ-πημονίδης (πάομαι, verg. Πάμμων en πολυ-πάμων; Cob. -πᾱμ.; Cauer -παμμ.; verzonnen naam), zoon van Polupèmōn, Afeidās, dien Odusseus voor zijn vader uitgeeft ω 305.

***πολυ-πῖδαξ**, -ακος, bronnenrijk, 'Ίδη Θ 47.

†**πολύ-πικρος**, -ον, zeer bitter, neutr. plur. als adv. π 255.

πολύ-πλαγκτος (πλάζω) *a*) pass., veel rondgedreven, rondzwervend, ἄνθρωποι υ 195, ληιστῆρες ρ 425; als subst., iemand die veel gezworven heeft ρ 511. — *b*) act., verdoende afdwalen, ἄνεμος Λ 308.

***Πολυ-ποίτης**, -āo (ποίνη), zoon van Pe(i)rithoos en Hippodameia, kleinzoon van Zeus, die met veertig schepen uit Argissa en enige andere thessalische steden naar Troje komt Β 740, μενεπτόλεμος Ζ 29, κρατερός Μ 182.

πολύ-πους, z. πουλύπους.

***πολύ-πτυχος**, 2. (πτύξ; Nab. πολύπτυξ, -χος), kloverijk, Ούλυμπος Θ 411, Υ 5, 'Ίδη Φ 449, Χ 171. †.

πολύ-πῡρος, 2., rijk aan tarwe, Βουπράσιον Λ 756, 'Άργος Ο 372, Δουλίχιον ξ 335, Συρίη ο 406.

***πολύ-ρρην**, -ηνος (< *πολύϝρην, van ϝαρήν, verg. ὑπό-ρρηνος, πολύ-ϝαρνι), rijk aan schapen, ἄνδρες Ι 154, 296. †. =

†**πολύ-ρρηνος**, = het vor. λ 257.

πολύς, πολλή, πολύ (verw. met πίμπλημι, skt *purú-*, lat. *plus*, ned. *veel*), behalve de ook in het att. voorkomende vormen nog masc. sing. nom. **πολλός** (naar πολλή) en **πουλύς** (naar πουλυβότειρα enz.) θ 109, gen. πολέος β 126, acc. πολλόν en πουλύν Θ 472, ρ 67, plur. nom. πολέες en πολεῖς Λ 708 (v. Christ. πολέες i. p. v. τε πολεῖς), gen. πολέων, dat. πολλοῖσιν, πολέεσσι, πολέσιν en πολέσσι Ν 452, Ρ 236, 308 (v. L. vermoedt πολύσσι), acc. πολεῖς en πολέας [met suniz. Α 559, γ 262 enz. (Zènodot. πολῦς)], fem. sing. acc. πουλύν Κ 27, δ 709, plur. gen. πολλάων en πολλέων (met suniz.) δ 813, Β 131, Ι 544, dat. πολλῇσιν (ρ 221 Fick πολλῇσι φλιῇσι i. p. v. ὃς πολλῇς φλ..), neutr. sing. nom. πολλόν, gen. πολέος, acc. πολλόν en πουλύ τ 387, dat. πολέεσσιν, πολλοῖσιν (θ 232 v. L. πολέσιν i. p. v. πολλοῖς), comp. masc. plur. nom. **πλείους** ω 464 (Menr. πλέονες), dat. πλείοσι, neutr. sing. πλεῖον enz., bovendien masc. sing. nom. **πλέων**, plur. πλέονες, -ων, -εσσι, -ας [σ 247 Nck μνηστῆρες πλέονές κεν i. p. v. πλέονές (met suniz.) κε μνηστῆρες, Baunack πλεῖές κε μν.], ook ***πλέες** Λ 395, acc. πλέας Β 129 (i. p. v. πουλύς, πουλύ, πουλύν v. L. πολλός en πολλόν; W. Schulze πουλαν < *πολϝjαν i. p. v. πουλύν ἐφ' ὑγρήν), veel, groot, ver, lang, van aantal, maat, graad en tijd, b.v. πολλὰς ψυχάς Α 3, πολλῶν ἀνθρώπων α 3; κρέα Θ 231; πλεῖστος λαός Π 377, verg. Β 577, ὅμιλος ρ 67, verg. Ο 616, τύμβος Ψ 245, ὄμβρος Κ 6, πεδίον Δ 244; ὀρυμαγδός Β 810, ὑμέναιος (luid) Σ 493; κακόν (erg) δ 697; ὁδός φ 20; πολὺν χρόνον Β 343, verg. μ 407, πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, meer dan $^2/_3$ van de nacht Κ 252; πολλὸς γάρ τις ἔκειτο (met een ontzaglijke omvang) Η 156; dikwijls als subst., b.v. ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι Β 483, πολλὰ δ' ἔχεσκε Ι 333; πλέονες Ν 739, πολὺ πλ. π 246, ἔτι πλ. Π 651; οἱ πλέονες, de meesten

β 277 (volg. Bekk. geïnterpol.; K 506, Nck ἦ ὅ γ' ἔτι πλεόνων i. p. v. ἦ ἔτι τῶν πλ.); ook met gen. partit., b.v. πολλοὺς Τρώων Σ 271, πλέονας Λυκίων Ε 679; neutr., πολέος ἄξιος Ψ 562, ϑ 405; ἐπὶ πολλὸν (Bentl. πολλὰ) ἑλίσσεται Ψ 320 (verg. ἑλίσσω II 4); πολλὸν σαρκός τ 450, τὸ πλεῖον πολέμοιο, het grootste deel van Α 165; vaak met adii. verbonden door καί, τε καί of τε—τε, b.v. πολλὰ καὶ ἐσϑλά β 312, πολέες τε καὶ ἐσϑλοί Ζ 452, παλαιά τε πολλά τε β 188 (maar ook πολλοί . . . ἄλλοι α 176, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι, maar ook vele anderen α 355); neutr. sing. en plur. als adv. *a*) **πολύ, πολλόν,** v e r, μάλα πολλὸν ἀπόπροϑι δ 811; h e v i g, μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο ϑυμός Ι 398 (of πολλά, vaak?); vaak bij compp. of supp., v e e l, v e r, v e r r e w e g, b.v. πολὺ μεῖζον β 48, πολλὸν ἄριστος Α 91; ook πολὺ πρίν β 167, π. βούλεαι ρ 404, πολλὸν ἐνίκα Ψ 743, πολὺ πρό Δ 373, π. προβέβηκας Ζ 125; τόσσον ὁμίλου (abl.) πολλὸν ἐπελϑών Υ 178 (v. Christ πρόσϑεν i. p. v. πολλόν). — *b*) **πολλά,** d i k w ij l s Ρ 430 sq., ε 389; z e e r, ἀέκων Λ 557, verg. Ζ 458, Σ 434; h e v i g, k r a c h t i g Ζ 2 (z. ἰϑύω **1**); d r i n g e n d, i n n i g, b.v. ἠρᾶτο Α 35, ϑεοὺς γουνούμενος δ 433, verg. Η 130, κελεύων Ε 528; **πλεῖστον,** h e t m e e s t Δ 138.

†**πολύ-σκαρϑμος,** 2. (σκαίρω), ver springend, vand. v l u g, epith. van de Amazone Murīnè Β 814 (verg. εὐ-σκαρϑμος).

πολυ-σπερής (σπείρω), z e e r v e r s p r e i d w o n e n d, ἄνϑρωποι Β 804, λ 365. †.

***πολυ-στάφυλος,** 2. (σταφυλή), d r u i v e n r ij k, Ἄρνη Β 507, Ἱστίαια Β 537. †.

πολύ-στονος, 2. (στένω), rijk aan zuchten, d.i. *a*) o n g e l u k k i g τ 118. — *b*) v e e l z u c h t e n v e r w e k k e n d, v e e l d r o e f h e i d b r e n g e n d, κήδεα Α 445, Ἔρις Λ 73, ἰός Ο 451. †.

πολύ-τλᾶς (τλῆναι), t e g e n v e e l b e s t a n d (en v e e l b e s t a a n d), o n v e r s a a g d, epith. van Odusseus Θ 97, ε 171 (verg. δ 241 sq.). =

πολυ-τλήμων = het vor., π. δὲ μάλ' εἰμί, van Odusseus σ 319; ϑυμός Η 152. †.

†**πολύ-τλητος** (τλῆναι), die veel geduld heeft, z w a a r b e p r o e f d, γέροντες λ 38.

***πολυ-τρήρων,** alleen acc. -ωνα, d u i v e n r ij k, Θίσβη Β 502, Μέσση Β 582. †.

****πολύ-τρητος,** m e t v e e l g a t e n, p o r e u s, σπόγγοι α 441, χ 439, 453. †.

****πολύ-τροπος** (τρέπω), eig. wendingrijk, s l i m, *versutus*, epith. van Odusseus α 1, κ 330 (verg. Hermès-Humn. 13 en 439, ook Theogn. 214: ἀτροπίη; volg. anderen: d i e v e e l g e z w o r v e n h e e f t). †.

πολυ-φάρμακος, 2. (φάρμακον), m e t v e e l g e n e e s- of t o v e r k r u i d e n, ἰητροί Π 28, Κίρκη κ 276. †.

Πολυ-φείδης (φείδομαι), acc. -εα, zoon van Mantios, kleinzoon van Melampoes ο 249, 252. †.

****πολύ-φημος,** 2. (φήμη), d i e v e e l v e r h a l e n k e n t, ἀοιδός χ 376; ἀγορή, l u i d r u c h t i g, d r u k β 150. †.

Πολύ-φημος (φήμη) **1)** **zoon van Poseidāōn en van de nimf Thoōsa, een der Kuklōpes α 70 (z. over hem v. d. Valk p. 47—49); Odusseus' ontmoeting met hem ι 105 sqq. Epitheta: ἄγριος, ἀνδροφάγος, ἀντίϑεος, κρατερός, μένος ἄσχετος, πέλωρ ἀϑεμίστια εἰδώς. — **2)** †een van de Lapithai, ἀντίϑεος Α 264.

Πολυ-φήτης (φημί), acc. -ην, Musiër uit Askaniè Ν 791.

πολύ-φλοισβος, 2., l u i d b r u i s e n d, πολυφλοίσβοιο ϑαλάσσης (altijd als verseind) Α 34, ν 85.

†**Πολυ-φόντης** (ΦΕΝ-), zoon van Autofonos, door Tūdeus voor Thèbè gedood, μενεπτόλεμος Δ 395.

***πολύ-φορβος,** 2. en Ι 568 3. (φέρβω), v e l e n v o e d e n d, epith. der aarde Ξ 200, 301. †.

πολύ-φρων, -ονος (φρήν), z e e r v e r s t a n d i g, s c h r a n d e r Σ 108, ξ 464, Ὀδυσσεύς α 83, Ἥφαιστος Φ 367, ϑ 297, 327.

πολύ-χαλκος, 2., r ij k a a n b r o n s, Πριάμοιο πόλις Σ 289, Σιδών ο 425; ook van perss., Δόλων Κ 315; οὐρανός Ε 504, γ 2.

πολύ-χρῡσος, 2., r ij k a a n g o u d, epith. van perss. en van plaatsen, Δόλων Κ 315, Μυκήνη Η 180, Λ 46, γ 304, Πριάμοιο πόλιν Σ 289. †.

†**πολυ-ωπός,** -όν (ὀπή), m e t v e e l m a z e n, δίκτυον χ 386.

****πομπεύς,** -ῆος (πέμπω), = πομπός, alleen plur. nom. en acc., g e l e i d e r op reis γ 325; overdr., van de winden, πομπῆες νηῶν δ 362.

†**πομπεύω** (πομπεύς), impf. πόμπευον, g e l e i d e n, τινά ν 422.

πομπή (πέμπω), g e l e i d e, vooral geleide naar huis, met het daarbij komend begrip van bescherming ν 151 enz.; ὑπὸ πομπῇ Ζ 171 (Il. alleen hier), η 193 = πομπῇ, onder geleide van ε 32; vand. (v e i l i g e) h u i s r e i s ε 233 enz.

πομπός (πέμπω), g e l e i d e r, m e t g e z e l Ν 416, δ 162, fem. alleen δ 826.

πονέομαι, praes. coni. πονεώμεϑα, inf. -έεσϑαι, part. πονεύμενος, -ον, impf. (ἐ)πονεῖτο, πονέοντο, opt. πονέοιτο, aor. πονήσατο, coni. πονήσομαι, part. πονησάμενος,

-οι, plusqpf. πεπόνητο **1)** intr., b e z i g z i j n, w e r k e n, z i c h i n s p a n n e n, abs. K 116 enz., οἱ πονέοντο, die bezig waren, d.i. de dienaren ρ 258; κατὰ δώματ' υ 159; πεπόνητο καθ' ἵππους, was druk bezig met, zijn aandacht was in beslag genomen door O 447; περὶ δόρπα Ω 444; in 't bijz. van de arbeid in de strijd Δ 374 enz., κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην E 84; met dat. instrum., ὅπλα τοῖσ' ἐπονεῖτο Σ 413, verg. π 13; met part., ὤφελεν πονέεσθαι λισσόμενος K 117. — **2)** tr., b e z i g z i j n m e t, met zorg v e r v a a r d i g e n, ταῦτα Σ 380, τύμβον Ψ 245; v e r r i c h t e n, τὰ ἃ ἔργα ι 250, κατὰ δῶμα ὅττεό με χρή χ 377; v e r z o r g e n, i n o r d e b r e n g e n, ὅπλα λ 9, μ 151; τάδε δ' ἀμφὶ (adv. = zorgvuldig) πονησόμεθα Ψ 159 (verg. ἀμφιπονέομαι). Van

πόνος (πένομαι) *a*) a r b e i d, w e r k, i n s p a n n i n g E 667, λ 54, εἵνεκά τινος Z 355; vooral in de oorlog Z 77 enz. (δ 818 Nab. οὐ πολέμου ἐῢ εἰδὼς οὐδ' ἀγοράων i. p. v. οὔτε πόνων ἐῢ εἰδὼς οὔτ' ἀγορ., omdat *opponi solent* ἀγορή *et* πόλεμος); Τρώων πόνος, s t r i j d met de Tr. X 11 (Bothe φόνος); πόνος ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο (leidend tot afweer, d.i. zege, of tot vlucht) P 43; ἂμ πόνον ἄνδρων (door de strijdende mannen) N 239; verbonden met νεῖκος M 348 en δῆρις P 158; μάχης π. Π 568. — *b*) m o e i t e, w e r k, l a s t, ἀλίαστος B 420; πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον Φ 524; verbonden met ὀιζύς N 2, ἀνίη η 192 (verg. v. L. B 291).

†**Ποντεύς,** een van de Faiëkes ϑ 113.

ποντόϑεν, πόντονδε, z. πόντος.

****Ποντό-νοος,** heraut bij de Faiëkes η 179, 182, ϑ 65, ν 50, 53. †.

****ποντο-πορεύω,** inf. -έμεναι, part. -ων, (o v e r z e e) v a r e n ε 277 sq., η 267. †.

†**ποντο-πορέω,** part. fem. ποντοπορούσης, = het vorige λ 11. Van

ποντο-πόρος, 2. (πείρω), z e e d o o r k l i e v e n d, epith. van schepen A 439, μ 69.

πόντος (verg. πάτος), instrum. (= gen.) πόντοφιν *a*) z e e B 210, ι 285, tegenst. γαῖα Θ 479 enz.; πόντος ἁλός (de diepe zee?) Φ 59 (nagevolgd door Verg. A. X 377: *maris magna claudit nos obice pontus*); hierbij adv. †**ποντό-ϑεν,** u i t z e e Ξ 395; ****πόντονδε,** i n of n a a r d e z e e, alleen ι 495 en κ 48. Epitheta: ἀπείριτος, ἀπείρων, ἀτρύγετος, εὐρύς, ἠεροειδής, ἰοειδής, ἰχϑυόεις, κυμαίνων, μεγακήτης, μέλας, οἶνοψ, πολύκλυστος. — *b*) van een bepaalde zee, Θρῄκιος, 'Ικάριος Ψ 230, B 145.

πόποι (verw. met att. παπαῖ), uitroep van verbazing, toorn of droefheid (B 272 en δ 169 van blijde verwondering), altijd ὢ πόποι, als eerste woorden van een vers en bijna altijd bij 't begin van iems woorden (verg. v. L. ν 200—208), d r o m m e l s, z o n d e r l i n g, o n t z e t t e n d, a c h, o w e e Θ 201, ρ 454, meestal met volg. ἦ Y 203, φ 131, ἦ τε P 171, ἦ δή B 337, ἦ μάλα Π 745, ἦ μάλα δή δ 169, ἦ ῥα Σ 324, ὡς κ 38, ὡς ἄρα ο 381, οἷον ν 140, οἷον δή νυ α 32 en dergg.

ΠΟΡ- (verw. met πείρω, lat. *pars, portio*), aor. II πόρον, ἔπορε enz., coni. 3. sing. πόρῃ(σι), pass. perf. πέπρωται, part. πεπρωμένον **1)** v e r s c h a f f e n, v e r l e n e n, g e v e n, τινί τι, van zaken en toestanden, δῶρα δ 130, πλεῖστα π 77, φάρμακά οἱ Δ 219 (als geschenk), φάρμακον κ 394 (om in te nemen), κρέας Δημοδόκῳ ϑ 477, ἔεδνα Π 178, δόρυ Μηριόνῃ Ψ 893, οἱ ὅσσ' ἐκέλευσε δ 745; μοι ϑάνατον μαλακόν, van een godheid σ 202, μαντοσύνην οἱ A 72; ook iets onaangenaams en droevigs, μαχλοσύνην ἀλεγεινήν Ω 30, κακά ι 460, πένϑος τ 512; van perss., ἀνδρί (τινα) παράκοιτιν, tot vrouw Ω 60; οἱ υἱὸν Εὔδωρον (hier ter verklaring van de eigennaam het ongewone ww.) Π 185; met volg. inf., ϑυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις κ 7, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσϑαι τιμήν I 513, verg. κτείνειν ὅν κε ϑεός γε πόρῃ (nl. κτείνειν) Z 228. — **2)** pass. perf. πέπρωται, h e t i s b e s c h o r e n, met acc. c. inf. Σ 329; part. πεπρωμένος, b e s t e m d t o t, ὁμῇ αἴσῃ O 209, verg. Π 441, X 179; ὁπποτέρῳ ϑανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστί = πέπρωται Γ 309.

πόρδαλις, z. πάρδαλις.

†**Πορϑεύς** (πέρϑω), dat. -εῖ(-έι), koning van Kaludōn, vader van Oineus, Agrios en Melās Ξ 115.

πορϑέω (πέρϑω), impf. ἐπόρϑεον (met suniz.) Δ 308 (Fick ἔπερϑον) en πόρϑεον, te gronde richten, v e r n i e l e n, v e r w o e s t e n, πόλιας καὶ τείχε' Δ 308, ἀγρούς ξ 264, ρ 433. †.

†**πορϑμεύς,** -ῆος, v e e r m a n υ 187. Van

****πορϑμός** (πόρος), v e e r, (z e e)-s t r a a t δ 671, ο 29. †.

πόρις, z. πόρτις.

***πόρκης,** ὁ (wschl. verw. met lat. *compescere*, ned. *perk*), metalen r i n g of b a n d om de αὐλός der lans, χρύσεος Z 320, Θ 495. †.

πόρος (verg. 1. περάω en πείρω) *a*) eig., doorgang (door een rivier), v o o r d e, 'Αλφειοῖο B 592. — *b*) in 't alg. p a d, πόροι ἁλός μ 259.

†**πόρπη** (πείρω), s p e l d = περόνη Σ 401.

πορσύνω (πόρσω), impf. πόρσυνε, fut. part. πορσυνέουσα, b e r e i d e n, v a n d e

echtgenote, die het bed van de man deelt, λέχος, εὐνήν τινι Γ 411, γ 403, η 347 (a. l. πορσαίνω). †.

†**πόρταξ,** -ακος (verw. met lat. *pario*, ned. *vaars*), k a l f P 4. Verg.

†**πόρτις,** -ιος E 162 en †**πόρις,** ἡ κ 410 (verg. πόρταξ), k a l f, v a a r s.

πορφύρεος, 3. (πορφύρω), t i n t e l e n d, p u r p e r e n met violette weerschijn, p u r p e r k l e u r i g (het purper duidde oorsprkl. niet een kleur aan, maar «*nur den Schimmer einer unruhigen Unterfarbe*» E. Veckenstedt p. 90), κῦμα, van een rivier en de zee Φ 326, A 482, β 428, ἅλς Π 391 (verg. ook ἁλιπόρφυρος); ἶρις P 547, νεφέλη P 551; θάνατος (verg. θανάτου μέλαν νέφος Π 350) E 83; in 't bijz. van kleren en derg., φᾶρος Θ 221, θ 84, χλαῖνα δ 115, δίπλαξ Γ 126, πέπλοι Ω 796, τάπητες υ 151, ῥήγεα δ 298; σφαῖρα θ 373; ook αἷμα P 361.

πορ-φύρω (miss. redupl. van φύρω, verg. lat. *fervere*), coni. πορφύρῃ, impf. πόρφυρε, d e i n e n, eig. van de zee Ξ 16; overdr., van het hart, b e w o g e n of o n r u s t i g z i j n, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι δ 427, verg. Φ 551.

πό-σε, vragend adv., w a a r h e e n Π 422, ζ 199, κ 431. †.

Ποσειδάων, -ωνος [volg. Kretschm. < voc. Πότει Δᾶς, g e m a a l v a n D ā, de godin der aarde, verg. Δᾱ-μάτηρ, in overeenstemming met de opvatting dat P. oorsprkl. een a a r d g o d is (verg. γαιήοχος, ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, ook Y 57 sqq. en Cauer Gr.[3] p. 370 sqq.); een dergelijke naam voor Zeus is ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης; verg. ook v. L., Comm. Homm. p. 53. 3], voc. Ποσείδαον, P o s e i d ā ō n, zoon van Kronos en Rheiè, broeder van Zeus en Aïdès O 187 sq., b e h e e r s e r van alle wateren, vooral v a n d e z e e, die hem door het lot ten deel is gevallen O 189 sq., verg. δ 386; hoewel hij als onafhankelijk gebieder heerst in zijn uitgestrekt rijk, erkent hij toch de meerderheid van Zeus als van den oudste der broeders Θ 210 sq., 440 sq. (hier is hij de θεράπων van Zeus), N 351 sqq.; zijn woning ligt in de diepte der zee bij Aigai N 21 sq., ε 311, verg. Θ 203; maar hij komt ook in de vergadering der goden op de Olumpos Θ 440, O 161; als beheerser der zee zendt hij stormen ε 291 sqq., maar verleent ook gunstige wind en gelukkige vaart I 362, δ 500; volgens de latere sage is hij de s c h e p p e r v a n h e t p a a r d (verg. κυανοχαίτης, ook N 23 sqq.), vand. b e s c h e r m e r d e r w e d r e n n e n Ψ 584, verg. 307. — In de Il. is hij de vijand der Trojanen (behalve van Aineiās Ψ 318 sqq.) tengevolge van het door Lāomedōn hem aangedane onrecht Φ 441 sqq.; in de Od. vervolgt hij Odusseus, omdat deze zijn zoon Polufèmos blind gemaakt heeft α 20 sq., ε 286 sqq., verg. θ 565 sq.; symbool zijner macht is de drietand M 27, δ 506, ε 291 sq.; hij wordt vooral vereerd te Aigai (z. boven), Onchèstos B 506 en Helikè Θ 203 (z. ook Ἑλικώνιος); men offert hem zwarte stieren γ 6, verg. Y 403 sqq., ook een ram, stier en zwijn (*suovetaurilia*) λ 130; van zijn talrijke nakomelingschap worden alleen genoemd (Aigaiōn), Eurutos en Kteatos, Nausithoos, Polufèmos, Peliès en Nèleus. Verdere epitheta: ἄναξ, μέγας θεός, κλυτὸς ἐννοσίγαιος, ἐννοσ. εὐρυσθενής, (εὐρὺ) κρείων ἐνοσίχθων.

†**Ποσιδήιον,** h e i l i g d o m of τέμενος v a n P o s e i d ā ō n ζ 266. Neutr. van

†**Ποσιδήιος,** -ον, a a n P o s e i d ā ō n g e w i j d, ἀγλαὸν ἄλσος B 506.

1. **πόσις,** -ιος (πίνω), d r a n k, d r i n k e n, dikwijls verbonden met βρῶσις T 210, α 191 of ἐδητύς A 469, α 150.

2. **πόσις,** -ιος (< *πότις, skt *páti-*, heer, gade, verg. πότνια, δέσποινα, lat. *potis* enz.), dat. πόσεϊ(-ι) en πόσει(-ῑ), plur. acc. πόσιας, e c h t g e n o o t Γ 163, α 15.

†**ποσσ-ῆμαρ** (πόσσος, verg. lat. *quot*, + ἦμαρ), adv., h o e v e e l d a g e n Ω 657.

ποσσί, z. πούς.

†**πόστος,** -ον (πόσος; < *ποσσοστός), de h o e v e e l s t e ω 288.

ποταμός (verw. met πίπτω, ἔπετον, verg. πότμος), r i v i e r Λ 492, ι 450, ποταμὸν Κηφισόν B 522, ποταμοῖο Ὠκεανοῦ Ξ 245, λ 639; hierbij adv. **ποταμόν-δε,** n a a r of i n d e r i v i e r Φ 13, 120, κ 159; gepersonifiëerd, r i v i e r g o d E 544, λ 238 (verg. Γ 278, waar de rivieren als getuigen bij de eed worden aangeroepen, en Φ 131 sq., Ψ 144 sqq., waar hun offers worden gebracht). Epitheta: δεινός, διιπετής, δῖος, ἱερός, ἴφθιμος, κάλλιστος, μέγας, ἐύρροος, βαθύρροος, καλλίροος, ὠκύροος, δινήεις, ἀργυροδίνης, βαθυδίνης, εὐρὺ ῥέων, ἁλιμυρήεις, δεινός, ἐρίδουπος, κελάδων, λάβρος, πλήθων, χειμάρ(ρ)οος.

ποτάομαι (πέτομαι; verg. ἐκ-ποτέομαι), 3. plur. ποτῶνται B 462 (v. L. πέτωνται) en ποτέονται ω 7 (Nck ποτάονται), perf. πεπότηται, 3. plur. -ήαται, f l a d d e r e n, v l i e g e n, van vogels B 462, verg. ω 7, van bijen B 90, van de ziel λ 222 (verg. πωτάομαι). †.

πό-τε (verg. πῇ), vragend adv., w a n n e e r T 227, δ 642. †. Verg.

πο-τέ, enklit. adv. indefin. bij πότε, e e n s, zowel van het verleden, ὅν ποτ'

Ἀθήνη θρέψε Β 547, verg. α 232 enz., als van de toekomst, ὥς ποτέ τις ἐρέει Δ 182, verg. β 76 enz.; verg. ook οὔποτε, μή C 2, οὐδέποτε, πώποτε.

ποτέομαι, z. ποτάομαι.

†**πότερος** (skt *katará-*, lat. *uter*, got. *hvathar*, eng. *whether*), w i e v a n b e i d e n E 85.

†**ποτή** (πέτομαι), h e t v l i e g e n, d e v l u c h t ε 337 (onecht vers).

ποτής, -ῆτος (πίνω), d r a n k, d r i n k e n, verbonden met ἐδητύς δ 788, σῖτος ι 87, Τ 306, βρώμη κ 379, βρωτύς σ 437.

†**ποτητός,** -όν (ποτάομαι), v l i e g e n d, ποτητά, v o g e l s μ 62.

ποτί, (ποτι-, = πρός, προσ-, z. daar; **ποτι-δέγμενος,** z. προσδέχομαι; **ποτιπεπτηυῖα,** z. πτήσσω.

πότμος (πίπτω), geval, (noodd) l o t, alleen in ongunstige zin, in 't bijz. d o o d s l o t, d o o d, ἀδευκέα π. κ 245, ὃν πότμον γοόωσα Χ 363, τοῖσι ἀεικέα πότμον ἐφῆκε Δ 396, πότμον ἀναπλήσαντες Λ 263 (verg. π. βιότοιο Δ 170), ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς Ζ 412 (verg. ἐφέπω **B** *b*), τοι π. ἑτοῖμος Σ 96.

πότνια (fem. bij πότις, πόσις, skt *páti-*, fem. *pátnī*, verg. δέσποινα), voc. ook **πότνα** **1)** g e b i e d s t e r, m e e s t e r e s, θηρῶν, van 't wild, van Artemis Φ 470. — **2)** adi., als eretitel van vrouwen, m a c h t i g, e e r w a a r d i g, van godinnen, vooral βοῶπις π. Ἥρη Α 551 enz., ook Ἥβη Δ 2, Ἐνυώ Ε 592, Καλυψώ α 14, Κίρκη θ 448; ook μήτηρ Ε 35, σ 5.

ποτόν (πίνω), d r a n k Α 470, ι 354.

ποῦ (verg. πόθι), vragend adv., w a a r Ε 171, α 407; w a a r h e e n Ν 219 (contam. van ποῦ ἔασιν en πῇ οἴχονται).

πού (verg. ποθί, dat v. L. zo mogelijk voor που in de plaats stelt), enklit. adv. indefin. **1)** e r g e n s Ζ 330, δ 833; verbonden met andere bepalingen van plaats, που αὐτοῦ ἀγρῶν (gen. loc.) δ 639, verg. Ψ 460; που ... εὐρέι πόντῳ α 197. — **2)** op enige wijze, s o m s, b i j g e v a l, vooral εἴ π. Δ 88, δ 193; ὅτε π. 67, ὡς δ' ὅτε που Λ 292; dunkt me, z e k e r, b.v. θεός πού σοι τό γ' ἔδωκεν Α 178, ὅς που νῦν γε λ 449; dikwijls οὕτω που Β 116, ἦ που Γ 43, νύ που Ε 812; μέν που, z. μέν **I**; ὅτε που, wanneer soms σ 7.

πουλυ-βότειρα (βόσκω), v e l e n v o e d e n d, v r u c h t b a a r, χθών Γ 89, θ 378, Ἀχαιίς Λ 770 (v. L. πο̄λυβ., verg. ἀθάνατος).

***Πουλυ-δάμᾱς,** -αντος, voc. -δάμᾰν (anderen -δάμᾱ) Μ 231 enz., zoon van Panthoos en Frontis, broer van Euforbos Σ 249, verg. Ρ 40 enz.; door zijn voorzichtigheid komt hij soms in botsing met den onstuimigen Hektōr Μ 210 sqq., Ν 725 sqq., Σ 249 sqq. Epitheta: ἀγαπήνωρ, ἀγαυός, ἀμύμων, ἀμώμητος, ἐγχέσπαλος, μεγάθυμος, πεπνυμένος. (v. L. Πο̄λυδ., verg. ἀθάνατος).

†**πουλύ-πους,** -οδος, ὁ (πούς), (z e e) - p o l i e p ε 432 (v. L. πο̄λύποδος, verg. ἀθάνατος).

πουλύς, z. πολύς.

πούς, ποδός, ὁ (skt *pāt*, lat. *pēs*, ned. *voet*), nom. komt niet voor, dual. ποδοῖιν, plur. dat. πόδεσσι, ποσ(σ)ί **1)** v o e t, b e e n, p o o t *a*) van mensen en dieren Α 591, δ 149, Ε 504, τ 228; ό 526 (klauw); van Skullè μ 89; γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες τε Ρ 386; ook γυῖα, πόδες, χεῖρες Ε 122; πόδας ταχύς Ν 249 (Ρ 676 van een haas), π. ὠκύς Α 58, π. ὠκέα Β 790, κύνες πόδας ἀργοί Σ 578; dikwijls veraanschouwelijkend bij verba van beweging Η 212, Ρ 27, ζ 39, ξ 33 enz.; ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς Σ 353, verg. Π 640; bij vergelijking van twee perss., τοιοίδε πόδες τοιαίδε τε χεῖρες δ 149, verg. τ 359. — *b*) meton. tot uitdr. van de werkzaamheid der voeten, g a n g Ι 523 (verg. ἐλέγχω); h e t h a r d l o p e n, ποσὶν ἐρίζειν Ν 325, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα Υ 410, ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο Ι 124. — *c*) overdr., ὅς κεν ... πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός (geboren worden) Τ 110; πρόσθεν of προπάροιθε ποδῶν, voor de voeten, vlak bij Υ 324, Φ 601. — **2)** overdr., van dingen *a*) v o e t van een berg Β 824, Υ 59. — *b*) s c h o o t van het zeil κ 32, plur. ε 260.

†**Πράκτιος,** rivier (in Trōas) bij Perkōtè Β 835.

Πράμνειος, alleen οἶνος, een krachtige donkere wijn Λ 639, κ 235. †

πραπίδες, αἱ (volg. Havet verw. met lat. *corpus*, ned. midden-*rif*), m i d d e n r i f Λ 579 enz.; vand. *a*) als zetel van 't gevoel, h a r t, ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι Χ 43, verg. Ω 514. — *b*) g e e s t, v e r s t a n d θ 547 (verg. ἐπιψαύω); ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, steeds van Hèfaistos Α 608, η 92 (Od. alleen op deze twee plaatsen).

****πρασιή** (πράσον, look, verg. lat. *porrum*), g r o e n t e b e d η 127, ω 247. †

πρέπω, praes. πρέπει, impf. ἔπρεπε, u i t s t e k e n, z i c h o n d e r s c h e i d e n, ἔπρεπε διὰ πάντων Μ 104; μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ ἀζηχὲς φαγέμεν σ 2, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν θ 172 (verg. μεταπρέπω). †

πρέσβα (fem. bij πρέσβυς), e e r w a a r d i g, θεά, van Hèrè Ε 721 enz., Διὸς θυγάτηρ Ἄτη Τ 91; van een sterfelijke vrouw alleen γ 452 (o u d s t e; Od. alleen hier).

†**πρεσβήιον** (πρέσβυς), e e r g e s c h e n k Θ 289.

†**πρεσβυ-γενής** (πρέσβυς en γένος), o u d s t Λ 249.

πρέσβυς (volg. Bloomfield πάρος en βοῦς, eig. de vooraangaande stier), alleen comp. πρεσβύτερος en sup. πρεσβύτατος, e e r w a a r d i g, o u d Λ 787, N 429; πρεσβύτατος γενεῇ Z 24; Hèrè heet Δ 59 πρεσβυτάτη, eerwaardigste, verg. ν 142 (Od. alleen hier) en Ov. Fast VI 29 sq.

πρήθω (att. πίμπρημι), alleen aor. πρῆσεν enz. **1)** b l a z e n, ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, blies midden in het zeil β 427, verg. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον A 481; αἷμα ἀνὰ στόμα, eig. hij blies het bloed (uit de keel) in de mond Π 350. — **2)** vand. met πυρός (eig. abl., verg. θέρομαι), i n b r a n d s t e k e n, θύρετρα B 415, verg. ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες H 429, 432 (verg. ἀνα-, ἐμπρήθω). †.

πρηκτήρ, -ῆρος (πρήσσω) *a*) v o l b r e n g e r, ἔργων I 443. — *b*) k o o p m a n θ 162 (Cob. πρῆτηρες, verg. πέρνημι). †.

πρηνής, -ές (att. πρᾱνής < *προ-ᾱνής, verw. met skt *āna*-, mond, gelaat, verg. ἀπηνής, ὑπηνήτης), plur. nom. -έες en -εῖς Λ 179, v o o r o v e r Z 307 enz., κατὰ πρηνὲς βαλέειν μέλαθρον, doen neerstorten B 414; ἤριπε δὲ πρηνής E 58, χ 296, zo ook πέσε, κάππεσε, ἐλιάσθη M 396, Π 310, O 543; πρηνὴς ἐν κονίῃσιν Z 43; tegenst. ὕπτιος Λ 179, Ω 11.

πρῆξις, alleen nom. en acc. -ιν, het uitrichten **1)** b a a t, οὐ γάρ τις πρ. ἐγίγνετο μυρόμενοισι κ 202, 568, οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται . . . γόοιο Ω 524 (verg. 550). — **2)** een bepaalde z a a k of o n d e r n e m i n g, ἰδίη . . . δήμιος γ 82, κατὰ πρῆξιν γ 72, ι 253 (tegenst. μαψιδίως). Van

πρήσσω (1. περάω), praes., coni. 3. sing. πρήσσῃσι, iter. impf. πρήσσεσκον, fut. πρήξεις, -ει, aor. ἔπρηξας enz. **1)** door- of overkomen, o v e r v a r e n, ἅλα ι 491; a f l e g g e n, κέλευθον Ξ 282, ν 83, ook ὁδοῖο (gen. partit.) Ω 264, γ 476. — **2)** gewoonl. v o l b r e n g e n, u i t r i c h t e n, b.v. ἔργον τ 324; abs. Σ 357; met part. Ω 550; vooral οὔ τι πρ. A 562, β 191; i n o r d e m a k e n, ἐὺ ἕκαστα θ 259.

πρηστός, z. εὔπρηστος.

πρήτηρ, z. πρηκτήρ.

***Πριαμίδης,** -ᾱο en -εω (met sunizesis) Y 77, zoon van Priamos, in 't bijz. Hektōr B 817 enz. (ῑ, verg. ἀθάνατος).

Πρίαμος, zoon van Lāomedōn, koning van Troje, echtgenoot van Hekabè; hij heeft vijftig zoons, van wie negentien bij Hekabè; van allen is Hektōr hem de liefste X 423 sqq., Ω 493 sqq., verg. Z 244 sqq.; vóór de troj. oorlog verleent hij aan de Frugiërs hulp tegen de Amazonen Γ 184 sqq.; bij het begin van het beleg is hij reeds hoogbejaard, en kan hij geen deel nemen aan de strijd Ω 487; éénmaal verschijnt hij op het slagveld, om het verdrag te sluiten bij gelegenheid van het tweegevecht tussen Paris en Menelāos Γ 261 sqq.; na de dood van Hektōr gaat hij onder geleide van Hermès naar de tent van Achilleus, en koopt het lijk van zijn zoon vrij, om het te begraven Ω 31 sqq.; Helenè prijst zijn edel karakter Ω 770, verg. Γ 162.

****πρίατο,** aor., h i j k o c h t, τινὰ κτεάτεσσιν, voor α 430.

πρίν (πρό) **I)** adv. van tijd **1)** met betrekking tot het verleden, v r o e g e r, e e r d e r, e e n s T 328, ψ 14; πρίν περ, zelfs eerder Θ 452, καὶ πρίν περ, ook vroeger al E 135; πρίν γε Σ 75 enz.; vaak in correlat., b.v. πρίν—τότε γ 408, πρίν-δή νῦν Γ 132, πρὶν μέν—νῦν δέ of νῦν δὲ δή B 112, Σ 288, πρὶν μέν—νῦν αὖ of αὖτε δ 724, λ 484, πρὶν μέν ῥα—αὐτάρ φ 32, οὐ πρίν (γε)—πρίν (γε) bij volg. inf., niet eerder voordat τ 475 (Σ 189); ook τὸ πρίν—ἀτὰρ μὲν νῦν γε Z 125, τὸ πρίν—ἀτὰρ τότε of τότε γε δ 518, Π 573, τὸ πρίν—πρίν (anderen πρίν γ') bij volg. inf. I 403, τὸ πρίν γε—νῦν δέ N 105 (verg. τότε γε—τὸ πρίν γε E 54), τὸ πρὶν μέν—ἀλλ' ὅτε δή γ 265. — **2)** met betrekking tot de toekomst, v r o e g e r, e e r, v ó ó r d i e t i j d, b.v. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν A 29, verg. γ 117 enz., μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν 'Αχαιοί, vroeger (dan afgesproken was) Ω 800, verg. 781; πολὺ πρίν I 250, β 167; door het volgende bepaald, μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε . . . ἄσασθαι φίλον κῆρ . . . δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω T 306; vaak in correlat., b.v. οὐ (μὴ) πρίν—πρίν of πρίν γε bij volg. inf. δ 747, A 97; μὴ πρίν—πρίν bij volg. coni. Ω 781; οὐ πρίν γε—πρίν γ' ἤ bij volg. inf. E 288; οὐ πρίν —πρίν γ' ὅτ' ἄν bij volg. coni. δ 475; οὐ πρίν—ἀλλ' ὁπότ' ἂν δή Π 62; μὴ πρὶν (niet vóór de vrijkoping van het lijk door Priamos) μένος ἠελίοιο σκήλειε . . . χρόα Ψ 190; τὸ πρίν van de toekomst, alleen O 72; πρίν bij praes., alleen T 170. — **II)** voegw., a l v o r e n s, e e r, v o o r d a t **1)** bij inf., en wel, als de subjj. bij het hoofdww. en de inf. dezelfde zijn, met enkele inf.; eveneens als het subj. van de inf. als obj. in de hoofdzin voorkomt; B 354 en η 196 is het subj. van het hoofdww. nadrukshalve bij de inf. in de acc. herhaald; als het subj. van de inf. in de hoofdzin noch als subj. noch als obj. voorkomt, volgt acc. c. inf.; de acc. ontbreekt A 98, O 557, δ 823; praes. inf. alleen τ 475 en A 98 (hier naast δόμεναι),

anders altijd aor. inf.; πρίν γ' ἤ, v o o r-d a t, bij inf. alleen E 288 en X 266. — Πρίν staat bij inf. (meestal achter de eerste woorden van de hoofdzin ingelast; tweemaal, ξ 229 en Φ 100, staat het vóór de hoofdzin) *a*) met πρίν, τὸ πρίν, πάρος, πρόσθε of πρότερον in de hoofdzin α) bij affirmat. hoofdzinnen B 348, τ 586 (in 't geheel 5 maal). — β) bij negat. hoofdzinnen A 98, β 128. — *b*) zonder een tempor. adv. in de hoofdzin α) bij affirmat. hoofdzinnen Z 81, δ 668. — β) bij negat. hoofdzinnen M 172, β 374. — **2)** bij aor. coni. zonder ἄν of κέν (in 't geheel 6 maal); de hoofdzin is steeds negat., en daarin beantwoorden aan πρίν òf οὐ πρίν γε Σ 190, òf οὐ πρόσθεν ρ 9, οὔ πω κ 175, μὴ πρίν Ω 781. — **3)** bij opt. (hoofdzin negat.), alleen Φ 580. — **4)** zonder verb. fin., alleen οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι ο 394. — **III)** in **πρίν γ' ὅτε** moet πρίν als adv. beschouwd worden, eerder altans met het oog daarop dat, d.i. v o o r-d a t (a l t a n s) **1)** πρίν γ' ὅτε δή, bij ind. zowel na affirmat. als na negat. hoofdzinnen M 437, δ 180 (zonder δή ν 322). — **2)** bij opt. staat πρίν γ' ὅτε δή alleen I 488, na negat. hoofdzin. — **3)** πρίν γ' ὅτ' ἄν bij coni., alleen na negat. hoofdzin β 374 (hier bovendien gevolgd door acc. c. inf.) en δ 477. (oorsprkl. ῑ; ook ῐ komt voor; beide I 403 = X 156).

****πριστός** (πρίω, verg. l. περάω), g e-z a a g d, ἐλέφας σ 196, τ 564. †.

πρό (lat. *pro*, verg. ned. *ver-*, *vroeg*) **A)** adv. **I)** zonder nadere bepaling **1)** van plaats, v ó ó r, v a n v o r e n, v o o r-a a n, κύματα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, de enen vooraan, de anderen daarachter N 799, πρὸ δ' Ἀπόλλων, en vooraan (ging) A. O 360; πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, vóór (den zwemmenden Odusseus) ε 385; πρὸ δέ μ' ἧκε, πρό μ' ἔπεμψε, uit- of op weg zenden A 198, 442; verbonden met een adv., Ἰλιόθι πρό, vóór(aan bij) I. Θ 561, θ 581, οὐρανόθι πρό, vóór aan de hemel, d.i. vóór of aan de hemel Γ 3; v o o r-w a a r t s, v o o r u i t, πρὸ ὁδοῦ, z. ὁδός **1**; t e v o o r s c h i j n. πρὸ φόωσδε Π 188. — **2)** van tijd, v o o r h e e n, v r o e-g e r, πρό ἐόντα A 70; πρό οἱ εἴπομεν α 37; ἠῶθι πρό, z. ἠῶθι. — **II)** met nader bepalende gen., πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν Ψ 115. — **B)** praepos. met gen., eig. bet. v ó ó r **1)** van plaats, v ó ó r, πρὸ πυλάων K 126, νεῶν I 708, πτόλιος T 292; π. ἑτάρων Δ 373; (als aanvoerder) π. Φθίων N 693; π. ἄνακτος, vóór, d.i. onder het oog van den meester Ω 734; v ó ó r iem. u i t, π. κούρων θηρητήρων P 726, verg. K 286, τ 435; π. φόβοιο, ten gevolge van de vlucht (eig. vóór de vlucht, als pers. gedacht, uit) P 667; = t e r b e s c h e r m i n g v a n, π. Τρώων ἑστάοτα Ω 215, verg. Θ 57. — **2)** van tijd, v ó ó r, πρὸ γάμοιο ο 524, ρ 476; van zijn casus gescheiden, καί τε πρὸ ὅ τοῦ ἐνόησεν, d.i. ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου K 224. — **C)** ἀπὸ πρό, περὶ πρό, διὰ πρό, z. ἀποπρό, περιπρό, διαπρό.

προαιρέω, z. ἀποπροαιρέω.

†**προ-αλής** (ἅλλομαι), dat. -αλεῖ, vooruitspringend, h e l l e n d, χῶρος Φ 262.

προ-βαίνω, perf. προβέβηκας, -ε, coni. -βεβήκῃ, bovendien van **προ-βίβημι** praes. part. προβιβάς, -βιβάντα, -βιβῶντος enz. (Bekk. -βιβάντος enz.) **1)** v o o r t s t a p-p e n, -g a a n Π 609, ποσί N 18, ρ 27; van sterren, ἄστρα προβέβηκε, zijn voortgegaan, (op hun baan) gevorderd K 252. — **2)** v ó ó r iem., τινός, u i t g a a n, πολύ . . . ἁπάντων Z 125; overdr., o v e r-t r e f f e n, τινί, in iets Π 54, τινός, iem. Ψ 890.

προ-βάλλω, alleen aor. -βαλόντες, iter. προβάλεσκε, med. -βάλοντο, opt. -βαλοίμην **1)** act., t o e w e r p e n, Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, Notos wierp (het vlot) aan Boreès toe om ε 331; overdr., b e g i n n e n, ἔριδα προβαλόντες Λ 529. — **2)** med. *a*) v o o r z i c h u i t s t r o o i-e n, οὐλοχύτας A 458, B 421, γ 447; θεμείλια, een krans van stenen om de voor een grafheuvel afgebakende ruimte leggen Ψ 255. — *b*) iem. o v e r t r e f f e n, τινὸς νοήματι T 218. †.

†**πρόβασις** (προ-βαίνω), eig. het voorwaarts stappen, meton., het voorwaarts stappende, vand. als tegenst. van κειμήλια, v e e, κειμ. τε πρόβασίς τε β 75. Verg.

***πρόβατον** (προ-βαίνω), alleen plur. = πρόβασις, (k u d d e n) v e e Ξ 124, Ψ 550. †.

προ-βέβουλα, z. προβούλομαι.

προβιβάς, -βιβῶντος enz., z. προβαίνω.

προβλής, -ῆτος (προ-βάλλω, verg. πρόβολος), v o o r u i t s p r i n g e n d, u i t-s t e k e n d, σκόπελος B 396, πέτρη Π 407, ἀκταί ε 405, στῆλαι M 259.

προ-βλώσκω (anderen -βλῴσκω), inf. -βλώσκειν, -έμεν, aor. II πρόμολον enz., t e v o o r s c h i j n k o m e n, n a a r b u i-t e n g a a n, u i t g a a n δ 22, τ 25, Σ 382, Φ 37, θύραζε φ 239, ἐς θῶκον ο 468.

†**προ-βοάω,** part., s c h r e e u w e n d v o o r g a a n M 277 (Nck προβιβάντε, i. p. v. προβοῶντε).

†**πρόβολος** (προ-βάλλω, verg. προβλής), v o o r u i t s t e k e n d e p l a a t s μ 251.

προ-βούλομαι, perf. met bet. van praes. -βέβουλα, v e r k i e z e n b o v e n, τινά τινος A 113.

προ-γενέστερος (γένος), comp. van -γενής, vroeger geboren, ouder B 555, β 29, γενεῇ πρ. Γ 161.

προ-γίγνομαι, aor. -γένοντο, te voorschijn komen Σ 525 (Nab. προχέοντο).

†**πρό-γονος**, vroeger geboren ι 221 (van de oudere schapen).

†**προ-δαείς** (ΔΑ-), aor. II part., vooruit (be)merkend δ 396.

†**προδοκή** (προ-δέκομαι), plaats waar de jager het wild afwacht, schuilplaats, hinderlaag Δ 107.

πρό-δομος, vestibule vóór de mannenzaal, waarvan de αἴθουσα δώματος een onderdeel is, en waar vreemdelingen gewoonlijk overnachten δ 302 (verg. 297), γ 399 sqq., η 366 sqq.), υ 1 (verg. 143), I 473; ook Achilleus' tent en Eumaios' hut hebben een πρόδ. Ω 673 (Il. alleen hier), ξ 5.

προέηκα, -έμεν, z. προΐημι.

†**προ-(F)έργω**, impf. -έ(F)εργε, van voren terugdringen, tegenhouden, met volg. inf. Λ 569.

προ-ερέσσω, alleen aor. -ερέσσαμεν, -αν, intr. vooruitroeien, voortroeien, ἐς λιμένα ν 279; tr. τήν (nl. νῆα) δ' εἰς ὅρμον προερέσσαν ἐρετμοῖς (Nck -μῷ) A 435, ο 497, αὐτὰς προερέσσαμεν ἤπειρόνδε ι 73. †.

***προ-(F)ερύω**, alleen aor. -(F)έρυσσεν, coni. -(F)ερύσσω, vooruit trekken (schepen in zee), ἅλαδε A 308, I 358. †.

προ-έχω, 3. plur. προύχουσι, part. προύχοντι, -α, προυχούσῃ, -ας, impf. πρόεχε μ 11, med. impf. προύχοντο (Nck overal de onsamengetrokken vormen) **1)** act., alleen intr. *a)* vooruitzijn, προέχων, die vóór is, een voorsprong heeft Ψ 325, 453. — *b)* uitsteken, uitlopen, πρόεχ' ἀκτῇ μ 11, ἀκταὶ προύχουσαι κ 90, ἠιόνες προύχουσαι ζ 138, verg. ω 82, πύργος προύχων X 97, ἐπὶ προύχοντι μελάθρῳ τ 544. — **2)** med. vóór zich hebben, ταύρους γ 8 (verg. P 355). †.

προ-ήκης, -ες, (ἀκ-, verg. ἄκρος), scherp uitlopend, ἐρετμά μ 205.

***προ-θέλυμνος**, 2. (θέλυμνον, verg. τετραθέλυμνος), miss. laag op laag (verg. πρόκροσσος), φράξαντες σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, zodat het ene schild gedeeltelijk het andere bedekte N 130, verg. προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα, over elkaar heen I 541; = πρόρριζος (wschl. door een verkeerde opvatting van de voorplaats) K 15.

1. †**προθέω**, alleen προθέουσι, vergunnen(?), τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι (of τοὔνεκά οἱ θέμις ἐστίν?) A 291.

2. **προ-θέω**, coni. 3. sing. -θέῃσι, iter. impf. προθέεσκε, vooruitlopen K 362, X 459, λ 515. †.

***Προ-θο-ήνωρ**, -ορος (θοός en ἀνήρ), zoon van Areïlukos, aanvoerder der Boiōtoi B 495, gedood door Poeludamas Ξ 450, 471. †.

***Πρό-θοος**, zoon van Tenthrēdōn, aanvoerder der Magnētes B 756, Πρόθοος θοός B 758. †.

†**Προ-θόων**, -ωνος (verg. het vor.), Trojaan, door Teukros gedood Ξ 515.

***προ-θρώσκω** (anderen -θρῴσκω), aor. part. -θορών, (vooruit)springen Ξ 363, P 522 sq. †.

†**προθυμίη** (πρό-θυμος), plur. dat. -ῃσι (Nck -ῃφι), moed B 488 (ῑ metri causa).

πρό-θυρον (θύρη) **1)** overdekte weg, die uit de αὐλή door een poort naar buiten leidt, poort, ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου Ω 323, verg. γ 493, ο 146; gewoonl. plur. Σ 496; hier blijven vreemdelingen stilstaan Λ 777, α 103, κ 220, en wie op een wagen komt, houdt hier halt δ 20, η 4. — **2)** ruimte voor de deur van het megaron, portaal, dat uit de πρόδομος naar de mannenzaal leidt σ 10 (verg. 110), χ 474; ook wordt gesproken van een πρόθυρον van het paleis der goden O 124, van de tent van Achilleus T 212 (ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, van Patroklos' lijk, oorsprkl. om te verhoeden dat de dode terugkeert) en van de hut van Eumaios ξ 34; plur. θ 304, 325, π 12.

***προ-ιάλλω**, alleen impf. -ίαλλε, (uit)zenden, τινὰ ἀπ' οὐρανόθεν Θ 365, ἐπὶ νῆας Λ 3, ἀγρόνδε ο 370; σιάλων τὸν ἄριστον ξ 18. †.

***προ-ιάπτω**, fut. -ιάψει, -ειν, aor. -ίαψε, = het vor., τινὰ Ἄϊδι A 3, Ἀϊδωνῆϊ E 190.

προ-(F)ίδωσιν enz., z. προοράω.

προ-ΐημι, 3. sing. προΐησι, προϊεῖ B 752, plur. -ιεῖσι, imper. προΐει, part. προϊεῖσα, impf. -ίειν ((beter met Bekk. -ίην), -ίεις, -ίει, aor. -έηκε en -ῆκε P 545, 3. plur. -έσαν, imper. -ες, -έτω, inf. -έμεν, vooruitzenden, vand. *a)* van perss., op weg zenden, uitzenden, τινά A 326 (verg. 195); met volg. inf. fin., b.v. K 125, αἰετὸ πέτεσθαι β 147, με εἰς πατέρα ω 333, ἐπ' Αἴαντε κήρυκα M 342; laten gaan, vrij laten Δ 398, τήνδε θεῷ (dat. comm.) πρόες A 127. — *b)* van zaken, νῆας H 468, ἀγγελίας β 92, οὖρον γ 183, verg. κ 25; neerlaten, ἐς πόντον βοὸς κέρας μ 253; van werptuigen, afschieten, werpen, (weg)slingeren, ὀιστούς Θ 297, δόρυ Y 438, ἔγχος P 516, Μενελάῳ ἔπι προέμεν ταχὺν ἰόν Δ 94 (anderen ἐπιπροέμεν); van een

rivier, uitstorten, ὕδωρ ἐς Πηνειόν B 752; overdr., uitlokken, οἶνος ἔπος προέηκεν ξ 466; verlenen, κῦδός τινι Π 241. — c) laten vallen, πηδάλιον ἐκ χειρῶν ε 316, πόδα προέηκε φέρεσθαι τ 648.

****προ-ΐκτης,** dat. -ῃ, bedelaar ρ 449, ook ἀνὴρ προΐκτης ρ 352. †.

****προίξ** (eig. προ-ίξ), alleen gen. προικός (anderen προϊκός), gift, geschenk, γεύσεσθαι ρ 413; gen. pret. **προικός** als adv., evenals later προῖκα, voor een geschenk, zonder vergoeding, χαρίζεσθαι ν 15. †.

†προ-ΐστημι, aor. part. -στήσας, vooraan plaatsen, τινὰ μάχεσθαι, iem. om te strijden Δ 156.

***Προῖτος** (εἶμι; Nck Πρόϊτος), koning der Argeiërs, echtgenoot van Anteia Z 157 sqq.

†προ-καθ-ίζω, part. -ιζόντων, neerstrijken, van kraanvogels B 463.

προ-καλέομαι, alleen aor. -καλέσσατο enz., uitdagen, abs. N 809, θ 142; (τινὰ) χάρμῃ, tot de strijd H 218 (215), τινὰ μαχέσασθαι Γ 432, H 39, 50. †. Verg. ἐκ-προ-καλέομαι en

προ-καλίζομαι (bijvorm van het vor.), imper. -καλίζεο, impf. -καλίζετο, uitdagen, τινά E 807; ook met inf. Δ 389, μιν τοξάζεσθαι θ 228; χερσί, met de handen, d.i. om te boksen σ 20.

πρό-κειμαι, part., voorgezet zijn, alleen ὀνείατα προκείμενα I 91, α 149.

†πρό-κλυτος, -ον, vroeger gehoord, d.i. overoud, ἔπεα, verhalen Y 204.

†Πρό-κρις, acc. -ιν, (dochter van Erechtheus, koning van Athene) λ 321.

†πρό-κροσσος, 3. (κρόσσαι), trapsgewijs, προκρόσσας ἔρυσαν νῆας, zó, dat zij in verschillende rijen, de ene telkens iets hoger dan de andere, achter elkaar lagen (volg. Aristarch.: ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεόλκιον) Ξ 35.

†προ-κυλίνδομαι, praes. -κυλίνδεται, vooruitrollen, van de golven Ξ 18.

†προ-λέγομαι, uitgekozen worden, perf. part. -λελεγμένοι, de uitgelezensten N 689.

προ-λείπω, alleen aor. -λιπεῖν, -ών enz. en perf. -λέλοιπε, verlaten, achterlaten, in de steek laten, νεκρόν P 275, κτήματα γ 314, πηοὺς καὶ πατρίδα γαῖαν ψ 120; overdr., μῆτίς σε προλέλοιπε, het ontbreekt u aan β 279.

***προμαχίζω** (πρό-μαχος), alleen impf. 3. sing. προμάχιζε, voorvechter zijn, zich als voorvechter in de strijd begeven, Τρωσί, onder de Trojanen Γ 16; Ἀχιλλῆι, tegen Y 376. †.

***προ-μάχομαι,** alleen praes. -μάχεσθαι, strijden vóór, τινός Λ 217, P 358. †.

πρό-μαχος (μάχη; verg. πρόμος), alleen plur., voorvechter Δ 505, σ 379, ω 526 (Od. alleen hier).

***Πρό-μαχος** (z. het vor.), zoon van Alegènōr, een aanvoerder der Boiōtoi Ξ 476, 482, 503. †.

†προ-μίγνυμαι, aor. inf. -μιγῆναι (-μιγήμεν'), vooraf met een vrouw gemeenschap hebben, παλλακίδι I 452.

****προ-μνηστῖνοι** (verg. ἀγχιστῖνος; volg. O. Hoffmann van *πρό-μνηστος, «*das Mädchen, um das der Freiwerber anhielt*»), achter elkaar, de een na de ander λ 233, tegenst. ἅμα πάντες φ 230 (volg. Hoffm. toespeling op «*eine Sitte nach der man bei der Brautwerbung mehrere Frauen einzeln einander dem Werber vorführte. Und diese Sitte ist für verschiedene Völker Europas bezeugt*»). †.

πρόμολε, z. προβλώσκω.

πρόμος (wschl. sup. bij πρό), voorvechter Γ 44, λ 493 (Od. alleen hier), ἀνήρ E 533; Ἕκτορι, om een tweegevecht te houden met H 75; τοῖσιν Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο, onder hen H 136.

προ-νοέω, aor. προνόησαν, inf. -νοῆσαι **1)** vooruit bemerken, δόλον Σ 526. — **2)** vooruit bedenken, ἄμεινόν τι ε 364. †.

†Πρό-νοος, Trojaan, door Patroklos gedood Π 399.

†πρόξ, προκός (miss. verw. met περκνός), damhert(?) ρ 295.

προ-οράω, alleen aor. II coni. προ(ϝ)ίδωσιν, part. -(ϝ)ιδών, -όντες, med. (= act.) aor. II -(ϝ)ίδωνται, vóór zich uit zien X 275, ὀξὺ μάλα ε 393; vóór zich of in de verte zien, τί P 756, Σ 527, ν 155 (med.); van te voren zien, τινά δ 396. †.

προ-πάροιθε(ν) 1) adv. *a)* van plaats, vooraan, vooruit, κιών O 260, εἶμι ρ 277, verg. 282; οἱ πρ., voor zijn ogen δ 225; ἤριπε, vóór zijn voeten Π 319. — *b)* van tijd, te voren Λ 734, X 197 (op deze plaats kan het ook locaal opgevat worden); het eerst K 476, verg. ρ 277; voorheen λ 483 (tegenst. ὀπίσσω). — **2)** praepos. met gen., dikwijls achter de gen. *a)* van plaats, vóór, πόλιος B 811, πυλάων M 131, θυράων α 107, ποδῶν N 205; Αἰγύπτου π. δ 355. — *b)* vóór langs, ἠιόνος B 92.

πρό-πᾶς, -πᾶσα, -πᾶν, voortgaande geheel, alleen ἦμαρ, de gehele verdere dag A 601, ι 161; plur., alle (tot het laatste toe), νῆας προπάσας B 493.

προ-πέμπω, alleen aor. προύπεμψα, -ε,

-αν (behalve ω 360 kan overal πρόεπ. geschreven worden), vooruitzenden, τινά ρ 54; verder zenden, τινὰ ἐς Ἀτρεΐδην ρ 117; op weg zenden, εἰς Ἀΐδαο Θ 367. †.

****προ-πίπτω,** alleen aor. part., zich vooroverbuigen, προπεσόντες ἔρεσσον ι 490, μ 194 (tegenst. ἀνακλινθέντες ν 78). †.

***προ-ποδίζω** (πούς), praes., part. -ποδίζων, voorwaarts stappen Ν 158, 806. †.

προ-πρηνής, -ές, naar voren, tegenst. ὀπίσω Γ 218; voorover gebogen, περὶ γὰρ δίε μή τις ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας ἠὲ προπρηνέα τύψας χ 98; voorover liggend, op het gezicht liggend Ω 18. †.

προ-προ-κυλίνδομαι, alleen praes. part. -κυλινδόμενος, zich smekend voor iems voeten heen en weer wentelen, τινός Χ 221 (verg. Isokrat. Panèg. 151); overdr., zich van de ene plaats naar de andere slepen ρ 525 (Nck op beide plaatsen πρόχνυ κυλινδόμενος met één handschrift ρ 525). †.

προ-ρέω, alleen praes. ind. -ρέει, -ουσι, inf. -ρέειν, part. -ρέοντος enz., voortstromen Φ 260, ἅλαδε Ε 598, εἰς ἅλαδε κ 351 (verg. ε 444); (te voorschijn) stromen Χ 151.

***πρό-ρριζος,** 2. (ῥίζα), met de wortel naar buiten, met wortel en al Λ 157, Ξ 415. †.

πρός, προτί (skt *prắti*, verg. lat. *pret-ium*, het tegen iets geruilde of gebodene), ook **ποτί** (verg. lat. *pos-sidēre*; z. over het gebruik der drie vormen Bekk., Hom. Bl., I 197) **A)** adv. **1)** zonder nader bepalende casus, daarbij, bovendien, b.v. πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ε 255, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε Ε 307, ποτὶ δ' αὖ καὶ ἀγείρομεν ἄλλους Κ 108, πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ' ξ 415; toe, πρὸς μῦθον ἔειπεν, verg. προσέειπον. — **2)** met nader bepalende casus, b.v. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, neer op de grond Α 245 (verg. **B II 1**); μὶν προς μῦθον ἔειπεν, verg. προσέειπον. — **B)** praepos. met gen., dat. en acc. **I)** met gen. **1)** van plaats *a*) van de kant van, van, ἵκετο . . . ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων ϑ 29. — *b*) aan de kant van, bij (verg. lat. *ab*, *ex*), b.v. πρὸς ἁλός Κ 428, πρὸς Θύμβρης Κ 430, πρὸς νηῶν Ο 670, πρὸς Βορέαο ν 110, νῆσοι πρὸς Ἤλιδος φ 347, προτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ Χ 198. — **2)** overdr. *a*) tot aanduiding van bron of oorsprong, van de kant van, van, b.v. ἀκούειν τι πρός τινος, uit iemands mond Ζ 525, verg. Λ 831; τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες λ 302, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται Α 239, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ πρὸς Τρώων Α 160, πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοι, van Z. komen, vand. onder Zeus' bescherming staan ζ 207, ἥ σοι ἄριστα πεποίηται . . . πρὸς Τρώων Ζ 57; in opdracht van, κεν . . . πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνῃς Ζ 456. — *b*) bij gebeden en eden, eig. uitgaande van, bij, σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι ν 324, verg. λ 67, ἐπιορκήσω π. δαίμονος Τ 188, verg. μάρτυροι ἔστων πρὸς θεῶν Α 339. — **II)** met dat., alleen van plaats **1)** aan, op, bij, tegen, b.v. ποτὶ γούνασι παππάζουσιν Ε 408, πρὸς περόνῃ καταμύξατο χεῖρα Ε 425, δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης ε 401, ἄνεμος ποτὶ δρυσὶν ἠπύει Ξ 398, πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται ε 329; ὠρχείσθην ποτὶ χθονί ϑ 378 (Weckl. ἐπὶ χθ.); ook bij verba van beweging, wanneer mede het begrip der daarop volgende rust wordt aangeduid, b.v. τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ Χ 64, μή με βάλῃ ποτὶ πέτρῃ ε 415, verg. ι 459, τὴν δὲ ποτὶ οἷ εἷλε πατήρ Φ 507. — **2)** bij, behalve κ 68. — **III)** met acc. **1)** van plaats, naar, tot, tegen *a*) tot uitdrukking van een beweging naar een voorwerp, b.v. πρὸς δώματ' ἰών β 288, φεύγω πρὸς πεδίον Φ 558; ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον Ω 694; πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν (tegen . . . op) Β 310; ook bij tr. ww., b.v. τεύχεα οἴσω προτὶ Ἴλιον Η 82; ἔγχος ἔστησε πρὸς κίονα α 127, πρὸς λέχεα κλίνων Ψ 171; προτὶ ἄστυ κήρυκας ἔπεμπε Γ 116; ἄνδρας ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ Π 45; τοῦτον ἄστυ π. σφέτερον ἐρύσαι Ρ 419 (deze plaatsing alleen hier); πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρῃ ρ 237; οὐτάμεναι πρὸς στῆθος ι 301; ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν πύργους (tegen . . . aan) Η 337. — *b*) van een richting, b.v. παπταίνοντι πρὸς πέτρην μ 233, πρὸς τὴν ἴδομεν μ 244; εἴ τ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ Μ 239; κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν Θ 364; π. κῦμα χανών μ 350; van de ligging van plaatsen, εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον ι 26, verg. ν 240; dikwijls bij verba van spreken en zeggen, b.v. προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν ε 285, πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον Γ 155; ook ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν ξ 331; πρὸς Τυδεΐδην . . . τεύχε' ἄμειβε, met Ζ 235. — *c*) met vijandel. bedoeling, tegen, b.v. πρὸς ῥόον ἀΐσσοντες Φ 303, πρὸς Τρῶας μάχεαι Ρ 471; overdr., πρὸς δαίμονα, tegen (de iem. beschermende) godheid Ρ 98, verg. 104. — **2)** van tijd, tegen, alleen ποτὶ ἕσπερα ρ 191.

†**προσ-άγω,** aor. II -ήγαγε, ergens heen drijven ρ 446.

****προσ-ᾱΐσσω,** alleen aor. part. -αΐξας, toeschieten, toesnellen χ 337, 342, 365. †.

†**προσ-αλείφω,** impf. -άλειφε, op iem.

smeren, ἑκάστῳ φάρμακον κ 392.

***προσ-αμύνω,** alleen praes. -αμύνει, -ομεν en aor. -αμῦναι, bijstand verlenen E 139, Π 509; τινί B 238. †.

προσ-άπτω, alleen †**προτι-άπτω,** toevoegen, verlenen, κῦδος Ἀχιλλῆι Ω 110.

†**προσ-αραρίσκω,** perf. part. -αρηρότα, ergens sluitend aangemaakt E 725.

προσ-αυδάω, praes. imper. -αυδάτω (-αέτω), impf. -ηύδων, -ηύδα, -αυδήτην (-ηυδ.), -ηύδων, toespreken, abs. met uit de samenhang aan te vullen obj. Δ 24 enz.; met acc. van de pers. ι 345; τινὰ ἐπέεσσιν ο 440, μειλιχίοισιν Δ 92, κερτομίοισι A 539; ἔπεα πτερόεντα Δ 92, δ 25; met dubb. acc., τινὰ ἔπεα A 201, β 269.

προσ-βαίνω, aor. -έβη, 3. plur. -έβαν, part. -βάς, med. aor. mixt. -εβήσετο, ergens heen gaan, gewoonl. met acc., Γάργαρον Ξ 292, Ὄλυμπον, van Eōs B 48; komen bij, κνημούς Ψ 117; betreden, οὐδόν φ 43; λὰξ προσβάς, zijn hiel op (het lijk) zettend E 620; opgaan, ἀταρπόν ξ 1, κλίμακα φ 5.

προσ-βάλλω, impf. -έβαλλε, med. 2. sing. **προτιβάλλεαι** **1)** act., raken, Ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας (nl. met zijn stralen, verg. ε 479) H 421, τ 433 (verg. Ovid. Met. IX 94: *feriente cacumina sole*). — **2)** med., zich op iem. werpen, d.i. iem. bestraffen, τινὰ ἔπεϊ . . . ἔργῳ E 879. †.

προσ-δέρκομαι, praes. **ποτιδέρκεται,** impf. προσεδέρκετο, aankijken, τινά Π 10, ρ 518, υ 385. †.

προσ-δέχομαι, alleen aor. II part. **ποτιδέγμενος** enz., afwachten, wachten op, τί T 234, β 403; abs., wachten B 137, β 205; met ὁππότε H 415, εἰ ψ 91.

****προσ-δόρπιος,** -ον (δόρπον), alleen **ποτι-δόρπιον,** voor het avondeten dienend ι 234, 249. †.

προσ-έ(Ϝ)ειπον, aor. II alleen -ον, -ε, opt. **προτι(Ϝ)είποι,** toespreken, τινά A 206, δ 375, ἐπέεσσί τινα A 224; τί μιν, iets tot hem spreken X 329 (verg. πρὸς μῦθον ἔειπε Ξ 189, μιν πρὸς μῦθον ἔειπε δ 803).

προσ-(Ϝ)ειλέω, alleen inf. †**προτιειλεῖν,** dringen naar, μιν ἐπὶ νῆας K 347 (Cob. προτιϜέλλειν).

πρόσ-ειμι (εἶμι), alleen part. -ιόντι, -α, naderen E 515, H 308, π 5.

†**προσ-ερεύγομαι,** praes., tegen iets aan bruisen, προσερεύγεται αὐτήν (nl. πέτρην) O 621 (Nab. ἄντην i. p. v. αὐτήν).

πρόσθε(ν) (πάρος), geëlid. πρόσθ' **I)** adv. **1)** van plaats, van voren, vóór(aan), vóór (iem.), tegenst. ὄπιθεν Z 181, N 719; π. σάκεα σχέθον Δ 113; π. οἱ (dat. comm. of eth.) δόρυ ἔσχε E 300, verg. Δ 113, E 315, ε 452; vooraan, vooruit, π. ἡγεῖτ' Ω 95, πρ. ἰοῦσα Y 95; ὁππότεραι π. ἵπποι Ψ 487, ἵππους π. βαλών, vóór (die van een ander) drijven Ψ 572 (maar Ψ 639 intr., een voorsprong krijgen, *praevertere*). — **2)** van tijd, vroeger Ψ 570, tegenst. νῦν ζ 242; καὶ π. H 325, Υ 28; eer M 116, π.—πρίν, eerder—vóórdat ψ 137; vóór (een ander), het eerst Γ 317, ι 370; ook τὸ π., vroeger, voorheen M 40, δ 688; οἱ π., de mannen van voorheen I 524. — **II)** praepos. met gen. (ook achter de geregeerde naamval) *a*) van plaats, vóór, π. θυράων I 473, πόλιος θ 524, αὐτοῦ η 21; ἐκχεύατ' ὀιστοὺς π. ποδῶν χ 4, κατὰ τεύχε' ἔθηκε π. Ἀχιλλῆος T 13; π. ἔθεν φεύγοντα, voor hem uit E 56; π. ἄλλων («*before the face of the rest*» Leaf[2]) B 359 (anderen van tijd: vóór); σάκος π. στέρνοιο φέρων, ter bescherming vóór de borst H 224; τάων δ' οὔ τοι ἐγὼ π. ἵσταμαι, in de bres springen voor Δ 54, verg. 129. — *b*) vand. evenals πρό, voor, ter bescherming van Π 833, Φ 587.

†**πρόσ-κειμαι,** impf., ergens aan gemaakt zijn, οὔατα δ' οὔ πω προσέκειτο Σ 379.

†**προσ-κηδής,** 2. (κῆδος), hartelijk φ 35.

****προσ-κλίνω,** alleen aor. προσέκλῖνε en pass. perf. **ποτικέκλιται,** ergens tegen aan doen leunen of zetten, βέλος κορώνῃ φ 138, 165; θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ (tegen haar, d. i. tegen haar armstoel) ζ 308. †.

†**προσ-λέχομαι,** aor. II 3. sing. προσέλεκτο, naast iem. gaan liggen, ἐμὲ . . . εἶσέ τε καὶ π. μ 34.

προσ-μυθέομαι, alleen aor. †**προτιμυθήσασθαι,** toespreken, τινά λ 143.

προσ-νίσσομαι, alleen praes. †**ποτινίσσεται,** ergens heen gaan, binnenkomen in, ἐς Ὀρχομενόν I 381.

προσ-όσσομαι, alleen praes. **προτιόσσομαι,** imper. -όσσεο, impf. -όσσετο(-ώσσετο), aanzien, τινά X 356, η 31, ψ 365; overdr., zich voorstellen, denken aan, οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον ε 389, verg. ξ 219. †.

†**προσ-πελάζω,** aor. -πελάσας, doen naderen, νῆα ἄκρῃ ι 285.

†**προσ-πίλναμαι,** impf. -επίλνατο, naderen, νήσῳ ν 95.

προσ-πλάζω, praes. part. -πλάζον, impf.

-έπλαζε, slaan tegen, λίμνη προσέπλαζε (Spitzner πρόσπλαζε) γενείῳ, sloeg hem tegen de kin λ 583; κῦμα προσπλάζον M 285 (v. Herw. προσκλύζον). †.

προσ-πτύσσομαι, alleen opt. **ποτιπτυσσοίμεθα, fut. προσπτύξεται, aor. προσπτύξατο, coni. προσπτύξομαι, zich aanvleien tegen, vand. *a*) iem. omhelzen, τινά λ 451. — *b*) zich met een verzoek tot iem. wenden, iem. een verzoek doen, τινά γ 22, ϑ 478; τί μιν ρ 509; aandringen, μύθῳ β 77, δ 647. †.

†**πρόσσο-θεν** (πρόσσω), vóór zich uit, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους Ψ 533 (v. Herw. πρὸ Ϝέθεν).

πρόσσω, z. πρόσω.

†**προσ-στείχω,** aor. II -έστιχε, zich begeven, Ὄλυπον, naar υ 73.

προσ-τέρπω, alleen imper. †**ποτιτερπέτω,** zich met iem. bezighouden en hem opvrolijken, τινά O 401.

†**προσ-τίθημι,** aor. II -έθηκεν, ergens vóór zetten, λίθον ι 305.

προσφάσθαι, z. πρόσφημι.

†**πρόσ-φατος** [volg. de gewone verklaring = πρόσ-φν-τος, van ΦΕΝ-, kort geleden(?) gedood, vand.] fris Ω 757 (meer waarschijnlijk is samenhang met πεφήσεται en φάε, z. φαίνω, waarbij ook φάος behoort, verg. ook πρό-φατος, dus eig. toeglanzend, vand. fris en bij lateren ook nieuw).

πρόσ-φημι, alleen impf. -έφην, -ης, -η en med. inf. -φάσθαι, toespreken, τινά, vaak τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη A 84, α 63; μιν δολίοις ἐπέεσσι ι 282; οὐδέ τι φρόσφασθαι δύναμαι ἔπος (geen woord tot hem spreken) ψ 106; met dubb. acc., τὸν δ' οὔ τι προσέφη Δ 401 enz.; abs. met uit de samenhang aan te vullen obj. K 369 enz.

†**προσφυής,** eig. daaraan vastgegroeid, vand. ergens aan vastzittend, ἔκ τινος τ 58. Van

προσ-φύω, alleen intr. aor. II part. προσφύς, -φῦσα, eig. aan iets vastgroeien, d.i. zich aan iets vastklemmen, τῷ προσφὺς ἐχόμην μ 433; abs., προσφῦσα (mijn tanden erin zettend) Ω 213. †.

προσ-φωνέω, alleen impf. -εφώνεον, -ε, toespreken, τινά B 22, δ 69; τί μιν A 332; abs. κ 109 (verg. πρόσφημι).

προσ-φωνήεις, alleen †**ποτιφωνήεις,** in staat om tot iem. te spreken ι 456.

πρόσ(σ)ω (προτί) *a*) van plaats, naar voren, vooruit Λ 572, φ 369. — *b*) van tijd, in de toekomst, alleen π. καὶ ὀπίσσω (z. daar **3**) A 343, ω 452.

πρόσ-ωπον (ὤψ), sing. alleen Σ 24, verder plur. (ook van één pers.) πρόσωπα Σ 414, ϑ 85, met de bijvorm **προσώπατα** σ 192, dat. προσώπασι H 212, gelaat.

προ-τάμνω, alleen aor. II -ταμών en med. aor. II opt. -ταμοίμην **1)** act., eerst voor iem. een stuk afsnijden I 489; voorthouwen, κορμὸν ἐκ ῥίζης, van de wortel af steeds verder behouwen ψ 196; νώτου ἄπο προταμών, z. ἀποπροτάμνω. — **2)** med., vóór zich uit snijden of trekken, ὦλκα διηνεκέα σ 375 (verg. Ov. M. VII 119: *proscindere campum*).

πρότερος, 3. (πρό) **1)** van plaats, vóór-, π. πόδες τ 228. — **2)** van tijd *a*) eerder, vroeger, π. γεγόνει N 355, οὔ τις π. τόν γ' εἴσεται A 548; met gen., ἐμέο π. ἐπέγρετο K 124; πολὺ π. ἤ Ξ 467 (a. l. adv. **πρότερον**); gevolgd door πρίν λ 88 (v. Herw. adv. πρότερον). — *b*) eerder, (het) eerst (van twee) E 15, γ 13; plur. Γ 299; π. ἀνήρ (uit het eerste huwelijk) ο 20. — *c*) vroeger (levend), π. ἄνθρωποι E 637, Ψ 332; ἄνδρες Φ 405, ϑ 223; οἱ π. Δ 308. — *d*) eerder geboren, ouder, π. καὶ ἀρείων Ψ 588, τ 184, π. γενεῇ O 166. — *e*) vroeger, vorig, κακά χ 264; = voorgaand, ἠώς N 794, ἦμαρ Φ 5, verg. τῇ προτέρῃ π 50.

προτέρω (πρότερος) **1)** verder (weg) E 672, ε 417; π. πόλεων (wschl. gen. loc.) Γ 400.— **2)** verder, voorwaarts, vooruit, ἴθυσαν Δ 507; τὼ δὲ βάτην π. (zij vervolgden hun weg) K 469, verg. π. πλέομεν ι 62; vaak van binnentredenden, b.v. ἕπεο Σ 387, ε 91, verg. I 192, ο 109. — **3)** verder, langer, μαίεσθαι ξ 356, γένετο δρόμος Ψ 526; καί νύ κε δὴ π. ἔτ' ἔρις ἐγένετο Ψ 490, verg. δ 667.

***προ-τεύχομαι,** alleen perf. προτετύχθαι, vroeger geschieden, τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, laten we dit tot het verleden laten behoren, d.i. laten we dit laten rusten Π 60, Σ 112, T 65. †.

προτί, προτι-, z. πρός, προσ-.

†**Προτιάων,** -ονος, Trojaan, vader van Astunoos O 455.

προτι(Ϝ)είποι, z. προσέ(Ϝ)ειπον.

προτιϜέλλειν, z. προσειλέω.

προ-τίθημι, impf. προτίθει, 3. plur. πρότιθεν, aor. προύθηκεν(προέθ.), neerzetten vóór, voorzetten, τραπέζας α 112, verg. ρ 334, μιν κυσίν, om op te vreten Ω 409. †.

†**πρότμησις** (προ-τάμνω; a. l. -τμητις), navelstreek, onderlijf Λ 424.

πρότονος (προ-τείνω), stagtouw, steeds plur., de beide touwen, die van de mast naar weerskanten van de boeg lopen en waaraan de mast wordt opge-

haald en neergelaten Α 434 (Il. alleen hier), β 425.

προ-τρέπομαι, alleen impf. προτρέποντο en aor. -τράπηται, -οίμην, -έσθαι, zich (voorwaarts) wenden, ἐπὶ γαῖαν λ 18, μ 381 (van Hèlios); ἐπὶ νηῶν (vluchtend) Ε 700; overdr., zich overgeven, ἄχεϊ Ζ 336. †.

†**προτροπάδην** (προ-τρέπεσθαι), adv., voorwaarts gekeerd, φοβέοντο, rechtuit rechtaan Π 304.

προ-τύπτω, alleen aor. προύτυψε, -αν (προέτ.), vooruitdringen Ν 136; ἀνὰ ῥῖνάς οἱ δριμὺ μένος προύτυψε ω 319 (Od. alleen hier).

προ-φαίνω, impf. προύφαινε, -ον(προέφ.), med. προυφαίνετο(προεφ.), perf. -πέφανται, pass. aor. part. -φανέντε enz. **I)** act. **1)** intr., te voorschijn komen, schijnen ι 145 (verg. 143). — **2)** causat., doen verschijnen, τέραα μ 394. — **II)** med. met pass. aor., te voorschijn komen, verschijnen, zichtbaar worden, οὐδὲ προυφαίνετ' ἰδέσθαι, (het eiland) kwam niet te voorschijn zodat men het kon zien, d.i. (het eiland) was niet te zien ι 143 (anderen: het was niet licht genoeg om te zien; Knight προέφαινε Ϝιδέσθαι); προπέφανται ἅπαντα (alles is duidelijk te zien) Ξ 332, verg. ν 169 (ook μ 230 v. Herw. fut. πρōφανέεσθαι, verg. ἀθάνατος, i. p. v. πρῶτα φανεῖσθαι); in 't bijz. part., van perss., προφανείς ω 160, ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας Θ 378, ἐς πόλεμον Ρ 487, ἐς πεδίον Ω 332. †.

***πρόφασις** (προ-φαίνω), alleen acc. adv. πρόφασιν *a*) met gen., om reden van, om, εὐνῆς π. κεχρημένος, haar begerend om mingenot Τ 262. — *b*) als aanleiding, van de uiterl. aanleiding tegenover de diepere grond, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον π., σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' (verg. λ 542) ἑκάστη, voor het uiterlijk om P., maar in werkelijkheid om haar eigen dierbare doden (zo Mw., die ook wijst op 287 volgg. en 338 volg.) Τ 302. †.

προ-φερής (verg. φερτερος), alleen comp. προφερέστερος en sup. προφερέστατος, uitstekend, met gen. van de pers. die, en dat. van de zaak, waarin men iem. overtreft, τῶν ἄλλων θ 221, ἅλματι πάντων θ 128, ἐμεῖο βίῃ φ 134; met inf. Κ 352. †.

προ-φέρω, praes., coni. 3. sing. -φέρῃσι, opt. -φέροις, med. praes. **I)** act. **1)** voortdragen, wegrukken, τινὰ εἰς ὄρος Ζ 346, υ 64. — **2)** aandragen, brengen, τινί τι Ι 323, Ρ 121; vand. overdr. *a*) toevoegen, ὀνείδεά τινι Β 251. — *b*) verwijten, δῶρά τινι Γ 64. — **3)** te voorschijn brengen, tonen, μένος Κ 479; ἔριδα, met elkaar wedijveren ζ 92. — **II)** med., voor den dag brengen, beginnen, ἔριδα Γ 7, ξεινοδόκῳ ἔριδα ἀέθλων θ 210.

προ-φεύγω, aor. II coni. -φύγῃ, opt. 2. sing. -φύγοισθα, part. -φυγών, -όντα, ontvluchten, ontkomen, μένος καὶ χεῖρας Ζ 502, θάνατον χ 325, πόντον λ 107; abs. Λ 340.

πρόφρασσα (fem. bij πρό-φρων), bereidwillig Κ 290, oprecht κ 386; μάλα πρ. εὔχεσθαι, naar hartelust Φ 500.

πρό-φρων, -ονος (φρήν, verg. πρόθυμος), fem. alleen ν 359 (T. L. Agar πρόφρασσα . . . ἐμέ i. p. v. πρόφρων με . . . τε), ijverig, vand. bereidwillig, vriendelijk Ι 480, β 387; genadig ν 359; vaardig Κ 244; oprecht, eerlijk, in ernst Α 543, π 257, ὅτε δὴ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι Θ 23, οὔ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι Θ 40, verg. Ω 140; μή τις ἔτι πρόφρων (adverb. bepaling bij het volg.) ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω β 230; iron., πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοίμην, van harte, met een gerust geweten ξ 406 (a. l. Κρονίων' ἀλιτοίμην); hierbij adv. ***προφρονέως**, bereidwillig Ρ 224; hartelijk Ζ 173; eerlijk, in ernst Ε 810, 816.

***προ-χέω,** inf. -χέειν, pass. impf. προχέοντο, doen voortstromen, ῥόον Φ 219; pass., zich uitstorten, overdr., van een mensenmenigte Β 465, Ο 360, Φ 6. †.

πρό-χνυ, adv. *a*) eig., met de knie vooruit, op de knieën, καθεζομένη Ι 570. — *b*) volkomen, ἀπολέσθαι Φ 460, ξ 69 [volg. Brugm.—Thumb[4] p. 127. 1 is *a*) eig. πρό-γνυ en verward met *b*) dat bij χναύω behoort en in bet. verzwakt is tot volkomen]. †.

προχοή (προ-χέω), alleen plur., uitwatering, vand. mond van een rivier Ρ 263, ε 453, λ 242; Ὠκεανοῖο (volg. Hennig: waar de O. in de Middellandse Zee stroomt, verg. ἀψόρροος, ook μ 1 sqq.) υ 65. †.

πρόχοος, ἡ (προ-χέω), kan met water voor de handen Ω 304, καλὴ χρυσείη α 136; om wijn in de bekers te scheppen σ 397.

***πρυλέες,** -έων (miss. verw. met kret. πρύλις, wapendans), dat. -έεσσι, zwaargewapende voetknechten, strijders te voet Ε 744, Λ 49.

†**Πρυμνεύς,** een van de Faièkes θ 112. Verg.

πρύμνη (fem. van het adi. πρυμνός, nl. νηῦς), achtersteven, achterschip Α 409, ο 285; hierbij adv. †**πρύ-**

μνη-θεν, b i j d e a c h t e r s t e v e n Ο 716.

πρυμνήσια, τά (πρύμνη), k a b e l s, waarmede het schip bij de achtersteven aan de wal wordt vastgehouden Α 476, μ 32; π. ἔλυσαν β 418, κατὰ δὲ πρ. ἔδησαν Α 436, πρ. ἀνάψαι ι 137.

πρυμνός, 3. (verw. met πρέμνον), sup. **†πρυμνότατος** ρ 463, u i t e r s t, vand. a c h t e r s t, o n d e r s t, βραχίων, het einde van de arm (aan de schouder) Ν 532, σκέλος, het been bij de heup Π 314, γλῶσσα, de wortel, het achterste gedeelte van de tong Ε 292, κέρας, de wortel van de hoorn, daar waar hij aan het hoofd vastzit Ν 705; νηῦς πρ., achterschip, achtersteven Η 383, β 417 (verg. πρύμνη); van een steen, πρ. παχύς, van onderen dik Μ 446, ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντε Μ 149; neutr. **πρυμνόν** als subst., πρυμνὸν θέναρος, eind Ε 339 (v. L. laat π. slaan op χρόα, dat hij 337 i. p. v. χροός leest); als adv., ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ π. (bij de wortel) Ρ 618 (Duentz. πρυμνούς bij ὀδόντας).

†πρυμν-ωρείη (ὄρος; anderen πρυμνωρεΐη, F. Solmsen πρυμνώρεια; verg. ὑπωρείη), v o e t van een berg Ξ 307.

†Πρύτανις (πρό), acc. -ιν, Lukiër, door Odusseus gedood Ε 678.

***πρώην** (anderen πρῴην; πρό), adv., o n l a n g s Ε 832, Ω 500. †.

πρωθ-ήβης (ἥβη), acc. -ην, fem. **πρωθήβη,** p a s v o l w a s s e n, i n d e b l o e i d e r j e u g d, παῖδες Θ 518, κοῦροι θ 263; fem. α 431. †.

πρωΐ (anderen πρῶι; πρό, verg. ned. *vroeg*), adv., v r o e g (i n d e m o r g e n) Θ 530; t e v r o e g, o n t i j d i g ω 28 (Od. alleen hier).

†πρωιζά (πρωΐ), adv., k o r t g e l e d e n, χθιζά τε καὶ πρωιζά, spreekwoordelijk = h e e l k o r t g e l e d e n, p a s Β 303.

†πρώιον (πρωΐ), adv., v r o e g (i n d e m o r g e n) Ο 470.

***πρών** (wschl. < *πρωϝών, verg. Be., Lexil. p. 286), plur. πρώονες, u i t l o p e r Ρ 747, ἄκροι Μ 282.

†Πρῳρεύς, een van de Faiêkes θ 113. Verg.

πρῷρα (anderen πρῴρη of πρώρη; volg. W. Schulze < *πρώϝαιρα, verg. νείαιρα en Be., Lexil. p. 286; eig. adi. fem.), alleen νηῦς πρ., v o o r s c h i p, v o o r s t e v e n, μ 230; als subst. ν 84 (zo Rochefort i. p. v. πρύμνη).

***Πρωτ-εσί-λᾱος** («*erster Volksentsender*» Fick, πρῶτος, ἵημι en λαός), zoon van Îfiklos uit Fulakè, broeder van Podarkès, aanvoerder der mannen uit (het thessalische) Fulakè, Purasos enz.; hij is de eerste, die aan wal stapt, en wordt ook het eerst gedood Β 698 sqq., ἥρως Ἀρήιος Β 708, μεγάθυμος Β 706.

****Πρωτεύς,** -έος (πρῶτος), voorspellende zeegod, die allerlei gedaanten kan aannemen, vader van Eidotheè, dienaar van Poseidāōn, wiens zeehonden in de egyptische zee hij hoedt (verg. δ 349 sqq.), γέρων ἅλιος νημερτὴς ἀθάνατος, Ποσειδάωνος ὑποδμώς δ 385, ἴφθιμος δ 365. †.

πρώτιστος (sup. van πρῶτος), a l l e r e e r s t Β 228, τ 447; versterkt door πολύ Β 702, ξ 220 (v. L. πρώτιστ' ἐπιάλμενος i. p. v. πρώτιστος ἐπάλμενος); neutr. sing. **πρώτιστον** en plur. **πρώτιστα** als adv., a l l e r e e r s t, h e t e e r s t, i n d e e e r s t e p l a a t s Α 105, κ 462; ὅτε πρώτιστον κ 462, ἐξ οὗ τὰ πρώτιστα λ 168, verg. πρῶτος eind.

***πρωτό-γονος,** p a s (of h e t e e r s t i n h e t j a a r) g e b o r e n, ἄρνες Δ 102.

***πρωτο-παγής,** 2. (πήγνυμι), p a s g e t i m m e r d, δίφροι -εῖς Ε 194, ἅμαξαν -έα (met suniz.) Ω 267. †.

πρωτό-πλοος, 2. (πλέω), v o o r d e e e r s t e m a a l v a r e n d, νηῦς θ 35.

πρῶτος, 3. (< *προατος, van πρό), fem. plur. gen. πρωτέων Ο 656 (v. L. πρωτάων i. p. v. τῶν πρωτέων), e e r s t *a*) van plaats, v o o r s t, (h e t v o o r s t), tegenst. ὕστατος Β 281 enz.; τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν, vooraan (bij de zee) Ξ 31 (anders Ο 654); πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, vooraan in Ο 340, verg. Ρ 380, μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ Τ 50, (ἐν) πρώτῃσι θύρῃσι, voor aan de deur Χ 66, α 255 (z. πρόθυρον **2**), verg. χ 250; πρῶτοι = πρόμαχοι, de voorsten Ε 536 enz., ook πρῶτοι πρόμαχοι σ 379; π. ἀκτὴν Ἰθάκης (nl. de Z.kaap) ο 36; πρ. ῥυμός, het einde van Ζ 40, verg. φ 422; ἄντυξ πρώτη, het uiterste gedeelte van Υ 275, verg. πύματος. — *b*) van tijd, e e r st, (h e t e e r s t), tegenst. ὕστατος Ε 703, ι 14; versterkt door πολύ ι 449 enz.; πρῶτος μετά τινα Θ 289. — *c*) van rang., πρῶτοι, de eersten, v o o r n a a m s t e n, v o o r t r e f f e l i j k s t e n ζ 60, θ 180. — *d*) ὁ π., de eerstaankomende, de winnaar Ψ 265; τὰ πρῶτα, nl. ἄεθλα, d e e e r s t e p r i j s Ψ 275. — *e*) neutr. sing. en plur. **πρῶτον** en **πρῶτα,** ook met lidwoord, **τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα,** als adv. *a*) v o o r a a n Δ 297, Ο 297. — *b*) e e r s t (*primum, primo, prius*) Α 50, Π 131, α 284; Δ 442, Ψ 166, λ 640; Κ 344, κ 490; i n d e e e r s t e p l a a t s (bij voorkeur) π 149; v o o r d e e e r s t e m a a l Υ 89, α 257; j u i s t, p a s, π. ὑπηνήτης Ω 348. — *c*) met voegw. van tijd, v o o r h e t e e r s t, e e n s, ἐπεὶ en ἐπειδὴ πρῶτον of πρῶτα of τὸ πρῶτον, verg. ἐπεί **A I**, ἐπειδή

1; ook ἐπὴν τὰ πρ., verg. ἐπήν 1 *b*; εὖτ' ἂν πρῶτον Τ 158 en ὁππότε κε πρῶτον λ 106, z o d r a e e n s; ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα, v a n h e t o g e n b l i k d a t d a n v o o r h e t e e r s t of d a t e e n s Α 6; ὅν τινα πρῶτον, wien eens γ 320, verg. κ 328 (en in 't alg. lat. *ubi* of *cum primum*).

†**πρωτο-τόκος,** 2. (τίκτειν), d i e p a s of v o o r d e e e r s t e m a a l g e- j o n g d h e e f t, μήτηρ, van een koe Ρ 5.

†**Πρωτώ** (verg. Πρωτεύς), een van Nèreus' dochters Σ 43.

†**πταίρω** (lat. *sternuo*), aor. II ἔπταρε, n i e z e n, μέγα, luid ρ 541.

***πτελέη** (verg. lat. *pōpulus*), o l m, *ulmus campestris*, bereikt een hoogte van 30 M. Ζ 419, Φ 350, εὐφυὴς μεγάλη Φ 242. †.

***Πτελεός** (πτελέη) **1)** stad (in het thessalische Fthīōtis, tussen Antrōn en Halos, met een haven), λεχεποίης Β 697. — **2)** plaats in Èlis Β 594. †.

†**πτέρνη** (lat. *perna*, ned. *verzenen*; over de andere vorm πτέρνᾰ z. F. Solmsen p. 253 sq.), h i e l Φ 397.

πτερόεις, -εν *a*) eig. epith. van een pijl, die aan 't benedeneinde van veren voorzien is, g e v e d e r d, ἰός Δ 117 enz. — *b*) overdr. α) λαισήια, l i c h t als veren (? volgens anderen f l a d d e r e n d, volgens **v.** L. Ε 453 «*medius utrimque excavatus*») Ε 453, Μ 426. — β) zeer dikwijls ἔπεα πτερ., (met Berlage, Weekbl. v. Gymn. en M. Ond. 1917 no. 38) g e w i e k t e woorden (omdat ze op het punt van uitgesproken te worden vleugels aanschieten) Α 201, α 122 (verg. ἄπτερος; volgens J. M. Hoogvliet, Grammatikale Raadsels p. 32, v e d e r l i c h t e woorden, d.i. die spoedig verstuiven, vergeten worden; nog anderen denken aan een vergelijking met vogels, verg. ook Ploetarch. de Garrulit. 10). Van

πτέρον (πέτομαι, verw. met ned. *veder*), v e d e r ο 527; vand. v l e u g e l, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, Λ 454, τιναξάσθην πτέρα β 151; τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ' Τ 386; ook als zinnebeeld van vlugheid η 36 (alleen hier sing.); vand. overdr., van de riemen, ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται λ 125, ψ 272.

πτέρυξ, -υγος (πτερόν), plur. dat. -ύγεσσιν, v l e u g e l, w i e k Β 316, β 149.

πτήσσω (< *πτήκjω, verg. πτώσσω), aor. πτῆξε, ἔπτηξαν, perf. part. πεπτηώς, -ῶτες, fem. -υῖαι **1)** intr., w e g d u i k e n (vooral van vrees), κείμην πεπτηώς ξ 354, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες ξ 474, verg. χ 362; κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ θ 190 (verg. καταπτήσσω); λιμένος πότι πεπτηυῖαι (nl. ἀκταί), naar de haven toe (verg. πρός Β Ι 1 *b*) lager wordend ν 98 (a. l. ποτιπεπτ.). — **2)** causat., overdr., n e e r- d r u k k e n, θυμὸν Ἀχαιῶν Ξ 40 (z. Leaf[2]). †.

†**πτοιέομαι** (miss. verw. met lat. *pavīre* en *pavēre*; verg. ook πτώσσω), aor. 3. plur. ἐπτοίηθεν, a n g s t i g z i j n χ 298.

†**Πτολεμαῖος** (πτόλεμος), zoon van Peiraios, vader van Eurumedōn Δ 228.

πτολεμίζω enz., z. πολεμίζω enz.

πτολίεθρον (πόλις), s t a d, waarbij vaak de naam in gen. staat, b.v. Δίου αἰπὺ πτ. Β 538, Τροίης α 2; Τρώων εὖ ναιόμενον πτολ., een stad der Tr. Α 164; Μεδεῶνα ἐυκτίμενον πτ. Β 501.

****πτολι-πόρθιος** (wschl. metri causa = het volg., verg. Βοιώτιος) ι 504, 530. †.

πτολί-πορθος, 2. (πέρθω), s t e d e n- v e r w o e s t e n d, epith. van Odusseus Β 278, θ 3 enz., soms ook van Arès Υ 152, en anderen.

πτόλις, z. πόλις.

†**πτόρθος,** t a k ζ 128.

†**πτύγμα** (πτύσσω), het gevouwene, p l o o i e n, πέπλοιο Ε 315.

†**πτυκτός** (adi. verb. van πτύσσω), dicht- g e v o u w e n, πίναξ Ζ 169 (z. σῆμα *c*).

πτύξ, πτυχός, ἡ (πτύσσω), v o u w, vand. **1)** l a a g, πτύχες σάκεος, van leer of metaal Η 247, Σ 411, verg. Υ 269, 270 (geïnterpol.). — **2)** overdr., k l o o f, d a l Λ 77; (volg. K. Meister: t o p) Υ 22 (hier alleen sing.), ἠνεμοέσσας τ 432 (Od. alleen hier).

†**πτύον,** s c h o p (om het graan door het op te gooien van het kaf te reinigen) Ν 588. †.

πτύσσω, aor. part. πτύξασα, med. impf. ἐπτύσσοντο, adi. verb. πτυκτός (z. daar) **1)** **act., p l o o i e n, o p v o u w e n, χιτῶνα α 439, εἵματα ζ 111. — **2)** †med., z i c h (als lagen) o v e r e l k a a r h e e n l e g g e n(?), ἔγχεα ἐπτύσσοντο, vlogen over elkaar(?) Ν 134.

†**πτύω** (lat. *spuo*), part. πτύοντα, (u i t)- s p u w e n Ψ 697. (ῡ metri causa).

***πτώξ** (πτώσσω), acc. πτῶκα, s c h u w, λαγωός Χ 310 (volg. Leaf[2] ook hier subst. en te vergelijken met ἴρηξ κίρκος enz.); als subst. πτώξ, ὁ, h a a s, ταχύς Ρ 676. †.

†**πτωσκάζω** (Chantraine vermoedt πτωκάζω, bij πτώσσω), inf. -έμεν, z i c h herhaaldelijk van vrees v e r s c h u i l e n Δ 372. Van

πτώσσω (verg. πτήσσω, verw. met πτοιέομαι), praes., impf. πτῶσσον, opt. -οιμεν **1)** intr. *a*) w e g d u i k e n, z i c h van vrees v e r s c h u i l e n, ὑπό τινι Η 129; καθ' ὕδωρ Φ 14, ὑπὸ κρημνούς Φ 26; ταὶ νέφεα πτώσσουσαι (nl. ὑπ' αἰγυπιοῖσιν) ἵενται χ 304 (νέφεα acc. van richting bij ἵενται,

verg. Verg. A. I 395: *quos.... Iovis ales aperto turbabat caelo*); abs. Δ 371, Ε 634. — *b*) van een bedelaar, schuw rondlopen, bedelen (verg. πτωχός), κατὰ δῆμον ρ 227, σ 363. — **2)** tr., wegduiken voor, zich verschuilen voor, ἀλλήλους Υ 427.

****πτωχεύω,** praes., iter. impf. πτωχεύεσκε, fut. part. πτωχεύσων *a*) intr., bedelen, κατὰ ἄστυ σ 2, ἀνὰ δῆμον τ 73; abs. ο 309. — *b*) tr., om iets bedelen, δαῖτα ρ 11, 19. †. Van

****πτωχός** (verg. πτώσσω **1** *b*), bedelend, ἀνήρ τ 74, φ 327; als subst., bedelaar ζ 208, ξ 58, σ 1. Epitheta: ἀνιηρός, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες, κακοείμονες, λευγαλέος, πανδήμιος.

†**Πυγμαῖοι** (πυγμή, verg. Klein-duimpje), Pugmaiën, dwergvolk (miss. de Akka in Centraal-Africa) Γ 6.

***πυγμαχίη,** vuistgevecht Ψ 653, 665. †. Van

†**πυγ-μάχος** (πύξ en μάχομαι), vuistvechter ϑ 246.

†**πυγμή** (verg. lat. *pugnus*, wschl. bij *pungere*), vuist, vand. vuistgevecht Ψ 669.

****πυγούσιος** (πυγών, afstand van elleboog tot vuisteind), een el lang κ 517, λ 25. †.

†**πύελος** (miss. = *πλύελος, van πλύνω), waskuip, trog τ 553.

πυϑμήν, -ένος, ὁ (lat. *fundus*, ned. *bodem*), *a*) bodem van een vat (als onderste deel en als steun), vand. voet, poot, van een drievoet Σ 375; van een beker, δύω δ' ὑπὸ πυϑμένες ἦσαν, twee steunsels, die aan weerskanten van de voet aangebracht zijn en deze met de oren verbinden Λ 635 (z. Helb.[2] p. 371 sqq.). — *b*) voet van een boomstam ν 122, 372, ψ 204. †.

πύϑω (verw. met lat. *pus*, *puteo*, ned. *vuil*), fut. πύσει, pass. praes. **1)** act., doen verrotten of vergaan, ὀστέα Δ 174. — **2)** pass., verrotten, vergaan Λ 395, α 161, μ 46. †.

Πῡϑών, dat. Πυϑοῖ Ι 405, ϑ 80 (Bekk. en Nck Πυϑῶνι), acc. -ῶνα, Pūthōn (oude naam van Delfoi aan de Parnèsos in Fōkis), waar het heiligdom met het orakel van Apollōn zich bevindt, πετρήεσσαν Β 519, ἠγαϑέη ϑ 80; hierbij adv. ***Πυϑώ-δε,** naar P. λ 581 (Nck Πυϑῶνα). †.

πύκα (πύξ), adv. **1)** dicht, stevig, ϑωρηκτάων Μ 317, ποιητοῖο Σ 608, α 333; ϑύρας εἴρυντο (nl. σανίδες) π. στιβαρῶς ἀραρυίας Μ 454 (π. bij εἴρ., volg. anderen bij ἀραρ.); herhaaldelijk Ι 588. — **2)** overdr., met zorg, ἔτρεφε Ε 70, degelijk, φρονεόντων Ι 554.

πυκάζω (πύκα), opt. πυκάζοιεν, aor. πύκασε enz., pass. perf. part. πεπυκασμένος, -α, bedekken, omhullen, νέκυν Ω 581, τινὰ νεφέλῃ Ρ 551; van een helm, πύκασε κάρη Κ 271; ἐντὸς σφέας αὐτούς, zich verstoppen μ 225; pass., ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, zorgvuldig bedekt Β 777 (verg. πέπλοι Ε 194 en 3. λίς *b*); met dat. instrum., ὄζοισιν Ξ 289, γένυς λάχνῃ λ 320; ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε Ψ 503; ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους (acc. part.) χ 488; overdr., van smart, τινὰ φρένας Θ 124 (verg. ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψε Γ 442).

†**πυκι-μηδής,** 2. (πύκα + μῆδος, verg. εἰδώς ... μήδεα πυκνά Γ 202), verstandig α 438.

πυκνός, 3. en **πυκινός,** 3. (πύκα) **1)** eig., dicht (compact), νέφος Ε 751, verg. Π 298; dicht (goed bedekkend, sluitend of gesloten), stevig, ϑώρηξ Ο 529, ἀσπὶς ῥινοῖσι Ν 804; λόχμη τ 439, λέχος Ι 621, ψ 177, λόχος λ 525; χλαῖνα ξ 521; δέρματα β 291, χηλός ν 68; δόμος Κ 267, κευϑμών κ 283; dicht (opeenvolgend, -staand, -zittend enz.), talrijk βέλεα Λ 576, λιϑάδες ξ 36, ψ 193, καρήατα λαῶν Λ 309, δάκρυον δ 153, ὀδόντες πυκνοὶ καὶ ϑαμέες (dichtopeen en talrijk) μ 92, ϑάμνοι ε 471, στίχες Η 61 (verg. Ν 133), φάλαγγες Δ 281; ook πτερά Ψ 879, β 151 (dichtbevederd), ὕλη Σ 320 (dicht begroeid), λόχος (door veel mannen gevormd, sterk) Δ 392. — **2)** overdr. *a*) hevig, ἄχος Π 599, ἄτη Ω 480. — *b*) verstandig, wijs, φρένες Ξ 294, νόος Ο 461; μήδεα Ω 282, βουλή Β 55, ἐφετμή Σ 216 (verg. α 279); ἔπος Η 375, μῦϑοι γ 23; schrander, slim, δόλος Ζ 187, πυκινὰ φρονέοντι ι 445; neutra **πυκνά, πυκινόν** en **πυκινά** als adv., evenals **πυκινῶς** *a*) dicht, stevig, ϑύραι, σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι Φ 535, β 344; πήρη πυκνὰ ῥωγαλέη, dicht gescheurd, d.i. vol scheuren ν 438. — *b*) overdr. α) van tijd, dicht achtereen, herhaaldelijk, ἀνεστενάχιζε Κ 9, verg. Σ 318. — β) hevig, πυκινῶς ἀκαχημένου Τ 312, ἀχεύων λ 88.

***Πυλαι-μένης,** -εος (πύλη en μένος), koning der Paflagoniërs, bondgenoot der Trojanen Β 851, Ν 643, gedood door Meneläos Ε 576 (verg. echter Ν 658). †.

†**Πύλαιος** (πύλη), zoon van Lèthos, broeder van Hippothoos, aanvoerder der Pelasgen, ὄζος Ἄρηος Β 842.

πυλ-άρτης, -ᾱο (πύλη, ἀραρίσκω), poortsluiter, epith. van Aïdès (verg. πύλος) Θ 367, κρατερός Ν 415, λ 277. †.

***Πυλ-άρτης** (verg. het vor.), acc. -ην, naam van twee Trojanen, waarvan de een door Aiās, de ander door Patroklos gedood wordt Λ 491, Π 696.

***πυλα-ωρός** (a. l. **πυλα-ουρός,** verg. 3. οὖρος, ook δυσωρέω en θυραωρός), p o o r t-w a c h t e r Φ 530, Ω 681. †. Van

πύλη (wschl. verw. met πόλις), plur. gen. -άων en -έων (met suniz., behalve H 1, M 340), p o o r t, alleen plur., eig. de beide vleugels van een poort, vooral van stadspoorten Γ 145, E 789; πᾶσαι π., alle poorten (verg. Leaf, Troy p. 152; volg. Aristarch.: de gehele poort) B 809; ook van de poorten van het legerkamp H 339, M 175; Ἀΐδαο πύλαι E 646, ξ 156; πύλαι οὐρανοῦ E 749, Ὀλύμπου Θ 411, ὀνείρειαι δ 809, ὀνείρων τ 562, Ἠελίοιο ω 12.

†Πυλήνη, stad in Aitolië B 639.

Πύλιος (Πύλος), v a n P u l o s, p u l i s c h, alleen plur. Πύλιοι, P u l i ë r s A 248, γ 31.

Πυλόθεν, z. Πύλος.

***Πυλοι-γενής** (locat. van Πύλος en γεν-, γίγνομαι), t e P u l o s g e b o r e n, u i t P u l o s a f k o m s t i g, epith. van Nestōr B 54; ἵπποι (van Antilochos) Ψ 303. †

Πύλος, ἡ en ὁ, naam van drie steden (op of dicht bij de westkust van de Pelopōnnēsos, verg. Aristof. Ridd. 1058 sq.), waarvan één, wschl. het trifulische, de residentie van Nèleus en later van Nestōr is (volg. Bér. = S a m i k o n, in de buurt waarvan, bij het dorp Kakovatos, Dörpfeld koningsgraven uit muk. tijd vond; anders v. Wilam., Die Il. und Hom. p. 208: «*die Hauptsache ist, dasz Pylos zuerst Hadeseingang, dann Landschaftsname, Westen des Peloponnes, zuletzt erst Ortsname gewesen ist, als solcher aber nirgends ohne Widerspruch fixiert. Es wird in Wahrheit wohl niemals und nirgends eine wirkliche Stadt Pylos gegeben haben, wohl aber ein* ἄστυ *der Landschaft Pylos*»), ἠγαθέη A 252, ἱερή φ 108; ook het gehele rijk van Nèleus en Nestōr, Νήληιος Λ 682, ἠμαθόεις B 77, α 93 (verg. ook νείατος); hierbij adv. **Πυλό-θεν,** u i t P. π 323, **Πύλον-δε,** n a a r P. Λ 760, ν 247. Verg.

†πύλος, volg. sommigen, o.a. reeds Aristarch., = πύλη, p o o r t van de onderwereld (verg. πυλάρτης), anderen ἐν Πύλῳ i. p. v. ἐν πύλῳ E 397 (verg. Leaf², v. L. en H. Usener, der Stoff des griech. Epos p. 29).

†Πύλων, -ωνος (πύλη), T r o j a a n, door Polupoitès gedood M 187.

πύματος, 3. (verw. met πυνός, achterste, en lat. *puppis*), a c h t e r s t, l a a t s t, u i t e r s t, van plaats en tijd Δ 254, K 475, β 20; ἄντυξ πυμάτη Σ 608, verg. Z 118 (Υ 275 πρώτη); π. δρόμος, het laatste gedeelte van Ψ 373; als subst., πρῶτοι ... πύματοι Λ 65; neutr. **πύματον** en ****πύματα** als adv., h e t l a a t s t, v o o r h e t l a a t s t, πύματόν τε καὶ ὕστατον X 203, υ 116, πύματά τε καὶ ὕστατα δ 185, υ 13.

πυνθάνομαι, alleen praes. β 315 en impf. πυνθανόμην ν 256, en **πεύθομαι** (verw. met skt *bódhati*, ned. *bieden, bode*), praes., impf. (ἐ)πεύθετο enz., opt. 3. plur. πευθοίατο, fut. πεύσομαι, -εαι enz., aor. II πυθόμην, ἐπύθοντο enz., coni. 2. sing. πύθηαι, opt. 3. plur. πυθοίατο, geredupliceerde aor. II opt. πεπύθοιτο, perf. πέπυσμαι, πέπυσσαι, πέπυσται, inf. πεπύσθαι, plusqpf. (ἐ)πέπυστο, πεπύσθην **1)** gewoonl. v e r n e m e n, h o r e n, b e m e r k e n, abs. α 157, λ 76; met acc., b.v. κτύπον O 379, κέλαδον Σ 530, βουλάς δ 677, Ἄρηα E 702; Κύπρονδε μέγα κλέος Λ 21 (verg. τῆλοσε); met gen., σῆς βοῆς Z 465; ἀγγελίης P 641; τί τινος, iets van of door iem. vernemen, τό γε μητρὸς ἐπεύθετο ἀκούων P 408, verg. ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι β 315; τὶ ἔκ τινος, iets horen door Υ 129; ὁδὸν ὁρμαίνοντα, dat hij deze tocht beraamde δ 732, verg. ἐμὲ ζωόν Z 50; met ὅτι Ω 592, verg. N 674; met gen., b.v. Αἴαντος, iets van A. bemerken P 102, μάχης O 224; Ὀδυσῆος, vernemen van of aangaande ξ 321, verg. ϑ 12, Z 465, P 641, ook Ἰθάκης ν 256; ἡνιόχοιο πεσόντος, dat de wagenmenner gevallen was **P 427,** πατρὸς ἀποφθιμένοιο, dat mijn vader gestorven is T 322, verg. σφῶιν τάδε μαρναμένοιιν A 257 (praes. soms met bet. van perf. Λ 498, γ 187, verg. π 411). — **2)** trachten te vernemen, u i t v o r s e n, o n d e r z o e k d o e n n a a r, νόστον β 360, ταῦτα πάντα K 211, ook met gen., πατρὸς οἰχομένοιο α 281, ἀγγελιάων β 256; o n d e r v r a g e n, Τειρεσίαο κ 537; met volg. afhank. vraag, ἔκ τε πυθέσθαι ἤέ—ἤ, uitvorsen of—of K 308; abs. K 320.

πύξ (verw. met πύκα, πυγμή, lat. *pugnus*), m e t d e v u i s t, i n h e t v u i s t g e v e c h t, πὺξ ἀγαθός Γ 237, φέρτατος ϑ 130, μάχεσθαι Ψ 621, περιγίγνεσθαί τινος ϑ 103.

†πύξινος, -ον (πύξος, *buxus sempervirens*), v a n p a l m h o u t, ζυγόν Ω 269.

πῦρ, πυρός, τό (verw. met lat. *purus*, ned. *vuur*), v u u r, δαῖε E 4, η 7, καιόντων Θ 521, ἐν κλισίῃσι βαλόντες ϑ 501; in 't bijz. haardvuur ε 59, vuur van een brandstapel X 342, offervuur I 220, γ 446, op een luchter τ 63; over μ 68 z. θύελλα; dikwijls als symbool van geweld en vernietiging O 605, Y 371, μάρναντο

δέμας πυρὸς αἰθομένοιο Λ 596; van een vlammende blik T 366, τ 446; spreekwoordelijk ἐν πυρὶ γενέσθαι, in vlammen opgaan B 340 (Nab. νεμοίατο i. p. v. γενοίατο), καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο νοστῆσαι K 246. Epitheta: ἀίδηλον, αἰθόμενον, ἀκάματον, δαιόμενον, δήϊον, θεσπιδαές, κηλέῳ (en -είῳ), λαμπετόωντι, μαλερόν, μέγα, ὀλοόν, πολλόν, φαεινόν; plur. ***πυρά,** wachtvuren Θ 554.

πυρ-άγρη (ἀγρέω, verg. ἄγρει), (vuur)-tang Σ 477, γ 434. †.

***Πῡρ-αίχμης** (αἰχμή), acc. -ην, aanvoerder der Paioniërs, bondgenoot der Trojanen, door Patroklos gedood B 848, Π 287. †.

†**πυρακτέω** (volg. Be. van *πύρακτος), in het vuur heen en weer bewegen, vand. in het vuur drogen ι 328.

***Πύρασος** **1)** Trojaan, door Aiās gewond Λ 491. — **2)** stad (in het N.O. van het thessalische Fthiōtis), met een heilig bos van Dèmètèr, ἀνθεμόεις B 695. †.

***πυργηδόν,** adv., eig. als een muur, d.i. met gesloten gelederen, in gesloten colonne M 43, N 152, O 618 (verg. πύργος **2**). Van

πύργος (verw. met Πέργαμος) **1)** eig. *a*) bolwerk of muur met torens, ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου Z 386, ὑψηλός ζ 262; ook van de wal om het scheepskamp H 338 enz.; vand. toren, op de muur, φέρων σάκος ἠύτε πύργον H 219, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων M 36. — *b*) overdr., bolwerk, schutsmuur, van Aiās, πύργος Ἀχαιῶν λ 556. — **2)** gesloten legerschaar, colonne Δ 334, 347 (verg. πυργηδόν).

†**πυργόω** (πύργος), aor. πύργωσαν, van een bolwerk (met torens) voorzien, ommuren, Θήβης ἕδος λ 264.

†**πυρετός** (πῦρ), koorts (volg. sommigen malaria) X 31.

πυρή (πῦρ), brandstapel (voor lijkverbranding) A 52, (voor offers) κ 523; ook uitgedoofde H 434.

πυρη-φόρος, z. πυροφόρος.

†**πυρι-ήκης** (ἀκ-, verg. ἄκρος), met gloeiende punt ι 387.

†**πυρί-καυστος** (καίω), in 't vuur gebrand, vand. gehard, σκῶλος N 564 (anderen πυρὶ καυστός).

†**Πύρις** (πῦρ), acc. -ιν, Lukiër, door Patroklos gedood Π 416.

†**Πυρι-φλεγέθων** (φλεγέθω, verg. Φ 358), rivier in de onderwereld κ 513.

***πυρ-καϊή** (καίω; oorsprkl. abstr., verg. τυμβοχόη), brandstapel H 428, Ψ 158, Ω 791.

****πύρνον** (πυρός), tarwebrood ο 312, ρ 12, 362. †.

πῡρός, tarwe, *triticum vulgare*, als voer van paarden, μελιηδής K 569, μελίφρων Θ 188, en ganzen τ 536; plur. Λ 69, δ 604; als voedsel voor mensen alleen υ 109 (verg. πύρνον).

***πῡρο-φόρος,** 2. (ook †**πυρηφόρος,** -ον γ 495), tarwe voortbrengend, ἄρουρα M 314, Ξ 123 (ook a. l. Z 195), πεδίον Φ 602. †.

†**πυρπολέω** (πυρ-πόλος, van πῦρ en πέλω), part. -έοντας, een vuur onderhouden, wschl. van herders κ 30 (verg. v. L.).

†**πυρσός** (πῦρ), vuursein Σ 211.

πώ (verg. πῇ), enklit. partikel, nog, op énige wijze, altijd met negatie, die vaak door een woordje ervan gescheiden is, ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος οὔτε τέλεσσας, noch ooit—noch A 108; μηδέ τί πω δειδίσσεο . . ., en volstrekt niet Δ 184; verg. verder οὔ-πω, οὐδέ-πω, μή **C 4**.

πωλέομαι (πέλω, miss. ion. < πωλάομαι, verg. πώταομαι naast πέτομαι enz.), praes. πώλεαι (met suniz.) δ 811 (Nck πωλέε' ὡς i. p. v. πώλεαι ἐπεί), πωλεῖται(-έεται), part. πωλεύμενοι, impf. πωλεύμην(-εόμην), πωλεῖτ'(-έετ'), iter. impf. πωλέσκετο, fut. 2. sing. πωλήσεαι, ergens dikwijls komen, εἰς ἀγορήν A 490, εἰς πόλεμον A 490, ἐς δόμον χ 352, ἐς ἡμέτερον β 55, ἐπὶ ῥέεθρα λ 240, μετ' ἄλλους ι 189, δεῦρο δ 384.

πῶλος, ὁ (ψ 246) en ἡ (verg. παῖς, lat. *pullus*, ned. *veulen*), veulen, paard Λ 681, ψ 246 (Od. alleen hier).

πῶμα (verw. met skt *pâti*, hij behoedt, ned. *voering* < **voedering*; verg. ook πῶυ), deksel, χηλοῦ Π 221, θ 443, 447; ook deksel van een pijlkoker Δ 116, ι 314 of een kruik β 353. †.

πώ-ποτε, beter **πώ ποτε,** adv., ooit, alleen na een ontkenning, z. οὔπω.

πῶς (verg. πῇ), vragend adv., hoe? op welke wijze? dikwijls verbonden met andere partikels, πῶς γάρ, hoe dan, hoe toch A 123, κ 337; versterkt πῶς γὰρ δή π 70; πῶς δέ, maar hoe Φ 481, σ 31; πῶς δή, hoe toch, hoe dan toch Δ 351, Σ 364, χ 231; πῶς τ' ἄρ', hoe dan, hoe toch Σ 188, γ 22; πῶς νῦν zonder verbum, hoe nu σ 223, verg. K 408; in een afhank. vraag na θαῦμά μ' ἔχει κ 326 (a. l. ὡς); π. ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι (gewoner ποῖος) λ 336; het staat *a*) bij ind. A 123, K 61. — *b*) bij coni. Σ 188, γ 22. — *c*) bij opt. Λ 838 (Duentz. ἔῃ i. p. v. ἔοι). — *d*) πῶς ἄν, π. κε, bij opt. I 437, Ξ 333, α 65; tot uitdr. van een wens ο 195, verg. P 327.

πώς (verg. πῇ; volgens v. L. A 154

«in dictione epica inter πω *et* πως *interest quod inter* οὕτω *et* οὕτως, *sive prorsus nihil»*), enklit. partikel, op e n i g e w i j z e, e n i g s z i n s, na een andere partikel, αἴ κέν πως, o f s o m s A 66; οὐ μέν πως, voorwaar volstrekt niet, i n g e e n g e v a l Δ 158, οὐ γάρ πως Ξ 63, οὐκ ἄν πως υ 392, μή πως (verg. μή **C 5**); verzachtend, μάλα π. (een beetje erg) Ξ 104, ἀεί π. (zo goed als altijd) M 211.

†**πωτάομαι** (πέτομαι), impf. πωτῶντο (Nck ποτάοντο), fladderen, v l i e g e n, van stenen M 287.

πῶυ, τό (verw. met skt *payú-*, hoeder, gr. ποι-μήν, verg. πῶμα), plur. πώεα, dat. πώεσι δ 413 (Hecht πώεϊ), k u d d e, altijd van schapen Γ 198, Λ 678, λ 402.

P.

ῥ', ῥά, z. ἄρα.

ῥάβδος, ἡ (verw. met ῥόπαλον), s t a f, in 't bijz. *a*) de (t o v e r) s t a f van Hermès Ω 343, ε 37, ω 2, van Kirkè κ 238, 319, van Athènè ν 429. — *b*) h e n g e l, περιμήκης μ 251. — *c*) d r a a d, χρύσειαι M 297 [zo Benndorf en Reich.[1] p. 30, z ook Leaf[2]; dus = χρυσείῃσι ῥαφῇσι(?); volg. Engelmann s t i f t e n, waardoor de verbinding van de huiden en de metaallaag tot stand gebracht wordt].

†**ῥαδαλός,** w i e g e l e n d, δονακεύς Σ 576 (zo Zènodot. i. p. v. ῥαδινός of ῥοδανός).

'Ραδάμανθυς, acc. -υν, zoon van Zeus (en Eurōpè), broeder van Mīnōs, ἀντίθεος Ξ 322; volg. δ 564 (ξανθός) wordt hij (als zoon van een god) naar het Èlusion verplaatst (volg. L. Malten, Archäol. Jahrb. XXVIII p. 35 sqq., is Rh. een vóórgriekse Kretenser, die in het midden van Z. Kreta thuis behoort); de Faiëkes brachten hem eens naar Euboia η 323 †.

***ῥαδινός,** 3. (verg. περι-ρρηδής), b u i g z a a m, ἱμάσθλη Ψ 583, w i e g e l e n d, δονακεύς Σ 576 (verg. ῥαδαλός en ῥοδανός). †.

***ῥαθάμιγξ,** -ιγγος, ἡ (ῥαίνω), alleen plur. -ες, druppel, s p a t Λ 536, Υ 501; overdr., ῥαθάμιγγες κονίης, kluiten Ψ 502.

ῥαίνω (verw. met ἄρδω), aor. imper. ῥάσσατε, pass. impf. ῥαίνοντο, opt. ῥαίνοιτο ι 459 (zo Duentz. i. p. v. ῥαίοιτο), pass. perf. en plusqpf. 3. plur. ἐρράδαται en ἐρράδατο, (b e) s p r e n k e l e n, b e s p a t t e n υ 150, αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι υ 354, verg. M 431, (ι 459); ook b e s t r o o i e n, στήθεα ῥαίνοντο κονίῃ Λ 282. †.

†**ῥαιστήρ,** -ῆρος, ὁ (met Zènodot.; volg. Aristarch. ἡ), h a m e r Σ 477. Van

ῥαίω, coni. 3. sing. ῥαίῃσι, impf. ἔρραιε, fut. inf. ῥαισέμεναι, aor. ῥαίσῃ, ῥαῖσαι, pass. praes. part. ῥαιομένου, opt. ῥαίοιτο, aor. ἐρραίσθη, b e u k e n, aan stukken s l a a n, νῆα ν 151; met persoonl. obj. ε 221, verg. ζ 326 (waar act. en pass.); pass., a a n s t u k k e n s p r i n g e n Π 339; τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος διὰ σπέος . . . θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ, tegen de grond verbrijzeld worden ι 459 (Duentz. ῥαίνοιτο, spatten, verg. Eur. Kukl. 402: ἐγκέφαλον ἐξέρρανε).

****ῥάκος,** -εος, l a p, v o d ζ 178.

****ῥαπτός,** 3., (a a n e l k a a r) g e n a a i d, g e l a p t ω 228, 229. †. Adi. verb. van

ῥάπτω, praes., impf. (ἐ)ράπτομεν, aor. ῥάψε, -αι **1)** (a a n e l k a a r) n a a i e n, βοείας ῥάβδοισι M 296. — **2)** overdr., b e r o k k e n e n, b e r a m e n (verg. ὑφαίνω, τολυπεύω), κακά τινι Σ 367, φόνον π 379, θάνατον π 422.

ῥάσσατε, z. ῥαίνω.

†**ῥαφή** (ῥάπτω), n a a i s e l, d r a a d, ἱμάντων, bestaande uit, gevormd door χ 186.

†**ῥάχις,** ἡ, acc. -ιν, r u g g e g r a a t, r u g I 208.

***'Ρέα,** gen. 'Ρείης, gemalin van Kronos, moeder van Zeus, Poseidāōn en Aïdès Ξ 203, τέκετο 'Ρέα (met suniz.) O 187. †.

ῥέα, z. ῥεῖα.

ῥέεθρα, τά (ῥέω), s t r o o m (d.i. rivier) λ 157; g o l v e n B 461, ζ 317; b e d d i n g, ἐμπίμπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων Φ 311, verg. 382.

ῥέζω (< *Ϝρέγjω, verg. Ϝέρδω), praes., impf. ἔρεζε, ῥέζον, opt. ῥέζοι, iter. ῥέζεσκον (ἐρρέζεσκον), fut. ῥέξω enz., aor. ἔρεξα, ἔρρεξε, ῥέξε enz., coni. 1. plur. ῥέξομεν, pass. aor. part. ῥεχθέν **1)** d o e n, v o l b r e n g e n, h a n d e l e n, b.v. μέγα ἔργον K 282, ἔργα K 51, αἴσυλα E 403; οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας ι 352, ὦς X 259; ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἐῇσιν θ 148; τινά τι, iem. iets doen, b.v. σε τοιάδε E 373, τινὰ ἐξαίσιον δ 690, ἀσύφηλον I 647, κακόν of κακά τινα B 195, Δ 32, β 72 (υ 314 is μοι dat. eth.); οὐδέ τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω σ 15, verg. δ 690, χ 314; ook κακῶς μιν ψ 56, εὖ E 650; pass., ῥεχθὲν κακόν, dat (eenmaal) geschied is I 250, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω P 32. — **2)** in 't bijz., o f f e r e n (verg. ἔρδω), b.v. (Διὶ) ἱερά δ 473 (A 147) enz., Φοίβῳ ἑκατόμβην A 444, οἱ θαλύσια I 535, σοὶ βοῦν K 292.

***ῥέθεα,** τά, alleen gen. -έων, l e d e m a t e n Π 856, X 68, 362 (volg. Schwyzer eig. h e t i n w e n d i g e; anderen gaan uit van de aiol. bet. g e z i c h t en vertalen daarom door m o n d). †.

ῥεῖα (Wackern. ῥῆα < *Ϝρᾶσα), **ῥέα,** vóór klinkers **ῥεῖ',** adv., gemakkelijk, zonder moeite, E 304, γ 231 (α 160 gemakkelijk, nl. omdat het hun niets kost); zonder zorgen, θεοὶ ῥεῖα ζώοντες Z 138, δ 805; versterkt door μάλα Γ 381. (ῥέα enige malen, b.v. M 381, éénlettergrepig, volg. Bentl., Ahr. e.a. bedorven; Ch. Bally vergelijkt νέα ι 283).

'Ρείη, z. 'Ρέα.

'Ρεῖθρον, haven van Ithakè, aan de voet van het gebergte Nèion α 186 (volg. Menge, Ithaka p. 3 en 6, Golf van Molo, op de oostkust; volg. anderen op de N.O.kust, de haven Frikais).

***ῥέπω** (wschl. verw. met lat. *repente*), alleen impf., neigen, van het in de weegschaal gewogene, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ 'Αχαιῶν Θ 72, ῥέπε δ' ''Εκτορος αἴσιμον ἦμαρ X 212. †.

ῥερυπωμένα, z. ῥυπόω; **ῥεχθέν,** z. ῥέζω.

ῥέω (< *σρέϜω, skt *srávati*, verg. ned. *stroom*), praes. ῥέει enz., impf. ἔρρεε, ῥέε, ἔρρεον, aor. ῥύη **1)** stromen, vloeien, van water, bloed, zweet E 340, ι 140; met dat., πηγὴ ὕδατι ῥέει X 149, ῥέε δ' αἵματι γαῖα, de aarde stroomde, dreef van bloed Δ 451; κατὰ δὲ ῥέει ἱδρώς Λ 811, ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε ι 290, verg. γ 455, N 655; εὐρὺ ῥέει E 545, εὐρὺ ῥέων B 849. — **2)** overdr., vloeien, van woorden, ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή A 249; vliegen, van werptuigen, ἐκ χειρῶν M 159; τῶν ἐκ μελέων τρίχες ἔρρεον, vielen κ 393.

ῥῆα, z. ῥεῖα.

ῥηγμίς, -ῖνος (ῥήγνυμι, verg. Δ 425), branding A 437, δ 430, Y 229; golven μ 214 enz. Van

ῥήγνῦμι (< Ϝρήγνυμι, verw. met ned. *wrak*), 3. plur. ῥηγνῦσι, iter. impf. ῥήγνυσκε, fut. ῥήξω, -ειν, aor. ἔρρηξεν enz., med. praes., impf. ῥήγνυτο, -ντο, aor. (ἐρ)ρήξαντο enz., coni. ῥηξόμεθα, adi. verb. ῥηκτός (z. daar) **1)** act. *a*) breken, scheuren, openbreken, doorboren, b.v. ἱμάντα Γ 375; θύελλα προτόνους μ 409 (Od. alleen hier); ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον O 537, verg. M 459, Π 587; πύλας N 124, θύρας I 476; χαλκόν Γ 348, θώρηκας B 544, σάκος Y 268; χρόα Ψ 673; τεῖχος (doorbreken, zich een weg banen door) M 198. — *b*) vooral in de slag doorbreken, φάλαγγα Z 6, ὅμιλον Λ 538, στίχας O 615. — **2)** med. *a*) breken, van de golven, κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον Δ 425; scheuren, κῦμα ῥήγνυτο Σ 67 (verg. Ω 96). — *b*) iets voor zich doorbreken, zich door iets een weg banen, τεῖχος M 90 (verg. 411), φάλαγγας Λ 90; διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξις M 308. — *c*) doen uitbarsten, ἔριδα Y 55.

ῥῆγος, -εος [bij ῥέζω, ῥήζω (Epicharm.), ik kleur], (kleurige) hoes, sloop, σιγαλόεντα ζ 38; vand. ook het door een hoes bedekte kussen, matras λ 189, ν 73, καλὰ πορφύρεα δ 297, κ 352, Ω 644, σιγαλόεντα τ 318.

ῥηθέντι, z. 2. εἴρω.

ῥηΐδιος, 3. (= att. ῥᾴδιος), comp. ***ῥηΐτερος,** sup. ****ῥηΐτατος** en †**ῥήϊστος** δ 565, gemakkelijk, ἔπος λ 146; ῥηΐδιον θεοῖσι κυδῆναι π 211, τάφρος περῆσαι ῥηϊδίη, gemakkelijk over te komen M 54; met dat. van de pers. en inf., οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι γε δαμήμεναι Y 265; ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν 'Αχαιοί, gemakkelijker om (tegen) te strijden Σ 258, verg. Ω 243; sup. neutr. plur. **ῥηΐτατα** als adv. τ 577; hierbij adv. **ῥηϊδίως,** gemakkelijk, zonder moeite Δ 390, ξ 196.

†**ῥηκτός** (adi. verb. van ῥήγνυμι), doorboorbaar, wondbaar, χαλκῷ N 323.

†**'Ρήνη,** bijzit van Oïleus, moeder van Medōn B 728.

†**ῥηξηνορίη,** kracht om (de gelederen der) mannen te doorbreken ξ 127. Van

ῥηξ-ήνωρ, -ορος (ῥήγνυμι, ἀνήρ, verg. het vor. en N 321 sqq.: ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε ... ὃς θνητός τ' εἴη ... χαλκῷ τε ῥηκτός ... οὐδέ κ' 'Αχιλλῆι ῥηξήνορι χωρήσειε; F. Muller, Mnemos. 1918 p. 135, zoekt verband met lat. *rex*), (de gelederen der) mannen doorbrekend, epith. van Achilleus N 324, δ 5 (Od. alleen hier).

****'Ρηξ-ήνωρ** (z. het vor.), zoon van Nausithoos, broeder van Alkinoos η 63, 146. †.

†**ῥῆσις,** -ιος (2. εἴρω), het spreken φ 291.

***'Ρῆσος** (wschl. verw. met lat. *rex*) **1)** zoon van Eïoneus, koning der Thraciërs, bondgenoot der Trojanen, door Diomèdès en Odusseus gedood K 435 sqq. — **2)** †rivier in Trōas M 20.

†**ῥήσσω** (ῥηχίη, ἀράσσω), praes. part., stampen, ῥήσσοντες ἁμαρτῇ Σ 571 (volg. Siebourg: «*klatschen mit den Händen im Takt*»).

†**ῥητήρ,** -ῆρος (2. εἴρω), spreker, μύθων I 443.

†**ῥητός** (adi. verb. van 2. εἴρω), (af)gesproken, bepaald, μισθός Φ 445.

†**ῥήτρη** (2. εἴρω), afspraak ξ 393.

†**ῥῖγεδανός,** 3. (ῥιγέω), ijselijk, epith. van Helenè T 325.

ῥῖγέω (ῥῖγος), fut. ῥιγήσειν, aor. (ἐρ)ρίγησε, ἐρρίγησαν, perf. met intensieve praesensbet. ἔρριγα, coni. ἐρρίγησι, plusqpf.

ἐρρίγει, eig. rillen van koude, alleen overdr., huiveren Γ 259, ε 116; ῥίγησεν δὲ ἰδών Δ 279, ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον Μ 208; met acc., huiveren voor, terugdeinzen voor, bang zijn voor, πόλεμον Ε 351, Ρ 175; met inf. Γ 353; met μή, alleen μοὶ θυμὸς ἐρρίγει μή ψ 216.

ῥίγιον (ῥῖγος), comp., alleen neutr. *a*) kouder ρ 191. — *b*) verschrikkelijker, erger, τὸ δὲ ῥίγιον Α 325, υ 220; hierbij sup. neutr. plur. †**ῥίγιστα** als subst., het verschrikkelijkste, het ergste Ε 873.

†**Ῥίγμος,** zoon van Peiroos, uit Thracië, bondgenoot der Trojanen Υ 485.

†**ῥῖγος,** -εος, τό (verg. lat. *frigus*), koude ε 472.

†**ῥῑγόω** (ῥῖγος), fut. inf. -ωσέμεν, het koud hebben ξ 481.

ῥίζα, ἡ (lat. *radix*, ned. *wortel*), plur. gen. ῥιζέων (met suniz.) Φ 243 (v. L. ἐκ ῥιζάων δ' i. p. v. ὁ δ' ἐκ ῥιζέων), wortel Μ 134, μ 435; Λ 846 als geneesmiddel; overdr., wortel van het oog ι 390.

ῥιζόω (ῥίζα), aor. ἐρρίζωσεν, pass. perf. ἐρρίζωται *a*) doen wortelen, overdr., νῆα ἔνερθε ν 163. — *b*) aanleggen, ἀλωὴ ἐρρίζωται (= πεφύτευται, Schol.) η 122. †.

ῥίμφα (miss. verw. met ned. *gering*), vlug, snel Ζ 511, μ 182.

ῥῖνα, ῥῖνες, ῥινός, z. ῥίς.

ῥῑνός 1) huid, van het menselijk lichaam Ε 308, χ 278, ook plur. ε 426 enz. — **2)** afgetrokken huid of vel van een dier Η 474; λύκοιο (om om te slaan) Κ 334, βοός (om op te zitten) Κ 155, α 108. — **3)** in 't bijz. als schildbedekking Υ 276, μ 423 (leer), verg. Π 636; vand. schild, met en zonder toevoeging van βοῶν Μ 263, Δ 447 (verg. Ν 405—407); bijvorm **ῥινόν** βοός Κ 155 (maar verg. στόρνυμι **1**); εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν . . . πόντῳ, als een schild ε 281.

†**ῥῑνο-τόρος** (τείρω), schilddoorborend, Ἄρης Φ 392.

ῥίον (miss. verw. met ned. *reus*) *a*) (berg)top Θ 25, ὀρέων ι 191. — *b*) voorgebergte γ 295.

ῥῑπή (ῥίπτω), worp, αἰγανέης Π 589, in 't bijz. krachtige worp, vaart, druk, λᾶος θ 192 (Od. alleen hier), Μ 462; aandrang, geweld, van den vervolgenden Hektōr Θ 355, van de wind Ο 171, van vuur Φ 12.

†**Ῥίπη,** stad in Arkadië Β 606.

ῥιπτάζω (frequent. van ῥίπτω), part. ῥιπτάζων, iter. impf. ῥίπτασκον, -ε (zo F. Sommer, Glotta I p. 63, 1; verg. κρυπτάζω), de een hier- de ander daarheen slingeren, θεοὺς κατὰ δῶμα Ξ 257; telkens werpen Ο 23, θ 374. Verg.

ῥίπτω (verw. met ned. *werpen*), iter. impf. ῥίπτασκον, -ε (juister te verklaren als impf. bij ῥιπτάζω), fut. ῥίψω, -ει, aor. ἔρριψε, ῥῖψ', werpen, slingeren, τινὰ ἀπὸ βηλοῦ Α 591, ἐς Τάρταρον Θ 13, ἰχθὺν θύραζε μ 254, τὶ μετά τινα Γ 378, ζ 115, σφαῖραν ποτὶ νέφεα θ 374; abs. Ψ 842.

ῥίς, ῥῑνός, ἡ, neus Ν 616, δ 445; meestal plur. ῥῖνες, neus (gaten) Π 349, ε 456.

†**ῥίψ,** ἡ, alleen plur. dat. ῥίπεσσι, teen, twijg, οἰσυΐνῃσι ε 256.

†**ῥοδανός,** buigzaam, wiegelend Σ 576 (a. l. voor ῥαδινός en ῥαδαλός).

*Ῥόδιος 1)** †rivier in (Trōas) Μ 20. — **2)** z. Ῥόδος.

ῥοδο-δάκτυλος, 2., roosvingerig, epith. van Ēōs (naar de waaiervormige uitstraling van het morgenrood) Α 477, β 1.

†**ῥοδόεις,** -εν (ῥόδον), vol rozen-(geur), ἔλαιον, rozenolie Ψ 168.

*Ῥόδος,** eiland (in de Karpathische Zee bij de kust van Azië), met de drie steden Lindos, Ialūsos en Kameiros Β 654, 655, 667; hierbij subst. **Ῥόδιοι,** Rhodiërs Β 654. †.

ῥοή (ῥέω), alleen plur., stromen, golven, van de Ōkeanos en van rivieren Β 869, χ 197; ook in 't alg. van water Π 229.

†**ῥόθιος,** -ον (ῥόθος, ῥέω), ruisend, bruisend, κῦμα ε 412.

†**ῥοιβδέω** (verw. met lat. *sorbeo*; Blass, die Interpolationen in der Odyssee p. 135, **ῥυβδέω,** verg. ion. ῥυφέω = ῥοφέω, waarvan ῥύμμα, ῥύβδην), (op) slurpen, van Charubdis μ 106.

†**ῥοιζέω,** aor. ῥοίζησεν, fluiten (om een sein te geven) Κ 502. Van

ῥοῖζος, ἡ (klanknab.), gefluit ι 315; ook ὀιστῶν Π 361. †.

ῥοιή, granaatappelboom, *punica granatum* η 115, λ 589.

ῥόος (ῥέω), stroom, het stromende water, alleen sing., dikwijls met gen., b.v. πλῆτο Ξάνθου ῥόος Φ 16; Ἀλφειοῖο Λ 726, Ὠκεανοῖο λ 21; κῦμα ῥόοιο λ 639, Φ 263, κῦμα ῥόος τε ι 80; βόμβησαν κατὰ ῥόον, neer in μ 204; τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, over de stroom ε 327; κατὰ (κὰρ) ῥόον, met de stroom mee, stroomaf ξ 254; ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, in hun bedding Μ 33.

ῥόπαλον (ῥέπω, verg. καλαῦροψ), (slinger)stok, knuppel Λ 559, ι 319; knots, παγχάλκεον (van Ōrīōn) λ 575.

ῥοχθέω (verg. ἐρεύγομαι, ὀρεχθέω),

praes. -εῖ, impf. ῥόχθει(-εε), brullen, bruisen, van de golven der branding ε 402, μ 60. †.

ῥύατ(ο), z. ῥύομαι.

†**ῥυδόν** (ῥέω), adv., stromend, alleen overdr., ἀφνειός (die zich in rijkdom baadt) ο 426.

ῥύη, z. ῥέω.

***ῥῡμός** (< Ϝρυμός, van ἐρύω, verg. ῥυστάζω), disselboom Ε 729 enz.

ῥύομαι (w. *sveru-*, waarvan eensdeels lat. *servare*, anderdeels skt *varūtár-*, beschermer, en ned. *weren*), praes. ῥύομαι ξ 107, ῥύεται Κ 259, 417, ο 35, ῥύονται Ι 396, ook ῥῦομ(αι) Ο 257, impf. ἐρύετο Ζ 403, ῥύετο Π 799, ῥυοιτο Μ 8, ῥύοισθε Ρ 224, fut. inf. ῥύεσθαι Υ 195 (v. L. ῥύσεσθα, i. p. v. σε ῥύεσθαι), aor. I ῥυσάμην Ο 29 (Heyne ῥύμην, aor. II), ῥῦσατο ψ 244, ἐρρῦσατο Ο 290, Υ 194, α 6, ἐρῦσατο Β 859, Λ 363, Υ 450, ξ 279, χ 372, ῥῦσάσθην Ξ 406, opt. ῥῦσαιτο ζ 129, μ 107, imper. ῥῦσαι Ρ 645, Ω 430, aor. II ἔρῦσο Χ 507, ἔρῦτο Δ 138, Ε 23, 538, Ν 555, Ρ 518, Ψ 819, ω 524, 3. plur. ῥύατο Σ 515, ρ 201, inf. ῥῦσθαι Ο 141, iter. ῥύσκευ(-ε') Ω 730, perf. (met intens. praesensbet.) 3. plur. εἰρύαται (uit ϜεϜρύαται) Α 239, Χ 303 (op de laatste plaats ook plusqpf. εἰρύατο overgeleverd, v. L. aor. II ἐρρύατο), εἰρῦαται π 463, inf. εἰρῦσθαι γ 268, ψ 82, 151 (overgeleverd εἴρυσθαι; ψ 82 v. L. ϜεϜρῦσθαι van Ϝερύω), plusqpf. εἴρῦτο Π 542, Ω 499, ψ 229 (v. L. ἔρρῦτο, aor. II), fut. II εἰρύ(σ)σονται Σ 276 (volg. So. fut. van ἔρυμαι, met εἰ- metri causa); hierbij van **ἔρυομαι** praes. inf. ἐρύεσθαι Ι 248 (Heyne ῥύεσθαι), aor. εἰρύσαο Φ 230 (Heyne εἴρῦσο, plusqpf.), εἰρύσατ(ο) Υ 93 (Knight ῥύσατο), Δ 186, Ο 274 (v. L. ἐρρύατο, aor. II 3. plur. van ῥύομαι), coni. ἐρύσσεαι Υ 311 (volg. anderen van ἐρύω, z. daar **II 2**), ἐρύσσεται Κ 44, opt. ἐρύσαιτο Ω 584; van **ἔρυμαι** praes. inf. ἔρυσθαι ε 484, ι 194 = κ 444, ξ 260 = ρ 429 (v. L. ῥύεσθαι, wat ε 484 niet kan), impf. εἴρυντο Μ 454; van **εἰρύομαι** fut. εἰρυόμεσθα Φ 588 (Heyne εἰρύμεσθα, perf.), aor. opt. εἰρύσσαιτο Θ 143, π 459, εἰρύσσαισθε Ρ 327, εἰρύσσασθαι Α 216 (beter met So. niet van praes. εἰρύομαι, maar εἰ- metri causa) **1)** behoeden, bewaken, beschermen *a*) met persoonl. subj., τινά Υ 194, α 6, γενεήν τε τόκον τε Ο 141; verbonden met φυλάσσει ο 35, ἐσάωσεν Ο 290; τινὰ ὑπ' ἐκ κακοῦ, redden uit μ 107, verg. ὑπ' ἠέρος υἷας 'Αχαιῶν Ρ 645, υἷας 'Αχ. ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ Ι 248, μοι ἀλόχους ὑπ' 'Αχαιῶν Ρ 224, τὸν ἔνθεν Ο 29; abs. Ε 23, ξ 279; τί, b.v. πτολίεθρα Ι 396, Ἴλιον ὑπὲρ θεόν Ρ 327, Λυκίην δίκῃσι Π 542, θύρας ψ 229; σταθμόν ρ 201, σῦς ξ 107; verbonden met φυλάσσει Κ 417. — *b*) met zakelijk subj., νῆας τεῖχος Μ 8, ἄστυ πύργοι Σ 276, πύλας σανίδες Μ 454; ἄνδρας φύλλων χύσις ε 484, ook πτόρθος περὶ χροῒ μήδεα (bedekken) ζ 129; ἔλαφον πέτρη Ο 274; κάρη κυνέη Κ 259, verg. Π 799, οἱ χρόα τελαμῶνε Ξ 406, verg. Δ 138, Ψ 819; 'Αργείους καὶ νῆας βουλή Κ 44; met dat. alleen μίτρης . . . ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο Δ 138. — *c*) overdr., bewaren, θέμιστας πρὸς Διός, handhaven Α 239 (verg. Sol. 214: οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Διός); φρεσί π 459; vand. α) iem. in het oog houden, op iem. loeren, με π 463 (verg. δ 670). — β) iets in het oog houden, opvolgen, ἔπος Α 216 (verg. ἔπος φύλαξε Π 686), βουλάς Φ 230; δήνεα, op 't spoor komen, doorgronden ψ 82. — **2)** tegenhouden (volg. W. Schulze p. 325 miss. onder invloed van het niet verwante ἐρύκω), ἔγχος ἀσπίς Ε 538, verg. Δ 186, ω 524; 'Ηῶ ἐπ' 'Ωκεανῷ ψ 244, οἰωνοῖσι κῆρα Β 859; Διὸς νόον Θ 143; χόλον Ω 584 (z. οὐ vóór **I**).

†**ῥύπα,** τά (eig. neutr. plur. bij ῥύπος; verw. met ῥέω), vuil ζ 93.

****ῥυπάω** (ῥύπα), praes. 1. sing. ῥυπόω (-άω), part. ῥυπόωντα(-άοντα), vuil zijn, van mensen die vuile kleren aan hebben τ 72, ψ 115 (verg. λιπάω); van kleren ζ 87, ν 435, ω 227 (a. l. ῥυπόεντα, van ῥυπόεις, i. p. v. ῥυπόωντα). †.

ῥυπόεις, z. ῥυπάω.

†**ῥυπόομαι** (ῥύπα), perf. part. ῥερυπωμένα, vuil gemaakt worden ζ 59.

ῥυσάμην enz., **ῥῦσθαι,** z. ῥύομαι.

†**ῥύσια,** τά (Ϝερύω, verg. ῥυμός), buit, als onderpand voor schadevergoeding, ῥύσι' ἐλαύνεσθαι Λ 674.

†**ῥῡσί-πτολις** (ῥύομαι), stadbeschermster, epith. van Athènè Ζ 305 (a. l. ἐρυσίπτολις van ἐρύομαι).

ῥύσκευ(-ε'), z. ῥύομαι.

†**ῥῡσός,** 3. (ἐρύω, verg. ῥυμός), eig. (samen)getrokken, vand. gerimpeld, Λιταί Ι 503.

ῥυστάζω (frequent. van ἐρύω, eig. Ϝρυστάζω), alleen praes. part. -οντας en iter. impf. ῥυστάζεσκεν *a*) heen en weer trekken, sleuren, het lijk van Hektōr Ω 755. — *b*) sleuren, mishandelen, γυναῖκας π 109, υ 319. †.

†**ῥυστακτύς,** -ύος, ἡ (ῥυστάζω), het sleuren, mishandeling σ 224.

1. **ῥῡτήρ,** -ῆρος, ὁ (ἐρύω, verg. ῥυμός), trekker, vand. *a*) trekker, βιοῦ καὶ ὀιστῶν, boogschutter φ 173, ook alleen ὀιστῶν 262. — *b*) plur., teugels Π 475.

2. **ῥῡτήρ, -ῆρος (ῥύομαι), b e s c h e r m e r, b e w a k e r, σταθμῶν ρ 187, 223 (verg. 201). †.

†Ῥύτιον, stad op Krètè B 648.

**ῥῡτός (ἐρύω, verg. ῥυμός), ergens h e e n g e s l e e p t, λάεσσι ζ 267, ξ 10. †.

ῥωγαλέος, 3., g e s c h e u r d, χιτών B 417 (Il. alleen hier), πήρη ν 438, ῥάκος ἠδὲ χιτῶνα ξ 343. Verg.

†ῥώξ (ῥήγνυμι, ἔρρωγα), alleen plur. acc. ῥῶγας, eig. s p l e e t, ἀνὰ ῥῶγας χ 143, volg. sommigen nauwe g a n g e n, waardoor men uit de ὀρσοθύρη en de λαύρη naar de wapenkamer komt, volg. A. E. J. Holwerda, Mnemos. 1887, p. 303: «*foramina quaedam in* μεγάροιο *parietibus per quae, cuiuscunque tandem generis fuerint, unus aliquis evadere poterat, plures non poterant*».

ῥώομαι (ῥέω), impf. (ἐρ)ρώοντο, aor. ἐρρώσαντο *a*) van mensen, z i c h r e p-, p e n, d r u k i n d e w e e r z i j n Λ 50, ἀμφί τινα Π 166, πυρὴν πέρι ω 69, ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι Σ 417, verg. 421; d a n s e n, ἀμφ' Ἀχελώιον Ω 616. — *b*) van zaken, z i c h r e p p e n, γούνατα δ' ἐρρώσαντο ψ 3, κνῆμαι ῥώοντο Σ 411 (= Υ 37); f l a d d e r e n, χαῖται δ' ἐρρώοντο Ψ 367 (verg. A 529). †.

ῥωπήια, τά (ῥώψ), k r e u p e l h o u t, πυκνά N 199, ξ 473 (Od. alleen hier).

†ῥωχμός (ῥώξ), s p l e e t, γαίης ψ 420.

**ῥώψ, ἡ (verw. met ῥαπίς, ῥάβδος), alleen plur. acc. ῥῶπας, bebladerde t a k k e n, t w i j g e n κ 166, δασείας ξ 49, χλωρὰς π 47.

Σ.

σ', = σέ; ook = σά, b.v. Z 490, α 356, en σοί A 170 (door coniectuur op meer plaatsen).

*Σαγγάριος, grote rivier in (Bithunië en) Frugië (die zich in de Pontos uitstort), tw. S a k a r i j a Γ 187, Π 719. †.

**σαίνω, praes., impf. σαῖνον, aor. ἔσηνε, k w i s p e l e n, ἀμφὶ ἄνακτα κ 217, verg. 219, οὐρῇ ρ 302.

†σακέσ-παλος (πάλλω; contam. van σακεσφόρος en ἐγχέσπαλος), s c h i l d-z w a a i e r, epith. van Tūdeus E 126.

σάκος, -εος (miss. verw. met skt *tvac*, huid), plur. acc. σάκεα (Δ 113 met suniz.), s c h i l d, eig. volg. G. Lippold, Münch. Archäol. Studien IV p. 415 sq., het boiot. of dipulonschild, een runderhuid uitgespannen tussen twee stevige min of meer gebogen randen met vertikale verbindingslat (volg. anderen het mük. schild met de vorm van een gehalveerde cylinder) Δ 282, ξ 479; het schild van Aiās H 219 sqq., van Achilleus Σ 478 sqq.; dat σάκος en ἀσπίς met elkaar verwisseld worden blijkt b.v. Σ 478 (verg. ook ἀσπίς). Epitheta: ἑπταβόειον, τετραθέλυμνον, χάλκεον, χαλκῆρες, χαλκῷ παμφαῖνον, αἰόλον, δαιδάλεον, παναίολον, ποικίλον, φαεινόν, δεινόν, εὐρύ, καλόν, μέγα, πύκα ποιητόν, ἠύτε πύργος, σμερδαλέον, στιβαρόν, τετυγμένον.

*Σαλαμίς, -ῖνος, eiland (bij de kust van Attikè), vaderland van Aiās, Telamōns zoon B 557, H 199 (verg. Αἴας 1). †.

†Σαλμωνεύς, -ῆος, vader van Tūrō, ἀμύμων (zoals ook Aigisthos heet) λ 236.

†σάλπιγξ, t r o m p e t Σ 219 (in een vergelijking).

†σαλπίζω (σάλπιγξ), aor., t r o m p e t t e n, ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν οὐρανός Φ 388.

Σάμη en Σάμος, eiland dicht bij Ithakè, tot het rijk van Odusseus behorend, wschl. met Strab. X p. 456 het eiland K e f a l l è n i a (volg. Dörpfeld in de Od. I t h a k è) B 634 (Il. alleen hier), α 246, παιπαλόεσσα δ 671; hierbij adv. Σάμην-δε, naar S. ο 367.

*Σάμος 1) = Σάμη. — 2) Σάμος Θρηικίη N 12, het latere Σαμοθράκη, eiland (in het noorden van de Aigaiïsche Zee), ook zonder de toevoeging Θρ. Ω 78, 753. †.

σανίς, -ίδος, p l a n k (verg. ἐκδέω), vand. *a*) plur., het van planken gemaakte, d e u r v l e u g e l s, d e u r, κληισταί, πυκινῶς ἀραρυῖαι, δικλίδες β 344, μακραὶ ἐύξεστοι ἐζευγμέναι Σ 275, κολλητάς I 583. — *b*) p l a n k e n v e r h o g i n g, o p t r e e, ὑψηλή φ 51 (sing. alleen hier).

σαόεσκον, z. σαόω.

†σάος, = att. σῶς (z. σόος), alleen overgeleverd A 32, σαώτερος ὥς κε νέηαι, opdat gij b e h o u d e n huiswaarts keert, indien gij behouden huiswaarts wilt keren (verg. ἀγρότερος enz., κακός 3 *c* β).

**σαο-φροσύνη, = att. σωφροσύνη, g e z o n d v e r s t a n d, b e z o n n e n h e i d ψ 13; plur. dat. -ῃσι ψ 30 (Nck instrum. -ηφι). † Van

σαό-φρων (σάος, φρήν), = att σώφρων, v e r s t a n d i g, b e z o n n e n Φ 462, δ 158 †

σαόω (σάος), fut σαώσω enz, σαώσετε N 47 (volg v. L. aor. mixt.), inf. -ωσέμεν(αι) I 230 (Bekk. σόας ἔμεν, v. L. σάας ἔ.), N 96, T 401 (volg. v. L. aor. mixt.), aor. ἐσάωσα, σάωσας enz., coni. σαώσετον, -ομεν, opt. 3. sing. σαώσαι γ 231, δ 753, pass. fut. 2. sing. σαώσεαι, aor. 3. plur. σάωθεν, inf. -ῆναι, bovendien van †σῴζω praes. part. σῴζων ε 490 (Nck σαόων), van σάωμι praes. imper. σάω ν 230, ρ 595 (Cob.

σάου), impf. σάω Π 363, Φ 238 (Cob. σάου), van **σόω** praes. coni. σόῃς, σόωσι Ι 681 (Nck σαόῃς i. p. v. σόῃς), 424 (Nck σαόῃ i. p. v. τε σόῃ), 393 (Nck σαόωσι i. p. v. με σόωσι, v. L. αἴ γάρ κεν σαόωσι i. p. v. ἦν γὰρ δή με σόωσι), van **σώω** praes. part. σώοντες ι 430 (Nck σαόοντες), iter. impf. σώεσκον Θ 363 (Nck σαόεσκον), voor iems veiligheid zorgen, in veiligheid brengen, redden *a*) van perss., τινά Α 83, ι 430, αὐτόν σε ρ 595, ζωούς Φ 238; verbonden met ἐρύεσθαι Κ 44; ἐκ φλοίσβοιο ἕταιρον Ε 469, verg. Λ 752, Χ 175; τὸν εἰς ποταμοῦ προχοάς ε 452, νέκυν ἐπὶ νῆα Ρ 692, νῶι πόλινδε Ε 224; pass., zich in veiligheid brengen, het leven er afbrengen, behouden terugkeren, tegenst. ἀπολέσθαι Ο 503, Ρ 228; ἔνθεν φ 309. — *b*) van zaken, ταῦτα ν 230, νέας Ν 96 enz., στρατόν Ι 78, πόλιν καὶ ἄστυ Ρ 144; σπέρμα πυρός (bewaren) ε 490.

σαπήη, z. σήπομαι.

†**σαρδάνιος,** -ον (miss. verw. met σαίρω, σέσηρα, grijnzen), bitter, μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον (eig. neutr. als acc. van de inhoud) μάλα τοῖον υ 302.

σάρξ, σαρκός, plur. dat. σάρκεσσι, vlees, spieren, sing. alleen τ 450; plur. Θ 380, ι 293. Verg. κρέας.

***Σαρπηδών,** -όνος en -όντος (volg. H. Lewy sem. = rots der redding), zoon van Zeus en Lāodameia, vorst der Lukiërs, bondgenoot der Trojanen Β 876 sq., Μ 101 sqq., 292 sqq., Ξ 426; hij wordt door Patroklos gedood Π 419 sqq., maar op bevel van Zeus reinigt Apollōn den gedode van bloed en stof, en zalft hij hem met ambrozijn Π 667 sqq. Epitheta: ἀντίθεος, Διὸς γόνος, δῖος, ἄναξ, ἴφθιμος, χαλκοκορυστής.

***Σατνιόεις,** -εντος, grote woudbeek (in Musië) Ξ 445, Φ 87, ἐυρρείτης Ζ 34. †.

†**Σάτνιος,** zoon van Ēnops en een bronnimf, gewond door Aiās, Oïleus' zoon Ξ 443.

†**σαυρωτήρ,** -ῆρος (wschl. verw. met σαύνιον, werpspies, en σύριγξ), punt onder aan het schachteinde (verg. οὐρίαχος), waarmede men, als men rust, de speer in de grond kan steken Κ 153.

σάφα (adv. bij σαφής, misschien verw. met φάος), duidelijk, zeker, nauwkeurig, α 202, ἐπίστασθαι δ 730, ἴδμεναι Β 192, εἰπεῖν β 31 (maar μή ψεύδε' ἐπιστάμενος σ. εἰπεῖν = de waarheid zeggen Δ 404).

σάω, σάωσας, z. σαόω.

σβέννῡμι (verw. met ned. ver-*kwisten*), aor. ἔσβεσεν, σβέσαν, imper. σβέσατ', inf. σβέσσαι, aor. II ἔσβη **1)** tr., aor. I *a*) blussen, (uit)doven, κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατε Ψ 237, verg. Ω 791 (en κατασβέννυμι). — *b*) overdr., blussen, beteugelen, χόλον Ι 678, μένος Π 621 (verg. ἄσβεστος). — **2)** intr., aor. II *a*) uitgaan, van vuur Ι 471. — *b*) ophouden, van de wind γ 182.

***σεβάζομαι,** alleen aor. σεβάσσατο, zich door schroom of eerbied laten weerhouden iets te doen, τὶ θυμῷ Ζ 167, 417. †. Van

σέβας, τό (σέβομαι), alleen nom. **1)** schroom, schaamte, σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, met volg. acc. c. inf. Σ 178. — **2)** ** verbazing σέβας μ' ἔχει γ 123, ζ 161 (verg. 166: ἐτεθήπεα).

†**σέβομαι** (miss. verw. met skt *tyájati*, terugwijken), praes. 2. plur. σέβεσθε, abs., zich schamen Δ 242.

σέθεν, σεῖ(ο), z. σύ.

σειρή, touw, ἐύπλεκτος Ψ 115, πλεκτή χ 175; χρυσείη Θ 19.

****Σειρήν** (volg. So., Beitr. I p. 126 sqq., verw. met σείριος, gloeiend «*die in der Sonnenglut, Mittagsglut ihr Wesen treibt, die Mittagsfrau, also die Personifikation des Mittagszaubers*»; in de oude kunst voorgesteld als vogels met meisjeshoofd (verg. Ov. M. V. 553), alleen plur. en dual. Σειρήνοιιν, vrouwen, die tussen Aia en de Skullè-rots wonen (later gelocaliseerd op de drie kleine eilandjes in de Golf van Paestum, tw. Galli genoemd) en door haar schone zang de voorbijvarenden tot zich lokken en doden μ 39, 52. †.

σείω, praes. part., impf. σεῖον, aor. σεῖσ(ε), med. aor. σείσατο, pass. praes. part., impf. σείετο, ἐσσείοντο **1)** act., schudden, ἐγχείας Γ 345, μελίην Χ 133; σανίδας, aan de deur Ι 583 (verg. χ 394); ζυγόν, het juk, van rennende paarden γ 486. — **2)** pass., geschud worden, schudden, ἔγχεα Ν 135, πήληξ Ν 805; ποδῶν ὕπο σείετο ὕλη Ξ 285, ἐσσείοντο πόδες Ἴδης Υ 59. — **3)** med., zich heftig of toornig bewegen, σείσατο εἰνὶ θρόνῳ Θ 199 (v. L. vermoedt ἐν θώκῳ).

†**Σέλαγος,** vader van Amfīos, uit Paisos Ε 612.

σέλας, -αος, τό (verw. met ned. *zwoel*, ook met ἥλιος en lat. *sol*), dat. σέλαϊ Θ 563, φ 246 (Roehl πυρὸς σέλα' i. p. v. σέλᾳ πυρός), glans, gloed, van het vuur Θ 509, σ 354; vand. gloed, vuur Ρ 739; van de bliksem Θ 76.

σελήνη (< σελασ-νᾱ, z. het vor.), maan Θ 555, πλήθουσα Σ 484; ook als symbool van heldere glans δ 45, ω 148.

†**Σεληπιάδης,** -ᾱο, zoon van Selèpios = Euènos Β 693.

σέλῖνον, e p p e, wilde selderij, die vooral op laag gelegen, vochtige plaatsen groeit, *apium graveolens*, ἐλεόθρεπτον B 776, ε 72. †.

***Σελλήεις,** -εντος, rivier *a*) bij Efurè (z. 'Εφύρη **1**) B 659, O 531. — *b*) (in Trōas) bij Arisbè B 839, M 97. †.

†**Σελλοί,** S e l l e n, priesters van Zeus in Dōdōnè, ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι (z. daar) Π 234 (a. l. 'Ελλοί, volg. Hèsuch.: "Ελλα . . . καὶ Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ; volg. Picard zijn zij «*la réduction impersonnelle, mais collective de la personnalité abolie de cet Hellos, qui avait été avant Zeus et Dioné, sur place, le parèdre d'une Hellotis*»).

***Σεμέλη,** (dochter van Kadmos), bij Zeus moeder van Dionūsos Ξ 323, 325 (in een onecht gedeelte). †.

σέο, σεῦ, σευ, z. σύ.

σεύω (miss. verw. met ἔκιον en lat. *cieo*), act. alleen aor. ἔσσευα, σεῦα enz., med. impf. ἐσσεύοντο, aor. σεύατο, ἐσσεύαντο enz., aor. II ἔσσυο, ἔσσυτο, σύτο, part. ἐσσύμενος enz. (anderen ἐσσυμένος, perf.), perf. ἔσσυμαι, -ται **1)** act., eig. in snelle beweging brengen, j a g e n, d r i j v e n, z w a a i e n, Αἰνείαν ἔσσευεν Y 325, verg. στρόμβον ὥς Ξ 413, ὅλμον ὥς Λ 147; τιθήνας κατὰ Νυσήιον Z 133; κύνας ἐπὶ συΐ Λ 293; ἵππους προτὶ ἄστυ O 681; κύνας ἄλλυδις ἄλλον ξ 35, τινὰ βοῶν ἄπο κατ' ὀρέων Y 189; αἷμα, te voorschijn doen schieten E 208. — **2)** med. *a*) intr. α) zich snel bewegen, j a g e n, i j l e n, s n e l l e n, ἀνὰ ἄστυ Z 505; ἐπὶ ὄρεα Ξ 227, ἐπὶ κῦμα, over de golven heen ε 51; σύτο δ' αἷμα, schoot te voorschijn Φ 167; ψυχὴ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο, vlood door de wond Ξ 519; met inf., διώκειν P 463; ὄφρα ὕλη σεύαιτο καήμεναι Ψ 198. — β) overdr., perf. met intens. praesensbet., j a c h t e n, h u n k e r e n, ποσσὶν ἀμφοτέροισιν N 79, θυμός μοι ἔσσυται κ 484 (verg. ἐπισσεύω **2** *b*); in 't bijz. part. **ἐσσύμενος,** zich haastend, j a c h t e n d, h e v i g b e g e r e n d, b r a n d e n d v a n v e r l a n g e n Z 518, Π 9 enz.; met gen., ὁδοῖο δ 733; met inf., πολεμίζειν Λ 717, verg. δ 416; met gemakkelijk aan te vullen inf., b.v. ο 73; hierbij adv. **ἐσσυμένως,** h a a s t i g, s n e l Γ 85, ι 73; v u r i g, ἐμάχοντο O 698. — *b*) tr., alleen aor. I, j a g e n, d r i j v e n, vooral wild, λέοντα Γ 26, κάπρον Λ 415, verg. O 272; τινὰ ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε Y 148, verg. Λ 549.

†**σηκάζω** (σηκός), pass. aor. 3. plur. σήκασθεν, in de kooi drijven, vand. o p s l u i t e n Θ 131.

†**σηκο-κόρος** (κορέω), s t a l k n e c h t ρ 224.

σηκός (verw. met σάττω, ik stamp vast, stop in), k o o i, omheinde s t a l Σ 589 (Il. alleen hier), ι 219.

σῆμα, teken, in 't bijz. *a*) ingegrift t e k e n of m e r k, σήματα λυγρά Z 168 [verg. Hall p. 237 sq.: «*It is evident that in Homeric times (ninth—eight centuries) the art of writing was known, but only to a few, and these the wisest of mankind; it is impossible to say whether the* σήματα λυγρά *are more likely to have been Phoenician letters than Mycenaean pictographs*»; dat de dichter aan een brief, een πίναξ πτυκτός, een δίπτυχον, verg. lat. *tabellae, pugillares*, gedacht heeft, ligt voor de hand, maar daar hij de helden uit de voortijd als onbekend met schrijven wil voorstellen, laat hij Proitos een soort hieroglyfenschrift gebruiken], H 189 (verg. J. H. Holwerda Jzn., Rhein. Mus. 1900 p. 476 sqq.: *ich glaube, unsere Stelle beweist uns klar, dass solche Wappenzeichen, wie sie uns die Steine von Evans zeigen, auch den homerischen Helden bekannt gewesen sind*»). — *b*) m e r k tot aanwijzing hoever iemand geworpen heeft Ψ 843, θ 192. — *c*) v l e k op de kop van een paard Ψ 455. — *d*) t e k e n om zich te oriënteren K 466. — *e*) g r a f (t e k e n) K 415, Ω 51, α 291 enz. — *f*) t e k e n om een handeling te beginnen φ 231. — *g*) om iets te bewijzen τ 250, φ 217, ψ 73, ω 329; om zich te legitimeren Z 176. — *h*) (v o o r-) t e k e n B 308, 353, υ 111, φ 413. — *i*) t e k e n dat iem. een bepaalde plaats of bestemming bereikt heeft λ 126 = ψ 273.

σημαίνω (σῆμα), praes., impf. σήμαινε, fut. σημανέω, aor. σήμηνε **I)** act. **1)** m e r k e n, a a n w i j z e n, τέρματα Ψ 358; i n l i c h t i n g e n g e v e n, ἕκαστα μ 26. — **2)** h e t b e v e l v o e r e n, c o m m a n d e r e n, l e i d e n Π 172 enz., χ 450; στρατοῦ, over Ξ 85 (Nck στρατῷ); ook πᾶσι A 289, verg. K 58, οἱ Λ 789; ἐπί τινι χ 427. — **II)** med., iets v o o r z i c h m e r k e n, κλῆρον, zijn lot H 175.

σημάντωρ, -ορος (σημαίνω), a a n v o e r d e r, m e e s t e r Δ 431, ρ 21, τ 314; over paarden, b e s t u u r d e r Θ 127; over kudden, h e r d e r O 325.

σήμερον (*κjο-, verw. met ἐ-κεῖ, lat. *hi-ce*, + *ἅμερον, verg. ἦμαρ), adv., h e d e n H 30, ρ 186.

***σήπομαι,** aor. coni. σαπήῃ, perf. σέσηπε, r o t t e n, v e r g a a n, χρὼς σήπεται Ω 414, δοῦρα σέσηπε B 135; κατὰ δὲ χρόα πάντα (acc. part.) σαπήῃ T 27. †.

†**Σήσαμος** (σησάμη, sesam), stad in Paflagonië B 853.

†**Σηστός,** kleine stad (aan de Hellespont, tegenover Abūdos) B 836.

†**σθεναρός,** 3. (σθένος), s t e r k, Ἄτη I 505.

†**Σθενέ-λᾱος** (σθένος), zoon van Ithaimenès, gedood door Patroklos Π 586.

***Σθένε-λος** (verkorting van Σθενέ-λαος) **1)** zoon van Kapaneus, een der griekse aanvoerders voor Troje, wagenmenner en makker van Diomèdès B 564, Δ 367 sqq.; E 108 sqq., Θ 114 (ἴ φ θ ι μ ο ς Σ θ έ ν ε-λ ο ς), I 48, Ψ 511. — **2)** zoon van Perseus, vader van Eurustheus, koning van Argos T 116 sqq.

σθένος, -εος **1)** k r a c h t, in de eerste plaats lichaamskracht E 139, Θ 32, 337, σ 373; ook van rivieren P 751; κάρτεΐ τε σθένεϊ P 329, ἀλκῆς καὶ σθένεος P 212; omschrijvend, met gen. van een pers. (verg. ἴς **3**), σθένος Ἰδομενῆος, d.i. de sterke Ῑdomeneus N 248, Ὠκεανοῖο Σ 607. — **2)** l e g e r m a c h t(?) Σ 274.

σίαλος (wsch. verw. met σῦς), g e m e s t v a r k e n, met (verg. ταῦρος βοῦς) en zonder σῦς I 208, β 300.

σῑγαλόεις, -εν, g l a n z e n d, b l i n-k e n d (door kleur of metaalversiering), f r a a i, χιτών ο 60, εἵματα X 154, ζ 26, ῥήγεα ζ 38, δέσματα X 468; ἡνία E 226, ζ 81 (verg. Sof. Ai. 847: χρυσόνωτον ἡνίαν), θρόνος ε 86; ὑπερώια π 449 enz. (volg. Helb.² p. 100: met stucwerk).

σῑγάω, alleen imper. σίγᾱ(-αε), z w ij-g e n Ξ 90 (Il. alleen hier), ξ 493. Van

σῑγή (σϝιγή, verg. ned. *zwijgen*), het z w ij g e n, alleen dat. σιγῇ als adv., z w ij g e n d, i n s t i l t e Γ 8, δ 776, σιγῇ ἐφ' ὑμείων H 195; ellipt., σ. νῦν ο 440.

σιδήρεος, 3. en **σιδήρειος,** 3. **1)** ij z e-r e n, ἄξων E 723, δέσματα α 204, κορύνη H 141, πύλαι Θ 15; οὐρανός ο 329. — **2)** overdr. (verg. χάλκεος **2**), h a r d als ijzer, θυμός X 357, tegenst. ἐλεήμων ε 191; o n-v e r s c h r o k k e n, κραδίη δ 293, ἦτορ Ω 205; o n b e d a a r l i j k, ὀρυμαγδός P 424, πυρὸς μένος, niet te stuiten Ψ 177; σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, gij zijt geheel van ijzer, d.i. onvermoeibaar μ 280. Van

σίδηρος (volg. F. Muller van w. *swidē-*, schitteren) **1)** ij z e r, πολιός I 366, φ 81, αἴθων H 473, α 184, ἰόεις Ψ 850; over het harden van het ijzer z. ι 391 sqq.; als zinnebeeld van kracht Y 372, hardheid Δ 510, strakheid en onwrikbaarheid τ 211, 494. — **2)** bewerkt ijzer, ij z e r e n g e r e e d s c h a p p e n (verg. Ψ 834), πολιός Ψ 261, ἰόεντα Ψ 850, πολύκμητος Z 48, φ 10; b ij l Δ 485, φ 3, m e s Σ 34, Ψ 30, p ij l p u n t Δ 123 (over het gebruik van bronzen en niet ijzeren wapens verg. Belzn. p. 31: «*offenbar hat man die Waffen, die der Krieger trug, noch Jahrhunderte nach der Auffindung des Eisens für zu edel gehalten, als dasz man sie aus Eisen fertigen wollte*», volg. anderen stammen de bronzen wapens uit oudere gevechtsschilderingen; volg. Myres p. 445 bewerking van ijzer in Kl.-Azië ± 1250, in Surië en Kupros niet lang na 1200, in Frugië en Thracië niet veel later); spreekwoord: αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος π 294, τ 13 (verg. Belz. p. 33: «*das eigentliche* πρόσωπον λέγον *ist nicht die epische Person, sondern der Dichter*»). Z. ook χαλκός.

†**Σῑδόνες,** = Σιδόνιοι, πολυδαίδαλοι Ψ 743. (ῑ metri causa). Verg. Σιδόνιοι.

Σιδονίη, Σιδονίηθεν, z. Σιδόνιος.

Σῑδόνιος, 3., s i d o n i s c h Z 290; hierbij *a*) **Σιδονίη,** het landschap Sidonië (in Foinīkè) ν 285; hierbij adv. **Σιδονίηθεν,** u i t S. Z 291. — *b*) **Σιδόνιοι,** S i d o-n i ë r s (bekend om hun kunstvaardigheid) δ 84, 618, ο 118 (verg. ook Φοῖνιξ **1**). †.

†**Σῑδων,** -ῶνος, stad (in Foinīkè, tw. S a i d a), πολύχαλκος ο 425.

†**σίζω** (klanknabootsend), impf. σίζε, s i s s e n, ὀφθαλμὸς περὶ μοχλῷ ι 394.

†**Σῑκανίη** (= het latere Σικελία), S i c i-l i ë ω 307. (ῑ metri causa). Verg.

****Σικελός,** 3., s i k e l i s c h, v a n of u i t S i c i l i ë, γυνὴ Σικελή ω 211, verg. 366, 389; als subst. **Σικελοί,** i n w o n e r s v a n S. υ 383 (als slavenhandelaars). †.

***Σικυών,** -ῶνος (σίκυος, augurk), stad van Agamemnōn bij Korinthos B 572, εὐρύχορος Ψ 299. †.

***Σιμόεις,** -εντος **1)** rivier (in Trōas, tw. D u m b r e k), die op de Ῑdè ontspringt M 22, Δ 475; verenigt zich in de vlakte met de Skamandros (z. daar **1**) E 774. — **2)** †de riviergod Simoeis Φ 307. Hiervan

***Σιμοείσιος,** zoon van den Trojaan Anthemiōn, door Aiās, Telamōns zoon, gedood Δ 474, 477, 488. †.

σίνομαι (miss. verw. met lat. *tinea*, mot), praes. ind. σίνεται, coni. 2. sing. σίνηαι, iter. impf. σινέσκοντο, opt. σίνοιτο **1)** k w a a d d o e n, z i c h v e r g r ij-p e n a a n, τινά ζ 6, ἑταίρους τινί μ 114; tegenst. ὀνίνησι Ω 45 (onecht vers); βόας λ 112 (= μ 139). †.

***σίντης** (σίνομαι), r o o f z u c h t i g, λίς Λ 481, λύκος Π 353, λέων Y 165. †.

Σίντιες, S i n t i ë r s, bewoners van Lèmnos, wschl. thracische stam (volg. Hèr. V 26 Pelasgen) A 594, ἀγριόφωνοι θ 294. †.

†**Σίπυλος,** (tak van het Tmōlos-gebergte op de grens van Ludië en Frugië) Ω 615.

Σίσυφος (wschl. van σοφός), zoon van Aiolos, vader van Glaukos, κέρδιστος ἀνδρῶν Z 153 sq.; zijn straf in de onderwereld λ 593. †.

†**σιτέομαι,** iter. impf. σιτέσκοντο, zich voeden, eten ω 209. Van

σῖτος, alleen sing., tarwe, vand. *a*) (tarwe) brood I 216, α 147, σῖτος καὶ κρέα ι 9, μ 19; ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες ι 89. — *b*) in 't alg., spijs, eten Ω 129, δ 60 enz.; tegenover drank, b.v. σῖτος καὶ οἶνος I 706, γ 479, σ. καὶ μέθυ δ 476 enz., σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος ι 87, verg. T 306; ook een κυκεών heet σ. κ 235.

†**σῖτο-φάγος** (ΦΑΓ-), broodetend, ἀνήρ ι 191 (verg. ἀλφηστής).

†**σιφλόω** (σιφλός), blind maken(?) Ξ 142.

σιωπάω, inf. -ᾶν, aor. σιωπήσειαν, -ῆσαι, zwijgen, stil zijn B 280, Ψ 568, ρ 513. †. Van

σιωπή (miss. verw. met lat. *sopor, sopire*), het zwijgen, stilte, alleen dat. σιωπῇ als adv. *a*) met zwijgen, zwijgend Δ 412, α 325; ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ (z. ἀκήν). — *b*) vand. zwijgend, zonder iets te zeggen Ξ 310, ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σ. I 620, verg. ο 463.

***σκάζω** (verw. met ned. *hinken*), praes. part., hinken Λ 811, T 47. †.

***Σκαιαὶ** πύλαι (σκαιός), plur. gen. -άων en -ῶν Γ 263, Z 307, zonder πύλαι alleen Γ 263, de Skaiïsche Poort, aan de linker- of westkant van de stad I 354, Λ 170, X 6 (volg. Leaf, Troy p. 153 sqq., aan de N.W.kant, volg. Robert, Herm. 1907, p. 80 sq., aan de O.kant; volg. Aristarch. identisch met de Dardaanse Poort, de poort die naar Dardaniè leidde, die Dörpfeld in het Z.O. zoekt, wat volg. Leaf voor E 789 wel, maar voor Φ 194 en 413 niet gaat).

σκαιός, 3. (lat. *scaevus*, verw. met ned. *scheef*), linker, σκαιή, linkerhand A 501; ῥίον (voor wie van het Z. komt, dus westelijk) γ 295 (Od. alleen hier).

σκαίρω (verw. met lat. *scurra*), alleen praes., springen, huppelen κ 412; ποσί, dansen Σ 572. †.

***Σκαμάνδριος,** -ον **1)** adi., skamandrisch, van de Skamandros, πεδίον B 465, λειμών B 467. — **2)** subst. *a*) = 'Αστυάναξ Z 402. — *b*) zoon van Strofios, gedood door Menelāos E 49. (προχέοντŏ Σκαμάνδριον enz. metri causa). †. Van

***Σκάμανδρος 1)** Skamandros (tw. Mendere), rivier (in Trōas), ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον Y 74; ontspringt op de Idè M 21, (stroomde in N.W. richting), verenigde zich met (de Thumbrios en) de Simoeis E 774 en mondde (bij het voorgebergte Rhoiteion) in zee uit Φ 124 (volg. Robert, Herm. 1907 p. 78 sqq., stroomde de Skamandros in zijn tegenwoordige bedding en mondde ten N.W. van Sigeion, bij het tw. Kum Kaleh, in de Hellespont uit, terwijl de Simoeis zich niet met hem verenigde, maar ook zoals nu in de zee viel bij Rhoiteion; het kamp van de Achaiërs lag dan tussen de monden van de beide rivieren en geen van beide liep tussen de schepen en de stad; alleen E 774 wordt van een vereniging gesproken); δοιαὶ πηγαί X 147 sqq. (in de buurt van Troje zijn wel bronnen van verschillende temperatuur, maar niet twee bij elkaar). Epitheta: βαθυδινήεις, δινήεις, δῖος, διοτρεφής, ἐύρροος, ἠιόεις, ποιήεις. — **2)** de riviergod Φ 223; zijn strijd met Achilleus Φ 136 sqq. (verg. Ξάνθος). (τĕ Σκάμανδρος enz. metri causa).

†**Σκάνδεια,** (haven)stad op (de zuidkust van) het eiland Kuthèra K 268.

†**Σκάρφη,** stad in Lokris (niet ver van Thermopulai) B 532.

†**σκαφίς,** -ίδος (σκάπτω), (melk)nap ι 223.

σκέδασε, -ον, z. σκίδνημι.

****σκέδασις** (σκίδνημι), verstrooiing, εἰ ... μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, uiteenjagen α 116, υ 225. †.

†**σκέλλω** (verw. met ned. ver-*schalen*), aor. opt. σκήλειε (Fick σκείλειε), uitdrogen, χρόα Ψ 191.

†**σκέλος,** τό (verw. met σκολιός, krom, lat. *scelus*, ned. *scheel, schouder*), been, vand. πρυμνὸν σκέλος (dij) Π 314.

****σκέπαρνον** of **-ος** (volg. So. verw. met σκόπελος, van een w. *skĕp*, snijden), bijl, met één snede, dissel (= ἡμιπέλεκκον) ε 237, ι 391. (ἔπειτᾰ σκέπαρνον metri causa). †.

****σκέπας,** τό (miss. verw. met σκέπτομαι, verg. voor de overgang van bet. lat. *tueri*), beschutting, ἀνέμοιο, tegen ε 443; beschutte plaats ζ 212.

†**σκεπάω** (σκέπας), praes. 3. plur. -όωσι (-άουσι), beschutten, beschuttend weren, ἀκταί ... αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα ν 99.

σκέπτομαι (< *σπέκτομαι, verg. lat. *specio*, ned. *spieden*), praes. imper. σκέπτεο, impf. σκέπτετο, aor. part. σκεψάμενος **1)** (uit)kijken, ἐς νῆα καὶ μεθ' ἑταίρους μ 247; met αἴ κεν P 652. — **2)** letten op, ὀιστῶν ῥοῖζον Π 361. †.

σκήλειε, z. σκέλλω.

***σκηπάνιον** (verw. met lat. *scāpus*, ned. *schaft*), staf, stok N 59, Ω 247. †.

σκήπτομαι (σκηπάνιον), alleen praes. part., steunen ρ 203, 338, ω 158; met dat., καί μιν ὀίω αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον "Αιδος εἴσω Ξ 457. †.

σκηπτ-οῦχος (σκῆπτρον en ἔχω; anderen σκηπτόοχος), schepterdragend,

epith. van βασιλῆες B 86, ε 9; als subst. ϑ 47.

σκῆπτρον (σκήπτομαι) **1)** stut, s t o k Σ 416, ρ 199. — **2)** als teken van waardigheid, s c h e p t e r, in de eerste plaats gedragen door βασιλῆες B 101 (de s. van Agamemnōn, later als Δόρυ vereerd te Chairōneia, z. Paus. IX 40. 11), γ 412 (verg. σκηπτοῦχος), vervolgens door priesters en zieners A 15, λ 91, herauten H 277 en rechters Σ 505, λ 569; wie in de vergadering optreedt, ontvangt van den heraut de schepter Ψ 568, β 37 (verg. A 234 sq.); ook bij een eed houdt men de schepter omhoog H 412, K 321; overdr., s c h e p t e r als symbool van het koninklijk gezag Z 159, I 38 (verg. B 100 sqq.); σκῆπτρόν τ' ἠδὲ ϑέμιστες I 99.

****σκηρίπτομαι** (volg. Be. contam. van στηρίζομαι en σκήπτομαι), praes. inf. σκηρίπτεσϑ(αι), part. -όμενος, s t e u n e n ρ 196; van Sisufos, χερσίν τε ποσίν τε σκηρ. (duwend en zich schrap zettend) λ 595. †.

†**σκιάζω** (σκίη), aor. coni. σκιάσῃ, i n s c h a d u w h u l l e n, ἄρουραν Φ 222.

****σκιάομαι** (σκιή), alleen impf. σκιόωντο (-άοντο), i n s c h a d u w g e h u l d w o r d e n β 388 enz.

σκίδνημι en **σκεδάννυμι** (verw. met lat. *scandula*, ned. *schateren*), aor. (ἐ)σκέδασε enz., pass. alleen praes. en impf. σκίδναται, -ασϑαι, σκίδναϑ' (= -ατο), ἐσκίδναντο, hierbij metri causa van **κίδνημι** act. aor. ἐκέδασσε, pass. aor. 3. plur. ἐκέδασϑεν, part. κεδασϑέντες, -είσης **1)** act., v e r s t r o o i e n, z i c h d o e n v e r s p r e i d e n, u i t e e n j a g e n, λαόν T 171, ἠέρα ν 352, ἀχλὺν ἀπ' ὀφϑαλμῶν Y 341; Ἀχαιούς ν 317, κύνας P 283, φάλαγγας P 285; γεφύρας (uiteenslaan) E 88; overdr., ἀπὸ κήδεα ϑυμοῦ ϑ 149; αἷμα (vergieten) H 330. — **2)** pass., z i c h v e r s t r o o i e n, u i t e e n g a a n, κατὰ κλισίας A 487, κατὰ νῆας B 398; ἐπὶ ἔργα β 252, ἐπὶ νῆα T 277, πρὸς δώματα β 258; ἐπὶ νῆας ἐσκίδναντ' ἰέναι Ω 2; κεδασϑείσης ὑσμίνης (toen de gesloten orde verbroken was) O 328 (tegenst. ἀρτύνϑη δὲ μάχη Λ 216); ἄχνη ὑψόσε (omhoog spatten) Λ 308; ἀέλλη (opwarrelen) Π 375; van een bron, ἣ ἀνὰ κῆπον σκίδναται, zich verspreiden η 130; Ἠὼς ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, zich verbreiden Θ 1, ὑπεὶρ ἅλα Ψ 227.

σκιερός, -όν, s c h a d u w r i j k, νέμος Λ 480, ἄλσος υ 278. †. Van

***σκίη** (verw. met ned. *schijnen*, *schim*), s c h a d u w, s c h i m (in Aïdès' rijk) κ 495, λ 207. †.

σκιόεις (σκιή), alleen neutr. plur. -εντα, s c h a d u w r i j k, b e s c h a d u w d, d o n k e r, ὄρεα A 157, ε 279; νέφεα E 525, ϑ 374; μέγαρα α 365.

***σκιρτάω** (verw. met σκαίρω), opt. σκιρτῷεν, s p r i n g e n, h u p p e l e n, ἐπ' ἄρουραν, ἐπὶ νῶτα ϑαλάσσης Y 226, 228. †.

†**σκολιός**, 3. (verw. met σκέλος), k r o m, overdr., o n e e r l i j k, ϑέμιστες Π 387.

σκόλοψ, -οπος, ὁ (verw. met lat. *scalpo*, ned. *schelf*), alleen plur., p a a l, ὕπερϑε σκολόπεσσιν ἠρήρει (τάφρος) M 55, τείχεα μακρά, ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα η 45 (Od. alleen hier), κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι Σ 177.

σκόπελος (σκέπτομαι; volg. So. eig. «*jäh abgeschnittener Fels*», van w. *skép*, verg. σκέπαρνον), r o t s, k l i p μ 73, B 396 (Il. alleen hier).

σκοπιάζω (σκέπτομαι), inf. -έμεν, s p i e d e n K 40, Ξ 58, κ 260. †.

σκοπιή (σκοπός) **1)** kijkplaats, u i t k i j k (op een hoogte) Δ 275, E 771, δ 524, κ 97; bij Troje, in de buurt van de wilde vijgeboom (volg. Dörpfeld heuvel vóór de Z.W. muur) X 145, verg. Z 433 sq., plur. ξ 261; b e r g t o p Θ 557, plur. π 299. — **2)** h e t s p i e d e n, u i t k i j k e n, σκοπιὴν ἔχεν = ἐσκοπίαζεν ϑ 302 (z. ook ἀλαός).

σκοπός, ὁ en ἡ (σκέπτομαι) **1)** die uitkijk houdt *a*) (v e r)s p i e d e r B 792, K 324, δ 524. — *b*) die toezicht houdt, o p z i c h t e r Ψ 359, o p z i c h t s t e r, δμῳάων χ 396. — **2)** d o e l w i t, waarnaar men schiet χ 6; ook ἀπὸ σκοποῦ (het doel niet treffend, d.i. onjuist, onverstandig) λ 344.

†**σκότιος** (σκότος), d u i s t e r, overdr., h e i m e l i j k Z 24.

†**σκοτο-μήνιος**, 2. (σκότος en μήν), waarin de maan duister is, d o n k e r, νύξ ξ 457.

σκότος (verw. met ned. *schaduw*), d u i s t e r n i s τ 389 (Od. alleen hier); in 't bijz. d u i s t e r n i s van de dood, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Δ 461, στυγερός μιν σκ. εἷλε E 47.

†**σκυδμαίνω**, praes. inf. -έμεν, g e b e l g d z ij n, b o o s z ij n o p, τινί Ω 592. Verg.

σκύζομαι, praes., imper. -ευ(-ε'), g e b e l g d z ij n, b o o s z ij n, abs. Θ 483, τινί, op Δ 23, ψ 209.

****σκύλαξ**, -ακος, ἡ, jong, in 't bijz. j o n g e h o n d ι 289, νεογιλή μ 86, ἀμαλή υ 14. †.

****Σκύλλη** (wschl. verw. met σκύλαξ), dochter van Krataiïs, een zeemonster met twaalf poten en zes lange in een vreeselijke kop eindigende halzen (zeepoliep, *octopus vulgaris*), dat in een rotshol tegenover Charubdis woont (volg. K. E. v. Baer

oorsrpkl. de Sumplègades aan de ingang van de Bosporos, volg. Bér. op de kust van Calabrië, waar tw. de stad S c i l l a ligt) μ 85 sqq.

†**σκύμνος,** j o n g, w e l p Σ 319.

Σκῦρος (steenachtig, verg. Hèsuch. σκῦρος. λατύπη, d.i. steenafval) **1)** eiland (in de Aigaiïsche Zee, ten N.W. van Chios), geboorteplaats van Achilleus' zoon Neoptolemos T 316, λ 509; hierbij adv. **Σκυρόθεν,** v a n S k. T 332. — **2)** stad (volg. een Schol. in Klein-Frugië; volg. anderen gelijknamige stad op het eiland) I 668. †.

†**σκῦτος** (verg. κύτος, lat. *cutis*, ned. *huid*), gelooide h u i d, stuk l e e r ξ 34.

†**σκῦτο-τόμος** (σκῦτος en τάμνω), l e e r b e w e r k e r (van een schildenmaker) H 221.

†**σκύφος** (verw. met σκαφίς), b e k e r ξ 112.

†**σκώληξ** (verg. σκέλος), r e g e n w o r m N 546.

†**σκῶλος,** = σκόλοψ, p a a l N 564.

†**Σκῶλος,** stad in Boiotië B 497.

†**σκώψ,** σκωπός (σκώπτω), u i l ε 66.

***σμαραγέω** (klanknab.), praes. σμαραγεῖ, aor. coni. σμαραγήσῃ, r a z e n (van de zee) B 210, d r e u n e n (van de donder) Φ 199, w e e r g a l m e n (van het veld, dat weergalmt van het geschreeuw der kraanvogels) B 463 (v. Herw. ι 309 σμαραγεῦντο, s i s t e n, i. p. v. σφαραγεῦντο). †.

σμερδαλέος, 3. (verg. het volg.), v r e s e l i j k ζ 137, δράκων B 309, λέων Σ 579, κεφαλή μ 91, οἰκία, van de onderwereld Y 65; van wapenen, χαλκός M 464, αἰγίς Φ 401; neutr. sing. en plur. **σμερδαλέον** en **σμερδαλέα** als adv., gewoonl. met verba, die een geluid uitdrukken, ἰάχων E 302, χ 81, ἐβόησε Θ 92, ϑ 305, κτυπέων H 479, κονάβησαν B 334, κονάβιζε N 498, ἐκέκλετο T 399; τινάσσετο O 609; σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν, verschrikkelijk luid ι 395 (zo ook Bekk. Y 260 i. p. v. σμερδαλέῳ· μέγα δ'); met een verbum van zien, δέδορκε, alleen X 95.

***σμερδνός,** 3. (verw. met lat. *mordeo*, ned. *smart*), = het vor., Γοργείη κεφαλή E 742; neutr. **σμερδνόν** als adv., βοάων O 687, 732. †.

†**σμήχω** (σμάω, verw. met ned. *smet*), impf. ἔσμηχεν, s t r i j k e n, χνόον ἐκ κεφαλῆς ζ 226.

†**σμῑκρός,** 3. (= μικρός), k l e i n P 757.

†**Σμινθεύς** (miss. = σμινθοφθόρος, van σμίνθος), epith. van Apollōn, v e r d e l g e r d e r v e l d m u i z e n A 39 (verg. Strab. XIII 1. 48, p. 604 en 64, p. 613, en Leaf op deze plaats).

***σμύχω** (verw. met ned. *smook*), aor inf. σμύξαι, pass. opt. σμύχοιτο, g e h e e l i n r o o k d o e n o p g a a n, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας I 653; pass. X 411. †.

***σμῶδιξ,** -ιγγος, ἡ (σμάω), s t r i e m, b l a u w e p l e k, αἱματόεσσα B 267, πυκναί Ψ 716. †.

σόῃ(σ), z. σάοω; **σοῖο,** z. σός.

***σόλος,** uit ijzer gegoten w e r p s c h i j f Ψ 826, 839, 844 (verg. δίσκος). †.

Σόλυμοι, οἱ, dapper volk (in het landschap Lukië in Klein-Azië) Z 184, 204, ε 283. †.

σοός (= σάος, dat Cob. en anderen voor de juiste homerische vorm houden), ook **σῶς,** acc. σῶν (anderen σόος of σάος en σόον of σάον; X 332, v. L. ζῳὸς ἔσεσθ' i. p. v. σῶς ἔσσεσθ'), g a a f, g e z o n d, b e h o u d e n, v e i l i g A 344, ο 42; σόον ἔμμεναι, tegenst. ἀπολέσθαι A 117, verg. δ 98, πεφάσθαι E 531; van de zon P 367; κειμήλια Ω 382, verg. ν 364; z e k e r, αἰπὺς ὄλεθρος N 773, ε 305.

†**σορός,** ἡ (miss. verw. met lat. *paries*, w. *twer*), d o o d k i s t (volg. A. Engelbrecht, Festschr. Benndorf p. 6 sq.; volg. anderen l i j k u r n) Ψ 91.

σός, 3. (σύ), fem. plur. gen. σῶν E 818 (v. L. σήν), dat. σῇσι en σῇς A 179, u w, j o u, gewoonl. zonder lidwoord A 42, α 402 (A 185, γ 92 τὸ σόν en τὰ σά, Knight τεόν en τεά); neutr. als subst., ἐπὶ σοῖσι, het uwe β 369; σῇ ποθῇ, met bet. van gen. obj., uit verlangen naar u T 321, evenzo σὸς πόθος λ 202 (verg. τεός Ω 111).

†**Σούνιον,** (Z.O.) voorgebergte (van Attikè) γ 278.

†**σοφίη,** k u n s t v a a r d i g h e i d, van een scheepstimmerman O 412.

σόωσι, z. σαόω.

†**σπάρτα,** τά (verw. met lat. *sporta*), t o u w e n, uit de vezels van een biessoort (*spartium iunceum*) gevlochten B 135.

Σπάρτη (verg. Λακεδαίμων), (hoofd)stad van Lakedaimōn, residentie van Menelāos B 582, α 285, εὐρεῖα λ 460, καλλιγύναικα ν 412; hierbij adv. ****Σπάρτηθεν,** u i t S p., alleen β 327 en δ 10, †**Σπάρτηνδε,** n a a r S p. α 285.

σπάω (miss. verw. met ned. *spinnen*), aor. ἔσπασε, σπάσε, med. aor. σπασάμην, ἐσπάσατο, σπάσσατο enz., pass. aor. part. σπασθέντος **1)** act., t r e k k e n, u i t t r e k k e n, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος M 395, verg. E 859 (en ἐκσπάω **1**); pass., σπασθέντος (ἔγχεος) Λ 458. — **2)** med. (v o o r z i c h) ergens a f of u i t t r e k k e n, iets (van zich zelf) ergens u i t t r e k k e n, ῥῶπας κ 166, ἐκ χειρός τινος χεῖρα β 321, ἐκ νεκροῦ ἔγχος E 621, verg. N 510, ἄορ παρὰ μηροῦ Π 473, φάσγανα χ 74; ἐκ δ' ἔγχος ἐσπάσατο στέρνοιο Δ 530 (verg. ἐκσπάω **2**).

Σπεεώ, z. Σπειώ; **σπεῖο,** z. ἕπομαι; **σπεῖος,** z. σπέος; **σπεῖρη,** z. σπεῖρον.

****σπεῖρον** (verg. σπάρτα), doek, kleed ζ 179, κακά δ 245; in 't bijz. α) lijkmantel (= φᾶρος) β 102, τ 147, ω 137. — β) zeil ε 318, ζ 269 (op de laatste plaats a. l. σπείρας van **σπείρη,** tros, kabel). †.

σπείσασκε, z. σπένδω.

†**Σπειώ,** een van Nèreus' dochters Σ 40 (Nck Σπεεώ).

σπένδω (verw. met lat. *spondeo*), praes., coni. 2. sing. -ησθα, iter. impf. σπένδεσκε, -ον, aor. ἔσπεισαν, σπεῖσαν enz., coni. 1. plur. σπείσομεν, iter. σπείσασκε, (als drankoffer) uitgieten, plengen, *libare*, synoniem van λείβω, verg. Π 231 met 253; gewoonl. abs. Ι 177, γ 45; met dat. van de godheid, voor wie men plengt, b.v. Διί Ζ 259, Ποσειδάωνι γ 334; met acc. of dat. van de vloeistof, die of waarmee men plengt, οἶνον Λ 775, ξ 447, ὕδατι μ 363; met dat. instrum. van het voorwerp, waaruit men plengt, δέπαϊ Ψ 196, η 137.

σπέος, τό (miss. verw. met lat. *spīrare*), gen. σπείους, dat. σπῆι, acc. σπέος en (metri causa) σπεῖος ε 194 (en ι 330 Ahr. κατὰ σ. κέχυτο νέγα), plur. dat. σπέσσι en σπήεσσι (L. Meyer σπέεος, σπέεϊ, σπέεσι, σπέεσσι, bovendien Nck ε 194 δὲ σπέος ἕς i. p. v. δ' ἐς σπεῖος), *specus*, hol, grot Δ 279, ε 68; plur. vaak = sing. α 15 enz. Epitheta: εὐρύ, μέγα, γλαφυρόν, κοιλόν, κατηρεφές, ἠεροειδές, ἀργύφεον.

†**σπέρμα,** τό (σπείρω), zaad, overdr., σπέρμα πυρὸς σῴζων ε 490.

***Σπερχειός** (anderen -εϊός, σπέρχω) **1)** rivier (in Thessalië, ontspringt op de berg Tumfrèstos, stort zich uit in de Malische Golf; tw. Ellada, verg. Ἑλλάς) Ψ 142, 144. — **2)** de riviergod, vader van Menesthios Π 174, 176. †.

σπέρχω (verw. met σπαίρω, ik spartel, en ned. *spoor*), act. praes., med. praes. part., opt. 3. plur. σπερχοίατο, jagen, van de wind γ 283 (of ὅτ' ἐπισπέρχοιεν i. p. v. ὁπότε σπέρχοιεν?), ὅθ' ὑπὸ (of ἐπὶ? verg. ε 304) λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι Ν 334; gewoonl. med., jagen, zich haasten, ἐρετμοῖς, ijverig roeien ν 22; met inf. Τ 317; van een schip, σπερχομένη, met grote vaart ν 115; dikwijls part. abs., haastig, snel Λ 110, ι 101.

σπέσθαι, z. ἕπομαι.

σπεύδω (verw. met ned. *spoeden*), praes., inf. σπευδέμεν en -ειν, fut. σπεύσομαι, aor. σπεῦσε, coni. σπεύσομεν, imper. σπεύσατε *a*) intr., zich spoeden, zich haasten, zich reppen, abs. Θ 191, 293, ω 324; ἐς μάχην Δ 225, ἔς τινα Ο 402; met part., σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, haastig verricht had ι 250; περὶ Πατρόκλοιο Ρ 121. — *b*) tr., bespoedigen, haast maken met, γάμον τ 137, ταῦτα Ν 236.

σπῆι, σπήεσσι, z. σπέος.

†**σπιδής,** -ές (miss. verw. met lat. *spatium*), uitgestrekt, διὰ σπιδέος πεδίοιο Λ 754 (E. Fraenkel δι' ἀσπιδέος, van ἀ-σπιδής, ἀ-*copul.* en *σπίδος, ruimte).

****σπιλάς** (verw. met lat. *spina* en *spica*), alleen plur. -άδες en -εσσι, klip, rif γ 298, ε 401, 405. †.

†**σπινθήρ,** ὁ, alleen plur. -ῆρες, vonk Δ 77.

σπλάγχνα, τά (σπλήν, verw. met lat. *lien*), ingewanden, in 't bijz. hart, nieren, lever en longen; deze worden, zodra het offerdier geslacht is, er uitgesneden, geroosterd en (om de geheimzinnige kracht, verg. P. Stengel p. 73 sqq.) genuttigd, terwijl men de aan de goden gewijde stukken verbrandt; daarop wordt de rest van het offerdier in stukken gesneden en gebraden en de eigenlijke offermaaltijd gehouden Α 464, γ 9.

σπόγγος (hiervan lat. *fungus*), spons, tot het reinigen der handen zowel als van tafels en stoelen Σ 414, σπόγγοισι πολυτρήτοισι α 111.

†**σποδιή,** ashoop ε 488. Van

†**σποδός,** ἡ, as ι 375.

***σπονδαί,** αἱ (σπένδω), plengoffer (z. σπένδω), ἄκρητοι, van ongemengde wijn (bij verdragen) Β 341, Δ 159. †.

σπουδή (σπεύδω) **1)** moeite, ἄτερ σπουδῆς φ 409. — **2)** ernst, ἀπὸ σπουδῆς, in ernst Η 359, Μ 233. — **3)** vooral dikwijls dat. **σπουδῇ** als adv. *a*) haastig ν 279, ο 209. — *b*) met moeite, d.i. nauwlijks, te nauwer nood Β 99, γ 297.

***στάδιος,** 3. (ἵστημι), staand, ὑσμίνη, *stabile proelium*, strijd van nabij (verg. αὐτοσταδίη), met speer en zwaard, man tegen man, in tegenst. tot de strijd op een afstand, met werpspietsen of pijlen Ν 314, 713; ook alleen ἐν σταδίῃ, in de strijd van nabij Η 241 enz. (volg. Reich². p. 35 het eerste gedeelte van het tweegevecht dat in rustige stand, terwijl de krijger het linkerbeen vooruitgezet heeft, met de lans gevoerd wordt, verg. b.v. Υ 176—283).

***στάζω** (σταγών, verw. met lat. *stagnum*), aor. στάξε, imper. στάξον, druppelen, τινί τι κατὰ ῥινῶν Τ 39, ἐν στήθεσσιν Τ 348, 354. †.

στάθμη (ἵστημι), richtsnoer, paslood Ο 410 (Il. alleen hier), ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, naar ε 245.

σταθμός (ἵστημι) **1)** s t a l, vaak met de woning van den herder er bij, h o e v e ξ 358, ποιμνήιος Β 470, οἰοπόλος Τ 377; hierbij adv. †**σταθμόν-δε,** n a a r d e s t a l ι 451. — **2)** d e u r p o s t Ξ 167, ζ 19 (volg. Monro α 333 = κίων, verg. ρ 96 en τέγος), κυπαρίσσινος ρ 340, ἀργύρεος η 89; ook d e u r δ 838. — **3)** g e w i c h t (bij een weegschaal) Μ 434.

στάμεν(αι), z. ἵστημι.

†**σταμίν,** ὁ (ἵστημι), alleen plur. dat. σταμίνεσσι, s t u t t e n, waarop (volg. Assmann, z. ἴκρια **1**) het stormdek rust ε 252.

στάν, z. ἵστημι; **στάξ(ε),** z. στάζω.

***στατός** (ἵστημι), g e p l a a t s t, ἵππος, op stal gezet Ζ 506, Ο 263 (verg. Claudian. X 289 sqq. Koch). †.

σταυρός (verw. met lat. *in-staurare*, ned. *stuur, stoer*), p a a l, p a l i s s a d e Ω 453, ξ 11. †.

σταφυλή, d r u i f Σ 561 (Il. alleen hier), ε 69.

†**σταφύλη,** = στάθμη, alleen σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας, eig. over de rug, met het r i c h t s n o e r (gemeten), gelijk, d.i. even hoog van rug (verg. ἰσοφόρος) Β 765.

†**στάχυς** (verg. ned. *stang, stengel*), plur. dat. -ύεσσι, k o r e n a a r Ψ 598 (verg. ἄσταχυς).

****στέαρ,** -ᾱτος (verw. met σταῖς, deeg, στία, steentje, ned. *steen;* verg. ook het volg.), g e s t o l d v e t, t a l k φ 178, 183. [δὲ (ἔ) στέατος metri causa]. †.

στείβω (verw. met στῖφος, στίβη, met lat. *stipare*, ned. *stijf*; verg. ook het vor.), praes. part., impf. στεῖβον, s t a m p e n, εἵματα ἐν βόθροισι ζ 92; v e r t r a p p e n, νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας Λ 534, Υ 499. †.

†**στειλειή** (στει- metri causa; van †στέλος = ned. *steel;* verw. met στέλλω; anderen -εϊή), s t e e l, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς, hij miste niet het boveneind van de steel van alle bijlen(?) φ 422 [d. w. z. hij schoot door alle openingen heen, die in het blad der met de stelen in de grond gestoken bijlen waren; die gaten in de bijlbladen, natuurlijk zo dicht mogelijk bij (het boveneind van) de steel, dienen wschl. om ze na gebruik op te hangen; verg. A. Goebel, Lexilog. I p. 453 sq., Helb.[2] p. 348 sqq., v. L., Comm. Homm. p. 68. 1]. Verg.

†**στειλειόν** (verg. στειλειή; anderen -εϊόν), s t e e l ε 236.

στείνομαι (στεῖνος), praes., impf. στείνοντο *a*) eig. n a u w w o r d e n (verg. στένω), o p e e n g e d r o n g e n w o r d e n, στείνοντο δὲ λαοί Ξ 34; θύρετρα φεύγοντι στείνεται, wordt (te) nauw σ 386. — *b*) opeengedrongen, g e s t r e m d w o r d e n, νεκύεσσιν Φ 220; λάχνῳ, b e z w a a r d door ι 445. — *c*) d i c h t g e v u l d z i j n, met gen., ἀρνῶν, met ι 219. †.

στεῖνος, -εος (< *στενϜός, verg. στένω), dat. -εϊ en -ει χ 460, e n g t e, n a u w e r u i m t e Μ 66, χ 460; στεῖνος ὁδοῦ, engte van de weg, enge weg Ψ 419; overdr., g e d r a n g, n o o d Ο 426.

στειν-ωπός, 2. (ὀπή), n a u w, ὁδός Η 143; als subst., (z e e) e n g t e μ 234 (Od. alleen hier).

στείομεν, z. ἵστημι.

1\. **στεῖρα,** ἡ (verg. στερεός?), v o o r s t e v e n Α 482, β 428. †.

2\. ****στεῖρα** (verw. met lat. *sterilis*), adi. fem., o n v r u c h t b a a r, βοῦς κ 522.

στείχω (verw. met skt *stighnōti*, ned. *stijgen*), praes., coni. 3. sing. -ῃσι, impf. ἔστειχε, στεῖχον, aor. II ἔστιχον, s t ij g e n, πρὸς οὐρανόν, van de zon λ 17; vand. in 't alg. g a a n, θύραζε ι 418, ἐς πόλεμον Β 833, ἐνθάδ' ἀπ' Ἄργεος Β 287, ἀνὰ ἄστυ η 72, ἀν' ὁδόν ψ 136, ὁδὸν κάτα ρ 204; van troepen, o p r u k k e n, m a r c h e r e n Ι 86, Π 258.

στέλλω (w. στά-; verg. στειλειή), praes., fut. στελέω, aor. στεῖλα, med. praes. imper. στέλλεσθε, aor. στείλαντο **1)** act. *a*) o p s t e l l e n, r a n g s c h i k k e n, ἑταίρους Δ 294; vand. g e r e e d m a k e n, u i t r u s t e n, νῆα β 287. — *b*) z e n d e n, σε μάχην εἴς Μ 325 (over Δ 384 z τέλλω). — *c*) r e v e n, ἱστία γ 11; s t r ij k e n π 353. — **2)** med. *a*) z i c h g e r e e d m a k e n Ψ 285. — *b*) s t r ij k e n, ἱστία μὲν στείλαντο θέσαν δ' ἐν νηὶ μελαίνῃ Α 433 (Wakefield στεῖλάν τε θέσαν τ').

***στέμμα,** τό (στέφω), witte, wollen b a n d, θεοῖο, van den god, d.i. Apollōn Α 28 (wschl. de band, die de priester van zijn eigen hoofd genomen heeft en als smekeling aan zijn staf draagt); plur Α 14, 373. †.

στενάχεσκε, z. στενάχω.

στεναχίζω (στένω; a. l. στοναχίζω), alleen praes. -ω, -ων, med. impf. στεναχίζετο, z u c h t e n, k r e u n e n, verbonden met ὀδυρόμενος α 243, ἁδινά Ψ 225, ω 317, μεγάλα Ψ 172; med. = act., μέγα θυμῷ Η 95; d o f d r e u n e n, γαῖα Β 95; w e e r g a l m e n, δῶμα κ 454 (verg. περιστεναχίζομαι).

στενάχω (στένω), praes., iter. impf. στενάχεσχ' (= -κε), med. impf. στενάχοντο **1)** act. *a*) intr., z u c h t e n, k r e u n e n, van mensen, ἁδινά η 274, βαρέα Θ 334, βαρύ Α 364, θ 95, μεγάλα ξ 354, πυκνὰ μάλα Σ 318; van dieren, h ij g e n Π 393, 489; van golven, b r u i s e n Π 391. — *b*) tr. met acc., z u c h t e n o m, τήν

(nl. Ἄτην) T 132. — **2)** med. = act. *a*) intr., ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν Ψ 1, verg. κ 55, T 338 (en ἐπιστενάχομαι). — *b*) tr., ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες ... σφῶν αὐτῶν κήδεα T 301.

στένος, z. στεῖνος.

†**Στέντωρ,** -ορος (στένω), Griek voor Troje, die zo hard schreeuwt als vijftig anderen E 785.

στένω (verg. skt *stánati*, hij dondert lat. *tonare*, ned. *stenen*; verg. στείνομαι), alleen praes. en impf. ἔστενε, eig. benauwd zijn, alleen overdr., z u c h t e n, k r e u n e n, ἐπὶ δὲ στένε δῆμος ἀπείρων Ω 776, ὃ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ (acc. part.) Σ 33, verg. K 16, φ 247, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ Y 169; van de zee Ψ 230. †.

στερεός, 3. (verw. met ned. *star*), comp. †**-ώτερος** ψ 103 **1)** eig., s t r a k, h a r d, λίθος τ 494, βοέη P 493. — **2)** overdr., h a r d, ἔπεα M 267, κραδίη ψ 103; hierbij adv. **στερεῶς,** s t r a k, s t e v i g K 263, ξ 346, Ψ 715; overdr., o n v e r z e t t e l i j k, h a r d n e k k i g, ἀποείπῃ I 510, verg. Ψ 42. †.

†**στερέω,** aor. inf. στερέσαι, b e r o v e n, τινά τινος ν 262.

στέρνον (verw. met στόρνυμι, du. *Stirn*), de vlakke b o r s t, van mensen en van dieren B 479, ι 443; ook plur. Γ 194 enz.

στεροπή (ἀστήρ; = ἀστεροπή, zoals v. L. overal i. p. v. στεροπή leest) *a*) b l i k s e m s t r a a l K 154. — *b*) overdr., het b l i k s e m e n, g l a n s, van metaal T 363, δ 72.

†**στεροπ-ηγερέτα** (ἐγείρω; volg. anderen door contam. van ἀστεροπητής en νεφελ-ηγερέτα gevormd), b l i k s e m v e r w e k k e n d, b l i k s e m s l i n g e r e n d, Ζεύς Π 298.

στεῦται (verw. met σταυρός), alleen praes. στεῦται en στεῦτο (wschl. oorsprkl. aor., die, als impf. opgevat, een praes. deed ontstaan), (door zijn houding of door gebaren) t e k e n n e n g e v e n, met fut. inf., στεῦται ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ Γ 83, met part., διψάων λ 584; v e r z e k e r e n, b e w e r e n, στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν B 597, met aor. inf. ρ 525; d r e i g e n, στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα I 241 (verg. 244: μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί), verg. Φ 455; b e l o v e n, ἐμοὶ στεῦτ' ἀγορεύων Τρωσὶ μαχήσεσθαι E 832, verg. Σ 191.

***στεφάνη** (στέφω) *a*) v o o r h o o f d b a n d, d i a d e e m, van vrouwen Σ 597 (verg. ἐυστέφανος). — *b*) metalen h e l m r a n d ter bescherming van voorhoofd, slapen en achterhoofd H 12, Λ 96; ook h e l m K 30; overdr., r a n d van een rots N 138. †.

†**στέφανος** (στέφω), k r a n s (overdr., verg. Belzn. p. 63), πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν N 736.

στεφανόω (στέφανος), tot een krans maken, alleen pass. perf. en plusqpf. ἐστεφάνωται, -ωνται en -ωτο, a l s e e n k r a n s ergens omheen z i j n, τὴν (nl. νῆσον) πέρι πόντος κ 195; ἀμφὶ δέ μιν νέφος ἐστεφάνωτο, een wolk omhulde hem O 153; met ἐπί of περί, z i c h o p e e n k r a n s v o r m i g v o o r w e r p b e v i n d e n, d a t g e h e e l v u l l e n, τῇ (nl. ἀσπίδι) δ' ἐπὶ Γοργὼ ἐστεφάνωτο Λ 36 (Leaf vermoedt τῷ δ' ἐπί, d.i. op de ὀμφαλός); ἣν (nl. αἰγίδα) πέρι πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο E 739 [«*the shield had a real power of causing the things* φόβος (O 230, χ 209), ἀλκή (B 451) *etc., so that in a sense these things would be regarded in ancient belief as present in it*» Monro]; ook van het kransvormig voorwerp zelf, g e h e e l v o l z i j n van iets, met acc., τά τ' (nl. τείρεα) οὐρανὸς ἐστεφάνωται Σ 485. †.

στέφω (verw. met στέμβω), praes. στέφει, impf. ἔστεφε, d i c h t o m iets d o e n, met iets o m g e v e n, ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε Σ 205; overdr., μορφὴν ἔπεσι, r i j k e l i j k v e r l e n e n θ 170. †.

στέωμεν, στῇ, στήῃ, z. ἵστημι.

στῆθος, -εος, plur. acc. -εα (Λ 282 met suniz.; verg. ἀφρέω), gen. -έων K 95 (met suniz.; v. Christ -εος), instrum. στήθεσφι **1)** b o r s t, als lichaamsdeel, van mensen en dieren B 218, χ 404; ook plur. B 416, λ 609; als zetel der stem Γ 221. — **2)** als zetel van het hart A 189, K 95, Ξ 140, ρ 47, δ 549, η 309 (verg. I 8, κ 461 enz.) en daarom van gevoel, hartstochten en gedachten A 83, B 142, Γ 63, β 304, γ 18, ν 255 (van dieren Π 163, P 22); vand. τοι βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε P 470, verg. 570.

στήλη (στέλλω), v i e r k a n t e s t e e n, in 't bijz. *a*) g r a f z u i l Λ 371, μ 14 (Od. alleen hier). — *b*) plur., s t e n e n als onderste laag, waarop een omwalling rust M 259 (verg. 29).

στήμεναι, z. ἵστημι.

στηρίζω (στερεός), aor. (ἐ)στήριξε, -ίξαι, med. aor. στηρίξασθαι, plusqpf ἐστήρικτο **I)** act. **1)** tr., s t u t t e n, v a s t z e t t e n, (ἴριδας) ἐν νέφεϊ Λ 28; οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη Δ 443. — **2)** intr., v a s t s t a a n, aor. z i c h s c h r a p z e t t e n, ποσίν μ 434. — **II)** med. *a*) = act. **2**, πόδεσσιν Φ 242. — **2**) met dat. loc., κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, s t e u n d e o p, had zich g e s t a p e l d o p Π 111. †.

στιβαρός, 3. (στείβω), comp. †**-ώτερος** θ 187, eig. vastgestampt, vand. i n e e n-

gedrongen, zwaar, δίσκος θ 187; stevig, sterk, ὦμος E 400, ξ 528, αὐχήν Σ 415, χεῖρες M 397, δ 506; van wapens, σάκος Γ 335, ἔγχος E 746, φάσγανον X 307; hierbij adv. †**στιβαρῶς,** stevig, πύλαι στ. ἀραρυῖαι M 454.

****στίβη** (verw. met στείβω, evenals πάγος met πήγνυμι), vorst, koude ε 467, ρ 25. †.

στίλβω, alleen praes. part., glimmen schitteren, ἐλαίῳ Σ 596; overdr., van mensen, κάλλεϊ τε καὶ εἵμασιν Γ 392, κάλλεϊ καὶ χάρισι ζ 237. †.

†**στιλπνός,** 3. (στίλβω), glinsterend, ἕερσαι Ξ 351.

στίξ, ἡ (στείχω), alleen gen. στιχός, plur. στίχες en στίχας, rij, van dansenden Σ 602; van soldaten H 61; rijen of gelederen, van strijdenden, στίχες ἀνδρῶν O 279, α 100 (Od. alleen hier) enz.; κατὰ of ἐπὶ στίχας, in rijen Γ 326, B 687, Γ 113, door, langs de rijen Π 820, Y 353; sing. Π 173 (afdeling), Y 362 (slaglinie).

***στιχάομαι** (στείχω), alleen impf. ἐστιχόωντο (-άοντο), (in rijen) voortschrijden, gaan, van krijgslieden Δ 432; εἰς ἀγορὴν B 92, ἐς μέσσον Γ 266; ἅμα βόεσσι, van herders Σ 577; ook van schepen B 516 (act. Bekk. met dezelfde bet. O 635).

***Στιχίος** (στείχω), aanvoerder der Atheners voor Troje, gedood door Hektōr N 195, 691, O 329. †.

στόμα, -ατος (wschl. verw. met ned. *stem*) **1)** mond Π 345, ε 322; διὰ στόμα ἄγεσθαι, z. διά **II 2** *a*, ἀνὰ στόμα ἔχειν, z. ἀνά **C 3** *a*; overdr., muil, kaak, στόμα πολέμοιο K 8, T 313, verg. Y 359. — **2)** mond(ing), van een rivier M 24, ε 441, van een haven κ 90; opening, open ruimte (tussen twee hoogten), ἠιόνος Ξ 36; uitgang, λαύρης χ 137. — **3)** in 't alg. het voorste, vand. *a*) gezicht, πρηνὴς ἐπὶ στόμα Z 43, Π 410. — *b*) uiteinde van een lans, κατὰ στόμα O 389.

***στόμαχος** (στόμα), strot, keel Γ 292, P 47, T 266. †.

†**στοναχέω,** aor. στοναχῆσαι, zuchten, ἀδινόν Σ 124. Van

στοναχή (στενάχω), (ge)zucht, gekreun Ω 512, φ 237; ook plur. B 39, ε 83; verbonden met γόος π 144, στοναχή χ 501.

στοναχίζω, a. l. στεναχίζω, z. daar.

στονόεις, -εσσα, -εν (verg. δακρυόεις) *a*) vol zuchten, εὐνή ρ 102, ἀοιδή, treurzang Ω 721. — *b*) veel zuchten veroorzakend, droevig, smartelijk, βέλεα Θ 159, ω 180, ὀιστοί φ 12, κήδεα ι 12, ἀυτή λ 383. Van

στόνος (στένω), zucht, gekreun Δ 445, χ 308.

στόρνυμι (lat. *sterno*, verg. ned. *strooien, strand;* = att. στορέννυμι), aor. (ἐ)στόρεσε enz., pass. plusqpf. ἔστρωτο **1)** (uit)-spreiden, (uitgespreid) neerleggen, ἐφύπερθε τάπητας Ω 645; κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν ν 73 (verg. καταστόρνυμι **1**), ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ... αἰγός ξ 50, ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοός K 155 (dan is ῥινόν nom.; beter ἔστρωτο med. met ῥινόν als obi.); met weggelaten obj. τ 599, verg. υ 2; λέχος, (door het uitspreiden van beddegoed) bereiden I 621, η 340, ook δέμνια δ 301, verg. υ 139. — **2)** vand. effenen, πόντον γ 158 (verg. Hèr. VII 193. 4: τὸ κῦμα ἔστρωτο, Verg. A. V 821: *sternitur aequor*); ook ἀνθρακιήν I 213.

†**Στρατίη** (στρατός), stad in Arkadië B 606.

****Στρατίος** (στρατός), zoon van Nestōr γ 413, 439. †.

***στρατόομαι,** impf. 3. plur. ἐστρατόωντο (-όοντο), gelegerd zijn Γ 187, πρὸς τείχεα Δ 378. †. Van

στρατός (στόρνυμι), instrum. (= gen.) -όφι K 347, legerkamp, leger, troep, Ἀχαιῶν E 589, Δαναῶν λ 559, εὐρύς Δ 76, πουλύν Θ 472, ἱερός ω 81.

στρεπτός, 3. (adi. verb. van στρέφω) **1)** gedraaid (verg. ook ἐύστρεπτος), χιτών, van stevige draden geweven(?) E 113, Φ 31 (z. Studn. p. 64, Amelung p. 7). — **2)** te draaien, vand. lenig, rap, γλῶσσα Y 248; te vermurwen, φρένες O 203, θεοί I 497.

στρεύγομαι (wschl. verw. met lat. *stringo*, ned. *stroken*), alleen praes. inf. στρεύγεσθαι, zich aftobben (volg. v. L. *tergiversari*), ἐν δηιοτῆτι, ἐν νήσῳ O 512, μ 351. †.

†**στρεφε-δινέομαι** (στρέφω, δινέω, verg. voor de samenst. δνοπαλίζω), aor. 3. plur. -δίνηθεν, zich in een kring ronddraaien, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, zijn oogen rolden Π 792.

στρέφω (verw. met στρεβλός), praes. στρέφει, impf. ἔστρεφε, -ον, aor. στρέψε enz., iter. στρέψασκον, pass., praes., coni. στρέφεται M 42 (Monro ἔναντα i. p. v. ἄν ἔν τε), impf. ἐστρέφετ(ο), fut. στρέψεσθ(αι), aor. part. στρεφθείς enz., adi. verb. στρεπτός (z. daar) **1)** act. *a*) tr., draaien, wenden, ἵππους Θ 168, verg. N 396, Y 488; sturen ο 205, verg. Ψ 323; op en neer rijden P 699; draaien, keren, ὄιν εἰς ἔρεβος κ 528; overdr., οὖρον δ 520. — *b*) intr., omkeren Σ 544, 546 (maar men kan als obj. ook ζεύγεα aanvullen). — **2)** pass., zich omdraai-

en, (zich) draaien E 40; ἀρκτόν ...ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται (de hemelpool was in de tijd der homer. gedichten dichter bij den Groten Beer dan tegenwoordig) ε 274 = Σ 488; zich heen en weer draaien M 42, 47; ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, van iem. die de slaap niet kan vatten Ω 5; z. over N 557 στρωφάω **2**; ἐκ χώρης, heengaan Z 516; στρεφθείς, (in de wol van den ram) gewrongen ι 435.

†**στρόμβος** (verg. στρεβλός, στροβιλός), drijftol Ξ 413.

****στρουθός,** ἡ (verw. met lat. *turdus*), mus (volg. Körner onzeker) B 311, 317, 326. †.

στροφάλιγξ (στρέφω), dwarreling, alleen στροφάλιγγι κονίης Π 775, Φ 503, ω 39. †.

†**στροφαλίζω** (στροφάλιγξ), praes. imper. -ετε, ijverig draaien, spinnen, ἠλάκατα σ 315 (verg. στρωφάω).

στροφάω, z. στρωφάω.

†**Στρόφιος** (στρέφω), vader van Skamandrios E 94.

****στρόφος** (στρέφω), touw, στρ. ἀορτήρ, een touw als draagband ν 438.

στρωφάω (frequent. van στρέφω), praes. στρωφῶσι, part. -ῶσα, med. praes. -ᾶσθαι, impf. στρωφᾶτ(ο) (Nck overal de vormen van στροφάω; N 557 W. Schulze στρōφάετ' met ō metri causa, Nck ἐστρέφετ' i. p. v. στρωφᾶτ') **1)** act., ijverig draaien (verg. στροφαλίζω), ἠλάκατα ζ 53. — **2)** med., *versari*, zich heen- en weer bewegen, κατ' αὐτούς N 557; verkeren, zich ophouden, κατὰ μέγαρα I 463, ἑκάς Y 422.

στυγερός, 3., huiveringwekkend, gehaat, vreselijk *a*) van perss., 'Αίδης Θ 368, μήτηρ γ 310, δαίμων ε 396. — *b*) van zaken, b.v. πόλεμος Δ 240, γαστήρ η 216, ἔπεα λ 81, γῆρας T 336; σκότος (van de dood) Π 607; hierbij adv. **στυγερῶς,** tot zijn enz. verdriet, alleen Π 723, φ 374, ψ 23. Van

στυγέω (w. στᾱ-, ook verw. met ned. *stug*), praes. -έει, -έουσι, coni. 3. sing. στυγέῃ(σι), aor. opt. στύξαιμι, aor. II ἔστυγον **1)** praes. met aor. II, stijf zijn, vand. huiveren voor, vrezen, met acc., b.v. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι H 112; ἐμέ (wil hij niets van mij weten) Θ 370; κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, z. καταστυγέω; met inf., ervoor terugdeinzen A 186, Θ 515. — **2)** aor. I, causat., huiveringwekkend maken, τινὶ μένος λ 502.

στυκτός, z. τυκτός.

†**Στύμφηλος,** stad in Arkadië B 608.

Στύξ, -υγός (στυγέω), rivier in de onderwereld, waarbij de goden hun duurste eden zweren B 755, O 37, ε 185, κ 514.

†**Στύρα,** stad op Euboia B 539.

στυφελίζω (στυφελός, stevig, van στύφω, verw. met τύπτω en lat. *stuprum*), praes., aor. (ἐ)στυφέλιξε enz., pass. praes. part. **1)** een stoot geven tegen, ἀσπίδα E 437; νέφεα Λ 305; door een stoot stuiten, τινά H 261. — **2)** stoten, wegstoten, τινὰ ἐξ ἑδέων A 581 (Bentl. fut. στυφελίξει i. p. v. στυφελίξαι), ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ρ 234, ἐκ δαιτύος X 496. — **3)** mishandelen, kwellen, τινά Φ 380, σ 416; pass. π 108 enz.

σύ (skt *tvam*, lat. *tu*, midd. ned. *dū*), pron. pers. van de 2de pers., nom. ook ***τύνη,** gen. σεῖο, σέο, σεῦ, σέθεν, τεοῖο Θ 37 = 468 (Heyne τεεῖο), dat. σοί, τοι, geelid. σ', τ', ook τεΐν, acc. σέ (van deze vormen zijn σέο, σεῦ, σέθεν en σέ ook enklit., τοι steeds enklit.), gij A 393, α 301, vaak verbonden met γέ Z 412, κ 486, met πέρ A 508, α 59; niet-enklit. vormen met αὐτός Γ 51, δ 601. Verg. σφῶι en ὑμεῖς.

συ-βόσῖον (βόσις), kudde zwijnen Λ 679 = ξ 101. (ῑ metri causa). †.

****συ-βώτης** (βόσκω), gen. συβώτεω ξ 459, ο 304 (met suniz.), zwijnenhoeder δ 640 enz.

σύγε, z. σύ.

***συγ-καλέω,** aor. part. -καλέσας, bijeenroepen, alleen τούς B 55 = K 302. †.

†**συγ-κλονέω,** impf. συνεκλόνεον, in verwarring brengen, Τρῶας ὀιστοί N 722.

†**συγ-κύρω,** aor. opt. -κύρσειαν, samenbotsen Ψ 435.

συγ-χέω, praes., imper. en impf. σύγχει(-εε), aor. συνέχευε, σύγχεας, inf. συγχεῦαι, med. aor. II σύγχυτ(ο) **1)** act. *a*) door elkaar gooien, ψάμαθον O 364. — *b*) overdr., verwarren, μοι θυμόν I 612, verg. N 808; ongedaan, nutteloos maken, κάματον O 366, ἰούς O 473 (verg. σὺν γ' ὅρκι' ἔχευαν, verbreken Δ 269); knakken, ἄνδρα θ 139. — **2)** med., in de war raken, ἡνία δέ σφι σύγχυτο Π 471 (verg. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, raakte in verwarring, schrok Ω 358). †.

****σῡκέη** (alleen met suniz. of **συκῆ** enz.), vijgeboom (de veredelde soort, die tweemaal per jaar vruchten draagt) η 116. Van

†**σῦκον** (evenals lat. *ficus* wschl. vóórgr.), vijg η 121.

***σῡλάω,** impf. (ἐ)σύλα, dual. συλήτην (als van σύλημι) N 202, fut. συλήσετε, inf. -σειν, part. -σων, aor. coni. συλήσω enz. **1)** *a*) den gedoden vijand de wapen-

rusting afnemen, roven, ἀπ' ὤμων τεύχεα Ζ 28, ἔντε' ἀπὸ χροός Ν 641, ook alleen τεύχεα Δ 466. — *b*) van de wapenrusting beroven, plunderen, τινὰ νεκύων Κ 343; μιν τεύχεα Ο 428. — **2)** in 't alg. snel ergens af of uit nemen, πῶμα φαρέτρης Δ 116, τόξον (uit de koker) Δ 105.

***σῡλεύω** (= het vor., maar Ε 48 a. l. ἐσύλεον ἐσθλοὶ ἑταῖροι en Ω 436 Brandr. συλῆσαι), praes. inf. συλεύειν, impf. ἐσύλευον **1)** van de wapenrusting beroven, τινά Ε 48. — **2)** iem. bestelen, τινά Ω 436. †.

συλ-λέγω, aor. part. -λέξας, med. fut. -λέξομαι, aor. συλλέξατο **1)** act., bijeenverzamelen, κτέατα Σ 301. — **2)** med., voor zich bijeenverzamelen, ὅπλα ἐς λάρνακα (borg bij elkaar in) Σ 413; voor zich verzamelen, ἑταίρους β 292. †.

συμ-βάλλω, praes. coni. 3. dual. -βάλλετον, aor. II σύμβαλον, imper. -βάλετ', bovendien (van *ἔβλην) 2. dual. ξυμβλήτην φ 15 (Nck -βλήατο, med. aor. II 3. plur.), inf. ξυμβλήμεναι, med. aor. II ξύμβλητο, 3. plur. -βληντο, coni. -βληται η 204 (v. L. -βλήεθ'), part. -βλήμενος, fut. συμβλήσεαι Υ 335 (Dindorf συμβλήεαι, aor. II coni.) **I)** act. **1)** tr. *a*) bij elkaar werpen, verenigen, ὕδωρ, ῥοάς, van rivieren Δ 453, Ε 774 (verg. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, doen samenbotsen Δ 447; σὺν δ' ἔβαλον πόλεμον, *proelium committere* Μ 181). — *b*) met persoonl. obj., bij elkaar brengen, doen samentreffen, tot de strijd, ἀμφοτέρους Υ 55; met inf., ἐμὲ καὶ Μενέλαον μάχεσθαι Γ 70. — **2)** intr., ontmoeten, τινί φ 15; in de strijd, met inf. Π 565 (verg. Μ 377); van een panter Φ 578. — **II)** med., samentreffen, ontmoeten, τινί Ξ 27, ζ 54, abs. Ξ 39 enz.

†Σύμη-θεν, adv., van Sūmè, eiland (tussen Rhodos en Knidos, op de kust van Kariё) Β 671.

†συμ-μάρπτω, aor. part. -μάρψας, bijeenpakken, δόνακας Κ 467 (verg. ι 289).

†συμ-μητιάομαι, inf. -άασθαι(-άεσθαι), mede beraadslagen Κ 197.

†συμ-μίσγομαι, praes. -μίσγεται, van rivieren, zich vermengen, Πηνειῷ Β 753 (verg. overdr. met tm., σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν, aor. 3. plur. Ψ 687).

σύμ-παντες, -α, alle(n) gezamenlijk, alles gezamenlijk Χ 380, η 214.

†συμ-πήγνῡμι, aor. -έπηξε, doen stremmen, γάλα Ε 902.

συμ-πίπτω, samenbotsen, alleen met tm., z. πίπτω *b* eind.

†συμ-πλαταγέω, aor. συμπλατάγησε, tegen elkaar klappen, χερσί Ψ 102.

†συμ-φερτός, 3. (adi. verb. van συμφέρω), verenigd, συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, verenigd ontstaat ook van zeer zwakke mannen dapperheid, d.i. verenigd vermogen ook zeer zwakke mannen veel Ν 237.

***συμ-φέρομαι,** med., alleen impf. 1. plur. συμφερόμεσθα en fut. συνοισόμεθα, samentreffen (in de strijd), slaags raken, πτόλεμόνδε Θ 400, μάχῃ Λ 736. †.

†συμ-φράδμων, -ονος, mede beraadslagend, raadgever Β 372. Van

συμ-φράζομαι, fut. -φράσσομαι, aor. -φράσσατο **1)** overleggen of beraadslagen met, βουλάς τινι, met iem. plannen maken Α 537, δ 462. — **2)** bij zich overleggen, ἐῷ θυμῷ ὅππως ο 202.

σύν en **ξύν** (lat. *com*, *cum*), met, tot uitdr. van gemeenschap en verbinding **I)** adv., samen, tegelijk, bijeen, b.v. σὺν δὲ δύω μάρψας, ι 289; σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς Δ 447 (verg. συμβάλλω); σὺν δὲ νεφέεσσι (dat. instrum.) κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ε 293; σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν Κ 499; σὺν δ' ἕλκεα μέμυκεν Ω 420; σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον δεσμῷ χ 189; κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, de handen ledig bij elkaar houdend κ 42; gemeenschappelijk, samen, mede, σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω Κ 224; σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐπ' ἀπήνην (d.i. met Achilleus) Ω 590; σὺν δ' εἵπετο κ 436, verg. ω 387; dooreen, met het bijkomend begrip van verwarring, dus door elkaar, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ Α 579, verg. Θ 86; σὺν γ' ὅρκι' ἔχευαν Δ 269 (verg. συγχέω **1** *b*); σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο Ω 358 (verg. συγχέω **2**).

II) praepos. met dat. **1)** bij perss. *a*) tot aanwijzing van een vergezelling of verenigd zijn met, b.v. ἤλυθε σὺν Μενελάῳ Γ 206, ξὺν παιδὶ πύργῳ ἐφειστήκει Ζ 372, ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι ζ 52; ξὺν Βορέῃ Ο 26 (verg. ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο Τ 415). — *b*) met de hulp van, onder bescherming van, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖσιν, σὺν 'Αθήνῃ Ι 49, Ω 430, Γ 439; σὺν σοί Κ 290, ν 391. — **2)** bij dingen, met (met iets aan, met iets in de hand, met iets er bij, met iets bij zich), b.v. σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε Γ 29; στῆ σὺν δουρί Ο 541; θῦνε σὺν ἔγχεϊ Υ 493; αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ ν 118, verg. Ι 194, Ξ 498; ook ἦλθε σὺν ἀγγελίῃ Β 787; σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, in 't bezit van grote deugd ω 193; οὐκ αὔτως μυθήσομαι ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ ξ 151;

vand. instrumentaal, wanneer men de zaak als een werktuig of middel kan beschouwen, b.v. τὴν σὺν νηὶ ἐς Χρύσην πέμπουσιν A 389, δεῦρ' ἱκόμεσθα σὺν νηί γ 61; σὺν ἔντεσι μάρναντο N 789, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι E 220, verg. Λ 386; ook σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσιν, met iets groots (d.i. zwaar), met hun hoofden Δ 161 (verg. Hèr. VII 9: σὺν κακῷ μεγάλῳ οἱ νικῶντες ἀπαλλάσσονται).

Zelden staat σύν achter het geregeerde woord, ἐμοὶ σύν ι 332, τοὶ σύν ν 301, 'Απόλλων 'Αρτέμιδι ξύν ο 410; vaker vindt men het tussen attribuut en subst. in, b.v. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι I 194, πλειοτέρῃ σὺν χειρί λ 359.

συν-αγείρω, praes. part. -ων, aor. ξυνάγειρα, med. praes. -αγειρόμενοι, aor. -αγείρατο, aor. II part. -αγρόμενοι, v e r z a m e l e n **1)** act., van perss. en zaken Y 21, δ 90. — **2)** med. *a*) met aor. I, v o o r z i c h v e r z a m e l e n, κτήματα ξ 323. — *b*) met aor. II, z i c h v e r z a m e l e n Λ 687, Ω 802.

συν-(ϝ)άγνῡμι, aor. συνέ(ϝ)αξε, ξυνέ(ϝ)αξε, -αν, a a n s t u k k e n b r e k e n, ἔγχος N 166; b e s c h a d i g e n, νῆας ξ 383 (verg. Ψ 467); v e r s c h e u r e n, ἐλάφοιο τέκνα Λ 114. †.

συν-άγω, praes. coni. ξυνάγωμεν, part. ξυνάγοντες, -ουσα, impf. σύναγεν, -ον *a*) b i j e e n b r e n g e n, v e r z a m e l e n, γεραιὰς νηόν (= ἐς νηόν) Z 87; ὅρκια θεῶν Γ 269; νεφέλας ε 291. — **2)** (evenals συμβάλλειν) v e r w e k k e n, b e g i n n e n, *committere*, ῎Αρηα B 381, ἔριδα ῎Αρηος E 861, ὑσμίνην Ξ 448.

1. **συν-αείρω** (1. ἀείρω), m e d e o p b e u r e n, alleen aor. met tm., σὺν δ' ἕταροι ἤειραν Ω 590 en ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας ι 332. †.

2. ***συν-αείρω** (2. ἀείρω), s a m e n k o p p e l e n, alleen act. impf. met tm., σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι K 499, en med. praes., v o o r z i c h s a m e n k o p p e l e n, πίσυρας συναείρεται ἵππους O 680 (z. ook συνήορος, τετράορος, παρήορος).

†**συν-αίνυμαι,** impf. -αίνυτο, b i j e l k a a r n e m e n, v e r z a m e l e n, τί Φ 502.

συν-αιρέω, aor. -ελε, -ελών *a*) b i j e e n p a k k e n, χλαῖναν υ 95.—*b*) t e g e l i j k w e g r u k k e n (of verpletteren?) ὀφρῦς Π 740. †.

συν-αντάω, impf. dual. -αντήτην (als van συνάντημι), med. (= act.) aor. coni. -αντήσωνται, s a m e n t r e f f e n, (e l k a a r) o n t m o e t e n π 333, τινί P 134. †.

συν-άντομαι, praes. part., impf. -ήντετο, -αντέσθην, s a m e n t r e f f e n (m e t), o n t m o e t e n ο 538; met dat. H 22, δ 367; in de strijd Φ 34.

συν-αράσσω, v e r b r i j z e l e n, alleen met tm., z. ἀράσσω.

συν-δέω, aor. συνέδησα, ξυνέδησε, inf. ξυνδῆσαι **1)** s a m e n b i n d e n, πόδας κ 168 (verg. χ 189); v a s t b i n d e n, b o e i e n, τινά A 399. — **2)** v e r b i n d e n, χεῖρα οἰὸς ἀώτῳ N 599. †.

συν-ε(ϝ)έργω, alleen impf. -έ(ϝ)εργον, -ε, aor. συνε(ϝ)έργαθον, o m-, i n s l u i t e n, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι Ξ 36; s a m e n b i n d e n, τοὺς λύγοισιν ι 427, verg. μ 424; χιτῶνα ζωστῆρι, b i j e e n p a k k e n door (het onderste deel over) de gordel (te trekken), o p s c h o r t e n ξ 72. †.

συν-ε(ϝ)είκοσι (ξυνεείκ.), t w i n t i g t e z a m e n ξ 98.

1. †**σύν-ειμι** (εἰμί), fut. inf. ξυνέσεσθαι, s a m e n z i j n, ὀιζυῖ πολλῇ (beleven) η 270.

2. ***σύν-ειμι** (εἶμι), praes. part. ξυνιόντες, -ιόντων, impf. συνίτην, ξύνισαν, (om te strijden) s a m e n k o m e n Δ 446, ἐς μέσον Z 120; περὶ ἔριδος Π 476, ἔριδι Y 66.

συν-ελαύνω, praes. ξυνελαύνεις, inf. -έμεν, aor. συνελάσσαμεν, coni. ξυνελάσσομεν **1)** tr., b i j e e n d r i j v e n, ληίδα ἐκ πεδίου Λ 677; i n d e s t r i j d b i j e l k a a r b r e n g e n, h a n d g e m e e n d o e n w o r d e n σ 39, τινὰς ἔριδι Y 134 (z. over σ 98 ἐλαύνω I 2). — **2)** intr., s a m e n t r e f f e n, ἔριδι, in de strijd, handgemeen worden X 129.

σύνελε, z. συναιρέω.

†**συν-εοχμός** (συν- en ἐοχ-, geredupl. perfectum-stam van ἔχω), v e r b i n d i n g, v e r e n i g i n g(s p u n t) Ξ 465.

†**συν-έρῑθος,** m e d e w e r k s t e r, h e l p s t e r ζ 32.

†**σύνεσις** (συν-ίημι), v e r e n i g i n g(s p u n t), ξύνεσις δύω ποταμῶν κ 515.

συνεχές (συν-έχω), eig. neutr. sing. acc. van συνεχής als adv., a a n h o u d e n d, v o o r t d u r e n d M 26, συν. αἰεί ι 74. (σῡνεχ. metri causa). †.

συν-έχω, 3. plur. ξυνέχουσι, impf. συνέχον, eig. bij elkaar houden (verg. σύν I), vand. intr., i n e e n s l u i t e n, s a m e n t r e f f e n Δ 133 (= Y 415), Y 478; hierbij perf. part. dual. -οκωχότε (zo Valckenaer i. p. v. -οχωκότε), alleen τὼ δέ οἱ ὤμω ἐπὶ στῆθος σ., naar elkaar toegegroeid B 218. †.

†**συνημοσύνη** (συν-ήμων, verg. συνίημι II 1), o v e r e e n k o m s t, a f s p r a a k X 261.

†**συνήορος,** 2. (2. συν-αείρω), v e r b o n d e n, φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, b e g e l e i d s t e r θ 99.

***συνθεσίη** (συν-τίθεμαι), alleen plur., v e r d r a g B 339, E 319. †.

σύνθετο, z. συντίθεμαι.

†συν-θέω, fut. -θεύσεται, meelopen, gelukken μ 245.

συν-ίημι, imper. ξυνίει, impf. 3. plur. ξύνιεν, aor. II ξυνέηχ' = -έηκε, imper. ξύνες, med. aor. II ξύνετο, coni. συνώμεθα N 381 (Menr. συνηόμεθ' ὠκυπόροισι i. p. v. συνώμεθα ποντοπόροισι) **I)** act. **1)** bij elkaar brengen, τίς σφωε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι A 8, verg. H 210, Y 134. — **2)** vernemen, horen, luisteren (naar), abs. O 442, α 271; met acc. van de zaak en gen. van de pers., ὄπα θεᾶς B 182, ἔπος τινός ζ 289; alleen met gen. van de pers. B 26, σ 34, van de zaak A 273. — **II)** med. **1)** een afspraak of overeenkomst maken, ἀμφὶ γάμῳ N 381 (verg. συνημοσύνη). — **2)** = act., vernemen, horen, τοῦ δ 76.

συν-ίστημι, alleen perf. part., συνεσταότος πολέμοιο, begonnen, ontbrand is Ξ 96.

συννεχές, z. συνεχές.

συνοκωχότε, z. συνέχω.

†συν-ορίνομαι, praes. -ορινόμεναι, te zamen in beweging komen, oprukken, φάλαγγες Δ 332 (act. met tm., ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, roeren Ω 467).

†συνοχή (συν-έχω), (punt van) samenkomst, ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ (waar de heenweg eindigt en de terugweg begint) Ψ 330.

συν-ταράσσω, in verwarring brengen, alleen met tm., z. ταράσσω **1.**

συν-τίθεμαι, alleen aor. II -θετο, imper. -θεο, -θεσθε, vernemen, horen, τῶν βουλήν H 44, τοῦ φρεσὶ ἀοιδήν α 328, μῦθον ρ 153; abs., σὺ δὲ σύνθεο, luister, let op A 76, θυμῷ ο 27.

†σύν-τρεις, drie tegelijk ι 429.

***συν-τρέχω,** aor. συνέδραμον, op elkaar los stormen, samenbotsen Π 335, 337. †.

***σῦριγξ,** -ιγγος (wschl. verw. met σωλήν, pijp, verg. ook σαυρωτήρ) *a*) herdersfluit K 13 (αὐλῶν συρίγγων volg. sommigen niet asyndet., maar te verklaren als ταῦρος βοῦς enz.), Σ 526. — *b*) speerkoker T 387. †.

†Συρίη, eiland, ten westen van Ortugiè ο 403 (volg. Bér. met Strab. X 5. 8 = Σῦρος bij Dèlos, z. echter Wackern., Sprachliche Unterss. zu Homer p. 248, en τροπή).

†συρ-ρήσσω, stukslaan, alleen pass. perf. κακοῖσιν συνέρρηκται, gebroken θ 137.

σῦς, συός, ὁ en ἡ (= ὗς, lat. *sus*, verg. ned. *zwijn*), plur. acc. σύας en σῦς, zwijn, zowel het tamme I 208, ξ 27, als het wilde N 471, τ 393; ook σ. κάπρος, κάπριος, z. daar; ἀρνεῖον ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον (*suovetaurilia*) λ 131; als zinnebeeld van kracht, συῒ εἴκελος ἀλκήν P 281, verg. M 146 enz. Epitheta: ἀκάμας, ἀργιόδους, ληιβότειρα, ὀλοόφρων, πίων, σίαλος, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, ἐνιαύσιος, μέγας, χαμαιευνάδες, χλούνης.

σύτο, z. σεύω.

†συφειός κ 389 en ****συφεός** (σῦς), varkenshok κ 238 enz.; hierbij adv. **†συφεόν-δε,** naar het varkenshok κ 320.

συ-φορβός (φέρβω; verg. ὑ-φορβός), zwijnenhoeder π 154; ook παῖς συφ. Φ 282 (Il. alleen hier).

σφάζω [= att. (ἀπο)σφάττω], praes. σφάζουσι, impf. ἔσφαζον, aor. σφάξε, ἔσφαξαν, pass. praes. part., perf. part. ἐσφαγμένα, kelen (de halsader openen, verg. κόπτειν **1** *a*), alleen van dieren en dikwijls van offerdieren A 459, α 92.

****σφαῖρα,** ἡ, bal ζ 115, θ 372, 377, σφαίρῃ ἔπαιζον ζ 100. †. Verg.

†σφαιρηδόν, adv., als een bal N 204.

σφάλλω (verw. met lat. *fallo*, ned. *vallen*), alleen aor. σφῆλεν, inf. σφῆλαι, verwrikken, doen wankelen, σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι Ψ 719, οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος 'Αντινόοιο ρ 464. **†.**

****σφαραγέομαι** (klanknab., miss. verw. met ned. *spreken*), impf. σφαραγεῦντο, sissen, ῥίζαι ι 390; sissend vol zijn (zó vol zijn dat het vocht er uitsist?), οὔθατα ι 440. †.

σφάς, z. σφεῖς; **σφέ,** z. σφωέ; **σφέας,** z. σφεῖς.

***σφεδανόν** (σφόδρα, verg. σφαδάζω, σφενδόνη, lat. *pendo*), adv., heftig, onstuimig, ἔφεπ' ἔγχεϊ Φ 542, ἕπετο Λ 165, Π 372. †.

σφεῖς, plur. van pron. pers. van de 3. pers., nom. ontbreekt, gen. σφῶν (alleen reflex. met αὐτῶν), σφεων (met suniz., v. L. σφων), σφείων (volg. Be. -εί- metri causa i. p. v. -έ-), dat. σφίσι(ν), σφι(ν), geëlideerd σφ', acc. σφας alleen E 567 (Ahr. σφε; verg. ἧμας), σφέας [B 96, 704, θ 315, ν 213 met sunizesis, v. L. σφας, maar θ 315 met Bentl. σφωε (z. daar) ϝέϝολπα i. p. v. σφεας ἔτ' ἔολπα] **1)** reflex., alleen van perss., zich, hen enz., b.v. τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν A 368, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες M 43, ἐρχόμενον διὰ σφέας η 40, ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν M 155; met betr. op een tweede pers., φύξιν βουλεύοιτε μετά σφισιν K 398 (a. l. φ. βουλεύουσι). — **2)** demonstr. = αὐτῶν enz., hen enz., b.v. ἐκ γάρ σφεων (v. L. σφι) φρένας εἵλετο Παλλὰς 'Αθήνη Σ 311, σφιν

γαμβρὸς Διός ἐσσι δ 569, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη νέκταρ ἐοινοχόει Δ 2, παρὰ δέ σφι τίθει α 142, ἐννέα δέ σφεας κήρυκες ἐρήτυον Β 96; van dieren Λ 115; van dingen, b.v. Ε 195, ι 70 [van twee personen staat σφεας δ 77, σφιν δ 65; behalve σφῶν en σφείων en σφέας (reflex.) zijn alle vormen enklit.; steeds accentloos zijn σφεων, σφι(ν) en σφας].

**σφέλας, τό, plur. σφέλᾰ(σφέλα'), voetbank ρ 231, σ 394. †.

†σφενδόνη (hiervan lat. *funda*, verg. σφεδανόν), slinger (wollen band, in 't midden breder) Ν 600.

σφέτερος, 3. (σφεῖς), pron. reflex. possess. van de 3. pers. plur., hun (eigen), *suus* Δ 409 enz.; versterkt door αὐτῶν α 7; ἐπὶ σφέτερα, *ad sua* α 274.

σφεων, z. σφεῖς.

†**σφηκόω** (σφήξ), alleen pass. plusqpf., (in het midden) dun maken als een wesp, inpennen, πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, door (spiralen van) goud en zilver Ρ 52 (z. Helb.[2] p. 242).

σφῆλεν, z. σφάλλω.

†**Σφῆλος,** zoon van Boekolos uit Athene Ο 338.

*σφήξ, σφηκός, ὁ, wesp Π 259, μέσον αἰόλοι Μ 167. †.

σφι(ν), σφίσι(ν), z. σφεῖς.

†**σφοδρῶς** (verw. met σφεδανόν), adv., krachtig μ 124.

†**σφονδύλιος** of **-ον** (σφενδόνη), halswervel Υ 483.

σφός, 3. (σφεῖς), hun (eigen), = σφέτερος Α 534, α 34.

†**σφῦρα,** ἡ (verg. σφυρόν), hamer γ 434.

*σφυρόν (verw. met lat. *sperno*, ned. *spoor*), enkel Δ 147.

σφώ, z. σφῶϊ.

σφωε (σφεῖς), geëlid. σφω, dat. σφωϊν (verg. σφεῖς), dual. van pron. pers. van de 3. pers., hen beiden enz. Α 8, δ 28; van paarden Κ 546; hierbij als acc. ook σφ(ε) Λ 111, ϑ 271 (Τ 265 is σφ' = σφι, verg. ἀλιταίνω; alle vormen steeds enklit. en accentloos).

σφῶϊ (verg. het vor.), dual. van pron. pers. van de 2. pers., nom. en acc. ook σφώ, gen. en dat. σφῶϊν, σφῷν δ 62 [Wackern. Gl. VII p. 307 sqq., a. l. σφῶν = σφωϊτέρων, verg. σφοῦ (a. l. τοῦ) πατρός Λ 142; volg. Brandr. zijn σφώ en σφῷν bedorven; verg. ook ὔμμε], u beiden, jullie beiden Α 257, π 171.

†**σφωΐτερος,** -ον (σφῶϊ), uw beider, ἔπος Α 216.

σφῶν, σφων, z. σφεῖς; **σφῷν,** z. σφῶϊ.

**σχεδίη (ἔχω), vlot ε 33 sqq. (volg. Assmann met stormdek, ἴκρια, rustend op σταμῖνες, waarvan de boven het dek uitstekende einden door horizontale, een leuning vormende latten, ἐπηγκενίδες, verbonden worden; ook D. Meusz, Marine-Rundschau 1904 p. 610 sqq., denkt aan een vlot, maar minder kunstig van constructie en praktischer, waarvan het dek dadelijk op de balken rust; anderen beschouwen de σ. als een soort van schip).

†**σχέδιος** (σχέδον), in de nabijheid, fem. acc. σχεδίην (nl. πληγήν of ὠτειλήν), slag of wond van nabij toegebracht, τύψον δὲ σχεδίην Ε 830 (verg. αὐτοσχέδιος).

*Σχέδιος **1)** zoon van Ῑfitos, aanvoerder der Fokiërs, door Hektōr gedood Β 517, Ρ 306. — **2)** zoon van Perimèdès, aanvoerder der Fokiërs, door Hektōr gedood Ο 515. †.

σχεδό-θεν, adv., van nabij, βάλεν Π 807; dicht bij, μάχεσθαι Ρ 359; σχ. δέ οἱ ἦλθε β 267 enz., verg. σχ. δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος Π 800; στῆ ῥ' αὐτῶν σχ. τ 447. Verg.

σχεδόν (ἔ-σχ-ον), adv. **1)** van plaats, nabij, in de nabijheid, ἔστι Ο 737, τετάνυσται ι 117, οὔτασε Ε 458; versterkt μάλα σχ. Λ 116, ι 23; met dat., νῆσοι σχ. ἀλλήλῃσιν ι 23, verg. β 284, Φ 64; met gen. ε 475, ζ 125; ook na verba van beweging, b.v. ὅς τις σχ. ἔγχεος ἔλθῃ Υ 363, verg. δ 439; overdr., van verwantschap, καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν κ 441; ὑπερθορέειν (zo maar in eens?) Μ 53. — **2)** van tijd, nabij, σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν ζ 27, verg. σοί . . . φημὶ σχ. ἔμμεναι, ὁππότε Ν 817.

σχεθέειν(-έμεν), σχέθον, σχέμεν, σχέτο enz., z. ἔχω.

**Σχερίη (verg. ἐπι-σχερώ, van σχερός = συνεχής, dus Σ. = ἤπειρος), het land der Faièkes (z. daar) ε 34, ζ 8, η 79, ν 160 (volg. Bér. met de ouden, het eerst Thoek. I 25, = Kerkūra; het versteende schip (ν 163) zou dan de rots Karabi (= «*le bateau*») ten N.W. van Korfu zijn; volg. Hennig Tartèssos (de berg is een „Wanderdüne", met Jessen); volg. A. Herrmann het tw. Kelibia op de N.kust van Tunis; volg. Drerup diende Krètè tot voorbeeld voor het land der Faièkes; z. over deze kwestie She. p. 247 sqq.). †.

σχέτλιος, 3. (ἔ-σχ-ον), eig. die volhoudt **1)** van perss. (nooit attributief), hardnekkig, vermetel Γ 414, φ 28; onvermoeibaar Κ 164, μ 279; onverbeterlijk ν 293, υ 45; wreed Β 112, ε 118. — **2)** van zaken, hardnekkig, ὕπνος κ 69; vermetel ι 295. (ε positione lang, behalve Γ 414).

σχίζα, ἡ (verg. σχίζω), gekloofd

h o u t, b l o k A 462, γ 459; ἀφύλλοισι B 425; sing. alleen δρυός ξ 425. †.

†**σχίζω** (verw. met lat. *scindo*, ned. *scheiden*), aor. ἔσχισεν, k l o v e n, ἀπὸ (J. J. Hartman διὰ) δ' ἔσχισεν αὐτήν (nl. πέτρην) δ 507.

σχοίατο, z. ἔχω.

†**σχοῖνος,** b i e s, alleen als collectivum b i e z e n, *scirpus lacustris* ε 463.

†**Σχοῖνος,** stad in Boiotië B 497.

σώεσκον, σῴζων, z. σαόω.

†**σῶκος** (miss. verw. met σάος, verg. Be., Lexil. p. 306), epith. van Hermès, k r a c h t i g Y 72.

***Σῶκος** (z. het vor.), Trojaan, zoon van Hippasos, gedood door Odusseus Λ 427 sqq.

σῶμα, -ατος (miss. verw. met σῶκος), l i c h a a m, d i e r(?) Γ 23; l ij k, k r e n g H 79, λ 53.

σώς, z. σόος; **σώω,** z. σαόω.

T.

τ', = τοι = σοί, z. σύ.

†**ταγός** (τάσσω, dat bij Hom. niet voorkomt; in Thessalië τᾱγός = στρατηγός), a a n v o e r d e r (a. l. οἵ τ' ἀγοί i. p. v. οἱ ταγοί) Ψ 160.

τάθη, z. τείνω; **ΤΑΛ-,** z. τλῆναι.

ταλα-εργός, 2. (ταλαϝ.; τλῆναι en ἔργον), bestand tegen de arbeid, t a a i, epith. van het muildier Ψ 662, δ 636.

†**Ταλαι-μένης,** -εος (τλῆναι en μένος), vader van Mesthlès en Antifos B 865.

***Ταλαϊονίδης,** -ᾱο, zoon van Talaos (z. Leaf B 566), = M è k i s t e u s B 566, Ψ 678. (-ῑ- metri causa). †.

τάλαντον (τλῆναι) **1)** plur., w e e g s c h a a l M 433, in 't bijz. de weegschaal van Zeus, χρύσεια Θ 69, ἱρά Π 658 (hier bijna = w i l). — **2)** het gewogene, een bepaald, niet nauwkeurig aan te geven, maar wschl. klein gewicht, steeds verbonden met χρυσοῖο I 122, δ 129.

****ταλα-πείριος** (τλῆναι en πεῖρα), beproevingen dragend, z w a a r b e p r o e f d, ξεῖνος η 24, ἱκέτης ζ 193.

†**ταλα-πενθής** (τλῆναι en πένθος), l e e d v e r d r a g e n d, g e d u l d i g, θυμός ε 222.

τάλαρος (τλῆναι), m a n d j e, k o r f, ἀργύρεος δ 125, ὑπόκυκλος δ 131, πλεκτός Σ 568, ι 247. †.

****τάλᾱς** (τλῆναι), alleen voc. -ᾰν, e l l e n d i g σ 327, (als subst.) τ 68. †.

***ταλασί-φρων,** -ονος (τλῆναι en φρήν, verg. πολύ-τλας), o n v e r s c h r o k k e n Δ 421, anders alleen van Odusseus Λ 466, α 87.

ταλάσσῃ(ς), z. τλῆναι.

***ταλαύρῑνος** (< ταλά-ϝρινος, τλῆναι en ῥινός), epith. van Arès, s c h i l d d r a g e n d, τ. πολεμιστής E 289, ταλαύρινον πολεμίζειν H 239.

†**ταλά-φρων,** -ονος (τλῆναι en φρήν), = ταλασίφρων N 300.

***Ταλθύβιος,** heraut van Agamemnōn A 320.

τάμε, ταμέειν(-έμεν), z. τάμνω.

***ταμεσί-χρως,** -χροος (τάμνω), h e t l i c h a a m s n ij d e n d, d o o r b o r e n d, χαλκός Δ 511, Ψ 803, ἐγχείη N 340 (verg. 501). †.

ταμίη (τάμνω), h u i s h o u d s t e r, ὀτρηρή Z 381, αἰδοίη α 139; ook verbonden met γυνή Z 393, β 345 en ἀμφίπολος Ω 302, π 152.

ταμίης (τάμνω), h o f m e e s t e r T 44; b e s t u u r d e r, van Zeus, τ. πολέμοιο Δ 84, T 224, van Aiolos, ἀνέμων κ 21. †.

τάμνω (verw. met lat. *ton-d-ere*; = att. τέμνω), praes., impf. ἔταμνον, τάμνε, -ον, aor. II τάμε, -ον, coni. τάμῃ(σι) enz., opt. τάμοι, inf. ταμέειν(-έμεν), part. ταμών, med. impf. τάμνετο, -οντο, aor. ταμέσθαι, pass. praes. part., perf. part. τετμημένον, bovendien praes. inf. †**τέμνειν** γ 175 (volg. Wackern. atticisme, Bekk. τάμνειν), ind. †**τέμει** N 707 (v. Herw. ταμεῖν ἐπί i. p. v. τέμει δέ τε) **I)** act., s n ij d e n, vand. **1)** *a*) (a a n s t u k k e n s n ij d e n) I 209; δέρμα, om er sandalen of schoenen van te maken ξ 24; μελεϊστὶ of διὰ μελεϊστὶ τ., aan stukken snijden Ω 409, ι 291. — *b*) door snijden doden, d.i. s l a c h t e n (en wel door een diepe snede in de keel, zodat al het bloed uit het lichaam loopt, z. P. Stengel p. 20) T 197; praegn., ὅρκια πιστὰ ταμεῖν (verg. *foedus ferire*) B 124, ω 483, verg. Γ 73, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, u ten verderve Δ 155. — *c*) door snijden vormen, t r e k k e n, ἱεμένω κατὰ ὦλκα ταμεῖν ἐπὶ τέλσον ἀρούρης, een vore insnijden N 707 (zo v. Herw. i. p. v. ἱ. κ. ὦ., τέμει δέ τε τ. ἀ., z. Leaf[2]). — **2)** a f s n ij d e n, a f h o u w e n *a*) ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν χαλκῷ P 126, verg. Σ 177, ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι E 214 (verg. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν τάμε χαλκός E 292, verg. Γ 292, X 328, Ψ 867, σ 86, χ 475), ἐκ κεφαλέων τρίχας Γ 273; u i t s n ij d e n, γλώσσας γ 332, ἐκ μηροῦ βέλος Λ 844. — *b*) v e l l e n, δένδρεα Λ 88, δρῦς χαλκῷ Ψ 119, verg. ε 162, μ 11; pass., μελίη χαλκῷ ταμνομένη N 180, verg. ρ 195; met dubbele acc., ἐρινεὸν χαλκῷ νέους ὅρπηκας, van een vijgeboom jonge takken a f h a k k e n Φ 38. — *c*) a f s n ij d e n, a f z o n d e r e n, οἱ τέμενος Z 194. — **3)** d o o r s n ij d e n, χρόα χαλκῷ, doorboren, wonden N 501 (verg.

P 522 en ταμεσίχρως); van varenden, πέλαγος γ 175. — **II)** med. **1)** voor zich aan stukken snijden, κρέα ω 364. — **2)** voor zich vellen, δοῦρα ε 243. — **3)** voor zich afsnijden, d.i. *a*) τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, aan weerskanten afsnijden, d.i. wegkapen, zich meester maken van Σ 528, verg. περιτάμνομαι. — *b*) ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, voor zich afsnijden, d.i. afbakenen I 580.

ταναήκης (ἀκ-, verg. ἄκρος), met gestrekte, spitse punt, alleen -εϊ χαλκῷ, van lans of zwaard H 77, δ 257, Ω 754; van een bijl wordt het (ten onrechte) gebruikt Ψ 118 (waar men vertaalt door: met scherpe snede). Van

†**ταναός,** 3. (< ταναϝός, verg. τανύω, τείνω), gestrekt, lang, αἰγανέη Π 589.

†**ταναύ-πους,** -οδος (ταναϝός), met gestrekte, dunne poten, μῆλα ι 464.

ταν-ηλεγής (ταναός en ἀλέγω?), fel smartelijk(?), epitheton van de dood, alleen -εος θανάτοιο Χ 210, β 100 (waarschijnlijke gissing van Blass en Be. Hermes 1904 p. 155 sq., ἀνηλεγής, onbekommerd, meedogenloos, verg. ἀπηλεγής, ook κύνας οὐκ ἀλεγούσας τ 154 en de eigennaam Οὐκ-αλέγων).

†**Τάνταλος** (τλῆναι), (zoon van Zeus, koning te Sipulos in Frugië, vader van Pelops, grootvader van Atreus en Thuestès, door de goden met rijkdommen gezegend en zelfs aan hun tafel genodigd); ondergaat (daar hij zich dit vertrouwen onwaardig toont) zijn straf in de onderwereld λ 582.

†**τανύ-γλωσσος,** 2. (τανυ-, van *τανύς, skt *tanú-*, lat. *tenuis*, ned. *dun;* volg. anderen τανυ- = τανυσι-, evenals ταλά-φρων naast ταλασίφρων, verg. τανυσίπτερος), met gestrekte, spitse tong, κορῶναι ε 66.

†**τανυ-γλώχῑς** (τανυ-, verg. het vor., en γλωχίς), met gestrekte, spitse punt of weerhaken, -ῖνας ὀιστούς Θ 297.

τανυ-ήκης, -ες (τανυ-, verg. τανύ-γλωσσος, en ἀκ-, verg. ἄκρος), met gestrekte, spitse punt, ἄορ Ξ 385, κ 439, ξίφεα χ 443; spichtig, ὄζοι Π 768.

τανύ-πεπλος, 2. (verg. τανύ-γλωσσος), met gestrekt, d.i. òf met strak, òf met lang gewaad, Ἑλένη Γ 228, δ 305, Κτιμένη ο 363, Λαμπετίη μ 375, Θέτις Σ 385 (verg. Studn. p. 116 sq.).

***τανυ-πτέρυξ,** -υγος (verg. τανύ-γλωσσος), plur. dat. -ύγεσσι, met gestrekte vleugels, οἰωνοί Μ 237, ἅρπη Τ 350. †.

****τανυσί-πτερος,** 2. (τανύω, πτερόν, verg. τιταινομένω πτερύγεσσι β 149), de vleugels uitstrekkend ε 65, χ 468. †.

†**τανυστύς,** -ύος (τανύω), het spannen, τόξου φ 112.

τάνυται, z. τανύω.

†**τανύ-φλοιος,** 2. (verg. τανύ-γλωσσος), met gestrekte, d.i. noestloze, bast, met gladde bast, κράνεια Π 767.

****τανύ-φυλλος,** 2. (τανυ-, verg. τανύ-γλωσσος, en φύλλον), met gestrekte, d.i. lancetvormige bladeren, ἐλαίη ν 102, θάμνος ἐλαίης ψ 190.

τανύω (τείνω), praes., fut. τανύουσι φ 174, aor. ἐτάνυσσα, τάνυσ(σ)ε enz., med. impf. τανύοντο, aor. τανυσσάμενος, pass. praes. **τάνυται,** perf. τετάνυσται, plusqpf. -το, aor. 3. plur. τάνυσθεν, part. -θείς. **I)** act., spannen **1)** eig. *a*) rekken, βοείην P 391; spannen, περὶ κόλλοπι χορδήν φ 407; ἐν δ' ἐτάνυσσ' ἱμάντα βοός ψ 201; τόξον φ 409, βιόν ω 177 (door de pees in de κορώνη te brengen, verg. ἐντανύω en ἀνακλίνω **1**). — *b*) (uit)spannen, (uit)strekken, ἶριν P 547; ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι, er voor trekken α 442 (verg. ἱμάς J); κανόνα εὖ μάλα χερσί, in een bepaalde richting (s)trekken Ψ 761; ook ἐπὶ νύκτα ὑσμίνῃ Π 567; uitstrekken, neerleggen, van zaken ook neerzetten, τινὰ ἐν κονίῃσι Ψ 25, verg. σ 92; ἔγχος ἐπ' ἰκριόφιν ο 283, ὀβελοὺς ἐφύπερθ' I 213, τράπεζαν α 138, ὑπὸ δ' ἕρματα Α 486; zich doen strekken, ἵππους ἱμᾶσιν, de paarden met de teugels in beweging zetten, doen draven Ψ 324. — **2)** overdr., uitspannen, doen ontbranden, ἔριδα πτολέμοιο Ξ 389, πόνον P 401; κατὰ ἶσα μάχην Λ 336 (verg. ἶσος **2**); πτολέμοιο πεῖραρ ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, z. ἐπαλλάσσω. — **II)** pass., gestrekt, gestoken worden, διὰ φλογός (aan de braadspeten) I 468; in 't bijz. **1)** zich strekken, d.i. *a*) strak worden (d.w.z. van rimpels bevrijd), γναθμοὶ τάνυσθεν π 175. — *b*) draven, τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν Π 475, προτὶ ἄστυ Π 375, ἅμοτον ζ 83 (verg. Π 834, ὀρέγω **2** eind). — **2)** uitgestrekt of uitgespreid worden, zich uitstrekken, τάπης τετάνυστο Κ 156; τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερίς ε 68, verg. δ 135; πρόσθ' ἵππων κεῖτο τανυσθείς, lang uit Ν 392, verg. Σ 26; νῆσος τετάνυσται ι 116. — **III)** med. **1)** (voor zich) spannen, τόξον Δ 112 (verg. ἀνακλίνω **1**). — **2)** zich uitstrekken, κεῖτο τανυσσάμενος ι 298.

τάπης, -ητος, ὁ, dik wollen dekkleed, over matrassen Ω 645, δ 298,

over stoelen I 200, υ 150. Epitheta: οὖλος, μαλακοῦ ἐρίοιο, πορφύρεος, φαεινός.

τάρ, = τ' ἄρ, d.w.z. τὲ ἄρα.

ταράσσω (τρηχύς), aor. ἐτάραξε, coni. ταράξῃ, perf. part. τετρηχυῖα, plusqpf. τετρήχει **1)** o n e f f e n, r u w m a k e n, πόντον ε 391, 304; overdr., alleen met σύν, in v e r w a r r i n g b r e n g e n, d o e n s c h r i k k e n, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα Α 579 (verg. σύν **I**); σὺν δ' ἵππους Θ 86. — **2)** perf. en plusqpf. intr., o n r u s t i g, w o e l i g z i j n, van een vergadering Β 95, δεινή (Nck δϝεινὸν) τετρηχυῖα Η 346. †.

ταρβέω, praes. ταρβεῖς, -εῖ(-έει), imper. τάρβει(-εε), impf. τάρβει(-εε), aor. τάρβησεν enz. *a)* intr., b a n g z i j n Β 268, θυμῷ Φ 575, η 51. — *b)* tr., b a n g z i j n v o o r Ζ 469, Ρ 586. Van

***τάρβος** (verw. met lat. *torvus*), b a n g h e i d Ω 152, 181. †.

†**ταρβοσύνη,** = het vor. σ 342.

†**Τάρνη,** stad (volg. een Schol. het latere Sardeis, aan de Tmōlos), ἐριβῶλαξ Ε 44.

ταρπήμεν(αι), ταρπῆναι, z. τέρπω.

ταρσός (τέρσομαι) *a)* d r o o g r e k, e e s t ι 219. — *b)* w r e e f Λ 377, 388. †.

***Τάρταρος,** een in duisternis gehulde afgrond onder de aarde, even diep onder Aïdès' rijk als de aarde van de hemel is verwijderd, met ijzeren poort en bronzen drempel Θ 13, gevangenis van de Titanen Iapetos en Kronos Θ 481 (verg. Hès. Theog. 713 sqq.). †.

†**Τάρφη** stad in Lokris Β 533.

τάρφθη, z. τέρπω.

***τάρφος,** τό (τρέφω), h e t d i c h t e g e w a s, βαθείης τάρφεσιν ὕλης Ε 555, verg. Ο 606 (ook a. l. ρ 316). †.

ταρφύς (τρέφω), alleen plur. -έες, -εῖαι, -έα, d i c h t o p e l k a a r, t a l r i j k, δράγματα Λ 69, ἰοί Λ 387, χ 246, νιφάδες Μ 158, κόρυθες Τ 359; neutr. plur. **ταρφέα** als adv., d i k w i j l s, h e r h a a l d e l i j k Μ 47, θ 379.

***ταρχύω** (miss. = ταριχεύειν, balsemen, inzouten), fut. ταρχύσουσι, aor. coni. -σωσι, plechtig b e g r a v e n (herinnering aan het gebruik om de lichamen te balsemen, waarvan sporen Π 670, Τ 38 sq., Ψ 170, ω 68; verg. ook θάπτω), νέκυν Η 85, ἑ τύμβῳ τε στήλῃ τε Π 456 (= 674). †.

***ταύρειος,** 3., v a n d e h u i d v a n e e n s t i e r g e m a a k t, κυνέη Κ 258 (verg. Η 222 sq.), ἀσπίς Ν 161. Van

ταῦρος (lat. *taurus*, ned. *stier*), s t i e r Υ 403, φ 48; met βοῦς Β 481, Ρ 389; zijn geloei in vergelijkingen Φ 237, φ 48; aan Poseidāōn geofferd Υ 403 sqq., γ 6 enz. Epitheta: αἴθων, κυάνεος, παμμέλας, ἐρύγμηλος, ζατρεφής, μεγάθυμος.

ΤΑΦ- (θάμβος), alleen aor. II part. ταφών, perf. τέθηπα enz., plusqpf. ἐτεθήπεα, v e r b a a s d, v e r r a s t, v e r b l u f t z i j n Ι 193, π 12, Φ 29, ω 392; θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε ψ 105; ἐτεθήπεα θυμῷ ζ 166.

****ταφήιος,** -ον (τάφος), b e g r a f e n i s-, φᾶρος β 99 (= τ 144, ω 134). †.

****Τάφιοι,** bewoners van het eiland Tafos, φιλήρετμοι α 181, ληιστῆρες π 426, ληίστορες ἄνδρες ο 427.

†**Τάφος,** eiland (volg. Oberhümmer) bij de westkust van Akarnanië = M e g a n i s i (volg. Bér. = D r a g o n a r a; volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 171 sqq., K o r f u) α 417.

1. **τάφος** (θάπτω) *a)* b e g r a f e n i s en de daarbij behorende plechtigheden, l i j k f e e s t (naast lijkverzorging, dodenklacht, verbranding, lijkmaal, bijzetting, vooral wedstrijden, oorsprkl. om de dode op te vrolijken), Πατρόκλοιο Ψ 619, verg. 680, τελέσαι Ἕκτορι Ω 660, verg. υ 307. — *b)* b e g r a f e n i s m a a l (oorsprkl. om de dode, die aanwezig gedacht werd, vriendelijk te stemmen), τοῖσι τάφον δαίνυ Ψ 29, verg. γ 309, Ω 665, 802.

2. ****τάφος,** τό (ΤΑΦ-), v e r b a z i n g φ 122, ψ 93, ω 441. †.

τάφρος (volg. Ch. Bally < **tṃpsro-s*, verw. met τέμπεα, lat. *tempora*), g r a c h t, vooral langs muren en wallen, ὀρύξομεν Η 341, ἤλασε Ι 349; Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν (als één begrip) ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ Ο 344, verg. Λ 198 (ἵπποι **2**); g e u l φ 120 (Od. alleen hier). Epitheta: βαθεῖα, μακρή, μεγάλη, ὀρυκτή.

ταφών, z. ΤΑΦ-.

τάχα (adv. bij ταχύς), s n e l, s p o e d i g, w e l d r a Β 373, β 40; τάχα δή α 251, ἦ τάχα σ 73, τάχα ποτέ Α 205; οὐ τάχα, niet gauw, niet licht Ψ 606.

ταχέως, z. ταχύς.

***τάχος** (ταχύς), s n e l h e i d Ψ 406, 515. †.

***ταχύ-πωλος** (ταχύς), m e t s n e l l e p a a r d e n, Δαναοί Δ 232, Μυρμιδόνες Ψ 6.

ταχύς, -εῖα, comp. ***θάσσων,** s n e l, v l u g *a)* van mensen en dieren, b.v. Αἴας Β 527, ποσὶν θάσσων Ο 570, ἄγγελος ο 526, Ἶρις Θ 399, ἔλαφος Θ 248, ἵππῳ Ε 356; πόδας ταχύς Ν 249, θάσσονας ἰρήκων Ν 819; met inf., θέειν Π 186, γ 112. — *b)* van zaken, πόδες Ζ 514, ν 261; hierbij adv. †**ταχέως** Ψ 365; comp. **θᾶσσον,** eig. sneller, met er bij te denken tegenst., vand. s n e l, h o e e e r h o e l i e v e r, z o s p o e d i g m o g e l i j k Ρ 654, η 152 (verg. lat. *ocius*); sup. **τάχιστα,** t e n s n e l s t e Γ 102, α 85; ὅττι τάχ., zo snel mogelijk Δ 193, ε 112.

ταχυτής, -ῆτος (ταχύς), snelheid Ψ 740, ρ 315. †.

τε', = τεο, z. τὶς; **τέ',** = τέο, z. τίς.

τέ (skt *-ca*, lat. *-que*), enklit., deels verbindend, en, deels versterkend (z. onder **B**), maar zonder voor ons uitdrukbare kracht (z. ook γέ eind) **A)** copulatief, b.v. κύνεσσι οἰωνοῖσί τε A 5, ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο β 9; dikwijls correlatief, **τε—τε,** en—en, deels—deels, zowel—als, gewoonl. alleen en, b.v. αὐχένα τε στῆθός τε Θ 326, ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν τε I 177, παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαί τε φίλην τά τ' ἄποινα δέχεσθαι A 20 [soms adversatief, *ut—sic*, wel—maar A 167, verg. ζ 208, ξ 58; ook = (*vel*)—*vel* Γ 40, verg. Γ 220, Θ 233, β 374]; **τε—καί** (ook **τε καί**) A 7, α 291 (A 17, α 25), **τε ἰδέ** Z 469, ψ 289, **τε—ἠδέ** (ook **τ' ἠδέ**) B 815, α 12 (B 262, λ 259); **τε—δέ** H 418, Σ 211; over οὔτε—τε z. οὔτε. — **B)** versterkend (onbepaald, generaliserend), b.v. αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος Π 688, τούνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων I 159, ῥεῖ' ἔγνως, ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων γ 273; zó in 't bijz. zich aansluitend bij **I)** een pron. of adv. **1)** relativum, b.v. ξείνια . . . παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστί Λ 779, ἠύτε μυιάων . . . ἔθνεα . . . αἵ τε . . . ἠλάσκουσι B 470, Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει ο 320, Ζηνὸς . . . ξεινίου, ὅς τέ ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν N 625; σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης H 208, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε οἷά τε ληιστῆρες γ 73, κτήματα . . . πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος . . . ἠγάγετο Τροίηνδε X 115, ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκετο ϑ 214; βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται E 305, ἔβαλ' ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ Π 481, Δευκαλίωνα . . . ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντε ἀγκῶνος, τῇ τόν . . . διὰ χειρὸς ἔπειρε αἰχμῇ Y 478; zo verder in de verbindingen ὅθεν τε γ 321 enz., ὅθι τε Θ 83 enz., ὅτε τε B 471 enz., ὡς ὅτε τε M 132 enz., verg. ook ὥς τε en ὡς εἴ τε (z. 4. ὡς **C**), ὅτε, τότε, ὁτέ, τοτέ, πότε, ποτέ, ὁπότε, εὖτε, ἠύτε, ἄλλοτε. — **2)** indefinitum, b.v. ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη Γ 33, θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην ε 120. — **3)** interrogativum, b.v. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι A 8, τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν Λ 656, πῶς τ' ἄρ' ἴω γ 22. — **II)** zich aansluitend bij partikels en conjuncties, b.v. **δέ τε** A 403, ζ 105 sqq., **μέν τε** Δ 341, ε 447 [ook **μέν τε—δέ τε** Z 147, χ 304 sq., **μέν τε—δέ** Λ 64 sq., η 129 sq., **μέν τε—δ' αὖτε** δ 102, ε 331 sq., **μέν τε—αὐτάρ** Δ 424, α 215, **μέν—δέ τε** I 593, **οὐδέ τε** A 406 (v. L. οὐδέ ϝ'), Ψ 622 (Monro οὐδ' ἔτ'), verg. B 179, **μέν τε—οὐδέ** E 138, **ἤ τοι—δέ τε** B 814]; **οὔτ' ἄρ τε** (a. l. τι) — **οὔτ' ἄρα** E 89, **μήτ' ἄρ—μήτ' ἄρ τε** Ω 337 (Cob. μηδ' en Bentl. ϝε); **ἀλλά τε** μ 64, **εἴ περ—ἀλλά τε** T 165, **εἴ πέρ τε—ἀλλά τε** A 81 sq. (ook **εἴ πέρ τε—δέ** Δ 261, M 245; zonder partikel in de hoofdzin Λ 116); **ἀτάρ τε** Δ 484; **γάρ τε** (verg. lat. *namque*) A 63, α 152; **ἤ τε** π 216 (anders T 148; **ἤ τε—ἤ τε** Λ 410 enz.); **ἤ τε,** z. 1. ἤ **1**; **καί τε** A 521; **ἐπεί τε** Λ 87 enz.; **εἴ τε—εἴ τε, οὔτε—οὔτε, μήτε—μήτε,** z. daar.

†**Τεγέη,** stad in (het Z.O. van) Arkadië B 607.

†**τέγεος,** met stevige of fraaie zoldering, θάλαμοι Z 248. Van

****τέγος,** -εος (verg. στέγω, lat. *tegere*, ned. *dekken*) **1)** plat (verg. echter Ψ 712) dak van een huis κ 559, λ 64. — **2)** elk gedekt, bezolderd gedeelte van een huis, vertrek, πύκα ποιητός α 333 (volg. Monro, verg. σταθμός **2**, ook hier = dak).

τεεῖο, z. σύ; **τεθαλυῖα, τέθηλε,** z. θάλλω; **τέθηπα,** z. ΤΑΦ-; **τεθνάμεν(αι), τεθνᾶσι, τεθνειώς(-ηώς),** z. θνήσκω; **τεΐν,** z. σύ; **τείνυμαι,** z. τίνυμαι.

τείνω (verg. τανύω, skt *tanóti*, lat. *tendo*, du. *dehnen*), praes. coni. τείνῃ, impf. ἔτεινε, τεῖνε, aor. opt. τείνειεν, part. τείνας, pass. perf. τέταται, plusqpf. τέτατο enz., aor. τάθη, part. -είς, spannen **1)** act. *a*) eig., τόξον Δ 124, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, strak aanhalen Γ 261, 311; ἐξ ἄντυγος ἡνία, strak vastbinden E 262. — *b*) overdr., uitspannen, λαίλαπα (doen opkomen) Π 365; εἰ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, gelijk spande (d.i. niet naar de ene kant de doorslag gaf) Y 101. — **2)** pass., gespannen worden, zich strekken, perf. ook (strak) zitten, liggen of hangen, τέταθ' ἱστία λ 11; ἱμάς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο Γ 372, δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην Ξ 404, verg. X 307; ταθεὶς (strak gesnoerd) ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ χ 200; ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην, lagen uitgestrekt Δ 536, verg. N 655; overdr., ἐπὶ νὺξ τέταται βροτοῖσι, is uitgespannen over λ 19; ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο ὑσμίνη, was uitgespannen over, ontbrand om P 543, verg. 736; τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, eig. zweefde in evenwicht M 436; ἵπποισι τάθη δρόμος, de loop strekte zich, d.i. de paarden begonnen te rennen Ψ 375, verg. 758, ϑ 121.

τεῖος, z. τέως.

†**τείρεα, τά** (volg. W. Schulze metri causa i. p. v. τέρεα, plur. van τέρας, verg.

Be., Lexil. p. 309), hemeltekenen, sterren Σ 485.

****Τειρεσίης,** -ᾱο (metri causa i.p.v. Τερεσίας = τερασκόπος Sof. O. T. 605; van τέρας), blinde ziener in Thèbè, dien Odusseus bij de ingang van de onderwereld gaat raadplegen κ 492 sqq., λ 32 sqq., ψ 248 sqq., ἄναξ λ 151, μάντις ἀλαός μ 267.

τείρω (lat. *tero*, verg. τετραίνω, τέρετρον, ned. *draaien, door*), praes., impf. ἔτειρε en τεῖρε, med. praes., impf. (ἐ)τείρετο, eig. wrijven, alleen overdr., kwellen, uitputten, verzwakken (verg. duits *aufreiben*), door honger, pijn, vermoeienis, ouderdom, γαστέρα λιμός δ 369, O 61, E 796, Δ 315; κεῖνον περιναιέται τείρουσ' Ω 489; μιν κατὰ φρένας O 61; ἀοιδή μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει α 342; dikwijls pass., uitgeput, gekweld worden, pijn hebben, van de gewonde Afrodītè, αἰνῶς E 352, van een gewond paard Θ 81; γήραϊ E 153, ὑπ' εἰρεσίης κ 78 enz.; ook in de strijd in 't nauw gebracht worden Z 387, I 248; χαλκῷ P 376.

τεισ-, z. τίνω.

***τειχεσι-πλήτης** (πέλας, πελάζω, verg. ἔπλητ' ἀλλήλῃσι Δ 449; volg. W. Havers van w. **pel-*, verg. πόλεμος, «*weil er in die Mauern schlägt, in die Mauern eine Bresche stöszt*»; volg. So. «*Mauern einreissend*», verg. δασπλῆτις), muurbestormer, epith. van Arès E 31, 455. †.

†τειχίζομαι (τεῖχος), aor. ἐτειχίσσαντο, (een wal of muur) voor zich bouwen, τεῖχος H 449.

***τειχιόεις,** -εσσα (τειχίον, τεῖχος), door (sterke) wallen of muren omgeven, Τίρυνς B 559, Γόρτυς B 646. †.

****τειχίον** (τεῖχος), muur (maar niet van stads- of vestingmuren), αὐλῆς π 165, 343. †.

τεῖχος, -εος (verg. skt *dehī*, ned. *deeg*, lat. *fingo*), wal, muur X 56, ζ 9; van de Achaiërs H 436, M 4; van Thèbè, ἱερά Δ 378; van de stad der Faièkes, μακρά, ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα η 44; van Aiolos' eiland, χάλκεον, ἄρρηκτον κ 3. Verdere epitheta: ἀμφίχυτον, [λάϊνον]; ἀβλῆχρ' οὐδενόσωρα, αἰπύ, ἄρειον, ἐΰδμητον, εὐρύ, καλόν, κλυτά, μέγα, τετυγμένον, ὑψηλόν, χθαμαλόν.

τείως, z. τέως.

τέκε, τεκέειν(-έμεν), z. τίκτω.

τεκμαίρομαι (τέκμαρ, verg. τέκμωρ), praes. τεκμαίρομ(αι), -εται, aor. τεκμήρατο, -αντο **1)** bepalen, beschikken, κακά (τινι) Z 349, πομπήν η 317, ἡμῖν ὁδόν κ 563; τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν εἰς ὅ κεν Τροίην ἕλητε, een tijd bepalen, tegen welke H 70; voorspellen, ὄλεθρόν τινι λ 112, μ 139. †.

τέκμωρ, alleen nom. en acc. **1)** plechtig teken dat men iemands wens zal vervullen, ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τ. A 526. — **2)** (door Zeus of het noodlot bepaald) eind, Ἰλίου H 30; in 't alg. doel, ἵκετο τέκμωρ N 20; eind, uitweg, εὑρέμεναι δ 373, verg. Π 472.

τέκνον (τίκτω) *a*) kind, νήπια B 136, κακά Ω 253, ἄγλαα λ 249; ook gebruikt bij een vriendelijke toespraak K 192, β 363; met adi. in masc., φίλε τέκνον X 84, β 363; sing. alleen voc. — *b*) jong (van dieren), alleen plur., νήπια B 311, verg. π 217.

τέκος, -εος (τίκτω), plur. dat. -έεσσι en -εσσι *a*) kind, zowel zoon als dochter Γ 301, Ω 467, ζ 68, ook gebruikt bij een vriendelijke toespraak, φίλον τέκος I 437, σ 170. — *b*) jong (van dieren) Θ 248.

***τεκταίνομαι** (τέκτων), aor. τεκτήνατο, -αιτο, timmeren, bouwen, νῆας E 62; overdr., beramen, smeden, οἱ σὺν μῆτιν K 19. †.

†Τεκτονίδης, -ᾱο, zoon van Tektōn, Polunèos θ 114.

†τεκτοσύνη, timmerkunst, plur. ε 250. Van

τέκτων, -ονος (skt *tákṣan-*, verg. lat. *texo*, ned. *das*), ieder die iets vervaardigt, (hand) werk(s) man, κεραοξόος Δ 110; in 't bijz., timmerman, bouwmeester Ψ 712, φ 43, δούρων ρ 384; ook νηῶν ι 126, verg. E 59, O 411; τέκτονες ἄνδρες Z 315 enz.

Τέκτων, -ονος (z. het vor.) **1)** zoon van Harmōn (Timmerman, zoon van Voeger), vader van Fereklos E 59 (volg. sommigen hier geen eigennaam). — **2)** vader van Polunèos, z. Τεκτονίδης. †.

τελαμών, -ῶνος, ὁ (τλῆναι), draagband (verg. ἀορτήρ) *a*) bandelier van het schild, over de linker schouder Π 106 sq. (over de rechter E 798, verg. 98); ἀμφὶ στήθεσσι B 388, ἀργύρεος Λ 38, πλατύς E 796, φαεινόν M 401. — *b*) koppel van het zwaard, over de rechter schouder Ξ 404; ἐΰτμητος H 304, χρύσεος λ 610; van de μάχαιρα Σ 598. — *c*) riem P 290 (ook hier bandelier of zwaardkoppel?).

Τελαμών, -ῶνος (verg. het vor.), (zoon van Aiakos, koning van Salamīs), vader van Aiās en Teukros Θ 283, N 177, P 284, 293, λ 553 (volg. Vürth., de Aiacis or. p. 65 sqq., is Telamōn, te vergelijken met Atlās, oorsprkl. zeegod, vereerd bij de Saronische Golf). †.

Τελαμωνιάδης, ᾱο, zoon van Telamōn = Aiās I 623, λ 543 (Od. alleen hier).

***Τελαμώνιος,** (zōon) van Telamōn, d.i. **1)** Aiās (volg. v. Wilamow. oorsprkl. naar de τελαμών van zijn schild, zoals zijn zoon Εὐρυσάκης genoemd werd) Β 528; ook Αἴας Τελαμώνιος υἱός Ν 67. — **2)** Teukros Θ 281.

τελέθω (πέλω), alleen praes., zich bewegen, zijn Μ 347, τ 328; ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι δ 85, παντοῖοι τελέθοντες, in allerlei gedaanten ρ 486, νὺξ ἤδη τελέθει Η 282; ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, is er beter aan toe η 52.

τελείης, z. τελήεις.

***τέλειος** (< *τέλεσϜος, van τέλος), sup. **τελειότατος,** volmaakt, van offerdieren, zonder gebrek, vlekkeloos, αἶγες Α 65, Ω 34 (volg. anderen volwassen, verg. Hèr. I 183, waar het tegenover γαλαθηνός gebruikt wordt); τελειότατον πετεηνῶν, meest volmaakt, d.i. betrouwbaarst, omdat hij van Zeus komt Θ 247, Ω 315. †.

τελείω, z. τελέω.

τελεσ-φόρος (= φέρων τέλος), het einde brengend, ἐνιαυτός [verg. Prellw., Festschr. Friedländer p. 386: «*wie die Horen den Göttern und Poseidon die Vollendung der Miete* (τέλος μισθοῖο) *erbrachten* (ἐξέφερον), *so bringt der Jahrestag* (ἐνιαυτός) *das Ende* (τέλος) *des Jahres, wenn es sich ganz umgedreht hat*», z. ook ἐνιαυτός], alleen τ. εἰς ἐνιαυτόν (tot het einde van het jaar) δ 86, Τ 32 (Il. alleen hier).

τελευτάω, praes. τελευτᾷ, impf. τελεύτα, fut. τελευτήσω enz., aor. -ησεν enz., pass. fut. -ήσεσθαι, aor. -ηθῆναι(-θήμεν') **1)** act., een eind maken, μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσιν, hij maakte een eind door ... (hij voltooide het werk door er ... aan te maken) ε 253; beëindigen, volbrengen, doen plaats hebben, ἔργα Θ 9, β 280, θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ Τ 90; γάμον ω 126, verg. α 249 sq.; ὅρκον (afleggen) Ξ 280, β 378; σφὶ κακὸν ἦμαρ (doen aanbreken) ο 524; vervullen, πάντα Ν 375, ἐέλδωρ Φ 200; τάδε ἔργα γ 56; ἄνδρεσσι νοήματα Σ 328. — **2)** pass., vervuld worden, geschieden Ο 74, ϑ 510. Van

τελευτή (τελέω), einde, βιότοιο Η 104 (a. l. θανάτοιο); vervulling, voltrekking, μύθοιο Ι 625, τελευτὴν ποιῆσαι = τελευτῆσαι α 249, verg. ω 126.

τελέω en **τελείω** (< *τελέσjω, verg. τέλος), praes. τελέω enz., τελείει, τελεῖ Δ 161 (z. v. L.), impf. τέλεον, ἐτέλειον, fut. τελέω enz., aor. τέλεσσα, ἐτέλεσσας, τέλεσε enz., pass. praes. τελεῖται, τελείεται, impf. ἐτελείετο, fut. τελεῖται, inf. τελέεσθαι en -εῖσθαι ψ 284, perf. τετέλεσται, -μένος, -ον, -α, plusqpf. τετέλεστο, aor. (ἐ)τελέσθη **I)** act., voltooien, ten einde brengen, volbrengen, ὅπλα Τ 22; δρόμον Ψ 373, ὁδόν κ 490 (verg. η 325), πόνον ψ 250; ten uitvoer brengen, μῦθον δ 776; νῆες αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα ι 127; ἦμαρ, doen aanbreken, brengen ε 390 enz. (verg. Verg. IX 108: *tempora complerant*); κότον of χόλον, bevredigen, verzadigen Α 82, Δ 178; οὐδ' ἐτέλεσσε δόμεναι, het gelukte hem niet te geven Μ 222; λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα, tot het einde doorkliefd heb ε 409 (a. l. ἐπέρασσα of ἐπέρησα); in 't bijz. van wensen, beloften enz., verwezenlijken, in vervulling doen gaan, vervullen, doen plaats hebben, ὑπόσχεσιν κ 483, ὅρκια Η 69, verg. Δ 161; τοῦτο ρ 399, ταῦτα Λ 523; καὶ μὲν δή πού τις μέλλει κότον (zo Brandr. i. p. v. βροτὸς, verg. Α 82) ἀνδρὶ τελέσσαι Σ 362; vand. schenken, verlenen, ταῦτά οἱ Ι 157, ἀγαθόν β 34, γῆρας ψ 286; opbrengen, θέμιστας Ι 156; betalen, μισθόν Φ 457, δῶρα (de beloofde geschenken geven) Ι 598. — **II)** pass. voltooid, volbracht, ten uitvoer gebracht worden, ἔργον Η 465 enz.; περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, rondlopend voltooid waren, d.i. de lange reeks van dagen vol geworden was κ 470, verg. τ 153; vervuld worden, geschieden, τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται β 176 enz., τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀίω Α 204, verg. γ 226, ὡς τετελεσμένον ἔσται Ι 310, verg. Α 212 enz.; τετελεσμένος, vervulbaar Ξ 196, Σ 427, ε 90.

τελήεις (τέλος; v. L. τελείεις), alleen fem. plur. acc. -έσσας, eig. τέλος hebbend, vand. vervulling brengend, ἑκατόμβας, den god(en) welgevallig Α 351, δ 352 (volg. anderen metri causa = τελείας).

τέλλω (verw. met ἐτάλασσα, ἔτλην), impf. ἔτελλε, (aor. τεῖλαν), pass. plusqpf. (ἐ)τέταλτο, alleen verbonden met ἐπί, opleggen, opdragen, op het hart drukken, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε ψ 349, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε Α 25, Π 199; ἀγγελίην ἐπὶ Τυδέϊ τεῖλαν (zo Brandr. i. p. v. ἐπὶ Τυδῆ of -δεῖ στεῖλαν) Δ 384; pass., ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, mij was de leiding opgedragen λ 524, verg. Β 643. Z. ook ἐπιτέλλω.

1. **τέλος,** τό (verg. πέλω), plur. dat. τελέεσσι, voltooiing, ἔχον τ., waren voltooid Σ 378; vervulling, πάντεσσι τ. μύθοισ' ἐπιθήσει (al zijn woorden waar maken) Υ 369, verg. Τ 107, εἰ ἐπ' ἀρῇσι τ. γένοιτο ρ 496; verwezenlijking, νόστοιο χ 323; eind, beslissing, τ. δ' οὔ πώ τι πέφανται Β 122, ἐν

χερσὶ τ. πολέμου Π 630, verg. Υ 101; dat waar het op aankomt, οὐ τ. ἵκεο μύθων Ι 56, verg. πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τ. ἐν φρεσὶ θείω Π 83 (verg. λ 146); p u n t, t i j d d a t iets r i j p of v o l w o r d t, τ. καταιcαίριον, plek Λ 439 (z. καταικαίριος), τ. μίσθοιο, tijd van uitbetaling Φ 450; vand. omschrijvend, τ. γάμοιο, huwelijk υ 74, τ. θανάτοιο Γ 309, ε 326, verg. ω 124 (verg. μέτρον **2** *b*); hierbij θανάτοιο **τέλοσδε** = εἰς τ., alleen Ι 411; οὐ τέλος χαριέστερον, geen heerlijker t o e s t a n d ι 5.

2. ***τέλος,** s c h a r e, a f d e l i n g Κ 56.

τέλοσδε, z. 1. τέλος.

***τέλσον** (πέλω), keerpunt, g r e n s, ἀρούρης Ν 707 (z. τάμνω **I 1** *b*), Σ 544, 547. †.

τέμει, z. τάμνω.

τέμενος, τό (τάμνω, verw. met lat. *templum*), plur. acc. τεμένη λ 185 (v. L. τέμενος), afgepaald s t u k l a n d, d o m e i n *a*) als particulier eigendom van een vorst of adellijk grondbezitter Υ 391, ζ 293, Σ 550; uit het onverdeelde grondbezit ten geschenke gegeven aan een man, die zich voor het algemeen welzijn verdienstelijk heeft gemaakt Ζ 194, Ι 574, Υ 184. — *b*) van een god Β 696, Θ 48, θ 363.

†**Τεμέση,** een om haar kopermijnen beroemde stad, miss. T e m e s a in Bruttium (volg. anderen, o.a. Leaf, Hom. and Hist. p. 188, T a m a s s o s op Kupros) α 184.

τέμνω, z. τάμνω.

Τένεδος, eiland (in de Aigaiïsche Zee, op de kust van Trōas, tw. T e n e d o) Α 38, γ 159 (Od. alleen hier).

†**Τενθρηδών,** -όνος, vader van Prothoos Β 756.

τένων, -οντος, ὁ (τείνω), p e e s, s p i e r, alleen plur. en dual., ἀγκῶνος Υ 478, van de enkel Ρ 290, van de heup Ε 307, αὐχένιοι γ 449 (Od. alleen hier), verg. Κ 456.

τέξεις, -εσθαι, z. τίκτω; **τέο,** z. τίς; **τεο,** z. τὶς; **τεοῖο,** z. σύ.

τεός, 3. (< τεϜός, lat. *tuus*), = att. σός, u w Α 138, α 295; τεὸν (of ἐμὸν, verg. τ 531?) κατὰ δῶμα λιποῦσα σ 270; τ. βωμός, een altaar van u Θ 238; ook met bet. van gen. subject., φιλότητα τεήν, liefde tot u Ω 111.

τέρας, τό (verw. met πέλωρ), plur. τεράων, -άεσσι, -αα, (v o o r) t e k e n, gunstig zowel als ongunstig, vooral natuurverschijnselen (verg. τείρεα) als ἀστήρ Δ 76, ἶρις Λ 28, donder υ 101 sqq., maar ook αἰετός ο 168, ὄφις Μ 209; Γοργείη κεφαλή, het hoofd van Gorgō op de Aigis, een teken van Zeus, die daardoor schrik verspreidt Ε 742; πολέμοιο τ. Ρ 548 (maar Λ 4 van onzekere symbol. bet.); Διός Μ 209, π 320, verg. Β 324, φ 415, θεῶν Δ 398, 408; ἀνθρώπων, voor Λ 28.

Τερεσίας, z. Τειρεσίας.

****τέρετρον** (τείρω), boor, in 't bijz. h a n d b o o r ε 246, ψ 198 (verg. τρύπανον). †.

τέρην, -εν (τείρω, verw. met lat. *teres* en *tener*), g l a d, z a c h t, t e e r, ἄνθεα ι 449, φύλλα Ν 180, χρώς Δ 237; overdr., δάκρυ Γ 142, π 332 [volg. anderen eig. r o n d, vand. p a r e l e n d (van tranen), z w e l l e n d, b l o e i e n d (van bladeren), s t e v i g (van vlees)].

τέρμα (verg. lat. *termen*), g r e n s, d o e l *a*) = νύσσα (z. daar) Ψ 323, ook plur. (= sing.) Ψ 333 enz. — *b*) = σῆμα, m e r k, tot aanwijzing hoever iem. geworpen heeft, plur. = sing. θ 193, (Ψ 757).

τερμιόεις, -εσσα (τέρμις, rand), van een rand voorzien, m e t m o o i b e w e r k t e r a n d, χιτών τ 242, ἀσπίς Π 803 (verg. Studn. p. 58 sq.; volg. anderen: t o t d e v o e t e n r e i k e n d). †.

†**Τερπιάδης** (τέρπω), zoon van Terpis = F è m i o s χ 330.

τερπι-κέραυνος (τρέπω), (volg. G. Meyer) b l i k s e m s l i n g e r e n d, *fulgura torquens*, epith. van Zeus Α 419, η 164 (Be. en Bréal. verdedigen de andere oude verklaring ὁ τερπόμενος κεραυνοῖς; volg. Be. is τ. «*das, dessen* τέρπος *der* κεραυνός *bildet*»).

τέρπω, praes., coni. 3. sing. τέρπησι, impf. ἔτερπε(ν), -ον, med. praes. τέρπομαι, -εαι enz., impf. (ἐ)τέρπετο enz., fut. τέρψομαι Υ 23, aor. coni. τέρψομαι π 26, part. -άμενος, aor. II coni. ταρπώμεθα, geredupl. aor. II τετάρπετο, coni. τεταρπώμεσθα, part. -όμενος, -οι, pass. aor. ἐτέρφθητε, -θησαν naast τάρφθη, 3. plur. τάρφθεν (v. L. τέρφθη, -εν), aor. II 3. dual. ἐταρπήτην, plur. τάρπημεν, (ἐ)τάρπησαν, coni. τραπήομεν, inf. ταρπήμεναι en -ῆναι **1)** act., l a v e n, v e r h e u g e n, v e r m a k e n, o p v r o l i j k e n, τινὰ λόγοισι Ο 393; θυμόν Ι 189, πεσσοῖσι θυμόν α 107; ἀκαχημένον Τ 312; met part., ἀείδων ρ 385. — **2)** med. en pass., z i c h l a v e n, z i c h v e r h e u g e n, z i c h v e r m a k e n, g e n i e t e n (v a n), z i c h v e r k w i k k e n (d o o r), z i c h v e r z a d i g e n (a a n), abs. Σ 604, ο 391, μετ' ἀθανάτοισι ἐν θαλίῃ λ 603; τῷ ἔνι ζ 46; τερπόμενοι λεύσσουσι θ 171, verg. μ 52; met dat. loc., θυμῷ φ 105, φρεσὶν ἧσιν ε 74; met acc. part., φίλον κῆρ α 310; met part., ὀδυρόμενος δ 194, τῇ παριαύων

I 337 enz., εὐνηθέντε ϑ 292, ook (ἐν) φιλότητι εὐνηθέντε Γ 441 (Ξ 314); ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ κοιμηθέντες Ω 636; ϑυμῷ εἰσορόων π 26, φρεσὶν ᾗσιν δαίδαλα λεύσσων Τ 19, ὀρόων φρένα Υ 23, ἐν φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων ϑ 368; met dat. instrum., b.v. σύριγξι Σ 526, ἐπέεσσι ϑ 91, αὐγῇσι Θ 481, τοῖσδε ξ 443, φιλότητι ε 227, ἄλγεσι ο 400, κάπροισι ζ 104; φρένα φόρμιγγι Ι 186, γόῳ φρένα δ 102; τεκέεσσι ξ 244, verg. ν 61, ϑυμὸν οἷσι φίλοισι Φ 45, ἀνδράσι Η 61; ἔπεσσι σοῖσιν ἀκούων δ 598, δίσκοισιν ἱέντες Β 774, δαιτί τε καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων ϑ 429; met gen. (partit.), b.v. ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Λ 780, ἐδωδῆς γ 80, σίτου ζ 99, ἥβης ψ 212, εὐνῆς ψ 346, φιλότητος ψ 300, γόοιο Ψ 10, φίλον ἦτορ σίτου Ι 705.

†**τερπωλή** (τέρπω, verg. ϑαλπωρή), g e n o e g e n, v e r m a a k σ 37.

†**τερσαίνω,** aor. τέρσηνε, a f d r o g e n, a f w i s s e n, ἀπὸ ἕλκεος αἷμα Π 529. Van

τέρσομαι (verw. met lat. *torrere, terra*, ned. *dor*), praes. τέρσεται, impf. ἐτέρσετο, τέρσοντο, aor. II inf. τερσήμεναι en Π 519 -ῆναι, d r o o g w o r d e n, ἕλκος ἐτέρσετο Λ 267, αἷμα Π 519 (v. L. vermoedt τοι . . . δύναμαι i. p. v. μοι . . . δύναται; dan is τερσῆναι act. aor. inf. van τερσαίνω), εἵματα ζ 98, εἰλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, wordt droog η 124; met instrum. (gen.), ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, werden droog (van tranen) ε 152.

****τερψί-μβροτος** (τέρπω, verg. φαεσίμβροτος), s t e r v e l i n g e n v e r h e u g e n d, Ἠέλιος μ 269, 274. †.

†**τεσσαρά-βοιος,** 2. (βοῦς), v i e r r u n d e r e n w a a r d Ψ 705.

τεσσαρά-κοντα (verg. ἐννή-κοντα), v e e r t i g Β 524, ω 341 (Od. alleen hier).

τεσσαράκυκλος, z. τετράκυκλος.

τέσσαρες, -α (skt *catvāras*, lat. *quattuor*, ned. *vier*; volg. Wackern. atticisme i. p. v. ion. τέσσερες), v i e r Β 618, δ 436 (verg. πίσυρες).

***τεταγών** (verw. met lat. *tango*), aor. II part., b e e t p a k k e n, g r i j p e n Ο 23, ποδός, bij Α 591. †.

τετάρπετο, z. τέρπω.

τέταρτος, 3. en **τέτρατος,** -ον (τέσσαρες), v i e r d e Β 623, β 107; neutr. **τὸ τέταρτον** en **τέτρατον** als adv., v o o r (b ij) d e v i e r d e m a a l Ε 438, Ν 20, φ 128.

τετάσθην, τέτατο, z. τείνω.

τετεύξεται, τετεύχαται, -ετον, z. τεύχω.

τετίημαι, pass. perf. met bet. van praes., alleen dual. τετίησθον en part. -μένος enz., bovendien act. perf. part. **τετιηώς,** -ότι, -ες, m i s m o e d i g, n e e r s l a c h t i g z i j n Θ 447,* φίλον τετιημένος ἦτορ Θ 437, α 114, zonder φίλ. Λ 556; τετιηότες Ι 13; τετιηότι ϑυμῷ Λ 555.

τέτλαθι, -αίην, -αμεν, -άμεν(αι), τέτληκας, -ηώς, z. τλῆναι.

τέτμον (miss. verw. met τέμνειν), aor. II, alleen ἔτετμε(ν) en τέτμεν, coni. τέτμῃς, a a n t r e f f e n, τινά Δ 293, γ 256; overdr., b e r e i k e n, ὅν γῆρας ἔτετμε α 218.

****τετρά-γυος,** -ον (verg. πεντηκοντάγυος), v i e r m o r g e n g r o o t, ὄρχατος η 113; neutr. τετράγυον als subst., een stuk land van vier morgen σ 374. †.

τετρα-ϑέλυμνος, -ον (verg. προ-ϑέλυμνος; verw. met ϑάλαμος?), m e t v i e r l a g e n (l e e r), σάκος Ο 479, χ 122. †.

τετραίνω (τείρω), alleen aor. τέτρηνα, -ε(ν), adi. verb. τρητός (z. daar), b o r e n, πάντα τερέτρῳ ψ 198, verg. ε 247; d o o r b o r e n, τένοντε Χ 396. †.

†**τετράκις,** adv., v i e r m a a l ε 306.

τετρά-κυκλος, 2., met v i e r w i e l e n, ἀπήνη Ω 324, ἅμαξαι ι 242 (Bentl. τεσσαράκυκλοι i. p. v. τετρᾰ́κυκλοι). †.

†**τετρᾱ́-ορος** (verg. 2. συν-αείρω), b ij v i e r e n s a a m g e k o p p e l d, ἄρσενες ἵπποι, vierspan hengsten ν 81 (vierspan verder vermeld Λ 698 sqq., Θ 185).

τετραπλῇ, adv., v i e r v o u d i g Α 128.

τέτραπτο, z. τρέπω; **τέτρατος,** z. τέταρτος.

***τετρα-φάληρος,** 2. (volg. Heyne e.a. metri causa = τετρα-φάλᾰρος), m e t v i e r k n o p p e n (z. φάλαρα; volg. Be. met vier φάλοι, van een neutr. *φάλος, z. φάλος), κυνέη Ε 743, Λ 41. †.

***τετρά-φαλος,** 2., met v i e r φ ά λ ο ι (z. φάλος), κυνέη Μ 384, κόρυς Χ 315 (verg. ook ἀμφίφαλος, ἄφαλος en τρυφάλεια). †.

τετράφατο, z. τρέπω.

τετραχϑά, adv. = τέτραχα, i n v i e r e n Γ 363, ι 71. †.

τέτρηνε, z. τετραίνω; **τετρήχει, -υῖα,** z. ταράσσω; **τετρίγει, -υῖα, -ῶτας,** z. τρίζω; **τέτροφεν,** z. τρέφω.

†**τέττα** (lat. *tata*), v a d e r t j e, τέττα, σιωπῇ ἧσο Δ 412 (z. v. L.).

†**τέττιξ,** ὁ (klanknab.), plur. dat. -ίγεσσι, k r e k e l, *cicada plebeia* Γ 151.

τετυγμένος enz., **τετύγμην, τετυκεῖν, τετύκοντο** enz., **τέτυξαι** enz., **τετύχϑαι,** z. τεύχω; **τετύχηκε, -ώς,** z. τυγχάνω; **τεῦ,** z. τίς; **τευ,** z. τις.

†**Τευϑρανίδης,** acc. -ην, zoon van Teuthrās = A x ū l o s Ζ 13.

†**Τεύϑρᾱς,** -αντος **1)** Griek uit Magnèsia, door Hektōr gedood Ε 705. — **2)** z. het vor.

***Τεῦκρος** («*der Eigenname ist Volksname wie Epeios*» v. Wilam., die Il. und Hom. p. 49. 1), zoon van Telamōn (en Hèsionè, z.

Αἴας 3 eind), broeder van Aiās M 371, N 170 (Θ 284, door Aristarch. verworpen, heet hij νόθος), beste boogschutter in 't griekse leger voor Troje Θ 266, Ψ 959 sqq., τόξων εὖ εἰδώς M 350, wondt met zijn pijl den Lukiër Glaukos M 387 sqq. (verg. Π 510 sq.); ook voortreffelijk lansvechter N 313 sq., O 463 sqq.

†**Τευταμίδης,** -āo, Pelasger, zoon van Teutamos = L è t h o s B 843.

†**τευχέομαι** (τεῦχος), perf. τετευχῆσθαι (Wackern. vermoedt -έσθαι, verg. τετέλεσται enz.), z i c h w a p e n e n, perf. gewapend zijn χ 104.

τεῦχος, -εος, alleen plur. nom. en acc. τεύχεα (H 207, X 322 met suniz.), gen. τευχέων (met suniz.) λ 554, dat. τεύχεσ(σ)ι **1)** u i t r u s t i n g, w a p e n r u s t i n g, w a p e n s Z 321, δ 784, λ 41; in 't bijz., lans, helm en schild X 125 (verg. 111 sq.), Ψ 798 sqq., χ 109 sqq., P 205 (verg. θώρηξ). — **2)** t u i g en r i e m e n o 218, π 360 (volg. anderen ook hier w a p e n s). Epitheta: ἀρήια, πολεμήια; ποικίλα (χαλκῷ), χάλκεα, χαλκήρεα, χρύσεια; ἄμβροτα, ἄριστα, ἐσθλά, καλά, κλυτά, μαρμαίροντα, παμφανόωντα, πελώρια, περικαλλέα, χέρηα; αἱματόεντα, βεβροτωμένα; ἑκατόμβοια, ἐννεάβοια. Verg.

τεύχω (miss. verw. met ned. *deugen*), praes., impf. ἔτευχε, τεῦχε, dual. ἐτεύχετον N 346 (a. l. ἡρώεσσι τετεύχετον i. p. v. ἡρώεσσιν ἐτεύχετον), fut. τεύξω enz., aor. ἔτευξα, τεῦξε enz., aor. II inf. τετυκεῖν, perf. part. τετευχώς, med. impf. τεύχοντο, fut. τεύξεσθαι, aor. II τετύκοντο enz., pass. perf. τέτυξαι, τέτυκται, 3. plur. τετεύχαται, imper. τετύχθω, inf. τετύχθαι, part. τετυγμένος, plusqpf. τετύγμην, ἐτέτυξο, (ἐ)τέτυκτο, 3. plur. (ἐ)τετεύχατο, fut. exact. τετεύξεται, aor. ἐτύχθη, adi. verb. τυκτός (z. daar) **I)** act. *a*) v e r v a a r d i g e n, m a k e n, b.v. δώματα δ 174, νηόν μ 347, θάλαμον Ξ 166, σκῆπτρον B 101, σάκος H 220, θώρηκα Θ 195, εἵματα η 235, εἴδωλον E 449, δαίδαλα πάντα E 61, δόλον θ 276; g e r e e d m a k e n, b e r e i d e n, δεῖπνον ο 77, κυκεῶ κ 316, ἄλφιτα υ 108, πομπήν κ 18, γάμον β 196; vand. b e r e i d e n, v e r w e k k e n, b e r o k k e n e n, v e r o o r z a k e n, b.v. ὄμβρον K 6, σφιν ἄλγεα A 110, Τρώεσσι κήδεα N 209, πόλεμον ω 476, θάνατόν τινι χ 14, παλίωξιν O 70; βοήν, aanheffen κ 118, γέλω ἑτάροισι, verwekken onder σ 350. — *b*) met dubbele acc., 't o t iets m a k e n, αὐτοὺς ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν A 4, σ' ἄγνω(σ)τον ν 397. — **II)** pass. (met fut. τεύξεσθαι E 653 en perf. τετευχώς μ 423) *a*) v e r v a a r d i g d, g e b o u w d, g e m a a k t w o r d e n, b.v. τεῖχος τέτυκτο Λ 77, νηὸς ἐτέτυκτο E 446; met gen. van de stof, χρυσοῖο Σ 574, κασσιτέροιο τ 226; met dat., κεράεσσι τ 563; τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω, dit zij alles bij elkaar gereed β 356; δόμος αἰθούσῃσι τετυγμένος, gebouwd met, voorzien van Z 243; ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, gemaakt van μ 423; σοί ... ἐνθάδε φημὶ φόνον ... ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, bereid zal worden E 653; perf. part. **τετυγμένος** (verg. τυκτός en ποιητός) vaak als adi., k u n s t i g of m e t z o r g g e m a a k t Ξ 9, δ 615; ἀγρός, goed verzorgd ω 206; overdr., νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής, g e z o n d υ 366. — *b*) perf., b e r e i d z i j n, φόνος υἷι τέτυκται δ 771, ὁπποτέρῳ θάνατος τέτυκται Γ 101, κήδε' ἐμοὶ τετεύχαται ξ 138. — *c*) gemaakt worden, vand. o n t s t a a n, z i c h v e r h e f f e n, p l a a t s h e b b e n, g e s c h i e d e n, perf., aor., fut. exact., b.v. μάχη ἐτύχθη O 696, ξείνου καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη σ 233, Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη φ 303, verg. Λ 671, Ἀργείοισι νόστος ἐτύχθη B 155, τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος M 345, ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται P 690, ὅττι τοι ... κακόν ... τέτυκται δ 392, verg. P 410, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται (Hoffmann Ϝίδω τίνα Ϝέργα τέτ.) X 450, verg. σ 221 enz. — *d*) perf., z i j n, b.v. ταμίης τέτυκται Δ 84, ἀρητὴρ ἐτέτυκτο E 78, θνητὸς τέτυξαι Π 662, ἐοικότα τέτυκται ζ 301, ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται O 207, γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο Θ 163, νόον (acc. part.) ἐν πρώτοισι ἐτέτυκτο O 643, περὶ ἔργα τέτυκτο P 279, λ 550, verg. Σ 549. — **III)** med., v o o r z i c h b e r e i d e n, g e r e e d m a k e n, δαῖτα κ 182, δόρπον T 208; vaak aor. II, δαῖτα A 467, θ 61.

***τέφρη** (< *θέφρā, wschl. verw. met lat. *favilla*), (w a r m e) a s Σ 25, Ψ 251. †.

τεχνάομαι, fut. τεχνήσομαι, aor. τεχνήσατο enz., (k u n s t i g) v e r v a a r d i g e n, met acc. ε 259; μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο, moge de vervaardiger niet ook iets anders vervaardigen λ 613 (z. v. L.); overdr., s l i m a a n l e g g e n, ταῦτα Ψ 415. †. Van

τέχνη (verw. met τέκτων) **1)** k u n s t (v a a r d i g h e i d), h a n d i g h e i d Γ 61 (Il. alleen hier), γ 433; δολίῃ τ. δ 455; plur., k u n s t i g g e w r o c h t θ 327. — **2)** a a n s l a g, δολίη τ. δ 529.

****τεχνήεις,** -εντος (τέχνη), fem. plur. nom. samengetrokken -ῆσσαι (verg. τιμῆς I 605 en τιμῆντα Σ 475), pass., k u n s t i g, δεσμοί θ 297; act., b e d r e v e n in, γυναῖκες ἱστῶν τεχνῆσσαι η 110; hierbij adv. **τεχνηέντως** ε 270. †

τεῳ, τέων, z. τὶς en τίς.

τέως, τείως en **τεῖος** (dor. τᾶς, skt

tāvat; Reiz e.a. houden alleen τῆος voor de juiste vorm; τέως met suniz., behalve σ 190 en Ω 658; verg. ἕως), adv. *a*) zólang, onderwijl, intussen, correlatief met ἕως(ἧος) Υ 42, δ 91; zonder correlatie Ω 658, κ 348. — *b*) een tijd lang ω 162.

τῇ (verw. met τό), daar, met imper. Ξ 219, ε 346; abs. Ψ 618.

τῇ, adv. (eig. fem. dat. van ὅ) **1)** demonstr. *a*) daar Θ 327, δ 847, correlatief met ὅππῃ Μ 48, met ᾗ Ο 448. — *b*) daarheen Ο 46, ϑ 556. — **2)** relat. *a*) zoals ϑ 510. — *b*) waar Μ 118, δ 229.

τῆγε, z. ὅγε **3**; **τῆδε,** z. ὅδε **2** *a*.

†**τῆϑος,** -εος, oester Π 747.

***Τηϑύς,** acc. -ύν, echtgenote van Ōkeanos, Ὠκεανόν τε ϑεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηϑύν Ξ 201, 302. †.

†**τηκεδών,** -όνος, ἡ, het smelten, vand. uittering λ 201. Van

τήκω (verw. met lat. *tabes*, ned. *dooien*), praes. τῆκε, perf. τέτηκα, med. praes. part., impf. τήκετο, week, nat maken, vand. **1)** act., alleen overdr., pijnigen, ϑυμόν τ 264. — **2)** med. met act. perf. intr., smelten, van sneeuw τ 207, vand. vochtig worden τ 204, verg. 208; overdr., ontroerd zijn ϑ 522; wegkwijnen, τέτηκα κλαίουσα Γ 176; uitteren, van een zieke ε 396. †.

τῆλε (verw. met 1. τέλος, verg. ook πάλαι), adv., ver Ρ 190; in den vreemde β 183; ver weg Θ 14; met gen., ver van, φίλων καὶ πατρίδος Λ 817, Ἰϑάκης ρ 250; ook met ἀπό Π 117, ε 315 en ἐκ Β 863.

τηλεδαπός, 3. (naar anal. van ἀλλοδαπός) **1)** ver afgelegen, νῆσοι Φ 454. — **2)** ver weg wonend, vreemd, ἄνδρες ζ 279, ξεῖνος ξ 415.

τηλεϑάω (gewoonl. in verband gebracht met ϑάλλω, volg. Walter verw. met lat. *tālea*, aiol. τᾶλις, jonge vrouw, z. Be., Lexil. p. 314), alleen praes. part. τηλεϑάοντας, -όωντα(-άοντα) enz., bloeien, ὕλη Ζ 148, ἔρνος Ρ 55, ἐλαῖαι η 116; overdr., παῖδες Χ 423, χαίτη, weelderig Ψ 142.

τηλε-κλειτός (anderen -κλεϊτός; a. l. **τηλε-κλητός,** z. κλητός), wijd vermaard, epith. van beroemde mannen Ξ 321, λ 308 en van de bondgenoten der Trojanen Ε 491 enz. =

τηλε-κλυτός -όν, = het vor., Ὀρέστης α 30; van Achilleus' paarden Τ 400. †.

Τηλέ-μαχος (τῆλε en μάχομαι, eig. epitheton van den vader, als eigennaam gegeven aan den zoon, verg. Ἀστυάναξ en v. L., Comm. Homm. p. 56), zoon van Odusseus en Pènelopeia Β 260, Δ 354 (Il. alleen hier), α 345; tot jongeling opgegroeid, verlaat hij op raad van Athènè Ithakè om tijding van zijn vader in te winnen, waarbij de godin hem in de gedaante van Mentōr vergezelt (α—δ); teruggekeerd vindt hij Odusseus in het vaderland en doodt met hem de vrijers (ο—ω). Epitheta: δαΐφρων, ἥρως, ἰσόϑεος φώς, ϑεοειδής, ϑεοείκελος, μεγάϑυμος, μεγαλήτωρ, πεπνυμένος, ὑψαγόρης, μένος ἄσχετος.

†**Τήλεμος** (τῆλε), zoon van Eurumos, beroemd ziener bij de Kuklōpes ι 509.

****Τηλέ-πυλος** (πύλη), stad der Laistrugoniërs, T. Λαιστρυγονίη κ 82, ψ 318.

†**τηλε-φανής** (φαίνομαι), in de verte zichtbaar, τύμβοι ω 83.

†**Τηλεφίδης,** acc. -ην, zoon van Tèlefos, = Eurupulos λ 519.

τηλίκος (ἧλιξ, verg. lat. *talis*), van zulk een leeftijd, d.i. zo oud, zo jong Ω 487 (Il. alleen hier), α 297; met volg. consecutieve inf., οὐ γὰρ ἐπὶ σταϑμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί ρ 20.

τηλό-ϑεν (τῆλε), adv., uit de verte, van verre, ἥκω (Bekk. ἵκω) Ε 478, verg. ι 273; εἰ καὶ μάλα τηλόϑεν ἐσσί, al zijt gij ook van zeer ver (gekomen) ζ 312; ῥεῖα ϑεός κ' ἐϑέλων καὶ τηλόϑεν ἄνδρα σαώσαι γ 231; ver weg, in de verte Ψ 359.

τηλό-ϑ(ι) (τῆλε), adv., ver, in de verte Θ 285, α 22; met gen., ver van Α 30, β 365.

τηλό-σε (τῆλε), adv., ver(weg), ἔρριψε Χ 407; ὀδμὴ ἀνὰ νῆσον ὀδώδει ε 59; τ. δοῦπον ἔκλυε Δ 455 (verg. πεύϑετο γὰρ Κύπρονδε Λ 21). †.

†**τηλοτάτω** (sup. bij τηλοῦ), adv., het verst η 322.

τηλοῦ (τῆλε; v. L. zo mogelijk τηλόϑι), adv., ver(weg) Ε 479, ε 318; met gen., ver van, alleen ν 249 en ψ 68 (op beide plaatsen van de gen. gescheiden).

τηλύγετος, 2. (volg. de ouden laat geboren, van τῆλε en *γετος = γνητός, verg. Ploetarch. de amic. multit. p. 94 A: Ὅμηρος ἀγαπητὸν υἱὸν ὀνομάζει μοῦνον τηλύγετον, τούτεστι τὸν τοῖς μήτ' ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι μήϑ' ἕξουσι γεγενημένον; volg. Lawson = ἔφηβος en verw. met τᾶλις, verg. τηλεϑάω), epith. van kinderen, wschl. pas volwassen, van zoons Ε 153, δ 11, van een dochter alleen Γ 175; een pas volwassen jongen(?) Ν 470 (Bentl. νηπύτιον).

τῆμος (verg. ἦμος), adv. van tijd, toen, op dat ogenblik, op die tijd, correlatief met ἦμος Λ 90, Ψ 228, met εὖτε ν 93; niet correlatief, dan η 318;

verbonden met ἄρα Η 434, δ 401 en δή μ 441.

τῆος, z. τέως.

τῆ-περ, beter **τῇ περ** *a*) pron. relat. fem. sing. dat. Ω 603. — *b*) adv. ϑ 510, z. τῇ.

†**Τηρείη,** berg (in Musië), Τηρείης ὄρος αἰπύ Β 829.

†**Τηΰγετος,** (hoog) gebergte (in Lakōnikè) ζ 103.

****τηΰσιος** (verw. met τητάομαι en skt *tāyú-*,dief), vergeefs, vruchteloos, ὁδός γ 316, ο 13. †.

τίεσκον, z. τίω.

τίη, beter **τί ἤ,** waarom toch, waarom dan Α 365 enz., τ 482; τίη δέ Ο 244, π 421, τίη δή Φ 436, ο 326, ἀλλὰ τίη Κ 432, Υ 251.

†**τιθαιβώσσω,** van bijen, honig bereiden(?) ν 106.

τίθημι (verw. met skt *dádhāti*, lat. *-do*, *fac-io*, verg. ἔ-θηκ-α en *fēc-i*, ned. *doen*), 2. sing. τίθησθα, 3. τίθησι en -εῖ Ν 732, 3. plur. τιθεῖσι, imper. τίθει, inf. τιθήμεναι (η metri causa), part. τιθείς, -έντες, impf. (ἐ)τίθει, 3. plur. τίθεσαν, fut. θήσω enz., inf. θήσειν(-έμεν') en θησέμεναι, aor. ἔθηκα, θῆκεν, 3. plur. ἔθηκαν, ἔθεσαν en θέσαν, coni. θείω(θήω), θήῃς, θήῃ en θῇσιν π 282 (v. L. θήῃ), θείομεν(θήομεν) en θέωμεν (met suniz.) ω 485 (a. l. θέομεν), opt. θείην enz., imper. θές, θέντων, inf. θεῖναι en θέμεν(αι), part. θέντες, θεῖσα, med. praes. part. τιθήμενον (η metri causa), impf. 1. plur. τιθέμεσθα, 3. τίθεντο, fut. θήσονται, -εσθαι, aor. ἔθετο, θέτο enz., opt. θεῖτο, imper. θέο enz., inf. θέσθαι, part. θέμενος, -μένη, bovendien ind. θήκατο Κ 31, Ξ 187, hierbij als pass. perf. κεῖμαι (z. daar **2** *b*) **A)** act. **I)** eig., zetten, leggen, plaatsen, neerzetten, neerleggen, τόξον φ 74, θεμείλια Μ 29, τὴν ἴαν νύμφῃσι ξ 436, λίθον, met volg. inf. fin. Φ 405; in 't bijz. van kampprijzen, b.v. τοξευτῇσι σίδηρον Ψ 850, ἵπποισιν ἄεθλα θῆκε γυναῖκ' ἀγαγέσθαι Ψ 263 (vollediger: ἄεθλα θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ω 86, ἀνδρὶ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον Ψ 704, verg. 850); verder ἀγάλματα (als wijgeschenken) μ 347; ὀστέα, bijzetten Ψ 83; bijna altijd met nadere bepaling van plaats **1)** met dat. loc., τῷ θρόνον μέσσῳ δαιτυμόνων ϑ 56, χρήματα μυχῷ ἄντρου ν 364. — **2)** met praepos., φᾶρός οἱ ἀμφὶ στήθεσσι π 174, ἀμφί οἱ κυνέην κεφαλῆφιν Κ 257; (τὶ) ἀνὰ μυρίκην Κ 466, ἅρματα ἂμ βωμοῖσι Θ 441; ἀπὸ κρατὸς κυνέην ξ 276, ἀπὸ ἕο τόξον φ 163; τὰ ἐς πείρινθα ο 131, verg. Ω 797; ἐκ δὲ βοείην θύραζε υ 97; ἐν νηὶ ὅπλα β 390, μιν ἐν δήμῳ Π 673, δέπας μητρὶ ἐν χειρὶ Α 585, ἵππον ἐν χείρεσσι Μενελάου Ψ 597, verg. Φ 82, φάος ἐν νήεσσι Π 96, verg. ἐν δύο κῆρε Θ 70, ook ε 267 enz.; κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην Γ 336, παῖδά οἱ ἐπὶ γούνασι τ 401, verg. Ζ 303 enz., εἵματα ἐπ' ἀπήνης ζ 252, χηλόν οἱ ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι Π 223; δέελόν τ. ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε Κ 466; ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν γ 179 (z. ἐπιτίθημι **I 1** α); μεσσοπαγὲς κατ' ὄχθης ἔγχος Φ 172, verg. κατὰ τεύχε' ἔθηκε Τ 12 en dergg. (z. κατατίθημι **1** *a* eind); μετὰ σφίσι πῆμα Λ 413; παρά σφι κύπελλα α 142, τὰ παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἐκτὸς ὁδοῦ ν 122, verg. πὰρ σπλάγχνων μοῖραν υ 260, verg. δ 177 (en παρατίθημι); κνημῖδας περὶ κνήμῃσι Γ 330; δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ δ 297, verg. Σ 375, ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ δ 445; verg. φύσας ἀπάνευθε πυρός Σ 412, Αἰνείαν ἀπάτερθεν ὁμίλου Ε 445, οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν ξ 518, μελίην προπάροιθε ποδῶν Υ 324. — **3)** met adv., ἄλλοσε λέχος ψ 184, ἔγχος ἄνευθεν Χ 368, (τὶ) θύραζε χ 456, τόξον ἀπὸ ἕο χαμᾶζε φ 136. — **II)** overdr. **1)** maken, veroorzaken, ὀρυμαγδόν ι 235, παλίωξιν Ο 602, φόνοιο ἔκλησιν ω 485, μνηστήρων σκέδασιν α 116. — **2)** geven, verlenen, berokkenen, τινί τι, b.v. σοι κῆρ ψ 167, ὄνομά τινι τ 403, οἱ φάος Υ 95, σῆμα Τρώεσσι Θ 171, Ἀχαιοῖσ' ἄλγεα Α 2, κήδε' ἀνθρώποισι ψ 396; μοι κεχαρισμένα, bewijzen Ω 661, ὁμὴν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι τιμήν Ω 57; πολέεσσι κέλευθον, verschaffen Μ 399. — **3)** met nadere bepaling van plaats *a*) ῥόον πεδίονδε, richten Ρ 750. — *b*) met ἀμφί, verwekken om, ἀμφ' αὐτῷ κέλαδον Ι 547. — *c*) met ἐν α) ergens iets op of in maken, van een kunstenaar, b.v. ἐν νειόν Σ 541, verg. Ξ 179. — β) ἐ ἐν ὠμῷ γήραϊ, hem plaatsen in, hem vroeg oud maakte ο 357. — γ) zetten, geven, wekken in, ingeven, σοι κακὸν θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ι 637, verg. Ν 732, Ρ 470, τῷ ἐνὶ θυμῷ μένος α 321, βίην ἐν γούνεσσι Ρ 569, τῇ θάρσος ἐνὶ φρεσί ζ 140, verg. Φ 145, α 89, ξ 227, π 282 (Α 55, ε 427 enz. Heyne ἐνὶ φρ. i. p. v. ἐπὶ φρ.), τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσί π 291, ἔπος τί τοι ἐν φρεσί, meedelen Τ 121, verg. λ 146. — *d*) met ἐπὶ α) verlenen, ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα ϑ 245, ἐπ' ἄλγεα Τρωσί Β 39, verg. λ 560 (en ἐπιτίθημι **I 1** *b* α). — β) er bijvoegen, doen volgen, ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε μ 399. — γ) richten op, Ἑκτορέοισ' ἐπὶ φρένα ἱεροῖσι Κ 46. — *e*) met μετά, stichten, veroorzaken, φιλότητα (ἔριν, ὅρκια, τάδε ἔργα) μετ' ἀμφοτέροισι Δ 83 (γ 136, ω 546, Γ 321). — *f*) met ὑπό, ergens onder maken, χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν (v. Herw. πυθμέν' ἧκε) Σ 375. —

4) beschikken, οὕτω νῦν Ζεὺς θείη οἴκαδε ἐλθέμεναι θ 465, verg. ο 180 (anders M 35). — 5) met dubbele acc., maken (tot), b.v. γυῖα ἐλαφρά E 122, (τινὰ) ἀκήριον Λ 392, σῦς ἑταίρους κ 338, λᾶάν μιν B 319, τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν 'Αργείοισι λ 555. — B) med. 1) eig., iets voor zich of iets van zich zetten, leggen, plaatsen, neerleggen, neerzetten, altijd met nadere bepaling van plaats *a*) met dat. loc., κολεῷ ἄορ κ 333. — *b*) met adv., πῃ (χρήματα) ν 207. — *c*) gewoonl. met praeposs., b.v. ἀμφ' ὤμοισιν ἔντεα K 34, verg. χ 122 enz., ἐς δίφρον ἄρνας Γ 310, κατ' ἄντηστιν δίφρον υ 387, verg. ἀπὸ ξίφος ὤμων φ 119, ἐν δ' ἱστοὺς δ 578, verg. 781, κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην E 743, verg. Σ 317, πάρ... κλισμόν α 132, περὶ τρυφάλειαν κρατί T 381, verg. δ 308. — 2) overdr. *a*) met ἐν, in zijn... leggen, ἐν στήθεσσι θυμόν, opvatten I 629 (zonder ἐν, τοῖσιν κότον Θ 449); αἰδῶ ἐνὶ θυμῷ O 661, verg. N 121; ἐνὶ φρεσί... μ' ἀνεγεῖραι, op de gedachte komen δ 729. — *b*) voor zich maken, d.i. voor zich bouwen of opslaan, δῶμα ο 241, περὶ Δωδώνην οἰκία B 750, ἐγγὺς νηῶν αὖλιν I 232; = φύειν, krijgen, ἐπιγουνίδα ρ 225; zich banen, παρὰ νηυσὶ κέλευθον M 411; voor zich gereed maken, δαῖτα ρ 269, δόρπα I 88; εὖ ἀσπίδα B 382; doen plaats hebben, beginnen, περὶ ἄστυ μάχην Ω 402, verg. P 158; ἀγορήν, beleggen ι 171. — *c*) geven, ὄνομα παιδί τ 403, verg. 406, θ 554. — *d*) met dubbele acc., maken tot, ἐμὲ γυναῖκα, tot zijn vrouw φ 72, verg. 316; ἐλέγχεα ταῦτα, beschouwen als φ 333.

***τιθήνη** (2. θάομαι), zoogster, voedster Z 132, 389, 467, X 503. †.

τίθησθα, z. τίθημι.

Τιθωνός, zoon van Lāomedōn, echtgenoot van Ēōs Λ 1, Y 237, ε 1. †.

τίκτω (< *τί-τκ-ω), praes., impf. ἔτικτε, τίκτε, ἔτικτον, fut. τέξεις λ 249 (a. l. τέξεαι), aor. II τέκον, ἔτεκες enz., inf. τεκέειν (-έμεν), med. (= act.) fut. τέξεσθαι, aor. II τέκετο enz., het leven geven, baren, verwekken, (tot zoon of dochter) krijgen, zowel van den vader, κούρην E 875, 'Ρηξήνορα η 63, τόν B 741 enz., als van de moeder, υἷας B 513, τινί Z 22, ὑπό τινι B 742 enz., als van beiden X 485, ψ 61; ook van merries Π 150, Y 225, van schapen δ 86, τ 113, van vogels B 313; van de aarde B 548; van een meer B 865.

τίλλω, praes. τίλλων, impf. τίλλε, med. impf. τιλλέσθην, τίλλοντο *a*) act., uitrukken, κόμην X 406, τρίχας ἐκ κεφαλῆς X 78; πέλειαν, de veren uitrukken ο 527. — *b*) med., zich uitrukken, χαίτας κ 567; τόν, rouwden om zijn dood, bejammerden hem terwijl ze zich de haren uitrukten Ω 711 (verg. bij lateren κόπτεσθαί τινα en lat. *plangere aliquem*).

τῑμάω, praes. τιμῶσι, coni. τιμᾷ, part. τιμῶν, -ῶσαι, impf. (ἐ)τίμα, fut. τιμήσουσι, aor. τίμησας enz., coni. τιμήσομεν, med. aor. ἐτιμήσασθε, τιμήσαντο, τιμήσασθαι, pass. perf. τετίμηται, τετιμήμεσθα, inf. τετιμῆσθαι, van perss., eer bewijzen, eren, hoogachten, τινά Λ 46, ξ 203, τινὰ δωτίνῃσιν I 155; περὶ κῆρι ε 36; vand. pass. perf., geëerd, geacht, in aanzien zijn, σκήπτρῳ (dat. instrum.) I 38, ἕδρῃ τε κρέασίν τε (als pass. bij γεραίρω) M 310; met gen., τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' 'Αχαιοῖς Ψ 642 (verg. λήθω I 1); τετίμηταί τε καὶ ἔστι (volg. Nitzsch met aan te vullen τιμήεσσα), zij is en blijft in ere(?) η 69; med. = act. τ 280 enz., X 235 (Fick en anderen vervangen overal de vormen van praes. en impf. door de overeenkomstige van τίω; O 612, waar dit niet kan, behoort tot een reeds door de ouden veroordeelde passage). Van

τῑμή (τίω), het schatten, vand. 1) boete, vergoeding, voldoening, ἀρνύμενοι Μενελάῳ A 159, verg. E 552, 'Αργείοισ' ἀποτινέμεν Γ 286 (= ποινή 290), ἐμοὶ τίνειν Γ 288, τιμὴν ἄγοντες ἐεικοσάβοιον χ 57; ἐμῆς ἕνεκα τιμῆς P 92. — 2) waardering, verering, eer A 353, ε 335, θ 480; ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, de eer (die mij te beurt valt door het bezoek van Odusseus) λ 338; in 't bijz., waardigheid, eerambt, van goden I 498, O 189, ε 335 en koningen B 197, Y 180, α 117, ω 30, βασιληίς Z 193.

τῑμήεις, -εσσα, -εν (τιμή), samengetrokken (verg. τεχνῆσσαι η 110) τιμῆς I 605 (E. Mehler οὐκ ἐν ὁμῇ τιμῇ i. p. v. οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς; volgens anderen met Aristarch. gen. van τιμή, «*you will be on a like footing in respect of honour*» T. L. Agar) en τιμῆντα Σ 475 (Nck χρυσόν τ' αἰγλήεντα i. p. v. καὶ χρυσὸν τιμῆντα), comp. **†τιμηέστερος** α 393, sup. ****-έστατος** δ 614 en ο 114 *a*) van perss., geëerd I 605, ν 129, σ 161. — *b*) van zaken, kostbaar, χρυσός Σ 475, θ 393, λ 327, δῶρον α 213, verg. δ 614. †.

†τίμιος (τιμή), geëerd, van perss. κ 38.

τινάσσω, praes. part., impf. (ἐ)τίνασσε, aor. (ἐ)τίναξε enz., pass. praes. τινάσσεται, impf. τινάσσετο aor. 3 plur. ἐτίναχθεν, med. aor. τιναξάσθην 1) act., zwaaien, schudden, schokken, δοῦρε M

298, ἔγχος Υ 163, φάσγανον Χ 311, ἀστεροπήν Ν 243; αἰγίδα Ρ 595; ἐπὴν σχεδίην διὰ (adv.) κῦμα τινάξῃ, uiteenslaan ε 363; τινά, aanstoten, om zijn aandacht te trekken Γ 385; θρόνον, doen waggelen χ 88; van de wind, ἠίων θήμωνα, verstrooien ε 368. — **2)** pass., geschokt worden, schudden Ο 609, ζ 43; ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, werden er uitgestoten Π 348. — **3)** med., iets van zich schudden, πτερά, klapten met hun vleugels β 151.

τίνυμαι (volg. Wackern., Gl. VII 237 sqq., **τείνυμαι,** fut. τείσεται enz., verg. τίνω), alleen praes. ind. en part., doen boeten, straffen, τινά Γ 279, Τ 260, ν 214; λώβην, wreken ω 326. †.

τίνω (< τίνϝω, verg. τίνυμαι; verw. met τίω; att. τῖνω), praes., fut. τίσω enz., aor. ἔτισαν, coni. τίσετε Φ 134, opt. τίσειαν, med. fut. τίσεται enz., aor. (ἐ)τίσατο enz., coni. τισόμεθα ω 435, opt. 3. plur. τισαίατο (anderen τείσω enz.; maar med. τείσεται enz. volg. Wackern. bij τείνυμαι, z. τίνυμαι), adi. verb. τιτός (z. daar) **I)** act., als vergoeding betalen, vand. *a)* boeten, (boete) betalen, τιμήν τινι Γ 289, θωήν β 193; met acc. van de zaak, waarvoor men boet, ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι Α 42, ὕβριν ω 352, φόνον Φ 134; met acc. van de pers., γνωτόν, voor mijn broeder Ρ 34, verg. Α 510; κράατι, met χ 218. — *b)* betalen, τινὶ ζωάγρια Σ 407, αἴσιμα πάντα θ 348, ἀμοιβήν μ 382; εὐαγγέλιον ξ 166. — **II)** med., zich doen betalen of vergoeden, abs., κατὰ δῆμον, zich schadeloos stellen ν 15; wraak nemen γ 203, ο 177; met acc. van de pers., zich wreken op, straffen Γ 28, γ 197; met acc. van de zaak, zich wreken wegens, wraak nemen voor, b.v. φόνον υἷος Ο 116, ἀνδρῶν βίην ψ 31; met acc. van de pers. en gen. causae van de zaak, τινὰ κακότητος Γ 366, verg. γ 206; met dubbele acc., alleen ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς Νηλῆα ο 236.

τίπτε (< τί ποτε), vóór een geaspir. vocaal τίφθ', waarom toch, waarom dan Α 202, α 225 (op enkele plaatsen is de bet. wat voor een toch mogelijk, b.v. δ 312 en λ 474).

†**Τίρυνς,** -υνθος, (oude) stad (in Argolis), τειχιόεσσα Β 559.

τὶς, τὶ, enklit. pron. indefin., gen. τεο π 305 en τευ [dat overal door τε(ο) kan vervangen worden, behalve Β 388 en τ 371], dat τινι, τεῳ en τῳ, plur. acc. τινας Ο 735, neutr. †**ἄσσα** τ 218 (z. ook οὔτις, μήτις) **1)** iemand Α 150, δ 535; als adi. = ons onbepaald lidwoord een Ε 191, δ 712; vaak met gen., b.v. ἀνθρώπων Γ 402, βροτῶν α 282; met pron. demonstr., οὗτός τις, daar... iemand Κ 314, verg. ἄλλος τις οὗτος υ 380; soms verbonden met het versterkende τε, b.v. Γ 33. — **2)** een onbepaald persoon uit een grote menigte, *aliquis*, deze en gene, menigeen, men Ζ 459 enz., ὧδε δέ τις εἴπεσκε Β 271, β 324, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω Β 382, verg. Π 209, α 302; τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος... οἵ (d.i. τῶν οἵ) λ 502 (verg. δ 177); ook met betr. tot den spreker zelf Α 289 (z. v. L.). — **3)** beperkend, een soort van, enigszins, om zo te zeggen, vrijwel, ook iron., b.v. τινὰ κακὸν μόρον λ 618, τις ἔκειτο παρήορος Η 156, τις φρένας ἐκπεπαταγμένος σ 327, verg. 382, τις θη(ρ)ητὴρ καὶ ἐπίκλοπος τόξων φ 397; zowat, wel, ὅσσος τις κ 45, οἷόν τι ι 348, ὁπποῖ' ἄσσα τ 218; neutr. sing. **τι** als adv., in enig opzicht, in zekere zin, enigszins Φ 101, Χ 382; soms γ 72 enz.; met negatie, οὐδέ τι, en in 't geheel niet Α 343, β 283, οὔτε τι Α 115, Ε 879, α 202, οὔτε τι λίην Ν 284 (verg. Ζ 486). Verg.

τίς, τί (lat. *quis*, *quid*), pron. interrog., gen. τέο en τεῦ [kan, behalve ω 257, door τέ(ο) vervangen worden], plur. gen. τέων Ω 387 (ζ 119 = ν 200 met suniz.) **1)** in de dir. vraag zowel subst. als adiect., wie, wat, welke, wat voor een Γ 226, Ω 367, β 28, κ 64; met gen.. τίς θεῶν Σ 182, verg. γ 113 enz.; τίς ἄλλος Ρ 475 enz.; τίς δ' οὗτος ἔρχεαι, wie zijt gij die daar Κ 82, verg. ζ 276; τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, wat gaat mij strijd en hulp aan Φ 360; ἐς τί Ε 465 = τέο μέχρις Ω 128; τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, wie zijt gij en van waar ter wereld komt gij α 170; vaak τίς τ' ἄρ Α 8 enz., τίς νυ λ 171 enz. — **2)** zelden in de indir. vraag ο 423, ρ 368, ἄλλου δ' οὔ τευ (a. l. οὔ θην) οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω Σ 192 (Robert ἄλλου δ' οὔ θην οἶδα τέο κ. τ. δ. «*ich weiss nicht, welches anderen ruhmvolle Rüstung ich anlegen soll*»). — **3) τί,** abs., hoe, waarom Α 362, α 346, verg. ook τίη.

τίσις (τίνω), alleen nom. en acc. -ιν, betaling, vand. *a)* vergoeding β 76. — *b)* boete, straf, wraak Χ 19, ν 144, Ἀτρεΐδαο (gen. obi.) α 40. †.

τιταίνω (geredupl., verg. τανύω, τείνω), praes., impf., aor. part. τιτήνας, med. praes. part., impf. (ἐ)τιταίνετο, opt. τιταίνοιτ' **1)** act. *a)* spannen, τόξα Θ 266. — *b)* (uit)strekken, περὶ μέσσῳ χεῖρε, slaan Ν 534; τάλαντα (omhoog houden) Θ 69; τράπεζαν (neerzetten) κ 354 (verg. τανύω **I 1** *c*). — *c)* trekken, ἅρμα Β 390, ἄροτρον Ν 704; abs. Ψ 403. —

2) med. *a*) voor zich spannen, τόξα, zijn boog, ἐπί τινι, tegen iem. E 97; ook bespannen = ἐντανύω φ 259. — *b*) zich (in)spannen λ 599; van vogels, τιταινομένω πτερύγεσσιν, zich uitstrekkend met, zwevend op β 149 (verg. τανυσίπτερος); in 't bijz. van paarden, zich strekken, draven X 23, Ψ 518 (verg. τανύω **II 1** *b*).

†**Τίτανος,** wschl. stad in Thessalië B 735.

†**Τιταρήσιος,** rivier (in Thessalië), zijrivier van de Pèneios B 751 (Bentl. Τιτάρησσον i. p. v. -ήσιον).

†**Τῑτῆνες** (volg. Max. Mayer geredupl. vorm van *Ταν, een variatie van Ζεύς, verg. kret. Τανός, Τᾶν enz.), Titanen (zonen van Oeranos en Gaia, een vroeger godengeslacht), waartoe Kronos behoort (verg. Ξ 203); door Zeus worden zij in de Tartaros geslingerd Ξ 279 (θεοὶ ὑποταρτάριοι, verg. 204 en Οὐρανίωνες).

†**τιτός,** 3. (adi. verb. van τίνω), vergolden, τότ' ἂν τιτὰ (a. l. ἄντιτα) ἔργα γένοιτο, daden van vergelding, wraak Ω 213 (z. ook ἄντιτος en παλίντιτος).

****Τιτυός,** zoon van Gaia, ontzaglijke reus, die in de onderwereld gestraft wordt, omdat hij zich aan Lètō heeft willen vergrijpen λ 576; η 324 woont hij op Euboia.

τιτύσκομαι (uit τι-τύκ-σκομαι, verg. τεύχω), alleen praes. part. en impf. τιτύσκετο **1)** gereed maken, πῦρ Φ 342; ἵππους ὑπ' ὄχεσφι, inspannen Θ 41. — **2)** mikken, ἄντα φ 48, vooral van werptuigen φ 421 enz.; τινός, op iemand of iets Λ 350, N 498, τινὸς δουρί N 159, verg. Φ 582, Γ 80; overdr., φρεσίν, het ergens op aanleggen, met volg. inf. N 558; van de schepen der Faiēkes, τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες (op het doel afgaand) θ 556.

τίφθ', z. τίπτε.

τίω (verw. met skt *cāyati*, vereert, *cáyatē*, straft, wschl. ook met lat. *caerimonia*), praes., inf. τιέμεν, impf. τῖον, ἐτίομεν enz., iter. τίεσκεν, -ον, fut. τίσω, -σουσι, aor. ἔτῖσας enz., pass. praes. τίετ(αι), impf. τίετο, opt. τιοίμην, iter. τιέσκετο, perf. part. τετῑμένος, -ον *a*) voor waard houden, schatten, τρίποδα δυωδεκάβοιον Ψ 703, verg. 705; τινὰ ἐν καρὸς αἴσῃ, z. 3. κάρ. — *b*) overdr., eren, hoogachten, onderscheiden, τινά A 508, η 67; δίκην ξ 84; τινὰ ἶσόν of ἶσά τινι E 467, λ 484; τινὰ ὁμῶς τινι E 536; τινὰ θεὸν ὥς I 302; τινὰ περὶ πάντων Σ 81; met dat. loc., onder, door E 78, ν 28; met dat. instrum. Θ 161; met dat. caus. ξ 205. (praes. en impf. ῑ in arsi, ῐ in thesi, behalve ξ 84, χ 414, ψ 65).

***τλήμων,** -ονος (verg. πολυτλήμων), volhardend, standvastig, θαρσαλέοι καὶ τλ. Φ 430, 'Οδυσσεύς K 231, 498; θυμός E 670. †. Van

τλῆναι (verw. met lat. *tollo*, *tolerare*, ned. *dulden*), fut. τλήσομ(αι), aor. II ἔτλην enz., 3. plur. ἔτλᾰν, ook aor. I **ἐτάλασσας,** coni. ταλάσσῃς, -ῃ, perf. (= intens. praes., behalve τ 347) τέτληκας, -ε, 1. plur. τέτλαμεν, opt. τετλαίη, imper. τέτλαθι, -άτω, inf. τετλάμεν(αι), part. τετληότι, -ότες, -υῖα, adi. verb. τλητός (z. daar), doorstaan en bestaan, vand. *a*) dulden, (ver)dragen, uithouden, πολλά θ 182, ὀιστόν E 395, εὐνήν Σ 433; ἐφορμηθέντε νῶι, ons beider aanval P 490 (met volg. consecut. inf.); τόσα φρεσίν τ 347; ῥίγιστα τετληότες εἰμέν E 873; abs., dulden, het uithouden A 586, ν 307; τετληότι θυμῷ, standvastig, geduldig δ 447, π 37 enz., verg. υ 23, halsstarrig ψ 100; ἔκ τινος, te lijden hebben van E 383; met part., b.v. τάδε καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες υ 311; met ὅτε E 385. — *b*) met inf., zich verstouten, van zich verkrijgen, wagen, kunnen, b.v. A 228, K 307, β 82, verg. Ω 505.

***Τλη-πόλεμος** (τλῆναι) **1)** zoon van Hèraklès en Astuocheia, doodt bij ongeluk zijn oom Likumnios en vlucht naar Rhodos; hier wordt hij koning en brengt de Rhodiërs op schepen naar Ilios B 653 sqq.; gedood door Sarpèdōn E 659 [verg. Murray p. 190: «*a local legend of battle between the Rhodian and the Lycian has been torn up from its natural context and inserted into the midst of the fighting about Troy. The song* (E 627—98) *is a fragment of the history of Rhodes and Lycia*»]. — **2)** †Trojaan, zoon van Damastōr, door Patroklos gedood Π 416.

†**τλητός** (adi. verb. van τλῆναι; verg. πολύτλητος), volhardend, geduldig, θυμός Ω 49.

***τμήγω** (verw. met τάμνω), alleen aor. τμήξας en pass. aor. 3. plur. τμάγεν, scheiden, χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ, afslaan Λ 146; pass., van elkaar raken, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν Π 374; verg. ἀπο-, διατμήγω. †.

†**τμήδην** (τάμνω), adv., snijdend, wondend H 262.

τμητός, z. εὔτμητος.

***Τμῶλος,** gebergte (in Ludië bij Sardeis, tw. Bozdagh) B 866, Y 385. †.

τό, z. 1. ὁ **I 1** *a* γ.

τόδε, z. ὅδε **2** *b*.

†**τό-θι,** adv. demonstr., daar ο 239.

1. **τοί,** z. ὁ.

2. **τοι,** z. σύ.

3. **τοί,** enklit. partikel, wschl. oorsprkl.

dat. eth. van σύ (zodat de grens tussen pron. en partikel dikwijls moeilijk is vast te stellen), eig. i k v e r z e k e r h e t j e, m o e t j e w e t e n, verg. b.v. I 654, λ 252, vand. z o n d e r t w ij f e l, i n d e r d a a d, w a a r l ij k B 298 enz., en in algemene gezegden, z o a l s b e k e n d i s, t o c h, i m m e r s M 412, P 152, β 276; vaak αὐτάρ τοι O 45, ἀλλά τοι, maar toch σ 230, γάρ τοι E 265, β 276, οὐ γάρ τοι φ 172, ἦ γάρ τοι π 199, ἦ μέν τοι, voorwaar ik zeg het u ξ 160, οὐ μέν τοι Θ 294, σ 233 (verg. ook ἦτοι en οὔτοι).

τοιγάρ (τοί en γάρ), partikel in de regel in 't begin van een zin, d a a r o m d a n, d u s, d a n e e n s, τοιγὰρ ἐγώ A 76, α 179.

τοῖος, 3. (verg. οἷος), pron. demonstr. *a*) z u l k (e e n), z ó d a n i g (zo voortreffelijk, zo flink enz.), v a n d i e n a a r d, d e r g e l ij k Δ 399, α 343 enz.; vaak in correlatie, met οἷος A 262, δ 342, met ὁποῖος Y 250, ρ 421, met ὅς H 231, δ 826; met ὅπως π 208; τεύχεσι τοῖος, eig. zodanig door E 450; met volg. inf., v a n d i e n a a r d, i n s t a a t om, ἀμυνέμεν β 60, verg. Z 463, ook τοῖοι οἵ H 231. — *b*) vand. naast een adi. (oorsprkl. ter uitdr. ener door een gebaar vergezeld gaande verduidelijking), waar wij het als bepaling van het adi. door een adv. weergeven, τύμβον ἐπιεικέα τοῖον, behoorlijk, zo, d.i. j u i s t zoals die behoort te zijn Ψ 246 (Il. op deze manier alleen hier), ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, zo heel zacht λ 135 (Weckl. τοῖον), verg. γ 321; zo ook **τοῖον** naast een adv., b.v. θάμα τ., h e e l vaak, σαρδάνιον μάλα τοῖον (eig. acc. van de inhoud), zo echt... υ 302, σιγῇ τοῖον δ 776; ook alleenstaand als adv. (eig. acc. van de inhoud), z ó (hevig enz.) X 241, γ 496 ω 62.

τοιόσ-δε, -ήδε, -όνδε (τοῖος), eig. z ó d a n i g (als i k zie, als h i e r is enz.), z u l k (e e n), d e r g e l ij k, v a n d i e n a a r d, b.v. τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε Φ 509, οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων ο 330; correlat. met οἷος Ω 375, α 371; met acc. part., τοιόσδε δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα ρ 313, verg. τ 359; met inf., χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν, omdat gij zo'n man mist om u te beschermen Z 463 (verg. β 60); neutr. **τοιόνδε** als adv. (acc. van de inhoud), οὔ πω τοιόνδε κατέδραθον, z o (v a s t) ψ 18.

τοι-οῦτος, -αύτη, -οῦτον (τοῖος), eig. z o d a n i g (als g ij zijt, als gij denkt enz.), z u l k (e e n), d e r g e l ij k, v a n d i e n a a r d Π 847, η 309; correlat. met οἷος δ 269; met inf., οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ μαψιδίως κεχολῶσθαι, dat ik... η 309.

τοῖσδεσ(σ)ι, z. ὅδε.

τοῖχος (τεῖχος), w a n d, m u u r (nooit met de bet. van τεῖχος), in 't bijz. *a*) van de αὐλή ρ 267, van het huis Π 212, van de provisiekamer β 342, meestal van het μέγαρον Σ 374, η 86; van de tent van Achilleus I 219, Ω 598. — *b*) zijkant of w a n d van een schip μ 420, O 382.

†**τοκάς,** -άδος (τίκτω), g e b a a r d h e b b e n d, σῦς, z e u g ξ 16.

τοκεύς, -ῆος (τίκτω), alleen dual. τοκῆε en plur. τοκῆες, -ήων en -έων O 660 (a. l. τεκέων), Φ 587, -εῦσι, o u d e r s Γ 140, θ 312; g r o o t- o f v o o r o u d e r s (verg. lat. *parentes*) η 54.

τόκος (τίκτω) **1)** h e t b a r e n, d e b e v a l l i n g T 119 (van een koe P 5). — **2)** h e t g e b o r e n e, k r o o s t, n a k o m e l i n g s c h a p, γενεή τε τόκος τε O 141, H 128; van dieren o 175 (verg. γενέη *b*).

τολμάω (τόλμα, verg. τλῆναι), impf. ἐτόλμας(-αες), τόλμων(-αον) enz., aor. (ἐ)τόλμησεν enz. *a*) u i t h o u d e n, v e r d r a g e n, πόλεμον θ 519; abs. υ 20; met part., ἐτόλμα... βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος ω 162. — *b*) met inf., z i c h v e r s t o u t e n, d e m o e d h e b b e n, w a g e n Θ 424, τ 332, οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα ἀντίον ἐλθέμεναι P 68; met uit de samenhang aan te vullen obj. M 51; z i c h d e m o e i t e g e t r o o s t e n ω 261; abs., οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, s t o u t m o e d i g z ij n K 232.

τολμήεις (τόλμα) *a*) s t a n d v a s t i g, g e d u l d i g, θυμός ρ 284. — *b*) s t o u t m o e d i g, θυμός K 205.

τολυπεύω (τολύπη, kluwen, verw. met τύλος; verg. ὑφαίνω, ῥάπτω, ned. o p t o u w z e t t e n enz.), praes. τολυπεύω, -ειν, aor. τολύπευσα, -σε, wol opwinden, vand. overdr., o p iets z i n n e n, δόλους τ 137; d o o r m a k e n, d o o r s t a a n, πόλεμον Ξ 86, δ 490, ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ Ω 7.

†**τομή** (τάμνω), dat waarvan iets is afgesneden, t r o n k A 235.

****τοξάζομαι** (τόξον), praes. τοξάζεαι, -εσθαι, opt. τοξαζοίμεθ', 3. plur. -οίατο, fut. τοξάσσεται, aor. opt. τοξάσσαιτο, (m e t d e b o o g) s c h i e t e n, abs. χ 72 enz. en τινός, op iem. θ 218, χ 27.

†**τοξευτής,** plur. dat. -ῆσι, b o o g s c h u t t e r Ψ 850. Van

†**τοξεύω,** inf. -ειν, = τοξάζομαι, met gen. Ψ 855. Van

τόξον (miss. verw. met τέχνη, τέκτων, volg. anderen met lat. *taxus*) *a*) houten b o o g E 171, λ 607 enz. [volg. F. von Luschan, Festschr. O. Bendorf p. 191 sq., bestaande uit houten kern, die in de buurt

van de greep zeer dik en zo goed als onbuigbaar is, maar naar de kanten hoe langer hoe dunner uitloopt; deze wordt zo gekromd, dat de rug (d.w.z. de kant die bij het schieten naar voren gericht is) naar voren sterk concaaf is; tegen deze rug wordt een dikke laag natte pezen stevig aangedrukt, die langzamerhand tot een vaste en elastische massa verstijft; vervolgens worden op de convexe binnenkant door middel van vislijm lange gebogen stukken hoorn vastgemaakt. In ontspannen toestand staat zulk een boog dus krom naar de verkeerde kant en om er mee te schieten moet men hem van concaaf convex buigen (verg. παλίντονος) en dan de pees bevestigen (z. ἀνακλίνω **1**). Het vervaardigen van zulke bogen, die tot voor enige eeuwen in geheel Vóór-Azië in gebruik waren en nu nog in Centraal-Azië en China gevonden worden, vereist een tijd van minstens 5—10 jaar. Zó moet men zich de boog van Ulixes voorstellen, waarvan de vrijers het geheim niet kenden φ 1 sqq.; zó zich die van Pandaros samengesteld denken Δ 105 sqq., en niet als uit twee in het midden verbonden horens; «*die stärksten Bogen, die wir kennen, die der Bugre in Brasilien, haben ein Spanngewicht von* 60 *Kilo.... Ein nach der üblichen Auffassung von* Δ 110 *hergestellter Bogen würde aber nach meiner Berechnung ein Spanngewicht von* 500—1000 *Kilo haben, also nur mir Hilfe von Maschinen zu spannen sein*»; z. verder ook κέρας **2** *a*, 1. κορώνη *b*, πῆχυς **2**, νευρή, γωρυτός; τοξότης; τανύω **I 1** *a*, ἐντανύω, τιταίνω **1** *a* en **2** *a*]. Epitheta: ἀγκύλα, ἀμύμονι, ἐύξοον, καμπύλα, κυκλοτερές, μέγα, παλίντονον. — *b*) plur., b o o g A 45; s c h i e t g e r e i, boog en pijlen, boog en pijlkoker Φ 490, 502; p i j l e n, τόξων ἀικαί Ο 709; (k u n s t v a n) b o o g s c h i e t e n, τόξων εὖ εἰδώς Β 718 enz., ϑ 225.

†**τοξοσύνη** (τόξον), (d e k u n s t v a n h e t) b o o g s c h i e t e n Ν 314.

†**τοξότης** (τόξον), b o o g s c h u t t e r (verachtelijk) Λ 385 (de stand van den boogschutter is enigszins gehurkt: hij houdt het linkerbeen, waarop hij vooral steunt, gebogen vooruit, het rechter-, op welks tenen hij rust, achterwaarts; de boogschutterskunst is een gave van Apollōn, verg. Β 827, Ο 441 en Apollōn's epitheta κλυτότοξος enz.).

†**τοξο-φόρος,** 2. (φέρω), d e b o o g d r a g e n d, epith. van Artemis Φ 483.

†**τορέω** (τείρω), aor. II ἔτορον, d o o r b o r e n Λ 236.

τορνόομαι (τόρνος, verg. τείρω), aor. τορνώσαντο, coni. -ώσεται, v o o r z i c h a f c i r k e l e n, σῆμα, een ronde grafheuvel afbakenen (verg. W. Dörpfeld, zu den altgriech. Bestattungssitten, Neue Jahrb. 1912 p. 13 sq.) Ψ 255; ἔδαφος νηός, in ovale of gewelfde vorm vervaardigen ε 249. †.

τοσσάκι, vóór spir. asp. τοσσάχ', adv., z ó v a a k, correlat. met ὁσσάκι Ε 268, Χ 197, λ 586. †. Van

τόσ(σ)ος, 3. (verw. met lat. *tot*), z ó g r o o t, z ó v e e l, z ó l a n g enz. [dikwijls correlat. met ὅσ(σ)ος, z. daar], b.v. πέτρη ι 243, ἄσις Φ 321, μένος Ε 136, ἔρις Ρ 253, λαός Δ 430, κακόν Ρ 410, κτύπος Μ 338, ὄψ Ξ 150, χρόνος τ 169; ook van lichaamsgrootte Β 528 en leeftijd α 207 (verg. μέγας β 314); met acc. part. en inf., τόσσον ἔην πάχος εἰσοράασθαι ι 324; plur., z ó v e e l Τ 81, α 248, τρὶς τόσσα Α 213; e v e n v e e l Ω 230, χ 144; neutr. sing. **τόσσον** als subst., z ó v e e l ρ 407; τόσσον ἔπι, tot zulk een grootte of omvang ε 251, z ó v e r Γ 12, verg. Ε 772; neutr. sing. en plur. **τόσ(σ)ον** en †**τόσα** δ 49 als adv. *a*) z ó v e r Θ 16, δ 356; δὶς τ. ι 491; τόσσον ἔχον τέλος Σ 378; τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, wat de rest betreft zóver (als uit hetgeen volgt blijkt), d.i. overigens geheel Ψ 454, verg. Χ 322 (κατ' ἄλλο . . . ἔχε i. p. v. καὶ ἄλλο ἔ.?) en op dergelijke wijze beperkend bij λίην δ 371, ο 405. — *b*) (i n) z ó (h o g e g r a a d), z ó z e e r, z ó e r g, z ó h a r d, b.v. ἐχώσατο Α 64, verg. α 62, ἠπύει Ξ 398, verg. φ 49 enz., μέλει Ζ 450, αἴτιός εἰμι Φ 370; οὐ τόσσον ὀδύρομαι ὡς Χ 424, δ 104, οὐ τόσον—ἀλλά Φ 275, verg. ξ 142; οὔ τι τόσσον—ἀλλά, niet zozeer—maar χ 50, met volg. δέ Ζ 335; vóór comp., z ó v e e l, b.v. φέρτερος Π 722, φ 732, verg. περί τ' εἰμί . . . Θ 27 enz

τοσ(σ)όσ-δε, 3. (τόσσος), z ó g r o o t (als i k of als deze hier), plur. z ó v e e l (als deze hier) Β 120, ε 100, Ξ 94 (hier correlat. met ὅσσοι), δ 665; neutr. **τοσσόνδε** als adv., z ó (z e e r) Χ 41 (hier correlat. met ὅσσον), φ 253.

τοσ(σ)-οῦτος, -ον (τόσσος), z ó g r o o t (als gij of als die daar) Ι 485, ξ 99; neutr. plur., z o v e e l Β 328, ν 258; neutr. **τοσ(σ)οῦτον** als adv., z ó v e r ϑ 203; οὔ τι τοσσοῦτον—ἀλλά, niet z o z e e r —maar φ 250; νεώτατος τοσοῦτον, zózeer (dat het te verklaren zou zijn dat je zwetst) Ψ 476, τοσσοῦτον—ὡς φ 402.

τότε (verg. ὅτε), adv. van tijd *a*) t o e n Ν 344, β 348; οἱ τότε, de toen levenden Ι 559. — *b*) d a n, met betrekking tot een voorafgaande gebeurtenis Α 100, δ 589; in beide bett. ook met andere partikels verbonden, b.v. καὶ τ. Π 691, καὶ τ. ἔπειτα Α 426 (verg. ook δή **I 2** *e*). — *c*) vooral in het nazindeel, met ὅτε, ὁπότε, ὁπόταν,

ὁππότε κεν, ἦμος in het voorzindeel, dan Π 244, Φ 341, Σ 115 enz.; iterat., τότε . . . ὁππότε, dan (alleen) . . . wanneer Π 244; na ἐπεί κε Λ 192, na εἰ of εἴ κε Δ 36, ρ 83; ook καὶ τότ' ἔπειτα Α 478 (verg. ook δή I 2 *c*).

τοτέ (verg. τότε), adv., dan (weer), een andere keer Λ 63, Ω 11, τοτὲ μέν—τοτὲ δέ, nu—dan ω 447 sq. †.

τούνεκα (τοῦ ἕνεκα), daarom Α 96, γ 15.

τόφρα (volg. Ehrl. *τοφι, instrum. bij 1. ὅ I, + ῥα), adv. van tijd **1)** in die tijd, op dat ogenblik, intussen, middelerwijl, correlat. met ὄφρα (z. daar) in 't voorzindeel, ook met ἕως Κ 507, ὅτε δή ῥ' κ 571, εὖτε υ 77; dikwijls ook met toevoeging van δέ Δ 221, κ 126; abs. Κ 498, γ 303. — **2)** zólang, tot op dat tijdstip, corresponderend met ὄφρα Α 509 enz., met πρίν Φ 101, met ἕως β 77, ε 122.

†**τράγος** (wschl. bij τρώγω), bok ι 239.

τράπε, z. τρέπω.

τράπεζα, ἡ (< *τετράπεζα, met vier poten), tafel, zowel voor meer personen I 216, Λ 628, δ 54, ρ 93, als één voor iedere gast α 138, χ 74; ook als zinnebeeld van gastvrijheid ξ 158, φ 28, verg. 35 enz. Epitheta: ἀργυρέη, καλή, κυανόπεζα, ξεστή, εὔξοος, εὔξεστος, ξενίη.

τραπεζεύς (τράπεζα), alleen plur. -ῆες, -ας, bij de tafel behorend, κύνες τραπεζῆες, tafel-, huishonden Ψ 173, ρ 309, τραπεζῆας θυραωρούς Χ 69. †.

τραπείομεν, z. τέρπω; **τράπετο,** z. τρέπω.

†**τραπέω** (verg. ἀταρπός), praes. τραπέουσι, (druiven) treden, persen η 125.

τραπήομεν, z. τέρπω.

τραφέμεν, τράφεν, z. τρέφω.

τραφερός, 3. (τρέφω), vast, vand. fem. **τραφερή** als subst., vasteland, ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν Ξ 308, υ 98. †.

τρεῖς, τρί(α) (< *τρέjες, skt *tráyaḥ*, lat. *tres*, ned. *drie*), drie Δ 51, ο 469.

τρέμω (= lat. *tremo*), alleen impf. (ἔ)τρεμε, τρέμον, trillen, sidderen, beven, τρέμε δ' οὔρεα ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν Ν 18, van angst, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα Κ 390, verg. λ 527; ook van het kleed der bevende Artemis Φ 507. †.

τρέπω (verg. lat. *trepit* = *vertit*), praes., imper. τρέπε, impf. τρέπε, fut. τρέψω, aor. I ἔτρεψε en τρέψε enz., II ἔτραπε, τράπε, med. en pass. praes. τρέπεται, aor. I τρεψάμενοι, II (ἐ)τράπετο enz., perf. imper. τετράφθω, part. -αμμένος enz., plusqpf. τέτραπτο, 3. plur. τετράφαθ' (= -ατο), pass. aor. τραφθῆναι(-ήμεν') ο 80 **I)** act., keren, wenden, richten **1)** tr. *a*) gewoonl. met nadere bepaling der richting, b.v. ἐς Τροίην ὄσσε Ν 7, πρὸς ἠέλιον κεφαλήν ν 29, κατὰ πληθὺν Λυκίων θυμόν Ε 676, ἀπὸ ὑσμίνης ὄσσε Π 645, (μὲ) ἀπὸ τείχεος Χ 16; εἰς εὐνὴν ἡμέας, brengen δ 294; (μὶν) πὰρ ποταμόν Φ 603; μῆλα πρὸς ὄρος ι 315; τούτου ἄλλῃ βέλος Ε 187; φύγαδ' ἵππους Θ 157 (verg. Π 657, waar δίφρον als obj. moet aangevuld worden); πάλιν ἵππους, doen omkeren, wenden Θ 432, verg. 399, δόρυ Υ 439, ὄσσε, afwenden Ν 3; σε ἐνταῦθα (daartoe brengen) I 601; met inf., ποταμοὺς νέεσθαι κὰρ ῥόον Μ 32; zonder nadere bepaling, ἥρωας Ἀχαιῶν (op de vlucht) Ο 261; τῇ νόον (afleiden) τ 479 (verg. boven Ε 676); iem. van iets doen afzien, weerhouden Δ 381, Θ 451. — **2)** intr., alleen περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, zich omgekeerd, d.i. hun kringloop volbracht hadden κ 469 (verg. περιτροπέω). — **II)** med. en pass., zich wenden enz., gewend enz. worden **1)** met nadere bepaling der richting, b.v. ἀνὰ πρόθυρον Τ 212, πρὸς Τρῶας Ε 605, πρὸς ἰθύ οἱ Ξ 403 (z. ἰθύς **1** *a*), ἐπὶ οἱ Ν 542; σπέος πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος μ 81; πάλιν τινός, zich van iem. afwenden Σ 138, verg. ἀπὸ νόσφι ε 350, ἑκάς τινος ρ 73; παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος Λ 233; μετὰ δ' ἐτράπετ', hij keerde zich om Α 199 (zonder μετά Π 594, Weckl. ἐστρέφετ' i. p. v. ἐτράπετ', verg. 598); ἐπὶ ἔργα Γ 422, εἰς ὀρχηστύν τρεψάμενοι τέρποντο α 422. — **2)** in t' bijz. *a*) rondtrekken, ἀν' Ἑλλάδα ο 80. — *b*) ombuigen, ἐτράπετ' αἰχμή Λ 237. — *c*) overdr., verkeren, d.i. veranderen, τινὸς of τινὶ τρέπεται χρώς Ν 279, φ 413; Διὸς ἐτράπετο φρήν Κ 45, verg. Ρ 546; met inf., ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι δ 260.

τρέφω (verw. met ned. *drab*), praes., impf. ἔτρεφον, τρέφον enz., aor. I θρέψα, ἔθρεψε enz., II ἔτραφε, τράφε enz., inf. τραφέμεν, perf. τέτροφεν ψ 237, med. alleen aor. opt. θρέψαιο τ 368, pass. aor. τράφη, 3. plur. ἔτραφεν en τράφεν (Buttm. e.a. vervangen deze vormen door de overeenkomstige van act. aor. II, die, behalve Ψ 90, waar ook ἔτρεφε is overgeleverd, intr. bet. heeft), dik maken **I)** tr. **1)** act. (behalve perf.) *a*) stremmen, γάλα ι 246. — *b*) grootbrengen, voeden, opvoeden Α 414, η 12 (zowel van de ouders als van voedsters enz.); τὰς θρέψασα τεκοῦσά τε μ 134; voor iems onderhoud zorgen, τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον ε 135; ook μιν Ὀλύμπιος πῆμα Τρωσί Ζ 282; van dieren, ἵππους Β 766, κύνας ξ 22; van planten, ἔρνος ἐλαίης, kweken Ρ 53; χαίτην, laten groeien Ψ 142;

met zakel. subj., ἄγρια τρέφει ὕλη Ε 52, φάρμακα τρέφει χθών Λ 741, βάλανον καὶ ὕδωρ, τά θ' ὕεσσι τρέφει ἀλοιφήν ν 410. — **2)** med., voor zich grootbrengen, υἱόν τ 368. — **II)** intr., stevig worden, pass. en act. aor. II en perf. **1)** opgroeien, van mensen en dieren Β 661, Ε 555, γενέσθαι τε τραφέμεν τε γ 28; zo ook pass. aor. Α 251, δ 723 (z. boven). — **2)** stollen, περὶ χροΐ τέτροφεν ἅλμη, kleeft ψ 237.

τρέχω, praes. τρέχει, iter. aor. 1 θρέξασκον Σ 599, 602, aor. II ἔδραμε, δράμεν enz. (verw. met skt. *drámati*, loopt), lopen, draven, van mensen en paarden Σ 602, Ψ 520; πόδεσσι Σ 599; περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ Ξ 413 (z. περί **A 1** *a*), ἐκ δὲ θύραζε Σ 30, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω Ε 599; overdr., van een drilboor ι 386, verg. Σ 601.

τρέω (verw. met lat. *terrere*), 3. sing. τρεῖ(τρέει), 2. plur. τρεῖτ'(τρέετ'), imper. τρέε, inf. τρεῖν Ε 256, aor. ἔτρεσε, τρέσε, τρέσσε enz., terugdeinzen (voor), bang zijn (voor), vluchten, abs. Ε 256, Ν 515; ἄσπετον Ρ 332; τὰς (δετάς) Λ 554; τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη (stoven uiteen) ζ 138 (Od. alleen hier), verg. (van honden) διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος Ρ 729.

τρήρων, -ωνος (τρέω), schuchter, epith. van duiven Ε 778, μ 63.

τρητός, -όν (adi. verb bij τετραίνω), doorboord, λίθος, met een gat, waardoor het touw getrokken wordt ν 77; λέχεα, van gaten voorzien om er de zelen (ἱμάντες) door te trekken, die de onderlaag vormen Γ 448, α 440, verg. ψ 198 sqq. (en ἐΰ-τρητος).

†**Τρηχίς,** -ῖνος, stad (in het Spercheiosdal) Β 682.

†**Τρῆχος,** Aitoliër, door Hektōr gedood Ε 706.

τρηχύς, -εῖα (verg. ταράσσω), ruw, oneffen, steenachtig, ἀκτή ε 425, ἀταρπός ξ 1; ook van steden en eilanden, Ὀλιζών Β 717, Ἰθάκη ι 27; λίθος, kantig Ε 308.

τρίαινα, ἡ, drietand, wapen van Poseidāōn Μ 27, δ 506, ε 229. †.

τρίβω (verg. τείρω, lat. *tero*), inf. -έμεναι, aor. τρῖψαι, pass. praes. τρίβεσθε **1)** eig., wrijven, vand. dorsen, κρῖ Υ 496; μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ, drukken (en ronddraaien) ι 333. — **2)** pass., overdr., zich afmatten, τρίβεσθαι κακοῖσι Ψ 735. †.

τρί-γληνος, -ον (γλήνη), met drie ogen, ἕρματα, met drie parels Ξ 183, σ 298. †.

***τρι-γλώχις,** -ῖνος, met drie punten, met drie weerhaken, epith. van een pijl Ε 393, Λ 507. †.

****τρί-(Ϝ)ετες** (Ϝέτος), adv., drie jaar lang ν 377.

τρίζω (verw. met lat. *stridere*), praes. part. τρίζουσαι, perf. part. τετρῑγῶτας, -υῖα, plusqpf. τετρίγει, piepen, van jonge vogels, ἐλεεινά Β 314; van het geluid van vleermuizen ω 7 (verg. Hèr. IV 183 eind), waarmee dat der schimmen vergeleken wordt ω 5, 9, verg. Ψ 101; van de rug van worstelenden Ψ 714. †.

τριήκοντα (verg. ἐννήκοντα), dertig Β 516.

τριηκόσιοι, -α (verg. ἑ-κατόν), driehonderd Λ 697 (hier met ῐ, Bentl. κρίνας μῆλα τριηκ. i. p. v. κρινάμενος τρῑηκ.), ν 390.

†**Τρίκη** Δ 202 en †**Τρίκκη** Β 729 (volg Fick «*das Nest der Zaunkönige*», van τρίκκος, bij de Eleiërs = ὀρνιθάριον βασιλεύς), stad (in N.W. Thessalië).

†**τρί-λλιστος,** 2. (τρίς en λίσσομαι), driemaal, d.i. vurig gewenst, νύξ Θ 488 (verg. πολύ-λλιστος).

†**τρί-πλαξ,** -ακος (τρίς, verg. δί-πλαξ), drievoudig, ἄντυξ Σ 480.

†**τριπλῇ** (τρίπλοος), adv., drievoudig Α 128.

τρί-πολος (τρίς en πέλω), driemaal geploegd, νειός Σ 542, ε 127. †.

τρί-πος, -οδος (nom. alleen Χ 164; πούς), drievoet, gewoonl. koperen ketel om in te koken of water in te warmen Σ 344, θ 434; de τρίποδες van Hèfaistos Σ 373; vaak als kampprijs of eergeschenk Λ 700, ν 13, verg. Ψ 485, ο 84. Epitheta: αἴθων, ἄπυρος, δυωκαιεικοσίμετρος, ἐμπυριβήτης, εὔχαλκος, λοετροχόος, μέγας, περικαλλής, ποιητός, ὠτώεις.

†**τρί-πτυχος,** 2. (πτύξ), van drie lagen (leder), τρυφάλεια Λ 353.

τρίς (τρεῖς), adv., driemaal Ε 436, δ 86, τρὶς τόσσον, τόσσα Ε 136, Α 213, τρὶς μάκαρες ζ 154; driemaal worden de doden geroepen ι 65, driemaal wordt om het lijk van Patroklos gereden (oorsprkl. de toverkring om hem getrokken) Ψ 13.

τρισ-καί-δεκα (juister τρεῖς καὶ δέκα), dertien Ε 387, ω 340. †.

τρισ-και-δέκατος, 3., dertiende Κ 495, θ 391, τῇ τρισκαιδεκάτῃ, op de dertiende dag τ 202.

****τρίσ-μακαρ,** -αρος (juister τρὶς μάκαρες, verg. ε 306), driewerf gelukkig ζ 154.

†**τριστοιχί** (verg. μετα-στοιχί), adv., in drie rijen Κ 473. Van

†**τρί-στοιχος,** in drie rijen staand, ὀδόντες, drie rijen tanden achter elkaar μ 91.

†**τρισ-χίλιοι,** 3., drie duizend Υ 221.

τρίτατος, 3. (= τρίτος, naar anal. van δέκατος), derde A 252, δ 97.

Τρῑτογένεια, echte dochter, *proles manifesta* («*die echtgeborene, die rechtbürtige Tochter des Zeus*» Kretschm., Gl. X p. 45; volg. oude overlevering de bij de boiotische beek Trītōn geborene, verg. Τρίτων, Ἀμφιτρίτη), epith. van Athènè Δ 515 (Il. alleen hier), γ 378.

τρίτος, 3. (τρεῖς), derde Λ 707, β 89; neutr. **τὸ τρίτον** als adv., in de derde plaats, derdens Z 186, κ 520, voor de derde maal Γ 225.

τρίχα (τρίς), adv., in drieën, διὰ τρίχα κοσμηθέντες B 665, ι 157; τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, drieërlei raad ϑ 506; τρίχα νυκτός ἔην, het was in het derde gedeelte van de nacht μ 312, ξ 483 (verg. K 252 volg.). †.

†**τριχά-ῑκες** (τρίχα en Ϝικ, verg. lat. *vīcus*, z. Be., Lexil. p. 318), in drie stammen verdeeld, alleen Δωριέες [verg. B 653 sqq., Pind. Ol. VII 137 sqq.; anderen: met fladderende, loshangende haren (ϑρίξ en ἀίσσω)] τ 177.

τρίχες, z. ϑρίξ.

τριχϑά, adv. (= τρίχα), in drieën B 668, ι 71 (Od. alleen hier).

†**Τροιζήν,** -ῆνος, stad (in het O. van Argolis) B 561.

†**Τροίζηνος,** zoon van Keas, vader van Eufèmos B 847.

Τροίη (anderen Τροΐη, eig. fem. bij Τρώιος), Troje **1)** het troj. land (in het W. van Klein-Azië), verg. B 816 sqq., met de hoofdstad Īlios B 162, Ω 346, α 62; hierbij de advv. *a*) **Τροίη-ϑεν,** van Troje γ 257, Ω 492 (Il. alleen hier). — *b*) **Τροίην-δε,** naar Troje X 117, γ 258. — **2)** hoofdstad van het troj. land = Īlios (z. daar) B 141, α 2, ook πόλις Τρ. A 129 (z. v. L.), λ 510. Epitheta van **1**: ἐριβῶλαξ, ἐρίβωλος, εὐρεῖα; van **2**: εὔπυργος, εὐρυάγυια, εὐτείχεος, ὑψίπυλος.

τρομέω (τρέμω), praes. τρομέεις enz., impf. ἐτρόμεον, med. praes. τρομέεσϑαι, impf. τρομέοντο, opt. 3. plur. τρομεοίατο **1)** act., trillen, sidderen, beven, van vrees H 151, τρομέει ὑπὸ γυῖα K 95; τρομέουσι φρένα (acc. part.) O 627; τινά, voor iem. P 203, σ 80; ook ὄπιδα ϑεῶν υ 215. — **2)** med. = act., τρομέοντο δέ οἱ φρενές ἐντός K 10, ϑυμῷ K 492; ϑάνατον, voor π 446. Van

τρόμος (τρέμω), siddering, trilling Γ 34, σ 88; met μή K 25.

τροπάω, z. het volg. en τρωπάω.

†**τροπέω** (τρέπω), impf. τρόπεον (anderen -αον, verg. τρώπαω), omkeren, ἵπποι ὄχεα, keerden met de wagens om Σ 224.

†**τροπή** (τρέπω), wending, keer(punt), Ὀρτυγίης καϑύπερϑε, ὅϑι τροπαὶ ἠελίοιο (zomerzonnestilstand) ο 404 [verg. Berger, myth. Kosmogr. der Griechen p. 8 sq., naar Ukert, Völcker e.a. «*man musz sich denken, dasz der Erzähler hier die Lage einer fernen Insel bezeichnet, indem er nach dem Punkte des Horizontes im Südwesten hinweist, den die Sonne bei ihrem jährlichen Wechsel der Morgen- und Abendweiten nicht überschreitet. Die Beobachtung war für seszhafte Leute so bequem und lag so nahe, dasz sie unvermeidlich gewesen sein musz. Auch in bezug auf die Lage von Syria und Ortygia in der Nähe von Sizilien möchte ich Völckers Recht anerkennen vor der Erklärung, die zuletzt V. Bérard gegeben hat*»; volgens Bér. is τ. ἠ. de ondergang van de zon, het westen, en de ion. dichter «*emploie les termes des navigateurs ses compatriotes, qui dans leurs traversées vers la Grèce, rencontrent, d'abord Ortygie* (= Dèlos), *puis, au delà, vers l'Ouest, Syros*», verg. P. Waltz: «*à l'Ouest d'O., à l'endroit où est le couchant d'été*» *c'est-à-dire:* «*tres légèrement vers le Nord*»)]. Verg. ook Συρίη.

****τρόπις,** -ιος (τρέπω), kiel van het schip, kielbalk ε 130.

****τροπός** (τρέπω), alleen plur., lederen stroppen, waarmee de riemen aan de dollen hangen, δερμάτινοι δ 782, ϑ 53. †.

τροφέομαι (τρέφω), impf. τροφέοντο, zwellen, van golven γ 290 (a. l. τροφόεντα).

†**τρόφις** (τρέφω), gezwollen, τρόφι κῦμα Λ 307.

τροφόεις, -εν (τρέφω, metri causa i. p. v. τρόφις), gezwollen, κύματα O 621, γ 290 (verg. τροφέομαι). †.

****τροφός** (τρέφω), voedster β 361.

†**τροχάω** (frequent. van τρέχω), part. -όωντα(-άοντα), gedurig lopen, παῖδα ἅμα τροχόωντα ϑύραζε ο 451 (a. l. τρωχῶντα, verg. τρωχάω).

τροχός (τρέχω) *a*) rad, wiel van een wagen Z 42. — *b*) schijf en wel α) pottenbakkersschijf Σ 600. — β) schijf was of talk μ 173, φ 178.

τρυγάω (τρύγη), 3. plur. τρυγόωσι (-άουσι), opt. -όφεν(-άοιεν), oogsten, plukken, van de wijnoogst, ἑτέρας (nl. σταφυλάς) η 124; ook ἀλωήν Σ 566. †.

†**τρύζω** (klanknab., verg. τρυγών, tortelduif), praes. τρύζητε, koeren, overdr., iem. met zijn gepraat lastig vallen I 311.

†**τρύπανον,** drilboor, door een riem in beweging gebracht ι 385. Verg.

†**τρῡπάω** (verw. met τρύω, τέρυς, zwak,

fijn, verg. ook τείρω), opt. 3. sing. τρυπῷ (a. l. -ᾷ), (d o o r) b o r e n, δόρυ ι 384.

τρυφάλεια, ἡ (< *τετρυφάλεια, verg. τετραφάληρος, τετράφαλος, τρά-πεζα), plur. gen. -ειῶν, h e l m m e t v i e r φ ά λ ο ι (z. φάλος) Γ 372, χ 183 (Od. alleen hier). Epitheta: αὐλῶπις, βριαρή, καλή, ἱππόκομος, ἵππουρις, τρίπτυχος, φαεινή. Verg. κόρυς.

†**τρύφος,** τό (θρύπτω, verg. δια-θρύπτομαι), b r o k s t u k δ 508.

τρύχω (verw. met τείρω, verg. ook τρυπάω), praes. τρύχουσι, fut.part. τρύξοντα, pass. praes., o p m a k e n, r u ï n e r e n, οἶκον α 248; overdr., τρύξοντά ἑ αὐτόν ρ 387; k w e l l e n, pass., τρυχόμενος α 288; τρύχεσθαι λιμῷ κ 177.

Τρῳάδες, z. Τρωιάς; **Τρῳαί,** z. Τρώιος.

†**τρώγω** (wschl. verw. met τείρω), praes. τρώγειν(-έμεν'), k n a b b e l e n, v r e t e n, ἄγρωστιν ζ 90.

Τρῶες, -ώων, T r o j a n e n, inwoners van het landschap Troje A 160, α 237, Τρῶές τε ἠδ' ἐπίκουροι B 815, verg. Z 111 enz.; ook de gehele troj. krijgsmacht met inbegrip der bondgenoten Δ 436 enz.; ook Pandaros noemt zijn mannen Τρῶες E 211, verg. B 826; Τρώων πόλις = Ilios B 13, γ 85, Τρώων πτολίεθρον, een stad der Trojanen A 164. Epitheta: ἀγαυοί, ἀγέρωχοι, ἀγήνορες, αἰχμηταί, ἀσπισταί, εὐηφενέες, θωρηκταί, ἱππόδαμοι, κέντορες ἵππων, μεγάθυμοι, μεγαλήτορες, ὑπερηνορέοντες, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίαλοι, φιλοπτόλεμοι, χαλκοχίτωνες.

Τρωιάς, sing. alleen ν 263 (Od. alleen hier), plur. Τρωιάδες en **Τρῳάδες 1)** adi. fem., t r o j a a n s, ληίς ν 263, γυναῖκες I 139 enz. — **2)** subst., t r o j. v r o u w e n Z 442, Σ 122 enz.

*__Τρωικός,__ -όν, t r o j a a n s, πεδίον K 11 (ook Τρώων πεδίον O 739, gewoonl. alleen πεδίον); λαός Π 369.

†**Τρώιλος,** zoon van Priamos en Hekabè Ω 257.

Τρώιος, -ον en **Τρῳός,** 3. (v. L. Τρώιος met vóór de ι verkorte ω, wat Z 380, 385, P 273, X 430 niet mogelijk is) **1)** v a n T r ō s E 222, Ψ 291. — **2)** t r o j a a n s, v a n d e T r o j a n e n, ἵπποι Π 393, κύνες P 127, δούρατα N 262; fem. plur. **Τρῳαί** als subst., t r o j. v r o u w e n Γ 384, δ 529 (Od. alleen hier).

**__τρώκτης__ (τρώγω), schrok, s c h e l m ξ 289, ο 416. †.

τρωπάω (frequent. van τρέπω), alleen part. fem. τρωπῶσα, med. imper. τρωπᾶσθε, inf. -ᾶσθαι, impf. τρωπῶντο, iter. -άσκετο (Nck en anderen herstellen overal de overeenkomstige onsamengetrokken vormen van τροπάω, verg. ook τροπέω) *a*) act., dikwijls w e n d e n, θαμὰ φωνήν, afwisselen τ 521. — *b*) med., z i c h w e n d e n, πάλιν, terugkeren Π 95, πρὸς πόλιν ω 536, φόβονδε O 666, met volg. inf. fin. Λ 568. †.

Τρώς, Τρωός (eig. ἥρως ἐπώνυμος van de Trojanen) **1)** *zoon van Erichthonios, kleinzoon van Dardanos, vader van Ilos, Assarakos en Ganumèdès E 265, Y 230 sq. †. — **2)** †zoon van Alastōr, door Achilleus gedood Y 463. — **3)** plur. Τρῶες, z. Τρῶες.

†**τρωτός** (adi. verb. bij τρώω), k w e t s b a a r Φ 568.

τρωχάω (frequent. van τρέχω), alleen praes. τρωχῶσι, -ῶντα en impf. τρώχων (Nck en anderen herstellen de overeenkomstige onsamengetrokken vormen van τροχάω, z. daar), gedurig l o p e n X 163, ζ 318, ο 451 (verg. τροχάω).

τρώω (verw. met τείρω), praes. τρώει, aor. coni. τρώσῃς, -σητε, pass. fut. τρώσεσθαι M 66, adi. verb. τρωτός (z. daar), w o n d e n, k w e t s e n, ἀλλήλους π 293, ἵππους Ψ 341; overdr., van de wijn, b e n e v e l e n φ 293.

τυγχάνω (verw. met τεύχω), van deze langere vorm alleen impf. τύγχανε ξ 231, verder fut. τεύξεαι, -εσθαι, aor. I (ἐ)τύχησε, part. -ήσας, II ἔτυχες, τύχε enz., coni. τύχωμι, 3. sing. τύχῃ(σι), perf. τετύχηκε, -κώς (a. l. -ηώς) **1)** met gen. *a*) t r e f f e n, r a k e n, gewoonl. met een wapen, μηρίνθοιο Ψ 857, verg. Π 609; abs. H 243, tegenst. ἥμβροτες E 287; ἀμάθοιο, terecht komen in E 587. — *b*) v e r k r i j g e n, v i n d e n, πομπῆς παρὰ πατρός ζ 290, παρὰ σεῖο φιλότητος ο 158. — **2)** intr. *a*) het (doel) t r e f f e n, s l a g e n, met part., οὐκ ἐτύχησε ἑλίξας (hij miste de draai) Ψ 466; dikwijls part. van effectieve aor. verbonden met een ander werkw., waarvan dan de acc. afhangt, m e t z e k e r e s t o o t of w o r p, b.v. Μύδωνα βάλ' ... χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχών E 582 (Μύδωνα en ἀγκῶνα zijn obj. van βάλ'), τὸν ... ἔγχεϊ νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας E 579, verg. 98, M 189, τὸν οὔτασσε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον τ 452; ook τόν ... ἐτύχησε βαλών O 581. — *b*) het treft dat iem. of iets, b.v. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, het trof toevallig dat ... vertrok, juist v. ξ 334; ὅς κε τύχῃ, wien het lot treft (nl. om gedood te worden ...) Θ 430; vand. t o e v a l l i g of j u i s t ergens z i j n, μαλα σχεδόν Λ 116, κεῖθι μ 105, verg. φ 13 (volg. anderen hier = a a n t r e f f e n). — *c*) g e l u k k e n, t e n d e e l v a l l e n, μοι τύχε πολλά Λ 684, verg. ξ 231. — *d*) perf. (verg. τέτυγμαι bij τεύχω), z i c h u i t s t r e k k e n, z i c h b e v i n d e n, alleen πρὼν πεδίοιο δια-

πρύσιον τετυχηκώς P 748, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν κ 88.

Τῡδείδης (anderen -εΐδης), -ᾱο en -εω (met suniz.) K 566 enz., zoon van Tūdeus, Diomèdès E 1, δ 280.

Τῡδεύς, -έος, acc. -έα en Τυδῆ Δ 384 (z. τέλλω), zoon van koning Oineus te Kaludōn in Aitolië, trekt met Poluneikès tegen Thèbè op, vader van Diomèdès Δ 372 sqq., E 800 sqq., K 285 sqq., γ 167 (Od. alleen hier). Epitheta: ἀγαυός, δαΐφρων, δῖος, ἱππηλάτα, ἱππόδαμος, μεγάθυμος, σακέσπαλος.

τυκτός, 3. (adi. verb. van τεύχω, verg. τετυγμένος, τεύχω **II** *a*), eig., gemaakt (tegenst. natuurlijk), aangelegd, κρήνη ρ 206; vand. praegn. (verg. ποιητός), kunstig of met zorg gemaakt, = ἐύτυκτος, βόες M 105; δάπεδον, goed geplaveid δ 627; κακόν, volmaakte booswicht E 831 (van Herw. στυκτόν, huiveringwekkend).

τύμβος (verw. met lat. *tumulus, tumere*), grafheuvel Λ 371, λ 77, μ 14; ἄκριτος H 336 (over de as van de brandstapel; volg. v. Wilam. laat toevoegsel uit de tijd toen in het moederland de graven der voor Troje gevallenen getoond werden).

τυμβο-χόη (τύμβος en χέω; oorsprkl. abstr., verg. πυρκαϊή), grafheuvel, οὐδέ τί μιν χρεὼ τυμβοχόης (anderen onjuist met Aristarchos -χοῆσ' = -χοῆσαι, aor. van **τυμβο-χοέω,** een grafheuvel opwerpen) Φ 323. †.

****Τυνδάρεος,** echtgenoot van Lèdè, vader van Kastōr en Poludeukès λ 298 sq. en van Klutaimnèstrè ω 199. †.

τύνη, z. σύ.

†**τυπή,** slag, stoot E 887. Van

τύπτω (verw. met lat. *stuprum*), praes., impf. τύπτε, -ον, aor. τύψε enz., pass. part. τυπτομένων, aor. II ἐτύπη, opt. τυπείης, part. τυπείς, perf. part. τετυμμένω, slaan, stoten **1)** eig. *a*) met een stok, τινά Λ 561. — *b*) met wapens in de strijd van nabij, tegenst. βάλλω (verg. Λ 191, N 288 enz., βάλλω **A II 2**), b.v. ξίφεϊ γαστέρα Δ 531, δουρὶ βραχίονα N 529, δουρὶ τυπείς Λ 191, τύπτον ξίφεσιν ω 527; met dubbele acc., τινὰ λαιμόν N 542; γαστέρα μιν παρ' ὀμφαλόν Φ 180; Φόρκυνα κατὰ γαστέρα P 313, verg. N 782; τύψον σχεδίην E 830; ἕλκεα ὅσσ' ἐτύπη, die hem geslagen werden, die hij ontving Ω 421 (verg. E 795). — *c*) tegen iets aan stoten, μιν δέρμα σφυρά Z 117. — **2)** in 't bijz. *a*) ἅλα ἐρετμοῖς ι 104 enz.; χθόνα μετώπῳ χ 86; ἴχνια πόδεσσι, treden in Ψ 764; van Zefuros, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων (nl. νέφεα) Λ 306. — *b*) overdr., τὸν ἄχος κατὰ φρένα τύψε, trof T 125.

τῡρός (verw. met lat. *turgere*), kaas δ 88, αἴγειος Λ 639 (Il. alleen hier; verg. ook κυκεών).

****Τῡρώ,** acc. -ώ, dochter van Salmōneus, echtgenote van Krètheus; Poseidāōn verschijnt haar in de gedaante van den riviergod Enīpeus, dien zij bemint, en zij brengt bij hem Peliès en Nèleus voort; haar kinderen bij Krètheus zijn Aisōn, Amuthāōn en Ferès β 120, λ 235.

τυτθός, 2. (klanknab.), klein, jong, van mensen Z 222, α 435, τυτθὸν ἐοῦσαν X 480; van dingen, τυτθὰ διατμήξας en κεάσαιμι, prolept. (verg. kort en klein slaan), in kleine stukken μ 174, 388; neutr. sing. **τυτθόν** als adv., (een) weinig α) van plaats, ὀπίσσω E 443, verg. H 334, κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς τυτθόν ι 483 (anderen verbinden hier τ. met ἐδεύησεν en vertalen: het scheelde weinig of). — β) van maat, οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν A 354; τυτθὸν ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται, maar net, te nauwer nood O 628; φθέγγεσθαι, zacht Ω 170. — γ) van tijd, even X 494, τ 509.

†**τυφλός** (τύφω, ik doe roken, verw. met ned. *doof*), blind Z 139.

***Τυφωεύς,** -έος (τύφω), dat. -έι, zinnebeeld van het onderaardse vuur en zijn verderfelijke uitwerkingen, B 782 sq. reus, die in 't land der Arimers onder de aarde ligt. †.

τυχήσας, z. τυγχάνω.

†**Τύχιος** (τεύχω), kunstenaar uit Hūlè, ὅ οἱ Τύχιος κάμε τεύχων H 220.

τῷ (anderen τῶ of τώ, verg. ὧδε, οὕτω), eig. sing. dat. van τό, dikwijls als adv. *a*) na εἰ of αἴ dikwijls in 't nazindeel, dan, in dat geval B 373, α 239; ook na εἴθε H 158 en ὄφελον ε 311, verg. Ψ 547; τῷ (Hartman ἦ) κέ μιν ἤδη παύσαμεν, anders υ 273. — *b*) daarom B 296, β 281; τῷ ῥα, daarom dus, d.i. het blijkt dus dat ... E 209, verg. τ 259 en (zonder ῥα) A 418; over Φ 190 z. v. L.

τῶς (anderen τώς), = οὕτως, ὧς(ὥς), zó, aldus B 330, σ 271; zó(zeer) Γ 415, τ 234.

Υ.

†**Ὑάδες,** -ων, Huaden, *Pluviae*, sterrenbeeld aan de kop van den Stier, waarvan de opgang, vier dagen na die der Πληιάδες, het begin van de regentijd aanwijst (vand. door sommigen afgeleid van ὕω; volksetymol. van ὗς, verg. lat. *Sucu-*

lae, b.v. bij Cic. de N. D. II § 111) Σ 486.

****ὑακίνθινος,** -ον, van de hyacint, ἄνθος ζ 231, ψ 158. †. Van

†ὑάκινθος (vóór-gr.), hyacint, onzekere plantsoort (gewoonl. verklaard als *delphinium Aiacis*, ridderspoor, volg. Const. Garlick *Fritillaria Meleagris*, kievitsbloem, met geelachtig purperen kleur) Ξ 348.

†Ὑάμπολις stad in Fōkis B 521.

ὑβρίζω, alleen praes. ind. en part. **1)** intr., overmoedig handelen α 227 enz.; met acc. van de inhoud, λώβην υ 170. — **2)** tr., overmoedig behandelen, met laatdunkendheid optreden tegen Λ 695 (Il. alleen hier), υ 370. Van

ὕβρις, -ιος, dat. -ει (of -ῑ), overmoed, laatdunkendheid ξ 262 enz., vooral van de vrijers, ὑπέρβιος α 368 enz., θυμαλγής ψ 64; verbonden met βίη ο 329; ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες ρ 487 (verg. Archiloch. fr. 84 Cr.); vand. overmoedige, laatdunkende handelwijze A 203 (v. Gent Ϝέργα), 214 (Il. alleen hier).

****ὑβριστής** (ὑβρίζω), overmoedig, laatdunkend, ἄνδρες N 633 (Il. alleen hier), verbonden met ἀτάσθαλοι ἄνδρες ω 282, tegenst. φιλόξεινοι ζ 120.

†ὑγιής (wschl. = wel-levend, ὑ-, verg. skt *su-*, en βίος), gezond, overdr., μῦθος, heilzaam Θ 524.

ὑγρός, 3. (verw. met lat. *uvidus* en du. *Ochse*) **1)** vochtig, vloeibaar, ὕδωρ δ 458; κέλευθα, de vochtige (anderen: deinende) paden, d.i. de zee γ 71; γάλα Ε 903; ἔλαιον, smijdig (anderen: lenig makend) Ψ 281, ζ 79; fem. **ὑγρή** als subst., het vochtige element, d.i. zee, πουλὺν ἐφ' ὑγρήν K 27, δ 709, tegenst. τραφερή of γαῖα Ξ 308, α 97; neutr. **ὑγρόν** als adv., ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, vochtig waaiend, d.i. regen brengend ε 478.

†ὑδατο-τρεφής, 2. (τρέφω), door het water gevoed, αἴγειρος ρ 208 (verg. Ov. M. V 590: *nutritaque populus unda*).

†Ὕδη, stad aan de Tmōlos (in Ludië) Y 385 (volg. Strab. e.a. = Sardeis, volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 69, in 't gebied van Sardeis).

****ὑδραίνομαι** (ὕδωρ), alleen aor. part. ὑδρηναμένη, zich wassen, baden δ 750.

****ὑδρεύω** (ὕδωρ), praes. -ούση, med. impf. ὑδρεύοντο, water halen κ 105; med., voor zich water halen η 131, ρ 206. †.

†ὑδρηλός (ὕδωρ), vochtig, λειμῶνες ι 133.

†ὕδρος (ὕδωρ), waterslang B 723.

ὕδωρ, ὕδατος, τό (verw. met ned. *water*, skt *udán-*, golf, lat. *unda*), water B 307, α 110, plur. ν 109; ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, z. γαῖα 3. Epitheta: ἀάατον (Στύγος), ἀγλαόν, αἰενάοντα, ἀκήρατον, ἀλμυρόν, γλυκερόν, δνοφερόν, καλλίρροον, καλόν, λευκόν, λιαρόν, μέλαν, ὄβριμον, τηλεθάον, ὑγρόν, χειμέριον, ψυχρόν. (ῠ, in arsi ook metri causa ῡ).

†ὑετός (ὕω), regen M 133.

υἱός (verg. skt *sūnú-*, got. *sunus*, ned. *zoon*), gen. υἱέος, υἷος en υἱοῦ χ 238 (v. L. vermoedt υἷος), dat. υἱέι, υἷι en υἱεῖ (anderen υἷι), acc. υἱέα N 350 (v. L. vermoedt υἱόν), υἷα en υἱόν, voc. υἱέ, dual. υἷε (E 10 υἱέε a. l. voor υἱέες), plur. υἱέες, υἷες en υἱεῖς (Knight υἷες en υἱέες), gen. υἱῶν, dat. υἱάσι en υἱοῖσι τ 418, acc. υἱέας en υἷας, voc. υἱεῖς E 464 (Knight υἷες), zoon A 9, α 181; vaak (omschrijvend), υἷες Ἀχαιῶν A 162, β 115; υἷες Ἄρηος (van dappere strijders). (υι in thesi soms kort, b.v. Z 130, P 590, λ 478, dan Kirchhoff e.a. υ i. p. v. υι).

υἱωνός (υἱός), kleinzoon B 666, ω 515 (Od. alleen hier).

†ὑλαγμός (ὑλάσσω, ὑλάω), Φ 575 = κυνυλαγμός, z. daar.

†Ὑλακίδης, zoon van Hūlakos, voor wien Odusseus zich (bij Eumaios) uitgeeft ξ 204. (ῡ metri causa, verg. het volg.).

****ὑλακό-μωρος** (verg. ἐγχεσί-μωρος), geweldig blaffend, κύνες ξ 29; περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι οὐδ' ὕλαον π 4. (ῡ metri causa, verg. ἀθάνατος). †.

****ὑλακτέω** (ὑλάσσω, ὑλάω), alleen impf. ὑλάκτει, -εον, blaffen, van honden Σ 586; overdr., van toorn, κραδίη οἱ ἔνδον ὑλάκτει υ 13, verg. 16.

****ὑλάω** (verg. ὀλολύζω, lat. *ululare*), alleen praes. ὑλάει, -ουσιν, impf. ὕλαον, med. impf. ὑλάοντο, blaffen π 9, 162; τινά, iem. aanblaffen π 5, υ 15. †.

ὕλη (volg. Ehrl., eig. droog hout, < *suslā bij αὔω = ξηραίνω) *a*) hout, bos Π 766, ε 63, ook brandhout H 418, ι 234. — *b*) takken met loof, ἐπεχεύατο ὕλην ε 257. Epitheta: ἀζαλέος, ἄξυλος, βαθεῖα, δάσκιος, πολυανθής, πυκινή, τηλεθόωσα.

***Ὕλη** (z. het vor.), stad in Boiotië B 500, E 708, H 221. †. (ῠ, maar B 500 ῡ).

ὑλήεις, -εσσα, -εν (ὕλη), houtrijk, bosrijk, χῶρος K 362, ῥίον ι 191, Πλάκος Z 396; metri causa ὑλήεσσᾰ Ζάκυνθος ι 24, ὑλήεντῐ Ζακύνθῳ α 246, π 123, τ 131.

†Ὕλλος, rivier (in Ionië, die zich in de Hermos uitstort), ἰχθυόεις Y 392.

***ὑλο-τόμος** (τάμνω), h o u t v e l l e n d, πέλεκυς, houthakkersbijl Ψ 114; als subst., h o u t h a k k e r Ψ 123. †.

ὗμε, z. ὑμεῖς.

ὑμεῖς en (aiol.) **ὔμμες** (verw. met lat. *vos*; v. L. alleen ὔμες), gen. ὑμείων (volg. Be. -εί- metri causa i. p. v. -έ-) en ὑμέων (met suniz.) H 159, ν 7 (v. L. alleen ὕμων), dat. ὑμῖν, ὔμμι, ὔμμ', ὗμιν [v. L. vermoedt K 445 ὔμισιν; anders alleen ὗμι(ν) en ὗμ', verg. ἧμιν onder ἡμεῖς], acc. ὑμέας β 75 (anders alleen met suniz., b.v. β 210; dan v. L. ὗμας, verg. ἧμας onder ἡμεῖς) en ὔμμ(ε) ν 357, σ 407, ω 109 [v. L. ὗμ(ε), wat volg. hem echter alleen dual. kan zijn]; dual. acc. ὔμμ(ε) Λ 781, Ψ 412 (v. L ὗμ(ε)], pron. pers. van de 2. pers., g i j, j u l l i e; met reflex. bet. H 195.

†ὑμέναιος [ὑμήν, verg. ὕμνος(?); de god Ὑμήν is dan = de verbindende], b r u i l o f t s l i e d Σ 493.

ὔμες, z. ὑμεῖς.

ὑμέτερος, 3. (ὑμεῖς), u w, j u l l i e E 686, β 138; ὑμέτερος αὐτῶν θυμός, uw eigen β 138, verg. ὑμέτερον ἑκάστου θυμόν P 226; hierbij adv. **†ὑμέτερόν-δε, n** a a r u w h u i s Ψ 86.

ὗμι, ὔμισιν, ὔμμε, -ες, -ι, z. ὑμεῖς.

†ὕμνος (miss. verw. met skt *sūtram*, draad, lat. *suo*, verg. ῥαψ-ῳδία enz.), w i j z e, ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων θ 429 (Bentl. ἀοιδ. οἶμον ἀκ.).

ὑμός, 3., = ὑμέτερος E 489, α 375.

ὑός enz., z. υἱός.

ὑπ-άγω, alleen impf. -αγε, -ον, ergens o n d e r b r e n g e n, ἵππους ζυγόν, de paarden onder het juk, d.i. inspannen Π 148, verg. τὴν ὅ γ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε Ψ 300; ook zonder ζυγόν ζ 73. — **2)** u i t h e t b e r e i k van iets v o e r e n, w e g v o e r e n, τινὰ ἐκ βελέων Λ 163.

†ὑπ-αείδω, ergens b i j z i n g e n, Σ 570 met tm. (z. ἀείδω **2**).

ὑπαί, z. ὑπό.

***ὕπαιθα** (ὑπαί en -θα, aiol. = -θε, verg. πρόσ-θε), o n d e r (w e g), z i j d e l i n g s o n d e r, z i j w a a r t s *a*) adv., λιασθείς O 520, φύγεν Φ 493, verg. X 141, ποταμὸς λάβρος ὕπ. ῥέων Φ 271. — *b*) als praepos. met gen., z i j d e l i n g s o n d e r of v a n iem. (w e g), ὕπ. τοῖο λιασθείς Φ 255; ὕπ. ἄνακτος, ter zijde onder (de armen van) Σ 421. †.

***ὑπ-ᾱΐσσω,** alleen fut. -ᾱΐξει en aor. -ᾱΐξας *a*) v a n o n d e r iets t e v o o r s c h i j n s c h i e t e n, βωμοῦ B 310. — *b*) met acc., φρῖχ' ὑπαΐξει, o m h o o g s c h i e t e n n a a r Φ 126. †.

****ὑπ-ακούω,** praes. -ακούει, aor. -άκουσε, -ακοῦσαι *a*) l u i s t e r e n ξ 485, verg. (met tm.) Θ 4. — *b*) g e h o o r g e v e n, a n t w o o r d e n δ 283, κ 83. †.

†ὑπ-αλέομαι, aor. -αλευάμενος, v e r m i j d e n, o n t k o m e n, θάνατον ο 275.

ὑπ-άλυξις, acc. -ιν, het v e r m i j d e n, o n t k o m e n X 270, ψ 287. †. Van

ὑπ-αλύσκω, aor. -άλυξε enz., v e r m i j d e n, o n t k o m e n a a n, τέλος θανάτοιο Λ 451, Κῆρας M 327, δ 512; ἀέλλας τ 189, κῦμα ε 430; χρεῖος θ 355 (verg. κακὰς ὑπὸ κῆρας M 113, verg. ψ 332). †.

†ὑπ-αντιάω, aor. part. -αντιάσας, (den vijand) t e g e m o e t t r e d e n, abs. Z 17.

****ὕπαρ,** τό (verg. ὄναρ), alleen nom. en acc., w e r k e l i j k h e i d, alleen οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ τ 547, υ 90. †.

†ὑπ-άρχω, aor., h e t e e r s t iets d o e n, b e g i n n e n, ἣ γὰρ θέμις, ὅς τις ὑπάρξῃ ω 286.

***ὑπ-ασπίδιος,** -ον (ἀσπίς), o n d e r h e t s c h i l d, d o o r h e t s c h i l d b e d e k t, alleen neutr. plur. **ὑπασπίδια** als adv., προποδίζων N 158, verg. N 807, Π 609. †.

ὕπατος, 3. (sup. bij ὑπό, verg. lat. *summus* bij *sub*), b o v e n s t e, ἐν πυρῇ ὑπάτῃ, boven op Ψ 165; h o o g s t e, v e r h e v e n s t e, vooral epith. van Zeus E 756, in 't bijz. θεῶν ὕπ. T 258, τ 303, ὕπ. μήστωρ P 339, ὕπ. κρειόντων Θ 31, α 45.

ὑπέασι, z. ὕπειμι; **ὑπέδ(δ)εισαν(-έδϝεισαν),** z. ὑποδείδω; **ὑπέδεκτο,** z. ὑποδέχομαι; **ὑπ-είκω,** z. ὑπο(ϝ)είκω.

***ὕπ-ειμι** (εἰμί), praes. 3. plur. -έᾱσι, impf. 3. plur. -ῆσαν, ergens o n d e r z i j n, μελάθρῳ I 204, πολλῆσι (nl. ἵπποισι) πῶλοι Λ 681. †.

ὑπείρ, ὑπειρέχω, z. ὑπέρ, ὑπερέχω.

†Ὑπειροχίδης, zoon van Hupeirochos, Ī t u m o n e u s Λ 673. Verg.

***ὑπείροχος** (ὑπερ-έχω; metri causa i. p. v. ὑπέρ-οχος), u i t s t e k e n d, ἄλλων, boven Z 208, Λ 784. †.

†Ὑπείροχος (z. het vor.), Trojaan, door Odusseus gedood Λ 335.

†Ὑπείρων, Trojaan, gedood door Diomèdès E 144 (a. l. Ὑπήνωρ).

ὑπ-έκ, ὑπέξ (anderen ὑπ' ἐκ), o n d e r v a n d a a n, v a n o n d e r i e t s u i t, u i t h e t b e r e i k v a n, w e g, u i t *a*) als adv. γ 175 enz. — *b*) als praepos. met gen. N 89, μ 107; τείχεος ὑ. X 146.

ὑπ-εκ-προ-θέω, praes. -θέει, -θέων, -οντα, eig. onder iems v e r v o l g i n g w e g en v o o r u i t l o p e n, abs. Φ 604 en τινά, iem. vooruit of voorbij lopen I 506, θ 125. †.

†ὑπ-εκ-προ-λύω, aor. -έλῡσαν, eig. v a n o n d e r het juk n a a r v o r e n l o s m a k e n, ἡμιόνους ἀπήνης ζ 88.

†**ὑπ-εκ-προ-ρέω,** praes. -ρέει, van omlaag te voorschijn stromen ζ 87.

ὑπ-εκ-προ-φεύγω, aor. -φύγοιμι, -ών, eig. onder iets vandaan voortvluchten, ontkomen Υ 147, Φ 44 (nl. aan de Grieken, d.w.z. zonder door de Grieken opgemerkt te zijn), υ 43, Χάρυβδιν μ 113. †.

†**ὑπ-εκ-σαόω,** aor. ὑπεξεσάωσεν, onder iem. vandaan redden, ontvoeren, τινά Ψ 292.

ὑπ-εκ-φέρω, impf. ὑπεξέφερον, -εν en ὑπέκφερον **1)** tr., iem. onder iets vandaan brengen, ontvoeren, τινὰ πολέμοιο Ε 318, 377; σάκος, een weinig opbeuren Θ 268. — **2)** intr., zich onttrekken, voortsnellen γ 496 (verg. ἐκφέρω **2**). †.

ὑπ-εκ-φεύγω, aor. ὑπεξέφυγε en ὑπέκφυγον enz., onder iets vandaan ontkomen (aan een gevaar) Θ 243, ψ 320; met acc., Κῆρα Ε 22, ὄλεθρον Ζ 57, ι 286 (verg. γ 175 enz.).

ὑπεμνήμυκε, z. ὑπημύω.

ὑπ-ένερθε(ν) 1) adv., van onderen, beneden, tegenst. καθύπερθεν Δ 147, Ν 30, μ 242; in de onderwereld Γ 278. — **2)** als praepos. met gen., onder, beneden, ποδῶν Β 150, Χίοιο, ten O. van γ 172.

ὑπέξ, z. ὑπέκ.

†**ὑπ-εξ-άγω,** aor. II opt. -αγάγοι, van onder iem. wegvoeren, uit iems bereik voeren, σε οἴκαδε σ 147.

†**ὑπ-εξ-αλέομαι,** aor. -αλέασθαι, iets uit de weg gaan, uit het bereik van iets blijven, χεῖρας Ο 180.

†**ὑπ-εξ-ανα-δύω,** aor. II part. -δύς, onder uit iets opduiken, ἁλός Ν 352.

ὑπέρ en (metri causa) **ὑπείρ** (in ὑπεὶρ ἅλα; lat. *super*, ned. *over*), praepos. met gen. en acc., oorsprkl. over **I)** met gen. **1)** van plaats *a*) tot aanwijzing van een beweging over een voorwerp heen, over —heen, over, b.v. ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται Ο 382, ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα ρ 575; ὑπὲρ Κρήτης, voorbij Kr. ξ 300; ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε Σ 228. — *b*) boven, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος α 137; ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἔχοντε Ν 200; ὑπὲρ πόλιος ἦα, boven, d.i. op de hoogten boven de stad π 471; ὑπὲρ μαζοῖο Δ 528, verg. τ 450; vand. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς Β 20, δ 803. — *c*) over, aan de overzijde van, πόντου ν 257. — **2)** overdr. *a*) voor, ter bescherming van, τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ Η 449, ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν Α 444. — *b*) bij de verba van bidden, ter wille van, d.i. bij, b.v. τῶν ὕπερ γουνάζομαι Ο 665, λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων ο 261, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων Χ 338. — *c*) = περί, over, aangaande, ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω Ζ 524. — **II)** met acc. **1)** van plaats, om de beweging of verbreiding over een voorwerp heen uit te drukken, ὑπὲρ ὦμον Ε 16, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο η 135, ἠῶς φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα Ω 13, verg. γ 73; boven, δόρυ ἀντετόρησεν . . . πρυμνὸν ὕπερ θέναρος Ε 339 (z. πρυμνός eind). — **2)** overdr., om het overschrijden van een maat aan te duiden, boven, vand. in strijd met, in weerwil van, ὑπὲρ ὅρκια Δ 67, ὑπὲρ αἶσαν Γ 59, ὑπὲρ μοῖραν Υ 336, ὑπὲρ θεόν Ρ 327 (verg. ook ὑπέρ-μορον, ὑπερ-δεής). — Soms staat ὑπέρ achter het geregeerde woord, met teruggetr. accent, ὕπερ Ο 665, μ 406

†**ὑπερ-ᾱής,** 2. (ἄημι; verg. ἀκρ-αής), hevig waaiend, ἄελλα Λ 297. (ᾱ metri causa).

***ὑπερ-άλλομαι,** alleen aor. -ᾶλτο, -άλμενος, ergens overheen springen, αὐλῆς Ε 138, στίχας Υ 327. †.

ὑπερ-βαίνω, praes -βαίνειν, aor. ὑπέρβη, 3. plur. -βασαν Μ 469, coni. -βήῃ *a*) ergens overheen schrijden of klimmen, οὐδόν θ 80, τεῖχος Μ 468 sq. — *b*) overtreden, een misstap doen Ι 501.

ὑπερ-βάλλω, aor ὑπειρέβαλον Ψ 637 (-ει- metri causa), ὑπέρβαλε, inf. -βαλέειν (-έμεν) **1)** ergens overheen werpen of gooien, ὑπέρβαλε σήματα πάντων Ψ 843; van Sisufos, (λᾶαν) ἄκρον λ 597; met gen., τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε Ψ 847 — **2)** iem. overtreffen, δουρὶ Φυλῆα Ψ 637. †

ὑπέρβασαν, z. ὑπερβαίνω.

ὑπερβασίη (ὑπερ-βαίνω), overtreding Γ 107, γ 206, ook plur. Ψ 589, χ 168

ὑπέρ-βιος, 2 (βίη), overmoedig, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες α 368 enz ; op zijn stuk staand, θυμός (koppig als hij is) Σ 262, ο 212; neutr **ὑπέρβιον** als adv, overmoedig, misdadig Ρ 19, μ 379.

†**ὑπερ-δεής** (2. δεύω, 2. δέω), acc. ὑπερδέᾰ, zeer gering, δῆμος Ρ 330 (E. Brocks ὑπὲρ Δία, verg. ὑπὲρ θεόν Ρ 327 en ὑπέρ **II 2**).

Ὑπέρεια 1) bron (in het thessal. Ferai, dat volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 118 sqq., tot het rijk van Pèleus behoort, terwijl de dichter van de katalogos wschl. aan Farsālos dacht) Β 734, Ζ 457. — **2)** oude woonplaats der Faièkes, voordat zij naar Scherië verhuisden (volg. Bèr. = Κύμη) ζ 4. †.

†**ὑπ-ερείπω,** aor. ὑπήριπε, onder iem. neerzakken Ψ 691.

†**ὑπ-ερέπτω,** impf. -έρεπτε, wegrukken onder, κονίην ποδοῖιν Φ 271.

ὑπερ-έχω, impf. ὑπείρεχον, -εχε (-ει- metri causa), aor. II ὑπερέσχε en ὑπερέσχεθε, coni. ὑπέρσχῃ **1)** tr., ergens boven houden, σπλάγχνα Ἡφαιστοῖο B 426; ter bescherming, χεῖρά of χεῖράς τινι Δ 249, E 433, ξ 184, ook χεῖρά τινος I 420 (= 687), Ω 374. — **2)** intr. *a*) uitsteken, met gen., boven iem., στάντων Μενέλαος ὑπείρεχεν ὤμους, met de schouders Γ 210 (verg. ζ 107). — *b*) opkomen, van de zon, γαίης, boven de aarde Λ 735, van de morgenster ν 93. †.

†**ὑπέρη** (ὑπέρ), plur., brassen, touwen die van de uiteinden der ra naar de achtersteven lopen ε 260.

ὑπερηνορέων, sing. alleen N 258, overmoedig Δ 176, N 258 (Il. alleen hier); vooral van de vrijers δ 769, κακῶς ὑπ. β 266; ook van de Kuklōpes ζ 5. Verg.

*****Ὑπερ-ήνωρ,** -ορος (verg. ἀγ-ήνωρ), zoon van Panthoos, door Meneläos gedood Ξ 516, P 24. †.

Ὑπερησίη, stad (in Achaia = het latere Aigeira, Paus. VII 26. 2) B 573, ο 254. †.

†**ὑπερηφανέων,** -οντος (ὑπερή-φανος, van ὑπέρ en φαίνομαι, naar anal. van ὑπερηνορέων), overmoedig, Ἐπειοί Λ 694.

ὕπερθε(ν) (ὑπέρ), adv., (van boven), boven op Λ 421, ξ 476; in 't bijz. van of in de hemel H 101, ω 344; tegenst. πρυμνός M 446; veraanschouwelijkend B 218, χ 173, tegenst. ἔνερθεν N 75; er over π 47.

*****ὑπερ-θρώσκω** (anderen -θρῴσκω), fut. -θορέονται, aor. ὑπέρθορον, inf. -έειν(-έμεν), ergens over springen, τάφρον Θ 179, ἑρκίον I 476; abs. M 53. †.

ὑπέρ-θῡμος, buitengewoon moedig, dapper, epith. van helden E 376, γ 448; ook Τρῶες Z 111, ἕταροι Ψ 512; overmoedig E 376, η 59.

†**ὑπερ-θύριον** (θύρη), bovenpost of -stijl van de deur η 90.

†**ὑπερ-ίημι,** fut. -ήσει, ergens overheen (d.i. verder) werpen θ 198.

†**ὑπερ-ικταίνομαι,** z. ὑποακταίνομαι.

†**Ὑπερῑονίδης,** -ᾱο, = (zoon van) Huperīōn μ 176 (volg. Nitzsch onecht vers). Verg.

Ὑπερίων, -ῑονος (volg. Usener comp. bij ὕπερος, ὑπέρτατος, volg. Sò. van ὕπερος door het suffix -ίων, met ῑ metri causa), bijnaam van Hèlios, Ὑπ. Ἠέλιος Θ 480, α 8 of Ἠέλιος Ὑπερ. μ 133; ook alleen Ὑπ. T 398, α 24.

ὑπερ-κατα-βαίνω, alleen aor. -έβησαν, over iets naar beneden stappen, over iets klimmen, τεῖχος N 50, 87. †.

*****ὑπερ-κύδᾱς** (κυδρός), alleen plur. acc. -κύδαντας, overmoedig door de overwinning Δ 66, 71. †.

†**ὑπερμενέων,** plur. ὑπερμενέοντες, vermetel τ 62. Verg.

ὑπερ-μενής (μένος), dat. -έϊ, zeer moedig, ἐπίκουροι P 362; zeer machtig, epith. van Zeus B 116, ook βασιλῆες Θ 236, ν 205, υ 222 (Od. alleen hier).

ὑπέρ-μορον, adv., tegenw. in de meeste uitgaven ὑπὲρ μόρον, z. μόρος; plur. †**ὑπέρμορα,** in strijd met, in weerwil van de beschikking van het noodlot B 155.

†**ὑπεροπλίζομαι,** aor. opt. -οπλίσσαιτο, zich overmoedig gedragen tegen, vand. gering achten, οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο ρ 268. Verg.

†**ὑπεροπλίη,** plur., overmoed A 205. (-ῑ- metri causa). Van

*****ὑπέρ-οπλος,** -ον (verg. ὁπλότερος), alleen neutr. sing. als adv., overmoedig O 185, P 170. †.

ὑπερ-πέτομαι, alleen aor. ὑπέρπτατο, ergens overheen vliegen, van een lans N 408, van een diskos, σήματα θ 192.

ὑπερράγη, z. ὑπορρήγνυμαι.

*****ὑπέρτατος** (sup. bij ὑπέρ, verg. ὑπέρτερος), hoogste, bovenste M 381, Ψ 451.

†**ὑπερτερίη,** bovenstel van de wagen, bak(?) waarin proviand enz. wordt bewaard ζ 70. Verg.

ὑπέρτερος, -ον (comp. bij ὑπέρ, verg. ὑπέρτατος) **1)** boven, bovenst, κρέ' ὑπέρτερα (tegenst. σπλάγχνα, verg. Ploetarch. Quaestt. Convv. V 8. 3: κρέα ὑπέρτερα τὰ ἔξω τοῦ ἱερείου, ὥσπερ ἔγκατα τὰ ἐντός) γ 65. — **2)** hoger, voortreffelijker, κῦδος, roem der overwinning M 437, εὖχος Λ 290; = voornamer, γενεῇ Λ 786.

ὑπερ-φίαλος, -ον (φύω), eig. boven de maat gegroeid, vand. gewoonl. in ongunstige zin, overmoedig, trots, dikwijls als epith. der vrijers α 134; der Kuklōpes ι 106, der Trojanen N 621, παῖδες Γ 106; ook θυμός O 94, ἔπος δ 503, μῦθος δ 774; machtig, voornaam φ 289; hierbij adv. **ὑπερφιάλως,** bovenmate, bijzonder, al te zeer, b.v. νεμεσήσῃ N 293, ἀγάσαντο σ 71, ἀνιάζῃ Σ 300; overmoedig, brutaal, δαίνυσθαι α 227, ὑ. μέγα ἔργον ἐτελέσθη δ 663.

ὑπ-έρχομαι, aor. -ήλυθε, -ήλθετε **1)** ergens onder of binnen gaan,

subire, θάμνους ε 476, δῶμα μ 21, μέλαθρον σ 150. — **2)** overdr., bekruipen, Τρῶας τρόμος ὑπήλυθε γυῖα Η 215 (= Υ 44; ook σ 88 en ω 49 a. l. ὑπό . . . ἤλυθε i. p. v. ὑπό . . . ἔλλαβε). †.

***ὑπ-ερωέω,** aor. -ερώησαν, terugwijken Θ 122.

†ὑπερῴη (eig. fem. van ὑπερῷος, verg. het volg.), verhemelte Χ 495.

ὑπερώϊον (miss. < *ὑπέρω bij ὑπέρ, verg. ἄνω enz.; eig. neutr. van ὑπερώϊος), meestal plur. = sing., ook in de vorm **ὑπερῷα,** bovenverblijf, bovenvertrek (in de Od. het gewone verblijf van Pènelopeia) Β 514 δ 787, Π 184, α 362, σιγαλόεντα π 449 enz. (Il. alleen op de aangehaalde plaatsen; volg. Noack, verg. p. 68, behoort het ὑπ. niet in het oude epos thuis; «*als einen integrierenden Bestandteil des Hauses seiner Zeit hat der Dichter und Redaktor von* φ, χ, ψ *das Hyperoon als etwas Neues in die Handlung des Epos eingeführt*»; dat kan op zijn vroegst in de 8e eeuw v. Chr. geweest zijn; deze mening van Noack bestreden door Lang, verg. p. 222; «*we have not been quite convinced that... the upper chambers of the daughters of the house in the Iliad are late... It stands to reason that young girls of princely families would have bedrooms in the house, not in the courtyard, bedrooms out of the way of enterprising young men. What safer place could be found for them than in upper chambers as in the Iliad?... The arrangements of houses may and do vary in different cases in the same age*»; verg. ook Belzn. p. 50 sqq.); hierbij adv. **†ὑπερωιόθεν,** van uit of in het bovenvertrek α 328.

***ὑπ-έχω,** aor. II ὑπέσχεθε, part. ὑποσχών, houden onder, θήλεας ἵππους Ε 269, χεῖρα, ophouden Η 188; z. ook ὑπίσχομαι. †.

†ὑπ-ημύω, perf. -εμνήμῡκε, zich neerbuigen, πάντα (acc. part.), hij is geheel ter neergebogen, neerslachtig Χ 491 (W. Schulze naar Buttm. ὑπε̄μήμυκε, Weckl. ὑπᾱμήμυκε, metri causa).

ὑπήνεικαν, z. ὑποφέρω.

ὑπηνήτης (ὑπήνη, verw. met πρηνής, z. daar), alleen dat. -ῃ, een snor of baard dragend, πρῶτον ὑπηνήτῃ Ω 348, κ 279. †.

Ὑπήνωρ, z. Ὑπείρων.

ὑπ-ηοῖος, 2. (anderen -ηόιος; ἠώς), tegen de dageraad, vroeg in de morgen, πρῶι ὑπηοῖοι ἀγείρομεν Ἄρηα Θ 530, verg. δ 656; morgen-, στίβη ρ 25.

ὑπ-ίσχομαι, praes., impf. -ίσχεο, -ετο, aor. ὑπέσχεο enz., op zich nemen, beloven, τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Κ 303 (verg. Hèr. III 127); τί τινι Ι 263; ook zonder dat., ὦνον ο 463 (verg. δ 525); θυγατέρα Ν 376, verg. δ 6; τινί, iem. beloften doen β 91; aan de goden, ἱερά Ψ 209, ἑκατόμβας Ζ 115; (τινί) met volg. fut. inf., b.v. οἱ βοῦς ἱερευσέμεν Ζ 93, ὑπέσχετο καὶ κατένευσε δωσέμεναι δ 6 (verg. Ν 368), μοι ἀπονέεσθαι (met bet. van fut.) Β 112; τοι τόδε ἔργον, met volg. praes. inf., σκοπιαζέμεν, dit werk voor u op zich neemt, namelijk . . . Κ 40 (verg. Ν 366, waar fut. inf. volgt); ποῦ τοι ἀπειλαί, ἅς . . . ὑπίσχεο . . . ., Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίξειν, de snoevende woorden, die je gebruikte, op je nemend . . . Υ 84. Z. ook ὑπέχω.

ὕπνος (skt *svápna*-, lat. *somnus*) *a*) appellat., slaap, αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε Κ 26, verg. 91, α 363, β 398, ἐμὲ ὕπνος ἐπήλυθε ν 282, verg. μ 311, σέ γ' ὕπνος ἱκάνει Κ 96, Δία ἔχε ὕπνος Β 2, κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει ι 372, τὸν ὕπνος ἔμαρπτε Ψ 62, οἱ ὕπνος ἐπόρουσε ψ 342, verg. Ψ 232, μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη τ 590, verg. β 395, ε 492, η 286, μ 338, Β 19, με ὕπνος ἀνῆκεν η 289, μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος μ 366, ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν Κ 186, verg. 187, τοι ὕπνον ἐπῶρσε χ 429, δεδμημένος ὕπνῳ η 318, ὕπνου δῶρον ἕλοντο Η 482, με κοιμήσατε ὕπνῳ μ 372, verg. ψ 255, εὕδησθα γλυκὺν ὕπνον θ 445, verg. κ 548, Κ 159, Λ 241, ἐξ ὕπνοιο ἀνόρουσε Κ 162, Νεστορίδην ἐξ ὕπνου ἔγειρε ο 44, verg. Β 41; verbonden met κοῖτος υ 138, εὐνή ψ 346, φιλότης Ξ 353; ὕπνῳ (behoefte aan slaap) καὶ καμάτῳ ἀρημένος ζ 2, verg. Κ 98. Epitheta: ἀμβρόσιος, ἀπείρων, ἀπήμων, γλυκερός, γλυκύς, ἡδύς, λιαρός, λυσιμελής, μαλακός, μελιηδής, μελίφρων, νήδυμος, νηλής, πανδαμάτωρ, χάλκεος. — *b*) gepersonifieerd, Slaap, tweelingbroeder van Dood Ξ 231 sqq., Π 454, 672.

ὑπνώω, alleen part. -ώοντας, sluimeren, slapen Ω 344, ε 39, ω 4. †.

ὑπό en (verg. παραί) ***ὑπαί** (verg. lat. *sub*, ned. *op*) **A)** adv. **1)** abs., onder, van onderen, er onder, b.v. ὑπὸ δ' ἕρματα τάνυσσαν (nl. onder het schip) Α 486, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον (onder de ketel) θ 436, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν α 131, verg. Ξ 240; λαοὶ δ' ὑπ' ὀλ(ε)ίζονες ἦσαν Σ 519; ὑπὸ δ' ἡμίονοι (onder de merries) δ 636; ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο (nl. onder het lichaam) Σ 411, μιν ὑπὸ τρόμος ἱκάνει Λ 117, verg. 579; ὑπὸ ψηφῖδες ὀχλεῦνται (op de bodem) Φ 260; τοῖσι ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο (doen opkomen) Ψ 108, verg. δ 113; naar beneden, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε Γ 217; van onder, ἔλυεν ὑφ'

ἵππους (van onder het juk) Ψ 513 (verg. **B I 1** *a* en ὑπολύω **1** *a*); daarbij, onderwijl (begeleidende omstandigheid), ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε φ 411; ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω π 10; θεοὶ δ' ὑπὸ (v. Herw. ἐπὶ) πάντες ἄκουον Θ 4 (verg. ὑπακούω *a*), λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν Σ 570, verg. θ 380, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται Λ 417; terug, χώρησαν δ' ὑπὸ Π 588 enz. (verg. ὑποχωρέω), ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες Ε 505 (verg. ὑποστρέφω **1**). — **2)** bij het als adv. gebruikte ὑπό sluit zich een nader bepalende casus aan, b.v. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν Τ 363, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος Δ 497. — **B)** praepos. **I)** met gen. **1)** van plaats *a*) van—onder, onder—vandaan, uit (= ὑπέκ), b.v. ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου Φ 56, νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Ρ 235, ὑπὸ θρόνου ὦρτο χ 364, ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους ι 141, ἵππους ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ Θ 543. — *b*) onder, b.v. βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Θ 14, μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα ι 375, ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς λ 52; vaak bij lichaamsdelen, b.v. ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο Γ 372, κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ε 346, in 't bijz. bij verba van wonden, raken, aanraken en dergg., b.v. τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο Ν 671, ὑπ' οὔατος νύξ' Ν 177, ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας Δ 106, ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Α 501. — **2)** overdr. *a*) tot aanwijzing van dengeen, onder wiens invloed iets gebeurt, vooral bij passiva en daarmee gelijkstaande intransitiva, onder (de druk, de vervolging, de handen enz. van), door, b.v. ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι Π 434, πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος Ρ 248, verg. Α 242, ὑφ' Ἕκτορος φεύγοντες Σ 149, verg. Π 303, ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ γ 235; πέλεια ὑπ' ἴρηκος εἰσέπτατο πέτρην, vervolgd door Φ 494; νῆες κονάβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ten gevolge van, door het geschreeuw der Ach. Β 334, ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, ten gevolge van zijn komst Ν 27; σάλπιγξ ἴαχε δηίων ὕπο Π 591 (schettert, gestoken door, verg. Leaf). — *b*) tot aanwijzing van de oorzaak of aanleiding, de omstandigheden, die van invloed zijn op iets of iets vergezellen, onder, tengevolge van, door, van, uit, bij, b.v. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων Τ 133, κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς θ 192, ἀέθλους ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων Γ 128; ὑπ' ἀνάγκης, uit dwang, gedwongen τ 156, Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης η 263, χλωροὶ ὑπαὶ δείους, van Ο 4; δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, bij het schijnsel van fakkels, onder fakellicht Σ 492, τ 48, ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται, bij het door B. veroorzaakte krullen der zee Ψ 692 (miss. juister van plaats: op uit de door B. oneffen gemaakte zeespiegel). — **II)** met dat. **1)** van plaats, bij verba die een vertoeven uitdrukken, onder, b.v. ὑπὸ δρυΐ δαῖτα πένοντο Σ 558, κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι δ 403, ὑπὸ Τμώλῳ, aan de voet van de T. Β 866, μάρναντο τείχει ὑπὸ Τρώων Ρ 404; ook bij verba van beweging, waarbij aan de rust wordt gedacht, die op de beweging volgt, b.v. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι Ω 644, εἷσαν ὑπὸ φηγῷ Ε 693, ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον Π 378, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι Ο 136. — **2)** overdr. *a*) tot aanwijzing van de pers. of de zaak, onder de invloed waarvan iets gebeurt, van de begeleidende omstandigheden enz. (evenals bij ὑπὸ met gen., verg. **B 1 2** *a* en *b*), onder, door, b.v. ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα Ε 646; ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο Λ 121; Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι σ 156, χερσὶν ὕπ' Αἴαντος θανέμεν Ο 289; ὑπὸ δουρὶ τυπείς Λ 433, οἱ . . . ὑπ' Αἴαντος δουρὶ δαμέντι Ρ 303 (verg. Π 543); μήσατο ὄλεθρον Αἰγίσθου ὑπὸ χερσί ω 97, Τροίην ἕλον Πατρόκλου ὑπὸ χερσί Π 699; ὤλετο ὑπὸ γαμφηλῇσι Π 489; ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσι ν 82; γήραι ὕπο ἀρημένος λ 136, ὕπνῳ ὕπο Ω 636; ὑπὸ πομπῇ, onder het geleide Ζ 171; τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, bij 714; πνοιῇ, bij het waaien δ 402. — *b*) tot uitdr. van ondergeschiktheid, onder, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ γ 304, καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ τελέουσι θέμιστας Ι 156, ὑπ' ἀνδράσι οἶκον ἔχουσι η 68, ὑφ' ἡνιόχῳ Ε 231. — **III)** met acc. **1)** van plaats *a*) tot uitdr. van een beweging onder of naar het binnenste van iets, onder, in, b.v. εἶμ' ὑπὸ γαῖαν Σ 333, ἦλθες ὑπὸ ζόφον λ 57, ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν Σ 145, ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα Δ 279, πεπτηὼς ὑπὸ θρόνον χ 362, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους Ε 731, verg. γ 476; vand. ook om de beweging naar de nabijheid van een hoger gelegen voorwerp aan te wijzen, onder, naar, b.v. ὑπὸ τεῖχος ἴξεσθαι Λ 181, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Β 216, ἤλυθ' ὑπὸ Τροίην δ 146; ook tot uitdr. van het zich uitstrekken onder een hoger en hoog gelegen voorwerp, Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος Β 603, verg. 824. — *b*) waar men een dat. zou verwachten, van een rustig toeven, b.v. στὰς ὑπὸ ὄγχνην (eig. zich geplaatst hebbend onder) ω 234, ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο (ter aanduiding der uitgestrektheid) ο 349, verg. β 181 enz., ἔασιν ὑπ' ἠῶ ἠέλιόν τε Ε 267, verg. Τ 259. — **2)** van tijd, gedurende, tijdens, πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν Π 202, νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν Χ 102.

Dikwijls staat ὑπό achter het geregeerde subst. (in alle drie casus), en wordt dan, als er geen elisie plaats heeft, ὕπο geschre-

ven N 198, δ 402, Υ 275. — Over **ὑπ' ἐκ,** z. ὑπέκ.

†**ὑπο-ακταίνομαι,** wschl. onder het lijf trippelen, πόδες δ' ὑποακταίνοντο (zo Hèsuch., v. L. ὑπὸ ἠκταίνοντο, gewone lezing ὑπερικταίνοντο) ψ 3.

ὑπο-βάλλω, praes. inf. ὑββάλλειν Τ 80, impf. ὑπέβαλλε *a*) ergens onder werpen of leggen, λῖθ' ὑπέβαλλε κ 353. — *b*) overdr., een woord ergens tussen werpen, in de rede vallen Τ 80 (dan is 77 geïnterpol.). †.

†**ὑποβλήδην** (ὑπο-βάλλω, verg. Τ 80 en παραβλήδην), adv., in de rede vallend Α 292.

†**ὑπό-βρυξ** (verw. met βρέχω, ned. *brak*, miss. lat. *mare*), alleen sing. acc. -βρυχα (volg. anderen adv.), ondergedompeld, onder water ε 319.

****ὑπο-δάμναμαι,** alleen 2. sing. ὑποδάμνασαι, zich onderwerpen, zich voegen γ 214, π 95. †.

ὑποδέγμενος, z. ὑποδέχομαι.

ὑπο-δείδω, aor. ὑπέδεισαν(-έδϝεισαν, Cauer -έδδ. enz.), imper. ὑποδείσατε (v. L. -δέδϝιτε, perf.) β 66, part. -δ(ϝ)είσας enz., perf. met praesensbet. ὑποδείδια(-δέδϝια), plusqpf. 3. plur. -εδείδισαν(-εδέδϝισαν), bevreesd, bang zijn voor, τινά, τί Α 406, π 425, Ε 521, β 66; abs. ι 377, κ 296.

†**ὑποδεξίη,** onthaal, middelen om te onthalen Ι 73. (-ῑ- metri causa). Van

ὑπο-δέχομαι, fut. -δέξομαι, -εαι, aor. I -εδέξατο, coni. -δέξομαι, aor. II -έδεξο, -κτο, inf. -δέχθαι, part. -δέγμενος **1)** opnemen *a*) iem. tegemoetlopend ontvangen, τινά Σ 59, τ 257, als gast Ι 480, ξ 52, οἴκῳ π 70; ook om hem te beschermen, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ Ζ 136. — *b*) overdr., met zakel. subj., ontvangen, wachten, ὑπεδέξατο κοῖτος χ 470, με πῆμ' ὑπέδεκτο ξ 275. — **2)** op zich nemen, d.i. *a*) verdragen, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν ν 310. — *b*) beloven, οἱ β 387; tegenst. ἀνήνασθαι Η 93.

****ὑπόδημα,** -ατος (ὑπο-δέω), sandaal, alleen plur. ο 369, σ 361. †.

†**ὑπο-δμώς,** dienaar (onder iem.) δ 386.

ὑπόδρα (< *ὑπόδρακ, van ἔδρακον, δέρκομαι, verg. met andere bet. ὕπ-οπτος, lat. **suspex*, ook ital. *sott' occhi*), adv., eig. van onderen op kijkend, boos kijkend, met dreigende blik, altoos ὑπόδρα ἰδών Β 245, θ 165; daarbij nog δεινά Ο 13.

†**ὑπο-δράω,** 3. plur. -ώωσι(-ἀουσι), onder iem. dienen, iems bediende zijn, τινί ο 333.

†**ὑπο-δρηστήρ,** -ῆρος, bediende (onder iem.) ο 330.

ὑπο-δύομαι, fut. -δῠσεαι, aor. mixt. -εδύσετο, hierbij act. aor. II -έδῡ, -δῦσα, -δύντε **1)** onderduiken in, met acc. θαλάσσης κόλπον Σ 145, δ 435 (verg. 425); abs., zich bukken onder, iem. opbeuren Θ 332 enz.; overdr., bevangen, πᾶσιν ὑπέδυ γόος κ 398 (verg. π 215). — **2)** opduiken, onder iets vandaan te voorschijn komen, θάμνων ζ 127; overdr., te boven komen, κακῶν ὑποδύσεαι ἤδη υ 53.

ὑπο-(ϝ)είκω, praes. imper. ὑπό(ϝ)εικε, inf. ὑπο(ϝ)είκειν, impf. ὑπό(ϝ)εικον, fut. ὑπο(ϝ)είξομαι, ὑπείξομαι Α 294 (Knight εἰ σοὶ πᾶν ϝέργον ὑποϝείξομαι i. p. v. εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι), ὑπείξεαι μ 117 (Bentl. θεοῖσ' ὑποϝείξεαι i. p. v. θεοῖσιν ὑπείξεαι), aor. ὑπό(ϝ)εῖξε, coni. -(ϝ)είξω, -(ϝ)είξομεν **1)** (terug)wijken, νεῶν, van Π 305, τῷ ἕδρης, voor hem opstaan van π 42; χεῖρας, uit de weg gaan voor, ontlopen Ο 227; abs. met zakel. subj., bezwijken Υ 266 (Duentz. ὑποϝείκει i. p. v. -ειν). — **2)** overdr., wijken, toegeven, zich voegen, zich schikken, τινι μ 117, τινί τι, in iets Α 294, Δ 62; abs. Ο 211; met part., τοι χωόμενος, zal ik mijn toorn tegen u laten varen Ψ 602.

†**ὑπο-ζεύγνῡμι,** fut. -ζεύξω, onder (het juk) spannen, inspannen, ἵππους ο 81.

***ὑπο-θερμαίνομαι,** aor. -εθερμάνθη, daarbij warm worden van iets, αἵματι Π 333, Υ 476. †.

†**Ὑπο-θῆβαι,** stad in Boiotië (aan de voet van de oude Kadmeia, jongere volksplanting van uit Thessalië geïmmigreerde Boiōtoi) Β 505.

ὑποθημοσύνη (ὑπο-τίθεμαι), raadgeving Ο 412, π 233. †.

†**ὑπο-θωρήσσομαι,** impf. -εθωρήσσοντο, zich in 't geheim uitrusten, λόχῳ, tot Σ 513.

†**ὑπο-κλίνομαι,** aor. ὑπεκλίνθη, zich neerbuigen onder, zich leggen onder, σχοίνῳ ε 463.

†**ὑπο-κλονέομαι,** praes. inf. -κλονέεσθαι, in verwarring onder iems vervolging vluchten, Ἀχιλῆι Φ 556 (verg. 527 sq.).

†**ὑποκλοπέομαι** (ὑπό-κλοπος, van κλέπτω), opt. -κλοπέοιτο, zich verschuilen χ 382.

ὑπο-κρίνομαι, alleen praes. -κρίνονται en aor. -κρίναιτο, -κριναι, -κρίνασθαι **1)** op een vraag zijn oordeel te kennen geven, antwoorden, τινί Η 407, β 111. — **2)** verklaren, uitleggen, μοι τὸν ὄνειρον τ 535, verg. Ε 150, ο 170; zonder acc., ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος Μ 228.

†**ὑπο-κρύπτω,** alleen pass. aor., ergens onder verbergen, ἡ (nl. νηῦς) δέ τε πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη Ο 626.

†**ὑπό-κυκλος,** van onderen van wielen voorzien, τάλαρος, op wieltjes δ 131.

ὑπο-κύομαι (κύω, κυέω), alleen aor. -κῦσαμένη, -αι, zwanger worden Ζ 26, λ 254; van dieren, drachtig worden Υ 225. †.

ὑπο-λείπω, impf. -έλειπον, pass. impf. -ελείπετο, fut. -λείψομαι **1)** act., overlaten, τί π 50. — **2)** pass. met med. fut., overblijven Ψ 615; achterblijven η 230 enz.

†**ὑπο-λευκαίνομαι,** impf., onder iets wit worden, ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, op de grond vormen zich witte hopen van kaf Ε 502 (anderen ὑπὸ λευκ.).

ὑπο-λύω, aor. -έλῦσα, -ε, med. aor. I -ελύσαο, II 3. plur. -έλυντο **1)** act. *a*) van onder iets losmaken, ἑταίρους ι 463 (verg. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους, van onder het juk Ψ 513). — *b*) van onderen losmaken, verlammen, γυῖά τινος, van zwaar gewonden en gedoden (verg. λύω **I 3**) Ο 581, μένος καὶ γυῖά τινος Ζ 27 (verg. Λ 579, ξ 236); med. aor. met pass. bet. Π 341; van een worstelaar, die zijn tegenstander (door een stoot in de knieholte) doet neervallen Ψ 726. — **2)** med., van onder iets losmaken, vrijwaren voor, σὺ τόν γ' ὑπελύσαο δεσμῶν Α 401. †.

ὑπο-μένω, aor. -έμεινα enz. *a*) intr., achterblijven, blijven waar men is κ 232; op iets wachten, met volg. inf., οὐδ' ὑμέμεινεν γνώμεναι (hij wachtte niet totdat) α 410; in 't bijz., volharden, standhouden (in de strijd) Ε 498. — *b*) tr., iem. in de strijd afwachten, standhouden tegen iem. Π 814 enz., ook ἐρωήν τινος Ξ 488.

****ὑπο-μιμνήσκω** (anderen -μιμνήσκω), fut. part. fem. -μνήσουσα, aor. -έμνησεν, herinneren, τινά τινος, iem. iets α 321, ο 3. †.

†**ὑπο-μνάομαι,** impf. -εμνάασθε(-άεσθε), alleen τινος γυναῖκα, iems vrouw slinks tot zijn echtgenote willen maken χ 38.

†**ὑπο-νήιος,** 2., aan de voet van het gebergte Nèïon gelegen, 'Ιθακή γ 81.

ὑποπεπτηῶτες, z. ὑποπτήσσω.

†**ὑπο-περκάζω** (περκνός), praes., zich van onderen donker kleuren, van rijpende druiven η 126.

†**ὑπο-πλάκιος,** 3., aan dè voet van het gebergte Plakos gelegen, Θήβη Ζ 397.

†**ὑπο-πτήσσω,** perf. part. -πεπτηῶτες, zich verschuilen onder, πετάλοις (anderen ὕπο πεπτ.) Β 312.

†**ὑπ-όρνῦμι,** aor. II -ώρορε, daarbij zich verheffen, τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα ω 62 (verder met tm., ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, doen opkomen Ω 507, δ 183; med., τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, opkomen π 215).

***ὑπο-ρρήγνυμαι,** alleen aor. -ερράγη, van onder (de wolken) te voorschijn breken, doorbreken, οὐρανόθεν ὑπερράγη αἰθήρ Π 300, verg. Θ 558. †.

†**ὑπό-ρρηνος,** 2. (< *ὑπόϜρηνος, verg. πολύρρην), een lam onder zich hebbend of zogend Κ 216.

†**ὑπο-σσείω,** praes., van onderen doen draaien, τρύπανον ι 385.

†**ὑπο-σταχύομαι** (σταχύς), opt. -σταχύοιτο, (in aren) opschieten, vand. overdr., aangroeien, van kudden υ 212.

†**ὑπο-στεναχίζω** (anderen -στοναχίζω), impf. -εστενάχιζε, dreunen onder, τινί Β 781.

†**ὑπο-στόρνῦμι,** aor. ὑποστορέσαι, tot ontvangst van iem. spreiden, bereiden, δέμνιά τινι υ 139 (verg. δ 301, Κ 155).

ὑπο-στρέφω, impf. -έστρεφε, aor. -στρέψωσι enz., pass. fut. -στρέψεσθαι, aor. part. -στρεφθείς **1)** act. *a*) tr., doen omdraaien, ἵππους Ε 581 (verg. 505). — *b*) intr., zich omdraaien Μ 71, αὖτις θ 301, φύγαδε Λ 446, Οὔλυμπον, terugkeren naar Γ 407. — **2)** pass., zich omkeren, αὖτις Λ 567; terugkeren, ἐς μέγαρον ο 23.

†**ὑποσχεσίη,** = het volg., plur. Ν 369.

ὑπόσχεσις (ὑπ-ίσχομαι), acc. -ιν, belofte Β 286, 349, κ 483. †.

†**ὑπο-ταρβέω,** aor. -ταρβήσαντες, bang terugdeinzen voor, τινά Ρ 533.

†**ὑπο-ταρτάριος,** beneden in de Tartaros wonend, θεοί Ξ 279.

ὑπο-τίθεμαι, fut. -θήσομαι enz. (δ 163 v. L. -θήεαι, aor. II coni. i. p. v. -θήσεαι); aor. II inf. -θέσθαι. imper. -θευ ο 310, iem. iets aan de hand doen, βουλήν τινι Θ 36, γ 27, ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον δ 163; zonder acc., τινί, iem. een raad geven β 194, ε 143, πυκινῶς of εὖ τινί Φ 293, ο 310.

ὑπο-τρέχω, alleen aor. -έδραμε, onder iets lopen, ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας, hij liep onder (de opgeheven arm en de lans) op hem toe Φ 68, verg. κ 323 (en Verg. A. X 521 sq.). †.

***ὑπο-τρέω,** aor. ὑπέτρεσας enz., terugdeinzen, vluchten Η 217; τινά, voor iem. Ρ 587.

***ὑπο-τρομέω,** praes. -τρομέουσι, iter.

impf. ὑποτρομέεσκον, staan te beven, s i d d e r e n X 241, Y 28. †.

ὑπότροπος (ὑπο-τρέπω), t e r u g (k e r e n d), ὑπότροπον ἱκέσθαι Z 367, verg. χ 35.

ὑπ-ουράνιος (οὐρανός), o n d e r d e h e m e l, πετεηνά P 675; τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν ι 264, verg. K 212. †.

†**ὑπο-φαίνω,** aor. -έφηνε, v a n o n d e r iets t e v o o r s c h i j n h a l e n, θρῆνυν τραπέζης ρ 409.

†**ὑπο-φέρω,** aor. 3. plur. -ήνεικαν, b u i t e n iems b e r e i k b r e n g e n, μ' ὑπήνεικαν πόδες E 885.

†**ὑπο-φεύγω,** inf. -φευγέμεν, a a n iems v e r v o l g i n g o n t k o m e n, τινά X 200 (verg. Φ 57, ι 17).

†**ὑποφήτης** (ὑπό-φημι), plur. -φῆται, u i t l e g g e r van de wil der goden Π 235.

ὑπο-φθάνω, alleen aor. part. -φθάς, med. -φθάμενος, -μένη, v o o r k o m e n, e e r d e r d o e n, ὑποφθὰς περόνησεν H 144; med. (= act.), κτεῖνεν ὑποφθάμενος δ 547; τὸν ὑποφθαμένη φάτο ο 171 (verg. φθάνω). †.

†**ὑπο-χείριος** (χείρ), i n h e t b e r e i k d e r h a n d e n, χρυσός, ὅ τίς χ' ὑπ. ἔλθῃ ο 448.

ὑπο-χέω, alleen aor. -έχευε, iets ergens o n d e r s t r o o i e n of u i t s p r e i d e n, ῥῶπας ξ 49, βοείας Λ 843 (verg. π 47). †.

***ὑπο-χωρέω,** impf. -εχώρει, aor. -εχώρησαν, t e r u g w i j k e n, z i c h t e r u g t r e k k e n Z 107 enz. (verg. Δ 505 enz.).

†**ὑπ-όψιος** (ὀπ-, verg. παν-όψιος, ὕποπτος, ὑπό-δρα), eig. van onderen aangezien, vand. v e r a c h t, ὑπόψιος ἄλλων, bij Γ 42 (Aristof. Buz. ἐπόψιον, dat Fick in verband brengt met ἐφ-εψιάομαι).

ὕπτιος (verw. met ὑπό; verg. lat. *supinus*), a c h t e r o v e r l e u n e n d, a c h t e r o v e r, tegenst. πρήνης Ω 11, ὕπτ. πέσε O 434, ι 371, ἐξετανύσθη H 271, οὔδει ἐρείσθη H 145.

†**ὑπ-ώπια,** τά (ὤψ), het gedeelte van het gelaat onder de ogen, vand. in 't alg. g e l a a t, νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια (acc. part.) M 463.

†**ὑπ-ωρείη** (anderen -εῖη; ὄρος; So. -ώρεια, verg. Ἀνεμώρεια), de v o e t (of de streek aan de voet) v a n d e b e r g, plur. Y 218.

ὑπώρορε, z. ὑπόρνυμι.

†**ὑπ-ωρόφιος** (ὀροφή), o n d e r h e t d a k, ὑπωρόφιοι δέ τοί εἰμεν (uw gasten) I 640.

†**Ὑρίη,** stad in Boiotië (aan de Eurīpos) B 694.

†**Ὑρμίνη,** havenstad in (het N. van) Elis B 616.

***Ὑρτακίδης,** zoon van Hurtakos = A s i o s B 837, M 96.

***Ὕρτακος,** Trojaan N 759, 771. †.

†**Ὕρτιος,** Musiër, zoon van Gurtios, door Aiās gedood Ξ 511.

ὗς, ὑός, ὁ en ἡ (= σῦς, z. ook daar), plur. dat. ὕεσσι, acc. ὕας, z w ij n, zowel beer als zeug, ἀργιόδους θ 476, K 264, θαλέθοντες ἀλοιφῇ Ψ 32, πίονα πενταέτηρον (πεντεϝέτ.) ξ 419.

ὑσμίνη (verw. met skt *yúdhyati*, strijdt, w. *jew-dh-*, krachtig bewegen, verw. met lat. *iuba*, *iubere*), hierbij dat. **ὑσμῖνι,** s l a g, s t r ij d, g e v e c h t, gewoonl. verbonden met κρατερή Σ 243, λ 417 (Od. alleen hier en λ 612), ἀργαλέη πολύδακρυς P 543, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ N 314; ὑσμ. δηιοτῆτος Y 245 (z. v. L. X 203); ὑσμίνης στόμα Y 359; ὑσμῖνι μάχεσθαι B 863 en Θ 56; concr., ὑσμίνην ἤρτυνον O 303, verg. 328 en μάχη **1**; hierbij adv. †**ὑσμίνην-δε,** t e n s t r i j d e B 477.

ὑστάτιος, -ον, l a a t s t, a c h t e r s t ι 14, O 634; neutr. **ὑστάτιον** als adv., t e r e l f d e r u r e Θ 353. †. Verg.

ὕστατος, -ον (sup. bij ὕστερος), a c h t e r s t B 281 (tegenst. πρῶτοι), verg. N 459; a c h t e r s t, l a a t s t, μήλων, van ι 444, ὕστατος λάχε Ψ 356; τίνα ὕστατον ἐξενάριξαν E 703; neutr. sing. **ὕστατον** als adv., v o o r d e l a a t s t e m a a l μ 250; πύματον καὶ ὕστατον, t e n a l l e r l a a t s t e, v o o r d e a l l e r l a a t s t e m a a l X 203, υ 116; evenzo plur. **ὕστατα** A 232, χ 78; ὕστ. καὶ πύματα δ 685.

ὕστερος, -ον (= skt *úttara-*, verw. met ned. *uit*), l a t e r, (d a a r n a), tegenst. πρότερος E 17, ὕστερος ἵκετο ω 155; met gen., σεῦ ὕστερος, na u Σ 333; γένει ὕστερος, jonger Γ 215; neutr. **ὕστερον** en π 319 **ὕστατα** als adv., l a t e r, i n d e t o e k o m s t A 27, ι 351, tegenst. σήμερον H 30; ἐς ὕστερον, nog eens μ 126.

ὑφαίνω (verw. met ned. *web*, *weven*), praes., coni. 3. sing. ὑφαίνῃσιν, inf. -ειν, impf. ὕφαινον enz., iter. ὑφαίνεσκον, -εν, aor. ὑφήνω enz., adi. verb. ὑφαντός (z. daar), bovendien van †**ὑφάω** 3. plur. ὑφόωσι(-άουσι) η 105 **1)** w e v e n, ἱστόν Γ 125, ο 517, φάρεα ν 108, φᾶρος τ 139, λεπτόν, een fijn weefsel β 94, ω 129. — **2)** overdr., van listige plannen of aanslagen (verg. τολυπεύω), s p i n n e n, v e r z i n n e n, s m e d e n, μῆτιν δ 678, ν 303, ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν δ 739, δόλον Z 187, δόλους καὶ μῆτιν ι 422; u i t e e n z e t t e n, μύθους καὶ μήδεα Γ 212, verg. H 324.

ὑφ-αιρέω, w e g n e m e n o n d e r, alleen met tm., z. αἱρέω **1** *a* eind; b e v a n-

g e n, alleen met tm., ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν Δ 421, verg. χ 42 en αἱρέω **1** *f* β.

****ὑφαντός,** 3. (adi. verb. van ὑφαίνω), g e w e v e n, ἐσθής, εἷμα ν 136, 218, π 231. †.

†ὑφ-αρπάζω, h e i m e l i j k r o v e n, Σ 319 met tm. (z. ἁρπάζω **1**).

†ὕφασμα, -ατος (ὑφαίνω), w e e f s e l γ 274.

ὑφάω, z. ὑφαίνω.

†ὑφ-έλκω, impf. -ελκε(-εῖλκε), uit iems bereik w e g t r e k k e n, τινὰ ποδοῖιν, bij de voeten Ξ 477.

†ὑφ-ηνίοχος, w a g e n m e n n e r, als ondergeschikt aan den naast hem staanden strijder (verg. ὑποδμώς, ὑποδρηστήρ en v. L. Λ 521) Z 19.

†ὑφ-ίημι, aor. part. -έντες, n e e r l a t e n, ἱστόν Α 434; met tm., z. ἵημι **I 1** *b*.

ὑφ-ίστημι, alleen aor. II ὑπέστην enz., 3. plur. -έσταν *a*) eig., z i c h ergens o n d e r p l a a t s e n, vand. overdr., o p z i c h n e m e n, σαῶσαι Φ 273. — *b*) b e l o v e n, τὰ δ' ὄπισθεν Ι 519; εἰ τελευτήσεις ὅσ' ὑπέστης Ν 375, verg. γ 99; ook ὑπόσχεσιν, een belofte doen κ 483; abs. ι 365; τινί met volg. fut. inf. Ι 445; verbonden met κατένευσα Δ 267, ἐπένευσα Ο 75. — *c*) zich onder iem. plaatsen, z i c h n a a r iems w i l s c h i k k e n, τινί Ι 160.

****ὑ-φορβός** (ὗς, φέρβω), z w ij n e n h o e d e r ξ 3 (verg. συ-φορβός).

ὑφόωσι, z. ὑφαίνω.

****ὑψ-αγόρης** (ἀγορεύω), acc. -ην, h o o g m o e d i g s p r e k e n d, p o c h e n d α 385.

***ὑψ-αύχην,** -ενος, m e t h o g e n e k, ἵπποι Ε 772, Ψ 27 [a. l. ὑψηχέες, van **ὑψ-ηχής** (ἦχος), m e t o p g e h e v e n k o p b r i e s e n d].

ὑψ-ερεφής, -ές en **ὑψ-ηρεφής** (ἐρέφω), plur. neutr. -έα (met suniz.) δ 757 (v. L. ὑψόροφα), m e t e e n h o o g, d.i. hoog boven de grond zich bevindend, d a k, dus h o o g, r u i m, δῶμα Ε 213, δ 15, θάλαμος Ι 582 (verg. ψ 193).

ὑψηλός, 3. (ὕψι), h o o g, h o o g g e l e g e n, πύργος Γ 384, ἐλάτη Ε 560, θάλαμος α 426, θρόνος θ 422, Ἐρυθῖνοι Β 855.

***Ὑψ-ήνωρ,** -ορος (ἀνήρ, verg. ἀγ-ήνωρ) **1)** Trojaan, zoon van Dolopīōn, gedood door Eurupulos Ε 76. — **2)** Griek, zoon van Hippasos, door Dèïfobos gedood Ν 411. †.

ὑψηρεφής, z. ὑψερεφής.

ὑψηχής, z. ὑψαύχην.

ὕψι (locat., verw. met ὑπό, ὑπέρ), adv., h o o g, d.i. *a*) i n d e h o o g t e, ἥμενος, van Zeus en Athènè Υ 155, π 264; οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι ... ἐπιβάντες (ἐμάχοντο), van af de schepen hoog, in de hoogte op de schepen Ο 387; ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων (νῆας) ὁρμίσσομεν, zodat ze vlot liggen Ξ 77, verg. δ 785 (ὑψόθι). — *b*) o m h o o g, i n d e h o o g t e, ἄελλα σκίδναθ' Π 374, ἀναθρώσκων πέτεται Ν 140; ὕψι βιβάντα Ν 371 (verg. ὑψαγόρης).

ὑψι-βρεμέτης (βρέμω), i n d e h o o g t e d o n d e r e n d, epith. van Zeus Α 354, ε 4.

***ὑψί-ζυγος** (ζυγόν), eig. die hoog op de roeibank zit, vand. overdr., h o o g t r o n e n d, epith. van Zeus Δ 166 (z. ook v. L.).

†ὑψι-κάρηνος, 2., m e t h o g e t o p, δρύες Μ 132.

†ὑψί-κερως (κέρας), acc. ὑψίκερων, m e t h o o g g e w e i, ἔλαφος κ 158.

ὑψί-κομος, 2. (κόμη), m e t h o o g l o o f, δρῦς Ξ 398, μ 357.

ὑψι-πετήεις (πέτομαι; metri causa i. p. v. -πέτης, verg. αἰπήεις), h o o g v l i e g e n d, αἰετός Χ 308, ω 538. †.

ὑψι-πέτηλος, -ον (πέτηλον, = πέταλον), m e t h o o g l o o f (d. w. z. met loof dat hoog aan de stam begint), δένδρεον Ν 437, δ 458, λ 588. †.

ὑψι-πέτης (πέτομαι), = ὑψιπετήεις, αἰετός Μ 201, υ 243.

†Ὑψι-πύλη, dochter van Thoās, koning van Lèmnos, bij Ièsōn moeder van Eunèos Η 469.

***ὑψί-πυλος,** 2. (πύλη), m e t h o g e p o o r t e n, Θήβη Ζ 416, Τροίη Π 698, Φ 544. †.

ὑψό-θεν, adv., v a n b o v e n, u i t d e h o o g t e, κατὰ δ' ὑψ. ἧκεν ἐέρσας ἐξ αἰθέρος Δ 53, ὑψ. ἐκ κορυφῆς β 147. Verg.

***ὑψό-θι** (verg. ὕψι), h o o g, i n d e h o o g t e, ἐόντι Διί Κ 16 (verg. P. 676); ὑψ. ὄρεσφι Τ 376 = **ὑψοῦ** (dat v. L. zo mogelijk in ὑψόθι verandert) Α 486, ε 164; ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν (nl. νῆα) γ' ὥρμισαν, hoog op het water bij het strand (zodat het geheel vlot ligt) δ 785, θ 55, verg. ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν Ξ 77.

ὑψ-όροφος (ἐρέφω), = ὑψερεφής, θάλαμος Γ 423, δ 121, οἶκος ε 42.

ὑψό-σε, adv., i n d e h o o g t e, o m h o o g Κ 461, θ 375.

ὑψοῦ, z. ὑψόθι.

ὕω (skt *su*, uitpersen, besproeien), impf. ὗε, pass. praes. ὑόμενος *a*) r e g e n v e r w e k k e n, ὗε Ζεύς, zond regen Μ 25, ξ 457. — *b*) pass., λέων ὑόμενος, b e r e g e n d ζ 131. †.

Φ.

φάανθεν, φαάνθη, z. φαείνω.

†**φαάντατος,** schitterendst, ἀστήρ ν 93 (anderen φαέντατος, sup. bij φαεινός).

ΦΑΓ- (verg. skt *bhájati*, verdeelt), alleen aor. II ἔφαγον, φάγες enz., coni. 3. sing. φάγῃσι, inf. φαγέμεν, eten, κρέα ι 347, ξεινήια δ 33; met gen. ι 94, ο 373; abs. κ 386, ω 254; opvreten, verslinden, ἑταίρους μ 310, τόν Ω 411, ξ 135, verg. Φ 127, κατὰ τέκν' ἔφαγε Β 317; opmaken, κειμήλια β 76, κατὰ πάντα φάγωσι γ 315, verg. π 429 (z. ook ἐσθίω eind).

φάε, z. φαίνω; **φάεα,** z. φάος.

†**Φαέθουσα,** dochter van Hèlios en Neaira μ 132. Verg.

φαέθων (φάος), schitterend, stralend, ἠέλιος Λ 735 (Il. alleen hier), λ 16.

Φαέθων, -οντος (z. het vorige), paard van Èōs ψ 246.

φαεινός, 3. (< *φαϝεσνός, verg. φάος), comp. †**φαεινότερος** Σ 610, hierbij sup. †**φαέντατος**(-άντατος, z. daar), schitterend, stralend, blinkend, κασσίτερος Ψ 561, vooral van metalen, houten en lederen voorwerpen, b.v. δόρυ Λ 253, σάκεα Ν 342, πήληξ Ν 527, κρητήρ Γ 247, περόνη τ 256, θρόνος η 169, θύραι ζ 19, γωρυτός φ 54, ζῶμα ξ 482, μάστιξ ζ 316; λόφος φοίνικι φ. Ο 538, verg. Ζ 219, ψ 201; van kleren en dergg., πέπλος Ε 315, ἐσθής ζ 74, τάπης Κ 156; πλόκαμοι Ξ 176; verder van het vuur Ε 215, van de maan Θ 555, van Èōs δ 188, van de ogen Ν 3.

φαείνω (φάος), act. praes., pass. aor. φαάνθη, 3. plur. φάανθεν [anderen (ἐ)φαένθη, (ἐ)φάενθεν] *a*) act., licht verschaffen, d.i. α) schijnen, zijn licht doen schijnen, ἀθανάτοισι γ 2, ἐν νεκύεσσι μ 383 (Hartman ἵνα i. p. v. καὶ ἐν); μετ' ἀθανάτοισι μ 385; van vuurbekkens, licht verspreiden σ 308. — β) voor het licht in een vertrek zorgen σ 343. — *b*) pass., schitteren, δεινὼ (Nab. -ὸν) δέ οἱ ὄσσε φάανθεν Α 200; μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, werd daarbij zichtbaar Ρ 650.

φαέντατος, z. φαάντατος.

φαεσί-μβροτος [φαϝ-, verg. φάε, πιφαύσκω, en *μροτός, βροτός], voor de stervelingen schijnend, van Èōs Ω 785 en Hèlios κ 138, 191. †.

†**φαιδιμόεις** [φαίδιμος; verg. ἀργι(ν)όεις, αἰπήεις, λειριόεις enz.], schitterend, roemrucht, φαιδιμόεντες Ἐπειοί (Bentl. φαίδιμοι ἔντεσ') Ν 686.

φαίδιμος, -ον (φαιδρός, schitterend), schitterend, heerlijk, fier, γυῖα Ζ 27, ὦμος λ 128, gewoonl. van perss. Δ 505, β 386.

****Φαίδιμος** (z. het vor.), koning der Sidoniërs δ 617, ο 117. †.

†**Φαίδρη** (φαιδρός, schitterend), (dochter van koning Mīnōs, echtgenote van Thèseus; zij bemint haar schoonzoon Hippolutos en wordt door haar lasterlijke beschuldigingen de oorzaak van diens dood); Odusseus ziet haar in de onderwereld λ 321.

Φαίηκες (z over de verschillende naamsverklaringen en beschouwingen She. p. 242 sqq.), fabelachtig, door de goden bemind (ζ 201 sqq., η 199 sqq.) volk op het eiland Scherië (z. daar); vroeger in Hupereia, nabij de Kuklōpes, maar onder aanvoering van Nausithoos zijn zij van daar verhuisd ε 34 sq., ζ 3 sqq.; zij stammen af van Poseidāōn ν 130 (en zijn, volg. Jessen bij Roscher kol. 2203 en 2218 sq., oorsprkl. zelf zeegoden geweest); zij staan onder een aristokratisch bestuur van dertien βασιλῆες, van wie Alkinoos de voornaamste en het hoofd is θ 390 sq.; het is een vredelievend, de oorlog hatend, nijver en vrolijk volk van schippers, dat houdt van dans, zang en de genoegens van de maaltijd θ 244 sqq.; wie tot hen komen, die brengen zij veilig naar hun vaderland terug θ 32 sq., 566 (verg. echter η 32 sq.), want hun schepen doorklieven zonder stuurman of roer pijlsnel de zee en raden de wensen der opvarenden η 34 sqq., θ 557 sqq. Epitheta: ἀγαυοί, ἀμύμονες, ἀντίθεοι, δολιχήρετμοι, ναυσικλυτοί (ν. ἄνδρες), φιλήρετμοι, μεγάθυμοι.

***Φαίνοψ,** -οπος (φαίνω en ὀπ-, verg. ὄπωπα) **1)** zoon van Asios, uit Abūdos Ρ 583. — **2)** Trojaan, vader van Forkus Ρ 312. — **3)** Trojaan, vader van Xanthos en Thoōn Ε 152. †.

φαίνω (verw. met skt *bhānu*-, licht, glans, ned. *boenen*), praes., inf. φαινέμεν, impf. φαῖνε, ἔφαινον, aor. ἔφηνε enz., med. en pass. praes., impf. (ἐ)φαίνετο, -ονθ', iter. φαινέσκετο ν 194, fut. φανεῖσθαι μ 230 (v. Herw. προφανέεσθαι i. p. v. πρῶτα φανεῖσθαι), perf. πέφανται, part. πεφασμένον, aor. φάνης, ἐφάνη enz., 3. plur. ἔφανεν en φάνεν, coni. 2. sing. φανήῃς, 3. φανήῃ en φανῇ Ι 707, inf. φανήμεναι en -ῆναι, iter. φάνεσκε(ἐφάν.), bovendien van **φαϝ-** aor. φάε ξ 502, pass. fut. perf. πεφήσεται Ρ 155 **I)** act. **1)** tr., doen verschijnen, doen zien, tonen, τέρας Β 324, γ 173, σήματα Ι 236, ἐπιγουνίδα σ 74, μοὶ ὁδόν μ 334, ἀρετήν θ 237; vand. in 't bijz. *a*) doen zien, d.i. schenken, γόνον τινί, ἄκοιτίν τινι δ 12, ο 26. — *b*)

openbaren, uiten, laten horen, νοήματα Σ 295, ἀοιδὴν θ 499, μῦθος πεφασμένος Ξ 127. — *c*) bedrijven, ἀεικείας υ 309. — **2)** intr., licht geven, voor licht zorgen, τινί η 102 (verg. σ 307 en 317); abs. τ 25; verschijnen, van Èōs, φάε, alleen ξ 502. — **II)** pass. **1)** zich vertonen, verschijnen, zichtbaar worden, van perss. en zaken, οἴῳ φαινομένη Α 198, θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν η 201; λὶς εἰς ὁδόν Ο 275; θεός ... φαίνετο θαρσύνων ω 448; ἄστρα Θ 556, πυρά Θ 561, αὐγή Β 456; πᾶσα Ἴδη Ν 13; φαῖνε δὲ μηρούς ... φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοί σ 67 sq.; φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι, λαυκανίην (i. p. v. -ίῃ onder invloed van αὐχέν'; zó Seymour, Class. Rev. 1901 p. 28; anderen: de huid was zichtbaar aan de keel, als gen. loc.; a. l. φαῖνεν met τεύχη als subj.) Χ 324; μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον, deed zich voor, kwam Μ 416, φάνη βιότοιο τελευτή Π 787, verg. Β 122; ὅττι φανήῃ (wat hem ook treft; anderen: wat ook voor den dag komt, nl. van zijn lichaam) Χ 73; ἀεικέα ἔργα φαίνεται, komen aan het licht δ 695; νίκη φαίνετ' ἀρηιφίλου Μενελάου (M. blijkt overwinnaar te zijn) Γ 457, verg. Η 325; φαινόμενοι, de zich aanmeldenden Κ 236; in 't bijz. van Èōs, verschijnen, opkomen Α 477, β 1, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν Ι 618, δ 407. — **2)** (ver)schijnen, met nadere praedicatieve bepaling, b.v. σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη ζ 137, τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνεθ' Ε 867, πῶς ὔμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι λ 336, ἥδε δέ οἱ ... ἀρίστη φαίνετο βουλή Β 5.

†**Φαῖστος,** zoon van Bōros uit Tarnè, bondgenoot der Trojanen, gedood door Īdomeneus Ε 43. sqq.

Φαιστός, stad op Krètè Β 648, γ 296. †.

†**φαλαγγηδόν,** adv., in dichte drommen Ο 360. Van

***φάλαγξ,** -γγος, ἡ (verw. met ned. *balk*), drom, schaar, sing. alleen Ζ 6; Τρώων Γ 77, ἀνδρῶν Τ 158, πυκιναί, κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι Δ 281, καρτεραί Ε 591; φάλαγγες ἐλπόμενοι Π 281 (verg. ἔλπω **2** *c* α).

†**φάλαρα** τά (verw. met φαληρός, z. bij het volg.), eig. blinkers, metalen knoppen aan de helm Π 106, verg. τετραφάληρος (en Helb². p. 304 sqq.).

†**φαληριάω** (φαληρός, schitterend, verg. φαλός = λευκός en skt *bhāla-*, glans), part. -όωντα(-άοντα), wit van schuim zijn, schuimen, κύματα κυρτὰ φαληριόωντα Ν 799.

***Φάλκης,** acc. -ην, Trojaan, door Antilochos gedood Ν 791, Ξ 513. †.

***φάλος** (verw. met φλέω, φλύω), van het voorhoofd over de helm naar de nek lopende kam of beugel (verg. ἄφαλος, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τρυφάλεια); heeft de helm er één, dan is de helmbos er in vastgemaakt, κόρυθος φ. Γ 362, verg. Δ 459; λαμπροί Ν 132 (volg. Reich². p. 98 sq., 107 sq.: metalen uitsteeksel, dat men nog bij enkele zeer oude helmen aantreft; heeft de helm er twee, dan doen zij denken aan horens; verg. ook αὐλῶπις).

φάος (< φάϝος, verg. φαεσίμβροτος), dat. φάει Ρ 647, φ 429 (z. v. L.), plur. φάεα (ᾱ metri causa), bovendien **φόως** (anderen φάος) **1)** (zonne)licht, (dag)licht, φάος (ἠελίοιο) Α 605, γ 335, ἠοῦς ν 94, verg. Β 49; ὁρᾷ enz. φάος ἠελίοιο δ 833 enz. (z. ὁράω **1**), λείψειν φάος ἠελίοιο (= sterven) Σ 11; ἐν φάει, bij licht, in het licht Ρ 647, φ 429; tegenst. νέφος ἀχλύος Ο 669; licht van fakkels τ 24 enz.; hierbij adv. **φόωσ-δε(φάοσ-δε),** naar het (dag)licht λ 223; ἄνδρα φ. ἐκφανεῖ, τὸν ἐξάγαγε πρὸ (adv.) φ., het levenslicht doen aanschouwen Τ 103, Π 188. — **2)** overdr. *a*) plur. (alleen Od.), ἄμφω φάεα καλά, (licht der) ogen, *lumina* π 15 enz. — — *b*) licht, als zinnebeeld van geluk, heil, redding, vreugde Ζ 6, Υ 95, Φ 538; Πατρόκλῳ γενόμην φάος Σ 102, verg. Ρ 615; γλυκερὸν φάος π 23, ρ 41 (Poutsma vermoedt ἦλθες Τηλέμαχε; γλυκερὸν φάος! en vergelijkt Aisch. Pers. 261 νόστιμον φάος = ν. ἦμαρ, of anders φ. = oogappel).

φαρέτρη (φέρω), pijlkoker, ἀμφηρεφής Α 45, ἰοδόκος φ 11, κοίλη φ 417. (-ĕ- alleen Θ 323).

†**Φᾶρις,** stad (in Lakōnikè, ten zuiden van Amuklai) Β 582.

φάρμακον, kruid Λ 741, δ 230; vand. in 't bijz. *a*) toverkruid, -middel, νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων δ 220; κακά κ 213, ἐσθλόν κ 292, οὐλόμενον κ 394, μητιόεντα δ 227. — *b*) geneeskrachtig kruid, geneesmiddel (verg. φύλλον Sof. Fil. 649), b.v. ἐπιθήσει φάρμακα Δ 191, ἤπια Δ 218, ὀδυνήφατα Ε 900, ἐσθλά Λ 831. — *c*) vergiftig kruid, vergif, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα Χ 94 (verg. Verg. A. II 472: *mala gramina pastus*); θυμοφθόρα β 329; tot het vergiftigen van pijlen, ἀνδροφόνον α 251.

†**φαρμάσσω** (φάρμακον), praes. part., een kunstmiddel toepassen, harden, van metaal, πέλεκυν ι 393.

φᾶρος, -εος (φᾶραι· ὑφαίνειν, Hèsuch.; volg. So. < *φάρϝος, afgescheurd stuk stof, verg. φάραγξ, scheur, kloof), elk groot stuk linnen, vand. *a*) om zeilen van-

te maken ε 258. — *b*) l i j k m a n t e l (verg. ook σπεῖρον *a*), als dracht der doden over het eigenlijke lijkkleed (verg. χιτών, 3. λίς *c*) Σ 353, ω 147, ταφήιον τ 142; δύο φάρεα (miss. één als lijkmantel en één over de baar) Ω 580. — *c*) kledingstuk van voorname vrouwen en mannen, b o v e n k l e e d, m a n t e l (verg. Amelung p. 22) B 43, ε 230. Epitheta ἁλιπόρφυρα, ἀργύφεον, μέγα, λεπτὸν καὶ χαρίεν, λεπτὸν καὶ περίμετρον τ 140, ἐϋπλυνές, καλόν, λευκόν, πορφύρεον.

†**Φάρος,** eiland, volgens δ 355 een dag varens van de egyptische kust verwijderd (volg. Nils. H. and M. wijst deze plaats, verg. ook γ 318, naar de 8e of het begin van de 7e eeuw: zulk een gebrekkige kennis van het O. der Middell. Zee was bij de Grieken na die tijd niet meer mogelijk).

****φάρυξ,** -υγος (verw. met lat. *frūmen*, keel, *forare*, ned. *boren*), s t r o t, k e e l ι 373, τ 480. †.

φάσγανον (< *σφάγσκανον, van σφάζω), z w a a r d E 81, κ 145 (verg. ἄορ en ξίφος). Epitheta: ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ὀξύ, ἀργυρόηλον, κωπήεντα, μελάνδετα, χάλκεον, καλόν, μέγα; Θρηΐκιον.

φάσθαι, φάσκε, z. φημί.

φάσκω (φημί, verg. βάσκω), alleen impf. ἔφασκον enz., φάσκε, z e g g e n, v e r z e k e r e n, b e l o v e n, met (acc. c.) inf. δ 191, T 297; m e n e n, d e n k e n N 100, χ 35 (Il. alleen op de genoemde plaatsen).

†**φασσο-φόνος** (φάσσα, verw. met παιφάσσω, en ΦΕΝ-), w i l d e d u i v e n d o d e n d, ἴρηξ, duivenvalk O 238.

φάτις (φημί), acc. -ιν *a*) g e r u c h t, μνηστήρων, aangaande ψ 362. — *b*) (g o e d e) r o e p, f a a m, ἐσθλή ζ 29. — *c*) (k w a d e) r o e p, o p s p r a a k, p r a a t j e s (= φῆμις ζ 273), δήμου, bij, onder I 460, verg. φ 323. †.

φάτνη (volg. Wackern. miss. atticisme van πάθνη; verw. met πεῖσμα en ned. *binden*, eig. de plaats waar het dier in de stal is vastgebonden), r u i f E 271, δ 535, ἱππείῃ K 568, ἐυξέστῃ Ω 280.

φατός, z. ᾿Αρηίφατος (en ΦΕΝ-).

†**Φαυσιάδης,** acc. -ην (φάε, φάος), zoon van Fausios, A p i s ā ō n Λ 578.

†**Φεαί,** haven en voorgebergte in Ēlis ο 297.

φέβομαι, praes., impf. (ἐ)φέβοντο, = φοβέομαι, opgejaagd worden, v l u c h t e n χ 299 (Od. alleen hier), tegenst. διωκέμεν E 223; ὑπό τινι Λ 121; tr., alleen Τυδέος υἱόν, voor E 232.

†**Φειά,** wschl. = Φεαί (a. l. Φηρῆς i. p. v. Φειᾶς) H 135.

†**Φείδᾱς** (φείδομαι), aanvoerder der Atheners N 691.

†**Φείδ-ιππος** (φείδομαι), zoon van Thessalos, kleinzoon van Hèraklès, aanvoerder der mannen uit Nīsūros B 678.

φείδομαι (verw. met lat. *findo*, dus eig. z i c h s c h e i d e n v a n), praes. imper. φείδεο, part. -όμενος, aor. φείσατο, gereduplicеerde aor. II opt. πεφιδοίμην, -οιτο, inf. πεφιδέσθαι, fut. πεφιδήσεται, s p a r e n, τινός, iem. (d.i. iems leven) Ω 158, ι 277; = ontzien, ἵππων E 202; = achterhouden, τοῦ (nl. δέπαος) Ω 236.

φειδώ (φείδομαι), het s p a r e n. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων . . . γίγνεται . . . πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα, er vindt geen sparen der doden plaats, d.i. men kan niet wachten met de doden door verbranding tot rust te brengen H 409; οὐδ᾿ ἔπι φ., zonder daarbij (iets) te ontzien ξ 92, π 315. †.

†**φειδωλή** (φείδομαι), = het vor., δούρων X 244.

****Φείδων** (φείδομαι), koning der Thesprotiërs ξ 316, τ 287. †.

Φερσεφόνεια, a. l. voor Περσεφόνεια (z. daar).

ΦΕΝ- (verw. met θείνω), aor. II ἔπεφνον, πέφνον enz., inf. πεφνέμεν, pass. perf. πέφαται enz., fut. πεφήσεαι, -εται, adj. verb. φατός (alleen ῎Αρηι φ., z. ᾿Αρηίφατος), op gewelddadige wijze d o d e n, τινά Δ 397, λ 500; van een natuurlijke dood alleen ὅς κέ σε πέφνῃ γήραι ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον λ 135; pass. perf., (ge)dood zijn O 140 enz., χ 54, ἐκ δ᾿ αἰὼν πέφαται, het leven is er uit vernietigd T 27; pass. fut. N 829, χ 217.

†**Φένεος,** stad in Arkadië B 605.

Φεραί, αἱ, stad (in het thessal. Pelasgiōtis, verg. ook ῾Υπέρεια **1**) bij het Meer van Boibè, residentie van Admètos' zoon Eumèlos B 711, δ 798. †.

†**Φέρε-κλος** (φέρω; verg. Πάτρο-κλος), zoon van Harmonidès, bouwmeester van het schip, waarop Paris Helenè ontvoert E 59.

†**Φέρης,** -ητος, zoon van Krètheus en Tūrō λ 259.

φέριστος (volg. Osthoff van φέρω, «*der ertrags-, leistungsfähigste*», comp. φέρτερος en sup. φέρτατος naar anal. van ὑπέρτερος en ὑπέρτατος), v o o r t r e f f e l i j k s t, b e s t I 110; verder alleen voc. φέριστε Z 123, α 405 en -οι Ψ 409.

†**Φέρουσα** (φέρω), een van Nèreus' dochters Σ 43.

φέρτατος, -ον (verg. φέριστος), v o o r t r e f f e l i j k s t, b e s t, s t e r k s t O 526, versterkt door πολύ A 581; met dat., χερσίν τε βίηφί τε μ 246, ἔγχει H 289; bij een toespraak, μέγα φέρτατ᾿ ᾿Αχαιῶν Π

21, λ 478, κακῶν φέρτατον, minst erg P 105. Verg.

φέρτερος (verg. φέριστος), voortreffelijker, beter, sterker, machtiger B 201, A 281, π 89 enz.; met dat., Μενελάου βίῃ φ. εἶναι, overtreffen Γ 431, verg. σ 234; met inf., μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, overtreffen in ε 170; πολὺ φέρτερόν ἐστι, beter, verkieslijker A 169, μ 109.

†**φέρτρον** (φέρω, verg. lat. *feretrum*), baar Σ 236.

φέρω (verg. skt *bhárati*, draagt, lat. *ferre*, got. *bairan*, ned. *baar* enz.), praes., coni. 3. sing. φέρῃσι, imper. φέρ(ε)τε, inf. φέρειν en φερέμεν, impf. ἔφερον, φέρον enz., iter. φέρεσκε, -ον, fut. (van **οἰ-**) οἴσω enz., inf. οἰσέμεν, aor. (van **ἐνεκ-**, verw. met lat. *nac-tus*, ned. *ge-noeg*) ἤνεικεν, ἐνείκαμεν, ἤνεικαν enz., opt. 3. sing. ἐνείκαι φ 196, Σ 147, bovendien imper. ἔνεικε φ 178 en inf. ἐνεικέμεν T 194 (a. l. ἐνεγκέμεν; verg. Wackern. Gl. VII p. 271 sq.), (van **οἰ-**) coni. οἴσῃ B 229, imper. οἶσε, οἰσέτω, οἴσετε, inf. οἰσέμεν(αι), med. en pass. praes., impf. φερόμην, (ἐ)φέροντο, med. fut. οἴσῃ (-σε'), -εται, οἴσεσθαι, οἰσόμενος, -η, aor. ἠνείκαντο **I)** act. **1)** dragen *a*) eig., dragen, b.v. χερμάδιον E 303, σάκος H 219; ἐν ταλάροισι καρπόν Σ 568, ἐν ἀγκαλίδεσσι Σ 555; κοῦρον γαστέρι Z 58. — *b*) verdragen, λυγρά σ 135. — **2)** (voort)dragen, ὡς ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον οἰός ... ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν M 453, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει Z 511, verg. O 405 enz., πέδιλά μιν φέρει ἐφ' ὑγρήν α 97; rijden, voeren, trekken, van paarden en andere trekdieren, τινά B 838, ζ 83, ἅρμα Ψ 304; van schepen, τινά I 306, π 323, τινὰ ἐπὶ πόντον ε 164; van winden, b.v. κνίσην οὐρανὸν εἴσω Θ 549, σχεδίην ἔνθα καὶ ἔνθα ε 330, νέας γ 300, τοὺς πόντον ἔπ' T 378; overdr., κλέος εὐρύ, verbreiden γ 204, verg. α 283; in 't bijz. naar gelang van de praepos. en de samenhang *a*) ergens heen voeren, brengen, aanbrengen, meebrengen, b.v. εἴ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκαι φ 196; ἄποινα Ω 502; τεύχεα παρά τινος Σ 137, τινί Σ 147, προτὶ Ἴλιον H 82; τινὰ ἐπὶ νῆας Θ 334, ἐς Τροίην O 705; μῦθον of ἀγγελίην τινί K 288, O 175, verg. α 408; ἀθανάτοισι φάος Λ 2; overdr., μένος ἰθὺς αὐτῶν Π 602; χάριν τινί, iem. een dienst bewijzen, een genoegen doen E 211, ε 307 (verg. ook ἦρ); φόνον καὶ κῆρά τινι B 352, δ 273; κακά τινι B 304, κακότητα M 332, πῆμά τινι μ 231, δηιοτῆτα ζ 203; ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον Ἄρηα, *bellum inferre* Γ 132, verg. ἐπ' ἰχθύσι κῆρα Ω 82. — *b*) wegdragen, wegvoeren, wegnemen, b.v. τὸν ἐκ πόνου Ξ 429, verg. N 515, βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε Λ 283, τῶν οὐκ ἄν τι φέροις A 301; οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, wegdroegen B 302; οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοιεν, verg. *agere et ferre* E 484; ἔπος φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι θ 409 (verg. b.v. Catull. XXX 9 sq.: *dicta omnia factaque ventos inrita ferre sinis*); vand. halen, φάρμακα ἔνθεν β 329, verg. Ψ 564; wegdragen, verwerven, κράτος Σ 308 (verg. N 486; a. l. ook hier φέροιτο). — **3)** dragen, voortbrengen, van de aarde en van gewassen, φέρει ἄρουρα φάρμακα δ 229, verg. τ 111, ἄμπελοι αἵ τε φέρουσι οἶνον ι 110. — **4)** part. φέρων staat evenals ἄγων en ἔχων dikwijls veraanschouwelijkend bij een ander verbum, b.v. δῶκε φέρων H 304, verg. α 127 enz.; op dergelijke wijze worden φέρειν en φέρεσθαι gebruikt bij δίδωμι en soortgelijke verba, b.v. δῶκε ἑτάροισι τρίποδα φέρειν Ψ 513, ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι φ 349, verg. Ψ 151. — **II)** pass. (alleen praes. en impf.), (voort)gedragen, worden, door de wind, b.v. αἱ (nl. νῆες) δ' ἐφέροντο ἀνέμοιο θυέλλῃ ἐπ' Αἰολίην νῆσον κ 54, van varenden ι 82, verg. η 253 enz.; ὑπὲκ θανάτοιο, ontkomen O 628; vallen, storten, vliegen A 592; met consecutieve inf., ἧκε ποτάμονδε φέρεσθαι Φ 120, verg. Ψ 151, μ 442 (ἵημι **I 1** *d*), τ 468 (volg. Leaf[2] is φέρ. in deze uitdryukkingen «*to go his way, drift, expressing... absence of guidance*»); zich storten, snellen, stormen, ἐπὶ νηυσί O 743, verg. Y 172. — **III)** med., voor zich wegdragen, meenemen τὶ δόμων ἔκ κτῆμα ο 19 (verg. ook **I** eind), in 't bijz. *a*) halen, b.v. ἤια β 410, verg. τ 504, δόρυ N 168. — *b*) krijgen, verwerven, behalen, δῶρα παρά τινος Δ 97, ἔναρα X 245, κράτος N 486 (verg. X 217); vooral een prijs, b.v. δέπας Ψ 663, μοι ἠνείκαντο ἄεθλια, van paarden I 127; τὰ πρῶτα, de eerste prijs Ψ 275; verg. κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας X 247.

φεύγω (verg. lat. *fugio*, verw. met ned. *buigen*), praes. inf. φευγέμεν(αι) en φεύγειν, impf. φεῦγον, ἔφευγε, iter. φεύγεσκεν, fut. φεύξομαι enz., aor. φύγον, ἔφυγες enz., coni. 3. sing. φύγῃ(σι), inf. φυγέειν(-έμεν) en -εῖν, iter. φύγεσκε, perf. part. πεφευγότες, plusqpf. πεφεύγει Φ 609 (a. l. πεφεύγοι, opt.), bovendien part. πεφυζότες (verg. φύζα) en med. (alleen met ἦεν, ἔμμεναι, εἶναι of γενέσθαι) πεφυγμένος, adi. verb. φυκτός (z. daar) **I)** intr. *a*) vluchten, ontvluchten, ontkomen, ὑπό τινος Σ 150 enz.; ἐκ πολέμου H 118, ἐκ θανάτοιο π 21; ὑπὲκ κακοῦ N 89; ἀπό τινος, buiten

iems bereik μ 120; ἐς πατρίδα Β 140 enz., προτὶ ἄστυ Ξ 146; πόσε ζ 199; abs. Α 173, ι 43; πεφυζότες, al vluchtend Φ 6. — *b*) op de vlucht, voortvluchtig zijn, als vluchteling rondzwerven ν 259 enz.; ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος Ι 478; ἵκετο φεύγων π 424. — **2)** tr., met acc. *a*) iem. of iets ontvluchten, vermijden, ontsnappen, ontkomen, τινά Λ 327; χεῖράς τινος Φ 93; θάνατον, κακόν Α 60, Ξ 80, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, ontkomen aan, in veiligheid voor (de gevaren van) α 12; πόλεμον περὶ (adv.) τόνδε φυγόντε, gelukkig vermijden Μ 322; πεφυγμένος, ontkomen, μοῖραν of ὄλεθρον Ζ 488, ι 455, verg. Χ 219, met gen. (naar anal. van ἐλεύθερος), alleen ἀέθλων, verlost van α 18. — *b*) overdr., ontvallen, Νέστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία Θ 137, verg. Λ 128; met dubbele acc., ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Δ 350, α 64.

φῆ, z. φημί.

***φή** (verw. met φάος), adv., evenals Β 144, Ξ 499. †.

***Φηγεύς** (φηγός), zoon van Darès, priester van Hèfaistos te Troje, door Diomèdès gedood Ε 11, 15. †.

†**φήγινος,** eikenhouten, ἄξων Ε 838. Van

***φηγός,** ἡ (lat. *fāgus*, ned. *beuk*, *boek*), soort van eik, *quercus esculus* of *Aegilop.* L. Π 767; aan Zeus gewijd Ε 693, Η 60, Ι 354. Epitheta: περικαλλής, ὑψηλή.

****φήμη** (lat. *fama*), zonder bedoeling uitgesproken woord, dat een goed voorteken voor een ander inhoudt (verg. κληηδών *b*) β 35, υ 100, 105. †. Van

φημί (verw. met lat. *fari*, ned. *ban*), praes., 2. sing. φής en φῆσθα (anderen φής en φῆσθα), coni. 3. sing. φήῃ en φῇ(σιν), fut. φήσει, impf. ἔφην en φῆν, 2. ἔφησθα, φῆσθα en ἔφης, 1. plur. φάμεν, 3. ἔφασαν, φάσαν en φάν, med. (= act.) 2. plur. φάσθε, imper. φάο, φάσθω, inf. φάσθαι, part. φάμενος enz., impf. (ἐ)φάμην enz. («φημί *non est verbum encliticum apud Homerum, ob graviorem significationem contendendi, gloriandi*» Cauer), kenbaar maken, in 't bijz. door middel van de stem, vand. *a*) zeggen, uitspreken, tegenst. κεύθω φ 194, verg. λ 443, ἀντία δεσποίνης, zijn hart uitstorten ο 377, dan in 't alg. spreken, verhalen, meedelen, abs. dikwijls aan 't einde van hetgeen iem. gezegd heeft, b.v. ὣς ἄρ' ἔφη Α 584 β 377 of ὣς ἔφατο Π 548, β 267; φῆ in 't begin van een vers in de plaats van het gewone ἦ, alleen Φ 361; met acc., ἔπος τ' ἔφατ' Α 361, β 302 (z. ὀνομάζω *c*), φάτο μῦθον Φ 393, β 384, ἀγγελίην Σ 17; πρὸς ξεῖνον ἔπος ρ 584, φασί, men zegt Β 783, γ 84; met objects- en praedicaatsacc., τινὰ κακόν, noemen Θ 153, verg. Β 81, Ξ 126. — *b*) beweren, verzekeren, b.v. μ' ἔφατ' ... ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι. οὐδέ ἑ φημί ... εὐφρῆναι ἄλοχον Ρ 26 sqq.; φῆ δοιὼ τεκέειν, dat zij het leven geschonken had Ω 608; οὐδέ σε φημὶ δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι δ 493. — *c*) menen, denken Β 37, β 238; ὅ γ' ἀνήρ, ὃν φημί, dien ik bedoel Ε 184. — *d*) constructie α) met inf. bij gelijkheid van subj. in hoofd- en bijzin, b.v. Α 397, υ 137. — β) met acc. c. inf. bij ongelijkheid van subj., b.v. Γ 392, δ 493 [θ 221, Ν 269, Υ 361 (maar hier Nck οὐκέτι i. p. v. οὔ μέ τι) en Ω 134 ook bij gelijkheid van subj.].

****Φήμιος** (φημί, verg. πολύφημος ἀοιδός χ 376), zoon van Terpios (verg. θέσπιν ἀοιδόν, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων ρ 385), zanger op Ithakè α 154, 337, ρ 263, χ 331. †.

φῆμις (φημί), acc. -ιν *a*) (kwade) roep, praatjes, ἀδευκής ξ 273 (verg. φάτις *c*), χαλεπή ω 201; vand. δήμου φῆμις, publieke opinie ξ 239, π 75. — *b*) bespreking, ἐνὶ Τρώεσσι Κ 207; concr. (verg. ἀγορή), δήμιοιο, volksvergadering ο 468.

φῆν, z. φημί.

****φήνη,** zeearend(?) γ 372, π 217. †.

***φήρ,** φηρός, ὁ (aiol. = θήρ), dier, monster, van de Kentauren, ὀρεσκῷοι Α 268, λαχνήεντες Β 743. †.

Φηραί, ook †**Φηρή** Ε 543, volg. Bér. = 'Αλιφήρα in Arkadië; volg. Dörpf. het tegenwoordige Leondari, in de vlakte van de boven-Alfeios; volg. Leaf, Hom. and Hist. p. 362 sqq., Ι 151 het latere Farai (tw. Kalamata) aan de Messenische Golf, verg. φ 13 sqq., maar γ 488 een stad aan de boven-Alfeios, verg. Ε 541 sqq. «*The name Pherai moved southward and carried with it the family legend of Ortiloches-Diokles-Orsilochos exactly as Pylos moved southward to the Bay of* ***Navarino***, *carrying with it the legend of Nestor*» p. 367; verg. ook Seymour p. 68; ζάθεαι Ι 151, ἐυκτιμένη Ε 543.

***Φηρητιάδης,** -ᾱο, kleinzoon van Fèrès = Eumèlos Β 763, Ψ 376. †.

φθάνω (< φθάνϝω, att. φθάνω), praes. φθάνει, fut. φθήσονται, aor. ἔφθης, -η, φθῆ, 3. plur. φθάν, coni. φθήῃ en φθῇσιν Ψ 805 (a. l. φθήῃ), φθέωμεν, φθέωσι (de beide laatste vormen π 383, ω 437 met suniz.; verg. v. L.), opt. φθαίη, hierbij med. aor. part. φθάμενος, voorkomen *a*) met acc., τινά, iem. Φ 262. — *b*) gewoonl. met part. van het hoofdverbum, in welk

geval men het in de regel door eerder, vroeger, het eerst kan vertalen, b.v. φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, u heeft het eerst getroffen (d.w.z. vóór mij) Λ 451, μιν φθῇ Τηλέμαχος βαλών, vóór (hij zijn doel bereikte) χ 91, Ἄτη . . . φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους (voordat de Λιταί komen) I 506; met volg. πρίν Π 322; minder dikwijls met pass. part., ἦ κε πολὺ φθαίη πόλις ἁλοῦσα, zou veel eerder veroverd worden N 815, verg. ω 437, εἴ κε φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, of hij niet eerder door mijn lans getroffen wordt, zodat hij het leven laat Π 861 (v. L. vermoedt ὀλέσσας); om het in φθάνω gelegen begrip van comp. wordt het soms door ἤ gevolgd, φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν, hun benen zullen eerder moede worden dan de uwe Ψ 444, verg. λ 58, of door gen., φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, lang vóór de ruiters stonden zij bij de gracht geschaard Λ 51. — *c*) med. part. φθάμενος wordt omgekeerd gebezigd tot aanvulling van het begrip van het hoofdverbum, ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, die mij eerst raakte E 119, verg. N 387, τ 449.

φθέγγομαι (verw. met ned. *zingen*), praes., imper. φθέγγεο, impf. (ἐ)φθέγγοντο, aor. φθέγξατο, coni. φθέγξομαι, part. -άμενος enz., een geluid geven, alleen van mensen, de stem verheffen, roepen, schreeuwen K 67, Σ 218, κ 228, verg. ook ἐκφθέγγομαι; verbonden met αὐδήσαντος ι 497; spreken, φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, van hem die aan het spreken was K 457, χ 329; ὀλίγῃ ὀπί ξ 492, τυτθόν Ω 170; met nauwkeuriger bepaling door part., ἐφθέγγοντο καλεῦντες, roepend deden zij hun stem horen, d.i. zij riepen met luide stem κ 229, μ 249, φθέγξομαι ἰάχουσα Φ 341, φθεγξάμενος προσηύδα, de stem verheffend φ 192.

φθείρω, praes., te gronde richten, μῆλα ρ 246; pass., te gronde gaan Φ 128. †.

φθεῖσαν, φθείσει enz., z. φθίνω; **φθέωμεν, φθέωσι, φθῇ, φθήῃ, φθῇσιν,** z. φθάνω.

Φθίη (volg. W. Schulze < *Φθιίη; volg. Kretschm., Gl. IV p. 307 en V p. 311, = rijk der Φθίες, verg. φθίω, d.i. der doden, verg. Plat. Kritōn p 44 B; z. ook Μυρμίδονες), instrum. (= locat.) Φθίηφι T 323, het latere landschap Fthiōtis, van de noordelijke uitlopers van de Othrus tot de kop van de Pagasaïsche Golf (verg. Leaf, Hom. and Hist. p. 110 sqq., volg. wien B 681—685 met de overige plaatsen in strijd zijn), vand. dikwijls met Hellas verbonden, tot aanwijzing van het rijk van Achilleus A 155, λ 496 (Od. alleen hier; B 683 wschl. stad); hierbij adv. ***Φθίην-δε,** naar Fthīè A 169, T 330. Epitheta: ἐριβῶλαξ βωτιάνειρα, ἐριβῶλαξ μήτηρ μήλων, ἐρίβωλος.

φθίμενος, z. φθίνω.

φθινύθω (φθίνω), praes., impf. φθίνυθον, iter. φθινύθεσκε **1)** intr., kwijnen, verwelken, φθινύθει χρώς π 145, παρειαὶ φθινύθουσι θ 530; verminderen μ 131; te gronde gaan, omkomen Z 327 enz. — **2)** tr., doen kwijnen, opmaken, verteren, οἶκον α 250, οἶνον ξ 95; κῆρ A 491, οἵ μοι φθινύθουσι κῆρ, die mijn hart met kommer vervullen κ 485; αἰῶνα, het leven doen kwijnen, d.i. wegkwijnen σ 204 (verg. ε 161).

φθίνω (< φθίνϜω, verw. met lat. *sitis* en *situs*), praes., fut. φθίσει, -ειν (Brugm. φθεί-, Be. φθίσ-), aor. φθῖσαν, coni. φθίσωμεν, inf. φθῖσαι (Brugm. φθεῖ-, Be. φθίσ-), bovendien van **φθίω** coni. φθῇς β 368 (v. L. φθίεαι, med. aor. II coni.) en impf. ἔφθῖεν Σ 446 (Blass ἔσθιεν), pass. en med. fut. φθίσονται, inf. -εσθ(αι), aor. II ἔφθιτο, coni. φθίεται, φθιόμεσθα, opt. φθῖτο λ 330, inf. φθίσθαι, part. φθίμενος, perf. ἔφθιται, 3. plur. ἐφθίαθ', pass. aor. 3. plur. ἔφθιθεν ψ 331 (v. L. vermoedt ἐφθίατ') **1)** intr., act. praes. en med. en pass., kwijnen, vergaan, verdwijnen *a*) van mensen, εὔχεται θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι ο 354, φρένας ἔφθιεν Σ 446, μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω ε 161 (verg. σ 204), vand. in 't alg., omkomen, sterven I 246, υ 340; δόλῳ β 368, χερσὶν ὑπ' Ἀργείων Θ 359, νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι N 667, φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ν 384. — *b*) van tijd, vergaan, voorbijgaan, vooral praes., φθίνουσιν νύκτες καὶ ἤματα λ 183, νὺξ φθῖτο λ 330; μηνῶν φθινόντων κ 470, φθίνοντος μηνός τ 307. — **2)** tr., act. fut. en aor., te gronde richten, doden, τινά Z 407, δ 741.

***Φθῖοι** (volg. W. Schulze < *Φθίιοι, verg. Φθίη), Fthiërs, bewoners van Fthīè N 686, 693, 699. †.

†**Φθιρῶν** ὄρος (φθείρ of φθίρ, pijnboom), berg in Karië B 868.

φθῖσαν, z. φθίνω.

***φθῖσ-ήνωρ,** -ορος (φθίνω, ἀνήρ; Brugm. φθεισ-, Be. φθισσ-), mannen verdelgend, πόλεμος B 833.

φθῖσί-μβροτος, 2. (φθίνω, verg. φαεσίμβροτος; Brugm. φθεισ-, Be. φθίσσ-), mensen verdelgend, μάχη N 339, αἰγίς χ 297. †.

φθογγή (φθέγγομαι), geluid, klank, stem, van mensen B 791, van dieren ι 167. Verg.

φθόγγος (φθέγγομαι), = het vor., geluid, klank, stem, van mensen E 234; van Polufèmos ι 257, van de Seirènes μ 41; ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι, met druk gepraat σ 199.

φθονέω (φθόνος), alleen praes. -έω, -έεις enz., misgunnen, weigeren, verbonden met οὐκ εἰῶ Δ 55; met dat. van de pers. ρ 400; met gen. van de zaak σ 18; met beide, τοι ἡμιόνων ζ 68; ook met volg. inf. λ 381, acc. c. inf. α 346, σ 16, met dat. en inf. τ 348.

-φι(ν) (verg. lat. *ti-bi*), suffix, tweemaal achter plaatsnamen [Ἰλιόφι (Ahrens Ϝιλίοο), Φθίηφι], anders achter appellativa, die zaken aanwijzen en achter abstracta [alleen de vormen θεόφιν en αὐτόφιν (z. echter daar) hebben betrekking op een pers.], achter de pronn. ὅς, αὐτός, ἕτερος (ἧφι, αὐτόφι, ἑτέρηφι) en achter het part. φαινόμενος (-ηφι); bij woorden van de 2de declinatie komt het accent altijd op de vóórlaatste lettergreep (b.v. ὀστεόφι); -φιν heet suffix van instrum., maar doet ook dienst als suffix van gen. en dat. (als plaatsvervangers van abl., sociat. en locat.), vand. *a*) instrum., met, door, b.v. ἑτέρηφι λάζετο Π 734, ἀναγκαίηφι δαμέντας Υ 143, ἐδάμασσε βίηφι Π 826, verg. Α 151, α 403, γενεῆφι νεώτερος Φ 439, ὄσσε δακρυόφι πλῆσθεν Ρ 696, ἀγλαΐηφι πεποιθώς Ζ 510, verg. Δ 325. — *b*) sociat., met, b.v. ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφι, eig. met de wagen er bij Λ 699, verg. Θ 290, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, eig. met de goden gelijk in gewicht Η 366, γ 110; met praepos., σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Δ 297, ἅμα δ' of ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι Ι 618, δ 407. — *c*) abl., van... af, van, b.v. μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο θ 279, ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο ε 152; κεφαλῆφι λάβεν, bij Π 762; met praepos., b.v. ἐξ εὐνῆφι δ 307, ἐκ θεόφιν Ρ 101 (verg. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠίχθη παλάμηφιν Γ 368), ἀπὸ νευρῆφι Θ 300, ἀπ' ὀστεόφιν ξ 134 (verg. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο Κ 458), παρὰ ναῦφιν Μ 225, κατ' ὄρεσφι Λ 493, ὑπ' ὄχεσχι Ψ 7, ὑπὸ ζυγόφιν Ω 576. — *d*) locat., in, op, aan, bij, b.v. θύρηφι ι 238, κεφαλῆφιν Κ 496, ὄρεσφι Λ 474, παλάμηφιν Γ 338, Φθίηφι Τ 323; met praeposs., b.v. παρ' en ἐπ' αὐτόφι Μ 302, Τ 255 enz., παρ' ὄχεσφι Ε 28, ἐπ' ἰκριόφιν γ 353; ἐπὶ δεξιόφιν Ν 308, ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι ο 148, ὑπὸ ζυγόφι Τ 404, ὑπὸ κράτεσφι Κ 156, πρὸς κοτυληδονόφιν ε 433, ἀμφ' ὀστεόφι π 145, διὰ στήθεσφιν Ε 41, δι' ὄρεσφι Κ 185. — *e*) wschl. als locat. is te beschouwen τιτυσκόμενος κεφαλῆφι Λ 350; dat. Β 363; gen. Φ 295, μ 45.

***φιάλη,** schaal, ἀπύρωτος Ψ 270, ἀμφίθετος Ψ 616; urn, χρυσέη Ψ 243, 253. †.

φιλέω (φίλος), praes., 3. sing. φιλέει en -εῖ, coni. φιλέῃσιν, inf. φιλήμεναι, φιλέειν en -εῖν ο 74, impf. φίλεον, (ἐ)φίλει, opt. φιλέοι en φιλοίη δ 692 (volg. Wackern. atticisme voor *φιλείη, verg. φοροίη ι 320, volg. v. Herw. onecht vers), iter. φιλέεσκε, fut. φιλήσω, inf. φιλησέμεν, aor. φίλησα, ἐφίλησε enz., pass. impf. φιλέεσθε, fut. 2. sing. φιλήσεαι, aor. 3. plur. φίληθεν, bovendien van **φιλ-** med. aor. (ἐ)φίλατο, imper. φῖλαι **I)** act. **1)** liefhebben, beminnen, liefde of genegenheid betonen, τινά, tegenst. ἐχθαίρησι ο 70; τινὰ θυμῷ Α 196, κῆρι Ι 117, verg. ο 245 enz., κηρόθι ο 370; ἐκ θυμοῦ Ι 486; τινὰ περί θ 63, verg. Ν 430 enz., ἔξοχα ο 70, αἰνῶς α 264, ἔκπαγλα Γ 415; dikwijls met synoniemen verbonden, b.v. κήδεται Ι 342, αἰδέσσομαι ξ 388, τιέμεν ο 543; met zakelijk obj., σχέτλια ἔργα ξ 83; met dubbele acc., τινὰ παντοίην φιλότητα ο 245; pass., ἔκ τινος, door iem. bemind worden Β 668. — **2)** in 't bijz. *a*) vriendelijk ontvangen, onthalen, gastvrijheid verlenen Ζ 15, θ 29; verbonden met ἐξείνισσα Γ 207, ἐκόμει μ 450; pass., παρά τινι, bij iem. Ν 627, α 123. — *b*) van zinnelijke liefde, τὴν αὐτός φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν Ι 450, verg. σ 325. — **II)** med. = act., alleen van goden, ἔξοχά μιν Ε 61, ὃν περὶ πάντων φίλατο Υ 304.

****φιλ-ήρετμος** (ἐρετμόν), het roeien beminnend, zeevarend, epith. der Tafiërs en der Faièkes α 181, ε 386.

†Φιλητορίδης, acc. -ην (φίλον, ἦτορ), zoon van Filètōr = Dèmoechos Υ 457.

φιλίων, z. φίλος.

****Φιλ-οίτιος** (verg. Θυμ-οίτης), getrouw herder van Odusseus υ 185, φ 189 sqq., χ 359.

†φιλο-κέρτομος, -ον, graag plagend, spotziek χ 287.

†φιλο-κτέανος (κτέανον), sup. **-ώτατος,** het bezit liefhebbend, hebzuchtig Α 122.

Φιλο-κτήτης, -āο (κτάομαι), (uit het thessal. Magnèsia, hoewel hij eig. aan het Oita-gebergte thuis behoort), Filoktètès, zoon van Poiās, beroemd boogschutter (die de boog en de pijlen van Hèraklès bezit, zonder welke Troje niet kan ingenomen worden) Β 718, θ 219; bij de tocht naar Troje wordt hij, door een slang gebeten, op het eiland Lèmnos achtergelaten Β 721 sqq.

**Φιλο-μηλείδης (anderen -εΐδης), dat. -ει, Lesbiër, eig. zoon van Filomèleus, wordt door Odusseus in de worstelstrijd overwonnen δ 343. ρ 134. †.

φιλο-μμειδής, 2. (< *φιλοσμειδ., μειδάω), g a a r n e (g l i m) l a c h e n d, epith. van Afrodītè Γ 424, ϑ 362 (Od. alleen hier).

φιλό-ξεινος, vreemdelingen vriendelijk ontvangend, g a s t v r ij ζ 121.

†**φιλο-παίγμων** (παίζω; Cob. φιλοπαίσμων), van scherts houdend, v r o l ij k, ὀρχηϑμός ψ 134.

***φιλο-πτόλεμος**, de oorlog beminnend, k r ij g s z u c h t i g Π 65.

φίλος, 3. [òf verw. met ned. *bil-lijk*, òf met σφός, lat. *suus*, dus eig. e i g e n (> d i e r b a a r), verg. I 146], comp. **φίλτερος**, ****φιλίων** alleen τ 351 en ω 268, sup. **φίλτατος** (volg. O. Hoffmann zijn φίλτερος en -τατος comp. en sup. bij *φιλτός, het eerste uit φιλτότερος, het laatste uit φίλτοτατος, verg. φέρτερος) **1)** pass., g e l i e f d, d i e r b a a r, l i e f, a a n g e n a a m, ook als pron. possess., m ij n enz. *a*) van perss. A 345, α 363, ϑεοί ω 514; verbonden met αἰδοῖος Σ 386, τίμιος κ 38; versterkt door περὶ κῆρι Ω 423; τινί A 381, κ 2; met bitterheid = ἐχϑρός Χ 41; dikwijls bij het aanspreken van iem., b.v. φίλε ἑκυρέ Γ 172, φίλον τέκος Γ 162, ook (κατὰ σύνεσιν) φίλε τέκνον Χ 84, γ 184; soms φίλος in voc., b.v. φίλος ὦ Μενέλαε Δ 189; als subst., v r i e n d, v r i e n d i n, νόσφι of τῆλε φίλων Ξ 256, β 333; voc., φίλε en φίλος ξ 115, α 301 enz., plur. φίλοι, φίλαι Β 56, ν 192, δ 722 enz. — *b*) van zaken, b.v. πατρὶς αἶα α 203, δῶρα ϑ 545, δόσις ξ 58, γέρας A 167, δέμνια ϑ 277, εἵματα Β 261, αἰών Χ 58; van lichaamsdelen, b.v. χεῖρες Ρ 620, γυῖα ϑ 233, γούνατα Ι 610, στήϑεα Ν 73, ϑυμός ν 40, ἦτορ Γ 31. — *c*) in 't bijz. α) neutr. sing., φίλον ἐστί τινί τι, iets i s iem. l i e f, iets b e h a a g t iem., iem. h o u d t ergens v a n, b.v. τοι ἔρις γε φίλη Ε 891, verg. ϑ 248 enz., μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο η 316, ἔρξον ὅπως ἐϑέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο ϑυμῷ ν 145, εἰ τόδε πᾶσι φ. καὶ ἡδὺ γένοιτο Δ 17; met inf., b.v. τοι ἀποσχέσϑαι φίλον ἦεν ι 211, τοι φίλον ἐστίν . . . δικαζέμεν A 542 (maar αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσϑαι, zijn. . . lief om te A 107, verg. Δ 345, ρ 15); met τοῦτο en volg. acc. c. inf. α 82, verg. Ν 226. — β) neutr. plur. als subst., φίλα ἐργάζεσϑαί τινι, doen wat iem. wenst ω 210. — **2)** act., l i e f d e r ij k, h a r t e l ij k, v r i e n d e l ij k, verbonden met ἤπιος Ω 775; φίλα μήδεα εἰδώς Ρ 325, ἐμοὶ φ. ἔρδοι ο 360, φ. εἰδότες ἀλλήλοισι γ 277 (verg. ook φρονέω **3** *a*); hierbij adv. †**φίλως**, g r a a g Δ 347 [ook a. l. τ 461, h a r t e l ij k, i. p. v. φίλην]. (ĭ, maar φίλε metri causa Δ 155, Ε 359, Φ 308).

φιλότης, -ητος (φίλος), l i e f d e, v r i e n d s c h a p, φιλότητι, uit vriendschap Γ 453, γ 363, ook χαριζόμενος φιλότητι κ 43; tussen volkeren, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες Γ 73, μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν Δ 16, τίϑησι Δ 83; in 't bijz. α) g a s t v r i e n d s c h a p, g a s t v r ij o n t h a a l Γ 354, ο 55, 197. — β) m i n g e n o t, verbonden met εὐνή Γ 445, ε 126, vand. φιλότητι ὁμωϑῆναι Ξ 209, μιγαζομένους ϑ 371 enz. (verg. ook μίσγω **II 3** *c*).

†**φιλοτήσιος**, -ον (φιλότης), l i e f d e-, φιλοτήσια ἔργα, mingenot λ 246.

†**φιλοφροσύνη** (φιλό-φρων, φρήν), v r i e n d e l ij k h e i d Ι 256.

†**φιλο-ψευδής** (ψεῦδος), v r i e n d v a n l e u g e n s Μ 164.

φίλτατος, -τερος, -ως, z. φίλος.

φιτρός (miss. verw. met lat. *findo*, ned. *bijl*), b o o m s t a m, b a l k Μ 29, μ 11 (Od. alleen hier).

***φλεγέϑω** (φλέγω), act. praes., pass. opt. 3. plur. φλεγεϑοίατο *a*) intr., v l a m m e n, s c h i t t e r e n Σ 211, Φ 358 (πυρί dat. instrum.). — *b*) causat., i n v l a m z e t t e n, v e r b r a n d e n, πόλιν Ρ 738; πυρί Ψ 197. †.

†**φλέγμα** (φλέγω), g l o e d Φ 337.

†**Φλεγύαι** of **Φλεγύες**, krijgshaftige en roofzuchtige volksstam (in Thessalië) Ν 302.

***φλέγω** (verw. met lat. *fulgeo* en *flagro*, ned. *blaken*), act. praes., pass. impf., i n v l a m z e t t e n, v e r b r a n d e n, v e r z e n g e n, πῦρ φλέγει (nl. ἀκρίδας) Φ 13 (volg. anderen intr., verg. φλεγέϑω); pass., ῥέεϑρα πυρὶ φλέγετο, b r a n d e n, in l i c h t e l a a i e s t a a n Φ 365. †.

†**φλέψ**, -βός, ἡ (verw. met φλέω, φλύω), a d e r Ν 546 (volg. Coglievina, die hom. Medizin, Wien 1922: *„eine der kopfwärts ziehenden Abzweigungen der längs der Wirbelsäule herabziehenden Aorta thoracia"*, verg. O. Körner p. 25 sq.).

†**φλίβομαι** (aiol. = ϑλίβομαι, verw. met lat. *fligo*), fut. φλίψεται, iets v a n z i c h s t u k w r ij v e n, alleen πολλῇσι φλιῇσι φλ. ὤμους ρ 221 (a. l. ϑλίψεται).

†**φλιή**, d e u r p o s t ρ 221.

***φλόγεος**, -ον (φλόξ), v l a m m e n d, s c h i t t e r e n d, ὄχεα Ε 745, Θ 389 (volg. W. Schwartz eig. de zonnewagen). †.

†**φλοιός** (φλέω, φλύω), b a s t van een boom A 237.

***φλοῖσβος** (φλέω, φλύω), eig. het z w e l l e n, vand. golvende mensenmenigte, in

't bijz. krijgsgewoel, slagveld E 322, K 416.

φλόξ, φλογός, ἡ (φλέγω), vlam I 212, Ἡφαίστοιο P 88, ω 71 (Od. alleen hier); van de brandstapel Ψ 288; ook als zinnebeeld van geweld en kracht (verg. πῦρ) N 39, Σ 154 (Zènod. συί i. p. v. φλογί, daar het vuur geen ἀλκή heeft).

†**φλύω** (verw. met lat. *flo*, ned. *blazen*), alleen aor. II ἔφλυε, koken, bruisen, ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα Φ 361.

φοβέω (φέβομαι), praes. φοβεῖ, -έουσι, -έειν, aor. ἐφόβησας, (ἐ)φόβησε, pass. praes. φοβεῖται, -έονται, -έεσθαι, part. φοβεύμενος Θ 149, impf. φοβέοντο, fut. φοβήσομαι, perf. part. πεφοβημένος, plusqpf. 3. plur. πεφοβήατο, aor. 3. plur. (ἐ)φόβηθεν, part. φοβηθείς **1)** act., wegjagen, op de vlucht jagen, *fugare*, τινά Λ 173, Ο 91, με δουρὶ ἐξ Ἴδης Υ 90. — **2)** pass., opgejaagd of op de vlucht gejaagd worden, vluchten K 510 enz., ὕπαιθα Χ 141, προτροπάδην Π 304, ἦ περ Ζ 41, κὰμ μέσσον πεδίον Λ 172, ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο π 163 (Od. alleen hier); ὑπό τινος of τινί Θ 149, Ο 637; τινά, voor iem. vluchten, alleen Χ 250.

φόβος (φέβομαι) **I)** appellat. **1)** vlucht (volg. Aristarch. énige bet.) Ο 396, ω 57 (Od. alleen hier), μήστωρα φόβοιο Ζ 97 enz., φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν Μ 432, φόβον Ἄρηος φορεούσας Β 767, Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι 2; verbonden met ἰαχή Π 366 enz., ἀλεωρή Ω 216; ἐς φ. ἀνδρῶν (om de mannen op de vlucht te jagen) Ο 310; hierbij adv. **φόβον-δε,** ter vlucht Θ 139, Ο 666, Ρ 579, μή τι φ. ἀγόρευε, spreek niet vluchtwaarts, d.i. van vluchten Ε 252 (verg. Π 697). — **2)** vluchtdrang, paniek, ἐν γὰρ Ἀπόλλων ἧκε φόβον Ο 327, φ. ἔλλαβε πάντας Λ 402 (z. v. L.), verg. Ν 470, σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ρ 118. Epitheta: δυσκέλαδος, θεσπέσιος, κρυερός, κρυόεις, ὀλοός. — **II)** *gepersonifieerd **1)** zoon van Arès Ν 299 (verg. Δ 440, in een later invoegsel). — **2)** met Deimos dienaar van Arès Ο 119. — **3)** als schildversiering Λ 37, Ε 739 (latere invoegsels; verg. Höfer bij Roscher i. v.).

Φοῖβος, wschl. de reine, epith. van Apollōn, gewoonl. Φ. Ἀπόλλων Α 43 (Ἀ. Φ. alleen Υ 68 en Φ 515, hier Ammōn. οἶος), maar ook alleeen Φ. Α 443; ἤιε Φοῖβε Ο 365, Υ 152; ἀκερσεκόμης Υ 39 (verg. b.v. Tibull. IV 4, 2: *intonsa, Phoebe, superbe coma*).

***φοινήεις** (metri causa i. p. v. φοινός of φοίνιος, verg. φαιδιμόεις), purperkleurig, bloedrood, φοινήεντα δράκοντα Μ 202, 220. †.

Φοίνικες, z. Φοῖνιξ **1.**

****Φοινίκη,** Foinīkè, Foenicië (land in het W. van Azië) δ 83 (hier naast Σιδόνιοι volg. Fick = Karië; of 83—89 geinterpoleerd?), ξ 291; verg. Φοῖνιξ **1.**

φοινῑκόεις, -εσσα (φοῖνιξ), purperkleurig, rood, χλαῖνα Κ 133, ξ 500, φ 118, σμώδιγγες αἵματι φ. Ψ 717. (òf met suniz. van -οεσσ- òf -ῐ- metri causa). †.

****φοινικῖνο-πάρῃος,** 2. (verg. καλλιπάρῃος), met purperen wangen, met rode boeg, epith. van schepen λ 124, ψ 271 (verg. ook μιλτοπάρῃος). †.

Φοῖνιξ, -ῑκος (volg. Beloch oorsprkl. griekse zonneheros, wiens rijk Φοινίκη genoemd werd) **1)** Foinikiër, sing. alleen Φοίνικος κούρη τηλεκλειτοῖο = Eurōpè Ξ 321 en Φοῖνιξ ἀνήρ ξ 288; fem. †**Φοίνισσα,** γυνή ο 417; plur. **Φοίνικες,** slimme handelaars en zeerovers Ψ 744, ο 473, ἀγαυοί ν 272, ναυσικλυτοὶ ἄνδρες, τρῶκται ο 415, πολυπαίπαλοι ο 419 (vgl. over de Foin. Nils. H. and M. p. 132: *«it has been remarked that only Sidon, not Tyre is mentioned in Homer. Sidon was completely overthrown by Esarhaddon in 677 B. C. and Tyre succeeded it as a trading centre. Homer refers consequently to conditions which terminated in 677 B. C.;»* She. p. 282 sqq. tracht te bewijzen dat met de Foin. bedoeld zijn „Minoans"). — **2)** zoon van Amuntōr, opvoeder en volgeling van Achilleus voor Troje; door zijn vader vervloekt, vlucht hij tot Pèleus in Fthīè, die hem de heerschappij over de de Dolopiërs geeft Ι 168, 427, 432 sqq., Π 196, Ρ 555, Τ 311. Epitheta: ἀντίθεος, γεραιὸς διοτρεφής, γ. παλαιγενής, γέρων, γ. ἱππηλάτα, Διὶ φίλος.

φοῖνιξ, -ῑκος (anderen φοίνιξ) **I)** subst. **1)** de foinikische verf, purper Η 305, ψ 201. — **2)** †de foinikische boom, dadelpalm, aldus genoemd, omdat de Grieken die vrucht het eerst door de Foinīkes leerden kennen ζ 163. — **II)** †adi., purperkleurig, roodbruin, van een paard Ψ 454.

***φοίνιος,** -ον (φοῖνιξ), purperkleurig, (bloed)rood, αἷμα σ 97.

Φοίνισσα, z. Φοῖνιξ **1.**

***φοινίσσω** (φοῖνιξ), alleen pass. impf. φοινίσσετο, rood maken Κ 484, Φ 21 (a. l. ἐρυθαίνετο). †.

†**φοινός,** -όν (φοῖνιξ), purperkleurig, (bloed)rood, αἵματι Π 159.

φοιτάω, praes. -ᾷ, -ῶσι, -ῶντε, impf. ἐφοίτων(-αον) enz., 3. dual. φοιτήτην (als van φοίτημι), op en neer, heen en weer gaan of lopen, ἀνὰ προμάχους Ν 760, πρόσθ' Ἕκτορος Ε 595, κατὰ λειμῶνα λ 539, διὰ νηός μ 420; ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν Β 779, πάντοσε Μ 266, πάντῃ Υ 6;

εἰς εὐνήν Ξ 296; van vogels, zich bewegen β 182; komen aanzetten, ἄλλοθεν ἄλλος ι 401 enz.

†**φολκός** (verw. met lat. *falx*), krombenig, epith. van Thersītès B 217 (volg. de oude verklaring: scheel).

φονεύς, -ῆος (ΦΕΝ-), moordenaar I 632, Σ 335, ω 434. †.

*****φονή** (ΦΕΝ-), alleen plur. dat. -ῇσι, het doden O 633, bloedbad K 521. †.

φόνος (ΦΕΝ-) **1)** moord, dood Σ 133, δ 771, vaak verbonden met κήρ B 352, δ 273; bloedvergieten, bloedbad, bloed χ 376, Ω 610; verbonden met νέκυες K 298, ἀνδροκτασίαι λ 612; φ. αἵματος, volg. sommigen = βρότον αἱματόεντα Π 162 (v. Herw. φ. ἄσπετον; volg. Fick φόνος hier massa, verw. met εὐθενής, overvloedig). — **2)** overdr., werktuig of oorzaak van de dood Π 144, φ 24.

†**φοξός,** spits, κεφαλήν (acc. part.) B 219.

*****Φόρβᾱς,** -αντος (φέρβω) **1)** koning van Lesbos, vader van Diomèdè I 665. — **2)** Trojaan, vader van Īlioneus, πολύμηλος Ξ 490. †.

*****φορβή** (φέρβω, verg. lat. *forbea*, voedsel), voeder E 202, Λ 562. †.

*****φορεύς** (φέρω), drager Σ 566.

φορέω (φέρω), praes. -έεις enz., coni. 3. sing. φορέῃσι, inf. -έειν, -ῆναι en -ήμεναι, impf. (ἐ)φόρει enz., 3. plur. φόρεον en ἐφόρεον (met suniz.) χ 456 (a. l. ἔφερον), iter. φορέεσκε, -ον, opt. φορέοις Z 457, φοροίη ι 320 (volg. Wackern. atticisme voor *φορείη, verg. φιλοίη δ 692), aor. φόρησεν **1)** (herhaaldelijk) dragen *a*) met persoonl. subj., b.v. ὕδωρ Z 457; in 't bijz. kleren, wapenen en dergg. dragen, πέπλον ο 127, μίτρην Δ 137, ῥόπαλον ι 320, σκῆπτρον A 238; van paarden, b.v. Πηλεΐωνα K 323; wegdragen, νέκυας χ 437 (verg. ω 417); van de Kères, οὓς ἐπὶ νηῶν Θ 528; overdr., behept zijn met, ἀγλαΐας ρ 245. — *b*) met zakelijk subj., νῆες ὅπλα β 390, με κῦμ' ἐφόρει ζ 171. — **2)** ergens heen dragen, (aan) brengen, μέθυ ι 10, ὕδωρ κ 358; θαλλὸν ἐρίφοισι ρ 224; θύελλα φλέγμα κακὸν φορέουσα Φ 337, (ἵππους) φόβον Ἄρηος φορεούσας B 767. — **3)** in alle richtingen dragen, verspreiden, ἄχνας κατ' ἀλωάς E 499, verg. ε 328, πίνακας καὶ σώματα φωτῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι μ 68; zo ook κλέος διὰ ξεῖνοι φορέουσι τ 333.

φορητός, z. κηρεσσιφόρητος.

******Φόρκῡνος** λιμήν, ὁ, de Forkusbaai (verg. Φόρκυς **1**) op Ithakè, waar de Faiēkes met den slapenden Odusseus landen (volg. Bér., ook Mengè. Ithaka p. 6, tw. Bocht van Vathy) ν 96, 345. †.

Φόρκυς, -ῡνος (volg. P. Kretschm. **1** klipgod, van φόρκες = χάρακες, **2** volksetymologisch < Φέρεκυς, die moet beschouwd worden als hèrōs epōnumos der Βερέκυντες in Frugië) **1)** **oude zeegod, ἅλιος γέρων ν 96, 345, ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδων, vader van Thoōsa α 72 (verg. het vor.). — **2)** *Frugiër, zoon van Fainops, bondgenoot der Trojanen, door Aiās gedood B 862, P 218, 312, 318. †.

φόρμιγξ, -γγος, ἡ (miss. verw. met βρέμω), = κίθαρις (verg. φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε Σ 570 en κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ ... ἤτοι ὁ φορμίζων ... α 155) **1)** snareninstrument, citer, een klankbord van hout of schildpad (verg. Hermès-Humn. 24 sqq.) met twee armen, die door een ζυγόν verbonden zijn; de snaren lopen van dit ζ. over een kam naar de snaarstang en worden door middel van κόλλοπες gespannen; de citer is het speeltuig van Apollōn A 603 en van zangers θ 67 sqq., χ 332, I 186; zij ontbreekt zelden bij maaltijden en feesten Σ 495, φ 430. — **2)** citerspel, d.i. *a*) het bespelen van de citer φ 406. — *b*) de tonen van de citer θ 99. Epitheta: γλαφυρή, περικαλλής, δαιδαλέη, λίγεια.

φορμίζω (φόρμιγξ), alleen praes. part., op de citer spelen = κιθαρίζειν (verg. φόρμιγξ) Σ 605, α 155.

******φορτίς,** -ίδος (φέρω), νηῦς, vrachtschip ε 250, ι 323. †.

******φόρτος** (φέρω), (scheeps)lading θ 163, ξ 296. †.

†**φορύνω** (φύρω), alleen pass. impf. φορύνετο, bevochtigen, bespatten, σῖτος τε κρέα τε φορύνετο χ 21.

†**φορύσσω** (= het vor.), aor. φορύξας αἵματι σ 336.

φόως, z. φάος.

†**φραδής,** -έος (φράζω; Wackern. denkt aan φραδύς, E. Fraenkel aan een «*Rückbildung aus* ἀφραδής»), = φράδμων, νόος Ω 354.

†**Φραδμονίδης,** acc. -ην, Trojaan, zoon van Fradmōn, Agelāos, door Diomèdès bij de legerplaats der Grieken gedood Θ 257. Verg.

†**φράδμων** (φράζω), bedachtzaam, oplettend, ἀνήρ Π 638.

φράζω (φρήν), act. praes. komt niet voor (δ 395 herstelt v. L. σὺ φράζε i. p. v. φράζευ σύ), aor. φράσε, aor. II ἐπέφραδον, (ἐ)πέφραδε, opt. πεφράδοι, imper. πέφραδε, inf. πεφραδέμεν en -έειν(-έμεν), med. praes. φράζεαι enz., coni. 1. plur. φραζώμε(σ)θα,

imper. φράζεο, -ευ(-ε'), impf. φράζετο enz., fut. φράσ(σ)ομαι enz., aor. (ἐ)φρασάμην, φράσσατο enz., coni. φράσσομαι, -εται, daarnaast pass. ἐφράσθης **I)** act., t o n e n, l a t e n z i e n, w i j z e n, κάρη Τρώεσσιν Ξ 500, δόμον η 49, δῶ κ 111; gewoonl. a a n d u i d e n, a a n w i j z e n, m e e d e l e n, t e k e n n e n g e v e n, ὁδόν α 444, σήματα τ 250, χῶρον λ 22, μῦθον α 273; πόσιν ἔνδον ἐόντα τ 477; ᾗ οἱ 'Αθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβόν, waar A. hem had meegedeeld dat hij ... zou vinden ξ 3; met inf., ἵνα σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι Κ 127, verg. Ψ 138; ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι, hij gaf (hem) aanwijzingen om (ze) θ 68; πέφραδ' ὅπως τελέει τ 557; abs. κ 549. — **II)** med. **1)** o v e r l e g g e n, o v e r d e n k e n, b e r a m e n, τὰ ἅσσ' ἐθέλησθα Α 554, τά σε φράζεσθαι ἄνωγα υ 43; ἐσθλά Μ 212, ὄνειαρ δ 444, ἐσθλὴν βουλήν Σ 313, μῆτιν Ι 423, στυγερὴν ὁδόν γ 289; met dat. incomm., τινὶ κακά β 367, ὄλεθρον ν 373, θάνατον γ 242; maar Πατρόκλῳ ἤριον (besloten had op te richten) Ψ 126; θυμῷ Π 646, ρ 595, ἐνὶ φρεσίν Ι 423, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν α 294; met εἰ Α 83, κ 192, ἤ—ἤ Ι 619, π 238; ὅπως met fut. ind. Δ 14, ν 376, met coni. en κέν Ι 680, α 294, met ὥς κεν Ι 112, α 205; met μή (*videre ne*) Ε 411, verg. ρ 595; met inf. Ι 347, Τ 401; met acc. c. inf. λ 624 (inzien dat); abs., φράζεο καὶ χάζεο Ε 440; ἐπεὶ ἐφράσθης ψ 260 (daar je op de gedachte gekomen bent); ἀμφίς φ., z. ἀμφίς **I A 2**. — **2)** b e m e r k e n, z i e n, Ἕκτορα Ο 671, ἵππους Ψ 450; τινὰ προσιόντα Κ 339, verg. Ψ 453; met een synoniem, b.v. ἐπιγνώῃ (zo G. Hermann i. p. v. -γνοίη) καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσι ω 217, ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ (herkend hadden) ω 391, verg. κ 543, φ 222, ἰδὼν ἐφράσσατο Ω 352; abs., ἐπεὶ ἐφράσθης τ 485 (het gemerkt hebt); k i j k e n n a a r, l e t t e n o p, o n d e r z o e k e n, χαλκοῦ στεροπήν δ 71, τήν χ 129; ἤ—ἤ χ 158; ὡς Ξ 482; abs. τ 501.

φράσσω (verw. met lat. *farcio*), alleen aor. φράξε, φράξαντες, med. φράξαντο, pass. φραχθέντες **1)** act., o m h e i n e n, b e s c h u t t e n, σχεδίην ῥίπεσσιν οἰσυΐνῃσι ε 256 (Od. alleen hier), ῥινοῖσι βοῶν (volg. Leaf[2] ossenhuiden, niet schilden) ἐπάλξις Μ 263; vand. pass., φραχθέντες σάκεσιν Ρ 268; δόρυ δουρί, speer tegen speer dringend Ν 130. — **2)** med., met betr. tot het subj., νῆας ἕρκεϊ Ο 566. †.

†**φρεῖαρ** (< φρῆϜαρ, verw. met lat. *fervere*, ned. *bruisen*, got. *brunna*, = ned. *bron*), plur. φρείατα (Brugmann φρήατα), b r o n, μακρά Φ 197.

φρήν, -ενός, ἡ **1)** m i d d e n r i f (met deze bet. alleen plur.; volg. J. Weck, hom. Probleme, Metz 1896, b o r s t h o l t e, < *φαρήν, verg. φάραγξ; volg. O. Körner p. 26 sq. «hartzakje») Π 504, ι 301. — **2)** vand. (naar anal. van θυμός ook sing.) *a*) zetel en orgaan van het geestelijk leven, b i n n e n s t, g e e s t, h a r t, b.v. ἄλλα ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις γ 26, φράζεσθον ἐν φρ. ὑμετέρῃσιν Υ 116, τόδε ἦδε' ἐνὶ φρ. πευκαλίμῃσιν Θ 366; οἶδα κατὰ φρένα Ε 406; νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεαι Ι 434; πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων α 427 (ook κατὰ φρένα Β 3, κατα φρ. καὶ κατὰ θυμόν Ε 671, μετὰ φρεσίν κ 438, ἐνὶ φρεσί υ 41); ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε ξ 273 (verg. ποιέω **I 2** *b*); ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, ἐπὶ φρένα θῆκε, ἐνὶ φρεσὶ θέσθε, z. τίθημι **A II 3** *d* γ, *c* γ, **B 2** *a*; περὶ φρεσὶ, z. περί **A II** *a* β; Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθε οἶνος ι 362; ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν Φ 61; τὸν περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή Κ 139; παρέπεισε φρένας Ζ 61, verg. Δ 104, α 42; g e d a c h t e n, v e r s t a n d, s l i m h e i d, φρένας ἔνδον ἐίσας λ 337; φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι γ 266, βλάπτε φρένας Ζεὺς ἡμετέρας Ο 724, verg. Π 805, Ζ 234; φρένες ἐσθλαί, z. ἐσθλός c; παρπεπιθὼν ᾗσιν φρεσίν ξ 290; b e w u s t z i j n(?) Ψ 104. — *b*) zetel van het gemoedsleven, b i n n e n s t, h a r t, g e m o e d, φρένα τέρπετ' Α 474, φρεσὶ ᾗσι χάρη Ν 609, μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκε θ 541, ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός Θ 202, τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος εἷλε φρένα τ 471, δείδοικα κατὰ φρένα Α 555, σφῶι ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ Θ 413; μεγάλας φ., trots Ι 184. — *c*) zetel van moed, τῇ θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, z. τίθημι **A II 3** *c* γ; τοῖσίν τε (nl. λύκοισιν) περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή Π 157, verg. Δ 245, Ρ 111.

***φρήτρη** (verg. φρήτηρ, skt *bhrấtar-*, lat. *frater*, ned. *broeder;* z. ook ἀφρήτωρ), instrum. (= dat.) -ηφι, b r o e d e r s c h a p, vereniging van personen, die alle hun geslacht tot denzelfden stamvader terugbrengen, g e s l a c h t, verg. lat. *gens*, onderdeel van φῦλον Β 362, 363 (verg. Leaf, Hom. and Hist. p. 260: «*to Greece, reconstituted on a basis of cantons and clans, the idea of Greece held together under a ruling power which took no account of clans seemed a strange and imbelievable thing. Hence when later poets tried to depict the Achaian age, they naturally did it on the plan which seemed to them part of the course of nature. This idea it is which the Greek Catalogue puts before us: The first plain and obvious intention of the Boeotia is to describe the Greek forces as organized by tribes, while Homer... knows nothing of the tribal bond. And this comes out very plainly in a notable passage, an*

introduction to the Catalogue... «separate thy warriors by tribes and clans» says Nestor to Agamemnon, «that tribe may give aid to tribe and clan to clan»... These words shew clearly two things: first, the belief that a tribal division was the only rational basis for an army; and secondly, that is was not to be found in Homer»; z. ook v. Wilam., die Il. und Hom. p. 273 sq.). †.

φρίξ, -ῑκός, ἡ (volg. Prellw. verw. met lat. *fasti-gium* en duits *Borste, Bürste*), eig. het ruw worden van een gladde oppervlakte, r i m p e l i n g van de opperclakte der zee (verg. Ov. M. IV 135 volg.), μέλαινα φρίξ Φ 126, δ 402, Βορέω Φ 692, οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ ὀρνυμένοιο Η 63. †. Verg.

φρίσσω (< *φρίκjω, verg. φρίξ), praes., aor. ἔφριξεν, φρίξας, perf. (met intens. praesensbet.) πεφρίκασιν, part. πεφρικυῖαι, *horrere a*) r u i g z i j n. o m h o o g s t a a n, φρίσσουσιν ἄρουραι, vol van aren staan Ψ 599; verg. met dat. instrum., μάχη ἔφριξεν ἐγχείῃσιν Ν 339; φάλαγγες σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι Δ 282 (zeugma, verg. ook Η 62); met acc. part., νῶτον Ν 473, λοφιήν τ 446. — **2)** r i l l e n, h u i v e r e n, eig. van koude, overdr., τινά, voor iem. Δ 383.

φρονέω (φρήν), praes., coni. 3. sing. -ῄσι, impf. φρόνεον **1)** d e n k e n, z i j n v e r s t a n d g e b r u i k e n, o v e r l e g g e n, b.v. ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε Ζ 79; φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι Ψ 343; πύκα φρονεόντων Ι 554; ἐμέ... ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον (nu ik nog in het bezit ben van mijn geestvermogens) Χ 59; ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, z. δοάσσατο. — **2)** d e n k e n, g e d a c h t e n h e b b e n of k o e s t e r e n *a*) met neutr. van adi. of pron., b.v. ἀγαθά, edele gedachten hebben (deugdzaam zijn) Ζ 162 (z. ook ἀγαθός **2**); ἀταλά Σ 567; ἐφημέρια φ 85; κρυπτάδια Α 542; πυκινά ι 445; μέγα, vol zelfvertrouwen, overmoedig, trots zijn Θ 553, Λ 325, Χ 21, verg. ὅσσον Ρ 23, θεοῖσιν ἶσα Ε 441; ἶσον ἐμοί, eensgezind met mij Ο 50, verg. τά τ' ἐγώ περ Δ 361 (tegenst. ἀμφίς Ν 345); φίλα, vriendelijk gezind, genegen zijn Δ 219, ζ 313; κακά Η 70, ρ 596, κακὰ ἐνὶ θυμῷ κ 317, κακὰ ἀλλήλοισι Χ 264, verg. 320; τῷ ὀλοά Π 701; τά Η 34, ω 241, τὰ φρονέων ἀνὰ θυμόν, ἅ, daaraan denkend... Σ 4 [verg. β 116 (in 't bewustzijn daarvan), ook abs., γιγνώσκω, φρονέω π 136 (ik denk er aan], ταῦτα Π 715, α 118; τὰ ἅ Θ 430; τὰ φρονέων met afh. zin, b.v. ὅ (daaraan denkend dat) Ι 493, ὅτι (daarmee rekening houdend dat) Ψ 545; ἵνα (het daarop aanleggend dat) Ε 564, ὅπως Κ 491, verg. ἄλλα ὄφρα χ 51. — *b*) met adv., σφὶν ἐῢ φρονέων, goede gedachten jegens hen koesterend, het wel met hen menend Α 73, β 228 (verg. Eur. Mèd. 823: φρονεῖς εὖ δεσπόταις); κακῶς φρονέουσι (tegenst. ἐῢ βάζουσι) σ 168. — *c*) met acc. van een subst., alleen οὐκ ὄπιδα... ἐλεητύν, niet denken aan ξ 82. — **3)** d e n k e n, w e n s e n, αὖδα ὅτι φρονέεις Ξ 195, ε 89; met inf. Ρ 286; met acc. c. inf. Γ 98; ἰθὺς φρονέων, z. ἰθύς **2** *b*. — **4)** d e n k e n, m e n e n, ἦ περ Ι 310 (a. l. κρανέω); met inf. Ι 608.

****Φρόνιος** (φ ρ ή ν), vader van Noèmōn (ν ο έ ω) uit Ithakè β 386, δ 630, 648. †.

****φρόνις** (φρήν), i n z i c h t, οἶδε δίκας ἠδὲ φρόνιν (hij is rechtvaardig en wijs, ἄλλων hangt af van πέρι) γ 244; kennis, κατὰ δὲ φρονίν ἤγαγε πολλήν δ 258. †.

1. †**Φρόντις,** -ιδος, echtgenote van Panthoos Ρ 40. Verg..

2. †**Φρόντις** (φ ρ ή ν), acc. -ιν, zoon van Onètōr (ὀ ν ί ν η μ ι), stuurman van Menelāos γ 282.

***Φρύγες,** Frugiërs Β 862, αἰολόπωλοι Ι 185, ἱππόμαχοι Κ 431. †. Inwoners van

***Φρυγίη,** F r u g i ë, landschap (in het W. van Klein-Azië) Γ 401 enz., ἀμπελόεσσα Ι 184.

φῦ, z. φύω.

***φύγαδε** (naar anal. van οἴκαδε?), t e r v l u c h t, ἔτραπε Θ 157, verg. Λ 446, μνώοντο Π 697 (verg. φόβος **I 1** eind). Verg.

****φυγή** (φεύγω), v l u c h t κ 117; mogelijkheid om te vluchten χ 306. †.

†**φυγο-πτόλεμος,** d e o o r l o g m i j d e n d, l a f (v. L. vermoedt φυγεπτόλ.) ξ 213.

φύζα, ἡ (< *φύγjα, verg. φεύγω), a n g s t i g e v l u c h t, o n t s t e l t e n i s, p a n i e k Ρ 381; ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας Ο 62, φ. ἑτάροισι κακὴν βάλεν ξ 269, θεσπεσίῃ φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι 2.

†**φυζακινός,** 3. (φύζα), s c h u w, ἔλαφοι Ν 102.

φυζηλός, z. φύξηλις.

φυή (φύω), l i c h a a m s b o u w, g e s t a l t e, verbonden met δέμας Α 115, ε 212, μέγεθος Β 58, εἶδος Χ 370, ζ 16; ook met μήδεα Γ 208 en φρένες θ 168.

†**φῡκιόεις,** v o l z e e w i e r, θίς Ψ 693. Van

†**φῦκος,** τό, z e e w i e r Ι 7.

φυκτός, -όν (adi. verb. van φεύγω), t e o n t v l u c h t e n, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, er is geen gelegenheid meer om te ontkomen Π 128, θ 299, ξ 489. †.

***φυλακή** (φύλαξ), w a c h t, d.i. *a*) h e t w a k e n, φυλακὰς ἔχον Ι 1, vooral gedurende de nacht Η 371. — *b*) w a c h t e r s Κ 416.

Φυλάκη (verg. het vorige), stad (in het N. van het thessal. Fthīōtis) N 696, λ 290, tot het gebied van Prōtesilāos behorend B 695.

***Φῡλακίδης,** -āo, zoon van Fūlakos, I f i k l o s B 705, N 698. (ῡ metri causa). †.

†**φυλακός,** = φύλαξ Ω 566.

Φύλακος (z. het vor.) **1)** vader van Īfiklos ο 231 (verg. Φυλακίδης). — **2)** Trojaan, gedood door Lèitos Z 35. †.

***φυλακτήρ,** -ῆρος, alleen plur. nom. I 66, 80, Ω 444. †. =

***φύλαξ,** -ακος (verw. met lat. *bubulc-us*), alleen plur., dat -εσσι, w a c h t e r s, w a c h t I 85 enz., ook φύλακες ἄνδρες I 477.

Φύλᾱς, -αντος, vader van Polumèlè Π 181, 191. †.

φυλάσσω (φύλαξ), praes., inf. -έμεναι, -ειν, impf. φύλασσε, fut. φυλάξεις, -ων, aor. φύλαξεν, coni. φυλάξω, -ομεν, med. perf. part. πεφυλαγμένος, pass. praes. φυλάσσονται **I)** act. **1)** intr., w a k e n, w a k k e r z ij n K 192, υ 52, περὶ μῆλα M 303; νύκτα ε 466; in 't bijz., d e w a c h t h o u d e n, νύκτα χ 195, vooral in de oorlog K 312, 399. — **2)** tr. *a*) b e w a k e n, b e h o e d e n, b e w a r e n, στρατόν K 417; φυλάσσονται (pass.) νῆες K 309; τινά υ 47, verg. E 809, ἡμέας αὐτούς Θ 529; πάντα β 346, οἶνον β 350, δῶμα κ 434 (maar ε 208 τόδε δῶμα, h o u d e n, d.w.z. b l ij v e n i n). — *b*) i n h e t o o g h o u d e n, h e t o o g h o u d e n o p, τινά δ 670, νόστον B 251, ὅρκια, waken over Γ 280, ἔπος, opvolgen Π 686. — *c*) b e w a r e n, φιλότητα, blijven koesteren Ω 111, χόλον Π 30. — **II)** med. **1)** = act. K 88. — **2)** o p z ij n h o e d e z ij n, πεφυλαγμένος εἶναι Ψ 343.

***Φῡλεΐδης,** -āo en -εω (met suniz.) O 519 (anderen -ᾱ'), zoon van Fūleus, = M e g è s B 628, E 72, N 692, O 519, Π 313, T 239. Verg.

***Φῡλεύς,** -έος (φῦλον), nom. K. 110, 175, acc. Φυλῆα, zoon van Augeias en vader van Megès (z. daar) uit Èlis O 530; (in de strijd om het loon tussen Augeiās en Hèrakles tot scheidsrechter gekozen, beslist hij ten gunste van den laatste; daarom wordt hij door zijn vader uit Èlis verdreven en) begeeft zich naar Doelichion B 628; beroemd lansvechter Ψ 637. †.

†**φυλίη,** w e g e d o o r n(?) ε 477.

φύλλον (< *φύλjον = lat. *folium*, verg. ook φλύω), alleen plur., b l a d Z 146, ε 483.

†**Φῡλο-μέδουσα** (φῦλον), echtgenote van Arèïthoos H 10.

φῦλον (φύω) **1)** in engeren zin, *tribus*, s t a m (verg. φρήτρη), κατὰ φῦλα B 362 (verg. καταφυλαδόν), g e s l a c h t, φῦλον Ἑλένης ξ 68, verg. 181. — **2)** in politieke zin, v o l k s s t a m, v o l k, Πελασγῶν B 840, Γιγάντων η 206. — **3)** in ruimere zin, g e s l a c h t, van een tot dezelfde soort behorende menigte, θεῶν E 441, ἀοιδῶν θ 481; meestal plur., θεῶν O 54, ἀνθρώπων γ 282, ἐπικούρων P 220, γυναικῶν I 130; van dieren, ἄγρια φῦλα μυίας T 30.

φύλοπις, -ιδος (verw. met φλύω, φλέω, φλοιός, φύλλον), acc. φύλοπιν en φυλόπιδα, k r ij g s g e w o e l, s t r ij d, s l a g, αἰνή Δ 15, ἀργαλέη Λ 278, κρατερή π 268; ook φύλοπις πολέμοιο N 635, λ 314, πόλεμός τε καὶ φύλοπις Δ 82, νεῖκος φυλόπιδος Y 314, πόλεμός τε καὶ φύλοπις Δ 82, νεῖκος φυλόπιδος Y 141 (verg. v. L. X 203).

****Φῡλώ** (φῦλον), dienares van Helenè δ 125, 133. †.

†**φύξηλις** (volg. Be. van *φύξᾱ, verg. lat. *brumālis* bij *bruma*), l a f P 143 (v. Herw. φυζηλός).

†**φύξιμος** (φύξις), beschoren om te ontkomen (verg. νόστιμος) ε 359 (verg. 345).

***φύξις** (φεύγω), acc. -ιν, het o n t k o m e n, m i d d e l o m t e o n t k o m e n K 311, 398. 447. †.

φύρω (verw. met lat. *fervere*, ook met φρεῖαρ), impf. ἔφυρον, aor. coni. φύρσω, pass. perf. part. πεφυρμένον, -η, b e v o c h t i g e n, δάκρυσι εἵματα Ω 162 (Il. alleen hier); ook met gen. partit., στῆθος αἵματος σ 21; pass., πεφυρμένος αἵματι ι 397, δάκρυσι ρ 103.

***φῦσα,** ἡ (verw. met lat. *pustula*), b l a a s b a l g Σ 372 enz. (alleen Σ).

***φῡσάω** (φῦσα), praes. φυσῶντες, impf. ἐφύσων, b l a z e n, van een blaasbalg Σ 470; van de wind Ψ 218. †. Verg.

***φῡσιάω** (φυσάω), part. -όωντας(-άοντας), s n u i v e n, van paarden Δ 227, Π 506. †.

φῡσί-ζοος, 2. (ζειά), g r a a n v o o r t b r e n g e n d, αἶα Γ 243, λ 301, γῆ Φ 63 (verg. ζείδωρος; zo volg. Fick; volg. anderen l e v e n g e v e n d, verg. Schol. Γ 243: ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα καὶ δωρουμένη).

***φύσις,** -ιος, ἡ (φύω), n a t u u r, a a r d, φαρμάκου κ 303.

***φῡταλίη** (φύταλος, φύτον en ἀλ-, verg. ἄναλτος), b o o m g a a r d, w ij n g a a r d, τέμενος . . . φυταλίης καὶ ἀρούρης (πυροφόροιο) (verklarende gen., bestaande in) Z 195, M 314, Y 185. (ῡ metri causa). †.

φυτεύω, praes., impf. φύτευεν, aor. ἐφύτευσαν enz., kweken, p l a n t e n *a*) eig., πτελέας Z 419, δένδρεα σ 359. — *b*) overdr., b e r a m e n, ἄλλοισι κακόν O 134, τινὶ φόνον καὶ κῆρα β 165, τοι κακά ε 340. Van

φυτόν (φύω), gewas (in 't bijz. wijnstok) Ξ 123, ι 108.

φύω (skt *bhávati*, is, wordt, lat. *fui* enz., verw. met ned. *bouwen, boer*), praes. φύει, impf. φύεν, fut. φύσει, aor. I ἔφῦσε, med. praes. φύονται, impf. φύοντο, hierbij aor. II ἔφῡ, φῦ, 3. plur. ἔφῠν, part. φύντες, perf. πεφῡκᾰσι η 114 (zo Hèrodian.; de handschriften πεφύκει τηλεθόωντα, v. L. πεφύκᾰσιν θαλέθοντα), coni. πεφύκῃ Δ 483 (zo G. Hermann i. p. v. πεφύκει), bovendien πεφύᾰσι, part. -ῶτας (v. L. -ῶτε), -υῖα, plusqpf. πεφῦκει(-εε) **1)** intr., med. en act. aor. II, perf., ontstaan, groeien, van gewassen ι 109 enz., vooral perf. en plusqpf. Δ 483 sq., ε 63 enz., aor. ε 481 en ψ 190; praes. alleen ἀνδρῶν γενεή Ζ 149 (Brandr. φύεθ' i.p.v. φύει); ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, hij groeide, drong hem in de hand, d.i. hij drukte hem de hand (volg. Bekk.: met de hand in hem, en zo ook wschl. Ploet. Ti. Gracch. 6: ἐνεφύοντο ταῖς χερσί) Ζ 253, β 302, ἐν χείρεσσι φύοντο ω 410, verg. κ 397, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, z. ὀδάξ. — **2)** tr., act., behalve aor. II en perf., doen groeien, doen ontspruiten, φύλλα Α 235, verg. η 139, χθὼν ποίην Ξ 347; τρίχας κ 393 (Nab. ἔφυσαν, gekregen hadden, i. p. v. ἔφυσε, met verwerping van vers 394).

****φώκη** (miss. verw. met φυσάω, verg. φυσητήρ, waarvan lat. *physeter*), rob δ 404.

†**Φωκῆες,** -ήων (φώκη), Fokiërs (bewoners van het landschap Fōkis) Β 517 enz.

φωνέω, alleen aor. (ἐ)φώνησεν, φωνήσας enz., de stem laten klinken, spreken, aor. beginnen te spreken, alleen van mensen, b.v. ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Ζ 116, verg. Α 333 enz.; ἔπος φάτο φώνησέν τε δ 370, ἀπαμείβετο φώνησέν τε η 298; vooral in de formule καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Α 201, α 122, verg. Ω 307, ζ 439; met acc. van de inhoud alleen ὄπα ω 535 (z. v. L.). Van

φωνή (miss. verw. met φημί), stem, vooral de menselijke stem Ρ 696, δ 705, αὐτῷ ἐικυῖα φωνήν (acc. part.) Ψ 67, verg. Υ 81; in 't bijz., luide stem Γ 161, verg. ω 530; ook geschreeuw Ρ 111 enz.; van dieren, συῶν κ 239, σκύλακος μ 86, βοῶν μ 396; van het gezang van een nachtegaal, χέει φωνήν τ 521; van het geluid van een trompet Σ 219. Epitheta: βρότεος, ἀριζήλη, ἄρρηκτος, ἀτειρής, θαλερή, λεπταλέη, πολυηχής.

φωριαμός (φέρω), kist, vooral om kleren in te bewaren Ω 228, ο 104 en (a. l.) Ζ 288. †.

φώς, φωτός, man Κ 372, α 355; παλαιός Ξ 136; ἰσόθεος Β 565, ἄφρων ζ 187; ἀλλότριος π 102; naast ἀνήρ Ρ 98, verg. θ 218; in appos., Μαχάονα φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν Δ 194, verg. Φ 546, φ 26; ook φωτί . . . δέκτῃ δ 247 (verg. ἀνήρ); φωτός, 's mans, zijn Λ 462 (verg. att. ὁ ἀνήρ).

Χ.

χάζομαι (verw. met κιχάνω), praes., coni. χαζώμε(σ)θα, impf. (ἐ)χάζετο enz., fut. χάσσονται, aor. I. χάσσατο enz. **1)** wijken, zich terugtrekken, ἄψ Γ 32, ὀπίσσω Ε 702; met gen. van de zaak, b.v. κελεύθου Λ 504, νεκροῦ Ρ 357; met praepos., ἐκ βελέων Π 122, ὑπ' ἔγχεος Ν 153. — **2)** rusten van(?), met gen., μάχης Ο 426, μίνυνθα χάζετο δουρός, korte tijd rustte hij van de speer, d.i. hij liet zijn speer maar weinig rust (of χάρμης, verg. Ξ 101?) Λ 539; οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός Π 736 (z. ook ἅζομαι).

χαίνω (verw. met lat. *hisco*, du. *gähnen*), aor. II χάνοι, χανών, perf. κεχηνότα *a*) gapen, zich openen, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, de aarde zich voor mij openen Δ 182, verg. Ζ 282 (en Verg. A. IV 24 enz.). — *b*) de mond wijd openen, van mensen en dieren Π 350, Υ 168; πρὸς κῦμα, tegen een golf aangapen (d.i. verdrinken) μ 350.

χαίρω (verw. met skt *háryati*, begeert, lat. *horiri*, *hortari*, ned. *be-geren*, *gaarne*), praes., impf. ἔχαιρε, χαῖρε enz., iter. χαίρεσκον, fut. χαιρήσειν en geredupl. κεχαρησέμεν, aor. II (ἐ)χάρη enz., perf. part. κεχαρηότα, med. (= act.) aor. II κεχάροντο, opt. κεχάροιτο, 3. plur. -οίατο, aor. I alleen χήρατο Ξ 270, fut. κεχαρήσεται **1)** zich verheugen, vrolijk zijn Α 158, ζ 30; μάλα ω 514, μέγα Α 256; met οὐ (litot.) Ο 98, Υ 363, β 249; θυμῷ Χ 224; ἐνὶ θυμῷ θ 395, φρεσίν Ν 609, φρένα Ζ 481, ook χαίρει μοι ἦτορ Ψ 647; πᾶσιν θυμός Ο 98, ἐμὸν κῆρ υ 90; νόῳ θ 78; part. χαίρων, met vreugde, opgeruimd, tevreden δ 93, Κ 565, ο 128, χαίροντι φέρειν χαίρων ρ 83, verg. τ 461 (ook ἐθέλων ἐθέλουσαν γ 272). — **2)** de aanleiding of reden wordt uitgedrukt door *a*) dat., over, b.v. νίκῃ Η 312, φήμῃ β 35; πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ γ 52, verg. Ψ 556. — *b*) dat. met daaraan toegevoegd part., b.v. τῷ χαῖρον νοστήσαντι, over zijn terugkeer τ 463, χάρη οἱ προσιόντι Ε 682. — *c*) part., b.v. χαίρω ἀκούσας, het doet mij genoegen te horen Τ 185, χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες ξ 377, χαίρεσκον ἰαύων Σ

259. — *d*) οὕνεκα ϑ 200, verg. γ 52, ὅττι ξ 526, ὡς Ε 514, Η 307. — **3)** in 't bijz. imper., het ga u wel, (wees) gegroet, (wees) welkom α 123, Ι 197, ε 205 enz., χαῖρέ μοι Ψ 19, μάλα χ. ϑ 413, χ. μοι διαμπερές ν 59, χαίρετον καὶ Νέστορι εἰπεῖν, nl. χαίρειν ο 151.

χαίτη, lang hoofdhaar, lokken, sing. alleen Ψ 141, plur. Κ 15, δ 150; manen, sing. Ρ 439, Τ 405, plur. Ζ 509 enz. Epitheta: ϑαλερή, τηλεϑόωσα, ἀμβρόσιαι, κυάνεαι, ξανϑή. Verg. ϑρίξ, κόμη.

***χάλαζα,** hagel Κ 6, Ο 170, Χ 151. †.

χαλεπαίνω (χαλεπός), praes., impf. χαλέπαινε, aor. coni. χαλεπήνῃ, inf. -ῆναι, boos zijn, toornen Σ 108 enz.; τινί, op, tegen iem. π 114; εἴ τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ, boos op u wordt en toornt (of: boos op u wordt en u haar toorn doet voelen) τ 83, verg. Π 386, ε 147; ἐπὶ ῥηϑέντι δικαίῳ, over σ 414; boos, vijandig handelen β 189, φ 133; van de wind, woeden Ξ 399; van de winter, streng zijn ε 485.

χαλεπός, 3. **1)** moeilijk, zwaar, lastig, ἄεϑλοι λ 622, πόνος ψ 250; χαλεπόν (ἐστι), met volg. inf. Φ 184, κ 305 (verg. Τ 80, ψ 184), acc. c. inf. Π 620, υ 313. — **2)** zwaar, drukkend, lastig, b.v. μῆνις Ε 178, χόλος φ 377; ἄλγεα λ 582; μοῖρα λ 292; ἄλη κ 464; ontzettend, gevaarlijk, κεραυνός Ξ 417; ἄνεμοι μ 286, ϑύελλα Φ 335; λιμένες τ 189 (v. Herw. γλαφυροῖσι); boos, hard, ὁμοκλαί ρ 189, φῆμις ξ 239, ὀνείδεα Γ 438, μῦϑος Β 245; van perss., hard, boos, wreed α 198, τ 201, τινί, hard tegen iem. ρ 388; NB! persoonl. geconstrueerd, b.v. χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσϑαι, het is moeilijk voor u u met mij . . . Φ 482, χαλεποὶ δὲ ϑεοὶ φαίνεσϑαι ἐναργεῖς, het is gevaarlijk wanneer. . . Υ 131, verg. Α 589, δ 397; hierbij adv. ***χαλεπῶς,** *aegre*, met moeite, alleen Η 424 en Υ 186.

†χαλέπτω (χαλέπος), praes., in 't nauw brengen, vervolgen, τινά δ 423.

†χαλῑνός, bit (aan de teugel), plur. Τ 393.

†χαλιφρονέω (χαλί-φρων), praes. part., slap of zwak van geest zijn ψ 13 (Döderl. χαλίφρον' ἐόντα, i. p. v. χαλιφρονέοντα).

†χαλιφροσύνη, slapheid of zwakheid van geest (tegenst. σαοφροσύνη, verg. ψ 13), plur. π 310. Van

****χαλί-φρων** (verw. met χαλάω), slap of zwak van geest δ 371, τ 530. †.

χάλκειος, z. χάλκεος.

***χαλκεο-ϑώρηξ,** -ηκος (metri causa i. p. v. χαλκο-), met bronzen (verg. χαλκοχίτων) kuras Δ 448, Θ 62.

χάλκεος en **χάλκειος,** 3. en (Σ 222) 2. (χαλκός), dat. χαλκέῳ, neutr. -εον, plur. -εοι met suniz. Ε 387, Β 490, η 86 (verg. v. L.) **1)** bronzen, dikwijls van wapenen, b.v. ἄορ τ 241, ϑώρηξ Ψ 561; χιτών Ν 440 (verg. χαλκοχίτων); κύκλα Ε 723; πέλεκυς ε 235; κέραμος Ε 387, οὐδός Θ 15, η 83, κληΐς φ 7 enz.; ook met brons beslagen of versierd, met bronzen punt, σάκος Η 220, τοῖχοι η 86, ἔγχος Γ 380; χαλκείη αὐγή, de glans van het brons Ν 341 (verg. Verg. A. II 470: *luce aena*). — **2)** overdr. (verg. σιδήρεος **2**), bronzen, d.w.z. zo sterk als brons, ἦτορ Β 490, ὄψ Σ 222 (verg. χαλκεόφωνος en Verg. A. VI 626: *ferrea vox*), Ἄρης Ε 704 (verg. παγχάλκεος Υ 102), ὕπνος, onverbreekbaar, eeuwig Λ 241 (verg. Verg. A. X 745: *ferreus somnus*); χ. οὐρανός, z. οὐρανός **I 1**.

†χαλκεό-φωνος (φωνή; metri causa i. p. v. χαλκο-), met bronzen stem, epith. van Stentōr Ε 785 (verg. χάλκεος **2**).

χαλκεύς, -ῆος (χαλκός), bewerker van brons, smid, in 't alg. bewerker van metaal en metalen sieraden Μ 295, χαλκῆες ἄνδρες Δ 187, ἀνήρ χ. ι 391; goudsmid γ 432.

†χαλκεύω (χαλκεύς), impf. χάλκευον, smeden, δαίδαλα πολλά Σ 400.

†χαλκεών, -ῶνος (< *χαλκηϝών; χαλκεύς), smidse ϑ 273 (v. L. vermoedt βῆ ῥ' εἰς χαλκειῶνα i. p. v. βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, met suniz.).

****χαλκήιος,** -ον (χαλκεύς), smids-, ὅπλα γ 433; δόμος = χαλκεών σ 328 (verg. Hès. Opp. 493). †.

χαλκ-ήρης, 2. (ἀρ-, verg. ἀραρίσκω), met brons beslagen, ook bronzen, b.v. κυνέη Γ 316, τεύχεα Ο 544, σάκεα Ρ 268; met bronzen punt, ξυστόν Λ 469, ἰοί α 262.

†χαλκίς, -ίδος, een vogel, in de taal der goden = κύμινδις (z. daar) Ξ 291 (volg. Weck, hom. Probleme, Metz 1896, χ. = «*Schmiedin*», vand. specht, κύμινδις eig. «*Ky-Pfeiffer*»).

Χαλκίς, -ίδος **1)** (hoofd)stad van het eiland Euboia Β 537. — **2)** stad in Aitolië, ἀγχίαλος Β 640; καλλιρέεϑρος ο 295 (hier volg. She. met Sikes en Allen: riviertje ten Z. van de Alfeios). †.

χαλκο-βαρής, -ές (βάρος), zwaar van brons, met zware bronzen punt, ἰός Ο 465, φ 423, δόρυ λ 532; hierbij fem. **χαλκο-βάρεια,** alleen στεφάνη Λ 96 en μελίη Χ 328, χ 259, 276.

χαλκο-βατής, -ές (βαίνω), met bronzen drempel, δῶ, van de woning van Zeus, Hèfaistos en Alkinoos A 426, ϑ 321, ν 4 (verg. η 89).

†**χαλκο-γλώχις,** -ῖνος, met bronzen punt, μελίη X 225.

†**χαλκο-κνήμις,** alleen plur. -ῖδες, met bronzen scheenbedekking, Ἀχαιοί H 41 (verg. κνημίς).

***χαλκο-κορυστής** (κορύσσω), met bronzen uitrusting (volg. v. L. «is cuius galea aere refulget»), Ἕκτωρ E 699, Σαρπηδών Z 199.

χαλκο-πάρῃος (anderen -πάρηος, verg. καλλιπάρῃος), met bronzen wangstukken, epith. van een helm M 183, ω 524 (verg. Reich.² p. 96).

***χαλκό-πους,** -ποδος, met bronzen hoeven, epith. van de paarden der goden Θ 41, N 23. †.

χαλκός (volg. F. Muller Jzn. verw. met lat. *helvus* en ned. *geel*), instrum. (= gen.) χαλκόφι Λ 351, koper, ἐρυθρός (tegenst. πολιὸς σίδηρος) I 365, gehaald van Temesè (z. daar) α 184, als ruilmiddel H 473; vooral met tin vermengd, brons (volg. Hall p. 196—198 is het brons wschl. een uitvinding der Sumeriërs, is de kennis er van tussen 2000 en 1500 uit Mesopotamië en Egypte door Klein-Azië en Kupros in Griekenland gekomen en heeft het van daar zijn weg gevonden naar Italië en de andere landen van Europa) N 804 enz.; het daarvan vervaardigde B 225, β 338; dikwijls als losgeld of geschenk X 50, ε 38; in 't bijz., bronzen ketel Σ 349, ϑ 426, vishaak Π 408, bijl N 180, ε 162, ϑ 507, offermes Γ 292, κ 532; bronzen wapenen Λ 83 enz., helm Λ 351, lans Δ 528, χ 278, zwaard B 417, ν 271, schild Ξ 383, χ 113 (volg. Belzn. p. 24 sqq. geeft de dichter zijn helden bronzen wapens, omdat ijzer te gewoon is, verg. ook Murray p. 146 sq.). Epitheta: ἐρυθρός, αἶθοψ, ἦνοψ, νῶροψ, φαεινός, ὀξύς, ταμεσίχρως, ταναήκης, ἀτειρής, εὐήνωρ, ϑεσπέσιος, σμερδαλέος, νηλής, ψυχρός. Z. ook σίδηρος **2.**

†**χαλκό-τυπος,** 2. (τύπτω), door het brons (d.i. de lans) geslagen, ὠτειλή T 25.

χαλκο-χίτων, -ωνος, alleen plur., òf met bronzen (d.w.z. door bronzen beslag versterkte) chiton, òf met bronzen kuras, epith. der Ἀχαιοί A 371, α 286, δ 496 (Od. alleen hier), Τρῶες E 180 enz., Βοιωτοί O 330 (verg. χαλκεοϑώρηξ, χιτὼν χάλκεος N 439).

***Χαλκωδοντιάδης,** zoon van Chalkōdōn, koning der Abanten op Euboia, = Elefènōr B 541, Δ 464. †.

†**Χάλκων,** -ωνος, Murmidoniër Π 595.

χαμάδις (aiol., wschl. oude acc. *χάμα + -δις, verg. ἄμυδις; z. ook χαμαί), adv., = χαμᾶζε, ter aarde, op de grond Γ 300, δ 114.

χαμαί (miss. oude dat., verw. met χϑών), adv. *a*) op de aarde, op de grond, ἐρχομένων E 442, ἧσϑαι η 160, ἐξενάριξε Λ 145. — *b*) ter aarde, op de grond, ἐν κονίῃσι χ. πέσεν Δ 482, ἐν δαπέδῳ χ. βάλον χ 188.

†**χαμαι-εύνης** (εὐνή), alleen plur. -εῦναι, op de grond liggend of slapend, epith. der Selloi Π 235 (voor dit op de grond slapen kan wschl. vergeleken worden o.a. Verg. A. VII 86—91); hierbij fem. plur. ****χαμαι-ευνάδες,** alleen σύες κ 243, ξ 15 (αι kort). †.

χανδάνω (verw. met lat. *pre-hendo*, ned. *vergeten, gissen*), impf. χάνδανεν, ἐχάνδανον, fut. χείσεται (Nck χήσεται), aor. II ἔχαδε, χάδε, χαδέειν(-έμεν), perf. (met praesensbet.) part. κεχανδότα, plusqpf. κεχάνδει (a. l. κεχονδότα, κεχόνδει), bevatten, kunnen bevatten, met acc., οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσϑλά δ 96, verg. Ω 192; ἓξ μέτρα Ψ 742, verg. ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ρ 344; van het strand, νῆας Ξ 34; οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται σ 17; ἤυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός, z. κεφαλή; Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆϑος χόλον Δ 24.

†**χανδόν** (χαίνω), adv., met open mond, d.i. gulzig φ 294.

χάνοι, z. χαίνω.

***χαράδρη** (χαράσσω) *a*) spleet, kloof, κοίλη Δ 454. — *b*) bergbeek Π 390. †.

χαρίεις, -εσσα, -εν (χάρις), sup. **χαριέστατος,** -η, vol bevalligheid, bekoorlijk, schoon, aangenaam, van lichaamsdelen, μέτωπον Π 798, πρόσωπον Σ 24, κάρη X 403; van kleren, εἵματα E 905, φᾶρος ε 231, πέπλος Z 90; verder δῶρα Θ 204, ἔργα κ 223, ἀοιδή ω 198; νηός A 39; ἥβη κ 279; ἀμοιβή, gewenst γ 58; neutr. plur. als subst. ϑ 167.

χαρίζομαι, praes. χαρίζεαι, -όμενος enz., impf. χαρίζεο, -ετο, aor. χαρίσαιτο, χαρίσασϑαι, pass. perf. part. κεχαρισμένος enz., plusqpf. κεχάριστο **1)** iem. ter wille zijn, een genoegen doen, τινί E 71 enz.; μοι ψεύδεσσι ξ 387; οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τόδ' ἀείδει, niet ten genoegen van allen ϑ 538; in 't bijz., een godheid welgevallig zijn door offers, τοι ἱερὰ ῥέζων α 61. — **2)** met acc. van de zaak, gaarne geven, schenken, δῶρα ω 283, τινὶ ἄποινα Z 49; abs. ν 15; met gen. partit., ἀλλοτρίων ρ 452, παρεόντων δ 56 enz. — **3)** pass. perf. en

plusqpf., welgevallig, dierbaar, welkom zijn, met dat., κεχάριστο δὲ θυμῷ ζ 23, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ Ε 243, δ 71; κεχαρισμένος ἦλθε β 54; κεχαρισμένα δῶρα Υ 298, verg. π 184; ὧδέ κέ μοι ῥέζων κεχαρισμένα θείης, een genoegen doen Ω 661; κεχ. εἰδώς, liefhebbend θ 584. Van

χάρις, -ιτος (χαίρω), acc. -ιν, plur. dat. χάρισι en χαρίτεσσι **I)** appellat., vreugde **1)** van perss. *a*) vreugde, die men iem. bezorgt, genoegen, dienst, weldaad, χάριν φέρειν τινί, iem. een genoegen doen, iem. een dienst, een weldaad bewijzen Ε 211, ε 307 (verg. ἦρα φέρειν); χάριν met gen., ten gevalle van (eig. appos. bij de voorafgaande zin) Ο 744. — *b*) vreugde die men ten gevolge van iets beleeft, dank, b.v. πᾶσί κε Τρώεσσι χάριν ἄροιο Δ 95; οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, voor δ 695, οὔ τις χ. ἦεν μάρνασθαι, men oogstte geen dank er voor dat men Ρ 147, σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν δοῖεν, vergelden Ψ 650, ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν, dank weten Ξ 235; ἧς (nl. ἀλόχου) οὔ τι χάριν ἴδε, dank beleven van Λ 243. — **2)** van zaken, vreugde die een zaak opwekt, bekoorlijkheid, bevalligheid, schoonheid, vooral lichamelijke, θεσπεσίη β 12, κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων ζ 237; van oorhangers Ξ 183, van woorden θ 175; ἔργοισιν χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει ο 320. — **II)** gepersonifieerd **1)** †sing., Charis, echtgenote van Hèfaistos Σ 382 (maar θ 267 sqq. is Afrodītè zijn gemalin). — **2)** plur., Gratiën, godinnen, die schoonheid en bevalligheid verlenen Ρ 51, ζ 18; van één wordt de naam genoemd, nl. Pasitheè Ξ 269, 275 sq.; het aantal blijkt niet; zij zijn in de eerste plaats de gezellinnen en dienaressen van Afrodītè θ 364, σ 194, die ook haar kleed hebben geweven Ε 338.

χάρμα, -ατος (χαίρω), vreugde, genoegen, tegenst. ἄλγος τ 471; van perss., χάρμα τινί, (een voorwerp van) vreugde voor Ρ 636 enz.; in ongunstige zin, vreugde, leedvermaak Ψ 342, van perss. Ζ 82, Κ 193; als appositie van een gehele zin Γ 51, plur. ζ 185.

χάρμη (verw. met skt *háras*-, wrok) *a*) strijdlust Ν 82 enz., μνήσαντο χάρμης Δ 222, verg. χ 73 (Od. alleen hier), λήθετο χάρμης Μ 203; ook van dieren Ν 104. — *b*) strijd, gevecht, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης Ρ 161, φῶτε εἰδότε χάρμης Ε 608, χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους, tot de strijd Η 285, ἐπὶ χάρμῃ Ν 104 (z. ἐπί **C II 3** *c*).

†χαροπός (verw. met χάρμη), met van strijdlust vonkelende ogen, λέοντες λ 611.

†Χάρ-οπος (z. het vor.), koning van het eiland Sūmè, vader van Nīreus Β 672 (Brandr. Χάροπος, i. p. v. -ου, verg. het volg.).

†Χάρ-οψ, -οπος (z. χαροπός), Trojaan, zoon van Hippasos, door Odusseus gewond Λ 426.

****Χάρυβδις,** -ιος, een zeemonster, personificatie van een gevaarlijke draaikolk in zee, volg. anderen van eb en vloed μ 104 sqq., δεινή μ 260, ψ 327, δῖα μ 104, ὀλοή μ 113 [«*la rencontre des deux courants* (*du détroit de Messine*) *produit, en divers points du détroit, des tourbillons et de grands remous, appelés garofali dans la localité. Les principaux garofali sont: sur la côte de Sicile... devant la tour de Palazzo, avec le flot: ce dernier garofalo est très fort* (*c'est le Charybde des anciens*)» Bér.; K. Tümpel localiseert de draaikolk Charubdis in de Eurīpos, Hennig met Breusing in de Straat van Gibraltar].

χατέω (verw. met χῆρος), alleen praes. χατέουσι, part. χατέων enz. *a*) nodig hebben, met gen., πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι γ 48. — *b*) verlangen, begeren, wensen, abs. Ι 518, Ο 399, β 249 en met inf. ν 280, ο 376. †.

χατίζω (χατέω), alleen praes. *a*) nodig hebben, τινός Σ 392, οὐ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων (nl. πληθύος) Ρ 221. — *b*) verlangen, met gen. van de zaak θ 156, verg. Β 225; abs. χ 50, 351 (uit gebrek).

***χειή** (wschl. verw. met lat. *fovea*), gat, hol, in 't bijz. van slangen Χ 93, 95. †.

χεῖλος, -εος **1)** lip, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, z. ὀδάξ; ἐγέλασσε χείλεσι, z. γελάω **2**; χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν Χ 495. — **2)** in 't alg. rand, van een zilveren mandje δ 132, een mengvat δ 616, een gracht Μ 52.

****χεῖμα,** τό (verw. met skt *himá*-, sneeuw, *hemantá*-, winter, lat. *hiems*), (winter)koude ξ 487; als jaargetijde, winter, χείματος, in de winter η 118 (tegenst. θέρος), χεῖμα, gedurende de w. λ 190. †.

†χειμά-ρροος (ῥέω), alleen Ν 138, verder samengetr. **χειμάρρους** enz. (Knight χειμάροος enz.), door storm- of winterregens gezwollen, ποταμός Δ 452 enz.

χειμέριος, 3. (χεῖμα), winters, winter-, ἄελλαι Β 294, νιφάδες Γ 222, ὕδωρ Ψ 420, ἦμαρ Μ 279, ὥρη ε 485. †.

χειμών, -ῶνος (verg. χεῖμα), winter, regentijd Γ 4, δυσθαλπής Ρ 549; χειμῶνι, in Φ 283; ruw weer, storm δ 566, ξ 522. †.

χείρ, -ός, ἡ (verw. met skt *hárati*, neemt, ook met χόρτος), dat. χειρί en χερί, plur. dat. χείρεσσι, χερσί en χείρεσι Υ 468 [v. L. vermoedt χερσὶ γενείου; bij dual. staat het attribuut in plur. λ 211 en Φ 115 (v. L. φίλω en ἀμφοτέρω i. p. v. φίλας χεῖρε en χ. ἀμφοτέρας)] **1)** h a n d Γ 363, β 302; vaak πόδες καὶ χ Ν 61, δ 149; a r m Ε 81, Λ 146, λ 211, ἀμφ' Ὀδυσῆι βαλόντε φ 223, φίλων ἐν χ. Ν 653, α 238; ἐπ' ἀριστερὰ χειρός, aan de linkerhand ε 277 (maar z. ἀριστερός). — **2)** vooral plur., h a n d e n, m a c h t, k r a c h t, d a p p e r h e i d, dikwijls verbonden met μένος Ζ 502, βίη μ 246, ook δύναμις φ 202, ἥβη θ 181; ὅσσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε (verg. *manibus pedibusque* Ter. Andr. 161) καὶ σθένεϊ (d.i. met al mijn kracht) Υ 360; vand. χερσὶ πεποιθώς Π 624 enz.; (tegenst. μειλιχίη) τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο Ο 741; ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ Π 630; h a n d t a s t e l i j k h e d e n υ 267; in 't bijz. *a*) in gunstige zin, ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, met raad en daad Α 77; αἴ κ' ὕμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, de hand boven het hoofd houdt, d.i. beschermt Δ 249, verg. ξ 184. — *b*) in vijandige zin, οὔ τίς σοι χεῖρας ἐποίσει, de hand aan u slaan Α 89, ὅ κε μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφείη α 254, ἑτάροισ' ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε ι 288, ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς Κ 448, ὅ τι χεῖρας ἵκοιτο μ 331, με τεῇσ' ἐν χερσὶν ἔθηκε μοῖρα Φ 82, verg. 104; ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας (Eusthat. κῆρας) ἀλάλκοι Φ 548.

†**χειρίς,** -ῖδος (χεῖρ), h a n d s c h o e n of m o u w, die men over de arm vastbindt, om die bij veldarbeid tegen doornen te beschutten ω 230.

***χειρότερος,** = het volg. Ο 513, Υ 436. †.

χείρων, -ον, gen. -ονος (eig. comp. van χέρης, < *χέρjων; verg. χέρης, χειρότερος, χερείων, χερειότερος), m i n d e r g o e d, m i n d e r, s l e c h t e r, z w a k k e r Ξ 377, φ 325, tegenst. ἀμείνων Ο 641; ook minder in waarde υ 133 (tegenst. ἀρείων); van paarden Ψ 572; σοὶ αὐτῷ χεῖρον, zou dat minder goed zijn ο 515.

***Χείρων** (χείρ, verg. Kretschm., Glotta X p. 59 sqq.; anderen Χίρων), C h e i r ō n, δικαιότατος Κενταύρων Λ 832; hij onderwijst Asklèpios en Achilleus in de heelkunde Δ 219, Λ 832; schenkt Pèleus een lans van de Pèlion Π 143, Τ 290. †.

χείσομαι, z. χανδάνω.

****χελῑδών,** -όνος (verw. met duits *gellen*, ned. nachte-*gaal*), z w a l u w φ 411, χ 240. †.

†**χέραδος,** τό (wschl. verw. met lat. *frendo*, ned. *grind*), g r i n d, k i e z e l s t e n e n Φ 319.

χέρεια, z. χέρης.

***χερειότερος,** = het volg. Β 248, Μ 270. †.

χερείων, 2. (verg. χείρων, χέρης), gen. -ονος, m i n d e r g o e d, m i n d e r, s l e c h t e r, ten opzichte van waarde, verdienste, kracht, macht enz. Ρ 539, θ 585, tegenst. ἀρείων Κ 238; met acc. part., δέμας, φυήν Α 114, ε 211; neutr. plur. τὰ χερείονα als subst., het slechte(re) Α 576, σ 404; οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, het is waarlijk zo kwaad niet ρ 176, verg. ψ 262 (en zie ook κακος **3** *c* β).

χέρης, alleen dat. χέρηι, acc. χέρεια (anderen -ηα), plur. χέρηες, neutr. χέρεια(-ηα), m i n d e r g o e d, m i n d e r, κρείσσων γὰρ βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι Α 80, verg. ο 324; ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε χ έ ρ η ι δὲ χ ε ί ρ ο ν α δόσκεν Ξ 382, verg. ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια σ 229, υ 310; vand. o n d e r d o e n d, a c h t e r s t a a n d, υἱὸν γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω Δ 400, verg. ξ 176 (verg. ook χείρων, χερείων.)

χερμάδιον (χερμάς, verw. met χέραδος), (s l i n g e r)s t e e n Δ 518, κ 121.

†**χερνῆτις** (volg. Schwyzer van χεῖρ en ἄρνυμαι), s p i n s t e r Μ 433.

†**χέρ-νιβον** (χέρνιψ), w a s k o m Ω 304.

†**χερ-νίπτομαι** (verg. νίψατο χεῖρας), alleen aor. χερνίψαντο, z i c h d e h a n d e n (vóór het offer) w a s s e n Α 449.

****χέρ-νιψ** (χείρ, νίζω), alleen acc. -ιβα, w a s w a t e r, waarmee men vóór het eten of vóór het begin van een godsdienstige handeling de handen wast α 136, γ 440.

†**Χερσι-δάμᾱς** -αντος (χεῖρ, δάμνημι), zoon van Priamos, door Odusseus gedood Λ 423.

χέρσος (verw. met lat. *horrere*), v a s t e l a n d, o e v e r Ξ 284, η 278; hierbij adv. †**χέρσον-δε,** o p of n a a r d e o e v e r Φ 238 = ποτὶ χέρσον Ξ 394, ζ 95.

χεῦ', χεῦαι, χεῦαν, χεῦε, z. χέω.

†**χεῦμα,** g i e t s e l, κασσιτέροιο, ergens op gesoldeerd versiersel van tin Ψ 561. Van

χέω (< χέϝω, verw. met lat. *fu-n-do*, ned. *gie-ten*, *gooien*), praes. χέει, χέων enz., impf. χέε, -ον, aor. ἔχεεν, χέε, ἔχεαν en χεῦ(α), ἔχευε enz., coni. χεύω β 222, χεύῃ Ξ 155, χεύομεν Η 336 enz., med. inf. χεῖσθαι κ 518, impf. χεόμην, ἐχέοντο, aor. (ἐ)χεύατο, aor. II ἔχυτο, χύτο enz., pass. perf. κέχυται, κέχυνται, plusqpf. κέχυτο, (ἐ)κέχυντο, aor. opt. χυθείη, adi. verb. χυτός (z. daar) **I)** act., s t o r t e n, **1)** van vloeibare stoffen, s t o r t e n, g i e t e n, (v e r) g i e t e n, u i t g i e t e n, b.v. ὕδωρ Π 4,

δάκρυ χέων Α 357 enz. (τοῦ, om hem β 24); οἶνον χαμάδις χέε Ψ 220 (bij een dodenoffer, verg. κ 518, ook ὅρκιον a); ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεον ϑ 436, ἐν δ' οἶνον ἔχευε γ 40, verg. υ 260, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ χευάντων δ 214, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν Ξ 435, ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦ' ι 210; van Zeus, χέει ὕδωρ, Π 385, verg. χέει ἔμπεδον (nl. χιόνα) Μ 281. — **2)** van droge stoffen, (u i t)s t o r t e n, s t r o o i e n, w e r p e n, b.v. φῦκος Ι 7, φύλλα Ζ 147; in 't bijz., τινὶ σῆμα, o p w e r p e n Η 86, α 291, ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν Ζ 419, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ψ 256, verg. οἱ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν γ 258, ook τύμβον Η 336, Ἀγαμέμνονι τύμβον δ 584; καλάμην χθονί Τ 222; κρέας εἰν ἐλεοῖσιν Ι 215; ἀμφὶ ἑρμῖσιν δέσματα ϑ 278; van bomen, καρπὸν κατ' ἄκρηθεν (laten neerhangen) λ 588; ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, zij slingerden speren op hem Ε 618 (verg. Θ 159); χεῦεν ὑπὸ ῥῶπας π 47; ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε χ 20. — **3)** overdr., (u i t) s t o r t e n, φωνήν, doen weerklinken τ 521; κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀυτμένα, blazen Ψ 765; ἀμφὶ ἠέρ' ἔχευεν Ὀδυσῆι η 15, verg. Ρ 270, ook κατὰ of περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν Θ 50, ν 189; ἀνέμων ἐπ' ἀυτμένα χεῦε γ 289; τῷ κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν Υ 321, μοι ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν μ 338, τῷ ὕπνον ἐπ' ὄμμασι ε 492, ὕπνον κατ' ἀπείρονα χεῦεν η 286, verg. Ξ 165, β 395, σ 188; οἳ κατ' αἶσχος ἔχευεν λ 433, verg. χ 463; κὰκ κεφαλῆς κάλλος ψ 156. — **II)** pass. met med. aor. II *a*) z i c h u i t s t o r t e n, s t r o m e n, van tranen Ψ 385, δ 523; van droge stoffen, in grote menigte g e s t o r t, u i t g e s t r o o i d w o r d e n, perf. u i t g e s t r o o i d l i g g e n, χιὼν ἐφ' ἁλὸς κέχυται λιμέσιν Μ 284, κόπρος κέχυτο πολλή ι 330, verg. ρ 298; ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, gleden er uit op de grond Δ 526; vand. in 't alg. perf., uitgestrekt l i g g e n τ 539, ἐπὶ ψαμάθοισι, ἐπ' ἀλλήλοισι χ 387, 389, ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται Ε 141. — *b*) overdr., van levende wezens, z i c h u i t s t o r t e n, s t r o m e n, ἐκ νηῶν Π 267, verg. Τ 356; ὣς κεῖνοι ἔχυντο, zó (om)stroomden zij (mij) κ 415. — *c*) z i c h u i t s t o r t e n, z i c h u i t s p r e i d e n, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς Ε 696 enz., αὐτοῖο πάλιν χύτο ἀήρ, stroomde terug van hem, week van hem η 143; van de dood Π 344, de slaap τ 590, Β 19, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, de armen om hem slaand Τ 284, ϑ 527 (verg. Ε 314); met deze bet. ook med. aor. I, ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ, zich uitstort, zich verspreidt Η 63. — **III)** med. met aor. I, (voor zich) u i t s t o r t e n, u i t s t r o o i e n, met acc., χοὴν νεκύεσσιν κ 518 (verg. Ψ 220 onder **I 1**); κόνιν κὰκ κεφαλῆς Σ 24; ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα χέοντο Θ 159, verg. Ε 618 (z. boven **I 2** eind); ἀμφὶ υἱὸν ἐχεύατο πήχεε, zij sloeg de armen om haar zoon Ε 314 (verg. Τ 284, verder ἀμφι-, ἐγ-, ἐπι-, κατα-, περι-, συγ-, ὑποχέω).

χηλός, ἡ (χαίνω), k i s t, waarin men klederen en andere voorwerpen bewaart, dikwijls kunstig versierd, καλή δαιδαλέη Π 221, ἐυξέστη ν 10, περικαλλής ϑ 438, ἀριπρεπής ϑ 424, πυκινή ν 68.

χήν, χηνός, ὁ, ἡ (verw. met lat. *anser*, ned. *gans*), g a n s Β 460, τ 552, ἀργή, ἥμερος ο 161.

†**χηραμός** (χαίνω), k l o o f, s p l e e t Φ 495.

χήρατο, z. χαίρω.

†**χηρεύω** (χηρός), praes., l e d i g z i j n, ἀνδρῶν, zonder mensen zijn ι 124.

***χῆρος,** 3. (verw. met χωρίς, χῆτος, lat. *heres*), e e n z a a m, b e r o o f d Χ 484; met gen., χήρη σεῦ Ζ 408; γυνή, weduwe Β 289, verg. Χ 499.

***χηρόω** (χῆρος), aor. χήρωσας, -ε, l e d i g, e e n z a a m m a k e n, ἀγυιάς Ε 642 (verg. Verg. A. VIII 571: *tam multis viduasset civibus urbem*); in 't bijz. van den echtgenoot beroven, t o t w e d u w e m a k e n, γυναῖκα Ρ 36. †.

†**χηρωστής** (χῆρος), alleen plur. -αί, v e r r e v e r w a n t e n (volg. Schrader, Reallex. der indog. Altertumsk. p. 184, degenen die bij ontstentenis van zoons de bezittingen van de gestorvene delen, verg. Hès. Theog. 603 sqq.) Ε 158.

χήσομαι, z. χανδάνω.

χῆτος, -εος (verg. χῆρος), alleen dat., g e m i s, g e b r e k Ζ 463, Τ 324, π 35. †.

χθαμαλός 3. (verw. met χθών), comp. †**χθαμαλώτερος** μ 101, sup. †**χθαμαλώτατος** Ν 683, op de aarde, in 't alg. l a a g, τεῖχος, σκόπελος, εὐναί λ 194; νῆσος ι 25 (volg. Strab. X 2. 12: πρόσχωρον τῇ ἠπείρῳ; volg. Bér. »*comparée aux autres îles du royaume, Ithaque, elle est basse*«).

χθιζός, -όν (χθές, verg. lat. *heri, hesternus*, ned. *gisteren*), v a n g i s t e r e n, χθιζὸν χρεῖος Ν 745; verder als adv., b.v. χθιζὸς ἔβη, hij begaf zich g i s t e r e n Α 424, verg. β 262; zo ook neutr. sing. **χθιζόν** Τ 195 (slaat hier evenals χθιζός 141 op de avond van de voor-vorige dag, verg. νύξ **1**) en plur. **χθιζά,** χ. τε καὶ πρώιζα Β 303 (z. πρώιζα).

χθών, χθονός, ἡ (< *χθώμ, verg. χθαμαλός, lat. *humus*), a a r d e, g r o n d, b.v. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα Γ 265, ἐπὶ χθονὶ πῖπτε ω 535, τεύχεα ἀποθέσθαι Γ 89, verg. Ζ 473 enz.; de aarde in tegenst. tot de hemel Δ 443 enz.; vand. van de

mensen, ἐπὶ χθονὶ δερκόμενοι A 88, σῖτον ἔδοντες θ 222, ναιετάουσι ζ 153; χθόνα δύμεναι Z 411, verg. Ψ 100, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθ. Δ 182. Epitheta: δῖα, εὐρεῖα, εὐρυόδεια(-έδεια), πο(υ)λυβότειρα, κελαινή.

***χίλιοι** (volg. Wackern. atticisme voor χείλιοι), alleen neutr. χίλια, d u i z e n d H 471, Θ 562; Λ 244 (hier dacht de dichter wschl. aan μῆλα, verg. E 140). †.

†**χίμαιρα** (χίμαρος, bij de Doriërs = eenjarige geit, verw. met χεῖμα, verg. lat. *bimus*, uit **bi-himo-s*, *bis* en *hiems*), g e i t Z 181.

***Χίμαιρα** (z. het vor.), C h i m a i r a, een monster van goddelijke afkomst in Lukië, van voren leeuw, in 't midden geit, van achteren slang, door Bellerofontès gedood (wschl. personificatie van de vulcanische natuur van Lukië) Z 179, Π 328. †.

****Χίος**, eiland in (de Aigaiïsche Zee, bij de kust van Ionië, tw. S c i o) γ 170, 172. †.

Χίρων, z. Χείρων.

χιτών, -ῶνος, ὁ (volg. Wackern. miss. atticisme voor κιθών; hebr. *kethōnet*, waarvan ook lat. *tunica*; verg. ook Belzn. p. 59: *«die Odyssee kennt den Chiton, der in der mykenischen Zeit noch unbekannt ist. Der Chiton deutet auf orientalischen Einflusz hin...»*), genaaid linnen onderkleed der mannen (verg. πέπλος), lang en zonder mouwen, l i j f k l e e d, h e m d; de ch. wordt niet omgeslagen evenals de χλαῖνα, maar aangetrokken; in 't bijz. als feestkleed hangt hij neer tot op de voeten (Ἰάονες ἑλκεχίτωνες), terwijl jagers, landbouwers, ambachts- en krijgslieden hem met de ζωστήρ opschorten K 77 sq., ξ 72; l i j k h e m d, ἐύννητος Ω 580, verg. 588 (en 3. λίς *c*); λάινον ἕσσο χιτῶνα, z. ἕννυμι **2** (en verg. *het houten wambuis*, fr. *la chemise de sapin*); Π 841, B 416, E 113, Λ 100 miss. een chitōn met bronzen beslag (verg. Rob. p. 42) = χάλκεος χιτών N 440 (verg. χαλκοχίτων en ook de chitōn van Zeus E 736 = Θ 387). Epitheta: λαμπρός, σιγαλόεις, μαλακός, ἐύννητος, νηγάτεος, στρεπτός, τερμιόεις, νεκτάρεος.

χιών, -όνος, ἡ (verg. χεῖμα), s n e e u w K 7, ζ 44; λευκότερος χιόνος K 437, νιφάδες χιόνος M 278, ψυχρή X 152, ξ 476.

χλαῖνα, ἡ, grove, ruige, wollen doek, vand. als kleed der mannen, m a n t e l, lang stuk wollen goed (μεγάλη, ἐκταδίη, οὐλή, πυκνή, ἀνεμοσκεπής, ἀλεξάνεμος), dat men bij het uitgaan om de schouders slaat en van voren met spelden kan vastmaken K 133, τ 226 (volg. Amelung p. 23 van boven met een omslag evenals de peplos en evenals deze op de schouders vastgestoken, waarbij de linkerarm vrij kon blijven); men heeft enkele, ἁπλοΐδες, en dubbele, διπλαῖ of δίπλακες (z. daar); dikwijls is de χλ. van purper, πορφυρέη, φοινικόεσσα, en versierd met ingeweven bloemen (θρόνα) of figuren Γ 126, X 441; ze wordt door lieden van elke stand gedragen, terwijl het φᾶρος de dracht der voornamen is; soms wordt ze als d e k e n gebruikt Ω 646, δ 299, ξ 520.

†**χλούνης** (miss. verw. met χλόη en χλωρός, verg. Hèsuch. χλουνός· χρυσός), b r u i n (?), epith. van een everzwijn (volg. een oude verklaring = ὁ ἐν χλόῃ εὐναζόμενος, i n h e t g r a s l e g e r e n d) I 539.

†**χλωρηίς**, fem. van χλωρεύς (bij χλωρός), b r u i n g r i j s, v a a l k l e u r i g, verg. Simon. 56 (Crus.): ἀηδόνες χλωραύχενες (volg. een Schol. ἡ ἐν χλωροῖς διατρίβουσα, i n h e t g e b l a d e r t e l e v e n d), epith. van de nachtegaal τ 518.

†**Χλῶρις**, dochter van Amfīōn, koning van Orchomenos, echtgenote van Nèleus, bij dezen moeder van Nestōr, Chromios, Periklumenos en Pèrō λ 281. Verg.

χλωρός, 3. (< *χλοϜερός, verg. χλόη, verw. met lat. *helvus*, ned. *geel*, *goud*), g e e l, μέλι Λ 631, κ 234; g r o e n, n o g n i e t u i t g e d r o o g d, ῥόπαλον ι 320, verg. 379, π 47; v a a l, b l e e k, χλ. ὕπαι δείους K 376; δέος H 479, **λ** 633.

†**χνόος** (χναύω), a a n s l a g, v u i l (anderen minder juist s c h u i m), ἁλός ζ 226.

†**χόανος** (χέω), s m e l t k r o e s (volg. Doederl. p i j p v a n d e b l a a s b a l g) Σ 470.

****χοή** (χέω), het uitgieten, in 't bijz. p l e n g- of d r a n k o f f e r voor de doden κ 518, λ 26. †.

†**χοῖνιξ**, -ικος, ἡ, k o r e n m a a t (verg. Hèr. VII 187), ἅπτεσθαι χοίνικός τινος, iems korenmaat aanraken, d.i. iems brood eten τ 28.

†**χοίρεος**, -ον, b i g g e-, v a r k e n s-, χοίρεα, nl. κρέα ξ 81. Van

†**χοῖρος**, b i g, mager v a r k e n ξ 73 (verg. 81).

***χολάς**, -άδος (miss. verw. met χορδή), alleen plur., d a r m e n Δ 526, Φ 181. †.

χόλος (lat. *fel*, ned. *gal*, verg. ook χλωρός) **1)** g a l, alleen Π 203 (volgens T. L. Agar, Class. Rev. 1905 p. 407, «*in angry mood*, i. q. χολουμένη»). — **2)** overdr., t o o r n, w r o k, verbonden met μῆνις O 122; τινός, zowel gen. subiect. b.v. Σ 119, α 433, als obiect. Z 335; Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, verg. μεθίημι **I 1**, λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου λ 554, ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον Ξ 50; van dieren X 94. Epitheta: ἄγριος, αἰνός, αἰπύς, ἀνήκεστος,

ἀργαλέος, δεινός, δριμύς, ἐπιζάφελος, θυμαλγής, κακός, χαλεπός.

χολόω (χόλος), fut. inf. χολωσέμεν, aor. ἐχόλωσεν enz., med. praes. χολοῦμαι, -οῦται, aor. (ἐ)χολώσατο enz., coni. 2. sing. χολώσεαι, perf. κεχόλωται enz., plusqpf. κεχόλωσο, -το, 3. plur. -ατο, fut. perf. κεχολώσομαι enz., pass. aor. (ἐ)χολώθη, coni. χολωθῇς I 33 (v. L. vermoedt χόλωσαι), part. χολωθείς, adi. verb. χολωτός (z. daar) **1)** act., t o o r n i g m a k e n, τινά, alleen A 78, Σ 111, ϑ 205 en σ 20. — **2)** pass. en med. *a*) t o o r n i g w o r d e n, praes. alleen Θ 407 en 421 (met bet. van t o o r n i g z i j n); abs. ξ 282, B 195, vaak met nadere bepaling, b.v. κῆρι N 206, κηρόθι Φ 136, ι 480, θυμόν Δ 494, ἦτορ Ξ 367, κῆρ Π 585, φρένα ζ 147; μάλα ... αἰνῶς τ 324, ἄμοτον Ψ 567, λίην ξ 282; τί, in enig opzicht, soms B 195, μ 348; verder *a*) met dat. van de pers., op iem. A 9, ϑ 276. — *b*) τινός (gen. caus.), om, over iem. of iets, b.v. ἑτάροιο Δ 501, Κύκλωπος α 69, bovendien part., b.v. σέθεν κταμένοιο Σ 337. — *c*) met praepos., εἵνεκα νίκης λ 544, ἀμφί τινι Ψ 88 (verg. ἀστράγαλος), ἐξ ἀρέων μητρός I 566.

χολωτός, -όν (adi. verb. van χολόω), v e r t o o r n d, t o o r n i g, ἔπεα Δ 241, O 210, χ 26, 225. †.

†**χορδή** (verw. met lat. *haru-spex*), d a r m, vand. s n a a r φ 407.

†**χοροι-τυπίη** (locat. van χορός en τύπτω), het stampen op de dansplaats, vand. r e i d a n s Ω 261.

χορός (verw. met χόρτος) **1)** d a n s p l a a t s, λείηναν δὲ χορόν ϑ 260; Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροί μ 4, verg. 318; πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν, z. πλήσσω **1** *b*. — **2)** (r e i) d a n s Γ 394, σ 194; χορῷ καλή Π 180; κίθαρίς τε χοροί τε ϑ 248; ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος Π 183; (= de dansenden) Σ 603 (verg. 590); hierbij adv. †**χορόν-δε,** t e n d a n s, χ. ἔρχεσθαι Γ 393.

***χόρτος** (lat. *hortus*, verg. ook *co-hors*, ned. *gaard*), o m h e i n d e r u i m t e, alleen αὐλῆς, Λ 774, plur. Ω 640. †.

ΧΡΑ(Ϝ)-, z. ἔχραον.

***χραισμέω** (χρή), praes. komt niet voor, fut. -ήσει, inf. -έμεν, aor. I χραίσμησεν, inf. -ῆσαι, aor. II ἔχραισμε, χραῖσμε, coni. 3. sing. χραίσμῃ(σι), plur. -ωσι, inf. -εῖν (-έμεν'), h e l p e n, b i j s t a a n, met dat. van de pers. A 28 (z. οὐ vóór **I**) enz.; bovendien met acc. relat., οἱ ὄλεθρον, hem bijstaan wat betreft het verderf, d.i. hem b e s c h e r m e n t e g e n H 144, verg. Λ 120, Y 296, ook met acc. van de pers., μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ἄσσον ἰόνθ' (want dan kon het wel eens gebeuren dat ... je onbeschermd lieten tegen mij, als ik ...) A 566; ook zonder dat., τι, in enig opzicht A 242, Φ 193; abs. Ξ 66, O 652 (steeds met negatie, behalve Φ 193, waar de zin echter negat. strekking heeft).

†**χραύω** (verw. met χρίω), alleen aor. coni. χραύσῃ, l i c h t w o n d e n E 138.

χράω (χρή), act. alleen part. χρείων ϑ 79 (Knight χρήων), med. part. χρεώμενος (met suniz.) Ψ 834 (Knight χρηόμενος οὐ i. p. v. χρεώμενος, οὐ μέν), fut. part. χρησόμενος enz., perf. met intens. praesensbet. κεχρημένος enz., plusqpf. κέχρητο **I)** act., e e n o r a k e l g e v e n ϑ 79. — **II)** med. **1)** z i c h e e n o r a k e l d o e n g e v e n, h e t o r a k e l r a a d p l e g e n, alleen fut. part. ϑ 81; ψυχῇ, r a a d p l e g e n κ 492 enz. — **2)** *a*) praes., g e b r u i k e n Ψ 834. — *b*) perf. α) s t e e d s z i c h b e d i e n e n v a n, h e b b e n, alleen φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν γ 266, ξ 421, π 398. — β) part. **κεχρημένος,** b e g e r e n d, v e r l a n g e n d n a a r, (Βρισηίδος) T 262, γάμου χ 50, verg. α 13, ξ 124, υ 378; b e h o e v e n d, g e b r e k h e b b e n d a a n, ὅτευ ρ 421; als adi., b e h o e f t i g, g e b r e k h e b b e n d ξ 155, ρ 347 (wschl. is het med. het oorspronkelijke: g e b r u i k e n en k u n n e n-g e b r u i k e n, verg. lat. *usus est* = *opus est* en du. *brauchen* in 2 bett.).

χρεῖος, z. χρέος.

χρειώ (χρή), dat. χρειοῖ Θ 57, **χρεώ** [Knight χρή (i. p. v. χρεώ, dat altijd met suniz. moet gelezen worden, zelfs kort voor volgende klinker Λ 606) en χρηώ, dat. -ό(ι); v. L. houdt ook alleen χρηώ en χρή voor juist; Wackern., Verm. Beitr. p. 59, verwerpt Knights gissing χρή, «*moderne Formen drängen sich leicht an Stelle verschollener; hier müsste man das Umgekehrte annehmen*»; volg. hem is χρηώ oorsprkl. fem., b.v. Λ 610, K 172, Θ 57, dan ook neutr., b.v. K 142, β 28, ε 189, δ 312, en heeft χρέω nooit een fem. als attribuut] **1)** b e h o e f t e, n o o d K 172, δ 312, ἀναγκαίη Θ 57; in 't bijz. *a*) met gen., εἰ χρ. ἐμεῖο γένηται, men mij nodig heeft A 341, verg. ι 136. — *b*) χρ. ἱκάνεται, ἵκει, ἱκάνει, behoefte of nood komt of is gekomen K 118, 142, ζ 136, met acc. van de pers., με χρ. τόσον ἵκει ε 189, verg. β 28. — *c*) χρ. γίγνεται of ἐστι met acc. van de pers. (naar anal. van **1** *b*) en gen. van de zaak, alleen ἐμὲ δὲ χρεὼ (Knight χρηὼ δ' ἐμὲ) γίγνεται αὐτῆς, ik heb het nodig δ 634 en οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης Φ 323. — **2)** = χρή, zonder werkw., τίπτε δέ σε χρ., wat hebt ge nodig, wat verlangt gij K 85, α 225; ἦ τι μάλα χρ, zeker dringt de nood I 197; in 't bijz. *a*) met gen. van de zaak, b.v. οὔ τί

με ταύτης χρ. τιμῆς, ik heb die eer niet nodig I 608, χρ. βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ K 43, verg. I 75, τί δέ σε χρ. ἐμεῖο Λ 606. — b) met inf., behoren, behoeven, moeten, dikwijls verbonden met μάλα, b.v. τὸν δὲ μάλα χρ. ἑστάμεναι κρατερῶς Λ 409, ἐμὲ δὲ χρ. θᾶσσον ἱκέσθαι ο 201.

χρείων, z. χράω; **χρείως**, z. χρέος.

†**χρεμετίζω** (verw. met ned. *grimmig*, *gramschap*), impf. χρεμέτιζον, hinniken M 51.

χρέος θ 353 en λ 479, **χρεῖος** en **χρείως** θ 355 (χρή; Knight alleen χρέος en χρῆος), alleen sing. nom. en acc. **1)** behoefte, ἑὸν αὐτοῦ χρ. ἐελδόμενος, verlangend < bevrediging > van zijn eigen behoefte, voor een persoonlijke aangelegenheid α 409, verg. β 45; Τειρεσίαο κατά χ., naar aanleiding van mijn behoefte aan T., d.i. omdat ik verlang T. te raadplegen λ 479. — **2)** wat men moet doen of betalen, schuld, schadevergoeding, ὀφείλειν τινί, verg. ὀφείλω **1**; χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας θ 353 (verg. ook ἀφίσταμαι **2**).

χρεώ, z. χρειώ.

χρεώμενος, z. χράω.

χρή (verw. met χέρης), onverbuigbaar nomen (door Knight e.a. verscheiden malen in de plaats van χρεώ gesteld, z. daar), behoefte, nood, bijna steeds met weglating van ἐστί (zoals later vaak ἀνάγκη, ὄφελος enz.), het is nodig, het moet, het behoort *a*) met inf. A 216, γ 209 of acc. van de pers. en inf., b.v. σε χρὴ πόλεμον παῦσαι, gij moet H 331, οὐδ' ἔτι σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, gij behoort α 269; vooral in het dikwijls voorkomende οὐδέ τί σε χρή, want (enz.) gij behoort niet, behoeft niet, moogt niet, b.v. νηλεὲς ἦτορ ἔχειν I 496, ook met uit de samenhang aan te vullen inf., b.v. Π 721, τ 500; in een vraag, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι, wat behoeft gij, wat dwingt u N 275, verg. ω 407. — *b*) met acc. van de pers. en gen. van de zaak (verg. v. L. I 75 sq.), χρή μέ τινος, ik heb iets nodig, verlang iets, b.v. ὅττεό σε χρή α 124, verg. φ 110, οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης H 109, verg. γ 14.

χρηΐζω (χρηώ), alleen praes., nodig hebben, met gen. Λ 835, ρ 121, 558; abs. λ 340. †.

****χρῆμα** (χρήομαι, χράομαι), alleen plur., hetgeen men nodig heeft, gebruikt, vand. have, goed, vermogen β 68.

χρήομαι, z. χράω; **χρῆος**, z. χρέος; **χρηώ**, z. χρειώ; **χρήων**, z. χράω.

†**χρίμπτομαι** (verw. met χρίω), aor., rakelings naderen, χριμφθεὶς πέλας κ 516.

χρίω (verg. χραύω, χραίνω, χέραδος), impf. χρῖον, -εν, aor. ἔχρισεν, χρῖσεν enz., med. praes., fut. (of aor. coni., verg. ὄφρα II 3) χρίσομαι, aor. χρῖσάμεναι *a*) act., inwrijven, dikwijls verbonden met λούω, τινὰ ἐλαίῳ γ 466; van doden Ψ 186, Ω 587, ἀμβροσίῃ Π 670. — *b*) med., zich inwrijven, ἐλαίῳ ζ 96, κάλλεϊ σ 194; ook ἰοὺς (φαρμάκῳ) α 262.

χρόα, χροΐ, z. χρώς.

†**χροιή** (χρώς; anderen χροΐή), huid, lichaam Ξ 164.

†**χρόμαδος** [χρεμ(ετ)ίζω], het knarsen, gekraak, γενύων Ψ 688.

***Χρομίος** [χρεμ(ετ)ίζω] **1)** zoon van Priamos, door Diomèdès gedood E 160. — **2)** zoon van Nèleus en Chlōris Δ 295, λ 286. — **3)** Lukiër, door Odusseus gedood E 677. — **4)** Trojaan, door Teukros gedood Θ 275. — **5)** aanvoerder der Musiërs (= de volg.) P 218, 494, θεοειδής P 534. †.

†**Χρόμις** (verg. het vorige), aanvoerder der Musiërs, bondgenoot der Trojanen B 858.

†**χρόνιος**, 3., na lange tijd, laat ρ 112. Van

χρόνος (verw. met χῶρος), tijd, πολύν of δηρόν Γ 157, δ 594, Ξ 206, ὀλίγον χρόνον Ψ 418; χρόνον, een tijdlang ζ 295, lang δ 599; ἐπὶ χρόνον, voor een tijd, een tijdlang B 299, ξ 193, πολλὸν ἐπὶ χρόνον μ 407; ἕνα χρόνον, in ééns O 511.

***χρῡσ-άμπυξ**, -υκος, met gouden (d.i. met goud versierde) voorhoofdband, ἵπποι E 358.

***χρῡσ-άορος** (ἄορ), alleen gen. en acc. (Nab. χρυσάορος en χρυσάορα, als van **χρυσάωρ**), met gouden zwaard, epith. van Apollōn E 509, O 256. †.

χρύσεος en **χρύσειος**, 3. (χρυσός), gouden, d.i. van goud gemaakt, b.v. φιάλη Ψ 253, δέπας γ 472, ὀχῆες Δ 133, ἧλοι A 246, κορώνη η 90, ἀμφιφορεύς Ψ 92; met goud versierd, b.v. δώματα N 22, θρόνος Θ 442, κλισμοί Θ 436, ἀορτήρ Λ 31, τελαμών λ 610; πέδιλα (volg. Amelung p. 27 met gouden zoolbeslag op de houten zolen) Ω 340, α 96; ook Ἀφροδίτη X 470, θ 337; vooral van alles, wat van de goden is, verg. Δ 2, E 724, Θ 43 sqq., (η 86 sqq.), κ 355; goudgeel, ἔθειραι Θ 42, νέφεα N 523. (wanneer de laatste lettergreep van χρύσεος lang is, moeten de twee laatste met suniz. gelezen worden; volg v. L. is in zulke gevallen de υ metri causa kort).

* **Χρύση** (χρυσός), stad (op de kust van Trōas, volg. Leaf, Troy p. 223 sqq., het latere Hamaxitos), met een heiligdom van Apollōn en een haven A 37, 431.

***Χρῡσηΐς**, -ίδος, dochter van Chrūsès (z. daar) A 111, καλλιπάρηος A 143 (oorsprkl. het meisje uit Chrūsè op Lesbos, z. Tümpel

bij Pauly-Wiss. i. v.; verg. Βρισηΐς).

χρῡσ-ηλάκατος, 2. (ἠλακάτη), met gouden pijlen, epith. van Artemis Π 183, Υ 70, δ 122 (verg. Hèsuch.: ἠλακάτη· ὁ τοξικὸς κάλαμος; volg. anderen met gouden spinrokken, z. v. L. Π 183).

χρῡσ-ήνιος, 2. (ἡνία), met gouden (d.i. met goud versierde) teugels, epith. van Arès ϑ 285 en Artemis Z 205. †.

***Χρύσης,** voc. Χρύση, priester van Apollōn in Chrūsè, wiens dochter aan Agamemnōn, als deel van de buit, bij de verovering van Thèbè in handen is gevallen; als Chr. komt, om zijn dochter vrij te kopen, wil Agamemnōn haar niet afstaan en zendt hij hem met harde woorden weg; daarop smeekt de priester tot Apollōn, die hem verhoort en een pest in het kamp der Achaiërs zendt, ten gevolge waarvan Ag. gedwongen wordt haar terug te geven A 11 sqq., 370 sqq.

***Χρῡσό-ϑεμις,** dochter van Agamemnōn en Klutaimnèstrè I 145, 287. †.

χρῡσό-ϑρονος, 2. (verg. ἐΰ-ϑρονος), op gouden troon (gezeten), epith. van Hèrè A 611 [παρὰ δὲ χρυσόϑ ρ ο ν ο ς (κ α ϑ ε ῦ δ ε) Ἥρη], van Artemis I 533, ε 123, en in de Od. gewoonl. van Èōs κ 541.

†χρῡσο-πέδῑλος, 2. (πέδιλον), met gouden sandalen, Ἥρη λ 604 (onecht vers).

***χρῡσό-πτερος,** 2. (πτερόν), met gouden vleugels, Ἶρις Θ 398, Λ 185. †.

****χρῡσό-ρραπις** (< χρυσόϝρ., verg. ῥόπαλον), voc. -ι, met gouden staf, epith. van Hermès ε 87, κ 277, ἀργεϊφόντης κ 331. †.

χρῡσός (wschl. van semit. oorsprong), goud, zowel onbewerkt goud, en dan ruilmiddel X 50, 351, χρυσοῖο τάλαντα I 122, δ 129, als uit goud vervaardigde voorwerpen en sieraden B 872, Θ 43 (de aigis), vand. πολυδαίδαλος ν 11, ἐυεργής ι 202; ook χρυσὸν κέρασιν περιχεύας K 294, verg. γ 432 sqq., ψ 159. Epitheta: τιμήεις, ἐρίτιμος.

†χρῡσο-χόος (χέω), vergulder, goudsmid γ 425.

χρώς, χροός, dat. χροΐ, acc. χρόα, bovendien (volg. Wackern. miss. van att. oorsprong) gen. χρωτός K 575, acc. χρῶτα σ 172 en 179 **1)** huid, vand. ook lichaam Δ 137, β 376; χ. εἴσατο N 191 [a. l. χροὸς εἴσατο, (iets van) de huid]; ook de huid met het daaronder liggende vlees, b.v. πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν Λ 437, verg. Ψ 673, π 145. – **2)** (huid) kleur, τρέπεται χρώς N 279, φ 412.

χυμένη, χύντο, z. χέω.

****χύσις** (χέω), neerstorting, vand. concr. φύλλων, hoop, ε 483, 487, τ 443. †.

†χῡτλόομαι (χύτλον, χέω), aor. χυτλώσαιτο, zich zalven ζ 80.

χύτο, z. χέω.

***χυτός,** 3. (adi. verb. van χέω), uitgestort, alleen χυτὴ γαῖα, opgehoopte aarde, grafheuvel Z 464, γ 258.

***χωλεύω,** alleen part. -ων, kreupel zijn, strompelen Σ 411, 417, Υ 37. †. Van

χωλός, 3., kreupel, ἕτερον πόδα (acc. part.) B 217; van de Λιταί I 503; van Hèfaistos, kreupel aan beide benen I 503, ϑ 308, 332.

χώομαι (verw. met χέω), praes., imper. χώεο, impf. χώετο, aor. (ἐ)χώσατο enz., coni. χώσεται, ontstemd zijn, toornig zijn Θ 478, β 80, aor. gewoonl. toornig worden A 64, ε 284; αἰνῶς Υ 29; τόσσον A 64; dikwijls met toevoeging van κῆρ A 44, μ 376, ϑυμόν Π 616, κατὰ ϑυμόν A 429, φρεσὶν ᾗσιν T 127, κηρόϑι ε 284; τινί, op iem. I 555 enz.; τινός (gen. caus.), om iem. of iets, b.v. ἑταίρου Ψ 37, μισϑοῦ Φ 457; met acc., μή μοι τόδε χώεο, wees daarom niet boos op mij ε 215, verg. ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος N 165; ook met volg. ὅτι ϑ 238, ὅττι Ξ 406, ὅ I 534, ὅ τε A 244.

***χωρέω** (χῶρος), fut. χωρήσουσι, aor. χώρησεν, ἐχώρησαν enz., eig. ruimte, plaats maken, vand. wijken, zich terugtrekken, τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες Π 592, χώρησαν δ' ὑπὸ Δ 505 enz. (verg. ὑποχωρέω); met gen. van de plaats of de zaak, ἐπάλξιος, van M 406, νεῶν O 655, νεκροῦ Π 629; ook met praepos., νηῶν ἄπο προτὶ Ἴλιον N 724, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης Σ 244; met dat. van de pers., voor wie men terugwijkt, Ἀχιλλῆι N 324.

χώρη (verg. het volg.) *a*) plaats Z 516, ψ 186; (zitplaats) π 352; αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ, juist op de plek waar hij stond φ 366 (verg. du. *auf der Stelle*); plek, ruimte P 394, Ψ 521. – *b*) grond Π 68; woonplaats, ἀνϑρώπων ϑ 573.

χωρίς (verw. met χῆρος), adv., afgezonderd, afzonderlijk, apart H 470, δ 130, tegenst. μίγδα ω 78, χωρὶς μέν, χωρὶς δέ ι 221 sq.

χῶρος (verg. χώρη) *a*) plaats, ruimte Γ 315, α 426; grond θ 491 (= K 199). – *b*) streek, ὑλήεις ξ 2; land κ 282.

Ψ.

ψάμαθος, ἡ (verg. ψάμμος), zand O 362 (alleen Φ 202 en 319 rivierzand), in 't bijz. kustzand, vand. ook strand, ἠπείρου ξ 136, verg. ν 119; gewoonl. plur. A 486, ν 284, ἐπὶ ψαμάθοισ' ἁλίῃσι γ 38; ook tot aanwijzing van een grote hoeveelheid B 800, I 385 (verg. ἄμαθος).

†**ψάμμος** (verw. met lat. *sabulum*, ned. *zand*), zand μ 243.

***ψάρ,** ψᾱρός (miss. verw. met ned. *sperwer, spreeuw*), alleen plur. gen. ψαρῶν P 755 en acc. **ψῆρας** Π 583, spreeuw. †.

***ψαύω** (verw. met ψάω), praes., impf. ψαῦον, aor. ψαύσῃ, (aan)raken, met gen., ἐπισσώτρου Ψ 519; ψαῦον κόρυθες φάλοισι, raakten elkaar met N 132.

†**ψεδνός,** 3. (ψέω = ψάω), eig. afgeschaafd, vand. dun, λάχνη B 219.

†**ψευδ-άγγελος,** leugenbode O 159.

†**ψευδής** (ψεύδομαι), leugenachtig οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός Δ 235 (beter a. l. ψεύδεσσι, van ψεῦδος).

ψεύδομαι (miss. verw. met ned. *spot*), praes., imper. ψεύδε(ο), fut. ψεύσομαι, aor. ψευσάμενοι, -μένη, liegen Δ 404, E 635; met acc. part., ὅρκια, verbreken H 352; ook zonder opzet, zich vergissen, het mis hebben K 534, δ 140.

ψεῦδος, -εος, τό (ψεύδομαι), leugen, onwaarheid, bedrog B 81, γ 20; οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, niet als een onwaarheid, d.w.z. geheel naar waarheid I 115 (verg. η 297); plur. Δ 235 (z. ἀρωγός), λ 366.

†**ψευστέω,** fut. -ήσεις, een leugenaar zijn, zich vergissen T 107 («*mendacium te dixisse apparebit*» v. L.; a. l. ψευστὴς εἶ of εἷς, Nck ψευστὴς ἔσσ'). Van

†**ψευστής** (ψεύδομαι), plur. -αί, leugenaar Ω 261.

†**ψηλ-αφάω** (ψάλλω, verw. met lat. *palpare*, ned. *voelen*, en ἀφάω; verg. voor de samenst. δνο-παλ-ίζειν), part. -όων (-άων), tasten, χερσί ι 416.

ψήρ, z. ψάρ.

†**ψηφίς,** -ῖδος (demin. van ψῆφος, verw. met ψάμμος), steentje Φ 260.

†**ψιάς,** -άδος, druppel, αἱματόεσσαι Π 459 (verg. Λ 53 sq., ἐέρση).

ψῑλός, 3. (ψάω), eig. afgeschaafd, vand. kaal, naakt, δέρμα ἐλάφοιο ν 437; ἄροσις, kaal, d.i. zonder bomen of struikgewas I 580; τήν (nl. νῆα), naakt (van de wanden beroofd) μ 421. †.

****ψολόεις,** -εντος (ψόλος), zwartzengend, κεραυνός ψ 330, ω 539. †.

Ψυρίη, eil. ten W. v. Chios (tw. Psara) γ 171.

ψῡχή (ψύχω), eig. ademtocht, vand. **1)** de (adem)ziel, louter vertegenwoordigend het leven en zonder functies gedacht (Gomperz, Gr. D. I 200), b.v. τοὺς θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, leven en ziel (eig. bloeddamp-ziel en ademziel) Λ 334; λύθη ψ. τε μένος τε, ziel en levensvuur E 296; σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι X 257; ἐπεὶ δὴ τόν γε λίπῃ ψ. τε καὶ αἰών, ziel en leven Π 453, αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰωνός σε δυναίμην εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω ι 523; tegenst. αὐτός, de eigenlijke mens A 3 sq. [verg. J. Hundt p.31: «*Wird von der Psyche allein gesprochen, so ist sie durchaus auch ein selbst*» (Otto, Die Manen, 25). «*Der Mensch selbst*», *die* «*Persönlichkeit*» *ist immer das am deutlichsten Körperliche, und so bestätigt sich Ottos Ansicht, die die Psycheseele für den entmaterialisierten Körper hält*»]; vand. leven, ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος I 322, verg. γ 74; ψυχῆς ἀντάξιον I 401; περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος X 161, verg. χ 245, ὥς τε περὶ ψυχῆς ι 423; de ziel kan in de slaap of bij een bezwijming tijdelijk het lichaam verlaten E 696, X 467, verg. 475, ω 348 sq. (verg. J. Hundt p. 29: «*Eine Parallelisierung zwischen Tod und Ohnmacht... bewirkte den Gebrauch von* ψυχή *für den Eintritt der Ohnmacht, aber für das Erwachen bot sich* θυμός *als* «*Bezeichnung des emotionalen Lebens*». *Dasz nach dem Ende der Ohnmacht auch die* ψυχή *wieder zurückgekehrt ist versteht sich von selber, da ja im selben Augenblick die „lebendige Persönlichkeit" wieder im wachen Menschen vor Augen steht*"); bij de dood vliegt de ψ. voorgoed uit het lichaam weg, hetzij met de adem door de mond I 409, hetzij met het bloed door een wond Ξ 518, Π 505, X 325 (verg. Sen. de ira III 19. 4); τὸν δ' ἔλιπε ψυχή (van een zwijn) ξ 426. — **2)** na de dood vliegt de ziel naar Aïdès rijk Π 856, waar ze (Od. ι en ω, Il. Ψ) gedacht wordt als een schim, zichtbaar maar niet tastbaar, als het ware een spiegelbeeld van de levende mens, zonder bezinning «*der ins Schattenhafte umgesetzte Mensch selber*» Hundt t. a. p. 36), τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων Ψ 72, πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν ἔνθα τε νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων ι 475 sq.; van Teiresiès, ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο (constr. κατὰ σύνεσιν) . . .ἔχων λ 90, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια οἴῳ πε-

πνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀίσσουσι κ 494 sq.; behalve Teiresiès in de onderwereld hebben ook Thersitès en Patroklos na hun dood, zolang ze niet begraven zijn, bewustzijn; de zielewezens in Aïdès' rijk kunnen de bezinning terugkrijgen door het drinken van bloed κ 536 sq., λ 153.

†**ψῦχος,** -εος (ψύχω), koelte κ 555.

ψυχρός, 3., koud, ὕδωρ ι 392, χάλαζα Ο 171, χιών Χ 152, χαλκός Ε 75. Verg.

†**ψύχω,** aor., blazen, ἦκα ψύξασα Υ 440.

†**ψωμός** (ψάω), brok, stuk, ψωμοὶ ἀνδρόμεοι ι 374.

Ω.

ὦ, ὤ, interjectie **1)** o! bij voc., b.v. ὦ πάτερ α 45, ὦ 'Αχιλεῦ Α 74; ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα ρ 375; soms tussen attribuut en subst., b.v. ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε Ρ 716, διοτρεφὲς ὦ Μ. δ 26; ook herhaald, ὦ πέπον ὦ Μενέλαε Ζ 55 (*«in early Epic the vocative is regularly and without* ὦ. *When used,* ὦ *denotes a throwing off of reserve. The throwing off of reserve gives it a familiar tone which often becomes angry, coarse, or impatient. Hence* ὦ *is never found in prayer or addresses to the gods, and is entirely absent in passages of dignity and elevation».* J. Adams Scott, the amer. Journ. of philol. 1903 p. 195 sq.). — **2)** o! wee! uitroep van verbazing of klacht, ὢ πόποι (z. πόποι); ὤ μοι, wee mij Η 96 enz.; met volg. nom., ὤ μοι ἐγὼ Λ 404 enz., ὤ μοι ἐγὼ δειλός ε 299, verg. Ω 255; met gen. caus., ὤ μοι ἔπειτ' 'Οδυσῆος υ 209, verg. τ 363.

'Ωαρίων, z. 'Ωρίων.

'Ωγυγίη, fabelachtig eiland, woonplaats van Kalupsō α 85, η 244 sqq., μ 448 sqq. [de ouden hielden Gaudos voor Ō., tw. Gozzo bij Malta; volg. Wilam., Homm. Unterss. p. 17, is ὠγυγίη eig. adi. (= in de Ōkeanos gelegen) en als zodanig nog duidelijk herkenbaar ζ 172, welke plaats aan latere dichters, met name die van η en μ, aanleiding gaf, er een eigennaam van te maken; C. Fries, Neue Jahrb. f. das klass. Altert. 1902 p. 690 sq., ziet in O. een *«abgeblasstes Analogon zu den Gärten des Okeanos und der Hesperiden; diese aber waren... mit dem finsteren Jenseits verbunden»* (verg. Καλυψώ eind); volg. Bér. is O. het eiland Perejil aan de voet van Atlas (*Mont des Singes*), volg. Hennig met Heeren Madeira].

ὧδε (ὅδε), adv., zó, wijzend op iets dat, in ruime zin, betrekking heeft op de spreker, b.v. ἀθρόοι ὧδε, zó (als wij hier verzameld zijn) Β 439; ook zó (als ik ben) α 182, zó (als ik verzoek of jij bent), d.i. dadelijk Σ 392, ρ 544; vand. *a*) op iets dat de spreker pas gezegd of gemerkt heeft Α 574, ζ 39; ὡς νύ περ ὧδε, zoals nu juist, zó (als ik juist zag) Β 258, ὡς σύ περ ὧδε, zoals gij, zó (als ik u hier vóór me zie) Ω 398, ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί Μ 346. — *b*) op iets dat volgt (dus als 't ware nog bij de spreker is) Α 181, κ 37, ὧδε — ὡς Γ 300, γ 221, τ 312 (ὡς — ὧδε Ζ 478), zó (zeker) — als Σ 464; ὧδ' ἔστω Η 34 (v. L. vermoedt ὥς, want *«ad id quod alius dixit non nisi h. l. refertur* ὧδε").

ὠδίνω, alleen praes., van pijn krimpen, van Polufèmos, ὠδίνων ὀδύνῃσι ι 415; weeën hebben Λ 269. †. Van

†**ὠδῖς,** -ῖνος, ἡ, plur., weeën, πικραί Λ 271.

ὠθέω (verw. met skt *vádhati*, slaat), praes. ὠθεῖ, impf. ὤθεε, iter. ὠθεσκε λ 596, aor. ὦσα, ἔωσε enz., iter. ὤσασκε λ 599, med. aor. ὤσατο enz. **1)** stoten, drijven, zowel ergens heen, als ergens van daan *a*) met persoonl. obj., meestal in vijandige zin, b.v. τινὰ ἀφ' ἵππων χαμᾶζε Ε 835, ἑ ἀπὸ σφείων Δ 535, τοὺς ἐκ Πηλίου Β 744, ἰθὺς τάφροιο 'Αχαιούς Θ 336, τινὰ προτὶ ἄστυ Π 45 (verg. Λ 803), κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε, smeet hem neer op de mond Π 410. — *b*) met zakelijk obj., b.v. ἐς κουλεὸν ξίφος Α 220; λᾶαν ἄνω ποτὶ λόφον λ 596; δόρυ ὑπὲκ δίφροιο, van de wagen weg Ε 854 (a. l. ὑπέρ); ἔγχος ἰθὺς ἐμεῦ Φ 398; ἐκ μηροῦ δόρυ θύραζε Ε 694; ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος Ο 668; ὦσα παρέξ (nl. νῆα) ι 488. — *c*) met zakel. subj., als wind en golven Ν 138, γ 295; ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ Λ 618, ὦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν λίθος Ε 308. — **2)** med., terugstoten, "Αδρηστον ἀπὸ ἕθεν Ζ 62; voortstoten, vóór zich uitdrijven, verdrijven, 'Αργείους Ε 691, verg. Π 592, προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο Λ 803 (verg. Π 45), προτὶ "Ιλιον αὐτούς Θ 295; met gen., τείχεος ἄψ Μ 420.

ὠίσθην, z. ὀίω; **ὤκιστος,** z. ὠκύς.

ὦκα (ὠκύς), adv., snel, vlug Α 402, β 8; ὦκα δ' ἔπειτα Σ 527, ρ 329.

†**'Ωκαλέη,** stad in Boiotië Β 501.

'Ωκεανός (miss. te vergelijken met skt *āśáyāna-*, aanliggend, rondom gelegerd; volg. E. H. Berger, myth. Kosmogr. der Griech. p. 1 sq., oorsprkl. hemelgod) **1)** de grote, brede, de aarde omgevende wereldstroom, van de zee onderscheiden,

ποταμός Σ 607, Υ 7, λ 639, ῥόος Ὠκεανοῖο Π 151, ἀψόρροος υ 65, βαθυδίνης, βαθυρρείτης, βαθύρροος, ἀκαλαρρείτης; in 't oosten komen Hèlios en Èōs uit hem op Η 422, Τ 1, χ 197, in 't westen dalen zij weder in hem neer Ο 485 (verg. ἠέλιος 1); van alle gesternten is de Grote Beer alleen ἄμμορος λοετρῶν Ὠκεανοῖο Σ 489; aan zijn oever wonen de Pugmaioi Γ 2 sqq., de Aithiopiërs Α 423, α 22 en de Kimmeriërs λ 13 sqq.; aan gene zijde, in 't westen, is de donkere Aïdès κ 508, verg. υ 65, aan deze zijde, aan het einde der aarde, het heerlijke Ἠλύσιον πεδίον δ 568 [wschl. moet met Weiszäcker, bij Roscher i. v. kol. 811 sq., ook de toegang tot de onderwereld aan deze zijde van de Ōk. gezocht worden (verg. ook Θεσπρωτοί); het blijkt uit κ 508—512 vergeleken met λ 13 en 20 sqq. De enige plaats waar gesproken wordt van een overvaren over de Ōk. λ 157 sqq. is van twijfelachtige echtheid; κ 508 betekent niet «*über den Okeanos hinüber*», maar «*durch den Okeanos hin*».] — **2)** als god doet hij in macht alleen voor Zeus onder Υ 7, Ξ 245, Φ 195; zijn echtgenote is Tèthus Ξ 201; hij heeft een menigte zoons en dochters (ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι Φ 196 sq.); zelfs wordt hij de oorsprong van alle goden (θεῶν γένεσις Ξ 201, Ὠκ., ὅς περ γένεσις πάντεσσι τέτυκται Ξ 246) genoemd; afzonderlijk komen als zijn dochters nog voor Eurunomè en Persè Σ 398 sq., 405, κ 139.

ὠκύ-αλος (ἅλλομαι; verg. εὐρύ-αλος), snelvarend, epith. van een schip Ο 705, μ 182, ο 473. †.

†**Ὠκύ-αλος** (verg. het vor.), een van de Faiëkes θ 111.

ὠκύ-μορος, sup. †**ὠκυμορώτατος** Α 505, met een snelle dood, d.i. **1)** act., snel dodend, ἰοί Ο 441, χ 75. — **2)** pass., vroeg stervend Α 417, α 266.

***ὠκυ-πέτης** (πέτομαι, verg. lat. *accipiter*), alleen dual. -ᾱ, snel vliegend, epith. van paarden Θ 42, Ν 24. †.

ὠκύ-πορος, 2., snel overstekend, varend, epith. van schepen Α 421, δ 708.

ὠκύ-πους, alleen plur. -ποδες enz., snelvoetig, epith. van paarden Ε 296, σ 263.

†**ὠκύ-πτερος** (πτερόν), met snelle vleugels, ἴρηξ Ν 62.

***ὠκύ-ροος** (ῥέω), snelstromend, ποταμός Ε 598, Κελάδων Η 133. †.

ὠκύς, -εῖα en -έα (Λαμπετίη μ 374, Ἶρις Β 786 enz.), -ύ (verw. met skt *āśú-*, snel, verg. lat. *ōcior*), sup. **ὤκιστος** en †**ὠκύτατος** θ 331, snel, vlug *a*) van wezens, Λαμπετίη μ 374, Ἶρις Β 786, Ἄρης θ 331, ἵπποι Ε 240, γ 496, ἴρηξ Ο 238, ἔλαφος ζ 104; met acc. part., πόδας Α 58 enz. — *b*) van dingen, θυμός Ψ 880, βέλος Ε 106, φ 138, ὀιστός Λ 478, νῆες Θ 197, ι 101, ὄλεθρος Χ 325; neutr. plur. ****ὤκιστα** als adv., alleen χ 77 en 133.

***Ὠλενίη** (ὠλένη) πέτρη, volg. Partsch Olympia 5 ten O. van Karatula hoog boven het dal van de Lestenítsa (N. zijrivier van de Alfeios) in Èlis Β 617; Λ 757 (hier leest F. Bölte: ἵππους, πέτρη τ' Ὠλενίη). †.

†**Ὤλενος** (ὠλένη), stad in Aitolië Β 639.

†**ὠλεσί-καρπος,** 2. (ὄλλυμι), vruchtverliezend, ἰτέαι, daar van de wilgen (de mannelijke exemplaren) de vruchten niet rijp worden κ 510 (v. L. ὀλεσίκαρπος, verg. ἀθάνατος; W. Schulze οὐλεσ.).

ὦλξ, alleen acc. ὦλκα (Payne Knight ἄϝολκα, welke acc. volg. So. moet verklaard worden door metathesis van ἄλοκα, verg. αὖλαξ, ἄλοξ), vore Ν 707, σ 375. †.

***ὠμ-ηστής** (ὠμός en ἔδω, Wackern. ὠμεστής), rauw (vlees) vretend, vraatzuchtig, οἰωνοί Λ 454, κύνες Χ 67, ἰχθύες Ω 82; vand. bloeddorstig, wreed, ἀνήρ Ω 207 (verg. ὠμοφάγος). †.

†**ὠμο-γέρων,** -οντος, nog frisse, krasse grijsaard Ψ 791.

ὠμο-θετέω (ὠμός, τίθημι), alleen aor. ὠμοθέτησαν en med. impf. ὠμοθετεῖτο, stukken rauw (vlees van alle deelen behalve de σπλάγχνα) leggen, steeds ἐπ' αὐτῶν δ' (d.i. op de met een dubbele vetlaag omwikkelde schenkelbeenderen) ὠμοθέτησαν Α 461, γ 458; med. (= act.), ὠμοθετεῖτο . . . ἐς πίονα δημόν ξ 427.

ὦμος (lat. *umerus*, got. *ams*), dual. ὤμοιϊν, schouder(blad) Ε 110, κ 170, δεξιός Ξ 450, δεξιτερός Κ 373, ἀριστερός Π 106, νείατος Ο 341; ἀμφ' ὤμοισι ἐδύσετο τεύχεα Γ 328 (verg. 334 sq. en τελαμών *a*, *b*); ook schoften van een paard Ζ 510, verg. τ 452. Epitheta: εὐρύς, στιβαρός, φαίδιμος.

ὠμός, -όν (skt *āmá-*, rauw), rauw, ongekookt, van vlees, ὠμὰ κρέα ἔδμεναι Χ 347, tegenst. ὀπταλέος μ 396; εἰ . . . ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Δ 35 (verg. Xen. Anab. IV 8. 14), μήδεα ὠμὰ δάσασθαι σ 87; ὠμὰ [òf neutr. pl. = κρέα ὠ., òf adv.] δάσασθαι Ψ 21 (verg. Leaf[2]); overdr., γῆρας, te vroeg, ontijdig ο 357.

***ὠμο-φάγος** (ΦΑΓ-), rauw vlees

vretend, vraatzuchtig, epith. van rooofdieren E 782, H 256 (verg. ὠμηστής).

ὤνατο, z. ὄνομαι; **ὤνησας** enz., z. ὀνίνημι.

†**ὠνητός,** 3. (adj. verb. van ὠνέομαι), gekocht ξ 202. Verg.

ὦνος (verg. lat. *vēnum*), (koop) prijs, som Φ 41, ξ 297, τινός, voor iem. Ψ 746; ἐπείγετε ὦνον ὁδαίων, maakt haast met (het betalen van) een som voor de terugvracht, d.i. zorgt gauw door ruil van uw waren voor een terugvracht ο 445.

ὠνοσάμην, z. ὄνομαι.

ᾦξε, z. οἴγνυμι.

†**'Ωρείθυια,** een van Nèreus' dochters (volg. Fick-Be. i. p. v. 'Ορρεΐ- of Οὐρεΐθυια, 4. οὖρος en θύω 1; v. L. 'Ορεΐθυια, verg. ἀθάνατος) Σ 48.

ὤρεσσιν, z. ὄαρ; **ὤρετο,** z. ὄρνυμι.

ὥρη (verg. lat. *hornus*, < **hō-jōr-inos*, ned. *jaar*) **I)** elk bepaald tijdsbestek, vand. **1)** het juiste tijdstip, bepaalde, geschikte tijd, tijd, b.v. κοίτοιο γ 334, γάμου ο 126, μύθων λ 379, δόρποιο ξ 407; ook met inf., εὕδειν λ 373, verg. 330, δόρπον τετυκέσθαι φ 428; πρὶν ὥρη, voordat het tijd is ο 394; ἐν ὥρῃ, te rechter tijd, op zijn tijd ρ 176, zo ook εἰς ὥρας ι 135 en ὥρῃ Β 468, ι 51; nader bepaald door εἰαρινή Β 471, σ 367, χειμερίῃ ε 485. — **2)** jaargetijde, gewoonl. plur., ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, z. τρέπω **I 2**, ὅτ' ἐπήλυθον ὧραι τ 152 (de nieuwe reeks van jaargetijden); Διὸς ὧραι ω 344 (Hom. noemt vier jaargetijden, ἔαρ, θέρος, ὀπώρη en χειμών; maar «*der Dichter der Schildbeschreibung hat, wie die meisten älteren Griechen, nur drei Jahreszeiten angenommen:* χειμών *Feldbestellung*... θέρος *Ernte,* ὀπώρα *Weinlese*» Robert p. 15). — **II)** gepersonifieerd, **'Ωραι,** brengsters van de voor de verschillende bezigheden, zowel van de natuur als van de mensen, bepaalde tijd, πολυγηθέες Φ 450; zij bewaken de wolkenpoort van de Olumpos, die zij openen en sluiten E 749, Θ 393, en zijn tevens dienaressen van Hèrè Θ 433 sqq.

†**ὥριος,** -ον (ὥρη), tot het (bepaalde) jaargetijde behorend, ὥρια πάντα, alles op zijn tijd ι 131 (verg. Hès. Opp. 392).

ὤριστος, z. ἄριστος.

'Ωρίων (volg. H. Lewy. semit. = geweldig vijand; volg. anderen verw. met ὄαρ, vand. eig. 'Οαρΐων), schoon en voortreffelijk jager, door Èōs bemind λ 310, door Artemis op Dèlos gedood ε 123 sq.; nog in de onderwereld zet hij zijn jagersleven voort λ 572; als sterrebeeld Σ 486, 488, Χ 29, ε 274. Epitheta: κλυτός, πελώριος. †.

ὤρορε, z. ὄρνυμι.

†**'Ωρος,** Griek, door Hektōr gedood Λ 303.

ὦρσε, ὦρτο, ὠρώρει, z. ὄρνυμι.

1. **ὧς** of **ὥς** (1. ὅ **I**), adv. **1)** zó, aldus, wijzende op hetgeen voorafgaat, b.v. ὣς ἔφατ' Α 33, α 381, ὣς φάτο Α 188, α 420, ὣς εἰπών Α 101, α 125; ὣς γὰρ ἄμεινον Α 217; op hetgeen volgt, alleen ὣς δέ τις αὖ Τρώων ... αὐδήσασκε Ρ 420 (a. l. ὧδε δέ τις Τρ.). — **2)** in vergelijkingen, ὡς—ὥς, zoals—zó Λ 419, υ 16, ὅπως—ὥς σ 112, οἷος—ὣς Λ 64, ἠύτε—ὣς Β 91; zoals—zó ook, b.v. ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα Α 513, vand. ter uitdr. van de gelijktijdigheid der handelingen in beide zinnen Ξ 294, Τ 16, Υ 424; ὥς—ὡς, zó—als Δ 319, γ 218. — **3)** zó (= in die mate) σ 202, verg. ε 480; = zó (zeker), z. 4. ὡς **A I 1** *a*. — **4)** zó, d.i. als 't er zó mee gesteld is, onder deze omstandigheden, daarom, b.v. ὣς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω β 137, verg. Ι 444, Φ 291, δ 93; καὶ ὥς, ook zó, d.i. desniettemin, toch, Α 116, δ 484 (zonder καί α 166, τ 85?), οὐδ' ὥς, desondanks niet, toch niet Η 263, α 6 (verg. Ov. F. V. 520: *sic quoque non*), ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς Ψ 441. — **5)** zo, d.i. bij voorbeeld ε 121.

2. **ὥς** (verw. met het reflex. ἕ, verg. got. *swa*, ned. *zo*), adv., evenals, als, gelijk, steeds achter het subst., b.v. αἴγειρος ὣς Δ 482, νομεὺς ὣς δ 413. (de voorafgaande lettergreep gewoonl. door positie lang; minder vaak staat ze in thesi, b.v. Γ 196, χ 299).

3. †**ὡς** (volg. Brugm. bij ὧδε), praepos. met acc., = εἰς ρ 218 (a. l. εἰς).

4. **ὡς** (1. ὅς), adv. **A)** modaal en vergelijkend **I)** in relat. modale zinnen, zoals, als, dikwijls corresponderend met adv. demonstr. in de hoofdzin **1)** bij een verb. fin. *a*) bij ind., b.v., οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, ὡς σὺ ἐίσκεις δ 148, οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρος φρένας ἀμφεκάλυψε ... ὥς σεο νῦν ἔραμαι Γ 446; na een hoofdzin die een wens uitdrukt, zo (zeker)—als, b.v. εἰ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος ... ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει 'Αργεΐοισιν Θ 541, verg. ι 525, ο 156; zonder corresponderend adv. demonstr. in de hoofdzin, b.v. πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω Β 10, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, οὐχ ὥς με μνηστῆρες ὄνονται, niet geëvenredigd aan de aanmerkingen die de vrijers er op maken φ 427; ook verbindt het met een algemene waarheid een feit als be-

vestigend voorbeeld, b.v. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα, zoals ook nu θ 330; of omgekeerd, νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον ρ 218. — *b*) bij coni., πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θήω Π 83; met ἄν, b.v. in de formule ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες Β 139 enz., of κέν Ι 112, α 205. — *c*) bij opt., ter aanknoping van een wens aan de hoofdzin, b.v. ἀπέφθιτο λευγαλέῳ θανάτῳ, ὡς μὴ θάνοι, ὅς τις ἐμοί γε φίλος εἴη, zoals niet moge sterven ο 359 (anderen ὥς, z ó, verg. α 47); opt. met ἄν (potentialis), ἡ δ' οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν η 293, verg. θ 239. — **2)** zonder verb. fin. (maar met uit de samenhang in gedachte aan te vullen ww.) *a*) bij part., Τηλέμαχον κύσεν ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα π 21, verg. Ε 487; contam., κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀίοντι ἐοικώς Ψ 430 (verg. Leaf²). — *b*) bij subst., b.v. ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος Γ 300, verg. Τ 403; meer tot een werkelijke vergelijking naderen uitdrukkingen als ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ Ρ 4 of τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς μ 433, verg. Φ 282, ζ 20, ο 479. — *c*) bij pron. pers., b.v. οὔτ' ἄλκιμος, ὡς σύ, μάχεσθαι Ο 570, verg. ξ 441. — *d*) bij adi., adv. of adverb. uitdr., b.v. Τρωσὶ δικαζέτω, ὡς ἐπιεικές Θ 431, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν ἄρχευ' Β 344, ὡς νῦν σ 268, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης Β 797. — **II)** in werkelijke vergelijkingen, e v e n a l s, steeds ὡς δέ—ὥς (Χ 262 ὡς—ὥς) *a*) bij praes. ind., b.v. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ... ὣς τότ' Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ Ε 499, verg. τ 205, υ 14; bij aor. ind., b.v. ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ... τέκνα ῥηιδίως συνέαξε ... ὣς ἄρα τοῖσ' οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Λ 113, verg. Η 4. — *b*) bij praes. coni., b.v. ὡς δὲ δράκων ... ἄνδρα μένῃσι ... ὣς Ἕκτωρ ... οὐχ ὑπεχώρει Χ 93, verg. θ 523; bij aor. coni., b.v. ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ... ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων ... βῆσε Ε 161, verg. ε 368 (z. ook **C**). — **III)** in uitroepen, h o e, b.v. νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες Φ 441, ὢ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν π 364, Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔ τίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι (te moeten bedenken) hoe, d a t Φ 273; in 't bijz. ter inleiding van een wens *a*) bij opt., b.v. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, eig. hoe moge, d.i. hoezeer wens ik dat, in 't alg. d a t t o c h Σ 107, verg. ρ 243 (met κέν alleen Ζ 281, maar Bekk. δέ i. p. v. κέ). — *b*) bij ὤφελον enz., b.v. ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι, eig. hoe verdiendet gij daar omgekomen te zijn, d.i. waart gij daar toch omgekomen Γ 428, verg. α 217. — **IV)** de overgang van adv. tot voegw. wordt gevormd door het gebruik van ὡς na de verba van z e g g e n, w e t e n, b e m e r k e n enz. en na de verba die een g e m o e d s a a n d o e n i n g of de uiting daarvan uitdrukken, b.v. φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ, h o e Ξ 482, verg. ε 423, ᾔδεε ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο Β 409, verg. γ 194; μερμήριζε κατὰ φρένα ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ (a. l. τιμήσει'), ὀλέσῃ δὲ (J. H. Voss ὀλέσαι δὲ) πολέας Β 3; met κέν (irreal.), τόδε καὐτὸς ὀίεαι ὥς κεν ἐτύχθη, εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ... ἔτετμε γ 255; χαίρει δέ μοι ἦτορ ὥς μευ αἰεὶ μέμνησαι, mijn hart verheugt zich: hoe denkt gij altijd aan mij, d.i. mijn hart verheugt zich dat gij of d a a r gij ... Ψ 648 (verg. λήθω **1**), Μενέλαον νεικέ(σ)ω ... ὡς εὕδει Κ 116. Vand.

B) voegw. **1)** d a t, ter inleiding van objects- en subjectszinnen, b.v. ἀγορεύεις ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφι ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει Α 110, ἐκ μέν τοι ἐρέω ... ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν κατερύκομαι δ 377, γνωτὸν δέ ... ὡς ἤδη Τρώεσσι ὀλέθρου πείραθ' ἐφῆπται Η 402, ἦ οὐχ ἅλις ὡς ἐκείρατε κτήματα β 312; bij opt. ten gevolge van modusattractie γ 347. — **2)** motiverend, te oordelen daarnaar hoe, in aanmerking genomen dat, d a a r, b.v. νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων; ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι δ 373, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον ... ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες Δ 157, verg. ρ 449; d u s, b.v. ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω β 137 (a. l. ὥς, z. 1. ὥς **4**), verg. Ι 444, Φ 291. — **3)** van tijd, z o d r a, t o e n, b.v. τὸν προσέφη Ἀγαμέμνων ὡς γνῶ χωομένοιο Δ 357, ἴδιον ὡς ἐνόησα υ 204. — **4)** bij coni., ter aanduiding van een bedoeld gevolg, op een wijze dat, z ó d a t, μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ Θ 513, verg. Ω 337, met κέν ε 26. — **5)** finaal, o p d a t, o m *a*) bij coni. (na een hoofdtijd; bij opt., ὥς κέν τις φαίη ψ 135, of met consec. bet., zodat iemand kan zeggen), b.v. βουλὴν δ' Ἀργείοισ' ὑποθησόμεθ' ... ὡς μὴ πάντες ὄλωνται Θ 37, ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω (dan zal ik ...) ρ 76; ook met ἄν of κέν, b.v. ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσεσθαι ... ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ β 376, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι (indien ge ... wilt ...) Α 32. — *b*) bij

opt. (na histor. tijd; bij coni. Z 357), b.v. Ἥφαιστος ἔρυτο . . . ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη E 24, ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο ζ 113; met ἄν of κέν, b.v. μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι . . . ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα . . . Σκυρόθεν ἐξαγάγοις T 331, verg. ρ 362, καί μιν μακρότερον . . . θῆκε ἰδέσθαι, ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο θ 21, verg. ω 83.

C) met andere partikels verbonden.

ὡς εἰ en **ὡς εἴ τε** (anderen ὡσεὶ en ὡσεί τε) **1)** e v e n a l s o f, a l s o f, z o a l s *a*) bij opt. Λ 389, 467; B 780, ι 314. — *b*) bij coni. I 481. — *c*) bij ind. N 492. — *d*) bij part. E 374, Ω 328; Π 192. — **2)** zonder verbum I 648, η 36.

ὡς ὅτε 1) van tijd, bij impf. of aor. ind., (z o) a l s t o e n Δ 319, ξ 469. — **2)** in vergelijkingen, z o a l s w a n n e e r *a*) bij praes. of aor. gnom. ind. Δ 422, μ 251, Γ 33, φ 406, bij perf. (= praes.) P 263. — *b*) bij coni. α) praes. Θ 338, ι 391; met ἄν K 5, κ 216. — β) aor. Δ 141, ζ 232, met ἄν O 80, χ 468. — *c*) bij opt., alleen ι 384, ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήιον ἀνήρ (beter a. l. τρυπᾷ). — *d*) zonder verb. fin. B 394, ε 281, ὡς ὅτε τε M 132.

ὡς ὁπότε *a*) van tijd, (z o) a l s t o e n, bij impf. of aor. ind. Λ 671, Ψ 630. — *b*) in vergelijkingen, z o a l s w a n n e e r, bij praes. ind., ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Λ 492; bij praes. coni. δ 335, ρ 126; bij aor. coni. Λ 305.

ὥσ περ (anderen ὥσπερ, maar verg. ὡς σύ περ τ 385, ὡς τὸ πάρος περ E 806), versterkt ὡς, j u i s t of g e h e e l z o a l s, z o a l s o o k, in modale zinnen *a*) zonder verbum fin., b.v. σὸν πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥς περ ἐμοί Δ 263, νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ κ 240. — *b*) met verb. fin., j u i s t z o a l s, b.v. μοὶ ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀίεται, ὡς ἔσεταί περ τ 321, verg. A 211, φ 212; ὥς περ ἄν εἴη, juist zoals het wel eens kon gebeuren ρ 586.

ὥς τε (anderen ὥστε, maar verg. ὡς εἴ τε, ὥς τίς τε λέων P 133), z o a l s, g e l i j k, a l s *a*) tot vergelijking van op zich zelf staande begrippen K 154, θ 491 (verg. 4 ὡς **A I 2**); ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀυτή, een gegil als van ζ 122; motiverend, ὥς τε περὶ ψυχῆς, in overeenstemming daarmee dat, d a a r het leven er mee gemoeid was ι 423, verg. Γ 381 (en 4. ὡς **B 2**). — *b*) ter aanknoping van gehele vergelijkende zinnen, zowel bij ind., b.v. P 434, als bij coni., b.v. Π 428 (verg. 4. ὡς **A II**). — *c*) consecutief, z ó d a t, alleen I 42 en ρ 21.

ὠτειλή (< *ὀϝατελjα; wschl. verw. met οὐτάζω), plur. gen. -έων ω 189, w o n d, vooral open en door een slag van nabij toegebrachte wond κ 164, ο ὐ τ α μ έ ν η ὠ τ ε ι λ ή Ξ 518, χαλκότυπος T 25 (alleen Δ 140 en 149 van een door een pijl veroorzaakte wond).

***Ὦτος 1)** zoon van Poseidāōn, broeder van Efialtès E 385, λ 308. — **2)** uit Kullènè, makker van Megès O 518. †.

***ὠτώεις** (οὖς; Heyne οὐάτόεις), v a n o r e n v o o r z i e n, τρίπους Ψ 264, 513. †.

†ὡὐτός of **ωὑτός**, = att. ὁ αὐτός, d e z e l f d e E 396 (anderen οὗτος of αὐτός).

†ὠχράω (ὠχρός), aor. ὠχρήσαντα, b l e e k z i j n, aor. v e r b l e k e n, met acc. part., χρόα λ 529.

†ὦχρος, b l e e k h e i d (van 't gelaat), ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς Γ 35 (verg. Verg. A. IV 499: *pallor simul occupat ora*).

ὤψ (ὀπ-, verg. ὄπωπα), alleen acc. ὦπα, g e z i c h t, g e l a a t, εἰς ὦπα ἰδέσθαι χ 405, τινί I 373, τινός O 147; εἰς ὦπα ἔοικεν, z. εἰς **II 1** *a*.

****Ὦψ,** Ὦπος, zoon van Peisènōr, vader van Eurukleia α 429, β 347, υ 148. †.